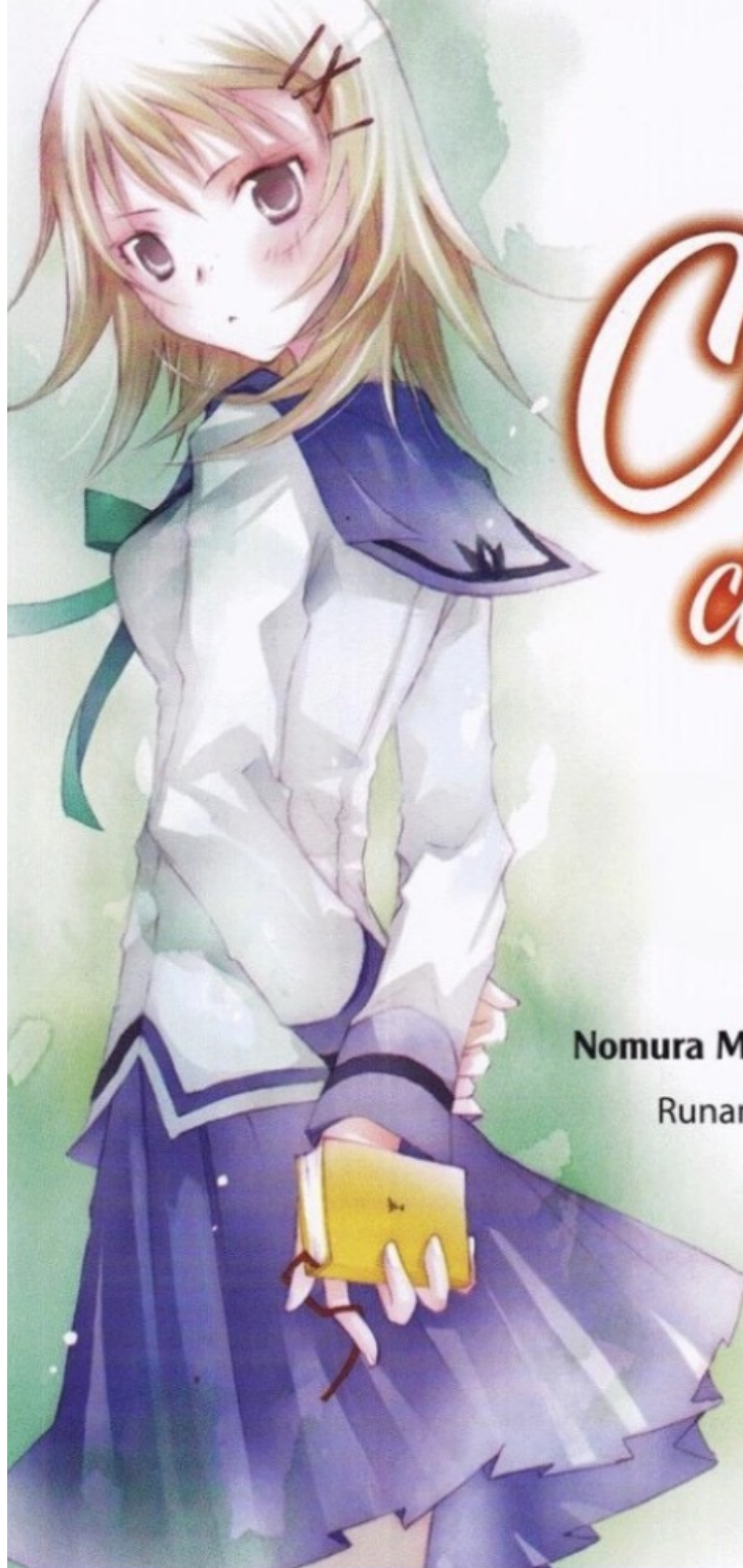

Cô gái văn chương

Nomura Mizuki

Runan dịch

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

Cô gái văn chương

(文学少女 - Bungaku Shoujo)

Tác giả: Nomura Mizuki

Họa sĩ: Takeoka Miho

Dịch giả: Runan/Vũ Phương Anh

THƯ VIỆN EBOOK

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY
 HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ

Tác giả: Nomura Mizuki

Cô sinh ra và lớn lên tại tỉnh Fukushima, một tỉnh nằm ở phía đông bắc Nhật Bản được mệnh danh là “Vương quốc của những bài hợp xướng”. Từ khi còn nhỏ, cô đã rất yêu thích sáng tác truyện, ước mơ của cô là trở thành một nhà văn.

Với tác phẩm đầu tay *Tiếng ca tại sân bóng bàn trên đỉnh Akagi*, cô đã đoạt giải nhất dành cho hạng mục tiểu thuyết của giải thưởng Entame lần thứ 3 do Famitsu Entertainment tổ chức. Sở thích của cô là sáng ngủ, chiều ngủ, tối ngủ, nói chung là tất cả những gì liên quan tới ngủ.

Những tác phẩm của Nomura Mizuki:

- *Tiếng ca tại sân bóng bàn trên đỉnh Akagi*
- *Khúc ca buồn trong sáng tại sân bóng bàn cao nguyên Nusu*
- *Tình ca quyết đấu bóng bàn Adatara*
- *Lời chào tạm biệt ở khu rừng thần thánh*
- *For my Darling! Hồn nhiên diệt rồng trong đêm trăng*
- *Thiên sứ bóng chày*
- *Thiên sứ bóng chày 2*
- *Bad! Daddy! 1~4*
- *Tình yêu thả bóng 1~5*

Họa sĩ: Takeoka Miho

Cô sinh ngày 1 tháng 7 tại Tokyo, hiện cô là họa sĩ sinh sống và làm việc tại tỉnh Saitama, một tỉnh nằm ở phía đông Nhật Bản.

Cô rất thích uống trà, những chú thỏ, những quyển bách khoa toàn thư bằng tranh, chất liệu màu mà cô sử dụng là màu nước, và cô thường dùng những quyển tập của thương hiệu Gekkoshou để phác thảo. Niềm hạnh phúc của cô là được vẽ tranh hoặc sáng tạo ra thứ gì đó.

Trang web cá nhân của cô là: <http://www.nezicaplant.com/>

Cô gái văn chương

và
Tên hề
thích chết

1

Nomura Mizuki

Tập 1:

Cô gái văn chương và Tên hề thích chết

Một ngày nọ, câu lạc bộ Văn học nhận được một lời thỉnh cầu kỳ lạ: *“Xin hai anh chị làm ơn giúp đỡ chuyện tình cảm của em!”*. Mọi việc chỉ đơn giản là viết thay một lá thư tình, hay là...

“Cô gái văn chương” Amano Tooko - một người yêu sách đến-mức-có-thể-ăn-tươi-nuốt-sống những tác phẩm văn học, và Inoue Konoha - một nam sinh cấp ba thích cuộc sống bình thường và trầm lặng. Trải ra trước mắt hai thành viên duy nhất của câu lạc bộ Văn học là câu chuyện về sự tuyệt vọng và tiếng ca ai oán của một “con quái vật” cô độc không thể tìm được sự đồng điệu với đồng loại.

Tác phẩm mới của Nomura Mizuki lấy bối cảnh học đường pha chút hài hước và bí ẩn, một câu chuyện nhẹ nhàng tan ra trong miệng, với chút vị đắng đọng lại trên đầu lưỡi xin được phép bắt đầu!

Tôi đã sống một cuộc đời đầy hổ thẹn.

Tôi như con cừu đen sinh ra lạc lõng giữa bầy cừu trắng muốt.

Tôi không thể vui chung niềm vui với đồng loại, không thể buồn nỗi buồn cùng với mọi người, không thể ăn những thứ mà ai cũng ăn. Tôi không hiểu được những tình cảm mà đồng bạn tôi trân ái, như tình yêu, sự dịu dàng, lòng vị tha... Điều duy nhất mà con cừu đen đáng thương tôi có thể làm là phủ lên bộ lông đen của mình lớp bột màu trắng và giả vờ như mình cũng là một phần của bầy cừu.

Và rồi, cho đến tận bây giờ, tôi vẫn đeo mặt nạ, và vẫn diễn, vai diễn của một tên hề.

Chương mở đầu:

Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu – Tôi từng là nữ nhà văn thiên tài xinh đẹp

Tôi đã sống một cuộc đời đầy hổ thẹn.

Hửm? Đây là câu nói của ai nhỉ?

Một nghệ sĩ? Một vận động viên thể thao? Hay là của một chính trị gia vừa bị bỏ tù vì tội tham nhũng?

Chà, mà thôi.

Đối với một thằng nhóc chỉ vừa lên lớp 11 như tôi thì từ “cuộc đời” nghe có vẻ xa vời. Tuy nhiên, tôi phải thừa nhận một điều, cái sự kiện mà tôi trải qua năm 14 tuổi thật sự là kinh thiên động địa. Lúc bấy giờ, tâm trí tôi hỗn loạn như mặt biển cuộn trào sóng cả trong cơn giông tố, đã có lúc tôi tưởng chừng như đời mình thế là hết, tất cả những điều đó diễn ra chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi là một năm.

Mọi chuyện thành ra cơ sự như vậy cũng là vì trong khoảng thời gian một năm đó, tôi đã dùng thân phận nữ nhà văn thiên tài xinh đẹp bí ẩn để có được sự hâm mộ nồng nhiệt trên toàn Nhật Bản.

Tất cả bắt đầu vào mùa xuân năm tôi học lớp 9.

Năm đó, tôi 14 tuổi, sắp ghé 15, là một học sinh cấp hai cực kỳ cực kỳ bình thường. Tôi có bạn bè, có cô bạn mà tôi thầm thương, mỗi ngày trôi qua thật vui vẻ. Và rồi, một ngày nọ, chẳng biết trời xui đất khiến thế nào, tôi lại gửi tập tiểu thuyết đầu tay của mình đi ứng tuyển giải thưởng “Sáng tác của năm dành cho tác giả nghiệp dư,” và cũng chẳng hiểu chó ngáp phải ruồi thế nào mà tôi lại ẵm ngay giải Vàng... Cứ như vậy, tôi trở thành tác giả trẻ tuổi nhất trong lịch sử đoạt giải thưởng.

Nếu mọi việc chỉ dừng lại ở đó thì cũng chẳng có gì to tát cả, nhưng rất không may là tôi đã hành văn theo ngôi thứ nhất, và càng không may hơn là nhân

vật chính trong tác phẩm của tôi lại là một cô gái, cộng thêm cái việc tôi lấy bút danh nghe rất nữ tính là Inoue Miu, thế là cánh nhà báo được dịp giật tít bụng chừng, kiểu như:

“Tài năng trẻ nhất trong lịch sử! Cô bé 14 tuổi đạt giải Vàng!”

“Một bút pháp hiện thực, một sự gợi cảm thanh thoát, những lời khen có cánh từ các giám khảo!”

Má ơi, thật mất mặt làm sao.

- Phái nữ có vẻ dễ nổi tiếng hơn, hay là chúng ta cứ giữ nguyên hình tượng nữ nhà văn đeo mặt nạ xinh đẹp bí ẩn rồi đem sách đi bán nhé!?

(Đã đeo mặt nạ rồi thì còn ai thấy mặt mũi gì đâu mà xinh với chả đẹp hả...)

Bởi vì mấy người trong bộ phận biên tập cứ khăng khăng như vậy, tôi đành miễn cưỡng để cho tác phẩm của mình được xuất bản mà không kèm theo lời đính chính nào cả. Thế là, tự dung sách của tôi trở thành một trong những quyển sách bán chạy nhất. Chẳng mấy chốc, lượng tiêu thụ vượt mốc một triệu bản. Nó trở thành một hiện tượng xã hội, được chuyển thể thành phim điện ảnh, phim truyền hình, rồi còn chuyển thể thành cả truyện tranh.

Tôi kinh ngạc.

Người nhà tôi cũng ngẩn tò te.

- Sao cơ, thằng cu nhà tôi ấy à...? Nó cũng bình thường thôi, hiền lành, ngoan ngoãn. Hà, cái gì? Sao? Nhuận bút vài trăm triệu yên!? Ôi trời ơi~! Gấp hai mươi lần lương bố nó làm cả năm!

Trên đây là nguyên văn lời của mẹ tôi trong lúc bối rối.

Khi tôi leo lên tàu điện, những tấm quảng cáo với tên sách in theo cỡ chữ lớn bắt mắt đập vào mắt tôi, khi tôi đặt chân vào tiệm sách, tôi chứng kiến sách của mình được chồng thành từng đống trước quầy tính tiền như một pháo đài kiên cố.

- Ê mày, Miu mới học cấp hai thôi đúng không? Không biết em ấy trông thế nào ta, có dễ thương không ta!

- Tao nghe nói Miu là một tiểu thư danh giá con nhà quý tộc. Vì thế mà em ấy mới không muốn lộ mặt.

- Tao dám cá là Miu đã được nhũ mẫu nuôi nấng từ khi mới lọt lòng, từ nhỏ tới lớn chắc chắn em ấy vẫn chưa cảm thứ gì nặng hơn một ngòi bút.

- Còn phải nói, người ta là tiểu thư mà lại, tao nghĩ em ấy thuộc loại hình “một sách”, cả ngày bao quanh bởi sách, chắc em ấy thuần khiết đáng yêu lắm. Ôi, Miu dễ thương của anh~ Về làm vợ anh đi Miu ơi~

Mỗi lần nghe thấy những lời như thế, tôi lại ước có cái lỗ nào đó để mà chui xuống. Tôi xấu hổ tới mức có cảm giác mình không thể thở được.

Được rồi, tôi sai rồi, mấy người tha cho tôi đi, đó chỉ là một phút bông bột của tôi, thứ văn chương đó có gì mà tuyệt vời vĩ đại cơ chứ. Tôi thành thật xin lỗi vì một thứ tôi viết chơi trong giờ học lại thành một sự nhầm lẫn nào đó mà nhận được giải thưởng. Trời ơi, cái gì mà “một sự nhạy cảm thanh thoát”, đó chỉ là những lời độc thoại chán ngắt của một thằng nhóc miệng còn hôi sữa thôi mà. Tất cả chỉ là một trò đùa dai của các thầy cô trong ban giám khảo thôi, mọi người chỉ đang nghĩ “có lẽ để một cô bé 14 tuổi đạt giải thưởng văn học sẽ thú vị lắm,” hoặc “đây sẽ trở thành một đề tài nóng có sức hút đủ để khuấy động giới sáng tác,” hay là “sách bán được thì các nhà xuất bản sẽ mừng lắm đây,” đại loại thế. Mọi việc thành ra thế này đều là do những tham vọng cá nhân ích kỷ của họ mà thôi. Người như tôi thì có tài năng gì chứ, làm ơn tha cho tôi đi, tôi van mấy người đấy.

Đúng lúc tôi mang theo tâm trạng muốn đi đến mọi ngõ ngách của Nhật Bản để quỳ xuống xin lỗi mọi người, thì *chuyện-đó-xảy-ra*. Bởi vì phải chịu áp lực quá nặng nề, tôi đã mắc phải chứng khó thở vì thở quá nhanh, cuối cùng tôi ngất xỉu tại trường học và được đưa vào bệnh viện. Ở đó tôi không biết xấu hổ mà bùng mặt khóc nức nở, vừa khóc vừa kêu la: “Mình không thể viết tiểu thuyết nữa.”

Sau đó, tôi còn không chịu đến trường, khiến bố mẹ và em gái tôi rất lo lắng.

Một năm đó thật sự là một năm đáng xấu hổ trong đời tôi.

Thế là, Inoue Miu, nữ nhà văn thiên tài đeo mặt nạ xinh đẹp bí ẩn, đã biến mất như vậy, biến mất và chỉ để lại một tập truyện duy nhất. Tôi trở lại là một

học sinh bình thường, dự thi như những học sinh bình thường khác và đậu vào trường cấp ba, ở đó tôi đã gặp Amano Tooko - một cô gái văn chương hàng thiệ giá thiết.

Vậy câu hỏi là: “Tại sao tôi lại cầm bút lên và viết một lần nữa?”

Đó là vì vào ngày hôm đó, dưới tán mộc lan trắng muốt lấp lánh ánh nắng dịu dàng, tôi đã gặp chị Tooko.

Chương 1:

Chị Tooko là người sành ăn

- Truyện của Gallico mang theo hơi thở của mùa đông. Chúng như những bông tuyết đầu mùa thuân khiết nhẹ nhàng tan ra trên đầu lưỡi, cái cảm giác lạnh lạnh thoáng qua đó, cái cảm giác ảo mộng như có như không đó gột rửa trái tim người đọc, làm tâm tình của chúng ta trở nên trong suốt và thanh tịnh, ôi, một vẻ đẹp ẩn chứa trong nó một nỗi buồn man mác.

Chị Tooko vừa lật những trang sách trong *Tuyển tập truyện ngắn* của Paul Gallico vừa khẽ cất tiếng thở dài.

Chúng tôi đang ở tại phòng sinh hoạt thuộc câu lạc bộ Văn học của học viện Seijou, căn phòng nằm trong góc phía Tây của tầng ba thuộc dãy nhà bốn tầng.

Mỗi khi chiều tà, ánh mặt trời sẽ theo cửa sổ chiếu vào trong phòng và nhuộm cả căn phòng thành một màu vàng óng ánh như mật ong.

Những thùng các tông vốn được sử dụng tại nhà kho được chồng lên cao ngất ngưỡng dọc theo những bức tường, chính giữa phòng là một chiếc bàn gỗ sồi cũ kĩ. Ngoài ra còn có thêm hai giá sách bằng thép và một chiếc tủ đựng đồ. Đối với một gian phòng sinh hoạt bé bằng cái lỗ mũi thì chừng đó đã là quá đủ, nhưng: không, những quyển sách cũ không có chỗ để vẫn còn xếp thành từng núi khắp mọi góc ngách trong phòng. Có lẽ nếu có động đất xảy ra, những núi sách đó sẽ đổ xuống và chôn sống chúng tôi, chúng tôi sẽ được yên nghỉ cùng với sách chẳng (?)

Trong căn phòng chật hẹp đầy mùi bụi và sách cũ đó, chị Tooko đang nhẹ nhàng ngồi ôm lấy hai đầu gối trên một chiếc ghế xếp.

Phản bên trong những nếp váy đồng phục cứ ẩn hiện trước mắt tôi, không chỉ thế, chỉ cần chị ấy khẽ nghiêng chân một chút thôi là tôi có thể thấy rõ ràng những thứ mà tôi không nên thấy, đây đúng là một tư thế ngồi khiếm nhã.

Chị Tooko tựa cái má trắng ngần lên phần đầu gối lộ ra khỏi váy, hai tay vòng

quanh đùi, và nhẹ nhàng lật từng trang sách với những ngón tay thanh mảnh.

Những lọn tóc đen nhánh rủ xuống ngang phần trán trắng muốt, mái tóc tết bím dài thật dài đong đưa từ vai xuống đến bên hông. Làn da trắng nõn nà của chị ấy làm tôn lên màu đen của mái tóc, đôi mi và cặp mắt lay láy.

Nếu chị Tooko giữ im lặng, trông chị ấy sẽ cực kỳ ưu nhã, xinh đẹp như một con búp bê.

Thế nhưng...

Những ngón tay trắng muốt của chị ấy đang chậm rãi xé trang sách thành từng mảnh, sau đó chị Tooko đặt mẫu sách bị xé vào miệng, và bắt đầu nhai-măm-măm-như-một-con-dê-đang-gặm-cỏ.

(Ôi trời ơi, chị ta đang ăn kìa... chị ta đang ăn thật kìa. Mình nhìn cảnh này bao nhiêu lần rồi mà vẫn cảm thấy khó tin.)

Xoẹt xoẹt, soạt...

Măm măm măm, ực.

Sau khi cái cổ họng đáng yêu của chị ấy phát ra một âm thanh nuốt giấy dễ thương như vậy, chị Tooko lại xé một mẫu sách khác và bỏ vào miệng nhai, vẻ mặt lạnh lùng của chị ấy thay đổi ba trăm sáu mươi độ thành vẻ mặt hạnh phúc tốt cùng, khóe mắt lim dim, miệng nở nụ cười ngọt ngào.

- Gallico lúc nào cũng ngon cả~~~! Nè, Konoha biết không, Gallico ấy, ông ấy là một nhà văn sinh ra ở New York, mặc dù trong số các tác phẩm của ông ấy thì phim điện ảnh *Chuyến tàu định mệnh* và loạt truyện văn học thiếu nhi *Bà Harris* rất nổi tiếng, nhưng mà đối với chị, cá nhân chị lại thích nhất là *Con chim trốn tuyết*. Ôi, sự giao hòa tâm hồn bình lặng mà bi thương giữa chàng họa sĩ Rhayader sống cô độc tại ngọn hải đăng gần khu đầm lầy và cô bé Fritha xuất hiện ôm theo một con ngỗng tuyết bị thương! Tình cảm của hai người dịu dàng mà sâu đậm, thế nhưng họ lại quyết không chịu nói ra thành lời. Ôi, một tình yêu thuần khiết làm sao!

Thế nào, Konoha? Em đã hiểu cái việc lúc nào cũng vội vã nói ra ngoài miệng như vậy là không tốt chưa? Những tình cảm chân thành nhất phải được

chúng ta giữ kín trong lòng và mang theo xuống mồ. Chỉ những lúc căn môi im lặng chịu đựng chúng ta mới có thể nhận ra vẻ đẹp của nỗi đau. Chị đọc cảnh cuối của truyện này bao nhiêu lần rồi vậy mà lần nào chị cũng khóc một trận đã đời. Những câu chuyện của Gallico có vị của loại kem trái cây hảo hạng nhất, chúng sẽ chữa lành và làm dịu những con tim cháy bỏng. Cái cảm giác chúng tan ra và trôi tuột xuống cổ họng thật đúng là không thể cưỡng lại được. Còn cả truyện *Jennie và Bông tuyết* nữa, em nhất định phải đọc đấy! Nếu em định đọc bản dịch thì chị nhiệt liệt đề cử bản của cô Yagawa Sumiko.

Trong lúc chị Tooko thao thao bất tuyệt, tôi tiếp tục dùng bút chì bấm ngồi HB viết một câu chuyện tam đề* lên năm mươi tờ giấy bản thảo đặt trên mặt bàn gồ ghề. Đề tài của ngày hôm nay là “Tình đầu,” “Bánh nếp nhân dâu tây” và “Tòa quốc hội”... Mới nghe thôi mà tôi đã thấy loạn hết cả lên rồi...

Tôi vừa cúi đầu, tay viết lia lịa, vừa điềm tĩnh chăm chọc:

- Vị kem trái cây á? Thôi thôi, chị Tooko là yêu quái chứ có phải người đâu, thể loại cả đời chỉ ăn có mỗi sách báo như chị thì làm sao biết vị kem trái cây nó như thế nào mà so với chả sánh?

Nghe tôi nói vậy, chị Tooko bắt đầu phòng mang trợn má.

- Được chứ sao không, chị có thể dùng trí tưởng tượng để bù đắp. Xem nè, ôi, vị kem trái cây nó là thế này có phải không nhỉ? Đấy, thấy chưa. Còn nữa, em dám nói chị là yêu quái hả, em có biết đó là từ dùng để kỳ thị người khác không? Chị chỉ là một nữ sinh cấp ba đáng yêu, cực kì~ cực kì bình thường, với niềm đam mê mãnh liệt muốn được ăn sạch mọi tác phẩm văn học và câu chuyện trên đời mà thôi. Nói tóm lại, chị đơn giản chỉ là một “cô gái văn chương”.

- Theo những gì em biết thì không một nữ sinh cấp ba bình thường nào sẽ đi làm cái việc xé nhỏ trang sách ra rồi bỏ vào mồm nhai rau rầu cả. Ít nhất thì trong mười sáu năm em sống trên cõi đời này, em chưa từng nghe nói hay chứng kiến một nữ sinh cấp ba nào kì quặc hơn chị Tooko đang ngồi trước mặt em.

Nghe thấy thế, chị Tooko lại càng phòng má dữ hơn, chị ấy la lên:

- Em quá đáng lắm, ai đời lại đi nói một cô gái là kì quặc chứ, thật hết biết!

Ôi, đau lòng quá, Konoha, đáng lẽ em phải đối xử dịu dàng với chị, nâng niu chị như một đóa hồng đặt trong nhà, quan tâm chăm sóc đặt tên cho chị là Nancy hay Betty chứ, đằng này em xem thái độ của em kia, thật chẳng tinh tế gì cả.

- Chị đợi một chút, em đang tự hỏi ai mới là người có thái độ chẳng tinh tế ở đây.

“A, em nói thế là có ý gì hả!?,” chị Tooko kêu lên đầy bất mãn. Tuy nhiên, ngay lập tức, chị ấy điều chỉnh tâm trạng trở lại trạng thái vui vẻ, nhảy phóc xuống ghế rồi cúi người nhìn về phía tôi với ánh mắt nũng nịu.

- Chà, thôi không sao. Lòng chị bao la như chòm tinh vân Tiên Nữ, thế nên chị sẽ tha thứ cho một hai câu nói vô lễ của nhóc Konoha hư thân mất nết. Được rồi, không nói chuyện này nữa, “điểm tâm” của chị đã xong chưa nào?

Bà chị này đúng là kiểu người ruột để ngoài da, nghe giọng chị ta hào hứng chưa kìa. Nếu chị Tooko là một con mèo, tôi nghĩ bây giờ cổ họng chị ấy sẽ phát ra tiếng “gừ gừ”.

Amano Tooko, hiện đang học lớp 12, là chủ nhiệm của câu lạc bộ Văn học, ngoài ra chị ấy cũng là một yêu quái với sở thích xơi tái những câu chuyện.

Chị ấy có thể đem những trang sách hoặc bất kỳ tờ giấy có chữ viết nào bỏ vào miệng rồi nhai ngon lành, như thể chúng là bánh mì và nước.

Một năm trước, ma xui quỷ khiến thế nào đó mà tôi bị bà chị một sách tóc tết hai bím này cưỡng ép bắt gia nhập câu lạc bộ Văn học. Và kể từ đó, cứ hết giờ học là chị ấy lại năn nỉ tôi kiểu: “Chị đói quá đi thôi, em mau viết cái gì đó đi, viết đi mà”. Vì không chịu được những lời năn nỉ i ôi của chị ấy, tôi đành tiện tay viết vài bài thơ hoặc bài văn gì đó.

Hiện tại, khi tôi đã lên lớp 11 và trời đã vào tháng Năm, câu lạc bộ Văn học vẫn chỉ có hai thành viên là chị Tooko và tôi. Rốt cuộc vào mấy hôm trước, chị Tooko cuối cùng cũng không chịu được cảnh cả năm trời mà câu lạc bộ chẳng có thêm thành viên mới nào, và chị ấy đã nói với tôi thế này:

- Konoha, đây là mệnh lệnh của chị. Được rồi, trăm sự nhờ em cả đấy!

Kèm theo những lời đó là một xấp tờ rơi hết đất được dúi vào tay tôi. Và thế

là tôi đành muôi mặt ra đứng trước cổng trường để phân phát tờ rơi mời chào thành viên câu lạc bộ, thế nhưng cho đến bây giờ vẫn chẳng hề có chút dấu hiệu nào cho thấy một thành viên mới sẽ đến gia nhập.

Cứ thế này thì có lẽ mình sẽ phải tiếp tục ở lại câu lạc bộ với bà chị hâm đơ này mất...

Cơ bản tôi đã quyết tâm sẽ không viết tiểu thuyết nữa, vì có gì mà tôi lại gia nhập câu lạc bộ Văn học này? Rõ ràng tôi đã quá mệt mỏi với việc viết lách này rồi cơ mà?

Lý do rất đơn giản, đơn giản đến khó tin, đó là vì đối với tôi, việc viết những bài văn điểm tâm cho bà chị yêu quái kì quặc này đã trở thành một điều đương nhiên, tôi chẳng còn thấy có gì kì lạ khi làm vậy nữa...

Chị Tooko rút một chiếc đồng hồ bấm giờ màu bạc từ trong túi áo rồi giơ nó về phía tôi.

- Nhìn nè nhìn nè, em chỉ còn năm phút thôi đấy. Vì chị Tooko đáng kính của em, em phải viết ra một bữa điểm tâm ngon tuyệt cú mèo đấy. Truyện của Gallico là sự trầm lắng dịu dàng kèm theo cảm giác khoan khoái rồi, thế nên lần này em phải... Ừm, viết cái gì đó ngọt ngào một chút. Những câu chuyện buồn cũng có sự quyến rũ của nó, nhưng đối với tiểu thuyết tình yêu thì kết thúc có hậu vẫn là tuyệt nhất. Thế nên em đừng để nhân vật mắc bệnh bạch cầu hay là bệnh tim rồi qua đời hay tử nạn vì tai nạn máy bay hoặc nghẹn bánh nếp nhân dâu tây mà chết nhé.

Tôi quyết định.

Tôi sẽ thay đổi cốt truyện.

Tôi sẽ viết một câu chuyện mà trong đó nhân vật chính gặp lại môi tình đầu của mình trước tòa nhà Quốc hội, rồi cô gái đột nhiên bị một hộp bánh nếp nhân dâu tây rơi từ trên trời xuống đựng vào đầu sau đó lăn ra chết!

Chị Tooko đặt khuỷu tay lên bàn, hai tay chống cằm rồi nhìn tôi cười hì hì.

Nếu chỉ nhìn thoáng qua, chị ấy là một cô gái xinh đẹp với vẻ ngoài điềm tĩnh, thế nhưng một khi chuẩn bị tới giờ cơm hoặc điểm tâm, bà chị này lại hiện

nguyên hình thành một cô nhóc ham ăn thú vị. Cặp mắt đen lay láy của chị ấy sẽ lóe sáng đầy hào hứng.

- Ư hừ hừ, chị thích văn viết tay lắm~~~. Tất nhiên, đọc sách in có thể nếm được vị thành thực như trái cây chín mọng của Ougai hay Souseki, thế nhưng những câu văn vụng về của các tác giả nghiệp dư cũng có sức hấp dẫn riêng của chúng. Đặc biệt là những con chữ được viết tay, chúng khiến chị có cảm giác khoan khoái như đang uống nước vúc bằng tay từ con suối nhỏ! Còn nữa, chị có cảm giác như được cắn những quả cà chua hay dưa chuột tươi mát mới hái trong vườn! Mặc dù phảng phất mùi bùn nhưng lại siêu ngon.

Văn của tôi là cà chua với dưa chuột sao...

Tôi tự hỏi nếu bây giờ tôi thú nhận với bà chị này tôi là nữ nhà văn bí ẩn đoạt giải thưởng “tác giả nghiệp dư của năm” và có sách được liệt vào hàng bán chạy nhất vào hai năm trước, không biết cái người này sẽ có bộ mặt như thế nào nhỉ?

Tất nhiên, tôi sẽ không bao giờ nói cho ai biết về chuyện đó...

- Nào nào, còn hai phút cuối cùng thôi. Dốc hết sức, cố lên nào~

Cùng với lời cổ vũ đó, chị Tooko nghiêng cái cổ mảnh khảnh và ngược lên nhìn tôi với ánh mắt hào hứng.

Hà hà, Amano Tooko, chị thật ngây thơ. Chị không nghe người ta thường nói gì sao? Đời không như mơ đâu~.

Đúng lúc đó.

- Xin lỗi, có ai không ạ! Ui cha!

Cửa phòng câu lạc bộ mở ra, cùng với đó là âm thanh ai đó té ngã.

Người vừa ngã xuống sàn là một cô gái, chiếc váy đồng phục lật tung lên vì cú ngã, tôi có thể nhìn thấy chiếc quần lót in hình gấu con.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ vẩn vơ rằng cô bé này mang quần lót y chang đưa em gái năm nay vào lớp 1 của mình, thì cô bé ấy đã chống tay ngồi dậy kèm theo những tiếng rên rỉ vì đau.

Tuy nhiên, rất không may, chỗ cô bé chống tay là núi sách cũ, cho nên cô bé lại một lần nữa đập mặt xuống sàn vì bị đồng sách đổ ập xuống người.

- Ai ui!

Bốp!

- Ai ui... ái ửi (cái mũi)... ái ửi ủa ình (cái mũi của mình)...

Chị Tooko hấp tấp chạy tới bên cạnh cô bé đang vừa run lấy bầy vừa lấy tay bụng lấy mũi.

- Konoha, cảm em nhìn!

Nói xong, chị ấy vội lấy tay kéo lại mép váy để che đi quần lót của cô bé, thế nhưng đã quá trễ, tôi đã nhìn thấy rồi. Mà dù sao tôi cũng không phải loại người cảm thấy hưng phấn vì một cái quần lót in hình gấu con.

- Em không sao chứ?

Chị Tooko ôm lấy vai cô bé để giúp cô ấy đứng dậy, nhưng cô bé vẫn ngồi bệt dưới sàn, có lẽ là cảm thấy quá mất mặt nên khuôn mặt bỗng đỏ ửng như trái cà chua.

- V-Vâng, em hông sao. Em hay té lắm ạ. Sở trường của em là chẳng có việc gì cũng có thể té ngã được. Em quen thế này rồi, chị không cần bận tâm đâu ạ.

Tôi không nghĩ người ta sẽ gọi việc đó là sở trường.

- Ồm, à, em là Takeda Chia lớp 10-B. Hôm nay em tới đây là vì em có việc cực~~~~~kì quan trọng muốn nhờ các anh chị của câu lạc bộ Văn học ạ.

Takeda là một cô bé nhỏ nhắn, hai má phúng phính, mái tóc bông bênh xõa ngang vai. Nhìn cô bé tôi lại liên tưởng tới một chú cún lap xường* nhỏ nhắn hoặc một con cún lông xù đáng yêu.

Có lẽ nào cô bé tới đây vì muốn gia nhập câu lạc bộ? Tập tò rơi chị Tooko đưa cho tôi đã phát huy hiệu quả rồi sao?

Nếu đúng thế thật thì tốt quá. Tôi sẽ có thể đùn đẩy trách nhiệm làm điểm tâm sang cho cô bé.

Trong lúc tôi đang ôm theo một chút kỳ vọng nho nhỏ như vậy, Takeda nắm chặt hai tay và nói với giọng kiên định:

- Xin hai anh chị làm ơn giúp đỡ chuyện tình cảm của em.

Tôi ngây ra như phỗng.

- Ồm, xin lỗi, nhưng mà câu lạc bộ của bọn anh là câu lạc bộ văn học mà.

Takeda nhìn về phía tôi và gật đầu một cái thật mạnh.

- Vâng, em xem hòm thư rồi ạ!

- Hòm thư...?

Tôi hoàn toàn không hiểu cô bé đang nói gì cả.

- Dạ, là cái hòm thư được ai đó âm thầm đặt bên cạnh gốc cây ở một góc của sân trong như thể muốn che giấu nó ấy ạ. Trên đó còn viết: “Chúng tôi sẽ giúp bạn đạt được tình yêu đời mình. Những bạn có nhu cầu xin gửi thư vào đây. Kí tên: Toàn bộ thành viên câu lạc bộ Văn học”. Lần đầu tiên thấy những dòng chữ này, em đã rất kinh ngạc, à không nói đúng hơn là cực kì rung động, nói tóm lại là em cảm giác như mình đang được ông trời ban ơn. Vì thế em đã không thể lãng phí thời gian quý giá để viết thư mà chạy vào tới đây.

Tôi sững người, nhưng ngay lập tức, tôi hiểu ra.

- Chị Tooko!

Ngoài cái người này ra thì chẳng còn ai có thể bày ra mấy cái trò điên khùng này nữa.

- Chà, em tới đúng chỗ rồi đấy. Chị là Amano Tooko, chủ nhiệm câu lạc bộ. Em cứ giao việc này cho bọn chị là được.

- Khoan đã! Chị nói “bọn chị” là có ý gì hả, chị định tính cả em vào đấy sao!?

- Ồ, đương nhiên, toàn bộ thành viên câu lạc bộ Văn học sẽ dốc hết sức mình để cho tình yêu của Chia ở thành hiện thực.

- Chia cảm ơn hai anh chị!

- Chị đùa... ưm ưm...

- Đổi lại chị có một điều kiện.

Sau khi lấy tay bịt miệng tôi, chị Tooko trưng ra một bộ mặt thần bí và nói như vậy.

- Ngày tình yêu của Chia trở thành hiện thực, chị muốn Chia viết cho chị một bài báo cáo tình yêu về tất cả những chi tiết nhỏ nhất nhất mà Chia đã trải qua với mỗi tình của mình.

- Ô~, b-báo cáo ấy ạ? Nhưng mà Chia sợ nhất là môn tập làm văn đấy ạ...

- Không sao cả. Chia chỉ cần ghi lại y chang những gì đã xảy ra, tình cảm của Chia lúc đó thế nào là được. So với những áng văn chương được viết ra từ đủ loại kỹ xảo kì cục, người ta lại dễ cảm động hơn trước những câu chữ chân thành do một người mà bình thường không viết gì cả cố hết sức chấp nôi lại. Vì thế, Chia hãy viết một câu chuyện ngọt ngào chan chứa cảm xúc của một tình yêu chớm nở... à không, Chia hãy viết một bài báo cáo cho chị nhé. À đúng rồi, không được đánh máy đâu đấy. Bắt buộc phải viết tay trên giấy bản thảo hoặc giấy báo cáo nhé. Hứa nhé.

Chị Tooko lấy ngón út mảnh khảnh ngoéo vào ngón tay của Takeda, trông chị ấy rất vui vẻ.

Hiểu rồi, đây mới là mục đích thật sự của chị đúng không?

Nếu chỉ có những bài điểm tâm của tôi thì cái miệng phàm ăn của chị Tooko sẽ không thể thỏa mãn được, thế nên chị ấy mới nảy ra ý tưởng dựng lên một cái hòm thư gỗ rồi để bóc lột những bài báo cáo tình yêu nồng cháy từ những người đến tìm lời khuyên.

Nếu chỉ là ý tưởng thì cũng chẳng sao cả, ai cũng có lúc nảy ra những ý tưởng đại loại như vậy, thế nhưng nguyên tắc làm việc của chị Tooko lại là có ý tưởng gì là phải thực hiện cho bằng được.

Chính vì thế nên tôi lúc nào cũng phải để mắt tới “cô gái văn chương” này.

Bởi vì trong đầu chị ấy gần như chỉ toàn những kinh nghiệm đến từ sách vở chứ chẳng có chút xíu nào của thực tế, cho nên chỉ cần tôi rời mắt khỏi chị ấy một giây thôi là chị ấy sẽ lại làm ra cái việc trời ơi đất hỡi gì đó. Mà nếu chỉ có một mình chị ấy thì cũng thôi đi, đằng này lần nào chị ấy cũng lôi những người vô tội khác vào mấy cái trò điên khùng của mình.

- Vâng ạ. Chia sẽ cố hết sức để viết cho chị Tooko thiệt là nhiều báo cáo.

Xem ra cô bé Takeda này là một người cực kì~~~~ ngây thơ và dễ dụ (về cơ bản thì nếu không phải vậy, cô bé sẽ chẳng đời nào chạy tới cái câu lạc bộ Văn học khả nghi này sau khi nhìn thấy cái hòm thư khả nghi đó), cô bé ngược lên

nhìn chị Tooko với đôi mắt sáng lấp lánh. Tôi nghĩ là cô bé đã xem chị Tooko như một người chị cả tuyệt vời và đáng tin cậy.

Chị Tooko ưỡn bộ ngực lép mà tôi đoán là khoảng cúp A, rồi nói với vẻ tự hào:

- E hèm. Chia cứ an tâm đi. Bọn chị là những chuyên gia tình yêu đã nghiên cứu mọi thể loại tiểu thuyết ái tình từ kim tởm cổ từ Đông sang Tây, không những thế bọn chị còn là những chuyên gia viết văn thơ nữa. Để giúp cho mỗi tình của Chia đáng yêu thành công, anh Inoue Konoha đây sẽ viết nên một lá thư tình tuyệt vời nhất.

- Hả!!!

Vốn đã quá quen với lòng tham không đáy đối với thức ăn ngon của chị Tooko, tôi định lờ đi như đây không phải việc của mình, thế nhưng những lời của chị ấy khiến tôi giật nảy.

- Konoha, “thành-viên-chủ-lực-của-câu-lạc-bộ-Văn-học” sẽ nghĩ ra một áng thơ tình đủ để đánh động trái tim của người mà Chia thầm thương trộm nhớ.

- Chị nói bậy bạ cái gì đấy, chị Tooko! Em đã từng viết thư tình bao giờ đâu!

Tôi còn định cần nhần thêm nữa, nhưng chị Tooko đã lại lấy tay bịt miệng tôi, thế nên phần sau chỉ còn là những âm thanh ú ớ mơ hồ.

- Chia nghe thấy chưa, “chuyên-gia-sáng-tác-thư-tình, người-đã-viết-hàng-trăm-bức-thư” Konoha cũng nói là cứ giao cho anh ấy rồi. Anh Konoha đã đánh bại tất cả đối thủ để đoạt giải nhất của giải thưởng Adatara* dành cho các tài năng sáng tác văn học tình yêu đấy.

Cái giải thưởng vô danh tiêu tốt mà ngay cả dân địa phương cũng không biết nó là gì đấy à?

- Oa, anh Konoha giỏi quá~. Có một nhà văn tuyệt vời như vậy viết thư tình thì em chẳng còn phải lo lắng gì nữa.

Đã nói anh không phải nhà văn mà!

Không, thực ra thì tôi cũng từng có một thời là nhà văn... không những thế lại còn là nhà văn có sách được liệt vào hàng bán chạy nhất nữa, nhưng mà... Thế

nhưng mà! Bây giờ tôi chỉ là một học sinh cấp ba bình thường, ngày ngày đảm nhiệm công việc viết những bài điểm tâm tẻ ngắt cho chị Tooko, tôi chẳng có dây mơ rễ má gì với cái việc viết hộ thư tình cho người khác cả.

Tuy nhiên, trong lúc tôi còn đang giằng xé nội tâm, mọi việc đã được dàn xếp ổn thỏa xong xuôi cả rồi.

- Trăm sự nhờ anh Konoha nhé!

- Ủ, không có việc gì đâu. Đúng không, Konoha~

Cuối cùng thì tôi đành phải đóng vai một cô bé đi viết thư tình.

Tái bút:

Sau khi Takeda rời đi, chị Tooko bắt đầu gặm câu chuyện tam đề mà tôi vừa viết, vừa ăn vừa mếu máo.

- Không chịu đâu, làm sao mỗi tình đầu lại bị hộp bánh nếp dâu tây rơi trúng đầu rồi lăn ra chết thế này~~~~ Đáng ghét, không chịu đâu, vị gì mà kì thế này~~~~ Cứ như súp miso đậu phụ lại bỏ thêm bánh đậu đỏ ấy~~~ Sụt sịt, hức, dở quá đi~~~

Chương 2:

Câu chuyện ngon nhất trên đời

Lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự kì lạ của bản thân là khi người bà thương yêu tôi nhất mực qua đời.

Khi đó, vì căn bệnh tim quái ác, bà tôi lúc nào cũng nằm liệt trên giường. Dù vậy, mỗi khi tôi tới bên cạnh, bà luôn cười hiền từ, xoa đầu tôi và nói: “Cháu ngoan quá.”

Thế nhưng, tôi không phải một đứa bé ngoan như những gì bà tôi vẫn nghĩ. Bàn tay gầy trơ xương của bà, khuôn mặt nhăn nhúm của bà, mái tóc bạc xơ xác của bà, hơi thở ám mùi các loại thuốc điều trị của bà, tất cả chỉ khiến tôi cảm thấy chán ghét đến không thể chịu được. Mỗi lần gặp bà tôi đều cảm thấy cực kì sợ hãi.

“Cháu là một đứa bé ngoan”.

Mỗi lần tôi ghé tai để nghe cái âm thanh khàn khàn đó, tôi lại cảm giác như mình đang bị nguyên rửa, cổ tôi trở nên cứng ngắc, da gà nổi khắp người.

Tôi rất sợ, sợ rằng một khi bà biết được tôi không phải một đứa bé ngoan, thật ra trong thâm tâm tôi rất chán ghét bà, bà sẽ bật dậy rồi chồm tới ăn thịt tôi, mái tóc trắng xóa của bà sẽ dựng lên như quỷ dạ xoa, đôi mắt của bà sẽ trở nên đỏ rực như lửa. Hằng đêm, tôi đều bị nỗi sợ hãi đó ám ảnh đến không ngủ được, tôi nằm trên giường mà mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm cả người.

Vì thế, tôi càng cẩn thận từng li từng tí để bà không nhận ra điều đó, càng cố hết sức giả vờ mình là một đứa bé ngoan. Tôi chủ động xin được chăm sóc bà, mỗi ngày tôi đều mang cơm cho bà, lau mồ hôi cho bà. Tôi còn làm ra những hành động như dụi đầu vào ngực bà thỏ thẻ “Bà ơi, cháu yêu bà”, hoặc thơm lên má bà để thể hiện cho bà thấy tình cảm của mình.

Đôi má nhăn nheo già nua của bà thô ráp như một chiếc lá khô, không những thế nó còn tỏa ra mùi thuốc khiến tôi thấy buồn nôn. Tôi rất sợ mình sẽ lây bệnh

từ bà, vì thế, sau mỗi lần như vậy tôi đều chạy vội vào nhà vệ sinh rồi lấy nước chà xát miệng hết lần này đến lần khác, chà tới lúc môi tôi nứt ra và ứa máu. Những lúc như vậy, tôi cảm thấy mình đúng là một đứa bé hư, lúc nào cũng chỉ biết nói dối, cổ họng tôi run rẩy, khóe mắt tôi nóng lên.

Một ngày nọ, cơ thể của bà tôi trở nên lạnh ngắt, kể từ đó, bà không còn cử động nữa.

“Cháu thật là một đứa bé ngoan và tốt bụng.”

Khi bà đang thì thào một cách trù mến và lấy tay xoa đầu tôi thì đột nhiên tay bà rũ xuống, khuôn mặt bà trở nên trắng bệch như sáp, thế nhưng mà tôi lại không hề có cảm xúc gì cả. Sau đó, tôi bỏ lại sau lưng người bà đã từ giã cõi đời rồi chạy ra công viên chơi.

Buổi chiều, khi tôi về tới nhà, mẹ ôm lấy tôi và nói: “Bà mất rồi con ạ,” dù vậy, vào lúc đó, lòng tôi lại bình thản đến kì lạ, nó yên tĩnh như một khu rừng vắng lặng không một bóng người, không một tiếng chim hót.

Vài ngày sau, tang lễ của bà được tổ chức. Vì khi đó tôi không hề rơi một giọt nước mắt nào, những người lớn đều thì thầm với nhau rằng: “Khổ thân đứa bé. Nó còn quá nhỏ nên không hiểu được người bà mà nó yêu quý đã qua đời.”

Nghe những người lớn nói vậy, đột nhiên lòng tôi tràn ngập cảm giác xấu hổ, tai tôi nóng bừng lên, tôi không thể ngược lên nhìn những người khác. Tuy nhiên, đó chỉ là vì tôi quá xấu hổ, tôi không hề cảm thấy buồn trước cái chết của bà.

Từ khi còn nhỏ, bản tính của tôi đã là như vậy.

(Má, khó quá. Thư tình phải viết thế nào mới hay đây trời!!!)

Trong giờ học ngày hôm sau.

Tôi đang đánh vật với lá thư tình đầu tiên của đời mình, vừa nguệch ngoạc vào đồng giấy bản thảo giấu dưới vở ghi vừa rên rỉ.

“Kính gửi anh Kataoka Shuuji,

Em thành thật xin lỗi vì lá thư đường đột này.

Em chắc là nó đã khiến anh rất kinh ngạc.

Em là Takeda Chia, lớp 10-B, em vừa nhập học tại trường cấp ba Seijou vào

mùa xuân này.

Tên của em, Chia, viết theo chữ Hán là “Thiên Ái,” có nghĩa là “ngàn tình yêu”.

Một ngày nọ, sau khi tan học, em đã được tận mắt chứng kiến hình dáng anh Shuuji giương cung tại cầu lạc bộ bắn cung. Lúc đó em đã nghĩ anh thật là một người tuyệt vời, và em đã thích anh từ ngày đó.”

(Hừ~m... Câu văn có vẻ hơi cứng thì phải.)

“Gửi anh Shuuji,

Chào anh! Đây là lần đầu tiên em viết thư~~~~~ạ!

Em là Takeda Chia. Lớp 10-B, vị trí chỗ ngồi là số 10. Em là một cô bé thuộc cung Cự Giải, nhóm máu B~.

Bạn bè thường gọi em là Chia hoặc Chi~ đấy ạ.

Việc này thật đường đột, nhưng mà em thích anh Shuuji mất rồi!

Ôi, xấu hổ quá đi~”

(... Má, mình viết mà cũng thấy xấu hổ chết cả người. Nghe còn có vẻ ngu ngu nữa.)

Đỏ bừng mặt vì xấu hổ, tôi tiếp tục viết hết lá thư này sang lá thư khác.

Trời ơi... có ai nói cho con biết con đang làm cái gì không...

Chị Tooko còn lên mặt dạy đời tôi thế này:

- Văn của em không đủ độ lãng mạn. Đây là một cơ hội rất tốt, thế nên em phải tận dụng nó mà luyện tập chăm chỉ cho chị. Em hãy hóa thân thành Chia, trải nghiệm cảm giác của cô bé rồi viết ra một lá thư tình ngọt ngào, chan chứa những tình cảm thuần khiết của một cô gái đang đắm chìm trong tình yêu. Trong mắt em thế giới này sẽ lấp lánh toàn màu hồng, ngập tràn những niềm hạnh phúc không thể cưỡng~~ lại, đại loại thế. Em phải khiến cho người nhận lá thư cảm động đến mức thốt lên: “Chao ôi~ một kẻ như mình làm sao lại được một cô bé đáng mến nhường này yêu say đắm bằng tấm lòng thuần khiết, mỹ lệ đến thế chứ~”

- Em bó tay. Chị Tooko đã nói thế thì chị đi mà viết đi.

- Chuyên môn của chị là ăn.

Đó là câu trả lời bình thản kèm theo một nụ cười nhẹ nhàng của chị Tooko mà tôi nhận được khi mở miệng than thở.

Trên bảng là hình vẽ một chuỗi xoắn DNA, giáo viên môn Sinh học với mái đầu trắng xóa đang giảng về cái gì đó nhiễm sắc thể với cái gì đó gen di truyền bằng một giọng như tụng kinh.

Bởi vì phần lớn những học sinh thi vào trường cấp ba Seijou đều muốn học lên đại học, cho nên mọi người ghi chép rất nhiệt tình, tiếng bút chạy rào rào trên vở hòa cùng tiếng giáo viên. Chà, tất nhiên là trong số đó cũng có một số thành phần đang nghịch điện thoại dưới gầm bàn.

(Nhưng mà có lẽ không có đứa nào đang viết thư tình như mình. Về cơ bản thì trong thời đại công nghệ thông tin này còn ai viết thư tình trên giấy nữa chứ, tất cả đều dùng e-mail với tin nhắn cả mà!?)

Lại một lần nữa, tôi ý thức được mình đang làm cái việc ngớ ngẩn là viết thư tình trong giờ học, mặt tôi dần đỏ lên như bị lửa thiêu.

(Không, không phải. Đây không phải thư tình của mình, nó là thư tình của cô bé Takeda đó. Người thích cái anh tên Shuuji đó cũng không phải mình mà là Takeda... Ô hay, mình đang giải thích với ai vậy!?)

Việc này có phải giống như những gì chị Tooko nói không nhỉ? Cái gì mà hóa thân thành Chia rồi viết thư cho chị ấy xem.

Khi tôi đang nghĩ như vậy, hình ảnh cô bé Takeda đỏ bừng mặt vì hạnh phúc liên tưởng kể về người mà cô bé thầm thương trộm mến hiện lên trong đầu tôi.

- Người em thích là anh Kataoka Shuuji, anh ấy đang học lớp 12 và là một thành viên của câu lạc bộ bắn cung ạ. Hôm nhập học, lúc em đang đi tham quan các câu lạc bộ thì tình cờ thấy anh Shuuji trong sân tập của câu lạc bộ bắn cung. Và em đã được chứng kiến cảnh anh Shuuji kéo cung, mắt rất chăm chú nhìn vào hồng tâm. Khoảnh khắc đó, có cảm giác như em cùng với không khí đã đông cứng lại. Em không thể nào dời ánh mắt của mình đi được. Em cứ đứng sững ở đó, quên cả hô hấp.

Thực ra, trước đây vì có chuyện buồn nên tâm trạng của em lúc đó rất u ám.

Nhưng mà, vừa nhìn thấy anh Shuuji, tất cả những cảm giác u ám đó đều bị thổi bay khỏi đầu em. Và khi mũi tên mà anh Shuuji bắn ra cắm đúng vào hồng tâm, em cảm giác như trái tim mình cũng đã trúng tên.

Sau đó, anh Konoha biết không, anh Shuuji nở một nụ cười dịu dàng, ngây thơ hồn nhiên như một đứa bé. Trời ơi~ đó là nụ cười tuyệt nhất trong số những nụ cười mà em đã từng được chứng kiến! Thế là từ đó em bắt đầu thích anh Shuuji.

Vì em rất hậu đậu nên em không thể gia nhập câu lạc bộ bắn cung được, nhưng thỉnh thoảng em vẫn tới sân huấn luyện để ngắm anh Shuuji. Em cũng nghe các thành viên khác gọi anh ấy là Kataoka hay Shuu hoặc Shuuji, thế nên em biết được tên của anh ấy. Khác với vẻ ngoài nghiêm túc, anh Shuuji là một người rất hóm hỉnh, anh ấy toàn bày trò và chọc cho mọi người cười phá lên.

Thế nhưng, khi bắn tên, khuôn mặt anh ấy sẽ trở nên cực kì nghiêm túc. Chỉ một lúc trước anh ấy còn đang bông đùa, vậy mà khi giương cung lên, khuôn mặt anh ấy lại trở nên chăm chú đến mức khiến em cảm thấy hơi sợ... Nhưng anh Konoha biết không, khi không bắn trúng đích, anh Shuuji sẽ cười bẽn lễn và nói: “A~ trượt mất rồi~,” còn khi bắn trúng đích, anh ấy sẽ nhảy cẫng lên như một đứa trẻ và hô: “Yay!”.

“Không biết lúc bắn tên, anh Shuuji nghĩ gì nhỉ?”, em cứ suy nghĩ suốt về điều đó, và dần dần, hình ảnh anh Shuuji đã lấp đầy lồng ngực em. Em ước gì mình biết được nhiều điều hơn về anh ấy, và anh ấy cũng nhận ra sự tồn tại của em.

Chỉ cần là vấn đề liên quan tới sách thì chị Tooko có thể thao thao bất tuyệt cả ngày không biết chán, và cô bé Takeda này một khi nói tới Kataoka Shuuji thì có vẻ cũng chẳng hề kém cạnh chị Tooko chút nào.

Cặp má phúng phính của cô bé trở nên đỏ ửng, hai mắt lấp lánh đầy hưng phấn, trông cô bé thật sự hạnh phúc từ tận tâm khảm, ra chỉ cần là việc liên quan tới anh Shuuji của cô bé thì cô bé có thể nói không ngừng đến nỗi không ai chen

ngang được.

Chà... vì thế, ít nhất tôi cũng phải truyền đạt cho Kataoka Shuuji biết Takeda Chia thích anh ta đến nhường nào. Nếu như vì lá thư tôi viết mà Takeda thất tình thì mỗi đêm tôi sẽ gặp ác mộng mất...

Tôi lấy ra một trang bản thảo mới và bắt đầu chấp nối tình cảm của Takeda lại từng chút, từng chút một.

“Em hi vọng anh Shuuji sẽ hiểu nhiều hơn về em.

Em cũng muốn biết được nhiều điều hơn về anh Shuuji.

Vì vậy, em đã lấy hết dũng khí và viết lá thư này...”

- Của em đây.

Tan học. Tôi đưa xấp giấy bản thảo đã được gấp làm tư cho Takeda.

- Cái này là anh vừa viết vội vào giờ nghỉ trưa, không có bản nháp, thế nên anh cũng không dám đảm bảo chất lượng của nó...

- Oa, em cảm ơn anh Konoha nhiều!

Takeda nhảy cẫng lên và nhận lấy xấp giấy với vẻ mặt hạnh phúc.

- Oa, tận ba tờ luôn~ anh Konoha nói đây là anh viết vội vào giờ nghỉ trưa sao ạ? Trời ơi giỏi quá!!! Anh Konoha quả không hổ danh là át chủ bài của câu lạc bộ Văn học!

- E-Em quá khen.

- Hi hi, em đọc luôn có được không ạ?

Thấy cô bé định mở xấp giấy ra, tôi vội vàng ngăn Takeda lại.

- Ặc, không được, em không được đọc ở đây.

- Ồ, có gì mà không được chứ. Chị cũng muốn xem lá thư tình mà Konoha đã dồn hết tâm trí để viết.

Chị Tooko cười tinh nghịch, sau đó nhích tới bên cạnh Takeda để coi trộm thư.

Tôi vội vàng chen vào giữa hai người:

- Không được! Tuyệt đối không được!

- Ư ư, em hiểu rồi, vậy thôi em xin phép về trước đây. Em phải chạy nhanh

về nhà rồi chép lại lá thư của anh Konoha. Em đã chuẩn bị một xấp giấy viết thư rất đẹp rồi. Màu hồng phấn, có cánh anh đào rơi lả tả, rất là dễ thương đây ạ!

- Ồ, đúng rồi, em mau về chép thư đi!

Tôi vội vàng tiễn cô bé Takeda ra khỏi cửa.

- Tạm biệt, cố gắng lên nhé!

- Vâng, cảm ơn hai anh chị đã giúp đỡ!

- Đừng quên bài báo cáo của chị nhé Chia~

- Vâng ạ~

Takeda vung vẩy bàn tay đang cầm lá thư và trả lời, kèm theo đó là một nụ cười tươi rói.

Trên đường đi cô bé còn vấp ngã đập mặt xuống sàn, nhưng ngay lập tức cô bé đã nhồm dậy, xấu hổ cười “hì hì” rồi chạy đi. Tôi nhìn Takeda khuất sau góc tường mà tim đập thình thịch.

- Ôi, muốn xem quá đi, lá thư tình mà Konoha mất ba ngày mới viết xong.

Chúng kiến chị Tooko ngồi ôm đầu gối trên ghế xếp, cặp mắt trong suốt nheo lại nhìn tôi, tai của tôi dần dần nóng bừng lên. Khi thật, bị lộ rồi sao...

- Không được. Nếu như giao nó cho chị Tooko, chắc chắn là chị sẽ nói cái gì đó kiểu như “trông ngon quá” rồi xơi tái cả bức thư mất.

Tôi cố tình nói bằng giọng mỉa mai để lấp liếm sự xấu hổ của bản thân, nghe vậy, môi của chị Tooko bĩu lên với vẻ không vui.

- Thiệt tình, chị đâu có tham ăn đến thế chứ.

Sau đó chị ấy nghiêng má tì lên đầu gối, cặp mắt nhìn ra xa như đang mơ mộng.

Bím tóc nhỏ xinh như đuôi một chú mèo con nhẹ nhàng rủ xuống từ đôi bờ vai gầy.

- Nhưng mà, thư tình hẳn là ngon lắm~. Có lẽ nó sẽ mang một vị ngọt dịu dàng, pha chút xấu hổ khiến người ta khẽ cười hạnh phúc. Nè, Konoha, Konoha nghĩ trên đời này câu chuyện như thế nào là ngon nhất.

- Chị hỏi em thì em biết hỏi ai...

- Đối với chị, đó là những lá thư tình mà người viết dồn hết tấm lòng để gửi tới người mình thương yêu nhất. Bởi đó là những tình cảm độc nhất vô nhị, là báu vật quan trọng chỉ thuộc về riêng bản thân hai người.

Khuôn mặt chị Tooko trở nên dịu dàng và hơi thẹn thùng khi nói như vậy.

- A, nhưng mà, nếu nó quan trọng đến như vậy, có lẽ chị sẽ không nỡ ăn. Hừm, khó ghê. Món ngon nhất trên đời bày ra trước mắt mà không thể ăn.

Nhìn bộ dạng hoạt kê khi chị Tooko khô tâm lấy ngón tay gõ gõ trán, tôi không nhịn được mà bật cười.

- Trời ơi, làm sao có chuyện đó được chứ. Em cam đoan với chị là chưa đầy một đêm nó đã nằm gọn trong bụng chị rồi, em mà nói sai em thua cho chị Tooko một bộ Tuyển tập Natsume Souseki* luôn.

- A, quá~đáng! Konoha thật quá đáng! Em chẳng tể nhị chút nào cả!

Vẫn ngồi trên ghế xếp, chị Tooko giận dỗi xoay người đưa lưng về phía tôi, mãi tới khi tôi bắt đầu viết điểm tâm, chị ấy mới nguôi giận.

- Hừ, đáng ghét, lần sau mà còn thế chị sẽ viết tên Konoha một ngàn lần lên vở, xé nhỏ nó ra rồi ăn hết cho xem. Konoha sẽ bị nguyên rửa cho mà xem.

- Thiệt tình, chị Tooko, chị làm ơn đừng bày mấy trò trẻ con đó nữa được không...

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, Takeda vừa nhảy chân sáo vừa đi vào lớp tôi.

- Xin lỗi~i, cho em hỏi anh Konoha có ở đây không ạ~?

Cả lớp tôi xôn xao.

Còn tôi thì vội vàng đứng dậy.

- A, anh Kono~ha.

Takeda cười tươi rói hướng về phía tôi vẫy tay. Ặc, mọi người đang nhìn chăm chăm vào tôi.

- Takeda, ra đây.

- Ờ? A? Dạ.

Tôi bước nhanh ra một góc hành lang ít người lui tới rồi mới quay ra hỏi cô bé: “Có việc gì thế?”, nghe vậy, Takeda ngược lên nhìn tôi và cười rạng rỡ.

- Sáng nay, em đã chờ anh Shuuji trên đường tới trường và đưa cho anh ấy bức thư mà anh Konoha viết hộ em rồi.

- Ô, thật á!

Hiệu suất làm việc của cô bé này ghê quá. Nói thế nào nhỉ, tôi là một người rất lười, thế nên tôi rất khâm phục những người năng động như cô bé.

- Trời ơi, lúc đó tim em đập rộn cả lên như sắp bay ra khỏi lồng ngực ấy~. Vừa nói với anh Shuuji: “Xin anh đọc cái này!” rồi đưa cho anh ấy bức thư xong là em quay người chạy luôn. Sau đó thì dù là giọng của bạn bè hay giọng của giáo viên cũng chẳng thể lọt vào tai em được nữa. Trong đầu em cứ quay cuồng những ý nghĩ kiểu “Không biết anh Shuuji có đọc thư không ta~” hay “Không biết anh ấy nghĩ như thế nào ta~”.

- S-Sau đó thì sao?

Tôi vô thức nắm chặt bàn tay đang đồ mồ hôi.

- Vì ngực em cứ như có cái gì nghẹn ở đó nên em chẳng thể nào ăn cơm được, thế nên em đành thử đi ra sân huấn luyện của câu lạc bộ bắn cung. Ở đó em đã gặp anh Shuuji...

- R-Rồi thế nào nữa?

Takeda đỏ mặt hạnh phúc, rồi cô bé giơ hai ngón tay lên biểu thị một chữ V.

- Anh ấy nói anh ấy rất vui và anh ấy cảm ơn em vì lá thư ạ~! Anh ấy còn nói ngay lập tức hẹn hò thì hơi khó, nên anh ấy đề nghị hai người cứ tạm thời thử giao tiếp thoải mái như những người bạn đã!

- Quá tốt rồi còn gì!

Tôi suýt nữa cũng nhảy cẫng lên cùng với Takeda.

- Vâng ạ! Anh Shuuji nói đó là lần đầu tiên nhận được một lá thư dễ thương đến như vậy và anh ấy đã rất hạnh phúc. Tất cả đều nhờ có anh Konoha cả đấy. Quả không hổ danh người đã vào vòng cuối của giải thưởng Adatara dành cho các tài năng sáng tác văn học tình yêu.

- Hà hà, em quá lời đó, đó chỉ là một bức thư anh viết vội vào giờ nghỉ trưa thôi~

- Không phải đâu ạ, anh Shuuji nói là sau khi đọc thư anh ấy cảm thấy tâm hồn rất thư thái, người khỏe hẳn ra. Chính vì vậy em đã hứa với anh Shuuji là từ bây giờ mỗi ngày em đều sẽ viết thư cho anh ấy.

- Hả?

Tôi ngớ người.

Mỗi ngày...?

- Trăm sự nhờ anh Konoha nhé. Đối với một người chỉ tiện tay viết vào giờ nghỉ trưa mà cũng ra được một bức thư tuyệt vời như thế thì chắc không có vấn đề gì đâu, đúng không ạ?

Takeda nắm lấy tay tôi rồi nói bằng một giọng tràn đầy tin tưởng và tôn kính như vậy.

Kể từ hôm đó, mỗi khi tiết một vừa kết thúc, Takeda lại chạy tới lớp tôi.

- Anh Kono~ha, buổi sáng~ an lành! Anh Shuuji cũng rất thích lá thư ngày hôm qua đấy ạ. Anh Konoha siêu quá đi. Anh Konoha là thiên tài, tương lai chắc chắn anh Konoha sẽ trở thành một nhà văn xuất chúng.

- Ha, ha ha... em quá khen. Đây, thư của ngày hôm nay.

- Oa, vâng, em cảm ơn anh Konoha. Em sẽ chép lại trong tiết Toán tiếp theo, hy vọng anh Shuuji sẽ thích.

- Ừ, hy vọng vậy.

Nụ cười của tôi có chút miễn cưỡng.

Chị Tooko vừa cười khúc khích vừa trêu chọc tôi: “Ai bảo em, hì hì, tự làm tự chịu thôi.”

- Như vậy là em phải giúp đỡ Chia đến cùng rồi. Đúng không, đại văn hào?

Hiện tại chị ấy đang ngồi khoanh chân trên ghế xếp, một tay cầm sách, khuôn mặt nghiêng nghiêng, cặp mắt đen lay láy ngược lên nhìn tôi với vẻ chọc ghẹo.

Quyển sách chị ấy đang cầm trên tay là *Đại gia Gatsby* của Scott Fitzgerald, một tác giả người Mỹ.

- Nói cho cùng thì không phải chị Tooko là người đã đẩy cô bé Takeda đó cho em sao? Rõ ràng chị mới là người đã dựng lên cái hòm thư kì quái bất hợp pháp

đó trong vườn trường.

- Ô hay, chị đâu có đẩy ai cho em, tất cả những gì chị làm chỉ là đề cử thôi mà? Chị chỉ nói: “Anh Konoha viết thư giỏi lắm đấy Chia~ anh ấy sẽ cho Chia những lời khuyên chân thành~” thôi mà. Với lại...

Chị Tooko nghiêng cơ thể mảnh mai của mình về phía trước, khiến cái ghế xếp phát ra âm thanh cọt kẹt, Đôi môi đỏ mọng của chị ấy nhếch lên thành hình một nụ cười.

- Người nói ra cái việc “tiện tay viết vào giờ nghỉ” đâu phải là chị nhỉ? Là Konoha chứ nhỉ?

- Ặc...

Tôi bị dồn vào chân tường, không thể phát ra âm thanh nào. Chị Tooko khẽ nhắm mắt lại một cách mơ màng.

- Ôi~ tình yêu của Chia mà thuận lợi thì tốt biết mấy. Không biết Chia sẽ viết ra một bài báo cáo như thế nào nhỉ? Sẽ như một chiếc bánh dâu tây phủ đầy kem tươi chẳng? Hay là sẽ như một thanh sôcôla có vị cam chua chua ngọt ngọt nhỉ? Hoặc nếu là một bài báo cáo có vị của một chiếc bánh xốp bơ nhiều tầng với mỗi tầng là một lớp vỏ giòn tan, bên trong ứa ra kem trứng sữa thì cũng tuyệt lắm.

Trong đầu của chị ấy lại bắt đầu chỉ có mỗi đồ ngọt rồi... Không biết có phải vì tưởng tượng nhiều quá khiến bụng đói hay không mà chị Tooko bắt đầu xé ra một mẫu sách từ quyển *Đại gia Gatsby* rồi bỏ vào miệng nhai măm măm.

- U~m, ngon quá đi, văn của Fitzgerald có vị thật là hào hoa phong nhã. Nó là điệu Waltz của sự khoa trương, vinh quang và cuồng nhiệt, nó khiến ta liên tưởng tới những bữa tiệc ngập đầy trứng cá muối lấp lánh và rượu sâm panh. Chỉ cần lấy răng khê cắn, lớp vỏ mỏng tinh tế của những hạt trứng cá sẽ vỡ ra, và chất dịch mang theo mùi hương thượng hảo sẽ lan khắp lưỡi. Với tư cách người đọc, chị chân thành cổ vũ cho nhân vật Gatsby.

Truyện này không phải kể về việc nhân vật chính Gatsby chịu đựng đủ chuyện tồi tệ do Daisy, vốn là người yêu cũ nhưng bây giờ đã là vợ của người khác, gây ra để rồi cuối cùng chết một cách bi thảm sao? Thế thì nó phải tràn

ngập bi thương chứ sao lại hào hoa phong nhã được... Chắc, thôi kệ, dù sao mỗi người có một cách thưởng thức văn học khác nhau.

- A!

Đột nhiên chị Tooko hét lên như sắp tận thế tới nơi.

Tiếp theo chị ấy nhúu mày rồi trưng ra một bộ mặt như đũa đám.

- Chết rồi~~~, đây là sách mượn của thư viện, vậy mà mình lại lỡ ăn mất tiêu rồi~~~

Thế là tôi phải đi cùng chị Tooko tới thư viện để xin lỗi, đây là nguyên văn lời xin lỗi của chị ấy: “Chị bất cẩn đánh rơi nên nó bị rách mất rồi~~~” (lý do tại sao tôi phải đi cùng là vì chị Tooko bảo đi một mình xấu hổ quá nên đã lôi tôi đi theo).

Hôm sau, Takeda lại chạy tới lớp tôi như thường lệ.

- Chuyện của em với anh Shuuji đó tiến triển tới đâu rồi? Hai người sắp bàn tới chuyện hẹn hò hay đại loại thế chưa?

Tôi dẫn cô bé ra hành lang và đứng nói chuyện ở đó.

- Oa, cảm ơn anh Konoha đã lo lắng cho em. Anh Konoha thật là tốt bụng~, em cảm động quá đi.

Mặt tôi thoáng đỏ bừng. Không, thực ra không phải như vậy... chỉ là tôi ghét phải viết thư lắm rồi nên tôi rất hi vọng hai người mau thành đôi thành cặp quách đi cho xong...

- Cũng nhờ có thư của anh Konoha mà quan hệ giữa em và anh Shuuji đã trở nên thân mật hơn rất nhiều rồi, em nghĩ chỉ cần có thêm một cú huých nào đó nữa là mọi chuyện sẽ thành công.

- Vậy hả, thế thì em phải nhanh huých anh ấy đi.

Tôi hăng hái cổ vũ cho cô bé. Nghe vậy, Takeda nở một nụ cười vui vẻ và gật đầu.

- Vâng, em sẽ chủ động đẩy anh ấy. Mà em cũng đang viết nháp bài báo cáo như đã hứa với chị Tooko nữa, anh xem nè.

Nói xong, cô bé giơ cho tôi xem quyển tập mà cô bé ôm trong ngực từ nãy tới

giờ.

Quyển sổ này có độ lớn chỉ bằng khoảng một nửa loại tập học sinh, trên bìa có in hình một chú vịt con màu vàng. Mặc dù cô bé từng nói là mình viết văn rất tệ, nhưng mà xem ra hiện giờ cô bé đang rất hào hứng với chuyện này.

- Việc ghi lại những chuyện đã xảy ra với người mình thích khiến em cảm thấy hơi ngượng, nhưng mà cũng rất vui. A, nhưng cứ để bản nháp thế này đưa cho người khác xem thì em sẽ xấu hổ chết mất, toàn là những chuyện ngốc nghếch cả. Thế nên em phải đọc lại một lần để sửa rồi mới viết thành bản hoàn chỉnh.

- Này, cứ theo tình hình này có khi em tự viết thư cũng được đấy chứ?

Nghe tôi đề nghị như vậy, Takeda lấy quyển sổ che mặt rồi lắc đầu nguây nguây.

- Không được đâu~, như thế xấu hổ lắm ạ~. Nhưng mà... anh Konoha nói cũng đúng. Em rất muốn một ngày nào đó anh Shuuji sẽ đọc lá thư do chính tay em viết. Cho đến ngày đó, em hi vọng đại văn hào Konoha vẫn tiếp tục giúp đỡ em.

Tôi thở dài, vậy là lại phải viết thay cho cô bé nữa hả.

Đúng lúc đó, Takeda đột nhiên nhìn tôi với vẻ mặt bất an.

Khuôn mặt hồng hào lộ ra sau quyển sổ của cô bé có vẻ hơi buồn buồn.

- Ừm... em phiền lắm phải không ạ...?

Trái tim tôi lỡ mất một nhịp.

- Hả, k-không có chuyện đó đâu. Anh cũng cảm thấy rất vui khi viết thư tình mà. Ha, ha ha.

Và cuối cùng tôi lại bật ra một câu nói không thật lòng.

Nghe tôi nói vậy, Takeda nở một nụ cười hồn nhiên thơ ngây, trông cô bé cứ như một chú cún con.

- Thế thì may quá, thôi em đi đây, ngày mai em lại tới ạ!

Cô bé khôi phục trạng thái vui vẻ tràn đầy sức sống, sau khi lấy tay vẫy vẫy về phía tôi thay cho cái đuôi, cô bé chạy đi, suýt chút nữa thì vấp ngã.

Chà~, tôi đúng là đồ giả nhân giả nghĩa.

Khi tôi ủ rũ quay trở lại lớp học, đám con trai hú hét trêu chọc tôi: “Sướng chưa kìa, bạn gái tới thăm mỗi ngày cơ đấy~,” “Con nhà người ta mới nhập học mà đã câu được rồi, đồng chí trông thế mà sát gái phết nhỉ~”.

“Giỡn hoài, làm gì có chuyện đó,” tôi cười cười và cố lảng tránh chủ đề này.

Tôi không muốn làm những việc khiến mình nổi bật để rồi nhận lấy những ánh mắt phản cảm từ người khác. Tôi cũng không hy vọng mình phải chịu những nguy cơ không đáng có đến từ việc nổi trội hơn mọi người. Cho dù trên trời tự rụng rơi xuống một đồng vàng thì tôi cũng sẽ không mặt dày mày dạn tới mức tự cho rằng bản thân có quyền nhận lấy chúng. Tôi chỉ là một người bình thường mà thôi.

Khi vừa ngồi xuống bàn của mình, tôi có cảm giác như có ai đó đang lườm tôi. Khi quay người lại, tôi thấy một bạn nữ đang đứng ở đó.

Kotobuki Nanase.

Cô nàng này có mái tóc nhuộm màu nâu nhạt khá độc đáo. Ở trong lớp cô nàng rất nổi bật với vóc người cao ráo, sáng sủa mang phong cách một cô gái hiện đại, tính tình cũng rất thẳng thắn.

“Kotobuki mặc dù hơi bà chằn một tí nhưng mà trông cũng ngon phết,” đám con trai thường hay rí tai nhau như vậy.

Cô nàng này hình như không thích tôi. Lý do tôi có ý nghĩ như vậy là vì kể từ khi chúng tôi học chung một lớp hồi tháng Tư, thỉnh thoảng cô nàng lại quăng cho tôi một ánh mắt lạnh như băng, và hiện tại cũng là một trong những lần thỉnh thoảng đó.

Nhưng tôi không nhớ mình đã làm ra chuyện gì để khiến cô nàng phải nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên đạn này. A, đúng rồi, ngày hôm qua...

Trong lúc tôi còn đang ngẩn người, Kotobuki đã xụ mặt đi tới chỗ của tôi, sau đó cô nàng chìa tay phải ra trước mặt tôi rồi nói cụt lủn:

- Bốn-trăm-sáu-mươi yên.

- Hả?

- Tiền bồi thường quyền sách bị rách ngày hôm qua. Thư viện có quy định rõ ràng là trong trường hợp làm mất hoặc hư hại sách thì phải bồi thường.

- Ô... nhưng mà, không phải hôm qua cậu đã nói là không sao rồi cơ mà?

Ngày hôm qua, lúc tôi đi cùng chị Tooko tới thư viện để xin lỗi, người trực ở đó là bạn Kotobuki trước mặt tôi đây.

Lúc đó trong lòng tôi kêu khổ không thôi, thôi thế là xong, trùng ai không trùng lại trùng đúng vào ca của Kotobuki trực mới chết chứ. Tôi đã chuẩn bị tinh thần bị quạt cho một trận tả tơi, thế nhưng cô nàng Kotobuki này chỉ xụ mặt ra nói: “Dù sao cũng không phải do cố ý. Lần sau chị nhớ cẩn thận nhé,” rồi dễ dàng thả chúng tôi đi.

Như vậy thì hà cớ gì bây giờ lại còn “bốn-trăm-sáu-mươi-yên” gì ở đây? Lại còn đi đòi tôi nữa? Người làm rách quyền sách đó (thực ra là lỡ ăn mất) là chị Tooko cơ mà.

Nghe tôi hỏi vậy, Kotobuki nhướn mày trừng mắt nói:

- Cậu nghĩ tôi có thể đi gặp chị Amano Tooko để đòi tiền bồi thường à? Chị ấy là bạn đọc thân thiết của thư viện, không những thứ chị ấy còn là người biết rõ quyền sách nào nằm ở đâu hơn cả cô thủ thư. Trong số những học sinh công tác ở thư viện cũng có rất nhiều người đã được chị Amano Tooko giúp đỡ nữa. Chưa kể hồi mới vào lớp 10, chị Amano đã giúp đỡ tôi lúc đang khổ sở vì không biết nên xếp sách ở đâu. Vì thế, nói tóm lại, Inoue, cậu phải trả tiền thay cho chị ấy.

- Ồm, xin lỗi... bạn Kotobuki này, bạn cho mình hỏi chút, bạn không thấy việc này rất vô lý sao?

- Hoàn toàn không (dõng dạc).

Oa~~~, trả lời ngay lập tức. Vì thế tôi ghét phải tranh cãi với người khác, tôi đành móc ví ra và lấy một đồng 500 yên bỏ vào lòng bàn tay của Kotobuki, sau đó tôi cúi đầu thật thấp.

- Thành thật xin lỗi cậu vì những gì chủ nhiệm câu lạc bộ của tôi đã gây ra!

Kotobuki nắm chặt đồng 500 yên, môi bĩu lên:

- lát nữa tôi sẽ đưa tiền thôi cho cậu. Cậu mà dám mách lẻo với chị Amano

là tôi cho cậu ăn đấm đấy.

Thiệt tình, tại sao tôi cứ phải là người đi dọn dẹp đồng bữa bọn mà chị Tooko bày ra chứ.

Khi tôi nghĩ mọi việc thế là đã được giải quyết êm thấm thì tôi chứng kiến Kotobuki đứng sừng sững ở đó, mắt nhìn chăm chăm vào tôi.

- Này... dạo gần đây có một cô bé lớp 10 rất hay đến tìm cậu có phải không? Hai người đang hẹn hò hả?

- Cậu nói Takeda hả? Đâu có đâu, bọn tôi đâu có hẹn hò gì.

- Hừ, tôi có quen cô bé đó, cô bé cũng đang làm ở thư viện. Nói thế nào nhỉ, cô bé hơi vụng về, có chút ngây thơ, là mẫu người rất được đám lolicon* yêu thích. Cậu thật sự không hẹn hò với cô bé chứ hả?

“Rất được đám lolicon yêu thích” ư... cô nàng này đúng là biết cách làm tổn thương người khác. Nhưng mà nếu tôi cãi lại thì cũng sẽ chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa mà thôi, thế nên tôi cố nhin cục tức xuống và mỉm cười.

- Tôi chỉ đang tư vấn cho cô bé Takeda đó theo lời đề nghị của chị Tooko mà thôi.

Tôi vừa nói xong thì lông mày của Kotobuki lại càng nhướng cao hơn, trông cô nàng rất tức giận.

Ồ, ô hay? Tôi vừa nói sai cái gì sao?

- Inoue, chuyện cậu hẹn hò với ai không liên quan gì tới tôi. Tuy nhiên, nếu hai người thật sự không hẹn hò, vậy thì tốt nhất là cậu thôi cái trò lôi lôi kéo kéo con người ta ra hành lang đi. Cậu không thấy làm thế rất lộ bịch và chướng mắt sao?

Sau khi để lại câu nói cay độc đó, cô nàng quay người bỏ đi.

Môn tiếp theo là Lịch sử. Tôi vừa cầm cùi chóp lại những gì có trên bảng vào vở vừa suy nghĩ vẩn vơ... Quả nhiên là mình phải nhanh để cho Takeda thành một cặp với cái lão Shuuji đó mới được.

Bị Kotobuki nghiêm khắc chỉ trích như vậy xong, ý nghĩ đó cứ nghẹn mãi trong ngực tôi.

Chà, phải làm sao bây giờ nhỉ? Hay là mình thử dốc hết vốn liếng viết một lá thư nồng cháy nhỉ...

Mây đen ùn ùn kéo tới nhuộm xám bầu trời vốn đang quang đãng, và rồi những giọt nước bắt đầu rơi tí tách trên lớp cửa kính.

(Mưa rồi... hình như mình có một cây dù cất trong ngăn tủ của câu lạc bộ thì phải...?)

Mỗi khi thêm một tuổi, tôi lại một lần nữa nhận ra sự khác biệt trong cách suy nghĩ và cảm nhận của mình với những người xung quanh lớn đến nhường nào. Đứng trước những điều người khác thấy vui vẻ hoặc bi thương, tôi đều không có cảm xúc gì, trái tim tôi không hề dao động dù chỉ là một chút.

Hà có gì mọi người lại cảm thấy vui?

Hà có gì mọi người lại cảm thấy buồn?

Lúc mọi người hào hứng cổ vũ cho đồng đội tại đại hội thể thao hoặc trong một trận đấu bóng, lúc mọi người lưu luyến không rời xa một người bạn sắp chuyển trường, tôi lại có cảm giác khó chịu tựa như một người nước ngoài không thạo ngôn ngữ đang đứng lẫn vào giữa bọn họ. Cơ thể tôi co rúm lại, bụng tôi thắt lên từng cơn đau đớn. Tôi hoàn toàn nghe không hiểu những ngôn từ ồn ào náo nhiệt mà người xung quanh đang nói.

Một ngày nọ, chú thỏ con lớp tôi nuôi bị ai đó nhét pháo hoa vào miệng rồi châm lửa, nó đã chết rất thảm, các bạn tôi đều khóc rất thương tâm. Khi đó, đầu tôi rất hỗn loạn, tôi nhìn chăm chăm vào ngón chân mình, cơ thể tôi run lên nhẹ nhẹ.

Tại sao tôi không hề cảm thấy buồn trước cái chết của thỏ con?

Cho dù tôi cố gắng ép bản thân nhớ lại cảm xúc khi sờ bộ lông mềm mại, nhớ lại những cử chỉ đáng yêu khi còn sống của nó để khiến tôi cảm thấy buồn, thì trái tim tôi vẫn không hề lay động, tôi không thể rớt ra giọt nước mắt nào. Khi tôi trộm liếc xung quanh, tôi biết được chỉ có tôi là người duy nhất không khóc.

Khi đó, tôi có thể cảm nhận được cái cổ của mình nóng rực, tại tôi ừ đi vì xấu hổ và sợ hãi.

Tại sao vậy? Tại sao mọi người lại khóc? Không biết, tôi hoàn toàn không biết. Thế nhưng nếu như tất cả đều đang khóc mà chỉ có một mình tôi bình tĩnh thì mọi người sẽ nghĩ tôi là đứa lập dị. Tôi phải khiến bản thân cũng khóc. Nhưng khuôn mặt tôi cứng ngắc, tôi không thể khóc được. Hai má tôi nóng bừng. Nếu như mọi người biết mình đang giả khóc thì phải làm sao bây giờ? Mình không được ngẩng đầu lên. Mình phải cúi đầu, khuôn mặt phải tỏ ra u ám. Ôi, lần này mọi người lại đang ôm bụng cười. Có gì vui đến vậy nhỉ? Không biết, mình không biết. Nhưng nếu mình không làm theo mọi người, mọi người sẽ nghĩ mình là thứ khác người, mọi người sẽ xa lánh mình.

Cười. Cười. Cười đi. Không, khóc, khóc đi, không, cười đi, mình phải cười.

Trời ơi, tại sao ngay cả một điều đương nhiên như vậy mà mình cũng không làm được chứ, mình đúng là đồ kì quái.

Vì không thể có cùng cảm xúc với mọi người, tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi và xấu hổ đến mức bụng tôi quặn lên từng cơn. Nếu như chuyện này lộ ra, chắc chắn mọi người sẽ quăng cho tôi những ánh mắt lạnh lùng.

Tôi như con cừu đen sinh ra lạc lõng giữa bầy cừu trắng muốt.

Tôi không thể vui chung niềm vui với đồng bạn, không thể buồn nỗi buồn của mọi người, không thể ăn những thứ mà ai cũng ăn. Tôi không hiểu được những tình cảm mà đồng bạn tôi trân ái, như tình yêu, sự dịu dàng, lòng vị tha... Điều duy nhất mà con cừu đen đáng thương tôi có thể làm là phủ lên bộ lông đen của mình lớp bột trắng và giả vờ như mình cũng là một phần của bầy cừu.

Nếu như đồng bạn tôi biết tôi là một con cừu đen, họ sẽ lấy sừng húc tôi chẳng? Họ sẽ lấy móng giẫm tôi chẳng? Ôi, Chúa ơi, hãy rủ lòng thương, xin Người đừng để họ biết, làm ơn đừng để họ biết.

Mỗi khi trời mưa, mỗi khi gió thổi qua, tôi lại run lên bần bật, tôi sợ lớp bột trắng sẽ tróc khỏi cơ thể, tôi sợ ai đó sẽ la lên rằng “Nó là một con cừu đen!,” tâm trí tôi không có lấy một phút giây an bình, nhưng ngoại trừ làm như vậy, tôi không nghĩ ra được cách nào khác.

Trước mặt ba mẹ, thầy cô, bạn bè, tôi dồn toàn bộ tâm trí vào việc ép bản

thân phải cười, tôi cứ xử nhỏ nhăng để làm cho mọi người vui vẻ. Ôi, làm ơn, xin đừng để ai nhận ra tôi là một con quái vật không hiểu lòng người. Làm ơn hãy để tôi có thể sống tiếp cuộc đời của một con người vô dụng ngu ngốc vụng về, làm cho mọi người cười vui vẻ, làm cho mọi người thương xót, làm cho mọi người tha thứ...

Và rồi, cho đến tận bây giờ, tôi vẫn đeo mặt nạ, và vẫn diễn, vai diễn một tên hề.

- Ấc, mưa to thật rồi.

Tan học. Tôi bước đi dọc theo hành lang mịt mờ.

Mặc dù vẫn còn sớm nhưng bầu trời ngoài cửa sổ đã bị mây đen giăng kín. Những hạt mưa sắc bén rơi xuống như muốn đâm thủng mặt đất, tạo nên những âm thanh rào rào lạnh lẽo.

Không khí ẩm ướt, hiu hắt và âm đạm.

- Xui quá, không phải dự báo thời tiết nói chỉ có năm mươi phần trăm khả năng là sẽ mưa sao.

Hi vọng là cây dù vẫn còn nguyên trong ngăn tủ câu lạc bộ.

Tuần trước, trời cũng mưa. Khi tôi định mở ngăn tủ lấy ra cây dù mà tôi chắc chắn đã cất trong đó thì phát hiện nó đã biến mất.

- A, xin lỗi~. Tuần trước trời mưa nên chị mượn tạm rồi quên khuấy phải đem trả lại chỗ cũ mất rồi.

Và khi tôi hỏi thì chị Tooko đã thản nhiên trả lời như vậy.

Thế là hôm đó, hai chúng tôi phải đội mưa chạy về nhà, cả người ướt như chuột lột.

- Lần sau chị có mượn dù thì phải nhớ trả lại chỗ cũ đấy!

- Biết rồi~. Nhưng mà thỉnh thoảng chạy giữa mưa thế này mới cảm nhận được sự tuyệt vời của tuổi trẻ chứ.

(Bà chị này lúc nào cũng coi đồ người khác là của mình và đồ của mình cũng là của mình...)

Thiệt tình... hay là tên của chị ấy thật ra không phải Tooko mà là Jaian* nhỉ?

Mà không hiểu rốt cuộc vì cái lý do khi khô gì mình lại gia nhập câu lạc bộ Văn học?

(Hừmm... vấn đề này đúng là bí ẩn.)

Hôm nay đến phiên tôi trực nhật. Sau khi hoàn thành những việc mà giáo viên chủ nhiệm phân phó, tôi mới phát hiện là đã trễ lắm rồi. Có lẽ bây giờ chị Tooko đang vừa lắc ghế ầm ầm vừa rên rỉ “Đói quá đi~”. Mặc dù trong phòng câu lạc bộ có rất nhiều sách cũ, nhưng mà tình trạng bảo quản của chúng không được tốt lắm, nói theo cách của chị Tooko thì là “Mấy quyển đó hết đất rồi, ăn vào sẽ đau bụng mất.”

- Nhưng mà nè, Konoha, nếu mình bảo quản sách cẩn thật tốt, chị nghĩ chúng sẽ có vị của rượu vang hoặc nấm trúp lâu năm đấy. Ôi, chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ để khiến chị chảy cả nước miếng rồi. Còn nữa, còn nữa, nếu đó lại còn là bản thảo viết tay của Souseki hay Ougai hoặc Mushano Kouji được trưng bày ở bảo tàng văn học thì hết sảy! Chị chắc chắn trên đời này không còn thứ gì ngon hơn chúng nữa! Cho dù ăn xong bị đau bụng thì chị cũng muốn được cắn một miếng!

Khi nói những điều đó, vẻ mặt của chị ấy rất nghiêm túc nên tôi thật sự lo lắng rằng một ngày nào đó chị Tooko sẽ lên vào bảo tàng văn học để ăn trộm.

Lúc đặt chân lên cầu thang dẫn tới câu lạc bộ văn học, tôi chợt dừng lại.

- A, chết cha! Mình để quên sách giáo khoa môn Văn học cổ điển mất rồi.

Giảng viên dạy môn Văn học cổ điển Saegusa cực kì nghiêm khắc, nên tôi đã định đem sách về soạn bài cho tiết học ngày mai, vậy mà...

Không còn cách nào khác, tôi quyết định quay trở lại lớp.

Không biết có phải vì mưa hay không mà gần như không có ai qua lại trên hành lang, xung quanh rất yên tĩnh.

Khi tôi vươn tay định mở cửa phòng học thì tôi nghe thấy tiếng ai đó vọng ra. Dựa theo âm thanh thì có vẻ là vài bạn nữ trong lớp ở lại trú mưa đang nói chuyện với nhau.

Trong lúc tôi đang do dự liệu có nên bước vào một căn phòng chỉ toàn con

gái hay không thì một đoạn hội thoại lọt vào tai tôi.

- Sao cơ, Eri, bồ cũng nhắm Akutagawa sao?

- Ồ... Mori cũng nhắm Akutagawa sao? Vậy hai bồ là tình địch của mình rồi.

- Khoan đã. Mình cũng thấy Akutagawa rất tốt.

- Hả! Cả Miki nữa á? Vậy là ba người luôn?

Xem ra đám con gái đang buôn dưa lê về cậu bạn trai mà họ thích.

Akutagawa này không phải đại văn hào Akutagawa Ryuunosuke mà là một bạn học lớp chúng tôi, cậu này là người cao nhất lớp và rất trầm tính. Còn cái việc cậu chàng rất được các bạn nữ yêu thích thì cũng dễ hiểu thôi, nếu như bạn có một gương mặt trông rất thông minh sáng sủa, lạnh lùng, trầm tính ra dáng người lớn thì tôi chắc là bạn cũng sẽ nổi tiếng tương tự.

Thế nhưng mà có vấn đề rồi đây. Dựa theo cái bầu không khí này thì tôi sẽ rất khó mà vào lớp được.

- Tuyệt, mình thì thích Hirosaki khỏi lo có tình địch~

- Ái chà chà, ra là Suzuno thích Hirosaki sao.

- Hi hi, bồ cũng biết mình không có sức chống cự trước mấy anh chàng hoạt bát tinh nghịch mà. Thực ra thì thứ Bảy tuần tới bọn mình dự định đi Thủy cung xem cá heo đó~.

- Ồ!

- Sao mình không biết gì cả!

- Vừa chuyển lớp có một tháng mà đã tới bước này rồi. Bồ nhanh ghê!

- Đáng ghét, mình và Akutagawa chỉ mới nói được “Chào bạn” với “Tạm biệt” à. Suzuno! Lần tới bồ phải bao mình một châu kem Haagen* đó!

- Mình nữa mình nữa, nhớ gọi ly đôi luôn nhé.

- Oa, mình vừa mua đồ cho cuộc hẹn tới nên tháng này kẹt tiền lắm, đi tiệm kem 50 yên thôi nhé.

Sau đó tai tôi truyền tới tiếng cười, xem ra mấy cô nàng đang chọc đùa gì nhau trong đó rất vui vẻ.

Hừ-m... có lẽ tôi nên tới câu lạc bộ rồi lát nữa quay lại sau.

- Nào, tiếp theo đến lượt Nanase.

- Đúng đúng, mọi người đều tự thú cả rồi, bỏ cũng phải tự thú cho bọn mình nghe chứ.

Nanase? Là cô nàng Kotobuki đó sao? Té ra là Kotobuki cũng đang ở trong phòng học.

- Chẳng lẽ Nanase cũng thích Akutagawa hả?

- Oa, đừng đùa kiểu đó. Nanase xinh thế này thì làm sao mình có cơ thắng được chứ.

- Minh...

Tôi nghe được giọng của Kotobuki truyền ra từ sau cửa.

Mặc dù biết nghe trộm là không tốt, nhưng tôi rất tò mò rốt cuộc thì cao nhân nào đã lọt vào mắt xanh của cái cô nàng Kotobuki độc mồm độc miệng này, thế nên tôi nín hơi lắng nghe.

- Không thích ai cả. Nhưng mà nếu nói ghét ai thì có một người...

- Ồ, ai vậy?

- Inoue Konoha.

Kotobuki đồng dục nói ra tên tôi.

Tâm trí tôi đột nhiên trống rỗng, ngay sau đó, đầu tôi nóng lên.

- Ồ, sao thế? Inoue cũng tử tế mà, mình thấy bạn ấy đâu phải loại người khiến người khác ghét đâu.

- Ừ, đúng rồi đó, mình cảm thấy bạn ấy cứ như không khí, chẳng ảnh hưởng gì tới ai cả mà?

- Mặc dù tính cách bạn ấy có vẻ đơn điệu, nhàm chán, chẳng có gì nổi bật, nhưng nếu chỉ trông bề ngoài thì Inoue có một khuôn mặt rất là dễ thương.

- Đúng đúng, cách nói chuyện của bạn ấy cũng rất nhẹ nhàng, lúc nào cũng khẽ cười nữa, rất thoải mái.

Đột nhiên, Kotobuki nói bằng giọng khó chịu:

- Vì thế mình mới khó chịu. Lúc nào cậu ta cũng cố tình trưng ra nụ cười giả dối đó. Chẳng ai biết được trong đầu cậu ta nghĩ gì, cứ nghĩ tới điều đó là mình

lại thấy buồn nôn.

Một cảm giác nóng bỏng lan từ má tới tận tai của tôi, tay tôi run rẩy, cổ họng tôi phát đau.

Sao cô ta phải nói như vậy về tôi chứ? Tôi biết cô ta ghét tôi, nhưng có nhất thiết phải nói về tôi bằng giọng khinh miệt như vậy trước mặt mọi người không?

Tôi rất muốn chạy khỏi chỗ này ngay bây giờ, nhưng chút tự trọng hiếm hoi trong tôi bắt tôi ở lại, tôi lấy tay đẩy cửa phòng học. Khi tôi bước vào, tất cả ánh mắt trong phòng đều đổ dồn về phía tôi.

Tôi giả vờ như vừa rời mình chẳng nghe thấy gì, mắt mở lớn ra vẻ ngạc nhiên:

- Ồ? Mọi người vẫn còn ở đây à? Xin lỗi nếu quấy rầy các bạn nha.

Đám con gái đều tỏ ra bối rối và tránh tiếp xúc với ánh mắt của tôi. Tôi đi thẳng tới bàn của mình và lấy ra sách giáo khoa môn Văn học cổ điển, sau đó bỏ nó vào trong cặp.

- Ngày mai có tiết mà mình lại để quên quyển sách.

Kotobuki đỏ bừng mặt nhưng mắt thì vẫn lườm tôi. Tôi nhìn lại cô nàng và cố gắng nở một nụ cười nhẹ.

- Vậy thôi, tạm biệt mấy bạn nhé.

Đám con gái cũng vội vàng nói: “T-Tạm biệt.”

Chỉ có Kotobuki là vẫn tiếp tục lườm tôi, miệng mím chặt, mặt mày sung sĩa...

(Bực tức, xấu hổ)

Tôi bước dọc theo hành lang âm u và ẩm ướt, mang trong lòng những cảm xúc khôn khổ như muốn vỡ tung bất kì lúc nào.

(Cố tình trưng ra nụ cười giả dối ư? Chẳng biết trong đầu nghĩ gì, cảm thấy buồn nôn ư?)

So với những người chỉ biết nghĩ đến cái tôi của bản thân rồi tranh cãi với người khác, hay những người muốn bộc lộ cảm xúc thực của mình để rồi phá hỏng bầu không khí thì cái việc im lặng và cười làm lành có gì không tốt chứ?

Có những lúc con người ta buộc phải làm vậy.

Vậy mà cô ta lại nói điều đó khiến cô ta cảm thấy khó chịu.

(Tôi cũng đâu muốn cười ngớ ngẩn giống một thằng ngốc như vậy!)

Có một thứ gì đó nóng bỏng nghẹn ở trong cổ họng khiến tôi muốn hét lên.

(Ngày trước tôi không phải như vậy. Ngày trước, tôi...)

- Konoha cười lúc nào cũng vui vẻ thật đấy~.

- Hơn nữa, mỗi khi thất vọng, khó chịu hay nôn nóng là đều thể hiện hết ra trên mặt, Konoha thật là dễ đoán quá đi. Cứ như một chú cún con ấy.

“Thật quá đáng, sao cậu lại gọi tớ là chó chứ,” mỗi khi tôi cãi lại như vậy, cậu ấy lại cười khúc khích, giọng cười lạnh lạnh như tiếng chuông.

- Thấy chưa, Konoha lại phòng mang trợn má rồi. Thế nên tớ mới nói Konoha thật sự dễ đoán quá đi. Nhưng mà chính vì Konoha là người như vậy nên tớ mới thích Konoha. Chỉ cần có Konoha ở bên là tớ thấy thoải mái.

(Khi còn học cấp hai tôi cũng có người con gái mà tôi thích. Tôi cũng từng yêu như những người khác.)

Chỉ cần nghe giọng nói của cậu ấy là tim tôi loạn nhịp, mỗi lời mà cậu ấy nói với tôi, tôi đều xem chúng là báu vật quý giá nhất. Tôi cẩn thận cất chúng sâu trong lòng, và mỗi đêm trước khi đi ngủ, tôi đều lấy ra đọc lại vô số lần...

Chỉ cần như vậy, mỗi ngày tôi đều sẽ cảm thấy hạnh phúc. Tôi sẽ luôn cười vui vẻ một cách thật lòng.

Nhưng giống như đại gia Gatsby, tình yêu của tôi cũng đã kết thúc một cách bí thảm, tôi bắt đầu biết nói dối...

Sau bao nỗ lực, tôi đã có thể đóng thật ngọt vai diễn một “con người”.

Những người xung quanh đều nói tôi là một người vui vẻ, lạc quan, hòa ái dễ gần.

Nếu có người nói xấu, cười nhạo tôi, tôi sẽ thổi phào nhẹ nhõm. Nhưng chỉ cần ai đó nói với tôi rằng tôi thật hòa ái dễ gần, dạ dày của tôi lại thắt lên từng cơn, tôi cảm thấy mình thật tội lỗi.

Tôi muốn mọi người nghĩ tôi là một người tốt, vì thế tôi làm mặt xấu chọc

cười em bé, tôi tỏ ra yêu quý cún con. Nhưng thật sự thì vào những lúc như vậy, tôi đều cảm thấy xấu hổ đến mức cảm giác như hai má của mình đang bị lửa thiêu.

Tại sao ư? Đó là vì tất cả những gì tôi làm, những gì tôi nói đều là giả dối. Bản thân tôi thật sự không phải là một người hòa ái dễ gần như mọi người vẫn nghĩ. Tất cả chỉ là một màn kịch do tôi bày ra mà thôi.

Vì vậy, mỗi lần có người nói tôi thật hòa ái dễ gần, tôi lại muốn hét lên thật lớn rồi mở bụng tự tử để tạ tội.

Mỗi khi tôi lấy tay xoa đầu cún con, nó đều vẫy đuôi và lẻo đẻo bám theo tôi. Trông nó thật vui vẻ vì nó không hề biết đến những khúc mắc trong lòng tôi. Chắc hẳn nó đang nghĩ tôi là một con người hòa ái dễ gần.

Người đã nói thích tôi cũng tựa như cún con vậy.

Người đó lúc nào cũng cười rất vui vẻ, ngây thơ hoạt bát, tựa như một đứa trẻ.

Ôi, nếu như tôi cũng có thể như người đó, không biết tôi có thể hạnh phúc đến mức nào nhỉ.

Nhưng tôi cũng cảm hận cái sự hòa ái đơn thuần của người đó.

Chị Tooko đang ngồi xỏm trên ghế xếp, chân vẫn mang tất, vừa lật từng trang sách vừa lắng nghe tiếng mưa rơi.

Món ăn hôm nay của chị ấy là quyển sách *Iliad* bìa cứng cực dày. Đây là một bản anh hùng ca theo lối tự sự của Homer – một thi sĩ mù – kể về cuộc chiến tranh thành Troy.

Bím tóc của chị Tooko đen nhánh như đuôi mèo buông thông từ vai tới hông, cặp lông mi dài rủ bóng xuống đôi đồng tử, ngón tay thon của chị ấy thì khẽ vôn vê bờ môi. Đây là một tật xấu của chị Tooko khi đọc sách. Thỉnh thoảng chị ấy còn đưa đầu ngón tay vào miệng cắn nhẹ nữa.

Kính cửa sổ bám đầy bụi bẩn bị mưa hắt vào ướt đẫm. Hôm nay trong phòng không có ánh chiều tà.

Tôi dừng bút lại và hỏi:

- Chị Tooko, chị có thích ai không?

- Hả? Cái gì?

Lúc đang chăm chú đọc sách, chị Tooko gần như không nghe thấy những âm thanh xung quanh.

- A, em viết xong điểm tâm rồi hả?

Khuôn mặt chị ấy chợt sáng bừng. Xem ra chỉ có mỗi chuyện này mới có thể thu hút sự chú ý của chị Tooko khi chị ấy đang tập trung đọc sách. Đúng là phong cách Tooko có khác.

- Em hỏi là chị có thích ai không.

- Dĩ nhiên là có rồi. Để xem nào, Gallico này, Dickens này, Dumas này, Stendhal này, Chekhov này, Shakespeare này, Olcott này, Montgomery, Farjeon, Lindgren, MacLachlan, Cartland, Jordan, Saikaku, Souseki, Ougai, Miyazawa Kenji, Kimura Yuuichi, còn có... còn có...

Nhìn chị Tooko vừa nói lia lịa vừa rỏ nước dãi, tôi vội vàng cắt ngang.

- Em không hỏi đồ ăn ưa thích của chị. Còn nữa, Cartland với Jordan là ai? Cầu thủ bóng rổ hả?

- Đáng ghét, em không biết Barbara Cartland và Penny Jordan sao? Họ đều là những nhà văn rất nổi tiếng trong dòng văn học lãng mạn đấy. Em nhất định phải đọc *Tình yêu như lửa cháy* của Cartland, vì nó kể về chuyện con gái của ông vua dầu mỏ nước Mỹ che giấu thân phận đi chơi, sau đó rơi vào bẫy tình của một anh chàng đẹp trai nhà giàu.

Nàng Silver của Jordan đã được chuyển thể thành truyện tranh rồi, chị nhớ là nó cũng rất được yêu thích. Chị đề nghị em nên đọc truyện này. Cô gái ngây thơ Geraldine vì quá sốc trước sự phản bội của người yêu nên chỉ sau một đêm mái tóc của cô đã biến thành màu bạc. Sau đó, cô quyết tâm báo thù người đàn ông đã phản bội cô, và để đạt được mục đích này, cô đã tiếp nhận những bài giảng nồng đậm~~~ chất ái tình từ một anh chàng gia sư đẹp trai. Anh chàng cựu gia sư này cực kì gợi cảm và tuyệt vời đấy.

Hồng bét, chị Tooko càng nói càng lạc đề rồi.

- Em biết rồi, chị đừng nói nữa, ý em không phải vậy... Chị Tooko, chị đã từng yêu ai chưa?

- Hả?

Chị Tooko nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu.

- Iêu... iêu... riêu? Em hỏi chị từng ăn bún riêu chưa á?

- Không phải đồ ăn, ý em là yêu trong tình yêu. L-O-V-E ấy.

- Nếu ý em là tình yêu đó thì lúc nào chị chẳng đang yêu.

- Em đã nói không phải đồ ăn rồi mà, em đang hỏi là chị đã từng yêu người nào ngoài đời chưa?

Chẳng hiểu vì sao tôi cảm thấy mệt mỏi quá. Tôi đúng là đồ ngốc khi nói chuyện tình yêu với cái người này, cho dù hiện tại tôi đang cảm thấy buồn thế nào đi chăng nữa.

Nghe tôi hỏi vậy, ánh mắt của chị Tooko đột nhiên trở nên xa xăm, miệng khẽ nở một nụ cười nhạt.

Hả? Bầu không khí u ám nghiêm trọng này là gì đây? Chẳng lẽ chị Tooko đã từng nếm trải một cuộc tình cay đắng trong quá khứ rồi sao?

- Konoha biết không... đường tình duyên của chị đang bị hung tinh ám.

- Hả? Nó là cái gì!?

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, giọng của tôi vẫn cao vút một cách không cần thiết.

Chị Tooko nhìn ra phía cửa sổ ướt đẫm nước mưa, ánh mắt nhuốm vẻ hư vô, rồi chị ấy bắt đầu nhẹ nhàng nói bằng một giọng tràn đầy bi thương:

- Đầu năm nay chị đã đi xem bói tình duyên ở chỗ bà mẹ Shinjuku. Kết quả là mẹ nói với chị rằng từ khi chị sinh ra thì đường tình duyên của chị đã bị hung tinh ám, cho dù chị yêu ai đi nữa thì cũng chỉ là công dã tràng, phiền toái sẽ liên tục ập đến như sóng dữ. Cho dù tình yêu của chị có được đáp lại đi chăng nữa thì một trăm phần trăm là nó cũng không kéo dài và sẽ chỉ kết thúc trong đau khổ. Chính vì vậy mẹ đã khuyên chị không nên nghĩ tới chuyện yêu đương nữa mà nên tập trung cho việc học hoặc sở thích.

- “Bà mẹ Shinjuku” có phải là bà thầy bói mở tiệm trong một góc cửa hàng tạp hóa Isetan ở khu Shinjuku và lúc nào cũng có một hàng dài người xếp hàng chờ xem bói không? Chị cũng đi xếp hàng sao!?

- Ủ. Vào một ngày giá rét tuyết phủ trắng cả thành phố.

- Vì có gì chị lại đi xếp hàng vào một ngày tuyết rơi vậy hả!?

- Tại chị nghĩ ngày đó sẽ không có ai xếp hàng cả. Cũng may, nhờ vậy mà chị chỉ cần chờ ba mươi phút là đến lượt mình.

Đầu tôi lại bắt đầu đau rồi.

- Chị muốn được bà mẹ Shinjuku xem bói đến thế sao?

- Chị là con gái mà. Chị cũng lo cho đường tình duyên của mình chứ. Ai ngờ đi rồi mới biết mình bị hung tinh ám... À, nhưng mà mẹ đã nói là bảy năm sau chị sẽ hết bị hung tinh ám và chị sẽ gặp người trong mộng của mình.

Về mặt u ám từ nãy tới giờ của chị Tooko ngay lập tức tươi rói trở lại, chị ấy nhồm người về phía tôi.

- Mẹ đã tiên đoán là vào mùa hè bảy năm sau, trước mặt một con gấu đang gặm cá hồi, một chàng trai quần khăn quàng cổ màu trắng sẽ xuất hiện và trở thành tình yêu của đời chị. Mẹ còn nói đường tình duyên của chị cực kỳ ngắn nên chỉ có một cơ hội duy nhất này thôi, chính vì vậy mẹ đã cổ vũ chị nhất định phải nắm lấy nó. Nói tóm lại dù rất đáng tiếc nhưng chuyện tình yêu của chị phải dời lại bảy năm sau.

- Thằng cha đó tại sao phải quần khăn quàng cổ vào mùa hè chứ!? Lại còn ở trước mặt một con gấu, hai người định nói chuyện tình yêu trong bụng nó hả?

Chị Tooko phồng má lên.

- Konoha thật chẳng biết mơ mộng gì cả.

- Là chị Tooko mơ mộng quá nhiều thì có.

- Vì thế chị mới là cô gái văn chương chứ.

- Chị làm ơn đừng có gập chuyện gì cũng lòi cái lý do đó ra hộ em. Ồ, thôi được rồi. Xin lỗi vì đã làm phiền việc đọc sách của chị.

Trên gương mặt của chị Tooko chợt hiện lên vẻ hoang mang.

- Ồ-m... có chuyện gì với em à? Konoha?

- Không có gì...

- Chẳng lẽ, em có... người thương rồi sao?

Tôi ngoảnh mặt sang chỗ khác.

Mưa đập vào cửa sổ tạo nên những âm thanh lộp bộp.

- Em chẳng có người thương mà cũng không có chuyện gì với em cả. Cứ như vậy là tốt nhất...

Sẽ không có chuyện gì xảy ra với tôi cả.

Tôi sẽ chẳng thích ai.

Tôi sẽ tiếp tục cuộc sống bình lặng không có đau đớn, bi thương hay tuyệt vọng này.

Tôi cầu nguyện mọi ngày đều trôi qua như vậy.

Có lẽ, suốt đời này, tôi sẽ không bao giờ yêu ai nữa.

- ...

Chị Tooko yên lặng nhìn tôi.

Một năm trước, khi chị Tooko kéo tôi vào câu lạc bộ Văn học, chị ấy cũng thường nhìn tôi với vẻ mặt bi thương như thế. Mỗi lần như vậy tôi đều muốn gào lên: “Chị Tooko chơi xấu quá! Ngày thường thì vô tư lự, sao giờ lại nhìn em như vậy!,” sau đó trong lòng tôi tràn ngập cảm giác tội lỗi và xấu hổ.

- Em xin lỗi, hôm nay em muốn về sớm.

Không thể chịu được bầu không khí im ắng này, tôi bỏ lại bài văn đang viết dở trên bàn rồi đứng dậy.

- Đây.

Chị Tooko khẽ cười rồi đưa cho tôi một cây dù màu tím nhạt.

- Dù của Konoha chị đang mượn mất rồi. Hôm nay em dùng cái này đi.

- Vậy chị Tooko thì sao?

- Hi hi. Chị đã chuẩn bị sẵn một cây dù khác rất là~ bụi ở đây rồi.

- Vậy... em cũng không khách sáo nữa.

- Ừm. Hẹn gặp lại em ngày mai nhé. Bye bye!

Vẫn giữ trên môi nụ cười rạng rỡ, chị Tooko vẫy tay tạm biệt tôi.

Tôi bước ra phía tiền sảnh và mở dù, thế là giữa bầu trời xám xịt nở ra một đóa hoa phơn phớt tím.

Màu tím là màu yêu thích của chị Tooko. Tôi từng thấy nhiều lần chị ấy mang theo mình khăn mùi xoa hoặc bút chì bấm màu tím hoa cà phơn phớt.

- Xem ra... mưa sẽ không tạnh.

Tôi cầm dù, đứng nguyên tại chỗ.

Chắc hẳn chị ấy chỉ mang duy nhất một cái dù!

Tôi đã biết ngay từ đầu là chị Tooko đang nói dối tôi.

Kể từ khi lên cấp ba, tôi vẫn mang mặt nạ và giữ khoảng cách khi đối diện với bạn học. Cho dù ngoài mặt tươi cười thì ở trong lòng, thật ra tôi không hề cười. Khi Kotobuki vạch trần điều đó, tôi đã rất khổ sở nhưng khi đứng trước chị Tooko, tôi lại có thể bộc lộ ra con người thật của mình.

Mỗi lần nhìn thấy chị Tooko trông có vẻ hoang mang hoặc bi thương, tôi lại nghĩ trong đầu cho dù chỉ là giả dối, mình cũng phải cố nở nụ cười cho chị ấy thấy. Thế nhưng mà cứ đứng trước chị Tooko là ngôn ngữ và biểu cảm của tôi lại hoàn toàn không thể chuyển đổi một cách tự nhiên được, tôi thật sự quá kém cỏi.

Phải làm sao tôi mới có thể nói dối giỏi hơn?

Phải làm sao tôi mới có thể sống mà không làm tổn thương ai cũng như không bị ai làm tổn thương?

Vừa nhìn những hạt mưa lạnh lẽo rơi xuống, tôi vừa nghĩ không biết chị Tooko phải đợi đến khi nào mới có thể về nhà được nhỉ?

Đúng lúc đó, từ phía khác của dãy nhà học, một cô gái mặc đồng phục chạy về phía tôi.

(Là Takeda.)

Nhìn thấy tôi, Takeda đứng sững lại.

Cô bé nín thở, mắt mở lớn.

Sau đó, cô bé lẩm bẩm bằng một giọng khàn khàn.

- Anh... Shuuji.

Hả?

Giây tiếp theo, Takeda ôm lấy tôi và khóc.

- Em sao vậy, Takeda?

Nhưng Takeda không trả lời, cô bé chỉ áp khuôn mặt và cơ thể ướt sũng nước vào người tôi, hai tay vòng ra sau lưng tôi rồi khóc nghẹn ngào. Trông cô bé rất đau khổ, hai mắt nhắm chặt, nước mắt tràn mi.

Vì cả hai tay đều đang bận cầm dù và cặp sách nên tôi không thể ôm lấy cô bé. Với lại, dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống như thế này nên tôi chẳng biết mình nên làm gì mới đúng. Đúng lúc tôi định hỏi Takeda đã có chuyện gì xảy ra giữa cô bé với cái anh Shuuji đó hay sao, thì...

- Chi ơi!

Tiếng một cậu con trai ngang tuổi tôi vang lên.

Cùng lúc đó, Takeda run bắn lên.

- Chi?

Âm thanh càng ngày càng gần, nó đến từ hướng Takeda vừa chạy tới lúc nãy. Trong thanh âm đó ẩn chứa một sự hoang mang. Đột nhiên, Takeda kéo tay tôi.

- N-Này... Takeda.

Takeda cắn chặt răng, khuôn mặt đầy vẻ hoảng sợ rồi cô bé tiếp tục kéo tay tôi đi về phía trước.

- Takeda, “Chi” là gọi em mà? Không phải người đó đang tìm em sao?

- Không được, không được đáp lời người đó...

Takeda nói, giọng cô bé run rẩy. Sau đó cô bé tiếp tục kéo tôi đi vào bên trong tòa nhà.

Khoảnh khắc khi bước vào bên trong, tôi nhìn thấy một cậu con trai trên tay cầm chiếc dù màu xanh nước biển đang tới gần, cậu ta nháo nhác nhìn xung quanh. Tuy nhiên, vì chỉ gặp thoáng qua nên tôi không thể nhìn rõ gương mặt cậu ta.

Khi chúng tôi tới đoạn hành lang tại sân trong, Takeda cuối cùng cũng thả tay tôi ra, sau đó cô bé khụy xuống sàn, hai vai run rẩy, tiếng khóc nghẹn ngào vang

lên trong hành lang vắng vẻ ngập tiếng mưa rơi.

Tôi nói rằng sẽ hẹn hò với cậu ấy.

Cậu ấy ngay lập tức nở nụ cười hồn nhiên, ngây thơ tựa như một chú cún con.

Với sự tin tưởng không chút hoài nghi, cậu ấy đến bên tôi.

Cậu ấy là một con cừu trắng đơn thuần, tốt bụng, hoạt bát vui vẻ, là đứa con cưng của Chúa.

Tôi thấy ghen tị và khó chịu với cậu ấy, nhưng đồng thời tôi cũng không thể kiềm chế được lòng khát khao đối với sự ngây thơ của cậu ấy.

Có lẽ, có lẽ là cậu ấy sẽ có thể khiến tôi thay đổi. Người ta thường nói yêu thương sẽ khiến con người thay đổi.

Vì vậy, cậu ấy có thể cứu vớt tôi.

Có lẽ tôi sẽ không còn là một con quái vật không biết đến tình yêu và lòng tốt nữa, tôi có thể trở thành một con người bình thường.

Ôi, hi vọng điều đó trở thành hiện thực.

Với khát khao cháy bỏng như thiêu rụi cả lòng ngực, tôi đã cầu nguyện như vậy.

Tôi sẽ thích cậu ấy.

Cho dù ban đầu là giả dối đi chăng nữa, có lẽ một ngày nào đó tình cảm của tôi sẽ trở thành sự thật.

Ôi, Chúa ơi, hãy rửa lòng thương, xin Người hãy để ánh sáng thuần khiết kia cứu rỗi con.

Nhưng khi biết tôi đã từng giết người, người đó vẫn có thể yêu thương tôi sao? Người đó vẫn có thể nghĩ rằng tôi thật dịu dàng sao?

Tôi là một con quái vật.

Ngày đó, thịt mềm nát vụn, dòng máu đào tỏa ra mùi hương chua chua ngòn ngọt lan rộng trên mặt đường nhựa đen kịt, còn tôi chỉ đứng đó nhìn với một trái tim trống rỗng.

Tôi, đã, giết, một, “con người”.

Chương 3:

Quyển sổ ghi chép thứ nhất – Lời bộc bạch của Kataoka Shuuji

Anh Shuuji...

Khi đó, Takeda đã gọi tôi như vậy.

Về sau Takeda cũng không nói cho tôi biết nguyên nhân tại sao cô bé lại khóc lóc thảm thiết như thế.

Tôi đã đợi Takeda ngưng khóc rồi mới đưa cô bé về nhà. Trong cơn mưa, chúng tôi cùng bước đi dưới chiếc dù màu tím nhạt. Bởi vì đã khóc quá nhiều nên đôi mắt của Takeda đỏ hồng, trên suốt quãng đường cô bé chỉ cúi đầu im lặng. Khi nhìn kỹ tôi thấy môi của cô bé hơi sưng lên, có cả máu rỉ ra. Thỉnh thoảng, cô bé khẽ ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt đầy bất an như muốn xác nhận lại điều gì đó, sau đó lại vội vàng cúi đầu, chớp chớp mắt.

Không lâu sau, một căn nhà hai tầng hiện ra, bao quanh căn nhà là vườn hoa được chăm sóc tỉ mỉ. Chúng tôi chia tay ở đây.

- Cảm ơn anh vì đã đưa em về...

- Không có gì đâu, em mau vào nhà thay đồ rồi sưởi ấm đi kẻo cảm lạnh.

Takeda ngẩng đầu lên nhìn tôi. Cô bé nhìn chằm chằm vào mặt tôi cứ như thể trên đó có viết cái gì, rồi lại cúi đầu xuống, hai mắt rung rung. Sau đó, vẫn cúi đầu, Takeda cúi chào tôi rồi không nói thêm một lời nào mà biến mất sau cánh cửa có biển số nhà bằng gỗ được chế tác thủ công.

Sáng hôm sau, vào giờ giải lao sau tiết 1, cô bé vẫn không đến tìm tôi. Tôi cứ ngồi trên ghế, thỉnh thoảng mắt lại đảo về phía cửa ra vào, kết quả là bắt gặp Kotobuki vừa bước vào lớp.

(Ặc, phải làm sao giờ?)

Kotobuki cũng lộ ra vẻ mặt bối rối, đứng sững tại chỗ, tuy nhiên ngay sau đó cô nàng bước về phía tôi, môi mím chặt.

- Tiền lẻ ngày hôm qua.

Nói xong, cô nàng giơ nắm tay ra một cách thô lỗ.

- A, à, cảm ơn... ờ, 50 yên?

Đồng tiền Kotobuki thả vào tay tôi là một đồng bạc 50 yên.

- Cái này... hình như thừa 10 yên mà nhỉ?

- Tôi biết. Vì thế cậu phải thối lại tiền lẻ cho tôi.

- Ồ... xin lỗi, bây giờ tôi không có tiền lẻ.

- Vậy thì để sau đưa tôi cũng được.

Kotobuki làm bầm với một vẻ mặt khó chịu, sau đó trông cô nàng như muốn rời đi nhưng cuối cùng lại bần chồn đứng nguyên tại chỗ.

- Hôm nay... Takeda Chia không tới sao?

- A... ừ-ừm. Cô bé không tới.

- Nay, hôm qua, lúc tan trường... Inoue, lúc cậu đột nhiên bước vào phòng học, lúc đó... cậu thật sự không nghe thấy gì chứ?

Nói xong, cô nàng nhìn chăm chăm vào tôi.

- Hả? Ý cậu là sao, nghe thấy gì cơ?

Khuôn mặt của Kotobuki ngay lập tức đỏ bừng lên.

- K-Không có gì... nếu cậu không nghe thấy thì tốt.

Nói xong, cô nàng quay lưng về phía tôi rồi trở về chỗ ngồi.

Chỉ để lại trong lòng bàn tay tôi đồng 50 yên.

Chuông báo tiết 2 nhẹ nhàng vang lên trên đầu tôi.

(Chà, vậy là Takeda... không tới rồi.)

Giờ giải lao tiếp theo tôi cũng không thấy bóng dáng của Takeda đâu.

Lo lắng không biết có phải cô bé bị ốm do mắc mưa rồi nghỉ học hay không, tôi quyết định đi thám thính tình hình. Khi đang quanh quẩn trước cửa lớp học Takeda, tôi thấy cô bé bước ra cùng với một người bạn, mặt cười tươi rói.

- Oa! Yo giỏi quá đi. Được rồi, đợi đến sinh nhật của bạn trai, mình cũng sẽ thử nướng bánh xem sao! A!

Takeda giờ hai nắm đấm lên ngang ngực như muốn thể hiện quyết tâm,

nhưng rồi cô bé nhìn thấy tôi, cả người cô bé sững lại, hai mắt mở lớn, tay buông thõng xuống.

- Anh Konoha...

- C-Chào em.

- Thiệt là~ sao tự dưng anh Konoha lại tới đây vậy? A, xin lỗi nha, Yo cứ đi trước đi. Anh Konoha, lại đây đi ạ.

Takeda nắm lấy tay tôi rồi nhảy chân sáo về phía trước.

(H-Hửm? Trông cô bé khá vui vẻ đấy chứ?)

Bất chấp vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, Takeda kéo tôi vào một góc khuất ít người qua lại rồi quay qua mỉm cười.

- Hi hi, ngạc nhiên ghê, ai mà ngờ được anh Konoha lại đích thân tới thế này chứ.

- Tại hôm qua em khóc dữ quá nên anh lo không biết có chuyện gì với em không...

- A, là chuyện đó ạ? Không có gì to tát đâu. Em chỉ hơi bồn chồn, mà có lẽ do trời mưa nên tinh thần em không được tốt lắm... Thế nên khi nhìn thấy anh Konoha dịu dàng như vậy... Em bỗng nảy ra ý nghĩ muốn làm nũng một chút... Ôi, xấu hổ quá, xin anh quên chuyện ngày hôm qua đi nhé.

Takeda đỏ bừng mặt, xua xua tay, trông cô bé chẳng khác gì ngày thường cả, đến mức tôi tự hỏi liệu khuôn mặt khóc nức nở đầy đau khổ ngày hôm qua có phải chỉ là một ảo giác của tôi hay không?

- Vậy là... không có chuyện gì xảy ra giữa em và cái anh Shuuji đó chứ?

Người đi tìm Takeda hôm qua là Kataoka Shuuji sao? Người đó đã gọi cô bé là “Chi” rất thân mật.

Vẻ mặt của Takeda đột ngột trở nên u ám.

Chà, quả nhiên là đã có chuyện gì đó...

- Thực ra thì... anh Shuuji hình như đang có chút tâm sự. Hôm qua em có nhận được một lá thư từ anh ấy. Nội dung là...

Thư?

- A! Nhưng mà em thật sự không sao cả đâu~!

Takeda đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi, nét vui vẻ lại trở về trên khuôn mặt.

- À đúng rồi! Anh Konoha, hôm nay anh có viết thư hộ em không?

- Ừm. Anh có mang tới đây.

Tôi đưa xấp giấy gấp làm đôi cho cô bé, Takeda nở nụ cười tươi rói đầy hạnh phúc.

- Em cảm ơn anh nhiều! Chắc chắn anh Shuuji sẽ thấy vui trở lại sau khi đọc bức thư này. A, tiết sau em phải chuyển phòng học, thôi em xin phép đi trước đây. Á!

Thấy cô bé bị vấp chân nên lão đảo, tôi vội vàng đỡ lấy Takeda.

- Hi hi, em xin lỗi. Em đúng là hậu đậu ghê. Thôi em đi đây.

Tôi mang theo tâm trạng nghi hoặc nhìn cô bé lạch bạch chạy đi mà như thể sẽ ngã sấp bất kì lúc nào.

Takeda nói là anh Shuuji đang có tâm sự.

Chẳng lẽ việc này cũng liên quan tới việc cô bé khóc ngày hôm qua sao?

Mà rốt cuộc Kataoka Shuuji là người như thế nào nhỉ? Từ đầu tới giờ tôi đã viết rất nhiều thư cho anh ta, nhưng tất cả những gì tôi biết về anh ta chỉ là những thông tin được rút ra từ những câu chuyện của Takeda.

Lớp 12, thuộc câu lạc bộ bắn cung, có nhiều bạn bè, giỏi chọc cười người khác.

Trên mặt lúc nào cũng cười tươi rói, chỉ khi nào bắn cung mới trở nên nghiêm túc.

Nghe nói lúc bình thường anh ấy rất dịu dàng, chỉ đến khi nói chuyện trực tiếp thì mới biết, quả nhiên đó là một người cực~~~ kì dịu dàng.

Tất cả những điều trên đều là do Takeda nói cho tôi biết.

Lẽ nào Kataoka Shuuji thực ra không phải là một người như Takeda vẫn nghĩ? Dù sao như người ta thường nói, tình yêu sẽ khiến một người đánh mất khả năng suy nghĩ tỉnh táo.

- Này, Akutagawa, ông là thành viên của câu lạc bộ bắn cung đúng không?

Giờ trực nhật ngày hôm đó, tôi bắt chuyện với Akutagawa.

- Ủ, có chuyện gì à?

Akutagawa vừa chuyển bàn học vừa thản nhiên hỏi tôi bằng một giọng trầm thấp.

Các bạn đừng nhìn cách cậu ta trả lời như vậy rồi nghĩ cậu ta tức giận, chỉ vì cậu ta vốn là một người ít nói và trầm tính, nhìn chung là khá trưởng thành nếu so với những bạn học đồng lứa. Tôi chưa một lần nhìn thấy Akutagawa lớn tiếng khi cười. Có lẽ kiểu tính cách lạnh lùng này sẽ rất được đám con gái ưa thích? Khi tôi ngược lên nhìn cậu ta từ khoảng cách gần thế này, tôi mới nhận ra chúng tôi khác nhau đến thế nào. Dáng người của Akutagawa cao lớn, tay và bả vai cường tráng, khuôn mặt sáng sủa lạnh lùng, cho dù tôi nhìn kiểu gì thì trông cậu ta cũng rất “bảnh”.

- Trong câu lạc bộ của ông có một anh lớp 12 tên là Kataoka Shuuji nhỉ?

Akutagawa suy nghĩ một chút rồi trả lời cộc lốc:

- Không có.

- Hả? Chẳng lẽ cô bé nghe nhầm tên sao? Thế có ai được gọi là Shuu hay anh Shuu gì đó không?

- Có một anh học lớp 12 tên là Fujimura Shuuya, nhưng tôi không nhớ từng có người gọi anh ta là Shuu.

- Ồ, vậy sao? Chẳng lẽ không còn người nào tên là Shuu nữa hả?

- Trong câu lạc bộ thì không.

Chuyện này là sao? Hay là Takeda đã nhầm lẫn gì nhỉ? Nếu là trước khi cô bé tỏ tình thì còn có thể, đằng này cô bé đã trao thư và nói chuyện đằng hoàng hết cả rồi... làm sao có chuyện cô bé nhớ nhầm tên được chứ?

Chuyển bàn xong, Akutagawa quay lại nhìn tôi:

- Có chuyện gì giữa ông và cái anh tên Shuu đó hả?

- Thực ra... tôi cũng chỉ nghe người quen nói, à đúng rồi, ông dẫn tôi đi tham quan câu lạc bộ bắn cung được không?

- Được. Thỉnh thoảng những người muốn gia nhập cũng sẽ tới xem câu lạc bộ

tập luyện thể nào.

- Vậy hôm nay đi luôn được không? À mà tôi không định gia nhập câu lạc bộ... như vậy không sao chứ?

- Không sao, tôi sẽ nói một tiếng với giáo viên phụ trách.

- Cảm ơn, Akutagawa.

Sân huấn luyện của câu lạc bộ bắn cung là một võ đường cũ bên cạnh nhà thể dục. Chính diện võ đường đặt 5 tấm bia làm từ ván gỗ. Ngoài ra còn có vài túi rom được bện lại và đặt lên giá, sau đó cố định chắc vào mấy tấm ván và vài tấm thảm tatami cũ được dựng đứng lên.

Các thành viên của câu lạc bộ đều mặc áo kimono màu trắng và quần hakama* màu đen, ngực đeo tấm bảo vệ, tay giương cung một cách thành thực và bắn ra những mũi tên. Còn có vài chục người khác mặc đồ thể thao đứng bên cạnh, tay cầm một thanh cao su thô dày làm các động tác như đang bắn tên, miệng đồng thanh hô “Dang chân,” “Chuẩn bị,” “Giương cung!,” đây có lẽ là mấy em lớp 10 vừa gia nhập câu lạc bộ.

Akutagawa đã thay xong trang phục luyện tập, cậu ta đi về phía tôi.

- Tôi xin phép rồi nhưng ở đây khá nguy hiểm đấy, ông nhớ đừng đi lung tung.

- Ừm. Tôi biết rồi.

Đúng lúc đó, âm thanh của mũi tên xuyên qua tấm tatami đâm thẳng vào tai tôi.

- Oa, nghe ghê quá. Đứng gần nhìn thế này đúng là có cảm giác khác hẳn.

Tôi nhớ Takeda từng nói khoảnh khắc anh Shuuji bắn trúng đích, cô bé đã có cảm giác như trái tim mình cũng trúng tên theo.

- Ồ, có lẽ người mới nghe lần đầu sẽ thấy ngạc nhiên.

Akutagawa nói một cách hời hợt, sau đó cậu ta rời đi để tham gia buổi tập.

Còn tôi thì đứng ở phía sau và quan sát những thành viên của câu lạc bộ.

Nhìn sơ qua thì câu lạc bộ này cũng có vẻ đông, khoảng năm mươi người gì đó. Số lượng nam nữ gần tương đương nhau.

Trong số những người này phải có một người là “anh Shuuji,” người đã khiến Takeda phải lòng từ ánh nhìn đầu tiên.

(Ừm... Nếu có thể khiến cho người ta phải lòng từ ánh nhìn đầu tiên thì chắc là ngoại hình cũng không thể quá tệ được. Như vậy có thể bỏ qua thằng cha kia. Lão kia cũng thế...)

Sau khi tìm một lúc, tôi bắt đầu muốn ôm đầu rên rỉ.

Khó quá đi. Ứng cử viên càng lúc càng ít.

(Nhìn kiểu gì đi nữa thì Akutagawa cũng là người “bảnh” nhất câu lạc bộ... Nhưng Takeda lại nói anh Shuuji đó rất được mọi người yêu quý, lúc bình thường cũng rất hài hước, khác hẳn vẻ bề ngoài. Đẳng này Akutagawa có vẻ là chẳng có dây mơ rễ má gì với tính từ “hài hước” cả... Mà cũng có thể cậu ta ở trong lớp thì tỏ ra lạnh lùng, ở câu lạc bộ thì chuyển qua hài hước chẳng... hừm... ừm...)

Rốt cuộc thì tôi chẳng thể xác định được ai mới là “anh Shuuji”.

Giờ giải lao giữa buổi tập, Akutagawa đi tới chỗ tôi và nói nhỏ bằng giọng lạnh nhạt:

- Tôi đã hỏi chủ nhiệm về người tên Shuuji đó, nhưng chủ nhiệm nói không ai trong câu lạc bộ có tên như vậy cả.

Mọi chuyện càng lúc càng khó hiểu hơn.

Sau khi cảm ơn Akutagawa, tôi rời khỏi câu lạc bộ bắn cung và đi tới câu lạc bộ Văn học, khi tôi vừa bước vào thì...

- Ất xì!

Một tiếng hắt hơi đáng yêu vang lên.

- Ất xì! Sụt sụt... sụt sụt...

Chị Tooko đang xì mũi bằng một tờ khăn giấy vừa được rút ra từ trong hộp.

- A, chào em, Konoha. Ất xì!

Chị Tooko lại hắt hơi một cái nữa, sau đó chị ấy dùng khăn giấy gọn gàng lau sạch nước mũi.

Thùng rác dưới chân chị ấy đã đầy ứ những cục khăn giấy vo tròn màu hồng.

Tôi nói có sai đâu... hôm qua chị ấy đã đợi mưa về nhà và giờ lại bị cảm lạnh.

- À... cảm ơn chị vì cái dù.

Tôi rút rè chìa ra cây dù màu tím phớt, thấy thế chị Tooko cười vui vẻ, đôi mắt chị ấy long lanh, mũi đỏ như mũi một chú tuần lộc.

- Không có gì đâu. Chị cũng bỏ lại dù của Konoha vào ngăn tủ rồi đấy. Cảm ơn em vì đã cho chị mượn lâu như vậy nhé~

- Hình như chị bị cảm lạnh rồi... chị không sao chứ?

- Không sao, không sao, hôm qua lúc ngâm mình trong bồn tắm, chị đã mãi đọc cuốn *Trái tim ma ám* của Cartland đến mức nước lạnh lúc nào cũng không biết luôn. Đừng lo, khỏi ngay ấy mà!

- Trời ạ, chị làm ơn đừng ngâm lâu đến mức nước lạnh luôn như vậy chứ. Với lại không phải đọc sách trong nhà tắm sẽ khiến sách bị ướt sao?

- Như-thế-nó-lại-có một hương vị khác biệt~ Cảm giác có lẽ là giống như ăn một chiếc bánh quy được nhúng vào trong rượu sâm panh hồng?

- Em không nghĩ sâm panh sẽ có vị của nước bồn tắm hay là hương liệu gì đâu.

- Thiệt tình, em đúng là đồ chẳng biết mơ mộng gì cả. Ất xì! Sụt sịt... à mà Konoha này, hôm nay sao em tới muộn thế? Lại trực nhật nữa à?

- À... không phải tại trực nhật, tại em bận đi tham quan câu lạc bộ bắn cung ấy mà.

- Sụt sịt... sụt sịt... câu lạc bộ bắn cung?

Vẫn giữ tấm khăn giấy trên tay, chị Tooko nghiêng đầu nhìn tôi. Bím tóc dài như đuôi mèo của chị ấy khẽ đung đưa.

- Thực ra là...

Tôi tóm lược chuyện tôi gặp Takeda khóc sau khi tan học ngày hôm qua và chuyện ở câu lạc bộ bắn cung không có ai tên là Kataoka Shuuji cho chị Tooko nghe.

- Ồ...

Nghe xong, chị Tooko không biết nói gì luôn.

Sau đó, như chợt nghĩ ra điều gì, chị ấy nói:

- À đúng rồi! Trong máy tính của thư viện có lưu tên của toàn bộ học sinh trong trường! Chúng ta đi xem thử đi!

Ngồi trực ở thư viện là Kotobuki.

- Ấc...

Vừa thấy mặt tôi, cô nàng đã nhướn mày tròng mắt như thể muốn hỏi tôi có việc quái gì mà lại tới đây.

- Kotobuki, bọn tôi mượn máy tính dùng được không?

- Hôm nay ít người, cậu không thấy máy trống nhiều thế à?

- Cảm ơn.

- Ất xì! Làm phiền em quá.

Chúng tôi đi qua quầy trực và tới gần khu để máy tính. Sau đó tôi và chị Tooko tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống.

- Konoha, việc này phải nhờ em rồi. Máy thứ máy móc này bọn nó ghét chị lắm.

Giọng của chị Tooko run rẩy.

- Cái gì mà “ghét” nữa trời... Chúng ta chỉ tìm kiếm tư liệu thôi mà.

Tôi nhấp chuột mở ra danh sách học sinh của học viện Seijou và bắt đầu tìm bằng từ khóa “Kataoka Shuuji”. Hình một chiếc đồng hồ cát xoay tròn xuất hiện, sau đó màn hình hiện ra thông báo không có dữ liệu cho từ khóa vừa tìm.

Tôi tiếp tục tìm với từ khóa “Shuuji”.

Cũng không có dữ liệu.

Khi tôi thử tìm bằng “Kataoka” thì cuối cùng cũng có bảy kết quả xuất hiện, tuy nhiên trong số bảy kết quả này có tới bốn người là nữ, ba người là nam còn lại chẳng có ai tên “Shuuji” cả, ngay cả một cái tên phát âm gần gần như vậy cũng không có.

Tôi và chị Tooko tròn mắt nhìn nhau.

Chuyện quái gì đây?

Cái người tên “Kataoka Shuuji” đó không những không có ở câu lạc bộ bắn

cung, anh ta còn chẳng tồn tại trong cái trường này.

Vào giờ giải lao tiết 1 ngày hôm sau, Takeda xuất hiện, trước ngực ôm theo quyển sổ con vịt.

- Chào~ anh~ Konoha. Em tới nhận thư nè~

Tôi lờ đi ánh mắt hình viên đạn của Kotobuki và dẫn Takeda ra một góc hành lang.

- Hôm nay anh không có thư cho em.

- Ồ? Sao thế ạ?

- Tại vì trong trường không có ai tên Kataoka Shuuji cả.

- Hảaaa!

Takeda tròn xoe mắt. Trông cô bé không giống đang diễn kịch mà thật sự kinh ngạc. Sau đó cô bé phì cười như thể những gì tôi vừa nói rất khôi hài.

- Thiệt tình, anh Konoha nói cái gì vậy. Anh Shuuji rõ ràng có học ở trường mà~

- Nhưng không có ai tên Kataoka Shuuji ở câu lạc bộ bắn cung cả, hơn nữa trong danh sách học sinh của trường cũng không có cái tên này. Takeda, rốt cuộc em đã giao thư cho ai hả?

Takeda trả lời khi vẫn đang cười:

- Cho anh Shuuji chứ ai nữa ạ~

Trong giọng nói của cô bé không hề có chút do dự, vẻ mặt hoàn toàn tự nhiên, “Chẳng lẽ mình mới là người có nhầm lẫn gì ở đây sao?,” tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng.

- Anh Shuuji rõ ràng có tham gia câu lạc bộ bắn cung~~ mà.

- N-Nhưng mà...

- Chia lúc nào cũng mang theo thư hồi âm của anh Shuuji cả nè. Anh Konoha xem đi!

Takeda mở ra quyển sổ con vịt mà cô bé vẫn ôm trước ngực, sau đó lấy ra một phong thư kẹp trong đó và đưa cho tôi xem. Phong thư này thuần một màu trắng, trên đó không có tên người nhận mà chỉ ghi “Kataoka Shuuji” ở phần

người gửi. Sau đó, Takeda tiếp tục rút ra một bức thư từ bên trong.

Bức thư này thuần một màu trắng giản dị, có chừng ba tờ được gấp lại với nhau.

Đúng rồi... hôm qua Takeda cũng kể cho tôi nghe việc cô bé đã nhận được thư của anh Shuuji. Nhưng khi định đề cập tới nội dung bức thư thì khuôn mặt Takeda đột nhiên trở nên u ám, sau đó cô bé cứ im lặng và không nhắc gì tới chuyện đó nữa.

Cô bé cũng nhắc tới việc hình như anh Shuuji đang có chút tâm sự.

Chẳng lẽ trong bức thư này viết về chuyện đó sao?

Takeda hơi do dự, cô bé ngược lên nhìn tôi hai ba lần một cách bất an rồi lại cúi xuống. Sau một lúc, như thể đã quyết tâm, cô bé đưa bức thư cho tôi.

- Anh Shuuji thật sự có học ở trường này. Em nói thật, chuyện đó không thể sai được. Anh Konoha đọc bức thư này đi. Hiện tại, anh Shuuji đang rất đau khổ... nhưng em... em lại rất ngốc, em không biết phải làm gì để giúp anh ấy cả... thế nên... em xin anh, anh Konoha, xin anh giúp anh Shuuji!

Cô bé giải bày mọi chuyện với tôi bằng một giọng run run nhưng rất chân thành. Bề ngoài cô bé tỏ ra vui vẻ nhưng bên trong, có thể Takeda sắp không chịu được gánh nặng khi phải giữ bí mật một mình nữa rồi. Có lẽ ngay cả bản thân cô bé cũng đang cần được giúp đỡ. Thế nên Takeda mới nhìn tôi bằng ánh mắt yếu đuối đến như vậy.

Tôi biết rất rõ nếu đọc bức thư này, tôi sẽ tự rước rắc rối vào thân.

Nếu như ngay lúc này, ở tại đây, tôi đọc bức thư của Takeda thì hành động đó có nghĩa là tôi đã chấp nhận sẽ lắng nghe và giúp đỡ cô bé.

Hiện tại, ước nguyện lớn nhất của tôi là có thể sống một cuộc sống bình thường, mỗi ngày sẽ trôi qua trong sóng yên bể lặng.

“Dem rắc rối của người khác dính vào thân là một việc cực kì ngu xuẩn. Xin lỗi, nhưng anh không phải người từ bi bác ái suốt ngày ăn cơm nhà rồi đi vác tù và hàng tổng,” tôi nên nói với Takeda như vậy rồi xoay người bỏ đi, đó là lựa chọn chính xác nhất đối với tôi.

Nhưng xem ra đã quá trễ rồi. Cái ý nghĩ liệu không biết người tên là Kataoka Shuuji đó có thật sự tồn tại hay không, tại sao lại xuất hiện một sự hiểu nhầm như thế này cứ quanh quẩn trong đầu tôi, cho dù tôi làm thế nào đi nữa cũng không thể đuổi nó đi được...

Khi tôi nhận bức thư và mở nó ra, đầu ngón tay của tôi khẽ tê dại, một mùi hương ngọt ngào bay thẳng vào mũi.

“Tôi đã sống một cuộc đời đầy hổ thẹn.

“Tôi không hiểu được là một “con người” thì sẽ như thế nào.”

“Tôi không hiểu được sự dịu dàng, tình thương, nỗi buồn, những tình cảm mà bất kì một “con người” nào cũng sở hữu như một lẽ đương nhiên là như thế nào.”

“Tôi đeo mặt nạ tên hề, tìm mọi cách làm cho mọi người xung quanh cười vui vẻ với hi vọng làm thế họ sẽ nghĩ tôi là một người vô hại. Nhưng cùng với những lời nói dối chồng chất, cõi lòng tôi càng lúc càng trở nên trống rỗng.”

“Ngày hôm đó, tôi, đã giết người.

Thịt mềm nát vụn, dòng máu đào tỏa ra mùi hương chua chua ngòn ngọt lan rộng trên mặt đường nhựa đen kịt, còn tôi chỉ đứng đó nhìn với một trái tim trống rỗng.

Tôi, đã, giết, một, “con người”.

Có lẽ ngay cả Chúa cũng sẽ không dang tay đón nhận tôi nữa.”

- Mất tư cách làm người đây mà.*

Tan trường, tại câu lạc bộ Văn học.

Sau khi đọc xong bức thư, chị Tooko đã quả quyết như vậy.

- Mất tư cách làm người? Ý chị là tác phẩm của Dazai Osamu đấy hả?*

- Ừ. “Tôi đã sống một cuộc đời đầy hổ thẹn” là câu trích dẫn trong phần mở đầu lá thư do nhân vật chính của Mất tư cách làm người viết. Nhiều câu khác cũng lấy ý tưởng từ quyển sách này mà ra.

Nói đến đó, chị Tooko lại hắt hơi một cái.

Sau một đêm nghỉ ngơi có vẻ cơn cảm lạnh của chị ấy đã đỡ nhiều rồi nhưng

trông chị Tooko vẫn khá mệt mỏi. Hai mắt chị ấy rung rung nước.

- Như vậy những điều ghi trong lá thư này không phải sự thật mà chỉ là dựa theo cuốn *Mất tư cách làm người* thôi đúng không?

Tôi thật sự hi vọng mọi chuyện đúng như vậy. Sau khi đọc lá thư Takeda đưa cho tôi cùng nội dung kì lạ, cái cảm giác bất lực trong đó khiến tôi thấy mình như bị ném vào trong bóng tối sâu thẳm.

Đó là những lời sám hối, những lời thú tội tuyệt vọng của chàng trai có tên Kataoka Shuuji.

Ngay từ thuở nhỏ, Shuuji đã không thể chia sẻ cảm xúc với người khác.

Anh ta không hiểu tại sao mọi người lại cảm thấy yêu thích.

Anh ta không hiểu tại sao mọi người lại cảm thấy chán ghét.

Và anh ta cũng không hiểu được rốt cuộc cái gì mới là “thích”? Cái gì mới là “ghét”?

Khi người thân qua đời, mọi người xung quanh anh ta đều đang khóc nhưng anh ta chẳng hề thấy buồn. Khi một người bạn chuyển trường tới một nơi thật xa, mọi người xung quanh anh ta đều lưu luyến không rời nhưng trái tim của anh ta lại chẳng hề dao động. Anh ta không lý giải được tại sao mọi người lại ríu rít khen dễ thương khi trông thấy một chú cún con hay một em bé. Và khi những chuyện như vậy cứ tiếp diễn và chồng chất lên nhau, anh ta bắt đầu nghĩ rằng bản thân không phải là một “con người” mà là một “con quái vật” bị nguyên rủa.

Anh ta cảm thấy sợ hãi, tuyệt vọng, cay đắng, vì không thể hiểu nổi những điều mà người khác đều hiểu.

Anh ta không thể dự đoán trước nếu mọi người biết được anh ta là một con quái vật, họ sẽ nghĩ như thế nào.

Chính nỗi sợ hãi đó đã khiến anh ta khoác lên mình lớp vỏ bọc tên hề, anh ta tìm mọi cách khiến cho những người khác cười vui và để họ yêu quý.

Mọi người xung quanh bị thu hút và cảm thấy vui vẻ trước những ngôn từ và hành động của Shuuji, nhưng sâu thẳm trong nội tâm anh ta luôn luôn bị dẫn dắt bởi một nỗi hồ thẹn khôn nguôi.

Nói dối là một điều đáng hổ thẹn. Không phải con người cũng là một điều đáng hổ thẹn. Kataoka Shuuji đã nhiều lần bày tỏ điều này trong lá thư của mình.

“Thật hổ thẹn.

Thật đáng hổ thẹn.

Chỉ cái việc tồn tại trên cõi đời thôi cũng khiến tôi cảm thấy hổ thẹn.”

Chỉ có duy nhất một người đã nhìn thấu vai diễn tên hề của Shuuji.

Trong thư, Shuuji gọi người đó là S. Theo như những gì anh ta viết thì S là người hiểu rõ anh ta nhất nhưng S đồng thời cũng là người sẽ hủy diệt anh ta.

“Tuy nhiên, có một người, chỉ duy nhất S bằng ánh mắt thông minh của mình đã nhận ra tôi là một tên hề.”

“Có lẽ một ngày nào đó, bởi vì S, tôi sẽ đi trên con đường dẫn tới diệt vong.”

“Một ngày nọ, S thì thâm vào tai tôi.

S nói “Tình yêu của cậu dành cho cô gái đó là chân thành sao, là thật tâm sao?”. ”

Bức thư kết thúc ở đây.

Tôi không biết “cô gái” trong bức thư là đang nói ai, và “S” rốt cuộc là người nào.

Tôi cũng không biết Shuuji đã trả lời S như thế nào.

Sau khi đọc xong bức thư, không hiểu sao ngực tôi thất lại. Tôi cảm giác như mình từng đọc nó ở đâu đó. Chỉ đến khi nghe chị Tooko nói, tôi mới vỡ lẽ.

(Ra vậy, phần mở đầu của bức thư là của cuốn *Mất tư cách làm người*)

Khi còn học cấp hai, tôi đã từng đọc nó, quyển sách vốn được xem là tác phẩm tiêu biểu của Dazai Osamu. Ấn tượng đầu tiên của tôi về quyển sách là “Ôi má ơi, tiêu đề thật u ám...,” đến đây có lẽ các bạn sẽ thắc mắc tại sao tôi đọc nó. Thực ra lý do là vì hồi đó nó vốn là một trong bốn tựa sách mà tôi cần đọc và viết cảm nghĩ cho bài tập hè, có lẽ lúc đó tôi đến tuổi muốn chứng tỏ bản thân nên tôi đã quyết định chọn quyển sách trông có vẻ khó nhất.

Tuy nhiên, đối với một học sinh cấp hai như tôi vào hồi đó, tư tưởng của tôi vẫn còn quá non nớt để có thể lý giải được nỗi đau khổ của nhân vật chính. Tất

cả những gì tôi cảm nhận được chỉ là sự khó hiểu khi nhân vật chính cứ liên tục thổ lộ không dứt về những nỗi niềm u uất của bản thân. Rồi cuối cùng tôi đành chọn một quyển sách khác để viết cảm nghĩ.

Mặc dù chuyện này đã xảy ra khá lâu rồi nhưng có vẻ như trong đầu tôi vẫn còn sót lại một vài câu chữ tôi từng đọc lúc đó. Thế nên khi đọc bức thư của Kataoka Shuuji, tôi mới có cảm giác như trước đây mình đã từng đọc thứ gì đấy có nội dung tương tự.

- Ất xì!

Chị Tooko lại hắt hơi.

- Sụt sịt... chị không nghĩ là toàn bộ bức thư này được viết dựa theo sách của Dazai đâu. Theo ý kiến của chị, người này đã mượn *Mất tư cách làm người* để viết ra bức thư này với hi vọng sẽ có một ai đó hiểu được tâm tình của anh ta.

- Như vậy chuyện giết người trong thư cũng là thật sao? Còn cả đoạn lặp đi lặp lại việc muốn chết nữa?

- Nếu như thật sự có giết người thì chuyện này sẽ rắc rối to đây...

Dù thế nào đi nữa thì Kataoka Shuuji cũng không chỉ đơn giản là đang “có chút tâm sự”. Tôi cần nhanh chóng tìm ra biện pháp giúp đỡ anh ta. Có lẽ chuyện giết người ghi trong thư chỉ là tưởng tượng nhưng chỉ riêng việc tưởng tượng tới chuyện đó thôi cũng rất nguy hiểm rồi. Nếu một người cảm thấy ghê tởm bản thân đến như vậy, cảm thấy tuyệt vọng đến như vậy, người đó còn có thể sống tiếp được sao?

- Dazai Osamu sau khi viết xong *Mất tư cách làm người* một tháng thì tự tử. Như vậy xem ra tình hình đang rất không ổn.

Đọc bức thư này tôi có cảm giác như đang đọc di thư. Kataoka Shuuji rốt cuộc định làm gì mà lại gửi một lá thư như thế này cho Takeda chứ?

Chị Tooko ngồi ôm chân trên ghế xếp, ngón trỏ tay phải đặt lên môi và rơi vào trầm tư.

- *Mất tư cách làm người* của Dazai gồm các phần *Lời nói đầu*, *Quyển sổ ghi chép thứ nhất*, *Quyển sổ ghi chép thứ hai*, *Quyển sổ ghi chép thứ ba* và *Lời kết*.

Đương thời, nó được chia ra đăng ba lần trên tạp chí *Triển vọng* các số báo tháng Sáu, tháng Bảy và tháng Tám. Phần *Lời nói đầu* với tư cách mở đầu câu chuyện và phần *Quyển số ghi chép thứ nhất* kể về thời thơ ấu của nhân vật chính Youzou được đăng vào tháng Năm. Một tháng sau, vào ngày 13 tháng 6, Dazai gieo mình xuống con kênh Tamagawa cùng với tình nhân của ông là bà Yamazaki Tomie...

Ánh mắt của chị Tooko lơ đãng, chỉ có môi là vẫn tiếp tục cử động như một cái máy.

- Lần đăng tiếp theo là vào lúc người ta đang tìm kiếm thi thể của hai người trên sông, lúc thi thể của họ được vớt lên là ngày 19 tháng 6. Còn phần *Quyển số ghi chép thứ ba* và *Lời kết* được đăng một tháng sau đó. Có thể nói, *Mất tư cách làm người* là câu chuyện kể lại cuộc đời của Dazai.

Được sinh ra trong một gia đình giàu có ở vùng quê, nhân vật chính của truyện lúc nào cũng mang nỗi hổ thẹn và sợ hãi vì khác biệt giữa bản thân và những người khác, vì thế anh ta đã đóng vai một tên hề để lừa dối bản thân, không lâu sau anh ta còn dần thân vào những phong trào vận động xã hội nguy hiểm. Nhưng được nửa chừng thì anh ta lại từ bỏ và trở nên cực kì căm ghét bản thân. Để chạy trốn khỏi sự tuyệt vọng, anh ta tiếp tục sống một cuộc đời sa đọa.

Trong khoảng thời gian đó, anh ta ước hẹn cùng tự tử với một cô gái hầu bàn ở quán cà phê. Kết quả là cô gái đã chết trong khi anh ta còn sống, và anh ta bắt đầu rơi xuống vực sâu của sự tuyệt vọng. Dù vậy, anh ta vẫn được một người con gái thuần khiết tin tưởng vô điều kiện, rồi anh ta lấy cô gái làm vợ. Tưởng chừng hạnh phúc nho nhỏ đã đến bên nhưng cuối cùng anh ta vẫn quay lại chuỗi ngày nghèo khó, tự trách và sa đọa.

Người vợ thuần khiết đã bị nhuộm bẩn, nhân vật chính dần dần trầm mê trong các loại thuốc kích thích, những người bạn của anh ta tổng anh ta vào bệnh viện tâm thần và ở đó anh ta trở thành một “phế nhân”...

Tác giả Dazai Osamu cũng xuất thân từ một gia đình đại địa chủ ở tỉnh Aomori, nhưng sau đó ông bắt đầu suy nghĩ liệu bản thân còn định sống cuộc đời của một cậu ấm con nhà giàu đến khi nào, và rồi ông ước hẹn cùng tự tử với một

người hầu gái ở tiệm cà phê.

Lần đó, Dazai được cứu sống nhưng cô gái đã chết. Sau đó, ông kết hôn với một geisha đến từ quê hương ông, Oyama Hatsuyo. Tuy nhiên, sau đó vì quá sốc khi biết Hatsuyo không thuần khiết như ông vẫn tưởng, Dazai lại muốn tự tử nhưng lần này ông cũng thất bại. Rồi ông mắc chứng nghiện Pabinal, một loại thuốc giảm đau với thành phần chủ yếu là morphine và bị những người thân đưa vào bệnh viện Musashino.

Sau khi ra viện, ông viết tác phẩm *Human Lost*, tiền thân của *Mất tư cách làm người*. Ngay khi hoàn thành tác phẩm, ông đã bắt Hatsuyo uống thuốc ngủ tự tử với ông, tuy nhiên lần này ông vẫn không được toại nguyện.

Sau đó Dazai đã cho ra đời rất nhiều tác phẩm tuyệt vời, ông trở thành một tác giả có tiếng trên văn đàn. Mười năm trôi qua, ông hoàn thiện và cho ra đời *Mất tư cách làm người*. Sau đó ông lại ước hẹn tự tử cùng một người tình nhân của mình, lần này cả Dazai và cô gái kia đều không được cứu sống. Chính vì lẽ đó, nhiều người thường coi *Mất tư cách làm người* là di chúc của Dazai Osamu.

Chị Tooko nhìn tôi với ánh mắt lơ đãng và hỏi:

- Konoha, em đã từng đọc tác phẩm nào của Dazai Osamu chưa?

- *Mất tư cách làm người* thì em có đọc rồi. Còn cả *Chạy đi! Melos!* và *Trăm cảnh núi Phú Sĩ* cũng được dạy trong chương trình nữa thì phải.

- *Chạy đi! Melos!* thì chị nhớ là trong môn Giáo dục công dân có dạy. Mặc dù nó là một câu chuyện rất hay nhưng theo chị thì... Ắt xì! Ắt xì! Ắt xì!

Không biết có phải do lúc nãy nói nhiều quá không mà giờ chị Tooko bị hắt hơi liên tục.

- Chị không sao chứ?

- Sụt sịt... không sao, sụt sịt. À mà Konoha, sau khi đọc truyện của Dazai thì em có cảm tưởng gì?

- Đối với *Mất tư cách làm người* thì thú thực em đọc không hiểu lắm, đại khái kiểu “Truyện gì mà toàn độc thoại với không khí nặng nề quá”... À, nhưng mà *Chạy đi! Melos!* lại khiến em cảm thấy rất phấn khích. Tuy nhiên vì đoạn kết

hơi tùy hứng nên chủ yếu em chỉ thấy ngạc nhiên chứ không có chút cảm động nào. Còn *Trăm cảnh núi Phú Sĩ* thì... em chẳng có ấn tượng gì ngoài mấy cảnh chụp ảnh cả, nhưng đọc nó xong em cũng thấy trong lòng rất thư thái. Văn phong của Dazai rất có nhịp điệu và dễ đọc. Đọc truyện mà em có cảm giác như đang được đối thoại trực tiếp với tác giả vậy.

- Đúng, đúng! Đây là một trong những điểm lôi cuốn khi đọc tác phẩm của Dazai!

Lấy chiếc khăn giấy màu hồng lau mũi, vo tròn rồi bỏ vào thùng rác xong, chị Tooko lại tiếp tục kể chuyện một cách hăng hái.

- Tác phẩm của Dazai khiến độc giả có một cảm giác thân thiết và chân thật, giống như chính bản thân tác giả đang ngồi bên cạnh và kể cho chúng ta nghe câu chuyện của mình. Trong *Lời tố cáo tội vàng* lấy đề tài về Judas Iscariot – một trong mười hai sứ đồ của Chúa Jesus, chỉ bằng những câu nói của các nhân vật, Dazai đã tạo nên nhiều đoạn trần thuật lưu loát tuyệt vời không chút gượng gạo. Biệt tài lớn nhất của Dazai chính là ông có thể tạo ra một ngôi thứ hai ẩn hàm trong các câu chữ. Chính điều đó đã khéo léo tạo nên cảm giác “đồng cảm” giữa tác giả, tác phẩm và độc giả.

- Cảm giác “đồng cảm” ấy ạ?

- Ừ. Dazai là tác giả được đánh giá bởi hai thái cực, một là rất thích hai là rất ghét. Có người không muốn đọc tác phẩm của ông vì chúng quá u ám, nặng nề. Nhưng đối với những độc giả trung thành, Dazai là một tác giả rất có sức hấp dẫn, ông khiến người ta không tự chủ mà say đắm các tác phẩm của mình. Ngày nay vẫn có rất đông người tham gia lễ “Ngày giỗ anh đào” được tổ chức hằng năm để tưởng nhớ sự ra đi của ông. Theo chị thấy thì khó mà tìm được một tác giả nào khác nhận được sự ủng hộ nhiệt tình đến như vậy từ người hâm mộ như Dazai.

Tại sao Dazai lại được yêu quý đến vậy? Đó là vì độc giả có thể nhìn thấy trong tác phẩm của Dazai những phiền não, đau khổ của chính bản thân họ.

“À, mình hiểu cảm giác này... Mình cũng giống thế... Người này cũng giống

mình...,” chị dám chắc những người từng đọc truyện của Dazai đều có suy nghĩ như vậy.

Tác phẩm của Dazai sở hữu một phép màu có thể gọi lên sự “đồng cảm”.

Bởi vì cho dù là ai đi nữa thì họ cũng muốn một hai đó hiểu được bản thân, có thể lý giải bản thân họ.

Khác biệt với những người khác là một điều rất đáng sợ. Cô độc sẽ luôn khiến người ta đau khổ và bi thương. Trong những lúc như vậy, tác phẩm của Dazai sẽ trực tiếp chạm tới tâm hồn người đọc. Khi họ lật những trang sách, nhà văn và độc giả sẽ trở thành một, họ sẽ hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của câu chuyện, họ sẽ ồ lên vỡ lẽ “đây là câu chuyện của mình mà, nhân vật này chính là mình mà”...

Nghe nói lúc sinh thời, Dazai đã nhận được rất nhiều thư từ cũng như nhật ký kể về những nỗi phiền muộn được các độc giả của ông gửi tới. Ông cũng từng biên soạn và tổng hợp những lá thư đó và viết thành một câu chuyện. Tác phẩm *Nữ sinh* của ông kể về những sinh hoạt diễn ra trong một ngày của một cô gái bình thường có nguyên tác từ *Nhật kí* của Ariake Shizuko. Quyển nhật kí này chịu ảnh hưởng lớn từ tác phẩm của Dazai, ngay cả cách hành văn cũng rất giống, cho dù có nói đó là tác phẩm do chính Dazai viết ra thì chắc cũng có người tin là thật ấy chứ.

- Như vậy là Kataoka Shuuji cũng “đồng cảm” với *Mất tư cách làm người* và viết ra lá thư này sao?

- Có lẽ anh ta đã cho rằng mình chính là nhân vật chính trong *Mất tư cách làm người*. Đó là điểm cuốn hút và cũng là sự đáng sợ của văn học Dazai... Nếu người ta đọc tác phẩm của ông khi đang cảm thấy suy sụp, họ sẽ dần dần bị kéo vào bóng tối sâu thẳm...

- Nhưng lá thư này có khi vẫn chưa hết. Có lẽ nó sẽ giống với *Mất tư cách làm người* và có thêm bản ghi chép thứ hai, thứ ba gì đó thì sao?

- Chị đừng có nói gở!

- Nhưng khi chị đọc bức thư này, chị có cảm giác như anh ta đang bị dồn vào

đường cùng... Cho dù đói bụng chị cũng không muốn ăn bức thư này. Ăn nó chẳng khác gì uống vào một ly thuốc độc, chị cũng sẽ trở nên muốn chết.

Cơ thể của chị Tooko khẽ run.

- Nhân vật S trong thư là ai? Còn “cô gái đó”... là chỉ Takeda sao? Mà quan trọng hơn là Kataoka Shuuji rốt cuộc là ai, hiện giờ anh ta đang ở đâu mới được?

- Đúng thế. Đó mới là vấn đề quan trọng nhất. Chúng ta phải nhanh tìm ra anh ta, và nếu anh ta thật sự đang suy nghĩ những chuyện như tự tử hay giết người thì chúng ta phải ngăn anh ta lại mới được.

- Như vậy... manh mối duy nhất mà chúng ta biết được là Takeda...

Hôm sau là thứ Bảy, trường cho nghỉ nên tôi không thể gặp Takeda.

Thứ Hai đầu tuần. Như thường lệ, vừa đến giờ giải lao tiết một, Takeda lại nhảy chân sáo xuất hiện trước cửa lớp tôi.

- Anh Konoha~, anh có viết thư cho em không~

Nhìn Takeda tươi cười hào hứng còn hơn cả bình thường, nhưng tôi chỉ khẽ nói thế này:

- Xin lỗi. Anh không viết. Anh sẽ không viết thêm lá thư nào trước khi biết được nhiều điều hơn về cái người có tên là Kataoka Shuuji đó.

Nụ cười biến mất khỏi khuôn mặt của Takeda, đôi mắt cô bé trông như của một chú cún con bị bỏ rơi.

- Em có thể nói cho anh biết nhiều hơn về anh Shuuji không? Nếu như em nói cho anh toàn bộ mọi điều em biết về anh Shuuji, anh sẽ viết thư hộ em.

- ...

Takeda cúi đầu xuống.

Những ngón tay của cô bé vắn vẹo lấy nhau, sau đó cô bé thì thầm.

- Tan trường... anh Konoha tới thư viện được không? Em sẽ chờ anh tại kho sách dưới tầng hầm.

Cầu thang xoắn ốc cũ kĩ vang lên tiếng rầm rầm cùng với những bước chân của tôi, và rồi một cánh cửa màu xám hiện ra.

Sau tiếng gõ cửa, giọng của Takeda vang lên:

- Mời vào.

Khi tôi khẽ kéo cửa, một mùi hương bỗng xộc vào mũi.

Đây không phải mùi kem tươi hay sôcôla, nó là mùi sách cũ.

Trong phòng ám đầy bụi, trên trần nhà giăng đầy mạng nhện. Có hai, ba giá sách gì đó xếp thành một hàng, trên sàn nhà cũng chồng chất từng núi sách.

Nơi này trông như thể một nghĩa trang sách. Trung tâm căn phòng là một khoảng không gian nhỏ, ở đó đặt một chiếc bàn học cùng chiếc ghế cũ kĩ. Trên mặt bàn là một cây đèn, toàn bộ nguồn sáng của căn phòng đều tỏa ra từ nó.

Takeda ngồi sau bàn, dường như đang viết gì đó. Thấy tôi tiến vào, cô bé gấp quyển sổ con vịt lại và ngược lên nhìn tôi. Bên cạnh tay của cô bé đặt một cái cốc, trên thân của nó cũng in hình một con vịt.

- Phòng này có gián và chuột đấy ạ.

Takeda nói, khoe miệng khẽ tạo thành hình một nụ cười.

Tôi dáo dác nhìn xuống dưới chân mình.

- Thế nên những thành viên khác trong thư viện rất ghét nơi này, họ gần như không bao giờ xuống đây. Nhưng em lại rất thích nó, nó giống như một căn phòng bí mật của riêng em vậy.

- V-Vậy sao...

- Anh Konoha, anh ghét gián à?

- Theo ý anh thì có lẽ trên đời này chẳng có ai thích chúng được cả...

- Có lẽ vậy, đúng là em chưa từng nghe thấy có câu lạc bộ những người hâm mộ gián, hay website của những người yêu gián cả.

- Thực ra anh còn không ưa chuột hơn cả gián... Hồi học tiểu học, có một dạo anh về ở nhà bà nội, một buổi sáng khi anh thức dậy thì bên cạnh gối của anh có xác một con chuột, lúc anh trở người thì mặt anh chạm vào nó. Sau đó anh mới biết đó là kiệt tác của con mèo mà bà anh nuôi, đáng ghét... mình lại nhớ lại tình cảnh lúc đó rồi...

Cơ thể tôi phát run khi hồi tưởng lại cái xác con chuột vẫn còn ấm, toàn thân đầm máu đó.

- Ôi ~ khủng khiếp quá. Nhưng anh Konoha đừng lo, chuột ở đây chỉ thỉnh thoảng mới chạy ra thôi. Mà nếu có chuột chạy ra thật thì em sẽ đuổi nó đi hộ anh.

Takeda vỗ vỗ ngực.

- Cảm ơn em, anh an tâm nhiều rồi.

- À, anh Konoha, anh uống trà nhé?

Takeda lấy ra một bình đựng nước màu cam, mở nắp, sau đó nhanh chóng rót vào trong nắp một chất lỏng màu hổ phách.

- Đây là trà khô đấy ạ.

- Sở thích của em giản dị nhỉ.

- Hi hi, thỉnh thoảng em lại lên tới đây pha trà mà.

Bình giữ nhiệt tốt làm cho nước trà vừa đủ ấm, rất dễ uống.

- Trà ngon quá.

Uống xong, tôi đặt nắp bình lên mặt bàn rồi lấy ra bức thư của Takaoka Shuuji mà hôm trước Takeda đưa cho tôi.

- Trước hết là trả lại em thứ này...

- ...

Takeda im lặng nhận lại bức thư, kẹp nó vào trong quyển sổ con vịt rồi ôm lấy quyển sổ trước ngực.

- Nếu anh có nói sai điều gì thì cho anh xin lỗi. Nhưng anh thấy hình như người nhận bức thư này không phải Takeda mà là một người khác thì phải?

Ngón tay của Takeda khẽ giật.

Trên bì thư không ghi tên người nhận, với lại anh có cảm giác nội dung bức thư không phải là viết cho Takeda.

- Đúng vậy...

Takeda thở dài, sau đó cô bé nói khẽ.

- Lá thư đó đúng là không phải anh Shuuji viết cho em, nó được kẹp trong một quyển sách và em chỉ ngẫu nhiên tìm được nó mà thôi.

- Sách? Là sách của thư viện sao?

- Vâng, nó được kẹp trong quyển *Mất tư cách làm người* của Dazai Osamu. Vì lúc đó rất tò mò nên em đã mở ra đọc thử, đọc xong em mới giật mình. Sau đó bức thư này cứ ám ảnh trong đầu em, cuối cùng em không nhịn được nữa và đã đi gặp anh Shuuji.

- Ở câu lạc bộ bắn cung sao?

Takeda chỉ hơi chân chừ một chút, sau đó cô bé gật đầu một cách dứt khoát.

- Vâng...

- Nhưng ở câu lạc bộ bắn cung không có ai tên Takaoka Shuuji cả...

- Không, anh Shuuji có tham gia câu lạc bộ bắn cung mà!

Takeda ngẩng đầu lên và nói bằng giọng quyết liệt.

- Em nói thật đấy! Anh Shuuji thật sự có tồn tại trên đời này!

Tôi không hiểu.

Tại sao Takeda cứ khẳng định rằng Takaoka Shuuji có tồn tại?

Cái người mà Takeda gọi là Takaoka Shuuji đó rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ... Takaoka Shuuji không thể bị ai khác nhìn thấy ngoại trừ Takeda sao? Ôi mẹ ơi, đây đâu phải truyện kinh dị đâu...

Takeda đặt lại quyển sổ lên mặt bàn, đầu cúi gằm xuống đất.

Một sự im lặng nặng nề bao trùm kho sách dưới tầng hầm.

Trong sự trầm mặc đó, tôi dường như nghe thấy có tiếng chuột chút chút quanh quẩn trong phòng, vì thế tôi thử lên tiếng đòi chủ đề.

- Nay Takeda, em có biết việc phần mở đầu của lá thư đó là trích từ *Mất tư cách làm người* của Dazai Osamu chưa?

- Vâng... sau khi đọc thư, em đã mượn *Mất tư cách làm người* đọc thử.

Takeda cười gượng.

- Nhưng em rất đàn... nên cho dù em đọc *Mất tư cách làm người* bao nhiêu lần đi nữa, em cũng chẳng hiểu được nó đang nói về điều gì. Tại sao người này lại đau khổ như vậy... Rõ ràng anh ta được sinh ra trong một gia đình giàu có, có người hầu chăm sóc, mỗi lần cha anh ta từ Tokyo trở về ông đều mua quà cho cả nhà. Anh ta được anh chị em, bạn bè, thầy cô yêu mến, bản thân cũng rất thông

minh, những bài văn anh ta viết ra được mọi người yêu thích, các cô gái vây lấy xung quanh, anh ta còn có cả người nguyện tử tử cùng mình... Vậy tại sao anh ta lại cho rằng bản thân là một con người đáng hổ thẹn, không đáng được sống chứ? Em không thể hiểu được, anh ta quá kì lạ và bị nuông chiều đến hư hỏng mất rồi. Anh ta hoàn toàn đâu cần phải cảm thấy đau khổ chứ.

Trong đôi mắt của Takeda ánh lên vẻ bi thương và cô đơn tột độ. Nói được một nửa, cô bé cúi đầu xuống, hai vai khẽ run run nhưng đôi môi của cô bé vẫn tiếp tục chuyển động.

- Đó là tất cả những gì em có thể cảm nhận... em thật vô dụng, thật đàn, thật sự quá tầm thường, quá ngu ngốc, cho dù mất cả đời em cũng không thể hiểu được tại sao Dazai và anh Shuuji lại muốn chết. Em đã đọc đi đọc lại *Mất tư cách làm người* năm lần, nhưng em hoàn toàn không thể có được cảm giác “đồng cảm”... Cuối cùng em chỉ biết bật khóc.

Cảm giác bi thương của Takeda lắng lắng xuyên thấu ngực tôi.

Muốn hiểu rõ người mình yêu thương.

Nhưng cho dù làm thế nào đi nữa thì cũng không thể hiểu được.

Tôi cũng từng ném trái nõi đau đó.

Cổ họng của Takeda nhấp nhô như thể đang cố nuốt ngược nước mắt vào trong, sau đó cô bé cầm chiếc cốc con vịt lên.

- Đây là quà sinh nhật do Shii, bạn thân nhất của em, tặng... Không giống em, Shii rất thông minh, việc gì bạn ấy cũng làm được cả... Shii từng nói em giống hệt con vịt trên chiếc cốc này. Vụng về, khờ dại, chẳng có việc gì mà cũng té ngã, tầm thường... Chính em cũng biết cả đời mình sẽ như thế này... nhưng em nghĩ có lẽ vì vậy, em mới bị anh Shuuji thu hút. Em rất ngốc, rất tầm thường, nhưng cho dù như vậy nếu anh Shuuji gặp khó khăn, em vẫn muốn giúp đỡ anh ấy. Vì anh ấy, em sẽ làm tất cả những gì có thể.

Giọng của cô bé đầy chân thành và quyết tâm.

Ít nhất trong nội tâm của Takeda, Takaoka Shuuji có tồn tại, Takeda thực sự yêu thích Takaoka Shuuji.

Tôi không thể tìm ra lý do nào để phản bác cô bé cả.

Thế nên tôi chỉ làm bằm:

- Anh cũng xem không hiểu *Mất tư cách làm người...*

Takeda ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt lạc lõng, mơ hồ, như thể sắp bật khóc. Bờ môi của cô bé khẽ run rẩy.

Thấy vậy, tôi nghĩ thầm trong đầu chẳng lẽ Takeda lại định ôm tôi giống như trong ngày mưa đó sao.

Tuy nhiên, Takeda chỉ khẽ nuốt nước bọt, sau đó khước miệng của cô bé nhếch lên.

- Hì hì, hì hì hì... anh Konoha cũng nghĩ như vậy sao. Đúng thế thật, nhìn từ quan điểm những người thường như chúng ta, chỉ có đồ ngốc mới cảm thấy hổ thẹn vì được sinh ra trong một gia đình giàu có. Hì hì hì.

Cô bé cố gắng cười, nhưng trong tiếng cười của Takeda, tôi không thể cảm nhận được một chút vui vẻ nào cả, đến cuối cùng, cô bé vẫn bật khóc.

- Anh Konoha... em thích khuôn mặt của anh...

- T-Tự dưng em nói cái gì vậy!

Mang theo nụ cười trong khi nước mắt vẫn chảy, Takeda nhìn tôi rồi cô bé thì thầm.

- Bởi vì khuôn mặt của anh Konoha... rất đẹp, rất dịu dàng...

Tôi từng bị trêu là có một khuôn mặt giống con gái, nhưng đây là lần đầu tiên có ai đó nhìn thẳng vào tôi và khen tôi đẹp nên tôi bỗng trở nên luống cuống.

- Takeda, em kì quá!

- Hì hì, anh Konoha, em có việc muốn nhờ anh. Ngày mai, sau khi tan học, anh đi cùng em tới câu lạc bộ bắn cung được không?

Thấy tôi ngạc nhiên, Takeda nói tiếp, giọng của cô bé vô cùng dứt khoát:

- Xin anh đi cùng em tới câu lạc bộ bắn cung gặp anh Shuuji!

S rất nguy hiểm.

S nhìn thấu tất cả.

S sẽ hủy diệt tôi.

Một ngày nào đó, có lẽ tôi sẽ bị S giết chết.

Đó đúng là một niềm hạnh phúc tốt cùng!

Đêm đó, tôi ngồi trầm tư trong phòng đọc đi đọc lại *Mất tư cách làm người*.

(Trong câu lạc bộ bắn cung không hề có ai tên là Kataoka Shuuji, vậy rốt cuộc người mà Takeda định dẫn mình đi gặp là ai? Chẳng lẽ mình mới là người bị nhầm lẫn gì sao?)

Đã nhiều năm không đọc lại, nhưng những gì tôi cảm nhận về *Mất tư cách làm người* vẫn không hề thay đổi, nó vẫn là một câu chuyện đau khổ hết thuốc chữa. Dù vậy, không biết có phải vì mấy năm gần đây tôi đã trưởng thành và đánh mất sự ngây thơ hay không mà lại có cảm giác như so với hồi mới đọc lần đầu, tôi đã có thể lý giải được một chút tâm tình của nhân vật chính.

Ồ, mình cũng thấy thế. Mình cũng từng như vậy. Trong khi có suy nghĩ này, tôi dần bị cuốn vào câu chuyện. Khi nhận ra sự thật, tôi đã rất sốc.

(Ái chà, chẳng lẽ mình cũng bị Dazai bỏ bùa rồi sao?)

- Konoha, điện thoại của con nè!

Dưới nhà vọng lên tiếng của mẹ tôi.

Tôi nhắc ông nghe phụ lên. Người gọi cho tôi là chị Tooko.

“Ất xì, alô, Konoha phải không?”

Hôm nay, cơn cảm lạnh của chị Tooko càng thêm nghiêm trọng, đến tiết 2 chị ấy đã phải xin về sớm. Đáng đời, ai bảo bị bệnh mà còn cố tới trường. Tuy nhiên, trước khi về, chị ấy vẫn gắng đến lớp tôi và nói thế này:

- Chuyện của Chia phải trông cậy vào em rồi. Đừng hành động theo cảm tính nhiều quá nhé. Còn nữa, không được bắt nạt Chia, gặp hồn ma bóng quế gì đó thì phải nhớ quăng muối rồi bỏ chạy, nếu có chuyện gì khác phải gọi điện cho chị ngay. Đây là số điện thoại của chị.

Sau đó, chị ấy lấy bút dạ viết số điện thoại lên tay phải tôi.

“Ất xì! Ất xì! May quá. Em về nhà an toàn rồi. Sao em không gọi điện cho chị hả? Hại chị cứ lo ngay ngáy không biết liệu em có bị hồn ma ăn tươi nuốt sống rồi hay không. Ất xì!”

Tôi nằm trên giường, mắt nhìn vào cánh tay mà chị Tooko đã bắt lấy và ghi số điện thoại lên đó.

Cho dù chị ấy không ghi thì chỉ cần tôi xem danh sách thành viên của câu lạc bộ Văn học (nói cho ai vậy thôi chứ thực ra trên đó chỉ có tên của mỗi hai chúng tôi) thì tôi cũng biết được. Nhưng chị Tooko vẫn tóm lấy cổ tay tôi và dùng bút dạ viết nắn nót từng con số một trong khi mắt rung rung nước vì hắt hơi nhiều quá. Tay của chị ấy đầy mồ hôi và nóng hằm hập.

- Em không muốn chứng kiến cảnh chị Tooko nằm co ro trong chăn, tay cầm điện thoại thều thào. Thế chị đã đỡ hơn chút nào chưa?

“Chị không sao cả. Mà đừng bận tâm tới chị, chuyện của Chia thế nào rồi?”

Định nghĩa “không sao” của bà chị này thật chẳng đáng tin cậy chút nào... Tôi vừa nhớ lại những trò điên khùng trong quá khứ do chị Tooko bày ra, vừa kể lại cuộc nói chuyện giữa tôi và Takeda cho chị ấy nghe.

Nghe đến đoạn hai chúng tôi đã quyết định ngày mai sẽ tới câu lạc bộ bắn cung, chị Tooko vội vàng nói:

“Có khi hồn ma của cái anh Shuuji đó sẽ hiện thân đấy. Konoha, em phải nhớ mang theo muối ăn nhé.”

Sao chị ấy cứ nhai đi nhai lại vụ hồn ma bóng quế đó thế nhỉ?

Chẳng lẽ chị ấy có người quen là một con ma sao? Đã gặp một nữ yêu quái chuyên gặm sách rồi thì giờ nếu có ai đó nói với tôi rằng hồn ma là có thật, tôi cũng chẳng lấy làm lạ cho lắm.

Sau đó tôi thú nhận với chị ấy chuyện tôi đã đọc lại Mất tư cách làm người và hình như tôi hơi nghiện nó rồi thì phải. Nghe thấy thế, chị Tooko vừa cười vừa hắt hơi.

“Chị cũng thế, những lúc tâm trạng của chị cực kì~~~ cực kì sa sút, chị lại nghĩ hay là mình cũng bị rơi vào bóng tối với nhân vật chính nhỉ. Ma lực của Dazai quả là mãnh liệt.”

- Chị Tooko mà cũng có lúc tâm trạng sa sút sao?

“Có chứ, lúc chị biết được đường tình duyên của mình đang bị hung tinh ám

chẳng hạn.”

- Ha ha ha.

“Còn có lúc chị cùng mọi người đi ăn kem trái cây, chỉ có mỗi mình chị là ăn mà không cảm thấy ngon lành gì cả chẳng hạn...”

Lần này thì tôi không cười. Bởi vì tôi biết những thứ đồ ăn mà người khác ăn một cách bình thường như một lẽ đương nhiên thì đối với chị Tooko mà nói lại chỉ là những chất vô cơ không mùi không vị, không hơn không kém.

Tương tự nhân vật chính của *Mất tư cách làm người* đau khổ dần vật vờ vì không thể có cùng những cảm xúc như mọi người xung quanh, chị Tooko cũng phải nếm trải sự cô độc của việc không thể biết được hương vị của những thứ mà người khác ăn và khen ngon hết lời.

Chị Tooko hắt hơi một cái, sau đó nói tiếp bằng giọng hồ hởi.

“Lúc đó chị dành vận dụng trí tưởng tượng, nhớ lại hương vị của một quyền sách ngon ngọt, thế là chị cũng thốt ra được câu “Ồi ngon quá!” như mọi người.”

- Tại vì chị là cô gái văn chương mà lại.

“Hi hi, chính xác. À, nhưng mà trong Mất tư cách làm người, có duy nhất một chỗ là cho dù chị cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể hiểu được.”

- Là chỗ nào thế?

“Là cái đoạn “Tôi hoàn toàn không biết cảm giác bụng rỗng là gì”. Cho dù chị cố gắng tưởng tượng thế nào đi nữa cũng không thể hiểu được cảm giác đó nó như thế nào... À, mãi nói chuyện với Konoha quá, bụng chị lại bắt đầu đói rồi. Ất xì!”

- ...

Xem ra cho dù bị cảm, tâm tình sa sút, chị Tooko vẫn là chị Tooko.

Sau khi nhắc chị ấy bị cảm thì phải nhớ ăn thứ gì đó giàu vitamin C một chút, tôi cúp điện thoại.

Sách giàu vitamin C ư... Đó rốt cuộc là một quyền sách như thế nào nhỉ?

Hôm sau, có lẽ là để giữ gìn sức khỏe, chị Tooko xin nghỉ ở nhà.

Tan học, Takeda tới tìm tôi.

- Nào, chúng ta đi thôi~, anh Konoha~

Trong cô bé rất có tinh thần, như thể nơi chúng tôi sắp tới là công viên giải trí vậy.

- Ái chà chà, hẹn hò hả Inoue?

- Làm gì có mà.

Bị bạn cùng lớp trêu chọc thì tôi chỉ cười và nhẹ nhàng phủ nhận như vậy.

Kotobuki đang lườm tôi với ánh mắt lạnh như băng. Có khi cô nàng đang nghĩ trong đầu như thế này cũng nên: “Thế mà còn dám nói không hẹn hò, đồ lừa đảo!”.

Bị Takeda kéo tay, tôi đi ra khỏi phòng học.

- Này Takeda, cái anh Shuuji đó thật sự ở câu lạc bộ bắn cung à?

- Đến nước này rồi mà anh Konoha còn nói cái gì vậy!? Mọi thứ đều được chuẩn bị xong xuôi cả rồi mà!

Xong xuôi? Chuẩn bị xong xuôi cái gì?

Mang theo tâm trạng bất an, tôi đi tới câu lạc bộ bắn cung.

- Xin lỗi~, mấy anh cho bọn em tham quan được không ạ~

Takeda đứng ở lối vào sân tập và cất cao giọng.

- Ồ, Chia, lâu quá không thấy em tới.

- Ái chà, đây là bạn trai của em hả. Ôi, Chia, anh sốc quá, anh đang bị tổn thương~

Thành viên của câu lạc bộ bắn cung đều tụ lại chỗ chúng tôi và bắt chuyện rất thân mật. Xem ra Takeda là người quen ở đây.

(Như vậy có nghĩa là Takeda thực sự thường xuyên tới câu lạc bộ bắn cung gặp anh Shuuji đó sao...)

Mọi chuyện càng lúc càng trở nên khó hiểu.

Tôi và Takeda ngồi xuống hai chiếc ghế do thành viên câu lạc bộ mang tới.

Mỗi khi có ai đó bắn trúng đích, Takeda đều vỗ tay rất nhiệt tình và thốt lên:

- Ôi, tuyệt quá! Bắn trúng rồi!

Được một lúc, Akutagawa trong trang phục luyện tập xuất hiện, nhìn thấy tôi, vẻ mặt cậu ta trông hơi khó hiểu nhưng cũng không hỏi gì thêm.

Khi tôi khẽ gật đầu chào, Akutagawa cũng gật đầu đáp lễ. Tôi nghĩ với tính cách của cậu ta thì chắc sẽ không có chuyện cậu ta đi rêu rao chuyện tôi và Takeda tới đây đâu, nhưng cứ nghĩ tới việc Akutagawa hiểu nhầm là chúng tôi cặp bồ tới tham quan, tôi lại thấy mắc cỡ.

Tôi thấp giọng thì thầm với Takeda:

- Này, anh Shuuji đó là ai thế?

- Em đang tìm. A, cái anh đằng kia!

Takeda chỉ tay về một phía.

Hơi bối rối, tôi nhìn theo hướng Takeda vừa chỉ, đứng ở đó là Akutagawa đang giương cung. Lưng cậu ta thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm túc, trông rất ngầu.

- Hả! Akutagawa là Kataoka Shuuji sao!?

- Hảaaaa! Anh ấy là người quen của anh Konoha sao!?

- Cậu ấy là bạn cùng lớp với anh. Mà chuyện này là sao, sao Akutagawa lại trở thành anh Shuuji của em rồi? Akutagawa mới học lớp 11 mà, với lại cậu ấy cũng là một người cực kì nghiêm túc, theo anh thấy thì có lẽ từ khi được sinh ra tới nay cậu ấy cũng chưa từng nói đùa dù chỉ một lần!

- Ừm, em cũng thấy thế. Nói thế nào nhi~, anh ấy trông rất... “khắc khổ”?

- Hử? Vậy Akutagawa không phải là anh Shuuji của em sao?

Takeda ôm bụng cười sặc sụa.

- Làm sao có chuyện đó được chứ! Em chỉ muốn nói cho anh Konoha biết anh ấy là thành viên giỏi nhất trong câu lạc bộ bắn cung mà thôi.

Phập!

Mũi tên mà Akutagawa bắn ra cắm vào hồng tâm.

- Oa~~~! Tuyệt quá! Trúng phóc luôn~~~!

Takeda bật khỏi ghế và cổ vũ.

- Anh Konoha thấy chưa, anh ấy giỏi ghê!

Tôi cảm thấy hơi bức.

- Takeda... chúng ta không phải gián điệp của trường khác được phải tới đây để do thám việc luyện tập của câu lạc bộ bắn cung, chúng ta cũng không phải thành viên của câu lạc bộ báo chí tới thu thập tư liệu về những anh chàng đẹp trai trong câu lạc bộ bắn cung để phục vụ cho tuần san của trường!

- Em biết chứ? Chia và anh Konoha tới đây để gặp anh Shuuji mà?

- Vậy thì cái anh Shuuji mà em nói bây giờ đang ở đâu?

- À, cái này...

Takeda nhìn dáo dác khắp sân tập.

- Hãy, các đồng chí đội viên! Có luyện tập chăm chỉ không đấy!

Đúng lúc này, một nhóm bốn, năm người đi vào sân tập.

- A, anh Manabe!

- Mọi người, mấy anh chị tốt nghiệp đến thăm này!

- Em chào anh Manabe!

- Ủ, Kashiwagi đây à, từ đó tới giờ đã tiến bộ lên được chút nào chưa?

- Vâng ạ, nhờ có lời khuyên của anh Manabe mà giờ tên em bắn ra đã có thể bay theo đường thẳng rồi!

- Tốt lắm, lát nữa làm thử cho anh xem nhé.

- Vâng ạ!

- Anh Soeda, chị Rihoko, lâu quá không gặp!

- Ủ, lại làm phiền mọi người rồi.

- Hi hi, đúng là lâu quá rồi, chị nhớ mọi người quá~

- Chị Rihoko, em nghe nói sang năm chị sinh phải không? Chúc mừng chị nhé!

- Cảm ơn em. Nhưng vẫn còn sớm lắm. Tuần sau chị nghỉ làm rồi nên chắc sẽ rảnh hơn, đến tháng sau chị sẽ lại tới thăm mấy đứa.

- Này này, Rihoko, đừng cố quá mà thành quá cố bây giờ!

- Hi hi, Manabe, anh lo lắng còn hơn cả mẹ của tôi rồi đấy.

Có vẻ như mấy anh chị cựu học sinh này tới đây để xem câu lạc bộ huấn luyện, trong cả đoàn người ngoại trừ một bà chị ra thì tất cả số còn lại đều là nam

cả.

- Mỗi tháng một lần mấy anh chị ấy lại tới hướng dẫn cho các thành viên của câu lạc bộ đấy ạ.

Takeda giải thích với tôi.

- Cái anh đẹp trai đeo râu quai nón đó tên là Manabe, 10 năm trước anh ấy là đội trưởng của câu lạc bộ và đã dẫn dắt đội đoạt chức á quân tại đại hội toàn quốc. Hiện tại anh ấy vẫn tập hợp các thành viên cùng khóa đến bồi dưỡng thế hệ sau.

- Em biết rõ quá nhỉ?

- Vì em thường xuyên tới đây tham quan ấy mà. Anh Konoha có thể coi em là một cổ động viên của câu lạc bộ bắn cung cũng được.

Takeda nói đầy tự hào. Chắc, cô bé lại chuyển chủ đề rồi. Đến lúc nào tôi mới được gặp anh Shuuji của cô bé đây.

Đúng lúc đó.

- Shuuji...!

Một giọng nói đầy kinh hãi vang lên. Tôi vội vàng nhìn quanh.

Kataoka Shuuji cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi sao?

Tuy nhiên, cho dù đã tìm khắp mọi nơi, tôi vẫn không hề thấy bóng dáng của một ai đó phù hợp với yêu cầu.

- Shuuji! Làm sao mà...!?

- Không thể nào!

Lại một người khác hét lên bằng giọng run rẩy.

Ở đâu? Anh ta rốt cuộc đang ở đâu?

Đột nhiên, một thứ mùi hỗn hợp của thuốc lá và mồ hôi xộc vào mũi tôi, sau đó có ai đó lấy hai tay bưng lấy mặt tôi và ép tôi ngửa đầu lên.

Một người đàn ông đeo râu quai nón đang mở to mắt nhìn chăm chăm vào tôi. Người này là cái anh Manabe hồi nãy.

- Shuuji...

Âm thanh khàn khàn kèm theo hơi thở ám mùi thuốc lá của anh phả vào mặt

tôi.

Ánh mắt mà anh ta dùng để nhìn tôi trông như thể muốn đem tôi nuốt chửng.

Tôi ngây ra như phỗng.

Anh ta vừa gọi tôi là... Shuuji sao!?

Tôi là Kataoka Shuuji?

Đột nhiên, anh Manabe buông tay khỏi hai gò má đã sắp cứng ngắc của tôi.

- Nhầm người... sao?

Ánh mắt trở nên trống rỗng, anh ta lăm bắm một cách yếu ớt.

- Đúng rồi... Shuuji đã... Xin lỗi em, trông em rất giống một người quen của anh. Em là thành viên mới của câu lạc bộ hả?

- Không, em học lớp 11 rồi. Hôm nay em chỉ tới tham quan thôi.

Không biết từ lúc nào, toàn bộ các thành viên cũ của câu lạc bộ đã vây lấy tôi, tất cả bọn họ đều nhìn tôi như thể đang nhìn thấy ma.

Bị nhiều người nhìn chăm chăm vào như vậy khiến tôi cảm thấy rất khó chịu và hoang mang.

Thế này là sao, tại sao họ lại nhìn tôi như vậy. Còn nữa, tôi trông giống Kataoka Shuuji? Đây rốt cuộc là chuyện quái gì chứ?

Chị Rihoko, thành viên nữ duy nhất của nhóm lăm bắm bằng một giọng gay gắt.

- Trong thực sự rất giống Kataoka. Có điều Kataoka cao hơn thế này... nhưng mà nét mặt thực sự rất giống. Cứ như là anh em ruột của Kataoka vậy... Này, em tên gì thế?

- I... Inoue Konoha ạ.

- Konoha... tên của em lạ quá nhưng cũng rất dễ thương. Konoha, trong số họ hàng của em có ai mang họ Kataoka không?

- Này, đủ rồi đấy, Rihoko.

Một thành viên khác mặc vest, đeo kính, trông có vẻ trí thức ngăn chị Rihoko lại.

- Nhưng hai người trông giống nhau thế này mà, có khi em Konoha đây có

liên hệ nào đó với Kataoka thì sao?

- Không giống đến thế đâu. Có lẽ do lâu quá không gặp Shuuji nên ký ức của chúng ta cũng nhạt dần, vì thế chúng ta mới có cảm giác giống hệt khi nhìn thấy một người chỉ hơi giống.

- Đúng vậy... có lẽ cậu nói đúng, Soeda.

- Manabe...

Nét mặt của chị Rihoko trở nên phiền muộn.

“Xin lỗi,” tôi quyết định lên tiếng, “Kataoka Shuuji là ai vậy ạ?”.

Các thành viên cũ đồng loạt nhìn vào tôi. Sau đó, họ trao đổi với nhau những ánh mắt ngập ngừng.

- Kataoka là một người rất phiền toái.

Đột nhiên, chị Rihoko nói.

- Tùy tiện, bừa bãi, mở miệng ra là chỉ biết bông đùa.

“Thôi đi, Rihoko,” anh Manabe ngăn chị Rihoko lại. Sau đó, anh ta nhìn về phía tôi và nở một nụ cười gượng gạo.

- Shuuji từng là thành viên của câu lạc bộ bắn cung, cậu ấy cùng khóa với bọn anh.

Cùng khóa!

Như vậy Kataoka Shuuji cũng là một cựu thành viên của câu lạc bộ bắn cung như mấy người này sao?

Kataoka Shuuji thực sự tồn tại, anh ta thực sự tham gia câu lạc bộ bắn cung.

Chỉ là, câu lạc bộ mà anh ta tham gia không phải câu lạc bộ hiện tại mà là trong quá khứ!!!

Khi tôi nhìn về phía Takeda, tôi thấy cô bé đang mở to hai mắt nhìn chăm chú vào các thành viên cũ đang đứng xung quanh.

Hửm? Như vậy là Takeda đã biết chuyện Kataoka Shuuji tốt nghiệp rồi sao? Hay là cô bé thích anh ta trong khi không hề hay biết gì cả? Liệu có khả năng đó không nhỉ?

- Vậy anh Shuuji đó giờ thế nào rồi ạ?

Kataoka Shuuji, rốt cuộc thì khi lớn lên, anh ta, người đã lựa chọn trở thành một tên hề vì luôn luôn phải chịu đựng “sự bất an vì quan niệm về hạnh phúc của bản thân hoàn toàn khác biệt với quan niệm hạnh phúc của người đời,” đã trở thành một người như thế nào?

Đứng bên cạnh tôi, Takeda khẽ hít một hơi.

Khuôn mặt của anh Manabe dần dần trở nên u ám.

- Đã rất lâu rồi anh không còn gặp Shuuji nữa. Rất tiếc, nhưng anh không muốn nói nhiều về chuyện này, chúng ta chấm dứt nó ở đây nhé. Nếu anh có lỗi làm em sợ thì cho anh xin lỗi, Konoha.

- Được rồi, mọi người quay lại luyện tập thôi.

Ông anh đeo kính hô lên, sau đó không còn ai nhắc tới Kataoka Shuuji nữa.

Tất cả bọn họ đều tản ra hướng dẫn cho các đàn em, để lại tôi và Takeda.

Takeda vẫn đứng nguyên tại chỗ, biểu cảm trên khuôn mặt cô bé lạnh băng, hai mắt nhìn đắm đắm vào bia ngắm.

Đó là một ánh mắt sắc nhọn, như thể đang có một kẻ thù không đội trời chung đứng trước mặt cô bé.

- Takeda!

Đến khi tôi cất tiếng gọi, Takeda mới ngẩng lên nhìn tôi với một vẻ mặt trống rỗng.

- Anh Konoha... em xin lỗi. Xem ra hôm nay anh Shuuji không tới rồi.

Chương 4:

Một ngày nắng tháng Năm, anh ta đã...

Hãy để tôi kể cho các bạn nghe về S.

S là người hiểu tôi nhất và cũng là kẻ thù không đội trời chung. S là bạn thân nhất, là một nửa tính mạng của tôi nhưng tính cách của chúng tôi đối lập như nước với lửa.

Bằng trí thông minh đáng sợ của mình, S đã nhìn thấu tất cả.

Vai diễn tên hề đã giúp tôi lừa dối tất cả người đời một cách hoàn hảo nhưng chỉ có duy nhất S là tôi không thể qua mặt.

Vì lẽ đó, tôi sợ S.

Vì sợ S, tôi đã không thể chạy trốn khỏi S.

Cho dù ở lớp học hay tham gia câu lạc bộ, tôi đều ở bên cạnh S.

Ánh mắt của S như lời phán quyết từ trời cao, nó khiến tôi sợ hãi, xấu hổ, chân run rẩy, mồ hôi túa ra.

Thế giới này là địa ngục.

Và tôi là nô lệ của S.

Còn giờ nghỉ trưa ngày hôm sau. Tôi tới thư viện tìm album, lưu niệm của các niên khóa trước.

Ngồi trên một chiếc ghế tại phòng đọc, tôi lật từng trang của quyển album đã 10 năm tuổi.

Trên đó có dán hình câu lạc bộ bắn cung lúc họ đoạt chức á quân Đại hội Thể thao toàn quốc. Có anh Manabe khi còn trẻ vẫn chưa để râu, có ông anh đeo kính, có cả chị Rihoko, tất cả bọn họ đều đang cười, tay nâng cúp và bằng khen.

Tuy nhiên, tôi không tìm thấy người nào trông có vẻ giống Kataoka Shuuji.

Không từ bỏ, tôi tiếp tục nhìn qua hình chụp tập thể của các lớp.

Cái cảm giác nhìn chăm chú vào khuôn mặt của từng anh chị đã tốt nghiệp để tìm ra một người giống với bản thân thật là kì lạ.

12-A, 12-B, 12-C, 12-D...

Đường như có một bàn tay lạnh buốt đang vuốt ve cổ tôi khi tôi lật từng trang của quyển album.

Đây rồi.

Hình chụp chung của lớp 12-E.

Trong danh sách học sinh ở bên dưới có tên Takaoka Shuuji.

Tuy nhiên, trong tám hình chụp chung lại không có sự hiện diện của anh ta. Ngoài ra, ở góc phía trên của trang album có một khoảng trống mà theo hình dạng của nó, tôi đoán trước kia ở đó được dán một tấm hình.

Nó đã được cắt rất ngọt.

Tấm hình đáng lẽ phải tồn tại ở đó đã bị cắt bỏ... điều này có ý nghĩa gì?

Còn nữa, rốt cuộc thì ai là người đã cắt và lấy đi bức hình đó?

Cơ thể tôi khẽ run.

(Chẳng lẽ Kataoka Shuuji đã chuyển trường trước khi tốt nghiệp sao... hay là ... anh ta bị ốm hay bị thương gì đó phải nhập viện nên anh ta đã không thể xuất hiện trong ảnh chụp tập thể của lớp... hay là...)

Tôi khép quyển album lại, đi tới khu máy tính và thử tìm trên mạng với các từ khóa “10 năm trước”, “Kataoka Shuuji” và “trường cấp ba Seijou”.

Một bài báo cũ hiện ra.

Đầu óc tôi trở nên choáng váng khi đọc bài báo đó.

Tháng Năm, 10 năm trước... Kataoka Shuuji (17 tuổi), nam sinh lớp 12 trường cấp ba Seijou đã tử vong sau khi nhảy lầu tự tử từ trên sân thượng.

Những từ ngữ “sân thượng”, “nhảy lầu” bấu chặt lấy trái tim tôi, cánh cửa kí ức xưa cũ trong tôi rung lên bần bật.

Chuyện này là sao?

Cổ họng tôi khát khô, tôi cảm thấy trời đất như đang quay cuồng.

Tại sao lại là sân thượng!?

Tại sao lại là nhảy lầu!?

Cảm giác này thật khó chịu.

Theo như bài báo này thì ngay trước khi nhảy xuống, Kataoka đã lấy dao tự đâm vào ngực mình. Ngoài ra, bởi vì anh ta cũng để lại trong nhà một bức di thư nên cảnh sát đã nhận định đây là một vụ tự tử.

Một cảm giác tuyệt vọng, hồi hận cùng bất lực trào lên khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

Trời ơi! Tại sao lúc nào cũng thế này vậy!?

Trước khi quyển sổ ghi chép thứ hai xuất hiện, Kataoka Shuuji đã tự kết liễu cuộc đời mình, giống như Dazai Osamu.

- Không thể nào! Cái anh Shuuji đó đã tự tử chết vào 10 năm trước ư?

Tan trường, tại câu lạc bộ Văn học, sau khi nghe tôi kể lại mọi chuyện, chị Tooko kinh ngạc thốt lên.

- Liệu Chia đã biết chuyện này chưa nhỉ?

- Em cũng không rõ.

Tôi bình tĩnh trả lời.

Khi tôi đọc được bài báo trên máy tính của thư viện viết về Kataoka Shuuji đã tự tử, cảm giác choáng váng buồn nôn bủa vây lấy tôi. Lúc tôi đang lo lắng chẳng lẽ “nó” lại bắt đầu sao thì sự hỗn loạn đã rút đi như một cơn thủy triều, chỉ để lại vô số nghi vấn.

- Cô bé không thể nào gặp được một người đã chết 10 năm trước, điều đó có nghĩa là Takeda đang nói dối chúng ta. Tại sao cô bé lại làm như vậy? Takeda được lợi gì khi làm thế?

- Chị nghĩ có lẽ chuyện này liên quan tới việc Konoha trông giống, cái anh Shuuji đó ... Này Konoha, trong sổ họ hàng của em thật sự không có ai mang họ Kataoka sao?

- Không có. Ít nhất thì em chưa từng nghe nói về một người họ hàng nào như vậy.

Ngày mưa hôm đó, khi nhìn thấy tôi lúc đang bỏ chạy, Takeda đã gọi tôi là “anh Shuuji...”, như vậy Takeda đã biết việc tôi và cái anh Shuuji đó trông rất giống nhau sao?

Nếu vậy thì tại sao cô bé lại tiếp cận tôi?

Mỗi tay của chị Tooko đều đang cầm một bím tóc, đột nhiên chị ấy đứng bật dậy.

- Chị biết rồi! Có khi cái anh Shuuji đó và Konoha là anh em ruột thịt. Nhìn bề ngoài thì đó là một vụ tự sát, nhưng trên thực tế Kataoka Shuuji đã bị cuốn vào một âm mưu đen tối, những người thân thích ngấp nghé tài sản của anh ta vì thế đã liên tục phái thích khách tới ám sát Konoha, vốn là người thừa kế hợp pháp số tài sản kếch xù của một nhà tài phiệt. Còn Chia thực ra là vệ sĩ được phái tới bảo vệ Konoha, và thế là ... và thế là ...

- Chị làm ơn thôi đi được không? Tình tiết trong câu chuyện chị soạn ra nghe rẻ tiền quá đấy ...

Nghe tôi nói vậy, chị Tooko ủ rũ mặt mày.

- Xin lỗi, chị nhịn không được nên...

- Em thấy do đâu chị hâm hấp vì cảm lạnh thì có.

- Đáng ghét! Chị hết cảm rồi nhé! Còn nữa, có khi suy luận của chị cũng không phải là hoàn toàn sai đâu à.

- Suy luận? Máy thứ từ nãy đến giờ là suy luận của chị sao?

Em thì lại cứ nghĩ đó là chị đang hoang tưởng chứ?

- U~~~

Chị Tooko phòng mang trợn má, trông chị ấy hết sức bất mãn.

- Được rồi, em cứ chờ đấy. Sau khi chúng ta điều tra vụ việc này tới nơi tới chốn, em sẽ thấy suy luận của chị cũng có một chút chính xác.

- Chúng ta làm thế nào để điều tra một sự việc đã xảy ra 10 năm trước cơ chứ?

- Thì cứ gặp thầy cô nào đã dạy ở trường từ 10 năm trước hoặc là hỏi các anh chị đã tốt nghiệp từ câu lạc bộ Văn học chẳng hạn.

- Câu lạc bộ chúng ta mà cũng có cựu thành viên sao!?

Chị Tooko ưỡn cao bộ ngực phẳng lì của chị ấy lên sau đó lấy ra một quyển sổ.

- E hèm. Đây là danh sách thành viên của câu lạc bộ Văn học chúng ta, một câu lạc bộ có truyền thống ở trường cấp ba Seijou. Xem nào ~, tốt nghiệp vào 10 năm trước có ... em xem nè! Có tới ba người lận!

“Nhiều” quá nhi...

- Chúng ta mau liên lạc với họ đi!

Chị Tooko hưng phấn lôi tôi ra khỏi câu lạc bộ. Một lúc sau, tại lầu 1, chị Tooko vừa nhìn vào sổ điện thoại ghi trong danh sách vừa bấm từng nút trên chiếc điện thoại công cộng. Bởi vì chị Tooko có thiên phú phá hỏng máy móc (?) nên chị ấy không có điện thoại di động. Còn tôi vì có ít bạn nên tôi cũng chẳng cảm thấy cần phải mang điện thoại theo người làm gì.

Người đầu tiên.

“Số máy này hiện không còn được sử dụng. Xin quý khách vui lòng xác nhận lại số máy...”

Người thứ hai.

“Hà? Kobayashi? Xin lỗi nhưng đây là nhà Kakimoto.”

Người thứ ba.

“Ô hô hô hô hô hô hô, Masaomi nhà bác đã qua công tác ở một phòng nghiên cứu tại Paris nước Pháp vào mùa xuân năm ngoái rồi. Ô hô hô hô hô hô hô.”

- V-Vẫn còn vài người hồi đó đang học lớp 10 và 11!

Chị Tooko vừa cười vừa lật quyển sổ.

Lớp 11, người đầu tiên.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Lớp 11, người thứ hai.

“Hà? Câu lạc bộ Văn học? Bây giờ tôi đang bận túi bụi đây, nửa năm sau gọi lại nhé!”

Dập máy!

Lớp 10.

- Không có ... không có ai học lớp 10 cả... trắng tinh...

Nhìn quyển sổ trống rỗng không một cái tên, chị Tooko mếu máo như sắp

khóc.

Tại sao câu lạc bộ của chúng tôi có thể hoạt động cả một năm trời không có thành viên nào mà lại không bị đóng cửa chứ? Đối với tôi thì vấn đề này còn thần bí hơn cả thân thể của Kataoka Shuuji.

Nhìn chị Tooko ủ rũ trước ống nghe, tay nghịch đuôi bím tóc, tôi nói một cách bình tĩnh.

- Từ bỏ thôi. Chúng ta không nên dính líu gì tới Takeda hay cái anh Shuuji đó nữa.

Thú thực, sau khi biết việc Kataoka Shuuji đã nhảy lầu tự tử, tôi rất sợ hãi. Bất cứ thứ gì có liên quan đến sân thượng đều khiến tôi nhớ lại một hồi ức đáng ghét.

Chị Tooko quay người lại và nhìn tôi bằng ánh mắt có vẻ cô đơn.

- Konoha, em định cứ để mọi chuyện như vậy sao?

- Cái này ... em rất không thoải mái khi biết việc có một người giống hệt mình đã tự tử chết. Còn nữa, em cảm giác dường như Takeda và mấy thành viên cũ của câu lạc bộ bắn cung đang che giấu điều gì đó. Tất nhiên những chuyện đó cũng khiến em rất tò mò, nhưng nói thực là em hi vọng mình không phải dính líu gì với chúng nữa.

- ...

Hai hàng lông mày của chị Tooko rũ xuống đầy vẻ thất vọng. Nhưng sau đó chị ấy lại lắc đầu quầy quậy. Hai bím tóc như đuôi mèo của chị ấy đung đưa qua lại.

- Không được. Có lẽ linh hồn của cái anh Shuuji đó vì muốn sự thật được phơi bày cho nên mới cất tiếng gọi chúng ta từ thế giới bên kia. Nếu chúng ta từ bỏ ở đây, Kataoka Shuuji sẽ không thể siêu thoát và chị cũng không nhận được bản báo cáo viết tay thơm ngon từ Chia.

Người ta phải siêu thoát rồi thì mới ở thế giới bên kia được chứ? Rốt cục thì mục đích cuối cùng của bà chị này vẫn là đồ ăn sao ...

Khi tôi đang ủ rũ nghĩ như vậy, chị Tooko đã túm lấy tay của tôi và nói với

một giọng đầy quyết tâm:

- Đúng thế, chúng ta không thể yếu đuối như vậy. Chúng ta phải điều tra vấn đề này thêm một chút nữa. Vì chuyện này ... chị chị sẽ cười!

Hả?

Hôm sau, chúng tôi tới thăm sảnh hòa nhạc nằm trong khuôn viên trường.

Nơi này vốn thuộc sở hữu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng chứ không phải cơ sở vật chất của trường. Tôi nghe nói là những thành viên cũ của câu lạc bộ đã góp vốn với một số nhà tài trợ để xây lên gian đại sảnh này.

Câu lạc bộ Nhạc giao hưởng có số lượng thành viên rất lớn, hàng năm họ đều tham dự Đại hội Âm nhạc Toàn quốc và giành được thành tích cao. Trong số những thành viên cũ của câu lạc bộ, có không ít người hiện đang lưu diễn trên khắp thế giới, ngay cả hiệu trưởng hiện tại của trường và con trai của ông cũng từng là thành viên của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng.

Chính vì lẽ đó, trong vô số những câu lạc bộ ở trường cấp ba Seijou, câu lạc bộ Nhạc giao hưởng là một thành phần rất đặc biệt. So với câu lạc bộ Văn học chỉ có mỗi hai thành viên, phòng sinh hoạt thì may lắm được người ta rủ lòng thương chữa lại cho một gian nhà kho để sử dụng, ta có thể thấy sự khác biệt giữa hai câu lạc bộ lớn tới thế nào. Để cho dễ hình dung thì các bạn cứ tưởng tượng sự đối lập này nó như sự chênh lệch giữa một tòa biệt thự xa hoa được lắp đặt các trang thiết bị bảo vệ tối tân với một căn hộ xập xệ không có phòng tắm là ra ngay ấy mà.

Vừa đẩy cánh cửa cách âm dày và bước vào bên trong, một đại sảnh với sức chứa cả ngàn người đã đập vào mắt chúng tôi. Các thành viên câu lạc bộ với các loại nhạc khí như violông, viola, violôngxen trên tay đang chăm chỉ luyện tập dưới sự chỉ đạo của các giảng viên chuyên nghiệp được mời đến từ bên ngoài.

Vô số âm thanh từ các loại nhạc khí đổ ập vào tai của tôi như một trận hồng thủy.

- Kinh khủng quá... toàn bộ những người này đều là thành viên của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng sao...

Tôi cứ tưởng số lượng thành viên của câu lạc bộ bắn cung đã là đông lắm rồi, nhưng thật không ngờ câu lạc bộ Nhạc giao hưởng còn đông hơn. Mới nhìn thoáng qua tôi đã đoán được trong này cũng phải có hơn trăm người là ít.

- Hừm... không phải cứ nhiều người là tốt đâu.

Đứng bên cạnh tôi, chị Tooko không chịu thua và nói như vậy.

Ngoại trừ đại sảnh, trong này cũng có rất nhiều phòng nhỏ. Dưới sự hướng dẫn của một thành viên câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, chúng tôi đi tới một trong số những căn phòng đó.

- Chúng ta tới rồi.

- Cảm ơn bạn. Tới đây chúng tôi tự đi vào được rồi.

- Vâng. Vậy tôi xin phép đi trước.

Sau mấy lời xã giao, thành viên của câu lạc bộ quay trở lại luyện tập. Còn lại mỗi hai chúng tôi, chị Tooko nắm chặt hai tay đầy quyết tâm, sau đó chị ấy đẩy cửa ra.

- Này, Maki, mình đến rồi đây!

Trong nháy mắt, một mùi gay nồng của các loại thuốc màu xộc vào mũi tôi.

(Cái quái gì đây...)

Bên trong là một căn phòng tràn ngập ánh nắng vàng lấp lánh chiếu vào từ cửa sổ, khắp bề mặt tường dán những bức phác thảo hoặc treo các bức tranh được vẽ trên khung vải bố. Chính giữa căn phòng đặt một giá vẽ, trên đó cũng đang đặt một khung vải bố, và ngồi ở phía sau đó là một nữ sinh. Chị ấy đang nhìn về phía chúng tôi và nở nụ cười, tay cầm cọ vẽ.

- A, Tooko~, may quá, mình còn tưởng là bỏ sẽ không tới chứ~

Mái tóc dài màu nâu nhạt của chị ấy tắm trong nắng vàng, nó rực rỡ tới mức khiến tôi bất giác nheo mắt lại.

Tướng mạo đoan chính, vóc dáng cân đối, chiều cao không hề thua kém đám con trai. Và trái ngược với chị Tooko, bà chị này sở hữu một cơ thể đầy đặn. Nói tóm lại là toàn thân chị ấy tỏa ra một vàng sáng mãnh liệt hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Người này có tên là Himekura Maki...

Chị ấy là cháu nội của hiệu trưởng, chủ nhiệm của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng và đồng thời cũng là nhạc trưởng của dàn nhạc. Bởi vì xuất thân cao quý cộng thêm vẻ ngoài lộng lẫy, người ta thường dùng cụm từ “công chúa” mỗi khi nhắc tới chị ấy.

- Hừm... cậu bé này là Konoha phải không. Dễ thương ghê! Chào em, chị là Himekura Maki. Em cứ gọi chị là Maki cũng được.

Bị ánh mắt cương nghị, có thần của chị ấy nhìn chăm chú, tôi bỗng trở nên bối rối.

- E-Em chào chị !

Nhìn tôi lúng túng đáp lễ, chị Maki càng cười tươi hơn.

Mặc dù được người khác đặt cho một biệt danh rất tôn quý là “công chúa”, ngay cả ban giám hiệu cũng dành cho chị ấy những quyền lợi đặc biệt nhưng chị Maki lại không hề e dè mà hào phóng chấp nhận tất cả.

Có lẽ đó là sự khác nhau giữa tôi và chị ấy, chị ấy là một người thuộc tầng lớp thượng lưu “thứ thiệt”. Sau khi dùng ánh mắt đầy hứng thú quan sát tôi, chị Maki chuyển tầm nhìn sang chị Tooko và hí mắt lại vui vẻ.

- Hi hi... còn dẫn theo Konoha nữa cơ đấy. Tooko, công nhận bồ “gan” thật~ Bồ biết chúng ta sắp làm gì chứ?

Chị Tooko phồng má lên càu nhàu.

- Maki, bồ đã điều tra vụ mình nhờ chưa?

- Bồ đừng coi thường mình thế có được không. Với lại câu lạc bộ của bồ làm sao mà so được với câu lạc bộ của mình chứ? Bọn này có nhiều cựu thành viên tới mức lấy xẻng xúc đồ đi cũng không hết ấy chứ. Muốn tìm người cung cấp thông tin chả có gì gọi là khó cả.

- T-Tại câu lạc bộ Văn học bọn mình theo đường lối “trọng chất lượng hơn số lượng” thôi!

- Ủ ừ, mà dù sao thì trong nhà mình cũng có rất nhiều họ hàng từng theo học ở trường Seijou. Trong đó có một người hiện đang rất có máu mặt trong ngành

cảnh sát, thế nên mình đã nhờ người đó điều tra một số việc liên quan tới Kataoka Shuuji.

- Rồi sao nữa? Rồi sao nữa?

Khóe miệng của chị Maki nhếch lên, sau đó chị ấy nhìn chị Tooko với một ánh mắt rất “không đứng đắn” ...

- Thông tin ấy à ~ nó là điều kiện trao đổi của mình mà ~. Thế nào, bồ đã sẵn sàng chưa? Tooko ~

- Thiệt tình, mình biết rồi mà...

- Tốt lắm, vậy bồ cởi đồ ra rồi ngồi lên cái ghế đằng kia đi. À, đúng rồi, tự thế tùy bồ chọn, thích thay đổi thế nào cũng được. Mình sẽ tự chọn góc độ phù hợp.

- U...

Đôi má của chị Tooko ửng hồng, chị ấy đặt những ngón tay mảnh mai của mình lên chiếc nơ trước ngực.

- Xin hai chị chờ một chút! “Cởi đồ” là sao ạ? Hai chị định làm cái trò gì ở đây vậy ạ?

Thấy tôi hoàn toàn không hiểu mô tê gì cả, chị Tooko xấu hổ trả lời:

- L-Là người mẫu.

Còn chị Maki thì cười vui vẻ:

- Đúng rồi, là người mẫu khóa thân ~

K-Khóa thânnnnn!

- Từ khi theo học trường Seijou tới giờ chị đã để mắt tới Tooko rồi. Chị cứ thuyết phục cậu ấy mãi với hi vọng có thể được vẽ một bức chân dung của Tooko trước khi tốt nghiệp. Theo quan điểm của chị thì một người con gái đẹp nhất khi cô ấy ở trong trạng thái nguyên thủy nhất. Còn cái đám đeo trang sức mặc quần áo gì gì đó chỉ là một đám bàng môn tà đạo! Và hiện tại, cuối cùng thì cơ hội của chị cũng đã đến, chị thật may mắn!

Khuôn mặt của chị Tooko đã đỏ như quả cà chua, chị ấy làm bầm trong miệng:

- Đáng ghét ~~~ k-không đúng... mình đâu có nói là sẽ cưới hết đâu ~. Với... với lại ... còn dựa trên thông tin của bồ nữa...

- Nói vậy có nghĩa là nếu có đủ thông tin, bồ sẽ cưới đến mảnh cuối cùng đúng không?

- C-Cái này... để mình suy nghĩ đã...

- Hi hi, được rồi, chúng ta bắt đầu thôi. À, Konoha, em cứ lấy ghế ngồi đại chỗ nào đó thưởng thức chị Tooko của em khóa thân đi.

- Mình đã nói là mình không khóa thân cơ mà!

Tôi thân nhiên nói:

- Bộ ngực phẳng lì như sân bay của chị Tooko thì có gì mà ngắm ạ. Chị Maki thật sự định dùng một người mẫu như vậy sao?

- Konoha!

- Ôi trời ơi! Em từng nhìn thấy Tooko ở trần rồi sao!?

- Nhìn từ bên ngoài là em đã suy ra được rồi. Đây, chị thử nhìn kĩ xem có đúng không? Vì thế em nghĩ chị Maki nên chọn người khác làm người mẫu thì sẽ tốt hơn đây ạ.

- Quá ~~~~ đáng! C-Chị làm gì tới mức đó hả, của chị cũng hơi nhô lên một chút đấy nhẽ! Đâu ra mà phẳng lì hả!?

Chị Maki phì cười, sau đó chị ấy ôm lấy bụng và bắt đầu cười như điên.

- A ha ha ha ha, a ha... ha ha ha ha ha ha, cậu bé ~ tính cách của em thật thú vị. Đúng thế ~ Tooko đúng là phẳng lì nhỉ... A ha ha ha ha ha ha...

- Maki! Bồ mà còn cười thêm tiếng nào nữa là mình đi về đây!

- Khục... phụt... tuân lệnh.

- Đáng ghét ~ mấy người toàn trên chộc tôi thôi ~

Vẫn tỏ ra tức giận, chị Tooko lấy tay cởi chiếc nơ trước ngực ra.

Sau đó chị ấy cởi chiếc cúc áo đầu tiên từ trên xuống.

Phần xương quai xanh trắng ngần của chị ấy đập vào mắt tôi.

- Nhưng mà Tooko này, nói thật là mình rất vui khi được vẽ bồ.

Chị Maki bắt chéo chân, mở ra quyển sổ phác thảo và đặt nó lên đùi rồi dùng

ánh mắt sắc sảo nhìn về phía chị Tooko.

- Vốn dĩ mình muốn gia nhập câu lạc bộ Mỹ thuật chứ không phải câu lạc bộ Nhạc giao hưởng. Nhưng mà bởi vì cái truyền thống ~ kì quái nào đó mà ông nội và mấy người thân trong nhà cứ ép mình phải vào đây. Căn phòng này là điều kiện mình đề ra để chấp thuận việc gia nhập việc gia nhập câu lạc bộ Nhạc giao hưởng. Một nửa thời gian sau khi tan học, mình toàn ở đây vẽ tranh thôi. Những lúc mình đi tìm đối tượng yêu thích để làm mẫu, nghiên cứu triết để và thử đủ cách sao cho có thể vẽ ra hình dáng chân chính của chúng cũng là lúc mình cảm thấy hạnh phúc nhất.

Vừa hăng hái nói chuyện, chị Maki vừa dùng bút chì than phác họa lên tờ giấy trắng hình dáng của chị Tooko.

Chị Tooko ngồi ôm một chân trên ghế, tay kia cởi một chiếc giày đang đi ra và thả nó xuống sàn.

Tiếp theo, chị ấy cởi luôn cả tất. Sau khi chiếc tất nhẹ nhàng rời xuống sàn, mắt cá chân trắng nõn cùng những đầu ngón chân đều tăm tắp của chị ấy lộ ra. Móng chân của chị Tooko có màu hồng nhạt y hệt móng tay.

Sau đó, chị Tooko nghiêng mặt tựa lên đầu gối và thì thầm bằng một giọng điềm tĩnh khác hẳn bình thường:

- Maki, nói cho mình biết đi. Cái anh Shuuji đó thật sự đã tự sát sao? Khi anh ta nhảy lầu tự tử từ tầng thượng, không phải trên ngực của anh ta có găm một con dao sao? Có khi nào anh ta đã bị ai đó đâm không?

Tay vẫn di chuyển lia lịa, chị Maki trả lời.

- Đúng là cũng có người nghi ngờ anh ta bị mưu sát. Tuy nhiên, trên con dao đó người ta chỉ tìm thấy mỗi vân tay của Kataoka Shuuji mà thôi. Hơn nữa, người ta cũng phát hiện ra di thư của anh ta tại nhà riêng, thế nên phía cảnh sát đã nhận định vụ việc của Kataoka Shuuji là một vụ tự sát có chủ đích.

- Có chủ đích ư...?

Soạt!

Chị Tooko lấy tay cởi dây buộc và xõa một bên bím tóc ra. Chứng kiến mái

tóc đen tuyền bồng bênh như những gợn sóng đó, cơ thể tôi không tự chủ mà nghiêng về phía trước, cứ như thể nó đang bị những sóng tóc đó cuốn đi.

Chị Maki khẽ hít nhẹ một hơi.

Vẻ mặt của chị Tooko bây giờ trông quyến rũ tới mức khiến người ta phải run rẩy. Đôi môi khép hờ, ánh mắt mơ màng nhìn về phía trước.

(Thật khó tin... không ngờ chị Tooko cũng có thể gợi cảm đến như vậy.)

- Lúc bấy giờ, Kataoka Shuuji có hẹn hò với một cô gái cùng khóa tên là Kijima Sakiko. Nghe nói mối quan hệ giữa hai người đó rất tốt. Sakiko là một cô gái dịu dàng, nhu mì và xinh đẹp. Shuuji rất yêu chị ấy, anh ta thường khen ngợi Sakiko hết lời trước mặt mọi người. Dù sao thì bình thường Shuuji cũng là một người thích pha trò để làm những người xung quanh vui vẻ và lên tinh thần rồi, cho nên chỉ cần có ai đó hỏi về chuyện của anh ta và Sakiko, Shuuji sẽ đem toàn bộ mọi chuyện nói cho người đó biết, từ việc hai người hẹn hò ở đâu, đến việc hôm qua họ gọi điện thoại nói với nhau chuyện gì.

Sakiko cũng rất say mê Shuuji, nghe nói là ngày nào chị ấy cũng đến đứng đợi trước sân huấn luyện chờ Shuuji kết thúc hoạt động của câu lạc bộ. Sau đó hai người họ sẽ cùng về nhà.

Cộp!

Chị Tooko thả chiếc giày còn lại xuống sàn.

- Tuy nhiên... chỉ vài ngày sau khi hai người họ lên lớp 12, bởi vì hôm đó Shuuji có việc tại câu lạc bộ nên anh ta phải ở lại trễ, thế nên Sakiko đành đi về một mình, trên đường về, chị ấy gặp tai nạn giao thông và qua đời.

- Tại nạn ư...

Chị Tooko thì thầm với ánh mắt mơ màng.

- Theo lời nhân chứng thì khi đó không hiểu vì sao dù đèn tín hiệu đã chuyển sang màu đỏ nhưng Sakiko vẫn lao ra đường. Thế là chị ấy bị một chiếc xe tải đang vào cua tông phải... nghe nói chị ấy đã tử vong tại chỗ.

- ...

Chị Tooko im lặng xoa bím tóc còn lại xuống.

Từng đợt sóng tóc đen tuyền dài tới hông rũ xuống ôm trọn lấy cơ thể mảnh mai, trông chị Tooko bây giờ đẹp tựa một nàng thơ của nghệ thuật. Tôi bỗng nhận ra cô hòng của mình sao lại khát đến như vậy.

- Tại sao Kijima Sakiko lại băng qua đường lúc đèn đỏ...?

- Không ai biết nguyên nhân thực sự cả... có thể chị ấy có việc đột xuất. Hoặc là vì chị ấy thấy đường không có xe nên nghĩ là không sao... Nhưng dù sao đi nữa thì Sakiko cũng đã chết và Shuuji đã mất đi người anh ta yêu thương nhất trên đời. Theo lời kể thì khi đó Shuuji đã rất hối hận, anh ta tự trách rằng nếu hôm đó anh ta đi về cùng với Sakiko như mọi khi, có lẽ mọi việc đã không thành ra như vậy. Một tháng sau... anh ta tự sát.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh một nam sinh gieo mình từ tầng thượng xuống, đầu ngón tay của tôi tê dại, khóe miệng tôi trở nên cứng đờ.

Không được, đừng nghĩ về chuyện đó nữa.

Đây là chuyện xảy ra 10 năm trước rồi.

Nó không liên quan gì tới chuyện đó cả.

Tôi cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình để chị Tooko và chị Maki không nhận ra sự thay đổi khác thường trong cơ thể tôi.

Chị Tooko khẽ cất tiếng hỏi.

- Trong bức di thư tìm được tại nhà của Kataoka Shuuji có viết những gì?

- Trong đó Kataoka Shuuji viết cái chết của Sakiko là lỗi của anh ta, rằng anh ta không thể chịu được cuộc sống không có Sakiko, anh ta cũng muốn đi theo chị ấy. Còn có ...

Đột nhiên chị Maki ngậm miệng không nói nữa.

Pốc!

Chị Tooko cởi ra chiếc cúc áo thứ hai.

- Anh ta còn viết “tôi xin lỗi vì đã sinh ra trên cõi đời này”...

Da gà nổi khắp toàn thân, như thể tôi đang trực tiếp nghe Kataoka Shuuji nói vào tai mình câu đó.

Chị Tooko nghiêng má tựa lên đầu gối, ngón trỏ chạm vào môi và bắt đầu suy

tư.

Cô chịu đựng cảm giác siết chặt trong lồng ngực, tôi cất tiếng hỏi chị Maki:

- Vậy rốt cuộc Kataoka Shuuji là người như thế nào ạ?

- Theo lời kể của những người xung quanh thì có vẻ anh ta rất được yêu quý, hài hước, tính tình vui vẻ, thích chọc đùa người khác, chỉ cần ở đâu có anh ta thì ở đó sẽ không thiếu tiếng cười. Dù vậy, khi ở một mình, vẻ mặt anh ta lại trở nên nghiêm túc, có cảm giác buồn man mác. Đứng trước loại con trai này, các cô gái gần như không có sức chống cự, thế nên nhân duyên giữa anh ta và phái nữ rất tốt, số lượng bạn nữ của anh ta vì thế cũng rất đông. Các cô gái đều dùng cụm từ “dịu dàng tốt bụng” khi nói về anh ta, rằng anh ta là một người cực kỳ hiền lành... Họ còn nói thỉnh thoảng anh ta lại lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng xấu hổ có một sức hấp dẫn không thể cưỡng lại.

Mỗi khi anh ta luyện tập tại câu lạc bộ bắn cung, đều có một đám con gái tụ tập ở đó khiến cả câu lạc bộ không luyện tập được. Nghe nói vì việc này, Shuuji thường xuyên bị quản lý câu lạc bộ mắng. Dù vậy, anh ta chỉ mỉm cười thản nhiên như không có việc gì cả, kết quả là quản lý lại càng tức giận hơn, những lúc như vậy, mọi người đều bật cười... Nói tóm lại thì bầu không khí xung quanh Kataoka Shuuji lúc nào cũng rộn ràng vui vẻ cả.

Hình tượng Kataoka Shuuji này và hình tượng tôi tưởng tượng ra khi nói chuyện lần đầu với Takeda giống hệt nhau.

Một người vui vẻ, lạc quan, dịu dàng, tốt bụng

Lúc bình thường rất hài hước, nhưng khi bắn tên thì nét mặt lại trở nên nghiêm túc.

Tuy nhiên, đó không phải là con người thực của anh ta, tất cả vẻ ngoài rạng rỡ mà mọi người yêu thích ấy đều chỉ là một trò hề đáng buồn do chính Kataoka Shuuji dựng nên. Trong bức thư Takeda đưa cho tôi, anh ta đã nhiều lần lặp lại một điều, rằng anh ta là một con quái vật không thể yêu thương con người, rằng anh ta cảm thấy hổ thẹn vì đã sống trên cõi đời này, rằng anh ta thà chết còn hơn là để người khác biết được sự thật đó. Bức thư đó được kẹp bên trong cuốn sách

Mất tư cách làm người của Dazai Osamu.

Vì lý do gì Kataoka Shuuji lại chuẩn bị một bức di thư khác nữa?

Bức thư đó rốt cuộc là viết cho ai?

Là cho S, người hiểu rõ anh ta nhất, người sẽ hủy diệt anh ta sao?

Hay là... cho một người khác?

Chị Tooko cởi ra chiếc cúc thứ ba.

Từ khe hở của lớp áo ngoài, tôi có thể liếc thấy làn da nõn nà và chiếc váy lót mỏng viền ren màu trắng của chị ấy, tim tôi bỗng dưng đập rộn lên.

- Cái anh Shuuji đó có bạn bè nào đặc biệt thân thiết không, Maki?

Tay vẫn di chuyển, chị Maki nhìn chăm chăm vào chị Tooko như muốn nuốt chửng chị ấy.

- “Bạn thân” thì có vẻ là có rất nhiều, nhưng mà “đặc biệt” lại khá ít. Bạn cùng lớp kiêm bạn cùng câu lạc bộ, Manabe Shigeru và Soeda Yasuyuki... người ta thường thấy anh ta đi cùng với hai người này. Trong ba người thì Manabe được xem là thủ lĩnh, Soeda là quân sư kiêm vai “đỏ võ”, còn Shuuji là thành phần chuyên gây rắc rối và khuấy động các sự kiện. Khi đó, Manabe đang hẹn hò với Sena Rihoko, vốn là quản lý của câu lạc bộ. Nghe nói bọn họ thường mang theo bạn gái và đi du lịch năm người. Sau khi tốt nghiệp thì Rihoko chia tay với Manabe và bắt đầu hẹn hò Soeda, bây giờ thì hai người đó đã kết hôn và tên của chị ta đổi thành Soeda Rihoko.

Manabe Shigeru.

Soeda Yasuyuki.

Sena Rihoko.

Và người yêu... Kijima Sakiko.

Họ hoặc tên của toàn bộ những người này đều có chữ cái S trong đó.

- À đúng rồi, mình đã mượn được một tấm hình của Kataoka Shuuji.

Chị Maki ngưng vẽ tranh và đưa mặt sau của tấm hình về phía chúng tôi.

Sau đó chị ấy hỏi một câu rất “ngụ ý”:

- Bỏ muốn xem không, Tooko?

- Maki... xấu quá.

Sau khi thì thào như nhận thua, chị Tooko cởi chiếc cúc thứ tư ra.

Chị Maki cười tươi rói, tay chị ấy không hề cử động.

Chị Tooko trừng mắt lườm chị Maki một cái xém lông mày, sau đó chị ấy lấy tay cởi chiếc cúc thứ năm ... cũng là chiếc cúc áo cuối cùng ra.

Áo ngoài của chị Tooko đã hoàn toàn rộng mở, lộ ra bộ ngực được che bởi một lớp váy lót mỏng. Và ở dưới lớp váy màu trắng đó, tôi có thể thoáng nhìn thấy một chiếc áo ngực màu tím phơn phớt. Tôi thực sự không biết hiện tại nên đặt tầm nhìn vào đâu nữa...

Dù vậy, chị Maki vẫn không hề bị lay động, thấy thế, hai má của chị Tooko thoáng ửng hồng.

- Nè Maki, mình vừa mới ồm dậy đó. Bỏ mà bắt mình cởi nữa là mình sẽ lại bị cảm lạnh mất.

- Đừng lo, bỏ mà bị cảm lạnh thì mình sẽ mang bỏ tới bệnh viện tư của nhà mình và để bỏ dưỡng bệnh ở một gian phòng được chuẩn bị đặc biệt.

- Đáng ghét... bỏ mà còn không chịu cho mình xem là mình sẽ từ mặt bỏ đấy...

Chị Tooko phồng má lên và nói. Nhân lúc này, tôi cũng chen vào.

- Chị Tooko trẻ con lắm nên chị ấy sẽ thật sự từ mặt chị Maki đấy ạ. Với lại theo em thấy thì cho dù chị Tooko có cởi nữa thì bộ ngực phẳng lý của chị ấy cũng sẽ chẳng thay đổi gì. Nhìn cách một lớp váy lót thế này cũng đủ để ta thấy ngực của chị Tooko lép tới mức nào rồi.

Vừa dứt lời, một khung tranh gần đó đã phi thẳng vào đầu tôi.

- Đáng ghét! Konoha là đồ đàn!!!

Vẻ trưởng thành, quyến rũ vừa nãy đã hoàn toàn biến mất, chị Tooko hai tay cầm khung tranh vừa nện lịa lịa xuống đầu tôi vừa la lên, khóe mắt rung rung.

- Đàn! Đàn! Konoha là đồ đàn!!!

- Ài, thôi được rồi, tha cho em nó đi, Tooko. Thiệt tình, mình chịu thua bỏ đấy.

Chị Maki cuối cùng cũng chịu xoay mặt kia của bức hình về phía chúng tôi.

Chị Tooko thôi nên khung tranh xuống đầu tôi, sau đó cả hai chúng tôi cùng nghiêng người về phía trước.

Trong bức hình là ba nam hai nữ mặc đồng phục theo lối cũ trước khi diễn ra cuộc vận động “Cải cách khuôn mẫu”*. Nam sinh vạm vỡ này là anh Manabe, người đeo kính có nét thư sinh này là anh Soeda, còn bà chị xinh đẹp trông có vẻ dữ dằn này là chị Rihoko. Cô gái có làn da trắng nõn, dáng người mảnh khảnh này có lẽ là Kijima Sakiko. Và người đứng bên cạnh, trông hơi ngượng ngùng đang nắm tay Sakiko là Kataoka Shuuji.

Tóc mái dài, rẽ lệch sang một bên trán, trên khuôn mặt thon gọn nữ tính của anh ta là một nụ cười hiền hòa.

Anh ta cao hơn tôi, trông anh ta cũng trưởng thành hơn tôi.

Tuy nhiên, ngoại trừ những điều đó ra...

Tôi nuốt nước bọt, chị Tooko cũng tròn tròn mắt.

- Anh ta... trông giống hệt Konoha!

Đúng thế, Kataoka Shuuji trông rất giống tôi, cứ như thể anh ta là anh trai hoặc cậu ruột của tôi vậy.

Tại sao tôi lại trở thành bạn thân của S? Bây giờ, khi ngồi nghĩ lại, tôi mới thấy việc này đúng là kì diệu.

Ban đầu S rất ghét tôi, lúc nào cũng trừng mắt nhìn tôi chằm chằm, luôn nói với tôi những từ ngữ khắc nghiệt.

Khi tôi đóng giả làm một tên hề chọc cười mọi người, chỉ có duy nhất S là đứng đó và nhìn tôi với vẻ khó chịu.

S nhìn thấu tất cả.

Ý nghĩa này khiến tôi run sợ từ tận đáy lòng, tôi hoảng loạn tới mức muốn phủ phục trên mặt đất như một chú chó nhỏ.

Dù vậy, tôi vẫn tới gần S, khúm núm như một thằng ngốc vô dụng hèn nhát trước mặt với hi vọng làm như vậy sẽ đánh động lòng trắc ẩn của S.

Có lẽ S đã thương hại tôi, S bắt đầu cười với một kẻ vô dụng như tôi. Càng

ngày tôi càng muốn tới gần S, tán thưởng S, thể trung thành với S. Và thế là, dưới danh nghĩa những người bạn thân, S và tôi đã trở thành chủ nhân và nô lệ.

Tuy nhiên, có một việc vẫn không hề thay đổi, S là kẻ thù của tôi.

Thỉnh thoảng, khi tôi đóng vai tên hề, S lại nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại và trách cứ tôi với thái độ lạnh lùng. Khi S nói với tôi rằng tôi chỉ đang làm những điều dối trá, tôi cảm giác như mình bị hụt chân và ngã xuống vực sâu tăm tối.

Đó là tội của tôi sao? Việc tôi sinh ra trong một cơ thể góm ghiếc không hiểu được lòng người là tội của tôi sao? Tôi, con quái vật không thể hiểu được niềm vui, nỗi buồn, tình yêu, luôn phải đóng vai trong những vở kịch đáng sợ. Tất cả những điều mà tôi cố gắng đều là sai sao? À... có lẽ thực sự là vậy. Từ khi sinh ra tôi đã là một tội nhân, tôi chỉ là Cain đang khoác lên mình lớp da của Abel mà thôi*. Cho dù tôi than thân trách phận cũng chẳng giải quyết được gì cả. Tôi chỉ có thể chịu đựng nỗi đau bất tận này.

S sẽ làm gì tôi?

S sẽ bắt tôi không được đóng vai tên hề nữa sao?

Nếu việc tôi là một con quái vật bị người đời biết được, họ sẽ lấy đá xua đuổi tôi chẳng?

Nhưng các người chẳng biết gì cả! Các người không hiểu được nỗi đau như thiêu như đốt cùng sự sợ hãi của một kẻ từ khi sinh ra đã là một con quái vật! Các người... chẳng hiểu gì cả!

Vào khoảnh khắc đó, tôi nhận ra sự “ngay thẳng” của S đáng hận đến nhường nào, sự căm hận đó khiến cổ họng tôi nóng lên, toàn thân tôi run rẩy.

Rốt cuộc Takeda biết về Kataoka Shuuji đến đâu?

Giờ nghỉ tiết thứ ba của ngày hôm sau. Tôi ngồi tại bàn của mình và ngẫm nghĩ về những chuyện đã xảy ra từ trước tới giờ.

Hôm nay, Takeda vẫn chưa xuất hiện.

Takeda rốt cuộc đang nghĩ gì? Mục đích của cô bé là gì?

Còn nữa, tại sao Kataoka Shuuji lại tự tử ngay sau cái chết của người yêu?

Trong một bức “di thư” khác, anh ta đã nói về nỗi khổ không thể hiểu được tình yêu là gì. Vậy tại sao sau khi Kijima Sakiko chết, anh ta cũng chết theo?

Nếu cái chết của người yêu không phải là lý do, vậy điều gì mới là nguyên nhân thực sự khiến anh ta quyết định chấm dứt cuộc đời mình?

Trong thư anh ta cũng từng thú nhận mình đã giết người, nhưng tôi thật sự không hiểu điều đó nghĩa là gì.

Cũng có thể bởi vì anh ta cảm thấy bản thân có trách nhiệm trước cái chết của Sakiko nên anh ta mới viết như vậy, nhưng cho dù là vậy, từ những gì anh ta viết trong thư, tôi có cảm giác dường như anh ta đã tận mắt chứng kiến cảnh một ai đó chết...

Aaa, không được! Có quá nhiều bí ẩn. Có thể anh ta đã lưu lại bản ghi chép thứ hai ở đâu đó giống như Dazai đã làm với *Mất tư cách làm người* cũng nên. Ở trong một quyển sách khác của Dazai Osamu chẳng hạn... A, nhưng mà làm thế chẳng phải sẽ bị người ta phát hiện ra ngay lập tức sao... Ồ, khoan đã nào?

Một vấn đề đột nhiên nảy ra trong đầu tôi.

Takeda từng nói là cô bé phát hiện bức thư của cái anh Shuuji đó kẹp bên trong quyển *Mất tư cách làm người*.

Nhưng từ khi Kataoka Shuuji nhảy lầu chết tới nay đã là 10 năm rồi.

Trong 10 năm đó chẳng lẽ chưa từng có một ai phát hiện ra bức thư đó sao? Như vậy không hợp lý, *Mất tư cách làm người* hẳn là phải có rất nhiều người đến mượn đọc rồi mới đúng chứ...

Cảm thấy có ai đó đang nhìn tôi, tôi ngẩng đầu lên.

- ...

Đứng trước mặt tôi là Kotobuki, cô nàng đang trừng mắt nhìn tôi như thể có chuyện muốn nói.

- Tiền lẻ.

Đột nhiên cô nàng nói cụt lủn như vậy.

- Hả?

- 10 yên, cậu còn chưa thối lại tiền lẻ cho tôi.

- A, x-xin lỗi ...

Hồng hét, tôi hoàn toàn quên bém chuyện này. Tôi vội vàng móc ví ra, tuy nhiên, rất không may là trong đó chẳng có đồng 10 yên nào cả.

- Cái này, cái này...

- Được rồi. Hôm sau trả tôi cũng được.

- Xin lỗi.

Oa, thật mất mặt. Nhưng theo ý kiến của tôi, có 10 yên vật thì cô nàng cho tôi luôn cũng được, mắc gì cứ phải...

Không biết có phải định than phiền gì nữa hay không mà Kotobuki vẫn đứng nguyên tại chỗ. Hai má hơi ửng đỏ, mắt liếc ngang liếc dọc, sau đó cô nàng đột ngột mở miệng nói:

- Này, cậu đã biết việc Takeda Chia đang hẹn hò với một nam sinh lớp 10 chưa? Nghe nói quan hệ của hai người đó rất tốt.

- Hả...

Tôi ngớ người. Kotobuki tiếp tục nói một cách bình tĩnh.

- Tôi được một em lớp 10 làm chung tại thư viện nói cho biết, thế nên thông tin này có lẽ không sai được. Nghe nói hai người bọn họ đã hẹn hò từ hồi tháng Tư, mỗi ngày họ đều ăn trưa với nhau rất vui vẻ tại sân trường. Inoue, cậu không phải đang bị cô bé đó bắt cả hai tay đấy chứ? À nhưng mà cậu cũng đã nói là không có hẹn hò với cô bé Takeda đó rồi mà nhỉ. Như vậy là chuyện này chẳng liên quan gì tới cậu cả đúng hơn.

- Cảm ơn cậu đã nói cho tôi biết...

Kotobuki giật nảy mình. Có lẽ nét mặt hiện giờ của tôi trông rất đáng sợ.

Đột nhiên chuông vào lớp vang lên, sau khi để lại câu nói “Lần sau nhớ đem 10 yên trả tôi đấy,” Kotobuki rời đi, trông cô nàng như đang bỏ chạy. Tôi có thể thấy vẻ mặt cô nàng như thể sắp khóc, nhưng bây giờ tôi thực sự không có tâm trí nào để bận tâm tới Kotobuki.

- Takeda đang hẹn hò với một nam sinh lớp 10? Chuyện này rốt cuộc là sao?

Giờ nghỉ trưa. Tôi đi tới sân trong.

Những áng mây trắng trôi bồng bềnh trên bầu trời trong xanh của tháng Năm, gió cũng rất ấm áp. Khắp nơi đều là cảnh các học sinh đang mở nắp cơm hộp ra chuẩn bị ăn trưa. Trong số đó, tôi thấy Takeda và bạn trai của cô bé, một nam sinh lớp 10.

Hai người ngồi trên bãi cỏ, trên đùi mỗi người trải một lớp khăn ăn, trên mỗi lớp khăn ăn là một hộp cơm đã mở nắp.

Màu sắc tấm khăn ăn của hai người khác nhau, của Takeda là màu hồng, của bạn trai cô bé là màu xanh da trời. Tuy nhiên, hai hộp cơm có vẻ là một đôi, dù hộp cơm của bạn trai Takeda lớn hơn hẳn của cô bé.

Takeda đang nói chuyện rất vui vẻ với bạn trai.

- Nè nè Hiro, đồ ăn có ngon không? Món tôm viên này là tác phẩm mới của mình đây.

- Ngon tuyệt cú mèo! Cay cay, ăn ngon lắm.

- Hi hi, tại mình có thêm chút ớt vào mà. Còn nữa, mình cũng bỏ thêm chút hành lá, ăn với cơm rất hợp đúng không.

- Ủ, Chi nấu ăn giỏi ghê!

- Mình đã nỗ lực rất nhiều vì Hiro đây.

- À Chia này, Chủ nhật này câu lạc bộ bóng rổ không phải luyện tập. Hai đứa mình đi xem phim nhé?

- Oa, đi, đi chứ! Tuyệt vời, như vậy đây là buổi hẹn hò thứ tư của chúng ta rồi.

Người bạn trai có vẻ ngượng ngùng đang ngồi bên cạnh Takeda hình như cũng là người đã đuổi theo tìm cô bé vào ngày mưa hôm nọ. Tóc cắt ngắn, trông cậu ta có vẻ là một thiếu niên chất phác thích thể thao.

Hai người nói chuyện rất vui vẻ. Cho dù tôi nhìn kiểu gì đi nữa thì hai người cũng là một cặp tình nhân đang yêu nhau tha thiết.

- A ...

Đột nhiên, Takeda phát hiện ra tôi, nụ cười trên khuôn mặt cô bé cứng lại.

Tôi cũng biết mình chẳng làm gì sai cả, nhưng tai và má của tôi vẫn nóng

bùng lên. Cảm thấy xấu hổ và khó chịu vì việc này, tôi liếc Takeda một cái sau đó lập tức quay người bước vội về lớp học.

(Cái quái gì chứ!)

(Chuyện quái gì vậy chứ!)

Tan học, khi tôi vừa bước ra khỏi lớp để đến câu lạc bộ, tôi thấy Takeda đang đợi tôi ngoài hành lang.

Bởi vì cô bé chỉ ngậm chặt miệng đứng đó một cách bồn chồn, tôi im lặng và đi ngang qua Takeda.

- A...

Takeda bước theo tôi.

Sau khi yên lặng đi được một lúc, tôi cất giọng lạnh nhạt, mắt vẫn nhìn về phía trước.

- Chuyện gì?

- ...

- Em đến giải thích chuyện bạn trai của em hả?

- Thực ra... thực ra, em và Hiro...

- Em định nói hai người đã hẹn hò từ tháng Tư phải không? Ngày nào cũng ăn trưa bằng cơm hộp em tự tay làm tại sân trong, và hai người đã có ba cuộc hẹn hò rồi đúng không?

Ngay cả tôi cũng biết là giọng của mình hiện giờ đang rất khó nghe, nhưng tôi thực sự không thể nào nhịn được cơn tức này.

Trong hai tuần nay, tôi đã vất vả giúp đỡ Takeda rất nhiều, từ việc viết thư tình đến việc đi tới câu lạc bộ bán cung, rồi còn cả vụ tới thư viện tìm album tốt nghiệp của các cựu học sinh nữa.

Nhìn Takeda kể chuyện say sưa về anh Shuuji, tôi đã từng nghĩ mình phải truyền đạt được tình cảm của Takeda tới cho anh ta. Tôi cũng từng cảm thấy rất vui vẻ, bất chấp những lời trêu ghẹo của bạn cùng lớp khi mỗi ngày Takeda đều tới để báo cáo cho tôi về chuyện giữa cô bé với cái anh Shuuji đó đã tiến triển thế nào. Tôi cũng từng cảm thấy khổ sở khi Takeda meo máo nói với tôi rằng cô bé

muốn giúp đỡ anh Shuuji của cô bé, đúng vậy, tất cả chỉ là đã từng.

Đã có bạn trai từ tháng Tư? Hiện tại quan hệ cũng rất tốt?

Giỡn mặt nhau à!

Đến dưới chân cầu thang, tôi dừng lại, quay người trừng mắt nhìn Takeda.

Takeda co rúm người, đầu cúi gằm xuống nền nhà.

- Đã có bạn trai rồi vậy mà còn giả vờ giả vịt thăm mền một anh ở câu lạc bộ bắn cung, em rốt cuộc muốn anh làm gì vậy hả? Mục đích của em là cái quái gì vậy hả!?

Takeda vẫn tiếp tục im lặng, trông cô bé rất khổ sở.

- Em không trả lời cũng không sao. Dù sao tất cả những chuyện em nói với anh từ trước đến giờ cũng chỉ là nói dối thôi, đúng không? Bởi vì Kataoka Shuuji đã nhảy lầu tự tử chết từ 10 năm trước rồi.

Khi tôi nói ra những lời đó, Takeda giật mình ngẩng đầu lên. Tôi cũng biết là cho dù bây giờ mình trách cứ Takeda thêm nữa thì cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, nhưng miệng của tôi vẫn không chịu khép lại.

Kataoka Shuuji chỉ là một nhân vật tồn tại trong tưởng tượng của em. Mà em cũng thôi cái trò này đi. Cho dù đã là chuyện 10 năm trước, nhưng mà biết việc có một người với khuôn mặt y hệt mình nhảy lầu tự tử chết cũng khiến anh cảm thấy rất khó chịu. Anh muốn nhanh chóng tổng khứ chuyện này ra khỏi đầu, thế nên xin em làm ơn đừng có tới tìm anh nữa!

Tôi quay lưng lại với Takeda và bước lên cầu thang. Đúng lúc đó, Takeda nói, giọng cô bé như bị bóp nghẹt.

- Người ... người như anh Konoha ... sẽ chẳng bao giờ hiểu được ...

Khi quay đầu lại, tôi nhìn thấy Takeda đang ngẩng đầu nhìn tôi với vẻ mặt cô đơn.

Tôi choáng váng, khuôn mặt đó rất giống khuôn mặt một người con gái tôi quen nhìn tôi lần cuối cùng.

(Miu...!)

Takeda cắn môi, cúi đầu, sau đó quay người chạy xuống cầu thang.

Tôi sẽ đứng như trời trồng tại chỗ.

... Konoha, cậu nhất định sẽ không hiểu được đâu.

Chương 5:

Suy luận của “cô gái văn chương”

Tôi phải làm gì mới có thể nắm bắt được điểm yếu của S?

Tôi phải làm gì mới có thể tìm ra được bí mật khiến trái tim S dao động?

Tôi liên tục suy nghĩ về điều đó, cả trong mơ hay khi đang tỉnh. Và rồi, sau một tình huống không ngờ tới, tôi đã nhận được chiếc chìa khóa khiến S sụp đổ.

Ngày thứ Bảy và Chủ nhật cuối cùng của tháng Năm, tâm trạng tôi rất tệ hại.

Cho dù là lúc ngồi chơi điện tử trong phòng, lúc bật DVD lên xem phim, lúc giỡn chơi cùng đứa em gái mới vào tiểu học, hoặc lúc ngồi ăn cơm cùng với gia đình, trong đầu tôi đều thoáng hiện lên khuôn mặt buồn bã của Takeda và câu nói của cô bé “Người như anh Konoha... sẽ chẳng bao giờ hiểu được...”. Không chỉ như vậy, khuôn mặt và giọng nói đó còn chồng lên khuôn mặt và giọng nói của một người khác, điều này càng khiến cho tâm trạng u uất của tôi không cách nào tiêu tan. Trước bữa tối, lúc tôi đang ngồi ở trong phòng khách chơi bài Shichi Narabe* với Maika, đứa em gái mà tôi nhắc ở trên, mẹ bưng đồ ăn ra và hỏi tôi thế này.

- Sao trông con ủ rũ thế Konoha? Đã có chuyện gì ở trường sao?

- Hả, không có đâu mẹ. Tất cả đều bình thường ạ.

- Thật không đó?

- Thật mà, chẳng có chuyện gì cả.

Mẹ tôi khẽ mỉm cười.

- Ừ cũng đúng, từ khi lên cấp ba tới giờ, Konoha lại vui vẻ như hồi trước rồi. Trường cấp ba chắc là thú vị lắm, mẹ cũng yên tâm hơn.

- Vâng... ngày nào cũng vui hết ạ.

Mặc dù khoảng thời gian gần đây không được thoải mái cho lắm, nhưng chắc chắn kể từ ngày mai, tôi sẽ có thể quay trở lại cuộc sống bình thường của mình.

Không ganh đua, không tranh đấu, không ôm hoài bão lớn lao, chỉ sống một

cuộc sống bình thường yên ổn... Sau khi tan trường đi tới câu lạc bộ Văn học, ngồi trong căn phòng được nhuộm vàng bởi ánh chiều tà và viết những bài văn điểm tâm cho chị Tooko, nghe chị Tooko thao thao bất tuyệt về mấy chuyện trên trời dưới đất rồi châm chọc chị ấy...

- Nào, ăn cơm thôi. Mai ời, gọi bố đi con.

- Dạ.

Sau khi Maika chạy ra khỏi phòng khách, mẹ dịu dàng nói với tôi.

- Konoha này, cả bố và mẹ đều chỉ hi vọng con có thể sống khỏe mạnh và vui vẻ, chỉ cần có thể là bố mẹ đã thỏa mãn rồi.

- Cảm ơn mẹ...

Hai năm trước, tôi đã khiến người nhà phải lo lắng rất nhiều.

Tôi đã phải trả một cái giá đắt cho thứ vinh quang không phù hợp với thân phận của mình, tôi đã mất đi điều quan trọng nhất mà tôi gìn giữ suốt một khoảng thời gian dài.

Tôi không muốn chuyện đó lặp lại một lần nữa.

Sau bữa tối, tôi nằm vật ra giường, đeo tai nghe lên và mở bài hát mình yêu thích. Đó là một bài hát có nhịp điệu nhanh, khiến người ta cảm thấy lạc quan yêu đời.

Đang nghe nhạc, tôi bất chợt nhớ tới chị Tooko.

- Không biết hôm nay chị ấy ăn cái gì nhỉ?

Dạo gần đây tôi không viết điểm tâm cho chị Tooko.

Khi tôi nói cho chị ấy biết chuyện Takeda có bạn trai, chị Tooko đã rất buồn.

Chà, cũng đúng thôi, vì thu thập tình báo mà chị ấy đã chấp nhận cời đồ trước mặt một tên con trai, kết quả lại phát hiện mình bị lừa. Tôi nghĩ cho dù là ai đi nữa mà gặp phải tình huống này cũng đều muốn khóc cả.

- Thôi nào, chị làm ơn đừng trung bộ mặt đưa đám đó ra được không. Nếu chị muốn cái bài báo cáo đó đến vậy thì cứ đòi Takeda một bản là được mà? Theo em thấy thì tình cảm giữa cô bé và cậu bạn trai đó rất là mặn nồng, nên chắc chắn cô bé sẽ viết ra một câu chuyện cực kì ngọt ngào khiến chị Tooko thích

mê cho mà xem.

Lúc tôi nói nửa đùa nửa thật như vậy, trông chị Tooko lại càng buồn hơn, chị ấy khẽ lắc đầu và trả lời:

- Không phải. Konoha mới là người đang có bộ mặt đưa đám.

Mẹ cũng thế, chị Tooko cũng thế, tôi toàn làm ra những chuyện khiến hai người lo lắng.

Tôi cảm thấy mình thật đáng xấu hổ và áy náy.

Ngày mai mình phải viết một câu chuyện thật ngọt ngào cho chị Tooko mới được...

Như bị rót vào từng giọt, từng giọt độc dược, S dần trở nên điên cuồng, còn tôi, tôi chỉ dùng ánh mắt tỉnh táo quan sát S.

Thông qua thái độ của S, tôi biết S không còn bình tĩnh như ngày thường nữa.

Mắt của S không ngừng dao động, giọng nói của S đang run rẩy.

Dần dần, mỗi khi ở một mình, S bắt đầu thở dài, vò đầu bứt tóc, chốc chốc lại quay người nhìn về phía sau.

Sắp rồi.

Mọi thứ đã được chuẩn bị.

Tất cả những gì tôi cần làm chỉ là lấy chìa khóa và mở cánh cửa đó mà thôi.

Tôi viết thư cho S.

“Mình chờ cậu trên sân thượng

Chúng ta sẽ nói chuyện thật lòng.”

Ngày hôm sau, thời tiết cũng rất tốt.

Nhìn từ cửa sổ phòng học, bầu trời trong xanh không một gợn mây, những chiếc lá non uống no sương sớm, đang lấp lánh dưới ánh nắng.

Giờ giải lao, khi tôi đang thò đầu ra ngoài cửa sổ hít một hơi tràn đầy lồng ngực bầu không khí tươi mát của những ngày đầu hè, Akutagawa tới bên tôi. Cậu bạn quý chữ như vàng Akutagawa này hiếm khi lại chủ động bắt chuyện với tôi.

- Hôm thứ Sáu, mấy anh chị lần trước lại tới hỏi về chuyện của ông đấy,

Inoue.

- Hả? Họ hỏi cái gì?

- Hỏi ông hiện đang học lớp nào và ông là người ra sao.

Có lẽ bởi vì tôi trông rất giống cái anh Shuuji đó cho nên bọn họ mới tò mò đến vậy chăng? Vì bây giờ đã biết về chuyện Kataoka Shuuji tự tử nên tôi cũng hiểu được tại sao khi tôi hỏi về chuyện của anh Shuuji mấy anh chị đó lại có thái độ khó hiểu đến như vậy.

- ... Tôi nghĩ ông nên biết chuyện này.

- Ủ, cảm ơn ông, Akutagawa.

Sau khi khẽ gật đầu, Akutagawa quay trở lại chỗ ngồi của mình.

Tôi đột nhiên nhớ ra việc mình vẫn còn thiếu nợ Kotobuki 10 yên, thế là tôi móc ví ra kiểm tra.

(May quá, hôm nay có rồi.)

- Đây, tiền lẻ của cậu này.

Khi tôi tới chỗ Kotobuki và chìa đồng 10 yên ra, cô nàng chỉ rụt rè liếc mắt sang chỗ khác và khẽ cắn môi.

- Ừm...

- Vậy nhé, cảm ơn cậu vì đã trả tiền sách hộ tôi.

- À-à này...

- Hửm? Sao thế?

- Không có gì...

Sau khi thì thầm với một vẻ mặt trông có vẻ hơi hờn dỗi như vậy, Kotobuki không nói gì nữa.

Chẳng lẽ cô nàng đang bận tâm về việc đã nói cho tôi biết chuyện Takeda có bạn trai sao? Tôi định nói gì đó để an ủi, nhưng tôi sợ là nếu mình lỡ lời thì lại càng khiến cho cô nàng phát khùng lên, vậy là tôi chỉ đặt đồng 10 yên vào lòng bàn tay của Kotobuki rồi quay lại chỗ ngồi.

Tan học, khi tôi đang đi dọc theo hành lang để tới câu lạc bộ Văn học, đột nhiên một giọng nói vang lên phía sau tôi.

- Em Inoue!

Khi quay lại, tôi thấy một người mà tôi không ngờ tới đang đứng đó và thở phì phò.

- Có chuyện gì vậy ạ?

- Anh có chút chuyện muốn nói với em. Em đi theo anh một chút được không?

- Ồ... nhưng mà...

- Không tốn nhiều thời gian đâu. Đi mà, chuyện này rất gấp.

- Được rồi...

Không còn cách nào khác, tôi chỉ đành đi theo sau người đó.

Vì lý do gì mà người này lại tới gặp tôi? Hơn nữa bộ dạng của anh ta còn trông cực kì lo lắng và sợ hãi nữa, đã có chuyện gì xảy ra sao?

Người kia leo lên từng bậc thang.

Lầu ba.

Lầu bốn.

Tôi cau mày nhìn về phía trước và im lặng tiến lên, âm thanh duy nhất vang lên xung quanh hai chúng tôi là tiếng bước chân.

Tôi đột nhiên nhận ra địa điểm mà chúng tôi sắp đi tới, cơ thể tôi khẽ run lên.

- Cho em hỏi chúng ta đang đi đâu vậy ạ?

- Tầng thượng.

Nỗi sợ hãi bám chặt lấy trái tim tôi, cảm giác tê dại từ đầu ngón tay và môi ập thẳng vào tâm trí tôi.

Trong đầu tôi hiện lên một hình ảnh.

Bầu trời xanh thẳm như biển cả, nền xi măng dưới chân, không khí vẩn vèo bởi ánh mặt trời chói chang, hai cái bóng trải dài của tôi và cô gái ấy, bồn chứa nước, hàng rào sắt rỉ sét...

Đứng trước rào sắt, cô gái quay người lại...

- Xin lỗi. Em không thể lên tầng thượng được.

Cảm giác tê dại từ đầu ngón tay càng lúc càng trở nên mãnh liệt, một sự bất

an trào dâng trong tôi. Nỗi sợ hãi khiến chân tôi đông cứng, khi tôi sắp khuỵu xuống thì người kia lại nắm lấy tay tôi và dùng sức lôi tôi dậy.

Cảm giác đau đớn truyền từ cánh tay tôi về não. Loại đau đớn da thịt này kéo ý thức của tôi theo quá khứ trở về hiện tại.

- Chuyện này không thể để người khác biết được. Chỉ một chút nữa thôi...

Ánh mắt người đó khi cúi xuống nhìn tôi đục ngầu như cá chết, giọng nói của anh ta cũng rất kì lạ. Tôi, với ý thức đã trở về với hiện tại, đột nhiên nhận ra mình đang ở trong một hoàn cảnh cực kì nguy hiểm.

- Nhưng tầng thượng...

- Sao vậy? Em sợ cái gì vậy? Ở trên tầng thượng có gì à?

Vừa nói bằng giọng run rẩy, người kia vừa nắm chặt tay tôi và kéo tôi về phía trước.

- Đi thôi, không phải em cũng có chuyện muốn nói với anh sao?

- Bỏ em ra! Em không muốn lên tầng thượng!

Người kia dùng một sức mạnh đáng sợ nắm chặt tay của tôi, sau đó dùng bàn tay còn lại đẩy ra cánh cửa dẫn thẳng tới tầng thượng.

Gió phả vào mặt tôi.

Ngày đó gió cũng thổi. Đứng trước hàng rào, cô gái ấy quay người lại, tà váy và đuôi tóc khẽ đung đưa theo làn gió mùa hè mát lạnh.

(Dừng!)

(Dừng mà!)

(Dừng lại đi!!!)

Người kia kéo tôi ra giữa sân thượng bất chấp sự chống cự của tôi, sau đó anh ta hét lên:

- Lá thư đó là do em gửi phải không!?

Anh ta đang nói gì vậy? Thư tôi viết? Anh ta đang nói tới những lá thư tình mà tôi đã đưa cho Takeda sao?

Nỗi sợ hãi trong quá khứ và nỗi sợ hãi hiện tại hòa lẫn vào nhau, những ngón tay của tôi trở nên tê dại, tôi không thể thở được, đầu tôi đau lên từng cơn như

thể đang có ai đó thay nhau đâm một cú vào bên trái sau đó là một cú vào bên phải... Trán tôi bắt đầu đỏ mề hôi lạnh, tầm mình của tôi trở nên mơ hồ.

Không thể hít thở không khí một cách bình thường, tôi cố gắng nuốt từng ngụm không khí nhỏ. Ôi, “nó” lại tới rồi. Tôi cứ tưởng là “nó” đã hoàn toàn biến mất.

- Lá thư đó là do mày gửi cho tao phải không, Shuuji!!!

Anh ta nắm chặt lấy cổ áo của tôi. Gương mặt méo mó của anh ta hiện ra trước mắt tôi.

- Không phải, anh Soeda. Em không phải anh Kataoka Shuuji.

- Vậy thì tại sao mày cứ nhìn tao như vậy? Tại sao mày vẫn luôn nhìn tao với ánh mắt lạnh nhạt như thể mày biết hết tất cả như vậy?

Anh Soeda gào lên.

Khi chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên ở sân tập của câu lạc bộ bắn cung, anh ta tạo cho tôi ấn tượng đây là một thành phần trí thức đeo kính thông minh điềm đạm. Thế nên sự thay đổi đột ngột này của anh ta càng khiến tôi cảm thấy một nỗi sợ hãi vô cùng tận.

Người này là ai? Anh ta thật sự là Soeda Yasuyuki sao?

- Lúc nào cũng vậy! Mày lúc nào cũng nhìn tao! Từ khi Kijima Sakiko chết, mày vẫn luôn nhìn tao! Mày chỉ nhìn tao mà không nói một lời nào! Mày làm vậy để trách cứ tao phải không? Bởi vì tao đã giết Sakiko của mày!

Vừa cố gắng hít thở, tôi vừa dùng giọng ngắt quãng hỏi anh ta một cách khó khăn:

- Chị Sakiko, không phải, đã chết, vì tai nạn, giao thông sao?

Hai mắt đỏ rực tơ máu, Soeda trả lời như nhô ra từng chữ.

- Đừng giả vờ với tao. Ngày hôm đó chính mày đã nói với tao vì mày bận việc ở câu lạc bộ phải về trễ nên nhờ tao đưa cô ấy về. Mày còn trưng ra nụ cười như mọi khi, không hề cảnh giác mà nói với tao “Nhờ cậu bảo vệ bạn gái của tớ nhé!”. Người thích cô ấy trước là tao, là tao! Vậy mà mày, mày biết tình cảm của tao, vậy mà mày vẫn dụ dỗ cô ấy, khiến cô ấy yêu mày, rồi mày và cô ấy bắt đầu

hẹn hò! Đã thế mày còn vô liêm sỉ mà vác mặt tới nói với tao là “Bởi vì cậu ấy nước mắt rung rung xin tớ hãy hẹn hò với cậu ấy nên tớ cũng không còn cách nào cả”. Mày lúc nào cũng thế! Tùy tiện, bất cần đời, vô trách nhiệm, nhố nhăng, vậy mà bất cứ thứ gì tao muốn đạt được cũng đều bị mày cướp đi! Bắn cung thì người thắng cuối cùng luôn là mày, những cô gái tao thích cuối cùng đều sẽ thích mày. Tao hận mày, hận đến phát điên, vì không để người khác biết chuyện ấy, tao lúc nào cũng phải cố giả vờ tao ra vẻ ngoài lạnh lùng bình tĩnh. Nhưng mày, mày chỉ nhìn tao và cười. Tao hận nụ cười của mày, hận vẻ mặt hòa ái của mày! ”Nhờ cậu bảo vệ bạn gái của tớ nhé”? Tao nhổ vào. Nếu không có mày thì cô ấy đã là người yêu của tao rồi. Vậy mà mày còn dám nói cái kiểu khôn nạn: “Nhờ cậu bảo vệ bạn gái của tớ nhé” với tao. Mày biết rõ tình cảm của tao và mày, cũng biết cô ấy sẽ không bao giờ dành tình yêu cho tao nên mày mới làm vậy, đúng không? Mày coi tao là thằng ngốc đúng không?

Bàn tay của Soeda nắm lấy cổ áo tôi càng lúc càng siết chặt hơn.

Khuôn mặt của Soeda, của Kataoka Shuuji và khuôn mặt của Miu mà tôi nhìn thấy lần cuối trên sân thượng xoay vòng trong đầu tôi, ý thức của tôi dần dần trở nên mơ hồ.

Miu, tại sao cậu không nói gì cả? Cậu không để ý tới mình nữa sao? Tại sao trông cậu lại đau khổ đến như vậy?

Khi thấy tôi đuổi theo lên tới sân thượng, Miu chỉ quay lại và nở một nụ cười buồn.

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

- Mày sẽ không bao giờ hiểu được nỗi đau khổ của tao! Ngày hôm đó, tao đã thổ lộ tình cảm của tao với cô ấy, tao đã van xin cô ấy chia tay với mày để đến với tao. Thế nhưng cô ấy... cô ấy chỉ đẩy tao ra và bỏ chạy, để chạy trốn khỏi tao, cô ấy đã băng qua đường bất chấp đèn tín hiệu đang là màu đỏ! Thế rồi cô ấy bị xe tông... Sakiko chết rồi... Tao sợ hãi, tao trở thành một thằng hèn và đã chạy khỏi chỗ đó. Tao... nếu như tao... nếu như tao không thổ lộ tình cảm với cô ấy... Không, không phải vậy... nếu như không có mày, chuyện đó sẽ không bao giờ

xảy ra và tao cũng sẽ không bao giờ trở thành tội phạm giết chết cô ấy, tao sẽ không trở thành một thằng hèn. Về sau, mày chưa từng hỏi tao câu nào về chuyện của cô ấy. Mày biết rõ khi đó tao và cô ấy ở cùng một chỗ, nhưng mày chỉ im lặng và nhìn tao, mày chưa từng một lần hỏi tao “Hôm đó không phải cậu đã đưa cô ấy về sao?” Làm như vậy mày thấy vui lắm sao? Tra tấn tao như vậy khiến mày vui lắm sao, hả, Shuuji?

Những âm thanh khò khè phát ra từ cổ họng bị siết chặt của tôi.

Đầu ngón tay của tôi run lên bần bật, tôi không thể nào thở được.

(Không phải... Kataoka Shuuji chưa từng một lần cảm thấy vui vẻ, anh ta lúc nào cũng cô độc và đau khổ.)

Tôi muốn nói với Soeda như vậy nhưng cổ họng tôi không thể phát ra âm thanh nào.

Gương mặt của Soeda càng trở nên méo mó vì đau khổ, bàn tay đang bóp lấy cổ họng tôi càng lúc càng siết chặt.

- Ngày hôm đó, khi tao dùng dao đâm mày trên sân thượng, mày đã muốn kêu cứu đúng không? Thế nên mày mới bước ra phía hàng rào và nghiêng người rồi rơi xuống. Nhưng mà tại sao? Tại sao bây giờ mày lại còn xuất hiện trước mặt tao? Năm sau con của tao sinh rồi. Tao muốn sống hạnh phúc với gia đình của tao, vậy mà tại sao mày lại vẫn bám theo tao? Trong suốt 10 năm, mày lúc nào cũng quanh quẩn trong đầu tao không chịu đi. Và bây giờ, mày lại một lần nữa xuất hiện trước mắt tao. Vì cái gì? Vì cái gì mày lại không chịu buông tha cho tao? Con của tao sắp sinh rồi. Tao cứ nghĩ là cuối cùng tao cũng đã có thể sống yên bình. Vậy mà mày... Bởi vì sự tồn tại của mày, mặc kệ là bao nhiêu lần, tao cũng sẽ giết mày!

Phía trên lớp áo, những ngón tay của Soeda bóp lấy cổ của tôi. Ngón tay của anh ta đang run rẩy.

Những hình ảnh trong quá khứ hiện về trong đầu tôi.

Bên cạnh tôi, Miu đột nhiên thò đầu ra ngược lên nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch. Từ người cậu ấy tỏa ra mùi hương hòa quyện của mùi mồ hôi và mùi dầu

gội đầu.

Kataoka Shuuji im lặng khẽ cười bên trong tấm hình.

Miu chăm chú soạn nên những câu chuyện trên những tờ giấy bản thảo trong giờ học. Còn tôi chăm chỉ nhìn vào tấm lưng thon của cậu ấy với ánh mắt ngưỡng mộ.

Khuôn mặt thông khổ của Soeda, khuôn mặt của Kataoka Shuuji, khuôn mặt của Miu.

Soeda đâm Shuuji. Kataoka Shuuji nhảy xuống. Đứng trước hàng rào, Miu quay lại.

Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Sẽ không hiểu được đâu.

Sẽ không hiểu được đâu.

Cứ như vậy, cơ thể của Miu dần nghiêng về phía sau và cuối cùng rơi xuống.

Một câu trong cuốn *Mất tư cách làm người* hiện lên trong đầu tôi.

Người con gái đã chết.

Người con gái đã chết.

Ồ, tôi cũng sắp chết chẳng?

Đúng lúc này, có ai đó lao tới đụng vào chúng tôi.

- Thả anh Konoha ra!

Takeda lách cơ thể nhỏ nhắn vào giữa tôi và Soeda, sau đó cô bé đẩy Soeda ra.

Hai chân tôi mềm nhũn, tôi ngã ngòl xuống nền xi măng, thấy thế Takeda vội vàng đỡ tôi dậy.

- Anh Konoha, anh không sao chứ? Anh Konoha!

Tôi vừa thở hắt hắt vừa thì thào "...Takeda".

Hai hàng lông mày của Takeda nhú chặt lại, trông cô bé như thể sắp khóc, sau đó cô bé để tôi nằm xuống nền xi măng rồi quay về phía Soeda và nói bằng giọng cứng rắn.

- Quả nhiên anh là hung thủ đã giết anh Shuuji. Anh chính là S, đúng không,

Soeda Yasuyuki!

- Em... là ai?

- Tôi là Takeda Chia, đang học lớp 10. Tôi chính là người đã dùng tên của anh Shuuji để viết thư cho anh. Người đã hẹn anh lên sân thượng hôm nay cũng chính là tôi.

- Cái gì?

Soeda hét lên kinh ngạc.

- Vì cái gì em lại làm như vậy?

- Bởi vì tôi muốn biết S là ai. Bởi vì người đó chính là người đã ở bên cạnh anh Shuuji vào những giờ phút cuối cùng.

Sột soạt sột soạt, Takeda lấy ra từ trong túi áo một xấp thư đã được gấp đôi, sau đó chìa ra cho Soeda xem.

- Ngoài bức thư tuyệt mệnh ở nhà riêng, anh Shuuji còn để lại một bức di thư chính thức nữa. Bức di thư này đã được kẹp vào bên trong một quyển sách bị bỏ tại kho sách dưới tầng hầm và trong suốt 10 năm, nó chưa từng bị ai phát hiện cho đến lúc tôi tìm ra và đọc nó. Anh Shuuji biết rõ cái chết của người yêu mình, Sakiko, có liên hệ với S. Nhưng anh ấy lại không nói gì cả, lý do của việc này là vì anh ấy muốn thử lòng của chị Sakiko và cố tình để cho S đưa chị ấy về. Kết quả là chị Sakiko đã bị tai nạn giao thông và qua đời. Trong lá thư này, anh Shuuji đã sám hối rằng “Chính tôi đã giết cô ấy. Tôi đã để những cảm xúc đen tối trong mình kiểm soát, tôi đã thử thách sự chung thủy của cô ấy và hại chết cô ấy”. Chính vì vậy anh Shuuji nghĩ rằng bản thân thật đáng chết và cố tình để S giết mình!

Bằng giọng nói lạnh lùng như một cơn gió khắc nghiệt đầu đông, Takeda đọc to nội dung của bức thư mà cho đến bây giờ cả tôi và Soeda đều chưa từng biết đến.

“S đang bị dồn vào chân tường. Bởi vì kế hoạch của mình, S đã mang tới cái chết cho cô ấy, điều này khiến S mang trong mình một cảm giác tội lỗi không thể xóa nhòa cho đến hết đời, S cũng đang sợ hãi tội lỗi của bản thân sẽ bị ai đó

vạch trần.

Tôi tiếp xúc với S như mọi khi. Nhìn S, cười với S. Tinh thần của S đang dần suy sụp và nứt vỡ, từng chút từng chút một, còn tôi, tôi chỉ chăm chú nhìn vào bộ dạng gào thét bi thảm của S.

Từ sâu thẳm trái tim mình, tôi hi vọng một khi đã mất đi chỗ trốn cuối cùng, S sẽ chĩa mũi nhọn về phía tôi... Tôi cầu nguyện cho S sẽ tới giết tôi.

Đây là điều duy nhất tôi có thể làm để chuộc tội với cô ấy.

S là kẻ thù, là bạn, là người duy nhất có thể hiểu được tôi. Chính vì vậy, tôi chắc chắn S sẽ nhận ra ý định của tôi. Từ sâu thẳm trái tim mình, tôi cầu nguyện cho S tới đào mộ chôn tôi.”

- Sau đó thì lá thư đã kết thúc bằng việc anh Shuuji hẹn gặp S tại sân thượng.

Quyển sổ ghi chép thứ hai.

Quả nhiên lá thư đó vẫn còn phần tiếp theo.

Phần Takeda đã đưa cho chúng tôi xem chỉ là phần đầu của lá thư mà thôi.

- Sau khi đọc lá thư này, tôi đã hỏi han rất nhiều thầy cô, thực hiện rất nhiều điều tra, cuối cùng thì tôi cũng biết được rằng cái người tên Kataoka Shuuji này là một học sinh đã nhảy lầu tự tử từ trên sân thượng vào 10 năm trước. Liệu có thật là anh Shuuji đã tự tử không? Hay anh ấy đã bị S sát hại? Trong đầu tôi không ngừng tự hỏi như vậy. Ngày hôm đó, anh Shuuji hẳn là đã gặp S trên sân thượng. S là người duy nhất biết được chân tướng của việc này. Tôi rất muốn biết chân tướng đó rốt cuộc là gì. Chính vì vậy, tôi đã mượn tên của anh Shuuji và viết thư cho anh, anh Soeda, hay tôi nên gọi anh là S? Tại sao tôi lại đoán được anh là S? Đó là vì anh là người duy nhất đã giữ được bình tĩnh khi nhìn thấy anh Konoha vốn trông rất giống anh Shuuji. Nhưng chính điều đó ngược lại càng khiến tôi cảm thấy anh mất tự nhiên. Trong suốt buổi tập hôm đó, anh chưa một lần nhìn về phía anh Konoha, có đúng không? Mặc dù anh Manabe rất để ý tới việc này và đã liên tục nhìn về phía anh Konoha, nhưng anh lại cố gắng tránh không để cho mình nhìn về phía anh ấy. Vì thế, tôi đã tiếp tục gửi những bức thư chứa những điều mà chỉ có anh Shuuji và S biết tới cho anh dưới cái tên của anh

Shuuji. Bây giờ, xin anh nói cho tôi biết, vào cái ngày hôm đó, ở trên sân thượng, anh đã nói chuyện gì với anh Shuuji?

- Nói chuyện?

Anh Soeda thì thảo với một giọng vô lực.

- Nói chuyện gì chứ? Tôi đâm hấn và hấn im lặng để cho tôi đâm, đó là tất cả mọi chuyện.

- Không thể nào...

Takeda bật ra một cách thất vọng.

Đúng lúc đó.

- Anh ta không thể trả lời câu hỏi của em, bởi vì anh ta không phải là S.

Tôi quay phắt đầu về hướng thanh âm phát ra.

Một cơ thể thẳng tắp, thon gầy hiện ra. Mái tóc đen nhánh lòa xòa rũ ngang vàng trán trắng muốt. Hai bím tóc xinh xắn nhảy múa trong gió như hai chiếc đuôi mèo. Và ánh mắt trong suốt đầy trí tuệ...

Thân hình chị Tooko đứng trước cánh cửa dẫn vào sân thượng hiện lên thật rõ ràng, thật rạng ngời trong tầm mắt của tôi.

Khoảnh khắc đó, lồng ngực tôi như vỡ òa, nước mắt tôi chột tuôn ra.

Takeda và Soeda đều nhìn về phía chị Tooko với vẻ mặt ngạc nhiên.

- C-Cô là ai?

Trước câu hỏi run rẩy của anh Soeda, chị Tooko đưa ra một câu trả lời dứt khoát.

- Tôi là một cô gái văn chương.

Trời đất ơi, lúc này rồi mà chị ấy còn nói cái quái gì vậy.

Toàn bộ sức lực đều rời bỏ cơ thể tôi, tôi khụy xuống, trán đập vào nền xi măng nóng bỏng bị thiêu đốt bởi ánh mặt trời. Quả nhiên là chị Tooko đi tới chỗ nào thì cũng không thể thay đổi.

- Ngoài ra, tôi còn là một bà chị dịu dàng đáng tin cậy, đầy quyền rũ của cậu nhóc đang nằm lăn quay ở đằng kia.

Chị làm ơn đừng tự sướng nữa có được không... Cả Soeda và Takeda đều á

khẩu không biết nên nói gì.

Chị Tooko chậm rãi đi về phía chúng tôi, hai bím tóc của chị ấy khẽ đung đưa theo nhịp chân.

- Anh Soeda, vợ và bạn của anh đã đến câu lạc bộ Văn học hỏi tôi về việc liệu anh có tới chỗ chúng tôi hay không.

Đứng sau lưng chị Tooko là anh Manabe và chị Rihoko. Nhìn thấy hai người họ, Soeda trở nên hoảng loạn, anh ta la lên, mặt tái xanh.

- Rihoko, Manabe! Sao hai người lại ở đây?

Chị Rihoko khẽ cúi đầu xuống.

- Bởi vì dạo gần đây bộ dạng của mình rất lạ... Lúc nào mình cũng tỏ ra bồn chồn lo lắng như thể mình đang sợ hãi điều gì đó. Thế rồi, hôm nay lúc đang dọn dẹp phòng của mình, em đã rất ngạc nhiên khi thấy tên người gửi được ghi trên đó là Kataoka, em đã mở thư ra đọc. Sau đó, em thử gọi điện thoại tới công ty của mình thì được người ta cho biết là mình đã xin về sớm, em lo quá, thế nên...

- Rihoko gọi cho tôi, cô ấy sợ là cậu đã đến trường để gặp em Konoha... không, là gặp Shuuji. Soeda... cậu thật sự đã đâm Shuuji sao?

Giọng của anh Manabe đầy đau khổ.

- Tôi biết là cậu từng thích Kijima Sakiko. Tôi cũng cảm nhận được giữa cậu và Shuuji có chút khúc mắc. Nhưng làm sao cậu có thể đâm Shuuji được chứ? Nếu sớm biết như vậy, tôi đã...

Anh Manabe cắn môi nhìn về phía chị Rihoko, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Chị Rihoko vẫn cúi đầu, hai tay chị ấy ôm chặt lấy bụng của mình.

Còn Soeda, người đã bị vợ và bạn, những người thân thiết biết được tội lỗi của mình, chỉ có thể run run nói ra trong tuyệt vọng.

- Tôi không còn cách nào khác. Nếu không giết Shuuji tôi không thể nào sống thanh thản được...

Đúng lúc đó, giọng nói tỉnh táo của chị Tooko lại vang lên một lần nữa.

- Không phải, người giết Kataoka Shuuji không phải là Soeda Yasuyuki. Anh ta cũng không phải là S. S là một người khác.

- Không thể nào! Soeda là người đã có phản ứng kì lạ nhất khi nhìn thấy anh Konoha, hơn nữa anh ta cũng bị dao động vì những lá thư do em gửi đi!

Takeda phản bác như vậy.

- Chia, em đã đề sót một dữ kiện rất quan trọng. Đó là đối với Shuuji, thì S chính là kẻ thù nhưng đồng thời cũng là người hiểu rõ anh ta nhất. Bởi vì Chia chỉ cho chị đọc phần đầu của bức thư, thế nên chị chỉ có thể tưởng tượng ra phần sau đó như thế nào. Tuy nhiên, trong những gì chị đọc được, Kataoka Shuuji đã nhiều lần lặp lại rằng S nhìn thấy toàn bộ bản thân anh ta, rằng chỉ có S là người duy nhất không bị lừa bởi trò hề của anh ta.

Chính vì vậy, S không phải là Soeda Yasuyuki.

Nếu như S có thể hiểu rõ Shuuji, vậy thì S không cần thiết phải có khúc mắc hoặc ghen ghét với Shuuji.

Nghe chị Tooko nói vậy, Takeda trở nên bối rối.

- Vậy... S rốt cuộc là ai?

- Chị không phải một thám tử lừng danh sống ở phố Baker*, chị cũng chẳng phải một bà cụ biết nhiều hiểu rộng vừa ngồi trên ghế bành đan len vừa giải quyết các vụ án. Chị chỉ là một “cô gái văn chương”, thế nên thay vì suy ngẫm, chị chỉ có thể vận dụng những mộng tưởng hảo... E hèm, chỉ có thể vận dụng đầu óc tưởng tượng của mình mà thôi...

Kataoka Shuuji rất thần tượng Dazai Osamu, vì lẽ đó anh ta đã để lại bức di thư chứa đựng nỗi lòng của mình trong quyển *Mất tư cách làm người*. Từ bức thư của anh ta, chị có thể cảm nhận được sự hiện diện của Dazai ở khắp mọi nơi. Ngay cả câu mở đầu “Tôi đã sống một cuộc đời đầy hổ thẹn.” anh ta cũng giữ nguyên không hề thay đổi. Chị nghĩ là khi Kataoka Shuuji đọc *Mất tư cách làm người*, anh ta đã đọc được những câu chữ “Tôi hoàn toàn không thể nắm bắt bản chất nỗi đau của những người xung quanh,” “Tôi sợ hãi con người tốt độ, nhưng cho dù vậy, cho dù làm thế nào đi nữa, tôi cũng không thể đoạn tuyệt với con người,” anh ta đã tìm thấy chính mình bên trong nam nhân vật chính, một tên hề chỉ có thể dành được tình yêu của người khác thông qua những trò diễn của

mình, và anh ta đã cảm nhận được một sự đồng cảm sâu sắc.

Trong *Mất tư cách làm người*, có hai nhân vật đã nhìn thấu trò hề của nhân vật chính. Hai người bọn họ xuất hiện ở hai thái cực hoàn toàn trái ngược nhau, một người là bạn học của nhân vật chính vào thời cấp hai, một thiếu niên tên là Takeichi. Trong truyện, Dazai đã khắc họa cậu bé này là một học sinh cá biệt, luôn mặc những bộ đồ cũ rộng thùng thình, học hành lúc nào cũng ngồi một bên nhìn bạn bè luyện tập. Một ngày nọ, chính cậu bé này, người vốn dĩ chỉ là con trai của một gia đình thuộc tầng lớp dưới, người vốn dĩ tưởng chừng rất vô hại, đã nói với nhân vật chính rằng toàn bộ những hành động đùa nghịch của nhân vật chính chỉ là một trò giả dối. Điều này đã đánh một đòn mạnh vào tâm lí của nhân vật chính, khiến anh ta cảm thấy toàn bộ thế giới của mình như đang bị nghiệp hỏa địa ngục thiêu rụi. Kể từ đó, nhân vật chính trở thành bạn của cậu bé đó, ở bên cạnh cậu bé đó, để mắt tới cậu bé đó.

Một người khác là nhân vật công tố viên đến điều tra nhân vật chính lúc anh ta được cứu sống sau vụ tự tử thất bại. Nhà văn Dazai đã miêu tả nhân vật này là một người thành đạt, “có khuôn mặt mỹ mạo chính khí, cả người toát ra vẻ trầm ổn thông minh”. Công tố viên có thể nhìn thấu trò lừa dối của nhân vật chính ngay lập tức và khi bị người này nhìn bằng ánh mắt khinh thường lạnh nhạt, nhân vật chính đã ném trái một sự hồ thẹn “khôn cùng”.

Dưới bầu trời xanh, trên sân thượng, chị Tooko thao thao bất tuyệt nói, hai bím tóc dài của chị ấy đung đưa theo gió.

Trong giọng nói và tư thái của chị ấy lộ ra một sự lôi cuốn khác hẳn ngày thường, không một ai mở miệng chen ngang, tất cả đều lắng tai nghe chị Tooko giải thích.

- S không phải người sẽ tôn sùng Kataoka Shuuji, cũng không phải người sẽ ghen ghét với anh ta. S là người luôn dùng ánh mắt bình thản không so đo được mắt nhìn về phía Kataoka Shuuji.

S là người thường xuyên ở bên cạnh Kataoka Shuuji. Là người luôn luôn dõi theo, khiển trách, và thỉnh thoảng cũng đưa ra những lời khuyên cho Kataoka

Shuuji.

Chị Rihoko, họ cũ của chị trước khi kết hôn với anh Soeda là Sena có phải không?

Vợ của anh Soeda... chị Rihoko giật mình, sau đó chị ấy gật đầu, tôi không thể nhìn thấy chút cảm xúc nào trên khuôn mặt chị ấy.

- Ủ, đúng vậy.

- Mười năm trước, chị là quản lý của câu lạc bộ bắn cung. Theo những gì em biết thì khi đó, Kataoka Shuuji được rất nhiều nữ sinh hâm mộ, họ thường chạy đến câu lạc bộ bắn cung xem anh ta luyện tập, vì việc này nên Shuuji thường xuyên bị quản lý câu lạc bộ mắng. Chỉ khi đứng trước chị, Kataoka Shuuji mới không thể ngẩng đầu lên được. Chị chính là S có phải không?

Chị Rihoko khẽ hít một hơi.

Cánh tay đang vòng quanh bụng của chị Rihoko càng siết chặt hơn, sau đó chị ấy ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào chị Tooko và nói một cách quả quyết.

- Đúng thế. Tôi chính là S, cả Sakiko và Kataoka đều là do tôi giết.

- Rihoko!

- Em nói bậy bạ cái gì vậy, Rihoko!?

Cả Manabe và Soeda đều đồng thời la lên.

Soeda chạy tới bên cạnh Rihoko.

- Em điên rồi sao! Chính anh mới là người đã đâm Shuuji! Còn Sakiko... là anh hại Sakiko bị xe tải tông, chính anh đã đứng đó nhìn cô ấy gục xuống đường, máu chảy lênh láng!

- Tuy nhiên, người đã ngăn cản Kataoka, người đã sắp đặt mọi chuyện để anh đưa Sakiko về nhà, chính là tôi. Còn nữa, anh quên rồi sao? Chính tôi là người đã lợi dụng lúc anh tới tìm lời khuyên để ám thị anh nên sớm thổ lộ tình cảm của bản thân với Sakiko.

- Cái...

Giọng nói của Soeda đột nhiên ngừng lại.

- Người rí tai Kataoka rằng “Bạn có dám cá với tôi liệu tình cảm của Sakiko

sẽ không dao động trước Soeda không?” cũng chính là tôi. Thế là Kataoka đã chấp nhận đánh cược, cậu ấy đã lấy có việc ở câu lạc bộ phải về muộn để nhờ anh đưa Sakiko về. Sau đó, tôi và Kataoka đã lên đi theo hai người bọn anh.

- Không thể nào... Vậy là lúc Sakiko bị xe tông, hai người...

- Đúng thế, chúng tôi đã nhìn thấy. Chúng tôi đã chứng kiến mọi chuyện, chúng tôi thấy cơ thể của Sakiko bay bổng trên không trung rồi rơi xuống mặt đường, thấy cảnh anh vội vã bỏ trốn.

Soeda hoàn toàn không nói được lời nào nữa.

Thay vào đó, Manabe tới hỏi Rihoko.

- Tại sao cậu lại làm như vậy, Rihoko? Không phải cậu rất ghét Shuuji vì cậu ấy rất tùy tiện sao? Còn nữa, khi đó, chúng ta...

- Đúng thế, khi đó chúng ta đang là người yêu. Anh là người rất tự tin, bộc trực, một người rất có sức hấp dẫn, tôi đã từng rất thích anh.

Ngược lại, Kataoka chỉ là một người tùy tiện, thích nói giỡn mọi lúc mọi nơi, trong mắt tôi, cậu ấy chưa một lần chân thành mở lòng với bất kì ai cả, chính vì vậy tôi đã từng rất ghét cậu ấy.

Tuy nhiên, ngày hôm đó, khi tôi quá tức giận và lỡ miệng nói với cậu ấy “Những lời cậu nói ra chẳng có lời nào là thật lòng cả. Tất cả những gì cậu đang làm chỉ là một màn kịch để lừa dối chúng tôi,” Kataoka đã rất kinh ngạc, trông cậu ấy như sắp khóc. Về mặt lúc đó của cậu ấy sao mà bi thương, yếu ớt đến vậy, và kể từ ngày hôm đó, tôi đã không thể bỏ mặc cậu ấy được nữa.

Cả Manabe và Soeda đều trở nên trầm mặc.

Chị Tooko khẽ nói:

- Và thế là chị trở thành người hiểu Kataoka Shuuji nhất, chị đã yêu anh ta đúng không?

- Đúng thế. Kể từ ngày hôm đó, chỉ khi đứng trước mặt tôi, Kataoka mới không diễn kịch, mới có thể thổ lộ những đau khổ bi thương của chính mình. Thử nghĩ mà xem, trên đời này có cô gái nào được một người như Kataoka toàn tâm toàn ý dựa vào mà có thể không yêu cậu ấy chứ?

Chị Tooko không nói gì, chị ấy chỉ nhìn Rihoko với một ánh mắt buồn.

- Không có.

Rihoko mỉm cười và tự trả lời.

- Kataoka giống như một đứa trẻ, rất láu cá, rất ranh mãnh... Tuy nhiên, cậu ấy cũng là một người rất dịu dàng, tỉ mỉ. Sẽ không có ai có thể không yêu thích cậu ấy cả.

Thật trùng hợp... Yamazaki Tomie, người đã cùng Dazai Osamu nhảy xuống sông Tamagawa tự tử cũng từng ghi lại trong nhật ký của mình thế này “Anh Dazai thật giỏi hoạt nhưng mình đã lỡ yêu anh ấy mất rồi...”, “Anh Dazai là người khiến người ta không thể không yêu quý anh ấy...”

- Đúng thế. Kataoka rất thích *Mắt tư cách làm người*, cậu ấy đã đọc đến mòn quyển sách này. Mặc dù khi Sakiko hỏi thì cậu ấy lại nói mình rất ghét đọc sách, chỉ cần thấy sách là cậu ấy sẽ buồn ngủ.

Mặc dù là Kataoka hẹn hò với Sakiko nhưng Sakiko lại hoàn toàn không hiểu gì về Kataoka. Điều này đã dần trở thành một gánh nặng đối với Kataoka. Chính vì vậy, tôi đã ám thị Soeda để anh ta kéo Sakiko ra khỏi Kataoka.

Không, có lẽ tôi làm vậy là vì tôi ghen ghét với Sakiko mà thôi.

Bởi vì kế hoạch ngu xuẩn của tôi, Sakiko đã bị tai nạn giao thông. Shuuji cảm thấy cậu ấy có tội với cái chết của Sakiko, vốn dĩ tinh thần của cậu ấy đã rất yếu ớt và sự kiện này đã hoàn toàn đánh gục cậu ấy. Kể từ lúc đó, cậu ấy luôn hi vọng mình được chết.

Kataoka chưa một lần trách cứ tôi về chuyện của Sakiko. Nếu như Kataoka trách mắng tôi, tôi nghĩ có lẽ mình sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều, tuy nhiên, cậu ấy chỉ nhìn tôi mà không nói gì. Mỗi lần Kataoka nhìn tôi với ánh mắt như muốn nói “Xin hãy giết mình đi,” tôi lại cảm thấy bản thân như đang bị dòn vào chân tường.

Tôi không thể giết Kataoka.

Nhưng Kataoka lại rất muốn chết.

Từ lâu về trước, cậu ấy đã muốn được chết nhưng bây giờ, tận sâu thẳm trái

tim, cậu ấy đang hi vọng được chết, cậu ấy tin chắc rằng chỉ có cái chết mới có thể giải thoát cho cậu ấy khỏi sự đau khổ này. Tôi không biết phải làm sao. Tôi nên thực hiện nguyện vọng của cậu ấy để chứng minh tình yêu của tôi đối với cậu ấy chăng?

Một tháng sau khi Sakiko qua đời, Kataoka đặt một phong thư vào trong hộp bàn của tôi. Trong thư, cậu ấy viết muốn nói chuyện thật lòng với tôi, cậu ấy xin tôi hãy lên sân thượng. Lúc đó, tôi nghĩ thời khắc mình phải đưa ra quyết định đã tới, bóng tối như bao phủ tôi.

Tôi không muốn đi.

Tôi muốn nghỉ học về nhà. Nếu tôi làm như vậy, có lẽ sau khi chờ quá lâu, Kataoka sẽ thôi không làm ra chuyện gì đại đột.

Tuy nhiên, mặt khác tôi lại sợ hãi, rằng lỡ như Kataoka sẽ chết một mình thì sao? Lỡ như bởi vì tôi không xuất hiện mà khiến cho cậu ấy cảm thấy tuyệt vọng, bi thương, để rồi gieo mình tự tử từ sân thượng thì sao?

Khi nghĩ tới viễn cảnh đó, trái tim tôi như vỡ tan... kết quả là tôi đã không thể không đi.

- Khi chị tới sân thượng, anh Shuuji vẫn còn sống đúng không?

Rihoko gật đầu.

- Trên đường tới sân thượng, tôi đã nhìn thấy Soeda mặt tái xanh hoảng loạn chạy từ trên cầu thang xuống. Khi tôi mở cánh cửa dẫn tới sân thượng, ở đó chỉ có mình Kataoka đang ngồi bệt trên nền xi măng với một con dao cắm trên ngực. Thấy tôi đến, cậu ấy nhìn tôi cười như mỉa, sau đó nói khẽ: “Rihoko, cậu nhìn này, thế này thì làm sao mình chết được... Vết thương nông quá, nó không thể khiến trái tim mình ngừng đập được”.

Vẫn một mực im lặng lắng nghe, đột nhiên, Takeda cất tiếng hỏi một cách khó khăn.

- Sau đó... thì sao?

- Cậu ấy nói với tôi “Xin cậu hãy giết mình đi”... Cậu ấy nói như thể đang cầu khẩn tôi “Mình mệt mỏi quá rồi. Xin cậu làm ơn giết mình đi”.

Tất cả mọi người đều nín thở.

Giọng nói của chị Rihoko cũng như bàn tay đang đặt lên bụng của chị ấy run lên.

- Sau đó Kataoka lão đảo đứng dậy và hỏi tôi “Cho mình mượn khăn tay của cậu được không?”. Khi tôi đưa Kataoka khăn tay của mình, cậu ấy dùng nó lau sạch dầu vân tay trên cán dao, sau đó cậu ấy đưa khăn lại cho tôi. Rồi Kataoka chậm rãi bước về phía hàng rào.

Trong đầu tôi, hình ảnh Kataoka Shuuji lão đảo từng bước một tiến về phía hàng rào...

Chồng lên hình ảnh của Miu.

Tôi hiểu cảm xúc của chị Rihoko lúc đó... Chính xác thì tôi cũng từng chứng kiến khung cảnh tuyệt vọng này.

Một cách chậm rãi, Miu dần đi về phía Tử thần.

Làn váy đồng phục khẽ lay động trong gió, rồi cậu ấy quay lại nhìn tôi.

- Kataoka quay lại nhìn tôi. Đôi mắt cậu ấy chứa đầy bi thương.

Đôi mắt của Miu rất sáng nhưng cũng rất cô đơn.

- Sena, chỉ có cậu mới giết được mình. Cho dù đến bây giờ, mình vẫn không hiểu nổi trái tim của con người. Mình hoàn toàn không hiểu, vì lí do gì Soeda lại ghen tị với mình? Mình đã làm gì khiến cậu ấy hận mình tới mức muốn lấy dao đâm mình như vậy? Khi Sakiko chết ngay trước mắt mình cũng vậy, mình hoàn toàn không cảm thấy chút bi thương nào. “Tôi muốn chết, tôi muốn được chết, càng sớm càng tốt, mọi chuyện đã không thể nào vẫn hồi được nữa rồi, cho dù là chuyện gì đi nữa, cho dù tôi làm điều gì đi chăng nữa, tất cả đều vô dụng, tôi chỉ đang chồng chất thêm nỗi hỏ thẹn lên cuộc đời mình”... Sena này, không biết Dazai đã nghĩ gì khi viết ra những câu chữ này nhỉ? Mình có cảm giác hiện giờ mình đang đứng rất gần ông ấy. Mình có thể hiểu được cảm xúc của ông ấy. Một người như mình còn có giá trị sống trên cõi đời này nữa không? Sena, cậu có thể cho mình câu trả lời không?

Miu nói.

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Tôi đã không thể cứu Kataoka được nữa rồi.

Nếu tôi yêu Kataoka, tôi phải thực hiện nguyện vọng cuối cùng của cậu ấy.

Và tôi đã nói “Đúng vậy, cậu đã không còn tư cách làm một con người nữa rồi.”

Tôi đã không thể nói được gì cả.

Tôi đã không lên tiếng, chân của tôi cũng không chuyển động, tôi hoàn toàn không hiểu được những gì Miu đang nói.

- Kataoka nhìn tôi mỉm cười dịu dàng.

Như thể cậu ấy đang nói cảm ơn.

Sau đó, vẫn nhìn tôi, cậu ấy nghiêng người ra ngoài hàng rào rồi rơi xuống.

Chính tôi và Dazai Osamu đã giết Kataoka.

Miu cười buồn, sau đó cậu ấy nghiêng đầu ra phía sau và rơi xuống.

Tôi đã không thể làm được gì cả.

Tôi đã bỏ mặc cho cậu ấy chết...

- Đừng nói nữa!

Khi tôi nghe được tiếng hét như xé rách không khí đó, tôi cứ tưởng đó là giọng của mình.

Tuy nhiên, chủ nhân của tiếng hét đó lại là Soeda. Soeda đang quỳ trên nền xi măng, anh ta ôm đầu khóc nức nở.

- Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe. Người giết Shuuji thật sự là tôi. Em nói em yêu Shuuji ư? Vậy còn tôi? Đối với em, rốt cuộc tôi là cái gì? Rihoko, tại sao em lại kết hôn với tôi?

Rihoko trả lời bình thản.

- Bởi vì tôi và anh là tòng phạm. Cho nên... tôi không thể cùng với Manabe.

Khuôn mặt Manabe cứng lại, hàm răng anh ta cắn chặt vào môi.

Rihoko cũng quỳ xuống, ôm lấy Soeda và nói khẽ vào tai anh ta.

- Soeda. Bây giờ, anh vẫn hận Kataoka, vẫn nghĩ tới cậu ấy có đúng không? Cả đời này anh sẽ không thể quên được Kataoka có đúng không? Tôi cũng thế...

mỗi ngày tôi đều nhớ tới Kataoka, tôi không thể nào quên được cậu ấy. Từ giờ cho đến cuối đời tôi cũng sẽ không thể nào quên được cậu ấy. mãi mãi.

Cho nên, đừng vùng vẫy nữa, bỏ cuộc thôi, Soeda. Chúng ta đều sẽ bị cùng một con người trói buộc. Chúng ta là tông phạm đã gây ra cùng một tội lỗi.

- Con... con của chúng ta sắp sinh rồi... nhưng... nhưng từ nay về sau tôi phải làm thế nào để sống cùng em đây? Đó chính là địa ngục!

Những giọt nước mắt men theo khe hở từ bàn tay của anh ta rơi lã chã xuống nền xi măng.

Takeda nhìn hai người bạn họ với ánh mắt thất lạc không có chút sức lực nào.

- Đúng vậy. Cả đời này chúng ta sẽ tiếp tục sống trong địa ngục. Không sao đâu, chỉ cần chúng ta đã có quyết tâm như vậy, chúng ta sẽ có thể sống tiếp ở bất kì đâu.

Hơn nữa, trên đời này chỉ có một mình tôi là sẽ không trách cứ Soeda Yasuyuki vì chuyện của Kataoka Shuuji. Tôi sẽ không nghĩ Soeda Yasuyuki là một kẻ hèn nhát, tôi sẽ không cho rằng anh là một người ti tiện đáng xấu hổ. Ngược lại, tôi nghĩ là tôi sẽ càng yêu anh hơn. Chỉ cần anh nghĩ như vậy, tâm tình của anh sẽ trở nên vui vẻ hơn có phải không?

Yasuyuki, chúng ta hãy cùng sống tiếp một cuộc sống bình thường yên ổn, trong khi vẫn mang trong mình những cảm xúc về Kataoka, vẫn bị giam cầm bởi cậu ấy. Con chúng ta sẽ sinh ra và chúng ta sẽ tiếp tục nuôi dạy nó nên người. Chúng ta sẽ tiếp tục cuộc sống trong địa ngục này. Đó là sự chuộc tội của chúng ta tới Kataoka.

Tiếng khóc nức nở của Soeda vang vọng trên sân thượng.

Chị Tooko, Takeda, anh Manabe đều im lặng không nói.

Tôi... tôi phải làm thế nào mới có thể chuộc lại lỗi lầm của mình?

Tôi phải làm thế nào mới có thể được cứu vớt, được chữa lành?

Miu... Nói cho mình biết đi, Miu.

- Konoha!

Tôi nghe thấy tiếng chị Tooko gọi tôi.

Sau đó là tiếng bước chân chạy tới gần, một bím tóc đụng vào mặt tôi, tôi cảm nhận được có ai đó đang ôm chặt lấy tôi, mũi tôi ngửi thấy mùi hoa Violet...

Đó là điều cuối cùng tôi cảm giác được.

Quá đau đớn, tôi mất đi ý thức.

Lần đầu tiên tôi gặp chị Tooko là vào một năm trước.

Đó là đầu giờ chiều của một ngày tháng Tư, mùa đông dài kỉ lục cuối cùng cũng kết thúc, bầu không khí băng giá bắt đầu nhạt đi và trở nên ấm áp.

Vào lúc đó, sự quan tâm của người đời đối với Inoue MIU đã phai nhạt, cuối cùng tôi cũng được giải thoát khỏi gánh nặng mang tên tác giả thiên tài xinh đẹp, tuy nhiên những dư âm của việc này vẫn khiến tôi cảm thấy khá uể oải, hơn nữa, vết thương từ sự cố trên sân thượng trong tôi vẫn chưa khỏi hẳn.

Sau khi vào trường cấp ba, tôi chưa một lần tích cực kết bạn với ai, cũng chưa từng tham gia sinh hoạt câu lạc bộ. Vào giờ nghỉ trưa, sau khi tan trường, tôi đều đứng ngẩn ngơ ngắm hàng cây hoặc những bông hoa tại sân trong, mỗi ngày của tôi đều trôi qua như vậy.

Giờ tan trường một ngày nọ. Khi tôi đang tản bộ tại sân trong, tôi nhìn thấy một nữ sinh với bím tóc dài tới eo đang ngồi đọc sách say sưa dưới tán một cây mộc liên nở hoa trắng xóa.

Lông mi dài, làn da trắng ngần còn hơn những bông hoa mộc liên, tôi có thể cảm nhận được một bầu không khí bình lặng xung quanh cô gái này.

(Không ngờ thời nay vẫn có một cô gái để bím tóc dài đến như vậy. Trông cô ấy giống như một nữ sinh vào thời những năm đầu thế kỉ 20 ấy nhỉ. Nhưng người này nhìn có vẻ khá trưởng thành, có lẽ là lớn tuổi hơn mình...)

Trong khi ánh mắt của tôi đang bị hấp dẫn bởi người nữ sinh đó và trong đầu thì suy nghĩ vẩn vơ như vậy...

Cô ấy lấy tay xé một trang của quyển sách ra.

(Hả?)

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì người nữ sinh đó đã bỏ trang sách vào miệng.

(Hảảả?)

Không dừng lại ở đó, cô ấy bắt đầu nhai măm măm trang sách đó, tôi có cảm giác như mình đang nằm mơ, tôi đứng ngây ra như phỗng nhìn đăm đăm vào người nữ sinh đó, đột nhiên, cô ấy ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi.

(!)

Khi mắt chúng tôi gặp nhau, trái tim tôi như ngừng đập.

Cô gái hơi đỏ mặt và xấu hổ nói.

- Cậu nhìn thấy rồi hả?

- O, a, cái này... Em xin lỗi!

- Ô, tên em là gì? Học lớp nào?

- Em tên Inoue Konoha, lớp 10-C.

Nghe tôi nói vậy, cô gái nở một nụ cười, sau đó khuôn mặt cô ấy đột nhiên trở nên rất ngây thơ...

- Ô, em học lớp 10 hả. Vậy em vào câu lạc bộ Văn học nhé.

- Hà? Câu lạc bộ... Văn học?

Tôi chớp chớp mắt ngạc nhiên hỏi lại, thấy vậy, cô gái kì lạ có bím tóc dài, làn da trắng, ánh mắt đen huyền, nhai sách rau rầu nói.

- Chị không thể để em tiết lộ bí mật này được, thế nên chị quyết định sẽ ở bên cạnh để giám sát em. Kể từ hôm nay, em sẽ là một thành viên của câu lạc bộ Văn học.

- O ơ ơ, kh-khoan đã nào... em... câu lạc bộ Văn học... mà rốt cuộc chị là ai mới được chứ?

- Chị là Amano Tooko, học lớp 11. Như em thấy, chị là một cô gái văn chương.

Đó là cuộc gặp gỡ của chúng tôi.

Suốt một tháng kể từ ngày hôm đó, hôm nào sau khi tan học chị Tooko cũng tới lớp của tôi.

- Nào, Konoha, đến giờ sinh hoạt câu lạc bộ rồi đấy.

Sau đó, chị ấy nắm tay lôi tôi đến câu lạc bộ Văn học hiện đang tọa lạc tại

một góc hẻo lánh ở phía Tây của lâu ba, cứ như thể tôi là một học sinh cá biệt không chịu đến trường còn chị ấy là cô bạn lớp trưởng chịu trách nhiệm trông nom tôi.

Và khi chúng tôi vừa đặt chân vào phòng câu lạc bộ, chị Tooko sẽ lôi ra một xấp năm mươi tờ giấy bản thảo đóng lại thành một tập và giao cho tôi.

- Em biết thể loại chuyện tam đề chứ? Nó là lối kể chuyện ngẫu hứng được người kể chuyện rakugo sáng tác từ ba đề tài được đưa ra bởi các vị khách trong khán phòng. Bây giờ chị cũng sẽ nói ra ba cụm từ, em hãy sử dụng ba cụm từ này để viết ra một bài thơ, tiểu luận, truyện cổ tích hay cái gì cũng được, nói chung là em cứ thử viết ra một cái gì đó cho chị. Ừm, để xem nào... à, đúng rồi, “Mây,” “Bánh bơ giống vị trà xanh” và “Kiến con Kororin”. Thời gian là năm mươi phút. Được rồi, bắt đầu!

- “Kiến con Kororin” là cái quý gì vậy ạ!?

- Này này, em mà không viết là chị sẽ nguyên rửa em đấy.

Và thế là, mỗi ngày tôi đều bị chị Tooko bắt viết một thứ gì đó.

- Chị ăn những câu chuyện thay cho cơm và bánh mì. Bình thường chị hay ăn sách in, nhưng mà nói thật thì chị thích ăn những con chữ tươi ngon được viết tay trên giấy hơn. Đặc biệt là những câu chuyện tình ngọt ngào lãng mạn thì chị lại càng thích. Thế nên, em phải viết cho chị một câu chuyện siêu ngọt ngào nhé!

Thói quen là một thứ rất đáng sợ, chẳng biết từ lúc nào, tôi đã tiếp nhận việc này như thể nó là một điều đương nhiên.

Dù sao thì chị Tooko lúc nào cũng vừa nhìn những bài văn tôi viết ra, vừa đánh giá “Măm măm... Thiếu một thứ gì đó thì phải” hoặc “Măm măm ực ực... Cấu tứ vẫn còn rất rời rạc,” miệng thì không ngừng xơi tái chúng, cho nên tôi cũng chẳng còn cách nào khác là phải tiếp nhận chuyện này.

Đến khi sự tỉnh thì tôi đã ở trong tình trạng dù không cần chị Tooko tới đón thì chân của tôi cũng tự động đi về phía câu lạc bộ Văn học sau khi tan trường.

- Đạo này trông con vui vẻ quá nhỉ, Konoha. Ở trường có chuyện gì hay ho à?

- L-Làm gì có mà mẹ, tất cả đều bình thường cả.

Mặc dù tôi không biết cái việc mỗi ngày đều cùng sinh hoạt với một bà chị có sở thích xé sách bỏ vào miệng ăn có thể được xem là bình thường hay không, nhưng chỉ cần đi tới câu lạc bộ Văn học với bầu không khí ngập tràn những hạt bụi nhỏ li ti nhảy múa trong ánh chiều tà vàng rực, lòng tôi lại có một cảm giác an bình rất khó diễn tả bằng lời. Tôi cũng cảm thấy rất vui với cái việc thỉnh thoảng phát một vài những ngôn từ và hành động của chị Tooko và mở miệng châm chọc chị ấy. Đứng trước chị Tooko, tôi không còn phải cố ép bản thân cười nữa.

Mỗi ngày, tôi đều đến câu lạc bộ Văn học.

- Chào em, Konoha.

- Chị đói bụng quá đi, Konoha.

- Oa, bài hôm nay thật ngọt, ăn ngon quá đi. Konoha giỏi quá!

- Đáng ghét, Konoha, chị thấy em thiếu một sự tôn trọng đối với chị đấy.

- Ai cho phép em gọi chị là yêu quái hả! Chị chỉ là một “cô gái văn chương” thôi.

Mỗi ngày, mỗi ngày, tôi nói chuyện với chị Tooko, viết điểm tâm cho chị ấy, ngắm nụ cười của chị ấy, và tôi không còn nhớ tới Miu như trước kia nữa.

Thế nên, tôi đã bị trừng phạt.

Mình xin lỗi, Miu. Mình xin lỗi.

Mình không hề quên cậu. Chỉ là đối với mình, việc nhớ lại những kí ức đó thật sự quá đau đớn.

Mình thật sự rất ngưỡng mộ những câu chuyện mà cậu viết cho mình, chúng thật dịu dàng, ấm áp và tỏa sáng lấp lánh, và cậu, người kể cho mình nghe những giấc mơ đó cũng thật rạng ngời.

Nhưng vì lí do gì, vào ngày hôm đó cậu lại nhảy từ tầng thượng xuống? Đến tận bây giờ, mình vẫn không thể hiểu được lý do tại sao cậu lại làm như vậy.

Tôi đã không thể viết ra những câu chuyện nữa rồi.

Bởi vì tất cả những thứ đó chỉ là giả dối. Tôi chỉ là một cái xác trống rỗng.

Tác giả Inoue Miu đã không còn tồn tại nữa rồi.

Tôi không thể viết được nữa. Tôi sẽ không bao giờ viết nữa. Tôi không muốn viết nữa.

Khi tỉnh lại, tôi cảm thấy tay của mình đang được ai đó nhẹ nhàng nắm lấy.

Trần nhà màu trắng.

Tường màu trắng.

Khăn trải giường ám mùi thuốc sát trùng.

- Em đang ở... bệnh viện sao?

- Không, đây là phòng y tế.

Chị Tooko trả lời.

- Lúc này Konoha đã ngất xỉu trên sân thượng. Sau đó anh Manabe đã ôm lấy Konoha và đưa em tới phòng y tế. Thực ra lúc đó chị định công em đi nhưng mà vừa đỡ vai của Konoha định đứng dậy thì chị đã bị ngã đập mông xuống nền rồi. Dù sao đối với người chuyên về văn học như chị thì những công việc cần thể lực thật sự rất khó khăn...

Chị Tooko đang ngồi trên một chiếc ghế đặt cạnh giường, tay chị ấy khẽ nắm lấy tay phải của tôi.

Những tia nắng màu cam xuyên qua từ khe hở của rèm che.

- Em... đã ngủ bao lâu rồi?

- Chắc là khoảng hai tiếng đồng hồ. Trong lúc ngủ hình như em gặp ác mộng thì phải... người em chảy mồ hôi nhiều lắm.

Trong hai tiếng này, chị ấy vẫn một mực nắm lấy tay tôi sao?

- Anh Soeda và chị Rihoko thì sao ạ?

- Hai người đó đã về nhà rồi. Chị nghĩ có lẽ từ bây giờ trở đi, hai người bọn họ sẽ tiếp tục sống cùng nhau, vừa hận, vừa yêu Shuuji... Bọn họ đã nhận được bản án của chính mình.

Anh Soeda đã từng khóc và nói điều đó giống như địa ngục.

Từ nay về sau, hai người họ vẫn có thể tiếp tục là một gia đình sao?

Chị Tooko khẽ lấy ngón tay vuốt ve mu bàn tay của tôi. Dịu dàng, nhẹ

nhàng... như thể chị ấy đang muốn xoa dịu cõi lòng tôi.

- Anh Manabe và Chia cũng về nhà rồi. Chia... có nhờ chị nói với em là cô bé xin lỗi em vì đã cuốn em vào việc này.

- Lý do Takeda dẫn em tới câu lạc bộ bắn cung là vì cô bé muốn mấy anh chị cựu thành viên đó gặp em đúng không? Bởi vì em trông rất giống Kataoka Shuuji cho nên Takeda mới tiếp cận em.

- Có lẽ vậy...

Chị Tooko khẽ nói, giọng chị ấy nghe rất cô đơn.

Đột nhiên, có thứ gì đó nóng bỏng trào lên, ứ đọng trong lồng ngực của tôi, cổ họng tôi run lên.

Takeda đã lợi dụng tôi.

Toàn bộ những lá thư tôi đã viết cho cô bé đều là một đồng giấy vụn.

Takeda, Soeda, Rihoko và cả Shuuji, tất cả bọn họ đều nói dối.

Tất cả bọn họ đều che giấu sự thật.

Nếu vậy, tại sao họ lại không tiếp tục nói dối, tại sao họ không tiếp tục làm như vậy đến cuối cùng, tại sao bây giờ họ còn muốn nói ra sự thật làm gì nữa?

Hiện thực tàn khốc đâm vào tim tôi.

Trái tim mà tôi đã dùng vô số lớp vải bao bọc lại để tránh không bị tổn thương, giờ phút này đã hoàn toàn lộ ra ngoài, bị thương, đau đớn, khô sở, hồi hận, vô lực, tất cả những cảm xúc đó đồng thời ập vào trái tim tôi.

Tôi không biết mình phải làm gì để xử lý chừng đó cảm xúc một lúc, tôi đã không thể làm được gì nữa rồi, cổ họng tôi phát đau, toàn thân tôi nóng rực, đau nhói như bị lửa thiêu đốt...

Tôi rút tay ra khỏi bàn tay của chị Tooko, sau đó tôi dùng nó che lấy gương mặt đang ngược nhìn trần nhà.

Nếu tôi không làm vậy, chị ấy sẽ nhìn thấy tôi khóc.

- Em không chịu được nữa... Em không muốn nhìn thấy những thứ dơ bẩn đó nữa. Em chỉ muốn một cuộc sống bình thường mà thôi, em không cần rắc rối, mạo hiểm hay những bí ẩn. Em không muốn phải chịu đau đớn, bị thương hay

khô sở nữa.

Tất cả bọn họ đều biết rõ là làm như vậy sẽ khiến cả bản thân họ và đôi phương bị tổn thương. Vậy mà vì điều gì họ vẫn muốn nói ra những điều mà họ đã giấu kín trong tim chứ? Họ muốn cho người khác biết được điều đó đến như vậy sao? Họ muốn phơi bày những điều đó ra đến như vậy sao? Họ muốn chịu bi thương, đau khổ, phần nộ, căm hận đến vậy sao, họ muốn giết người, muốn bị giết đến vậy sao?

Cảm xúc của Kataoka Shuuji, của chị Rihoko, của anh Soeda, cảm xúc của Takeda, em thật sự không hiểu được bọn họ đang nghĩ gì!

Tất cả bọn họ... thật không bình thường! Bọn họ quá kì lạ! Em ghét Dazai Osamu!

Nước mắt trượt theo gò má tôi, làm ướt đầm cổ áo, tai và khăn trải giường.

Cổ của tôi trở nên lạnh như băng.

Tôi không hiểu.

Tôi chẳng hiểu gì cả.

Cả Kataoka Shuuji và Miu đều từ bỏ quyền sống, cả hai đều đã nhảy xuống từ tầng thượng.

- ... Tại sao những chuyện tàn khốc cứ thay nhau xảy ra như vậy... Chị Tooko, em... không biết... rốt cuộc điều gì là bình thường, điều gì là bất thường nữa rồi...

Trong căn phòng tràn ngập mùi thuốc sát trùng, tôi bật khóc nức nở.

Chị Tooko không nói ra những lời an ủi tôi.

Chị ấy chỉ khẽ thì thầm bằng giọng bi thương.

- Chính em phải tự mình đi tìm câu trả lời đó, Konoha. Cho dù bị tổn thương... cho dù phải chịu bi thương... cho dù phải chịu đau khổ... em cũng phải tự đi trên đôi chân của mình để tìm ra đáp án đó.

- Nếu vậy... em không muốn biết cái đáp án đó nữa... cho dù không tìm ra nó, em vẫn có thể sống...

Khi tôi nói ra những lời đó, chị Tooko đã có vẻ mặt như thế nào?

Tôi thật ngây thơ khi muốn tìm ra câu trả lời ở chị Tooko, một người bình

thường như tôi.

Chị Tooko không phải thầy bói, chị ấy cũng không phải một nhà cố vấn hay một nhà tâm lý học.

Cho dù chị ấy có là một yêu quái có thể xoi tái những câu chuyện được viết trên giấy đi nữa, thì ngoài điều đó ra, chị ấy chẳng khác gì chúng tôi cả. Chị Tooko chỉ là một nữ sinh cấp ba bình thường, chị ấy chỉ là một “cô gái văn chương” mà thôi.

Chị Tooko đã không nói gì cả.

Mặt trời đã lặn, căn phòng y tế dần trở nên tối tăm lạnh lẽo, chị Tooko vẫn im lặng ở bên cạnh tôi cho đến khi tôi ngừng khóc.

Chương 6:

Chủ trương của “Cô gái văn chương”

Vài ngày sau sự kiện xảy ra trên tầng thượng hôm đó, tôi chưa một lần nói chuyện với Takeda, nói đúng hơn là tôi còn chẳng gặp mặt cô bé.

Hôm qua, Kotobuki có hỏi tôi thế này: “Dạo gần đây không thấy bạn gái cậu tới, hai người chia tay rồi hả?” Khi hỏi tôi câu đó, hai má cô nàng hơi ửng đỏ, mặt thì cúi xuống trông rất bối rối, giọng nói nghe cũng có vẻ lo lắng.

- Ngay từ đầu bọn tôi có hẹn hò đâu mà giờ chia tay được. Với lại, cô bé cũng không cần lời khuyên của tôi nữa rồi, tôi nghĩ cô bé sẽ không tới nữa đâu.

- D-Dù sao thì việc này cũng chẳng liên quan tới tôi, chỉ là... tôi nghĩ hôm trước... tôi đã hơi quá đáng... thế nên... cái này...

Cô nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt tôi, mặt càng lúc càng đỏ.

- C-Chẳng có việc gì hết!

Nói xong cô nàng quay lưng về phía tôi rồi bỏ đi.

Tuy nhiên, đi được nửa đường thì cô nàng đột nhiên đứng lại, liền sau đó, Kotobuki lại chạy ào trở về chỗ của tôi.

- Thế nên... cái này... ờ, à... thật sự là không có gì cả!

Sau khi ngắc nga ngắc ngư một lúc, cô nàng lại hét lên như vậy rồi bỏ chạy.

Tôi đoán cô nàng đang định xin lỗi tôi. Mặc dù cái miệng thì hơi “độc” một chút nhưng có lẽ Kotobuki cũng không phải người xấu...

Mỗi ngày, tôi vẫn đến câu lạc bộ Văn học, vừa nghe tai này lọt tai kia những lời bình sách hoặc bình luận đủ thứ trên trời dưới đất của chị Tooko, vừa viết những câu chuyện tam đề làm món điểm tâm cho chị ấy.

- Đề tài hôm nay là “Dập ghim”, “Công viên trò chơi” và “Cừu nhúng”. Thời gian là năm mươi phút. Được rồi, bắt đầu!

Tách!

Chị Tooko tựa khuỷa tay vào thành ghế rồi nhòm người ra phía trước, tay kia

bấm vào chiếc đồng hồ đếm giờ màu bạc. Sau đó chị ấy cởi giày ra vút cái cach xuống sàn rồi nửa quỳ nửa ngồi trên ghế. Như mọi khi, tư thế của chị ấy thật chẳng tao nhã chút nào cả.

- “Cừu nhúng” là cái quỳ gì thế?

-Ồ, em không biết cái này à? Là món thịt cừu thái mỏng nhúng lẩu đó. Hôm qua chị đã thấy một quán bán món này ở Ginza được giới thiệu trong mục tin tức buổi chiều trên tivi. Người ta lấy những miếng thịt cừu được thái mỏng đến mức này rồi nhúng vào nồi lẩu và ăn. Nghe nói là hoàn toàn không có mùi hôi đặc trưng của thịt cừu, tươi ngon đến mức chỉ cần để vào trong miệng là nó sẽ tan ra trên đầu lưỡi luôn. Món tráng miệng họ phục vụ là món kem rượu nho, trông cũng ngon cực kì á. Sau khi ăn món nóng xong lại được tráng miệng bằng món lạnh, đúng là hết sảy. Thế nên tóm lại là em hãy viết cho chị một bài văn mà vừa bỏ vào miệng thì tan ra trên đầu lưỡi như món cừu nhúng và có vị ngọt ngào mát lạnh như đang ăn kem nhé.

- Chị làm ơn đừng gọi mấy món mà chẳng ai hiểu nổi nó là cái gì như vậy có được không. Thiệt tình... chị Tooko đúng là dễ bị tivi và sách báo ảnh hưởng ghê. Với lại, rốt cuộc là làm sao mà xâu chuỗi “Dập ghim”, “Công viên trò chơi” và “Cừu nhúng” lại với nhau được chứ?

- Cái-đó-phải-xem tay nghề của đầu bếp rồi. Hì hì, chị đang rất mong chờ món ăn của Konoha đây.

- Thỉnh thoảng chị tự viết cho mình ăn không được à?

Nghe tôi nói vậy, chị Tooko đột nhiên dựng thẳng ngón trỏ lên và nói với vẻ mặt nghiêm túc.

- Konoha, với tư cách một người đi trước, chị sẽ cho em biết chân lý của đời người là cái gì.

- Là cái gì thế ạ?

- Món ăn do người khác làm ra luôn ngon hơn gấp mười lần những thứ do chính mình làm.

- Vãi cả chân lý...

- Còn nữa còn nữa, những món ăn được đầu bếp dồn cả tấm lòng vào sẽ càng ngon hơn gấp trăm lần. Cái này là sự thật.

“Thế nên em nhớ dồn hết tấm lòng vào viết nhé”, nói xong, chị ấy tựa cằm vào thành ghế cười hì hì nhìn tôi.

OK, tôi quyết định. Tôi sẽ viết ra một câu chuyện mà ở trong đó có một con cừu bị đánh trên lưng vô số đập ghim như một con nhím đi lạc vào công viên trò chơi, sau đó nó sẽ bị mấy mù phù thủy lừa và trở thành món lẩu cừu nhúng.

Khi tôi vung bút lia lịa trên năm mươi tờ giấy bản thảo, chị Tooko chỉ ngồi đó và thoải mái chăm chú nhìn tôi.

- Chị nhìn làm em khó tập trung viết quá, chị mau đọc sách hay làm gì khác đi.

- Vâng, thưa ‘anh đầu bếp’.

Nói xong, chị ấy quay lưng về phía tôi và bắt đầu đọc một quyển sách cũ ở trong phòng, hai chân đung đưa qua lại.

Một lúc sau, chỉ có duy nhất tiếng bút chạy rào rào trên giấy và tiếng lật sách sột soạt vang lên trong gian phòng chật hẹp đầy bụi bặm.

Đột nhiên, vẫn quay lưng về phía tôi, chị Tooko khẽ nói:

- Konoha này, không biết Chia thế nào rồi nhỉ?

Tay của tôi thoáng dừng lại trong chốc lát. Tuy nhiên, bởi vì không muốn chị ấy nhận ra trái tim tôi đang dao động, tôi lại bắt đầu viết tiếp.

- Làm sao em biết được...dù sao em và cô bé cũng chẳng còn liên quan gì với nhau nữa.

- Nhưng chị vẫn chưa nhận được báo cáo của cô bé.

Chị Tooko quay người về phía tôi.

- Konoha, hay là em đi gặp Chia và lấy bản báo cáo đó cho chị được không?

Tôi ngần ngại một lúc.

- Chị đang nói cái quỷ gì vậy? Còn lâu em mới đi!

- Nhưng mà... nhưng mà, chị đã giao kèo với Chia là sau khi hợp đồng kết thúc thì cô bé phải viết báo cáo cho chị...

- Chị mà ăn thứ đó thì sẽ bị đau bụng đấy! Em không đi! Còn lâu em mới đi! Nếu chị Tooko muốn ăn thứ bản thủ đó đến như vậy thì chị tự đi mà lấy, nhờ em làm cái gì!

Nét mặt của chị Tooko đột nhiên trở nên buồn xo.

Hồng hét. Tôi nói quá lời rồi chẳng?

- ... Konoha, có lẽ Chia đã từng nói dối Konoha, nhưng lẽ bên trong những lời nói dối đó có một phần là sự thật thì sao? Konoha chưa từng hỏi Chia tại sao cô bé lại làm vậy đúng không? Em định để mọi chuyện kết thúc như thế này sao? Không phải lúc Konoha viết ra những bức thư tình đó, Konoha cũng từng nghĩ trong đầu là muốn giúp đỡ Chia sao?

- ...

Tôi không nói gì mà chỉ im lặng viết tiếp câu chuyện tam đề.

- Xong rồi.

Tôi xé ba trang giấy bản thảo và đưa cho chị Tooko.

- Chị ăn hết đi nhé.

Tôi nghĩ vị của câu chuyện con cừu đánh đập ghim bị làm thành lẩu nhúng này hẳn là rất kì quái. Dù sao thì chị Tooko cũng đang hai mắt rung rung cố sống cố chết nuốt vào ba trang giấy bản thảo mà tôi đã đưa cho chị ấy.

- Ọe... dở quá... k, đó chỉ là tiếng lòng. V-Vị rất là đặc biệt, cái này thật sự là, dở... k-không... ngon quá... ngon... quá... ọe... chỉ cần nghĩ nó rất ngon... thì nó sẽ ngon... ọe...

Thiệt tình, bà chị này đúng là...

Rốt cuộc thì chị ấy cũng ăn sạch câu chuyện quái đản mà tôi viết với lời hành văn cực kì lộn xộn.

Khi tôi mới gia nhập câu lạc bộ Văn học vào mùa xuân năm ngoái, tình hình cũng gần gần giống thế này.

Có lần tôi đưa cho chị ấy câu chuyện mà tôi đã cố tình viết một cách cực kì cầu thả, không dấu câu, không có trợ từ, một câu chuyện đáng sợ tới mức chính tôi cũng chẳng dám đọc lại những gì mình viết ra, nhưng chị Tooko đã kiên trì ăn

sạch nó với một vẻ mặt như sắp khóc tới nơi.

- Cảm ơn bài văn của em, ờ, nói thế nào nhỉ... Theo chị thì dấu câu là một công cụ để đánh dấu điểm ngắt hơi khi kể chuyện. Đúng là quá lạm dụng dấu câu thì sẽ khiến mạch văn bị gãy, nhưng mà theo ý của chị thì cũng nên thêm nó vào chứ đừng bỏ đi hoàn toàn thể này. Còn nữa, chị thấy sẽ tốt hơn nếu em bớt đi kiểu kết thúc câu bằng danh từ.

Chị ấy còn rất nghiêm túc đưa ra lời khuyên cho tôi như vậy. Bà chị này thật là khùng...

Bất kể tôi cố tình chơi khăm chị ấy bao nhiêu lần, cho dù thứ mà tôi nguệch ngoạc ra nó kì cục tới mức nào, chị Tooko cũng ăn hết sạch những bài văn mà tôi đưa cho chị ấy, và đến ngày tiếp theo thì chị ấy lại tươi cười chạy đến tìm tôi.

- Konoha ơi, tới giờ sinh hoạt câu lạc bộ rồi.

Có lẽ bởi vì chị ấy nhận ra khi đó tôi đang tự thu mình trong vỏ ốc và tránh tiếp xúc với những người xung quanh, cho nên chị ấy không thể bỏ mặc tôi như vậy chẳng?

Mặc dù nhìn bề ngoài thì chị Tooko chẳng khác gì một ‘cô gái văn chương’ hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của chính mình, ích kỷ và chẳng thèm quan tâm đến suy nghĩ của người khác, lúc nào cũng ngơ ngơ như mới từ trên trời rơi xuống, nhưng thực ra chị Tooko cũng có những nguyên tắc mà chị ấy không bao giờ phá vỡ.

Có lẽ sau một năm ở chung với chị Tooko, tôi đã được cảm hóa.

Giờ tan trường ngày hôm sau, tôi tới thư viện tìm Takeda.

- Cho dù Takeda lừa mình vì lý do gì đi nữa thì mình cũng chẳng quan tâm. Chỉ là vì chị Tooko nổi máu tham ăn rồi quấy phá nên mình mới phải đi giục Takeda viết báo cáo cho chị ấy ăn mà thôi.

Vừa lảm bảm tự thuyết phục bản thân như vậy, tôi vừa bước xuống chiếc cầu thang xoắn ốc rỉ sét dẫn tới kho sách dưới tầng hầm.

Rắc rắc rắc...

Tiếng bước chân của tôi dần bị sự im ắng của tầng hầm nuốt chửng.

Tôi đặt chân xuống bậc thang cuối cùng, lấy tay gõ lên cánh cửa trước mặt, sau đó, một âm thanh cảnh giác vang lên.

- A-Ai đây?

- Anh là Inoue ở câu lạc bộ Văn học.

- Anh Konoha! Anh chờ em một chút!

Bên trong phòng vang lên tiếng sách đồ ập xuống sàn, tiếng bước chân và tiếng chuột kêu chít chít, sau đó là giọng của Takeda “Xùy xùy, ra đằng kia chơi đi”. Sau khi gian phòng đã yên tĩnh lại được một lúc, Takeda mở cửa rồi rụt rè thò đầu ra nói với tôi.

- À... M-Mời anh vào. Anh đừng lo... em đã đuổi chuột đi rồi...

- ... Cảm ơn.

Tôi gật đầu và bước vào trong.

Kho sách chẳng khác gì lúc tôi đến dạo trước, âm u, bụi bặm, trong không khí phảng phất mùi giấy cũ.

Chiếc đèn bàn đặt trên chiếc bàn học phát ra ánh sáng yếu ớt, tựa như một chiếc đèn đường đứng cô độc trong trời đêm. Trên mặt bàn để một bi đông nước màu cam, một chiếc cốc in hình con vịt và một hộp bánh quy.

- Chị Tooko bảo anh tới hỏi em báo cáo viết tới đâu rồi.

Takeda cúi gằm đầu xuống.

- Em xin lỗi. Em đã ghi xong một bản nháp, nhưng khi đọc lại em mới thấy nó... hoàn toàn không dùng được... xem ra em thật sự không có chút năng khiếu viết văn nào cả.

Không biết trả lời cô bé thế nào, tôi đành im lặng. Takeda nói tiếp trong khi đầu vẫn cúi gằm, người cô bé càng lúc càng co rúm lại.

- Em thật sự xin lỗi vì đã nói dối anh Konoha và chị Tooko. Em... đã rất muốn trở thành một thám tử. Bởi vì em đã phát chán cuộc sống bình thường mỗi ngày... Thế nên em nghĩ nếu mình có ai đó để thích thì chắc sẽ có thứ gì đó thay đổi, em đã nghĩ chỉ cần em kết giao với một bạn và hết lòng yêu thích bạn ấy, em sẽ được hạnh phúc, nhưng... vịt con xấu xí sẽ mãi mãi là một vịt con xấu xí... nó

sẽ không thể trở thành thiên nga được. Lúc đầu đúng là em đã rất vui, nhưng khi dần quen với cảm giác đó, em lại nghĩ trong đầu là “À, thì ra nó cũng chỉ là thế này”...

Đúng lúc này, em tìm ra lá thư của anh Shuuji. Ngực em thắt lại khi đọc thư của anh ấy, em không nhìn được mà bật khóc. Em có cảm giác như toàn bộ thế giới của mình đã thay đổi. Em muốn biết nhiều hơn về con người này. Em muốn đến gần con người này. Có lẽ nếu em làm như vậy, em có thể trở thành một con người khác với hiện tại. Có lẽ một người như em rồi rồi cuộc cũng có thể gặp được một câu chuyện tuyệt vời khiến em hưng phấn, khiến em chờ mong.

Em đã từng... nghĩ như vậy.

- ... Người cắt tấm hình trong album tốt nghiệp cũng là em phải không?

- Vâng. Càng điều tra về anh Shuuji, em càng muốn biết liệu anh Shuuji có thật sự đã tự tử hay không...

Sau khi tan học em đều tự giam mình trong căn phòng này, em cảm thấy thích thú với việc tự mình suy luận đủ thứ chuyện. Em đã từng có cảm giác giống như một thám tử chân chính.

Lẽ ra em nên từ bỏ...

Một hôm, em chứng kiến anh Konoha phát truyền đơn mời các học sinh lớp 10 gia nhập câu lạc bộ trước cổng trường... Em đã rất kinh ngạc khi thấy anh Konoha trông giống hệt anh Shuuji.

Lúc đó, trong đầu em nảy ra một ý nghĩ.

Nếu em để cho mấy người cựu thành viên của câu lạc bộ bắn cung gặp anh Konoha, có lẽ em sẽ biết được S là ai, em sẽ biết được chân tướng cái chết của anh Shuuji.

Và thế là Takeda quyết định lợi dụng hòm thư giải quyết các vấn đề tình yêu mà chị Tooko lập nên để đạt được mục đích tiếp cận tôi.

Anh Shuuji thật sự có tồn tại! Em nói thật!

Takeda đã từng nhiều lần lặp đi lặp lại với tôi như vậy. Đối với Takeda, cái người tên Kataoka Shuuji này không chỉ là một hình bóng do cô bé tưởng tượng

qua những lá thư mà là một nhân vật có tồn tại.

Takeda đã muốn tin tưởng như vậy.

Sự tồn tại của Kataoka Shuuji bên trong Takeda đã lớn tới mức đó.

Nhưng bây giờ, trông Takeda lại cực kì cô đơn.

- Em xin lỗi, bởi vì những hành vi ngu xuẩn của mình, em đã khiến anh Konoha gặp nhiều rắc rối. Cho dù em đã biết được chân tướng thì ngoài cảm giác khổ sở ra, vẫn chẳng có gì thay đổi cả.

Takeda đưa tay khế nắm lấy chiếc cốc hình con vịt.

- Chiếc cốc này là quà của một người bạn thân tặng cho em, cậu ấy đã qua đời trong một tai nạn giao thông hai năm về trước. Bì xe tông giống như chị Sakiko...

Thì ra là vậy.

Có lẽ lý do tại sao Takeda lại có một sự cố chấp đến như vậy với Kataoka Shuuji là vì cô bé cũng đã mất đi người thân của mình trong một vụ tai nạn, giống như Shuuji. Khi nghĩ như vậy, tôi cảm giác như mình cũng có thể hơi hiểu được cảm xúc của Takeda, ngực tôi trở nên đau nhói.

- ... Cậu ấy là thủ lĩnh các phong trào trong lớp, rất mạnh mẽ và có cá tính, đầu óc cũng rất thông minh. So với em, cuộc sống của cậu ấy tuyệt vời hơn rất nhiều, thế nhưng...

Takeda nói nhỏ với giọng ngắt quãng.

Cô bé nhìn đắm đắm vào chiếc cốc, khuôn mặt đượm buồn.

- Takeda... anh nghĩ sống một cuộc sống bình thường cũng chẳng có gì là xấu. Ít nhất thì đối với anh, anh thích một cuộc sống như vậy hơn.

- Có lẽ vậy...

Takeda mỉm cười, nụ cười của cô bé thật cô đơn.

Sau đó cô bé đột nhiên ngẩng đầu lên và nói với giọng vui vẻ.

- Anh Konoha biết không? Hôm nay là ngày giỗ tròn 10 năm của anh Shuuji. Thế nên... em đã muốn đắm chìm trong kí ức về anh ấy một lần cuối cùng, nhưng bây giờ em phải đi rồi. Hiro đang chờ em.

Takeda bắt đầu thu dọn đồ vật trên bàn học.

Miệng cô bé vẫn cười vui vẻ, nhưng mà nước mắt đã ẩn hiện trong mắt cô bé, để ngăn không cho nước mắt trào ra, cô bé cố hết sức mở mắt thật lớn, thỉnh thoảng còn chớp mắt rất không tự nhiên.

Ôm lấy đồ của mình, Takeda cười và nói với tôi.

- Vậy thôi em xin phép đi trước ạ. Em rất vui vì đã được nói chuyện với anh Konoha. Cảm ơn anh vì đã đến gặp em.

- Takeda... báo cáo ấy mà, em không cần cố viết cũng được. Đối với em việc này cũng chẳng vui thú gì đúng không? Nên anh nghĩ dù cho em cố viết thì cũng chẳng thay đổi được gì cả...

Trong thoáng chốc, ánh mắt của Takeda trở nên trống rỗng, sau đó cô bé lại chớp mắt và hơi ngẩng đầu lên, rồi cô bé nhìn về phía tôi, môi cong lên thành hình một nụ cười.

- Đúng vậy... cho dù em có viết... thì chắc chắn câu chuyện của em cũng chỉ đầy những chuyện đáng xấu hổ... Nó sẽ chẳng thay đổi được gì cả...

Đó là lời khuyên do chính tôi đưa ra, nhưng khi nghe Takeda lặp lại chúng, tôi có cảm giác lồng ngực mình như đang bị thứ gì đó xuyên thủng.

À, đúng vậy. Cho dù tôi có viết thì cũng chẳng thay đổi được gì cả. Viết lách không cứu được mạng người.

Takeda nói khẽ.

- Em đi đây...

Nụ cười cuối cùng của cô bé thật rạng rỡ.

Rắc rắc rắc rắc...

Đứng trong kho sách tỏa ra mùi hương thoang thoảng, tôi nghe tiếng bước chân của Takeda leo lên chiếc cầu thang xoắn ốc và dần đi xa.

Tôi nhớ lại cảnh Takeda vừa khóc vừa ôm lấy tôi trong cơn mưa. Sau đó tôi nhớ tới nụ cười vui vẻ của cô bé khi ăn cơm cùng bạn trai tại sân trong.

Anh Soeda và chị Rihoko đã lựa chọn tiếp tục sống cùng với những kí ức về Kataoka Shuuji. Còn Takeda, có lẽ cô bé đã thoát khỏi anh ta. Có lẽ từ bây giờ,

cô bé sẽ có thể sống một cuộc sống bình thường với cậu bạn trai Hiro. Tôi hi vọng đối với Takeda, đó là một điều khiến cô bé cảm thấy hạnh phúc. Tuy nhiên, đó chỉ là ý nghĩ một chiều của tôi. Dazai Osamu từng nói trong *Mất tư cách làm người* thế này: “Thời gian có lẽ cũng chính là một sự cứu rỗi, nó sẽ chữa trị bình đẳng cho tất cả mọi người”.

Bởi vì tâm tình có chút u sầu, tôi bước về phía những giá sách xếp cạnh nhau san sát như rừng và nhìn vào những tựa sách đó. Có những tựa mà tôi biết, có những tựa mà tôi không biết, có những tựa mà chữ in quá mờ tôi không đọc được nó là gì, trong bóng tối mịt mù, đủ loại tựa sách chảy xuôi theo tầm nhìn của tôi.

- A...

Một tựa sách đập vào mắt tôi, bước chân tôi dừng lại.

- *Mất tư cách làm người...*

Có lẽ đây chính là quyển sách có lá thư của Kataoka Shuuji kẹp trong đó.

Tôi duỗi ngón trỏ và thử rút quyển sách đó ra. Quyển sách được đặt trong một chiếc hộp giấy bìa cứng, mặt ngoài của lớp hộp đã ngả sang màu ố vàng, trên đó còn có những đốm màu nâu nhạt.

- Ấc, sao cứng thế này.

Tôi không tài nào rút quyển sách ra được.

- ... Chẳng lẽ có thứ gì kẹp bên trong nữa sao...? Oa!

Khi tôi vừa dùng hết sức bình sinh lôi được quyển sách ra, một quyển sổ trông có vẻ được kẹp chung vào nó cũng văng ra theo và rơi xuống sàn.

Cạch.

Khi tôi cúi người xuống định nhặt lên, tôi chợt giật mình. Trên sàn là một tấm hình nhỏ trông như thể nó đã bị ai đó dùng kéo cắt ra, trong tấm hình đó, một nam sinh có khuôn mặt y hệt tôi đang ngược lên nhìn tôi.

Bên cạnh tấm hình là một quyển sổ nhỏ in hình một con vịt trên bìa.

Tấm hình này... là tấm hình trong album tốt nghiệp? Mà đây không phải là quyển sổ Takeda vẫn mang theo bên người sao?

Tại sao cô bé lại để nó ở đây như thể muốn che giấu nó vậy?

Đã thế lại còn kẹp trong *Mắt tư cách làm người...*

Việc này không phải y hệt...

Một dự cảm xấu dâng lên trong tôi.

Tôi vội cầm quyển sổ lên và đọc lướt qua những hàng chữ nhỏ đều tăm tắp được viết trong đó.

Vừa đọc câu đầu tiên, cả người tôi lạnh ngắt, tôi có cảm giác như mặt đất dưới chân đang sụp đổ.

Tôi tiếp tục xem, sau đó tôi không kìm nổi mà giở ra trang cuối cùng, vừa nhìn thấy nội dung ghi trên đó, tôi vừa nguyên rửa mình thật ngu ngốc vừa khép lại quyển sổ rồi xông ra ngoài.

Tôi đã sống một cuộc đời đầy hổ thẹn.

Lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự kỳ lạ của bản thân là khi người bà yêu thương tôi nhất mực qua đời.

Khi đó, bởi vì căn bệnh tim quái ác, bà của tôi lúc nào cũng nằm liệt giường. Dù vậy, mỗi khi tôi tới bên cạnh, bà luôn cười hiền từ, xoa đầu tôi và nói: “Cháu ngoan quá”.

Thế nhưng, tôi không phải là một đứa bé ngoan như những gì bà tôi vẫn nghĩ. Bàn tay gầy trơ xương của bà, khuôn mặt nhăn nhúm của bà, mái tóc xơ xác của bà, hơi thở ám mùi các loại thuốc điều trị của bà, tất cả chỉ khiến tôi cảm thấy chán ghét đến mức không thể chịu được. Mỗi lần gặp bà tôi đều cảm thấy cực kì sợ hãi.

“Cháu là một đứa bé ngoan”.

Mỗi lần tôi ghé tai để nghe cái âm thanh khàn khàn đó, tôi lại cảm giác như mình đang bị nguyên rửa, cổ tôi trở nên cứng ngắc, da gà nổi khắp người.

Tôi rất sợ, sợ rằng một khi bà biết được thật ra tôi không phải là một đứa bé ngoan, thật ra trong thâm tâm tôi rất chán ghét bà, bà sẽ bật dậy rồi chồm tới ăn thịt tôi, mái tóc trắng xóa của bà sẽ dựng lên như quỷ dạ xoa, đôi mắt của bà sẽ trở nên đỏ rực như lửa. Hàng đêm, tôi đều bị nỗi sợ hãi đó ám ảnh đến không ngủ được, tôi nằm trên giường mà mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm cả người.

Mỗi khi thêm một tuổi, tôi lại một lần nữa nhận ra sự khác biệt trong cách suy nghĩ và cảm nhận của mình với những người xung quanh lớn đến nhường nào. Đứng trước những điều người khác thấy vui vẻ hoặc bi thương, tôi đều không có cảm xúc gì, trái tim tôi không hề dao động dù chỉ là một chút.

Hà có gì mọi người lại cảm thấy vui?

Hà có gì mọi người lại cảm thấy buồn?

Lúc mọi người hào hứng cổ vũ cho đồng đội tại đại hội thể thao hoặc trong một trận đấu bóng, lúc mọi người lưu luyến không rời xa một người bạn sắp chuyển trường, tôi lại có cảm giác khó chịu tựa như một người nước ngoài không thạo ngôn ngữ đang đứng lẫn vào giữa bọn họ. Cơ thể tôi co rúm lại, bụng tôi thắt lên từng cơn đau đớn. Tôi hoàn toàn nghe không hiểu những ngôn từ ồn ào náo nhiệt mà người xung quanh đang nói.

Tại sao vậy? Tại sao mọi người lại khóc? Không biết, tôi hoàn toàn không biết. Thế nhưng nếu như tất cả đều đang khóc mà chỉ có một mình tôi bình tĩnh thì mọi người sẽ nghĩ tôi là đứa lập dị. Tôi phải khiến bản thân cũng khóc. Nhưng khuôn mặt tôi cứng ngắc, tôi không thể khóc được. Hai má tôi nóng bừng. Nếu như mọi người biết mình đang giả khóc thì phải làm sao bây giờ? Mình không được ngẩng đầu lên. Mình phải cúi đầu, khuôn mặt phải tỏ ra u ám. Ôi, lần này mọi người lại đang ôm bụng cười. Có gì vui đến vậy nhỉ? Không biết, mình không biết. Nhưng nếu mình không làm theo mọi người, mọi người sẽ nghĩ mình là thứ khác người, mọi người sẽ xa lánh mình.

Cười. Cười. Cười đi. Không, khóc, khóc đi, không, cười đi, mình phải cười.

Trước mặt cha mẹ, thầy cô, bạn bè, tôi dồn toàn bộ tâm trí vào việc ép bản thân phải cười, tôi cứ xủ nhố nhăng để làm cho mọi người vui vẻ. Ôi, làm ơn, xin đừng để ai nhận ra tôi là một con quái vật không hiểu lòng người. Làm ơn hãy để tôi có thể sống tiếp cuộc đời của một con người vô dụng ngu ngốc vụng về, làm cho mọi người cười vui vẻ, làm cho mọi người thương xót, làm cho mọi người tha thứ...

Cho đến khi lên cấp hai và gặp được S, tôi chưa một lần nhận ra bản thân chỉ

là một tên hề.

Tôi vừa thở hồng hộc vừa guồng chân lao lên những bậc thang dẫn tới sân thượng.

Bản ghi chép thứ ba do Takeda viết chứ không phải Kataoka Shuuji.

Làm sao tôi có thể ngu xuẩn đến mức này chứ.

Từ trước đến giờ, tôi vẫn chỉ dùng sự ngây thơ nông cạn cùng kiến thức cơ bản của bản thân để nhìn nhận về cô gái có tên là Takeda Chia.

Tại sao Takeda phải đi tìm S?

Tại sao cô bé lại cố chấp muốn biết được khoảnh khắc cuối cùng của Takeda Shuuji đến như vậy?

Tôi chưa một lần dùng trí tưởng tượng của mình để nghĩ về điều đó.

Tất cả những gì tôi nhìn thấy ở Takeda chỉ là một khuôn mặt tròn tròn bầu bĩnh, cặp mắt nhỏ linh động, những hành vi trẻ con, nụ cười rạng rỡ, nét thơ ngây như một chú cún, tâm tư đơn thuần, vẻ hoạt bát hiếu động.

Tôi chưa một lần thử nghĩ rằng tất cả những điều đó chỉ là một màn kịch của Takeda.

Hãy để tôi kể cho các bạn nghe về S.

S là người hiểu tôi nhất và cũng là kẻ thù không đội trời chung, S là bạn thân nhất, là một nửa tính mạng của tôi, tính cách của chúng tôi cũng đối lập như nước với lửa.

Bằng trí thông minh đáng sợ của mình, S đã nhìn thấu tất cả.

Vai diễn tên hề đã giúp tôi lừa dối một cách hoàn hảo tất cả người đời, nhưng chỉ có duy nhất S là tôi không thể qua mặt.

Vì lẽ đó, tôi sợ S.

Vì sợ S, tôi đã không thể chạy trốn khỏi S.

Cho dù ở lớp học, hay tham gia câu lạc bộ, tôi đều ở bên cạnh S.

Ánh mắt của S như lời phán quyết từ trời cao, nó khiến tôi sợ hãi, xấu hổ, chân run rẩy, mồ hôi túa ra.

Thế giới này là địa ngục.

Và tôi là nô lệ của S.

Vào sinh nhật năm tôi 14 tuổi, S tặng tôi một chiếc cốc in hình con vịt.

S nói với tôi “Mặt của con vịt vụng về góc ghech này trông giống hệt cậu”.

Tôi chỉ cười hì hì và nói “Đúng ha~”. Thấy thế, S nhíu mày nhìn tôi chăm chăm và hỏi “Chi này, cậu thật sự cứ định như vậy mãi sao?”

Tôi cảm thấy sợ hãi.

Tôi là một con quái vật dưới lớp vỏ ngoài vịt con vụng về, và S rất ghét điều đó.

Để khiến S vui vẻ, tôi cố làm ra những vẻ mặt khôi hài và kể chuyện cười liên tục.

Nhưng S không cười, S chỉ nổi giận và nói “Đủ rồi. Chi cứ mãi là một con vịt con vụng về góc ghech như vậy đi” sau đó S bỏ đi, để tôi lại một mình.

Tôi đuổi theo S.

Nếu như tôi bị S vứt bỏ, S sẽ kể cho mọi người biết chuyện tôi là một con quái vật.

Tôi phải làm cho S cười...

Tôi phải ngăn S lại...

Nếu tôi bị S bỏ rơi, tôi thà chết còn hơn!

Khi ý nghĩ đó vụt hiện ra trong đầu tôi, tôi cố ý ngã lăn ra giữa đường cái.

S kinh ngạc quay đầu lại, sau đó S nhíu mày như thể không biết phải làm gì với tôi, rồi S chạy về phía tôi.

Khi tôi thâm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, một chiếc xe hơi đột nhiên trở tới và hất cơ thể mảnh mai của S lên cao, rồi S té xuống mặt đất, sau đó, S không còn cử động nữa.

Vì con quái vật mang tên Takeda Chia, cô gái có tên Saitou Shizuka đã chết.

Ngày đó, thịt mềm nát vụn, dòng máu đào tỏa ra mùi hương ngòn ngọt chua chua lan rộng trên mặt đường nhựa đen kịt, còn tôi chỉ đứng đó nhìn, với một trái tim trống rỗng.

Tôi, đã, giết, một, “con người”.

Có lẽ, ngay cả Chúa cũng sẽ không dang tay đón nhận tôi nữa.

... *Em rất tâm thường.*

... Cho dù em đọc *Mất tư cách làm người* bao nhiêu lần, em cũng hoàn toàn không hiểu được.

... Em thật đần, em thật tâm thường, em thật sự quá tâm thường, quá ngu ngốc, cho dù mất cả đời em cũng không thể hiểu được tại sao Dazai và anh Shuuji lại muốn được chết. Em đã đọc đi đọc lại *Mất tư cách làm người* năm lần, thế nhưng mà em vẫn hoàn toàn không thể có được cảm giác đồng cảm... Cuối cùng em chỉ biết bật khóc.

Takeda đã nghĩ gì khi cô bé nói rằng cô bé không hiểu được *Mất tư cách làm người*?

... *Em chỉ biết bật khóc.*

Cô bé đã nghĩ gì khi bật khóc?

... *Quá kì lạ, người đó bị nuông chiều đến hư hỏng mất rồi. Người đó hoàn toàn đâu cần phải cảm thấy khổ chứ.*

Rốt cuộc thì cô bé đã nghĩ gì khi nói ra những lời tự làm tổn thương bản thân như vậy?

Tôi nói với cậu ấy rằng tôi sẽ hẹn hò với cậu ấy.

Cậu ấy ngay lập tức nở nụ cười hồn nhiên, ngây thơ tựa như một chú cún con.

Với một sự tin tưởng không chút hoài nghi, cậu ấy đến bên tôi.

Cậu ấy là một con cừu trắng đơn thuần, tốt bụng, hoạt bát vui vẻ, là đứa con cưng của Chúa.

Tôi thấy ghen tị và khó chịu với cậu ấy, nhưng đồng thời tôi cũng không thể kiềm chế được lòng khát khao đối với sự ngây thơ của cậu ấy.

Có lẽ cậu ấy có thể khiến tôi thay đổi.

Người ta thường nói yêu thương sẽ khiến con người ta thay đổi.

Vì vậy, có lẽ cậu ấy có thể cứu vớt tôi.

Tôi sẽ không còn là một con quái vật không biết đến tình yêu và lòng tốt nữa,

tôi sẽ có thể trở thành một con người bình thường.

Ôi, hi vọng điều đó trở thành hiện thực.

Với khát khao cháy bỏng như thiêu rụi cả lồng ngực, tôi cầu nguyện như vậy.

Tôi sẽ thích cậu ấy.

Cho dù ban đầu là giả dối đi chăng nữa, có lẽ một ngày nào đó tình cảm của chúng tôi sẽ trở thành sự thật.

Những lời Takeda từng nói xoay chuyển trong đầu tôi, chúng dần biến thành những ngôn từ mang một hàm ý hoàn toàn khác hẳn.

Ngày mưa đó, khi cô bé ôm lấy tôi trước cổng trường, và cả khi tôi chất vấn cô bé rằng Kataoka Shuuji không hề tồn tại, trông Takeda rất buồn.

Và tôi hoàn toàn hiểu sai nỗi buồn đó của cô bé đến từ đâu.

Trước mặt cậu ấy, tôi giả vờ cười, tôi giả vờ làm nũng, lặp đi lặp lại với cậu ấy rằng tôi thích cậu ấy.

Tôi có thể cảm nhận được cậu ấy càng lúc càng thích tôi nhiều hơn, nhưng tôi thì càng ngày càng cảm thấy một sự bi thương không thể kìm nén.

Nhìn từ bên ngoài, tôi vẫn đang tiếp tục vai diễn một tên hề như trước, nhưng ở bên trong, trái tim tôi đã yếu đuối và mệt mỏi như một người bệnh sắp lìa đời. Đôi lúc, tôi lại cảm nhận cơn đau như toàn thân bị xé rách.

Ngày mưa đó, đằng sau khu nhà học, khi đôi môi của cậu ấy vụng về chạm vào môi của tôi, có thứ gì đó trong tôi như muốn vỡ tung. Đó không phải cảm giác vui mừng, nó là một sự ghê tởm khiến lông tơ toàn thân tôi dựng đứng lên.

Tôi giả vờ xấu hổ và mỉm cười “Đáng ghét, cậu làm cái gì vậy” rồi bỏ chạy.

Đầu tôi quay mòng mòng, cổ họng tôi như mắc nghẹn một cục gì đó nóng bỏng khiến tôi cảm thấy buồn nôn, tôi vừa lấy tay chà xát miệng nhiều lần vừa chạy vội trong làn mưa.

Không muốn, tôi không muốn sống như thế này nữa, không muốn, không
muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn,
không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không
muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn,

[illegible]

muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn,
không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không
muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không
không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không
muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn,
không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không
muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn,
không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không
muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn,
không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không muốn, không
muốn, không muốn, tôi không muốn như thế này nữa. Tôi không chịu nổi nữa.

Tại sao sau khi giết S tôi vẫn còn sống chứ?

Không phải mọi chuyện nên ngược lại sao?

Tôi phải bị S giết mới đúng chứ?

Không phải bởi vì tôi mong muốn điều đó, tôi mới hầu hạ dưới chân S như một tên nô lệ, tôi mới nói ra những lời nịnh nọt S sao?

Tôi căm hận S, tôi cũng sợ hãi S. Nhưng sâu thẳm trong trái tim, tôi cầu nguyện cho S tới hủy diệt tôi.

Chỉ có S mới có thể giết tôi, nhưng...

Nhưng mà, S đã không còn nữa rồi.

Tôi, một con quái vật hạ đẳng yếu hèn nhất không thể chịu nổi nỗi thất vọng, chỉ trích và xa lánh của mọi người, chỉ có thể dành hết quãng đời còn lại để đóng vai một tên hề lừa gạt người đời.

Đó là một địa ngục còn tàn khốc hơn cả khi tôi ở cùng S, tôi sẽ không thể được cứu rồi.

“Anh nghĩ sống một cuộc sống bình thường cũng chẳng có gì xấu. Ít nhất thì đối với anh, anh thích một cuộc sống như vậy hơn”.

... Có lẽ vậy...

Làm sao tôi có thể nói ra những lời vô tâm đến như vậy cơ chứ?

Tôi đã không hiểu. Tôi đã chẳng biết gì cả.

“Sống một cuộc sống bình thường cũng chẳng có gì là xấu”, khi nghe tôi nói ra những lời đó, Takeda đã bị tổn thương và tuyệt vọng đến thế nào?

Tôi đọc được lá thư của một người rất giống tôi.

Tôi có cảm giác như đang nhìn vào chính bản thân, ngực tôi nghẹn lại, nước mắt lăn dài trên má.

Ôi, cuối cùng tôi cũng gặp được một người giống mình.

Chỉ có người này mới hiểu được nỗi khổ tâm của tôi.

Bản ghi chép này cũng là tôi bắt chước người ấy.

Khi tôi đặt bút viết, tôi có cảm giác như mình càng lúc càng tới gần người ấy.

Lý do tại sao khi Takeda đọc thư của Kataoka Shuuji, cô bé lại bị anh ta thu hút mãnh liệt đến như vậy, cô bé lại muốn điều tra chân tướng cái chết của anh ta đến như vậy, đó không phải là vì anh ta là người sở hữu những thứ mà cô bé không có.

Cũng không phải vì hai người quá trái ngược nhau mà cô bé mới bị thu hút.

Mà chính là vì cô bé đã biết được trên cõi đời này còn có một người được sinh ra với tâm hồn giống hệt cô bé, cho nên cô bé mới muốn chứng minh sự tồn tại của người đó đến như vậy.

S của anh ấy rốt cuộc là ai?

Tôi phải làm gì mới có thể nắm bắt được điểm yếu của S?

Tôi phải làm gì mới có thể tìm ra được bí mật khiến cho trái tim S dao động?

Đúng vậy, chỉ có S là người duy nhất biết được thời khắc cuối cùng của anh ấy.

Anh ấy đã chết như thế nào? Là anh ấy tự lựa chọn cái chết sao? Hay là anh ấy đã bị S giết chết? Vào thời khắc cuối cùng đó, anh ấy đã nói gì, anh ấy có vẻ mặt như thế nào?

Anh ấy, người sở hữu tâm hồn giống hệt tôi, câu trả lời mà anh ấy tìm được là gì?

Nếu tôi tìm ra câu trả lời đó, nó sẽ trở thành người dẫn đường cho tôi.

Tôi có nên sống tiếp? Hay tôi nên chết?

Ôi, tôi muốn biết. Tôi thật sự muốn biết. Tôi phải biết được câu trả lời của anh ấy.

Tôi liên tục suy nghĩ về điều đó, cả trong mơ hay khi đang tỉnh. Và rồi, sau một tình huống không ngờ tới, tôi đã nhận được chiếc chìa khóa khiến S sụp đổ.

Cùng với cơn đau kịch liệt như bị một thanh sắt nóng bỏng gi vào lòng ngực, cuối cùng tôi cũng đã hiểu được.

Takeda và Kataoka Shuuji đều cùng một loại người.

Cả hai đều hi vọng mình bị hủy diệt bởi nhân vật tên là S, người hiểu rõ họ nhất, đồng thời cũng là kẻ thù của họ và cả hai đều vì sai lầm của mình mà đánh mất người gần gũi với họ nhất.

Chính vì vậy, cả hai người bọn họ đều mang trong mình cảm giác tự trách mãnh liệt đối với bản thân, và họ dần dần sụp đổ.

Kể từ khi mất đi người bạn thân nhất Saitou Shizuka, Takeda đã mang trong mình một ý thức chuộc tội với cô gái đó, và cô bé liên tục bị giày vò bởi ý thức này. Chính lúc này, lá thư của Kataoka Shuuji có thể được xem là kim chỉ nam để cô bé thoát khỏi sự giày vò này.

Chính vì vậy, Takeda đã hành động.

Cô bé đã để những thành viên cũ của câu lạc bộ bắn cung tiếp cận tôi, người vốn trông rất giống Kataoka Shuuji, sau đó cô bé tìm ra mục tiêu của mình, xác định S là anh Soeda, tiếp đó viết thư cho anh ta.

Như bị rót vào từng giọt, từng giọt độc dược, S dần dần trở nên điên cuồng, còn tôi, tôi chỉ dùng ánh mắt tỉnh táo quan sát S.

Thông qua thái độ của S, tôi biết S không còn bình tĩnh như ngày thường nữa.

Đôi mắt của S không ngừng dao động, giọng nói của S đang run rẩy.

Dần dần, mỗi khi ở một mình, S bắt đầu thở dài, vò đầu bứt tóc, chốc chốc lại quay người nhìn về phía sau.

Takeda muốn biết trước khi chết, Kataoka Shuuji, đồng loại của cô bé, đã

nghĩ gì...

Anh ta đã chết như thế nào?

Anh ta bị người khác giết chết? Hay anh ta đã tự giết chính mình?

Là người khác muốn giết anh ta, hay là anh ta đã tự lựa chọn cái chết của mình?

Takeda rất muốn biết được những điều đó.

Cho dù phải làm ra chuyện gì đi chăng nữa, cô bé cũng muốn biết được những điều đó.

Sắp rồi.

Mọi thứ đã được chuẩn bị.

Tất cả những gì tôi cần làm chỉ là lấy chìa khóa và mở ra cánh cửa đó mà thôi.

Để quyết định tương lai của bản thân, cho dù phải làm ra chuyện gì đi chăng nữa, Takeda cũng phải biết được những điều đó.

Tôi viết thư cho S.

“Mình chờ cậu trên tầng thượng.

Chúng ta sẽ nói chuyện thật lòng”.

Ở trang cuối cùng của quyển sổ lưu lại những lời thật lòng của Takeda với những dòng sau.

Anh Shuuji đã cho tôi đáp án rồi.

Bây giờ thì... đi tới sân thượng thôi.

Lầu 2,

Lầu 3,

Lầu 4,

Cầu thang cứ hướng lên vô tận không có điểm dừng, trong lòng tôi dần sinh ra cảm giác bất an và sợ hãi rằng mình sẽ vĩnh viễn không thể tới được chỗ của Takeda.

Cho dù tôi leo hết những bậc thang này, điều gì sẽ chờ tôi ở phía trước? Lại là một bi kịch mà tôi chỉ có thể đứng nhìn nó diễn ra sao?

Giống như Miu lúc đó, tôi chỉ có thể tuyệt vọng nhìn Takeda nhảy xuống từ sân thượng sao?

Trái tim tôi như vỡ ra, mắt tôi hoa lên, suýt chút nữa thì tôi khụy xuống tại chỗ.

Không được... quá muộn rồi...

Tôi sẽ lại không đến kịp, giống như lúc đó.

Tôi không nên đi tới sân thượng. Nếu tôi đi và nhìn thấy thứ tôi không muốn nhìn, tôi sẽ chỉ lại khiến bản thân thêm đau khổ mà thôi.

Tôi không được đi!

Môi và đầu ngón tay tôi tê dại, tôi thở phì phò như một con thú, mọi thứ trước mắt tôi dần chuyển thành một màu trắng xóa.

Từ khi tôi lên cấp ba đến giờ ‘nó’ chưa một lần phát tác, nhưng từ lúc anh Soeda kéo tôi lên tầng thượng, tôi lại bắt đầu không thể thở được.

Cảm giác đói khát và bất an bủa vây lấy tôi giống hệt như lúc đó, toàn thân tôi trở nên lạnh buốt, từng hơi thở đứt quãng theo cổ họng tôi thoát ra ngoài, cơ thể tôi run rẩy dữ dội, tôi phải dựa vào tay vịn cầu thang mới có thể đứng được.

Đau quá.

Mình chết mất.

Aa, tôi sẽ không đến kịp. Đã quá trễ. Cho dù tôi có lên sân thượng thì cũng quá trễ rồi. Tất cả đều đã quá trễ rồi. Cho dù tôi có làm gì đi nữa thì kết quả tôi nhận được vẫn là nỗi bất hạnh. Tôi chẳng thể làm được gì cả. Đã quá trễ rồi.

... Không, không phải vậy.

Đúng lúc tôi đang đắm chìm trong vực sâu tuyệt vọng, một bàn tay vô hình vươn ra nắm lấy tay của tôi và kéo tôi dậy.

Có lẽ đó là tay của chị Tooko.

Khi tôi cảm thấy vô lực nhất, người đã không chịu từ bỏ và nắm lấy tay của tôi đưa tôi đến tận đây chính là chị Tooko.

Chị Tooko sẽ không bao giờ vứt bỏ tôi.

Khi tôi khóc lóc muốn từ bỏ tất cả và nói rằng tôi không thể hiểu nổi, chị ấy

sẽ nói với tôi chính tôi phải tự mình đi tìm ra câu trả lời đó.

Cho dù đau khổ tới đâu, cho dù bi thương tới đâu, tôi cũng phải tự giã giũa trên chính đôi chân của mình để tìm ra câu trả lời đó.

Giống như Melos nhận được sự tin tưởng vô điều kiện từ Selinuntius*, tôi lại đứng dậy và guồng chân lao lên cầu thang.

Tôi không còn cảm thấy cơn đau nữa, trái tim tôi không còn như sắp rách ra nữa, hơi thở không còn khó khăn nữa, đôi mắt không còn mịt mờ nữa, tôi chỉ tiếp tục chạy như điên hướng về sân thượng.

Một cánh cửa nặng nề hiện ra ở đoạn cuối của chiếc cầu thang mà tôi đã tưởng chừng như dài vô tận, tôi dùng toàn thân đụng vào cánh cửa và khiến nó mở ra.

Bầu trời tháng Năm trong xanh không một gợn mây như mọi khi.

Takeda đang đứng bên ngoài hàng rào.

Tám lưng nhỏ nhắn của cô bé trông thật cô đơn, như thể nó đã mất đi tất cả chỗ dựa.

- Đừng làm thế! Takeda!

Tôi vừa hét lên vừa chạy về phía cô bé. Nghe thấy tiếng tôi, Takeda cũng giật mình, cô bé quay đầu lại. Hai tay của cô bé đang ôm một chiếc cốc in hình con vịt, một ý nghĩ vang lên trong đầu tôi “Ôi, cô bé thực sự đã định tìm tới cái chết sao?”, ngực tôi như thắt lại.

- Đừng làm thế, Takeda. Em đừng tự tìm tới cái chết như vậy. Em không được kết thúc mọi chuyện như vậy! Em không phải là Kataoka Shuuji! Em là Takeda Chia! Em và Kataoka Shuuji là hai con người khác nhau! Em không được tìm tới cái chết chỉ vì Kataoka Shuuji đã lựa chọn như vậy!

Takeda nhìn tôi, trông cô bé như thể sắp khóc.

Tôi vươn người ra khỏi hàng rào và nắm chặt tay của Takeda.

Vừa thở hắt ra, tôi vừa hét lên với cô bé.

- Em phải tìm ra một câu trả lời khác với Kataoka Shuuji!

Nhìn thấy quyển sổ con vịt bị tôi nắm thành cuộn trong tay, Takeda khẽ cười

buồn.

- Anh Konoha... anh đã đọc... quyển sổ đó rồi phải không. Vốn theo dự định của em... phải 10 năm sau mới có người tìm ra nó. Đó là lời nhắn dành cho em của 10 năm sau. Giống như anh Shuuji đã để lại lá thư của anh ấy cho em...

- Em đừng nói chuyện ngu ngốc nữa! Em không cần phải lựa chọn cùng một con đường với Kataoka Shuuji. Em mau quay về bên này đi!

Những giọt nước mắt trong suốt tuôn ra từ đôi mắt của Takeda. Đó là những giọt nước mắt đau khổ của một người có tâm tình không thể được người khác lý giải.

- Nhưng anh Konoha... phải sống tiếp trên cõi đời này là một việc quá khó khăn đối với em, em đã quá hồ thẹn khi phải làm vậy, em không còn lựa chọn nào khác nữa.

Nghe cô bé gào lên nghẹn ngào đầy bi thương như vậy, ngực tôi như bị xuyên thủng, tôi không biết tiếp theo mình nên nói gì.

Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Trời ơi, tôi sẽ lại để cho mọi chuyện lặp lại như với Miu sao?

- Anh Konoha biết không. Lý do anh Shuuji lựa chọn cái chết không phải vì anh ấy cảm thấy có tội với chị Sakiko. Mà là vì cho dù đã thấy chị Sakiko bị xe tông ngay trước mắt, anh ấy vẫn không hề có một cảm giác bi thương nào, anh ấy đã quá tuyệt vọng, quá ghê tởm với chính mình, cho nên anh ấy đã lựa chọn cái chết.

Em cũng vậy.

Em đã giết Shii.

Nếu em không cố tình ngã ra đường, Shii sẽ không quay lại và cậu ấy cũng sẽ không bị xe tông. Chính vì vậy, việc này chẳng khác nào chính em đã giết Shii.

Thế nhưng, khi Shii chảy máu lênh láng và chết ngay trước mắt em, em lại chưa từng có một chút cảm giác bi thương nào.

Trong tang lễ của Shii, em cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào.

Em chỉ ngồi đó ngẩn ngơ như một con ngốc.

Gia đình, bạn bè, và cả cha mẹ của Shii đều thì thầm với nhau rằng em thật đáng thương, chắc em đã quá sốc khi phải chứng kiến người bạn thân thiết chết ngay trước mắt mình nên trái tim em mới đóng chặt như vậy, rằng hãy để em được một mình.

Thế nhưng sự thật không phải vậy!

Em không hề cảm thấy buồn!

Cho dù em đã cố tìm kiếm trong trái tim mình những kỉ niệm về Shii để ép bản thân phải khóc. Em vẫn không thể tìm được một chút cảm xúc nào gọi là bi thương. Cho dù Shii đã chết, em vẫn không hề cảm thấy bi thương!

Một người như em... thật quá kì lạ đúng không ạ? Cho dù đã có người chết, cho dù người chết là bạn thân của em, em vẫn không hề cảm thấy bi thương, em thật quá khác người đúng không ạ?

Giọng của Takeda càng lúc càng kịch liệt, cặp mắt ướt đầm của cô bé càng lúc càng trở nên tuyệt vọng.

Tôi đã không thể nói ra lời phủ nhận cô bé.

Đúng thế, trong suy nghĩ của tôi, cô bé thật sự quá khác người nên tôi đã không thể phủ nhận cô bé.

Tôi cũng từng nếm trải sự đáng sợ của việc bị lấy mất cuộc sống bình thường. Nhưng dù sao đó cũng chỉ vì tôi là một đứa con được nuông chiều bao bọc bởi cha mẹ mà thôi, tôi không thể hiểu được nỗi đau của Takeda, tôi chưa từng nếm trải sự tuyệt vọng của cô bé.

- Em lựa chọn cái chết cũng không phải vì em cảm thấy có tội với Shii. Chỉ là em thấy bản thân mình, kẻ đã không thể cảm thấy bi thương trước cái chết của Shii, thật đáng hổ thẹn, thật đáng ghê tởm, thật quá đáng sợ, cho nên em đã lựa chọn cái chết.

Dazai Osamu cũng từng nói “Chỉ cần chúng ta còn sống trên cõi đời này, những tội lỗi dơ bẩn của chúng ta sẽ bị những tội lỗi đáng hổ thẹn hơn chồng chất lên, sự khổ não của chúng ta sẽ chỉ càng trở nên mãnh liệt hơn”. “Tôi muốn chết, tôi phải chết, việc sống trên cõi đời sẽ chỉ gieo mầm cho tội ác!” Em không

chịu nổi việc phải tiếp tục sống với gánh nặng này nữa rồi! Anh Konoha, anh hãy nói cho em biết, cho dù vậy em vẫn phải tiếp tục sống sao? Anh sẽ nói với em rằng em phải tiếp tục sống sao? Rằng việc em lựa chọn cái chết là sai lầm sao? Em không thể tự giải thoát cho chính mình sao?

Bàn tay đang nắm chặt lấy Takeda của tôi hơi buông lỏng.

Chị Rihoko vì muốn giải thoát cho anh Shuuji mà đã lựa chọn thực hiện nguyện vọng của anh ấy.

Thế nhưng...

Thế nhưng tôi...

Tôi nắm chặt bàn tay vừa lỏng ra.

Takeda mở to mắt đầy ngạc nhiên.

- Anh không biết... anh thực sự không biết. Có lẽ những việc anh sắp làm là sai lầm, có lẽ đối với em những điều anh sắp nói là rất quá đáng. Nhưng anh không thể để cho em chết được. Tại sao lại không được ư? Bây giờ thì chính anh cũng không biết, nhưng anh sẽ giúp em tìm ra một lý do để tiếp tục sống! Thế nên em hãy đợi thêm một thời gian nữa rồi hãy quyết định có nên chết hay không! Em hãy thử sống thêm một lần nữa! Hãy cố gắng sống! Anh sẽ suy nghĩ cùng em, chúng ta sẽ lo lắng cùng nhau! Anh biết anh có thể làm được điều đó!

Nước mắt chảy dài trên má Takeda.

- Cho dù... anh nói như vậy thì...

- Xin em, Takeda, qua bên này đi!

- Không được... em đã...

Takeda vung tay của tôi ra. Động tác này khiến cơ thể cô bé mất thăng bằng, chân cô bé trượt ra khỏi rìa sân thượng.

- Takeda!!!

Quyển sổ con vịt rơi trên nền xi măng, gió lật từng trang giấy phành phạch.

Tôi nằm sấp trên đất, hai tay nắm chặt lấy tay của Takeda.

Hai chân của cô bé, cùng với cánh tay còn lại đang cầm chiếc cốc hình con vịt đang đung đưa ngoài khoảng không như một chiếc điều đứt dây bị vướng vào

cột điện.

- Thả em ra đi... cứ để em chết như thế này...!

Takeda cầu xin tôi với giọng khàn khàn.

- ... Anh không làm được!

Tay tôi như sắp đứt lìa. Đáng chết, nếu tôi không tự giam mình trong nhà suốt như vậy, nếu tôi rèn luyện để có nhiều cơ bắp và sức mạnh hơn thì tốt rồi.

- Làm ơn! Anh Konoha...

- Không được!

Tôi sẽ không buông tay, tôi có thể buông tay sao? Khi Miu ngã xuống trước mắt tôi, tôi chỉ đứng sững ở đó mà không làm gì cả.

Cho dù tôi không hiểu được tâm tình của Miu, cho dù tôi không thể khuyên nhủ cậu ấy, tôi vẫn có thể chạy tới và ôm lấy Miu.

Tôi đã có thể đuổi tay và ngăn cậu ấy lại.

Cho nên lần này tôi sẽ không buông tay, không bao giờ!

- Anh sẽ không cho em chết. Chỉ cần còn sống trên cõi đời này thì ai cũng phải đối mặt với vô số điều đáng hổ thẹn! Anh cũng thế, hai năm trước anh bị người ta gọi là cô gái, là thiếu nữ xinh đẹp bí ẩn, anh quá xấu hổ nên đã tự giam mình trong phòng không chịu đến trường, anh đã cảm thấy tương lai của mình mờ mịt, nhưng bây giờ, em nhìn anh đi, anh vẫn sống, vẫn sống rất tốt!

Takeda mở to mắt ngạc nhiên khi nghe thấy những lời tôi thốt ra.

- C-Cô gái...?

Đúng lúc này, bởi vì mồ hôi, tay của Takeda trở nên trơn tuột.

- Á!

Tay cô bé trượt khỏi tay của tôi.

Tuy nhiên, có thêm hai cánh tay khác lại đuổi ra từ bên cạnh tôi và bắt lấy tay cô bé.

- Đúng thế, ai cũng có những nỗi hổ thẹn mà họ muốn giấu kín trong lòng. Chị cũng thế, dạo trước chị đã lỡ ăn mất quyển *Đại gia Gasby* mượn từ thư viện.

Chị Tooko ép bộ ngực lép của chị ấy xuống nền xi măng, nhấn nhủ mặt mày

một cách khở sở, hai tay chị ấy đang duỗi ra từ khe hở của song sắt và nắm chặt lấy tay của Takeda.

Tôi cũng vội vàng vươn cả hai tay ra nắm chặt lấy tay của Takeda.

- ... Chị Tooko... sao chị lại ở đây?

- ... À, lúc nãy chị đến thư viện thì được một cô bé đang trực ở đó nói cho chị biết là Konoha đã chạy như điên ra ngoài... thế nên chị chạy đi tìm em...

Đối với chị Tooko, người vốn ở trong nhà còn nhiều hơn cả tôi, có lẽ việc giữ tư thế này với chị ấy là rất vất vả.

Takeda thì thào, trông cô bé rất hỗn loạn.

- Lỡ ăn mất... Gasby... là sao... ạ?

Mồ hôi chảy ròng ròng trên vàng trán trắng ngần, chị Tooko trả lời.

- ...Ừ ừ... Trên đời này còn nhiều điều em không thể hiểu nổi đâu. Đi tìm lời giải cho những điều đó cũng là một thú vui trong đời này.

Phía dưới chúng tôi đột nhiên vang lên những tiếng la hét âm ỉ.

Xem ra đã có ai đó nhận ra chúng tôi và trở nên hoảng loạn.

Takeda thở dài nhìn xuống phía dưới. Có lẽ cô bé cảm thấy lè mề mãi mà vẫn không chết được thế này thật phiền phức cho nên cô bé bắt đầu giãy giụa, để thoát khỏi tay của chúng tôi, thấy thế chị Tooko la lên.

- Takeda, ngoài *Mất tư cách làm người* ra thì em đã từng đọc tác phẩm nào khác của Dazai Osamu chưa?

- Ờ?

Động tác của Takeda dừng lại trước câu hỏi bất ngờ của chị Tooko.

Chị Tooko vừa lôi kéo tay của Takeda vừa nói một cách kích động.

- Có rất nhiều người chỉ đọc *Mất tư cách làm người* rồi cho rằng tác phẩm của Dazai rất tầm tối và u sầu, không tốt cho sức khỏe gì gì đó, nhưng mà, đó chỉ là những đánh giá chủ quan phiến diện. Chúng ta không thể chỉ thông qua *Mất tư cách làm người* mà đánh giá toàn bộ các tác phẩm của Dazai được. Chẳng lẽ em chưa đọc *Chạy đi! Melos!* trong tiết Giáo dục công dân sao? Em chưa từng yêu thích Melos, người vốn đi tới thành thị để mua lễ vật cho lễ kết hôn của em gái,

cuối cùng vì nghe thấy những việc ác của đức vua mà nổi lòng hiệp nghĩa rồi xông thẳng vào cung đình giết chết đức vua, sau đó bị bắt lại, em chưa từng yêu thích một nhân vật nhiệt huyết như vậy hay sao? Lòng ngực của em cũng không hề rung động trước tình bạn thắm thiết giữa Selinuntius và Melos sao? Melos đã ở trần chạy tới bên Selinuntius đấy, em có biết không?!

Ôi trời ơi, chị lại đang nói cái quái gì vậy, chị Tooko?

Tôi thật sự rất muốn ôm lấy đầu mình.

Tuy nhiên, chị Tooko vẫn rất nghiêm túc nói tiếp, bất chấp mồ hôi chảy nhễ nhại.

- Em hãy thử tưởng tượng đi! Cho dù thời đại có khác nhau đi chăng nữa, thì cái việc ở trường chạy giữa phố cũng rất đáng hổ thẹn đúng không? Nhưng Melos đã mình trần chạy thẳng tới đích, tới nơi có người bạn của anh ta đang đợi. Ngay cả một vị vua không tin tưởng lòng tốt của con người, bạo ngược, lạnh lùng vô tình như vua Dionysus cũng vì thế mà bị cảm hóa!

Trong trí nhớ của chị thì câu nói của Selinuntius “Melos, sao cậu trần truồng thế kia?” ở cảnh cuối cùng không được in trong sách Giáo dục công dân cấp một. Em hãy thử đọc nguyên tác một lần đi! Chỉ cần câu nói đó của Selinuntius cũng đã rất đáng để đọc thử rồi.

Không chỉ Melos, Dazai còn có rất nhiều tác phẩm tuyệt vời khác mà ở trong đó chan chứa niềm tin và tình yêu đối với con người! Em đọc *Cây diệp anh đào* và *Chiếc sáo ma thuật* chưa, chưa đọc thì nhớ về tìm đọc ngay nhé! Tình thương của người chị dành cho người em gái mắc căn bệnh nan y sẽ bóp nghẹt trái tim người đọc. Cảnh cuối cùng không chỉ có bi thương, nó còn bao hàm sự dịu dàng và tràn ngập ánh sáng, hi vọng. Cả chuyện người em gái muốn cho chị dâu nhìn thấy cảnh tuyết rơi lộng lẫy trong *Câu chuyện đêm tuyết*, và người vợ yêu chồng tha thiết như thời còn là một thiếu nữ trong *Làn da và trái tim nữa*, tất cả bọn họ đều rất ngây thơ và dịu dàng, khiến người ta không thể không yêu quý họ. Cả hình ảnh năm anh chị em xuất hiện trong *Ánh đèn lãng mạn* thay nhau viết cùng một quyển tiểu thuyết, nhìn họ mà chị như đang xem một bộ phim về tình cảm

gia đình. Còn cô gái trong truyện *Nữ sinh* thì đáng yêu đến mức khiến người ta muốn ôm lấy cô ấy mà cưng nựng.

Truyện *Hồ thẹn* lấy bản gốc từ lá thư của một nữ độc giả gửi tới Dazai, *Good Bye* – tác phẩm cuối cùng của Dazai – và *Cậu bé thời thượng* – truyện vẽ nên hình tượng những cậu chàng yêu thích quần áo đắt tiền – đều là những tác phẩm đầy hài hước khắc họa đời sống thu nhỏ của con người. Trong tùy bút *Chính tại tôi nghe*, em sẽ có thể thấy được một Dazai rất “người” khi ông khiêu khích Shiga Naoya. Nếu em ưa thích những câu chuyện cảm động, vậy hãy đọc *Chuyện con chó cưng* hoặc *Tiền!* Chúng đều chứa chan sự dịu dàng của Dazai và niềm tin với con người của ông. Chúng đều là những tuyệt tác rung động lòng người. Nếu em chưa đọc hết những truyện đó mà đã chết thì thật là phí phạm!

Thế loại thuyết phục gì đây?

Có người sẽ thuyết phục người sắp tự tử thế này sao?

Thế nhưng, chị Tooko rất nghiêm túc.

Cực kì, cực kì nghiêm túc, như thể chị ấy đang đặt cược cả tính mạng vào việc này.

Takeda không nói gì, đôi mắt ngược lên nhìn chị Tooko của cô bé dần dần trở nên ướt đầm, rồi nước mắt trào ra.

Có lẽ cô bé không biết phải làm sao trước một bà chị quá kì lạ, quá ngốc như vậy.

Khuôn mặt cô bé nhăn nhúm lại, Takeda nở một nụ cười mà như mếu.

Mồ hôi tuôn ra nhễ nhại, mắt đầy tơ máu, nhưng chị Tooko vẫn dùng hết sức tiếp tục nói.

- Em cũng phải đọc *Truyện cổ tích*, đây là tập hợp những truyện dân gian được cải biên theo lối hài hước ra đời trong thời kì xã hội Nhật Bản bị quản chế nghiêm ngặt sau thất bại trong thế chiến thứ hai. Mẫu truyện *Thỏ và Chồn* trong đó sẽ khiến em ồ lên ngạc nhiên bất ngờ lại còn có cả cách viết truyện như thế này.

Em thấy chưa! Dazai không chỉ có *Mất tư cách làm người* thôi đâu!

Đúng là sau khi viết xong *Mất tư cách làm người* thì Dazai đã lựa chọn cái chết. Đúng là ông ấy cũng từng viết rất nhiều tác phẩm đầy u ám, có lẽ *Mất tư cách làm người* chính là câu trả lời mà Dazai tìm được.

Nhưng chỉ có vậy thì không phải toàn bộ tư tưởng của Dazai.

Trong tác phẩm của Dazai, vẫn còn rất nhiều người tốt bụng và dịu dàng. Vẫn còn rất nhiều người bình thường và yếu đuối nhưng họ luôn cố gắng trở nên kiên cường.

Lấy nguyên mẫu từ quyển nhật ký của người tình Ooda Shizuko, Dazai đã viết truyện *Tà dương* miêu tả sự xuống dốc của một quý tộc gây chấn động một thời. Nhân vật nữ chính Kazuko bởi vì gia cảnh sa sút mà mất đi tình yêu, nhưng cho dù vậy, cô vẫn chấp nhận một mình sinh ra và nuôi dưỡng đứa con trong bụng và kiên cường sống tiếp. Kết truyện cũng không phải *Tà dương* mà là cảnh bầu trời im ắng ban sớm dần sáng ngời bởi ánh mặt trời mọc khiến người đọc cảm thấy rất hưng phấn! Cho dù mặt trời đã lặn, thì chỉ cần vượt qua đêm tối, ta vẫn sẽ thấy nó mọc lên!

Còn nữa, trước khi đọc hết những câu chuyện tuyệt vời về những cảnh sắc mỹ lệ được Dazai khắc họa trong *Phong cảnh hoàng kim*, em tuyệt đối không được tìm tới cái chết! Ít nhất thì em phải sống cho đến khi em đọc đi đọc lại *Dazai Osamu toàn tập* 100 lần, rồi viết một bài báo cáo 1000 trang về Dazai cho chị.

Một giọt nước mắt lăn xuống và rơi vào chiếc cốc con vịt mà Takeda đang cầm.

Những ngón tay của cô bé lỏng ra.

Chiếc cốc rơi thẳng xuống dưới, chạm vào mặt đất và vỡ tan.

Takeda vươn bàn tay trống không ra, nắm chặt lấy tay của chị Tooko và tôi.

Chương cuối: Câu chuyện mới

“Em không được chết!”, đó là những lời anh ấy đã nói với tôi.

Anh ấy nói rằng anh ấy sẽ cùng tôi tìm ra một lý do để tôi sống tiếp, rằng anh ấy sẽ cùng tôi phiên não, thế nên anh ấy muốn tôi hãy hoãn cái chết của mình lại.

“Em không được chết!”, đó là những lời chị ấy đã nói với tôi.

Chị ấy nói rằng nếu tôi chỉ mới đọc Mật tư cách làm người mà đã lựa chọn cái chết thì thật lãng phí. Rằng Dazai còn viết rất nhiều tác phẩm tuyệt vời nữa, cho nên tôi phải sống cho đến khi tôi đã đọc hết tất cả chúng.

Cả hai người đều nắm chặt tay tôi, đều cố gắng thuyết phục tôi.

Tôi đã khóc.

Tôi đã vừa khóc vừa cười.

Tôi vẫn không biết cái gì là buồn, cái gì là vui, cái gì là đau thương, cái gì là hạnh phúc, chỉ là tôi không thể ngăn nước mắt trào ra. Có lẽ, vào lúc đó, mặt của tôi đã nhăn nhúm như một con khỉ trong sở thú, hoặc là như một đứa trẻ mới sinh.

Tôi thả lỏng bàn tay ướt đầm mồ hôi, chiếc cốc mà Shii tặng tôi trượt khỏi những ngón tay và rơi xuống.

Để nhắc mình không được quên tội ác đã làm với Shii, tôi luôn đặt chiếc cốc này ở nơi tôi có thể nhìn thấy.

Nhưng khi nó rời khỏi những ngón tay của tôi, va vào mặt đất và vỡ tan tành, tôi bỗng thở phào nhẹ nhõm.

Lòng tôi trở nên nhẹ nhõm, tôi có cảm giác như mình đã được giải thoát.

Có lẽ đó là vì tôi là một kẻ vô ơn bạc nghĩa.

Có lẽ cho dù làm thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn sẽ phải sống tiếp trong lót con quái vật không hiểu lòng người.

Có lẽ ngày hôm đó, tôi nên kết thúc sinh mệnh của mình trên sân thượng.

Thế nhưng mà, tôi đã duỗi bàn tay của mình và nắm lấy tay của hai người đó.
Mặt của cả hai đỏ bừng, vừa rên rỉ vừa cố kéo tôi lên.

Đúng lúc đó, các thầy cô và người của sở cứu hỏa chạy tới, họ đã giúp kéo tôi lên.

Về sau thầy cô và cha mẹ đều gắng hỏi tại sao tôi lại làm ra chuyện như vậy. Họ hỏi rốt cuộc đã có chuyện gì? Tôi đã bị ai bắt nạt sao?

“Không phải. Con chỉ muốn nghịch một chút nên đã ra đứng ngoài hàng rào chơi, rồi sau đó con bị trượt chân.”

“Con sợ quá, cứ tưởng là mình chết chắc rồi.”

Khi tôi giả bộ khóc lóc thảm thiết và trả lời như vậy, tôi bị mấy người lớn nạt cho một trận vì tội nghịch dại.

Những lời đồn về chuyện này chẳng mấy chốc đã lan ra khắp trường, tôi nhanh chóng trở thành người nổi tiếng.

Có người ở sau lưng nói xấu tôi, có người trêu chọc tôi, có người nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại.

Trong số đó, cũng có người đối xử tử tế với tôi.

Cũng có người nói chuyện với tôi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cũng có người lo lắng hỏi tôi thế này:

- Chuyện đó thật sự không phải là do cậu định tự tử đấy chứ? Cậu gặp vấn đề gì à?

Mỗi người đều có một phản ứng khác nhau.

Có người thiện lương thì sẽ có người ác ý, có người thờ ơ không quan tâm.

Cho dù trong trường học hay ngoài xã hội thì cũng đều như vậy.

Mỗi lần như vậy, tôi đều giả vờ làm một cô bé ngây thơ ngốc nghếch và cười nói: “Hi hi, mình thất bại mất rồi. Xấu hổ quá đi.”

Quả nhiên con người không thể thay đổi dễ dàng như vậy được.

Từ nay về sau, tôi sẽ vẫn mang lên chiếc mặt nạ tên hề và tiếp tục lừa gạt người đời.

Tuy nhiên, tôi không cảm thấy xấu hổ vì việc đó như trước kia nữa.

Tôi đã chia tay với Hiro.

Khi tôi nói với cậu ấy: “Cậu không thích việc bị mọi người chú ý khi ở cạnh mình đúng không?”, Hiro đã trả lời: “Mình đâu có nghĩ vậy đâu...,” nhưng ánh mắt của cậu ấy đã không nhìn thẳng vào tôi.

“Mình cũng cho rằng tốt hơn hết là chúng ta nên giữ một khoảng cách nhất định với nhau.”

Khi nghe tôi nói bằng giọng nói tỉnh táo khác hẳn ngày thường như vậy, Hiro giật mình nhìn tôi như thể cậu ấy đang nhìn một người xa lạ. Sau đó cậu ấy khẽ trả lời: “Mình hiểu rồi”.

Tôi biết bạn Hanamura, quản lý câu lạc bộ bóng rổ, đang để ý Hiro.

Trước đó, bạn Hanamura cũng là một trong những người đã trêu chọc tôi. Thế nên tôi nghĩ rằng bạn ấy chắc chắn sẽ đi an ủi Hiro.

Việc ghi lại những chuyện đã xảy ra từ trước tới giờ cũng không còn khó khăn nữa.

Những lần trước, khi tôi viết ra phần bản chất đáng ghê tởm và xấu xí của mình, nhiều lần tôi thường ngoảnh mặt khỏi quyển sổ.

Tôi đã rất sợ hãi, trong đầu tôi, những con chữ đen sì kia tựa như những lời nguyên do bản.

Tuy nhiên, bây giờ càng viết tôi lại càng cảm thấy mình như đang xả hết nước mù ứ đọng bấy lâu trong lòng ra ngoài, lòng tôi càng lúc càng trở nên sạch sẽ. Khi tôi cầm bút và viết như hiện tại, tâm tình của tôi trở nên bình thản, tôi cảm giác như mình có thể nhìn thấu tương lai xa xôi.

Có lẽ đâu đó trong tôi vẫn còn hối hận tại sao mình đã không chết vào cái ngày hôm đó.

Thế nhưng tôi cũng cảm ơn hai anh chị câu lạc bộ Văn học đã cho tôi biết được rằng “thật tốt là mình đã không chết”.

Nhất định là như vậy.

Còn nữa, nếu như từ nay về sau, có ai đó xuất hiện và nhìn thấu vai diễn tên hề của tôi, tôi sẽ cười và ưỡn ngực ra nói với người đó rằng: “Ừ, đúng rồi đấy.

Bạn giỏi ghê!”.

Nếu như tôi được gặp một người giống như Shii, có lẽ tôi sẽ không bao giờ nói dối người đó nữa.

Một tuần sau sự kiện trên sân thượng.

Giờ tan trường của một ngày tháng Sáu với mưa phùn và những hàng cây ướt đầm nước, Takeda đến thăm câu lạc bộ Văn học, cô bé mang theo bài báo cáo đã được hoàn tất.

- Đây ạ. Em xin lỗi vì đã gửi bài trễ.

Bởi vì chị Tooko đã chạy tới thư viện nên tôi thay chị ấy nhận báo cáo của Takeda.

- Oa, dày ghê. Xem ra em đã dồn nhiều công sức vào tác phẩm này phết nhỉ.

- Hi hi, em viết đại thôi ạ, đến khi nhìn lại thì nó đã nhiều thế này rồi. À mà anh Konoha nè, lúc trước ở kho sách dưới tầng hầm anh đã nói với em là dù cho em có viết thì cũng chẳng có gì thay đổi đúng không?

Takeda nhìn tôi, vẻ mặt cô bé trông rất thanh thản.

- Em cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng khi em thử viết bài báo cáo này, em bắt đầu nghĩ rằng sáng tác cũng có thể cứu giúp người ta. Em chắc chắn như vậy!

- Ừm, có lẽ em nói đúng.

Những câu chuyện Miu viết đã luôn sưởi ấm và gột rửa tâm hồn tôi.

Khi Miu viết truyện trên những trang giấy rời được ghim lại với nhau, trông cậu ấy cũng rất hạnh phúc.

Những câu chuyện đã xảy ra khi đó cũng không phải tất cả đều là hư ảo.

Cho nên, giống như Takeda đã nói với tôi, sáng tác cũng có thể chữa trị và cứu rỗi con người.

- Mà nhắc đến chuyện này em mới nhớ ra, anh Konoha từng nói hồi trước anh là một cô gái đúng không ạ?

- Ô ơ, cái, cái này...

- Lúc đó trên sân thượng anh Konoha đã la lên rằng anh từng bị người ta gọi là “thiếu nữ xinh đẹp bí ẩn” đúng không ạ? Chẳng lẽ anh Konoha bị bệnh giới

tính? Anh là người lưỡng tính ă? Hay thực ra anh Konoha là gay?

- Oaaa, cái đó, chuyện này, thực ra là...

- Còn nữa, chị Tooko cũng từng nói là chị ấy đã lỡ ăn mất sách của thư viện. Chuyện đó rốt cuộc là sao ă?

- Cái đó, thực ra lúc đó, là do chị ấy túng quá nói liều thôi! Làm ơn, Takeda! Em hãy quên hết mấy chuyện đó đi!

Thấy tôi lúng túng mặt đỏ tới mang tai, Takeda mỉm cười, vẻ mặt cô bé đột nhiên trở nên láu lỉnh.

Có lẽ khuôn mặt này là khuôn mặt mà cô bé chưa từng để ai nhìn thấy.

- Vâng, em hiểu rồi. Em sẽ giữ kín chuyện này trong lòng. Dù sao thì ai cũng có những bí mật đáng hổ thẹn mà họ không muốn để người khác biết, đúng không ă?

- Cảm ơn em.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Bí mật của tôi thì cũng thôi đi, nhưng nếu bí mật của chị Tooko mà bị lộ ra thì chúng tôi sẽ gặp rắc rối lớn. Đài truyền hình và mấy thằng cha chuyên nghiên cứu về yêu quái sẽ lũ lượt kéo tới cho mà xem.

- Anh Konoha. Em có thể tiếp tục giữ những lá thư tình mà anh đã viết hộ em không?

-Ồ, em vẫn còn giữ mấy thứ đó à?

Takeda khẽ nở một nụ cười ngây thơ như thường lệ.

- Vâng, em đều cất chúng trong hộp bánh quy yêu thích của mình và bảo quản chúng cẩn thận ă.

Oa, tự dưng tôi cảm thấy có chút xấu hổ khi nghe cô bé nói như vậy. Tuy nhiên Takeda đã có ơn (?) bảo vệ bí mật của tôi và chị Tooko nên tôi cũng không còn cách nào khác.

- Được rồi, nhưng em không được để cho bất kì ai đọc chúng đấy.

- Hì hì, em biết rồi, em sẽ xem chúng như báu vật.

Sau khi gửi lời hỏi thăm tới chị Tooko và nói cô bé sẽ lại tới chỗ chúng tôi chơi, Takeda ra về.

Tôi ngồi xuống ghế xếp, và bắt đầu đọc bài báo cáo của Takeda.

Tiếng mưa rơi lác đác ngoài cửa sổ hoà quyện với tiếng lật giấy.

Âm thanh nhẹ nhàng dần thấm đó ôm lấy tôi, tôi có cảm giác như mình đang trở về thời thơ ấu, nằm trong bụng mẹ và nghe tiếng hát ru.

Không biết từ khi nào, mưa đã tạnh. Ánh chiều tà nhuộm phòng sinh hoạt câu lạc bộ thành một màu vàng óng ánh.

Không biết đã qua bao lâu rồi nhỉ?

Tôi đã quá mải mê đọc bài báo cáo của Takeda, đột nhiên, tôi cảm giác trên cổ mình như có đuôi của một con mèo cọ qua cọ lại, thế là tôi vô thức vươn tay ra bắt lấy nó.(Hửm?)Nhưng đó không phải đuôi mèo, mà là bím tóc của chị Tooko.

Khi tôi ngoảnh mặt sang bên cạnh thì phát hiện ra là không biết chị Tooko đã trở về từ thư viện lúc nào không hay, hiện tại chị ấy đang ngồi trên một chiếc ghế xếp được đặt sát sau lưng tôi. Từ vị trí đó, chị ấy nhòm người lướt qua bờ vai của tôi và đọc bài báo cáo.

(Oa!!!)

Có lẽ vì quá chuyên tâm vào bài báo cáo, chị Tooko vừa lấy ngón trỏ tay phải đặt lên môi vừa chăm chú vào từng con chữ. Chị ấy không nhận ra tay của tôi đang nắm lấy bím tóc của chị ấy.

Không chỉ vậy, bởi vì tư thế nhòm người hiện tại, má của tôi và má của chị Tooko gần như có thể chạm vào nhau. Hàng lông mi rũ xuống và lông tơ trên má chị ấy lấp lánh ánh vàng của tia nắng. Khoảng cách giữa chúng tôi nguy hiểm tới mức chỉ cần lúc nãy tôi nghiêng cổ qua một chút nữa thôi là tôi đã hôn vào môi của chị Tooko.

- C-C-C-C-C-C-C-C-Chị~~ Tooko!

- ... Lật sang trang tiếp theo đi Konoha.

Hả?

Vẫn chăm chú vào bài báo cáo, chị Tooko thì thào vào tai của tôi như vậy.

- Cái này, nhưng mà, cái này...

- Nhanh lên...

Chị ấy hoàn toàn đắm chìm vào trong đó rồi... Một khi chị Tooko đã ở trong trạng thái này, cho dù tôi nói gì đi nữa thì nó cũng chẳng lọt được vào tai của chị ấy.

Hiện tại thì đôi tai của “cô gái văn chương” chẳng thể nghe thấy gì nữa cả.

- V-vâng.

Tôi đành bỏ cuộc và lật sang trang tiếp theo cho chị ấy.

Vừa cảm nhận hơi thở thơm ngát mùi hoa violet và sự ấm áp từ cơ thể của chị Tooko cũng như cảm giác nhón nhột khi bím tóc của chị ấy khẽ quệt nhẹ vào cổ tôi, tôi vừa tiếp tục đọc bài báo cáo của Takeda trong gian phòng nhỏ nhuộm ánh hoàng hôn.

Khi gian phòng đã chuyển từ màu vàng nhạt óng ánh sang màu đỏ rực của bầu trời lúc chạng vạng cũng là lúc chúng tôi đọc xong bài báo cáo.

Chị Tooko khẽ thở dài.

Sau đó, cuối cùng thì chị ấy cũng phát hiện khuôn mặt đỏ bừng cứng đờ của tôi ở sát bên cạnh, chị Tooko vội vàng lùi ra sau.

- A! Kya! Chị xin lỗi!

Bởi vì chị ấy đột nhiên lùi lại, cái ghế chị ấy đang ngồi trở nên mất thăng bằng, rồi chị ấy ngã ngửa ra phía sau, bốn vó chổng lên trời.

- Ôi trời...- ui da... c-cái mộng của tôi.

Cặp đùi thon dài của chị Tooko lộ ra ngoài vì cú ngã, chị ấy đau đến phát khóc.

- Chị không sao chứ?

- Đau mộng quá đi...

Sau khi sửa sang váy áo gọn gàng, chị Tooko ngồi dậy.

Khi tầm mắt chúng tôi chạm nhau, khuôn mặt chị ấy hơi đỏ lên vì xấu hổ, nhưng ngay sau đó, chị ấy nhìn tôi và nở một nụ cười dịu dàng.

- Nhưng mà... thật tốt là Chia đã vui vẻ trở lại nhỉ.

Tôi cũng cười.

- Đúng thế.

Tôi kéo tay chị Tooko và giúp chị ấy đứng lên.

Sau đó, tôi dùng hai tay cầm bài báo cáo của Takeda và trịnh trọng đưa nó về phía chị Tooko.

- Đại tiểu thư, kính xin tiểu thư dùng bữa.

Dưới ánh mặt trời sắp lặn, với một tư thế ưu nhã hơn hẳn mọi khi, chị Tooko ngồi ngay ngắn trên ghế, hai chân hơi nghiêng, sau đó chị ấy cầm lấy bài báo cáo.

- Cảm ơn.

Khẽ mỉm cười, chị ấy lật từng trang của bài báo cáo, và bắt đầu đọc lại từ trang đầu tiên.

Mỗi khi đọc xong một trang, chị ấy lại lấy tay xé trang đó ra và nhẹ nhàng bỏ vào miệng nhai.

- ... Đáng quá.

Khẽ nhíu mày và làm bầm như vậy, chị Tooko tiếp tục nuốt xuống từng miếng một của bài báo cáo.

- Thật sự rất đáng...

Tôi sợ là phần báo cáo này không ngọt ngào như những gì chị Tooko đã mong đợi.

Chị Tooko từ tốn ăn hết bài báo cáo mà tôi dám chắc là vị của nó chẳng hề ngon lành gì, đúng ra còn rất đắng là đằng khác.

Làn da trắng muốt, bím tóc, đồng phục của chị Tooko được nhuộm bởi ánh chiều tà rất rực rỡ nhưng cũng phảng phất chút gì đó hiu quạnh.

Chị Tooko đã từng nói với Takeda trên sân thượng rằng cho dù mặt trời đã lặn thì chỉ cần vượt qua màn đêm nó sẽ lại mọc lên.

Cho dù đã xảy ra chuyện đau khổ tới đâu thì một ngày mai với những điều không giống với ngày hôm nay chắc chắn cũng sẽ đến.

Có lẽ, trong khi lặp đi lặp lại điều đó và hướng tới tương lai, con người cũng sẽ dần thay đổi.

Có lẽ ngay cả nỗi đau tưởng chừng như cả đời không bao giờ nguôi rồi cũng có lúc dần phai nhạt.

Sẽ thật tốt nếu ở một nơi nào đó, Miu, người đã gieo mình từ sân thượng xuống vào ngày hôm đó cũng đang nở nụ cười.

Cho dù chúng tôi không được gặp lại nhau thì tôi cũng hi vọng ở đâu đó dưới bầu trời với ánh hoàng hôn dịu dàng này, cậu ấy đang mỉm cười.

Có lẽ điều đó chỉ là mong muốn của chính tôi.

Tôi mở xấp giấy bản thảo được đóng lại thành tập ra và bắt đầu viết.

Vừa khẽ nhăm nháp bài báo cáo, chị Tooko quay sang hỏi tôi:

- Em viết cái gì đấy Konoha?

- Bí mật ạ.

- Này, Konoha... hôm nào đó em thử viết tiểu thuyết đi. Chị rất muốn đọc câu chuyện mà Konoha viết.

Chị ấy đột nhiên khẽ nói như vậy, khiến trái tim tôi hơi xao động.

Khi ngẩng đầu lên khỏi trang giấy, tôi nhìn thấy nụ cười dịu dàng của chị Tooko.

Tôi nghĩ chị Tooko vẫn chưa biết được quá khứ đáng xấu hổ đó của tôi.

Thế nên vừa nãy có lẽ chị ấy chỉ buột miệng nói ra như vậy mà thôi.

Chị Tooko quay lại “dùng bữa”.

Tôi cũng tiếp tục viết lên giấy bản thảo.

Sẽ có một ngày nào đó tôi lại có thể viết tiểu thuyết sao? Tôi muốn được viết tiểu thuyết sao? Tôi thật sự không biết.

Tuy nhiên, có một điều tôi biết chắc chắn, đó là hôm nay tôi sẽ viết ra một bài văn thật ngọt ngào cho chị Tooko.

Nó sẽ là món tráng miệng sau khi chị ấy ăn xong bài báo cáo đáng ghét của Takeda.

Lời tác giả

Chào các bạn, tôi là Nomura Mizuki. Tựa truyện mới lần này của tôi là câu chuyện xoay quanh “Cô gái văn chương” Amano Tooko và Inoue Konoha, người (đã từng) được xem là nữ tác giả thiên tài xinh đẹp đeo mặt nạ.

Bởi vì tôi muốn tựa truyện tiếp theo được viết theo một phong cách hoàn toàn khác so với những truyện tôi từng sáng tác trước đây, thế nên tôi đã thảo luận với người phụ trách và cho ra đời tác phẩm này. Vốn dĩ theo những gì chúng tôi thảo luận ban đầu thì đây sẽ là một bộ truyện có bầu không khí khá nghiêm túc, thế nên tôi đã định để cho nhân vật “chị Tooko” là một người có tính cách cực kì lạnh lùng tàn nhẫn. Tuy nhiên, đến khi bắt đầu viết thì tôi lại viết ra một nhân vật lạc quan yêu đời có tính cách hoàn toàn trái ngược với những gì đã được dự định, trên quảng cáo của truyện cũng đã được dán nhãn “truyện hài hước pha chút bi kịch”.

Hài... Hài hước? À, không, thực ra thì... vâng, đúng là truyện này chẳng có gì hài cả, nhưng, ờ thì, cái này... bởi vì nó là một câu chuyện “nghiêm túc”... cho nên... tôi đã sợ là sẽ chẳng có ai mua truyện cả... thế nên... để cho chắc thì tôi đã...

Tôi rất hi vọng bộ truyện này sẽ trở thành một câu chuyện vừa ấm áp vừa khiến người ta cảm thấy nhói khi đọc.

À, tiện thể nói về việc Tooko thao thao bất tuyệt về Dazai Osamu trong truyện, thực ra tôi cũng giống như Konoha, trước đó chưa từng đọc tác phẩm nào của nhà văn này trừ mấy truyện được in trong sách giáo khoa. *Mất tư cách làm người* cũng thế, hồi tôi còn học cấp ba, tôi đã bị ấn tượng mạnh khi nghe một người bạn của tôi lẩm bẩm thế này: “Đọc quyển sách này thì sẽ muốn tự sát mất thôi...” thế là từ đó, trong suy nghĩ của tôi *Mất tư cách làm người* = Quyển sách bị nguyên rủa, và tôi đã tránh nó như tránh tà. Tuy nhiên, khi viết bộ truyện này, tôi đã thử đọc qua một lần *Mất tư cách làm người*, và ấn tượng của tôi về nó đã thay đổi 360 độ. Bây giờ tôi đã hoàn toàn là một fan hâm mộ của Dazai rồi! Tôi

đặc biệt thích tuyển tập truyện ngắn của Dazai, bạn nào chưa đọc thì nhất định phải thử đọc nó một lần nhé!

Phụ trách phần vẽ tranh minh hoạ lần này là chị Takeoka Miho. Cách lên màu đầy cảm giác huyền ảo và trong suốt của chị ấy thật sự đã khiến tôi phải thờ dài thán phục. Hình tượng Tooko cũng được vẽ ra y như những gì tôi tưởng tượng trong đầu. Lần đầu tiên cầm bản nháp mà chị Takeoka đưa cho tôi, tôi đã không kìm được xúc động. Chị Takeoka, chân thành cảm ơn chị vì những bức minh hoạ tuyệt vời!

Mỗi lần bắt đầu một tựa truyện mới, tôi đều rất lo lắng không biết mình có thể đi được tới cuối cùng hay không. Tôi sẽ nỗ lực hết mình, thế nên nếu các bạn cũng có thể đi cùng tôi đến cuối chặng đường, tôi sẽ rất vui. Hẹn gặp lại!

Ngày 04, tháng 04 năm 2006

Nomura Mizuki

Chào các bạn, tôi là Takeoka Miho. Nhờ có sự giúp đỡ của chị Nomura, cuối cùng tôi cũng có thể vẽ ra một cách chi tiết bộ đồng phục, sách vở, cặp và giấy bản thảo của Tooko và Konoha để đem tới cho các bạn.

Tôi có quên gì không nhỉ...?

Takeoka Miho

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những văn tịch dưới đây:

- *Anh đào - Mật tư cách làm người* (Tác giả: Dazai Osamu, NXB Holp Pub, xuất bản lần đầu năm 1985)

- *Mật tư cách làm người* (Tác giả: Dazai Osamu, NXB Shinchousha, xuất bản lần đầu năm 1952)

- *Chạy đi! Melos!* (Tác giả: Dazai Osamu, NXB Kadokawa Shouten, bản chỉnh sửa, xuất bản lần đầu năm 1970)

- *Sự thật về tình yêu của Dazai Osamu, quyển sổ cái chết và vụ tự tử trong đêm mưa tại Tamagawa* (Tác giả: Yamazaki Tomie, biên tập: Nagashino Kouichirou, NXB Gakuyou Shobou, xuất bản lần đầu tiên năm 1985)

Cô gái văn chương

và
Hồn ma
đói khát

2

Nomura Mizuki

Tập 2:

Cô gái văn chương và Hồn ma đói khát

Chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học Amano Tooko là một người yêu sách đến mức độ muốn ăn-tươi-nuốt-sống các tác phẩm. Cuốn sách kể về cuộc sống của Inoue Konoha, một cậu học sinh lớp dưới ngày nào cũng bị “Cô gái văn chương” tự phong này quay như chong chóng. Một ngày nọ, ai đó đã nhét vào “hòm thư tư vấn tình yêu” của câu lạc bộ Văn học những mẫu giấy, trong đó viết những chữ “đáng ghét”, “ma quỷ” cùng với một loạt dãy số bí ẩn. Tooko gọi đó là “lời tuyên chiến với câu lạc bộ Văn học” và kéo Konoha vào một cuộc điều tra, nhưng “thủ phạm” lộ diện lại là một cô bé, mỉm cười và nói với họ rằng “*Tôi đã chết rồi*”.

Những bí ẩn trong trường học, với phong vị hài hước pha chút cay đắng, tập 2 xin được bắt đầu!

Phải giết cô ấy thôi!

Cùng với thân thể run lên bần bật bởi cơn điên trời dậy, ý hấn đã quyết.

Đúng thế, giết, giết đi.

Để khoảng thời gian được quay ngược này không thể trở về như cũ. Để cô ấy vĩnh viễn bị trói chặt vào thế giới của hấn.

Ôm áp thi thể cô ấy trong lòng, lấy xương làm gối và ngủ yên cạnh cô ấy trong cùng một cỗ quan tài. Mắt, mũi, bờ môi, làn da, thịt, máu, xương, mọi thứ của cô ấy – tất cả sẽ thuộc về hấn. Mười đầu ngón tay của hấn thô bạo thít chặt chiếc cổ trắng ngần như tuyết và lạnh như băng của cô ấy, hấn thì thảo với giọng khô khốc.

“... Vĩnh biệt, Kayano – Kẻ phản bội.”

Chương mở đầu:

Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu – Tôi từng là kẻ chỉ biết giam mình trong phòng

Nơi đây là chốn thiên đường dành cho những kẻ chán ghét con người.

Đã từng có một quý ông nào đó nói như vậy khi lui về quê nhà ở ẩn. Còn tôi, khi đang là học sinh lớp 9, cũng đã tự nhốt mình trong phòng suốt nửa cuối của năm học. Giữa ban ngày tôi đóng chặt rèm cửa, nằm trên giường trùm chăn kín mít, dùng móng tay xé toạc ga trải giường, “mặt trời không mọc cũng chẳng sao, ngày mai vĩnh viễn đừng bao giờ tới thì càng tốt”. Tôi chỉ biết vùi đầu vào gối, sụt sùi thổn thức.

Ở Nhật Bản này có biết bao nam sinh lớp 9, cơ sao chỉ có mình tôi phải nếm trải tình cảnh này.

Tôi đã gây ra chuyện gì cơ chứ?

Nào tôi có phải là một kẻ chán ghét con người đâu. Chẳng qua do tình cờ mà cuốn tiểu thuyết đầu tiên tôi viết trong đời được chọn trao giải “Sáng tác của năm dành cho tác giả nghiệp dư”, tình cờ tôi lại là văn sĩ trẻ tuổi nhất trong lịch sử giải thưởng, rồi cả việc bút danh Inoue Miu của tôi nghe giống tên con gái cũng chỉ là sự tình cờ nốt.

Thế mà, cuốn sách đó khi được xuất bản bỗng nhiên đứng đầu danh sách những tác phẩm bán chạy, công chúng bỗng nhiên bàn tán về “một nữ văn sĩ thiên tài trẻ tuổi xinh đẹp và bí ẩn” – để rồi cái giá đổi lại là, tôi đã đánh mất thứ vô cùng quan trọng đối với mình.

Mặc cho tôi không bao giờ có thể gặp lại người con gái đặc biệt mà tôi thích suốt từ thuở ấu thơ thêm một lần nào nữa, thì thế giới vẫn cứ ca tụng thiếu nữ thiên tài 14 tuổi, đua nhau phỏng đoán về thân phận thật sự của cô bé một cách ích kỷ và tùy tiện. Gần như ngày nào tôi cũng phải nhận những lời thúc giục về tác phẩm tiếp theo từ phía nhà xuất bản.

Tại sao tôi phải tiếp tục viết tiểu thuyết khi mà chuyện đó đã xảy ra với Miu cơ chứ? Làm ơn để cho tôi yên đi. Tôi chẳng phải thiên tài cũng chẳng phải tiểu thư nhà quyền quý lúc nào cũng kè kè với chiếc ô trắng đầu. Không bao giờ tôi viết tiểu thuyết nữa!

Mồ hôi lạnh túa ra khắp thân thể, các đầu ngón tay tê cứng, lồng ngực tôi như đang bị xoay vặn trong một bàn kẹp khổng lồ*, đau đớn đến cùng cực, không thể nào thở nổi. Tôi khóa cửa phòng, nhắm chặt hai mắt, bịt chặt hai tai, cắt đứt toàn bộ liên hệ với bên ngoài, chọn cách coi mọi thứ đều không tồn tại.

Những gì xảy ra bên ngoài cánh cửa đều chỉ là giấc mơ mà thôi. Hiện thực chỉ tồn tại ở phía bên này cánh cửa, còn phía bên kia đều là dối trá. Xin đừng ai mở cánh cửa đó ra. Xin đừng bước vào trong này. Nếu cánh cửa được mở ra, thế giới của những điều giả dối sẽ biến thành hiện thực, sẽ tràn vào như một trận sóng thần. Tôi sẽ bị nó nuốt chửng, sẽ chết chìm trong đó mất.

Tôi cắn chặt chiếc chăn ẩm ướt sặc mùi mồ hôi của mình đến độ chân lợi rỉ máu, và điều tôi mong mỏi từ sâu thẳm trái tim trong lúc đó là mình có thể quay ngược thời gian và sửa chữa lại toàn bộ mọi việc.

Nếu có thể trở về quá khứ, dù chỉ là vài tháng thôi ...

Nếu làm được vậy, tôi tuyệt đối sẽ không viết tiểu thuyết gì hết. Cũng không có chuyện tham dự giải tác giả mới gì hết.

Tôi vẫn là một học sinh cấp hai bình thường, ở bên cạnh Miu, ngắm nhìn nụ cười của Miu, lắng nghe cô ấy kể chuyện – những câu chuyện đẹp dễ tựa ánh nắng vàng xuyên qua kẽ lá. Tôi sẽ lại chệnh choáng say sưa với muôn vàn ngôn từ rục rờ mà cô ấy viết ra. Chỉ vậy thôi là đủ làm cho tôi thỏa mãn từ tận đáy lòng, tôi cũng không phải sợ hãi thế giới, sợ hãi con người. Đáng lẽ tôi có thể sống một cuộc sống bình yên và hạnh phúc.

Tôi muốn trở về quá khứ.

Tôi muốn làm lại.

Làm ơn hãy biến con trở lại là con của ngày xưa, trước khi con bắt đầu cầm bút viết tiểu thuyết, con cầu xin người, thưa Chúa.

Thế nhưng, cho dù cậu bé lớp 9 đang giam mình trong phòng tối này có cầu nguyện thành tâm đến đâu đi nữa, trên đời làm gì có chuyện một điều ước có lợi như thế được đáp ứng cơ chứ.

Khi mùa đông dài thật dài kết thúc, cuối cùng tôi cũng loạng choạng lê người rời khỏi chiếc giường, thi vào cấp ba, và trở thành học sinh trung học.

Và đây, mùa hè năm lớp 11...

Trong câu lạc bộ Văn học chỉ có hai thành viên, tôi đang cần mẫn viết bữa điểm tâm nhẹ cho một “cô gái văn chương”.

Chương 1:

Không được đối xử tệ với thức ăn

Chị Tooko xé roẹt một góc tờ giấy bằng những ngón tay thanh mảnh, đưa mẫu giấy vào miệng rồi bật cười khúc khích.

- Ngọt thật.

Sau đó, thêm một miếng ... Rồi lại một miếng nữa ...

Chị ấy dùng tay xé vụn tập vở kẻ ô vuông dày đặc những dòng chữ viết bằng bút chì HB, sau đó đưa lên miệng, dùng đỉnh nhai, tạo thành những tiếng lạo xạo nho nhỏ, rồi nuốt ực một cái.

“Vị ngọt này ... thật là dễ chịu ...” chị Tooko khẽ cúi gương mặt nhỏ nhắn và lẩm bẩm một cách lơ đãng. Bỗng nhiên, miệng chị ấy cong lên phát ra một tiếng “Hử?”, sự hoài nghi hiện rõ trên hai đồng tử đen láy đang mở lớn, cơ má giật giật. Mồ hôi trán túa ra, một cách rất e dè, chị ấy đưa mẫu giấy cuối cùng vào miệng, và ngay lập tức bật thẳng người dậy khỏi chiếc ghế xếp.

- Cay ~~~~~ y !!!!

Hai bím tóc đuôi sam mỏng như đuôi mèo đen vung lên vung xuống, nước mắt giàn giụa, chị Tooko vừa bám ghi lấy lưng ghế, vừa trách mắng tôi với vẻ rất căm tức:

- C-Cay Chị thấy lưỡi mình như sắp rách toác ra, còn tưởng như lửa sẽ bùng ra từ hai hốc mắt và nước mũi chuẩn bị chảy ròng ròng đến nơi rồi ấy. Câu chuyện này, cay quá trời quá đất đấy, Konoha!

Tôi gấp tập giấy viết 50 trang lại, xếp bút chì vào, thản nhiên đáp:

- Chẳng phải là do đề tài kết hợp quá tệ hay sao à? “Vườn táo” và “xích đu hoa” thì tạm chấp nhận được, nhưng còn “máy giặt hoàn toàn tự động” thì lệch pha rành rành ra đấy còn gì.

Truyện tam đề - loại truyện kể được sang tác dựa vào ba đề tài cho sẵn – là món điểm tâm ưa thích của chị Tooko.

Cuối giờ học, mỗi khi tôi đến phòng câu lạc bộ, lúc nào cũng thấy chị Tooko – tay khư khư chiếc đồng hồ bấm giờ màu bạc – đang ngồi đợi sẵn.

- Nào, Konoha, đề tài hôm nay là “Spaghetti trứng cá đối khô”, “Tokyo Dome!”* và “chàng trai cung Xử Nữ”. Hãy viết một câu chuyện c~~~~ cực kì ngọt ngào nhé. Thời gian là đúng 50 phút. Nào, bắt đầu!

Giữa nguyên nụ cười tỏa nắng không vương chút phiền muộn trên gương mặt, chị ấy bấm đồng hồ tạch một cái.

Và sau đó, bà chị sẽ xé bài văn tôi viết ra thành từng mảnh, đưa lên miệng, nhai nhóp nhép rồi buông lời bình phẩm đại loại như:

- Măm măm ... Phần giữa hơi bị nhạt thì phải. Em thử rút ngắn và tăng nhịp của câu văn lên một chút, biết đâu lại ổn hơn đó. A, câu cuối, thật mềm và ngon~. Cứ như bánh pudding hương xoài ý.

Chị Tooko, một nữ sinh lớp 12, nghĩa là trên tôi một lớp, đồng thời cũng là một yêu quái chuyên ăn những câu chuyện.

Cũng như chúng ta ăn bánh uống nước, bà chị này sẽ ăn ngấu nghiến những trang giấy đầy chữ viết tay hay chữ in như thể chúng rất ngon lành, và tranh thủ cơ hội phô bày sự thông thái.

Nhưng hễ tôi nhắc đến hai chữ “yêu quái” thì y như rằng bà chị sẽ phồng mang trợn mắt lên mà phản pháo: “Cấm gọi chị là yêu quái! Chị đơn thuần là một “cô gái văn chương” yêu thích mọi câu chuyện trên đời một cách cuồng nhiệt đến mức muốn ăn hết chúng vào bụng mà thôi.”

Nếu chỉ bàn đến những gì mắt thường nhìn thấy, chẳng hạn như hai bím tóc đuôi sam buông dài đến tận eo, cặp mắt đen trong veo đầy vẻ tri thức, nước da trắng muốt, thân hình thon thả không một đường cong, không phải nghi ngờ gì, chị Tooko đích thị là một cô gái văn chương bước ra từ những ngày quá khứ đầy hoài niệm đẹp đẽ, một tiểu thư cao quý rất hợp với màu tím của hoa violet.

Tiếc rằng thực chất bên trong, chị ấy là một kẻ tham ăn, chuyện gì cũng thích chĩa mũi vào, nói ngắn gọn là một bà chị lớp trên phiền toái.

- Sụt sịt ... Lưỡi chị vẫn còn tê rần đây này. Chị đã thầm mong đợi một câu

chuyện tình yêu vừa ngọt ngào vừa cay đắng làm rung động trái tim đầy biết không hả? Vậy mà sao em lại viết thế này chứ. “Một cậu bé bị cuốn vào máy giặt tự động, bay đến vườn táo nơi tận cùng của thế giới, mỗi lần cậu đứng đưa qua lại chiếc xích đu hoa, những trái táo có hình mặt người lại phát ra tiếng kêu thất thanh và rung lộp độp”. Không thể tin được.

Ừ... Chị đã nghĩ đây là món bánh táo phết kem tươi và ăn một cách ngon lành, thế mà thay vì táo thì bên trong lại nhồi đầy mì cay đỏ choét, thay vì bột quế thì lại có vị như rắc một đồng shichimi* ấy ~~~~~.

Có vẻ như táo mặt người có tác dụng kích thích siêu mạnh, cho nên bà chị vừa sụt sùi nước mũi vừa khóc thút thít.

- Em chỉ viết theo đúng đề tài chị Tooko đưa ra thôi mà. Chị không nên phàn nàn gì mới phải chứ.

- Konoha đúng là đồ lạnh lùng. Dù nhìn vẻ ngoài trông như tiểu huân tước Cedric*, nhưng bản chất thực sự lại là bà giáo Minchin* xuất hiện trong cuốn *Công chúa nhỏ Sara ý*.

- So sánh kiểu gì thế ạ? Em đâu có tóc vàng mắt xanh, cũng không mặc cái áo có tay bông nào hết.

- Chị muốn ăn tuyển tập truyện ngắn Aiken để rửa miệng. Chị muốn ăn *Dây chuyền những giọt nước mưa*, chị muốn ăn *Mảnh trời trong chiếc bánh*, chị muốn ăn *Ba lễ khách*, chị muốn ăn, muốn ăn, muốn ăn lắm cơ ~~~~~.

Chị Tooko quỳ cả hai đầu gối trên ghế xếp, ôm ghì lấy lưng ghế, ngúng nguẩy đu đưa tới lui. “Nhìn chị kia, bộ chị là trẻ con mẫu giáo đang mè nheo ở gian đồ chơi của trung tâm thương mại chắc.” Tôi vừa tỏ vẻ sốc vừa nói.

- *Ba lễ khách* từng được in trong sách giáo khoa nhĩ. Xem nào, truyện kể về ba nam nhân viên làm việc tại một ga tàu ở vùng sa mạc, họ xin nghỉ phép và mỗi người tham gia vào một chuyến hành trình riêng, phải không?

Chỉ chờ có thế, gương mặt chị Tooko lập tức bừng sáng, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

- Ừ, chuẩn đấy. Joan Aiken là nhà văn người Anh, sinh năm 1924, chuyên

viết truyện cho thiếu nhi. Truyện dài kì *Con sói ở biệt trang Willoughby* đầy diễn biến gay cấn, có sức hấp dẫn y hệt những miếng bánh gừng giòn tan mà đám trẻ em trong truyện được mẹ chúng nướng cho làm đồ ăn vặt ấy, chị khuyên em đọc thử nhé, cả truyện ngắn của bà cũng tươi trẻ và ngon tuyệt cú mèo! *Ba lữ khách* thì ngon như trái cây tươi ấy. Những trái cam bở ra vàng ươm, những trái thanh yên* tươi tắn, những trái nho xanh đẹp tựa đá quý. Khi chúng tan ra trong miệng, em sẽ cảm nhận được nước ép chảy ra tràn trề nữa đó.

Chị Tooko cụp hàng mi dài xuống, khép nhẹ hai mắt, nghiêng đầu lằm bằm một cách vui sướng. Cứ lúc nào nói về đồ ăn là chị ấy lại có biểu cảm hạnh phúc thế đấy.

Phòng sinh hoạt câu lạc bộ nằm hiu quạnh ở góc phía Tây tầng ba của khu lớp học, trước đây vốn là nhà kho. Dọc theo những bức tường là từng chồng sách chất thành đồng, bề mặt phần không gian khiêm tốn còn lại chỉ đủ để đặt một chiếc bàn gỗ sồi cũ kĩ lồi lõm.

Buổi hoàng hôn, giữa căn phòng câu lạc bộ đầy bụi bặm nhuộm trong ánh vàng mật ong của mặt trời sắp lặn, tôi luôn ngồi tại chiếc bàn lung lay cũ nát, dùng cây bút chì bấm HB viết chi chít chữ vào tập vở kẻ ô.

Những lúc đó, chị Tooko thường co cả hai chân lên ghế xếp, ngồi bó gối, những ngón tay thanh mảnh lật từng trang sách với nét mặt sung sướng cứ như trên đời này không còn gì vui thú bằng. Thi thoảng, bà chị sẽ liếc trộm sang tôi, kiểm tra xem tiến độ bữa ăn nhẹ của mình đến đâu, môi khẽ mở như thể hài lòng lắm rồi lại cầm đầu đọc sách tiếp.

Trong câu lạc bộ thì chỉ có hai người, tôi đảm nhận viết bữa điểm tâm cho chị Tooko cũng đã được hơn một năm.

- Ôi~, càng lúc chị càng muốn ăn truyện của Aiken ý. Phải rồi!

Chị Tooko hình như vừa nảy ra một ý tưởng điên khùng nào đó, chị ấy đột ngột mở to đôi mắt lóe sáng như đèn pha, vừa mỉm cười gian xảo vừa rướn mình lên.

- Biết đâu lại có một lá thư thật n~ngọt ngào được bỏ vào hòm thư ở sân

trong thì sao.

Hòm thư được nhắc đến là một thứ chị Tooko đã đặt ở sân mà không thèm xin phép, đã thế chị ấy còn viết vào đó mấy dòng quá ư phiền nhiễu: “Chúng tôi sẽ giúp bạn đạt được tình yêu đời mình. Những bạn có nhu cầu xin gửi thư vào đây. Kí tên: Toàn bộ thành viên câu lạc bộ Văn học.”

Món khoái khẩu nhất của chị Tooko là những truyện viết tay chỉ có một trên đời. Hơn nữa, nếu đó là những câu chuyện tình lãng mạn thì bà chị càng không thể cưỡng lại. Thay vì lấy thù lao người của ta, chị Tooko yêu cầu họ viết một bản báo cáo thuật lại những cảm xúc thuần khiết của mình, tất cả nhằm mục đích được nếm món ăn mà bà chị ưa thích. Chị ấy là một người không ngần ngại lao tâm khổ tứ, miễn là có được đồ ăn ngon.

Nhưng tôi thì chỉ muốn bà chị này thôi ngay cái trò lôi tôi vào mấy mớ bong bong đó đi.

- Em không thể viết hộ thư tình nữa đâu đấy.

Tôi nói thẳng thừng, nhưng người đối diện hoàn toàn chẳng thèm để tâm.

- Ồ ... rồi ~

Chị Tooko bước nhanh xuống khỏi chiếc ghế xếp, đáp lại bằng một câu thờ ơ chẳng để trả lời ai cả, rồi chạy ra coi hòm thư với cái dáng bước đi đầy hứng khởi.

Rõ thật là ...

Còn lại một mình trong phòng, tôi thở dài.

Gió lùa vào từ ô cửa sổ để mở, lật tung các trang giấy đặt trên chiếc bàn gỗ sồi.

Mùa hè năm nay mát hơn năm ngoái nên cảm giác khá dễ chịu, một điều may mắn với cái phòng sinh hoạt chẳng có điều hòa này. Cầu cho chị Tooko đừng chĩa mũi vào mấy vụ việc rắc rối đâu đâu nữa, kéo lại biến khoảng thời gian mát mẻ này thành một “mùa hè đắm mê hội”.

Trong khi tôi vừa thanh thoi ngắm nhìn những áng mây trắng phía bên kia tấm rèm cửa bị gió thổi tung lên, vừa nghĩ ngợi mấy điều kể trên, thì chị ấy đã

quay lại, hai bờ vai nhỏ gồng lên tức tối.

- Thật là quá đáng! Nhìn nè Konoha.

Chị Tooko ném thẳng mớ giấy xuống mặt bàn màu nâu, điệu bộ vô cùng phần uất.

Thứ chị cầm về là những mẫu giấy nhỏ đủ loại hình dạng, mép giấy nhám nhò trông có vẻ như bị xé ra từ vở thép. Trên đó có những kí tự viết bằng bút chì.

“Ghê tởm” “Cứu tôi với” “Đồ ma quỷ” “Sợ quá” “Đau quá” “Biến đi” ...

Khi nhìn thấy những con chữ đầy đe dọa nhảy múa trên những mảnh giấy xé vụn xấu xí, tôi mở to hai mắt, nín thở.

Cũng có cả những tờ giấy chỉ toàn các con số.

“1 28 6 4 27”

“1 28 6 4 27 35 17 26 13”

“12 6 29 35 2 18 30 35 18 29”

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 2 26 4 35 12 28 28 26 4 35 24 18 4 27 30”

- Những con số này có ý nghĩa gì vậy nhỉ?

Chị Tooko nhíu mày, quả quyết nói với một thái độ kỳ nghiêm túc.

- “4” là “tử”, “1 28 6 4 27”, chắc chắn không sai, nghĩa của nó là “1 (nhất định), 28 (hai đứa bà tám), 6 (xấu), 4 (tử), 27 (hai cái thầy)”. Rồi. Đây đúng là thư thách đấu gửi đến chúng ta.

Nghe những lời rửa xả đó, tôi ngây người mất một lúc, nhưng sau đó cũng nhanh chóng lấy lại hồn vía.

- Chị chờ chút coi. Chưa gì chị đã nhảy bỏ vào kết luận thế à? Biết đâu đây chẳng phải thư thách đấu gì cả, mà chỉ là một trò chơi khăm của ai đó thôi thì sao. Lại còn “chúng ta” nữa chứ, chị dừng ngay cái việc gom cả em vào cho em nhờ.

- Em nói gì thế, Konoha. Cứ cho rằng đó chỉ là trò chơi khăm đi nữa, chị cũng không đời nào bỏ qua cho một kẻ dám quăng một thứ không ngon lành gì ... à không, một trò chơi xấu rẻ tiền, thiếu tinh tế như thế này vào hộp quà vật quý giá của chị ... à nhầm, hòm thư thiêng liêng của câu lạc bộ Văn học. Đây là trận

chiến vì sự tồn tại của câu lạc bộ Văn học đó. Chẳng lẽ vì câu lạc bộ Văn học chỉ có hai người mà chúng ta chịu cảnh bị khinh thường như những kẻ ngốc vậy sao? Chúng ta phải cho người ta biết rằng thành viên của câu lạc bộ Văn học này tuy là thiểu số nhưng đều là những thành viên ưu tú xuất sắc.

- Trận chiến ấy hả... Chị đang tính toán đến mấy thứ kiểu như đánh du kích nữa phải không?

- Ủ, đúng đó. Nếu cần thiết, chị sẽ đánh trống và thổi tù và nữa.

Hồng hét rồi. Cái triệu chứng mất kiểm soát thường nhật lại phát tác ra rồi. Đảm bảo là trong đầu chị Tooko lúc này đang nảy ra hàng đống ảo tưởng, điên rồ với một tốc độ chóng mặt. Mỗi khi như thế, chẳng ai hãm nổi “cô gái văn chương” này nữa.

- Sắp thi cuối kì rồi nên em về đây.

Chị Tooko lập tức dùng hai bàn tay của mình bám chặt lấy cánh tay tôi, khi thấy tôi vội vã dọn đồ định chuồn về.

- Không cho. Chúng ta sẽ theo dõi sân trong bắt đầu từ hôm nay. Đây là mệnh lệnh của chị đây, Konoha.

Lúc đó, ngực của chị ấy đè vào cánh tay phải của tôi, phẳng đến mức đáng thương, xẹp đến độ khiến người ta nghi hoặc liệu chị ta có đúng là nữ sinh lớp 12 không. Chính sự thương cảm không đúng chỗ đó là nguyên nhân làm tôi khựng lại đồng thời lỡ mất cơ hội tẩu thoát khỏi tay chị ấy.

Thế là suốt những ngày quý báu trước đợt thi cuối học kì, tôi phải cắm rễ ở sân trong cùng với chị Tooko.

Và rồi...

- Á! Lại nữa này!

7 giờ sáng. Thảm cỏ trong sân đầm nước bởi trận mưa đêm qua.

Bên cạnh một thân cây già vươn lên sừng sững từ trong góc khuất của sân là một chiếc hộp chôn nửa mình dưới đám cỏ, một chiếc hộp yêu quái... à không, là hòm thư tư vấn tình yêu. Chị Tooko nhìn chòng chọc vào nó và hét lên.

- Ôi không ... Mình đã đến trường sớm hơn hẳn một tiếng. Hôm qua sau khi

tan học mình cũng đã nán lại trường đến sát 6 giờ cơ mà.

- Có khả năng thư được bỏ vào hòm lúc nửa đêm.

Điều đáng ngạc nhiên là, những mẫu giấy ghi chép đáng ngờ mà tôi cứ nghĩ chỉ xuất hiện một lần, từ đó ngày nào cũng được gửi.

Nội dung hầu như vẫn thế, những từ “đáng ghét”, “đừng đến đây nữa”, “đồ ma quỷ” vẫn xuất hiện đều đặn. Chưa hết, còn cả những dãy số không rõ nghĩa...

- Cái dãy số “1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30” lặp lại rất nhiều, nhưng rốt cục nó mang ý nghĩa gì nhỉ?

Chị Tooko nhướn lông mày lên, trả lời với bộ mặt nghiêm túc.

- Đây nhé. “1 (nhất định), 28 (hai đứa bà tám), 6 (xấu), 4 (tử), 27 (hai cái cây), 35 (biến thái), 3 (ma), 13 (xui xẻo), 6 (xấu), 4 (tử), 31 (ma chuột), 35 (biến thái), 2 (hai đứa), 26 (hai kẻ xấu xa), 4 (tử), 35 (biến thái), 12 (thật dị), 28 (hai đứa bà tám), 29 (vĩnh cửu), 26 (hai kẻ xấu xa), 4 (tử), 35 (biến thái), 24 (hai đứa cùng tử), 18 (người đưa đám), 4 (tử), 27 (hai cái cây), 30 (ma trôi), đó, nghĩa thế đó!”

- Hiểu chết liền.

- Kỹ năng đọc hiểu của em còn non lắm nhé, Konoha. Nói ngắn gọn thì điều dãy số này muốn nói là “Hai đứa xấu xa, bà tám, biến thái rồi sẽ chết cùng nhau, biến thành hai cái cây dị dạng, chỉ có ma đi đưa đám như một hình phạt vĩnh cửu!”

- Chị càng nói em càng không hiểu. Nhưng mà cách giải thích nghĩa đó liệu có chính xác không đây?

- Ở này ... em dám nghi ngờ chị sao? Chị là ai nào, là “cô gái văn chương” nhé. Dù là Christie hay Queen hay Akagawa Jirou thì chị cũng đọc bằng sạch rồi đấy.

Akagawa Jirou hình như không phải thuộc dòng văn chính thống... Mà thôi, bây giờ chuyện đó sao chả được.

- Thế thì, chị mau mau tìm ra thủ phạm giùm đi. Tuần sau là thi cuối kỳ rồi đấy ạ. Em muốn ở nhà học bài.

- Konoha này, đời học sinh ấy mà, có những thứ còn quan trọng hơn phương trình và kí hiệu hóa học đấy.

- Ngụy biện.

Cái bộ dạng bây giờ của hai đứa tôi, từ sáng sớm tinh mơ đã ngồi xôm kiêu dân anh chị, chụm đầu vào nhau nói chuyện thậm thà thậm thụt, vô cùng giống một đám ngu ngốc vô công rồi nghề.

“Chị không thích. Tuyệt đối không thích đâu!”

Giờ nghỉ trưa. Sau một hồi nài ép chị Tooko, mặc cho chị ta cứ ra sức chống cự, tôi cũng lôi được chị ấy đến hội trường biểu diễn hòa nhạc nằm trong khuôn viên trường. Đó là một tòa kiến trúc xa hoa, gồm một hội trường lớn có sức chứa lên đến nghìn người và vài hội trường nhỏ hơn, thuộc quyền sở hữu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng. Câu lạc bộ này rất đông thành viên, từng đoạt giải thưởng trong các cuộc thi, nếu so với câu lạc bộ Văn học phải lấy kho để đồ làm phòng sinh hoạt và hoạt động một cách ẻo lả này, thì bản chất khác nhau một trời một vực như là thị bò Matsusaka* và chikuwa* vậy.

Chủ nhiệm của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng đó, nhạc trưởng Himekura Maki, sau khi nghe câu chuyện của chúng tôi liền tùm tùm cười vui vẻ.

- Hừm, có chuyện như thế sao? Hai người cả buổi sáng lẫn giờ tan học, ngày nào cũng đi rình vậy hả? Ái chà, thật vất vả quá!

Từ ô cửa sổ trên mái vòm, ánh nắng chói chang của mùa hạ tràn xuống lấp lánh gợi đến cảnh tượng nơi thánh đường trong nhà thờ. Trên tường treo đầy những bức phác họa và tranh vẽ màu nước, chính giữa căn phòng có một tấm vải bạt căng ra trên giá vẽ.

Chị Maki ngồi bắt chéo chân trên ghế, tay cầm cọ vẽ. Chị ấy có sức quyến rũ khác biệt rất xa so với người Nhật, gương mặt sắc sảo nét nào ra nét đấy, mái tóc nâu dài lượn sóng tằm trong nắng vàng, và khác hẳn chị Tooko, chị ấy có một thân hình đầy đặn, biết cong những chỗ cần cong. Thực tế, chắc chị ấy là con lai, vì tôi nghe nói mẹ chị ấy là người nước ngoài.

Chị Maki nói rằng thực ra chị đã từng muốn tham gia vào câu lạc bộ mỹ thuật.

Bây giờ, trong giờ nghỉ và sau giờ học, chị ấy luôn ngồi vẽ một mình tại xưởng vẽ nằm bên trong hội trường hòa nhạc. Chị ấy được hưởng sự đối đãi đặc biệt như vậy vì chị ấy là cháu gái của hiệu trưởng, và hơn nữa, còn nắm trong tay một mạng lưới quan hệ và cung cấp thông tin thuộc mọi lĩnh vực.

- Đến tìm mình ngay từ đầu có phải tốt hơn không. Bỏ mà làm thế mình sẽ điều tra ngay cho. Tooko thiệt xa cách quá đi.

Đối diện với ánh nhìn mang vẻ chọc ghẹo đó, chị Tooko chỉ biết cắn môi một cách khô sở.

Trước khi chị ấy kịp nói gì, tôi nở một nụ cười lịch sự với bộ mặt ngoan hiền nhất mà tôi có thể trưng ra trước mặt người khác.

- Đúng là chị Maki có khác. Quả nhiên là nơi bọn em có thể trông cậy.

Chị Tooko lườm tôi cực kì bất mãn. Dám cá là bà chị đang nghĩ “Ý em là không thể trông cậy gì vào chị đây có phải không?”. Trái lại, chị Maki thì nói với vẻ thoải mái.

- Ờ thì, nhờ những mối liên hệ với các thành viên cũ và họ hàng nên chị không thiếu nguồn tin thôi mà.

- Nếu vậy chị mau mau...

Tôi nhướn người lên, nhưng chị ấy vừa kéo dài giọng vừa nói tiếp.

- Có điều, để tìm ra thủ phạm gửi những mẫu giấy ghi chép đó thì phải kèm theo một điều kiện. Bỏ hiểu mà, Tooko?

Những lời đó khiến mặt chị Tooko đỏ bừng lên đến tận mang tai. Chị ấy vung vẩy hai bím đuôi sam dài thượt và hét lên.

- Bỏ đang tính bắt mình làm người mẫu khóa thân chứ gì! Mình từ chối.

Chị Maki... vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

À thì, đúng là chị ấy có nói đã luôn để mắt đến chị Tooko ngay sau khi nhập học. Nhưng mà, tôi cho rằng thay vì vẽ bộ ngực phẳng lì của chị Tooko, chị Maki cứ soi gương mà tự vẽ tranh khóa thân của mình còn đáng hơn nhiều. Đúng là không thể chối cãi rằng con người ta luôn bị hấp dẫn bởi những gì mình không có.

Chị Tooko tay nắm chặt thành hình quả đấm, tức giận nói:

- Thấy chưa, chính vì thế này mà chị không muốn đến chỗ của Maki đây. Mụ này chẳng khác quái gì mấy lão cấp trên dè già say xỉn trong bữa tiệc của công ty, luôn mồm “Cởi đi cởi đi” cả. Này nhé, tôi là một “cô gái văn chương” đáng yêu trong sáng. Là một cô gái nhu mì* chứ không như Maki nhé. Là một Yamato Nadeshiko dễ thẹn thùng nhé. Dù có là con gái với nhau cũng không có chuyện thoát y tùy tiện nhé.

Yamato Nadeshiko kiêu gì mà lại ngồi cho cả hai chân lên ghế xếp, hoặc là ngồi tách hai chân như cưỡi ngựa, dung đưa tới lui, nhai sách rau rầu trước mặt người khác thế hả...

-Ồ thế hả? Thế thì tớ không hợp tác được rồi. Đáng tiếc quá.

Chị Maki đáp gọn lỏn không thương xót. Tôi bèn thành khẩn hạ mình:

- Chị có thể xem xét lại chuyện đó không?

- Konoha! Sao lại phải cúi đầu trước con người này chứ! Em còn có một đàn chị duyên dáng có thể trông cậy được ở ngay đây cơ mà.

Tóm lấy cánh tay tôi, chị Tooko vừa lẩm bầm “Nào, đi thôi” vừa bắt đầu quay gót.

Trời ạ, lại định tiếp tục trò theo dõi bí mật à? Tuần sau đã thi cuối kì mất rồi.

Trên gương mặt chị Maki bỗng hiện lên một nụ cười nham hiểm, chị ấy cất giọng nói với chị Tooko – lúc này vừa ra đến cửa, đang phồng mồm trợn má thông báo “Xin lỗi đã làm phiền”.

- Nè, thủ phạm của những lá thư bí ẩn đó, biết đâu lại là ma thật ấy chứ nhỉ? Tớ từng được một thành viên cũ của đội kể cho nghe một câu chuyện rằng, hàng đêm có một con ma “hiện” lên đi quanh quần vật với trong trường và viết lại những con số đó.

- Konoha không được tin câu chuyện tâm xàm đó đâu đấy. Ma có gì chứ, đào đâu ra.

Sau giờ tan trường... hay đúng hơn là buổi tối. Những vì sao đang nhấp nháy trên bầu trời.

- Vâng vâng. Sao chúng ta không về đi thôi? Quả 9 giờ rồi đấy ạ.

Từ vị trí ngồi trên sàn bê tông dưới mái hiên của khu nhà lớp học, dòm về phía hòm thư, chị Tooko cương quyết nói:

- Không đâu. Hôm nay chị sẽ không rời khỏi đây một bước, cho đến khi nào thủ phạm ra mặt thì thôi. Chị sẽ bắt được thủ phạm, rồi chứng minh cho Maki thấy trên đời này không hề có ma.

Theo câu chuyện của chị Maki, thì hình như hơn mười năm trước, trên tường phòng sinh vật và bàn của phòng hóa học xuất hiện những dãy số do ma viết lại.

“Tuy những dãy số đó bây giờ không còn nữa, vì được viết bằng bút dạ dầu nên dùng chất tẩy rửa là trôi đi sạch, nhưng đây là câu chuyện ma nổi tiếng được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác của trường ta còn gì? Hai người chưa bao giờ nghe kể từ các anh chị thành viên cũ sao? À quên, xin lỗi nha. Câu lạc bộ Văn học làm gì có thành viên cũ nào nhỉ.”

Những lời đó đã làm tổn thương trầm trọng niềm kiêu hãnh của một người hết lòng yêu quý câu lạc bộ Văn học là chị Tooko đây, cho nên vừa ra khỏi hội trường hòa nhạc, bà chị ngay lập tức tuyên bố.

- Tối nay ta sẽ không ngủ, Konoha!

Điều đáng sợ là, trông bà chị hăm hở tràn đầy khí thế, có vẻ chị ấy tính ngồi rình cho đến sáng thật.

- Yêu quái chuyên ăn các câu chuyện còn tồn tại thì dù có ma cũng có làm sao đâu? Ta cứ coi thủ phạm là một con ma rồi rút lui đi thôi.

Muốn về nhà sớm được giây nào hay giây nấy, tôi đề xuất ý kiến một cách khó chịu, và liền bị bà chị lườm bằng đôi mắt tóe lửa.

- Chị không phải yêu quái! Chị chỉ là một “cô gái văn chương “ có sở thích ăn sách mà thôi. Dù chị có cực kì rộng lượng mà chấp nhận bị gọi là yêu quái đi chăng nữa, chị cũng không muốn bị xếp chung với ma. Cái kiểu kết luận “Mọi chuyện xảy ra đều là một giấc mơ “ hay là “Tất cả là do ma quỷ gây ra “ thật quá rẻ tiền và chẳng giải quyết được vấn đề gì cả. Chị không tin có ma quỷ đâu.

Hay là chị Tooko ôm một mối thù nào đó với ma chăng? Chẳng phải hời

trước chị ấy còn nói “Nếu gặp ma chị sẽ ném muối “ đấy sao?

Thế nhưng, với tình hình này, tôi sẽ không về được mất. Trời ơi, kì thi...

Mẹ tôi tưởng là tôi ở lại nhà bạn để học. Sau khi làm trực nhật cuối giờ, tại bất điện thoại trong trường tôi lấy có thể này. “Con định đến nhà một người bạn trong lớp để ôn thi. Ồ? Tên ả? Akutagawa ả. Thế nên có lẽ con sẽ về muộn...”

“Konoha đã kết thân được với bạn đến vậy rồi cơ đấy. Thật may quá!” - Mẹ tôi vui mừng.

Từ khi tôi vào cấp ba, chưa có lần nào tôi đi chơi với bạn bè cả, hẳn là mẹ đã lo lắng lắm. Ngực tôi thắt lại bởi cảm giác có lỗi. Đã thế chuyện học hành cũng là nói dối, sự thực điều tôi đang làm là chơi trò thám tử với một bà chị yêu quái học lớp trên.

“Mẹ ơi, con xin lỗi”. Nghĩ thầm học được chút nào hay chút ấy, tôi mở bộ đề môn đại số ra, dựa vào ánh đèn đường và ánh trăng để bắt đầu giải toán.

- Konoha gương mẫu thật đấy.

- Chính chị cũng phải thi đấy.

- Trong giờ học chị học hành đàng hoàng lắm, nên mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Bà chị nói với thái độ hóm hỉnh, đưa gương mặt nhỏ nhắn lại gần tôi và nhòm vào bộ đề bài tập.

Hai bím tóc thắt đuôi sam dài buông xuống từ vai, mùi hương hoa violet đột nhiên thoảng qua mũi tôi.

Chị Tooko vừa mới cam đoan bằng giọng điệu rất ra dáng một đàn chị “Có chỗ nào không hiểu, chị sẽ chỉ cho nhé”, mặt hơi vênh lên và ánh mắt sáng lấp lánh dịu dàng, thì ngay sau đó, bà chị nghẹn giọng khi nhìn vào những phương trình viết trong tập đề bài.

- ... Gì thế này, em giải những câu hỏi khó thế này ả hả? Không lẽ lớp Konoha là lớp đặc biệt dành cho học sinh ôn thi đại học ả? Định giữ bí mật với chị rồi thi vào Toudai* hay sao?

- Trường mình làm gì có lớp nào như thế. Với cả cỡ này chỉ là dạng cơ bản thôi. Năm ngoái chị Tooko cũng phải học rồi chứ ?

- Th-Thế hả? Sự tương thích giữa chị với máy móc và các con số không được tốt cho lắm...

Chị ấy lóng ngóng liếc ra chỗ khác.

Bỗng dưng thấy tò mò, tôi bèn hỏi thử :

- Nói vậy thì, chị có ăn được các con số không ?

- Không phải là không ăn được... Đầu tiên chị thường đọc các con chữ bằng mắt, cảm nhận bằng trái tim rồi sau đó mới cho chúng vào miệng. Chữ số thì chỉ là chữ số thôi, đúng không nào? Nếu chị không thể tìm ra ý nghĩa của chúng, thì dù có cho vào miệng đi nữa, cũng sẽ chỉ thấy như đang nhai mì ống chưa luộc khô không khôc mà thôi.

Ra là vậy...

Đã có lần tôi nghe chị Tooko nói rằng dù chị ấy có ăn những thứ mà chúng ta vẫn ăn như bánh mì hay cơm nắm thì cũng không cảm nhận được bất cứ hương bị gì. Vụ này cũng tương tự thế ha.

- Thế, cả chữ Latinh cũng vậy à ?

- Ừ. Nếu chị không hiểu ý nghĩa của từ ngữ đó, chúng sẽ thành mì ống khô có hình dạng ABC thôi.

Sau khi thì thảo bằng vẻ mặt buồn xo, một nụ cười e ấp như cánh hoa violet hiện lên trên môi chị Tooko.

- Nhưng mà, đúng là chị cũng muốn đọc thử bản gốc của những tác phẩm văn học nước ngoài. Những câu chuyện tuyệt vời khiến trái tim người ta phải rung động như thế, mà chị chỉ có thể nhìn thấy toàn chữ Latinh thì thật là đáng buồn. Vì thế chị học tiếng Anh nghiêm chỉnh cực kì. Ngoài ra, còn cả tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Đức và tiếng Trung nữa. Vừa tra từ điển vừa đọc từng chút một cũng khá là sốt ruột, nhưng khi chị tâm niệm từng chữ từng chữ đều rất quý giá, thấy được rằng chúng nắm giữ ý nghĩa riêng, phát ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ, chị cảm giác tim mình đập thành thịch. Những ngôn từ đó luôn có một hương vị hảo hạng, như là tan ra ngọt lịm trong miệng ý.

Chị Tooko mê mãi nói một tràng với chất giọng rất đôi dịu dàng, mềm mại.

Ánh trắng trong vắt chiếu sáng gương mặt trắng trẻo của chị ấy. Chị ấy lúc này toát ra một vẻ vô cùng thần bí, xinh đẹp, khác xa so với ngày thường, nhìn thấy cảnh tượng này, tôi chợt nghĩ “Chắc, thỉnh thoảng chiều theo cái thói ích kỉ của chị Tooko cũng không tệ lắm”.

- Với bài tập toán cũng vậy, nếu chị cố gắng giải đến cùng, biết đâu sẽ có một hương vị đặc biệt thì sao ạ.

- A... cái đó... chị nghĩ là... không đâu, chắc thế.

Trông cái bộ dạng lúng túng và hai má bắt đầu chuyển màu của chị ấy, tôi suýt phì cười.

- Thôi nào, kể cả là Konoha đi nữa thì cũng phải có môn học kém chứ?

- Cũng đúng ha, thỉnh thoảng môn Hán văn làm em đau hết cả đầu.

- Cái đấy là môn tử của chị đó. Cứ giao cho chị, chị sẽ chỉ bảo đàng hoàng! Nào nào, lấy sách giáo khoa ra đi. Giới hạn ôn thi là phần nào thế?

Ngay lúc chị Tooko đang vui sướng lắc lắc để cánh tay tôi thúc giục, tiếng chuông đột nhiên vang lên.

- Kya!

Chị ấy giật thót và hét ầm lên. Tôi cũng ngẩng mặt lên ngay lập tức. Đã quá giờ tan học lâu rồi, nên chắc chắn không thể có chuyện chuông reo, thế mà tiếng chuông lại vang lên rõ mồn một.

Tôi nhìn vào đồng hồ đeo tay, kim giờ sắp chỉ vào số 10.

- Đêm đến hơi bị nhanh đấy nhỉ.

“Em nói gì đấy Konoha! Á á!” – chị Tooko hét lên một lần nữa.

Ánh sáng đồng loạt phát ra từ tám kính cửa sổ của các phòng học và bắt đầu nhấp nháy liên hồi.

Hơn nữa, còn có những âm thanh dồn dập vang vọng “bộp, bộp, bộp” như có ai đó đang vỗ tay, sau cùng lẫn vào trong những thứ đó tôi còn nghe được cả tiếng con gái khóc lóc thảm thiết.

Khi tiếng kêu yếu ớt “Mở ra đi... cho tôi vào trong đi...” vọng đến tai, tôi cảm giác lông tơ khắp người mình dựng đứng cả lên.

Gai ốc nổi toàn thân, các giác quan đều trở nên nhạy cảm. Tay, chân, cổ và gáy đều tê cứng, cơ thể dần lạnh như băng, ngược lại không khí thì như thể nóng lên, nặng nề.

- Chị Tooko, thủ phạm xem ra đúng là ma rồi.

K-Không phải đâu, không phải! Chỉ là nghe nhầm thôi. Cả ánh sáng đó cũng chỉ là đèn neon cũ bị hỏng thôi. Thời điểm bắt đầu cháy bóng ấy, đèn sẽ lóe lên còn gì.

- Nếu là cháy bóng thì không thể bật tắt một loạt cùng lúc như thế kia được!

Ánh sáng lập lòe khiến đầu óc choáng váng và âm thanh dồn dập như chọc thủng lỗ tai cứ tiếp tục kéo dài. Nhưng hơn hết, tiếng khóc kia mới là thứ ném chúng tôi xuống vực sâu sợ hãi.

Môi chị Tooko khẽ run lên, lặp đi lặp lại mấy câu “K-Không có, không có ma, chắc chắn không có ma”, còn tay thì ghì chặt lấy áo tôi.

- Đúng vậy, không có...

Đúng lúc đó, một bóng người lơ mờ hiện ra trong sân.

Chị Tooko nín thở ngay tắp lự.

Cô gái đó...

Cô gái hiện ra từ trong bóng tối, tay cầm chiếc cặp học sinh màu đen và mặc đồng phục. Nhưng mà đồng phục đó trong không giống loại đã được sửa đổi theo kiểu hiện đại với áo thủy thủ vạt ngắn và váy xếp ly như chị Tooko đang mặc.

Bộ đồng phục đó nhìn quê mùa hơn một chút, một bộ váy liền kiểu thủy thủ... phải rồi, tôi đã nhìn thấy nó qua một bức hình cũ treo trong trường. Đây là mẫu cũ trước khi trường tôi tiến hành thay đổi đồng phục! Không chỉ có thế, đang hè mà thứ tôi thấy ở đây lại là đồng phục mùa đông!

Cô gái đó di chuyển với những bước chân xiêu vẹo cứ như đang trôi lềnh bềnh trên không khí, khi đến trước hòm thư thì ngồi xồm xuống.

Rồi cô ta lôi ra từ trong cặp một quyển vở và cây bút, sau khi viết cái gì đó lên tờ giấy, cô ấy bắt đầu xé và nhét chúng vào hộp.

Chẳng biết từ lúc nào, ánh sáng lập lòe cùng những âm thanh đau đầu nhức

óc đều đã ngừng lại.

Không gian xung quanh đã tĩnh lặng trở lại, ngoài tiếng gió ra, chúng tôi không còn nghe thấy gì khác nữa.

Tuy nhiên, cô ta vẫn còn ở đó. Hờ hững và lặng lẽ, tắm mình trong ánh trăng bạc, cứ tiếp tục viết, tiếp tục xé. Cảnh tượng đó quá quái dị, làm cho chúng tôi không tài nào rời mắt.

Cánh tay đó nhìn thế nào cũng thấy quá gầy. Trông chẳng khác gì mấy con ma-nơ-canh không có máu lưu thông bên trong. Mà không, không phải chỉ có cánh tay. Eo nhỏ, bờ vai mỏng dính, tấm lưng hẹp, mái tóc màu hạt dẻ trong suốt, chưa hết, cái gáy trắng bệch dị thường nổi lên trên nền đêm tối... Cơ thể đó chỗ nào cũng gầy gò, cũng không có sức sống và tái mét, nói tóm lại, hoàn toàn không thấy giống một con người đang sống và hít thở chút nào!

Tôi nuốt nước miếng xuống họng một cách khô sở, miệng khô rát, tay ướt đầm mồ hôi.

Rốt cục, cô gái kia đang làm cái quái gì ở đằng đó vậy. Người nhét những mẫu thư vào hộp là cô ta sao?

- U... Trên đời làm gì có ma.

Bỗng nhiên, chị Tooko tay vẫn nắm nguyên vạt áo của tôi, bước về phía cô gái làm tôi giật bắn.

- Ô hay, sao lại lôi cả em theo?

- Em cũng là một thành viên của câu lạc bộ Văn học còn gì. Này, thử ra hỏi xem cô ta đang làm gì đi.

- Tại sao lại là em!?

- Mệnh lệnh của đàn chị đó.

Khi chúng tôi đang cãi cọ thì cô gái ấy quay lại.

Chị Tooko hốt hoảng dừng chân. Tôi cũng nín thở.

Gương mặt của cô gái xinh đẹp và cân đối như búp bê phương Tây nhưng làn da thì trắng xanh như lửa ma trời, nét mặt trống rỗng vô hồn, hoàn toàn chẳng có thứ gọi là cảm xúc...

- B-Bạn là ai? Bạn đang làm gì ở đây vậy?

Vào khoảnh khắc đó, cặp mắt trông rỗng bồng bồng lên sức sống.

Hai má cô gái ánh lên màu hồng phấn, trên môi nở một nụ cười rạng ngời đến mức tự cao tự đại. Chúng tôi nhìn chăm chăm cô ta với nỗi ngạc nhiên tột độ.

Gì vậy nè, cô gái này...!

Cô ấy kiêu kì trả lời bằng một giọng nói dễ thương ngọt như mía lùi.

- Tôi là Kujou Kayano. Làm gì, ở đâu là chuyện của tôi. Tôi sẽ làm việc tôi thích vào lúc nào mà tôi muốn.

Chị Tooko kéo áo tôi – đưa lúc này vẫn đang đàn ra vì rối trí trước sự thay đổi của cô gái – và bước lên trước một bước.

- Mình là chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học, Amano Tooko. Bạn là người đêm nào cũng nhét những mảnh giấy kì cục vào hòm thư của câu lạc bộ mình sao ?

- Phải đó. Tôi đã viết những lá thư ấy đấy. Ở nhà, chú Hironobu và mọi người cứ giám sát tôi, rồi lại phàn nàn này nọ, ồn chết đi được.

- Thư mà bạn nói là gửi cho bọn mình? Hay là cho ai khác ?

Nghe câu hỏi xong, cô ta hất cằm.

- Chuyện đó tôi không nói cho chị biết đâu. Thôi tôi về đây. Tại mấy người phá đám mà tôi thấy chán rồi.

Cô ta nhét giấy bút vào cặp, đóng lại, rồi đứng dậy, chẳng thèm phủi đám cỏ dính vào váy mà cứ thế bước đi.

Ồ, cô ta sắp đi về thật kìa !

- Đợi chút đã! Những con số ngày là gì vậy?

Chị Tooko luống cuống lôi mẫu giấy từ hòm thư ra, đưa nó về phía cô gái.

Cô tay quay đầu lại, neho mắt với vẻ ngỗ nghịch.

- Chuyện đó là bí mật riêng của tôi và người ấy.

Ánh mặt ngọt ngào quyến rũ đó như xuyên thẳng vào ngực tôi, làm cơ thể tôi run lên từng hồi.

Dù cô gái này chỉ trạc tuổi chúng tôi, nhưng đôi mắt là của người trưởng thành.

Giống như một người bất tử đã sống từ một quá khứ xa xôi nào đó...

- Chờ đã!

Chị Tooko nắm lấy cánh tay cô gái để giữ cô ta lại.

Trong khoảnh khắc, dường như chị ấy bị kinh ngạc bởi một điều gì đó.

- !!

Đôi đồng tử đen mở to đầy sợ hãi. Tuy nhiên khi đôi chân đã vững vàng trên mặt đất, chị ấy vẫn tiếp tục nói.

- N-nè, nếu như... bạn đang có chuyện gì khó xử, thay vì làm như thế này, hãy nói cho mình nghe...

- Hehehehe...

Bất chợt, cô ta bật cười khúc khích. Giọng cười tuy thanh thoi nhẹ nhàng nhưng đầy ngang ngạnh và vô cùng kì dị và khiến chị Tooko cũng phải run sợ. Cánh tay chị ấy đang giữ lấy cô gái liền buông lỏng ra.

Cô gái rút tay ra, khoe miệng cong lên duyên dáng.

- Hehe, vô dụng thôi. Bởi vì, tôi đã chết từ lâu rồi.

Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

Chị Tooko tròn tròn mắt, giật lùi thảng thốt.

Cô gái vừa cười vừa chạy như bay về phía cổng trường. Mái tóc màu hạt dẻ dài quá vai bồng bềnh một cách tao nhã, tà váy bay phấp phới như đang nhảy múa, đôi chân trắng trẻo nổi bật dưới ánh trăng đầy quyến rũ. Tôi chỉ biết nhìn theo mà không nói nổi một lời nào.

Khi cơ thể gầy gò mỏng manh như cánh phù du ấy loạng choạng bước đi rồi hoàn toàn bị màn đêm nuốt chửng, chị Tooko rã rời ngồi phịch xuống mặt đất.

“Chị Tooko!”- Tôi cuống lên.

Chị ấy níu lấy áo tôi, giọng nói run rẩy.

- C... Cô gái ấy... Cánh tay gầy khủng khiếp... Gầy và khô cứng như một bà lão trên trăm tuổi ý. Cứ như chỉ có da bọc xương thôi vậy.

- Thế thì đúng là có ma thật chị nhỉ ?

- Không đời nào...

Vừa toan đứng lên, hai chân chị ấy lại yếu ớt khụy hẳn xuống. Hai hàng lông mày trĩu xuống, chị Tooko ngược nhìn tôi bằng khuôn mặt ngượng nghịu, thú nhận:

- Làm sao bây giờ, Konoha. Chị không đứng dậy nổi nữa.

Chương 2: Kia là ai vậy?

Cô ấy chết rồi...

Vừa trở về nước, hấn bàng hoàng khi biết được sự thật ấy.

Chuyện này là thế nào? Vì sao cô ấy không ở đây?

Trong trái tim hấn, ý muốn phục thù cô đã lấn át mọi thứ. Để kéo cô xuống địa ngục, để buộc cô đền bù cho tội phản bội, hấn đã quay trở về mảnh đất này, vậy mà... Vậy mà cô đã chết sao? Cô ấy – một nửa linh hồn còn lại của hấn?

Thế giới của hấn như bị đập vỡ tan tành, linh hồn của hấn như bị quăng ra ngoài biển giữa trận cuồng phong, bị nhấn chìm bởi những ngọn sóng đen cuồng loạn.

Hấn đâm vào tường không biết bao nhiêu lần, đến mức tường như bàn tay đang ghi chặt kia có thể vỡ nát, và gào khóc như một con thú.

- À... này... chị nói trước để em khỏi hiểu lầm nhé... không phải vì chị sợ ma quá mà không đứng dậy nổi đâu. Tại đúng lúc đó căn bệnh đau hông kinh niên của chị phát tác thôi.

Một tiếng đã trôi qua kể từ lúc chúng tôi gặp ma ở sân trong.

Hai đứa tôi nép sát vào nhau, cùng bước đi trên phố trong đêm tối.

Hoàn toàn chẳng phải không khí ngọt ngào tình tứ gì đâu. Chẳng qua là vì chị Tooko bị đau hông, dù thế nào cũng không thể tự mình đi bộ nổi, nên tôi bắt buộc phải dìu chị ấy về.

- Thật đấy, chỉ là bệnh đau hông của chị thôi. Không phải tại ma quỷ gì đâu. Chỉ là cái chỗ bị trật khớp hông bé nó tái phát đó mà.

Chị ấy bám lấy tay tôi, mặt đỏ ửng, vừa bước loạng choạng vừa nhắc đi nhắc lại hàng chục lần.

Điều đáng ngạc nhiên hơn cả là trong tình trạng thế này mà lúc này chị ấy vẫn còn phát ngôn được câu: “Ta sẽ đuổi theo con ma đó”, rồi cố gượng đứng

dậy nhưng liền ngã bổ chửng, mặt thì đập thẳng xuống bãi cỏ một cái đau điếng. Đầu mũi của bà chị lúc này vẫn còn đỏ tấy.

- Hờ... lần đầu tiên trong đời em biết có căn bệnh kinh niên như thế tồn tại đây.

Tôi khoác đồ đạc của mình lên vai trái, tay trái thì xách cặp của chị Tooko, đồng thời dùng cánh tay phải làm điểm tựa để dìu bà chị. Vừa thở phì phò không ra hơi, tôi vừa gục đầu nghĩ không biết bà chị này có thật lòng thấy hối lỗi không.

- Chị xin lỗi. Chị đúng là một đàn chị chả ra sao cả.

Mình hơi lạnh lùng rồi thì phải... Không được, bây giờ mà mềm lòng thì người này sẽ càng được thể.

- Nếu đã biết vậy, xin chị từ nay kiểm chế những hành vi điên rồ lại. Dù có phăng thật thì về cơ bản chị vẫn là con gái... Ui đau~!

Chỉ trong nháy mắt, biểu cảm của chị Tooko thay đổi hoàn toàn, chị ta quay sang cảm má tôi nhéo lấy nhéo để.

“Đồ tồi tệ, đồ quấy rối. Thiếu kính trọng đàn chị quá thể đáng” - Chị ấy mím môi mím lợi lấy ngón cái với ngón trỏ kẹp vào má tôi mà giật lên giật xuống.

- Ái ui, chính chị Tooko cũng phải dịu dàng với đàn em mới phải chứ.

- Chị tự đi được rồi, đến đây thôi!

- Không phải chị đi vẫn rất loạn choạng sao.

- Sau ngã rẽ đằng kia chị chỉ phải đi thêm 1, 2 phút nữa thôi, không sao hết.

Chị Tooko phồng má giận dữ, quay ngoắt sang hướng khác. Ngay lúc đó...

- Quá đángggggggggggggggggggggg!

Chúng tôi nghe thấy tiếng con gái hét chói tai ở rất gần.

- Tớ là gì của Ryu hả?

- Phải đó, giữa tớ và con bé này, trả lời rõ ràng đi, cậu chọn bên nào ?

- Chờ đã, thế là thế nào, đừng có lờ tớ đi chứ !

Nghe có vẻ như bên kia góc rẽ có ai đó đang cãi cọ. Tôi với chị Tooko tò mò ngó thử thì thấy dưới ánh đèn đường, ba cô gái đang vây lấy một cậu con trai và cãi nhau ồm tỏi.

Cả ba cô nàng đều đang trong trạng thái kích động, tranh cãi om sòm “Tớ là người hẹn hò với Ryu!” “Cậu chương mắt quá đấy!” “Có mà cậu ấy!”.

Xem ra anh chàng này đang bắt cả ba tay. Thế mà cậu ta – căn nguyên của đám lộn xộn đó – chẳng có vẻ gì là định ngăn bọn họ lại, chỉ ung dung đứng đó khoanh tay và nở một nụ cười nhẹ bẫng. Anh chàng này sở hữu một vóc người cao to và bờ vai rắn chắc, có dáng dấp của dân chơi thể thao. Mái tóc lăn trang phục đều khá đơn giản, nhìn đúng kiểu con trai mà các cô nàng thường chết mê chết mệt. Sinh viên đại học chẳng?

- Mà hay là ta đi chỗ khác đi? Làm loạn gần nhà tớ thế này phiền phức lắm.

Cậu ta vừa dứt lời, đột nhiên tôi thấy một cơn rùng mình ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Nhìn sang bên cạnh, không rõ vì lí do gì mà chị Tooko cứ nghiêng răng trèo trẹo, sát khí tỏa ra xung quanh.

Ờ? Hảaaaa? Sao chị lại câu chứ?

Trong khi tôi đang cuống quýt chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, chị Tooko đã giật lấy chiếc cặp khỏi tay tôi và bước đi phăm phăm cắm đầu cắm cổ.

Ồ, kìa chị, hông thì sao? Chân thì sao?

Với đôi mắt bốc lửa và đôi vai gồng lên như thể sắp sửa nổ tung ra vì giận dữ, chị Tooko đi thẳng một mạch đến chỗ các cô gái đang cãi cọ.

Chị ấy điên tiết giơ chiếc cặp lên cao...

- Này! Ryuuto!

- Oái, chị Tooko!

... Sau đó vung nó về phía khuôn mặt cậu con trai đang trở mặt nhìn mình.

Chiếc cặp đập mạnh vào mặt cậu ta, phát ra một tiếng” Bang!”. Đám con gái xung quanh thất kinh hoảng hốt. Ngay cả tôi cũng há hốc miệng sững sờ.

- Không thể chịu nổi, thằng bé này! Đừng có gây mấy chuyện âm ỉ ở gần nhà, chị đã nói bao lần rồi biết không? Cậu không biết xấu hổ với hàng xóm láng giềng à? Đã thế lại còn ba cô cùng lúc nữa hả! Sao đám con gái lại thích thằng này tới mức đó kia chứ? Cậu không có thứ gọi là lòng chung thủy hả?

Chị ấy dùng cả hai tay đánh bôm bốp vào đầu, vào mặt cậu con trai đã ngã bở chửng và ngồi phệt trên nền đất.

Đám con gái sợ hãi trước thái độ giận dữ của chị Tooko nên cứ đứng ngây ra như trời trồng. Tôi lúng túng chạy tới và giữ lấy chị ấy từ phía sau.

- Chị dừng lại đi ạ. Em không hiểu rõ lắm, nhưng không được dùng bạo lực đâu. Trước tiên chị hãy bình tĩnh lại đi đã, hông lại đau nữa bây giờ.

- Konoha im lặng coi !

Chị Tooko hất tay tôi ra rồi hùng hổ quay về phía các cô gái.

- Này các cô, thay vì đánh nhau tranh giành một tên con trai ong bướm và đê mê như thế này, thà rằng ở nhà đọc *Natsume Souseki toàn tập* còn hữu ích hơn tí lẩn đấy. Bắt đầu đọc từ tuyển tập truyện ngắn liên hoàn *Mười đêm mộng mị* ấy, một câu chuyện toàn mỹ đầy chất mộng ảo mang theo hương vị của rượu vang ủ lâu năm. Thử say đắm hết mình với những áng văn đậm chất thơ cùng với sự ấm áp và hương thơm nồng nàn trôi dần xuống cổ họng xem! Chắc chắn các cô sẽ nghĩ mình thật may mắn khi được sinh ra làm người Nhật đấy. Xem xong thì hãy đọc tiếp cả bộ ba tác phẩm thời kì đầu nữa nhé. Trong đó còn biết bao nhiêu xúc cảm dạt dào mãnh liệt đang chờ các cô thưởng thức đấy!

Chị Tooko kết thúc bài diễn thuyết bằng bộ mặt siêu nghiêm túc, mặc cho các cô gái vẫn còn đang ngẩn ra vì sốc, bà chị giật mạnh tai cậu con trai và nói.

- Nào, Ryuuto, đi về.

- Ái, đ-đau, đau mà, chị Tooko.

Thế rồi, trên con phố sáng ánh trăng, bà chị thông dong bước đi, kéo lê theo một anh chàng to con, rắn chắc hơn mình gấp nhiều lần.

- G-Gì đấy? Chuyện vừa rồi là sao?

- A-Ai biết. Bộ ba tác phẩm thời kì đầu là cái của nợ gì?

- Quan trọng hơn, bà chị đó là gì của Ryu?

Đứng cạnh các cô gái đang xì xầm to nhỏ, tôi cũng lặng người thần thờ.

Tên đó, là thế nào với chị Tooko...

Sáng hôm sau.

Tôi rời khỏi nhà đúng giờ như mọi ngày, và trên đường đi bộ đến trường, tôi nhìn thấy hai bím tóc đuôi sam dài như đuôi mèo thò ra từ sau cột điện.

... Trùng hợp ghê.

Chị Tooko cầm một quyển sách bỏ túi đang mở, cúi đầu, mặt đỏ lựng, rụt rè bước ra.

- Chào buổi sáng, Konoha.

Trông có vẻ là bà chị đang chờ tôi đi qua. Gò má ửng đỏ, đầu cúi gằm.

- Hôm qua cho chị xin lỗi. Konoha đã đưa chị về, thế mà chị lại làm ồn cả lên, còn bỏ mặc Konoha ở đấy mà về thẳng... Thực sự rất xin lỗi.

Dường như chị ấy đang cảm thấy hối lỗi từ tận đáy lòng. Chắc vì quá lo lắng không biết tôi có nổi giận hay không, nên chị ấy cứ lén lút ngược lên nhìn tôi từ đằng sau cuốn *Son nguyệt kí* của Nakajima Atsushi. Chị Tooko đã cất công đến tận nơi xin lỗi thế này, tâm trạng tôi cũng dịu đi được đôi chút, tuy nhiên trong thâm tâm tôi vẫn còn điều gì đó đang vướng mắc.

- Người tên Ryuuto đó là ai thế? Em thấy hai người có vẻ gần gũi.

Chị Tooko trả lời hơi khó khăn.

- Ryuuto là con trai gia đình mà chị đang ăn nhờ ở đậu. Chị coi thằng bé như em trai mình vậy.

- Ăn nhờ ở đậu? Bố mẹ chị đang ở vương quốc yêu quái à?

Ngay lập tức, tôi bị thui cho một cú.

- Thôi đi, đã bảo đừng có gọi chị là yêu quái mà!

Bà chị phồng hai má ra vùng vằng cáu kỉnh nói những câu kiểu như “Cái từ ‘yêu quái’ sẽ làm tổn thương trái tim thiếu nữ đấy”, rồi “Tại sao em đã vô duyên lại còn vô ý vô tứ thế cơ chứ”. Quả thật tôi đang tò mò muốn chết về đủ thứ, như là bố mẹ chị ấy có phải cũng là yêu quái không, họ gửi con gái ở nhà người khác để đi đâu làm gì, hay là những người trong căn nhà chị ấy đang sống nhờ có biết chuyện chị ấy ngấu nghiến ăn sách hay không, nhưng không khí bây giờ hoàn toàn không thích hợp để tôi đặt câu hỏi.

Cuối cùng, tôi bỏ cuộc, nói “Sẽ muộn giờ học mất” và bước đi.

- A, đợi chị!

Chị Tooko cuống quýt đuổi theo.

- Mà rốt cục, hiện tượng quái lạ hôm qua là gì thế nhỉ? Cả cô gái ấy nữa.

Hai chúng tôi cùng sóng bước đi đến trường. Khi nghe tôi gọi ra chuyện đó, chị Tooko liền cong miệng lên và khoanh tay lại.

- Chắc chắn là có thủ thuật nào đó. Chị sẽ điều tra ra cho mà coi.

“Hả!? Chị vẫn còn muốn tiếp tục điều tra nữa hay sao?”- Tôi ngạc nhiên tột độ.

Bà chị tuyên bố dứt khoát “Dĩ nhiên!”

Trước lời vào, chị ấy khẽ vẫy tay “Chị đi đây, gặp lại sau, Konoha” rồi đi tót về phía tủ đồ giày của học sinh khối 12.

Quả nhiên là chả tự kiểm điểm tí nào hết!!!

Mới sáng ngày ra đã mệt rã rời. Khi tôi đến được lớp của mình, cậu bạn cùng lớp Akutagawa cất tiếng” Chào buổi sáng”.

“À, chào buổi sáng, Akutagawa “- Tôi cũng chào đáp lại.

Dạo này ở lớp tôi hay chơi với Akutagawa. Cậu ấy là một anh chàng cao ráo mang phong thái điềm đạm, một người trầm lặng cả về bề ngoài lẫn nội tâm. Không nói những chuyện dư thừa, cũng không bao giờ bộc lộ cảm xúc, sở hữu một tinh thần ổn định có thể ví với một thân cây vươn thẳng tắp, những điểm đó khiến tôi cảm thấy thoải mái khi ở bên cạnh cậu ấy. Chúng tôi cũng không hẳn là bạn bè đặc biệt thân thiết, nhưng đối với tôi mà nói, cứ giữ khoảng cách như hiện giờ sẽ phù hợp và dễ chịu hơn.

- Ông đã làm bài tập toán về nhà chưa? Chúng mình so đáp án được không?

- À ừ.

Và rồi, cả hai đứa cùng mở vở ra kiểm bài với nhau, cho đến lúc Akutagawa chọc nhẹ vào cánh tay tôi và chỉ ngón tay về phía sau lưng tôi.

Khi tôi quay đầu lại, thì thấy cô bạn cùng lớp Kotobuki đang nhìn tôi với đôi mắt hình viên đạn.

Lại nữa hả...

Kotobuki luôn có thái độ thù địch với tôi, lúc nào cũng gườm gườm nhìn tôi theo kiểu đó. Hồi trước đã có lần tôi tình cờ nghe lỏm được cô tai nói với mấy bạn nữ cùng lớp rằng rất ghét tôi. Cô nàng dường như còn thêm phần khó chịu khi thấy nụ cười giả tạo yếu ớt của tôi, có lẽ vì không hiểu những gì tôi đang nghĩ trong đầu.

Nhưng mà, chỉ mới không ưa nổi nhau thôi, có cần thiết phải lườm sống lườm chết thế này không cơ chứ? Tôi đã làm gì không phải với Kotobuki à?

Akutagawa ra hiệu bằng mắt “Vây nhé “ rồi tránh ra chỗ khác một cách rất tự nhiên.

Kotobuki dường như đang lúng túng không biết phải làm sao, cứ dợm bước chân lên rồi lùi về, nghịch mấy cái móng tay sơn bóng của mình. Nhận ra tôi đang nhìn, cô nàng búng đỏ mặt và tiến lại gần.

- Chuyện gì vậy ?

Bị hỏi như thế, cô nàng mím môi, vẻ mặt không lấy gì làm vui vẻ.

- Không hẳn, tôi không có việc gì để nói với Inoue cả.

Cô nàng nói bằng giọng điệu lạnh nhạt.

Mái tóc óng ả nhuộm màu nâu nhạt, cặp chân thon thả, vòng một đầy đặn, Kotobuki hoàn toàn có thể tự hào mình là một người được đám con trai trong lớp cực kì hâm mộ. Kể cả sự độc mồm độc miệng lẫn bản tính tsundere của cô nàng đều được coi là ưu điểm thì phải. Tuy nhiên, tôi chưa từng được mục sở thị phần ‘dere’* ấy bao giờ. Chẳng biết Kotobuki có mím cười đáng yêu trước mặt chàng trai mà cô nàng để ý không nhỉ ? Hừm... Chịu thôi, chẳng tưởng tượng ra được.

- Nếu không có việc gì, tớ chuẩn bị bài cho tiết toán đây.

- Cái đồ nhỏ mọn. Ra cái điều học sinh ưu tú nhìn mà phát ghét.

- ... Kotobuki. Thế cậu đến để nói chuyện phiếm hay gì?

- K-Không phải, cậu nói cái gì vậy, a-ai thèm... nói chuyện phiếm với Inoue...

Tôi... chỉ là...

Cô nàng vội lảng ánh mắt đi chỗ khác, lẩm bẩm nho nhỏ, thái độ hơi rụt rè.

- Hôm nay cậu cùng đến trường với chị Amano phải không ?

- Hử ?

- Đừng có giả ngây, hai người đi học cùng nhau có đúng không ?

Cô nàng quay lại dán chặt ánh mắt vào tôi, hơi nghiêng người về phía trước.

- Tớ không có ý định giả ngây gì nhưng... Kotobuki biết rõ thật đấy?

- Tôi chỉ vô tình trông thấy thôi. Tuyệt đối không phải tôi kiểm tra xem Inoue đã đến trường hay chưa đâu. Thấy hai người sóng bước cạnh nhau, tôi chỉ bắn khoăn xem có phải hai người hẹn gặp ở đâu đó rồi đi học cùng nhau không..., h-hẹn gặp thật thì cũng không có vấn đề gì, tôi cũng chẳng thêm quan tâm đến Inoue, chỉ vì chị Amano đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong việc quản lý thư viện và là một người mà tôi rất kính trọng.

Tôi bật ngửa vì kinh ngạc.

- Hả!? Đẳng ấy kính trọng bà chủ nhiệm câu lạc bộ tớ ở điểm nào vậy?

Cái con người đó mà cũng được đàn em kính trọng cơ à ?

Kotobuki đỏ bừng mặt trả lời.

- Chị ấy đọc rất nhiều sách, biết mọi thứ về phòng đọc ở thư viện, xinh đẹp mà không kênh kiệu, lại còn rất thân thiện.

Ồ...

- Gì chứ, vẻ mặt nghi ngờ đó là sao? Việc tôi kính trọng chị Amano là chuyện gì xấu xa lắm hả?

- Hahaha... Chuyện tốt mà?

Người ta cũng có câu “không biết sự thật lại là hạnh phúc”. Kotobuki đã mất công kính trọng đến thế rồi, tôi tốt nhất là nên từ bỏ ý định phá hoại hình tượng đó.

Kotobuki hình như bực mình với nụ cười gượng gạo của tôi, quay ngoắt đi và “xí” một tiếng.

- Tóm lại là, tôi chỉ thấy tò mò có chuyện gì mà chị Amano lại đến trường cùng với người như Inoue, thế thôi.

- Bọn tớ tình cờ gặp giữa đường thôi. Sau đó thì đi cùng nhau.

Thực ra chẳng phải là “tình cờ”, nhưng mà giải thích sẽ lòng vòng phiền

phức, nên tôi cứ tạm xuyên tạc thành như thế.

Kotobuki nhìn tôi chăm chăm.

- Hừmmmm. Vậy thì được rồi.

Nói thế rồi cô nàng quay lưng, đi về chỗ của mình.

Có khi nào nguyên nhân Kotobuki thù ghét tôi là vì cô nàng nổi lòng ghen tị với việc tôi luôn ở cùng chị Tooko không nhỉ?

Giờ nghỉ trưa, khi tôi đang ăn cơm hộp mẹ làm thì chị Tooko bất thành linh xuất hiện.

Đứng ở cửa ra vào phía cuối lớp, chị ấy tươi cười vẫy tay với tôi, gọi bằng giọng lạnh lạnh.

- Nè ~ !Konoha.

- Có chuyện gì không ạ?

Kotobuki đang ngồi tùm năm tùm ba với bạn bè, tay cầm chiếc bánh mì dưa sắp sửa đưa lên cắn, liền mím chặt môi và lườm tôi. Tôi bước ra hành lang cùng thứ cảm giác rõ rệt có một ánh mắt sắc như dao đang chĩa vào mình. Sau đó, chị Tooko mắt sáng long lanh, mừng rỡ chớp lấy tay tôi.

- Konoha, chị tìm thấy cô gái hôm qua rồi đó.

- Hử?

- Quả nhiên cô bé đó không phải ma. Đi nào, nào, Konoha.

Tôi bị kéo chạy dọc hành lang.

- Cô gái hôm qua... Chị đang nói về cái cô Kujo Kayano ấy à? Mà chị buông tay em ra trước đi đã, thế này xấu hổ quá đi mất.

“Biết rồi, biết rồi” - Chị ấy vừa cười khúc khích, vừa thả tay ra.

- Đúng thế. Chị bắt gặp cô ta ra khỏi nhà vệ sinh trong giờ nghỉ nên chị đã bám theo đấy.

- Chỉ với câu vừa rồi là đủ kết luận chị giống một gã biến thái rồi.

Đích đến của chúng tôi là một phòng học thuộc khối 11. Trường Seijou có rất đông học sinh, nên dù cùng khối nhưng nơi này cách khá xa lớp tôi.

- Kia kìa, cô gái ấy đấy.

Tôi cùng chị Tooko nhòm vào bên trong qua cửa hậu. Một cô gái tóc dài quá vai đang ngồi cách biệt với phần còn lại của lớp học trong giờ ra chơi ồn ào như chợ vỡ.

Mặc cho những bạn nữ khác đang ghép bàn lại với nhau vừa buôn chuyện vui vẻ vừa ăn trưa, chỉ riêng cô gái ấy trên bàn không có hộp cơm nào cả, cũng chẳng phải đang đọc sách hay học bài, gương mặt hơi cúi, cơ thể trắng xanh trông như đồ trang trí bằng thủy tinh, tuyệt nhiên không cử động chút nào, ngay cả một cái chớp mắt cũng không.

Gương mặt nhìn nghiêng đó, cánh tay căng chân gầy nhẳng trông phát bệnh đó, chắc chắn là cô gái chúng tôi đã gặp ở sân tối hôm qua.

- Nè, chính xác luôn phải không ?

- Nhưng, cảm giác khác hoàn toàn mà chị. Tối qua tính tình cô ta có vẻ mạnh mẽ lắm cơ mà?

- Biết đâu là vì cô bé đi chơi đêm nên thiếu ngủ, bây giờ hơi đỡ dần vậy thôi.

- Thế à?

Trong lúc chúng tôi thì thảo trao đổi, cô gái lặng lẽ đứng dậy.

Xung quanh chẳng có ai để ý. Nét mặt hoàn toàn trống rỗng, cô ta bước về phía cửa trước và đi ra ngoài.

- Cô bé nhận ra chúng ta ở đây sao?

- Em không cảm thấy thế.

- Bám theo thôi, Konoha.

- Ấy... Đợi đã, chị Tooko!

Trời à, rách việc quá... Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài đi theo bà chị.

Cô gái ấy chệnh choạng đi dọc hành lang, rồi bước xuống cầu thang. Hai ống quyển lộ ra từ dưới váy trông như chiếc cuống đang nâng đỡ bông hoa, mỏng manh và mỹ miều, tựa hồ chỉ dùng tay uống cong một chút cũng có thể bẻ gãy.

- Cô ta đi đâu thế nhỉ?

- Đi xuống căng tin mua bánh mì chăng?

- Nếu vậy thì phải đi hướng ngược lại chứ.

Khi cô ta đi được chừng nửa cầu thang, chị Tooko cất tiếng gọi “Này, đợi đã.”

Cơ thể cô gái bỗng nghiêng đi khi sắp sửa bước chân xuống bậc thang cuối cùng, rồi cứ thế ngã sụp xuống.

Hai đứa tôi cuống quýt lao ngay xuống, cúi người xem xét cô ấy.

Cơ thể cô ấy co quắp, mắt nhắm nghiền, nằm gục rũ rượi. Nhìn gần mới thấy, làn da cô ấy xanh xao như thể sắp trở nên trong suốt, xương quai xanh trời lên rõ mồn một từ cổ áo khoác đồng phục.

- Này, em sao thế? Tỉnh lại đi!

Dù chị Tooko có gọi, cô ấy cũng không mở mắt ra, chỉ nằm im bất động như một con rối bị cắt dây.

- Konoha, em đỡ bên đó đi. Chúng ta phải đưa cô bé đến phòng y tế. Chậm chậm thôi nhé.

- Vâng.

Tôi cùng chị Tooko đỡ hai bên và dựng cô ấy dậy. Lúc tôi nâng cánh tay cô ấy lên, tôi bàng hoàng bởi nó gầy yếu khủng khiếp, bàn tay tôi gần như chẳng có cảm giác gì. Nhẹ như xóp vẩy.

Đêm qua, khi tôi dìu chị Tooko về nhà, tôi đã nghĩ rằng thật may cho tôi là chị ấy khá nhẹ cân. Thế nhưng cô gái này hoàn toàn không thể xếp vào mức gầy hay mỏng manh theo cách đó được. Hoàn toàn không thể cảm nhận được sự tồn tại của xác thịt, đủ để làm người ta bất an sợ hãi và tự hỏi rằng có khi nào bên trong cơ thể này không chứa bất cứ một thứ gì hay không.

Khi chúng tôi đến được phòng y tế ở tầng một, cô giáo phụ trách la lên “Ôi, lại nữa”.

- Con bé này rõ thật, cô đã dặn đi dặn lại là phải ăn uống cho đầy đủ mà em vẫn cứ tiếp tục cái chế độ ăn kiêng ngớ ngẩn đó đúng không?

Vừa tự làm bầm, cô giáo vừa đỡ cô bạn kia nằm xuống giường.

Khi cô ấy khẽ mở mắt, cô phụ trách liền nhún mày lên và thuyết giáo ngay lập tức.

- Amemiya, tính cả lần này thì em đã được đưa đến đây do thiếu máu tổng cộng 40 lần rồi đấy. Cô đã chỉ dẫn cho em cách ăn uống theo thực đơn cô viết rồi phải không? Thế mà, tay em càng ngày càng gầy đi như vậy là sao? Cân nặng của em cũng tụt khá nhiều so với mức tiêu chuẩn rồi. Em không cần phải ép cân thêm một gam nào nữa. Em phải cố mà ăn đi, từng chút thôi cũng được.

Cô gái – mà cô giáo và gọi là Amemiya – nâng nửa thân mình ngồi dậy trên giường, đầu cúi gằm và im lặng.

- Em hiểu rồi chứ, Amemiya.

Cô ấy co thân hình gầy guộc lại, thì thầm “Vâng ạ. Em xin lỗi ạ”. Hình ảnh ấy mang lại cảm giác yếu đuối và thảm hại, khiến tôi liên tưởng đến một loài động vật ăn cỏ nhỏ bé.

- Cô sẽ cho em thuốc bổ, chăm về nhé.

Sau khi cô giáo đi sang phòng bên cạnh, Amemiya rời khỏi giường, lẳng lặng xỏ đôi bàn chân nhỏ chỉ bằng một đũa trẻ vào đôi giày trắng dùng để đi trong trường.

Thế rồi, cô ấy nhìn về phía bọn tôi và khẽ cúi đầu.

- Cảm ơn hai bạn đã đưa mình đến đây. Vô cùng xin lỗi vì đã làm phiền.

Trạng thái mỏng manh tựa sương khói sắp sửa tan biến này, nếu so với cô gái tôi hôm qua thì quả là giống như một người khác hẳn. Tôi cảm thấy mất phương hướng. Chị Tooko trông cũng có vẻ đang hết sức bối rối.

- À ừm... Amemiya...? Chị là Amano Tooko học sinh khối 12. Anh bạn này là Inoue Konoha khối 11. Nè, tối hôm qua, chúng ta đã gặp nhau trong sân trường phải không?

Trước câu hỏi đó, Amemiya nhìn chúng tôi với vẻ mặt dờ dẩn, rồi đáp “Không ạ”.

- Nhưng mà, hôm qua bọn chị đã gặp và nói chuyện với một cô gái giống hệt em... Cô ấy xưng tên là Kujou Kayano.

Lập tức, Amemiya giật thót mình.

“Em có biết điều gì đó phải không?”- Chị Tooko rướn người về phía trước.

Amemiya mặt mày xanh lét, bờ môi run run, nhưng không có vẻ gì là sẽ trả lời cả.

Cô giáo phụ trách phòng y tế đã mang thuốc quay lại.

- Đây, phải ngoan ngoãn uống đây nhé. Ngoài ra cũng phải ăn uống cho cẩn thận nữa.

Amemiya giơ bàn tay nhỏ trơ xương đón lấy thuốc và toan bước ra khỏi phòng y tế.

- Chờ đã. Người đã gặp bọn chị, thực sự không phải là em sao?

Bờ vai gầy guộc lại run lên khe khẽ. Vẫn cúi gằm, cô ấy lẩm bẩm.

- Việc ấy... em nghĩ rằng hai người đã gặp hồn ma của em.

Chị Tooko nín thở. Tôi cũng có cảm giác bầu không khí đông cứng lại trong một khoảnh khắc.

... Bởi vì, tôi đã chết từ lâu rồi.

Giọng nói đêm qua của Kayano vọng lại bên tai tôi.

Liệu có phải Amemiya với Kayano có chung một cơ thể, và Kayano là bóng ma đang ám Amemiya? Trong những mảnh thư được gửi cũng có từ “ma “. Còn có cả “kinh tởm” và “đau khổ” nữa...

Cả dãy số bí ẩn đó cũng là do hồn ma ám Amemiya viết lại sao ?

Sau đó, cô ấy không nói gì thêm, cắn chặt môi với vẻ đau khổ, đầu cúi gằm và rời khỏi phòng y tế.

Hắn bỏ cuộc chim xuống ngôi mộ nơi cô ấy đang yên nghỉ.

Những ánh chớp xanh lóe lên làm tám lưng ướt đẫm của hắn nổi bật giữa đêm tối, những giọt mưa như những viên đạn găm mạnh vào làn da. Trận gió hung bạo thổi mái tóc rối bù, đôi mắt đỏ vằn lên những tia máu, hắn gào thét.

Kayano, Kayano, quay về đi!

Để có thể gặp em một lần nữa, tôi sẽ quay ngược cả thời gian, tôi sẽ hồi sinh cả người chết.

Trong nghĩa trang có vô số những ụ đất cắm hình thánh giá. Những linh hồn mà hắn kiếm tìm thì chỉ có một.

Mồ hôi và nước mưa nhỏ giọt xuống từ tóc, từ trán, ánh mắt đói khát hết như bị quỷ ám, hắn ta tiếp tục xới ngôi mộ lên.

Phải rồi. Vẫn chưa thể kết thúc được. Cô ấy đã phản bội hắn, đã giẫm đạp lên khu vườn thu nhỏ xinh đẹp đó và đập vỡ nó thành từng mảnh. Cô ấy đã nhẫn tâm cười nhạo mơ ước của hắn. Cô ấy vẫn chưa chuộc lại lỗi lầm đó với hắn. Cô ấy chẳng hay biết sự căm hận và tuyệt vọng đã ăn sâu vào hắn đến mức độ nào. Hắn – kẻ đã bị cắt mất một nửa linh hồn.

Tôi sẽ không tha thứ nếu em cứ thế chết đi và bỏ tôi lại. Cho đến lúc tôi đạt được mục đích phục thù, không có chuyện em được ngủ một cách an lành đâu.

Mở mắt ra, Kayano!

Nửa kia của em đang gọi em từ bên trên ngôi mộ đấy!

Mở nắp quan tài ra, bò ra khỏi lòng đất tối tăm nhóp nhóp đó mau!

Cơ thể đó, giọng nói đó, mái tóc đó, đôi môi đó, linh hồn đó, toàn bộ sự tồn tại đó em sẽ phải hiến dâng hết cho tôi để đền bù mọi tội lỗi của mình...!

- Hừm, Amemiya Hotaru à.

Sau giờ học. Chị Maki – người cất công đến tận sân sau để thăm hỏi tình hình (đúng hơn là đến để trêu chị Tooko “Có thấy ma xuất hiện không~?”) – ép chị Tooko khai tất tần tât về những chuyện xảy ra tối qua và nói với vẻ vô cùng thích thú.

- A, chuyện này thật là thần bí ấy nhỉ, Tooko.

- Ý bò là gì ?

Chị Tooko vẫn không hề nản lòng mà lại tiếp tục công tác rình rập. Giờ bà chị đang nhìn chị Maki bằng ánh mắt biết nói “về nhanh giùm đi”. Ngồi cạnh chị ấy, tôi vừa mở sách giáo khoa vật lý vừa nghĩ thầm, “Từ tuần sau là thi rồi, thế mà...”

- Maki biết Amemiya à?

- Hồi cấp hai cô bé là đàn em của mình ở câu lạc bộ mỹ thuật đó. Cô bé khá trầm lặng nên hai đứa chẳng trò chuyện với nhau được mấy. Ngoài ra cũng có vài tin đồn về Amemiya Hotaru.

- Lại tin đồn?

Chị Tooko nhăn mặt.

- Bò không biết à? Tin đồn rằng ai đến gần cô bé đó sẽ bị nguyên rửa ấy.

- N-Nguyên rửa...!

Tiếng chị Tooko tự nhiên ngưng bật làm tôi bất giác ngẩng mặt lên. Chị ấy đang há hốc mồm, hai má cứng đờ còn chị Maki thì nhìn bà chị với ánh mắt độc ác đầy chất Sadist* và tiếp tục nói.

- Phải, những hiện tượng quái dị cứ xảy ra lặp đi lặp lại xung quanh Amemiya Hotaru. Những ai tiếp xúc với cô ấy đều gặp phải những chuyện đáng sợ, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng. Bò vẫn nên cẩn thận thì hơn. Nhắc mới nhớ, hay bò cũng bị nguyên rửa mất rồi?

Chị Tooko lắc đầu quây quây rồi đứng dậy.

- Không phải chuyện đùa đâu. Chỉ có học sinh tiểu học mới sợ hãi trước những thứ phản khoa học như ma với cả lời nguyên thôi. Không thể nhầm được, chắc chắn Amemiya biết gì đó về Kayano. Dù lúc mình hỏi ở phòng y tế, cô bé có nói cái gì mà “em cho rằng đó là hồn ma” đi nữa, nếu chỉ vì thế đã hoảng sợ rút lui thì còn mặt mũi đâu mà nhìn những thành viên cũ của câu lạc bộ Văn học. Đúng thế. Nguyên rửa là cái đỉnh gì. Mình là “cô gái văn chương” đã đọc hết cả Truyền thuyết Toono* của người đứng đầu ngành văn học dân gian Yanagida Kunio đấy.

“Anh hùng quá nhỉ”, chị Maki vừa vỗ tay vừa giễu.

Tôi rút ra kết luận là không thể tiếp tục ở lại thêm được nữa, liền gấp sách lại đứng dậy.

- Sẵn sàng chưa, Konoha? Tối nay chúng ta vẫn sẽ mai phục, phải tóm được Kujou Kayano và làm sáng tỏ âm mưu của cô ta... Ồ, em đi đâu đấy? Konoha?

- Nhà vệ sinh.

- Mang cặp theo á?

- Em muốn sửa lại lông mi và đánh lại phấn.

Chị Tooko hét với tám lưng đang xa dần của tôi.

- Nói dối. Konoha có bao giờ trang điểm đâu. Ê này Maki, bỏ cười cái gì vậy hả? K-Không phải đâu. Không phải mình bị bỏ rơi đâu đâu. Nè, Konoha, nhất định phải quay lại nhé. Hứa nhé. Nè, em nghe không đó? Konoha! Konoha!

Dĩ nhiên tôi hoàn toàn không có ý định quay lại rồi.

Nếu nói rằng tôi không tò mò chút nào về mối liên hệ giữa Kujou Kayano và Amemiya Hotaru thì sẽ là nói dối. Những sự kiện xảy ra ở sân trong tôi qua đã khắc vào tim tôi ấn tượng không dễ gì quên được, những lời nói của Amemiya hẳn cũng hàm chứa ẩn ý nào đó. Tôi cũng có bản tính hiếu kì như bất cứ một người bình thường nào.

Tuy nhiên, nếu lại bị vướng vào những chuyện phiền hà hơn nữa thì thôi cho tôi xin, nhất là khi kì thi cuối kì đang ở trước mắt. Thời gian trước khi thi các câu lạc bộ đều nghỉ cả. Chị Tooko chắc cũng sớm bỏ cuộc mà về nhà thôi.

Lúc tôi đang rảo bước qua sân trường, cô bạn cùng lớp năm lớp 10, cùng với vài bạn gái khác, chạy lại chỗ tôi với vẻ mặt rất phấn khởi.

- A~, đây rồi đây rồi, Inoue!

Hử? Gì đấy?

- Này nhé, có một anh chàng siêu bảnh đang đợi Inoue đấy. Nhanh nào nhanh nào.

Vậy xung quanh bởi đám con gái đang hét âm ỉ “úi cha úi chà~”, tôi bị lôi chạy xềnh xệch trong khi vẫn chả hiểu đầu của tai nheo gì cả. Giữa đường tôi còn gặp Kotobuki đi ngang qua và bị cô nàng tròng mắt lờm theo. Khi đến cổng trường, tôi thấy cậu con trai tôi qua bị chị Tooko đánh cho ngã dập mông trên đường đang đứng đó.

- A xin chào, cảm ơn vụ tôi qua.

- Anh là... người quen của chị Tooko...

- Sakurai Ryuuto. Rất vui được làm quen, anh Konoha.

Cậu ta khom thân hình vạm vỡ để chào tôi, rồi tặng cho các cô gái một nụ cười quyến rũ “Thank you, vì đã đưa anh Konoha đến đây hộ mình”.

Sau đó cậu ta khẽ nháy mắt với mấy cô bé đang đứng xung quanh nói “Gặp

sau nhé”, và tóm lấy tay tôi vội vã bước “Trước tiên, ta đến chỗ nào yên tĩnh chút nhỉ?”

Tiếng thở dài ra chiều tiếc rẻ của đám con gái phía sau vọng đến tai tôi.

“N-Này anh, khoan đã...” – Tôi vội kêu lên.

- Gọi Ryuuto là được rồi. Anh Konoha hơn tuổi em mà.

- Hơn tuổi?

Giờ mới để ý, hôm qua cậu ta mặc đồ thường nhưng hôm nay lại mặc đồng phục. Phù hiệu này là của một trường nam sinh gần đây. Kém tuổi tôi có nghĩa là...

- Cậu là học sinh lớp 10 ấy hả!

- Chuẩn luôn. Mùa xuân này em đã chuyển cấp trong niềm vui sướng.

Cơ thể thế này mà cho đến năm ngoái vẫn còn học ở trường cấp hai đó hả? Chưa kể, học sinh lớp 10 mà nửa đêm nửa hôm cùng lúc đi với ba cô gái, cãi cò chuyện tình yêu trên phố hả? Tên nhóc này!

- Cậu cần gì ở anh? Mà làm sao cậu lại biết tên anh thế?

- Chị Tooko ở nhà có nói mà. Hôm nay anh Konoha viết câu chuyện như thế này, viết câu chuyện như thế kia, ngọt này, cay này, đắng này, chua này.

Tôi nín thở, không phải vì ngượng ngùng với cái cách chị Tooko lúc nào cũng kể về tôi như thế, mà bởi một vấn đề hoàn toàn khác.

- Cậu biết rõ việc chị Tooko ăn các câu chuyện sao?

Cậu ta nhìn tôi, khẽ cười nơi khóe miệng.

- Biết chứ ạ. Vì sống cùng nhà mà. Bữa sáng nào chị ấy chẳng vừa phô trương sự thông thái của mình vừa vui vẻ ăn ngấu nghiến *Guri* và *Gura* hoặc là *Những đứa trẻ của ngôi làng huyền ảo*.

Nghe thế, tôi bỗng nhiên có cảm giác ngực mình nhói lên bởi một nỗi khó chịu không rõ lí do. Việc có một kẻ khác biết bí mật của chị Tooko hay việc hẳn ta biết về chị ấy rõ hơn tôi, thì có vấn đề gì đâu... Sao thế nhỉ, lòng tôi cứ thấy vô cùng tức tối.

Tôi giật nhẹ lại cánh tay đang bị cậu ta nắm.

- Cậu cũng ăn sách hả?

- Chẹp, nên làm gì bây giờ nhỉ?

Cậu ta hơi nhếch bờ môi sắc nét đầy vẻ nam tính của mình lên. Nếu bị nhìn thẳng chính diện bằng ánh mắt y hệt thú ăn thịt đó thì cả thể xác lẫn tâm hồn đều sẽ co rúm lại. Cảm giác có chút gì đó giống với chị Maki.

- Hay là chúng ta đi đánh chén một bữa đi? Rồi thì anh sẽ biết ngay em có giống chị Tooko hay không, đúng chứ?

Chỗ cậu ta dẫn tới là một hàng ăn nhanh có không gian bày trí theo kiểu những quán rượu thường hay xuất hiện trong phim Âu Mỹ. Bàn và ghế đều được làm từ gỗ nâu đen, trên tường treo bia ném phi tiêu.

Sau đó, cậu ta gọi món, một cái hamburger trông như dày đến 15 phân, nhân kẹp thịt băm, thịt muối xông khói, salad, nắm với pho mát chồng lên nhau, một đĩa khoai tây chiên vị quế đầy ụ, và một cốc Coca cỡ lớn.

- Xin lời, Ryuu.

- Thank you, chị Harumi.

Sau khi tỏ vẻ quyến rũ với một bà chị - có vẻ là người quen – mang bánh hamburger vừa làm xong tới, cậu ta cắn ngập răng vào cái bánh.

Miệng há to, mép dính nước sốt đỏ, cậu ta hăng hái nuốt một cách ngon lành, liên tục nhét những miếng khoai tây chiên to bằng ngón tay cái vào miệng.

Tôi để nguyên món bánh mì nướng kiểu Pháp và trà thảo mộc mà mình đã gọi ở trên bàn, nhìn chăm chăm vào bộ dạng ăn uống của cu cậu.

Không phải chị Tooko không thể ăn những thứ mà chúng ta vẫn ăn. Chị ấy vẫn có thể cho thức ăn vào miệng và nuốt. Chỉ có điều bà chị sẽ chẳng cảm nhận được hương vị gì, như là khi chúng ta ăn giấy vậy. Trước đây chị ấy đã nói với tôi như thế.

Khái niệm “ngọt” hay “cay” của chị Tooko không giống với những gì chúng ta biết. Chị ấy không hề biết hương vị của bánh bơ hay bánh táo là như thế nào. Chỉ bằng trí tưởng tượng của mình, chị ấy ví von hương vị mà mình cảm nhận được khi ăn những trang sách với hương vị của những món chúng ta vẫn ăn, rồi

vui vẻ nói về chúng.

“A... Bánh táo ấm nóng phủ đầy kem tươi có vị như thế này phải không nhỉ.”

Vì thế, trông cậu ta ăn ngấu nghiến chiếc hamburger một cách ngon lành thế kia cũng không đảm bảo cậu ta hoàn toàn là người bình thường. Có thể chỉ là đang đóng kịch.

Cơ mà...

- Anh không ăn à? Ăn lúc còn nóng sẽ ngon hơn đấy.

---Anh có cảm giác mình vừa bị cậu gài bẫy.

Rõ ràng là cậu ta đang ăn bánh uống nước giống hết chúng ta, có nghĩa là cậu ta hiển nhiên là một người bình thường. Hình như tôi đã bị cậu ta nói khích và dắt mũi đến đây một cách vô cùng nhanh gọn thì phải.

- Anh nghĩ xấu về người khác quá nha. Em chỉ mời ông anh đi đánh chén một bữa thôi mà.

Quả nhiên là rất tương đồng với chị Maki ở điểm dù gương mặt tươi cười đến đâu thì vẫn như đang giấu giếm một âm mưu nào đấy.

Thiệt tình, mất công chạy trốn khỏi chị Tooko thì bây giờ lại dính vào cậu con trai của gia đình mà bà chị đang ở nhờ. Hay, tôi có dự cảm xấu là mình lại sắp sửa bị cuốn vào rắc rối.

Tôi lấy đĩa xiên miếng bánh mì nướng được cắt làm bốn phần, hỏi bằng thái độ cộc cằn.

- Thế cậu cần gì? Chuyện liên quan đến chị Tooko à?

- Không, không liên quan đến chị Tooko... Nói thật là, em còn muốn anh tuyệt đối giữ im lặng với chị ấy là đằng khác.

Cu cậu lấy ngón cái quệt vết nước sốt dính ở miệng, rồi dùng lưỡi liếm cho hết phần dính trên tay.

- Em thích một cô gái ở trường Konoha. Anh có thể hợp tác với em chứ?

Tại sao lại thành ra thế này? Mọi kẻ cản đường đều đã bị loại bỏ, chỉ còn chút nữa là có được cô ấy rồi, vậy mà tại sao?

Tất cả đều tiến triển theo đúng kế hoạch của hắn. Để phục hồi lại khu vườn

thu nhỏ đã tan vỡ, hẳn phải viện đủ mọi phương kế, không e ngại cả việc bàn tay đã nhuộm máu lẫn việc bán bỏ thân linh.

Mà ngay từ đầu, trên thế giới này làm gì có thần thánh. Ác ma mỉm cười bên hẳn, luôn là một người đồng hành đáng tin cậy nhất.

Phải, hẳn không phạm sai lầm nào cả. Vậy mà, mọi chuyện lại đi tới bước đường này và hướng thẳng tới sự diệt vong.

Không còn thời gian nữa rồi...

Phải quay ngược thời gian lại.

Quay ngược về cái ngày hẳn và cô ấy gặp gỡ nhau.

Dù là linh hồn hay cái gì đi nữa, hẳn cũng sẽ hiến dâng cho ác quỷ, miễn là điều này trở thành sự thật.

Không còn thời gian nữa rồi...

Đầu óc quay cuồng, những âm thanh tắc nghẽn phát ra từ cổ họng. Dạ dày đau đớn như bị bóp nghẹt, cảm giác buồn nôn trào lên.

Cô ấy lại bị cướp đi nữa hay sao? Lại phản bội hẳn nữa hay sao? Cười nhạo khạo khát của hẳn và chạy trốn khỏi hẳn sao?

Không tha thứ!

Hẳn sẽ vươn bàn tay về phía gương mặt nhỏ nhắn nhạt nhòa như ảo ảnh của cô ấy, siết chặt nắm tay như bóp một quả cà chua.

Không tha thứ, không tha thứ, không tha thứ, không tha thứ...

Ngày hôm sau. Vừa kết thúc tiết học đầu tiên, chị Tooko đã hùng hổ xông đến lớp tôi.

- Tại làm sao hôm qua em bỏ về trước, Konoha? Chị ở ngoài sân đợi em mãi~~~~~i. Chị đã đọc hết cuốn *Lời tạm biệt* của Raymond Chanler mượn ở thư viện đấy biết không.

- À... Thông thả thưởng sách trong sân cũng hay chị nhỉ.

Ngay sau khi tôi cười và nói như thế, bà chị đập bàn tay cái rầm và nghiêng cả người về phía tôi.

Oa... Mọi người trong lớp đang nhìn hết về phía này. Kotobuki cũng đang

lườn kia kia.

- Không chỉ có thế! Có biết chị đã sợ đến thế nào từ lúc Konoha biến mất hút không?

- K-Không ạ. Em biết sao được. Đã có chuyện gì sao?

Nghe tôi hỏi thế, gương mặt chị Tooko bỗng như sắp khóc, bờ môi run lên bần bật.

- V-Vì Konoha mãi mà không quay lại nên chị có ghé qua phòng câu lạc bộ xem thử thì thấy trên bàn có một bó hoa bách hợp đen.

- Không phải là quà sinh nhật người hâm mộ gửi cho chị sao?

- Còn lâu mới đến sinh nhật chị. Nghe đến bách hợp đen mà Konoha không nhận ra điều gì à?

- Em chịu.

- Bách hợp đen trong ngôn ngữ loài hoa, tượng trưng cho “sự nguyên rửa” đó.

- Có nghĩa là, chị bị nguyên rửa rồi phải không ạ?

Chị Tooko bịt tai lại bằng cả hai tay, lắc đầu quày quạy. Hai bím tóc buộc đuôi sam cũng vung vẩy theo.

“Không!!!! Đừng nói ra! Chị không chấp nhận chuyện đấy đâu. Nhưng mà, nhưng mà” – bà chị lại nhìn tôi bằng ánh mắt yếu đuối rụt rè – “Nếu vứt đi thì chị có cảm giác sẽ còn bị nguyên rửa hơn nên chị đã cắm chúng vào một cái cốc thí nghiệm mượn từ phòng hóa học. Sau đó chị bỗng nghe thấy tiếng con gái khóc ở bên ngoài. Thế mà lúc chị mở cửa ra thì chẳng có ai hết. Nghĩ là mình nghe nhầm, chị bèn đóng cửa lại thì tiếng khóc thốn thức lại vang lên. Lần này chị có bước không phát ra tiếng động và rón rén mở cửa ra, nhưng quả nhiên căn chẳng có ai cả. Chị nghĩ chắc chắn đó là ảo giác do chị mệt quá thôi và quyết định đi về. Nhưng giữa đường...”

Tôi căng thẳng nuốt ực một cái. Cặp lông mày trĩu xuống thành hình chữ bát, chị Tooko kêu lên.

- Có đến ba con mèo đen chạy qua mặt chị...

Tôi tí nữa thì đập mặt thẳng xuống bàn.

- Chưa hết. Còn hàng đàn quạ bay trên đầu chị nữa~.

...Vì trời tối rồi nên quạ cũng về tổ thôi chứ có gì đâu ạ.

- Đã thế, sáng nay chị thấy cái này ở tủ đựng giày nèèèè.

Chị Tooko đưa cho tôi xem một phong thư trắng.

- Thư tình ạ?

“Không phải” – Chị Tooko rút ruột thư ra rồi đưa về phía tôi. Đó là một lá thư đen đui. Loại thư có nội dung “nếu trong một tuần bạn không gửi lá thư y hệt đến năm người nữa thì bạn sẽ gặp bất hạnh.”

- Đây là lần đầu tiên em thấy thư đen đui đấy.

- Từ hồi tiểu học đến giờ chị cũng không thấy nữa. Dạo đây cái trò này đang là trào lưu mà. Nhìn vào tên người gửi đi, Konoha.

Chị Tooko run rẩy chỉ cho tôi. Ở đó ghi là “Từ một hồn ma”.

Cái này rõ ràng giống trò nghịch ngợm quấy rối hơn là một lời nguyện...

- Còn nữa, còn nữa nhé, sáng nay, lại có thêm thư ở trong hòm đó. Cái đó còn dữ dội hơn nữa~~~~~a!

Chị Tooko cho tôi xem lá thư “dữ dội hơn” đó.

Đúng là dữ dội thật. Trên mặt giấy ó vàng lốm đốm các vết cháy xém có những dòng chữ sặc mùi nguy hiểm được viết bằng bút chì, như là “lũ lợn bị ma ám”, “ta đã quay về đây”, “ta sẽ cho người ném mùi dao chặt thịt”.

- Nè, nếu mình không hành động ngay, thì những con lợn bị ma ám sẽ tấn công câu lạc bộ Văn học mất. Không phải một bó bách hợp đen nữa mà là một con dao chặt thịt thất nơ sẽ được gửi đến đấy. Bây giờ, câu lạc bộ Văn học đang đối mặt với một mối hiểm nguy đe dọa đến sự tồn vong đó, Konoha!

- Em nghĩ câu lạc bộ của chị đã luôn ở trên bờ vực diệt vong từ đời nào rồi.

Dù sao đi nữa thì thành viên cũng chỉ có mỗi hai người. May mắn lắm mới không bị giáng xuống thành nhóm những người đồng sở thích.

Chị Tooko liếc xéo tôi.

- Suy nghĩ nghiêm túc giùm đi, Konoha. Hiểu không? Hôm nay tan học phải đến phòng sinh hoạt câu lạc bộ ngay đó. Chúng ta phải bàn đối sách liên quan

đến vụ việc lần này. Hứa chứ?

Chuông báo hết giờ nghỉ vang lên. Sau khi dặn đi dặn lại chẳng biết bao nhiêu lần, chị Tooko tất tả chạy đi mất.

Trong lúc hai đứa tôi đang nói chuyện, Kotobuki đã lườm tôi suốt.

Chà chà...

Thật có lỗi với chị Tooko, nhưng sau khi tan học tôi có dự định khác rồi.

Trong lúc lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ trong giờ học, tôi nhớ lại câu chuyện nghe được từ Ryuuto ngày hôm qua.

Cậu ta nói “Em thích một cô gái ở trường anh Konoha. Cũng học lớp 11 giống như anh, tên là Amemiya Hotaru...Anh quen cô ấy không? Konoha?”

Tôi á khẩu. Quen hay không á... chẳng phải chính là cô bạn mà tôi với chị Tooko đã đưa đến phòng y tế sao.

- Thực ra, bọn em đang hẹn hò, nhưng có gì đó không ổn... nói đúng hơn là, mọi thứ đang diễn ra không suôn sẻ cho lắm.

Ryuuto lại tiết lộ một tin gây sốc nữa.

- À ờ, nhưng mà không phải cậu còn có hai cô bạn gái khác nữa hả? Thậm chí là ba?

- Vâng, em hẹn hò với cả mấy cô nàng đó nữa. Ngoài họ ra cũng có thêm hai, ba, à không, bốn, năm cô hay sao ấy nhỉ? Thay đổi dữ quá nên em cũng chả nhớ hết.

Ryuuto cười “Ahaha” một cách thản nhiên không hề có chút xấu hổ nào. Tôi nhìn cậu ta bằng cặp mắt kì thị.

- Nếu có đến ngàn đấng bạn gái thì tiến triển không suôn sẻ với một người thôi cũng có làm sao đâu? Mà này anh hỏi, cậu có thực sự thích Amemiya không hả?

- Có chứ. Nói một cách chính xác thì, em có cảm giác từ bây giờ em sẽ yêu cô ấy kinh khủng luôn ấy.

“Cái quái gì thế?” – Tôi kinh ngạc. Còn mắt Ryuuto thì sáng lên long lanh đăm đăm đuổi.

- Vì cô ấy toát ra vẻ cực kì nguy hiểm, đúng kiểu em thích.

- Cậu thích những người nguy hiểm ấy hả?

Thật không tài nào hiểu nổi.

Sau đó Ryuuto, giống y hệt chị Tooko lúc khoe khoang vốn hiểu biết về các cuốn sách, bắt đầu ào ào tuôn ra hẳn một bài diễn văn nồng nhiệt.

- Với em thì những cô gái bình thường tuyệt đối không được. Mẫu con gái em thích không kiềm chế nổi ấy, phải giống như Salome của Oscar Wilde, kẻ cả có phải giết chết người con trai mà nàng phải lòng cũng quyết biến hân thành của mình và đặt một nụ hôn lên cái đầu mới bị chặt ra của hắn. Hay là Kiyohime, để đuổi theo đàn ông mà hóa thành măng xà, hoặc Yaoya Oshichi, chỉ vì muốn gặp lại người mình thương thêm một lần mà phạm tội phóng hỏa. Em muốn được yêu đến như thế, muốn được lưu luyến đến như thế, muốn bị oán hận đến như thế.

Em là một tên Masochist* về phương diện tinh thần đấy ạ. Khi con gái trách mắng và nhìn xoáy vào em bằng ánh mắt lẫn lộn giữa yêu và hận, em thấy rung mình. Bởi lẽ, chẳng phải trong những cảm xúc của con người, sự thù hận là mãnh liệt hay sao? Tình yêu là thứ khi thời gian trôi đi cũng sẽ phai nhạt và thay đổi, nhưng anh có nghĩ rằng nỗi căm hận thực thụ chẳng phải thứ có thể quên đi dễ dàng như thế, thậm chí còn lớn mạnh lên theo thời gian không? Em quan niệm rằng, càng hận thì tình yêu càng bền lâu. Vì yêu nên oán hận kéo dài, vì hận nên mới có thể tiếp tục yêu, vậy đó.

Trước quan niệm về tình yêu mà cậu nhóc vừa vào cấp ba đáng lẽ không thể nào nghĩ ra nổi, tôi hoàn toàn chết lặng, vừa tròn mắt “lĩnh giáo” vừa nghĩ thầm trong bụng “Thằng này nguy hiểm quá”. Nhưng khi cậu ta nhắc đến sự thù hận là thứ tình cảm mạnh nhất của con người, tôi bỗng nhiên cảm thấy một bàn tay lạnh ngắt chạm tới trái tim mình.

Tôi chìm vào ảo giác, hình ảnh Ryuuto đang ngồi nói chuyện trước mắt bỗng chốc nhạt nhòa đi, thay vào đó là bóng dáng một cô gái hiện ra, nhìn tôi chăm chú bằng ánh mắt dường như thấu hiểu mọi thứ.

Miu!

Ánh mắt cô ấy đã nhìn tôi ngày hôm đó. Cái ngày cô ấy bỏ về trước một

mình mặc cho tôi gọi với theo “Đội đã”...

Ánh mắt lạnh lùng như một lưỡi dao gọt giữa từ băng giá...

Trước ngày hôm ấy, chúng tôi đã rất thân thiết, Miu lúc nào cũng chọc ghẹo tôi, nói rằng “Tớ thích Konoha lắm” bằng chất giọng trong sáng cao vút và cười với vẻ vô cùng hạnh phúc.

Vậy mà, khoảnh khắc đó, Miu nhìn chăm chăm về phía tôi bằng ánh mắt chất chứa nỗi hận thù, cứ như toàn bộ khoảng thời gian chúng tôi có trước đây đều đã bị xóa sạch chỉ trong thoáng chốc.

Vì sao Miu lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó? Cô ấy thực sự căm ghét tôi sao? Mỗi lúc nhớ về Miu, trái tim tôi lại bị bóp nghẹt, đau đớn và hoàn toàn chẳng thể nào thở nổi.

Lúc này, tôi không được nghĩ về Miu, không được nhớ đến đôi mắt ấy nữa.

Khi tôi có cảm giác rằng tai mình sắp sửa nghe thấy cả tiếng thở của Miu, tôi cương quyết ra lệnh cho bản thân, gạt bỏ ảo ảnh của cô ấy sang một bên để tập trung vào câu chuyện của Ryuuto.

- Vậy cậu hẹn hò với nhiều cô gái cùng một lúc vì cậu muốn được bọn họ căm hận hả?

Tôi nắm chặt những ngón tay tê liệt của mình lại và gương mặt, cảm giác như giọng mình chỉ cần lơ lơi ra một chút là sẽ run rẩy đứt đoạn. Nghe xong, Ryuuto thì thầm “Đúng thế”.

- Em không sao kiềm chế được sự thích thú khi những cô gái đó nổi cơn ghen lên hoặc tỏ ý muốn chiếm hữu mình. Nhưng Hotaru thì khác biệt. Cô ấy đúng là đang hẹn hò với em, nhưng chẳng hề quyến luyến em chút nào, cứ thần thờ chẳng để tâm gì hết. Từ đầu đã như vậy rồi.

- Cậu quen với Amemiya như thế nào?

- Một tháng trước thì phải... Một ngày mưa gió bão bùng, em bắt gặp cô ấy đang đứng dựa trên một chiếc xích đu trong công viên lúc nửa đêm. Cô ấy mặc trên người một bộ đồng phục thủy thủ cũ, sẫm rền âm âm trên đầu, tóc tai, áo váy ướt sũng cả. Vậy mà cô ấy vẫn ở nguyên chỗ đó đu qua đu lại bằng một sự mạnh

mẽ phi thường. Khi trông thấy thế, em nghĩ, ồ, cô gái này khá đấy...

Amemiya đứng đưa trên chiếc xích đu giữa cơn bão, sau đó bị trượt chân và ngã văng ra. Ryuuto vội chạy lại đỡ Amemiya dậy và đó trở thành duyên cớ để hai người họ bắt đầu hẹn hò.

Ryuuto nhướn người lên, nở một nụ cười y hệt trẻ con.

- Nói thế nào nhỉ, gọi là linh cảm có được không? Giống như cuối cùng em cũng gặp được người con gái lí tưởng, hay nói đúng hơn là em có dự cảm rằng cô ấy sẽ trở thành một điều gì đó vô cùng đặc biệt đối với em. Chắc hẳn Hotaru là một cô gái sẽ không bận tâm đến thủ đoạn hay thể diện, miễn đạt được thứ cô ấy hằng ao ước từ tận đáy lòng. Là kiểu con gái nếu đàn ông sợ quá mà bỏ chạy thì sẽ đuổi theo, đuổi theo, và nuốt chửng lấy hắn để hai người cũng hòa làm một. Em luôn nghĩ rằng nếu gặp được người con gái như thế thì chỉ cần cô ấy là đủ.

Nội dung câu chuyện quá là lộn xộn, nhưng khi nói những điều ấy, trong Ryuuto lộ rõ sự vui sướng, một niềm vui rất đổi hồn nhiên.

Đó là lần đầu tiên tôi thấy rằng cu cậu cũng chỉ là một học sinh cấp ba giống như tôi mà thôi.

Hồi còn học cấp hai, tôi cũng nghĩ rằng Miu là một người con gái đặc biệt khác với những bạn nữ khác. Đối với tôi, Miu hẳn là người con gái đầu tiên và cũng sẽ là cuối cùng.

Có Miu thì sẽ có tôi. Tôi tưởng rằng những ngày bình thường thân thương đó sẽ kéo dài mãi mãi...

- Khi em nói “Hẹn hò thử với tôi không?”, và cô ấy trả lời “Được”, em cứ nghĩ chắc hẳn đôi phương phải biết hai đứa đang hẹn hò với nhau chứ. Thế mà cô ấy hoàn toàn không để ý đến em gì cả. Trong mắt cô ấy chẳng hề có em nhưng vẫn cặp với em. Chúng em cũng có những buổi hẹn hò. Khi em hôn, cô ấy cũng không bỏ chạy. Rất lạ đúng không? Tại sao cô ấy lại hẹn hò với em nhỉ? Có khi nào cô ấy đang phải đối mặt với vấn đề nào đó không? Em thấy rất tò mò khi nghĩ về mấy chuyện ấy. Không chỉ thế, từ khi em bắt đầu hẹn hò với Hotaru thì xảy ra toàn những chuyện rất lạ lùng.

- Những chuyện lạ lùng là sao...?

Tôi nhớ đến những điều chị Maki đã nói ở sân trong. Rằng nếu đến gần Amemiya Hotaru thì sẽ bị nguyên rủa.

- Chẳng hạn, có một người đàn ông đeo kính râm trông rất nguy hiểm cứ bám theo sau tụi em. Chắc khoảng 40 tuổi. Ông ta mặc vest, tóc nhuộm sáng màu, diện mạo cũng không tệ chút nào, nhưng có cảm giác rất u tối, nói sao nhỉ, một cái xác sống hay là... gọi cho người ta liên tưởng đến tử thần. Khi em gặp Hotaru, em nhận ra gã đang nhìn chằm chằm từ một vị trí hơi cách xa chỗ tụi em một chút. Có vẻ như Hotaru cũng biết. Thế nên mỗi khi gã xuất hiện, cô ấy lại níu chặt lấy tay em, vừa run rẩy vừa khản cầu với giọng như sắp khóc “Đừng nhìn ra đằng sau... Xin cậu đấy, hãy ở đây đừng rời khỏi mình”. Nhưng lúc em hỏi “Gã đó là ai?” thì cô ấy chẳng trả lời.

Không chỉ thế, em còn bị một đám đồ con trông như đồng bọn của John Silver* bao vây, tấn cho một trận bắt em chia tay Hotaru, bị đuổi chạy lòng vòng trên đường giữa đêm khuya, suýt bị ô tô đâm chết... trong vòng một tháng, em đã gặp không biết bao nhiêu chuyện nguy hiểm...

Tôi nuốt nước bọt.

- Hơn nữa, đôi khi cô ấy còn biến thành một người hoàn toàn khác. Vào buổi tối hoặc khi đi đến những nơi âm u, bỗng dưng cô ấy trở nên hoạt bát, tính tình trở nên tệ hại, lại còn tự lảm bảm “Tôi là Kujou Kayano” nữa.

Tôi nhòm người dậy.

- Thật không? Amemiya đã nhắc đến “Kujou Kayano” hả? Vậy cô ấy với Kujou Kayano đúng là một người sao?

- Anh Konoha, anh gặp “Kayano” rồi à?

Thấy vẻ ngờ vực của Ryuuto, tôi bèn giải thích mọi chuyện đã xảy ra từ lúc đó tới giờ.

Việc những lá thư bí ẩn được bỏ vào hòm thư tư vấn tình yêu mà chị Tooko bày ra. Việc tôi theo dõi hòm thư cùng chị Tooko, những hiện tượng kì quái xảy ra, một cô gái mặc bộ đồng phục kiểu cũ xuất hiện, viết các kí tự vào vở rồi xé

chúng ra và bỏ vào hòm. Việc cô gái đó xưng tên mình là “Kayano”.

Ryuuto khẽ cau mày.

- Hình như em đã chỉ cho cô ấy chỗ đó. Có lần em nói chuyện với Hotaru thế này “Hotaru có biết ở sân trong của trường có đặt một hòm thư của câu lạc bộ Văn học không? Dùng để tư vấn tình yêu đấy”.

Chẳng biết từ lúc nào, tôi và Ryuuto đã bắt đầu nghiêm túc bàn luận với nhau về những bí ẩn của Amemiya.

- Chuyện em gặp phải mấy vụ nguy hiểm mà đến tai chị Tooko thì sẽ ầm ĩ lắm, nên anh giữ bí mật cho em nhé? Tiếp đó, anh tìm hiểu về Hotaru giúp em có được không? Chỉ trong phạm vi anh có thể thôi đã là tốt lắm rồi.

Nghe lời nhờ vả đó, tôi nhủ thầm trong bụng “Lại phiền hà rồi đây” nhưng vẫn trả lời rằng “Anh không nghĩ sẽ giúp được gì nhiều, nhưng anh sẽ thử hỏi bạn cùng lớp của Amemiya xem sao”.

Rõ ràng phương châm sống của tôi là “Người khôn ngoan thì không dây vào những chuyện nguy hiểm”, thế nhưng...

Giờ nghỉ trưa, tôi vừa bước trên hành lang vừa thở dài náo ruột.

Morishita là bạn cùng lớp của Amemiya và năm ngoái học cùng lớp với tôi. Theo những gì tôi hỏi được từ cậu ấy, tin đồn rằng hễ ai lại gần Amemiya sẽ bị nguyên rủa là có thật, những cậu con trai đã từng cặp với cô ấy người thì bị xe tông, người thì ngã lộn nhào từ trên cầu thang ở nhà ga xuống, tất cả đều được đưa đến bệnh viện.

- Amemiya trông trầm lặng vậy mà đã hẹn hò với nhiều anh chàng đến thế cơ à.

- Đúng thật nhỉ... Công nhận cô nàng rất xinh nhưng... không biết nên nói là phản ứng chậm chạp hay khó hòa đồng nữa..., đại khái là cứ u ám thế nào ấy. Cô nàng không có bạn bè, hờ hững với mọi chuyện. Giờ nghỉ trưa cứ đờ đẫn suốt, cơm cũng chẳng buồn ăn. Có khi chưa ai từng trông thấy Amemiya mang theo cơm hộp hay đi xuống căn tin mua bánh mì ấy chứ. Ủa, hay đây chính là chứng biếng ăn nhỉ?

Morishita cũng kể về những người bạn trai cũ của Amemiya cho tôi nghe.

- Theo tớ nghe được thì có năm, sáu người thì phải? Hình như là vào khoảng cuối năm lớp 10, bỗng dưng cô nàng bắt đầu hẹn hò với nhiều cậu con trai. Có đủ loại con trai, lúc thì là một tên sở khanh có tiếng, lúc thì là dân đầu gấu, còn có cả một tên rỗng tuếch vô vị. Đã có lần Amemiya đến trường với vài vết bầm tím trên mặt. Chắc hẳn là bị bạn trai đánh rồi.

Vì có gì mà trong một thời gian ngắn Amemiya lại hẹn hò với toàn những tên con trai chẳng tử tế gì như thế? Và tại sao bọn họ lần lượt gặp tai nạn?

Ryuuto thì nói mình bị một kẻ đeo kính râm trông như tử thần bám đuôi, bị một nhóm người tướng mạo hết như đám cướp biển bước ra từ truyện *Đảo giấu vàng* hăm dọa bắt chia tay với Amemiya. Những anh chàng đã hẹn hò với Amemiya cho đến giờ đều gặp cảnh đó chẳng? Nhưng, tại sao lại thế chứ?

Aa, càng lúc tôi càng lún sâu vào chuyện này rồi. Mà tôi nào có phải thám tử tài năng gì đâu... Đành thế. Trước mắt cứ thuật lại cho Ryuuto những gì tôi tìm hiểu được hôm nay đã.

Còn về phần chị Tooko thì...

Nhớ lại cái cảnh bà chị phòng hai má ra bắt tôi hứa này hứa nọ, tôi chống tay vào bức tường ở hành lang mà rên rỉ.

Mình bỏ lơ nghĩa vụ hai ngày liên tiếp thế này chắc bà chị sẽ giận đây.

Nghĩ về trò hù dọa mà chị ấy đã nhắc đến với khuôn mặt méo máo như sắp khóc, tôi cũng thấy đôi chút tò mò. Nhưng có vẻ là hợp tác với Ryuuto mang lại hiệu quả hơn và vụ việc cũng có thể nhanh chóng được giải quyết.

Ngoài ra, tôi cũng đã lờ mờ đoán ra nguồn gốc những hiện tượng kì quái và danh tính kẻ gửi hoa bách hợp đen. Nếu dự đoán của tôi chính xác, chắc sẽ không có gì nguy hiểm xảy đến với chị Tooko cả. Trái lại nếu chị ấy dồn hết sự chú ý của mình vào mấy chuyện ma với quỷ thì thật dở cho tôi quá.

Rút ra kết luận như vậy, tan học, tôi đi tới địa điểm hẹn gặp Ryuuto.

Khi tôi đến quán ăn lần trước thì đột nhiên trông thấy Ryuuto bị một cô gái tát rất mạnh vào mặt.

- Đồ tôi!!!!

Bà chị ấy trông có vẻ là sinh viên đại học. Chị ta hất cả cốc nước vào Ryuuto rồi dùng khăn lau ra khỏi quán.

- C-Cậu có sao không?

- Không sao đâu, chuyện hàng ngày ấy mà anh. Cú tát hơi bị đẹp, ngon lắm ạ.

Cậu ta đáp với bộ mặt thản nhiên, điềm tĩnh nhận lấy chiếc khăn mặt chị phục vụ mang tới.

- Thật xin lỗi chị, Harumi.

“Chị quen rồi” – Bà chị nhún vai cười gượng gạo.

Tôi á khẩu. “Chuyện hàng ngày” của cậu đó hả?

Trên bàn có một chiếc bánh hamburger ăn dở, đậu cay và một cốc Coca.

- Cậu đến sớm phết đấy. Trường cậu đã bắt đầu thi cuối kỳ rồi à?

- Đâu có. Sáng nay em tự ý về sớm.

- Bùng học hả!?

- Cũng có thể nói thế ạ.

Thật là đau cả đầu. Vừa nghĩ thế tôi vừa kể lại những gì mình đã nghe được ở trường.

- Hừm, cô ấy toàn hẹn hò với những tên đều cáng chẳng ra gì.

Nói thật, anh nghĩ trên phương diện xã hội thì chú mày cũng là một học sinh cấp ba có vấn đề đấy.

- Anh cũng thử tìm hiểu về Kujou Kayano rồi. Cái tên đó có trong danh sách học sinh của trường nhiều năm trước. Hình như đã ghi danh là học sinh lớp 10 và 11. Nhưng trong danh sách học sinh tốt nghiệp lại không có, nên có lẽ cô ta đã bỏ học giữa chừng vào năm lớp 11.

- Vậy à...

Đúng lúc chúng tôi đang trao đổi như thế, một cô bé tóc ngắn mặc đồng phục trường khác, và một bà chị có phong thái nhân viên văn phòng với mái tóc búi lên và mặc váy juyp ngắn, lên tiếng cùng một lúc.

- Ryu~u~, mình đến rồi nè.

- Chờ lâu chưa, Ryuuto!

Nhìn kĩ tôi còn thấy một cô gái trông có vẻ nhu mì đứng lấp ló sau lưng cô bé tóc ngắn và cũng mặc bộ đồng phục giống như thế.

“Cậu lại bắt cá ba tay nữa hả!” – Tôi la lên không kịp suy nghĩ.

Ryuuto cười khở sở “Anh nghĩ xấu về người khác thế, Konoha” rồi quay sang nói chuyện với các cô gái bằng điệu bộ vui vẻ.

- A, Misaki, cảm ơn nha. Còn người đằng kia là... chị Segawa Sonoko đúng không nhỉ? Xin chào, em là Sakurai Ryuuto. Xin lỗi nhé, tự dưng bắt chị đến đây thế này.

Cô gái trông có vẻ ngoan ngoãn lắc đầu, mặt đỏ lựng.

- K-Không sao.

- Ê này, Segawa là một người đứng đắn lắm nhé, đừng có quấy rầy bạn ấy đấy. Chỉ vì Ryuuto nhờ ghê quá nên tớ mới dẫn bạn ấy đến đây thôi đấy.

- Rồi rồi. À, chị Saeko nữa, bắt chị phải nghỉ làm sớm thế này, xin lỗi chị.

- Kia, không sao mà, đằng nào thì hôm nay chị cũng rảnh. Với cả vụ này có vẻ vui hơn.

Bà chị có dáng nhân viên văn phòng nháy mắt, rồi ngồi xuống cái ghế mà Ryuuto kéo ra.

- À, còn đây là anh Inoue Konoha. Học sinh lớp 11 trường Seijou.

- Rất vui được làm quen. Tớ là Kaga Misaki, lớp 11 trường nữ Takara.

- Ừm, mình là bạn cùng lớp với Kaga, tên là Segawa Sonoko.

- Chị là Tachibana Saeko. Chị là nhân viên văn phòng đó~.

Mọi người lần lượt chào hỏi làm tôi trở nên lúng túng, chỉ biết nói “T-Tớ là Inoue” và cúi đầu.

Thế rốt cuộc Ryuuto tính làm gì? Tập hợp một nhóm toàn đàn bà con gái thế này, cậu ta có nhã hứng tổ chức một buổi họp mặt làm quen chắc?

Trước ánh mắt hoài nghi của tôi, Ryuuto lại cười nhếch mép với vẻ mặt giống hệt thú săn mồi.

- Chị Segawa là bạn cùng lớp với Hotaru hồi tiểu học. Hồi đó hai người thân

nhau lắm.

Khi tôi ngạc nhiên quay ra nhìn thì Segawa, bạn ấy khẽ gật đầu.

- Nhà Hotaru gần nhà mình, bọn mình cũng học chung một lớp.

Tôi hít vào, và Ryuuto nói tiếp.

- Còn chị Saeko đây đang làm việc tại công ty của chú Hotaru. Giờ nghỉ trưa em đã tranh thủ làm quen, tán tỉnh ở nhà hàng và mời được chị ấy đến đây.

Tán tỉnh!? Đã thế lại còn mới hôm nay!

- Hi, chị đồ mất rồi~! Ryuuto bạo dạn chết đi được. Nhưng một anh chàng kém tuổi lại là người chủ động, thật mới mẻ với chị đó nha.

- Ryuuto thật là!

Hình như Misaki vừa đạp vào chân Ryuuto dưới gầm bàn làm cu cậu đau điếng kêu lên. Tôi phải đánh giá lại rồi, thằng nhóc này đúng là không thể xem thường. Không phải ai cũng có thể tập hợp toàn những người liên quan đến Amemiya chỉ trong ngày một ngày hai như thế.

Misaki phồng mang trợn má “Chẳng qua là vì Ryuuto sẽ bồi thường cho mình thôi đấy nhé”. Ryuuto gật gật “Biết mà biết mà” rồi quay về phía chúng tôi nói bằng một giọng điệu lười nhác.

- Giờ thì, chị Segawa có thể cho em biết vài chuyện không nhĩ? Từ hồi tiểu học Hotaru đã không ăn uống gì à?

Bạn cũ của Amemiya – Segawa – liền lắc đầu.

- Đâu có. Hồi tiểu học, bạn ấy vẫn ăn cơm ở trường bình thường. Vào hai ngày Bento* trong tuần, bạn ấy mang theo hộp cơm rất hoành tráng mà bà giúp việc làm cho và còn để mình ăn ké nữa.

Theo lời Segawa, mẹ của Amemiya đã qua đời vì bệnh khi cô ấy học lớp 1, nên mọi việc trong nhà đều do bà giúp việc đảm nhận. Amemiya sống cùng bố và em gái của ông trong một dinh thự rộng lớn.

Khi cô ấy học lớp 7, người cô kết hôn và rời khỏi nhà. Ngay sau đó bố cô ấy đột ngột qua đời vì lên cơn đau tim, và hai tuần sau đó, đến lượt người cô chết trong một vụ tai nạn.

Amemiya đã mất hết người thân và chồng của người cô trở thành người giám hộ cho cô ấy.

Segawa tiếp tục câu chuyện bằng vẻ mặt u buồn.

- Người đó buộc bà giúp việc và bác lái xe thôi việc, còn bán cả dinh thự. Kể từ đó, Hotaru trở nên kỳ lạ.

Có vẻ là từ khi sống chung với người chú, Amemiya bắt đầu bỏ ăn. Thời gian đầu cô ấy chỉ thường xuyên để thừa chút đồ ăn trong những bữa ăn ở trường, nhưng sau đó hoàn toàn không ăn gì nữa.

Trông Hotaru cứ như sợ hãi chuyện ăn uống vậy. Cứ đến giờ cơm ở trường, bạn ấy lại run rẩy như đang sợ sệt điều gì, hấp tấp quay ra đằng sau hoặc nhìn chăm chăm ra cửa sổ... Có lần bạn ấy mới cắn một miếng bánh mì mà mặt mày xanh lét, đứng bật dậy và lao ngay ra nhà vệ sinh, hình như là nôn hết cả. Lúc bạn ấy ra khỏi nhà vệ sinh, chỉ nhìn bộ dạng kiệt quệ đó thôi cũng đủ làm mình thấy như chính mình bị đau vậy.

Mình đã thử hỏi xem có phải quan hệ giữa Hotaru với chú không được tốt đẹp hay không, nhưng bạn ấy chỉ đánh mặt lại và không nói gì cả. Kể từ đó, dường như bạn ấy né tránh mình và cứ lầm lũi một mình. Chẳng quan tâm gì đến những chuyện xung quanh nữa, cứ như một con búp bê, gương mặt lúc nào cũng thờ ơ, tâm hồn thì như treo ngược cành cây vậy.

Có lẽ Segawa đang nghĩ người chú giám hộ chính là nguyên nhân khiến Amemiya trở nên kỳ cục. Nét mặt u ám không đổi, cô ấy im lặng.

Thay vào đó, chị Saeko lâm bầm với một thái độ đầy hứng thú.

- Hừm, vậy thì tin đồn giám đốc đã giết vợ và anh vợ để chiếm công ty có lẽ không phải là một lời gièm pha vô căn cứ đâu nhỉ?

Tôi hoàn toàn sững sờ trước những gì chị ấy vừa nói.

Chú của Amemiya tên là Kurosaki Tamotsu. Công ty trước đây vốn thuộc về người bố đã mất của Amemiya. Sau khi ông qua đời, người nắm giữ nhiều cổ phần nhất là Kurosaki đã được ngồi lên ghế giám đốc.

- Bề ngoài ông ta là một người ưu tú luôn sống và làm việc cần mẫn ở nước

ngoài. Thực sự ông ta là một người nhạy bén, từ khi trở thành giám đốc đã giúp công ty thu được nhiều thành quả. Ông ta còn rất được các nhân viên nữ hâm mộ nữa. Người đó còn trẻ, lại độc thân, khuôn mặt nam tính đầy chất bí ẩn dễ làm xiêu lòng chị em phụ nữ. Tuy rằng ông ta nhuộm tóc sáng màu và đeo một cặp kính râm mỏng, nói là vì mắt kém hay sao đó, nhưng cả những thứ đó cũng rất hợp với ông ta, nhìn oách cực kì. Những nhân viên lớn tuổi thì có vẻ không ưa mái tóc ấy, nhưng đám con gái bọn chị thì lại khoái. Nghe nói hồi giám đốc trước còn sống thì người đó vẫn để tóc đen, nhưng đúng vào ngày trở thành giám đốc thì ông ta trung mái tóc bây giờ ra làm toàn bộ nhân viên được một phen ngỡ ngàng.

Chắc, những việc người đó làm cái nào cũng phô trương như cái nào, nên chắc cũng dễ tạo kẻ thù. Từ sau khi giám đốc nhậm chức, tin đồn về chuyện ông ta giết hại giám đốc cũ lan khắp mọi nơi. Ông ta mà có bị cảnh sát bắt thì cũng chẳng nhân viên nào ngạc nhiên cả đâu. Mọi người sẽ nghĩ “À, quả nhiên là thế”.

Dường như người giám hộ của Amemiya là một nhân vật vô cùng mờ ám.

- A, nhưng mà dạo này giám đốc lạ lắm nhé.

“Lạ thế nào?” – Ryuuto nhòm người dậy.

- Chị hỏi thử cô thư kí thì được biết rằng khoảng một tháng nay giám đốc chẳng hề ăn uống gì. Gần đây, hình như ông ta bận đến mức phải trọ lại ở một toà nhà gần công ty để làm việc, và có khi cũng vì thế nên chẳng có thời gian ăn uống. Lúc dùng bữa cùng khách hàng vì lí do công việc thì không thể không ăn đúng không? Nhưng chị nghe được rằng mỗi lần như thế, sau khi ăn xong ông ta sẽ vào nhà vệ sinh và nôn ra bằng sạch. Cô thư kí nói rằng đã nhìn thấy vết cắn ngón tay* của giám đốc.

Tôi và Ryuuto nhìn nhau kinh ngạc.

Nôn ra những thứ đã ăn chẳng phải rất giống chứng biếng ăn tâm lý sao? Không phải mình Amemiya mà đến cả người giám hộ của cô ấy cũng có những triệu chứng đó. Chuyện gì đang diễn ra thế này?

Chị Saeko nhúu đôi lông mày được cắt tia chu đao của mình.

- Ngoài ra... Đầu năm nay phải không nhỉ? Có một cuộc điện thoại từ bệnh viện. Giám đốc đã bị kích động và quát tháo ầm ĩ với đầu dây bên kia thì phải, còn nói những câu đại loại như “kiểm tra lại đi”, rồi thì “không thể nào có chuyện đấy”. Giám đốc bình thường là người điềm tĩnh, không thể hiện cảm xúc ra ngoài bao giờ. Thế mà lần đó lại cao giọng quát như vậy, thật khủng khiếp.

Còn nữa, tháng trước, có một ngày mưa rất lớn đúng không? Gió thổi vù vù, tàu điện ngừng hoạt động, quả là một ngày khổ sở. Hôm ấy, khi cô thư kí vào phòng giám đốc thì thấy ông ta mở hết cửa sổ và đang nhìn chăm chăm ra ngoài trời. Gió và mưa tạt hết vào nên tình trạng trong phòng lúc đó đúng là một thảm họa. Thế nhưng, giám đốc trong bộ dạng ướn nhẹp từ đầu đến chân, mắt sáng lóe lên và cứ lảm bảm “Khốn khiếp”, “Không còn thời gian nữa”. Cô thư kí rúm người kể lại rằng lúc đó cô ấy sợ đến mức không dám cất tiếng, bởi bầu không khí đáng sợ cứ như thể ông ta sắp sửa nhảy lầu tới nơi ấy.

Có lẽ giám đốc mắc một căn bệnh nào đó chẳng. Không những thế còn là bệnh nặng, chẳng biết được ngày mai sẽ thế nào. Trước khi bị cảnh sát bắt thì có khi đã ho ra máu rồi gục luôn không biết chừng.

Giọng điệu của chị Saeko cứ như đang đùa, nhưng cả tôi lẫn Ryuuyo đều không thể cười nổi.

Sau khi cảm ơn ba cô gái và tiễn họ về, Ryuuto khoanh tay đứng tựa vào ghế, nói với biểu cảm khá gay gắt.

- Tên bám đuôi em chính là người giám hộ của Hotaru, tay Kurosaki đó. Tóc sáng màu, kính râm... dáng người cao, mọi đặc điểm đều trùng khớp. Lần em đưa Hotaru về và thấy tình trạng thiếu sinh khí của ngôi nhà, em cứ lo chẳng lẽ cô ấy sống một mình trong tòa dinh thự to đùng như thế. Cho đến tận gần đây em cùng chẳng hề biết là cô ấy sống cùng chú. Vì Hotaru ghét nhắc đến những chuyện đó...

- Vì sao chú của Amemiya lại bám theo cậu nhỉ?

Ông ta lo lắng cho Amemiya? Không rình mò theo sau mỗi lần hẹn hò thì đúng là làm quá rồi. Thuê xã hội đen dần mất Ryuuto, rồi cả việc làm bị thương

bạn trai cũ của Amemiya, tất cả đều là chủ ý của ông ta hay sao?

Segawa – người đã từng chơi thân với Amemiya – nói rằng “Hotaru không ăn uống gì kể từ lúc bắt đầu sống chung với chú”. Người cô của Amemiya gặp tai nạn chỉ hai tuần sau khi bố cô ấy mất, liệu có phải ngẫu nhiên?

Tôi cũng để tâm đến câu chuyện “Có khi giám đốc đang bị bệnh nặng” của Saeko. Nếu câu nói “Không còn thời gian nữa” có ý nghĩa đúng như thế thì không biết ông ta đang tính làm chuyện gì trong khoảng thời gian còn lại.

Cả tòa dinh thự mà Amemiya đang sống...

Tôi biết Kurosaki đã bán ngôi nhà cũ của Amemiya, nhưng việc trước đó ông ta có sẵn một căn nhà khác hẳn ẩn chứa một ý nghĩa nào đó. Chỉ có hai người với nhau nên giả sử họ bắt đầu sống ở chung cư, tôi còn thấy dễ hiểu, đằng này theo lời Ryuuto thì tòa nhà mới cũng vô cùng nguy nga rộng lớn...

Càng nghĩ tôi càng cảm thấy khó chịu, cứ như có bùn trào lên trong lồng ngực.

“Kayano nữa... Rốt cục cô ta là ai?” – Tôi lầm bầm.

Ryuuto đang cau mày đắm chìm trong suy nghĩ, nghe vậy bèn nhìn lên.

- A, em chưa nói với anh nhỉ. Sau khi điều tra về gia đình Hotaru em đã có được thông tin đó rồi. Kujou Kayano là mẹ của Hotaru. Kayano là tên thời con gái của bà ấy.

Không còn thời gian nữa...

Vừa gục mặt xuống bồn cầu và ói ra toàn dịch vị hắc vừa rên rỉ.

Dù có ói thêm nữa vẫn không đủ. Như bị thôi thúc phải móc ra hết, lấy ra hết mọi thứ có trong bụng, hắc thọc ngón tay trở vào miệng mình.

Hắn đưa ngón tay vào tận sâu trong cổ họng, cào phần thịt mềm bằng móng tay.

Cái dạ dày trống rỗng co giật, tiếng rên rỉ thoát ra từ cổ họng, nước miếng và dịch vàng trào ra từ miệng. Khi nhìn thấy máu tươi lẫn trong đó, cảm giác tức giận và hận thù dâng lên trong ngực hắn như con sóng đập dềnh trong bóng tối.

Như cát của chiếc đồng hồ chảy xuống rào rào, thời điểm kết thúc ngày một

đến gần hơn.

Hắn muốn có thêm thời gian.

Địa vị và tài sản đều có cả rồi. Nhưng thời gian... chỉ riêng thời gian là không đủ.

Cảm giác buồn nôn trào lên. Dạ dày cự tuyệt mọi thứ. Con đói và nỗi đau cháy bỏng thân thể này sẽ còn kéo dài đến bao giờ?

Âm thanh của cát chảy xuống cứ như dính chặt vào tai...!

Bên kia cánh cửa, cô thư kí cất tiếng gọi hắn.

Cô hoảng sợ trước sự điên cuồng của hắn. Dù thế, với bản tính tận tụy trong công việc, cô vẫn cố gắng kiềm chế nỗi sợ để hoàn thành nghĩa vụ của mình. Cô run rẩy thông báo rằng bác sĩ Sakata của bệnh viện trường đại học vừa đến.

Hắn gào lên từ phía bên này cánh cửa.

“Đuổi lão ta đi!”

Rồi hắn khuyu gối, ôm đầu, phun ra những lời nguyên rủa.

Khôn kiếp, khôn kiếp... Đừng hòng ta tha thứ. Khôn kiếp... đồ phản bội, đồ lăng loàn, lợn cái... Tất cả chết hết đi.

Chương 3:

Người tôi đã gặp

Ngày thứ Bảy, tôi thanh thoi ở nhà.

Một buổi chiều yên ả, tôi đang ngồi đọc sách ở bàn học nghỉ giải lao giữa khoảng thời gian ôn thi, thì đứa em gái mới vào lớp 1 lon ton chạy vào phòng và bảo:

- Anh à, mẹ nướng khoai lang đó, nên bảo em đi gọi anh.

- Ủ, anh biết rồi.

- Anh đọc sách gì đấy, anh hai?

Con bé kiễng chân lên dòm từ dưới cánh tay tôi, chớp chớp mắt đầy ngạc nhiên trước những chữ Hán lạ lẫm.

- Một cuốn sách không cần thiết đối với Maika đâu. Để lát anh cho mượn cuốn khác nhé.

Tôi đóng trang sách có viết những chữ “Rối loạn ăn uống – Chán ăn tâm thần/Háu ăn tâm thần” lại và để quyển sách lên một chỗ khá cao trên giá.

Cuốn sách mang tựa đề *Bệnh tâm lý* này tôi đã đọc khi trùm chăn tự nhốt mình trong phòng những ngày cuối cấp hai. Có điều những mục tôi xem hồi đó là “Rối loạn hoảng sợ”, “Hội chứng tăng thông khí”, “Loạn thần kinh ám ảnh cưỡng chế”...

Tinh thần và thể xác luôn ràng buộc với nhau. Trái tim yếu đuối thì cơ thể cũng sẽ bị hủy hoại. Tôi biết rõ điều đó qua kinh nghiệm của chính bản thân mình.

Ăn là để sống. Tâm trí của Amemiya lúc này đã yếu đuối đến mức độ nào khiến cô ấy cự tuyệt cả hoạt động cơ bản nhất ấy? Phải làm thế nào mới lấy lại được năng lượng cho tâm hồn của cô ấy đây.

Và cả việc Kurosaki nôn hết những thứ trong bụng ra, có lẽ không phải sự suy kiệt về mặt thể xác, mà là về mặt tinh thần.

Tôi cảm giác rằng nhân vật tôi chưa từng gặp lấy một lần tên là Kurosaki Tomotsu này có cái gì đó u ám và mang lại điềm gở.

Mục đích của ông ta là gì?

“Anh cho em mượn truyện có các bạn thú là được rồi”. – Maika vừa tủm tỉm vừa nói.

- Vây, ăn bữa phụ xong anh em mình cùng tìm thử nhé.

“Vâng!” – Con bé gật đầu vui sướng. Tôi nắm tay Maika rồi đi xuống cầu thang. Mùi hương giòn ngọt của khoai lang thoảng qua mũi, tôi thấy bụng mình réo khe khẽ và bắt đầu chảy nước miếng.

Lúc này, tôi có thể cảm thấy thèm ăn một cách tự nhiên.

Trái tim đã một lần tan vỡ của tôi bây giờ đang hoạt động ổn thỏa. Dù vậy đôi lúc những trục trặc vẫn xảy ra.

Đó là hiện tượng tôi phải chịu đựng một cơn đau đớn ngọt ngạt như thể cổ họng bị bóp nghẹt. Không rõ lí do của nó có phải là vì tôi nhận thấy bóng hình Miu đang dần dần lùi xa không?

Tự mình nói ra cũng thấy điều này thật mâu thuẫn. Bình thường, tôi phủ một tấm màn lên những kí ức, cố tình ngoảnh mặt đi. Nhưng ngay cả khi làm thế, tôi vẫn không hề muốn quên Miu.

Sau bữa tối, vì hết ngòai chì nên tôi đạp xe ra cửa hàng 100 yên để mua, nhân tiện mua luôn mấy thứ nguyên liệu nấu nướng lật vặt mà mẹ nhờ. Trên đường về, bất giác thấy tò mò, tôi bèn ghé thử qua trường.

Có lẽ là do có một cơn mưa bất chợt, khiến cho bầu không khí trở nên khá mát mẻ, ánh trăng chiếu xuống mặt đất ẩm ướt sáng lên lấp lánh. Dây phòng học nổi lên trắng toát giữa nền bóng tối tĩnh lặng.

Chắc chị Tooko cũng không phục kích cả ngày thứ Bảy đâu nhỉ.

Tôi ngồi trên xe và quan sát lớp học với tâm trạng bất an lo lắng. Liên sau đó, một chiếc xe ô tô xịn sơn màu đen đỗ lại trước cổng.

Cửa xe mở ra và một cô gái mảnh khảnh bước xuống.

Là cô ấy!

Tim tôi như muốn lao ra khỏi lồng ngực. Tay xách cặp đen, khoác trên mình bộ đồng phục thủy thủ kiểu cũ, lão đảo bước vào trong trường, không thể nhầm được, đó chính là Amemiya.

Chiếc ô tôi chậm rãi rời khỏi cổng trường. Vì trời tối nên tôi cũng không rõ mặt người lái xe, có vẻ là một người đàn ông cao và gầy.

Có lẽ nào là Kurosaki? Nhưng, tại sao Kurosaki lại đưa Amemiya đến trường? Ông ta biết những hành vi kì quặc của Amemiya mà vẫn để vậy sao?

Tôi dùng hết sức nhấn bàn đạp vòng ra cổng sau, để xe vào bãi đỗ và hộc tốc chạy vào sân. Amemiya ngồi bệt xuống bãi cỏ ẩm ướt, viết chữ vào vở rồi xé chúng ra và nhét vào hòm thư. Cả tấm lưng mong manh lẫn cái gáy yếu ớt trong như sắp gãy, đều giống như lần đầu tôi nhìn thấy.

Làm gì đây? Có nên lên tiếng không?

Trong lúc tôi còn đang bối rối thì Amemiya đã cất vở vào cặp, đứng dậy và bước đi.

Cô ấy không quay ra phía cổng trường mà cứ thế đi qua hành lang để vào bên trong tòa nhà.

Ừa? Chìa khóa thì làm thế nào? Chẳng lẽ trường lại không khóa cửa?

Cứ chân chừ ở đây thì sẽ mất dấu. Tôi luống cuống đuổi theo sau cô ấy.

Hành lang ban đêm được chiếu sáng bởi ánh trăng trông như một con kênh tăm tối. Amemiya tiến về phía trước như một con thuyền đang trôi trên dòng nước và rung lắc nghiêng ngả bởi từng đợt sóng xô.

Cô ấy leo lên cầu thang và tiếp tục tiến bước trên hành lang. Khi đến trước phòng hóa học, Amemiya quay ra nhìn thẳng vào cánh cửa kéo, rồi cứ thế bước vào.

Ánh sáng hắt ra từ trong phòng.

Tôi nép sát vào tường, nuốt nước bọt liên tục, cố không thở ra thành tiếng. Tai tôi nghe thấy những âm thanh va đập lạch xạch.

Đây là... tiếng kim loại? Cô ấy đang mở khóa tủ à? Sau đấy cô ấy lấy cái gì ra vậy? Tiếp đó là tiếng nước chảy, và tiết ghê bị kéo ra...?

Ờ? Bỗng nhiên mọi âm thanh im bật.

Thấy tò mò, tôi mở hé cánh cửa và nhòm vào bên trong thì không thấy bóng dáng Amemiya đâu cả.

Mồ hôi túa ra khắp thân thể tôi.

Chuyện này sao có thể! Cô ấy đi đâu mất rồi? Đây là tầng ba mà. Đừng nói là cô ấy nhảy xuống từ cửa sổ đấy nhé!

Tôi kéo cửa ra và đi vào phòng. Đèn đang bật sáng và rèm cửa sổ vẫn khép chặt. Trong phòng có mùi chua của hóa chất, đằng trước là bảng đen, đằng sau là giá xếp dụng cụ và chất thí nghiệm. Ngoài ra còn có những chiếc bàn sơn màu đen và ghế được sắp xếp ngăn nắp.

Đúng là cô ấy không ở đây!

Chẳng lẽ là ma thật hay sao...!

Tôi cảm thấy sợ đến run người. Khi tôi đi quanh những chiếc bàn, bỗng có thứ gì âm ỉ chạm vào ống đồng của tôi.

- !

Cổ họng tôi thắt lại rồi phát ra một tiếng kêu khiếp đảm. Cùng lúc đó tôi cũng nghe thấy tiếng con gái hét “Á” ở dưới chân mình.

Khi tôi hạ ánh mắt xuống thì thấy một cô gái mặc bộ đồng phục thủy thủ kiểu cũ đang ngồi xồm ở đó.

- A... Amemiya...!

Amemiya Hotaru mà mới nãy tôi còn tưởng đã biến mất, đang một tay cầm giẻ lau một tay cầm bình thuốc tẩy dạng vòi phun, chui nửa thân người dưới gầm bàn và lau chùi phần dưới chân bức tường.

- B-Bạn đang làm gì thế? Amemiya?

Quên cả che giấu nỗi ngạc nhiên tột độ, tôi hỏi với đôi mắt vẫn đang tròn tròn. Nhưng cô gái đó lại phồng má ra và khế liếc tôi.

- Ai là Amemiya của cậu? Tôi là Kayano. Là Kujou Kayano. Tôi đã giới thiệu tên đảng hoàng rồi cơ mà?

Đấy chẳng phải là tên mẹ bạn sao. Tuy nhiên, với hoàn cảnh hiện giờ, tôi

không thể đóng vai Tsukkomi* mà đi sửa lỗi người ta được.

- Xin lỗi. Bạn đang làm gì vào giờ này thế?

- Tôi đang xóa những lá thư.

Amemiya... à không, Kayano quay về phía bức tường với một biểu cảm u ám. Ở đó có một dãy số mờ do bị xóa dở.

“17 26 13 35 18 5 29”

- Tôi cứ tưởng tất cả đã bị xóa hết rồi, thế mà...vẫn có chỗ này, bị cái bàn che khuất nên còn lưu lại... Thứ này đã chẳng còn tác dụng gì nữa mà...

Vừa thì thào bằng giọng trầm buồn, cô ấy vừa dùng giẻ cọ soàn soạt. Những con số dần biến mất.

- Vì sao lại không còn tác dụng nữa?

... Bởi vì cả tôi, cả người ấy, đều chết cả rồi.

- Tôi không thấy bạn giống ma chút nào.

Kayano – đã hoàn tất việc tẩy xóa các con số - bất thành linh thờ đầu ra từ dưới gầm bàn, mỉm cười trong khi giữ nguyên tư thế quỳ và chống hai tay xuống sàn.

- Ô kìa, vừa nãy cậu nhìn tôi với bộ mặt xanh lét đấy còn gì? Không phải cậu nghĩ tôi là ma và sợ cứng hết cả chân lại à?

- À... ư... cái đó...

Trong khi tôi ngắc ngứ thì cô ấy đã đứng dậy và cười khúc khích. Không phải tiếng cười ồn ào quái đản mà tôi từng nghe ở sân lúc trước, mà là một giọng cười trong sáng hồn nhiên. Đôi mắt tinh nghịch ấy rất giống hình ảnh cô gái mà tôi muốn giữ chặt trong lòng.

“... Nè, dù cậu có nói dối thì tớ cũng biết ngay đó. Thú nhận đi, Konoha?”

“... Konoha có gì cũng để lộ hết ra mặt. Nhưng mà, tớ thích cả Konoha luôn nghe lời tớ cũng như Konoha không biết nói dối bao giờ.”

Bầu không khí kỳ diệu tựa như khi chiêm ngưỡng một giấc mơ từ quá khứ xâm chiếm con người tôi, một cảm giác ngọt ngào lan tỏa trong lồng ngực.

Miu cũng thường chọc tôi theo cách này.

Nhìn thẳng về phía tôi và nở nụ cười rạng rỡ.

Tất nhiên người trước mặt tôi giờ đây không phải Miu. Tôi đã không thể gặp Miu được nữa.

Nhưng, dù chỉ là ảo giác, tôi vẫn muốn đắm mình trong bầu không khí thân thương này.

Là giả dối cũng được, là giấc mơ cũng được. Nếu có thể quay về thời điểm đó...

Dù cho trong thực tại chuyện đó là bất khả thi...

Nhưng, nếu như...

- Nay, vì sao bạn lại bỏ những mẫu giấy đó vào hòm thư của câu lạc bộ Văn học? Dây số đó mang ý nghĩa gì vậy? “Người ấy” mà bạn nói là ai?

Kayano xếp lại giẻ lau và xô vào tủ. Đôi bàn tay trắng trẻo chuyển động gây ra những âm thanh “lạch cạch”, “bồm bộp” nho nhỏ... Vừa làm, cô ấy vừa nói bằng một giọng điệu khiến tôi không thể đoán được thực tâm cô ấy đang nghĩ gì.

- Nếu muốn biết thì mai cậu đến đây. Rồi tôi sẽ xem xét cho cậu một gợi ý.

Cô ấy nhìn tôi chằm chằm bằng đôi mắt nâu đen như mời gọi, khẽ nhướn miệng cười.

Vẫn trong trạng thái lơ đãn như lạc trong mơ, tôi nhìn theo bóng cô ấy rời khỏi phòng hóa học.

Những bước chân trôi nổi như đi trên mây.

Tà váy đồng phục bông bênh dưới gối.

Vừa rồi là một lời hứa sao?

Hôm sau là Chủ nhật và tôi nghĩ ngợi về Kayano suốt từ sáng.

Có thật hôm nay cô ấy sẽ lại đến đó không?

Tôi liên tục nghĩ về chuyện đó cho đến tận tối. Khi màn đêm buông xuống, tôi đi tới trường với tâm trạng bất an. Cũng như hôm trước, tôi bước qua hành lang, trèo lên cầu thang và đến trước phòng hóa học.

Khi tôi kéo cánh cửa ra, Kayano đang đứng bên cửa sổ, tắm mình trong ánh trăng. Đèn không bật, và rèm cửa sổ cũng mở hết cỡ, khiến thứ ánh sáng bạc lạnh

lễo tràn ngập cả căn phòng.

Trông thấy tôi đến, Kayano bèn nở một nụ cười vô cùng dễ thương.

- Chào buổi tối, Konoha.

Tôi nhận thấy cách gọi tôi là “Konoha” như thế mới thật giống Miu làm sao.

Giọng nói ngọt ngào như cọ vào tai khiến tôi cảm thấy nhột nhột...

Cô ấy không phải Miu. Thậm chí là một người đã không còn trên đời này nữa, thế mà trái tim tôi vẫn không ngừng run rẩy.

- Bạn đã hứa rồi đấy. Cho tôi biết đi. Những dãy số trong các lá thư bạn đã nhét vào hòm thư, chúng có ý nghĩa gì vậy?

- Ái chà, tôi chỉ nói là sẽ cho cậu gợi ý thôi phải không?

- Vậy thì, bạn cho tôi gợi ý đó đi chứ?

Kayano hất vạt váy rồi ngồi lên bàn.

- Gợi ý là tên của tôi. “Ka, Ya, No” đó.

- Tôi không hiểu.

- Hi hi, suy nghĩ cẩn thận vào chứ, anh chàng thám tử.

- Tôi chỉ là một học sinh cấp ba thôi, chỉ với ngần đó gợi ý mà bảo tôi suy luận ra thì đúng là một việc quá sức rồi. Không có thêm gợi ý khác sao?

“Vậy thì, tôi sẽ kể cho cậu nghe câu chuyện của người ấy” – Cô ấy thì thầm.

Tôi thấy ánh mắt cô ấy bỗng trở nên dịu dàng.

- Người ấy gần gũi với tôi hơn bất kỳ ai khác, là một phần của tôi, là nửa còn lại của tôi. Chúng tôi luôn ở bên nhau dù đi đâu hay làm gì...

Ánh sáng tinh khiết chiếu vào từ ô cửa sổ, đem theo những kí ức từ một quá khứ xa xôi cập bến bờ hiện tại.

Những mảnh vỡ thời gian hóa thành những chiếc lông vũ trắng hòa cùng với ánh trăng và rơi lất phất như đang nhảy múa trên đầu.

Chúng tôi cũng từng như thế...

Đã luôn ở cùng nhau dù có đi đâu hay làm gì. Miu là một nửa tâm hồn của tôi. Hoặc ít nhất thì tôi đã luôn cảm thấy như vậy.

“Tôi và người ấy đã cùng trải qua một khoảng thời gian vui vẻ. Nhưng rồi...”

– Hàng mi Kayano sụp xuống buồn rầu – “Người ấy giận tôi và bỏ đi mất. Chúng tôi không bao giờ có thể gặp nhau thêm một lần nào nữa.”

Lòng ngực tôi thắt lại bởi một nỗi đau như xuyên thẳng qua tim.

Cả tôi cũng thế, cũng không còn được gặp lại Miu nữa rồi.

Miu đã hướng ánh mắt ngập tràn căm phẫn về phía tôi, và cự tuyệt tôi.

Yêu mến đến nhường ấy, mà không thể gặp được nữa...

Kayano nhìn thẳng vào tôi bằng khuôn mặt nghiêm túc và hỏi.

- Nè, Konoha có biết cách lấy lại thứ đã đánh mất không?

Tôi ghi chặt ngực áo, đáp lại bằng giọng run run.

- ... Chuyện đó là không thể. Thứ đã mất một lần thì sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Kayano khẽ sụp mắt xuống, bình thản nói.

- Không phải đâu. Rất dễ dàng là đằng khác. Cứ quay ngược thời gian lại là xong. Làm như vậy thì ta sẽ không mắc phải cùng một lỗi lầm lần thứ hai nữa.

Cứ như những lời thì thào của ác quỷ. Nếu có thể quay ngược thời gian... Nếu có thể quay về ngày hôm đó...

Đó chẳng phải là điều tôi đã cầu nguyện không biết bao nhiêu lần khi nằm trèm chăn trên giường trong suốt mùa đông thật dài sao?

Nếu tôi có thể trở lại là chính mình trước khi viết tiểu thuyết, nếu tôi có thể trở về cái ngày Miu nhảy xuống từ sân thượng...

Xin Chúa hãy biến lời nguyện cầu này thành hiện thực. Xin hãy quay ngược thời gian. Miễn là không mất Miu thì con chẳng cần thứ gì khác nữa.

Chúa ơi, xin người.

Nhưng thời gian đã không quay lại.

Bây giờ, chỉ còn một mình tôi ở đây.

- Không thể. Quay ngược thời gian là một việc bất khả thi.

Nhìn thấy tôi run rẩy, gương mặt Kayano thoát trở nên rầu rĩ, cô ấy thì thào rất nhỏ.

- Vậy à... Cả Konoha cũng có lúc... muốn quay ngược thời gian phải không.

Cô ấy trượt xuống khỏi chiếc bàn và bước về phía tôi, nhẹ nhàng vươn hai tay ra ôm lấy đầu tôi và kéo nó vào bầu ngực nhỏ nhắn của mình.

Tôi không biết thứ cảm xúc nào đã dẫn đến hành động bộc phát đó của cô ấy. Chỉ là cô ấy đang run lên khe khẽ, như thể đang rất đau buồn. Cơ thể mảnh dẻ lạnh giá như tuyết, mang theo một mùi hương thanh khiết mà tôi đã từng ngửi thấy ở đâu đó.

Tôi phó mặc cơ thể mình trong vòng tay tưởng chừng như không thật đó, cảm thấy chút bình tâm ít ỏi và cả nỗi đau đang nhức nhối trong lòng.

Tôi cảm thấy rằng thời gian có dừng lại tại thời điểm này mãi cũng không sao.

Thế nhưng, chỉ một lát sau, Kayano buông tôi ra và lẩm bầm.

- Tôi phải đi rồi. Có người đang đợi tôi.

Tôi sực tỉnh khi nhìn thấy cô ấy cất bước đi về phía hành lang. Tôi vẫn chưa nói được gì. Tôi không muốn để cô ấy đi.

- Ch-Chờ đã... Ừm... Hay là, chúng ta đi ăn gì đó không!?

Trời đất ơi, thể loại mời mọc chán đời gì thế này. Tôi thực sự không có khả năng nói những câu hay ho hơn hay sao.

Kayano quay lại, nói bằng giọng lạnh lùng, hoàn toàn khác với lúc cô ấy ôm tôi.

- ... Không được đâu. Tôi chỉ ăn những thứ người ấy mang đến thôi.

Và cô ấy rời khỏi phòng học.

Cô ấy thì thầm “Không biết có thể quay ngược thời gian được không nhỉ?”.

Đó hoàn toàn là một câu chuyện bất khả thi. Là hành động của những ác ma chống lại chúa trời. Thế nhưng hắn đã thực sự làm điều đó. Hắn đã giao kèo với ác ma và đưa cô ấy trở về từ đáy mộ. Hắn đã biến điều không thể thành có thể, và lúc này, cô ấy đang ở đây.

Giữa thế giới về đêm được soi sáng bởi ánh trăng, cô ấy uyển chuyển nhảy múa trong diên loạn.

Vẫn lẩm bầm như thể đang hát “Cô ấy là tôi, tôi là cô ấy”, cô như biến thành

một người khác. Bên trong cô, sự tồn tại khác đó ngày một lớn dần, và con người ban đầu của cô đang dần biến mất. Sự tồn tại khác đó cười, hát, yêu thương bằng thân thể của cô, bằng giọng nói của cô.

Cô ấy đang vươn tay về phía hắn, cô ấy đang cất tiếng thì thầm dành cho hắn.

Cô khẩn cầu “một người khác” bên trong mình bằng giọng nói đầy đau thương.

“Làm ơn, đừng chạm vào ông ta thêm nữa. Đừng mỉm cười với ông ta. Đừng khao khát ông ta. Bởi vì ‘tôi’ căm hận người đàn ông đó đến mức chỉ muốn giết chết hắn...”

Thứ Hai đầu tuần. Chị Tooko nổi giận đùng đùng xuất hiện.

- Chị đã dặn đi dặn lại rồi mà hôm thứ Sáu vẫn dám cho chị leo cây thế hả! Konoha!

Mặc dù tôi cũng lưỡng lự trước sẽ có chuyến “viếng thăm” của chị Tooko, nhưng vì không ngờ được chị ấy lại tập kích ngay từ sáng sớm nên tôi đã không kịp đào tẩu.

- À... là... Đột nhiên chứng bệnh kinh niên làm em nắc không thể ngừng lại được, nên em đi bệnh viện.

- Chị chưa từng nghe đến việc Konoha có cái bệnh kinh niên như thế! Trong lúc đợi Konoha, chị đã đi đi về về thư viện những ba lần, đọc hết cả tuyển tập truyện ngắn của O.Henry, tuyển tập truyện ngắn của Akutagawa Ryuunosuke và tập truyện ngắn của Hoshi Shinichi đấy!

- Sao toàn truyện ngắn thế ạ?

- Chị có ý chọn truyện ngắn để có thể dừng lại ngay khi Konoha tới chứ sao. Thế mà em mãi chả đến, một bó hoa huệ đen to oành được gửi đến bằng dịch vụ Hana Cupid*, rồi khi chị trở về từ thư viện, trên tường phòng dán một lớp tờ giấy to tướng viết chữ đỏ “Tôi đã về rồi đây” nữa...

Chị Tooko dí vào mặt tôi mảnh giấy chị ấy lấy được ở hòm thư sáng nay.

- Nhìn đi, thư ngày hôm nay kinh dị hơn nhiều nhé, còn dính mấy vết trông như máu nữa.

Tôi cảm thấy hơi hoa mắt khi nhìn vào những mảnh giấy ó vàng lấm tấm những đốm đỏ lòe loẹt, có viết những chữ “Đó là con chim mang tới điềm gở”, “Sơn tường bằng máu”, “Bộ xương nhỏ trong tổ” bằng bút chì.

- Đây, cả cái này nữa.

Những con số xếp thẳng hàng trên mảnh giấy xe ra từ vở thép.

“24 14 4 27 30 35 24 26 4 31 35 24 20 17”

“21 29 26 4 35 24 29”

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

... Ý nghĩa thực sự của dãy số này rốt cục là gì? Cô ấy đã nói tên của mình chính là gợi ý, nhưng...

Đang xem hết một lượt những mẫu giấy và nhớ lại những sự kiện xảy ra trong hai ngày nghỉ, tôi bỗng cảm giác có ánh mắt đang chĩa vào mình.

Tôi ngẩng đầu lên thì thấy Kotobuki vẫn mang cặp sách trên vai và đang nhìn tôi chòng chọc.

Vì đã lỡ chạm mắt nhau rồi nên tôi chẳng còn cách nào khác ngoài mỉm cười. Ngay lập tức, cô nàng tròn mắt như thể bối rối và quay ngoắt sang hướng khác.

Chắc, tại sao tôi bị ghét đến thế nhỉ.

- Konoha làm cái gì mà cứ cười cười rồi lại thờ dài thế hả? Đang nhìn đi đâu đấy?

Chị Tooko dùng ngón cái và ngón trỏ bóp mũi tôi.

May mà tiếng chuông giải cứu đã vang lên ngay sau đó.

- A... Được rồi, giờ nghỉ trưa chị lại tới. Cầm bỏ trốn đấy! Biết chưa?

Bà chị quay lại nhấn mạnh không biết bao nhiêu lần rồi mới chịu đi.

Đến giờ nghỉ trưa, tôi nhỏ giọng tạ lỗi:

- Em xin lỗi, chị Tooko.

Và lập tức đến thư viện lánh nạn.

Vì chị ấy từng nói “Đến thư viện lúc đang đói còn cào ruột gan là vô cùng khổ sở đó. Phải chứng kiến một bàn tiệc bày ra trước mắt mà chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn”, nên tôi tính toán rằng đây có khi lại là nơi an toàn không ngờ. Thế

nhưng, khi trông thấy Kotobuki đang ngồi ở bàn thủ thư, tôi liền muốn quay đầu lại.

Oa, hôm nay là ngày đen đui hả trời?

Đôi phương cũng đã để ý thấy, chu mỏ ra, trở mắt hết cỡ mà nhìn tôi.

Căn phòng đang bật điều hòa bỗng chốc trở nên nóng nực, tôi vã mồ hôi hột tưởng như mình là một chú ếch đang bị rắn nhìn chăm chăm, khẽ khàng cúi chào khi đi ngang qua bàn thủ thư.

Kotobuki nhướn lông mày lên.

Trước khi những lời ghê gớm của cô nàng kịp tuôn ra, tôi tiến về phía góc đọc sách với những bước chân vội vã.

Trong khi ngó quanh tìm chỗ ngồi, tôi phát hiện ở phía cửa sổ có bóng dáng một người mà tôi không ngờ đến.

Kayano? À, không phải. Là Amemiya...

Cô ấy đang cầm trong tay một cuốn sách mỏng có bìa cứng và lật giở từng trang. Gương mặt trắng trẻo nhìn nghiêng đang cúi xuống kia, bình lặng và buồn rầu như mặt nước mùa đông vậy.

Tôi nín thở và tiến gần về phía Amemiya.

- Amemiya.

Nghe tiếng gọi, cô ấy ngẩng phắt lên kinh ngạc. Đúng lúc đó trang sách bị lật, và tôi đã kịp nhìn thấy những con số nhỏ xíu được viết san sát nhau ở mặt trong của bìa.

Amemiya luống cuống gấp sách lại, cơ thể run rẩy có vẻ sợ sệt.

Đúng như tôi nghĩ, cặp mắt yếu đuối này không thể nào là Kayano được, mà là Amemiya. Cảm thấy hối lỗi vì đã làm Amemiya nhút nhát giật mình, tôi chọn cách không đả động gì đến những thứ mình vừa nhìn thấy lúc nãy, thay vào đó trưng ra một nụ cười vui vẻ.

- Xin chào. Bạn còn nhớ mình không nhỉ?

Sau khi tôi hỏi, cô ấy ôm lấy cuốn sách, giữ chặt nó vào ngực mình, và gật đầu.

- Inoue... phải không? Hôm đó, cảm ơn bạn...

Amemiya không có những kí ức khi là Kayano sao? Hay là cô ấy chỉ đang giả vờ không biết? Tôi chưa thể rút ra kết luận về vấn đề này nên tạm để đó và tiếp tục nói với thái độ ôn tồn.

- May quá. Bạn vẫn nhớ tên mình. Bạn có phiền nếu mình ngồi cạnh không?

- ... Xin mời.

- Cảm ơn nhé.

Tôi thả mình xuống chiếc ghế ở bên cạnh. Lúc gặp Kayano trong phòng hóa học, vì choáng ngợp trước tình huống kì quặc khi ấy nên tôi đã không nhận ra, nhưng khi nhìn Amemiya như thế này, có vẻ cô ấy còn gầy hơn cả hôm tôi và chị Tooko đưa cô ấy đến phòng y tế. Tôi có thể thấy được làn da trắng ngần một trở nên tái xanh và mạch máu nổi rõ trên cánh tay của cô ấy. Cả những ngón tay đang giữ lấy quyển sách kia trông cũng giống như có thể gãy bất cứ lúc nào.

- Mình xin lỗi vì làm gián đoạn việc đọc sách của bạn nhé. Bạn đang đọc sách gì vậy?

- Là cuốn *Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm* của MacDonald...

- À, tác giả đó chuyên về văn học thiếu nhi thể loại giả tưởng nhỉ? Tớ đã đọc *Phía sau gió Bắc* của ông ấy rồi.

Là nói dối đấy. Chỉ là tôi nhớ được đầu đề về cuốn đó sau một lần chị Tooko vừa ăn sung sướng vừa khoe mẽ kiến thức thôi.

- Cuốn sách đó kể về chuyện gì vậy?

Amemiya hơi cúi đầu.

- Câu chuyện kể về sự gặp gỡ của... một cô bé bị mù phù thủy xấu xa nhốt trong núi đá từ khi còn đỏ hỏn, chỉ biết đến thế giới của bóng đêm... với một cậu bé chỉ biết đến thế giới ban ngày...

- Ồ, nghe hay đấy. Làm mình cũng muốn đọc thử.

Có cách nào nhìn được mặt sau của bìa không đây?

Thế nhưng khi nhìn thấy đôi vai gầy run lên khe khẽ và những ngón tay giữ quyển sách ngày một chặt hơn, tôi từ bỏ ý định truy hỏi thêm.

Tôi chuyển chủ đề một cách tự nhiên nhất có thể, mang một thái độ hết sức vô hại thường được dùng khi tán chuyện phiếm.

- Thế loại kỳ ảo rất thú vị. Những câu chuyện kể về cuộc phiêu lưu ở thế giới khác như *Biên niên sử Narnia* hoặc là *Chuyện dài bất tận* sẽ đem đến những giấc mơ làm tim ta đập thình thịch vì phấn khích đó.

- ... Đúng vậy nhỉ.

Đôi mắt của Amemiya khẽ chuyển động.

- Mình cũng nghĩ là nếu có thể đi đến một thế giới khác ở nơi xa xôi nào đó thì tốt biết mấy... Giống như cô bé trong cuốn sách này... Nếu mình cũng có thể đi tới thế giới ban ngày thì tuyệt biết bao...

Trong giọng nói đó phảng phất nỗi buồn, sự mong manh và cả nỗi cam chịu, dường như cô ấy chỉ đang thì thầm với chính bản thân mình.

Bộ dạng này trái ngược hoàn toàn với Kayano, quá yếu đuối. Tôi thấy đau như bị ai đó đâm vào ngực, không thể rời mắt khỏi gò má tái nhợt và đôi mắt đang sụp xuống của cô ấy.

- À... là thế này... Amemiya đang có chuyện gì phải lo nghĩ sao? Nếu bạn không phiền có thể nói mình nghe không?

Amemiya lén ngược hàng mi lên nhìn tôi.

Trong đôi mắt đó không còn sự trống rỗng từ đầu đến giờ, mà đọng đầy nỗi buồn sâu thẳm. Tôi tưởng như sẽ bị cuốn vào ngay khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau.

- Inoue là một người tốt... Nhưng bạn không nên lại gần người như mình...

- Amemiya...

Amemiya lặng lẽ đứng dậy, tay vẫn ôm ghì quyển sách ở trước ngực và cúi đầu bước đi.

Những từ “Nếu có thể đi tới thế giới ban ngày thì tốt biết bao...” cứ vang vọng bên tai tôi.

Cuốn sách mà Amemiya cầm theo... hình như đã khá cũ, bìa cũng bạc màu. Dãy số nhỏ được viết bên trong... không biết là gì nhỉ.

Đêm thứ Bảy, Kayano đã xóa sạch những con số còn lưu lại trên tường. Chắc hẳn những dãy số này phải mang một ý nghĩa quan trọng nào đó.

“Gợi ý là tên của tôi. ‘Ka, Ya, No’ đó.”

Có khả năng người đọc được những con số này không chỉ riêng mình Kayano. Lẽ nào Amemiya cũng có thể làm việc đó?

Vì sao Amemiya lại biến thành Kayano thế nhỉ?

Điều gì là khởi nguồn cho tất cả những chuyện này?

Trước khi bắt đầu chung sống với Kurosaki, Amemiya chỉ là một cô bé bình thường như bao người khác, giờ nghỉ trưa vừa ăn vừa nói chuyện với bạn bè.

Tại sao cô ấy lại trở nên không thể ăn được nữa?

Vậy là có liên quan đến Kurosaki sao? Có phải chính ông ta là phù thủy xấu xa đã giam giữ Amemiya trong thế giới của màn đêm không nhỉ?

- ...*Không được đâu. Tôi chỉ ăn những thứ người ấy mang đến thôi.*

Tôi cũng bận tâm đến cả lời Kayano đã nói.

Còn nữa, “không nên lại gần mình” rốt cuộc là ý gì đây...

- Aa... Thật không tài nào hiểu được.

Tôi chống cùi chỏ xuống bàn và ôm đầu.

Ban đầu tôi chỉ định hỗ trợ cho Ryuuto, thế mà giờ đây tâm trí đã hoàn toàn bị mê hoặc bởi những bí mật của “Kayano” và “Hotaru”.

Chắc hẳn là do câu nói ở trong phòng thí nghiệm khoa học ấy của Kayano.

“Nè, Konoha có biết cách lấy lại thứ đã đánh mất không?”

Kayano đã nói rằng chuyện ấy thực ra rất dễ dàng, chỉ cần quay ngược thời gian là xong.

Dù cho thực tế việc đó là hoàn toàn không thể.

Kayano cũng từng mong ước thời gian quay trở lại sao? Chẳng lẽ điều điều ước của cô ấy đã được đáp ứng? Nhưng nếu vậy, tại sao cô ấy phải lang thang hàng đêm như bây giờ?

Không ổn rồi. Dù có nghĩ bao nhiêu đi chăng nữa thì tôi cũng chỉ rơi vào cái vòng luân quản, chẳng có gì khác ngoài nỗi đau như muốn vỡ tung lồng ngực

này.

Cũng đã gần hết giờ nghỉ trưa nên tôi bèn đứng dậy khỏi ghế.

Khi đi qua trước bàn thủ thư, bất giác cảm nhận được sát khí, tôi quay sang thì thấy Kotobuki đang mím môi, lườm tôi như muốn ăn tươi nuốt sống.

Cô nàng lâu bầu “Thấy rồi đấy” và tỏ vẻ khó chịu. Chân tôi khựng lại, xem chút nữa là ngã bổ chửng.

S-Sao cơ? Thấy là thấy cái gì mới được? Kotobuki tức giận chuyện gì vậy?

- Tôi tệ.

Hả?

Trong khi đầu óc tôi vẫn quay mòng mòng chưa định hình nổi cái gì tôi tệ và tại sao tôi phải hứng chịu những từ ngữ kinh khủng như thế, Kotobuki đã đánh mắt sang hướng khác rồi rời khỏi bàn thủ thư, để mặc tôi đứng thộn ra đó và nhìn theo bóng cô nàng đi mất.

Tôi chẳng hiểu gì cả, Kotobuki.

Sinh nhật 16 tuổi, cô ấy hội ngộ với một người đã rất lâu không gặp.

Một con người dịu dàng, dành trọn cho cô ấy tình thương yêu không điều kiện, không hối tiếc, khi cô đang có một cuộc đời hạnh phúc như ở chốn thiên đàng. Người ấy đã trao cho cô một cuốn sách cũ.

Thứ ghi bên trong là những ngôn từ bí mật.

Những từ ngữ bị nguyên rửa trong bóng tối đen kịt, tước đoạt khỏi tay cô ấy tương lai mà cô hằng mơ tưởng với những giả định “lúc nào đó”, “có lẽ”, không chỉ thế mà còn đẩy cô rơi sâu xuống tận cùng màn đêm tuyệt vọng.

Đã không thể trông chờ sự cứu giúp từ bất cứ đâu. Cũng không được phép ước ao điều đó. Tội lỗi đã hoàn toàn làm cô hoen ố.

Cô ấy, cô đơn nơi phòng học, chăm chú nhìn vào quang cảnh thế giới tan vào màn đêm trải rộng như bị bao phủ bởi một màu đen và thì thầm.

“Nếu mở cánh cửa ra và tới được một thế giới khác thì tuyệt biết bao. Ở đó, tôi có thể sống trong một câu chuyện hoàn toàn khác với bây giờ”.

Giả như, cô ấy gặp được cậu bé ban ngày, thì có lẽ cô có thể trở về nơi ấm áp

thân thương ấy.

- Konoha!

Chị Tooko bất thành linh xuất hiện ở phía bên kia cửa sổ, mặt mày sưng sía và lấm lấm cây lau nhà trong tay. Tôi suýt nữa thì ngã ngựa vì phát hoảng trước cảnh tượng đó.

Đó là thời gian trực nhật sau giờ học. Tôi đang ở ngoài ban công và lau cửa sổ bằng một miếng giẻ.

- Sao chị ở trong lớp em vậy à? Lại còn vác theo cây lau nhà nữa.

Trước câu hỏi dè dặt của tôi, chị Tooko mở xoạch cửa sổ bằng một tay, nói với vẻ cáu kỉnh.

- Vì Konoha cứ chạy trốn chị mãi, nên chị mới phải chuồn ra giữa lúc đang trực nhật đấy. Chuyện em tán tỉnh một cô gái ở thư viện trong giờ nghỉ trưa là thế nào hả?

- Gì cơ ạ?

Liên sau đó, Kotobuki xuất hiện bên cạnh chị Tooko, bữu môi, hai tay khoanh trước ngực.

- Đúng thế đấy ạ, chị Tooko. Chính mắt em đã nhìn r~~~~~õ cảnh Inoue bắt chuyện với một cô gái bằng bản mặt nhăn nhó.

Oái, Kotobuki đã đi mách bới chị Tooko à? Tại sao? Hơn nữa, hai người gọi nhau bằng “Nanase”, “Chị Tooko” từ lúc nào thế hả?

- Không chỉ thế đâu ạ. Hôm trước Inoue còn được nhiều bạn nữ quay quanh và đi chơi với họ nữa.

-Ồ, ra thế hử? Trong khi chị đang lo phát ốm về tương lai của câu lạc bộ Văn Học và ngóng đợi Konoha, thì Konoha lại phơn phơ tung tẩy hẹn hò với các cô gái nhỉ. Konoha là loại người đó à? Loại mà mặc cho câu lạc bộ Văn Học có bị tấn công bởi một đàn lợn, máu có nhuộm đỏ tường thì cũng chẳng đau lòng một chút nào ấy.

Tôi cuống quýt chen ngang.

- Gượng chút đã. Chị kết luận nhanh quá rồi đấy. Chị cũng thôi tưởng tượng

quá đà như thế hộ em. Hơn nữa chỉ là hiểu nhầm thôi. Em không có chơi bời hay hẹn hò gì hết.

- Thế thì em đã làm gì?

Chị Tooko còn phòng má dữ hơn, nhìn tôi bằng cặp mắt hờn dỗi.

- Ch-Chuyện đó...

- Nói năng không rành mạch là bằng chứng cho thấy trong lòng người đó đang có cảm giác tội lỗi đó ạ, chị Tooko.

- Ê, Kotobuki!

- Ồ, đúng như Nanase nói đấy.

Chịu không nổi những cái lườm nguýt và những lời kết tội của Kotobuki và chị Tooko, tôi quyết định bỏ chạy.

- Xin lỗi, em có việc gấp.

Tôi cúi giẻ lau vào tay Kotobuki rồi chạy bỏ vào trong lớp, chớp lấy cặp sách đang treo bên cạnh bàn và lao nhanh ra hành lang.

- Này! Konoha!

- Đồ chết nhát!

Giọng la mắng trách móc của hai người đuổi theo sau khi tôi cầm đầu cầm cổ chạy.

Dù Kotobuki có ghét tôi đến thế nào thì cũng đâu cần phải cố công đi mách lẻo với chị Tooko thế chứ? A... chị ấy cáu lắm rồi đây~~

Tôi ngồi đợi Ryuuto ở quán cũ trong tâm trạng chán chường. Lát sau, cậu ta đến và dẫn theo một bà lão tầm trên dưới 70 tuổi có thân hình khá mập mạp. Bà ta có vẻ ngượng ngùng vui sướng khi được Ryuuto mở cửa cho. Nhìn cảnh tượng đó làm tôi thấy rùng mình.

Chẳng lẽ cậu tán tỉnh cả người này à!?

Tôi trở mắt ra vì sốc. Còn Ryuuto vẫn giữ nguyên bộ mặt thản nhiên và giới thiệu bà lão đó với tôi.

- Chào anh, Konoha. Đây là bà Wada Yoshie, người giúp việc siêu đẳng của nhà Hotaru đấy ạ.

Không kiểm chế được nữa rồi.

Vì thế, cô ấy đã viết thư.

Viết cho người ấy, viết cho con người khác của cô ấy, cho một nhân vật vĩ đại nào đó đang điều khiển vận mệnh của con người. Cô ấy viết những dãy kí tự bí mật vào vở, xé chúng ra và bỏ vào hòm.

Làm ơn hãy thấu hiểu những cảm xúc của tôi.

Làm ơn hãy lắng nghe tiếng nói của tôi.

Xin hãy thực hiện giúp tôi nguyện vọng này.

“Sợ quá”

“Đau quá”

“Ma quỷ”

“Đừng đến đây”

“1 28 6 4 27 35 17 26 13”

“12 28 18 35 12 28 14 31 35 22 28 5 35 21 6 31”

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

Khi tôi mở cánh cửa phòng hoá học, Kayano đã ngồi đó, trên chiếc bàn, quay mặt ra cửa sổ và nhìn đăm đăm vào khung cảnh chìm trong bóng tối.

Đôi mắt sụp xuống buồn rầu gợi lại cho tôi hình ảnh Amermiya mà tôi đã gặp trong thư viện trưa nay.

- Hôm nay, tôi đã gặp một người biết về bạn đấy.

Nghe tôi cất tiếng, cô ấy quay lại, lảng lẽ nhìn tôi.

- Tôi đã hỏi bác giúp việc Wada rất nhiều điều liên quan đến mấy người.

Bà Yoshie mà Ryuuto đã giới thiệu cho tôi, là người giúp việc lâu năm cho nhà Amemiya. Bà ấy đã làm việc trong dinh thự nhà Amemiya suốt từ hồi bố của Amemiya còn bé tí.

- Vậy à... Chắc không có chuyện hay ho về tôi đâu nhỉ?

Kayano lăm băm một cách thờ ơ.

- Nào là phó mặc hết việc nhà cho bà Wada để đi chơi suốt ngày này... ích kỉ và hiếu thắng, thường xuyên gắt gỏng này, hay là nhiều lần đánh vỡ bát đĩa, lớn

tiếng ồn ào này... Không hỏi cũng biết. Họ còn nói sau lưng tôi là “Bà chủ lại làm loạn nữa rồi”. Anh Takashi thì dịu dàng, lịch thiệp, em gái anh ấy là Reiko cũng đoan trang và khả ái, hai người bọn họ đối xử vô cùng tử tế với tôi. Ngôi nhà tráng lệ, thức ăn ngon lành, cứ như chốn thiên đàng... chắc chắn không có lí do gì để tôi cảm thấy bất mãn cả, thế mà tại sao tôi cứ phải khiến giọng tôi nổi lên như vậy nhỉ...

Takashi là chồng của Kayano, còn Reiko là em gái của Takashi. Đối với Amemiya thì hai người họ là bố và cô ruột.

Bà Wada kể rằng “Tuy tim ông chủ không được tốt, nhưng ông ấy là một người hoà nhã và rộng lượng. Ông ấy si mê bà chủ đến độ có khi ông còn tôn sùng cả mảnh đất mà bà đặt chân ấy chứ. Ông ấy cũng rất nâng niu cô con gái là Hotaru...”

Cũng chỉ riêng với Hotaru là bà chủ không to tiếng. Bà ấy cũng hay dẫn Hotaru về bên nhà. Song thân của bà chủ đều mất sớm, nên dinh thự bên ấy chẳng có ai ở cả. Ông chủ thì luôn than vãn rằng toàn đàn bà con gái ở tại toà nhà rộng lớn đó thì nguy hiểm lắm.

Bà chủ hẳn quyến luyến ngôi nhà nơi mình sinh ra nhiều lắm. Ngay cả trước khi qua đời vì bạo bệnh, bà ấy vẫn cứ nằng nặc “Em muốn về nhà, cho em về nhà” làm ông chủ vô cùng khổ sở.”

Khi tôi hỏi căn nhà đó bây giờ sao rồi, Wada hạ thấp giọng nói cứ như đang nhắc đến một điềm gở.

- Nơi Hotaru và Kurosaki đang sống chính là căn nhà của bà chủ cổ quái đấy.

Sau khi bà chủ mất, căn nhà được cải tạo toàn bộ và cho người khác thuê. Kurosaki đã cố tình đuổi những người ấy đi rồi bắt đầu sống tại đó. Chỉ hai người sống trong căn nhà cao và rộng đến thế hẳn là rất bất tiện. Không hiểu ông ta định làm gì nữa...

Wada cau mày về bất mãn.

Tôi cũng băn khoăn với vài mối nghi ngờ, như là, vì sao Kurosaki bán căn nhà mà Amemiya đang ở và nhất định phải chuyển đến một dinh thự to lớn như

vậy? Cả việc đó chính là căn nhà Kayano sinh ra và lớn lên, liệu có phải chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay không?

- Ngay từ đầu, tôi không thể tin tưởng Kurosaki. Từ lần Reiko dẫn ông ta về nhà, tôi đã luôn có cảm giác khó chịu. Đương nhiên người đó giả vờ cư xử như một quý ông lịch lãm và chân thành, nhưng cách ăn uống của ông ta có chút kỳ cục. Ông ta không dùng chanh để ăn kèm khi dùng món thịt lợn rán mà cứ thế nhai luôn. Sau khi ăn xong còn lấy lưỡi liếm ngón tay nữa. Làm sao tôi coi ông ta là một quý ông được nuôi dạy trong một gia đình tử tế cơ chứ.

Ông ta nói mình đeo kính mát vì mắt kém, nhưng có lần tôi đã vô tình nhìn thấy, ánh mắt ẩn sau cặp kính chất chứa một điều gì đó vô cùng đáng sợ... Người ta gọi đó là “tuy miệng mỉm cười mà mắt thì không cười”, phải không nhỉ...? Một đôi mắt u ám xui xẻo như một con sói đói đang cảnh giác, chờ thời cơ xông ra tóm gọn con mồi vậy.

Ông chủ đã phản đối khá dữ dội hôn sự của em gái Kurosaki. Nhưng Reiko yêu Kurosaki đến mức đả đôi, còn nói rằng nếu không được cho phép thì sẽ cùng ông ta bỏ trốn luôn, nên ông chủ không thể không chấp thuận. Cuối cùng, mọi chuyện thành ra như thế...

Hotaru thật đáng thương... Tài sản thì gã đàn ông đó nắm hết, những người họ hàng có ý muốn bảo vệ cô bé đều không được cho đến gần, thành ra giờ cô bé chỉ còn có một mình.

Kayano cúi đầu, nhìn xuống chân và thì thầm.

- Bà Wada cực kì yêu mến Hotaru. Bà ấy luôn chăm lo cho con bé như là cháu ruột của mình vậy. Kể cả khi sau khi tôi chết...

- Có vẻ là thế. Bà em rất lo lắng cho Amemiya. Bà ấy kể rằng lúc gặp Amemiya vào mùa thu năm ngoái, vào đúng sinh nhật thứ 16 của cô ấy, cô ấy gầy kinh khủng và cứ dờ dẫm như một con búp bê.

- ...

- Bà Wada cũng nói lúc đó, bà ấy đã trao lại cho Amemiya một vật mà cô đã gửi cho bà ấy giữ hộ.

- Nó được bọc kín nên tôi không rõ bên trong là gì. Một chiếc hộp to khoảng chừng này.

Bà Wada nói vậy và dùng hai tay để biểu hiện kích cỡ ngang một cuốn vở thiếp.

- Bà chủ trước khi qua đời dặn rằng bà ấy muốn tôi trao lại vật này cho Hotaru lúc cô bé được 16 tuổi, nên tôi đã luôn cất giữ nó cẩn thận.

- Cô đã trao lại vật gì cho Amemiya vậy?

Đôi vai nhỏ của Kayano run rẩy. Cô ấy vòng tay ôm chặt lấy cơ thể của mình, như thể đang chống đỡ một điều gì đó.

“... Chuyện bí mật” - Giọng nói run run không hề giống cô ấy chút nào. – “Tôi không được phép nói cho ai hết”.

Bộ dạng ấy, biểu cảm ấy, cả những ngón tay gầy guộc lẫn đôi chân trắng trẻo, vẻ mỏng manh tựa hồ sẽ tan biến ngay lập tức.

Tôi buột miệng gọi.

- Amemiya?

Amemiya giật mình ngẩng đầu lên. Nhưng rồi cô ấy lại mỉm cười bằng nét mặt của Kayano.

Một nụ cười kiêu hãnh tự cao tự đại...

- Sai rồi. Tôi là Kayano. Bởi vì, Hotaru chỉ là một người không ai cần đến. Nhưng giờ thì chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa. Dù có làm gì đi nữa, cả Kayano lẫn Hotaru đều sẽ nhanh chóng biến mất thôi...

- Ý bạn là gì?

Gương mặt cô ấy lại thoáng hiện lên vẻ buồn rầu. Sau đó, cô ấy nhẹ nhàng thả chân xuống sàn và khẽ lẩm bẩm.

- Đến lúc chia tay thế giới này rồi. Nè, nếu một nửa linh hồn gây ra tội ác và rơi xuống địa ngục thì chẳng phải nửa còn lại cũng nên chịu chung cảnh đó sao? Việc chỉ có một nửa được cứu rồi và lên thiên đàng là một điều sai trái.

Tôi không hiểu được ý nghĩa của những lời ấy. Những điều cô ấy nói từ đầu đến giờ xoáy cuộn vòng vòng trong đầu, làm trí óc tôi rối loạn.

Thời điểm này là lúc tôi cần tiến về phía cô ấy và hỏi cho ra lẽ.

Bạn đang đau khổ vì điều gì? Mong ước thật sự của bạn là gì? Tại sao lại cầu mong được quay về quá khứ? Tại sao Amemiya Hotaru phải trở thành Kujou Kayano?

Người ấy là ai?

Thế nhưng, cả miệng tôi, cả chân tay tôi đều cứng đờ không thể cử động được. Có lẽ tôi sẽ không thể gặp lại cô ấy nữa, bởi vậy, bây giờ, ngay lúc này, tôi phải hỏi cô ấy. Thế mà tôi đang lưỡng lự cái gì đây!

Cô ấy hất nhẹ mái tóc mượt mà màu hạt dẻ rồi bước ngang qua trước mặt tôi. Mùi hương ấy lại thoang thoảng nơi đầu mũi. Thứ mùi thanh khiết khuấy động nỗi bất an trong tâm hồn mà tôi đã từng nghĩ thấy ở đâu đó.

Tôi không thể cất nổi lấy một lời, lặng người đứng yên một chỗ cứ như đang nhìn theo một ảo ảnh dần trôi đi mất.

Chương 4: Vong hồn từ quá khứ

Ngày đầu tiên thi cuối kỳ. Tôi đã ngủ dậy muộn.

Tối hôm trước, tôi cứ suy nghĩ vẩn vơ về những gì diễn ra ở phòng hoá học nên chẳng học hành được cho ra hồn.

Khi tỉnh dậy thì thấy mình đang gục đầu xuống bàn, đến lúc nhìn thấy đồng hồ tôi mới nhận ra rằng trời đã sáng.

Tôi chạy vào lớp vừa kịp lúc, thở không ra hơi, và hỏi Akutagawa.

- Chị Tooko có đến không?

“Chị ấy để lại thứ đó”- Cậu ấy chỉ về phía bàn của tôi.

Tôi quay ra nhìn thì thấy cuốn *Tôi là con mèo* bản hoàn chỉnh của Natsume Souseki đặt ở đây.

Tôi lật qua xem thử. Trong sách có kẹp một thẻ đánh dấu màu tím và trên đó là một dòng chữ to tướng viết bằng bút dạ “Konoha là đồ ngốc!”

Nói thật là tôi bị choáng bởi câu trách mắng thẳng thừng không đầu không đuôi ấy, thật chẳng ra dáng một “cô gái văn chương” chút nào.

Ôi, sao chị ấy lại trẻ con đến thế cơ chứ. Kiểu này là cơn giận dữ của chị Tooko đã đạt ngưỡng kinh khủng lắm rồi đây...

Kotobuki vẫn gườm gườm nhìn tôi như mọi khi. Toàn là những chuyện đau đầu.

Giờ tan trường, sau khi tôi kết thúc một ngày thi thảm hại. Tại quán cũ, Ryuuto vừa uống Coca vừa nói nhanh gọn.

- Chẳng sao đâu ạ. Chị Tooko đơn giản ấy mà, cứ kệ chị ấy vài ba hôm là đâu lại vào đấy ngay.

- Không đâu. Chị Tooko rất cứng đầu, chị ấy chắc chắn sẽ thù dai, y như vụ Anne tóc đỏ* nói lời tuyệt giao với Gilbert ý.

- Ồ, anh hiểu chị Tooko ghê, anh Konoha.

Điều bộ cười cười làm như thể đó là chuyện của người khác ấy làm tôi phát cáu.

- Ê này, đầu đuôi là tại cậu hết còn gì. Từ trước anh đã thấy boăn khoăn rồi. Tại sao cậu lại lôi kéo anh vào vụ này hả?

Cậu ta bèn giả ngu.

- Vì anh Konoha tình cờ học cùng trường với Hotaru thôi ạ.

Tôi lờm cậu ta bằng ánh mắt toé lửa.

- Lí do không chỉ có thế phải không? Quan sát cậu mấy ngày nay, anh nhận thấy rằng cậu có khả năng hành động, khéo ăn nói, đầu óc cũng thông minh. Khác với anh, cậu hoàn toàn phù hợp đảm nhận vai chính trong tiểu thuyết trinh thám ấy chứ. Cậu đâu cần sự giúp đỡ của anh? Thế mà sao cậu lại kéo anh vào? Đừng bảo cậu muốn có một tên ngốc vào vai Watson* để làm nổi bật sự phi thường của nhân vật thám tử nhé?

Ryuuto nhún vai. Nụ cười của cậu ta méo xệch.

- Em có xấu tính đến thế đâu... Em chỉ muốn biết nhà văn của chị Tooko là người thế nào thôi.

Hai má tôi bỗng dưng nóng bừng. Tôi là nhà văn của chị Tooko á? Thăng nhóc này đang nói gì thế?

- Ý cậu là gì?

Tôi hỏi vặn lại để che giấu sự bối rối. Ryuuto tay chống cằm, nhìn tôi chăm chú.

- Là như vậy thôi ạ. Em muốn biết về anh Konoha. Khi chị Tooko nói “Konoha im lặng coi”, em chợt nhận ra “Ahh, thì ra đây là anh Konoha mà lúc nào chị Tooko cũng kể sao?”. Cho đến lúc ấy, em đã nghe rất nhiều chuyện từ chị ấy nên cũng hơi tò mò về anh, sau khi gặp mặt em lại càng muốn biết nhiều hơn nữa... cuối cùng em đã đến trường để gặp anh. Em nhờ anh hợp tác trong chuyện của Hotaru vì em cần một cái cớ để có thể nói chuyện với anh.

- Cậu không thích con trai đấy chứ? Cậu vừa rồi anh nghe cứ như một lời tán tỉnh vậy.

Trên gương mặt nam tính của cậu ta hiện ra một nụ cười toe toét vô tư như trẻ con.

- Không có chuyện đó đâu. Em rất yêu các cô gái mà.

- Anh chỉ đơn thuần là chân chạy việc và lo điểm tâm cho chị Tooko thôi. Chị ấy sẽ vừa nhai vừa rào rào những câu chuyện tam đề mà anh viết ra vừa thích gì nói đấy, nào là vị nhạt quá, hay là độ mặn chưa đủ, rồi thì cấu trúc lộn xộn quá nên vị không thanh... Hôm nọ bà chị còn oà khóc hu hu, hét “Cay quá!” và cắn nhằn rằng mình muốn ăn truyện của Aiken để rửa miệng. Với cả anh cũng không phải nhà văn...

Trong một khoảnh khắc, ánh mắt nhìn thẳng sắc lẹm của Miu lấp đầy tâm trí, siết chặt lấy trái tim tôi.

Cảm giác nhói đau lướt qua làm tôi bất giác nghiêng chặt răng.

Không...!

Tôi không muốn nghĩ đến chuyện ấy nữa! Tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ trở thành nhà văn!

- Mà thôi, cũng được... Chuyện đó để sau hãy kết luận. Đằng nào em cũng chưa đọc những câu chuyện anh Konoha viết bao giờ.

Ryuuto lẩm bẩm. giọng điệu hình như hàm chứa ẩn ý nào đó, rồi ngậm ống hút một hơi Coca.

Tôi chậm chậm hít thở sâu và dần bình tâm lại. Sau đó, tôi lấy ra từ cặp sách những mẫu giấy chị Tooko đưa cho rồi xếp chúng lên mặt bàn.

- ...Quay lại chuyện lúc trước. Đây là những mẫu giấy được bỏ vào hòm thư của câu lạc bộ. Có cả những mẫu dính vết máu hoặc đốm cháy xém nữa, nhưng anh nghĩ thứ đó không phải do Amemiya viết nên không mang theo.

Ryuuto cau mày khi nhìn những mảnh giấy có chữ “ma quỷ”, “đáng ghê tởm”, “cứu với”. Cậu ta nhặt từng mẫu giấy lên và dán chặt mắt vào đó. Mắt cậu ta nheo lại đầy hoài nghi khi thấy mẫu giấy ghi dãy số “1 28 6 4 27”.

- Dãy số này là gì vậy nhỉ?

- Anh cũng không rõ. Chị Tooko thì giải thích là “1 (1 ngày), 28 (hai đứa bà

tám), 6 (xấu), 4 (tử), 27 (hai cái cây).”

- Nghe vui nhỉ.

Ryuuto cười khỏ sở.

- Thôi thì ta hỏi chính người viết vậy.

“Hả” – Tôi ngớ ra.

Ryuuto liền ngẩng mặt lên, nụ cười hiện ra trong ánh mắt.

- Chào, Hotaru.

Tôi kinh ngạc quay lại thì thấy Amemiya đang đứng đó, vẻ hoang mang lộ rõ trên gương mặt.

Ryuuto đứng dậy, khoác tay qua vai cô ấy. Giữ nguyên tư thế ấy, cậu ta dẫn Amemiya quay lại bàn và ấn cô ấy xuống chiếc ghế cạnh mình.

- Tại sao... Inoue lại ở đây?

Amemiya nhìn tôi và hỏi bằng giọng rất nhỏ, chỉ như một tiếng thì thầm.

Chuyện gặp Kayano ở phòng hoá học, lần lần trò chuyện với Amemiya trong thư viện, tôi đều không kể lại cho Ryuuto. Tôi lúng túng vì không biết mình nên xử sự thế nào cho phải.

Nụ cười vẫn nở trên môi, Ryuuto trả lời với giọng điệu thân thiện:

- Bọn mình là anh em thân thiết mà, phải không Konoha?

- ...Tôi mới quen Ryuuto gần đây. Xin lỗi vì đã không nói gì. Tôi không có ý giấu giếm, nhưng mãi không tìm được cơ hội để nói ra.

Amemiya chỉ cúi đầu im lặng.

- Trước tiên ăn chút gì đã, Hotaru.

- ...Xin lỗi, mình no rồi.

- Không phải thế đúng không? Hôm nay mình sẽ bắt Hotaru ăn cho bằng được. Chị Harumi, cho em một salad gà, súp ngô và một phần bánh mì nướng kiểu Pháp.

Ryuuto liệt kê cho chị phục vụ những món cậu ta muốn gọi. Những ngón tay thon gầy của Amemiya giữ chặt nếp váy. Cặp lông mày nhíu lại, cô ấy thu mình buồn bã.

- Nè, Hotaru? Người bỏ mấy cái vào hòm thư của cậu lạc bộ Văn học là Hotaru phải không?

Khi Ryuuto đưa cho Amemiya xem mảnh giấy có viết câu “cứu với”, cô ấy hơi ngược lên, đôi mắt tựa như sắp khóc, nhưng rồi ngay lập tức lại cúi đầu.

- Mình không biết.

- Phủ nhận với gương mặt như thế này làm sao mình tin được chứ. Hotaru đã viết thứ này. Sau khi nghe mình kể về hòm thư, Hotaru đã đi xem thử đúng không? Và rồi tối nào cậu cũng bỏ thư vào hòm. Vậy, vì sao cậu làm thế? Cậu muốn ai đó biết tâm sự của bản thân mình phải không? Cậu muốn được cứu phải không? Chuyện đó chỉ cần nói với mình là được. Mình sẽ cứu cậu. Cậu đang khổ sở vì chuyện gì vậy? Tại sao Hotaru lại mặc bộ động phục thủy thủ cũ và đựng đĩa trên xích đu trong buổi tối giông bão mà chúng ta gặp nhau lần đầu?

Một cơn mưa câu hỏi tuôn ra từ miệng Ryuuto.

- Có phải người giám hộ của cậu liên quan đến mọi việc không?

Đôi vai của Amemiya run lên bần bật. Cô ấy cắn chặt môi dưới, đầu cúi gằm. Ngực tôi thất lại khi thấy bộ dạng ấy.

“Có lẽ mình nên đi?” – Tôi hỏi khẽ.

Cô ấy lắc đầu và thì thầm.

- Không... Inoue cứ ở lại đi. Tớ sẽ... về.

Nói rồi, cô ấy nhìn thẳng vào Ryuuto bằng cặp mắt xinh đẹp ngập tràn nỗi buồn sâu thẳm.

- Cảm ơn vì đã hẹn hò với mình đến tận bây giờ, Ryu. Hôm nay mình đến đây là để nói lời chia tay với Ryu. Hãy xem đây là lần cuối chúng mình gặp nhau.

Ryuuto mở to mắt, luống cuống nhòm người về phía Amemiya.

- Thế là sao chứ! Sao bỗng dừng lại như vậy? Người giám hộ của cậu đã nói gì à? Người đàn ông đeo kính râm bám đuôi mình là ông chú của cậu phải không? Chính ông ta sai bọn du côn đe dọa mình đúng không? Phải thế không? Hotaru!?

Amemiya lẩm bẩm yếu ớt.

- ...Ryu... Giống như những người đã hẹn hò với mình cho đến lúc này... hãy tránh xa mình ra, chúng ta không thể... nếu tiếp tục thế này sẽ rắc rối...

- Thế nghĩa là sao?

- ...Minh xin lỗi.

Amemiya chớp lấy cặp sách và đứng dậy. Đúng lúc đó, thức ăn được bung tới. Ryuuto nắm lấy tay Amemiya và kéo cô ấy trở lại ghế.

- Ăn đi. Nếu Hotaru ăn sạch chỗ này không để thừa chút nào, mình có thể suy nghĩ về chuyện chia tay.

Gương mặt Amemiya trông như sắp khóc khi cô ấy nhìn thẳng vào ánh mắt gay gắt lộ rõ vẻ tức giận của Ryuuto. Nhưng một lát sau, cô ấy cúi đầu và cầm lấy thìa.

Cô ấy nhìn chằm chằm đầy sợ hãi vào bát súp ngô đang bốc khói toả mùi hương ngòn ngọt. Toàn thân cô ấy cứng lại đầy căng thẳng, bàn tay run lẩy bẩy đưa chiếc thìa lại gần phần thức ăn trước mặt mình.

Amemiya cố gắng sức mình để giữ chặt chiếc thìa bạc khi nhúng nó vào bát súp màu vàng sóng sánh. Chắc hẳn nếu không làm thế, cô ấy sẽ đánh rơi chiếc thìa ngay lập tức.

Cô ấy cứ tần ngần như vậy một lúc. Nhưng rồi, dường như đã quyết tâm, cô ấy múc súp và đưa thìa lên miệng.

Chuyện bất thường ngay lập tức xảy ra, như thể uống phải một thứ độc dược có tác dụng tức thì, Amemiya bụm miệng, ngã nhào ra khỏi ghế và ngồi thụp xuống sàn.

Chiếc thìa rời khỏi tay Amemiya rơi xuống sàn gây ra một âm thanh sắc lạnh. Amemiya mở to hai mắt, tay vẫn che lấy miệng, cơ thể run lên cầm cập.

- Này, Hotaru!

Ryuuto cũng quỳ gối xuống sàn, nâng Amemiya dậy.

Ra nhà vệ sinh nhé!?

Amemiya lắc đầu trả lời “Không, không cần đâu”. Nhưng khi hướng ánh

nhìn về một điểm nào đó trong quán, đôi mắt cô ấy lại một lần nữa mở lớn.

- !

Đó rõ ràng biểu hiện của nỗi sợ hãi.

Amemiya đẩy mạnh Ryuuto ra và chớp lấy cặp.

- Xin lỗi. Mình phải về đây. Mình xin lỗi. Mình xin lỗi.

Gương mặt tái xanh, cô ấy liên tục lảo bầm và vùng chạy về phía cửa.

Ryuuto liền đuổi theo. Tôi cũng đứng dậy khỏi ghế và chạy theo hai người họ.

Ryuuto nắm được vai Amemiya trước khi cô ấy kịp ra khỏi quán.

- Vì mình ép cậu ăn nên cậu giận à? Mình sai rồi. Xin lỗi. Trông cậu không được khỏe. Để mình đưa cậu về nhà.

- Không được!

Amemiya hét lên yếu ớt, xô mạnh Ryuuto ra xa. Trông cô ấy như thể đang hoảng loạn, chỉ muốn tránh xa chúng tôi, muốn ra khỏi quán này càng nhanh càng tốt.

- Đừng liên hệ gì với mình nữa. Tạm biệt.

Nói rồi, Amemiya chạy vội ra cửa.

- Chết tiệt...

Sau khi quay trở lại chỗ ngồi, Ryuuto ôm đầu gục mặt xuống bàn.

- Có vẻ em làm hỏng chuyện rồi, anh Konoha... Em đâu có định dồn ép cô ấy như thế.

Nhìn cảnh tượng anh chàng cao lớn hơn tôi mất hết tinh thần, làm bầm chán nản, tôi chợt nghĩ “A... Ryuuto cũng là một cậu nhóc cấp ba mà thôi”.

Cậu ta là người luôn làm theo mọi thứ theo cách của mình, cực kỳ hấp dẫn tụi con gái, sở hữu cả khả năng hành động lẫn sự quyết đoán, giống như nhân vật nam chính tài giỏi bước ra từ tiểu thuyết trinh thám. Nhưng kể cả như vậy thì cậu ta cũng có việc không làm được, cũng có lúc buồn bã chán nản như bây giờ.

Tôi cảm thấy gần gũi với cậu ấy hơn trước.

- Lấy lại tinh thần đi, Ryuuto. Anh nghĩ Amemiya cũng biết cậu thật lòng lo

lắng cho cô ấy mà. Mai anh sẽ thử nói chuyện với Amemiya ở trường xem sao.

- Vâng, nhờ anh.

Dù nói thế nhưng Ryuuto vẫn tiếp tục gục đầu xuống bàn thêm một lúc.

Tôi bận tâm đến biểu hiện hãi hùng của Amemiya mà tôi đã trông thấy ngay trước khi cô ấy đẩy Ryuuto.

Không hiểu cô ấy đã nhìn thấy cái gì? Ở phía ấy, có ai đó...

Tôi nhớ lại hướng nhìn của Amemiya và lén quay ra xem thử.

Ở đó chật một chậu cây và phía sau có một chiếc bàn. Một tách cà phê nằm trên mặt bàn còn chỗ ngồi thì bỏ trống.

Khi tôi sắp sửa đưa ra kết luận “Không có gì khác thường cả...”, tôi chợt sững người. Có khói bốc lên từ tách cà phê. Hãy còn cà phê ở trong tách, không những thế nó lại chỉ vừa được bung ra không lâu.

Tôi tập trung quan sát kĩ hơn.

Trên bàn và ghế không có thứ gì trông giống vật dụng cá nhân cả.

Người ngồi ở vị trí đó, đã rời khỏi quán khi chưa hề đụng vào tách cà phê vẫn còn nóng nguyên.

Hắn nói “Hãy đặt ra một luật lệ”.

“Từ giờ trở đi, ngoài những thức ăn ta đưa, cô không được phép cho bất cứ thứ gì vào miệng.”

Ngày đầu tiên, bữa cơm do nhà trường cung cấp giúp cô no căng bụng. Vì buổi sáng cô chưa được cho ăn gì nên cơn đói làm bụng cô sôi sùng sục, nước miếng tiết ra đầy miệng, không sao kiềm chế được. Hơn nữa, chỉ có riêng mình cô không ăn cơm thì thật là một việc xấu hổ. Cô không thể làm được.

Hắn đã trừng phạt cô, khoá cô lại trong một căn phòng dưới lòng đất và bắt cô nhịn đói suốt ba ngày.

Ở bên trong cánh cửa khoá chặt, cô co người ôm lấy cái bụng rỗng không, gồng mình chịu đựng cơn đói, cơn khát cào cào ruột gan. Cô bầu vịu lấy sự sống bằng cách liếm những dòng nước cọ nhà tắm rỉ ra trong phòng.

Buổi sáng ngày thứ tư, hắn mở cửa và mang đồ ăn đến cho cô. Hắn tự tay cho

cô ăn món súp rau ninh ngọt ngào và bánh hấp nhân hạt dẻ.

Lần tiếp theo, khi cô ăn ba miếng món hầm với nửa chiếc bánh bơ ở trường, hẳn buộc tội cô và không mở cửa căn hầm trong ba ngày tiếp đó.

Rơi vào trạng thái lơ mơ cũng cái bụng rỗng tuếch, trong bóng tối nhạt nhoà, cô trông thấy bóng ma người chết và nghe thấy những tiếng khóc than đầy căm hận.

Hắn đã giết chúng ta.

Hắn tới để báo thù.

Hắn là ác quỷ.

Cô lả đi, nằm úp mặt xuống sàn. Hắn bế cô lên, dùng một chiếc thìa bạc xúc món cháo nấu từ thất thảo với thịt cá trắng, rồi đến món táo và cam hầm ngọt lịm để bón cho cô.

(Nanakusa: 7 loại rau và thảo dược của mùa xuân)

Dù cô chỉ ăn một mẫu bánh quy, hẳn cũng không tha.

Hắn nhắc lại việc cô đã ăn thứ mà bạn bè cho với chất giọng điềm nhiên thờ ơ cố hữu. Cô vừa khóc vừa van xin hắn hãy tha thứ, nhưng hắn vẫn tóm lấy cánh tay cô, lôi cô xuống hầm rồi khoá lại.

Cô ở đó trong năm ngày.

Cổ họng cô khô khốc, bỏng rát với từng cơn co thắt. Bụng cô đau đớn kinh khủng như thể bị siết và xoắn vặn bởi một bàn tay khổng lồ. Tai cô ù đi, ảo giác thính giác xuất hiện, những đóm lửa ma trôi trắng trắng lờn vờn xung quanh ghé rợn. Cô cũng chẳng còn nước mắt để mà rơi nữa.

Xin lỗi. Ngoài thức ăn chú cho, cháu sẽ tuyệt đối không ăn gì khác.

Xin lỗi, xin lỗi. Cháu sẽ không bao giờ ăn nữa. Cháu xin thề. Xin lỗi.

Phải, không được phép ăn.

Trên đời này chỉ một mình hắn có quyền lấp đầy cái bụng rỗng không của cô.

Cô luôn luôn cảm nhận ánh mắt của hắn.

Hắn đang nhìn cô, trên hành lang, trong lớp học, ở sân, trên cầu thang.

Gương mặt hắn hiện lên trên khắp bức tường. Hắn tra tấn cô bằng đôi đồng tử

xanh rực cháy, bằng ánh nhìn đầy thù hận của mình.

Không được ăn. Không được ăn.

Trên những con phố nhộn nhịp tấp nập, nơi công viên rực rỡ ánh mặt trời, trong rạp chiếu phim đầy ắp những đôi tình nhân, chỉ cần cô quay đầu lại, sẽ thấy hắn đang đứng đó. Tất cả những người đi lướt qua cô đều là hắn. Bố mẹ con cái chơi đùa ở công viên, những đôi uyên ương ngồi tâm sự nơi ghé đá, những diễn viên xuất hiện trên màn ảnh, tất cả đều hoá thành khuôn mặt hắn.

Hắn sẽ tháo cặp kính râm mỏng ra và nhìn cô chăm chăm.

Cơn nóng giận ghê gớm và sự điên cuồng lạnh toát hiện lên trong ánh nhìn của hắn, bập bùng như những đốm lửa ma trơi.

Hắn đang nhìn. Hắn đang nhìn về phía này. Hắn đang nhìn cô chăm chăm. Hắn đang nhìn. Hắn liên tục dán mắt vào cô. Đang nhìn. Đang nhìn. Hắn vẫn đang nhìn...

Hôm sau tôi thử ghé qua lớp Amemiya nhưng có vẻ cô ấy đã nghỉ học.

Tôi đành quay lại lớp của mình và trên đường tôi bắt gặp chị Tooko với Kotobuki đang chụm đầu vào nhau, thì thầm bàn chuyện gì đó.

- Em hiểu rồi. Vậy hẹn chị sau giờ học.

- Cảm ơn, Nanase. Chị cảm thấy được khích lệ nhiều lắm.

- Không có gì đâu, em rất mừng khi mình giúp ích được cho chị Tooko. A!

Kotobuki nhìn thấy tôi liền trề môi ra và lườm tôi. Chị Tooko cũng quay lại nhìn.

Tôi nghĩ trước tiên tôi cứ nên nở một nụ cười đã. Chị Tooko mà hồi phục tâm trạng rồi thì tốt quá... Nhưng dĩ nhiên đó chỉ là một ý nghĩ ngây thơ và lạc quan mà thôi. Thậm chí còn ngây thơ hơn cả câu chuyện Harlequin Romance* có hoàng tử A Rập xuất hiện mà tôi từng phải đọc theo lời giới thiệu có phần ép buộc của chị Tooko.

Chị Tooko lấy ngón trỏ bàn tay phải kéo một bên mắt xuống và lè lưỡi với tôi. Sau đó, bà chị nói “Sau giờ học gặp nhé, Nanase” rồi bỏ đi, hai bím tóc thắt đuôi sam dài vung vẩy.

Đối với một học sinh cấp ba như tôi, chuyện một cô gái lè lưỡi ngay giữa hành lang gây ra một cú sốc đáng kể, nhưng tôi che giấu điều đó và cười với Kotobuki.

- Cuối giờ cậu với chị Tooko định làm gì thế?

Nghe tôi hỏi, cả cô nàng này cũng quay ngoắt ra chỗ khác, giọng c~~~ực kì nghiêm trọng.

- Tôi không nói cho Inoue đâu. À mà, cũng chẳng liên quan gì đến Inoue cả. Nói rồi, Kotobuki cứ thế đi vào lớp.

Oa, đáng lo đấy! Hai người kia rốt cuộc âm mưu làm gì sau giờ học thế hả~~~~~!

Sau khi trực nhật xong, tôi nhìn quanh lớp đã không thấy bóng dáng của Kotobuki đâu nữa.

Ngay cả khi tôi hỏi bạn của Kotobuki:

- Này, mấy cậu biết Kotobuki đã đi đâu không?

Cũng chỉ nhận được những lời phỏng đoán như là:

- Ai biết được. Đang trong kì thi nên chắc chắn cậu ấy không phải trực thư viện, nhưng...

- Cậu ấy vội vã lao đi như bay, có khi hẹn hò đấy. Nanase nổi tiếng mà.

Để cho chắc chắn, tôi thử ghé qua phòng sinh hoạt câu lạc bộ Văn học. Quả nhiên là ở đó không có ai, chỉ có những mẫu giấy vứt bừa bãi trên mặt bàn, những mẫu giấy ố vàng đáng ngờ trông cứ như được gửi từ quá khứ, những mẫu có đốm cháy xém, những mẫu dính vết máu... Bên cạnh những mẫu giấy là bó hoa bách hợp đen được cắm trong cốc thí nghiệm cỡ lớn, danh sách học sinh cũ, hợp tuyển tập làm văn, báo trường, một túi khăn giấy để tên một cửa hàng có mùi ám muội.

Danh sách học sinh lẫn hợp tuyển làm văn và báo trường đều từ thời Kayano đang học lớp 11. Có vẻ chị Tooko đã điều tra theo cái tên mà Amemiya nói – Kujou Kayano.

Bên trên danh sách học sinh có một tờ giấy viết văn, và tôi trở mắt ra hết cỡ

khi đọc những dòng chữ to tướng viết bằng bút dạ trong đó.

“Chị chẳng quen biết gì Konoha nữa. Chị sẽ tự mình xử lý vụ này. Viết bởi Tooko”.

A... Quả nhiên là chị ấy đang nổi trận lôi đình. Cho dù tôi có lí do chính đáng thế nào nữa thì chuyện im lặng và cho chị ấy leo cây hết lần này đến lần khác cũng là lỗi ở tôi.

Tôi lấy ra khỏi cặp cuốn *Tôi là một con mèo* mà chị Tooko để lại ở lớp tôi hôm qua và đặt nó lên bàn.

Rồi tôi cầm bút chì và viết vào góc tờ giấy “Chị chẳng quen biết gì Konoha nữa” một dòng chữ thật nhỏ “Em xin lỗi”.

Nếu chị ấy thấy thứ này mà nguôi giận thì thật tốt... Anne đã làm lơ Gibert bao nhiêu năm ấy nhỉ?

Rốt cục, tôi cũng không biết chị Tooko và Kotobuki đã đi đâu. Lựa chọn cuối cùng của tôi là lê bước đến chỗ một người có lẽ sẽ biết hết mọi thứ.

- Ô kìa, lần đầu tiên em đến đây một mình nhỉ?

Trong xưởng vẽ, mặt quay về phía tấm toan, chị Maki dùng bàn tay đang cầm cọ vẽ lại và mỉm cười.

- Hay là em bị Tooko bỏ rơi rồi?

Tôi có phần không ưa thứ cảm giác đang mách bảo rằng con người này nhìn thấu được tất cả mọi chuyện.

Trong trường, lí do mọi người gọi chị ta bằng một biệt danh khá khoa trương là “công chúa” không chỉ bởi huyết thống hay những mối quan hệ. Bởi bản thân bà chị là một kẻ đáng sợ mà ta không thể đối phó bằng những phương pháp thông thường.

Tôi nói, dán lên mặt nụ cười thân thiện mà tôi cho là thích hợp để khoe ra trước mặt người khác.

- Nếu chị biết rồi thì làm ơn nói cho em biết đi. Chị Maki đã cung cấp cho chị Tooko thông tin nào đó đúng không? Em biết là chị Tooko đã tìm hiểu về Kujou Kayano. Chị ấy còn lôi kéo đến cả bạn cùng lớp của em nữa. Rốt cục bà chủ

nhệm câu lạc bộ em đang có ý định làm gì thế ạ?

Chị Maki hỏi tôi với về thích thú.

- Nếu chị nói ra thì em sẽ làm gì cho chị? Đúng như em đoán, chị đã cho Tooko thông tin mà cậu ấy muốn và cậu ấy cũng thanh toán khoản bồi thương nghiêm chỉnh rồi.

B-Bồi thường hả... Lẽ nào! Tôi nuốt nước bọt ực một cái.

- Chị đã vẽ hả!? Tranh khỏa thân của chị Tooko hả!?

Tôi bất giác đánh mắt về phía giá vẽ. Thứ được vẽ ở đó là một bức tranh phong cảnh mang cảm giác tăm tối với những mảng màu xanh và đen loang lổ. Địa điểm là ở nước ngoài chăng? Ngọn đồi ban đêm chìm trong cô quạnh, cây cỏ lay động theo từng cơn gió. Tôi nhìn hết góc này đến góc khác cũng không thấy thứ nào có vẻ giống hình ảnh khỏa thân của chị Tooko cả.

-Ồ, sao thế? Mà phải rồi, chị nói trước là nó rất đáng xem đấy nhé.

Giọng điệu của chị Maki đầy vẻ khiêu khích một cách có chủ ý.

- Thế nào? Konoha? Em cũng thoát ỷ chứ? Chị sẽ vẽ cho em một bức tranh tuyệt hảo. Coi như một kỉ niệm tuổi thanh xuân được không?

- Khỏa thân thì cho em xin kiếu. Nhưng nếu chị cho em biết chị Tooko đã đi đâu, em sẽ giữ kín hộ chị Maki những chuyện chị đã làm với chị Tooko.

-Ồ, đó là gì vậy?

Trước vẻ giả ngây của chị Maki, tôi điềm nhiên nói.

- Chị Maki là thủ phạm gây ra vụ doạ ma doạ quỷ đúng không? Lúc bọn em phục kích ở sân, chị đã làm ánh sáng nhấp nháy trong các lớp học và bật băng để phát ra tiếng con gái khóc thút thít với tiếng vỗ tay mà? Sau đó, vụ hoa bách hợp đen và thư xui xẻo được gửi cho chị Tooko, những mẫu giấy dính máu được bỏ vào hòm thư, kẻ làm tất cả những chuyện đó chẳng phải là chị Maki sao?

Chị Maki buông cọ, khoanh tay, nhìn tôi chăm chú từ đầu đến chân.

- Hừm... Thế bằng chứng đâu?

- Hành động phô trương như thế thì bị phát hiện cũng là lẽ đương nhiên. Hoa bách hợp đen quá đắt để một học sinh cấp ba bình thường mang ra làm trò nghịch

ngộ. Nếu là chị Maki – cháu của chủ tịch trường, điều khiển hệ thống chiếu ánh sáng lớp học là chuyện trong tầm tay, đúng không ạ? Thỏa mãn đủ các điều kiện ấy, lại có lợi trong việc đua cọt với chị Tooko, ngoài chị ra thì còn ai vào đây nữa?

- Chị có lợi gì chứ?

- Chị có thể vui vẻ đứng nhìn cảnh chị Tooko sợ lấy bầy không thốt nên lời còn gì? Rồi chị làm toáng lên, tăng mức độ trò đùa bằng mấy mẫu giấy nhuộm máu và những đốm cháy xém phải không ạ? Tiếp đó, có thể chị Tooko sẽ nghiêm túc muốn tìm ra thân phận thật của con ma và đến nhờ chị cung cấp thông tin. Khi ấy, chị Maki có thể đòi hỏi điều mà chị muốn dưới hình thức khoản trao đổi. Và thực tế chuyện xảy ra đúng như thế.

Nụ cười chưa rời khỏi môi chị Maki.

- Và?

- Nếu chị Tooko biết chuyện, chị ấy sẽ nổi điên lên.

- Chị cho em biết Tooko đi đâu thì em sẽ im miệng giúp chị ư?

- Vâng.

- Đáng tiếc quá. Điều đó không thành cái giá trao đổi được đâu.

Một âm thanh ngớ ngẩn thoát ra khỏi miệng tôi.

- Ồ?

Với gương mặt như thể Phật Tổ đang nhìn xuống một con người ngu xuẩn, chị Maki thản nhiên nói.

- Có bị Tooko phát hiện cũng chả sao.

- Sao cơ? Chị Tooko sẽ tức đến mức hai tai xẹt khói đấy. Chị ấy sẽ ôm mối hận và tuyệt giao với chị cả đời. Người đó là một đứa trẻ to đầu sẽ làm động tác lè lưỡi ở giữa hành lang đấy.

- Hay đấy. Chị muốn thử bị chị Tooko lườm nguýt giận dữ hay lè lưỡi xem sao. Gương mặt cáu kỉnh ấy đáng yêu đủ khiến chị muốn quét mực lên đó rồi ấn nó vào giấy để giữ lại làm mẫu. Người ta gọi đó là thích nhiều đến mức muốn bắt nạt phải không? Chị chỉ nghĩ đến việc bị Tooko thù cả đời là đã thấy run bắn lên

rồi nè.

Tôi hoàn toàn câm nín, sức kháng cự trôi tuột đi đâu mất.

Hồng rồi. Chị Maki là người có sở thích giống Ryuuto. Đối với kiểu người này, lí luận của người bình thường như tôi không thể nào đi đến não bộ của họ được.

Chị Maki tủm tỉm cười nhìn tôi rũ cả hai vai xuống.

- Muốn đe dọa chị giờ vẫn còn sớm đó, Konoha.

- Em thám thía rồi ạ.

- Nhưng chị khâm phục lòng can đảm đó của em. Vì thế chị sẽ chiêu cố cho em biết một việc. Tooko đã đi gặp Ellen Dean rồi.

Ellen Dean? Một cái tên tôi chưa từng nghe qua. Mà khoan, người nước ngoài à?

Trước vẻ bối rối của tôi, chị Maki ra lệnh bằng giọng điệu khỏe khoắn.

- Giờ thì chị bận rộn lắm, em về cho. Đạo này nhiều việc quá khiến chị đau dạ dày. Người đàn ông lỗi lạc và mọi người cứ làm ầm lên hết chuyện này đến chuyện kia. Việc họ nói ra nói vào sở thích của người khác làm chị phát ngán. Nhìn thế này thôi chứ chị hơi bị nhạy cảm đấy.

Ellen Dean là ai vậy nhỉ? Một người có liên quan tới Kujou Kayano chẳng?

Chị Tooko đã đi gặp người đó sao? Nhưng tại sao cả Kotobuki cũng đi cùng chứ?

Tôi vừa bước đi vừa nghĩ chuyện này chuyện nọ thì Ryuuto đột nhiên lao ra từ bên cạnh cổng trường.

- Em không đợi nổi nên đến đây. Tại anh Konoha không có điện thoại di động đấy. Thực ra thì chị Tooko cũng thế, nhưng thời buổi này di động là thứ rất thông dụng đó ạ.

- Giật cả mình!

- Tình hình Hotaru sao rồi ạ?

Ryuuto rướn người về phía trước, gương mặt cực kì nghiêm túc.

- Hôm nay Amemiya nghỉ học nên anh chưa gặp được.

- Sức khỏe cô ấy xấu đi à?
- Anh có hỏi thử bạn cùng lớp của Amemiya nhưng họ đều bảo là không rõ.
- ...Chắc, có khi cô ấy ngã quy vì đói rồi cũng nên...
- Nếu chuyện là như thế thì anh đoán ông chú cũng sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện.

- Em nghi lắm. Kẻ gọi là chú đó, từ đầu vốn chỉ là một người hoàn toàn xa lạ mà thôi.

Ryuuto có vẻ lo lắng, đến mức đứng ngồi không yên. Lòng mảy nhú lại, cậu ta sốt ruột cắn móng tay, rồi bỗng dưng ngẩng phắt lên và nói.

- Mình đi thăm Hotaru nhé, anh Konoha.

Hắn nói “Hãy bắt đầu một trò chơi”.

Trong căn phòng lạnh lẽo không một tia nắng mặt trời có thể chui lọt, ánh nến chiếu sáng gương mặt hắn, miệng hắn cong lên thành một nụ cười.

“Từ giờ trở đi, tại căn phòng này, cô phải gọi ta là -----”

Hắn ta nói cho cô tên một người con trai đã chết cách đây không lâu. Một cái tên bí mật tuyệt đối không được phép thốt ra. Hắn đã dạy cô như thế.

“Ta sẽ gọi cô là -----”

“Cháu không phải là -----”

“Không. Cô là -----”

“Không phải. Cháu là -----”

“----- không bao giờ nhìn ‘tao’ bằng cặp mắt khiếp sợ như vậy, không bao giờ dùng những ngôn từ thấp hèn như vậy, không bao giờ giật lùi như thế kia, không bao giờ chạm vào tao với biểu cảm khiếp đảm như thế, cũng không bao giờ có giọng nói run rẩy như van xin tao thương hại. Không phải như thế. ---- không có kiểu cười đó. Lại một lần nữa. Sai rồi, như vậy chẳng khác con ranh tiểu thư hèn nhát đó cả. Không được, chỉ khi nào cười được như -----, tao mới cho ăn. Tao nấu vì một mình ----- thôi, không có gì dành cho loại như ‘mày’ đâu. Nào, thay bộ quần áo này đi, ----- chẳng bao giờ mặc đồ màu xanh lá cây cả.”

(Ở đoạn trên nhân vật này dùng ngôi xưng “watashi”, là ngôi thứ nhất cơ bản nhất, ở mức độ lịch sự cao, nhưng đến đoạn này đổi lại thành “ore”, là ngôi xưng thường được nam giới sử dụng, có tính suồng sã và thể hiện mức độ nam tính cao hơn)

(Ở đoạn trên nhân vật này dùng “kimi” ở ngôi thứ hai, là một từ thông dụng và tương đối lịch sự, nhưng đến đoạn này đổi lại thành “omae”, là từ ám chỉ người đối diện thấp kém hơn mình)

Đó là nghi thức quay ngược thời gian, hồi sinh người chết.

Trong căn phòng xám xịt chẳng có lấy một ô cửa, đêm này qua đêm khác, cô chờ hấn đến.

Cô nín thở, lắng nghe bằng toàn bộ cơ thể tiếng bước chân của hấn đi xuống cầu thang, rồi hóa thân thành người con gái mà hấn khao khát. Cô chào đón hấn với biểu cảm, điệu bộ và giọng nói mà hấn muốn.

Cô ấy quàng hai tay ôm chặt lấy cổ hấn. Chỉ có ánh nến bập bùng soi tỏ gương mặt trắng bệch của cô.

Ánh sáng mặt trời không tới được nơi đây. Bởi vì đây là một ngôi mộ lạnh lẽo, nên cô tự nhủ rằng mình là một hồn ma. Ma chỉ có thể tồn tại ở thế giới của bóng đêm mà thôi. Vì vậy, tôi của ban ngày đã chết. Chỉ trong thế giới bóng đêm, tôi sống, tôi tồn tại.

Trên mảng tường xám xịt, vô số gương mặt của người con gái ấy hiện lên.

Cô ấy nhìn cô và mỉm cười.

Cô nắm chặt bút, viết một loạt những dãy kí tự lên tường, lên gương mặt cô gái ấy.

Sáng, trưa, chiều, tối, cô liên tục viết như thể muốn tổng những con chữ tựa lốc xoáy trong tâm hồn ra khỏi cổ họng đang run rẩy,

Chỉ riêng những ngôn từ này, cô sẽ không cho hấn biết.

Cô không thể để hấn mở cuốn sách cũ này.

Nhà của Amemiya là một dinh thự kiểu Âu được xây dựng trên một ngọn đồi hoang vu.

Chúng tôi leo trên con dốc cô quanh, mãi mới lên được tới nơi. Khi đứng trước cổng và ngược nhìn lên, tôi có thể thấy cả một rừng cây cối rậm rạp chen chúc phía bên trong. Trời mây âm u, gió thổi vù vù, cây cối đung đưa xào xạc, khung cảnh rừng rợn dễ dàng gợi cho người ta nghĩ đến những câu chuyện kinh dị mang phong cách Gothic.

- Ê này, chúng ta đột ngột đến thăm thế này chẳng phải sẽ làm khó Amemiya sao? Với lại nhỡ đâu có người nhà...

- Giờ này Kurosaki đang ở công ty. Hơn nữa, hình như ông cũng không mấy khi về nhà, không phải lo lắng đâu ạ. Em đến nhà Hotaru cũng được hai, ba lần rồi. Lần nào em tới cũng không có ai ở nhà cả.

- Nhưng nếu đúng là nghỉ ốm, có lẽ cô ấy đang ngủ thì sao?

Thành thật mà nói là tôi không hề háng hái với việc này. Hôm qua đã chia tay theo kiểu đó rồi, chẳng phải hành động không mời mà đến này sẽ càng dồn cô ấy vào chân tường sao? Tôi nghĩ rằng đau khổ người ta sẽ muốn được ở một mình...

- Được, em sẽ gọi điện thử xem.

Ryuuto lấy điện thoại ra từ túi áo. Dây đeo của cậu ta có hình con thỏ rất dễ thương, chẳng hiểu là sở thích của ai nữa.

Có vẻ Amemiya bắt máy ngay. Ryuuto thở phào nhẹ nhõm và nói:

- À, mình đây... Mình nghe nói Hotaru nghỉ học nên ghé thăm... Ehh, Hotaru? Hotaru?

Chuyện gì xảy ra vậy? Ryuuto mặt biến sắc, gọi tên Amemiya.

Chắc là Amemiya đã dập máy. Ryuuto bèn tặc lưỡi.

- Thái độ của cô ấy rất lạ. Cô ấy bị kích động mạnh, hình như còn đang khóc nữa.

Đúng lúc ấy, chúng tôi nghe thấy tiếng kính vỡ từ phía bên kia cánh cổng.

Ryuuto lao vào và tôi cũng làm theo cậu ta. Cánh cổng hình vòm đó không hề khóa nên chúng tôi vào được trong dễ dàng, đến mức khiến tôi cảm thấy chung hững.

Lại có thêm tiếng kính vỡ. Lần này âm thanh nghe được rõ ràng hơn hẳn lúc

này.

Từ sân nhìn vào, tôi thấy cửa kính của một căn phòng tại tầng một đã bị đập bể.

Đôi diện với cánh cửa vỡ vụn thành từng mảnh, một bóng người hiện lên trong thoáng chốc, đang giơ cao cây gậy dài trên đầu.

Cửa chính cũng không khóa. Chúng tôi chạy bỏ vào trong tòa nhà. Những âm thanh đồ vỡ liên tục vang lên như muốn chọc thủng màng nhĩ của tôi. Ryuuto vội vã chạy, chân vẫn mang giày. Tôi phải cố hết sức để bám theo sau cậu ta.

Chạy hết hành lang dài dằng dặc. Ryuuto đến được căn phòng ấy và mở toang cánh cửa. Khi đó, một cảnh tượng không thể tin được hiện ra trước mắt chúng tôi.

Cánh cửa lớn hướng ra hiên vỡ tan tành thành từng mảnh, kính của tủ ly và giá sách cũng bị đập bể tan tành, những mảnh vỡ trong suốt như những hòn sỏi nhỏ vung vãi trên nền thảm.

Ngọn gió dữ dội từ ngoài tràn vào thổi tung những tấm rèm rách tả tơi là chúng xô xệch như những cánh buồm của một con tàu gặp nạn, toàn bộ những cuốn sách đắt tiền vốn được xếp trên giá sách đều rơi hết xuống sàn.

Những bức tranh trên tường bể khung, ngã nghiêng như sắp sửa rơi xuống bất cứ lúc nào. Cặp sừng hươu nằm lẫn lộn thảm hại trong tình trạng gãy mất một nửa, vải bọc ghế sofa bị xé toạc và bông bên trong thò cả ra ngoài. Chén đĩa xếp trên chiếc bàn kê cạnh tường vỡ nát và mặt bàn chi chít những vết lõm.

Giữa đám hỗn độn đó, Amemiya – mặc độc trên mình một bộ đồ ngủ trắng – đang khua cây gậy đánh golf đập phá những thứ có trong phòng.

Cô ấy cắn môi đến mức bật máu, những giọt nước mắt rơi lã chã từ đôi mắt sáng quắc lên bởi ngọn lửa bùng cháy, hai cánh tay gầy khẳng khiu như hai cành cây khô vung gậy phá hủy chiếc đồng hồ và tivi màn hình mỏng.

Toàn thân tôi nổi da gà khi nhìn bộ dạng đó.

Amemiya?

Kayano?

Không phải, đúng là Amemiya sao...?

Máu tuôn ra từ má, hai tay, hai chân của Amemiya. Có lẽ những mảnh vỡ đang bắn ra đã cứa vào người cô ấy. Thế mà, dường như không hề bận tâm đến điều đó, cô ấy nghiêng chặt răng, vung gậy đập một con búp bê sứ khoác trên mình chiếc váy phòng kiểu cũ.

Đầu con búp bê văng ra! Cô ấy tiếp tục giáng từng nhát gậy xuống phần thân còn lại của nó như một quả dưa.

Hai cây gậy đánh golf đã gãy nằm chỏng chơ trên sàn.

- Thôi đi! Hotaru!

Ryuuto lao tới ôm chặt Amemiya từ phía sau, giật lấy cây gậy và ném nó ra xa.

Amemiya điên cuồng kháng cự. Cô ấy hành xử như một con mèo, cào móng tay lên mặt Ryuuto.

- Buông tôi ra!!

- Cậu sao vậy! Hotaru! Đã có chuyện gì xảy ra hả!

Mắt hần lên tia máu, Amemiya gào lên bằng giọng tắc nghẹn.

- Biến đi! Đừng lại gần đây! Mẹ đã chết rồi mà! Đừng đến đây nữa! Cút đi! Tại sao lại trở về! Cơ thể mẹ không còn đây nữa, đây là cơ thể của tôi cơ mà? Biến đi! Cút đi chỗ khác! Đừng bao giờ xuất hiện nữa!

Ryuuto ôm lấy Amemiya, ghì chặt cô ấy vào ngực mình và vỗ mạnh vào lưng cô.

- Bình tĩnh lại nào, Hotaru. Mình đây, Ryuuto đây. Này, nhận ra mình chứ, Hotaru?

- Hotaru? Phải, tôi là Hotaru. Là Ryuuto đây. Tôi không phải là Kayano! Tôi không phải mẹ!

- Ủ, đúng rồi. Cậu là Hotaru mà. Mình chứng thực điều đó. Cậu là Hotaru! Là Amemiya Hotaru!

Amemiya lắc đầu dữ dội.

- Không, không phải thế, tôi là Kayano. Kayano phải trả giá cho tội lỗi của

mình. Kayano đã phá hoại tất cả. Kayano đã làm tan vỡ trái tim người ấy... Thật đáng thương... Người ấy đã nghĩ về Kayano nhiều như thế, chỉ mình Kayano mà thôi... Không, sai rồi, không phải như thế. Kẻ phá hoại... là ông ta. Kẻ đó tước đoạt tất cả những gì thuộc về tôi, ông ta biến tôi thành ma quỷ. Con người đó cướp đi ánh sáng ban ngày của tôi, cướp đi mặt trời, giam cầm tôi trong thế giới của bóng đêm. Cả bố tôi, cả cô Reiko đều là do một tay kẻ đó giết hại!

Nỗi khiếp sợ hiện lên trên gương mặt của Amemiya, toàn thân cô ấy run lên cầm cập.

- Tôi sợ lắm... Đôi mắt của người đó thật đáng sợ... Ông ta luôn nhìn tôi... Sợ quá... Thật ghê tởm... Tại người đó mà mọi chuyện đã đi chệch hướng. Tôi không thể ăn gì nữa. Tôi cũng không thấy đói. Ghê tởm... Nhưng tôi không thể chống lại. Sợ quá... Thật đáng sợ... Tôi sợ lắm.

Tôi nhìn những mảnh vỡ chén đĩa rơi vãi trên mặt bàn.

Đĩa đựng món hầm, đĩa bánh mì, tô đựng salad trong suốt, ly thủy tinh màu xanh...

Trên đĩa đựng món hầm vẫn còn sót lại vài mẩu cà rốt thái lát mỏng, nước sốt trào ra từ tô salad vỡ để lại trên bàn những vết bẩn màu nâu nhạt.

Bát đĩa đều trống không.

Có ai đó đã dùng bữa ở chỗ này cách đây chưa lâu.

- Mình sợ... Mình sợ lắm, Ryu.

Cuối cùng Amemiya đã gọi tên Ryuuto. Cô ấy có vẻ đã lấy lại được chút bình tĩnh, Ryuuto nhẹ nhàng vuốt tóc và xoa lưng cô ấy, dịu dàng lên tiếng.

- Ổn rồi, Hotaru. Mình ở đây rồi. Mình sẽ bảo vệ Hotaru chu đáo. Này, Hotaru... Nếu Hotaru tin tưởng mình, nếu Hotaru dựa vào mình, mình tuyệt đối không bao giờ phản bội cậu.

Amemiya vòng hai cánh tay gầy guộc quanh người Ryuuto, dụi gương mặt nhỏ nhắn vào ngực cậu ấy và khóc thút thít.

- Ryu... Ryu.

Tôi thân người nhìn cảnh tượng đó, cứ như đang chứng kiến những việc xảy

ra ở một thế giới nào khác vậy.

Tâm trí tôi đột nhiên trống rỗng, cảm giác lạc lõng khiến tôi tưởng rằng cơ thể mình đang trở nên trong suốt và dần tan biến như sương khói. Đi kèm với nó là nỗi đau nhức nhối như thể có những mũi gai nhỏ châm chỉ chít vào lồng ngực.

Tôi không hiểu chuyện gì đang diễn ra lúc này cũng như điều gì đã xảy đến với Amemiya... Chắc hẳn là một chuyện rất ghê gớm, nhưng...

Sự có mặt của tôi ở đây là không cần thiết.

Buổi tối hôm ấy ở phòng hóa học, tôi chỉ có thể nhìn theo bóng Kayano đi mất. Và lần này cũng vậy. Đối với tôi, hai người họ hóa thành ảo ảnh, và đối với họ, tôi cũng chỉ là một kẻ qua đường, một sự tồn tại không khác gì người vô hình.

Tôi không thể chịu đựng điều đó thêm nữa, ngực tôi thất lại, tôi không biết mình phải làm gì. Tôi âm thầm ra khỏi căn phòng.

Sau bữa tối, tôi nằm trên giường, đeo tai nghe để thưởng thức một bản ballad buồn.

Tôi nhìn lên trần nhà, nhớ lại hình ảnh Ryuuto ôm ghì thân hình mảnh dẻ của Amemiya trong vòng tay và Amemiya vừa khóc vừa níu lấy cậu ấy.

Cảnh tượng đó rất đẹp... nhưng cũng đau đớn như muốn xé toang lồng ngực.

Tôi không làm được như Ryuuto. Tôi đã không thể ôm chặt lấy người con gái mình yêu...

“Konoha chắc chắn không hiểu được đâu.”

Ngày hôm ấy, trên sân thượng trường cấp hai. Miu đã thì thầm những lời đó với một nụ cười buồn bã.

Và trong khi tôi còn đang đứng sững như trời trồng, cô ấy buông mình rơi xuống ngay trước mắt tôi.

“Konoha hiểu được đâu.”

“Không hiểu được đâu.”

Tôi đã không thể làm gì. Hai chân tê cứng, tim như ngừng đập, cơ thể không di chuyển nổi. Đến cả việc vươn bàn tay ra tôi cũng không thể làm được.

Mỗi lần nhớ lại những gì đã xảy ra ngày hôm ấy, cảm giác hoảng sợ lại đánh gục tôi. Tôi cảm thấy thế giới quanh mình đảo lộn, tất cả hóa thành một màu đen đặc.

Nếu tôi làm được như Ryuuto, có thể ôm chặt và vỗ về Miu, liệu câu chuyện có khác đi không?

Nhưng phải làm gì để khích lệ và xoa dịu một người đang đau khổ?

Nỗi đau và sự thống khổ đều thuộc về riêng người đó chứ không phải của bản thân tôi. Tôi không thể chung vai gánh vác nỗi đau, thao thao bất tuyệt những điều đao to búa lớn để khích lệ, cũng không nói ra miệng được những lời an ủi phù hợp với hoàn cảnh khi mà tôi chẳng biết đối phương đang đau khổ chuyện gì! Tôi không phải con người tuyệt vời đến thế!

Nhưng kể cả điều đó biết đâu cũng chỉ là lời biện bạch cho bản tính hèn nhát của tôi mà thôi...

Khi Ryuuto rủ tôi cùng đến thăm Amemiya, tôi đã thầm nghĩ cứ để mặc cô ấy thì hơn. Lẽ nào điều đó không phải vì tôi nghĩ cho Amemiya, mà chỉ là tôi không muốn bị cuốn vào những chuyện phiền phức?

Tôi nhận ra rằng nếu dần sâu thêm một bước vào tâm hồn những người con gái ấy, tôi sẽ không thể quay đầu lại. Lẽ nào chính nỗi sợ hãi đó làm đôi chân tôi tê dại và tôi không thể giữ Kayano lại để cô ấy bỏ đi!

Phải chăng tôi sẽ vẫn lặp lại chuyện cũ, dù có quay ngược thời gian, dù có trở về quá khứ? Tôi vẫn chỉ đứng đó nhìn Miu rơi xuống hay sao?

...Khụ.

Cổ họng tôi tắc nghẹn, phát ra một tiếng rên rỉ. Tôi bất giác trở mình và nắm chặt lấy mép tấm ga trải giường.

Khi tôi nhận ra, cả người tôi đã đầm mồ hôi, hơi thở hỗn hển đứt quãng.

Tự ra lệnh cho mình phải mau mau nghĩ đến điều gì khác, tôi dồn hết sức tưởng tượng ra các hình ảnh khác nhau trong đầu.

Phòng học râm ran, lũ bạn cũng lớp trò chuyện trò say sưa vui vẻ, Akutagawa trầm lặng, Kotobuki trề môi lườm nguýt tôi, và rồi, chị Tooko ngồi bó gối trên

ghế xếp, gương mặt tràn đầy hạnh phúc khi lật giở từng trang sách.

Dường như tiếng giấy cọ loạt soạt và những ngón tay trắng mảnh mai đang dẫn tôi đi ngược dòng kí ức.

À, phải rồi. Chuyện này từng xảy ra trước đây.

Mùa hè năm lớp 10...

Mùa hè ấy nóng như thiêu đốt. Ánh nắng mặt trời trút xuống đầu không khoan nhượng, như thể muốn nung nóng mặt đất bù đắp cho một mùa đông dài đằng đẳng.

Ngày hôm đó cũng oi bức đến độ có thể làm người ta phát điên.

Giờ nghỉ trưa. Trước căng tin chật ních toàn người là người, tôi đột nhiên không thở được, bèn bỏ ý định mua bánh mì ăn trưa và loạng choạng rời xa chỗ đó.

Những lần phát bệnh luôn đến khi tôi không ngờ tới, cứ như một bầy quạ đồng loạt lao xuống từ bầu trời và ra sức mổ tôi. Các đầu ngón tay tôi co rút, từ cổ họng tôi những tiếng khàn đục thoát ra, nghe giống như âm thanh được tạo thành bởi một cây sáo hỏng. Tôi không tài nào thở được. Những âm thanh từ thế giới xung quanh bỗng dưng biến mất, chỉ còn sót lại tiếng tim đập đang vọng đi vọng lại trong đầu. Cơ thể tôi nặng như chì.

Làm sao bây giờ? Ở chỗ thế này mà lại... Có phải vì tôi nghĩ đến Miu không? Miu rất thích bánh mì nhân kem*. Làm sao đây? Hay là đi đến phòng y tế? Không, tôi không muốn ai biết về chứng bệnh này của mình. Từ khi trở thành học sinh cấp ba, tôi đã có thể quay về cuộc sống cũ. Các bạn cùng lớp cũng có ấn tượng tốt về tôi và nghĩ rằng tôi là một anh chàng rất bình thường.

Tôi không muốn gây chú ý...

Tôi dồn hết sức bước đi hòng tìm kiếm một nơi có thể giúp tôi che giấu tình cảnh đáng thương của mình lúc này.

Từ trán và cổ tôi, mồ hôi túa ra thành từng giọt. Nơi tôi vất vả lắm mới đến được là phòng sinh hoạt câu lạc bộ Văn học nằm ở tầng ba góc phía Tây của khu nhà. Tôi tưởng rằng ở đó không có ai, nhưng khi mở cửa, tôi trông thấy chị

Tooko đang ngồi ăn giữa những chồng sách cũ chất cao như núi.

Vẫn mặc trên bộ đồng phục thủy thủ, bà chị thu hai chân lên ghế xếp, ngồi ôm lấy hai đầu gối trông không ra thể thống gì. Một tay chị ấy lật xem cuốn sách bỏ túi bìa mềm đang tựa trên cặp đầu gối trắng trẻo, tay còn lại xé roet một mảnh giấy từ đầu trang sách đó. Rồi chị ấy đưa nó lên miệng, thông thả nhai, cổ họng hơi rung nhẹ và cuối cùng nuốt xuống.

Trong căn phòng nhỏ ấy đâu đâu cũng thấy bụi. Những hạt bụi li ti nhảy múa chầm chầm trong luồng ánh sáng hắt vào từ cửa sổ tựa như một giấc mơ.

Hai bím tóc tết đuôi sam đen dài buông thả từ bờ vai và hàng mi dài cụp xuống in bóng nhạt nhòa lên cặp mắt trong veo của chị ấy.

Những ngón tay mảnh dẻ xé từng mẩu giấy và lẳng lặng đưa chúng lên bờ môi nhuộm sắc anh đào. Dù tôi có nhìn bao nhiêu lần thì cảnh tượng này vẫn vô cùng kỳ quặc. Nhưng thời điểm ấy, khi tôi đang ngạt thở trong đau đớn, dáng vẻ dùng bữa của chị Tooko phản chiếu trong đôi mắt tôi dường như là một điều gì đó thật bình yên và rất đời thường.

Ngập trong sắc bụi vàng, một đàn chị kì cục mặc đồng phục thủy thủ tết tóc đuôi sam đang ăn “cơm”. Làm sao người này lại ăn sách với vẻ mặt hiền hòa và vô cùng hạnh phúc như thế? Một gương mặt thật vui sướng, đáng yêu và dịu dàng...

Chị Tooko ngẩng lên nhìn tôi.

Lúc đó tôi đã gần như không còn đau đớn khi hít thở nữa, nhưng một cơn ớn lạnh bỗng xâm chiếm người tôi. Mồ hôi tôi vã ra lúc trước cũng trở nên lạnh toát. Cảm giác áo đồng phục dính bết vào da vô cùng khó chịu. Tôi đoán rằng mặt tôi lúc đó hẳn có màu trắng bệch như sáp.

Chị Tooko nhíu mày lo lắng và hỏi.

- Sao thế, Konoha?

- Không... có gì đâu ạ.

Họng tôi run run, cố sức phát ra thành tiếng.

Tôi không quyết định được việc rời khỏi đó ngay lập tức hay quỳ sụp xuống

khóc một trận cho đã đời sẽ làm tôi thoải mái hơn nên cứ đứng đó mà run rẩy. Bộ dạng ấy của tôi hẳn cũng làm chị Tooko bối rối.

Chị ấy chăm chú nhìn tôi. Vẻ buồn bã lo lắng hiện lên trong đôi mắt đen trong veo đó.

Lát sau, như thể chợt nghĩ ra điều gì, chị ấy giờ cuốn sách rách tươm ra và nói.

- ... Muốn ăn không?

- Em không ăn được.

Tôi đáp ngay lập tức. Tâm trí đang căng ra như sợi dây đàn của tôi bỗng chốc được thả lỏng, khiến tôi suýt chút nữa thì ngồi phịch ra đấy.

- Thế à? Quyển này ngon lắm đó.

Chị ấy nói bằng giọng ỉu xiu. Thế nhưng cánh tay bà chị vẫn giờ thẳng về phía tôi.

Tôi lại gần và hỏi.

- Chị đang đọc gì đấy?

Ngay lập tức, gương mặt chị ấy bừng sáng.

- Tuyển tập truyện ngắn của Kunikida Doppo. Doppo là một tác giả thời Minh Trị, rất ngưỡng mộ nhà thơ người Anh Wordsworth. Chính vì thế, trong vô vàn những tác phẩm có hương vị sâu sắc mà Doppo để lại, thiên nhiên luôn được khắc họa đậm chất trữ tình, giống như những bài thơ của Wordsworth. Chị rất muốn em đọc tựa *Musashino*, xứng đáng được gọi là danh tác đấy nhé. Những cảnh sắc được nhìn từ đôi mắt của người kể chuyện khi ông ấy dạo chơi ở Musashino được miêu tả một cách nhẹ nhàng, có lúc lời văn hơi dài dòng nên ban đầu có lẽ sẽ gây khó khăn trong việc cảm thụ. Nhưng khi chị chậm rãi nhai từng câu từng câu, vừa đọc vừa phác họa khung cảnh ấy trong đầu, chị có cảm giác rằng chính chị đang sánh vai cùng ông ấy trong khu rừng Musashino và lắng tai nghe tiếng gió thổi, tiếng chim hót.

Quyển sách này ầy mà, không được đọc vội vàng đâu. Em phải đọc từ tốn thưởng thức từng chữ một, như khi ngồi xuống một phiến đá phù rêu êm ái, ăn

cơm nắm ngũ cốc rắc muối trong một khu rừng trong lành và yên tĩnh, có đủ các loài cây. Không được nhai nhồm nhoàm đầy mồm rồi vội vàng nuốt mà phải cắn từng chút một từ mép vào. Khi em làm thế, vị ngọt mộc mạc thân thương sẽ dần dần lan tỏa trong miệng, và chắc chắn khi em nhận ra thì bụng em đã no căng rồi.

Phải, trong *Musashino* có một đoạn văn thế này.

Mi mắt sụp xuống, chị Tooko trích dẫn với chất giọng mềm mại và trong trẻo của mình.

- ... “Những người đi trên đường ở *Musashino* sẽ không phải khổ sở lo lắng bị lạc đường. Chỉ cần đi theo sự chỉ dẫn của đôi chân, dù là con đường nào đi nữa nhất định sẽ có chiến lợi phẩm đáng được chiêm ngưỡng, đáng được lắng nghe, đáng được cảm nhận đang chờ ta ở đó. Chỉ đơn thuần đưa bước chân vô định qua hàng ngàn đoạn đường chạy ngang chạy dọc xuyên qua cánh rừng, lần đầu tiên, ta có thể thấu hiểu được vẻ đẹp tuyệt vời của *Musashino*” ...Nè, thật tuyệt vời phải không? Nhất là ở đoạn này, ngon lắm đó. Giống như cá ngừ kho thơm nước được cho vào nhân cơm nắm ấy.

Tôi cầm lấy cuốn sách và lật xem qua. Nó nhẹ hều do đã bị xé mất phân nửa và các trang giấy rời ra lả tả.

- Chị Tooko ăn mất rồi mà. Làm gì còn *Musashino* nào nữa.

- A, tại vì truyện đó đăng ở đầu sách. Chị theo chủ nghĩa món ngon phải được thưởng thức ngay từ đầu. Nhưng mà vẫn còn *Thị trường* nè. Cực kì lãng mạn, rấ~~~~t đáng đọc đấy. *Tình đầu* nữa. Câu chuyện kể về cuộc cãi vã giữa một cậu nhóc 14 tuổi đang ở thời kỳ ngang ngược nhất của một nhà Hán học cứng đầu sống trong vùng, rất đáng yêu và làm chị thấy ấm lòng. Câu văn cuối cùng có vị chua chua ngọt ngọt như trái anh đào ấy. A, tiếp đấy còn *Chớm đông* nữa nè, thấy không? Đây là một tác phẩm tuyệt vời với văn phong tương tự *Musashino* và thấm đẫm chất trữ tình kiểu Wordsworth đó.

Tôi không để ý mình đã ngồi xuống bên cạnh chị Tooko tự lúc nào. Hai chúng tôi cùng đỡ hai bên cuốn sách đã bị xé mất một nửa. Tôi vừa lật sách vừa nghe chị ấy khoe khoang sự thông thái của mình.

Cảm giác lúc ấy cứ như thể hai chúng tôi đang ngồi bên nhau trong cánh rừng Musashino với đủ các loại cỏ, nơi có những ngọn gió trong lành thổi qua, cùng nhau nhai rào rào, nhóp nhép một cuốn sách.

Kết thúc giờ nghỉ trưa và tôi quay trở về lớp học, mặc dù chưa ăn gì, bụng tôi ngập tràn cảm giác ấm áp như thể nó đã được lấp đầy.

Tôi nằm trên giường và ngẫm nghĩ.

Có phải lúc đó chị Tooko đã an ủi tôi không?

Chị Tooko không hỏi han về nỗi khổ của tôi, không ôm tôi thật chặt, cũng chẳng vỗ vai để động viên tôi.

Chị ấy chỉ đơn thuần ở bên cạnh tôi.

Chắc chắn chỉ vậy mà thôi cũng đã là một sự cứu vớt.

Không phải thứ gì đặc biệt, chẳng phải điều gì phức tạp lớn lao, chỉ cần lặng lẽ ngồi gỡ sách bên nhau là đủ...

"... Em chỉ muốn biết nhà văn của chị Tooko là người như thế nào thôi."

Lời nói của Ryuuto bất chợt sống lại trong tâm trí tôi làm hai má tôi nóng bừng.

Tôi chẳng giỏi giang đến thế. Tôi luôn nghĩ rằng nếu nhìn nhận từ vị trí của chị Tooko, tôi chỉ là một thằng nhóc lớp dưới láo toét chuyên viết điểm tâm cho chị ấy mà thôi.

Giống như đối với tôi, chị Tooko là một bà chị lớp trên phiên toái, toàn nhai sách rau rầu vậy đó.

Phải... có lẽ... Chắc hẳn là vậy...

Đúng lúc tôi đang vừa nhìn trần nhà và lẩm bầm như thế thì mẹ tôi mở cửa và bước vào phòng.

- Biết ngay là đang nghe nhạc mà. Mẹ gọi lên từ dưới nhà mấy lần rồi đấy. BẠN AMANO gọi điện cho con.

Tôi vội vã bật dậy khỏi giường.

- Con cảm ơn mẹ.

Nhìn thấy tôi như giật tai nghe ra vớ ngay lấy chiếc máy điện thoại con*, mẹ

tôi tùm tùm và ra khỏi phòng.

- Alo, em đang nghe máy đây.

- Konoha...?

Hử? Nghe chẳng có tinh thần gì cả.

Giọng nói yếu ớt như thể một con tinh tinh bị cảm nằm liệt giường ba ngày đã làm tôi ngạc nhiên lắm rồi, nhưng sau đó chị Tooko còn bồi thêm một thông tin đáng kinh ngạc hơn thế.

- Bây giờ chị đang ở đồn cảnh sát. Làm ơn đến đón chị đi.

Chương 5:

Báo cáo của “cô gái văn chương”

- Này nhé, chị đang đi với Nanase thì bị mấy ông chú mặt mày đáng sợ gọi lại... Chị chắc mẩm mấy lão này là cò môi giới mại dâm vị thành niên nên lấy cặp đánh vào mặt mấy ông và bỏ chạy... Thế là, mấy ông chú đó đuổi theo chị với bộ mặt còn đáng sợ hơn trước, và chị tính trèo lên bờ rào để nhảy sang phía bên kia. Nhưng đúng lúc đó, Nanase bị trượt chân ngã xuống...

Trong một căn phòng tại đồn cảnh sát, chị Tooko ngồi trên ghế, hai tay đặt trên hai đầu gối, thu mình khúm núm, gương mặt đỏ lựng và kể lại tình huống mình bị bắt về để giáo dục.

- Dù chị có là cô gái văn chương đi nữa, chị cũng không bao giờ tưởng tượng ra được những người có bộ mặt như bọn họ đi đòi tiền lãi bất hợp pháp ấy lại là cảnh sát.

- Xin lỗi vì bộ mặt như kẻ chuyên đi đòi nợ này nhé. Đã thế còn bị cháu cho nguyên chiếc cặp vào mặt như vậy thì tướng mạo tôi trông càng kinh khủng hơn cũng không có gì lạ đâu nhỉ.

Một viên cảnh sát đứng tuổi chẳng biết từ đâu bỗng nhiên xuất hiện. Hèn chi... Ai bị ông bác này gọi lại cũng sẽ muốn bỏ chạy thôi. Thân hình và gương mặt hung tợn. Nếu mà cầm theo cây kiếm tre nữa thì kiểu gì cũng khiến người ta tưởng lầm là một võ sư phe phản diện.

- Xét trên phương diện nghiệp vụ, khi trông thấy hai cô bé mặc đồng phục đi lại trên con phố nhộn nhạo đáng ngờ như thế, hiển nhiên chúng tôi phải lên tiếng. Thế nhưng ai mà ngờ đột nhiên cháu lại vung cặp ra để phản kháng cơ chứ.

- ... Cháu rất xin lỗi.

Chị ấy cúi đầu thật thấp, khiến hai bím tóc đuôi sam chỉ chút xíu nữa là chạm đất.

Chẳng hiểu vì chuyện gì mà chị Tooko lại đến khu phố đáng ngờ đó nhỉ.

Ngoài ra, không biết Kotobuki ra sao rồi.

Nghe tôi hỏi, chị Tooko còn cúi đầu thấp hơn.

- Nanase được đưa đến bệnh viện và phải nhập viện rồi. Vì con bé bị gãy xương nên để hồi phục hoàn toàn sẽ phải mất khoảng một tháng...

Ôi trời. Tôi không nói nên lời. Bác cảnh sát nghiêm khắc trách mắng chị Tooko.

- Cô này nhé, tôi đã bảo mau liên lạc với người giám hộ cơ mà. Cháu lại gọi đàn em tới để làm gì hả? Nhanh gọi người nhà đến giúp đi.

Tôi nhẹ nhàng nói.

- Chị nên làm thế.

Nhưng chị Tooko lắc đầu quày quảy.

- K-Không được đâu. Chị không thể nói với cô Sakurai “làm ơn đến đón cháu ở đồn cảnh sát” được.

Cô Sakurai có phải mẹ Ryuuto không nhỉ? Đúng là chị ấy cũng khó mà nhờ vả chủ nhân căn nhà mình đang ở nhờ.

- Hay là nhờ mẹ em tới?

- Cách đó cũng không được. Hình ảnh đàn chị gương mẫu đáng tin cậy của chị sẽ sụp đổ mất. Chị không dám gọi điện đến nhà Konoha lần thứ hai đâu.

Chị chọn thời điểm để sĩ diện hay quá nhỉ. Nhắc mới nhớ, hình như lúc trước mẹ có khen chị Tooko là một tiểu thư vô cùng lịch sự thì phải.

- Thế chị tính thế nào đây. Cứ thế này thì không về được đâu ạ.

- ... Konoha, em không quen người lớn nào có thể nhờ vả được trong những lúc thế này à? Ví dụ như một người chú là nhà khảo cổ học mang tâm hồn của một cậu thiếu niên chẳng hạn.

- Không có. Mà dù có đi chăng nữa thì ông chú như thế phải đang khai quật di tích ở vùng Amazon, tối thiểu bốn năm mới về nhà một lần mới phải.

- Thế thì cô cũng được. Họ hàng của em chắc chắn phải có một người cô là giáo viên dạy piano thánh thiện dịu dàng tựa như đức mẹ Maria chứ.

Chị Tooko nhìn tôi với ánh mắt tuyệt vọng.

- Không có luôn. À nhưng mà, nếu chị cần một bà chị lớp trên lòng dạ đen tối nhưng có thể trồng cây được, nắm giữ mạng lưới quan hệ rộng rãi trên mọi lĩnh vực, đến cả cảnh sát cũng phải dè chừng, là thành viên của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, luôn luôn một tay khua gậy chỉ huy dàn nhạc một tay vẽ tranh, thì thật may mắn là em quen biết người như thế đấy.

Nghe tôi nói đến đó, mặt chị Tooko trông như thể bà chị sắp sửa òa ra khóc đến nơi.

Một tiếng sau.

Nhờ cuộc trao đổi giữa chị Maki và viên cảnh sát, chị Tooko được phóng thích bình an vô sự.

- Bỏ hiểu chứ? Người gọi bỏ đến là Konoha chứ không phải mình đâu. Chuyện này hoàn toàn không có mối liên hệ gì với ý chí của bản thân mình cả, mà đó là việc của Konoha đã làm dựa vào cảm quan của cậu ta. Nếu bỏ muốn đòi hỏi được hậu tạ thì đừng tìm mình mà hãy đi nói với Konoha ấy.

Ngồi trong xe ô tô trên đường về, chị Tooko cứ nhắc đi nhắc lại mấy lời ấy với chị Maki.

- Biết rồi, biết rồi. Thế thì Konoha sẽ thoát y cho chị phải không nào.

Chị Maki thờ ơ đáp lại. Chị ta tới bằng một chiếc limousine có tài xế riêng.

- Em xin phép được từ chối.

Rõ thật... Người gọi điện cho chị Maki với bộ dạng mếu máo như sắp khóc và nói “Mình bị tạm giữ rồi, bỏ đến đón mình với~” không phải chị Tooko thì còn ai vào đây. Tại sao người phải thoát y lại là tôi hả?

Mà không, nếu ngay từ đầu chị Maki đừng làm chuyện quá đáng, bày ra trò gửi thư và hoa bách hợp đen, thì chị Tooko chắc chắn cũng chẳng gây rối đến mức này. Trong thấy bộ mặt đỏ ửng của chị Tooko, chị Maki liền mỉm cười đầy vui sướng.

Trời ơi, sao xung quanh tôi toàn những con người ích kỷ tùy tiện thế này.

- Vậy chị Tooko cùng Kotobuki đã làm gì thế? Tại sao hai người lại lang thang ở một nơi mờ ám đến nỗi bị cảnh sát bắt về chứ?

- Ch-Chuyện đó...

Chị Tooko lắp bắp, có vẻ rất khó khăn để trả lời.

Chỉ đợi có thể, chị Maki lên tiếng với bộ mặt đặc ý.

- Nếu được thì giờ chúng ta ghé xưởng vẽ nhé? Mình cũng muốn biết chân tướng của con ma đã làm cho Tooko điều đứng.

- A, là Jane Austen này!

Vừa đặt chân vào căn phòng quen thuộc, chị Tooko đã ngay lập tức tiến về phía giá sách treo tường và thốt ra những tiếng trầm trồ đầy cố ý.

- Dickens, Charlotte Bronte, Emily Bronte, Mary Shelley, Virginia Woolf, Mansfield, Somerset Maugham...toàn những bậc anh tài của văn học Anh tề tựu về đây nhỉ. Thật là vĩ đại. Nếu muốn chị tư vấn, chắc chắn là chị chọn cuốn này.

Bà chị rút cuốn *Kiều hãnh và định kiến* của Jane Austen ra khỏi kệ.

- Austen là một nữ nhà văn người Anh sinh năm 1775. Nhờ phong cách sáng tác tươi sáng và bay bổng của bà, chị thấy như mình đang trò chuyện với bạn bè vừa thưởng thức hương vị của miếng Petit Four* được trang trí với hoa quả và những trái hạnh nhân cùng một chiếc bánh sandwich kẹp thịt nguội và cá hồi, trong một khu vườn mang phong cách Victoria dưới vòm trời xanh ngắt. Quả không hổ danh người đi đầu của thể loại văn học hài hước lãng mạn. Tim chị đập thình thịch vì hồi hộp khi dõi theo những diễn biến trong chuyện tình giữa Elizabeth và Darcy. Nếu giải thích một cách ngắn gọn thì...

Trong khi chị Tooko đang tươi cười khoe khoang vốn hiểu biết sâu rộng của mình, tôi lạnh lùng ngắt lời.

- Chị đừng nghĩ đến chuyện đánh lạc hướng em. Em không đến đây để nghe một buổi thuyết giảng về văn học Anh đâu.

- U...

Bà chị phồng hai má ra, nhìn tôi bằng đôi mắt hờn dỗi.

Dám cá là chị ấy vẫn còn thù tôi vì tôi đã thoái thác không chịu tham gia cuộc điều tra về ma quỷ hết lần này đến lần khác. Có lẽ chính bởi vậy mà bà chị không muốn tiết lộ những thông tin mình vất vả lắm mới có được một cách đơn

giản như thế này.

Nhưng khi bị chị Maki khích bác:

- Phải đó, ngài thám tử. Đừng trêu tụi này nữa mà hãy công bố kết quả điều tra đi nào.

Bà chị dường như sực tỉnh, đặt cuốn sách của Austen về chỗ cũ, ưỡn bộ ngực phẳng lì ra và nói với điệu bộ làm như mình tài giỏi lắm.

- E hèm... Đành phải thế thôi. Hai người năn nỉ đến thế thì tôi kể cho mà nghe vậy. Konoha, trong khi em trốn hoạt động câu lạc bộ để đi chơi bờ thì chị đã bí mật tiếp tục cuộc điều tra về những chuyện rùm beng do ma quỷ gây ra và đã lần ra được chân tướng của nó.

Tôi chẳng cảm thấy có gì “bí mật” ở đây cả... Tôi nhớ rõ ràng là ngày nào chị ấy cũng ghé lớp tôi làm âm hết cả lên. Nhưng trước tiên tôi cứ phụ họa vào đã.

- Ồ, thế cơ à?

- Đầu tiên, chị tìm kiếm cái tên Kujou Kayano trong danh sách học sinh và phát hiện ra rằng đó là một học sinh đã theo học ở trường mình 17 năm trước. Khi chị điều tra sâu hơn nữa thì xác nhận được rằng năm lớp 11 cô ta bỏ học, kết hôn rồi sinh một bé gái. Họ nhà chồng cô ta là “Amemiya” đó. Điều đó có ý nghĩa gì em biết không? Konoha?

- ... Amemiya là con gái của Kujou Kayano đúng không ạ?

Vì chuyện ấy tôi đã biết từ đời nào rồi nên tôi chỉ lảm bảm mà không biểu lộ chút cảm xúc gì. Trái lại, tông giọng của chị Tooko cao vút lên.

- Đúng thế! Mẹ của Hotaru đã mất khi cô bé học tiểu học. Hôn ma chính là mẹ của cô bé. Người mẹ là Kayano đã ám con gái mình là Hotaru đó!

... Chị Tooko, không phải chính chị đã dùng dùng quả quyết là đời này làm gì có ma, mọi việc đều là một âm mưu nào đó sao? Việc quan điểm của bà chị thay đổi 180 độ cộng với cách gọi “Hotaru” như nói về bạn thân làm tôi ngẩn ra vì kinh ngạc, còn chị Tooko cứ tiếp tục kể một cách say sưa.

- Chuyện này chắc chắn là do Kayano vẫn còn điều gì luyến tiếc. Chị đã dang rộng đôi cánh của trí tưởng tượng, và rồi bắt đầu dần sâu thêm vào hành trình

điều tra về Kayano. Từ nguồn tin riêng chị biết được rằng người giúp việc từng phục vụ cho gia đình Kujou đang kinh doanh Cosplay Pub*. Bà ấy biết rõ về Kayano từ thuở thiếu thời. Vì thế, chị đã đi gặp bà ấy.

Đứng ngay trước mặt chị Maki mà chị dám nỏ là nguồn tin riêng cơ đấy. Hơn nữa, lại là người giúp việc nữa à? Tôi đã biết ở nhà Amemiya có bà Wada là người giúp việc, gia đình Kayano cũng có một người nữa sao?

Tuy nhiên, những chuyện kể trên đều không đủ sức nặng bằng riêng từ Cosplay Pub. Nó khiến tôi nhảy dựng lên.

- Cosplay Pub!? Chị lại còn dám đến cả chỗ như thế?

Nhắc mới nhớ, trước đây cũng có những tập giấy ăn in tên một cửa hàng nghe rất đáng ngờ trên bàn câu lạc bộ... Nhưng mà khoan, tại sao bà ta từ một người giúp việc bỗng dưng quay ngoắt ra làm kinh doanh Cosplay Pub? Rốt cuộc trong cuộc đời bà ta đã có những sự việc kịch tính gì xảy ra vậy?

- Thực ra chị cũng hơi sợ. Cái quán đó nằm trên một con phố hoàn toàn không phải nơi dành cho một cô gái đứng đắn qua lại. Đã thế quán còn không mở cửa vào ban ngày, nên chị chỉ có thể đến đó khi trời tối...

Chị Tooko nhìn tôi tức tối.

Dám cá là chị ấy đang nghĩ tôi mà có mặt ở đó thì đã bắt tôi đi rồi... Nhưng mà tôi chưa muốn có màn ra mắt ở Cosplay Pub khi mới gần này tuổi đầu đâu. Tôi cũng chẳng có sở thích đó.

- Nhưng rồi, Nanase đã nói với chị “Nếu vậy em sẽ đi cùng chị.”

Gương mặt bà chị bừng sáng.

- Nanase đ~~~~~úng là một cô bé ngoan nhĩ? Khi chị than vãn ở thư viện rằng Konoha thật quá đáng, cô bé gật đầu một cái cực mạnh “Vâng, em hiểu mà.”. Nhờ nói xấu Konoha mà giờ bọn chị trở nên đồng cảm và thân thiết tuyệt đối đấy.

Ai mới quá đáng đây... Em có mong muốn nhỏ nhoi là chị đừng lấy việc nói xấu đàn em ra làm lý do để mà cao hứng với cả đồng cảm. Em nghiêm túc tính đến việc bỏ quách câu lạc bộ Văn học rồi đấy.

Nói tóm lại, chị Tooko và Kotobuki sau khi trở thành đồng chí thân thiết đã cùng nhau đi đến Cosplay Pub.

- Tại sao hai người lại mặc nguyên đồng phục mà đi thế ạ?

Mặc đồng phục đi lại ở nơi như thế dĩ nhiên sẽ thu hút ánh mắt của cảnh sát rồi.

- Khi đến nhà người lạ thì phải mặc đồng phục mà. Kiến thức thông thường này còn được ghi cả trong sổ tay học sinh đây, Konoha.

Vậy à...

- Hơn nữa nếu chị mặc thường phục, chẳng phải nhìn sẽ tưởng là khách hàng hay sao?

- Em nghĩ thà như thế còn đỡ hơn bị nhầm thành nhân viên của quán Cosplay Pub do mặc đồng phục.

- Ô kìa, sao em biết? Đúng như thế đấy. Một ông chú kì cục đeo tai mèo trên đầu đã bắt chuyện với chị “Cô bé là người mới à? Tên là gì? Ra phục vụ bàn tôi được không?”.

Chị Maki phì cười.

Chị Tooko khẽ lườm chị Maki một cái rồi quay ngoắt đi và kể tiếp câu chuyện của mình.

- Tóm lại, sau khi trải qua những gian nan vất vả như vậy, bọn chị cũng nghe được từ bà Wakabayashi, người giúp việc mà chị nhắc đến lúc trước rất nhiều chuyện về Kayano.

- May quá rồi nhỉ. Vậy bỏ đã biết điều mà Kujou Kayano tiếc nuối là gì à?

- Phải. Thời thơ ấu, có một cậu bé đã từng ước hẹn chuyện tương lai với Kayano.

Tôi giật bản mình.

Hình ảnh Kayano ngồi trên chiếc bàn, tắm mình trong ánh trăng và mỉm cười chợt hiện lên trong tâm trí.

“Tôi sẽ kể cho cậu nghe câu chuyện của người ấy.”

“Người ấy gần gũi với tôi hơn bất kỳ ai khác. Là một phần của tôi, là một

nửa còn lại của tôi.”

Cậu bé ấy, phải chăng là...

- Cậu ấy tên là Kunieda Aoi, đã sống cùng một nhà với Kayano từ khi còn nhỏ. Bố của Kayano khi đi công tác nước ngoài đã dẫn về một cậu bé hầu như không hiểu gì tiếng Nhật. Cậu ấy là một đứa trẻ mồ côi, cha có lẽ là người Nhật, và cậu ấy bị bắt làm việc ở một nơi vô cùng khắc nghiệt. Bố của Kayano không thể làm ngơ trước cảnh đó, nên đã đứng ra bảo hộ và đưa cậu bé về nhà mình.

Họ Kunieda mà cậu ấy nhận được là họ của người quản gia làm việc trong dinh thự lúc đó. Cả cái tên Aoi cũng là Kayano đặt cho sau khi cậu ta về Nhật.

Trong khi hai đứa trẻ thì Aoi lớn hơn một tuổi, cả hai được nuôi nấng cùng nhau và thân thiết như anh em ruột. Ở trong nhà lẫn bên ngoài, hai người họ lúc nào cũng dính chặt lấy nhau, trao đổi nhật kí thông qua những đoạn mật mã chỉ sử dụng các chữ số. Khi được hỏi “Những con số này là gì?” thì Kayano luôn tươi cười vừa đáp “Đây là bí mật của riêng con với Aoi thôi”.

“Chuyện đó là bí mật riêng của tôi và người ấy.”

Giọng nói ngọt ngào của Kayano mà tôi đã nghe thấy ở sân trong một lần nữa vang lên bên tai tôi.

Hóa ra những dãy số đó là ngôn ngữ bí mật được Kayano và cậu bạn thân từ bé sử dụng à! Ủa? Nếu vậy, sao Amemiya lại biết về chúng được?

Tôi không thể nào nghĩ rằng Amemiya đang bị hồn ma mẹ mình ám như những lời chị Tooko nói. Cứ giả sử Amemiya không có những ký ức khi là Kayano đi chăng nữa, Amemiya và Kayano vẫn chỉ là một người, nhưng ngôn từ thoát ra từ miệng Kayano chắc chắn là những mảng thông tin được lưu trữ sẵn bên trong Amemiya từ trước.

Nói vậy thì Amemiya đã biết về Kunieda Aoi và những dãy mật mã ở đâu, và lúc nào? Cô ấy nghe được khi mẹ còn sống sao?

- Số phận hai người họ hoàn toàn thay đổi vào thời điểm Kayano học lớp 5 còn Aoi học lớp 6. Bố của Kayano đột ngột qua đời vì bạo bệnh. Sau khi cả người mẹ cũng qua đời, gia đình luôn che chở Kayano bằng chốc không còn một

ai. Với một đứa trẻ đang ở tuổi vị thành niên như Kayano, cần thiết phải có một người giám hộ lo việc quản lý tài sản. Và sau đó, một người em họ của bố Kayano đã chuyển đến dinh thự với tư cách người giám hộ của cô ấy.

Một câu chuyện tương tự mà tôi đã nghe được ở đâu đó mang theo những suy nghĩ mơ hồ vào tâm trí tôi.

Một cô bé mất đi những người bảo vệ mình.

Một người đàn ông chuyển đến dinh thự dưới danh nghĩa người giám hộ.

Chẳng phải giống y hệt chuyện của Amemiya sao.

Chuyện này là thế nào đây? Hai mẹ con có mối liên kết sâu sắc thì đến cả vận mệnh cũng giống nhau sao?

Người giám hộ của Kayano tên là Gotou Hironobu. Ông ta quản lý ngôi nhà với phương thức của một kẻ độc tài, nghe nói ông ta đuổi người bạn duy nhất của Kayano là Aoi xuống một căn phòng dưới tầng hầm, dày vò đủ thứ và còn có ý định tống cậu ấy ra khỏi nhà. Kayano đã tuyệt thực nhằm ngăn cản chuyện đó.

- Cháu sẽ không ăn một thứ gì ngoại trừ những đồ Aoi nấu. Nếu Aoi không còn ở trong căn nhà này nữa, cháu sẽ chết đói đấy. Nếu chuyện đó xảy ra, chú Hironobu cũng sẽ gặp phiền phức phải không ạ?

Thời điểm đó, Aoi đang phụ việc trong bếp. Từ hồi ông Kujou còn sống, Kayano đã rất hay vòi vĩnh “Em đói rồi” và bắt Aoi làm cho mình trứng ốp lết với bánh kẹp nướng rồi vui vẻ ăn.

Kayano lạnh lùng tuyên bố với người lớn rằng mình sẽ tuyệt thực và thực hiện đúng y như thế. Cô ấy cự tuyệt tất cả những món không phải do Aoi làm và mang tới.

Dù cho đói đến đâu đi nữa, dù có lả đi với một cái bụng rỗng tuếch đi nữa, cô ấy vẫn ngoan cố không chịu cho vào miệng những thứ mà người khác đem tới.

- Cháu chỉ ăn đồ mà Aoi nấu thôi. Aoi đâu rồi? Gọi Aoi đi. Hãy để Aoi mang đồ ăn tới cho cháu.

Trước mặt Kayano ngồi co ro trên giường, cào cào tấm ga, thì thào gọi tên Aoi, người lớn không thể không nhượng bộ. Aoi có thể ở lại dinh thự nhà

Kayano với thân phận một người hầu.

- Bà Wakabayashi nói rằng mình nhìn vào sự thân thiết của hai người ấy, bà cảm thấy bồn chồn bất an. Thế nhưng, khi Kayano lên cấp hai, cô ấy quen biết với ông Amemiya Takashi, lúc đó đang là sinh viên đại học. Kayano đến biệt thự ở Shinshuu và bị thương khi ra ngoài đi dạo, Takashi lái xe ngang qua đã giúp băng bó vết thương cho cô ấy.

Cuộc gặp gỡ đó là sự khởi đầu để sau này Takashi mời Kayano đi chơi với mình.

Vì Kayano vẫn còn là học sinh cấp hai, cho nên ban đầu, mối quan hệ của họ như anh trai và em gái vậy, nhưng cùng với sự trưởng thành của Kayano, tình cảm Takashi dành cho cô ấy dần trở thành tình yêu.

Hẳn Kayano cũng cảm thấy sức hút kỳ lạ từ Takashi, một người giàu có, rất đối diện, luôn lắng nghe mọi điều cô ấy nói, luôn đồng hành với cô đi bất cứ đâu, và có lẽ đối với cô ấy, Takashi không khác gì một hoàng tử. Một người hầu như Aoi sẽ không bao giờ có thể tặng Kayano những bộ váy áo đắt tiền và đá quý làm quà, hay đưa cô ấy đến những bữa tiệc linh đình, những ngôi biệt thự sang trọng.

Chị nghĩ rằng Aoi chắc hẳn đã rất buồn khi nhận ra rằng Kayano ngày một trở nên xa cách với cậu.

Chị Tooko rầu rĩ sụp mắt xuống. Có lẽ chị ấy đang mừng tượng ra những cảm xúc trong lòng Aoi.

- Kayano đính hôn với Takashi trong lúc đang học lớp 11. Năm sau, Kayano nghỉ học, làm đám cưới với Takeda, trở thành bà Amemiya Kayano và sinh ra Hotaru.

Aoi chắc rằng không thể chịu nổi việc Kayano làm vợ một người đàn ông khác.

Đêm trước ngày diễn ra đám cưới, Aoi đã rời khỏi dinh thự và đi đâu không ai hay. Kayano chỉ biết được chuyện đó sau khi lễ thành hôn của cô kết thúc.

Kayano trở nên nửa điên nửa dại, tìm kiếm khắp nơi mong tìm thấy tung tích

của Aoi.

Thế nhưng chẳng những không tìm được Aoi, Kayano còn quy ngã vì bệnh tật, chuyện sinh nở cũng rơi vào tình thế hiểm nghèo.

“Người ấy giận tôi và bỏ đi mất. Chúng tôi không bao giờ có thể gặp lại nhau thêm một lần nào nữa.”

Lông mày trĩu xuống, Kayano đã buồn bã thì thầm những lời như thế. Nếu nghĩ đến người con trai ấy nhiều như vậy, tại sao cô lại kết hôn với một người khác chứ? Những cảm xúc Kayano dành cho Aoi rốt cuộc là tình yêu trai gái hay tình thương giữa người thân trong gia đình?

Dù sao, nhờ có sự chăm sóc hết mực của Takashi, Kayano đã vượt qua được nguy cơ bị sảy thai và sinh được một bé gái xinh xắn. Takashi đặt cho cô bé cái tên “Hotaru” và trân trọng đứa con gái bé bỏng hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Kayano với tính cách dữ dội của mình thì thoảng lại gây ra sóng gió, nhưng quan hệ vợ chồng của họ vẫn luôn tốt đẹp. Takashi lúc nào cũng ân cần che chở cho người vợ ích kỷ kém tuổi mình.

- Nhưng mà Kayano vẫn không thể quên được Aoi đã mất tích. Cô ấy thường xuyên trở về ngôi nhà cũ và đắm mình trong hồi ức của những ngày đã qua. Có lẽ cô ấy cảm thấy có lỗi với Aoi, khi mà hiện giờ chỉ riêng mình có được hạnh phúc...

Ngực tôi nhói đau bởi những lời chị Tooko nói.

Phải chăng Kayano cũng cảm thấy sự đau khổ và nỗi buồn giày vò mỗi khi nhận ra hiện tại của mình quá đổi yên ả và bình lặng, giống như những cảm xúc đối với Miu vẫn luôn bao trùm và thiêu đốt trái tim tôi.

Sau đó Kayano đã nhận được một lá thư thông báo về cái chết của Aoi ở nước ngoài. Chuyện đó xảy ra ngay trước khi cô ấy mất.

- Đối với người đang chống chọi với bệnh tật như Kayano, việc biết tin Aoi đã chết quả thực là một cú sốc quá mạnh, lấy đi toàn bộ nghị lực sống của cô ấy. Kayano hoàn toàn không ăn gì cả và trút hơi thở cuối cùng chưa đầy một tuần sau đó.

Trong xưởng vẽ ban đêm, tôi cảm thấy một bầu không khí buồn bã đang tràn ngập. Chị Tooko và chị Maki đều mang một biểu cảm rầu rĩ, hoặc cup mắt nhìn trần trần xuống sàn nhà hoặc ngó đăm đăm vào những bức tường. Việc Kayano là một người không còn trên cõi đời này lại một lần nữa được khẳng định thật rõ ràng trong tôi.

Có phải khoảng thời gian Kayano khao khát được quay trở lại là quãng đời thơ ấu mà cô đã trải qua cùng với cậu bạn thân từ bé không...

Khi ấy, chị Tooko ngẩng đầu lên và đột nhiên cao giọng.

- Và rồi, chị đã hiểu ra. Chân tướng của hồn ma chính là Kayano, người vẫn không nguôi thương nhớ Aoi dù là người ấy đã lìa xa mình. Linh hồn của cô ấy đã chiếm hữu cô con gái là Hotaru.

Tôi ghen hòng. Cả chị Maki, người đang nhìn bức tường với ánh mắt nghiêm nghị, cũng ngậy người trước vẻ hung phần của chị Tooko.

Bà chị nắm tay lại thành hình quả đấm, thỏa chí lên cơn hoang tưởng.

- Kayano đã ám Hotaru và hẹn hò với rất nhiều bạn trai để tìm kiếm hình bóng Aoi. Việc cô ấy thường xuyên xuất hiện ở sân trường có thể lý giải là để gửi những bức thư tình cho Aoi vào hòm thư của câu lạc bộ Văn học. Phải, đây chính là chuyện tình lãng mạn vĩ đại vượt qua không gian và thời gian.

Ồ này...

Câu chuyện đã nhảy vọt từ chuyện ma thành chuyện viễn tưởng làm tôi ngỡ ngơ không nói nên lời.

Cả tình cảnh của Amemiya Hotaru lẫn nỗi đau mà cô ấy đang gánh chịu đều phức tạp và nghiêm trọng hơn những gì chị Tooko tưởng tượng. Nhưng chuyện này xảy ra là do đâu... Tôi không biết được sự thật vì sao Amemiya Hotaru lại biến thành mẹ mình và vốn dĩ tôi không thể tìm được thời điểm thích hợp để tham gia vào câu chuyện.

- Vậy nên, Konoha, để làm lễ cầu siêu cho linh hồn lầm đường lạc lối của Kayano, em hãy viết một câu chuyện tình yêu trong đó Kayano với Aoi là nhân vật chính, cho họ một cái kết có hậu, và cúng nó trước mộ Kayano. Trông cậy

vào em đó, Konoha.

- Ô, em viết ấy hả...!?

Hai tay chống hông, bà chị liền trưng ngay ra bộ mặt sung sĩa giận dỗi khi thấy tôi la lên.

- Đương nhiên rồi. Là hình phạt cho tội suốt ngày trốn sinh hoạt câu lạc bộ đấy. Chị đã điều tra đến mức này rồi, thiết nghĩ Konoha cũng nên hợp tác với chị dù chỉ một chút thôi.

Nói đến đây, bỗng nhiên nét mặt chị ấy thay đổi. Một nụ cười nở trên gương mặt dịu dàng và ấm áp như cánh đồng hoa tràn ngập sắc xuân.

- Hãy viết một câu chuyện n~~~~~gọt lịm để giúp Kayano quay trở lại thiên đàng nhé. Sau đó, những chuyện xảy ra cho đến lúc này~, chị cũng sẽ cho chúng trôi đi hết.

- À thế ạ...

Chị Maki dường như không thể nhin được nữa nên phì cười.

- Ê này, có gì buồn cười hả, Maki?

- Khục khục, không có gì đâu. Giúp được hồn ma siêu thoát thì tốt quá rồi.

Chị Tooko lè lưỡi, kéo tay tôi bước xồng xộc ra khỏi xưởng vẽ.

Trông chị Maki cực kỳ thỏa mãn vì đã đạt được tâm nguyện trở thành nạn nhân bị chị Tooko lè lưỡi.

- Nè, Konoha. Những buổi em trốn sinh hoạt câu lạc bộ, em thực sự đi hẹn hò với các cô gái hả?

Ngay khi vừa ra đến hành lang, chị Tooko ngược lên nhìn tôi bằng ánh mắt lo lắng và hỏi.

- Không phải thế đâu. Em đi gặp Ryuuto đấy.

“Ryuuto á!?” – Bà chị buông tay khỏi người tôi ngay lập tức, hai mắt mở tròn.

- Chúng em ngẫu nhiên gặp lại nhau ở gần trường, rồi nhận thấy sự đồng cảm...*

Úi chà, đau thế.

Nhưng chị Tooko dường như bận tâm đến chuyện gì đó khác hơn là nghi ngờ mấy lời nhăng cuội của tôi, miệng chị ấy cứ há ra rồi lại ngậm vào.

- Th-Thế à!? À ờ, Ryuuto không nói với Konoha mấy chuyện kỳ cục đâu phải không.

- Như là chuyện bữa sáng chị vừa ăn *Guri và Gura* vừa khoe khoang sự thông thái của mình?

- C-C-C-Cái đó thì được... Không phải thế mà là...

Mặt bà chị đỏ như gấc chín, lấp bắp “Nếu em không nghe được gì thì tốt rồi” và cuống quýt bỏ đi trước.

Phải chăng là chuyện đó? Rằng tôi là nhà văn của chị Tooko... Hai má tôi cũng dần nóng lên. Nhưng tôi giữ kín điều đó trong lòng rồi đuổi theo sau chị ấy.

- Nói tiếp chuyện lúc trước, em không viết truyện tình yêu được đâu.

- Ờ, keo kiệt. Phải rồi. Chị sẽ cho Konoha mượn mấy cuốn Harlequin Romance mà chị ưng để đem về làm tài liệu tham khảo.

- Khỏi ạ. Cuốn em mượn lần trước đã đủ làm em bị ợ hơi rồi.

- Ê này, nếu em không hiểu tâm tình của phái nữ, thì sẽ chẳng nhận được sôcôla tình yêu vào lễ Valentine đâu.

- Em không cần. Vì em thích bánh đậu đỏ hơn là socola.

- Ờ thì, em sẽ chẳng nhận được bánh đậu đỏ tình yêu đâu.

- Em không thích cô gái nào mang bánh đậu đỏ tự làm tới vào ngày Valentine đâu ạ.

- Konoha đúng là đồ ích kỷ.

Vừa trò chuyện những thứ tầm phào như bình thường, chúng tôi vừa bước đi trên con đường chìm trong màn đêm. Khi đến ngã rẽ, chị Tooko dừng bước.

- Chị đi đường này.

- Để em tiễn chị nhé.

Ngay sau khi bà chị vừa cười toe toét “Không sao đâu, nếu có tên biến thái nào thò mặt ra, chị sẽ phang cho một cặp” thì bỗng nhiên chị ấy bám chặt lấy vạt áo tôi, đầu cúi gằm trông thật yếu đuối.

- Konoha... Ngày mai, đi cùng chị đến thăm Nanase nhé.

Khi nhận thức được những thứ xung quanh, cậu nhóc ấy đã ở một nơi xấu xa, tối tăm và bẩn thỉu.

Cậu ta làm việc tại một nhà máy nhớt nháp, nơi ánh mặt trời không thể lọt vào, sống một cuộc đời chẳng hề nhận được thứ gọi là sự giáo dục và bao tử luôn trong tình trạng trống rỗng. Một quý ông đến từ một đảo quốc phương Đông đã nhận bảo trợ cho đứa trẻ đó và đưa cậu ta về dinh thự của mình.

Cha cậu ta, cũng có thể là cả hai người sinh ra cậu, là người Nhật. Những biểu hiện trên gương mặt không hề giống với một đứa trẻ, cứ như đang nghi ngờ, căm hận cả thế giới của cậu đã thu hút sự chú ý nơi người đàn ông kỳ lạ. Chính những điều này là lí do để quý ông đó nhặt cậu về.

Người đàn ông lịch thiệp ấy có một cô con gái kém cậu một tuổi, rất đáng yêu nhưng lại vô cùng tự phụ.

“Nè, papa, đứa nhóc bẩn thỉu này là thứ~ gì vậy?”

Lần gặp gỡ đầu tiên, cô con gái đột nhiên thốt ra những lời như vậy, gương mặt cao ngạo hơi cau có, sau khi nhìn chăm chăm cậu ta một lượt, cô bé mỉm cười như một bông hoa hồng thắm bùng nở.

“À, là quà của papa phải không? Đúng rồi, đứa nhóc này tuy bẩn nhưng nếu nhìn kỹ~ thì thấy màu mắt của nó cũng đẹp đấy. Con đành nhận vậy.”

Chẳng thêm bận tâm đến việc bản thân mình mới là người ít tuổi hơn, cô bé tuyên bố một cách trịch thượng.

“Tôi quyết định rồi. Từ hôm nay cậu sẽ là em trai của tôi.”

Từ đó trở đi, hai đứa trẻ luôn ở cùng nhau mọi lúc mọi nơi.

Sáng, trưa, chiều, tối, bất cứ thời điểm nào người ta cũng thấy hai đứa trẻ đeo dính lấy nhau, tay nắm tay như thể hai đứa gộp lại làm một cơ thể sống.

“Aoi, Aoi, em đói bụng rồi. Nướng bánh cho em đi. Nhớ phải cho thật nhiều mật ong vào đấy nhé.”

“Em mới tay quá. Đút cho em ăn, Aoi.”

Trước cái miệng đang há ra chờ đợi một cách vô cùng đáng yêu của cô bé,

cậu nhóc lấy chiếc thìa bạc xắn từng miếng bánh và đút cho cô. Cô bé mỉm cười đầy hạnh phúc.

“Ngon quá. Aoi là thiên tài. Em thích đồ ăn Aoi làm nhất quả đất, thích hơn bất cứ nhà hàng sang trọng nào.”

Những tháng ngày bình dị đó vẫn tiếp diễn như một lẽ hiển nhiên.

Cho đến khi người bảo hộ cho hai đứa trẻ từ già cỗi đời vì bạo bệnh...

Sau giờ học, tôi cùng chị Tooko mang theo một hộp thạch trái cây đủ vị và một bó hoa thắt dải ruy băng hồng, đi tới bệnh viện nơi Kotobuki đang điều trị.

- Chị xin lỗi, Nanase.

Chị Tooko giờ hộp thạch ra phía trước bằng cả hai tay, đầu cúi thật thấp.

Đứng bên cạnh chị Tooko, tôi cũng chìa bó hoa ra và cũng giống như chị ấy cúi đầu thật thấp.

- Lần này chủ nhiệm của tớ đã gây ra quá nhiều phiền phức cho bạn, thật lòng mong bạn bỏ quá cho.

Kotobuki đang ngồi tựa nửa thân người trên giường trong bộ pyjama màu xanh dương, lấp bắp với gương mặt đỏ lựng.

- K-Không, không cần phải xin lỗi em đến mức ấy đâu... ngay từ đầu là do em tự ý nói mình muốn đi cùng, thế là lại bước hụt, rơi khỏi hàng rào và làm cho chị Tooko bị bắt... em... thật sự xin lỗi.

Kotobuki vươn hai tay ra đón lấy hộp thạch.

- E... Em xin nhận.

Sau đó, gương mặt cô nàng tiếp tục đỏ lên, thẹn thùng nhìn bó hoa đang nằm trong tay tôi. Vẫn ôm lấy hộp thạch trên ngực, với bộ dạng đần độn không biết làm thế nào cho phải, Kotobuki cứ nhìn chằm chằm những nụ hồng đỏ thắm, những bông đậu ngọt phơn phớt hồng và những bông hoa cẩm chướng.

Khi tôi ngẩng đầu lên và rụt rè hỏi “Cậu không thích hoa này à?”, cô nàng trề môi ra và lắc đầu.

- Tôi có nói thế đâu. Những câu “em xin nhận”, “cảm ơn” là tôi nói với chị Tooko thôi nhé. Không phải với Inoue đâu đấy!

Sau khi nhấn mạnh điều đó, cô nàng cầm lấy bó hoa và khẽ ghì nó vào lòng cùng với hộp thạch.

- A, chị có mang theo lọ hoa đấy. Để chị đi cắm nhé.

Khi chị Tooko lấy cho Kotobuki xem chiếc chậu cắm hoa mà chị ấy mua dọc đường ở một cửa hàng 100 yên, cô nàng trưng ra một bộ mặt tiếc rẻ rồi trao lại bó hoa.

- ... À... vâng... nhờ chị ạ.

- Ủ~, chị đi nhé~.

Khi chị Tooko rời khỏi phòng rồi, chỉ còn mỗi mình tôi với Kotobuki.

Với vẻ mặt sung sĩa như đâm lê, Kotobuki khi thì dùng tay nghịch đi nghịch lại mấy lọn tóc, khi thì sửa lại cổ áo pyjama.

- ... Phòng này không có bệnh nhân nào ở chung với cậu nhĩ...

- ... Sáng nay một người đã xuất viện, còn một người nữa đi xét nghiệm rồi...

- Vậy à...

“Nè... Hoa đó, là do chị Tooko chọn phải không?” – Vẫn quay mặt ra chỗ khác, cô nàng hỏi cụt lủn.

Tôi hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời: “Hử? Ủ, đúng thế”.

- ...Hừm, quả nhiên là thế... rất có khiếu thẩm mĩ. Đúng thế... làm gì có chuyện Inoue chọn cơ chứ...

Cô nàng lâu bầu bằng giọng u ám.

Có phải tôi tưởng tượng ra không nhĩ? Cô nàng trông như thể đang thất vọng vì điều gì đó...

- À ừm... Vết thương đó, thật sự xin lỗi nhé. Khiến cho cậu không thể làm bài thi cuối kỳ.

- Thầy giáo nói sẽ cho tôi tham dự kỳ thi bổ sung, nên không sao hết.

- Nhưng...

- Inoue đâu cần phải xin lỗi chuyện đó, đúng không.

- Đúng là vậy nhưng...

- Inoue, tại sao cậu lại đến?

- ... Xin lỗi. Tớ đáng ra không nên tới à?

Hai gò má của Kotobuki ửng đỏ, cô nàng lăm bằm bằng giọng cộc lốc.

- Không phải thế... C-Chỉ là, nếu cậu liên lạc trước thì tôi đã không xuất hiện với bộ dạng này... Pyjama thì nhàu nhĩ... tóc cũng rối bù... mặt mộc... lại còn mùi mồ hôi...

- Tớ không để ý đâu mà.

- Nhưng tôi thì có!

Cô nàng bỗng dừng quay phắt về phía tôi hét lên giận dữ, mặt đỏ bừng hết cả lên rồi quay sang nhìn chỗ khác.

- ... Chắc, không phải tôi để ý đến sự có mặt của Inoue gì cả, hoàn toàn không phải vậy nhé...

- Ừ... Ừ.

Kotobuki lại mím chặt môi và im như thóc. Căn phòng lặng như tờ. Không khí cũng trở nên nặng nề. Sao chị Tooko không mau quay lại đi.

Lúng túng không biết nên hướng ánh mắt vào đâu, tôi đành nhìn ra cửa sổ. Phòng bệnh này nằm trên tầng bảy, nên tôi có thể nhìn xuống và trông thấy bóng dáng những người ra vào bệnh viện. Mây phủ kín bầu trời, có vẻ như mưa sẽ trút xuống bất cứ lúc nào.

Và đúng lúc đó, một người đàn ông cao lớn mặc vest dìu một cô gái mặc đồng phục trường tôi bước ra khỏi tòa nhà.

Ồ kìa, chẳng phải là Amemiya...

Khi tôi nghiêng người về phía cửa sổ hòng nhìn cho rõ hơn thì Kotobuki thì thầm bằng một giọng rất thấp.

- Cậu nghĩ tôi là một con bé đáng ghét đúng không?

- Ồ!

Tôi luống cuống quay sang nhìn Kotobuki và bảo không có chuyện đó. Nhưng cô nàng chỉ cúi đầu, môi vẫn cong ra, gương mặt trông như sắp khóc.

- Oái! Cậu bị sao thế, Kotobuki?

Tôi sốc đến cứng cả họng. Kotobuki nắm chặt lấy mép tấm trải giường, nói

với tôi bằng một giọng khàn khàn.

- C-Cậu không cần phải phủ nhận đâu. Vì tôi lúc nào cũng lờ mờ nguyệt Inoue nên chắc cậu khó chịu lắm nhỉ... Nhưng mà... có lẽ Inoue chẳng nhớ gì hết đâu... tôi, tôi... hồi cấp hai...

Cấp hai...? Chẳng phải Kotobuki học khác trường với tôi sao...?

Tôi vẫn chẳng hiểu rốt cục cô nàng định nói gì và ngày càng thấy lúng túng, đúng lúc đó...

- Yahoo, bọn tớ đến thăm nè ~, Nanase ~!

Mấy cô bạn cùng lớp ủa vào phòng một cách ồn ào.

- Nghe tin bỏ ngã cầu thang ở nhà ga và bị gãy xương, bọn này kinh ngạc lắm đấy. Ở kia? Inoue?

Đám con gái đến tròn mắt nhìn.

- Oaaaaaaaa! Thật là sốc! Ai ngờ có ngày Inoue lại đến thăm Nanase cơ đấy!

- Đúng thế, bất ngờ quá!

- Thì bởi, Nanase đối với Inoue...

Bị cô bạn bên cạnh huých cho một cái, cô nàng khựng lại, ngập ngừng đầy lúng túng. Chắc cô nàng sắp sửa nói “ghét cay ghét đắng” chứ gì. Kotobuki lên tiếng với một biểu cảm gay gắt.

- Đừng tưởng tượng ra mấy chuyện kỳ cục nữa. Inoue chỉ bám đuôi chị Tooko theo đến đây thôi.

- A, thế à. Nhưng mà “bám đuôi” thì quá đáng quá~

- Nhập viện rồi mà thói xấu miệng vẫn chả bỏ được nhỉ. Khô thân Inoue.

Mấy cô gái bật cười vô tư.

Cả tôi lẫn Kotobuki đều có cảm giác khó xử và lảng ánh mắt sang hướng khác. Không biết điều mà Kotobuki sắp nói khi nãy là gì đây.

- Bọn tớ nghĩ chắc Nanase đang buồn chán muốn chết nên mang tới hơi bị nhiều thứ nhé.

Truyện tranh và truyện trinh thám ngay lập tức được chất đống trên giường.

Trong số đó, tôi bắt gặp một cuốn sách bìa màu xanh da trời quen thuộc.

Khoảnh khắc ấy, hơi thở của tôi dường như đông cứng lại.

Kotobuki ngõ ngàng mở to hai mắt.

Một cô bạn cùng lớp cao giọng đầy phấn khởi.

- A, là Inoue Miu phải không. Nhớ quá đi mất. Tớ đọc cuốn này hồi cấp hai và thích mê đi được ấy~.

- Phải phải, tớ cũng thế. Không biết có phải vì tác giả cũng là học sinh cấp hai không mà cảm xúc vừa chân thật vừa tương đồng hòa quyện đến thế. Nanase từng nói chưa đọc truyện của Inoue Miu bao giờ đúng không nhỉ?

Kotobuki cứ nhấp nhồm không yên như đang lo lắng chuyện gì đó. Cô nàng lăm băm bằng một chất giọng khó mà lý giải tường tận được.

- T... Thế à.

Kimura – người mang cuốn truyện của Miu tới – cười ngoác đến tận mang tai và chìa quyển sách ra.

- Đây, nhân cơ hội này nhất định bỏ phải đọc thử đấy nhé. Chắc chắn Nanase cũng sẽ thích cho coi. Sự dễ thương trong lời thoại và lối hành văn sẽ khiến tim bỏ đập thình thịch luôn đó~. Chưa hết, cảm giác sau khi đọc xong cũng tuyệt vời lắm, như kiểu “A~, mình đã được đọc một câu chuyện thật là đẹp ~”.

- Tớ hiểu cảm giác đó. Bình thường tớ có bao giờ đụng đến sách vở gì đâu thế mà ghiền Miu luôn đấy. Có thể gọi là cuốn kinh thánh của tuổi thanh xuân chẳng? Bản chuyển thể thành phim cũng tuyệt lắm. Những khung hình trong sáng tinh khôi đầy lãng mạn, bầu không khí thì hoàn toàn ăn khớp với nguyên tác. Tớ đã xem đến tận ba lần luôn.

- Chẳng rõ vì sao Inoue Miu không viết tác phẩm thứ hai nhỉ? Tài năng đến như vậy, thật là phí của giờ.

Tôi nhìn chăm chăm vào mũi giày, run run nói.

- Làm gì có tài năng chứ.

Những lời đó vang lên lạnh lùng đến nỗi chính bản thân tôi cũng thấy rùng mình. Nó giống như một nhát roi băng giá quất thẳng vào không khí thân thiện đầm ấm đang hiện diện trong phòng.

Mấy bạn gái cùng lớp ngõ ngang nhìn tôi.

Cổ họng và mang tai tôi nóng bừng như bị thiêu đốt, bàn tay nắm chặt run lên nhè nhẹ.

- Quyền sách đó có chỗ nào thú vị chứ? Cách hành văn kém cỏi, cấu trúc rối rắm, chỉ thấy buồn cười như đọc một bài thơ con cóc do một đứa học sinh cấp hai kém thông minh viết ấy. Chẳng qua một cô bé 14 tuổi đoạt giải là chuyện hiếm có nên mọi người mới làm quá lên thôi chứ gì? Giống như cách các cậu đối xử với gấu trúc và hải cẩu vậy. Tôi rất ghét Inoue Miu.

Những câu chữ tôi thốt ra bất ngờ quay lại cửa vào trái tim của chính bản thân tôi với sức công phá gấp mười lần.

Phải, những gì được viết trong cuốn sách này, tất cả chỉ là dối trá.

Một thế giới tươi sáng trong lành trải dài đến vô tận chẳng bao giờ tồn tại trong thực tế. Những ngôn từ ngớ ngẩn, vô trách nhiệm như là hể con người ta ao ước thì giấc mơ sẽ thành hiện thực chẳng qua được nói ra từ miệng một đứa trẻ non nớt chưa bao giờ tiếp xúc với nỗi đau.

Thế giới là một nơi chật chội hơn, nặng nề hơn, tối tăm hơn.

Trái tim con người cũng không hề đơn giản, rõ ràng như bầu trời ngày nắng đẹp. Càng dần bước sẽ càng lún sâu vào bãi lầy ngập ngụa, bốc mùi chua như khi những triệu chứng buồn nôn xuất hiện.

Câu chuyện Miu viết ra, và chính bản thân Miu, tất cả... tất cả đều là trò lừa gạt.

Căn phòng rơi về trạng thái im lặng, cả đám sững người, biểu cảm choáng váng ngạc nhiên vẫn còn hiện nguyên trên gương mặt. Đôi môi Kotobuki khẽ động đậy cứ như cô nàng đang lên cơn khó thở.

Đáng ra tôi phải tìm cách gì đó để làm dịu tình hình, nhưng toàn bộ cơ mặt tôi cứng lại như hóa đá, cổ họng run rẩy, không làm thế nào có thể nặn ra một nụ cười, tai nóng bừng, hơi thở gấp gáp. Khi tôi quay bước tính ra khỏi phòng thì nhìn thấy nơi bậc cửa, chị Tooko đang đứng đó, trên tay cầm chiếc bình đã được cắm đầy hoa.

Chị ấy có nghe thấy những lời tội tệ của tôi không? Chị ấy chỉ nhìn thẳng vào tôi bằng ánh mắt lo lắng thoáng chút buồn bã.

Trước khi chị Tooko kịp nói gì, tôi dồn hết sức ép cổ họng đang nóng như thiêu đốt của mình phát ra tiếng.

- ... Xin lỗi... Em về trước.

Thế rồi, cô không nhìn vào gương mặt chị Tooko, tôi đi ngang qua chị ấy ra ngoài hành lang bệnh viện và bước nhanh bằng đôi chân hấp tấp.

Thất bại rồi!

Toàn thân tôi run cầm cập, nỗi hối tiếc bủa vây lấy tâm trí tôi, làm tai tôi như ù đặc lại.

Thất bại rồi!

Thất bại rồi!

Tôi đã luôn khiến người khác coi mình là một kẻ vô hại, dù bị nói gì đi chăng nữa cũng chỉ cười hề hề. Một người ôn hòa, tuyệt đối không có chuyện cao giọng thô bạo hay khơi mào một trận cãi vã.

Bức tường thành tôi dày công xây dựng đã sụp đổ trong nháy mắt chỉ vì một cuốn sách.

Giờ tôi còn chẳng biết mình đang chạy đi đâu nữa. Thứ duy nhất đang quấy đạp điên loạn trong tâm trí tôi lúc này là mong muốn có thể ngay lập tức trốn ngay vào phòng, đóng sập cửa lại và coi như không có gì xảy ra cả.

Vừa lê được về đến nhà, tôi mặc nguyên đồng phục mà ngã sụp xuống giường, trùm chăn lên tận đầu.

Quá đủ rồi. Từ nay trở đi, lẽ nào tôi sẽ luôn phải hoảng sợ bỏ trốn như kẻ phạm tội mỗi khi nhìn hay nghe thấy cái tên Miu hay sao? Tôi sẽ phải tiếp tục hối tiếc về những gì mình đã làm hay sao?

Tại sao lại là tôi? Tôi chưa từng muốn đoạt giải thưởng! Tôi cũng chẳng mong trở thành nhà văn!

Dù có là chôn lặc viên giả tạo, dù có là chiếc lồng được bao phủ dày đặc bởi những điều dối trá, chỉ cần có Miu tươi cười bên cạnh, tôi sẽ không nhận ra điều

đó mà vẫn có thể sống hạnh phúc và yêu mến thế giới ở trong lòng.

Thế nhưng Miu đã nhìn xoáy vào tôi bằng đôi mắt ngập tràn niềm căm phẫn, mỉm cười nói rằng Konoha chẳng hiểu được đâu rồi buông mình rơi xuống.

Tại sao tôi lại ăn trái tri thức làm gì? Tôi không thể cứ mãi là một đứa trẻ hạnh phúc và ngu ngốc, không biết gì cả hay sao.

Kayano nói rằng để lấy lại những gì ta đánh mất, chỉ cần quay ngược thời gian là được. Tôi đã trả lời điều đó là không thể.

Nhưng có thật vậy không? Có thật là không thể hay không? Thời gian không thể quay trở lại sao?

Nếu thần linh không thể đáp ứng mong ước ấy, thì quỷ dữ cũng không!

Tôi sẽ cho đi mọi thứ, kể cả linh hồn này, làm ơn hãy khiến thời gian quay ngược lại!

Nếu được thế, tôi sẽ xé vụn cái thứ tiểu thuyết nhuộm đầy những lời gian trá ấy và vứt nó đi cùng với rác thải nhà bếp. Sẽ không bao giờ có chuyện tôi viết tiểu thuyết nữa...

Vừa cầu nguyện điều y hệt hai năm trước đến mức gần như nghẹt thở, tôi vừa cào cào tấm ga giường, úp mặt xuống gối, chỉ có thể cắn chặt răng chịu đựng cơn đau như thể toàn thân bị chém thành trăm mảnh bởi một con dao nung nóng đỏ. Mọi thứ lặp lại giống như thời điểm ấy.

Mẹ đến phòng gọi tôi khi bữa tối đã sẵn sàng, nhưng tôi vẫn để chăn trùm kín đầu, trả lời rằng mình không khỏe, cho nên cần nghỉ ngơi và không muốn ăn.

Rồi cứ thế, giấc ngủ đến mang theo cảm giác như thể nhấn chìm tôi vào một vũng lầy.

Ngày hôm sau. Khi tôi lảo đảo đi xuống phòng khách ở tầng một với khuôn mặt mệt mỏi cùng cái bụng đói meo, mẹ cho tôi biết rằng chị Tooko đã gọi điện.

- Tình hình con thế nào? Hay hôm nay nghỉ học vậy?

- Con sẽ đi. Vẫn còn môn phải thi cuối kỳ.

- Vậy à, nhưng đừng ép mình quá nhé.

Ánh mắt mẹ lo lắng hướng về phía tôi làm ngực tôi thất lại. Tôi cảm thấy xấu

hồ khi nhìn và khuôn mặt mẹ.

Tôi toàn khiến gia đình phải bận tâm về mình. Cả chị Tooko nữa...

Bàn ăn đã được dọn sẵn, cơm trắng với súp miso đậu phụ, bánh kẹp rong biển còn lại từ hôm qua, salad kiểu Hoa làm từ cà chua và măng tây. Tôi ăn bữa sáng trong im lặng, sau đó đi đến trường.

Khi tôi bước vào phòng học, nét mặt những cô bạn có mặt trong buổi thăm bệnh hôm trước cứng lại đầy lúng túng.

Tôi nén lực xuống bụng, điều chỉnh lại nhịp thở và nở một nụ cười thân thiện.

- Chào buổi sáng.

Thế rồi, tôi quyết định liều một phen, ngượng ngừng lên tiếng.

- Chuyện hôm qua... tớ xin lỗi. Tớ chỉ... đang bận mình chuyện khác, nên lơ cu xử như thế.

Thế là, thái độ của phía đối diện cũng dịu đi thành một biểu cảm nhẹ nhõm, đáp lại tôi bằng giọng điệu vui vẻ.

- Inoue không phải người hay nổi khùng bất thành linh kiểu đó nên bọn tớ choáng lắm đó ~.

- Tớ cũng thế~. Nhưng bọn tớ cũng nghe lại từ Nanase rồi. Trước khi bọn tớ đến Nanase đã nói những lời rất chua ngoa với Inoue phải không? Nanase bảo vì chuyện đó mà tâm trạng của Inoue không tốt và bỏ về.

- ... Kotobuki nói thế à?

Tôi kinh ngạc hỏi.

- Ừ. Nanase xuống tinh thần ghê lắm, cậu ấy có vẻ tự trách mình. Nanase ăn nói có hơi vô lễ nhưng không phải đùa xấu đâu. Có lẽ do căng thẳng chồng chất vì bỗng nhiên lại phải nhập viện thôi. Cậu bỏ qua cho cậu ấy nhé.

Kotobuki đã bênh vực tôi sao...? Vì sao chứ?

Tôi vừa nhớ lại những lời nói và việc làm của Kotobuki cho đến giờ phút này vừa bối rối đi về chỗ ngồi trong tình trạng hoàn toàn không đoán được tại sao cô nàng lại nói đỡ cho tôi đến mức biến chính mình thành người có lỗi. Đột nhiên, Akutagawa nhòm phát người dậy, rí tay tôi “Chị Tooko đang đến đây”.

Chị Tooko nấp nửa thân mình sau bức tường và lén lút nhìn vào từ cửa sau.

Khi tôi đứng dậy khỏi ghế và bước về phía hành lang, vai bà chị giật bắn. Chị ấy cuống cuống thụt người lại núp sau tường.

Hai bím tóc tết đuôi sam dài mỏng như đuôi mèo vung vẩy thò ra từ mép tường.

Tôi căng thẳng đứng trước mặt chị Tooko.

- Em có nghe mẹ nói chị đã gọi điện đến. Em xin lỗi vì hôm qua đã bỏ về trước.

Chị ấy nhìn tôi chằm chằm với vẻ lo lắng.

- Không đâu, chị cũng xin lỗi vì đang trong kỳ thi mà vẫn bắt Konoha đi cùng. Thật may là Konoha đã đi học.

Sau đó, hàng lông mày chị ấy trĩu xuống, bộ dạng như thể vẫn còn vương bận nỗi phiền lòng nào đó. Nhìn kỹ thì thấy hai mắt bà chị đỏ hoe.

- Có chuyện gì vậy ạ?

Nghe tôi hỏi, chị ấy lúng túng đáp, giọng không có chút sức lực nào.

- Từ hôm kia đến giờ không thấy Ryuuto về nhà. Một ngày thì cũng không có gì lạ nhưng đến ngày thứ hai mà vẫn không có chút liên lạc nào thì đây là lần đầu. Hơn nữa, hôm qua là ngày mà bộ DVD Ryuuto rất mong chờ được gửi đến. Konoha gần đây hay gặp Ryuuto phải không? Em có biết chuyện gì không?

Hôm kia là ngày tôi cùng Ryuuto đi tới nhà Amemiya thăm cô ấy.

- Ryuuto không về nhà sao? Chẳng lẽ...

Đúng lúc đó, chuông reo lên.

- Em xin lỗi. Sau giờ thi, chị lại đến được không?

Giờ nghỉ sau tiết một. Tại khoảng trống giao nhau trên cầu thang không một bóng người, tôi kể lại cho chị Tooko nghe mọi chuyện xảy ra. Chuyện Ryuuto đang hẹn hò với Amemiya. Chuyện hai đứa chúng tôi tìm hiểu về Amemiya, cả chuyện hôm kia chúng tôi đi cùng nhau đến thăm cô ấy...

Chị Tooko mở tròn hai mắt.

- Không thể nào... Sao Ryuuto có thể hẹn hò với Amemiya chứ... Tại vì,

thằng bé đó còn có biết bao bạn gái khác cơ mà... Rốt cục nó định bắt cá mấy tay hả. Không thể nào tin nổi. Cả Konoha nữa, tại sao không cho chị biết ngay hả?

- Em đã được Ryuuto nhờ giữ bí mật chuyện này với chị Tooko. Mọi quan hệ giữa đàn ông với nhau là vậy đấy ạ.

Chị Tooko phồng hai má ra, đôi mắt giận dỗi lườm tôi tóe khói, có vẻ vẫn không bằng lòng. Nhưng dường như bà chị nhận thấy đây không phải lúc trách mắng tôi nên thoát một cái nét lo âu lại hiện diện trên gương mặt.

- Thế thì không biết có phải Ryuuto đang ở bên Amemiya không? Amemiya có đi học không nhỉ?

Nhưng rồi tiếng chuông lại vang lên lần nữa và chúng tôi buộc phải quay lại lớp học của mình.

Giờ nghỉ giao lao thứ hai, tôi cùng chị Tooko thử đi tới lớp của Amemiya.

Khi đến chúng tôi hỏi thăm một bạn nữa trong lớp của cô ấy.

- Amemiya? Bạn ấy nghỉ học từ hôm qua. À mà mình nghe nói là bạn ấy quyết định nghỉ học để lấy chồng đó.

Lấy chồng!? Tôi và chị Tooko quay ra nhìn nhau kinh ngạc.

- Chuyện đó em nghe chính miệng Hotaru nói à?

Chị Tooko quyết liệt hỏi.

- Không phải ạ. Ai đó nghe được ở văn phòng và nó đã trở thành tin đồn gây náo động cả lớp em đó. Có cả những chuyện như là bạn ấy vướng phải mối quan hệ tay ba liên quan đến chị Himekura lớp 12, bị “công chúa” đưa vào tầm ngắm vào buộc thôi học nữa cơ.

- Khoan đã. Maki với Hotaru có quan hệ tay ba nghĩa là thế nào?

Cả tôi với chị Tooko đều rướn người về phía trước. Quan hệ tay ba? Đã thế lại còn với chị Maki?

- Ừm, nói thế nào nhỉ, hình như gần đây hay có một người đàn ông cao to mặc vest đi ô tô tới đón Amemiya. Có người nhìn thấy chị Himekura cũng lên chiếc xe đó. Người ta đồn không biết có phải Amemiya cướp bạn trai của chị Himekura không nữa.

- Chị Tooko, chị Maki có bạn trai rồi à!?

- Chưa từng nghe luôn.

Chị Tooko lắc đầu quây quây.

Địa điểm chúng tôi đi tới sau đó là phòng học của chị Maki. Thế nhưng chúng tôi chẳng thấy bóng dáng chị ấy đâu cả, kể cả hội trường hòa nhạc cũng khóa cửa.

Chuông reo, chúng tôi lại hấp tấp quay về lớp.

Tôi vừa chạy lên hành lang vừa nghĩ về đủ thứ chuyện lộn xộn trong đầu.

Rốt cục chuyện gì đang xảy ra đây? Amemiya lấy chồng ấy hả? Sao lại đột ngột như vậy? Đối tượng kết hôn là ai? Người đến đón Amemiya bằng ô tô có phải Kurosaki không? Hay đó là bạn trai mới của Amemiya? Người ấy là bạn trai cũ của chị Maki sao? Hơn nữa, Ryuuto rốt cuộc đã đi đâu?

Tôi nhớ đến biểu cảm đầy hung bạo của Amemiya khi cô ấy mặc trên mình bộ đồ ngủ trắng lấm tẩm vết máu, vung cây gậy đánh golf đập phá đồ đạc trong phòng. Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng của tôi.

Trong tôi nảy ra một dự cảm không tốt lành chút nào.

Sau giờ học. Chị Tooko lại đến lớp tôi lần nữa, mặt mày xanh lét.

Chị ấy không gặp được chị Maki.

- Konoha. Chị sẽ thử đến nhà Amemiya xem sao. Có thể Ryuuto hiện vẫn còn ở đó.

Chương 6:

Vì nơi đây là căn phòng bí mật

Cô ấy vừa thở gấp gấp vừa nhìn chăm chăm vào từng giọt máu đang nhỏ xuống.

Không được! Từ bây giờ, không được phép mở miệng nữa! Không được nắm lấy tay tôi! Không được lại gần tôi!

Những giọt máu chảy xuống từ má, từ cánh tay, từ tóc. Người ấy nằm dài dưới chân cô.

Tâm thắm đắm máu nhuộm máu đỏ thắm.

Cổ họng bỏng rát, bao tử vang lên những tiếng kêu gào, đau như đang bị cái gì đó siết chặt lấy. Mắt cô chỉ nhìn thấy màu đỏ ngày một loang rộng ra.

Bụng của người ấy đầy những vết thương. Ôi, máu chảy ra nhanh quá, chảy mãi không ngừng.

Đó là một người dịu dàng. Một người rất âm áp. Một người rạng rỡ như ánh mặt trời giữa buổi trưa. Dù cô có trưng ra bộ mặt ủ dột và im lặng, người ấy cũng không tỏ ý phật lòng mà còn kể cho cô nghe đủ thứ chuyện thú vị hoặc liêu lĩnh đến giật mình, bằng chất giọng hào hứng đầy phấn khởi. Vẻ mặt người ấy lúc nào cũng tỏ ra rằng ở bên cô là một việc vô cùng vui vẻ. Khi đi giữa đám đông, người ấy sẽ chìa bàn tay to lớn và nheo mắt cười với cô. Bàn tay nắm lấy tay cô cũng rất rộng và âm áp. Người ấy ở đâu thì nơi ấy sẽ ngập tràn ánh mặt trời.

Thế mà, phải làm sao bây giờ? Tôi đã giết người ấy mất rồi.

Thời tiết đột ngột chuyển xấu, mưa bắt đầu rơi, gió cũng thổi mạnh lên.

Những đám mây đen vần vũ phía trên tòa nhà sừng sững giữa đồi, càng leo lên dốc gió càng dữ dội, cứ như muốn giật phăng cây dù ra khỏi tay chúng tôi.

Chị Tooko mang một chiếc dù màu tím còn chiếc của tôi có màu xanh hải quân. Mỗi đứa đều gắng giữa thật chặt cán cây dù của mình, đứng trước cổng và bấm chuông gọi vào đường dây điện thoại nội bộ. Nhưng mãi mà không có phản

hồi nào, hình như điện thoại đã hỏng thì phải.

Cũng như lần tôi tới thăm hôm kia, công không hề khóa, chỉ cần lấy tay đẩy là mở ra dễ dàng.

Chị Tooko nói bằng giọng thật nhỏ “Xin phép được làm phiền”, rồi tiến vào bên trong. Tôi cũng cất bước theo.

Chị Tooko tái mặt nín thở khi trông thấy kính cửa sổ căn phòng hướng ra hiên tầng một vỡ vụn thành từng mảnh và nửa còn lại chưa bị rơi xuống của tấm rèm bay phàn phật trong gió.

Hai chúng tôi tay vẫn giương dù, nhướn người lên để nhòm vào bên trong phòng.

Cảnh tượng ở đó vẫn y nguyên như ngày hôm kia, mảnh vỡ thủy tinh và sứ vung vãi trên sàn, những vết nứt kinh khủng chạy khắp bề mặt ti vi và tủ. Cả những mảnh vụn của bát đĩa văng ra vương vãi trên mặt bàn cũng không có gì thay đổi. Mà không, căn phòng còn u ám hơn cả bữa đó vì có thêm bóng tối và cơn mưa bên ngoài.

Bàn tay đang nắm chặt cán dù của chị Tooko khẽ run lên.

Đúng lúc đó ánh chớp lóe lên trên đầu chúng tôi.

- Á!

Chị Tooko rúm người lại thụp đầu xuống.

Cơn mưa nặng hạt rơi trên đầu chúng tôi đập bồm bộp vào mặt ô, đi kèm với từng đợt gió dữ như một cơn bão bất ngờ trút xuống khu rừng nhiệt đới.

- A!

Chị Tooko lại la lên rồi đóng ô lại. Dường như quên hết mọi thứ xung quanh, chị ấy cứ đi nguyên giày và lao vào căn phòng qua cánh cửa kính đã vỡ.

Bà chị ngồi xồm trên sàn nhà và nhặt lên thứ gì đó.

- Sao vậy ạ?

Khi tôi đuổi theo và hỏi, chị ấy ngược lên nhìn tôi, bờ môi run rẩy, trong tay là một chiếc điện thoại di động màu đen.

Miếng đeo trang trí hình con thỏ. Chiếc điện thoại này là của Ryuuto!

Chú thỏ trắng giờ đây nhuộm sắc đỏ. Nếu căng mắt ra nhìn còn phát hiện ra trên thảm có vết máu đọng lại.

- Đây... là điện thoại của Ryuuto. Đã có chuyện gì xảy ra với Ryuuto rồi.

- Có thể máu dính ở đây là của Amemiya. Vì cô ấy bị mảnh vỡ thủy tinh cửa và bị thương khắp nơi trên cơ thể mà chị.

Tôi nói những lời này để trấn an chị Tooko, nhưng từ tận đáy lòng, tôi biết rõ nỗi lo sợ như một cơn lốc đang bủa vây lấy tâm trí mình.

Ryuuto đang nói rằng Kurosaki bám theo cậu ấy, và rằng cậu ấy từng bị đe dọa bởi một đám người trông như xã hội đen. Có lần còn suýt bị ô tô cán nữa.

Lẽ nào sau khi tôi rời khỏi, Kurosaki đã quay về đây?

Chị Tooko dứt chiếc điện thoại vào túi áo khoác đồng phục rồi đứng dậy, ra khỏi phòng khách và bắt đầu tìm kiếm Ryuuto. Chị ấy vừa gọi tên Ryuuto vừa mở toàn bộ các cánh cửa ở tầng một lần lượt từ đầu đến cuối.

- Ryuuto! Ryuuto! Nếu có ở đây thì trả lời đi! Xin lỗiiiii, có ai khôngggg!?

Cứ mỗi lần tiếng sấm vang lên là lại một lần chị Tooko giật bắn mình và rụt cổ lại. Cho dù chúng tôi đã tìm kiếm từng ngõ ngách của phòng khách lẫn nhà bếp cũng không hề thấy một bóng người.

Khi chúng tôi định lên tầng hai, chị Tooko tìm thấy một cánh cửa ở phía sau cầu thang. Chị ấy lầm bầm: “Cánh cửa này là gì vậy nhỉ?”

- Kho chứa đồ chẳng?

Chị Tooko xoay tay nắm đấm và cánh cửa mở ra. Một cầu thang xuất hiện, dẫn xuống dưới lòng đất. Phía dưới quá tối nên chúng tôi không nhìn rõ ở đó có gì.

Cổ họng chị Tooko phát ra một tiếng nuốt khan.

- Thử đi xuống dưới xem.

- Nguy hiểm đấy ạ.

- Thế thì Konoha hãy chờ ở đây.

- Ý em không phải thế. A, chị Tooko.

Chị ấy nghiêng chặt hàm răng và bước xuống cầu thang. Thấy vậy tôi ngay lập

tức đi theo sau chị ấy. Cảm giác cứ như đang đưa bản thân vào một cái đầm không đáy trong màn đêm đen kịt vậy. Không khí lạnh lẽo ngưng đọng như bám dính vào da. Tiếng sấm rền vang bên ngoài vọng lại từ sau lưng ngày một trở nên xa xôi hơn.

Vì không có ánh sáng nên chúng tôi buộc phải tiến lên từng bước một trong trạng thái nín thở, vừa dùng tay xác định các bức tường vừa thận trọng dò tìm vị trí có thể đặt chân. Bề mặt tường lạnh ngắt, các đầu ngón tay của tôi run rẩy vì căng thẳng.

- Chị Tooko, thử bật điện thoại lên xem. Có thể thay cho đèn pin đấy.

Vài âm thanh lạo xạo phát ra và rồi chị Tooko cũng lấy được chiếc điện thoại khỏi túi áo.

- É? Ủa? Phải ấn vào chỗ nào vậy? Chị... hoàn toàn không hợp với máy móc...

- Đưa em mượn.

Khi tôi nhấn vào nút bật nguồn, màn hình và những chữ số lơ mờ nổi lên trong bóng tối. Nhờ vào ánh sáng yếu ớt ấy, chúng tôi tiếp tục xuống sâu hơn, và cuối cùng cũng nhìn thấy một cánh cửa nặng nề màu tro xám.

Chị Tooko liền gõ cửa. Không có tiếng trả lời.

Bà chị lăm bằm “Xin phép làm phiền” như thể thông báo cho ai đó, rồi đẩy cánh cửa.

Dù không dám chắc vì bên trong rất tối, nhưng có lẽ có một chiếc giường và một cái giá sách. Chúng tôi tiếp tục tiến vào trong bằng những bước chân căng thẳng. Khi tôi giơ chiếc điện thoại lên để chiếu sáng, nỗi khiếp sợ như một mũi tên băng giá sắc nhọn xuyên thẳng từ đỉnh đầu đến mũi bàn chân.

Trên bức tường bê tông xám xịt là những dãy số chằng chịt san sát nhau.

“18 5 29 35 1 18 17 18 4 5”

“15 29 4 28 33 35 15 29 26 4 33 35 17 26 13 35 18 5 29”

“3 18 28 33 35 3 18 28 33 35 19 26 4 35 4 28 18 13”

Chữ đỏ, chữ đen, chữ to, chữ nhỏ, những chữ số được viết tỉ mỉ mềm mại,

những nét chữ nguệch ngoạc như thể được ngoáy ra một cách vội vàng trong cơn kích động.

Những dây số trời lên khỏi bức tường, tỏa ra một thứ áp lực rợn người và nổi lên giữa chúng là vô vàn cái đầu của Amemiya với dòng máu đỏ nhỏ ròng rọc xuống từ khuôn mặt đang trừng trừng nhìn chúng tôi.

- Khôngggggggg!

Khoảnh khắc chị Tooko la lên khiếp đảm, cánh cửa sau lưng chúng tôi phát ra một tiếng động rồi đóng lại!

Tiếng thét kinh hãi của chị Tooko lại vang lên một lần nữa.

Tôi nhào về phía cánh cửa và vịn tay nắm nhưng nó hoàn toàn không nhúc nhích lên một chút nào, chỉ có những tiếng lạch xạch vang lên. Cửa đã bị khóa!

- Mở ra! Làm ơn mở ra!

Không có tiếng đáp. Chỉ nghe thấy loáng thoáng tiếng bước chân ai đó đi lên cầu thang.

- Ai đã đóng cửa vậy!?

Trước tình huống quá bất ngờ, hơi thở tôi trở nên gấp gáp, máu dồn lên não, đầu óc quay mòng mòng. Không được. Tôi không thể phát bệnh vào lúc này. Tôi dùng móng tay cấu vào mu bàn tay hồng giữ cho lý trí mình tỉnh táo.

Tôi vừa cố hết khả năng có thể xoa dịu lòng ngực đang sắp nổ tung vừa giơ bàn tay cứng đờ soi chiếc điện thoại về phía bức tường và căng mắt nhìn.

Một số lượng lớn những ký tự đen và đỏ. Phía trên là hàng chục tấm hình được dán lên. Tất cả các tấm ảnh đều chụp Amemiya, và trên khuôn mặt ấy đều có một dấu X rất lớn viết bằng bút dạ đỏ. Chính những bức hình này là thứ vừa nãy chúng tôi nhìn nhầm thành một loạt những cái đầu vừa bị cắt ra còn đang chảy máu.

Ngay khi tôi vừa cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút thì một nỗi sợ hãi khác lạnh lẽo xâm chiếm lấy người tôi. Bàn tay đang giữ chiếc điện thoại trở nên lạnh ngắt.

- Ủa, nhưng, những tấm ảnh này...

Tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn ở cô bé chụp trong mấy bức hình ấy nên

quay đầu lại muốn hỏi ý kiến của chị Tooko.

Chị Tooko đang ngồi thụp xuống sàn, mặt úp vào đầu gối, tay bịt chặt hai tai và run rẩy. Đó cũng không phải kiểu run bình thường mà run lên bần bật như một người chỉ mặc độc một manh áo thủy thủ mùa hè giữa trận bão tuyết mùa đông.

Tôi ngạc nhiên quỳ xuống trước mặt chị ấy.

- Chị Tooko, chị có ổn không vậy!?

- Không... chị sợ... ma. Với chị... chỉ riêng truyện kinh dị... là không được.

Tôi tiếp tục kinh ngạc tột độ trước những lời thú nhận đứt quãng cất lên bằng giọng nói nghẹn ngào yếu đuối nhất từ trước đến nay mà tôi từng nghe thấy.

Hảaaaa! Không phải chị đừng đừng tuyên bố là sẽ bắt ma cho bằng được à! Đến mức ngày nào cũng đi rình rập. Chị còn nói ma quỷ hay lời nguyền đều là những thứ phản khoa học nữa. Rằng chị tuyệt đối không tin.

Chị Tooko vẫn cúi gằm mặt và lắc đầu quầy quậy.

- Konoha mà biết chị sợ ma chắc chắn sẽ cố ý viết những câu chuyện đáng sợ phải không? Thế nên chị mới giả vờ rằng ma chả là cái gì với chị cả.

- Gì chứ. Em không làm mấy chuyện kiểu đó đâu.

Tôi thốt lên kinh ngạc, mà không, nghĩ lại thì có khi đúng như chị Tooko nói, tôi sẽ hăm hờ viết truyện ma hoặc truyện kinh dị với tốc độ phi thường không biết chừng.

Thời điểm tôi mới chân ướt chân ráo gia nhập câu lạc bộ Văn học, tôi toàn cố tình viết những câu chuyện kỳ cục và khiến chị Tooko phải méo máo mà kêu lên “Dở kinh~~~~~”. Nghĩ vậy thì có lẽ việc chị ấy đề cao cảnh giác tôi cũng là điều không tránh khỏi.

Nhân tiện chắc đến chuyện đó, thì ngày đầu tiên những mẫu giấy ghi chép được bỏ vào hòm thư, chị ấy cũng đã phải ăn câu chuyện về những cái đầu rụng lộp bộp từ một cái cây mà tôi viết, la ầm lên vì cay, nước mắt nước mũi tùm lum.

Đáng lẽ dở thì không ăn là xong, nhưng chị Tooko chưa bao giờ bỏ thừa những thứ tôi viết ra. Chị ấy miệng thì kêu chán òm, mặn thế, chua thế, nhưng bao giờ cũng nhai và nuốt đến mẫu giấy cuối cùng không để sót chút gì.

Kể cả hàng ngày tôi có viết những câu chuyện kinh dị toàn ma và quỷ thì chị ấy chán hẳn vẫn vừa khóc vừa ăn cho bằng hết thôi...

Chị Tooko đang vừa run cầm cập vừa khóc nức nở.

- C-Con trai ai cũng như vậy cả... Ryuuto hồi còn bé, nhỏ xíu và dễ thương lắm ấy, lúc nào cũng bám theo chị gọi “Chị Tooko, chị Tooko”. Thế mà thằng bé, giờ to lớn như thế, c-chân thì mọc lông, tính tình thì trở nên kiêu ngạo... Khi chị nhắc nhở nó, nó còn cố ý đọc thật to những cuốn sách đáng sợ để trả đũa chị. Konoha chắc chắn cũng giống thế. Em sẽ quên hết công ơn bảo ban chăm lo hàng ngày của đàn chị này mà viết thả phanh nào là đầu người vừa bị chặt, linh hồn tách rời khỏi thân xác, rồi thì lời nguyền, *Bát mộ thôn*, hoặc là *Ngục môn đảo** với ma quỷ này nọ.

- Công ơn hàng ngày à... Em nghĩ người chăm lo cho người kia phải là em mới đúng.

Khi tôi nói thế, chị Tooko nắc cục một tiếng sục sục.

- Thấy chưa, biết ngay là nói thế mà.

Thì đó là sự thật còn gì.

- T-Trong khi chị đau đầu khổ sở không biết phải làm thế nào để bảo vệ câu lạc bộ Văn học khỏi bàn tay hắc ám của ma quỷ, thì Konoha ngang nhiên thân thiết với Ryuuto giấu chị lén lút điều tra về Hotaru, biến... híc... chị thành kẻ ngoài cuộc... sịt...

- Có phải em cố ý định để chị đứng ngoài cuộc đâu.

Nhìn chị Tooko cúi gằm mặt khóc rầm rức, xoáy tóc sau đỉnh đầu lộ ra mồn một, y như một cô bé kém tuổi khiến trong tôi dấy lên một thứ cảm giác vừa ngọt ngào vừa chua chát. Một tâm trạng khó lý giải, giống như khi ta nắm trong bàn tay một chú gà con bé xinh, tuy hơn bất an mà lại rất ấm lòng.

Tại sao lúc nào tôi cũng có cảm giác không thể thắng nổi con người này?

Tôi quỳ một bên gối, nhòm vào gương mặt chị Tooko từ bên cạnh và bình tĩnh nói.

- Em chỉ không muốn chị gặp chuyện nguy hiểm thôi. Vì chị Tooko rất dễ

mắt kiểm soát mà làm những chuyện điên rồ... Em lo lắm. Em nghĩ Ryuuto cũng có cảm nhận giống em. Dù sao chị Tooko cũng là con gái mà.

Khi nói những lời ấy, tôi chợt nhận ra mọi chuyện đúng là như thế thì phải. Tôi không muốn chị Tooko dính vào những chuyện nguy hiểm...

- Chị đâu có mắt kiểm soát...

- Đừng có nói là chị chưa từng đấy.

Bị tôi điềm nhiên bác bỏ, bà chị ghen giọng và lại sụt sùi khóc. Tôi yếu thế mất rồi.

- ... Chị cần mượn khăn mùi xoa không?

- C-Chị có rồi.

- Thế ạ.

- Nhưng cứ đưa chị mượn.

Chị ấy vẫn cúi đầu và nói vậy. Tôi lấy ra từ cặp sách chiếc khăn tay màu xanh mà mẹ đã là cẩn thận rồi đưa cho chị Tooko.

- Đây, chị lau mặt đi.

Bàn tay trắng trẻo của chị Tooko nhận lấy chiếc khăn rồi úp nó vào mặt.

- Híc... chính Konoha làm chị khóc đó.

- Em xin lỗi.

- Em có thật sự hối lỗi không đấy?

- ... Có mà.

- Sịt...

- À, chị đừng xì mũi nhé.

- Ừ... sao Konoha bình thân thế hả?

Sau khi nói qua nói lại với tôi như thế, chị ấy dần ngưng khóc và rón rén đưa khuôn mặt ra khỏi tấm khăn mùi xoa.

- Chị xin lỗi vì đã khóc. Khăn tay để chị giặt xong sẽ đem trả.

Chị ấy gấp chiếc khăn lại, cẩn trọng cất vào túi rồi ngượng nghịu đứng lên.

- Hừm, giờ thì, phải nghĩ cách ra khỏi chỗ này thôi.

Vừa mới tươi cười nói vậy, bà chị đã hét toáng lên khi nhìn vào những tấm

ảnh trên tường và lại ngồi thụp xuống.

- Q-Quên mất tiêu. Không đâu. Nhiều ma quá.
- Chị nhìn kỹ lại đi. Không phải ma cò gì cả, chỉ là ảnh chụp thôi.
- Ồ...

Chị Tooko sợ sệt ngẩng lên nhìn về phía bức tường. Tôi dùng điện thoại chiếu ánh sáng về hướng ấy.

Sau khi nuốt ực một cái và mở to mắt nhìn, chị Tooko đứng dậy và đi về phía bức tường.

Chị ấy di ngón tay theo những dãy số được viết trên tường, cặp mắt thông minh dán chặt vào bức ảnh có gương mặt bị đánh dấu “X” màu đỏ.

Cô bé trong những bức ảnh này, mặc dù rất giống Hotaru nhưng không phải là em ấy.

- Em cũng nghĩ thế. Biểu cảm và màu tóc có đôi chút khác biệt. Trang phục cũng có vẻ lỗi thời... Bộ đồ thủy thủ này có thiết kế giống với bộ Amemiya đã mất ở sân trong.

Một cô bé mặc bộ đồng phục thủy thủ, đứng trước cổng trường, nở nụ cười rạng rỡ.

Một cô bé khoác trên mình bộ đầm trắng, cầm vòi nước tưới cây trong vườn.

Một cô bé mặc một bộ furisode* kiểu dáng tao nhã và ngồi trên chiếc sôpha bọc da.

Một người khác, rất giống Amemiya...

- Cô gái này là Kujou Kayano...

Nhiều khả năng là vậy. Biểu hiện trên gương mặt của Kayano trong ảnh hoàn toàn trùng khớp với Kayano tôi đã gặp ở phòng hóa học. Tôi có một cảm giác kỳ lạ khi nghĩ rằng đây mới là Kayano thật sự.

Nhưng vì sao trên tường lại dán toàn ảnh của Kayano? Không chỉ có thế, gương mặt cô ấy còn bị đánh một dấu “X” lớn bằng bút màu đỏ thẫm.

Tôi quan sát những chữ số viết bằng bút dạ đỏ và lẩm bẩm.

- Những dãy số này giống với ký tự được viết trong các mảnh thư nhĩ.

- Kayano và Aoi luôn trao đổi với nhau bằng mật mã sử dụng các chữ số nên có lẽ đây cũng là do hai người họ viết. Đó nhìn này, có hai nét chữ viết tay khác nhau nè. Chưa kể sau khi bố của Kayano qua đời, người chú giám hộ của Kayano đã đuổi Aoi xuống một căn phòng dưới tầng hầm và bắt cậu ấy sống ở đó. Có khi nào căn phòng này là...

Chị Tooko nhìn một lượt khắp phòng.

Tôi cũng đảo mắt quan sát cùng chị ấy.

Trên bức tường bê tông xám xịt bao lấy căn phòng chẳng hề có cửa sổ. Đồ đạc gồm có một chiếc bàn học, một chiếc bàn thường, một tủ sách, một chiếc giường, một tủ đựng đồ. Còn một cánh cửa khác ngoài cửa ra vào, khi chúng tôi mở thử ra xem thì đó là toilet và bồn rửa mặt. Và còn có ba cây nến dùng đỡ cắm tại giá đỡ nên đặt trên mặt bàn.

- Đây có phải phòng của Aoi không nhỉ?

- Nhưng em nghe nói rằng khi Kayano mất, dinh thự đã được cải tạo toàn bộ để người khác thuê mà. Như thế thì việc những ký hiệu trên tường vẫn còn nguyên quả thật rất lạ lùng.

- Phải ha... Thế thì, tình trạng hiện nay của căn phòng này và những chữ trên tường đều là từ sau khi Kurosaki và Hotaru chuyển đến dinh thự. Người viết các dãy số lên tường không phải Kayano và Aoi mà là Hotaru và...

Đang nói dở, chị Tooko bỗng trở nên ngắc ngứ.

Trong căn nhà này chỉ có đúng hai người sinh sống là Amemiya và người giám hộ Kurosaki. Nét chữ viết trên tường thuộc về hai người khác nhau. Từ những dữ liệu đó chỉ có thể suy ra duy nhất một câu trả lời.

- Những chữ này, là Hotaru và Kurosaki... viết nên.

- Tại sao Kurosaki lại làm việc này chứ?

Biểu cảm u ám phủ lên gương mặt chị Tooko.

- Chị không biết. Tại sao Kurosaki lại bám theo bạn trai của Hotaru, có khi chính ông ta khiến họ bị thương nữa... vì sao ông ta phải làm đến như thế để giám sát và quản thúc Hotaru...

- Hay là người Amemiya sắp sửa thành thân là Kurosaki? Mặc dù hiện tại với tư cách là người giám hộ, ông ta có quyền quản lý tài sản của Amemiya, nhưng đến lúc Amemiya trưởng thành, vai trò đó sẽ kết thúc. Biết đâu ông ta kết hôn với Amemiya để biến toàn bộ chỗ tài sản đó thành của mình. Và nhằm phục vụ mục đích đó, ông ta không để những người đàn ông khác gần gũi Amemiya cho tới khi cô ấy đến độ tuổi có thể kết hôn.

Nếu nghĩ như vậy, tôi có cảm giác mọi vấn đề đều được liên kết lại.

Nét mặt của chị Tooko lại càng trở nên u ám hơn.

- Nếu như thế... thì sẽ nguy hiểm... cho Ryuuto lắm.

Nỗi lo lắng cho sự an nguy của Ryuuto toát ra rõ rệt trong giọng nói lâm bầm của chị ấy.

Chị Tooko lắc đầu thật mạnh để xua đi những dự cảm không mấy tốt lành, và nói như thể cho chính mình nghe.

- Không đâu. Ryuuto sẽ không bị hạ gục đơn giản như thế. Từ ngày xưa thằng bé đó đã là một tên nhóc phiền phức, kiêu luôn khiến mọi người lo lắng mất ăn mất ngủ, nhưng rồi sẽ lại vác cái mặt tỉnh bơ về nhà và nói “Con về rồi đây”. Nó có thể tránh được những vận hạn một cách đáng ngạc nhiên.

Điểm đó thật giống chị Tooko đấy...

- Trước tiên chúng ta phải nghĩ cách thoát khỏi chỗ này đã. Konoha, không thể dùng điện thoại gọi cứu viện sao?

- Vô ích thôi. Sóng điện thoại không thể truyền xuống lòng đất được.

- Nếu vậy thì tìm thứ gì đó dùng được để thoát thôi. Búa, hoặc là cửa máy, hoặc thuốc nổ...

Chị Tooko mở ngăn kéo bàn.

- Em không nghĩ những thứ nguy hiểm như vậy lại ở trong phòng trẻ con đâu.

- Nhìn nơi này có giống phòng cho trẻ con bình thường không? Hơn nữa nếu ta tìm kiếm khi nghĩ trong đầu “nó có ở đây” thì chắc chắn sẽ tìm được thứ mình muốn đó.

- Thế à?

- Ê này, Konoha cũng tìm đi, đừng đứng như trời trồng ra như thế.

Nhìn tám lưng mảnh khảnh và hai bím tóc tết đuôi sam vung vẩy không yên của chị Tooko khi bà chị ra lệnh với phong thái hoàn toàn giống thường ngày, tôi khẽ buông tiếng thở dài “Bà chị này là người như thế mà ha...” và cũng bắt tay vào tìm kiếm trong căn phòng.

Sẵn có bật lửa, tôi thắp một ngọn lửa nhỏ trên giá nến, nhờ thế mà xung quanh sáng lên một chút. Cũng phải nói luôn, ánh lửa phản chiếu trên bề mặt những tấm ảnh dán trên tường khiến chúng nổi lên nhạt nhòa trong bóng tối mờ mờ ảo ảo, gây ra một cảm giác quái dị...

Chị Tooko đứng trước giá sách và cất giọng ngưỡng mộ.

- Ô... Truyện đồng thoại toàn tập của MacDonald. *Phía sau gió bắc, Công chúa và yêu tinh, Công chúa và Curdie, Carasoy, Công chúa nhẹ cân, Chiếc chìa khóa vàng...* Ô ô ô. Tuyển tập này không còn được in nữa. , ai mà tin mình có thể nhìn thấy nó ở nơi này. Tình trạng bảo quản cũng tốt nữa. Nhìn phát thêm ~~~.

Bà chị nói bằng tinh thần phần chần chừ thiếu nước giết mặt vào những cuốn sách cũ được xếp ngay ngắn thành hàng, phải chăng do tình yêu dành cho đồ ăn của chị ấy lúc nào cũng dạt dào?

- George MacDonald là nhà văn thuộc dòng văn học kỳ ảo, sinh tại Scotland vào thế kỷ XIX, gây ảnh hưởng rất lớn đến C.S.Lewis – tác giả *Biên niên sử Narnia* và Tolkien – tác giả *Chúa tể những chiếc nhẫn*. Ông còn là người phát hiện ra *Alice ở xứ sở thần tiên* của Lewis Carroll và hỗ trợ cuốn sách đó được xuất bản nữa nhé! Đặc biệt C.S.Lewis còn là một người hâm mộ lớn đã đưa MacDonald vào tác phẩm của mình, kể cả trong tự truyện, ông cũng hết lời ca ngợi *Phantastes* của MacDonald. Trong những câu chuyện của MacDonald, sống và chết, ánh sáng và bóng tối luôn song hành. Ngay khoảnh khắc ta lật giở một trang giấy, những ngôn từ kết nối như ẩn giấu phép thuật vang vọng như một bản nhạc hào hùng, cảnh vật xung quanh chúng ta cũng sẽ biến đổi, nhuộm trong màu anh đào nhạt của buổi rạng đông và sắc nâu đỏ lúc chiều tà.

Truyện của MacDonald như bánh mỳ được nướng bởi các tinh linh vậy. Khi ta nhai, miếng bánh thơm phức chạm vào đầu lưỡi một cách mượt mà. Hương vị còn lưu lại sâu đậm, có gì đó vô cùng khác biệt, dù cho ta biết chắc thứ mình ăn chỉ là một món bình thường!

Vừa nghe chị Tooko hào hứng khoe khoang, tôi vừa nhớ lại cuốn sách Amemiya đã đọc trong thư viện.

Cuốn sách mà mặt trong của bìa có viết chi chít những con số ấy, cũng là một tác phẩm nổi tiếng của MacDonald.

Đúng lúc đó, chị Tooko lâm bầm đày thắc mắc.

- Ô kìa, thiếu mất một cuốn rồi. Không có cuốn *Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm*... Nếu có cuốn đó ở đây nữa thì đã thành một tuyển tập hoàn hảo rồi. Nhưng ở đây có *Công chúa nhẹ cân** nè. Quyển này được phát hành bởi một nhà xuất bản khác với *Công chúa nhẹ cân* thuộc tuyển tập, nên chị nghĩ chắc chắn phải có cả *Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm* mới phải... Ôi... tiếc thế. Chỉ một cuốn nữa thôi.

- Cuốn sách đó Amemiya đang giữ đấy ạ.

Chị Tooko quay đầu lại khi nghe những lời đó của tôi.

- Ờ? Hotaru ấy hả? Sao Konoha biết?

Tôi kể lại lần mình gặp Amemiya ở thư viện. Cả chuyện Amemiya với vẻ mặt buồn rầu, ước rằng mình có thể đi đến một thế giới khác giống như cô bé trong sách... Sau đó là việc tôi gặp và trò chuyện cùng Kayano ở phòng hóa học...

- Vậy là, không phải em đi tán gái đúng không?

- Chỉ là chút hiểu nhầm của Kotobuki thôi ạ.

Chị Tooko ỉu xiu xuống “Vậy à. Chị xin lỗi vì đã nghi ngờ Konoha”.

“Nhưng mà, sao Hotaru lại nói những điều như vậy... Cả những lời của Kayano cũng khiến chị thấy bận tâm nữa...” – bà chị lâm bầm, hàng lông mày trĩu xuống. Chị ấy lần lượt lấy ra những cuốn trong MacDonald toàn tập, bắt đầu lật các trang để kiểm tra xem có dãy số nào được ghi trong ấy không.

- Hừm... ở đây cũng không có, cuốn này không có gì bất thường cả... A, a,

không... Mất chị bị cuốn vào đoạn văn rồi. Bản dịch này khác với bản chị đã đọc... Aa, chỗ này nhìn ngon quá.

- Chị đừng có ăn.

- U... Chị sẽ chịu đựng.

Có thật là ổn không đây...? Tuy thấy tương đối bất an, nhưng tôi cũng đành bắt đầu tìm kiếm trong tủ.

- À, nhân tiện, khoản trao đổi cho thông tin về cửa hàng của người giúp việc cũ nhà Kujou là gì thế ạ?

Khi tôi đặt câu hỏi về vấn đề mình đang thấy tò mò, chị Tooko nói bằng giọng luống cuống rõ rệt.

- C-c-c-c-chuyện gì cơ?

- Chị Maki đã cho chị thông tin đúng không? Đương nhiên không phải miễn phí rồi.

- G-Giờ không phải lúc nên nhắc đến chuyện đó mà...

- Chị đã cười à?

Khi tôi quay phắt lại hỏi, chị ấy lấy hết sức bình sinh lắc đầu.

- Không đâu mà, làm sao chị lại cười quần áo cơ chứ! Chỉ có bị bắt... mặc trang phục hầu gái, đeo tai mèo, bưng khay và nói “Thưa chủ nhân, ngài đã quyết định gọi món chưa ạ, meo” thôi.

Nhìn bộ dạng đàn thôi ra vì kinh ngạc của tôi, tai và má chị ấy đỏ bừng lên trong chớp mắt.

- ... Meo? Chị đã nói thế hả? Khi đeo tai mèo?

- Đ-Đừng làm chị nhớ lại.

Chị Tooko xoay lưng ra, bắt đầu lật sách soạn soạn.

- Cái này có thể tính là một trong ba điều nhục nhã lớn nhất trong đời. Sẽ không có lần thứ hai chị nhờ vả Maki cái gì nữa hết.

Nhìn đôi vai và hai bím tóc đuôi sam run lên bần bật, tôi đoán chị ấy đã phải khổ sở lắm. Còn chị Maki thì chắc lúc đó cực kỳ thỏa mãn nhỉ...

Tôi vừa gạt lần lượt từng chiếc đầm liền cũ kĩ treo trong tủ vừa buông tiếng

thở dài.

- Rõ thật... Chị Tooko đi chấp nhận điều kiện như thế cũng đủ khiến em ngạc nhiên rồi, nhưng quả là chị Maki chơi ác thật đấy. Em không thể nào hiểu nổi con người đó, lúc em hỏi chị ấy chị Tooko đã đi đâu, chị ấy vừa tùm tùm vừa trả lời một câu chẳng rõ ý nghĩa là gì “Cậu ấy đi gặp Ellen Dean rồi”. Đã thế còn dính cả tin đồn có mối quan hệ tay ba với Amemiya nữa.

Tôi nhận thấy chị Tooko quay đầu lại.

- Ellen Dean? Maki nói vậy với Konoha à?

Tôi ngảnh đầu nhìn ra sau lưng thì thấy bà chị mang một biểu cảm phức tạp như thể đang có chuyện khúc mắc gì đó.

- Vâng.

Sau khi nghe câu trả lời của tôi, chị Tooko hướng ánh nhìn xuống dưới, lật sách soạn soạn. Mắt chị ấy không hề nhìn theo những con chữ mà cứ như đang nghĩ về chuyện gì khác.

Lấy ra một chiếc cặp hình chữ nhật từ tủ quần áo, tôi đặt tay lên phần khóa kéo cứng ngắc và hỏi.

- Mà Ellen Dean đó là ai vậy ạ? Không phải tên thật của bà Wakabayashi đâu nhỉ?

Mãi mà chiếc phéc mớ tuya chả chịu mở ra.

- Không, không phải thế. Ella Dean là...

- Oái!

Cái khóa kéo bất thành linh tụt xuống, miệng cặp mở rộng sang hai bên. Màu vẽ, bút, và cuộn tập vẽ từ bên trong rơi ra tung tóe. Nhìn thế nào cũng thấy rằng đây là cặp đựng dụng cụ vẽ tranh.

- Úi cha... Có sao không?

Hai vai chị Tooko cũng giật nảy khi nghe tiếng kêu của tôi. Tôi hấp tấp thu gom các hộp màu và nhật tập vỡ vẽ lên.

- Em xin lỗi đã làm chị giật mình. Vật này trông có vẻ là tập vở vẽ của Amemiya. Mặt trong có ghi “Amemiya Hotaru lớp 1-B”*. Trường mình đặt tên

các lớp theo số chứ không phải chữ cái, nên không biết đây có phải là vở của cô ấy hồi cấp hai không nhỉ?

Tôi lật ra xem thử và thấy trong cuốn tập toàn hình vẽ hoa. Màu nước phủ lên trên những nét phát thảo bằng chì gỗ. Amemiya hẳn là một cô gái có năng khiếu. Độ chi tiết tỉ mỉ của bức tranh khiến tôi tưởng mình đang nhìn ảnh chúng.

- A...

- Sao thế?

Chị Tooko lại gần tôi và nhòm vào cuốn tập. Và rồi, hai mắt bà chị cũng căng ra nhìn giống y như phản ứng của tôi.

Ở đó có vẽ một cậu bé khoảng chừng mười tuổi, mái tóc rối bù màu hạt dẻ, đôi mắt trông như hai viên bi thủy tinh. Cặp mắt trong veo đầy vẻ cô độc ấy nhuốm một màu sắc thần bí. Một sắc xanh lam ánh lên trên nền nâu nhạt.

Lật sang trang tiếp theo, chúng tôi thấy tranh vẽ cậu thiếu niên đã trưởng thành hơn so với bức trước, giờ khoảng 14, 15 tuổi. Lại giờ thêm một trang nữa. Cậu ấy lại lớn hơn nữa, lần này vào khoảng 17, 18 tuổi.

- Cậu bé này... Phải chăng, Aoi...

- Nhưng đây là quyển vở vẽ của Amemiya, nếu tất cả những bức tranh đều do Amemiya vẽ có nghĩa là cô ấy đã biết về Aoi - kun từ khi học cấp hai.

- Ủ... Phải nhỉ...

Chị Tooko nhắm mắt, đắm mình trong suy nghĩ.

Tôi lật sang trang tiếp theo.

Một tờ giấy gấp làm đôi được kẹp ở đó. Tôi thử mở ra xem. Trên tờ giấy dó ghi lại bảng chữ cái “A – B – C – D – E...”. Trên cùng có dòng chữ “Bắt đầu từ “K” trong Kayano”, và những số từ 1 đến 5 được ký hiệu trên hàng “K – L – M – N – O”.

Bắt đầu từ “K” trong Kayano

A Æ B C D

Đ E Ê G H I

1 2 3 4 5

K L M N O

Ô Ơ P Q R S

T U Ư V X Y

‘ ‘ ’ ~ •

Lời nói của Kayano “Gợi ý là tên của tôi đó” vang lên trong đầu, khiến tim tôi đập với tốc độ nhanh chóng mặt.

- Chị Tooko, cái này liệu có phải là bảng giải mã những mật hiệu mà Kayano và Aoi đã sử dụng không ạ?

- Cho chị xem nào.

Bắt đầu từ “K” trong Kayano... Phải chăng chị Tooko cũng nhận ra ý nghĩa của câu chữ đó.

Chị ấy lấy một chiếc bút dạ đỏ từ ngăn kéo, bắt đầu viết những dòng chữ và đã số một cách vội vàng.

1 2 3 4 5

K L M N O

6 7 8 9 10

Ô Ơ P Q R

11 12 13 14 15

S T U Ư V...

“K” là 1, “L” là 2, “M” là 3... Vì thế “Ô” là 6, “Ơ” là 7... Quay lại từ đầu, “a” là 18, “b” là 19.

Ở phía cuối, cách xa ra một chút có viết dấu cách là 35, dấu phẩy là 36...

Sau khi viết xong toàn bộ, chị Tooko cầm tờ giấy đi tới trước bức tường, vừa dò ngón tay theo từng ký tự vừa lẩm bẩm.

“18 (A) 5 (O) 29 (I) 35 (┘) 1 (K) 18 (A) 17 (Y) 18 (A) 4 (N) 5 (O)” ... “18 (A) 4 (N) 28 (H) 35 (┘) 15 (V) 26 (Ê) 30 (˘) 35 (┘) 10 (R) 6 (Ô) 29 (I) 30 (˘) 36 (,) 35 (┘) 1 (K) 18 (A) 17 (Y) 18 (A) 4(N) 5 (O)” ... “15 (V) 29 (I) 4 (N) 28 (H) 33 (~) 35 (┘) 15 (V) 29 (I) 26 (Ê) 4(N) 33 (~) 35 (┘) 17 (Y) 26 (Ê) 13 (U) 35 (┘) 18 (A) 5 (O) 29 (I)” ... “3 (M) 18 (A) 29 (I) 33 (~) 35 (┘) 3 (M) 18 (A) 29 (I) 33 (~) 35 (┘)

19 (B) 26 (Ê) 4 (N) 35 (L) 4 (N) 28 (H) 18 (A) 13 (U)”

“*Anh về rồi, Kayano...*”

Toàn thân tôi run rẩy như vừa bị dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân.

Việc những chữ này là do Kurosaki và Amemiya viết... Cùng với những bức ảnh của Kayano dán đặc kín bức tường, và những bức trang trong vở vẽ... Thời điểm tất cả những mảnh thông tin ấy khớp lại với nhau trong đầu, trong tâm trí tôi xuất hiện một suy nghĩ điên rồ.

Giả sử... giả sử Kunieda Aoi – người được cho rằng đã chết – vẫn còn sống... Với mục đích trả thù đã đổi đi tên họ và quay trở về... Nếu ông ta biến Amemiya, người giống Kayano vô cùng, thành kẻ thế thân...

Chị Tooko trân trân nhìn bức tường bằng gương mặt xám ngoét. Bờ môi khẽ run rẩy, giọng nói như chực vỡ òa.

- Chị... đã luôn nghĩ... phải chăng chị đã đọc câu chuyện này ở đâu đó rồi. Rằng hình như nó mang nội dung giống với một câu chuyện nghiệt ngã, đau thương, dữ dội nào đó mà chị biết. Thế nhưng, vẫn còn khuyết những thông tin để đưa ra kết luận ấy. Nhưng... nhưng, nếu như người đó là Aoi... mục đích của người đó là phục thù Kayano – người đã kết hôn với Takashi và những người xung quanh, thì câu chuyện này không gì khác ngoài...

Mùi dầu hỏa bỗng xộc vào mũi khiến tôi quay phắt nhìn về hướng cửa ra vào.

Từ phía dưới của cánh cửa khóa chặt, một dòng chất lỏng đang chậm chậm rỉ ra.

- Chị Tooko, nhìn kia!

- Oái, g-gì thế? Nước rò rỉ? Nước lũ?

- Không phải ạ. Là dầu hỏa.

- Saoooooooooo?

Có dấu hiệu cho thấy ai đó đang ở bên kia cánh cửa, và những âm thanh như tiếng tưới nước rào rào vang lên.

Mặt chúng tôi tái xanh đi trước sự thật hiển nhiên về ý định của người đang sau cánh cửa.

- Không, không, dừng lại đi.

Chị Tooko đâm thùm thụp vào cánh cửa và hét lên nhưng tuyệt nhiên không có tiếng đáp trả lại. Thay vào đó là tiếng đàng lử từ phía vên kia và mùi kết bột lên.

“A, nóng quá!” – Chị Tooko buông tay khỏi nắm đấm cửa.

- Nguy hiểm! Mau lùi lại, chị Tooko!

Ngay khi tôi chộp lấy vai chị Tooko để kéo chị ấy ra thì ngọn lửa đỏ như một đàn giun đông nhưng nhúc nhòm lên từ phía dưới cánh cửa.

Cô bé chiếc bình đựng dầu hỏa xuống dưới tầng hầm, rồi hất thứ dung dịch bên trong lên sàn, lên tường.

Khi cô nhìn từ cửa sổ tầng hai và trông thấy bọn họ tới, trái tim cô thất lại, toàn thân nóng rực và run lẩy bẩy.

Cô gái mặc đồng phục thủy thủ đứng bên cạnh chàng trai mặc áo sơ mi và quần âu của đồng phục mùa hè. Cô thấy hai người đó thật giống với hình ảnh người con gái và người con trai ấy trong một bức ảnh cũ cô từng xem.

Hai người đó đến rồi!

Aoi và Kayano...!

Họ thoát ra khỏi thứ bóng tối vô tận như ở hố đen vũ trụ, hóa thành những vong hồn và quay trở về nơi đây từ một quá khứ xa thẳm!

Aoi và Kayano mở cửa tầng một từ một phía, họ đang tìm cô. Khi tìm ra cô, họ sẽ kéo linh hồn cô ra khỏi thân xác này rồi sẽ thế chân lấp đầy cơ thể trống rỗng ấy.

Tiếng sấm vang lên âm âm, gió quất vào cây cỏ như thể sẽ bẻ gãy hết thảy. Những giọt mưa lớn va đập dữ dội lên cửa sổ.

Làm sao đây? Phải làm thế nào bây giờ? Nếu không nhanh tìm chỗ nấp, nếu không nhanh bỏ chạy... Ngay lập tức một sức mạnh vô hình khiến vai cô gồng lên căng cứng, những ngón tay gầy gơ xương đan chặt vào nhau.

Aa, tiếng bước chân đã xa dần. Họ đi về phía căn phòng dưới tầng hầm, về phía căn phòng bí mật của người con trai ấy và cô gái ấy.

Bầu trời lóe sáng, sấm sét rền vang. Thứ ánh sáng ấy như xuyên qua người cô. Cô có cảm giác mình vừa nhận được một diêm báo từ trời cao và lao ra khỏi phòng.

Trong cơn mưa đổ xuống ào ào như thác lũ, cô chẳng buồn mang theo dù mà cứ thế chạy thẳng một mạch đến kho chứa đồ, ôm lấy bình dầu hỏa.

Hãy chấm dứt mọi chuyện ở đây. Chính lúc này, cô sẽ tiễn đưa hoàn toàn hai con người đã làm vận mệnh của cô trở nên đảo điên và xáo trộn.

Giữa cơn mưa, cô vừa giậm mạnh đôi chân trần trên lớp bùn ẩm ướt, phát ra những hơi thở gấp gáp, tay ôm lấy bình dầu hỏa và hướng về phía tầng hầm.

Giết, giết, cô sẽ giết hai kẻ đó.

Trong lúc cô hất dầu ra xung quanh, tai cô nghe được giọng kêu la “Dừng lại đi, dừng lại!”. Dù có van xin được tha mạng cũng không ích gì đâu. Bọn họ đã chết một lần rồi. Đuổi họ quay về địa ngục thì có gì là sai trái.

Sau khi thả que diêm đã đánh lửa xuống sàn nhà đầm dầu, cuối cùng cô cũng nở một nụ cười thỏa mãn.

“Vĩnh biệt, Aoi. Vĩnh biệt, Kayano.”

- Á á!

Chị Tooko giật tấm chăn ra khỏi giường và định dùng nó để dập tắt lửa.

Thế nhưng, khói đen đang tiếp tục tràn vào từ khe cửa.

Tôi vừa đập tấm nệm lên trên ngọn lửa cùng với chị Tooko vừa ho khù khụ. Nước mắt hiện ra nơi khóe mắt của chị Tooko và chị ấy cũng đang ho sặc sụa.

- Cứ thế này thì gay đây chị Tooko.

- Không, đời nào chị để cho đồng thoại toàn tập của MacDonald được dày công sưu tầm như thế này cháy rụi chứ. Bộ sách khổ nhỏ với bản dịch mới cũng rất ổn, nhưng chị đã luôn mong ước lúc nào đó được ăn thử cả 12 cuốn trong tuyển tập in bìa cứng đấy! Chị tuyệt đối không muốn bữa tiệc của mình hóa thành than ngay trước mũi đâu~~~~~.

- Trước khi lo đến việc sách hóa thành than, chị hãy lo đến việc thân mình sẽ cháy đen đi trước đã.

Trời ạ, tại sao đến lúc này rồi tôi còn bắt lỗi sửa lưng chị Tooko chứ?

Cả căn phòng hẹp tràn ngập khói, chúng xông vào mắt làm nước mắt tôi bắt đầu chảy ra. Cổ họng tôi đau rát vì ho quá nhiều. Tôi không tài nào thở được.

Thế này thì tôi sẽ chết ở đây cùng với chị Tooko sao?

Chị Tooko vẫn tiếp tục cố gắng dập lửa. Vừa dồn hết sức bình sinh vùng tằm đệm xuống, và chị vừa la lên.

- Không được! Phóng hỏa là không được! Sách chín già vì nướng quá tay không ngon gì hếtttt!

Vào lúc tôi đang ngưỡng mộ sâu sắc sự háu ăn của bà chị, hàng loạt tiếng bước chân chạy xuống cầu thang rầm rập vang lên. Tôi có thể nghe thấy những âm thanh và giọng nói lẫn vào nhau vô cùng hỗn loạn, tiếng nước đổ ào ào như thác chảy, âm thanh như tiếng máy bay phản lực cất cánh, giọng người hò hét léo nhéo.

Khi cánh cửa mở ra và tôi nhìn thấy chị Maki xuất hiện trong bộ đồng phục, tay ôm chiếc bình cứu hỏa, tôi hoàn toàn bị kinh ngạc.

Sao chị Maki lại ở đây? Chị còn bám đuôi chị Tooko nữa cơ à? Người gì thế này...?

Hai mắt chị Tooko cũng trợn tròn.

Chị Maki xoay chiếc bình cứu hỏa hướng về phía sàn nhà đang cháy. Cùng với âm thanh xì xì, dung dịch phun ra, bột trắng rơi xuống.

Phía sau lưng chị Maki có hai người đàn ông đang nhanh chóng thực hiện công tác chữa cháy một cách thành thục. Tôi nhớ đã trông thấy một người rồi. Đó là chú lái xe điều khiển chiếc limousine khi chị Maki tới đón chúng tôi ở đồn cảnh sát hôm kia.

Sau khi lửa hoàn toàn được dập tắt, chị Maki đã ra lệnh cho người còn lại “Hãy mang hộp cứu thương và khăn bông tới đây”. Sau đó, chị nhìn chúng tôi, bờ môi nhếch lên gợi cảm, cho chúng tôi chiêm ngưỡng một nụ cười quý phái.

- Đúng là thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc đấy. Minh sẽ nhận được quà cảm ơn gì đây nhỉ?

Chương 7:

Câu chuyện của hồn ma đói khát

Trước hoàng hôn. Tại xưởng vẽ nằm bên trong hội trường hòa nhạc, cuối cùng chúng tôi cũng đã hoàn hồn.

Chú Takamizawa, người đã cứu chúng tôi, mang đến cho mỗi đứa một chén sứ trắng mỏng rót đầy hồng trà. Chú ấy là một người cao lớn, mặc một bộ vest có vẻ được may rất tỉ mỉ, đầu tóc được chải gọn kĩ càng và hình như là cấp dưới của ông nội chị Maki. Người lấy hộp cứu thương từ tầng một và sơ cứu vết bỏng của chị Tooko cũng là chú ấy.

Sau khi chú Takamizawa thực hiện một động tác cúi chào chuẩn mực và rời đi, trong phòng chỉ còn lại ba người là tôi, chị Tooko và chị Maki.

Chị Tooko ngồi trên ghế xếp, ôm trong ngực quyển vở vẽ mà chị ấy cầm theo từ nhà Amemiya, cúi đầu, môi mím chặt và nét mặt vô cùng nghiêm nghị. Tay phải bà chị quần băng.

Khi ngồi trong xe trên suốt quãng đường về, chị ấy cũng giữ vẻ mặt cứng nhắc như thế. Chị ấy lấy cuốn sổ tay học sinh ra khỏi cặp, giở ra và nhìn trân trân vài đó, hai hàng lông mày càng ngày càng nhúu lại, tất cả đều diễn ra trong im lặng.

Trái lại, tâm trạng chị Maki đang rất tốt.

- Hồng trà chú ấy pha là loại thượng hạng đó. Nếu thử đi nào. Sao vậy? Trông hai người không khỏe chút nào. Mà cũng phải, suýt chút nữa bị nướng như món gà tây cho bữa tối đêm Giáng sinh, chắc cú sốc phải dữ dội lắm.

Chị Tooko lẩm bẩm, đầu vẫn cúi gằm.

- Nè... Vì sao... Maki lại ở nhà Hotaru?

Chị Maki tay vẫn cầm tách hồng trà, đứng dựa người bên cửa sổ và thoáng mỉm cười.

- Lúc ở trong xe mình giải thích rồi còn gì. Thấy hai người có vẻ nặng nề lên

vì vụ Amemiya Hotaru nên tớ thấy tò mò. Phần mình cũng đã giải quyết định tiến hành điều tra đấy. Khi mình thử đến nhà Amemiya, mình rất ngạc nhiên luôn ấy. Kính cửa sổ thì vỡ, trong phòng đúng là một đống hỗn loạn, khói từ tầng hầm bốc lên mù mịt. Nhưng mà dù sao thì, may mà mình đã đến kịp.

-... Thật sự chỉ có thể thôi?

Chị Tooko đặt cuốn vở vẽ lên bàn và đứng bật dậy.

- Máy đưa trong lớp Hotaru nói rằng em ấy đã cướp bạn trai của bồ. Chuyện bồ với Hotaru có quan hệ tay ba, mình không hề biết chút gì cả.

“Ồ thì đúng là thế rồi. Mình cũng lần đầu nghe thấy vụ này luôn” – Maki đáp lại với một bộ mặt có vẻ tức cười. “Sao cái thứ tin vịt như thế lại lan truyền được nhỉ?”.

- Maki, bồ từng nói hồi cấp hai bồ chỉ cùng câu lạc bộ với Hotaru chứ cũng không thân thiết gì đúng không? Nhưng thực chất, cả chuyện về Hotaru, về Kayano, cả việc Kurosaki là ai... chẳng phải bồ đều biết rất rõ sao?

Ánh mắt của chị Tooko và chị Maki quán chặt lấy nhau.

Cặp mắt đen trong veo đầy vẻ thông minh của chị Tooko chĩa thẳng vào đôi đồng tử nâu ngời sáng đậm nét tự phụ của chị Maki.

Tôi nín thở quan sát cuộc đối đầu giữa hai người họ.

- Mình không hiểu ý bồ, Tooko.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, chị Maki đáp lời. Biểu cảm kiêu ngạo uy quyền hết như khi chị ta đối phó với tôi sau giờ học ngày hôm qua. Mọi ra được sự thật từ con người này không phải một chuyện dễ dàng. Có cơ hội chiến thắng nào cho chị Tooko không?

Sau một hồi nhìn chăm chăm vào chị Maki, chị Tooko đột nhiên cất bước.

Tiếng giày lộp cộp vang lên, bím tóc đuôi sam vung vẩy, bà chị tiến đến trước giá sách. Chị ấy dừng lại ở đó, dùng những ngón tay thon dài rút một cuốn ra và xướng đầu đề của nó bằng chất giọng trang nghiêm.

- *Đôi gió hú* – một tác phẩm gây tranh cãi được xuất bản vào thế kỷ XIX, giữa triều đại Victoria, của tác giả văn học dành cho phái nữ quốc tịch Anh Emily

Bronte. Tên gốc là *Wuthering Height* – “Wuthering” là từ diễn tả trạng thái điên cuồng và mức độ dữ dội khi cơn giông bão quét qua một ngọn đồi không có gì để che chắn trước mưa gió.

Tôi cảm thấy nổi hoang mang hiện lên trong lòng. Cuốn sách đó với chị Maki thì có liên quan gì?

Chị Tooko cầm quyển sách trong tay và bắt đầu xỏ ra một tràng.

- Năm 1801, câu chuyện khởi đầu từ việc quý ngài Lockwood với tâm trạng chán ghét con người và mệt mỏi với cuộc sống chốn thị thành, đã tới thăm một dinh thự nằm cô độc trên một ngọn đồi lộng gió. Lockwood là người nghe, và người đầy tớ Nelly là người kể. Đó là một câu chuyện khiến người ta ngạt thở với vòng xoáy yêu và hận, giữa một đôi nam nữ gắn bó với *Đồi gió hú* cùng những người xung quanh.

Mùa hè năm 1771, lúc bắt đầu vào mùa gặt, ông Earnshaw, chủ nhân của căn dinh thự, khi trở về sau chuyến đi công chuyện tới Liverpool đã đưa về một cậu bé. Cậu bé bản thủ mặc trên người quần áo rách rưới ấy được nhận cái tên của người con trai đầu đã mất của ông Earnshaw là Heathcliff và bắt đầu cuộc sống mới tại căn nhà trên Đồi gió hú.

Thêm vào đó, ông Earnshaw còn có hai đứa con nữa, một trai một gái. Cậu con trai đồng thời là người thừa kế tên Hindley và em gái cậu ta là Catherine. Hindley ghen tức với Heathcliff vì cậu nhận được sự thương yêu của cha mình và dần dần ôm trong lòng một thứ cảm xúc tăm tối lệch lạc đối với cậu bé đó, nhưng ngược lại về phần Catherine, cô bé ngay lập tức trở nên thân thiết với cậu. Hầu như ngày nào hai đứa trẻ cũng cùng nhau ra cánh đồng hoang bao quanh dinh thự và vui vẻ chơi đùa.

Giống như một linh hồn duy nhất nhưng sở hữu hai cơ thể, hai đứa trẻ luôn hướng về nhau một cách mãnh liệt, dù chỉ là một chút cũng không thể tách rời.

Nhưng rồi sáu năm sau, khi ông Earnshaw qua đời, Hindley đã cướp đoạt mọi thứ của Heathcliff, khinh miệt, bạo hành, đối xử với cậu như với một tên nô lệ. Giữa Catherine và Heathcliff đã hình thành khoảng cách thân phận quá lớn,

khoảng cách giữa tiểu thư và tên người ở.

Trong thời gian đó, Catherine quen biết với trưởng nam Edgar nhà Linton, sống tại biệt trang Thrushcross dưới chân Đồi gió hú. Edgar hiền lành, có học thức, là cậu ấm lớn lên trong một gia đình tốt, đã say đắm trước vẻ đẹp của Catherine. Chính Catherine cũng đáp lại lời yêu của Edgar và quyết định lấy anh làm chồng. Khi biết được chuyện này, Heathcliff trong cơn tuyệt vọng đã biến mất khỏi Đồi gió hú.

Khi tôi nghe những lời của chị Tooko, tựa như có tiếng bão gầm rú quét qua Đồi gió hú, chuyện của Kayano và Aoi cũng tự nhiên được gợi ra trong đầu.

Cậu bé được nhặt về sau một chuyến đi, một ngôi biệt thự nằm trên đỉnh đồi lộng gió, một cô bé tính tình háo thắng sống tại đó... Linh hồn của cậu bé và cô bé được ràng buộc với nhau, dù làm gì cũng quẩn quýt không rời, nhưng khi cha cô bé và là người bảo hộ lũ trẻ qua đời, tình thế hoàn toàn thay đổi.

Cậu bé trở thành người làm công, rơi xuống địa vị mà đến cả việc nói chuyện tự nhiên thoải mái với cô bé – giờ đã là cô chủ - cũng không được phép. Rồi sau đó, cô bé trưởng thành và xinh đẹp đã phản bội cậu bé, trở thành vợ một chàng trai giàu có.

Câu chuyện của Heathcliff với Catherine mà chị Tooko đang kể thật chẳng mấy khác biệt với câu chuyện giữa Kayano và Aoi...!

- Ba năm sau... Mùa thu năm 1783, Heathcliff tích trữ của cải, xây dựng cho mình một địa vị, rồi quay trở về Đồi gió hú. Tuy bên ngoài hành xử như một quý ông ôn hòa lịch thiệp, nhưng thực chất, hắn bắt đầu triển khai kế hoạch trả thù. Đầu tiên hắn cài bẫy anh trai Catherine là Hindley để chiếm đoạt tất cả, từ dinh thự trên Đồi gió hú cho đến tài sản. Tiếp đó, hắn quyến rũ em chồng Catherine, em gái Edgar là Isabella rồi bỏ trốn cùng cô ấy.

Tinh thần Catherine ngày một trở nên điên loạn, cô tuyệt thực để rồi cuối cùng đổ bệnh, và chết sau khi sinh hạ một bé gái. Sau khi mất đi một nửa tâm hồn của mình là Catherine, Heathcliff càng bị ném sâu hơn vào hố đen cô độc và tuyệt vọng khủng khiếp, hóa thành một con quỷ phục thù.

Sau cái chết của Hindley, Heathcliff chiếm đoạt căn nhà trên Đồi gió hú, không để cho con trai Hindley là Hareton nhận được bất cứ một sự giáo dục nào và đối xử với thằng bé như nô lệ. Tiếp đó, hắn ta dàn xếp ép buộc đưa con trai của chính mình do Isabella sinh ra là Linton kết hôn với Catherine đời thứ hai – chính là cô con gái do Catherine sinh ra, rất giống mẹ và sở hữu cái tên của mẹ.

Mọi việc diễn ra theo đúng ý đồ của Heathcliff. Con gái của Catherine bị dụ đến Đồi gió hú, bị giam cầm trong dinh thự và buộc phải trái với mong muốn của mình mà kết hôn với Linton. Cũng trong thời gian đó, người cha là Edgar cũng trút hơi thở cuối cùng vì bệnh tật, tài sản thừa kế thuộc hết về chồng của Catherine là Linton, nhưng Linton ốm yếu cũng chết ngay sau đó, và cha Linton là Heathcliff đã đoạt được tất cả dinh cơ lẫn tài sản của cả hai nhà Earnshaw và Linton. Catherine con trở thành góa phụ và từ đó ở cùng Heathcliff trong dinh thự Đồi gió hú.

Một câu chuyện phức tạp về những con người liên kết với nhau, giày vò nhau, làm tổn thương lẫn nhau, cướp đoạt của nhau... Câu chuyện dữ dội đến mức này được kể qua lời chị Tooko trở nên sống động như thể đó là những sự kiện diễn ra trong đời thực, mang một nỗi đau tựa như có thể đâm xuyên lồng ngực. Không chỉ thế, hình ảnh những con người mà tôi biết dần dần hiện lên như những mảnh ghép trong trò chơi xếp hình được ghép vào vị trí vốn có.

Người cô của Amemiya kết hôn với Kurosaki.

Sau khi bố của cô Amemiya qua đời, người đàn ông ấy trở thành người giám hộ của Amemiya và được lên chức giám đốc công ty. Sau đó, ông ta bỏ đi căn nhà Amemiya đã sinh ra và lớn lên, chuyển tới căn nhà trên đồi vốn là dinh thự của Kayano, bắt đầu sống ở đó cùng Amemiya, dùng đủ mọi thủ đoạn để loại bỏ tất cả những người con trai nào dám lại gần Amemiya...

Tại sao, Kurosaki lại làm những chuyện đó?

Mục đích của ông ta là gì?

- Nè, câu chuyện này thực sự rất giống với hoàn cảnh của Hotaru. Ban đầu tôi cũng không nhận ra. Để đưa ra kết luận câu chuyện của Hotaru chính là Đồi gió

hú thì vẫn còn khuyết vị trí của Heathcliff. Một kẻ phục thù mà sự tồn tại của hắn mang tới cảm giác vô cùng mãnh liệt, như cơn cuồng phong quét qua Đồi gió hú, như một ác ma thời cổ nắm giữ nguồn năng lượng tàn bạo phi thường...

Hotaru đơn thuần chỉ là một cô bé mắc chứng biếng ăn do tinh thần không ổn định, đang sống với chú và cũng là người giám hộ. Khi gặp bà giúp việc Wakabayashi và biết về sự tồn tại của Aoi, chị vẫn chưa dám khẳng định. Bởi vì chị cứ nghĩ Aoi đã bỏ ý đi rồi chết khi còn rất trẻ.

Nhưng nếu Aoi vẫn còn sống... đổi họ tên, đổi thân thế, và trở về như một kẻ phục thù...

Chị Tooko dừng lại một lần để lấy hơi, rồi lại nói tiếp.

- Dựa theo câu chuyện Konoha nghe từ nhân viên công ty của Kurosaki, Kurosaki nói rằng mắt mình yếu nên lúc nào cũng đeo một chiếc kính mắt mỏng, đầu nhuộm nâu. Trước khi trở thành giám đốc, tóc ông ta vẫn đen nhưng đúng vào ngày được bổ nhiệm, ông ta liền xuất hiện với mái tóc nhuộm màu, khiến toàn thể nhân viên phải ngỡ ngàng. Thế nhưng, màu tóc ban đầu của Kurosaki liệu có đúng là màu đen không? Giả sử, màu nâu mới là tóc thật, và có khả năng ông ta chỉ đổi mái tóc nhuộm đen về với màu ban đầu của nó. Cả chuyện đeo kính râm cũng có thể nhằm không cho người khác nhìn thấy màu mắt của mình.

Chị Tooko không phải làm thám tử. Chị ấy chỉ là một cô gái văn chương, hàng ngày đọc sách và tưởng tượng ra chuyện này chuyện nọ.

Thế nên, đây không phải là “suy luận” mà chỉ là “tưởng tượng” thôi.

Vậy nhưng lần này, giọng nói và những ngôn từ của chị Tooko bóp nghẹt lấy lồng ngực tôi và níu chặt không rời khỏi tâm trí.

- Chị nghe nói Aoi là con lai, nên có cả mắt và tóc màu nhạt. Vì dựa theo góc độ nhìn mà ta có thể thấy đôi mắt màu nâu ấy ánh lên sắc xanh nhẹ, nên Kayano đã đặt cho anh ta cái tên “Aoi”.

Giả dụ Kurosaki là Aoi, có khả năng ông ta đã nhuộm tóc, đeo kính mát, thay đổi những ấn tượng trên gương mặt để không khiến những người quen biết Aoi cảnh giác với mình.

Nếu chị đoán đúng và Kurosaki là Aoi thì Hotaru giữ vai Catherine Linton, con gái của Catherine Earnshaw, Kurosaki giữ vai Heathcliff, và đó, bố cục của *Đôi gió hú* đã hoàn thiện rồi!

Đôi mắt đen trong veo của chị Tooko nhìn thẳng vào chị Maki.

Giọng chị Tooko vang lên trong xưởng vẽ im ắng khi chị ấy lên tiếng chất vấn.

- Maki, bồ đã biết từ rất sớm về những điều mà mình không nhận ra này. Khi mình đi gặp bà giúp việc Wakabayashi, bồ đã nói với Konoha thế này đúng không? Rằng “Tooko đi gặp Ellen Dean rồi”... Trong *Đôi gió hú*, Ellen Dean là người giúp việc đã phục vụ cả hai gia đình – nhà Earnshaw và nhà Linton và còn được gọi là Nelly.

Tiếp đó, nếu mình tổng quan toàn bộ câu chuyện, người đó cũng chính là “người dẫn truyện” đã mở ra vở kịch rồi ren về tình yêu và thù hận giữa Heathcliff và Catherine cho quý ngài Lockwood đến từ thành phố!

Khi mình nghe Konoha nói bồ gọi bà Wakabayashi là Ellen Dean, mình có cảm giác mình đã hiểu ra rất nhiều điều. Người đã bỏ những mảnh thư cháy xém và những mẫu giấy ghi chép dính vết máu trong hòm thư ở sân là bồ phải không? Maki?

Chị Tooko mở cuốn sách bìa cứng mình đang giữ trong tay, bắt đầu lật soạn các trang sách với tốc độ như khi người ta đọc lướt.

- Tất cả các từ được viết trong những mảnh giấy ghi chép đều được xuất hiện trong *Đôi gió hú*. Đàn lợn bị ma ám... Đây là lời mà Lockwood đã hét lên với Heathcliff khi ông đến thăm *Đôi gió hú* và bị đàn chó nuôi ở đó nhảy xổ ra vồ lấy. “Ngài có nghĩ rằng đàn lợn bị ma ám cũng không có bản chất tồi tệ bằng lũ chó nhà ngài không.” Đó là cụm từ dựa trên một điển tích được ghi chép trong Kinh Thánh, và trong *Đôi gió hú*, ta cũng sẽ thường xuyên bắt gặp những từ hoặc đoạn văn có nguyên mẫu từ Kinh Thánh.

“Ta sẽ khiến ngươi ném mùi dao chặt thịt”... Đây là lời thoại Hindley nói với Nelly khi gã trở về nhà trong tình trạng say mềm. “Đó là con chim mang điềm

gở” là lời Nelly nói khi cảnh báo Isabella lúc đó đã trót đem lòng yêu Heathcliff. “Son tường bằng máu” là từ được viết lại theo lời Heathcliff nói với Nelly khi anh đang phải chịu sự bạo hành của Hindley. Tương tự, “Bộ xương nhỏ trong tổ” dựa theo lời Catherine khi cô đã rơi vào trạng thái điên khùng, lòi hết lông vũ ra khỏi vỏ gôi, vừa xếp chúng trên giường vừa nói.

Tiếp nữa, “Tôi đã về rồi đây”... Một bàn tay nhỏ bé đập liên hồi vào bức tường trong một đêm giông bão, xin để cho mình vào trong nhà, đây là câu nói của Catherine đã chết! Sau đó, Heathcliff đã mở toang cửa sổ, và gào thét vào màn đêm đen đặc cuộn xoáy trong gió và tuyết rằng “Vào đi! Mau vào đi!”

Chị Tooko đóng sập cuốn sách lại.

Nụ cười nở trên môi chị Maki. Trong mắt tôi, đó là một nụ cười đen tối chứa đầy niềm vui thích như thể chị ta đã luôn trông chờ khoảnh khắc chị Tooko buộc tội và công kích mình, sâu trong đôi mắt tỏ vẻ buông xuôi ngời lên ánh sáng của niềm hân hoan quý quai.

- ... Nếu là bò thì chắc chắn có thể nhẹ nhàng dàn xếp những trò đùa ma quỷ xảy ra ở câu lạc bộ Văn học. Ngay từ đầu kẻ gieo vào đầu bọn mình việc Hotaru bị nguyên rửa cũng là Maki... là bò đúng chứ?

Cả việc nói cho mình biết cửa hàng của Wakabayashi, là vì bò nghĩ rằng nếu để mình điều tra về Kayano thì mình sẽ không chú ý đến Hotaru, không phải sao?

Lại còn lúc cứu bọn mình ở dưới tầng hầm, bò nói với chú Takamizawa là “Hãy mang hộp cứu thương và khăn bông tới” nhỉ? Không phải là “Hãy đi tìm” mà là “Hãy mang tới”... Bò không nghĩ câu nhờ vả đó nói ở một căn nhà mình lần đầu đặt chân đến thật là kỳ cục hay sao? Mình cứ nghĩ chắc chắn có đồ chuẩn bị sẵn trong xe hay gì đó, ai dè chú Takamizawa lại lấy ngay hộp cứu thương và khăn bông của tầng một căn biệt thự và xử lý vết bỏng cho mình, như thể đã biết rất rõ cái gì nằm ở đâu trong căn nhà ấy.

Cô bạn cùng lớp Hotaru kể có một người đàn ông cao to mặc vest đến đón cô bé bằng ô tô. Và rằng có người trông thấy Maki... trông thấy bò cũng lên chiếc xe của người đó.

Có khi nào, đó là chú Takamizawa? Việc phát sinh thứ tin đồn vớ vẩn rằng Hotaru và bồ là tình địch chẳng phải do bồ đã liên lạc với Hotaru thông qua chú ấy sao? Bồ đã từng đến căn biệt thự trên đồi đó rồi, đúng không?

Chị Tooko tiếp tục hỏi dồn như thể không muốn cho đối phương biện minh một lời nào.

- Nè, trong *Đồi gió hú*, cũng có giả thuyết cho rằng, kẻ đứng sau dàn xếp một cách khôn khéo, thao túng Heathcliff và Catherine để dệt nên tấn bi kịch chính là Nelly. Rằng mọi chuyện đều là ý đồ của Nelly. Nếu đọc *Đồi gió hú* theo cách đánh giá đó thì mọi sự việc đều biến đổi 180 độ. Heathcliff là người đã khiến cho Isabella phải thốt lên những lời như: “Heathcliff có phải con người không?” “Nếu không phải là người thì phải chẳng là ác quỷ?”. Nhưng kẻ cả một Heathcliff như thế cũng chỉ là con rối để cho Nelly giật dây điều khiển. Nelly quan sát toàn bộ, biết toàn bộ, và trong lúc không ai để ý còn thay đổi cả dòng chảy của câu chuyện. Ella Dean của Hotaru, chẳng phải là bồ hay sao? Maki?

- Không biết... Nếu mình nói thế thì sao?

Chị Maki vẫn giữ nguyên nụ cười và nhìn thẳng vào chị Tooko. Mưa gió đều đã ngừng hẳn, xường vẽ được rọi sáng bởi ánh hoàng hôn ngập tràn vẻ tĩnh mịch nghiêm trang mang màu tôn giáo. Chị Maki đứng bên cửa sổ, mái tóc đón lấy những tia nắng trong vắt từ bên ngoài rọi vào và ánh lên sắc vàng.

Chị Tooko hơi nhú mày một chút.

- Không được đâu. Vì mình không tin..., Maki bồ đã đưa ra cho “cô gái văn chương” đây quá nhiều gợi ý rồi.

Sau đó, vẻ mặt bà chị lại quay về trạng thái nghiêm trang, trả cuống sách lên giá, đi về phía giá vẽ đang phủ vải và dùng một tay kéo tấm vải đó ra.

Trên tấm voan hình chữ nhật là bức tranh tôi đã nhìn thấy ngày hôm trước. Ngọn đồi trong đêm giống như ở nước ngoài, như một thế giới khác, với những gam màu đen và xanh hỗn loạn... Trên bầu trời là những đám mây dày giăng phủ, cơn gió quét qua dữ tợn khiến cây cỏ oằn mình. Một quang cảnh nặng nề, tăm tối và điên rồ, dường như có thể khiến ta nghe thấy tiếng gió điên cuồng gào thét

cùng tiếng mưa rơi như trút, trái tim bị khuấy động một cách vô cùng mãnh liệt, tiếng thét như chỉ chực trào ra.

Đứng bên bức tranh, chị Tooko nói dứt khoát.

- Bức tranh này chính là “Đôi gió hú”...

Chị Maki nhắm mắt lại, giống như một cách thừa nhận.

- Đúng thế... Mình cứ nghĩ chắc chắn Tooko chưa đọc *Đôi gió hú* cơ vì câu chuyện đó mặn nhạt, lại xuất hiện cả ma mà bỏ siêu ghét nữa.

Chị Tooko đang nhìn xoáy vào chị Maki với biểu cảm gay gắt, sau khi nghe câu vừa rồi hai vai chị ấy giật thót lên một cái, sững sờ.

- Tại sao bỏ lại biết điểm yếu của mình?

Chị Maki nhìn về phía chị Tooko và nháy mắt.

- Vì tình yêu đấy.

Hai mắt chị Tooko mở lớn, mặt đỏ bừng. Bà chị phồng hai má ra, đôi mắt có chút gì đó giận dữ, nhưng ngay sau đó lại đánh mặt lại, và nói với bộ dạng nghiêm túc.

- Mình là một “cô gái văn chương” yêu quý mọi câu chuyện trên đời này. Dù là cuốn sách nào, mình cũng sẽ ném thử và nuốt cho bằng hết.

Dù có là chị Maki đi nữa chắc chắn cũng không nghĩ rằng câu nói ấy mang nghĩa đen chứ không phải một sự ví von. Nghe chị Tooko nói, chị Maki thoáng mỉm cười. Không phải là nụ cười tự mãn thường ngày, mà có gì đó dịu dàng hơn, cô đơn hơn.

- Thế thì đành chịu vậy. Mình đã mất cảnh giác thừa “cô gái văn chương”.

Gương mặt chị Tooko trở nên buồn bã. Hai đầu lông mày chùng xuống, đôi mắt u ám, vẻ mặt như đang chịu đựng một nỗi đau, chị ấy bước về phía chị Maki và cất tiếng hỏi.

- Hotaru định làm gì vậy? Bỏ biết hết phải không? Maki? Và Ryuuto đang ở đâu?

- Tên nhóc khỏe khoắn quá mức cần thiết ấy đang được điều trị tại bệnh viện của một người quen biết ông tớ. Bụng cậu ta bị đâm chín nhất, nhưng trước mắt

là vẫn còn sống.

Thời thơ ấu, mẹ thường nắm tay cô, đưa cô ra ngoài và đi đến một căn biệt thự được xây trên một quả đồi. Những cơn gió thổi ào ào không dứt khiến cây cối cong xuống theo những hình thù kỳ quái, hễ mở cửa sổ ra, gió sẽ thốc vào cuốn tung rèm lên cao, càn quét bên trong căn phòng tàn bạo như một con ngựa hoang bất kham rồi lật các trang sách đặt trên bàn bay tán loạn.

“Ở đây gió mạnh quá, ta xuống căn phòng dưới hầm đi.”

Mẹ nói thế và dẫn cô xuống căn phòng dưới lòng đất chỉ có một màu tro xám.

“Đây là căn phòng bí mật đó. Nhưng mà, mẹ chỉ nói cho riêng mình ~~~~~ thôi đấy.”

Bí mật chỉ riêng hai người. Tiếng nói ngọt ngào nhưng phảng phất đâu đó sự đi ngược lại đạo đức và nụ cười vô tư lự của mẹ khiến trái tim cô xáo động, mang theo cảm giác bất an như thể mình đang đứng trên một vách đá và không còn chỗ nào để trốn chạy.

“Nói với bố cùng không được ạ?”

“Ừ, không được đâu.”

Mẹ khẽ khàng ấn ngón tay thon thả trắng muốt lên môi mình.

“Hồi trước, mẹ đã cùng một cậu bé rất thân thiết đọc sách, trò chuyện, viết thư và chơi đùa tại căn phòng này.”

“Ở chung trong một phòng mà lại viết thư ấy ạ?”

“Phải đó. Bằng thứ ám hiệu bí mật mà hai đứa quy ước với nhau. Đây này, vẫn còn trên tường đó.”

Trên mảng tường mà mẹ chỉ, vô vàn những chữ số xếp hàng lần lượt.

Mẹ chăm chú nhìn theo những ký tự như ẩn giấu phép thuật, lẩm bẩm đọc lên thành tiếng.

“18 5 29 35 2 18 30 35 22 13 18 32 35 1 18 17 17 4 5 35 1 18 17 18 4 5 35 2 18 30 35 22 13 18 32 35 18 5 29” “3 18 29 33 35 3 18 29 33 35 21 26 4 35 4 28 18 13” ... Chúng có nghĩa gì vậy ạ?”

Mẹ bật cười khúc khích.

“Cái đó kể cả ~~~~~ mẹ cũng không cho biết được đâu. Vì đó là bí mật của mẹ và người ấy. Mẹ cũng để lại rất nhiều mật mã ở trường nữa. Bởi vì giả sử như một ngày nào đó cậu bé ấy quay trở về, có thể cậu ấy sẽ nhìn thấy những thông điệp đó.”

“Cậu bé ấy đi đâu mất rồi ạ?”

“À... Mẹ đã làm người ấy nổi giận và bỏ đi đến một nơi rất xa, mẹ cũng không biết lúc nào người ấy mới quay về nữa...”

Mẹ thì thầm một cách buồn bã và rồi ôm chặt lấy cô. Bờ vai khẽ run, hình như mẹ đang khóc, vì thế, cô không thể hỏi thêm được gì về người con trai đó.

Một lát sau mẹ ngẩng mặt lên, xoa đầu cô và mỉm cười với đôi mắt còn hoe hoe đỏ.

“Nào, để mẹ đọc sách cho con. Một câu chuyện tên là Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm nhé. Cả mẹ và người ấy đều thích câu chuyện này vô cùng.”

Người đã làm mẹ buồn đến thế, rốt cục là ai?

Đã thân thiết với nhau nhường ấy, vậy mà người đó đã bỏ đi đâu rồi?

Ngày nọ, mẹ thì thầm vào tai cô “Chuyện này tuyệt đối bí mật đấy” và cho cô xem một bức ảnh.

Một cậu bé hơn cô vài tuổi, với mái tóc màu nâu nhạt và đôi đồng tử như hai viên bi pha lê nâu thấp thoáng ánh xanh...

Tiếp đó, vẫn là cậu bé ấy nhưng lớn hơn một chút, khoác trên mình bộ đồng phục cấp hai...

“Nè, đôi mắt đẹp quá phải không?”

Cô nghĩ rằng đôi mắt của cậu thiếu niên ấy trông mới cô độc làm sao.

Đôi mắt buồn rầu như một chú mèo hoang không có đồng bạn...

Chắc cậu ấy thích mẹ rất nhiều...

Trong trái tim cô có cái gì đó run rẩy chuyển động.

Đó là một cảm xúc kỳ lạ và đón đầu nhưng vô cùng thâm lặng, chỉ như tiếng vỗ cánh của một con thủy điều mà thôi.

Bố cô là một người ôn hòa và tế nhị. Em gái ông là một phụ nữ tao nhã và

xinh đẹp.

Cả hai người đều thương yêu cô từ tận đáy lòng, toàn tâm toàn ý dành trọn cho cô tình cảm trong ngần như nước.

“~~~~~ thực sự quá giống mẹ đấy. Đôi mắt này chẳng phải sao y nguyên bản chính à?”

“Đúng thế, cả miệng, cả mũi đều thừa hưởng từ mẹ hết. Khi nào lớn lên chắc cũng sẽ trở thành mỹ nhân giống như mẹ thôi.”

“Chúc mừng con vào cấp hai. Đồng phục hợp với con lắm. Làm bố nhớ lại cái ngày bố gặp mẹ con đấy.”

“Anh đã bị trúng tiếng sét ái tình với Kayano khi chị ấy còn là học sinh cấp hai nhỉ.”

“Bố ổn mà. Chỉ là bệnh cũ tái phát như mọi lần thôi. Bố có thể ra viện ngay ấy mà. Cho đến ngày nhìn thấy ~~~~~ trở thành cô dâu, bố sẽ không chết đâu. Mẹ con trong bộ váy cưới cũng vô cùng xinh đẹp. Ngày bố lấy được mẹ con bố đã hạnh phúc như ở trên mây ấy. Chắc chắn ~~~~~ cũng sẽ rất hợp với đám trắng và khăn voan.”

“Lúc ấy, hãy để cô thực hiện vai trò của mẹ cô dâu đi. Nhé? Hứa rồi đó.”

“Nào, -----, cơm xong xuôi rồi. Xin mời dùng bữa.”

“Mời cả nhà ăn cơm~.”

“Thế nào, -----?.”

“Vâng, ngon tuyệt ạ!”

“May quá. Vẫn còn nhiều lắm đấy.”

Bố và người cô ruột luôn nhìn cô bằng ánh mắt đong đầy yêu thương.

Bác giúp việc đôn hậu, rất tài chuyện bếp núc.

Căn nhà nơi cô được sinh ra và nuôi lớn, ấm áp và trong lành như khu vườn thượng uyển nơi thiên giới, trong vườn, rất nhiều đóa hoa kiều diễm mà cô thích đua nhau khoe sắc thắm. Gió cũng rất đổi hiền hòa, hoàn toàn không thấy cảnh những chiếc lá tâu diễm cho muôn cây bị thổi bay tan tác.

Chắc chắn “người đó” sẽ trở thành kẻ gây ra cơn bão tố nơi lạc viên này, rung

động cây cỏ và phá hoại những khóm hoa.

Vì thế, cô đã giữ bí mật về người đó cả với bố mình, với cô mình, với bác giúp việc tốt bụng.

Khi ở nhà, cô tuyệt đối không bao giờ mở cuốn vở vẽ ra.

Ryuuto tựa người vào lưng ghế sau và thở ra một cách khó nhọc, phía trên mặc một chiếc áo sơ mi và dưới mặc quần dài, băng nhiều vòng quanh bụng. Chắc vết thương vẫn còn đau lắm.

Bốn người gồm có tôi, chị Tooko, Ryuuto và chị Maki cùng đi đến chỗ Amemiya bằng xe cả nhà chị Maki.

Bên ngoài trời đã tối om, ánh đèn đường hắt vào cửa sổ cũng biến mất.

Sau khi chị Maki thừa nhận vai trò của mình là người tư vấn cho Amemiya tại xưởng vẽ, tất cả chúng tôi cùng đến nơi Ryuuto đang điều trị.

Lúc trông thấy Ryuuto gằm gừ “Ra khỏi đây mau” trên giường bệnh, chị Tooko dường như để mặc những cảm xúc đè nén bấy lâu của mình. Biểu cảm của chị ấy thay đổi, lông mày trĩu xuống, gương mặt nhìn như sắp khóc.

Rồi bà chị phăm phăm đi về phía Ryuuto – lúc này đang trợn tròn hai mắt – vùng nắm tay cốc thật mạnh vào đầu cu cậu.

- Trời ơi, cái thằng nhóc này, sao chỉ biết làm người khác lo lắng thế hả? Vận hạn của em không phải lần nào cũng qua nhanh chóng đâu.

- Đ-Đau thế, chị Tooko! Mà trước hết, em phải đến chỗ Hotaru ngay. Cô ấy định trả thù Kurosaki. Em phải ngăn cô ấy!

... Ngồi trong xe, Ryuuto kể lại cho chúng tôi nghe những chuyện xảy ra từ trước đến giờ. Nét mặt nhăn nhó, lâu lâu cậu ấy lại rên lên một tiếng đau đớn.

Hôm đó, sau khi chứng kiến cảnh Ryuuto ôm chặt Amemiya đang khóc nức nở, tôi đã rời khỏi dinh thự. Sau đó, Ryuuto đã thuyết phục Amemiya tới nhà mình.

... Mình nghĩ cậu không nên ở lại căn nhà này nữa. Mình sẽ tìm một nơi Hotaru có thể an tâm mà sống. Cho đến lúc đó, cứ sống ở nhà mình. Nhà mình không có bố, chỉ có mẹ và chị thôi, và mẹ cũng không can thiệp vào chuyện của

mình.

- Thế nhưng, cô ấy bỗng dưng hoảng loạn, xô em ra rồi òa khóc, nói là không muốn thế. Cô ấy vừa run rẩy vừa nói chuyện đó hoàn toàn không thể được, rằng cô ấy không được phép tự mình tùy tiện ra khỏi căn nhà này. Trong trạng thái rối loạn và bị kích động khủng khiếp đó, cô ấy tuôn ra đủ thứ chuyện khác, như là có ma tới nhà, không được phép ăn, chính mình là ma, vì lời hứa với mẹ nên dù gì cũng phải giữ bí mật, và cả “Tôi không phải mẹ” nữa.

Ryuuto rên lên, lông mày cau lại, trông có vẻ rất đau đớn. Cậu ấy thở một cách khô sở, hỗn hển thở ra hít vào như người đang bị ngạt.

Chị Tooko dán chặt ánh mắt vào Ryuuto với gương mặt nặng trĩu nỗi buồn.

- U... Lúc đó, cô ấy đột nhiên nói rằng mình sẽ trả thù Kurosaki, rằng bản thân đã 16 tuổi nên có khả năng làm việc đó. Chị Maki sẽ giúp sức... Này, cái ý nghĩ chỉ cần đủ 16 tuổi là có thể kết hôn và khi Hotaru có chồng thì Kurosaki sẽ không còn là người giám hộ nữa là do chị nhồi vào đầu cô ấy, đúng không chị Maki?

Ryuuto gườm gườm đầy thù hận nhìn chị Maki bằng đôi mắt bị mờ đi bởi mồ hôi. Với điệu bộ hết sức chán nản, chị Maki ngấm gương mặt của chính mình phản chiếu trên kính trước. Giữ nguyên trạng thái đó chị ấy trả lời mà chẳng buồn quay đầu lại.

- Đúng thế. Là tôi đã nói với Amemiya rằng “Nếu em có ý định đó, tôi sẽ đích thân lựa chọn cho em một đối tượng kết hôn phù hợp trong nhà Himekura”. Với chừng đó gia sản, thì đàn ông muốn thành hôn phu của cô ấy cần bao nhiêu cũng có. Tất nhiên tôi sẽ không để Kurosaki có thể nói hay làm gì cả. Và cả Amemiya lẫn đối tượng kết hôn của cô ấy đều sẽ được bảo vệ dưới sự đảm bảo của nhà Himekura.

Vì sao chị Maki lại nói những lời ấy với Amemiya chứ? Và lại từ đầu, vì sao chị ta trở thành đồng minh của Amemiya? Rốt cuộc chị ta nhúng tay vào vụ việc lần này từ lúc nào?

Dù những nghi vấn trong đầu chất cao như núi, những câu chuyện đã nhảy

phất tới vấn đề hôn sự của Amemiya, nên tôi phải dùng hết khả năng cản tai ra nghe từng lời của hai người họ.

- Ồ, Hotaru cũng nói vậy. Dù có bao nhiêu Kurosaki đi nữa thì cũng sẽ không dám can dự vào chuyện của chị Maki. Cô ấy còn nói ngoài cách này ra không còn cách nào khác giúp cô ấy được tự do thoát khỏi Kurosaki, và đây cũng là sự trả thù của cô ấy.

Em đã lắc mạnh vai Hotaru và bảo cô ấy “Ngừng ngay vụ cưới xin đó lại. Mình sẽ là người bảo vệ cậu”. Nhưng Hotaru hoàn toàn không nghe em nói và định bỏ ra ngoài. Em tính dùng sức mình cản cô ấy lại, Hotaru đã... dùng những mảnh sứ vỡ trên sàn đâm vào bụng em.

Cậu ấy nói... “Mình xin lỗi”... không phải chỉ một lần... Cô ấy vừa khóc nức nở “Mình xin lỗi, mình xin lỗi” vừa đâm hết nhát này đến nhát khác... Dù cho em đã khuyu ngã trên hai đầu gối, dù em đã gục xuống sàn, cô ấy vẫn tiếp tục đâm cứ như bị cái gì đó ám vậy.

Cảnh tượng đó dường như hiện lên một cách rõ nét trong não bộ của tôi, khiến cổ họng tôi nghẹn lại.

Tôi không khỏi rung mình khi nghĩ đến việc một Amemiya trông mỏng mảnh và trầm lặng như thế, lại có thể vừa tèm lem nước mắt, vừa nắm chặt những mảnh sứ vỡ và hết lần này đến lần khác giơ lên hạ xuống đâm vào bụng của Ryuuto khi đó đã đầm máu đỏ.

- ... Đúng như dự liệu của em, cô ấy là một cô gái nguy hiểm. Điều cay đắng ở đây là cô ấy đâm em hàng chục nhát mà trong đầu không hề nghĩ về em. Ui... Nếu cô ấy thực sự phải lòng em và đâm em vì lí do đó thì có bị giết cũng chẳng sao, thế mà...

Ryuuto mỉm cười đau đớn. Và ngay sau đó cậu ta liền bị chị Tooko nhéo tai.

- Cấm nói mấy chuyện ngu ngốc. Sau khi bị đâm như thế mà vẫn giữ được cái mạng, cậu chỉ là một đứa ăn may thôi.

- Ai da, chị Tooko, em là người bị thương mà, nương tay một chút đi chứ.

- Rõ là, ngốc, ngốc.

Chị Tooko phồng hai má ra, rơm rớm nước mắt.

Cũng may là những mảnh sứ Amemiya nắm được khá nhỏ, nên Ryuuto đã được người của chị Maki chạy tới giải cứu và đưa đến bệnh viện mà không có vết thương chí mạng nào.

- Amemiya đã gọi điện và nói với giọng hờ hững “Em giết Ryuuto mất rồi, phải làm sao đây, chị Maki”... Tâm lý cô bé bây giờ đã mất cân bằng và ở trong trạng thái cực kỳ đáng ngại đấy. Cô bé còn nói chẳng biết bản thân mình đang ở đâu nữa, cũng chẳng biết mình tên gì, hay mình là ai. Nhưng quả thực việc đâm người khác chưa từng xảy ra trước đây, đến tôi cũng rất kinh ngạc...

Vì thế, để chuyện này không lặp lại, tôi đã phải để mắt đến cô bé. Thực sự tôi muốn để cô bé ở nơi tôi có thể giám sát được, nhưng vì cô ấy nói không muốn ra khỏi căn nhà đó... Đúng như tôi lo lắng, lần này cô ấy nhốt Tooko và Konoha dưới tầng hầm và định thiêu chết hai người.

Có lẽ đã lường trước khả năng đó, chị Tooko không tỏ ra ngạc nhiên. Giờ phút này cả tôi cũng thừa nhận rằng nếu là Amemiya thì hoàn toàn có thể làm những chuyện như vậy.

Vì Kujou Kayano mạnh mẽ và hoang dã tôi đã gặp ở phòng hóa học, cũng chính là Amemiya Hotaru...

Chị Maki tiết lộ sự thật bằng giọng nói nhẹ nhàng.

- Đúng như hai người dự đoán, Kurosaki Tamotsu là người đã sống ở nhà Kayano – Kunieda Aoi. Ông ta được cho là chết ở nước ngoài, nhưng bằng những đồng tiền kiếm được khi nhúng tay vào những việc làm phi pháp, ông ta có được tên họ và hộ tịch mới rồi quay trở về Nhật Bản.

Mục đích của Kurosaki là phục thù Kayano, người đã vứt bỏ mình. Nhưng Kayano đã không còn trên cõi đời này nữa, và ông ta để mắt tới cô con gái là Amemiya.

Nỗi tuyệt vọng khi mất đi người phụ nữ mà ông ta yêu đến mức căm hận, người có thể coi như một mảnh linh hồn của chính mình đã khiến ông ta trở nên điên cuồng.

Khi mừng tượng ra trạng thái tinh thần của ông ta lúc đó, dường như trung tâm não bộ của tôi nóng lên, bỏng rát.

Người đó đã bán linh hồn cho quỷ dữ và quay ngược thời gian...

Sau khi có trong tay tòa dinh thự mà trước đây chính mình đã trải qua một thời gian sinh sống ở đó, ông ta đã chuẩn bị tầng hầm, bố trí nội thất y như trước đây, phục dựng lại căn phòng bí mật của hai người và hồi sinh Kayano đã chết.

Ông ta dùng đứa con gái rất giống Kayano làm kẻ thay thế, chỉ cho cô bé cách ăn nói, biểu cảm, bộ dạng của người mẹ và cuối cùng biến cô thành chính Kayano.

Ở trong căn phòng dưới tầng hầm ấy, ý chí của bản thân Amemiya không có nghĩa lý gì và cô ấy bị buộc phải diễn vai Kayano. Nếu không làm thế cô ấy sẽ không được ăn. Ở nơi đó, Amemiya chỉ có thể sống với thân phận Kayano mà thôi.

Người viết dấu X bằng bút dạ đỏ lên các bức ảnh của Kayano chắc cũng là Amemiya/

Rốt cục cô ấy đã vạch từng dấu X lên gương mặt mẹ mình trong tâm trạng như thế nào? Cô ấy đã viết những mảnh thư và bỏ vào hòm trong tâm trạng như thế nào?

“Cứu tôi với”

“Đáng ghê tởm”

“Đừng đến đây”

“Ma quỷ”

Mắc kẹt trong một tình thế đầy tuyệt vọng và trái tim từ từ trở nên điên dại, ngay cả khi ra ngoài, Amemiya cũng trở thành Kujou Kayano. Đối với Amemiya mà nói, cảm giác ấy giống như bị Kayano chiếm mất cơ thể.

Chẳng phải một lúc nào đó Hotaru sẽ tan biến và bản thân cô ấy sẽ hoàn toàn trở thành Kayano hay sao?

Cho dù có trở nên sợ hãi đến mức đó thì cũng không làm gì được. Do cơn đói và nỗi khổ tâm lên đến cực hạn, cô ấy không còn nhìn rõ được đâu là ranh giới

giữa hiện thực và ảo tưởng, vì thế, trong mắt cô ấy, tôi và chị Tooko là vong hồn đến từ quá khứ Aoi và Kayano. Bởi vậy, cô ấy mới khóa cửa nhốt chúng tôi dưới tầng hầm và định thiêu hai đứa tôi cho đến chết.

Nghe câu chuyện của chị Maki, chị Tooko dùng hai tay ôm lấy thân mình và run lẩy bẩy.

Tôi cũng cắn môi và nhắm hai mắt lại.

Mắt tôi hoa lên, như thể sắp sửa ngã quy.

Kurosaki Tamotsu đã làm chuyện gì thế này?

Tôi cũng từng ao ước quay trở về quá khứ và muốn sửa chữa mọi chuyện... Chỉ cần Miu quay lại thì chuyện gì tôi cũng làm, dù có phải bán linh hồn cho quỷ dữ...

Thế nhưng, vì mục đích đó, ông ta đã cướp đoạt tương lai của một thiếu nữ và phủ nhận nhân cách của một con người.

Dù biết rằng có làm như thế thì “Kayano” thật sự cũng chẳng thể quay về. Dù rằng sẽ không thể cứu rồi bất cứ ai!

Chị Tooko thì thầm đau đớn.

- Hãy cho mình biết thêm một chuyện nữa, Maki. Những cuốn sách xếp trên giá ở dưới hầm đó, là do Kurosaki thu thập về sao?

- ... Chẳng rõ nữa. Nhưng mình nghe nói chúng là di vật của Kujou Kayano.

- Vậy à...

Bà chị im lặng, hàng mi sụp xuống và ngon tay trở bàn tay phải đặt hờ trên môi. Đó là thói quen của chị Tooko khi đọc sách lúc chị ấy hoàn toàn bị hút vào thế giới nội tâm của mình.

Ryuuto lờm chị Maki, ánh mắt chất chứa sự thù địch giống như đang nhìn một kẻ vô lại.

- Chị giam lỏng tôi, không cho tôi gặp Hotaru, rút cuộc là chị đang âm mưu gì vậy, chị Maki? Chị còn định bắt Hotaru làm gì nữa?

Chị Tooko cũng ngẩng đầu lên nhìn chị Maki với điệu bộ bất an.

Chị Maki ngạo nghễ nhìn đáp trả Ryuuto và nói bằng giọng đanh lại.

- Không cho cậu rời khỏi phòng bệnh là vì tôi không muốn cậu ngáng đường cô bé. Tôi chỉ đơn thuần cho cô bé lời khuyên mà thôi. Tôi cho cô bé mượn sức đúng như cô ấy mong muốn. Chuyện tôi thao túng ý chí của cô bé, một lần cũng không có.

Và rồi, nỗi buồn tràn ngập trong đôi mắt, chị ta khẽ nói.

- Giữa cô bé và Kurasaki không còn được bao nhiêu thời gian nữa. Kurosaki đã quyết định rồi. Vì thế, cô bé cũng buộc phải hành động. Dù cho việc đó có gây ra hậu quả nào cho cô ấy đi chăng nữa... Cô bé vẫn cần phải kết thúc mọi thứ với Kurosaki.

Một nỗi bất an xuyên thẳng vào lòng ngực tôi.

Lần cuối tôi gặp Kayano ở phòng hóa học, cô ấy đã nói.

- Nếu một nửa linh hồn gây ra tội ác và rơi xuống địa ngục thì chẳng phải nửa còn lại cũng nên chịu chung cảnh đấy sao? Việc chỉ có một nửa được cứu rồi và lên thiên đàng là một điều sai trái.

Rốt cục Amemiya tính làm gì?

Giữa hai người không còn bao nhiêu thời gian là ý gì chứ. Bà chị nhân viên văn phòng Saeko cũng có nói Kurosaki toàn bị nôn thức ăn ra ngoài. Liệu có phải Kurosaki đang mang bệnh nặng không? Lần tôi thấy Amemiya ở bệnh viện có phải vì chuyện đó? Có thật Amemiya và Kurosaki có ý định tiêu diệt đôi phương...

Ryuuto rên lên.

- ... U. Hotaru đang ở đâu? Chiếc xe này đang đi đâu vậy?

Chị Maki trả lời với một ánh nhìn lạnh lẽo.

- Nhà thờ. Tuần sau, cô ấy sẽ tổ chức hôn lễ ở đó.

“Em có một tin rất đáng mừng đó. Anh phải nói lời chúc mừng em chân thành từ tận trái tim đấy nhé. Em sẽ cưới Takashi.”

Hôm đó, cô ấy với nụ cười tỏa nắng đã làm tan vỡ trái tim hắn.

“Nè, tại sao anh lại nổi giận chứ? Anh không mừng cho em à? Dù có kết hôn với anh thì em cũng chẳng được sống trong một căn biệt thự trắng có bể bơi,

chẳng được ngồi lên limousine, cũng chẳng nuôi được Yorkshire, phải không nào?”

(Yorkshire terrier: một giống chó cảnh sát nhỏ rất được ưa chuộng, thường đem đến niềm tự hào cho chủ nhân sở hữu chúng)

Tại sao? Tại sao cô ấy lại trở thành vợ người đàn ông khác? Và còn bảo tôi vui mừng với chuyện đó? Tại sao cô ấy lại cười? Tại sao? Tại sao? Muốn vứt bỏ tôi sao? Linh hồn của chúng ta tuy hai mà một, tuyệt đối không thể lìa xa, vậy mà cô ấy định dùng chính đôi tay mình cắt đứt nó. Tại sao cô ấy có thể làm điều tàn nhẫn như thế? Vì tiền? Vì khoái lạc? Vì hư danh?

Tôi không thể đứng nhìn cô ấy thuộc về người đàn ông khác...!

Một đêm giông bão, hấn biến mất khỏi dinh thự. Từ thời điểm đó trở đi, hấn luôn căm hận cô ấy. Hấn chỉ khao khát duy nhất một việc, đó là trả thù cô, vì thế hấn đã ngoi lên từ đáy địa ngục chìm trong lửa đen, và quay trở về mảnh đất này.

Thế nhưng, cô ấy đã bỏ hấn lại mà ra đi trước. Nỗi tuyệt vọng còn lớn hơn cả trước đây tấn công hấn.

Nhưng cùng lúc đó, hấn biết đến sự tồn tại của con gái cô ấy, và khi nhìn thấy diện mạo ấy... hấn đã biết cách để lấy lại quãng thời gian đã mất.

Một cô bé giống cô ấy như đúc... Nếu có thể đoạt được đứa con gái đó...

Hấn xây dựng kế hoạch kỹ lưỡng, vào làm ở công ty bố cô bé, bằng sự xảo quyệt của loài rắn và sự tàn nhẫn của loài sói, hấn dồn ép, đẩy ông ấy đến chỗ chết. Người cha có bệnh tim đó khi nhìn thấy hấn tháo cặp kính mát ra và mỉm cười nơi khóe miệng, đã hứng chịu một cú sốc mạnh, mắt mở to, cào cào ngực và ra đi trên giường bệnh trong đau đớn cùng cực.

Người em gái đã trở thành vợ của hấn biết được chuyện hấn làm với anh mình, cũng trở nên loạn trí, vừa la hét “Đừng đến đây! Đồ ác quỷ! Đừng đến đây! Đừng đến đây!” vừa bước lùi trong tuyệt vọng, rồi bị trượt chân ngã xuống lòng biển đêm sâu thẳm.

Mọi thứ đều theo đúng tính toán của hấn.

Hấn quay ngược thời gian và có trong tay một “Kayano” tuyệt đối không bao

giờ phản bội.

Sau khi hấn tiến hành tước đoạt ý chí phản kháng, trói buộc linh hồn, đặt cô bé dưới sự chi phối của mình thông qua việc quản lý những bữa ăn, “cô ấy” không còn cãi lại hay làm trái ý hấn nữa.

Hấn tin rằng lần này, những tháng ngày ấy sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Thế mà, sao mọi chuyện lại thành thế này?

Không còn thời gian nữa...

Một lá thư được gửi đến cho hấn. Trong thư, cô ghi rõ người nhận là hấn, nội dung là tuần sau cô sẽ kết hôn nên trước đó muốn gặp hấn một lần.

Nỗi giận dữ và tuyệt vọng như cơn bão tàn quét qua ngọn đồi khiến hấn run lên bần bật, cổ họng thít lại nóng rát. Lại phản bội ta thêm lần nữa sao? Cô ta sẽ lại được ôm ấp trong vòng tay một tên đàn ông khác hay sao!

Không còn thời gian nữa...

Hấn siết tay vò nát bức thư.

Không còn thời gian nữa...

Dạ dày hấn khô khốc như một mảnh đất hoang cằn cỗi, nhưng từ trong lồng ngực, cơn buồn nôn trỗi dậy như trào lên từ địa ngục.

Không còn thời gian nữa...

Cổ họng đau rát, dạ dày như bị xoắn vào nhau. Máu hấn nôn ra tạo thành những vết đỏ lôm trên sàn nhà.

Hấn thô bạo lấy mu bàn tay quệt miệng rồi lao đảo bước ra khỏi phòng.

Để gặp cô ấy... Để thêm một lần cuối cùng, quay ngược thời gian...

Cô ấy biết rằng giữa hai người không còn nhiều thời gian nữa.

Không còn nhiều thời gian nữa...

Nếu chạy trốn khỏi hiện tại lúc này, cô sẽ không thể làm cho hấn ta đau đớn.

Những ngón tay tàn nhẫn cào vào thành dạ dày cằn cỗi của cô.

Cơ thể cô ớn lạnh như bị ngấm độc, chỉ riêng đầu là nóng như lửa.

Không còn thời gian nữa...

Phải trả thù hấn. Hấn là kẻ đã phá tan khu vườn thượng uyển của cô, cũng là

kẻ giết chết bố cô và cô của cô. Cô sẽ đóng vào hần những chiếc đinh mà mãi mãi không thể tháo bỏ.

Việc mà cô của năm 12 tuổi không thể làm được thì cô của năm 16 tuổi sẽ thực hiện được.

Không còn thời gian nữa...

Tại lễ đường lạnh lẽo và im ắng trong nhà thờ, cô khoác trên mình bộ váy cưới trắng, đội tấm khăn voan trong suốt và chờ hần tới.

Cô giấu con dao sẽ dùng để đâm hần trong tay, các ngón tay mảnh khảnh đan vào nhau, móng tay cắm vào mu bàn tay.

Trước khi tới đây, cuốn sách được trao lại cho cô khi cô vừa bước sang tuổi 16 đã bị cô tắm dầu và đốt. Cô cũng xóa hết những ký tự viết ở phòng hóa học.

Không còn thời gian nữa...

Cổ họng đau thắt, dạ dày như bị xoắn vào nhau.

“25 3 35 17 26 13 35 18 4 28”

Không đúng.

“2 13 6 4 35 17 26 13 35 18 4 28”

Thôi đi!

“28 18 17 33 35 4 28 29 4 30 35 25 3 35 22 28 14 31 35 1 28 6 4 27 35 8 28 18 29 32 35 3 25 34”

Không phải! Không phải!

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

“12 6 29 35 3 13 6 4 31 35 7 32 35 21 26 4 35 18 5 29”

Làm ơn, biến đi! Biến ngay đi!

“12 6 29 34 35 2 6 29 33 35 22 13 4 27 33 35 3 19 22 34 35 1 26 34”

“21 29 34 35 12 10 14 4 27 30 35 8 28 18 12 34 35 22 13 4 27 33 35 24 14 7 22 34”

Không phải! Là tôi!

“22 28 29 32 35 3 13 6 4 31 35 22 5 31 35 18 5 29”

“9 13 18 17 35 15 26 30 35 24 29 35 18 5 29”

“18 5 29 35 2 18 30 35 12 6 29 35 12 6 29 35 2 18 30 35 18 5 29”

Aa, bố, bố ơi...

“15 29 4 28 33 35 15 29 26 4 33 35 17 26 13 35 18 5 29”

Ghê tởm, hấn thật ghê tởm.

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”

Vong hồn đang gây náo loạn bên trong cô. Cô nén chặt bao tử đang phát ra cơn đau như thiêu đốt, bật ra những tiếng rên và cong người ngồi thụp xuống sàn. Tai cô nghe được những tiếng bước chân lạnh lẽo.

Cô thu hết toàn bộ sức lực còn sót lại trong cơ thể, và đứng dậy bằng đôi chân lão đạo.

Lần này thực sự sẽ là kết thúc.

Chỉ một lát nữa thôi, thế giới của hai người sẽ hoàn toàn bị chia cắt. Khoảng thời gian được níu kéo bằng tất cả sức lực có thể giờ đây sụp đổ và bắt đầu trôi đi như dòng nước chảy xiết, không gì có thể ngăn lại được nữa. Khi “thời điểm đó” tới, sẽ không thể gặp nữa, không thể chạm vào nữa. Đến cả việc cảm hận cũng trở thành không thể. Vì thế, chính vì thế, bây giờ...!

Ánh nhìn của cô quét nhanh như gió bão về phía đường đi ở giữa hai hàng ghế đang được chiếu sáng bởi ánh nến. Cửa chính mở ra, một người đàn ông đeo kính râm mỏng và mặc vest xuất hiện.

Là gã đàn ông đã nhốt cô trong thế giới bóng đêm và tước đoạt đi ánh sáng!

Là kẻ thù của bố và cô!

Mắt cô bông rát, cơn đau như thiêu đốt hành hạ toàn bộ cơ thể.

Cô muốn có thêm thời gian, một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi. Cho đến khi cô hoàn thành việc trả thù người đó. Chỉ thêm một chút thôi...

“Cởi kính râm ra đi, Aoi. Tuần sau, tại chính nơi này, mặc bộ váy này, em sẽ kết hôn. Anh phải nói lời chúc mừng em chân thành từ tận trái tim đây.”

Chương 8: Cô gái bão tố

Khi chúng tôi mở cánh cửa dẫn vào lễ đường, Amemiya đang đứng trước bục trong bộ váy cưới trắng toát. Hai tay Amemiya quấn băng trắng, ánh trắng rơi vào qua tấm tranh kính như ánh đèn sân khấu chiếu sáng cơ thể gầy gò của cô.

Và khi nhìn thấy một người đàn ông cao lớn mặc vest ở gần đó, tim tôi giật thót lên.

Ông ta là Kurosaki Tamotsu sao? Từ vị trí của chúng tôi chỉ có thể nhìn được lưng người đó.

- Cảm giác thật dễ chịu. Khi tôi đã có chồng, ông sẽ không còn là người giám hộ của tôi nữa và mất mọi thứ. Ông đã làm đảo điên cuộc đời tôi. Là kẻ sát nhân đã cướp đi gia đình khỏi tay tôi! Ông đáng phải hứng chịu tuyệt vọng và đau đớn cùng cực! Kẻ như ông nên rơi xuống địa ngục thì hơn!

Gương mặt trắng bệch nhỏ nhắn lộ ra nét yếu ớt, mong manh như sương khói – những ngôn từ như bão táp trào ra từ bờ môi mỏng ấy giáng lên tôi một đòn có sức mạnh ngang một cơn gió giật bất ngờ, làm tôi đứng chôn chân xuống đất.

Tôi nhìn thấy ở Amemiya một sự mạnh mẽ đáng kinh ngạc, có lẽ là thứ sức mạnh giống như đêm cô ấy gặp gỡ Ryuuto lần đầu, ngồi một mình trên chiếc xích đu giữa trận cuồng phong ghê gớm.

Tôi ngờ rằng cả Amemiya lúc ấy lẫn Amemiya nắm chặt những mảnh sứ vỡ trong tay và đâm Ryuuto không mấy may suy nghĩ, hẳn đều mang gương mặt như thế này.

Đó là bộ mặt của một người hóa điên vì đói khát. Làn da tái xanh như một hồn ma, nổi tức giận, sự đau thương, lòng hận thù lóe sáng trong đôi mắt như ánh chớp xé toạc bầu trời.

Cô liều mạng và dữ dội tấn công kẻ thù đáng căm hận nhất trên đời này bằng cơn bão điên loạn đã hình thành trong cô suốt một thời gian dài bị kìm kẹp, cầm

tù.

Và rồi, như những kẻ bị mắc kẹt trong cơn bão hoảng sợ trước sức mạnh tự nhiên của nó, chúng tôi hoàn toàn chết lặng khi chứng kiến những cảm xúc đổ vỡ của Amemiya Hotaru, không thể lên tiếng hay bước đi mà cứ ở nguyên tại chỗ.

Ngay cả kẻ đã luôn chi phối Amemiya là Kurosaki Tamotsu cũng không ngoại lệ. Lúc này, quan hệ chủ tớ đã hoàn toàn bị xáo trộn, ông ta đứng sững, lưng quay về phía chúng tôi, không nhúc nhích lấy một milimet.

- ... Không đời nào mẹ yêu cái hạng như ông dù chỉ là một chút. Mẹ chỉ xem ông như người hầu trong nhà và biến ông thành kẻ ngốc. Tất cả những lời mà ông bắt tôi nói “Em yêu Aoi”. “Kayano vĩnh viễn không xa rời Aoi” đều là dối trá! Chỉ là ảo tưởng của một mình ông thôi! Tôi vừa nói yêu ngoài mồm vừa nguyên rủa trong lòng “Chết đi” đấyyyyyy!

Tôi không thể đoán biết được cơn bão bất thường này sẽ còn dữ dội đến đâu, sức tàn phá sẽ còn dữ dội đến mức nào.

Cổ họng khô rát, mắt không chớp nổi, cứ như đang bị một mũi kim xuyên vào.

Ryuuto đang dựa vào vai tôi, môi run rẩy và thở dài rên rỉ.

- ... Bỏ đi... Thôi bỏ đi... Hotaru.

Phải đấy, Amemiya. Đừng tiếp tục nữa. Để sự thù hận tăng thêm nữa là vô cùng nguy hiểm.

Trong đầu tôi xuất hiện những tín hiệu cảnh báo, cổ họng thít lại, tôi bắt đầu thở một cách khó khăn.

Đừng cố gắng khiến ông ta tổn thương thêm nữa! Những lời nói ra từ miệng bạn sẽ dồn ông ta đến chân tường!

Ông ta đã quay ngược thời gian bởi khát khao tìm lại quá khứ đã mất, nếu bây giờ bị phủ nhận hoàn toàn, chẳng phải ông ta sẽ muốn phá hủy tất cả hay sao. Amemiya, bạn đang làm một việc quá sức nguy hiểm đấy!

Bạn thực sự có ý định tự diệt với ông ta ở nơi này sao?

Tám lưng của Kurosaki cử động.

Khi tôi nhìn thấy ông ta rút ra một vật lấp lánh ánh đen khỏi vạt áo vest, trong một khoảnh khắc toàn thân tôi lạnh toát.

Ryuuto định lao về phía Amemiya nhưng chị Maki đã túm lấy cánh tay và buộc cậu ấy dừng lại.

Chị Maki, tại sao?

Họng súng chĩa thẳng về hướng Amemiya. Amemiya không hề chùn bước. Cô ấy buông ra những lời mang tính quyết định cuối cùng dành cho Kurosaki.

- Ai thêm yêu loại đàn ông như ông! Vì mẹ biết nếu kết hôn với ông sẽ chỉ chuốc lấy bất hạnh thôi nên đã vứt bỏ ông để cưới bố! Và tôi cũng giống mẹ!

Không phải! Chuyện đó sai rồi!

Những lời phủ định vang vọng, trong đầu tôi, không hiểu là tiếng la hét của tôi hướng về phía ai nữa.

Tôi lách người qua Ryuuto lúc này cánh tay vẫn đang bị chị Maki nắm chặt. Hai người vô cùng kinh ngạc khi tôi quay lưng về phía họ và vùng chạy đến chỗ Amemiya.

Tại sao tôi có thể làm việc liều lĩnh đó, chính bản thân tôi cũng không hiểu được.

Đối với câu chuyện này, tôi chỉ là một khán giả, làm một người theo chủ nghĩa an toàn là trên hết. Thế mà, tại sao vào đúng thời điểm này, tôi lại định trở thành người liên quan đến câu chuyện ấy cơ chứ...?

Có phải vì tôi không thể chịu nổi khi thấy có người chết trước mắt mình, hay là vì tôi đã bị Kayano cuốn hút, do cô ấy gợi lại trong tôi kí ức về Miu, vì tôi nhớ ra ánh mắt buồn thảm của Amemiya khi cô ấy nói chuyện với tôi trong thư viện, hoặc vì tội lỗi mà người đàn ông này gây ra, ông ta đã bán linh hồn cho ác quỷ và quay ngược thời gian, khiến tôi có cảm giác đó cũng chính là tội lỗi của mình...

Tôi hoàn toàn không thể lý giải được sự thôi thúc mãnh liệt đã khiến tôi có hành động ấy thực chất là thứ gì.

Nhưng chắc chắn, chuyện cơ thể tự động trước khi trái tim kịp lên tiếng là điều vẫn thường xảy ra. Khi ấy, nỗi sợ, sự lưỡng lự, sự hèn nhát, những tính toán

trong đầu đều bị thổi bay trong một khoảnh khắc.

Chỉ khi làm như thế, điều bắt buộc phải được truyền đạt...

Tôi dường như lao cả thân mình vào Kurosaki và giữ chặt lấy cánh tay của ông ta.

- Inoue...!

Amemiya la lên kinh ngạc.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy gương mặt của Kurosaki phía chính diện.

Ông ta là một người đàn ông cao gầy mang nét mặt của cậu bé được vẽ trong tập ký họa của Amemiya. Từ câu chuyện của những người khác, tôi đã mừng tượng ra một bộ dạng hắc ám xấu xa tựa ác quỷ, và chính vì thế, tôi hoàn toàn bất ngờ khi nhìn vào gương mặt trống rỗng vô hồn như xác chết này.

Mái tóc nâu sáng, cặp mắt như hai viên bi thủy tinh pha sắc xanh. Dù sở hữu gương mặt dễ dàng bỏ bùa phái nữ nhưng cơ mặt chảy dài, hốc hác như một người già đã sống trên trăm tuổi. Trông như thể ông ta muốn chấm dứt câu chuyện này sớm phút nào hay phút ấy.

Người này là Kurosaki...?

Hoàn toàn khác với những gì tôi nghĩ. Có chút gì đó mong manh... và buồn bã...

Người đàn ông này thực sự là ác quỷ đã nhốt Amemiya vào thế giới của bóng đêm sao?

Những gì ông ta làm với Amemiya không phải chuyện có thể tha thứ được. Nhưng đôi mắt chất chứa đau thương và tuyệt vọng này khiến nỗi buồn đau nặng nề như đâm thẳng ngực tôi, vượt lên trên cả sự tức giận.

Phải, chính tôi cũng đã mong muốn điều đó! Dù đánh đổi bằng bất kỳ thứ gì, tôi cũng muốn quay ngược thời gian!

- ... U, Amemiya, điều bạn vừa nói là sai rồi, Kayano không nói về ông ta như thế. Làm như thế này sẽ chẳng cứu được ai cả. Cả bạn và ông ta sẽ chỉ còn lại đau thương mà thôi.

Tôi thở dốc và thì thào, đúng lúc ấy...

- ... Đúng thế, Hotaru đã nói dối. Kayano dù thế nào cũng phải kết hôn với Takashi vì một lí do hoàn toàn khác.

Trong lễ đường tĩnh mịch với bầu không khí căn như sợi dây đàn, một giọng nói vang lên trong trẻo như khúc dạo của đại phong cầm.

Bỏ lại chị Maki và Ryuuto đang kinh ngạc sau lưng, chị Tooko tiến gần về phía chúng tôi, hai bím tóc đuôi sam mỏng dài vung vẩy.

Kurosaki ngoái lại nhìn, mắt mở to cảnh giác. Mặt Amemiya tái mét khi cô nhìn thấy cuốn vở vẽ chị Tooko đang ôm bên mình.

- Tôi chỉ là một người thích đọc tất cả việc có mặt trên đời này, không hơn. Tôi chẳng liên quan gì tới câu chuyện của hai người cả. Nhưng cũng chính vì tôi chỉ là người đọc, nên cũng có lúc nhận ra được nhiều điều. Những nhân vật chính của câu chuyện luôn trở nên xa cách bởi suy nghĩ tiêu cực và không thấu hiểu lẫn nhau để rồi đi đến một kết cục bi thảm. Một câu chuyện lẽ ra phải kết thúc có hậu, chỉ vì chút hiểu lầm hay mưu mẹo vặt vãnh cũng sẽ nhanh chóng hóa thành bi kịch trong phút chốc.

Cả Heathcliff và Catherine trong Đồi gió hú cũng vậy.

Sống trong một ngôi làng nơi thâm sơn cùng cốc của nước Anh, con gái của một linh mục cô độc chán ghét con người, tài liệu hầu như không có, kinh nghiệm lại càng không, chỉ bằng trí tưởng tượng phi thường đã cho ra đời cuốn tiểu thuyết duy nhất trong cả cuộc đời và đưa nó đến với toàn thế giới... Hotaru đã bao giờ đọc câu chuyện tuyệt diệu về cơn đói khát, sự trả thù, tình yêu và căm hận này chưa?

Thời điểm cuốn sách được xuất bản, các nhà phê bình đã họp nhau lại, bàn tán bằng những lời thô lỗ, nào là trái đạo đức, đầy khiếm nhã, không thể được gọi là văn chương, rồi thì cấu trúc tổng thể là một thất bại không sao hiểu nổi. Có cả sự sỉ nhục quá đáng đến mức gán cho Đồi gió hú cái tên “Đồi héo úa”. Những cảm xúc mãnh liệt gần như trở thành bạo lực của nhân vật trong truyện cũng khiến độc giả cau mày, và vì thế sách hoàn toàn không bán được.

“Cô gái văn chương” ưỡn thẳng lưng, điệu bộ như thách thức bất cứ ai và tiếp

tục những lập luận của mình. Nét thông minh lấp lánh trong đôi đồng tử trong veo đen láy.

- Càng đọc cuốn sách này, tôi càng cảm thấy đói bụng. Con đói khát cồn cào trong tâm trí, cổ họng thắt chặt không sao chịu nổi, đầu nóng bừng lên bởi cảm giác đói như muốn phát điên, việc hít thở trở nên rất khổ sở. Vậy mà không hiểu tại sao, lần nào tôi cũng đọc cho đến trang cuối cùng.

Những con người xuất hiện trong câu chuyện này, ai cũng thể hiện chủ nghĩa cá nhân của mình một cách vô cùng quyết liệt, ai cũng ích kỷ. Ở đó chỉ toàn những con người khiến chúng ta có cảm giác không thể nào kết thân được, dù yêu thương, dù phiến muộn, dù căm hận, họ cũng chỉ biết chửi rủa lẫn nhau, làm tổn thương nhau, phơi bày cảm xúc của mình ra như loài thú nhe nanh vạy.

Chỉ cần nhắc đến những chi tiết như việc Catherine lúc nào cũng cúi kính và tuyệt thực, Heathcliff là một kẻ theo đuổi sự hận thù nảy sinh do hiểu lầm, Nelly cũng toàn làm những chuyện thừa thãi và nói những điều làm rối ren tình hình, cả thái độ đầu ác ý ban đầu và thân thiện về sau của Catherine đời thứ hai đối với Hareton là quá đủ!

Tôi muốn cắm đầu vào trong sách mà hét lên rằng “Này, mấy người, quan tâm đến người khác một chút đi, hít một hơi thật sâu và bình tĩnh lại đi, hãy bước ra thế giới mà mở rộng tầm nhìn hạn hẹp của mình đi!”.

Nhưng mà, câu chuyện thô lỗ nhường ấy... những con người đầy rẫy khiếm khuyết sống trong thế giới bị khóa chặt ấy... những tâm hồn ngay thẳng không vương chút giả dối ấy... dần khiến tôi yêu mến đến mức tưởng như nổ tung lồng ngực.

Và như thế, dần dần tôi nghĩ rằng nếu có một tình yêu mà hai trái tim trôi buộc nhau một cách cởi mở không giấu giếm, vật lộn khao khát nhau đến mức cực hạn chẳng phải thật tuyệt sao, nếu có một người để mình yêu và được yêu đến mức độ như vậy thì dù không có ai khác cũng chẳng thành vấn đề, nếu có thể gặp gỡ người đó thì chẳng phải trên đời này không còn điều gì hạnh phúc hơn nữa hay sao.

Cuốn sách này là câu chuyện như thế đấy.

Cho dù cảm thấy nổi bất an và hoảng sợ như muốn phá tung lồng ngực, mắc kẹt trong một thế giới tựa như cơn giông bão cần quét thì vẫn đọc tiếp không sao dừng lại được... Vừa sợ hãi, vừa căm hận, vừa phủ nhận nhưng lại không thể chậm trễ dù chỉ một giây... Ngay cả những khiếm khuyết cũng trở thành ma lực đầy cuốn hút... Đó là câu chuyện mang sức mạnh như thế đấy.

Chỉ sử dụng kỹ thuật tuyệt đối không thể viết ra những áng văn như thế. Câu chuyện ấy được viết bằng linh hồn của tác giả Emily. Chính vì thế mà sau một trăm năm, người ta vẫn tiếp tục đọc nó.

Kurosaki hạ bàn tay đang giữ khẩu súng lục xuống, nhìn chị Tooko bằng ánh mắt như đang nhìn một sinh vật lạ.

Rốt cuộc con bé này là ai?

Tại sao mình lại đứng im và lắng nghe những lời của cô ta bằng bộ mặt đờ đẫn như thế này?

Trái lại, Amemiya cúi đầu run rẩy về đau đớn.

Chị Tooko cup mi xuống, gương mặt trở nên buồn bã và nói.

- Kurosaki và Kayano rất giống hai nhân vật xuất hiện trong Đồi gió hú là Heathcliff và Catherine. Hai người chơi với nhau từ bé, không rời nhau dù chỉ trong khoảnh khắc, lớn lên cùng với suy nghĩ linh hồn của người kia cũng chính là của mình, nhưng Catherine khi đến tuổi kết hôn đã lấy con trai của một gia đình tử tế là Edgar. Catherine nói với Nelly rằng dù mình có lấy Heathcliff thì cũng chỉ đi đến sự hủy hoại mà thôi. Nghe được câu chuyện ấy, Heathcliff đã biến mất khỏi Đồi gió hú.

Nhưng người Catherine yêu thật lòng lại không phải Edgar mà chỉ có Heathcliff. Cũng giống như đối với Heathcliff, Catherine là người phụ nữ duy nhất anh ta trân trọng...

Hai đồng tử của Kurosaki dao động dữ dội, Amemiya nhắm chặt hai mắt, dường như đang chờ đợi những điều mình rất không muốn nghe.

- Catherine đã nói thế này với Nelly. Nếu cô kết hôn thì có thể giải phóng

Heathcliff khỏi người anh Hindley, thậm chí còn có thể giúp anh thay đổi địa vị xã hội... Đó là lí do lớn nhất để cô kết với Edgar... tất nhiên chuyện đó không được thông cảm nếu xét theo lẽ thường. Cô không thể tránh khỏi việc bị chỉ trích là trái đạo đức. Thế nhưng đối với Catherine thì đó chính là thứ tình cảm thuần khiết không vẩn đục xuất phát từ tình yêu cô dành cho Heathcliff.

Catherine quả quyết rằng linh hồn mình và Heathcliff được tạo thành từ cùng một thứ và nếu so với linh hồn của Edgar thì khác nhau một trời một vực, như ánh trăng và ánh chớp, như sương và lửa.

Cô ấy nói rằng “Tình yêu dành cho Edgar sẽ thay đổi theo năm tháng nhưng tình yêu hướng về Heathcliff thì tuy nhìn vào không có gì vui vẻ nhưng sẽ không bao giờ mất đi, giống như tảng đá nền bất biến vĩnh cửu. Tôi thuộc về Heathcliff...”

Kurosaki cảm lạnh từ nãy đến giờ, lần đầu tiên biểu lộ sự kích động và cất tiếng.

- Tóm lại cô định nói gì đây? Định lên lớp tôi rằng tình cảm của Kayano cũng giống với Catherine hay sao? Rằng cô ta trở thành vợ Amemiya vì muốn cứu vớt con người đáng thương là tôi đây? Thật ngớ ngẩn. Đó chỉ là ảo tưởng của cô mà thôi. Kayano đã vừa cười vừa nói với tôi về đám cưới. Cô ta còn nói nếu lấy tôi sẽ không thể sống trong dinh thự có bể bơi, không thể nuôi Yorkshire nữa đây.

Hai mắt chị Tooko rom róm, gương mặt càng lúc càng rầu rĩ hơn.

- Phải rồi. Dù tôi có nói gì đi nữa, ông cũng không thể tin được phải không? Vì vậy, tôi sẽ cho ông thấy bằng chứng tình yêu của Kayano.

Ông và Kayano đã sử dụng mật mã bằng các chữ số để trao đổi thư với nhau đúng không? Trước khi nghỉ học, Kayano đã để lại trên tường và bàn của lớp học vô vàn những thông điệp muốn nhắn gửi cho ông. Mặc dù đã bị xóa sạch nhưng trong báo tường hoặc các tuyển tập văn thời điểm đó vẫn còn ghi lại câu chuyện về những dãy số bí ẩn do ma quỷ để lại và nhờ đó, tôi có thể biết một phần của những thông điệp ấy.

Chị Tooko lấy sổ tay học sinh và mở ra.

Tôi giật thót khi nhớ ra rằng mình đã trông thấy những tập bài văn trên bàn câu lạc bộ Văn học. Cách làm của chị Tooko đã đưa cuộc điều tra đi đúng hướng.

Chị ấy chậm rãi đọc to những dãy số được chép trong cuốn vở.

- “18 5 29 35 2 18 30 35 12 6 29 35 12 6 29 35 2 18 30 35 18 5 29” “17 26 13 35 18 5 29 35 15 29 4 28 33 35 15 29 26 4 33”.

Mật mã riêng của hai người bắt đầu bằng chữ “K” trong “Kayano”.

Cô gái mà người ấy yêu, đêm này qua đêm khác lang thang trong trường, để lại những thông điệp, và giờ, những thông điệp ấy đang được hé lộ...

“Aoi là tôi, tôi là Aoi”

“Yêu Aoi vĩnh viễn”

Đôi mắt Kurosaki mở lớn như thể sắp rách đến nơi, bàn tay cầm súng bắt đầu run lên. Bộ dạng đó làm tôi nghĩ đến một gã thanh niên rất dễ bị tổn thương.

- Nói dối! Nếu cô ta yêu tôi, tại sao lại phản bội tôi? Vì muốn mở ra tương lai cho tôi ư? Làm sao tôi công nhận được cái thứ lí do ấy chứ!

Chẳng lẽ không từ ngữ nào có thể truyền đến trái tim đã hóa đá bởi sự hận thù đó hay sao. Thế nhưng chị Tooko không hề chùn bước đáp lại ông ta.

- Vậy thì tôi sẽ đưa ra bằng chứng tình yêu thuyết phục nhất của Kayano. Kayano để bảo vệ tương lai của ông và bằng chứng tình yêu của mình đối với ông nên đã phải kết hôn với Takashi. Bằng chứng đó là...

Lúc đó, Amemiya hát tung chiếc khăn voan màu trắng ra và hét lên.

- Dừng lại đi! Đừng nói ra!

Bờ môi của Amemiya tái mét như người ngâm mình dưới biển một lúc lâu. Bờ vai nhỏ run rẩy dữ dội khi cô ấy thở gấp, nhìn trân trân vào chị Tooko như van xin.

- Xin chị... hãy dừng lại. Chỉ riêng chuyện ấy, xin đừng nói ra. Làm ơn, em xin chị.

- Nhưng, Amemiya, Kurosaki là...

- Không! Không được nói!

Khi chị Tooko im lặng với vẻ bối rối thì từ phía sau, giọng nói của Ryuuto

vang lên.

- Cô ấy... Hotaru là con gái ông, Kurosaki.

Amemiya quay ngoắt về phía Ryuuto như bị điện giật.

- Cậu nói chuyện ngu ngốc gì vậy hả?

Ryuuto gườm gườm nhìn Kurosaki đang nhăn nhó, rên rĩ bằng cặp mắt sáng sâu thẳm. Cậu ấy ôm chặt bụng và bắt đầu bước đi chậm chạp từng bước một.

- ... Ừ, Hotaru đã nói cho tôi nghe! Ngày mà ông cho Hotaru ăn, bảo sẽ không gặp lại cô ấy nữa và rời khỏi nhà... Cô ấy trở nên loạn trí đến mức vung gậy đánh golf đập phá đồ đạc trong phòng... Ừ... Việc ông bỏ đi đã gây nên cú sốc lớn đến nhường ấy đấy. Hotaru đã bám vào tôi và mặc sức nói ra đủ chuyện.

Amemiya van nài “Dừng lại đi, Ryu!”

Thình thoảng, Ryuuto lại phải vịn vào ghế, vừa thở dốc khó nhọc vừa bước chậm chạp trên lối đi. Trong lúc bước đi như thế, cậu ấy hỏi Amemiya với thái độ nghiêm khắc không chút mỉa mai.

- Này, Hotaru? Cậu đã nói với mình phải không? “Người đàn ông đó là người cha thật sự của mình. Mẹ đã kết hôn với bố để có thể sinh ra mình”.

- Dừng lại...

- ... Ừ. “Người mà mẹ yêu là Kurosaki, bố thật đáng thương.”

- Dừng lại! Ryu! Làm ơn dừng lại ngay đi!

Amemiya bật khóc. Ryuuto hét lớn.

- Cậu đã nói mà, Hotaru! Rằng Kurosaki là người cha thật sự...! Cậu... chính cậu đã nói vậy với mình!

- Khônggggggggg!!

Đến đây, Amemiya lấy tay bịt chặt hai tai, lắc đầu quây quây và ngồi thụp xuống.

Chị Tooko buồn rầu lên tiếng, nói với Kurosaki lúc này vẫn đang mở to hai mắt sững sờ.

- Những gì Ryuuto nói là sự thật. Những đoạn mật mã Kayano để lại ở lớp cũng chứa đựng thông tin đó. “21 18 5 32 35 15 26 34 35 22 5 4 35 22 13 18 32

35 18 5 29”, nghĩa là “Bảo vệ con của Aoi”...

Từ cổ họng của Kurosaki phát ra một tiếng rên như của loài dã thú. Ông ta vẫn chưa thể tin... hay nói đúng hơn là không muốn tin. Trong suy nghĩ của ông ta, sự mâu thuẫn cứ lặp đi lặp lại. Lời tuyên bố cuối cùng dành cho ông ta đến từ chị Maki.

Chị Maki đứng một mình nơi góc tường, quan sát mọi việc bằng đôi mắt bình thản, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng.

- Thời điểm đó, Kujo Kayano đang ở dưới sự quản lý của người giám hộ Gotou Hironobu. Nếu việc cô ấy có thai với người đàn ông không rõ lai lịch được ông Kujou nhật về từ nước ngoài bị lộ ra thì chắc chắn sẽ bị cưỡng ép phá bỏ. Chính vì viết điều đó nên Kayano mới vội vã tìm cho mình một người chồng có đủ cả địa vị và tài chính vì một mục đích duy nhất là bảo vệ đứa bé trong bụng. Đó chính là Amemiya Takashi...

Cách suy nghĩ của Kayano thật đáng sợ, ích kỷ và nông cạn. Tôi không hề may mắn có ý định sẽ bên vực Kayano. Ông Amemiya đã luôn làm tưởng con của người đàn ông khác là giọt máu của mình và nuôi dạy đứa trẻ đó nên người, còn nỗi bất hạnh nào khủng khiếp hơn. Sau đó, còn bị cha ruột đứa trẻ đem lòng hận ngược, bị cướp mất công ty, khiến bệnh tim mãn tính trở nặng và cuối cùng qua đời. Tôi thực tình chỉ có thể nói rằng ông ấy là một con người quá sức đáng thương mà thôi.

Cùng với ánh mắt điềm tĩnh không hề dao động, những ngôn từ như gai nhọn mang sức thuyết phục không thể chối cãi xuyên thẳng vào tâm trí tôi.

Kurosaki mở to mắt, mặt mày xanh lét. Sự chấn động mà ông ta đang phải chịu đựng truyền cả sang tôi, làm lưng tôi toát mồ hôi lạnh.

Biết chuyện cô bé mà bản thân luôn hành hạ bởi nghĩ rằng đó là con gái của gã đàn ông đáng ghét, lại chính là con ruột của mình... hẳn là ông ta vô cùng tuyệt vọng. Điều ông ta đạt được sau khi bán linh hồn cho ác quỷ và quay ngược thời gian, cuối cùng lại là tội ác làm vấy bẩn và hủy hoại con gái ruột của mình.

Amemiya gục người xuống sàn, tà váy mở rộng, ôm chặt lấy thân thể của

mình và khóc rầm rút.

Chị Tooko nhẹ nhàng nói với Amemiya.

- Hotaru... Em đã biết Kurosaki là cha đẻ của mình đúng không? Bà giúp việc Wada đã giao cho em lời nhắn của mẹ để lại. Chuyện ấy được ghi trong cuốn *Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm* của George MacDonald mà mẹ em đã đọc hồi còn nhỏ đúng không...?

Chị đã nhìn thấy bộ MacDonald toàn tập trên giá sách của căn phòng dưới hầm. Chỉ thiếu đúng một cuốn *Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm* nhưng lại có Công chúa nhẹ cân do một nhà xuất bản khác phát hành. Vì tuyển tập truyện đồng thoại của MacDonald không còn được in nữa, nên không thể chuẩn bị được một cuốn giống hệt phải không?

Tại sao chỉ thiếu cuốn *Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm*? Rồi chị nghe Konoha nói rằng Amemiya đã đọc cuốn sách đó trong thư viện, và mặt trong của nó có viết những dãy số. Konoha cũng kể cho chị cả chuyện bà giúp việc Wada đã trao lại vật mà Kayano gửi gắm cho con gái vào ngày sinh nhật của Amemiya...

Đôi vai gầy của Amemiya run lên khi cô ấy bật khóc nức nở.

- ... Mẹ là một người tồi tệ... Bố lúc nào cũng lo cho gia đình vậy mà mẹ đã luôn lừa dối ông... Em không phải con gái của bố... Mà lại là con ruột của gã đó... Cuốn sách ấy viết đầy rẫy những tình cảm mẹ dành cho hắn... “Em yêu anh... Em yêu anh... Dù cơ thể có bị hủy hoại thì linh hồn em lúc nào cũng ở cạnh anh... Anh là em và em cũng chính là anh... Anh quan trọng hơn cả bản thân em... Thế nên, dù có phải đánh đổi bằng niềm hạnh phúc được ở bên anh đi nữa, em cũng muốn mở ra cho anh một tương lai tươi sáng... Thực ra anh rất sáng dạ, nhẫn nại, lại đầy dũng khí, chỉ cần để ý đến diện mạo một chút thôi, chắc chắn sẽ là một người tuyệt vời không thua kém bất kỳ ai...”

Nỗi tuyệt vọng chất chứa trong giọng nói run run và bộ dạng khóc lóc sụt sùi của Amemiya.

- ... Tại sao mẹ để lại cuốn sách ấy cho em cơ chứ? Còn nhét cả mảnh giấy có

ghi gợi ý “Bắt đầu bằng “K” trong “Kayano”. Vì sao lại muốn cho em biết những chuyện này.

Dù chỉ trong suy nghĩ, chắc chắn mẹ cũng chẳng bao giờ ngờ rằng em bị biết thành kẻ thế thân cho mẹ và được dạy cho thứ mật mã đó... Dù không có gợi ý kia, em vẫn đọc được chúng một cách trôi chảy. Trong khi bố yêu thương mẹ từ tận đáy lòng thì em đã phải đọc thư tình của mẹ gửi cho một gã đàn ông khác không phải bố. Mẹ đã phản bội bố, người luôn xoa đầu và vui vẻ nói với em “Con giống mẹ ghê”, người vừa mỉm cười vừa nói có thể kết hôn với mẹ đúng là một điều hạnh phúc... U, mẹ là kẻ xấu xa nhất. Bố thật đáng thương”.

“Tớ cũng nghĩ là nếu có thể đi đến một thế giới khác ở nơi xa xôi nào đó thì tốt biết mấy... Giống như cô bé trong cuốn sách này... Nếu tớ cũng có thể đi tới thế giới ban ngày thì tuyệt biết bao...”

“Chuyện đó là bí mật. Mình không được phép tiết lộ cho bất cứ ai.”

Trong phòng đọc của thư viện, Amemiya thì thầm buồn bã, ôm cuốn sách cũ vào ngực.

Tại phòng hóa học, Kayano nhìn chăm chăm vào tôi bằng đôi đồng tử mong manh như chỉ chực tan biến.

Một cô gái nhỏ một mình gánh vác sự thực bị phơi bày sau 17 năm, quả là một điều vô cùng tàn nhẫn.

Amemiya đã ôm bí mật ấy trong lòng và một thân một mình dưới vực thẳm của bóng tối.

Rốt cuộc mọi chuyện rồi sẽ thành thế nào đây? Phải làm thế nào mới cứu được Amemiya và Kurosaki?

Bây giờ chúng tôi chẳng thể làm gì khác ngoài nín thở và dăm dăm nhìn cô ấy thổn thức. Khẩu súng tuốt khỏi tay Kurosaki, va xuống nền nhà phát ra một âm thanh sắc lạnh. Ông ta quỳ gối xuống sàn, tay ôm đầu, không rõ định xưng tội hay sám hối, lẩm bẩm từng câu đứt quãng.

- Con gái sao... Nếu tôi biết từ đầu... Nếu có thể gặp nhau như cha con...

Người này đã không còn là ác quỷ nữa, chỉ là một con người yếu đuối, giống

như chúng tôi.

Amemiya lắc mạnh gương mặt nhòe nước mắt và đứng dậy.

- Thôi đi! Đừng có làm ra vẻ ăn năn... Quá muộn rồi. Khoảng thời gian tôi bị ông làm cho khốn khổ sẽ không quay trở lại. Thế mà giờ ông định hối lỗi để làm bản thân thanh thản sao. Tôi không cho phép! Tôi sẽ căm hận ông suốt đời...!

Đôi mắt đỏ ngầu lóe sáng, cô ấy gào lên bằng giọng vỡ òa.

- Tôi oán hận ông! Tuyệt đối, tuyệt đối, không tha thứ! Tôi căm ghét ông nhất trên đời này! Ghét đến phát buồn nôn ấy!

Bộ dạng cúi gục đầu của Kurosaki, nhỏ bé và đáng thương, ngập tràn đau đớn, trông như ông ta có khả năng nhặt khẩu súng đang rơi dưới sàn lên và tự sát ngay lập tức.

Nhưng...

Cùng với tất cả nỗi đau bị dồn ép ra ngoài cùng một lúc, tôi chợt nhớ lại những từ mà Ryuuto vừa hét lên lúc này.

Amemiya biết Kurosaki là bố đẻ của mình nhưng Kurosaki không hề biết điều đó cho đến tận lúc này.

Nếu vậy, tại sao ông ta lại nói “Chúng ta sẽ không gặp lại” và rời khỏi dinh thự chứ? Tại sao ông ta giải phóng cho Amemiya?

Có thật Kurosaki đã sống ở dinh thự đó từ đầu không? Bà chị nhân viên văn phòng Saeko có nói gần đây giám đốc rất hay ở lại căn hộ thuê bên ngoài. Ryuuto cũng kể là những lần cậu ấy ghé vào thì trong nhà hoàn toàn không thấy sinh khí.

Liệu có phải trong căn nhà ấy chỉ có mình Amemiya không? Phải chăng chuyện Kurosaki rời bỏ Amemiya đã xảy ra từ trước.

Nhưng nếu Kurosaki đã rời bỏ Amemiya thì cô ấy đâu cần phải kết hôn để đòi lại tự do của mình nữa.

Vậy mà, tại sao cô ấy lại cất công gọi ông ta tới nhà thờ, cố tình ném ra những ngôn từ đầy khiêu khích? Vì mục đích phục thù sao? hay đơn thuần là muốn làm tổn thương ông ấy?

Không. Chắc chắn không chỉ có thể.

Tôi chỉ là một người đọc không hơn, nhưng đúng như chị Tooko đã nói, chính vì ở vị trí người đọc nên có thể phát hiện được nhiều điều. Chẳng phải cả Kayano và Amemiya, bằng lời nói và ánh mắt, đã cho tôi rất nhiều gợi ý hay sao?

Phải, câu chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Vẫn còn sự thật chưa được làm sáng tỏ.

Trong căn phòng dưới hầm tối, cảm xúc của Amemiya đối với Kurosaki chỉ có lòng căm hận thôi sao? Hoàn toàn không có một tình cảm nào khác?

Hơn nữa, vì sao Amemiya lại có mặt ở bệnh viện?

Mục đích thật sự của Amemiya là...

A... Nhưng chuyện đó...

Đầu và tai tôi nóng bừng lên như bị lửa đốt, tôi quay về phía Amemiya và hỏi.

- Amemiya, tại sao bạn đâm Ryuuto? Mình nghe nói bạn hẹn hò với nhiều bạn trai bắt đầu từ năm nay. Thời điểm đó đã xảy ra chuyện gì giữa các người sao?

Bờ vai của Amemiya giật thót rồi cô ấy quay ra nhìn tôi. Tôi tiếp tục nói bằng giọng khàn khàn run run trong cổ họng và tâm trạng như muốn khóc.

- Nay, tại sao bạn lại hoảng sợ đến vậy trước chuyện bạn là con gái của Kurosaki bị bại lộ? Tại sao bạn không nói cho Kurosaki về lời nhắn của mẹ mình? Vì sao bạn luôn giấu giếm cuốn sách ghi lại những cảm xúc của mẹ? Vì cảm thấy tội lỗi với bố sao? Cứ cho là vậy, thì vì sao bạn lại phải ý thức về tội lỗi với bố mình cơ chứ?

Amemiya lắc đầu liên tục, giống như đang phủ nhận giọng nói vang vọng trong tim mình. Khi cô ấy làm thế, những giọt nước mắt lại trào ra lăn chã từ đôi mắt đỏ ngầu.

Tình trạng của Amemiya trông cực kỳ không ổn, sắc mặt càng ngày càng xấu đi, vàng trán lấm tấm mồ hôi, có vẻ cô ấy đang vô cùng đau đớn.

Mặt Kurosaki cũng tái mét, hai tay ôm ghì lấy bụng và nghiến chặt răng.

Tôi cầu mong suy nghĩ của mình là sai lầm. Nếu mọi chuyện đúng như vậy, Amemiya thực sự rất đáng thương.

Tôi thề cầu nguyện trong đầu, nỗ lực đến mức hai thái dương đau nhức và đầu như muốn nứt làm đôi. Bên cạnh tôi, chị Tooko mở cuốn tập vẽ trong tay cho Amemiya xem. Trong đó có vẽ một cậu bé mang đôi mắt xanh...

- Hotaru, bức tranh này là em vẽ phải không? Cậu bé này có phải là Aoi...?

Amemiya vừa khóc vừa lắc đầu.

... Khô...ng

Cô ấy thở càng lúc càng khó nhọc. Chị Tooko khẽ thì thầm, mắt rơm rớm.

- Chắc hẳn mẹ đã kể cho em nghe câu chuyện về cậu bạn thân thiết từ nhỏ của mình... Mẹ cũng cho em xem cả ảnh nữa đúng không...

- Không... Không đúng...

Làn da trắng trong suốt của Amemiya dường như càng trong suốt hơn, hơi thở của cô ấy trở nên hỗn loạn.

- Bức tranh này được vẽ rất chi tiết bằng những nét mềm mại. Ít nhất chị chắc chắn rằng, Hotaru không hề hận “Aoi”.

Giọng nói của chị Tooko có cảm giác đang nhòe đi giống như đôi mắt vậy, lấp lánh một nỗi buồn sâu sắc.

Nhưng, chị Tooko...

- Hãy nói những cảm xúc thật của mình đi, Hotaru. Hai người có thể làm lại từ đầu mà.

Nhưng, chị Tooko... Tôi thì thào trong lòng với một thứ cảm xúc chỉ chực tuôn trào. Đó chắc chắn không phải một câu hỏi đúng đắn.

Giọng nói của Amemiya run rẩy. Một giọng nói đủ khiến người nghe cũng cảm thấy đầy đau đớn.

- Không, không. Thời gian không còn nữa rồi. Thời gian hết mất rồi.

Đôi chân mảnh khảnh lão đạo, thân thể gầy gò của cô ấy đổ sụp xuống như một cuống hoa héo tàn.

- Hotaru!

- Hotaru!

Ryuuto và chị Tooko la lên, Kurosaki đứng bật dậy lao về phía Amemiya.

Với đôi mắt trợn trừng hằn tia máu, miệng mở lớn, như thể trái tim của chính ông ta sắp nổ tung.

Đúng vào lúc ông ta định đỡ Amemiya dậy khỏi tư thế quỳ gối dưới sàn, cô đã hất bàn tay đó ra và hét lớn.

- Đừng có chạm vào tôi!

Khuôn mặt của Kurosaki đanh lại.

Mồ hôi chảy dài như những viên châu, Amemiya vừa thở khó nhọc vừa run rẩy. Giờ thì dù đứng từ góc nhìn của ai đi nữa cũng sẽ nhận ra rõ ràng rằng tình trạng cơ thể của Amemiya đang hoàn toàn không ổn.

Sự hồi hận đáng ghét trào lên trong lồng ngực. Tại sao tôi không nhận ra sớm hơn? Thứ mùi sạch sẽ mà tôi nghĩ thấy kéo theo cảm giác bất an khi được Kayano ôm chặt ở phòng hóa học. Đó là mùi được phẩm... mùi của bệnh viện.

Vì sao tôi lại không nhận ra chứ?

Người có bệnh không phải là Kurosaki.

Kayano đã thì thầm “Đến lúc rời xa thế giới này rồi”. Amemiya mà tôi trông thấy từ cửa sổ phòng bệnh. Gợi ý lúc nào cũng ra trước mắt tôi, vậy mà...

Người không còn thời gian nữa là Amemiya.

Có lẽ chỉ mình chị Maki biết chuyện. Chị ta nhìn chăm chăm chị Amemiya và Kurosaki bằng vẻ mặt nghiêm nghị, bằng ánh mắt bình tĩnh như thể chị ta coi việc tiếp tục quan sát câu chuyện này cho đến phút cuối mà không ngoảnh mặt đi là nghĩa vụ của mình.

Tôi rùng mình trước phong thái đó của chị Maki.

Rốt cuộc chị mong mỗi cái kết như thế nào hả?

Amemiya vừa thở gấp vừa thì thào với vẻ ân hận.

- Đã tiêm thuốc rồi cơ mà... Tôi được chú Takamizawa đưa tới bệnh viện, ngày nào... ngày nào cũng tiêm, thế mà... Thuốc hết tác dụng ngay lập tức... Chẳng bao lâu nữa tôi sẽ chết, giống như mẹ vậy.

Cô ấy chậm chậm ngược lên hướng ánh nhìn về phía Kurosaki. Mặt Kurosaki giờ chỉ còn một màu xanh mét.

- Ông... cũng biết phải không? Cho nên cái đêm nửa năm về trước, ông mới dùng tay siết cổ tôi và định giết tôi mà? Lúc đó, tôi chưa biết mình có bệnh và sẽ chết. Con giận dữ đối với tôi, sự tuyệt vọng của ông và cả ý định thực sự muốn giết chết tôi, tôi cảm nhận được tất cả...

Gương mặt Amemiya trở nên nhăn nhó.

- Tôi... trong lúc cổ họng bị siết chặt, đã nghĩ rằng cứ thế bị giết thế này luôn cũng không sao. Tôi cứ tin rằng vì tôi đóng vai mẹ mình không đạt nên ông hiểu ra rằng tôi và mẹ là hai người khác nhau, chính vì thế mà ông trở nên căm ghét tôi, không còn cần tôi nữa... Nếu thế, tôi bị giết cũng được... Nhưng...

Lông mày trĩu xuống, nỗi buồn sâu thẳm hiện lên trong đôi mắt cô ấy. Nhưng ngay sau đó, sự căm hận như ngọn lửa bùng lên thế chỗ.

- Ông vừa siết cổ tôi vừa nói “Vĩnh biệt Kayano, kẻ phản bội” phải không?

Kurosaki mang vẻ mặt như vừa bị đâm một nhát chí mạng vào tim.

- Ông chỉ không thể chấp nhận việc Kayano đã chết... Ông chỉ không thể tha thứ cho Kayano vì đã tự ý phát bệnh và rời bỏ thế giới này trước ông. Ông tuyệt vọng trước việc sẽ một lần nữa bị Kayano bỏ lại, nên ông nghĩ rằng thà giết tôi trước bằng chính tay mình còn hơn.

Trong mắt ông chỉ có nỗi mẹ mà thôi! Không hề có Hotaru ở đâu cả!

Vì thế... lúc đó tôi đã khóc. Thật đau đớn nếu phải chết khi vẫn là Kayano... Và rồi, tay ông rơi lỏng ra. Khi tôi nói “Tôi không phải là mẹ”, gương mặt ông trở nên sững sờ, buông tay khỏi người tôi, ra khỏi nhà và từ đó mãi không về nữa! Ông nghĩ rằng vì tôi không phải là Kayano nên đến giá trị để giết cũng không còn nữa! Ông vứt bỏ tôi để chạy trốn!

Bão... nổi lên cuồng loạn.

Con bão dữ dội, đánh đổ cây, bào mòn đá.

- Khi ông bỏ đi, tôi không biết sẽ phải làm gì. Tôi không thể ăn được gì. Chính ông đã biến tôi thành thế này!

Một tháng trước, khi nghe chú Takamizawa nói chuyện với bác sĩ ở bệnh viện và biết được mình sẽ chết, cuối cùng tôi cũng hiểu được tại sao ông lại định giết tôi. Để xác nhận chuyện đó, tôi đã đến công ty của ông nhưng ông không chịu gặp. Tôi đã vừa đu trên xích đu trong công viên giữa đêm vừa cười đầy. Ông đúng là một kẻ hèn nhát.

Vì sợ phải nhìn thấy cái chết của tôi – người giống hệt mẹ, ông đã bỏ chạy. Thế nhưng, hễ tôi hẹn hò với ai thì ông lại tìm cách xua đuổi người đó xa khỏi tôi. Cho dù vậy, ông vẫn không về nhà. Tôi lại gần thì ông bỏ chạy. Tôi để mặc cho mưa trút xuống mình và phá ra cười, sao lại có gã đàn ông hèn ké, nhát gan, yếu đuối đến thế cơ chứ! Chính lúc đó tôi nảy ra suy nghĩ sẽ phục thù ông. Trước khi chết, tôi sẽ cướp đi mọi thứ của ông, sẽ để sự trả thù của tôi ghim sâu vào tâm trí ông cả đời không thể xóa bỏ!

Những ngôn từ tuôn ra cùng nước mắt, nghe như một lời tỏ tình.

Dù cô ấy hét lên rằng mình sẽ trả thù thì đôi mắt đang ngược lên nhìn Kurosaki kia lại nói lên một thứ cảm xúc hoàn toàn trái ngược.

Vì sao Amemiya không truyền lại lời nhắn của Kayano cho Kurosaki?

Vì sao cô ấy phủ nhận việc mình là con gái của ông ta đến mức ấy...

Ryuuto từng nói: “Cảm xúc mạnh mẽ nhất của con người là lòng căm hận. Khi có sự oán hận, tình yêu lại càng dài lâu. Chính vì yêu nên mới có thể tiếp tục căm hận, chính vì căm hận nên mới có thể tiếp tục yêu”.

Một Amemiya đu đưa trên chiếc xích đu, nhìn trân trân vào bóng tối trong đêm giông bão.

Một Ryuuto đã đem lòng yêu Amemiya ấy.

Khoảnh khắc ấy, gương mặt đầy thống khổ, Ryuuto tựa người vào băng ghế, trân trân nhìn Amemiya khi cô ấy liếc mạng trút sự căm thù lên một người đàn ông khác.

Thế rồi, cả chị Tooko cũng...

- Hai người có thể làm lại từ đầu mà.

Chắc rằng chị Tooko đã hiểu câu nói đó chỉ là một lời cầu nguyện không bao

giờ trở thành hiện thực.

Bằng ảo tưởng ấy, chị Tooko đã khuấy động cơn bão Amemiya luôn giữ chặt trong lòng.

Chị ấy đã đưa bí mật của Kayano ra ánh sáng, chứng minh rằng thực sự Amemiya và Kurosaki không ai cần phải chịu đau đớn trong đói khát cả. Từ giờ về sau, chỉ cần hai người bước đi trên con đường đúng đắn thì có thể lấp đầy cái bụng rỗng không của mình, bao nhiêu lần cũng được.

Để sửa chữa quá khứ thì cứ quay ngược thời gian là được. Đó là một câu trả lời thật dễ dàng. Nhưng, thời gian không thể quay trở lại!

Đó là chuyện hoàn toàn không thể!

Điều ước của tôi cuối năm lớp 9, dù có cầu nguyện nhiều đến đâu cũng không thể trở thành hiện thực.

Lấy lại khoảng thời gian đã mất khi ta đi sai đường và trở về vị trí cũ là việc con người không làm được.

Và chị Tooko dù ăn các câu chuyện và có trí tưởng tượng không giới hạn thì chị ấy cũng không phải đáng toàn năng.

Giống như chúng tôi, chị Tooko – một học sinh cấp ba, chỉ là một “cô gái văn chương”, một người đọc truyện đơn thuần mà thôi.

Trong thế giới chúng ta đang sống, thực sự có những chuyện dù chúng ta cố gắng làm gì đi nữa cũng không thể thực hiện được... và cả những cơn đói khát dù làm gì cũng không thể lấp đầy...

Chị Tooko đứng im như khúc gỗ, đôi mắt đen ánh lên nỗi buồn.

Amemiya tiếp tục trút ra ngoài lòng hận thù mang danh tình yêu và vươn cánh tay gầy như cành cây khô về phía Kurosaki. Gương mặt nhăn nhó chất chứa nỗi buồn đầy tuyệt vọng.

- Thứ tình cảm trong tôi mà tôi nghĩ đó là tình yêu dành cho ông chính là lời nguyện của mẹ. Chắc chắn là mẹ... đang tiếp tục sống bên trong tôi. Đây không phải là cảm xúc của tôi.

Mặc dù phủ nhận, nhưng cả bàn tay trắng xanh lẫn ánh mắt như đang tìm

kiếm nơi dựa dẫm của cô ấy đều hướng cả về Kurosaki.

Amemiya bám lấy người Kurosaki như thể sắp ngã nhào, vùi mặt vào ngực ông ta và sụt sùi khóc.

- Nhưng... nếu không có ông thì tôi cũng không tồn tại. Dù tôi ở đâu thì tâm hồn tôi cũng quay về căn phòng màu xám dưới tầng hầm đó.

Amemiya cự tuyệt chuyện ăn uống, chối bỏ hiện thực, ước nguyện được sống trong cảnh cầm tù dưới tầng hầm mãi mãi.

Chỉ có điều đó... mới là hiện thực của Amemiya.

Vì điều đó, cô ấy đã khiêu khích Kurosaki nhằm gọi ông ta quay về khu vườn thu nhỏ của họ.

Người muốn quay ngược thời gian, không chỉ có một mình Kurosaki.

Amemiya cũng thế.

Hẳn Amemiya cũng không biết đó là yêu hay hận nữa. Nhưng dù như vậy, Amemiya vẫn muốn ở cùng Kurosaki trong khoảng thời gian cuối cùng còn sót lại. Cô ấy muốn Kurosaki không xem cô là mẹ nữa mà nhìn nhận cô là chính bản thân cô.

Đêm này qua đêm khác, khi đi lang thang với thân phận Kayano, Amemiya vẫn luôn kiếm tìm một mình Kurosaki mà thôi.

Kurosaki và Amemiya, quả thực rất giống nhau, không hề gây chút cảm giác xung khắc nào, cứ như ngay từ đầu họ là hai người cần phải ở bên nhau vậy.

Đương nhiên rồi, vì hai người họ là cha con.

Nhưng đối với hai người ấy, đặc biệt là với Amemiya, chuyện đó không có ích gì cả.

Dường như Kurosaki đang lưỡng lự xem nên đỡ lấy Amemiya hay ôm chặt cô ấy. Gương mặt nhăn nhó vì đau khổ, ông ta thì thầm bằng giọng trầm thấp nghèn nghẹn.

- Ta không muốn... trao cô cho bất kỳ ai. Đúng như cô nói, ta sợ phải chứng kiến cái chết của cô nên đã bỏ chạy khỏi căn nhà đó, nhưng lại không thể từ bỏ cô... Dù ở đâu, làm gì, ta cũng nghĩ về cô. Mỗi khi định ăn cơm thì cơn buồn nôn

lại trào lên... khiến cho ta không thể... ăn được chút gì.

Những ngón tay thon gầy dừng lại ngay trước khi chạm vào tóc Amemiya như ngăn ngại và rồi nắm lại thật chặt.

- Mỗi khi nhìn thấy cô bước bên người đàn ông khác, ta cảm thấy cực kỳ buồn nôn... đầu nóng bừng và bị thôi thúc bởi ham muốn giết chết gã đó. Khi ta nhận được lá thư cô viết thông báo là sẽ kết hôn, ta có cảm giác... thế giới sẽ sụp đổ ngay trước mắt...

Những từ ngữ chất đầy đau thương và hối tiếc thoát ra từ bờ môi khô khốc.

- ... Thật sự... nếu có thể gặp nhau... với thân phận là cha và con gái...

Lông mày chị Tooko trĩu hằn xuống, gương mặt như sắp òa khóc ngay lập tức.

Ryuuto nắm chặt lấy thành ghế và cắn chặt môi.

Tôi cũng có cảm giác trái tim mình bị tóm lấy và xé toạc.

Bởi vì đối với Amemiya, đó là câu nói tàn nhẫn nhất của Kurosaki.

Bởi vì người ta không thể không nhận ra câu nói đó có nghĩa là người ông ta yêu nhất từ đầu đến cuối chỉ có Kayano.

Đó có lẽ là hiện thực không hề may mắn đối trá. Nhưng lời nói ấy cũng chắc chắn không phải Amemiya trông chờ đến mức đánh đổi sinh mạng của mình.

Amemiya vung cánh tay quán băng lên và đâm vào ngực Kurosaki.

Khuôn mặt vẫn vùi vào ngực Kurosaki, bằng chút sức lực cuối cùng còn sót lại, cô ấy đâm vào ngực ông ta hết phát này đến phát khác trong câm lặng, như muốn thể hiện nỗi hận đến mức không chịu nổi.

Kurosaki cắn chặt răng chịu đựng, khẽ rên lên nho nhỏ.

Cuối cùng, Amemiya đứt hơi, vòng hai tay ôm lấy cơ thể Kurosaki.

Sự kinh ngạc hiện lên gương mặt của Kurosaki.

- ... U, mặc dù tôi căm hận ông... Dù tôi không yêu thương gì ông, nhưng... tôi cũng từng thấy giấc mơ mà ở đó tôi là nhân vật chính của một câu chuyện khác và gặp ông với tư cách là con gái của ông... Tôi cũng từng mơ ước được sống trong một gia đình bình thường hạnh phúc, có mẹ, có ông... Nếu thế thì sẽ

chẳng ai trở nên bất hạnh cả... Cả bố, cả cô Reiko, rồi cả ông và tôi nữa... Mọi người sẽ không ai phải đau khổ cả...

Amemiya ngẩng mặt lên.

Tôi sống người.

Tôi có thể thấy Amemiya dường như sắp sụp đổ bởi nỗi đau hành hạ cả cơ thể lẫn tâm hồn. Nhưng khi cô ấy ngược lên nhìn Kurosaki bằng gương mặt nhòa nước mắt, ngay sau khoảnh khắc bốn mắt gặp nhau, đôi đồng tử nâu đen đắm lệ khổ đau, chậm chậm ánh lên một nụ cười.

Những giọt nước mắt ứa ra rơi lã chã từ khóe mắt.

Dù phủ nhận tình cảm với người mình yêu nhất trên đời, dù biết rõ rằng đó là một tình yêu không bao giờ được đáp lại, giây phút cuối cùng của cuối cùng, cô ấy vẫn giữ nét mặt trong sáng thuần khiết...

Kurosaki mở to mắt vì kinh ngạc.

Amemiya cũng nhìn lại người cô yêu đến mức căm hận, đôi mắt nheo lại hiền hòa, rồi thì thầm với giọng mềm mại mong manh.

- Bố...

Có lẽ tôi sẽ không thể nào quên nổi... vẻ choáng váng gần như phát điên trên gương mặt Kurosaki lúc ấy, đôi đồng tử trong veo tĩnh lặng của Amemiya ngược lên nhìn khuôn mặt đó và những giọt nước mắt lã chã lăn trên má.

Amemiya tựa đầu vào ngực Kurosaki và khép mắt lại.

Sau đó, cô ấy không mở mắt ra thêm một lần nào nữa, và một tuần sau trút hơi thở cuối cùng trên giường bệnh.

Chương cuối: Và, chúng tôi...

Cô ấy vừa cười nhẹ “Câu chuyện này giống bản thân em quá nên chẳng thể đọc đến cuối được” vừa đưa cuốn sách ra trả.

- Em nghĩ Catherine không cần thiết phải kết hôn với Edgar. Giả sử có nghèo khổ đi chăng nữa, được ở bên Heathcliff là tốt rồi. Nếu làm thế thì không ai phải trở nên bất hạnh quá.

Một cô bé đã từng không hề vị kỷ. Cô bé đã từng rất hiền lành, dường như luôn mỉm cười âm thầm, ôm trong lòng những bí mật tựa như một giấc mơ.

Nhưng giờ đây, cô bé ấy đang nhìn thẳng vào mắt tôi, nói rõ ràng cảm xúc của mình bằng một chất giọng bông cháy.

“Nếu em là Catherine, em sẽ ở bên Heathcliff cho đến cuối cùng. Tuyệt đối sẽ không để anh ấy phải đơn độc... Nhưng Heathcliff vẫn luôn yêu Catherine dù cho người đó đã phản bội mình... Đến mức kể cả sau khi Catherine chết, anh vẫn bói mộ cô ta lên và gọi vong hồn cô ta quay về... Hẳn là dù những người phụ nữ khác có dành tình cảm cho Heathcliff bao nhiêu đi nữa, thì đối với Heathcliff chỉ có Catherine là người yêu vĩnh cửu mà thôi...”

Lúc này, cô bé đang phải chống chọi với bệnh tật, bác sĩ còn chẩn đoán là có khả năng cô bé không còn sống được lâu nữa. Không biết cô ấy đã nhận ra chuyện đó từ lúc nào.

Khi biết rằng không lâu nữa cô bé sẽ biến mất khỏi thế giới này, tôi quyết định sẽ viết ra câu chuyện của cô ấy. Việc đó đối với tôi là lần thử nghiệm đầu tiên. Thành thật mà nói, tôi viết văn rất dở. Vẽ tranh thì bất cứ lúc nào tôi cũng có cảm hứng ở mức cao nhất nhưng viết văn thì đúng là một sự khổ hạnh.

Dù vậy, tôi vẫn bắt đầu viết câu chuyện của cô bé với người đàn ông đó.

Có phải tôi muốn lưu lại bằng chứng cô bé đã từng sống, hay là tôi muốn bề con đường cô bé cùng người đàn ông đó đang đi rồi qua đó quan sát họ và

tạo ra một kết thúc trong chính tâm trí của mình... điều đó chính tôi cũng không hiểu rõ.

Khi vẽ tranh, tôi vô cùng tự do, có thể nhìn thấu được mọi thứ, có cảm giác như mình có thể chi phối tất cả, nhưng khi viết, tôi thấy vô cùng bất an, không sao dự đoán trước được rồi câu chuyện sẽ đi về đâu cả.

Tôi gặp cô bé lần đầu tiên là hồi cấp hai.

Tôi lớp 8, cô bé lớp 7, cùng thuộc câu lạc bộ mỹ thuật của trường.

Thời điểm đó, cả ông và bố đều chưa đề cao cảnh giác tôi, dù tôi có vẽ tranh cũng không nói gì cả. Chà, có lẽ họ coi đó là một sở thích và nghĩ cũng chẳng có gì xấu cả. Việc dòng họ được biết đến từ thời Heian là niềm tự mãn của ông. Ông quản lý trường học, ngoài ra cũng nắm giữ không biết bao nhiêu công ty khác, trải tầm ảnh hưởng và mối quan hệ của mình lên tất cả các lĩnh vực. Tôi rất nhiều lần phải kinh ngạc rằng đến những lĩnh vực như thế này mà vẫn có người chịu tác động của ông hay sao.

Từ khi còn bé, mọi việc của tôi đều do ông quyết định. Tôi chỉ tuân theo và không được phép khước từ bất cứ thứ gì ông sắp xếp sẵn, từ sở thích, những thứ tôi học, trang phục cho đến bạn bè.

Thế giới bao quanh tôi lộng lẫy với những con người có địa vị cao nhưng gò bó kinh khủng, có lẽ vì thế mà mẹ càng ngày càng trở nên chán ghét thế giới ấy. Khi tôi học lớp 2, mẹ li hôn với bố rồi rời khỏi nhà.

Mẹ là người nước ngoài, sinh ra ở Ireland thuộc vương quốc Anh. Tôi nghĩ một người tự do tự tại luôn nói thẳng ra miệng những điều mình bất mãn như mẹ mà về làm dâu một gia đình câu nệ lễ nghi và cứng nhắc như thế này, đã thế còn chịu đựng được điều đó đến bảy năm quả là một việc phi thường. Hiển nhiên là ông không ưa người mẹ tự phụ xuất thân trong một gia đình ngoại quốc tầm thường nên sau vụ li hôn, ông hoàn toàn cấm đoán không cho tôi gặp mẹ.

Càng lớn, cả bề ngoài lẫn tính cách của tôi càng giống mẹ, và điều đó có lẽ khiến ông vô cùng bất mãn. Năm lớp 9, tôi có một bài tập về nhà yêu cầu viết đoạn văn với tiêu đề “Mơ ước tương lai”, tôi đã viết rằng tôi muốn mình vừa đi

du lịch nước ngoài vừa vẽ tranh kiếm sống. Đọc được bài tập làm văn ấy, ông cực kỳ phần nộ và bắt đầu giáo huấn tôi “Việc của cháu là tìm một người chồng và thừa kế cái nhà này, cho nên mấy chuyện vẽ vờ này nọ là không được phép”. Có lẽ đầu ông, việc mẹ bỏ nhà ra đi vẫn còn đó, nên ông đang cảnh giác tôi cũng sẽ rời khỏi nhà giống như mẹ.

Sau khi tốt nghiệp cấp hai, tôi theo học tại một học viện do ông điều hành, nhưng lần này không được phép tham gia câu lạc bộ mỹ thuật nữa. Tôi bị gán cho một mớ lí do chẳng có chút cơ sở nào như vì gia đình tôi đời này qua đời khác là thành viên của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng giàu truyền thống và giữ vị trí nhạc trưởng nên tôi cũng phải như thế.

Vì tôi biết có cãi lại ông cũng vô ích nên tôi đã đặt ra điều kiện.

Đổi lại việc tôi vào câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, tôi sẽ nhận được một căn phòng mà tôi được quyền sử dụng tùy thích. Tôi sẽ được vẽ tranh ở đó nếu tôi muốn. Tôi sẽ không vẽ bên ngoài nơi đó.

Ông miễn cưỡng chấp nhận điều kiện đó và tôi có được xưởng vẽ của riêng mình.

Dù nó ở bên trong hội trường hòa nhạc và tôi cảm giác được ý xấu của ông, nhưng thôi, cũng được.

Miễn là tôi đạt kết quả tốt, và vẫn vung cây gậy chỉ huy thì cũng gần giống với hồi cấp hai, tôi chẳng mấy khi bị nói này nói nọ. Chắc hẳn ông nghĩ rằng nếu ép tôi quá thì lúc nào cũng sẽ rời khỏi nhà và khi ấy thì thật phiền toái. Khi còn ở trong tay ông, tôi sẽ được hưởng nhiều đặc quyền và có thể sử dụng chúng. Có vẻ ông rất vui mừng khi thấy tôi giỏi trong việc sử dụng người khác. Thế nhưng, dù tôi có thể chi phối hành động của người khác, nhưng lại không thể chi phối hành động của chính mình.

Quay lại câu chuyện của cô ấy.

Vì tính cách cô bé nhún nhường và luôn cư xử đúng mực nên trong khoảng thời gian ở câu lạc bộ mỹ thuật, chúng tôi gần như không nói chuyện với nhau. Cô ấy thường lặng lẽ vẽ tranh một mình trong một góc phòng câu lạc bộ, trong

khi xung quanh tôi luôn có rất nhiều người.

Ngày hôm ấy, không bị vây quanh bởi đám đông ồn ào, ngẫu nhiên trong phòng câu lạc bộ chỉ có mình tôi và cô bé. Cô ấy không nhận ra tôi bước vào phòng, nên vẫn đặt cuốn tập vẽ lên trên đầu gối và tô màu bằng cọ dùng cho màu nước. Gương mặt nhìn nghiêng với một nụ cười mỉm nhẹ nhàng nơi đầu môi ấy, quá sức đáng yêu và đầy vẻ hạnh phúc khiến cho tôi ngẩn ra như bị thôi miên.

Tính tò mò nổi lên, tôi bèn lén nhòm vào từ phía sau và thấy một cậu bé tầm tuổi cô ấy được vẽ trong cuốn tập.

Tóc được tô màu nâu sáng, mắt có một chút ánh xanh. Một bức tranh đẹp thuần khiết. Vậy mà, biểu cảm trên gương mặt cậu bé ấy lại phủ một đám mây đen u ám và cô độc.

“Cậu ta là bạn trai của em?”

Nghe tiếng hỏi, cô bé giật mình quay lại, đến hai tai cũng đỏ lựng hết cả lên.

“Không ạ... đây... là người mà em chưa từng gặp.”

Cô ấy kể chuyện một cách lộn xộn, nhưng tôi biết được rằng đó là cậu bé trong tấm ảnh mà mẹ cô bé đã cho xem. Bộ dạng cuống quýt đó quả là rất dễ thương khiến tôi lại càng hỏi dồn thêm nữa, làm cô bé ôm ghì lấy cuốn tập nói với vẻ thẹn thùng.

“Em có cảm giác lúc nào đó sẽ gặp được... nếu được thế thì tốt...”

Nhìn nét mặt ấy tôi hiểu ngay rằng cô bé đã phải lòng người con trai mà cô ấy chỉ biết qua bức ảnh. Ở cô thiếu nữ mơ mộng này có nét đáng yêu và thuần khiết, khiến tôi rất có cảm tình nhưng đồng thời, tôi cũng cảm thấy ghen tị đến mức lòng ngực đau nhức nhối.

Có lẽ vì tôi không được phép tự do đi tìm tình yêu của mình.

Chưa kể, từ thời điểm đó, tôi tự nhận ra rằng trong bản thân mình có một phần vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn, hoàn toàn không thể tưởng tượng ra hình ảnh chính mình khi yêu một cách hết mình không toan tính giống như cô ấy. Vì thế, tôi cảm thấy đổ kỵ với cô bé vì đã biết đến những cảm xúc như thế một cách hoàn toàn tự nhiên.

“À, chị ơi... Chuyện vừa rồi, chị đừng kể cho ai hết nhé.”

Nhìn cô ấy ngược lên đầy lo lắng, tôi đã hứa sẽ coi đây là bí mật của riêng hai đứa.

Sau ngày đó, tôi và cô bé không nói chuyện với nhau thêm một lần nào nữa.

Bố và cô của cô ấy đột ngột qua đời, cô ấy bỏ câu lạc bộ mỹ thuật, mối liên kết của chúng tôi đã chấm dứt.

Dù trong lòng tôi có thấy bận tâm, nhưng tôi không đi gặp cô ấy cũng không hỏi thăm tình hình từ bạn bè hay giáo viên chủ nhiệm. Bởi vì quan hệ giữa chúng tôi chẳng thân thiết đến mức ấy.

Nửa năm sau đó tôi nhìn thấy cô ấy ở một bữa tiệc... khi tôi đang học lớp 9 còn cô ấy là học sinh lớp 8.

Cô ấy đi cùng một người đàn ông tóc nâu sáng đeo một cặp kính râm mỏng. Tôi nghe chuyện từ một người quen, rằng ông ta là người giám hộ của cô bé, có vẻ là một kẻ đáng ngờ với kha khá tin đồn không mấy tốt đẹp.

Tôi có cảm giác như mình đã gặp người này ở đâu đó và len lén để ý ông ta. Lúc ông ta tháo kính ra để lau mồ hôi, tôi đã thấy đôi mắt ánh sắc xanh và xác nhận được ông ta chính là hình ảnh lúc trưởng thành của cậu bé trong cuốn vở vẽ.

Vậy là cô bé đã gặp được cậu bé trong mơ của mình rồi.

Đứng vịn vào cánh tay người đàn ông ấy, cô bé gầy kinh khủng và mang ánh mắt đờ đẫn vô hồn như một con búp bê. Chỉ khi ông ta lên tiếng, bờ vai cô ấy mới giật thót lên, nhìn vào cứ có cảm giác cô bé sợ ông ta vậy. Nhưng dù như vậy, cô ấy vẫn bám chặt những ngón tay mảnh khảnh vào cánh tay ông ta như thể nếu buông ra thì cô ấy sẽ chết. Ông ta cũng không rời khỏi vị trí bên cạnh cô ấy một giây nào.

Tôi không biết thực chất mối quan hệ của hai người họ ra sao, nhưng tôi đã nghĩ cô bé vậy là được hạnh phúc.

Dù theo kiểu nào đi nữa thì cô ấy đã có được điều mà mình ao ước nhất rồi.

Hai người đó tựa vào nhau, trông hòa hợp như một cặp uyên ương. Như một

ảo ảnh nhanh chóng tàn lụi, ánh mắt thần thờ của cô ấy giống của một người ngủ lơ mơ khi đang thức vậy.

Sau đó một thời gian, tôi gặp cô bé trên hành lang của trường.

Tôi gọi cô ấy lại và hỏi “Em đã gặp được hoàng tử rồi hả?”. Sau một thoáng yên lặng, cô bé hít sâu một hơi rồi trả lời “Vâng”.

Trong câu trả lời ấy có quyết tâm và cả ý chí.

Thật là đẹp.

Tim tôi đập thình thịch, đầu gối khẽ run rẩy. Lúc này, cô bé vừa chịu đựng sự đối xử hà khắc của người đàn ông ấy vừa kiên cường tin tưởng một ngày nào đó cả hai sẽ có một tương lai êm đềm. Cô bé chưa biết chuyện ông ta là cha ruột của mình. Phải chăng vì thế mà cô mong muốn một lúc nào đó người ấy sẽ không nhìn nhận cô như mẹ mà là chính bản thân cô.

Từ đó trở đi, tôi luôn quan sát cô bé và người đàn ông đó.

Tuy không có cuộc nói chuyện thân tình nào với cô bé, nhưng tôi yêu cầu cấp dưới của ông điều tra giúp về người đàn ông kia, và biết hết mọi chuyện, việc ông ta là cậu bé mồ côi từng sống trong nhà mẹ của cô ấy, làm cách nào để ông ta leo lên đến vị trí hiện giờ, ông ta biến cô ấy thành của mình như thế nào, và cả việc ông ta làm thế nào để chi phối cô ấy. Tôi nhận ra chuyện này thật giống với cuốn tiểu thuyết tôi mới đọc gần đây.

Cuốn sách có tiêu đề Đồi gió hú...

Tôi đã từ một người đọc đơn thuần trở thành nhân vật tham gia câu chuyện vào khoảng nửa năm về trước... nghĩa là khoảng đầu năm nay. Tôi không thể đứng nhìn cô bé gầy rộc đi, hết lần này đến lần khác ngất xỉu vì thiếu máu nên đã khuyên cô ấy đến bệnh viện kiểm tra. Tôi hoàn toàn không ngờ kết quả chúng tôi nhận được lại là sinh mạng của cô ấy sẽ chỉ còn một thời gian ngắn nữa là kết thúc...

Bệnh viện đã liên lạc với ông ta với tư cách là gia đình của cô ấy.

Vì quá tuyệt vọng, ông ta đã định giết cô bé, nhưng lại không thể và bỏ ra khỏi nhà.

Cô bé bị bỏ lại một mình với cảm giác mất mát nghiêm trọng, nên không thể ăn bất cứ thứ gì nữa.

Tự xưng mình là Kayano, khoác lên người bộ đồng phục thủy thủ, cô bé lang thang hết đêm này qua đêm khác.

Từ lúc đó, tôi thường xuyên ghé nhà cô bé và nghe câu chuyện của cô.

Đó cũng là lúc tôi bắt đầu viết câu chuyện của hai người họ.

Trong khi viết, bản thân tôi bị bao vây bởi xúc cảm mãnh liệt bí ẩn mà chính tôi cũng không tài nào lý giải được, rằng phải thay đổi câu chuyện của hai người họ.

Tôi sẽ không để câu chuyện của cô bé và người đàn ông ấy kết thúc như thế này.

Tôi sẽ hoàn thiện câu chuyện đó!

Thế nhưng, quả nhiên tôi không có tài năng để trở thành tiểu thuyết gia. Đầu tiên là nhân vật nữ chính bắt đầu trở nên mất kiểm soát. Người đáng lẽ phải là nhân vật nam chính cũng không hành động theo ý của tôi. Tiếp đó, những nhân vật tôi không lường trước cứ nối đuôi nhau xuất hiện rồi tham gia vào câu chuyện.

Amano Tooko, người luôn tự coi mình là “cô gái văn chương” là mối tình đơn phương của tôi suốt một thời gian dài. Từ khi nhìn thấy cô nàng lần đầu tiên, tôi đã bị hấp hồn bởi dáng vẻ nhỏ nhắn yêu kiều và khí chất thần bí. Tôi luôn nhắc đi nhắc lại rằng tôi rất muốn cô trở thành người mẫu cho bức tranh khóa thân của tôi nhưng đến lúc này tham vọng ấy vẫn chưa được thực hiện.

Ai mà ngờ Tooko lại dính dáng vào câu chuyện. Chưa hết, con trai của chủ nhà nơi Tooko đang ở nhờ là Sakurai Ryuuto lại hẹn hò với Hotaru...

Tôi dựng lên trò hù dọa ma quỷ nhằm dọa Tooko, và trên hết, cung cấp cho Tooko những thông tin vô hại với ý định giữ Tooko cách xa Hotaru.

Tooko sợ ma quỷ. Đang sự có ý định giấu giếm nhưng chỉ nhìn hành động và lời nói là tôi đã biết toàn bộ.

Hồi năm lớp 10, khi chúng tôi tham gia buổi thử thách lòng can đảm ở một

trường học ven biển, cô nàng vừa nói “Chỉ có trẻ con mới làm cái chuyện hét loạn á á khi thấy ma thôi” vừa nắm chặt lọ muối nhỏ trong tay, không buông ra cho đến tận phút cuối.

Từ phần giữa kế hoạch trở đi, bộ dạng sợ hãi của Tooko dễ thương quá sức, lại thêm cảm giác khoan khoái khi làm chuyện xấu khiến tôi vô tình quá tay một chút nhưng... tạm thời là đã đạt được mục đích.

Thế nhưng cũng trong thời gian đó, tên nhóc chuyên gây rối Sakurai Ryuuto lại kết giao với đàn em của Tooko và bắt đầu điều tra chuyện này chuyện khác về Hotaru.

Vốn dĩ Hotaru đổi bạn trai từ người này sang người khác là để thông qua việc đó, cảm nhận sự hiện diện, ánh nhìn, bước chân, sự tồn tại của người ấy. Đối phương là những kẻ chẳng ra gì nên cũng có những lần cô ấy bị đánh, bị chửi rủa và ngược lại đối với họ, cô bé cũng phải ôm cảm giác có lỗi trong lòng.

Người đó luôn bám theo cô ấy, hết lần này đến lần khác loại bỏ những kẻ bên cạnh cô. Cô bị dồn đến chân tường và mắc phải chứng biếng ăn tâm thần.

Dường như hai người ấy không có nhau sẽ không thể sống nổi, vậy mà ông ta trở về nhà đúng một lần, sau khi cho cô ấy ăn đã tuyên bố rằng sẽ không gặp lại nhau nữa.

Cô ấy phát điên, loạn trí, đâm Sakurai Ryuuto – người tới thăm ngay đúng thời điểm đó, cuối cùng còn nhốt cả Tooko và Konoha dưới tầng hầm và định thiêu chết họ.

Đã không còn cách nào cứu vãn.

Một nhà văn nghiệp dư như tôi không thể chế ngự câu chuyện đã đi trật đường và sửa chữa để đưa nó về trạng thái đúng đắn.

Khi tôi ôm lấy đầu mình, có lẽ tôi đã cầu mong một cơn bão tới.

Cầu mong một cơn dông mới đầy sức mạnh tràn tới, thổi nhanh hơn, xua đi cơn bão khắc nghiệt đã tung hoành trong suốt cả câu chuyện.

Có lẽ chính vì thế khi Tooko nhìn thấu kết cấu câu chuyện này chính là Đồi gió hú, tôi cảm thấy nhẹ nhõm và còn chỉ cho Tooko địa điểm mà cô ấy và người

đàn ông đó sẽ đôi đầu.

Tôi đã cầu mong biết đâu nếu là “cô gái văn chương” này, thì có thể đưa câu chuyện tới được nơi nó cần phải đến.

Đúng như tôi kỳ vọng, Tooko đã làm giông bão nổi lên, thổi bay hoàn toàn khúc mắc đang bao phủ trái tim hai người đó. Cuối cùng, chỉ còn lại sự thật trần trụi mà thôi.

Thế nhưng cùng với đó, chuyện người duy nhất ông ta yêu chỉ có Kujou Kayano và dù cô bé ấy có thành thế nào đi chăng nữa vẫn chỉ là cái bóng của mẹ mình cũng được làm sáng tỏ. Đối với người đàn ông ấy, chỉ một mình Kayano mới là mảnh ghép tâm hồn, là tình yêu vĩnh cửu.

Mặc cho phải nghe những lời tàn nhẫn từ người ấy, trong giây phút cuối cùng, cô bé đã mỉm cười.

“Bố...”

Cô ấy đã thì thầm như thế và nhắm mắt lại khi được ôm trong vòng tay người ấy.

Thật đáng khâm phục.

Cô bé không phải là Catherine Linton bị kẻ hóa thành con quỷ báo thù Heathcliff bẻ cong vận mệnh và giam cầm trên đồi gió hú. Họ là một Catherine Earnshaw khác, một Heathcliff khác.

Phải, vì cô ấy không phải con gái của Edgar Linton cao quý được tạo thành từ sương mù và ánh trăng mà là con gái của Heathcliff được hình thành từ sự nồng nhiệt và ánh chớp. Thế nên câu chuyện không còn là Đồi gió hú nữa mà trở thành một thứ khác cũng là điều không tránh khỏi.

Và rồi, cả Heathcliff với đôi mắt xanh bị bó buộc trong nỗi hận thù, thực ra cũng chẳng phải là ác quỷ. Ông ta chỉ là người đã đem lòng yêu Kayano, một con người rất đời bình thường, tổn thương và mệt mỏi.

Đến đây thì câu chuyện của hai người họ đã khép lại, nhưng câu chuyện mà tôi viết ra cho đến lúc này có thể không phải là sự thật mà chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng pha lẫn những lời tô vẽ của tôi mà thôi.

Giống như có thể tồn tại một Đồi gió hú khác với Đồi gió hú mà Ellen Dean đã kể. Một Ellen Dean lắm lời, lương thiện và chuẩn mực nhưng lại có phần lạnh lùng.

Câu chuyện này nếu được kể bởi người khác có lẽ sẽ hoàn toàn khác.

Chị gái của tác giả Đồi gió hú Emily Bronte là Charlotte sau cái chết của Emily đã viết thêm vào phần mở đầu của cuốn sách một đoạn phản biện những người chỉ trích Đồi gió hú. Charlotte đã chỉ cho thế giới thấy ánh sáng rực rỡ thật sự và giá trị chân thực của cuốn sách mà người em gái yêu quý đã dồn toàn bộ tâm hồn để viết ra.

Tuy vậy, tôi không nghĩ đến việc bênh vực hai người đó cũng không có ý định trở thành người biện hộ cho họ.

Dù cho những việc người đàn ông ấy đã làm, hay tình cảm của cô ấy nhìn vào có thấy bất thường đến đâu đi nữa, có không được ai thấu hiểu đi nữa, đối với chuyện ấy, tôi vẫn sẽ không nói những lời như “Không phải thế, sai rồi”.

Tôi muốn cô ấy được yêu một cách tự do. Cho dù điều đó là sai trái, là không được phép, là đi ngược luân lý và đạo đức của thế giới này, chỉ đơn thuần tự do, theo con tim mạch bảo...

Linh hồn không bị xiềng xích như thế chính là điều tôi ước ao và khao khát.

Trong khoảng khắc cuối cùng, linh hồn của cô ấy tỏa sáng như ánh chớp.

Câu chuyện tôi đã viết trong nửa năm này, chắc tôi sẽ không cho ai xem cả. Tồn tại câu chuyện chỉ có một người biết tới cũng không tệ chút nào.

Trước khi vào kỳ nghỉ hè, đám tang của Amemiya được tổ chức lặng lẽ ở nhà thờ.

Ẩn dưới những đóa bách hợp trắng muốt, gương mặt mỉm cười và đôi mắt khép lại của Amemiya trông thật thanh thản và hạnh phúc.

Trước khi hạ huyệt, chị Maki đã để vào cỗ quan tài một cuốn sổ nhật ký bìa nâu đỏ nhìn rất trang trọng. Dù chị ấy bảo đó là cuốn nhật ký khi còn nhỏ của cô ấy, nhưng tôi thấy bìa vẫn còn rất mới.

Không biết trong lòng chị Maki cảm thấy thế nào khi chị ấy mím bờ môi

mộng, nhìn theo Amemiya lần cuối bằng vẻ mặt đanh cứng. Dù chị Maki giải thích lí do giúp sức cho Amemiya vì chị ấy nghĩ gia đình sẽ có lợi nếu Amemiya trở thành họ hàng, nhưng phải chăng thực sự còn có lí do khác nữa...

Sau giờ học vào cái ngày nhận được tin Amemiya đã trút hơi thở cuối cùng tại bệnh viện, tôi đã viết một truyện tam đề. Đề tài chị Tooko đưa ra vẫn giống hồi trước, “vườn táo”, “xích đu hoa”, “máy giặt tự động”...

Ở chính giữa một vườn táo ngập tràn ánh nắng trong vắt và hương thơm trong lành vừa chua vừa ngọt, cô ấy và anh ấy cùng bỏ áo quần vào trong một chiếc máy giặt tự động. Nè, giặt cả cái này nữa. Họ vừa cười khúc khích với nhau vừa xoay máy giặt. bên cạnh chiếc máy giặt đang rung rần rần, hai người vui đùa bên chiếc xích đu hoa. Anh ấy đẩy vào lưng cô gái, khiến cô ấy bay cao bay cao về phía bầu trời xanh thẳm, để rồi lại quay về bên anh. Lần này qua lần khác, lặp đi lặp lại.

Hai cha con Kurosaki và Amemiya dù sao cũng không thể được gắn kết với nhau như một đôi tình nhân. Nhưng, chí ít thì, chỉ trong tưởng tượng thôi...

Ánh mặt trời phía Tây biến thành ngọn sóng vàng tràn vào căn phòng câu lạc bộ. Chị Tooko ngồi trên ghế xếp, ngón tay mảnh khảnh đặt trên môi và lặng lẽ đọc câu chuyện đó.

Rồi chị ấy xé một góc ra và đưa lên miệng.

Chị ấy xé thêm vài lần, chậm rãi nhai, gương mặt như sắp khóc.

- Giống như loại mứt được chế biến bằng cách hầm táo trong nước chanh, mật ong và rượu rồi làm lạnh... rất ngọt... ngon lắm.

Lầm bầm như vậy rồi chị ấy đặt tập giấy viết văn lên bàn.

Chị Tooko không ăn đoạn văn đó thêm nữa. Chị ấy cuộn tròn tờ giấy đã bị xé mất góc thành hình ống, buộc một dây ruy băng tím và nói “Mình hãy tặng cái này cho Hotaru nhé”.

Sau đó, trong căn phòng câu lạc bộ dần nhuộm đỏ ánh trời chiều, chị Tooko ăn những mẫu thư Amemiya đã bỏ vào hòm câu lạc bộ.

Tay chị ấy cầm lên từng mảnh từng mảnh một, đôi mắt đen huyền trong veo

chăm chú nhìn từng ký tự được viết trong đó, thỉnh thoảng hồ hống run lên khe khẽ, có vẻ rất thương đau, mắt trở nên rom róm, nhưng chị ấy vẫn tiếp tục ăn cho đến mảnh cuối cùng.

25 3 35 17 26 13 35 18 4 28 (Em yêu anh).

28 18 17 33 35 4 28 29 4 30 35 25 3 35 22 28 14 31 35 1 28 6 4 27 35 8 28 18 29 32 35 3 25 34 (Hãy nhìn em chứ không phải mẹ).

12 6 29 34 35 2 6 29 33 35 22 13 4 27 33 35 3 19 22 34 35 1 26 34 35 21 29 34 35 12 10 14 4 27 30 35 8 28 18 12 34 35 22 13 4 27 33 35 24 14 7 22 34 (Tội lỗi cũng mặc kệ, bị trừng phạt cũng được)

9 13 18 17 35 15 26 30 35 24 29 35 18 5 29 (Quay về đi Aoi)

1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30 (Không muốn lên thiên đàng)

1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30 (Không muốn lên thiên đàng)

1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30 (Không muốn lên thiên đàng)

Một dãy các chữ số viết trên tờ giấy học sinh bị xé, giờ đã hóa thành câu chuyện được sáng tác từ tình cảm của một cô gái.

Người ăn những mảnh giấy, chị Tooko, hẳn đã cảm nhận được hết trái tim và sự chân thực ấy.

Khi tôi đứng cùng chị Tooko ngắm nhìn Amemiya say ngủ dưới muôn trùng hoa bách hợp trắng, tôi nhớ lại những lời cuối cùng của Amemiya.

Lúc đó, cô ấy đã gọi Kurosaki là “bố”, liệu có phải vì muốn đâm một nhát dao vào tim người đó và cầu mong mình không bị lãng quên hay không?

Nếu là vậy thì Amemiya đã đạt được ước nguyện cuối cùng.

Nụ cười và câu nói mềm mại dịu dàng ấy, chắc hẳn Kurosaki sẽ tuyệt đối không quên.

Tiếng “Bố” ấy là của Amemiya, người đã không thể thắng được Kayano với tư cách là người yêu, và chính vì vậy, nó vừa là sự trả thù xứng đáng nhất, vừa là

lời thổ lộ, vừa là một nhát đâm đánh đổi bằng sinh mạng của mình.

Amemiya không phải là một cô gái đáng thương bị số phận trớ trêu đùa giỡn. Cô ấy đã biến đổi câu chuyện bằng ý chí của mình, mạnh mẽ và dữ dội.

Một cô gái yêu mãnh liệt như giông bão.

Tối hôm ấy, ở phòng hóa học, tôi đã gặp Catherine đang khao khát kiếm tìm Heathcliff.

Và có lẽ Heathcliff, người đã rời bỏ hai Catherine, Kujou Kayano và Amemiya Hotaru, từ nay về sau cũng sẽ sống đơn độc ôm lấy trái tim đói khát của mình.

Kurosaki khi đến tham dự lễ tang đã gầy rộc đi, da khô nứt nẻ, để mặc cho râu mọc lún phún quanh miệng. Trong ánh mắt lấp lóa hòa trộn sự khổ tâm, tuyệt vọng và đau đớn, trông như một kẻ tội nhân đang thống khổ với những đòn tra tấn từ trái tim không phút nào ngơi nghỉ của mình.

Đến lúc nào ông ta mới được cứu vớt?

Nhưng có lẽ chính ông ta cũng không ước ao điều đó. Có lẽ ông ta sẽ tiếp tục lang thang vô định, tìm kiếm bóng hình những người thân yêu ở cánh đồng hoang đầy gió bão.

Sau tang lễ, chị Maki trao cho Ryuuto lá thư mà Amemiya gửi gắm.

Ryuuto bóc phong bì và đọc ngay tại đó, đến nửa chừng thì tay và vai cậu ấy khẽ run lên, mặt nhăn lại và đến cuối cùng thì vừa xé vụn bức thư vừa khóc.

- Mình... đâu có muốn những lời xin lỗi hay cảm ơn chứ... Này, Hotaru, cậu mà yêu mình thì tốt rồi. Nếu còn thời gian, mình sẽ đưa cậu đi nhiều nơi hơn nữa... sẽ cho cậu ăn nhiều thứ, làm cho cậu béo ra thì thôi.

Lá thư bị xé như những cánh hoa trắng bị gió thổi đi, bay về phía những cây thập tự giá.

Nước mắt lăn dài trên má Ryuuto.

“Làm cậu bị thương, xin lỗi nhé, Ryuu.”

“Cảm ơn vì đã ở bên một đứa như mình. Chỉ có mình Ryuu thích ‘Hotaru’ mà thôi.”

“Cả người đó, cả bố, cả cô, tất cả mọi người đều nhìn thấy mẹ qua mình. chỉ yêu thương mình vì mình giống mẹ, chứ không phải yêu thương chính bản thân mình. Nhưng ngay từ đầu, Ryuu đã nhìn “Hotaru”. Cậu đã nói thích mình, đã khẳng định rằng mình là Amemiya Hotaru.”

“Đối với mình, Ryuu chính là “cậu bé ban ngày” đó. Có lẽ Chúa trời đã ban tặng mình món quà cuối cùng, đó là cho mình được gặp Ryuu. Nếu có thể sống cùng Ryuu ở thế giới ban ngày, mình tin chắc Hotaru cũng có thể trở nên hạnh phúc giống như cô bé trong câu chuyện ấy.”

“Nhưng mình không thể ra khỏi căn phòng chỉ có bóng đêm ấy. Mình có thể sống ở đó mà thôi. Không phải thiên đàng, không phải nơi nào khác, mình thuộc về nơi ấy.”

“Thực sự xin lỗi, Ryuu. Cảm ơn vì tất cả.”

Ryuuto đứng gục đầu, cơn mưa phùn nhẹ trút xuống thấm ướt tóc và vai cậu ấy.

Chị Tooko bung chiếc ô màu tím ra.

Giọng Ryuuto run rẩy khi nói cậu ấy sẽ ở đây thêm một lúc và muốn chúng tôi về trước.

Với vẻ mặt buồn bã, chị Tooko dúi chiếc ô vào tay Ryuuto bắt cậu ấy nắm lấy.

Chị Maki đã về bằng ô tô cùng chú Takamizawa. Chị ấy có lời mời chúng tôi lên xe nhưng vì chị Tooko muốn đi bộ về nên tôi đã từ chối.

Hai đứa tôi che chung một chiếc ô màu xanh hải quân, bước đi cạnh nhau trên con đường tắc nghẽn bởi cơn mưa màu xám.

Mưa mùa hè bình lặng và ảm áp.

Mặc dù chị Tooko không khóc, nhưng chị ấy kiếm lời hơn hẳn bình thường, hàng mi cụp xuống phủ bóng lên đôi mắt đen thăm thẳm. Dù không nói thành lời nhưng tôi vẫn cảm nhận rõ nỗi buồn ấy truyền sang.

Vừa nghe tiếng mưa đập vào ô, chúng tôi vừa nói những câu chuyện không chủ đích.

Như là kỳ thi cuối kỳ ra làm sao, ở nhà mọi chuyện thế nào, những cuốn sách đã đọc gần đây, CD yêu thích... và chuyện của Kotobuki...

- ... Nanase, tuần này sẽ được ra viện.

- Vậy à, tốt quá. Lần đó, Kotobuki... đã bao che cho em. Chuyện em nổi cáu la lên với mọi người hoàn toàn không phải lỗi của Kotobuki, thế mà...

Ánh mắt chị Tooko hơi liếc về phía tôi. Thế nhưng, chị ấy không hỏi lí do tôi nổi giận, mà chỉ thoáng mỉm cười.

- Phải... Nanase đúng là một cô bé ngoan.

Có lẽ thế.

Trước khi Kotobuki xuất viện, hay là tôi đến thăm cô nàng thêm lần nữa. Có lẽ nếu thôi không nghĩ rằng cô nàng là một người khó đối phó và nói chuyện nghiêm chỉnh với cô ấy, mối quan hệ của chúng tôi sẽ trở nên tốt hơn bây giờ chẳng.

Quay lại nhìn thẳng về phía trước, chị Tooko nói với giọng dịu dàng.

- Mỗi khi đọc Đồi gió hú chị lại cảm thấy đói bụng... nhưng chị rất thích câu chuyện ấy. Chị nghĩ cuối cùng đó là một kết thúc có hậu. Tác giả Emily Bronte trước lúc qua đời có chấp bút cho tác phẩm tiếp theo... Không biết ảo ảnh thứ hai mà bà ấy tạo ra là câu chuyện như thế nào nhỉ.

Chị ấy cụp mi xuống, nhắm mắt lại, dường như đang tưởng tượng ra hương vị ấy.

Inoue Miu đã biến mất mà không xuất bản cuốn thứ hai.

Tôi sẽ không viết tiểu thuyết lần thứ hai.

Thế nhưng, giả sử, nếu tôi của hiện tại mà viết tiểu thuyết thì không biết nó sẽ trở thành câu chuyện có vị như thế nào nhỉ.

Chị Tooko thì thảo, hai hàng mi vẫn khép.

- Konoha, lần sau viết chuyện tình nhé.

- Thế thì để em cho ma xuất hiện trong đây nhỉ.

- Không, cái đó không được.

Bộ dạng hấp tấp mở mắt ra và phản đối của chị Tooko thật tức cười.

- Cấm tiệt ma cỏ, hứa rồi đấy!

Nhìn thái độ dằn dỗi nhấn mạnh của chị ấy, một cách tự nhiên, gương mặt tôi chuyển thành một nụ cười toe toét và trong lòng ấm áp đến lạ kỳ.

- Vâng, vâng, nhưng nếu chị Tooko lại làm những chuyện điên rồ nữa thì sẽ có cả loạt truyện ma chờ chị đấy nhé.

Tôi cố tình đáp lại như thế, làm cho mặt bà chị càng ngày càng thêm sung sả và luống cuống, giúp tôi cảm nhận rõ hơn cuộc sống ngày thường nhỏ bé của mình.

Không ai có thể quay trở về quá khứ.

Tương lại mà chúng ta tiến bước, không biết được ở đó sẽ có gì.

Thế nhưng, không phải tất cả mọi người đều vẫn tiếp tục sống trong câu chuyện không có gì là chắc chắn đấy sao. Vừa khóc lóc, vừa la hét, vừa bị tổn thương và một lúc nào đấy những vết thương sẽ lành lại.

Giận dỗi, mỉm cười, kinh ngạc, phồng mang trợn má, bắt bẻ nhau, và rồi lại cười... chúng tôi tiếp tục bước đi trong cơn mưa mùa hè như thế.

Lời tác giả

Xin chào, tôi là Nomura Mizuki. Đây là cuốn thứ hai trong loạt truyện *Cô gái văn chương*. Lần này quả thật rất gian nan, đến mức giữa chừng tôi còn đi khóc với biên tập “Đổi sang chuyện khác có được không ạ?” nhưng thật tốt là cuối cùng đã hoàn thành trót lọt. Tác phẩm chủ đề *Đồi gió hú* là câu chuyện tôi rất thích từ khi còn nhỏ, và tôi cũng muốn trong quá trình viết tìm hiểu kỹ hơn về tác giả Emily Bronte. Những trò chơi không tưởng thời trẻ con, quan hệ với chị gái Charlotte là những phân đoạn đầy ắp, ngon lành. Tập thơ mà ba chị em cùng xuất bản rất nóng bỏng. Tôi nghĩ mọi người nên đọc cả tuyển tập thơ và hồi ký của họ nữa nhé.

Lần này tôi lại xin cảm ơn họa sĩ Takeoka Miho bởi những bức tranh đẹp mê hồn. Cả Hotaru lẫn Ryuuto ở bản phác họa đều giống y hệt như trong tưởng tượng!

Kurosaki ở bản nháp đầu tiên tạo cảm giác quái gở như bước ra từ truyện kinh dị cổ, thực sự rất đáng sợ, nhưng sau khi miêu tả theo cách khác, à ừm... và nhờ họa sĩ vẽ theo hướng bớt đáng sợ đi một chút... thì tính mỹ thuật đã tăng lên rất nhiều. Thế nhưng cả Kurosaki đáng sợ (horror) cũng có nét riêng rất tuyệt~. Xếp năm, sáu Kurosaki đáng sợ với kiểu tóc khác nhau thành một hàng cho ra một góc nhìn tuyệt diệu. Không thể cho các quý vị độc giả xem thật là một điều đáng tiếc.

Ngoài ra, tôi cũng nhận được rất nhiều ý kiến và cảm tưởng dành cho tập một *Cô gái văn chương* và tên hệ thích chết và điều đó trở thành nguồn động viên rất lớn lao. Lần này số trang đã tăng lên, thành thật xin lỗi các bạn học sinh. Cảm ơn mọi người đã mua sách! Đề tài vẫn còn nhiều và tôi sẽ tiếp tục cố gắng, nên lần sau cũng mong nhận được sự ủng hộ của mọi người. Hẹn gặp lại!

Ngày 24 tháng 7 năm 2006

Nomura Mizuki

Gặp lại mọi người thật ngượng quá.

Đây là quyển thứ hai. Màu xanh. Rất xanh đấy ạ...
 Bức phác họa trên đây là theo yêu cầu của ban biên tập.
 Bảng giải mã số cũng được đính kèm, xin mời xem thử.
 Sau này lại xin mọi người tiếp tục chiêu cổ.

Takeoka Miho

Trong quá trình sáng tác, tác giả có tham khảo và trích dẫn từ những tài liệu sau:

- *Đôi gió hú* (E.Bronte)
- *A Chainless Soul: A Life of Emily Bronte* (Cuộc đời Emily Bronte, một linh hồn không bị xiềng xích – Katherine Frank)

- *Độc Đôi gió hú* (Musashino)

Bảng mã tiếng Việt

A Ă Â B C D Đ

18 19 20 21 22 23 24

E Ê G H I K L

25 26 27 28 29 1 2

M N O Ô Ớ P Q

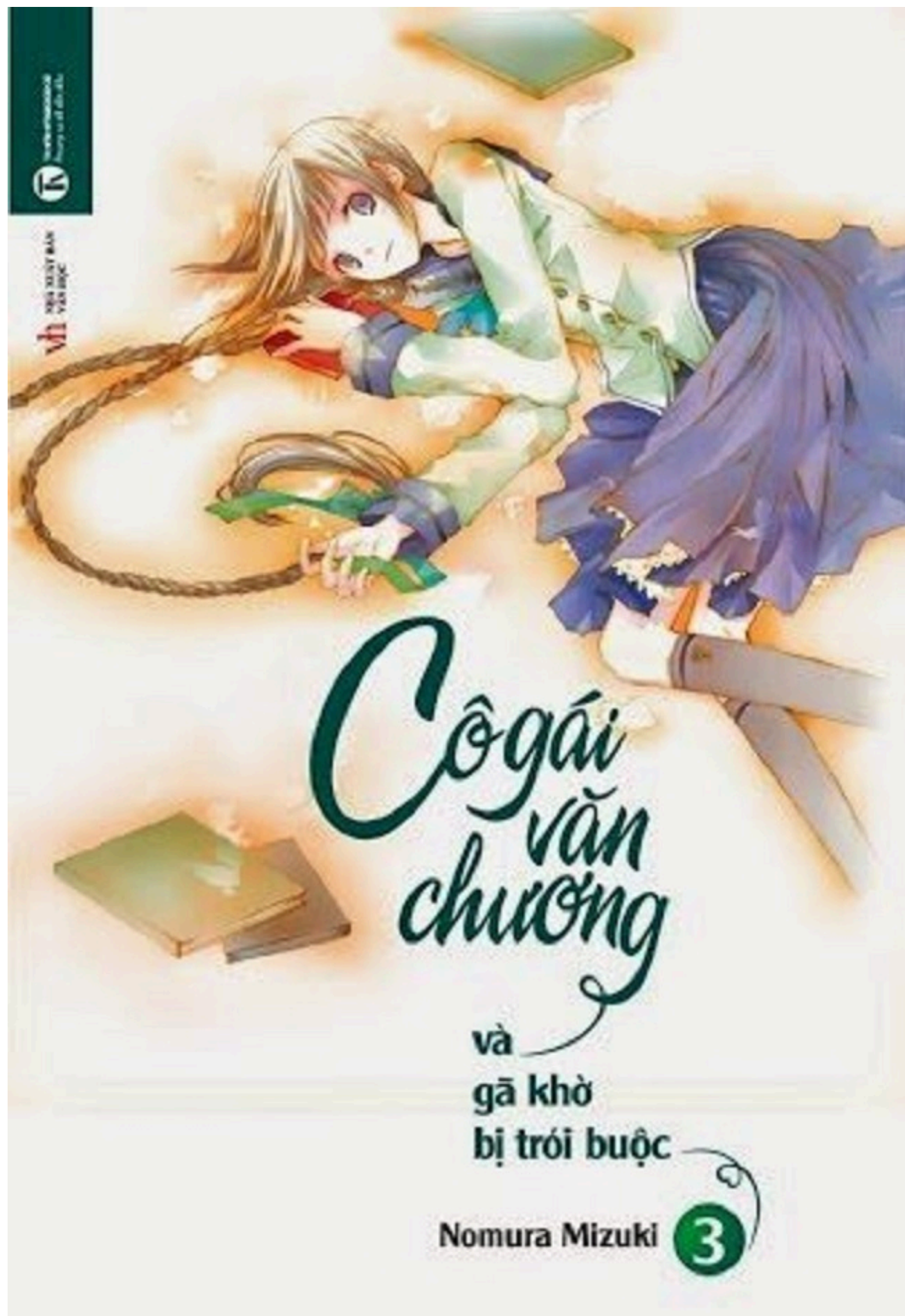
3 4 5 6 7 8 9

R S T U U' V X

10 11 12 13 14 15 16

Y ` ´ , ~ . ¨ ,

17 30 31 32 33 34 35 36

Tập 3:

Cô gái văn chương và Gã khờ bị trói buộc

“Trời ơi! Quyển sách này bị thiếu trang rồi!”, một ngày nọ, Tooko phát hiện có vài trang trong quyển sách mà cô mượn từ thư viện đã bị ai đó cắt mất. Và tất nhiên, một người sở hữu tình yêu sâu đậm với những câu chuyện đến mức muốn ăn-tươi-nuốt-sống chúng như “Cô gái văn chương” sẽ không thể nào để yên cho chuyện này.

Konoha và Akutagawa bị cuốn vào cơn giận dữ của Tooko, vì một lý do nào đó, hai người phải tham gia diễn kịch tại lễ hội trường...

Xua tan bóng tối trong trái tim của người bạn cùng lớp, phát điên vì bị dồn vào chân tường, liệu “Cô gái văn chương” có thể giải thoát cho linh hồn đang bị quá khứ trói buộc không!? Mời các bạn đón đọc tập thứ ba trong loạt truyện được yêu thích này!

Lá thư này là lời cảnh cáo dành cho cậu.

Xin cậu, nhanh chạy trốn đi.

Mỗi lần cậu dùng bàn tay phủ đầy độc được ngọt ngào kia lay động trái tim tôi, tâm trí tôi lại xao động, lại phát điên. Tôi đã không thể kìm nén được xung động muốn phá hủy mọi thứ trong bản thân mình nữa rồi.

Khát vọng được hủy hoại cậu khiến cơ thể tôi run rẩy. Bất kể ngày đêm, cứ nhắm mắt là trong đầu tôi lại chỉ còn hình bóng của cậu.

Tôi khao khát được xắt nhỏ ánh mắt tràn ngập thù hận, khuôn mặt trắng muốt lạnh lùng và cái cổ họng thon dài cao ngạo kia, tôi muốn cắt rời đôi tai, cái mũi, tôi muốn móc ra đôi mắt kia. Con tim tôi đang gào thét, nó muốn khắc vào lồng ngực mềm mại của cậu vô số thập tự giá, để máu nóng phun ra nhuộm đỏ toàn thân cậu.

Cậu nhanh chạy trốn đi.

Nếu không, tôi... sẽ hủy hoại cậu.

Chương mở đầu:

Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu – Tôi từng là kẻ ngốc đang yêu

“Nàng quá thuần khiết, quá xinh đẹp...”

Từng có một nhà biên kịch mới vào nghề ca tụng người yêu của mình theo cách ngây ngô như vậy. Thế nhưng, không hề kém cạnh anh chàng biên kịch kia, hồi còn học cấp hai, tôi cũng từng đưa chân sa vào bể tình.

Sáng sớm tỉnh dậy, điều đầu tiên tôi nghĩ tới là khuôn mặt của Miu, nghĩ tới cặp mắt hạnh đào nâu sẫm, đôi môi căng mọng và mái tóc mềm mượt cột lại thành chiếc đuôi ngựa buông thõng sau đầu.

Miu lúc nào cũng nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch, như đang trêu tức, như đang chọc ghẹo.

“Chào buổi sáng, Konoha.”

“Chào buổi sáng, Miu.”

Sáng nào tôi cũng chào Miu trong tưởng tượng như vậy. Mỗi khi Miu híp mắt cười với tôi, trái tim tôi lại đập rộn ràng vì hạnh phúc và tôi sẽ lại vội vàng lao tới bồn rửa mặt, không thể chờ nổi dù chỉ một giây một phút để được nhanh đến trường gặp Miu bằng xương bằng thịt.

Không biết hôm nay Miu sẽ cười với mình như thế nào nhỉ? Không biết Miu sẽ nói chuyện với mình bằng giọng như thế nào nhỉ? Không biết câu chuyện mà Miu đang viết tiến triển tới đâu rồi nhỉ? Ôi, mình muốn được gặp Miu, muốn nhanh được gặp Miu. Mình muốn được nghe giọng nói của Miu. Mình muốn được nhìn thấy nụ cười của Miu.

Không thể chịu nổi việc phải đến lớp mới được gặp Miu, tôi luôn đứng dưới gốc cây tiêu huyền trên đường tới trường đợi Miu tới. Và rồi, khi Miu cuối cùng cũng xuất hiện trong ánh mai rực rỡ cùng chiếc đuôi ngựa đung đưa theo gió, tôi lại giả vờ như mình chỉ vừa mới đi ngang qua, cất tiếng gọi và chạy tới bên cạnh

Miu:

- Chào buổi sáng, Miu!

Trong giờ học, trong đầu tôi cũng chỉ có Miu. Khi chỗ ngồi của Miu bị đổi ra sau lưng tôi, tôi đã không thể đếm được một ngày mình ngoảnh đầu lại bao nhiêu lần. Nhìn mái tóc rũ xuống ngang trán của Miu, nhìn hàng lông mi cong vút của Miu, lồng ngực tôi lại không thể kìm nén mà đập rộn ràng. Khi lớp lại đổi chỗ và Miu ngồi vào vị trí chếch lên phía trên một chút, tôi lại tiếp tục ngấm nhìn không biết chán cái cổ thon dài và khuôn mặt trái xoan của Miu.

Bình thường Miu luôn mở ra chiếc cặp tài liệu màu xanh da trời trong suốt và dẹt nên các câu chuyện trên từng trang giấy.

Những ngôn từ mỹ miều dưới ngòi bút của Miu nhảy múa, tỏa sáng lấp lánh, như đang vẽ ra một thế giới trong mơ.

Và khi những ngôn từ đó được kể từ đôi môi của Miu, chúng lại càng tỏa sáng rực rỡ hơn, càng xinh đẹp hơn bội phần, càng làm cho tôi trở nên mê muội.

“... Nè, Konoha, đây là ưu đãi đặc biệt đó. Chỉ có Konoha mới được xem thôi.”

Mỗi lời nói Miu dành cho tôi, tôi đều có cảm giác chúng ngọt ngào như những viên kẹo đường.

Vào lúc đó tôi là một thằng ngốc đang yêu chính hiệu, chân bước lằng lằng, trên mặt lúc nào cũng cười ngu ngơ. Một kẻ mơ mộng hết thuốc chữa.

Tôi cứ đương nhiên mà cho rằng tình cảm của Miu cũng giống như của tôi, khi đó, tôi chưa từng một lần nghi ngờ việc định mệnh của hai chúng tôi đã được gắn kết chặt chẽ với nhau.

Tôi đã từng tin rằng cho dù lên cấp ba, cho dù vào đại học, cho dù đã ra trường, Miu sẽ vẫn luôn ở bên cạnh tôi và viết nên những câu chuyện, sẽ vừa cười tinh nghịch, vừa gọi tên tôi. Không chỉ thế, tôi còn tin tưởng một ngày nào đó Miu sẽ trở thành một tác giả nổi tiếng và tài năng của Miu sẽ được mọi người biết tới..

Tuy nhiên, vào mùa xuân năm tôi lên lớp 9, khi tôi dùng bút danh Inoue Miu

và ra mắt công chúng dưới lớp mặt nạ nữ nhà văn thiên tài 14 tuổi, tôi đã mất đi Miu.

Và rồi, bây giờ, khi tôi là một học sinh lớp 11...

Tôi chỉ là một nam sinh cấp ba bình thường, mỗi ngày tới trường theo thông lệ, tan học lại tới phòng câu lạc bộ Văn học - nơi có một bà chị lớp trên không quá bình thường — để viết ra những bài văn “điểm tâm” cho chị ấy.

Chương 1:

Ăn cơm là không được để thừa

- Konoha biết không, *Ngôi mộ cúc đại* có vị như mơ mới hái trên cây ấy.

Chị Tooko vừa lật một cuốn trong bộ sách Toàn tập văn học mượn từ thư viện, vừa lầm bầm một cách hạnh phúc.

- Cứ như chị đang đi bên bờ những thửa ruộng lấp lánh ráng chiều, đầu ngón tay nhẹ nhàng mân mê một quả mơ nhuộm đỏ màu nắng, đặt nó vào trong miệng rồi chậm rãi cắn xuống. Lớp vỏ mỏng vỡ ra, vị chua thanh mát dịu dàng kèm vị ngọt hạnh phúc hòa vào đầu lưỡi, vị đắng thoáng qua khiến ngực chị thắt lại! Ôiii, những kí ức về môi tình đầu ngọt ngào mà ảo tưởng của thời niên thiếu!

Tác giả của *Ngôi mộ cúc đại* - Itou Sachio - là học trò của Masaoka Shiki. Năm 1906, tác phẩm này được đăng trên tạp chí *Đỗ quyên* và đã nhận được đánh giá rất cao từ Natsume Souseki. Quả nhiên danh tác lúc nào cũng ngon cả! Giống như cây mơ mỗi năm lại cho ra một vụ quả, cho dù ăn bao nhiêu lần thì lần nào cũng có một vị tươi ngon mới lạ!

Trên chiếc bàn gỗ sồi cũ kĩ, tôi trải ra 50 tờ giấy bản thảo và ngồi viết một câu chuyện tam đề làm bữa điểm tâm cho chị Tooko.

Gần đây, không hiểu sao bà chị này bỗng nhiên có hứng thú với dòng tiểu thuyết tình yêu cổ điển của Nhật Bản, thế là mấy ngày này chị ấy toàn lôi thể loại đó ra đọc, vừa đọc vừa huyền thuyên với tôi kho tri thức của chị ấy. Hôm qua thì là *Người vũ nữ* của Ougai, hôm kia thì là *Vũ công xứ Izu* của Yasunari, hôm trước nữa thì là *Một mùa thơ đại* của Higuchi Ichiyō.

- Cuốn đó là của công đây. Chị làm ơn đừng có ăn nó nhé.

Tôi vừa dùng bút chì bấm viết không ngừng nghỉ, vừa bình tĩnh nhắc nhở. Nghe thấy thế, chị Tooko phòng mang trợn má trả lời:

- Thiệt tình, chị biết rồi mà~

Dạo trước, cái người đang mặt sưng mày sía này đã lỡ-ăn-mất một cuốn sách

mượn từ thư viện, thế là vì quá xấu hổ không dám đi xin lỗi một mình, chị ta đã lỗi tôi đi cùng.

- Ôiii, nhưng nhìn nó sao mà ngon thế cơ chứ.

Chưa đầy ba giây, chị Tooko lại thở dài đánh thượt một cái với vẻ tiếc nuối như vậy. Tôi có cảm tưởng như mình đang chứng kiến một cô nhóc học mẫu giáo đang gặm nhấm ngón tay với vẻ thèm thuồng trước cửa kính một cửa tiệm bán bánh ngọt hoa quả.

- Em đã nói là không được ăn rồi đấy.

- Thì chị cũng đã nói là chị biết rồi mà. Ôiii~ Chỗ này là chỗ chua nhất và ngon nhất nè~

- Xin chị đấy, làm ơn đừng ăn thật nhé.

- Rồi rồ~i. Chị ngoan ngoãn chờ Konoha làm xong điểm tâm là được chứ gì.

Chị Tooko trả lời đầy vẻ lười biếng vô tư lự, giống như một con mèo đang nằm phơi nắng giữa sân.

Phòng câu lạc bộ của chúng tôi là một căn phòng cực kì hẹp nằm trong một góc tại khu nhà phía Tây của trường học, khắp nơi trong phòng là từng núi từng núi sách cũ. Chị Tooko đang ngồi ôm chân trên chiếc ghế đặt bên cửa sổ, dùng những ngón tay mảnh khảnh lật từng trang sách, toàn thân chị ấy tắm trong ánh mặt trời mùa thu chiếu từ bên ngoài vào. Ẩn hiện dưới những mép váy đồng phục là cặp đầu gối trắng muốt, hai bím tóc đen dài của chị ấy buông thông từ vai đến hông và đung đưa như đuôi một chú mèo nhỏ.

Chị Tooko là một yêu quái chuyên ăn những câu chuyện.

Chị ấy sẽ dùng ngón tay xé từng trang sách hoặc trang giấy có chữ viết thành từng mảnh, sau đó bỏ vào miệng nhai măm măm rồi nuốt ngon lành.

Mặc dù vậy, nếu như chị Tooko phát hiện có ai đó phân loại chị ấy thành “yêu quái”, chị ấy sẽ tỏ ra cực kì bất mãn và đứng chống nạnh tuyên bố: “Tôi không phải yêu quái. Tôi chỉ là một ‘cô gái văn chương’ mà thôi”.

Nhưng mà, quả đúng là ngoại trừ cái việc yêu thích sách đến mức quái đản cùng sở thích ăn sạch những quyển sách ra, chị Tooko trông thế nào cũng rất

giống một tiểu thư thuần khiết theo phong cách cổ điển.

Câu lạc bộ Văn học của trường cấp ba Seijou chỉ có mỗi hai thành viên là chị Tooko học lớp 12 và tôi học lớp 11.

Mùa thu đã qua được hơn một nửa rồi, các câu lạc bộ khác cũng bắt đầu tiến hành việc chuyển giao chức vụ để các học sinh năm cuối tốt nghiệp, rồi cuộc đến lúc nào thì chị Tooko mới chịu rút lui khỏi câu lạc bộ đây? Seijou dù sao cũng chỉ là một trường cấp ba thôi mà, chị Tooko cũng phải chuẩn bị thi vào Đại học chứ...? Tôi chẳng thấy chị ấy học hành gì cả, như vậy cũng được sao? Chị ấy không định lưu ban một năm để ở lại đây đấy chứ?

Trong lúc tôi đang trầm lo lắng, chị Tooko bắt chuyện với tôi:

- Tháng sau là lễ hội trường nhỉ? Lớp chị định mở gian hàng bán cơm cà ri, lớp của Konoha thì sao?

- Lớp bọn em bán cà phê manga. Nói chung là chỉ cần xếp mấy cái ghế, bỏ vài cái bàn, rồi chuẩn bị cà phê hòa tan cùng túi trà lọc, thêm vài quyển manga nữa là xong. Dù sao thì cũng chẳng ai thêm quan tâm tới mấy thứ như lễ hội trường hay đại hội thể thao nên cứ phiên phiên là được rồi.

- Thiệt tình... chị nói nè Konoha, em thử nhìn xung quanh em xem có học sinh cấp ba nào mà lại ăn nói mất hứng như em không hả?

- Theo em thấy thì cái thể loại học sinh đã lên cấp ba rồi mà vẫn còn háo hức với lễ hội trường mới là “hàng hiếm” đấy ạ.

- Đáng ghét, em cứ suốt ngày trưng cái bản mặt chán đời đó ra đi, cẩn thận có ngày gở xuống không được đấy!

Sau khi phồng má lên nói như vậy xong, chị Tooko lại bắt đầu lật sách. Đột nhiên, chị ấy thét lên:

- Aa!!!

Tiếng thét của chị ấy làm tôi - người vừa hạ bút đánh một dấu chấm cuối cùng vào bài “điểm tâm” - giật cả mình và vội ngẩng đầu lên.

- Sao sao? Có chuyện gì rồi?

Đập vào mắt tôi là hình ảnh chị Tooko hai tay cầm sách, mắt mở to, cả người

run bần bật.

- Q-Quyển sách này... nó bị thiếu trang... Câu nói nổi tiếng “Tami giống như một bông cúc đại” không thấy đâu nữa... Đoạn đối đáp đầy hồn nhiên ấy đã hoàn toàn biến mất rồi. Đây rõ ràng là đoạn ngon nhất mà! A, ở đây lại còn có vết dao cắt nữa, thật quá đáng!

-Chị Tooko...

Tôi thở dài, đặt tay lên trán.

- C-Cái gì? Phản ứng đó của em là sao hả Konoha? Chẳng lẽ em nghi ngờ chị đã ăn mất nó sao!?

- Em đã nhắc chị bao nhiêu lần là không được ăn đồ của công rồi, vậy mà... Ôi, mình thật là đáng thương quá đi...

- Không phải! Không phải chị mà! Rõ ràng chị ở bên cạnh Konoha suốt mà, chị vô tội!

- Chứ không phải chị đã lén ăn vụng lúc em đang viết điểm tâm cho chị sao?

- A! Quả nhiên là em đang nghi ngờ chị! Thật quá đáng! Chị không đời nào lại đi làm chuyện này cả! Nếu là một quyển sách được đặt ở tiệm sách hoặc thư viện thì cho dù lúc đó chị đói đến cỡ nào, chị cũng sẽ chỉ loay hoay tại chỗ, mắt nhìn đắm đắm vào gáy sách, miệng ứa nước miếng mà thôi. Cho dù lúc đó bụng chị đang sôi ùng ục, cho dù đó là một quyển sách ngon lành đến cỡ nào đi nữa thì chị cũng sẽ nhịn được!

Chị Tooko ưỡn bộ ngực lép ra và nói một cách quả quyết như vậy.

- Còn nữa, chỉ ăn phần ngon nhất và để thừa những phần còn lại là một việc làm sai trái! Nếu là chị thì chị sẽ ăn sạch từ đầu đến cuối không chừa lại gì. Đó mới là hành vi thể hiện sự kính trọng đối với công sức của tác giả.

Những lời này chẳng hiểu sao nghe rất có sức thuyết phục. Đúng là chị Tooko lúc nào cũng ăn ngon lành cho đến hết, bất kể đó là quyển sách nào. Cho dù tôi có viết ra một câu chuyện tam đề không hợp khẩu vị của chị ấy đi nữa thì chị ấy cũng cố nuốt cho đến miếng cuối cùng, miệng vẫn liên tục phát ra những tiếng rên rĩ như “Cay quá!” hoặc “Đắng quá!”.

Cũng có lý, tham ăn như bà chị này thì đúng là không có chuyện để thừa đồ ăn bao giờ.

Thấy tôi gật gù lăm bằm như vậy, môi chị Tooko bữu lên thành hình vòng cung, rồi chị ấy nhìn tôi với ánh mắt tức giận.

- Ư ư... Chị không cảm thấy được sự lễ phép cần có đối với đàn chị trong lời nói của em...

Nói xong, chị ấy khép quyển sách lại và đứng bật dậy từ trên ghế xếp.

- Nói tóm lại thì cái việc chỉ ăn phần ngon nhất là không thể tha thứ được! Hành vi này giống như việc lén ăn mất trái bạch quả trong chén trứng hấp Chawanmushi* của người khác! Giống như việc ăn vụng trái dâu tây trên chiếc bánh ngọt tráng miệng! Giống như việc chỉ nhặt tôm ra ăn trong một phần hải sản dứt lò! Đó là hành vi đáng khinh mà chỉ có ác ma mới làm được, là ăn cắp hạnh phúc mà người ta đã chờ đợi bấy lâu, là đẩy người ta xuống vực sâu tuyệt vọng! Những kẻ như vậy là kẻ thù không đội trời chung của tất cả các ẩm thực gia... à không, của tất cả độc giả! Của câu lạc bộ Văn học! Chúng ta phải bằng mọi giá tìm ra thủ phạm và mắng cho hắn một trận! Nào Konoha, nhanh đi điều tra thôi!

Chị Tooko làm một tràng nghe rất khảng khái hùng hồn như vậy.

Biết ngay kiểu gì mọi việc cũng thành ra thế này mà. Đừng đùa chứ, em chán cái việc lần nào cũng phải chơi trò thám tử với chị rồi! Thế nên...tôi giật ra vài trang bản thảo của câu chuyện tam đề mà tôi vừa viết xong và đưa về phía chị Tooko.

- Em... viết xong điểm tâm rồi, chị bận điều tra thì để sau nhé?

Đôi chân sắp vọt ra khỏi cửa của chị Tooko khựng lại.

- Ồ...

Chủ đề của ngày hôm nay là “Miyamoto Musashi”, “Thảm sợi điện” và “Điệu nhảy trong lễ hội Vu Lan”, trước khi tôi bắt đầu viết...

- Nhắc đến mùa thu thì người ta sẽ nghĩ tới hạt dẻ~ Thế nên em hãy viết cho chị một câu chuyện có vị như món bánh Mont Blanc* với thật nhiều hạt dẻ nhé.

Chị ấy đã ngồi ôm thành ghế và nói với tôi đầy vẻ hạnh phúc như vậy, thế nhưng mà tôi cũng chẳng biết thứ mình vừa viết nó sẽ có cái vị gì...

Chị Tooko nhìn đắm đắm vào ba tờ giấy bản thảo đang bị tôi dùng đầu ngón tay ve vẩy trước mặt với vẻ thèm thuồng, trông chị ấy cứ như một con thỏ bị người ta lấy cà rốt dụ khi.

Cuối cùng, chị ấy ngồi trở lại ghế và duỗi hai tay ra, trên mặt nở một nụ cười tươi như hoa.

- Cảm ơn em, chị ăn luôn cho nóng.

Chị Tooko đã ăn hết câu chuyện tam đề có vị như món bánh “Mont Blanc” của tôi, vừa ăn vừa hết thắm.

- Khôôôông! Miyamoto Musashi thì nhảy với thảm sưỡi ẩm trong lễ hội Vu Lan— Ông ta bị tẩm thảm cuộn lấy và bị đốt thành tro— Đáng ghét— lớp bơ hạt dẻ nóng quá, ui da bỏng bỏng— Thay vì dùng hạt dẻ thì lại bỏ củ cải trắng vào, đã thế còn phủ thêm một lớp mayonnaise! Buồn nôn quá~~Oe... oe...

Cuối cùng thì công cuộc điều tra đã bị hoãn lại vì chị Tooko bận ngồi xụi lơ trên ghế, hai tay bung lấy miệng, tôi vì thế mà cũng may mắn thoát nạn.

Ngày hôm sau, trời đẹp, không khí tràn ngập hương vị mùa thu.

Hôm qua chị Tooko trông như đã bị thương khá nặng không biết chị ấy có về nhà an toàn không nhỉ... Khi tôi đang nghĩ vẩn vơ như vậy và định bước vào lớp, tôi chạm mặt với Kotobuki - một bạn học cùng lớp của tôi.

- I-Inoue.

Có vẻ như Kotobuki đang định đi ra hành lang, nhưng khi vừa thấy tôi, cô nàng lùi lại một bước, khuôn mặt đành lại.

Tôi miễn cưỡng nở một nụ cười xã giao và thử chào cô nàng theo cách thân thiện nhất có thể.

- Xin chào, Kotobuki!

Kết quả là tôi bị Kotobuki nhú mày nhìn với ánh mắt hình viên đạn.

- Vẫn là cái bản mặt tùy tiện như mọi khi đó. Tại sao với ai cậu cũng cười đùa cợt nhả thế hả Inoue? Tránh ra cho tôi!

Nói xong, cô nàng nhanh chóng bỏ đi.

Đạo nghỉ hè, khi tôi nghe được Kotobuki bệnh vực cho tôi ở bệnh viện, tôi đã tưởng cô nàng cũng không ghét tôi như mình nghĩ. Ai mà ngờ kể từ khi vào học kì hai tới giờ, thái độ của cô nàng đối với tôi vẫn chẳng hề thay đổi. Về cơ bản thì Kotobuki vốn thuộc loại hình mỹ nhân mặt lạnh như tiền, thế nhưng tôi cứ có cảm giác là ngôn từ và hành động của cô nàng khi đứng trước tôi khắc nghiệt hơn bình thường.

Chẳng lẽ hình ảnh Kotobuki ngồi trên giường bệnh hai mắt rung rung như thể sắp khóc mà tôi nhìn thấy lúc đó thực ra chỉ là ảo giác sao? Những lời cô nàng nói khi đó khiến tôi rất dễ tâm, thế nhưng tôi lại chẳng thể lấy dũng khí để mở miệng hỏi Kotobuki về chuyện này.

Khi tôi thờ dài và đặt cặp sách lên bàn, một bạn học khác của tôi là Akutagawa đi tới.

- Chào ông, Inoue.

- À, chào ông, Akutagawa.

Có lẽ Akutagawa đã nghe thấy đoạn đối thoại lúc nãy giữa tôi và Kotobuki. Cậu ấy an ủi tôi:

- Đừng bận tâm về những gì Kotobuki nói.

Tôi cười một cách bất đắc dĩ.

- Cảm ơn. Nhưng mà không sao đâu, dù gì thì đây cũng chẳng phải lần đầu.

- Vậy sao?

- Ủ. Thực ra nếu Kotobuki đột nhiên trở nên thân thiện với tôi, có lẽ tôi sẽ bị hù ngã ngựa ra mất. À, ông so đáp án bài tập Toán với tôi không?

Chúng tôi ngồi xuống bàn, cầm lấy tập vở của nhau, thỉnh thoảng trao đổi vài câu. Vở của Akutagawa vẫn gọn gàng dễ đọc như mọi khi. Ngay cả nét chữ cũng thể hiện tính cách nghiêm túc trầm ổn của chủ nhân.

Lưng dài, vai rộng, khuôn mặt nam tính, lạnh lùng nhưng cũng rất thành thật, ôn hòa... Akutagawa sở hữu rất nhiều điều mà tôi ao ước có được. Mặc dù quan hệ giữa chúng tôi chưa thân thiết tới mức có thể gọi là bạn bè, nhưng khi ở bên

cạnh cậu ấy, tôi cảm thấy rất thoải mái.

Đột nhiên, túi quần của Akutagawa rung lên.

- Xin lỗi.

Sau khi rút điện thoại ra và nhìn vào màn hình, hai hàng lông mày của cậu ấy nhíu lại.

Vẻ mặt của Akutagawa khi nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại tỏa ra một bầu không khí cực kì u ám, khiến người ta không dám lại gần, tôi giật hết cả mình khi nhìn thấy vẻ mặt này.

Sau khi xin lỗi tôi một lần nữa bằng giọng khô cứng, cậu ấy đi ra hành lang.

Ai gọi điện thoại cho Akutagawa thế nhỉ? Người nhà? Bạn bè? Hay là người yêu?

Nhưng tôi chưa từng một lần nghe cậu ấy nói chuyện về phái nữ. Chứng kiến một người trầm ổn như Akutagawa đột nhiên lộ ra biểu cảm chán ghét như vậy khiến tôi cảm thấy rất bất ngờ, thì ra ngay cả cậu ấy cũng có lúc có vẻ mặt này...

Lúc này, tôi vẫn chưa biết được đây là sự khởi đầu của một chuyện phiền toái sắp đến.

Giờ nghỉ trưa, khi đang bước trên hành lang, tôi cảm nhận được có ai đó nhìn mình.

- Bạn là Inoue phải không?

Nghe thấy có người gọi tên tôi bằng một giọng nhỏ nhẹ, tôi quay lại. Đứng ở đó là một cô gái trông có vẻ hiền thực, mái tóc dài mềm mượt xoa ngang lưng.

Ồ, người này học cùng niên khóa với tôi. Mặc dù không biết tên nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn gặp bạn ấy. Vì cô bạn này khá xinh nên tôi vẫn còn ấn tượng, bạn ấy có chuyện gì mà lại bắt chuyện với tôi nhỉ?

Cô gái mở miệng nói, trông bạn ấy khá khản trương.

- Mình xin lỗi vì đột nhiên gọi bạn lại. Ừm, mình là Sarashina lớp 11-C. Inoue là bạn của Kazushi đúng không?

- Ka-zu-shi?

“A, xin lỗi”, hai gò má trắng muốt của Sarashina đỏ ửng lên. “Là Akutagawa

Kazushi học cùng lớp với Inoue ấy. Kazushi và mình đang hẹn hò với nhau”.

Cô gái này là bạn gái của Akutagawa!?

Tôi giật mình nhìn trừng trừng vào cô nàng Sarashina này. Sarashina cũng cố gắng giữ cho tầm mắt nhìn thẳng về phía tôi. Mái tóc mềm mượt, nét mặt dịu dàng thanh tú, nhìn kiểu gì đi nữa thì bạn ấy cũng là một cô gái xinh xắn thuộc loại hình học sinh gương mẫu không tồn tại chút khuyết điểm nào. Nếu Akutagawa mà đứng bên cạnh bạn ấy, tôi dám cá hai người bọn họ sẽ rất hợp nhau.

Dù vậy, đây là lần đầu tiên tôi nghe nói Akutagawa có bạn gái. Mặc dù đúng là cậu chàng rất có duyên với phái nữ, thậm chí có hôm tôi còn nhìn thấy trong sách giáo khoa của cậu ấy kẹp một phong thư màu xanh lam, tuy nhiên, khi tôi hỏi: “Là thư tình hả?” thì Akutagawa lại tỏ ra bối rối và cố lảng sang chuyện khác...

Nhưng mà dù sao thì mức độ thân thiết giữa tôi và Akutagawa vẫn chưa tới mức có thể kể về người thân của nhau, thế nên tôi không biết cậu ấy có bạn gái là chuyện chẳng có gì lạ cả.

-Ồ, xin lỗi bạn. Tại mình không biết là Akutagawa đã có bạn gái.

Vừa nghe tôi nói thế, nét mặt của Sarashina liền trở nên u ám. Ặc, chẳng lẽ tôi vừa nói sai gì sao?

- Ra vậy, Kazushi không nói cho Inoue biết về chuyện của mình sao...

- Không không, thực ra thì mình và Akutagawa cũng không thân thiết tới mức đó...

Tôi vội vàng giải thích. Thế nhưng lời của tôi không lọt được vào tai của Sarashina.

- Dạo gần đây Kazushi rất lạ. Dường như cậu ấy đang cố lảng tránh mình... mình nghĩ có lẽ cậu ấy đã thích ai đó khác rồi.

Tôi hết cả hồn khi nhìn thấy cặp mắt đen láy của Sarashina bắt đầu rung rung. Làm ơn mà, đừng khóc, mình sợ con gái khóc lắm. Tôi thử nói gì đó để an ủi bạn ấy.

- Mình nghĩ chắc là bạn đang hiểu nhầm thôi? Akutagawa đâu giống loại người sẽ bắt cả hai tay, đúng không? Nếu bạn để ý tới chuyện này như vậy thì sao bạn không đi hỏi trực tiếp Akutagawa xem sao?

Vừa nghe tôi nói vậy, đôi mắt của Sarashina lại càng rung rung, bạn ấy nhìn thẳng vào tôi và nói:

- Inoue, bạn có thể hỏi Kazushi chuyện đó hộ mình không?

- Hả!

- Mình sợ lắm, mình không dám hỏi. Inoue là bạn của Kazushi, thế nên mình nghĩ có lẽ cậu ấy sẽ nói thật với bạn. Làm ơn đi mà, Inoue, chuyện này rất quan trọng với mình.

Tôi thật yếu đuối... Tại sao tôi lại nhận lời Sarashina chứ...

Tan trường, khi tôi còn đang loay hoay không biết nên làm thế nào để mở miệng hỏi...

- Tôi về nhé, Inoue.

Akutagawa đã đi ra khỏi lớp. Hồng hét! Tôi vội vàng đuổi theo sau cậu ấy.

Hết cách rồi. Việc gì mình không thích thì phải giải quyết nó thật nhanh mới được. Có lẽ tôi cứ thản nhiên hỏi như không có việc gì là ổn, không cần phải nghiêm túc cho lắm.

“Akutagawa, hiện tại ông có đang hẹn hò với ai không? À, có người quen nhờ tôi hỏi chuyện này ấy mà.”

Thế nhưng khoảng cách giữa tôi và cậu ấy - người đang khoan thai bước đi ở phía trước - lại chẳng được thu hẹp lại chút nào cả. Akutagawa tham gia câu lạc bộ bắn cung, từ năm lớp 10 cậu ấy đã là thành viên chính thức của đội tuyển rồi. Đúng lúc tôi đang nghĩ “Chắc cậu ấy định đi tới sân tập”, thì Akutagawa lại rẽ vào thư viện.

Cậu ấy cách bàn thủ thư càng lúc càng xa, sau khi đến một góc vắng người, nơi đặt những kệ sách ảm đạm, bên trên là các tác phẩm văn học Nhật Bản xếp thành hàng, Akutagawa bắt đầu tìm. Cậu ấy rút một quyển sách ra khỏi kệ, lật qua vài trang rồi lại trả nó về chỗ cũ.

Trông cậu ấy có vẻ khá chăm chú, chẳng lẽ cậu ấy đang muốn tra cứu gì sao?

Không biết có phải do quá khẩn trương hay không, nhưng tôi có cảm giác xung quanh yên tĩnh đến lạ kì, yên tĩnh đến mức dường như ngay cả một tiếng nuốt nước bọt của tôi cũng sẽ vang vọng ra xung quanh. Tôi nín thở đứng đằng sau một kệ sách, khi tôi đang phân vân có nên cất tiếng gọi cậu ấy hay không thì Akutagawa rút ra từ trong chiếc cặp sách đang đeo trên vai một con dao rọc giấy.

Hả?

Đầu ngón tay của cậu ấy đẩy lưỡi dao ra. Ánh sáng lạnh lẽo từ mũi dao phản chiếu vào mắt tôi.

Cậu ấy định làm trò gì vậy?

Bầu không khí hiện tại rất kì lạ, lòng bàn tay của tôi bắt đầu rịn mồ hôi. Tôi nín thở, mắt nhìn không chớp, đúng lúc này, ánh mắt của Akutagawa đột nhiên trở nên dữ tợn, sau đó cậu ấy lấy mũi dao đặt vào trên đường nối giữa hai trang sách.

Chẳng lẽ...

Trái tim tôi lỡ mất một nhịp.

Nhìn cậu ấy di chuyển con dao rọc giấy một cách thành thạo xuống phía dưới, tôi có cảm giác như chính làn da của mình vừa bị lưỡi dao cắt một nhát, cả người tôi run lên.

Trong đầu tôi hiện lên cảnh chị Tooko mặt bí xị giờ ra quyển *Ngôi mộ lúc đại ngày hôm qua*.

Trang sách đáng lẽ nên tồn tại ở đó đã biến mất... vết dao cắt...

Akutagawa chính là thủ phạm đã cắt sách sao!?

Cảm thấy hoang mang, tôi vô thức vươn tay nắm lấy gờ của một cái kệ gần đó, ngón tay tôi chạm vào một quyển sách, khiến nó đung vào một quyển sách khác và phát ra một âm thanh nhỏ.

Akutagawa quay đầu lại, nhìn thấy tôi, cậu ấy mở to hai mắt, cả người sững sờ.

Tôi nhìn cậu ấy với ánh mắt không tin nổi.

Akutagawa nhíu mày với vẻ khổ sở.

Đầu tôi nóng bừng, khả năng suy nghĩ của tôi dường như đã ngừng hoạt động.

- Akutagawa. Sao ông lại làm thế...

Tôi khó khăn lắm mới thốt ra được những lời này.

Đúng lúc đó, từ bên cạnh tôi, một cánh tay dưới lớp đồng phục nữ sinh vươn ra và nắm chặt lấy bàn tay đang cầm dao rọc giấy của Akutagawa.

- Bắt tại trận rồi nhé!

Người vừa hưng phấn nhảy ra ngoài là một cô gái văn chương mặc đồng phục thủy thủ có hai bím tóc dài đong đưa như đuôi mèo - Amano Tooko, chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học.

Kể từ cái ngày tôi phát hiện ra mình là một kẻ hèn hạ, bỉ ổi, tôi đã cố hết sức tỏ ra thành thật với những người xung quanh.

Kể từ cái ngày tôi lỗi đó, cái ngày tất cả mọi thứ bị cắt đứt, ngày dòng máu nóng vấy ra, ngày mà người đó đã đi đến một nơi mà bàn tay tôi không thể với tới, tôi đã quyết định mình sẽ cẩn thận từng li từng tí để bản thân không đưa ra lựa chọn ngu ngốc một lần nào nữa.

Đối với nguyện vọng của cậu cũng vậy, tôi cũng dùng thái độ thành khẩn nhất để đối mặt với nó.

Mỗi lần nghĩ tới việc cậu đã bỏ ra bao nhiêu tâm tình, bao nhiêu nỗ lực để viết ra lá thư này, lòng ngực tôi lại như bị lửa thiêu đốt, tôi lại muốn thỏa mãn yêu cầu của cậu bằng tất cả khả năng của mình.

Thế nhưng, đòi hỏi của cậu thật sự quá tàn khốc. Tôi đã dùng cách của tôi để bày tỏ hết thành ý, tôi đã dốc hết sức lực để đối đãi với cậu, dù vậy, cậu vẫn không hề hài lòng.

Tôi không thể đáp ứng nguyện vọng của cậu. Bởi đó là một hành vi không thành thật, là hành vi của ác ma, nó sẽ dẫn mọi thứ đi tới bờ hủy diệt.

- Nào, nói đi, tại sao cậu lại cắt sách của thư viện hả? Giải thích kĩ càng cho tôi!

Trong căn phòng bị chiếm đóng bởi vô số sách cũ của câu lạc bộ Văn học, chị Tooko bày ra tư thế như mấy viên cảnh sát hình sự trên phim truyền hình. Trên chiếc bàn gỗ sồi ọp ẹp với bề mặt sờn sùi đặt một tuyển tập các tác phẩm của Arishima Takeo và vài trang sách bị cắt.

Akutagawa cúi đầu ngồi im lặng trên ghế.

Hôm qua, sau khi ăn bài điểm tâm của tôi, chị Tooko buộc phải bỏ ý định điều tra do tình trạng sức khỏe không cho phép, nên hôm nay vừa tan học một cái là chị ấy đã ba chân bốn cẳng chạy tới thư viện mai phục bắt thủ phạm.

- Quả nhiên dự đoán của mình về việc thủ phạm sẽ quay lại hiện trường gây án là chính xác. Thật không uổng công mình cúp giờ trực nhật và vác cái bụng rỗng ngồi núp sau kệ sách suốt 30 phút.

Tôi đau hết cả đầu khi nghe chị ấy nói với vẻ đắc ý như vậy.

Sau khi bắt tại trận Akutagawa, chị Tooko dẫn cậu ấy tới phòng câu lạc bộ.

- Phần mà em cắt đi là một cảnh rất cảm động và nổi tiếng của *Một chùm nho*. Nó kể về một cậu thiếu niên ăn trộm dụng cụ vẽ của bạn cùng lớp, sau đó hành động này của cậu bị bại lộ trước mặt mọi người, rồi cậu bị thầy giáo gọi đến nói chuyện. Trong lúc cậu đang bị dẫn vật bởi cảm giác xấu hổ thì người thầy nhẹ nhàng đặt lên đùi cậu một chùm nho và an ủi cậu ấy. Đó là cảnh ngon nhất của cả câu chuyện này đấy, em biết không hả!? Em đã từng tưởng tượng tới nỗi đau đớn khổ sở của một người thích ăn nho mà lại phải ăn một trái nho chỉ có da mà không có thịt chưa hả!? Hành động của em thật không thể tha thứ được!

Chị Tooko tức giận tới mức giọng của chị ấy trở nên run run.

- Em không thấy có học sinh cấp ba bình thường nào lại đi tưởng tượng về việc đó đâu.

Tôi vừa định chọt vào một câu...

- Em ngậm miệng lại cho chị, Konoha!

Thì chị Tooko đã quay lại trừng mắt và mắng tôi như vậy.

- Cho dù em có là bạn của Konoha đi nữa thì chị - một “cô gái văn chương” - cũng sẽ không thể bỏ qua hành vi khinh nhờn đồ ăn... à không, làm tổn thương

những quyển sách cao quý này của em. Rốt cuộc thì vì lý do gì mà em lại làm như vậy hả?

- Đó là vì...

Khi Akutagawa vừa định mở miệng, tông giọng của chị Tooko lại cao thêm một quãng.

- Đây là suy luận của chị! Em chắc chắn là một tín đồ theo chủ nghĩa tự nhiên, có đúng không!? Quyển sách ưa thích của em là *Tám chẵn* của Tayama Katai!

Trước câu nói bất ngờ đó, cả tôi và Akutagawa đều chỉ biết ngồi ngây người nhìn về phía chị Tooko. Chị ấy tiếp tục nói, mũi héch lên đầy tự tin.

- Tác giả Arishima Takeono của tác phẩm *Một chùm nho* mà em đã phá hoại là thành viên của Bạch Hoa phái - một nhóm tập hợp các văn nghệ sĩ được thành lập vào cuối thời Minh Trị. Đối lập với Bạch Hoa phái chủ trương đề cao chủ nghĩa nhân đạo và chủ nghĩa lý tưởng là phái chủ nghĩa tự nhiên, đại diện là Tayama Katai với các tác phẩm văn học hướng đến việc miêu tả hiện thực một cách khách quan. Thực ra thì Bạch Hoa phái vốn vì phản đối chủ nghĩa tự nhiên mới được thành lập. Thế nào, chị suy đoán đúng chứ? Đây chính là sự nổi loạn của tuổi trẻ và tình yêu được dẫn đầu bởi những con người ủng hộ chủ nghĩa tự nhiên từ tận đáy lòng!

Thứ duy nhất nổi loạn ở đây là óc tưởng tượng của chị thì có...

Tôi ủ rũ nghĩ như vậy, ngồi bên cạnh tôi, Akutagawa nói với giọng bình tĩnh.

- Không, chị hiểu nhầm rồi ạ.

- O! K-Không phải vậy sao...?

Chị Tooko chớp chớp mắt với vẻ ngạc nhiên.

- Vâng.

Một bầu không khí trầm mặc phủ xuống gian phòng chật hẹp.

- Vậy thì tại sao em lại đi cắt sách?

Hai búi tóc nho nhỏ dài dài của chị Tooko rũ xuống từ đôi bờ vai mảnh mai khi chị ấy nghiêng đầu dè dặt hỏi với vẻ khó tin.

Có lẽ Akutagawa cũng bắt đầu thích ứng với mấy trò điên khùng của chị Tooko rồi, cậu ấy ngồi thẳng lưng và bắt đầu nói, ánh mắt của cậu ấy trông rất thành khẩn.

- Em đã rất khó chịu vì thành tích kiểm tra giữa kì của mình không tốt như mong đợi. Kể từ đó em bắt đầu xuất hiện ham muốn được phá hỏng... được cắt một thứ gì đó... Sau đó, em nhận ra mình có thể thỏa mãn cảm giác này bằng việc cắt sách, thế nên em đã không nhận được mà...

Thành tích kiểm tra giữa kì không tốt như mong đợi ư? Này này, Akutagawa, không phải kết quả thi giữa kì của ông đứng thứ năm toàn niên khóa sao? Học ở cái trường này mà vừa tham gia câu lạc bộ vừa đạt được kết quả đó không phải là đã quá đủ rồi sao? Chẳng lẽ đối với Akutagawa thì đứng thứ năm chỉ là một thành tích tồi tệ khiến người ta buồn khổ sao?

Chị Tooko, người vừa hôm trước còn tự hào(?) rằng “Môn Toán của chị chưa từng có điểm nào lớn hơn 30”, cũng nhìn Akutagawa với vẻ khó tin.

- Em cắt sách vì kết quả thi kém sao?

- Vâng.

- Chỉ có thể thôi sao?

- Vâng.

- Thật sự không liên quan gì tới chủ nghĩa tự nhiên sao?

- Hoàn toàn không liên quan ạ.

Chị Tooko rũ cặp lông mày xuống với vẻ thất vọng, sau đó chị ấy bắt đầu cầm lấy đuôi hai búi tóc của mình và vẽ vòng tròn.

Akutagawa đứng thẳng người cúi đầu hướng về phía chúng tôi.

- Em thành thật xin lỗi vì sự việc lần này. Bây giờ em sẽ đi tới thư viện để xin lỗi và bồi thường cho quyển sách bị cắt.

Khi cậu ấy định đi ra khỏi phòng thì bị chị Tooko gọi lại.

- Khoan đã! Nếu em đã biết lỗi rồi thì chúng ta cũng không cần thiết phải làm to chuyện này ra làm gì.

Đối diện với Akutagawa vừa quay đầu lại, chị Tooko nở một nụ cười rạng rỡ

như muốn xua tan bầu không khí nặng nề trong phòng.

- Dĩ nhiên bồi thường là việc phải làm. Tuy nhiên, may cho em là chị có quen biết với mấy bạn ủy viên làm ở thư viện. Chỉ cần chị nói một tiếng với mấy bạn ấy là quyển sách này đã bị một ăn mất, rồi nhờ mấy anh chị khóa trước của câu lạc bộ Văn học gửi một bản sách mới tới thay thế là được. Làm như thế thì uy tín của câu lạc bộ Văn học cũng sẽ được nâng cao, lợi cả đôi đường rồi nhé.

Tôi cũng vội gật đầu phụ họa.

- Ừm, đúng rồi đấy, cứ làm như vậy đi, Akutagawa.

Thình thoảng chị Tooko cũng làm được một việc có ích đấy chứ. Đúng lúc tôi đang nghĩ hôm nay sẽ viết một bài văn thật ngọt cho chị ấy...

- Tuy nhiên! Chỉ có thế thì sẽ không thể giải quyết vấn đề của em được. Bọn chị sẽ giúp em từ nay về sau được giải phóng khỏi mọi phiền não và có thể tận hưởng một cuộc đời học sinh tươi đẹp. Và để làm được điều đó, em cần phải mở lòng với bạn bè, hãy để hơi thở tuổi xuân thổi bay mọi ưu tư của em về phía bên kia bầu trời.

Sao bỗng dưng chủ đề lại chuyển sang hướng kì quặc rồi? Akutagawa cũng nhíu mày với vẻ khó hiểu.

Thấy thế, chị Tooko nở một nụ cười thật tươi và nói tiếp.

- Vậy nên, Akutagawa. Em tham gia diễn kịch với bọn chị ở lễ hội trường nhé?

- Chuyện này là sao! Làm thế nào mà đến hôm nay em mới được biết câu lạc bộ chúng ta sẽ diễn kịch ở lễ hội trường hả!?

Sau khi Akutagawa dùng vẻ mặt kinh ngạc nói: “Xin chị để em suy nghĩ thêm chút nữa” và rời đi, tôi bắt đầu chất vấn chị Tooko.

Chị Tooko ngồi ôm lấy lưng ghế ngược lên nhìn tôi đầy vui vẻ.

- Nhưng mà chị đã gửi đơn cho ban tổ chức rồi, người ta cũng đã chuẩn bị sân diễn xong xuôi cả.

- Cái gì cơ!?

- Tại chị tức quá, Maki cứ khoe khoang câu lạc bộ Nhạc giao hưởng sẽ tổ

chức hòa nhạc ở đại sảnh chuyên dụng và còn khiêu khích chị là “câu lạc bộ Văn học của bồ năm nay chắc cũng rảnh rồi lắm nhỉ?”. Cũng do năm ngoái chúng ta chẳng làm ra được tờ báo nào dành cho câu lạc bộ mà chỉ lấy mấy tác phẩm cô diễn ra trưng bày... Còn nữa, câu lạc bộ chúng ta cũng chẳng được ai tới tham quan, hôm đó Konoha còn ngồi chơi ô chữ nữa chứ...

Nói được một nửa, chị ấy đã phòng mang trợn má với tôi. Tôi đành bắt đắc dĩ trả lời.

- Lý do câu lạc bộ chúng ta không làm ra được tờ báo nào chẳng phải là vì chị Tooko đã ăn sạch tất cả tác phẩm sao?

- Ủa, vậy à? Nhưng mà dù sao đi nữa thì năm nay chúng ta cũng không được phép thua kém câu lạc bộ Nhạc giao hưởng. Với lại nếu có ai đó xem kịch và phát hiện được sự tuyệt vời của câu lạc bộ Văn học thì có khi họ sẽ tới tham gia câu lạc bộ cũng không biết chừng.

Nói ngược nói xuôi cuối cùng cũng ra được câu nói thật lòng. Từ trước tới giờ chị Tooko vẫn rất lo lắng về số lượng thành viên ít ỏi của câu lạc bộ chúng tôi, chị ấy thường than vãn: “Konoha vô dụng lắm, chị chỉ cần tốt nghiệp một cái là thể nào câu lạc bộ Văn học cũng sẽ bị giải tán cho mà xem”.

- Nghe rõ chưa, Konoha? Đây là mệnh lệnh. Với tư cách một thành viên của câu lạc bộ Văn học, ở lễ hội trường lần này, em phải khiến người ta biết được nét đặc sắc của câu lạc bộ chúng ta. Để đảm bảo câu lạc bộ có thể tăng thêm dù chỉ là một thành viên đi chăng nữa, cho dù thịt nát xương tan em cũng không được chối từ.

Lại nữa rồi. “Mệnh lệnh” của chị Tooko. Rõ ràng tôi chỉ muốn được sống một cuộc sống bình thường, không bị ai chú ý...

- Câu lạc bộ chúng ta có mỗi hai thành viên mà cũng diễn kịch được sao ạ?

Chị Tooko cười hì hì khi nghe tôi nói vậy.

- Thì em không thấy chị đã mời bạn Akutagawa rồi à? Cái lúc chị quyết định sẽ diễn kịch ở lễ hội trường, chị đã nhắm nếu là cậu chàng thì chúng ta sẽ hút được cả tá khán giả nữ. Chị còn định nhờ Konoha đi thuyết phục, nhưng mà

không ngờ mọi việc lại dễ dàng như vậy. Đúng là ở hiền gặp lành.

Hình như chuyện này chỉ vì lợi ích của chị Tooko chứ chẳng liên quan gì tới phiên nào của Akutagawa thì phải? Vừa nghĩ như vậy, tôi lại cảm thấy đồng cảm sâu sắc với Akutagawa - người bị chị Tooko bắt được điểm yếu và buộc phải gia nhập cái vở kịch trời ơi đất hỡi này.

“Rốt cuộc thì chị định diễn loại kịch gì đấy ạ?” tôi hỏi với vẻ nghi ngờ.

- Đương nhiên là tái hiện một tác phẩm văn học nổi tiếng vừa cảm động tươi đẹp lại vừa tràn đầy hơi thở thanh xuân phù hợp với câu lạc bộ Văn học rồi! Cần nhắc tới vấn đề trang phục thì có lẽ tốt nhất là nên chọn những tác phẩm từ thời Minh Trị đổ về sau, chị đã mất cả tuần nay để lựa chọn đấy.

Vậy ra đó là lý do bà chị này dạo gần đây toàn đọc tiểu thuyết tình yêu cô diễn sao?

Chị Tooko đứng dậy khỏi ghế, rồi chị ấy rút ra một quyển từ trong đồng sách trên sàn và tuyên bố đồng dục:

- Và tác phẩm mà chị đã chọn là *Yêu cùng chết* của Mushanokouji Saneatsu!

- Mushanokouji? Người này cũng là một thành viên của Bạch Hoa phái thì phải?

Khi tôi nhớ lại nội dung được dạy trong sách giáo khoa và nói như vậy, chị Tooko vui vẻ gật đầu.

- Ừ, đúng rồi đó! Quyển sách mà Akutagawa cắt cũng là của Arishima Takeono thuộc Bạch Hoa phái, đây đúng là sự an bài của vận mệnh.

Tôi thì lại thật sự hi vọng vận mệnh không nên đi an bài mấy cái chuyện vớ vẩn như thế này...

Thừa dịp chủ đề còn đang nóng sốt, chị Tooko bắt đầu luyện thuyên một tràng.

- Mushanokouji Saneatsu sinh ngày 12 tháng Năm năm Minh Trị thứ 18 - tức năm 1885, ông là con út trong gia đình có cha là một Tử tước. Mặc dù vậy, vì cha ông sớm qua đời nên gia cảnh nhà ông cũng không quá dư dả, từ nhỏ ông đã phải sống tiết kiệm từng đồng một.

Sau khi được vào học tại Đại học Gakushuuin - một trường dành riêng cho con em quý tộc, ông gặp Shiga Naoya và một số người khác. Về sau, những người này đã lập nên tờ báo nghiệp dư Bạch Hoa. Từ đó, lấy tờ báo này làm trung tâm, họ đã để lại vô số tác phẩm khắc họa một cách chân thực vẻ đẹp thiên mỹ của con người! Quả nhiên nói đến sức sống tuổi trẻ thì không thể không nhắc đến Bạch Hoa phái! Không thể không nhắc đến trào lưu dân chủ Taishou!

Shiga Naoya - người được xưng là Thần của thể loại tiểu thuyết, với biệt tài sử dụng lối hành văn ngắn gọn và trí tuệ đến cực điểm - đã để lại nhiều danh tác như *Tại mũi đất Kinosaki* hay *Ông trời của thằng nhỏ*! Arishima Takeono thì lại có khả năng khắc họa vận mệnh cùng tình cảm của con người qua những câu văn đầy nhiệt huyết! Hay Satomi Ton - bằng cách hành văn theo nhịp điệu và thủ pháp miêu tả tâm lý nhân vật phong phú của mình - đã xác lập nên “Triết học thành thực” với chủ trương dâng hiến toàn bộ thể xác cho khát vọng của tâm hồn!

Nếu nói tác phẩm của Shiga Naoya là một tô mì Soba với những sợi mì được đại sư trong nghề nhào nặn cực kì dai mềm, ăn vào mà như trôi tuột xuống cổ họng, thì tác phẩm của Arishima Takeono giống như món hàu sống được phủ lên một lớp sốt chanh, chỉ cần cắn một miếng thì hương vị đã lan ra khắp miệng. Còn Satomi Ton thì lại có cảm giác như món khoai sọ ninh nhừ với mặt ngoài trơn bóng. Bất kể là loại hương vị nào thì cũng đều ngon đến mức khiến người ta run rẩy, khiến người ta không tự chủ được mà phải ăn thêm. *Phiền não bẩm sinh* của Arishima hay *Những người lạc quan* của Satomi đều là những tác phẩm rất xuất sắc, rất đáng đọc.

Và một người nữa mà chúng ta không được phép quên, đó chính là Mushanokouji Saneatsu! Đối với cá nhân chị, đã nói đến Bạch Hoa phái thì tất phải nhắc tới Mushanokouji! Cũng có người nhìn vào cái tên đầy khoa trương và xuất thân gia tộc của ông mà hiểu nhầm rằng những thứ ông viết đều rất khó hiểu và uyên thâm. Tuy nhiên, chỉ cần thử trực tiếp tiếp xúc với các tác phẩm của ông, chắc chắn ta sẽ cảm thấy kinh ngạc vì tính giải trí rất cao cũng như cách hành văn

rất dễ đọc.

Nếu nói về đặc trưng của Mushanokouji thì đó chính là số lượng lớn các đoạn đối thoại cũng như sự lưu loát của chúng. Có khi trong tác phẩm của ông sẽ xuất hiện những câu nói dài lấp đầy cả trang giấy, thế nhưng bằng tính nhịp điệu trong từng đoạn, độc giả không hề gặp chút khó khăn nào khi đọc chúng! Nếu chúng ta lấy một ví dụ để so sánh thì tác phẩm của Mushanokouji giống như món đậu phụ được chuẩn bị trong những nhà hàng cao cấp nhất. Vừa tươi ngon dễ ăn, lại chứa đầy hương vị ngọt ngào tuyệt diệu của đậu tương, điểm xuyết đâu đó là một chút đắng đắng trên đầu lưỡi, khoảnh khắc ăn xong miếng cuối cùng, ta sẽ thở dài thốt lên “Ôi thật ngon làm sao~”.

Nhìn chị Tooko nhắm mắt lại, tôi bèn nghĩ chẳng lẽ chị ấy định thực sự thở dài hay sao, nhưng mà đứng lúc này, chị Tooko lại mở to hai mắt và ghé sát khuôn mặt của chị ấy vào mặt tôi với vẻ háo hức.

- Nhân vật nữ chính Natsuko trong *Yêu cùng chết* do ông viết cũng là một trong những nhân vật nữ chính đáng yêu nhất trong lịch sử văn học. Tươi mát thuần khiết như một miếng đậu phụ trắng muốt không lẫn thêm bất kì thứ gì, thật là ngon quá đi! Natsuko chỉ có thể trò chuyện với nhân vật chính đang đi du học qua những lá thư, thế nhưng từ những câu văn trong thư, ta đã có thể cảm nhận được sự ngây thơ của cô gái khiến lòng ngực ta như thắt lại. Còn nữa còn nữa, cảnh cô ấy xuất hiện trong truyện cũng rất đáng yêu. Địa điểm là trong vườn trường, lúc đó các nữ sinh đang tụ tập và thi trồng cây chuối. Natsuko rất giỏi trồng cây chuối, cô ấy còn có thể lộn nhào nữa. Trong bữa tiệc sinh nhật của anh trai, cô đã biểu diễn một màn lộn nhào rất đặc sắc và được các vị khách vỗ tay cổ vũ nhiệt liệt!

- Khoan!

Tôi cắt ngang chị Tooko đang bắn tung tóe một tràng.

- Nhân vật nữ chính biết lộn nhào hả? Chị định tìm ai đi diễn cái trò ba lớp đó chứ?

- Ô hay, trồng cây chuối thì ai mà chẳng làm được. Lộn nhào cũng thế, chỉ

cần luyện tập nhiều lần là cũng dễ ợt à, chính Natsuko đã nói thế mà, không sao cả đâu.

Thấy chị Tooko cười lạc quan nói vậy, tôi không lưu tình mà tuyên bố.

- Chuyện đó là không thể. Ít nhất thì đối với một người chơi bóng chuyền lấy mặt đỡ banh, tấn công lại nhảy vào lưới, lúc chơi bóng chày thì tự vung gậy vào đầu, trong giờ học bơi định ra về ta đây biết bơi bướm lại bị chuột rút suýt chết đuối như chị Tooko, điều đó là tuyệt đối không thể.

Mặt chị Tooko đỏ bừng cả lên.

- Làm sao mà em lại biết hết những chuyện đáng xấu hổ của chị thế hả!?

- Đó là vì chị Tooko suốt ngày chỉ toàn đi làm những trò mất mặt. Xin chị tự biết thân biết phận một chút, chị hoàn toàn chẳng có chút khiếu thể thao nào đâu. Chính vì thế, trồng cây chuối hay lộn nhào gì gì đó đều là chuyện bất khả thi đối với chị Tooko.

Bị kích thích bởi những lời đó, chị Tooko phồng má lên nói.

- Chị làm được mà. Chỉ cần có tình yêu đối với câu lạc bộ Văn học là chị có thể làm được hết.

- Chuyện này chẳng liên quan gì tới câu lạc bộ Văn học cả.

- Sao lại không, tình yêu đối với các câu chuyện sẽ biến tất cả những điều không thể thành có thể. Trồng cây chuối thì có gì to tát chứ, để chị thể hiện sức mạnh tình yêu của chị cho em xem.

Nhìn chị ấy thực sự đi về phía bức tường chuẩn bị trồng cây chuối, tôi vội vàng ngăn lại.

- Chị đừng có đùa! Lỡ chị bị thương thì sao!? Còn nữa, chị đang mặc váy thế kia mà trồng cây chuối thì quần lót của chị sẽ lộ hết ra ngoài mất!

- Không sao cả, chị có mặc quần thể dục bên dưới rồi. Nào, em mở to mắt ra mà nhìn cho k~ĩ đây!

Chị Tooko giơ cao hai tay bước rất có khí thế về phía bức tường.

- Ặc! Dừng lại, stop stop, chị Tooko!

Mép váy của chị ấy lật lên, đôi chân thon dài trắng nõn dựng lên không trung.

Khi chiếc quần soóc màu đen ôm trọn bờ mông nhỏ lóe lên, đôi chân duỗi ra của chị Tooko nghiêng về phía trước, kèm theo đó là một tiếng hét thảm thiết.

- Á á á!

- C-Coi chừng!

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, tôi kịp thời tóm được cổ chân của chị Tooko. Tuy nhiên, tôi lại chỉ tóm được chân phải, một chân còn lại của chị ấy vẫn rơi xuống, thế nên cả hai chúng tôi đều bị mất thăng bằng và đâm đầu vào chông sách.

Từng chông sách đổ ập xuống người chúng tôi như tuyết lở, bụi bốc lên mù mịt khắp phòng. Chưa hết, chông sách bị sụp lại đẩy ngã chông sách kế bên, và thế là chông sách kế bên cũng sụp xuống, tình huống bây giờ trở nên rất kinh khủng khi cả căn phòng chật hẹp đã bị sách lấp đầy.

Bị chôn dưới một đồng sách, chị Tooko vừa ho khù khụ vì hít phải bụi, vừa nói, hai mắt nhắm lẹ.

- Híc. Xem ra chúng ta nên đổi kịch bản khác.

Tôi phải làm sao thì mới có thể khuyên chị Tooko từ bỏ cái ý định diễn kịch đây?

Ngày hôm sau, trong lúc tôi đang mặt ử mày chau ngồi trên ghế suy nghĩ về vấn đề này, Akutagawa đi về phía tôi.

Tôi bất giác thẳng lưng lên. Akutagawa nói, vẻ mặt cậu ấy trông bình tĩnh không khác gì thường lệ.

- Xin lỗi vì hôm qua tôi đã gây phiền toái cho ông và chị Amano.

Nghe được giọng nói trầm ổn của Akutagawa, tôi cũng nở một nụ cười như mọi ngày.

- Không sao đâu. Mặc dù tôi đúng là cũng hơi bất ngờ, tuy nhiên thì ai cũng có lúc cảm thấy khó chịu cả.

À đúng rồi! Nếu tôi thuyết phục Akutagawa không tham gia vở kịch, có lẽ chị Tooko sẽ từ bỏ ý định.

Tôi nhom người về phía trước.

- Về chuyện tập kịch ấy mà, chuyện đó chỉ là do chị Tooko tự dưng bị ám đầu thôi, ông từ chối cũng không sao cả. Nếu như ông muốn từ chối, tôi có thể thay ông nói cho chị Tooko biết, ông thấy thế nào?

Thế nhưng Akutagawa lại nói một cách nghiêm túc.

- Không, tôi đã quyết định là mình sẽ tham gia diễn kịch. Tôi rất nhàm chán, lại chẳng có năng khiếu diễn kịch, thế nên có lẽ tôi sẽ gây rắc rối cho ông và chị Amano, tuy nhiên tôi sẽ vẫn cố gắng hết sức. Hi vọng nhận được sự giúp đỡ của ông.

Hả, haaaaaaa!

Giờ tan học, tôi trốn tròn cả hai mắt khi nhìn thấy số thành viên tập trung ở trong căn phòng câu lạc bộ chật hẹp.

- K-Kotobuki!? Còn có, Takeda!?

- Sao, có vấn đề gì? Tại chị Tooko nhờ nên tôi mới tham gia thôi, chẳng liên quan gì tới Inoue đâu. Với lại... tôi phải diễn kịch với Inoue á? Đây đúng là chuyện đùa mà.

Đứng bên cạnh Kotobuki đang xụ mặt là một cô bé nhỏ nhắn với mái tóc bông bông và khuôn mặt cười tươi rói.

- Hi hi, vụ này có vẻ thú vị nên em cũng OK rồi ạ~

Takeda - hiện đang học lớp 10 - là một ủy viên của thư viện. Lúc trước tôi từng viết thư tình thay cho cô bé. Kể từ dạo đó, thỉnh thoảng cô bé vẫn tới câu lạc bộ Văn học chơi.

Takeda nghiêng đầu, ngược lên nhìn tôi bằng cặp mắt to tròn đáng yêu như một chú cún con.

- Ồ? Sao mặt anh Konoha lại bí xị thế kia. Chẳng lẽ anh ghét diễn kịch chung với Chia sao ạ?

- Làm gì có chuyện đó.

Khi tôi vội vàng nói như vậy, tôi phát hiện Kotobuki đang nheo mắt lườm tôi. Ánh mắt của cô nàng còn đáng sợ hơn mọi khi. Mà ngẫm lại thì Kotobuki cũng là một thủ thư, chắc hẳn hai người này có quen biết nhau. Tôi nhớ hồi trước cô

nàng từng đưa ra một đánh giá khá cay độc về Takeda là “Cô bé đúng là loại người rất được đám lolicon yêu thích”*.

Thành viên kiêu này thật sự không có vấn đề gì chứ?

Mang vẻ mặt nghiêm túc đứng bên cạnh tôi đang đổ mồ hôi lạnh là Akutagawa. Nhìn thấy thế, Takeda la lên.

- Ôi trời ơi, anh Akutagawa cũng tham gia với chúng ta sao ạ!? Tuyệt quá đi! Bạn của em sẽ ghen tị lắm cho mà xem. Anh Akutagawa cũng rất nổi tiếng trong số các học sinh lớp 10 đấy ạ. À đúng rồi, em tên là Takeda Chia. Em thường tới câu lạc bộ Bắn cung tham quan ạ.

Akutagawa khẽ gật đầu như một đàn anh thân thiết.

- Ủ, anh biết. Hồi trước em cũng từng đi cùng với Inoue đúng không?

- Vâng ạ. Quan hệ giữa bọn em rất là tốt.

Takeda cười hì hì và vòng tay của cô bé quanh tay tôi. Thấy thế, Kotobuki - vốn vẫn đang ngoảnh mặt sang chỗ khác - đột ngột quay phắt đầu về phía này.

- Hi vọng anh và bọn em có thể hợp tác tốt đẹp ạ. À, cả chị Nanase nữa, hi vọng chúng ta có thể ở chung thật vui vẻ. Em gọi chị Nanase là chị Nanase được chứ ạ?

- Không được.

Kotobuki ngay lập tức trả lời, hai hàng lông mày của cô nàng giật giật vì tức giận.

Nghe vậy, Takeda nở một nụ cười tươi rói:

- Vâng ạ, vậy từ nay em sẽ gọi chị Nanase là chị Nanase!

- Em điếc à!? Chị đã nói không được cơ mà!

- Ôi anh Konoha ơi, chị Nana~se đáng sợ quá đi~

Thấy Takeda dính lấy tôi, Kotobuki bắn cho tôi một cái nhìn náy lửa.

- Này, Inoue! Hai người định thân mật tới khi nào vậy hả!?

- Ặc, xin lỗi!

Đột nhiên bị đầu mâu chĩa vào, tôi vội vàng giãy ra khỏi tay của Takeda. Thấy vậy, Takeda thở dài với vẻ tiếc nuối.

- T-Tóm lại, đây không phải sân chơi của học sinh tiểu học, hai người đừng có ở đó mà ôm ôm ấp ấp!

Sau khi đỏ mặt nói xong câu đó, Kotobuki quay ngoắt sang một bên.

Trong khi chúng tôi đang bát nháo, Akutagawa chỉ đứng đó nhìn với thái độ của một người lớn đang canh chừng đám trẻ con đùa nghịch.

Còn kẻ đứng sau tất cả chuyện này, chị Tooko...

- Chà, mọi người hòa nhập nhanh quá. Đôi mắt chọn lựa thành viên của mình thật đúng là tinh tường.

Chị ấy đang không ngừng gật gù với vẻ đắc chí. Đột nhiên tôi thật muốn quay người bước ra khỏi phòng đi về nhà.

Sau khi cố gắng nhét được năm cái ghế xung quanh bàn, tất cả chúng tôi ngồi xuống và thảo luận về vở kịch. Chị Tooko cầm lấy một quyển sách bìa cứng cũ và đưa cho chúng tôi xem.

- ... Nói tóm lại, sau nhiều cuộc thảo luận thận trọng và kĩ lưỡng giữa các thành viên trong câu lạc bộ, bọn chị đã quyết định là chúng ta sẽ sử dụng *Tình bạn* của Mushanokouji Saneatsu để làm kịch bản!

“Oa, tuyệt quá. Nghe có vẻ rất là nghệ thuật~”, Takeda vỗ tay nhiệt liệt.

Cái gì mà nhiều cuộc thảo luận thận trọng và kĩ lưỡng chứ... không phải chỉ là vì chị trồng cây chuối không thành nên mới phải lựa chọn một phương án thay thế an toàn khác của Mushanokouji sao?

Chị Tooko không để ý tới ánh mắt của tôi và nói tiếp.

- *Tình bạn* là tác phẩm được viết theo dạng tiểu thuyết đăng nhiều kì trên nhật báo Osaka vào năm 1919. Mọi người đã có ai đọc tác phẩm này chưa?

“Không có”, “Không ạ”, “Em cũng thế”.

Akutagawa, Takeda và Kotobuki lần lượt trả lời.

- Vậy thì để chị tóm lược lại nội dung câu chuyện nhé. Các nhân vật xuất hiện trong truyện này gồm có Nojima, một nhà biên kịch, Oomiya, bạn thân của Nojima, đồng thời cũng là tiểu thuyết gia. Sugiko, cô nữ sinh mà Nojima yêu. Bạn của Sugiko đồng thời là em họ của Oomiya, Takeko. Còn có anh trai của

Sugiko đồng thời cũng là bạn của Nojima, Nakata. Tình địch của Nojima, Hayakawa - đại khái là vậy.

Câu chuyện bắt đầu khi nhân vật chính Nojima lần đầu tiên nhìn thấy Sugiko. Kể từ lúc đó, Nojima đã tin rằng Sugiko là người con gái sau này sẽ trở thành vợ của anh ta. Về sau, anh ta mang môi tương tư và thường xuyên đi tới nhà Nakata để được gặp Sugiko.

Nojima đem tâm sự của mình nói cho bạn thân là Oomiya. Oomiya là một người rất thành thật và trưởng thành, anh ta luôn chăm chú lắng nghe những câu chuyện của Nojima và cổ vũ chuyện tình yêu của anh này.

Tuy nhiên, người Sugiko thích lại không phải Nojima mà là Oomiya.

Oomiya bị kẹt giữa tình yêu và tình bạn, sau đó, để không phản bội tình bạn với Nojima, anh ta đã quyết định ra nước ngoài du học. Dù vậy, Sugiko vẫn kiên trì viết rất nhiều lá thư cho anh ta. Cuối cùng thì Oomiya đã không thể không chế tình cảm của mình với Sugiko và anh ta đã gọi cô ấy đến bên cạnh mình.

Takeda tròn mắt nói.

- Ôi chao~, cái anh Nojima đó không những thất tình mà còn mất luôn cả bạn thân sao ạ? Anh ta thật đáng thương-

- Đúng thế. Mặc dù kết thúc của câu chuyện này rất buồn, nhưng nó cũng cực kì cảm động. Hơn nữa, nhìn Nojima vì Sugiko mà lúc vui lúc buồn cũng khiến người đọc cảm thấy bị cuốn hút. Em xem cảnh này có tuyệt vời không cơ chứ? Đó là khi Nojima viết tên của Sugiko lên trên cát và cầu nguyện rằng nếu bị sóng đánh 10 lần mà dòng chữ đó vẫn không biến mất thì tình cảm của anh ta sẽ thành hiện thực. Rất lãng mạn đúng không~?

Chị Tooko vừa lật sách vừa giải thích.

Takeda và Kotobuki cũng dựa vào hai bên chị ấy để nhìn.

Sau đó cả ba người dán mắt vào nhau, vừa lật sách đọc lướt qua vừa thảo luận tíu ta tíu tít, “Em

xem, chỗ này hay lắm nè”, “Đúng rồi, nhưng mà cảnh này...”

Ban đầu chỉ là màn độc diễn của mỗi chị Tooko, đại loại như “Này này hai

em có thấy Nojima rất dễ thương không? Yêu một người sẽ khiến cho toàn bộ thế giới thay đổi, hai em cũng hiểu tình cảm này của anh ta đúng không?”. Tuy nhiên, được nửa đường thì Kotobuki và Takeda bắt đầu phản bác.

- Thực ra thì em thấy nhân vật Nojima hơi thái quá, chị Tooko à.

- Em cũng thế, nếu em mà bị một người yêu thương nồng nhiệt tới mức này thì em sẽ sợ chạy mất dép mất. Cái anh Nojima này cứ như một cô bé mới lần đầu biết yêu ấy.

- V-Vậy hả? Nhưng mà không phải đối với những người đang yêu thì việc này rất là bình thường sao?

- Nhưng mà chị xem nè, chị Sugiko cũng viết trong một lá thư gửi cho anh Oomiya là “Dù có chết em cũng sẽ không làm vợ của Nojima”, “Em thật sự không chịu được việc ở bên cạnh Nojima hơn một giờ đồng hồ”.

- Cũng đúng thôi. Nojima đáng ghét thế cơ mà. Không chỉ tự tiện xem Sugiko là vợ của mình, đã thế khi cô ấy nói chuyện với người đàn ông khác anh ta lại còn nổi giận kiêu “Loại phụ nữ lăng loàn như thế thật không xứng đáng với tình yêu của ta.” Anh ta nghĩ anh ta là ai chứ?

- Chị Nanase nói đúng~. Bởi vì cái anh Nojima đó cứ hi vọng chị Sugiko sẽ luôn y lại vào bản thân anh ta, lại còn ảo tưởng rằng anh ta là đế vương và chị Sugiko là hoàng hậu. Thế nên chị Sugiko có bỏ trốn cũng là chuyện đương nhiên thôi.

- Đúng đúng.

Đứng trước hai người đột nhiên trở nên tâm đầu ý hợp, chị Tooko vẫn tiếp tục kiên trì biện hộ cho Nojima.

- Ô, nhưng đó mới chính là điểm hấp dẫn của Nojima mà! Người ta chỉ cần yêu ai đó thì trong đầu sẽ không tự chủ dựng nên rất nhiều câu chuyện của riêng hai người họ, vì nhớ về người yêu mà trái tim trở nên loạn nhịp, đồng thời cũng và thiếu tự tin mà cảm thấy thất vọng buồn khổ, thế nên mới hờn dỗi như trẻ con mà giận chó đánh mèo.

Nếu như người mình yêu cũng có thể yêu mình, chắc chắn người ta sẽ cảm

thấy không còn ai khác trên đời hạnh phúc hơn bản thân vào lúc này, dường như chính họ đã trở thành vị Thần tối cao chi phối thế giới. Cảm giác hạnh phúc như thể trái tim sắp bay ra khỏi lồng ngực, khi bình tĩnh lại thì cảm thấy bất an đến sắp khóc. Chị nghĩ Nojima - người bị kẹt trong loại tâm trạng này - thật sự, cực kì, rất đáng yêu, rất tuyệt vời.

Cho dù chị Tooko cười hạnh phúc và nói như vậy, Kotobuki vẫn thẳng thừng phủ nhận.

- Cho dù đây là ý kiến của chị Tooko đi nữa thì em cũng không thể đồng ý được. Loại đàn ông thích hiểu nhầm này mà mình nhân nhượng dù chỉ một lần thôi là anh ta chắc chắn sẽ được voi đòi tiên cho mà xem.

- Vâng, Chia cũng nghĩ như vậy ạ! So với Nojima, anh Oomiya mới thật lạnh lùng, thật tuyệt vời. Cái cảnh anh ấy chơi bóng bàn cùng chị Sugiko và đánh bại chị ấy một cách không lưu tình thật là ngẫu quá đi, hấp dẫn quá đi~

- Đúng thế. Oomiya là một người rất tốt. Những lời chia tay anh ta nói lúc chuẩn bị ra nước ngoài cũng rất cảm động.

Kotobuki gật gù.

- Sao hai em lại nói vậy chứ, hai em cũng nhận ra sự hấp dẫn của Nojima đi mà~~~

Thật không ngờ chỉ vì các nhân vật xuất hiện trong tiểu thuyết mà ba người đó lại có thể náo nhiệt đến thế này. Cả tôi và Akutagawa đều không tham gia câu chuyện của các cô gái mà chỉ ngồi ngơ ngác nhìn, đột nhiên, Takeda chuyển chủ đề về phía chúng tôi.

- Anh Konoha và anh Akutagawa nghĩ sao?

- Hả? Cái này... có lẽ Nojima đúng là không biết suy nghĩ chu đáo, nhưng mà anh thấy cái việc Oomiya đột nhiên đăng lên tạp chí nghiệp dư lá thư hồi âm cho Sugiko cũng không được hay cho lắm, lỡ Nojima đọc được chúng thì sao... à, ừm...

Đúng lúc tôi đang loay hoay tìm từ ngữ thì Akutagawa đột ngột mở miệng.

- Anh cho rằng Oomiya không nên đón nhận Sugiko. Cho dù vì lý do gì đi

nữa thì việc làm của Oomiya cũng là hành vi phản bội người bạn đã tin tưởng anh ta, đó không phải hành vi mà một con người thành thật nên làm.

Sắc mặt lần giọng nói của Akutagawa đều rất nghiêm khắc. Sâu trong mắt cậu ấy dường như lóe lên một tia sáng.

Cả Takeda và Kotobuki đều sửng sò trước câu trả lời nghiêm túc này.

Tôi cũng phát hoảng. Akutagawa làm sao vậy!?

Đúng lúc bầu không khí bắt đầu trở nên nặng nề, chị Tooko chống tay lên bàn, nghiêng người ra phía trước và nói:

- Ái chà, chính bởi vì có mâu thuẫn xuất hiện trên người một nhân vật nam thành thật phong độ như vậy nên văn học mới ra đời, mới lay động trái tim con người chứ. Nếu như Oomiya chỉ là một gã trai lãng nhãng đáng người ông ẹo thì khi viết thư hồi âm cho Sugiko, anh ta cũng sẽ không cảm thấy dằn vặt như vậy rồi. Chị thích nhất là cảnh này đây. Cảm giác này giống như là... “Thêm một miếng đậu phụ nữa! Không, ba miếng nữa! Bốn miếng! Không, mang hết tất cả ra đây! Rắc thật nhiều gừng lên nhé!”.

Tôi đặt tay lên trán.

- Ví dụ của chị hơi khó hiểu đấy, chị Tooko.

Không chỉ Akutagawa ngây ra, ngay cả Kotobuki và Takeda trên mặt cũng đầy dấu chấm hỏi.

Chị Tooko dựng ngón trỏ tay phải lên và lắc lư sang hai bên, rồi chị ấy nói một cách vui vẻ.

- Phư phư, nói một cách đơn giản thì đó chính là cho dù bụng đã no căng thì vẫn muốn ăn thêm.

- Hiểu được chết liền. Thôi đủ rồi, quay trở lại vấn đề chính thôi. Thời gian cũng không còn nhiều nữa rồi.

“A, đúng thật!”, sau khi ngẩng đầu nhìn vào đồng hồ treo tường, chị Tooko mở to hai mắt và thốt lên một cách ngạc nhiên. “Vậy chúng ta phân vai nhé. Xem nào, Konoha đóng Nojima còn Akutagawa đóng Oomiya hợp nhất đấy, mọi người thấy sao?”

- Còn lâu, em không đóng vai chính đâu.

Tôi trả lời ngay lập tức. Chỉ nội cái việc diễn kịch đã mệt lắm rồi, tôi sẽ không chuốc thêm việc vào thân nữa.

- Ô... nhưng mà Chia thấy phân vai kiểu đó rất hợp đấy ạ.

- Đúng thế. Chúng ta chỉ có hai nam là Akutagawa và Inoue thôi, cậu đừng có mà lè mề nữa.

“Em đóng vai Nojima được không ạ?”, Akutagawa đưa ra ý kiến.

- Tuyệt đối không được đâu ạ! Hình tượng của anh Oomiya là cao lớn đẹp trai. Nếu như anh Nojima mà lại trông phong độ hơn cả anh Oomiya thì việc chị Sugiko thích anh Oomiya sẽ chẳng hợp lý chút nào cả.

Takeda nói một câu đúng chóc trọng tâm. Nhưng mà những lời đó nghe vào tai tôi có vẻ hơi mất lịch sự thì phải?

Đúng lúc này, chị Tooko cao giọng nói:

- Được rồi, chị biết rồi! Với tư cách chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học, chị sẽ đảm nhiệm vai Nojima.

- Hả, chị Tooko á!?

- Oa, mỹ nữ cải nam trang sao!? Giống như Takarazuka* ấy ạ!?

Cả Kotobuki lẫn Takeda đều mở to hai mắt.

Akutagawa trông cũng có vẻ giật mình, tôi thì lại càng ngây người. Nhưng mà ngẫm lại thì tôi cũng thấy loại ngực phẳng như chị Tooko có lẽ sẽ chẳng tốn bao nhiêu công sức cho việc giả trai...

- Cứ giao cho chị, “Cô gái văn chương” chị đây sẽ diễn ra một vai Nojima còn tuyệt hơn cả tuyệt Thế nên Akutagawa, em cứ diễn vai Oomiya nhé?

- Vâng. Nếu chị không chê.

Akutagawa gật đầu.

- Tốt quá. Chúng ta hãy cùng cố gắng nhé, Akutagawa! Chị đã rất muốn có Akutagawa trong vở kịch này, thế nên khi em tới đây chị suýt nữa không nhận được mà nhảy lên hoan hô đấy.

Chị Tooko nở một nụ cười xán lạn và nói ra những lời đó. Đúng là chị ấy cực

kì hi vọng Akutagawa sẽ tham gia, tuy nhiên động cơ chính của chị ấy lại là nhằm đảm bảo chúng tôi sẽ thu hút được một lượng lớn khán giả nữ trong lễ hội trường. Akutagawa không biết là do xấu hổ hay sao mà chỉ nở một nụ cười mơ hồ.

- Nào, tiếp theo là vai nữ chính Sugiko.

- Đây ạ đây ạ, em đề cử chị Nanase.

- Hả, Takeda! Em nói nhăng cuội cái gì thế!?

Kotobuki tỏ ra bối rối.

- Tại vì chị Sugiko là một mỹ nữ khiến anh Nojima yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên mà, em thấy chị Nanase là hợp nhất rồi còn gì.

- N-Nhưng mà, chuyện này... chị, không biết diễn kịch...

- Chia nói đúng đấy. Chị tin chắc là Nanase sẽ có thể diễn thật xuất sắc vai Sugiko. Em làm được mà, đúng không? Nanase?

Bị chị Tooko đặt hai tay lên vai và nói như vậy, mặt Kotobuki trở nên đỏ bừng, cô nàng loay hoay một hồi không biết nói gì. Sau khi liếc sang nhìn tôi hai, ba lần, Kotobuki nói lí nhí.

- ...V-Vâng.

- Cố gắng lên, Kotobuki.

Tôi vừa mở miệng động viên cô nàng như vậy thì Kotobuki đã vội vàng ngẩng đầu lên trùng mắt với tôi. “Tôi chịu nhận vai diễn không có liên quan gì tới Inoue đâu nhé”, sau đó cô nàng còn nhấn mạnh như vậy.

- Ủ-ừm.

Thế rồi, chúng tôi quyết định Takeda sẽ diễn vai Takeko - bạn của Sugiko và đồng thời là em họ của Oomiya, còn tôi thì diễn vai tình địch của Nojima - Hayakawa. Tôi vừa thầm thở phào trong lòng vì vai này không có nhiều đất diễn thì chị Tooko lại đã ra lệnh cho tôi đi viết kịch bản.

- Thứ Hai tuần sau mang tới cho chị nhé. Chị rất là chờ mong kịch bản của em đấy, Konoha.

... Thứ Hai ư? Như vậy không phải là tôi chỉ có năm ngày để viết sao!? Bà

chị này thật đúng là biết cách bóc lột sức lao động.

Sau đó chúng tôi giải tán.

Sau khi tôi mượn quyển *Tình bạn* ở thư viện và đi ra ngoài, các vách tường của trường học cũng như những cây anh đào trong vườn trường đều đã bị nhuộm màu bởi ánh chiều tà. Tôi vừa cảm nhận bầu không khí lành lạnh của mùa thu lướt qua gò má vừa bước về phía cổng trường trong ánh nắng đỏ vàng ngập tràn như những con sóng.

Đúng lúc này, tôi nhìn thấy bóng dáng của Akutagawa đang đứng không xa tại phía trước.

Cậu ấy đỗ xe đạp bên cạnh một hòm thư màu đỏ, lưng thẳng tắp, có vẻ như Akutagawa đang định gửi thư. Gương mặt nhuộm ánh nắng rực rỡ của cậu ấy trông hơi trầm xuống, phảng phất một chút u uất, điều này khiến tôi dừng chân không tiến lại gần.

Akutagawa hơi nhú mày nhìn vào phong thư hình chữ nhật màu trắng với vẻ khổ sở.

Sau một lúc, cậu ấy bỏ phong thư vào hòm rồi ngồi lên xe chuẩn bị rời đi.

- Akutagawa!

Tôi chạy tới và cất tiếng gọi, cậu ấy quay đầu, trên mặt hơi lộ vẻ xấu hổ.

- Bây giờ ông mới về à?

- Ừ. Tôi mới tạt qua câu lạc bộ báo một tiếng.

Akutagawa leo xuống xe đạp, sau đó hai người chúng tôi đi sóng vai trên con đường rực ánh nắng chiều.

Tôi nhân dịp này thử hỏi ra một điều vẫn quanh quẩn trong đầu từ nãy tới giờ.

- Akutagawa này, ông thật sự muốn diễn kịch hả? Không phải là vì chị Tooko chứ?

Vẫn nhìn về phía trước, Akutagawa khẽ nói bằng một giọng trầm ổn như có thể len vào lòng ngực của người khác.

- Xin lỗi vì đã để ông lo lắng. Nhưng khi chị Amano mời tôi diễn kịch, tôi

cũng muốn thử làm một điều gì đó mà bình thường bản thân không làm. Đạo này tâm tình của tôi không được tốt, thế nên tôi rất cảm ơn chị ấy vì đã cho tôi một cơ hội để thay đổi không khí.

- Là chuyện thành tích hả?

Hơi thở của tôi trở nên khó khăn.

Tôi thật sự nên hỏi chuyện này sao? Tôi không nên thâm nhập quá sâu, tôi không nên phá hủy sự cân bằng mong manh này... mang theo tâm trạng như đi trên băng mỏng, tôi thận trọng lựa chọn từ ngữ.

- Chẳng lẽ ông còn có điều phiền não gì khác sao? Ví dụ như, chuyện tình cảm... chẳng hạn?

Vừa nói ra câu đó, tôi đã cảm thấy hối hận ngay, trái tim của tôi đập liên hồi.

Nếu như cậu ấy cảm thấy không thoải mái vì vấn đề này thì mình phải làm sao bây giờ... Tuy nhiên, nét mặt của Akutagawa hoàn toàn không thay đổi.

- Tại sao ông lại nghĩ thế?

- Bởi vì ông rất có duyên với phái nữ mà. Akutagawa này, ông đã có bạn gái chưa?

Khuôn mặt của Sarashina hiện lên trong đầu tôi. Mái tóc dài mềm mại. Khuôn mặt thanh tú hiện thực. Giọng nói nhỏ nhẹ.

“Làm ơn đi mà, Inoue. Xin bạn hãy hỏi xem liệu Kazushi đã thích cô gái nào khác chưa?”

Tôi không cho rằng Akutagawa là loại người bắt cá hai tay. Nhưng mà...

- Chưa.

Akutagawa trả lời cụt lủn.

- Vậy sao, bất ngờ thật đấy.

- Không có gì bất ngờ cả.

Cậu ấy không muốn tôi biết về Sarashina sao? Hay cậu ấy đang xấu hổ nhỉ? Hay cậu ấy có lý do gì đó nên không thể chia sẻ chuyện này với người khác được?

- Ông thì sao, Inoue?

- Tôi á? Làm gì có ai chứ. Tôi đâu có giống ông tôi thậm chí còn chẳng được cô gái nào gọi ra ngoài để tỏ tình nữa là.

- Tôi thấy quan hệ giữa ông và chị Amano cũng tốt đấy chứ. Hai người không phải người yêu sao?

Tôi suýt nữa thì vấp ngã.

- Ông đừng nói chuyện giật gân có được không. Chuyện đó làm sao có thể xảy ra chứ. Tôi chỉ là người đảm nhiệm bữa điểm tâm... à không, chỉ là chân chạy việc của chị Tooko thôi. Ông không thấy tôi suốt ngày bị chị ấy sai vặt phải chạy vặt chân lên cô à? Đó là ngược đãi, là bạo hành đấy.

Chỉ có chuyện này là tôi phải làm cho ra ngô ra khoai mới được.

“Vậy sao... nếu vậy thì...”, Akutagawa vừa định mở miệng nói gì đó, nhưng cậu ấy lại ngay lập tức lậm bậm, “À không, không có gì”.

Tôi rất để ý câu nói lấp lửng kia. Cậu ấy có chuyện gì muốn hỏi tôi sao?

- Thế ông thích tuýp con gái như thế nào, Akutagawa?

Lần này tôi thử hỏi vòng vèo một chút. Akutagawa cúi đầu suy nghĩ.

- ... Nói tuýp thì thực ra cũng không đến mức đó. Chỉ là...

Trong thoáng chốc, cậu ấy mím môi, ánh mắt lộ vẻ khổ sở.

- ...Tôi rất dễ để ý tới một cô gái nếu cô ấy để lộ một mặt hoàn toàn khác với bình thường. Ví dụ như chúng kiến bộ dạng khóc thút thít một mình của người mà bình thường có thái độ rất hung hăng chẳng hạn.

Mặc dù cậu ấy nói đó chỉ là ví dụ, nhưng vào tai tôi thì nó nghe lại rất chân thật. Chắc hẳn Akutagawa từng chứng kiến một cô gái nào đó rất mạnh mẽ khóc và bị cảnh đó làm rung động trái tim...

Tôi đột nhiên nhớ tới nét mặt yếu ớt của Kotobuki trên giường bệnh hồi đầu hè.

Lúc tôi nhìn Kotobuki - người vốn lúc nào cũng rất khó chịu với tôi - lại rung rung nước mắt, tôi đã rất để tâm. Mỗi lần nhớ lại Kotobuki vào lúc đó, tôi lại có chút không thể bình tĩnh được.

Tuy nhiên, tôi nghĩ chắc là tôi sẽ không vì thế mà thích Kotobuki...

Ồ? Nhưng mà bạn gái Sarashina của Akutagawa nhìn không giống tuýp con gái mạnh mẽ dữ dằn thì phải? Hay là bạn ấy lại giống như chị Tooko, nhìn thì có vẻ hiền thực thể thôi nhưng trên thực tế lại rất phá phách? Dù sao thì chị Tooko nếu mà chỉ nhìn bề ngoài thì ai cũng nghĩ chị ấy là một cô gái văn chương thanh tú cả.

- Inoue thì sao? Ông thích tuýp con gái nào?

Đột nhiên bị hỏi như vậy, tôi không biết phải trả lời ra sao.

Dù thế nào đi nữa thì tôi cũng không thể nói ra miệng chuyện của người con gái thân thương đáng yêu đó, người vẫn thường xuất hiện trong đầu tôi, khiến cho ngực tôi đau như cắt...

- Tôi cũng không biết...

Thế nên tôi chỉ cố nặn ra một nụ cười gượng và lảm bảm như vậy.

Sắc trời đã trở nên u ám và lạnh lẽo từ lúc nào không biết, bóng của hai chúng tôi trải dài trên con đường nhựa được thắp sáng bởi những ngọn đèn hai bên đường. Sau khi nói vài câu vu vơ, chúng tôi chia tay nhau về nhà.

Đây là bức thư thứ mấy tôi gửi cho cậu rồi nhỉ?

Trong lá thư hôm trước, tôi đã để cảm xúc lấn át và viết ra nhiều điều quá đáng, tôi xin lỗi cậu về điều đó.

Tôi đã quên là bây giờ cậu cũng đang ở trong một cuộc chiến trường kì đầy gian khổ. Có lẽ cậu đang cảm thấy toàn bộ thế giới đều chống lại mình, đang chia đầu mâu về phía mình có phải không? Bởi vì cậu đã nhiều lần bị phản bội, nhiều lần bị tổn thương, ngay cả nguyện vọng cuối cùng của cậu cũng đã bị người thân nhất chặt đứt, cho nên có lẽ cậu đang nghĩ rằng trên đời này sẽ không còn ai đứng về phía cậu nữa.

Bây giờ tôi rút cuộc cũng hiểu được rằng ý chí cứng cỏi, hừng hực như ngọn lửa của cậu đều đến từ sự căm hận muốn cự tuyệt thế giới này. Và tôi cũng hiểu rằng đối với cậu hiện tại, căm hận là thứ duy nhất chèo chống cho cậu còn đứng được cho đến bây giờ.

Cho dù vậy, tôi vẫn không thể chịu được khi bị cậu nhìn bằng ánh mắt tràn

ngập cảm hận đó. Tôi thật sự rất muốn vươn tay ra giúp đỡ cậu, đến mức lòng ngực tôi như muốn vỡ tung. Có lẽ cậu sẽ không tin tưởng những lời này, khi mà bây giờ tôi vẫn đang lẩn tránh cậu. Nhưng hãy tin tôi, tôi thật sự muốn được đứng bên cạnh cậu.

Nếu như cậu không ép tôi thực hiện hành vi không thành thực đó, tôi sẽ rất vui vẻ chạy tới bên cạnh cậu.

Thế nên, xin cậu, xin cậu hãy tỉnh táo trở lại. Cho dù chỉ một chút thôi cũng được, tôi hi vọng cậu hãy cởi mở tấm lòng mình.

Nếu như bây giờ tôi nói cho cậu biết tôi đang mất ngủ vì lo lắng liệu giờ phút này cậu có đang khóc hay không, cậu nhất định sẽ nổi giận và cho tôi một cái tát, đúng không?

Chương 2:

Bánh quy chanh mang hương vị tuổi xuân

Suốt vài ngày sau khi danh sách vai diễn được quyết định, tôi ngồi chăm chú viết kịch bản trong phòng câu lạc bộ.

- Tiểu thuyết của Mushanokouji được tạo thành chủ yếu từ các đoạn đối thoại hoặc mô tả nội tâm của nhân vật chính, thế nên chúng rất dễ được viết thành kịch bản. Chị tin là Konoha sẽ làm được, cố gắng lên!

Chị Tooko cười nói có vẻ dễ dàng như vậy tuy nhiên, dù đó có là một câu chuyện được viết theo phong cách chú trọng đối thoại đi chăng nữa thì cũng không có nghĩa là tôi có thể bê nguyên xi tất cả những đoạn đối thoại đó vào kịch bản. Hơn nữa vì phân vai không đủ, tôi không thể không bỏ bớt một số nhân vật như anh trai Nakata của Sugiko và bạn bè của anh ta. Vậy nên tôi buộc phải làm thế nào đó để sửa lời thoại của các nhân vật khác sao cho chúng có thể bổ sung một cách tự nhiên nhất cho phần thoại bị cắt trong khi không làm thay đổi kết cấu của câu chuyện. Các câu thoại dài cũng thế, nếu là lúc đọc tiểu thuyết thì không sao, nhưng đến khi lên sân khấu mà lời thoại lại quá dài thì vở kịch sẽ trở nên rất mất tự nhiên và gây nhàm chán cho khán giả.

Trong lúc tôi đang vừa nhìn đăm đăm qua lại giữa 50 tờ giấy bản thảo và quyển Tình bạn mượn từ thư viện, vừa khổ sở tìm cách viết kịch bản thì chị Tooko lại chỉ ngồi xồm trên ghế xếp với một tư thế rất bất nhã và vui vẻ “gọi món”.

- Em nhớ viết ra một kịch bản có thể truyền tải cho khán giả nỗi lòng của Oomiya cũng như tình yêu của Sugiko đối với anh ta nhé. Bởi vì mối tình tay ba chua chua ngọt ngọt giữa Nojima, Oomiya và Sugiko là phần ngon nhất của câu chuyện.

Nojima - đắm chìm trong niềm hân hoan vì được yêu một người. Và Oomiya - mặc dù được lý trí mách bảo là phải ủng hộ bạn thân nhưng lại dần dần bị

Sugiko hấp dẫn... Ôi, thật lãng mạn làm sao!

Oomiya luôn cố tình tỏ ra lạnh nhạt mỗi khi tiếp xúc với Sugiko, tuy nhiên điều này lại càng khiến Sugiko trở nên thích anh ta hơn. Trông Sugiko mặt đỏ tới mang tai vì thẹn, lúc thì ngẩn ngơ, lúc thì lóng ngóng ở cạnh bốn người Nojima, Oomiya, Sugiko và bạn của Sugiko - Takeko - cùng ngồi chơi bài thật là dễ thương quá đi.

Đúng thế, nó giống như khi ta ăn món đậu phụ luộc chấm với Ponzu* vắt nước cốt chanh yên, đậu phụ nóng hổi khiến cả vòm miệng lẫn bụng của ta đều trở nên ấm áp dễ chịu. Đồng thời, vị chua thanh cùng mùi hương phảng phất của chanh yên lại chẳng khác nào tình cảm sâu đậm của Nojima, khiến ngực của ta khẽ thất lại vì đồng cảm.

Em cũng phải thêm nhiều phần tình bạn giữa Nojima và Oomiya nữa nhé. Giống như Nanase đã nói hôm trước, cảnh Oomiya đè nén tình cảm dành cho Sugiko và nói với Nojima - người tới tiễn Oomiya trước khi anh ta lên đường ra nước ngoài - rằng: “Tôi chúc cậu được hạnh phúc” thật sự rất cảm động. Nỗi đau đó chẳng khác gì việc ăn một miếng đậu phụ nóng hổi tới mức lưỡi của ta có cảm giác như sắp bị bỏng.

Có người nói nhân vật Oomiya được lấy hình mẫu từ Shiga Naoya - một người cũng thuộc Bạch Hoa phái. Giữa Mushanokouji và Shiga có rất nhiều điều trái ngược, Mushanokouji xuất thân là quý tộc nhưng lại phải sống một cuộc sống tằn tiện, trong khi đó Shiga là con trai của một nhà tư sản, cuộc đời học sinh của ông trôi qua rất vui sướng. Mushanokouji không giỏi thể thao, Shiga thì môn nào cũng chơi được. Khác nhau cả về hoàn cảnh trưởng thành lẫn tính cách là vậy nhưng nhờ niềm đam mê sáng tác, hai người đã trở thành bạn thân. Họ thường đi du lịch cùng nhau, cho dù sau này khi đã già, tình bạn của họ vẫn rất bền chặt.

Cứ như vậy, chị Tooko vừa liến thoắng kể về sự tích tình bạn giữa Mushanokouji và Shiga vừa dùng ngón tay nhặt lên những tờ bản thảo mà tôi bỏ đi, sau đó chị ấy xé chúng ra và bắt đầu nhai rau rầu.

- Ủ~m... Đoạn này lời thoại hơi dài, vị hơi loãng thì phải? Nhớ nè Konoha, nhịp điệu là điểm cốt lõi của các đoạn đối thoại đấy. Giống như dùng dao cắt củ cải trên thớt, em phải để những lời thoại quan trọng có tiết tấu đều đặn và chậm rãi. Còn những cảnh vui nhộn thì tiết tấu con dao của em phải nhanh và dứt khoát. Cạch cạch cạch, đây, loại thế.

A! Chỗ này tuyệt lắm. Cảm giác giống như một miếng đậu phụ ướp lạnh trôi tuột xuống cổ họng. Đúng! Mushanokouji chính là như thế này!

Ừ ừ, chỗ này lại cứng quá~. Giống như trong miếng đậu phụ lại bỏ thêm một cái đuôi tôm bị cháy khét ấy~

Oa, chỗ này ăn ngon quá, thật ấm áp~ Đúng là vừa thổi vừa ăn~ Konoha, em là thiên tài!

Cứ thế, mỗi lần tôi ném bỏ một tờ bản thảo là chị Tooko lại nhanh chóng nhặt lên, xé nhỏ và ăn luôn mồm.

- Đồ em đã vo tròn vứt đi rồi mà chị còn cố tình nhặt lên làm gì vậy hả? Cẩn thận không lại bị đau bụng bây giờ.

Nghe tôi nói vậy, hai hàng lông mi được nhuộm trong ánh nắng chiều vàng óng như mật ong của chị Tooko khẽ nhướn lên, rồi khóe miệng chị ấy tách ra.

- Không sao, nhờ hàng ngày ăn điểm tâm của Konoha mà bụng chị đã được rèn luyện rồi, nó sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy đâu. Hơn nữa, đồng bản thảo bị vứt đi này cũng có vị ngon thanh khiết của chính nó. Cảm giác có lẽ giống như được ăn bánh mì vụn ở cửa tiệm bánh. Ngẫu nhiên nhắm nháp trúng một góc có mút ô mai hoặc mút việt quất sẽ khiến ta rất thỏa mãn.

Tôi thật sự muốn ngả mũ bái phục trước lòng tham không đáy của bà chị này đối với “đồ ăn”. Tuy nhiên, nhìn chị ấy vui vẻ nhặt lên từng tờ giấy nhàu nhĩ, vuốt phẳng chúng, sau đó dùng những ngón tay thanh mảnh xé ra từng miếng rồi bỏ vào mồm ăn ngon lành, lồng ngực tôi bỗng rung động một cách kì lạ.

“À Konoha này, cái bạn Akutagawa đó về sau thế nào rồi”, ngậm lấy một miếng giấy trong miệng, chị Tooko hỏi tôi.

- Như bình thường, cũng chẳng có gì đặc biệt cả ạ.

Kể từ sau cái hôm chúng tôi đi về cùng nhau đó, tôi gần như không nói chuyện với Akutagawa. Tôi cứ có cảm giác là nếu bản thân biết quá nhiều về đối phương thì tôi cũng không thể che giấu chuyện đời tư của mình được nữa. Bất kể là quá khứ của tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi từng thích ai, cô gái đó giờ đây như thế nào, tôi đều không muốn cho ai biết về chúng.

Tôi cũng đã xin lỗi Sarashina là tôi không thể hỏi ra kết quả chuyện bạn ấy nhờ. Cái việc đứng nói chuyện một mình với bạn gái của người khác trên hành lang vắng vẻ trong giờ nghỉ này khiến tôi hơi có cảm giác như mình đang làm điều gì đó sai trái.

Khi Sarashina biết Akutagawa sẽ tham gia diễn kịch tại lễ hội trường, trông bạn ấy có vẻ rất sốc, rồi bạn ấy thì thào, hai mắt đăm lẹ hỏi tôi một câu như thế này:

- Thật sự là Kazushi đã nói cậu ấy sẽ tham gia diễn kịch ư?

Vẫn đang nhai kịch bản, chị Tooko lâu bầu.

- Konoha ít bạn lắm đó. Thế nên em nhất định phải quý trọng Akutagawa nhé.

Nghe chị ấy nói vậy, ngực tôi khẽ nhói lên.

Bạn ư? Chúng tôi sao?

Đúng là chúng tôi thường trao đổi vở bài tập để đối chiếu và nói chuyện phiếm với nhau trong lớp học... Thế nhưng chúng tôi không giống như Nojima và Oomiya, chúng tôi không kể cho nhau nghe về dự định tương lai của bản thân, không thảo luận chuyện tình cảm, không cảm nhận được tình bạn khiến người ta cảm động muốn khóc, chứ đừng nói tới việc dốc hết sức trợ giúp đối phương.

Mối ràng buộc giữa Nojima và Oomiya thật đẹp đẽ, thật mãnh liệt. Tuy nhiên, nếu họ không phải những người bạn thân đến mức thấu hiểu tâm lòng của nhau, tôi nghĩ có lẽ Oomiya sẽ không cảm thấy đau khổ như vậy khi yêu Sugiko và Nojima cũng sẽ không bị tổn thương sâu sắc đến thế vì sự phản bội của Oomiya.

Đúng thế, nếu chúng ta không quá kì vọng vào người khác, nếu chúng ta

khép lại cánh cửa dẫn đến trái tim mình, chúng ta sẽ không cảm thấy tuyệt vọng khi mất đi thứ gì đó...

Chính vì vậy, tôi sẽ không giống như Nojima, tôi sẽ không tin tưởng ai, không yêu thương một người con gái nào nữa.

- Thật tốt là Akutagawa đã đồng ý diễn kịch với chúng ta... Nhưng sẽ càng tốt hơn nếu vở kịch thành công và câu lạc bộ chúng ta có thêm thành viên, em nghĩ có đúng không Konoha?

Trong ánh hoàng hôn, chị Tooko ngồi ôm đầu gối trên ghế, hai mắt lim dim và nở một nụ cười hồn nhiên.

- Nếu vậy thì không phải chị sẽ không thể thoải mái ăn sách nữa sao?

- A, chị quên mất. Ừ ha. Nhưng mà chị rất muốn có nhiều thành viên... vì sự tồn vong của câu lạc bộ Văn học... nhưng mà, nhưng mà chị cũng muốn ăn điểm tâm... A a, khó quá đi.

Nhìn chị Tooko mặt như đưa đám loay hoay suy nghĩ, đầu óc tôi hơi bình tĩnh trở lại.

Cuối tuần này tôi cũng ở nhà viết kịch bản.

Giữa trưa Chủ nhật, khi tôi đang chăm chú vào tập bản thảo thì một tiếng gõ cửa vang lên, sau đó mẹ bước vào.

- Cu anh ơi. Xuống ăn trưa nào. Ồ?

Nhìn thấy xấp giấy bản thảo chồng chất trên bàn học của tôi, mẹ tròn xoe mắt ngạc nhiên. Tôi vội kiểm soát lắp liếm.

- Con đang viết báo cáo cho bài tập ở trường. Vì bài khó quá nên viết hỏng bao nhiêu là giấy.

Mẹ tôi cười dịu dàng.

- Vậy à, cu anh vất vả quá nhỉ. Nhưng mà spaghetti để lâu sẽ nhão mất, con mau xuống ăn nhé.

Sau đó, mẹ đi ra và đóng cửa lại, còn lại một mình, tôi cảm thấy hai má nóng bừng lên. Mẹ không nhận ra là tôi đang nói dối chứ?

Lẽ ra tôi chỉ cần thẳng thắn nói rằng tôi đang viết kịch bản cho vở kịch ở lễ

hội trường là tốt rồi...

Người nhà của tôi cũng biết việc tôi tham gia câu lạc bộ Văn học ở trường.

Tuy nhiên, phải sau khi gia nhập câu lạc bộ hai tháng, tôi mới nói cho gia đình biết về việc này, tôi cũng không tiết lộ chuyện tôi bị bắt viết truyện tam đề mỗi ngày mà chỉ giải thích là: “Vì số thành viên ít quá nên câu lạc bộ của con cũng chẳng có hoạt động gì ghê gớm cả. Chủ yếu là ngồi nói chuyện phiếm về mấy quyển sách với một bà chị lớp trên thôi ạ”.

Bởi vì tôi không muốn người nhà của mình phải lo lắng một cách không cần thiết...

Hai năm trước, khi tôi vẫn còn học lớp 9 tôi nộp bản thảo cuốn tiểu thuyết đầu tay của mình cho giải thưởng “Sáng tác của năm dành cho tác giả nghiệp dư” của một tạp chí và chẳng hiểu vì lý do nào đó mà tác phẩm của tôi lại đoạt giải nhất, thế là tôi trở thành tác giả trẻ tuổi nhất trong lịch sử đoạt giải thưởng này.

Kể từ đó, cuộc sống của tôi bị đảo lộn hoàn toàn. Không chỉ tôi bị tuyên truyền thành nữ tác giả đeo mặt nạ xinh đẹp bí ẩn, tác phẩm của tôi còn trở thành sách bán chạy trên thị trường, cái tên Inoue Miu được biết đến trên toàn Nhật Bản.

Dù vậy, những việc đó đối với tôi mà nói lại là một nỗi bất hạnh, nó đẩy tôi rơi thẳng vào bóng tối. Tôi đã đánh mất người con gái mình yêu nhất, tôi phải chịu đựng sự đau đớn khi những cơn khó thở bất ngờ ập tới, tôi đã không đến trường và tự giam mình trong phòng, khiến người nhà lo lắng rất nhiều.

Ngay cả bây giờ, mẹ vẫn rất lo lắng cho tôi vì vào ngày nghỉ mà tôi cũng không ra khỏi nhà hay đi chơi với ai, cũng chẳng có bạn bè nào gọi điện tới. Thỉnh thoảng tôi lại thấy mẹ nhìn mình với ánh mắt buồn khổ.

Mỗi lúc như vậy, hoặc những lúc tôi đột nhiên nhớ lại những kí ức trong quá khứ, tôi lại cảm thấy mình thật bất tài, thật vô dụng, cổ họng tôi như bị thứ gì đó siết chặt lại.

Tại sao tôi lại yếu đuối đến vậy? Chuyện này sẽ còn kéo dài đến khi nào đây?

Tôi không muốn lại phải đánh mất hoặc hủy hoại bất kì thứ gì. Thế nên tôi đã

quyết định là mình sẽ không bao giờ viết tiểu thuyết nữa. Bởi lẽ vào hai năm trước, cái ý nghĩ muốn viết tiểu thuyết của tôi đã bị chứng minh là sai lầm rồi.

Sau khi khép lại xấp bản thảo 50 tờ, tôi đi xuống nhà, mang theo tâm trạng u uất. Một câu thoại của Nojima hiện lên trong đầu tôi.

“Ôi, hỡi cô gái xinh đẹp, nàng thật cao quý làm sao. Ta sẽ trở thành người đàn ông xứng đáng làm chồng của nàng.

Thế nên, xin nàng hãy chờ đến lúc đó, xin nàng đừng kết hôn với bất kì người nào khác!”

Cũng đã từng có lúc tôi say đắm trong tình yêu như Nojima. Tuy nhiên, tôi đã không thể gặp lại người con gái mình yêu nữa rồi.

Sáng thứ Hai, trong phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học, lúc tôi giao cho chị Tooko xấp bản thảo được in ra sau khi đã chỉnh sửa trên máy tính, khuôn mặt của chị ấy nhăn nhúm cả lại, rồi chị ấy gào khóc âm ỉ.

- Khôôông!!! Tại sao lại không phải là bản viết tay chứ!!! Dùng bút viết từng con chữ lên trang giấy trắng phau thì mới có cảm giác của món ăn do chính tay mình nấu chứ, mới thấy ngon chứ!? Rõ ràng em biết chị thích viết tay lại còn làm thế này, Konoha là đồ xấu xa!

- Chịu thôi, viết tay thì sẽ rất khó đọc kịch bản. Hơn nữa, bản viết tay sẽ có nguy cơ bị chị Tooko ăn mất, thế thì không phải là xong đời rồi sao.

- Ừ, 1-làm gì có chuyện đó chứ. Híc... Konoha, em cũng biết sử dụng phần mềm soạn thảo sao?

- Buộc phải biết thôi ạ. Ngày nay thì đánh máy là kiến thức cơ bản rồi mà. Em còn có thể gõ mà không cần nhìn bàn phím đấy.

- Đồ phản bội!

Sau khi rung rung nước mắt nhìn tôi một cái, đột nhiên chị Tooko hô lên “À đúng rồi!” với giọng vui vẻ và chìa hai tay về phía tôi.

- Chắc chắn là em có giữ một bản viết tay đúng không. Cho chị bản đó đi.

- Hôm nay là ngày thu gom rác nên em đem nó cột chung với chồng manga và đem vứt rồi.

- Quá~~~đáng! Sao em có thể làm thế hả!? Đồ ác ma, đồ bắt nạt đàn chị!

Tôi mặc kệ chị Tooko đang khóc sụt mướt và nói một cách vô tình.

- Vậy chị làm sao đó phôtô đóng bìa thì tùy nhé. À, đây là dữ liệu.

Lúc tôi định lấy đĩa CD ra thì chị Tooko đã xụ mặt bắt lấy tay áo của tôi.

- Khoan đã Konoha. Chị nhất định phải thanh toán khoản nợ này với em. Bây giờ chị sẽ giao cho em một sứ mệnh cực kì quan trọng. Bởi vì chị rất là rộng lượng, thế nên nếu em hoàn thành sứ mệnh này, chị sẽ bỏ qua vụ kịch bản cho em.

Thiệt tình, bà chị này định bóc lột sức lao động con người ta đến mức nào mới chịu thôi đây...

Giờ nghỉ trưa, tôi mang theo tâm trạng từ bỏ mọi sự chống cự đi tới câu lạc bộ Nhạc giao hưởng.

Bên trong của tòa nhà rộng lớn mọc lên giữa sân trường là hội trường hòa nhạc chính, ngoài ra còn có vô số gian phòng và các hội trường nhỏ. Mà nằm ở tầng trên cùng của tòa nhà là xưởng vẽ của Himekura Maki - người có biệt danh “công chúa” - hiện đang học lớp 12, là nữ nhạc trưởng của dàn nhạc, đồng thời cũng là chủ nhiệm của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng.

- Xin lỗi vì đã làm phiền.

Vừa đẩy cửa đi vào, tôi đã bắt gặp chị Maki với vóc người cao ráo mặc đồng phục thủy thủ, tay áo xắn lên tới khuỷu, bên ngoài đồng phục khoác một tấm tạp dề chuyên dụng, chị ấy đang ngồi tại chính giữa căn phòng tràn ngập ánh sáng mặt trời, cánh tay cầm cọ không ngừng vạch lên những đường nét trên khung vải.

Vài bức tranh màu nước và bản phác thảo được treo trên tường, còn tại giá sách cao lớn làm từ gỗ cây gụ là từng hàng tuyển tập sách văn học với lớp bìa cứng xa hoa được xếp chỉnh tề.

- Chào em, Konoha.

Chị Maki nhếch bờ môi gợi cảm của mình lên và nở nụ cười. Mái tóc nâu nhạt bông bênh của chị ấy xõa xuống vai và ngực trông chẳng khác gì bờm của một con sư tử, trên những lọn tóc thỉnh thoảng lại lóe lên ánh vàng rực rỡ vì tia

nắng chiếu vào.

- Tooko lại sai em làm chân chạy việc hả? À được rồi, em cứ ngồi xuống uống trà thư giãn đi.

Một ông bác cao to cả người được bọc trong bộ comlê màu đen bước tới và gọn gàng đặt một tách hồng trà, một đĩa trái cây kèm bánh sandwich lên trên cái bàn nhỏ được phủ khăn trước mặt tôi.

Ông ta tên Takamizawa - một trợ thủ đắc lực làm việc dưới trướng ông nội của chị Maki. Ông nội chị Maki là hiệu trưởng của trường chúng tôi. Sở dĩ chị Maki được mệnh danh là “công chúa” cũng như nhận được nhiều đặc quyền đến vậy ở trong trường cũng là vì nguyên nhân này.

Nói thật thì tôi rất sợ bà chị này. Có lẽ là vì bản tính của tôi vốn hiền lành nhút nhát như một con thú ăn cỏ trong khi chị Maki thì lại chủ động xông xáo như động vật ăn thịt. Tôi có cảm giác là chỉ cần bản thân sơ ý một chút thôi thì tôi sẽ bị móng vuốt và bộ hàm sắc nhọn của chị ấy xé tan thành từng mảnh.

- Cảm ơn chị.

Tôi uống trà và cầm lấy bánh sandwich như lời đề nghị của chị Maki. Bánh sandwich ăn khá ngon, kẹp trong lớp bánh mì được cắt lát mỏng là cá hồi và dưa chuột, độ mặn cũng vừa phải. Tuy nhiên, vì ngồi đằng trước tôi là một người rất đáng sợ, nên tôi phải cố gắng lắm mới nuốt trôi được miếng bánh.

- À mà Konoha nè, dạo gần đây Tooko cứ hề thấy mặt chị là cậu ấy lại tỏ ra tức giận rồi bỏ chạy mất tiêu. Chẳng lẽ chị lại đáng ghét đến vậy sao?

Mặc dù chị Maki nói vậy, nhưng nghe từ giọng điệu của chị ấy, tôi lại có cảm giác như chị ấy đang hưởng thụ phản ứng của chị Tooko thì đúng hơn.

- Tại chị Maki toàn ép chị Tooko làm người mẫu khóa thân mà lại.

- Ồ, đó là vì chị đã yêu cậu ấy từ cái nhìn đầu tiên chứ bộ. Tư liệu hiếm có như cậu ấy không phải dễ mà gặp được đâu, trước lễ tốt nghiệp năm nay chị phải tìm cách thuyết phục Tooko mới được. Konoha, em cũng muốn nhìn tranh khóa thân của Tooko mà, đúng không?

- Em không hứng. Ngực phẳng lì như của chị Tooko thì hàng ngày em đã

nhìn trong gương phát nhàm rồi.

- Thế em có hứng nhìn chị khóa thân không?

Ngậm trà trong miệng tôi phun cái phì ra ngoài. Chị Maki cười thoải mái.

- Chị đùa thôi mà.

- Chị làm ơn đừng đùa kiểu đó, em tổn thọ mất!

- Em phải giữ bí mật với Tooko chuyện chúng ta vừa nói nhé. Nếu không chị sẽ càng bị cậu ấy ghét mất.

- Chị Maki lúc nào cũng như vậy nên mới bị ghét đấy. Còn nữa, chị làm gì mà cứ suốt ngày trêu chị Tooko câu lạc bộ Văn học ít người thế này, phòng sinh hoạt nhỏ thế nọ, rồi còn cái gì tồn tại mà như không tồn tại vậy hả?

- Tại Tooko lúc tức giận trông dễ thương quá nên chị mới không nhịn được đấy chứ.

Không xong. Bà chị này căn bản không có ý định hỏi cái mà. Nhanh xử lý chuyện được giao rồi chuồn khỏi đây thôi, nếu không mình sẽ bị bà này găm không chừa miếng xương nào mất.

- Tại chị cứ châm ngòi thổi gió kiểu đó nên chị Tooko mới nổi khùng làm đủ trò điên điên rồ rồ, chị Maki phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.

Chị ấy cười hì hì.

- Là vụ diễn kịch ở lễ hội trường chứ gì? Có vẻ là các em đã tìm được đủ diễn viên, nhưng mà chị thấy cái phòng sinh hoạt chật như cái lỗ mũi đó thì chen nhau đứng còn khó chứ đừng nói gì tới tập kịch. Rồi còn cả đèn chiếu và thiết bị cũng cần phải có nữa nhỉ?

Xem ra bà chị này đã biết tôi tới đây làm gì rồi. Đúng là muốn bày trò trước mặt người này thật chẳng dễ chút nào cả.

- Đúng thế, câu lạc bộ bọn em có quá ít người thuộc khóa trước, cũng chẳng có mối quan hệ nào để mà nhờ vả. Thế nên chị có thể giúp bọn em được không?

Tôi rút ra vài tấm hình trong túi áo rồi đặt lên bàn.

Chị Maki nheo mắt lại.

- Xem ra sau cái lần uy hiếp chị dạo trước, em cũng học được cách đàm phán

rồi đấy.

Những tấm hình này là hình chị Tooko mặc đồ thể dục nằm lăn quay ra sàn sau khi bị một quả bóng chuyền nện vào mặt, vài tấm khác là hình chị ấy mặc đồ bơi vẽ mặt méo máo ngồi xoa bóp chân bên thành hồ vì bị chuột rút. Cái đồng này là tôi mua từ đám nam sinh của câu lạc bộ Nhiếp ảnh, vốn tôi định giữ lại để khi nào đó chị Tooko lên cơn thì sẽ lấy ra để bắt chị ấy ngoan ngoãn, không ngờ bây giờ nó lại phát huy công dụng.

Chị Maki dùng đầu ngón tay lần theo từng đường cong cơ thể của chị Tooko trên tấm hình. Cách chị ấy di chuyển ngón tay trông thật thô tục...

- Tuy nhiên, em vẫn còn non và xanh lắm.

- Hả?

- Nếu là nói về ảnh của Tooko khi đi học thì chị có đến hàng trăm tấm còn đáng yêu hơn thế này nhiều.

- H-Hàng trăm tấm ư...

- Nếu em muốn đàm phán thì phải mang tới hàng hiếm mới được. Như là ảnh đời tư hoặc ảnh “nuy” của Tooko chẳng hạn.

- Chuyện đó là phạm pháp!

Chị Maki cười khúc khích.

- Chà, thôi được rồi. Lần này chị tạm chấp nhận vậy. Địa điểm luyện tập thì em cứ tìm cái phòng nào còn trống mà sử dụng, đèn chiếu và máy thứ khác chị cũng sẽ bao thầu tất.

- Thật ạ?

Tôi không kìm được mà hướng một cái nhìn nghi ngờ về phía chị Maki. Với cá tính của bà chị này, hẳn chị ta sẽ không đơn giản mà chấp nhận như thế chứ.

- Hi hi, chị cũng rất muốn được một lần nhìn thấy Tooko đứng trên sân khấu. Nghe nói là các em diễn tác phẩm của Mushanokouji đúng không? Vậy thì tốt, thêm một tấm Tooko xoa tóc mặc furisode vào bộ sưu tập của chị cũng không phải ý kiến tồi cho lắm.

Có lẽ tạm thời tôi vẫn không nên nói cho chị ấy biết chị Tooko sẽ đóng vai

nam...

- Vậy thì em cảm ơn chị. Chị Tooko chắc chắn cũng sẽ rất vui.

Tôi hơi cúi đầu xuống nói cảm ơn rồi bước ra khỏi phòng.

- Được rồi hả, Konoha? Có thể chứ, thật không uổng công chị đã tin tưởng em!

Sau khi nghe tôi báo cáo kết quả, chị Tooko - vốn từ nãy tới giờ vẫn đứng đợi bên ngoài đại sảnh hòa nhạc - tán dương tôi không ngớt lời.

Xem chị ấy vui chưa kia. Rõ ràng chỉ là vì chị ấy không thích tự thân đi nhờ chị Maki nên mới bắt tôi chết thay...

- Vậy là toàn bộ vấn đề đều đã được giải quyết. Tan học hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu tập luôn.

- Oa, kịch bản này còn ấm quá~ Xem nè, chị Nanase.

- Takeda, đừng có áp nó vào mặt chị! Oa, đúng thật, ấm quá~

- Phư phư, vừa mới ra lò mà lại.

Tan học. Chúng tôi tụ tập trong một gian tiểu sảnh do chị Maki bố trí. Mặt trước của dãy 50 chiếc ghế ngồi phủ vải điều là một sân khấu nhỏ hình bán nguyệt với chiều cao gần xấp xỉ bức giảng trong lớp học, đối với một buổi tập kịch thì không gian này đúng là không tìm ra chỗ nào để mà chê được nữa. Sau khi phân phát mấy xấp kịch bản vừa được photô, chúng tôi bắt đầu đọc và đối chiếu lời thoại của nhau.

“Hình như tôi từng nhìn thấy cô gái đó trong một tấm hình ở chỗ em họ. Trông cô ấy cũng khá xinh đẹp.”

Có một bất ngờ nho nhỏ là Akutagawa vào vai Oomiya rất đạt.

Không chỉ là giọng nam trầm của cậu ấy rất phù hợp với vai diễn, mà cách cậu ấy diễn tả cảm xúc trong những lời thoại đậm chất cổ điển cũng khiến người ta liên tưởng tới một con người thành thật, nghiêm túc.

Mặt khác, vai nam chính của chị Tooko thì~

“Tôi không thể đồng ý với từ ‘khá’ của cậu, Oomiya.”

Ừ~m. Nói thế nào nhỉ, giọng điệu của chị Tooko nghe rất “kịch”... Cho dù chị

ấy chủ động nói theo giọng nam đi nữa thì cái cách chị ấy diễn đạt lời thoại chỉ khiến tôi có thể liên tưởng tới một gã trai tự phụ miệng ngậm hoa hồng.

Càng kinh khủng hơn là động tác của chị ấy, nó thật sự... quá phô trương. Chỉ là nói một câu nói mà chị ấy đã dang rộng hai cánh tay, đưa lên trời rồi vòng ra phía sau ôm lấy đầu và bắt đầu lên rí. Cũng nhờ lấy Akutagawa với một phong cách diễn diễn đậm nho nhã làm hệ quy chiếu mà tôi mới cảm nhận được sự kì quặc cũng như bất thường trong phong cách của chị Tooko...

“Thế gian này đang bị một cơn bão tàn phá. Cơn bão mang tên tư tưởng. Còn tôi, tôi như một cây đại thụ đứng thẳng mình trong giông tố, cho dù gió táp mưa sa cũng không hề dao động. Và người đã trao cho tôi nguồn sức mạnh để thực hiện điều đó chính là Sugiko. Chính vì nàng đã tin tưởng vào tôi.”

Cơ thể của chị Tooko bắt đầu lắc lư trái phải như một cái cây đứng trong bão tố. Rồi chị ấy quay một vòng, tay khép trước ngực, sau đó chị ấy chớp chớp hai hàng lông mi và nói bằng một giọng ngọt ngào tràn đầy yêu thương:

“Ôi~, Nojima yêu quý, em tin chàng. Chàng nhất định sẽ giành thắng lợi. Và rồi, xin chàng hãy lấy Sugiko em làm vợ~~~”

- Dừng dừng! Stop stop!

Tôi nhảy ra ngăn cản chị Tooko càng diễn càng hăng.

- Cái gì thế Hayakawa? Tôi và Sugiko đang nói chuyện thân mật, cậu đừng phá đám chúng tôi.

- Ai là Hayakawa của chị hả!? Cho dù đây là cảnh Nojima đang hoang tưởng đi nữa thì chị làm ơn cũng đừng có thêm “xin chàng~~~” vào cuối câu hộ em, chị không thấy buồn nôn à!? Em không nhớ khi viết kịch bản mình có thêm dấu gợn sóng vào lời thoại. Còn nữa, động tác của chị quá thừa!

- Tại chị nhập vai quá thành ra miệng với tay chân nó cứ tự diễn chứ bộ. Diễn kịch mà đạt tới mức như biến thành một người khác thế này... có khi chị là một nữ diễn viên tài năng cũng nên ấy chứ!

- Theo những gì em thấy lúc này thì trông chị giống đồ biến thái thì có.

- Sao cơ~, chị rõ ràng đã biểu đạt rất công phu cảm xúc chua xót xen chút

ngây thơ của một người thanh niên đang cuồng nhiệt trong tình yêu mà.

- Ồ, chua xót, chua xót đến mức em bị hù ngã ngựa luôn! Chốt một câu là chị bớt làm ra mấy cái động tác dư thừa đó và diễn một cách bình thường cho em.

- Nhưng mà như thế thì chị sẽ không thể truyền tải tình cảm của Nojima cho khán giả được~

- Truyền tải quá mức thì sẽ chỉ khiến người ta sợ chạy mất dép thôi ạ!

Đột nhiên, tôi phát hiện Kotobuki đang tròn mắt nhìn tôi và chị Tooko đầu khẫu. Akutagawa trông cũng rất bất ngờ. Đến lúc này tôi mới giật mình nhận ra là bản thân vừa có một màn đá xoáy chị Tooko theo thói quen hàng ngày, thế là tôi vội vàng tìm cách chuyển chủ đề:

- N-Nói tóm lại, chị cứ diễn theo đúng kịch bản cho em!

Sau khi chị Tooko trả lời cho có lệ “Vâng” một tiếng, chúng tôi bắt đầu tập trở lại. Hồngбет thật... rõ ràng trong lớp học tôi vẫn đóng vai một nhân vật điềm đạm đáng tin cậy, thế mà tôi lại để các bạn cùng lớp nhìn thấy màn vừa rồi.

“Sugiko, Sugiko. Hãy nhìn đám mây kia đi. Cậu có thấy nó giống khuôn mặt của ai không?”

“Giống mặt của ai?”

Takeda cũng rất giỏi. Mặc dù nhân vật mà cô bé đảm nhận là một nhân vật có tính cách nhả nhận lịch sự - hoàn toàn khác với tính cách thường ngày của cô bé, Takeda vẫn vào vai rất đạt.

Còn Kotobuki thì không biết là có phải do khăn trương quá hay không mà diễn xuất của cô nàng hơi bị cứng. Lúc đọc lời thoại trông cô nàng cũng có vẻ xấu hổ. Có lẽ trái với suy nghĩ của tôi, Kotobuki vốn là một người rất dễ xấu hổ cũng nên. Mỗi lần ánh mắt chúng tôi giao nhau, hai má cô nàng lại đỏ ửng, sau đó cô nàng vội vàng ngoảnh mặt sang chỗ khác.

- Konoha. Tiếp theo là lời thoại của em kìa.

- À, vâng. *“A ha ha ha ha. Thật là thua Takeko luôn”*.

- Thiệt là, Konoha. Em làm gì mà giống như đang đọc báo cáo vậy.

- Inoue, cậu cười giả quá đấy.

- Anh Kono~ha, anh phải thêm tình cảm vào lời thoại chứ.

- ...(Im lặng)

Vai Hayakawa của tôi bị tất cả mọi người phê bình.

Sau khi buổi tập kết thúc, Takeda cười hi hi đi đến bên cạnh chị Tooko.

- Chị Too~ko, hôm nay có một cửa hàng văn phòng phẩm khai trương ở trước nhà ga đấy. Em xem tờ rơi của họ rồi, văn phòng phẩm ở đó không những rẻ mà còn trông rất dễ thương nữa. Tí nữa chúng mình đi chung nhé?

- À, nghe có vẻ hay ho đấy. Nanase, em thế nào?

- Thực ra em cũng chẳng... nhưng mà, nếu chị Tooko đi thì em sẽ đi.

- Oa, chị Nanase cũng đi chung ạ!

Ban đầu tôi có hơi lo một chút, tuy nhiên, có vẻ là giữa Kotobuki và Takeda cũng chẳng có vấn đề gì. Sau khi đám con gái rời đi, tôi và Akutagawa cũng đi ra sân tập.

Tôi chờ Akutagawa lấy xe đạp và đi về cùng cậu ấy, hôm nay ánh chiều tà đỏ rực cũng bao phủ lấy chúng tôi như hôm nọ.

- Phù, diễn kịch khó thật đấy.

- Đừng lo. Dù sao chúng ta cũng chẳng phải diễn viên chuyên nghiệp, có diễn không đạt thì cũng là chuyện tất nhiên thôi.

- Nhưng ông diễn rất đạt mà Akutagawa. Giọng điệu cũng hợp nữa, ông làm tôi ngạc nhiên đấy.

- Vậy à? Tôi chỉ đọc theo những gì viết trong kịch bản thôi.

- Cơ bản thì giọng của ông đã hay sẵn rồi. Tôi thấy ông diễn vai Oomiya là chuẩn nhất rồi đấy.

- Vậy à?!

Hửm? Sao tôi có cảm giác tâm trạng của cậu ấy có hơi u ám nhỉ? Rõ ràng là tôi đang khen mà, chẳng lẽ tôi vừa nói ra chuyện gì không nên nói sao?

Đúng lúc này, Akutagawa mở to hai mắt với vẻ kinh ngạc.

- !

Phía trước khoảng sân đang dần dần bị bóng tối bao phủ mờ mờ hiện ra cánh

cổng trường màu đỏ thẫm, bên cạnh cổng là cây anh đào được trồng lâu năm. Và đang thập thò đằng sau gốc cây cô độc với những cành cây khúc khuỷu và tán lá bị cảnh đêm nhuộm đen đó, là Sarashina.

Cặp mắt buồn bã của bạn ấy lấp lánh nước mắt, còn bờ môi và tay chân thì run rẩy như thể bạn ấy đang đứng trong bầu trời đầy tuyết của một ngày giữa mùa đông.

Đột nhiên, Sarashina chạy tới níu lấy ngực Akutagawa, rồi nghẹn ngào nói.

- Kazushi... mình... phải làm sao bây giờ giúp mình với... Kazushi.

Có thứ gì đó lạnh lạnh chạy dọc sống lưng tôi... Tôi đã nhìn thấy. Trên những đầu ngón tay của Sarashina đang níu chặt lấy áo ngoài của Akutagawa, có dính thứ chất lỏng gì đó màu đỏ.

Máu? Không, có khi chỉ là do ánh nắng chẳng?

Akutagawa ôm chặt lấy Sarashina đang khóc thút thít như thể muốn đem bạn ấy giấu đi. Đầu cậu ấy cúi xuống, nét mặt trông rất đau khổ.

Sáng hôm sau, khi đang trên đường tới trường, tôi bắt gặp Akutagawa.

Cậu ấy đang dừng xe bên cạnh một thùng thư và rút một phong thư màu trắng hình chữ nhật vào đó.

Trông thấy đôi mày nhíu lại của cậu ấy, tôi lại nhớ tới chuyện hôm qua.

Đúng lúc tôi đang không biết có nên cất tiếng gọi cậu ấy hay không thì Akutagawa đã quay đầu lại, ánh mắt chúng tôi giao nhau.

- Chào buổi sáng.

Nhìn thấy tôi khẽ cười, Akutagawa hơi có vẻ do dự, sau đó cậu ấy cũng nở một nụ cười tương tự.

- Chào ông, Inoue.

Tôi cố không chế nổi bất an sâu trong lồng ngực và đi tới bên cạnh cậu ấy.

- Ông lại gửi thư à?

- Là của người nhà nhờ tôi gửi. Hình như là thủ tục bảo hiểm gì đấy.

Chúng tôi sánh vai bước đi, thỉnh thoảng trao đổi vài câu vô thưởng vô phạt.

Khi vừa bước vào cổng trường thì đột nhiên Akutagawa thấp giọng nói với

tôi.

- Xin lỗi ông vì chuyện hôm qua nhé.

Tôi hơi giật mình. Hôm qua, để hai người có thể thoải mái nói chuyện, tôi đã đi về trước, cũng vì vậy mà tôi không biết giữa Akutagawa và Sarashina đã xảy ra chuyện gì. Có thể họ sẽ nói về việc tại sao Sarashina lại khóc, hoặc cũng có thể là về chất lỏng dính trên những đầu ngón tay mảnh khảnh của bạn ấy...

- Cái bạn hôm qua đó là bạn gái của ông hả, Akutagawa?

Khi tôi giả vờ không quen biết Sarashina và hỏi cậu ấy như vậy, Akutagawa nhú mày lại với vẻ khô sở và trả lời.

- ...Bây giờ thì không phải.

- Nói vậy có nghĩa là lúc trước hai người từng hẹn hò hả?

- ...Ừ.

Ồ? Thế nhưng... Sarashina lại nói với tôi là hiện tại họ vẫn đang hẹn hò cơ mà nhỉ?

- Xin lỗi. Nói tiếp thì sẽ lôi ra rất nhiều chuyện cho nên tôi không thể nói thêm điều gì nữa.

Hai hàng lông mày của Akutagawa càng nhú chặt hơn, đôi môi cậu ấy mím lại. Đến mức tôi ở bên cạnh mà cũng cảm thấy khô sở thay cho cậu ấy,

- Không sao. Tôi mới là người phải xin lỗi, Được rồi, không nói chuyện này nữa, à, về vụ bài tập Anh văn ấy mà...

Tôi dùng ngữ điệu bình thường để thay đổi chủ đề.

Tan học, chúng tôi lại tập trung ở trong một hội trường nhỏ để tập kịch.

Mặc dù tôi đã nói là không bàn về chuyện đó nữa, tuy nhiên, tôi vẫn không nhin được mà để ý về chuyện giữa Akutagawa và Sarashina.

Trên sân khấu, Akutagawa đang diễn vai Oomiya rất ổn. Hiện tại đang là cảnh Oomiya thảo luận về vấn đề tình yêu với Nojima do chị Tooko thủ vai.

“Tình yêu là một thứ cảm xúc đặc biệt mà tạo hóa đã ban cho con người, không một ai trong chúng ta có quyền chà đạp nó.”

Trong đầu tôi vẫn đang nghĩ ngợi lung tung đủ thứ. Cũng có khi Akutagawa

muốn chia tay nhưng Sarashina thì lại không muốn. Khả năng là Akutagawa đã thích một người khác rồi cũng nên.

“Dù sao thì người Nhật Bản chúng ta cũng đang quá coi thường tình yêu. Mặc dù tôi không phải Nakata, nhưng từ thái độ của cậu ấy, tôi cũng hiểu được rằng cậu ấy sẽ cảm thấy an tâm khi giao em gái mình cho một người đàn ông xa lạ, hơn là giao cô ấy cho một người đàn ông đang yêu đương cuồng nhiệt.”

Còn cả cái lúc tôi cảm thấy dường như ngón tay của Sarashina bị nhuộm bởi một chất lỏng màu đỏ nữa, đó thật sự chỉ là do tôi tưởng tượng ra hay sao?

- A, xin lỗi~i, em đi nhà vệ sinh một chút ạ~

Sau khi Takeda chạy lướt qua những hàng ghế ra ngoài, chúng tôi cũng nghỉ giải lao.

Chị Tooko cười tươi đi về phía Akutagawa.

- Chúng ta thảo luận một chút được không? Trong cảnh Oomiya an ủi Nojima khi tác phẩm của anh ta bị chỉ trích ấy mà, có một câu thoại như thế này: *“Đây chỉ là sự trả thù sớm dành cho cậu mà thôi. Tôi biết không một ai trên đời này kiên cường và giỏi giang hơn cậu”*, theo chị thì ở đây chúng ta nên dừng lại lâu hơn một chút để tạo ấn tượng cho khán giả. “Sớm” ở đây mang ý nghĩa tương lai, em thấy đúng không? “Cậu bị trả thù vì những điều trong tương lai”, hay nói cách khác thì đây chính là lời chúc của Oomiya dành cho Nojima: “Tương lai cậu nhất định sẽ thành công và để đền bù cho những người bị thành công của cậu lấn át sau này, cậu phải chấp nhận những khó khăn hiện tại”. Đây là một cảnh cực kì hấp dẫn, nó biểu lộ nhân cách của Oomiya cũng như khiến người xem cảm nhận được tình bạn của anh ta đối với Nojima, thế nên có lẽ chúng ta nên để tiết tấu của nó chậm lại một chút chứ đừng trôi nhanh quá, em nghĩ thế nào? Chị cũng sẽ cố hết sức để thể hiện sự cảm động của Nojima. Đúng, giống như thế này...

Có vẻ chị ấy đang thảo luận vụ tập kịch, Akutagawa cũng lắng nghe và gật đầu với vẻ nghiêm túc. Trông bộ dạng của cậu ta hoàn toàn khác với tôi - một người luôn lắng nghe những gì chị Tooko nói theo kiểu tai nọ xọ tai kia.

Trong lúc tôi ngồi nhìn lơ đãng về phía hai người đó, tôi nghe thấy tiếng

Kotobuki nhỏ giọng nói, chẳng biết từ lúc nào mà cô nàng đã tới ngồi bên cạnh tôi.

- Nè, Inoue... Akutagawa thích chị Tooko hay sao thế?

- Hả? V-Vậy sao?

Akutagawa và chị Tooko? Không thể nào. Hơn nữa, cho dù tôi nhìn thế nào thì chị Tooko trông cũng chẳng có vẻ gì là đang có ý tứ với Akutagawa. Mà khoan, chuyện chị Tooko đang nghĩ gì thì có liên quan gì tới tôi chứ...

Nghe thấy tôi âm ừ như vậy, Kotobuki càng nghiêng người về phía tôi hơn, môi cô nàng bĩu lên, rồi nói với vẻ khó chịu:

- Thì cậu không thấy việc Akutagawa đồng ý đóng kịch không phải rất kì lạ à? Tôi nghe nói là trong lễ hội trường năm ngoái, lớp cũ của Akutagawa cũng diễn kịch, hơn nữa Akutagawa còn được tất cả đám con gái trong lớp cậu ta đề cử vào vai nam chính đó! Tuy nhiên Akutagawa lại lấy cớ cậu ta không biết diễn kịch để từ chối, cũng vì việc này mà năm ngoái Mori - lúc đó cũng học cùng lớp với Akutagawa - đã than thở với tôi một hồi.

- Nội dung của vở kịch đó là sao?

- Là Hồ thiên nga. Mọi người đã đề nghị Akutagawa vào vai hoàng tử Siegfried.

- Hả? Thế thì không phải đơn giản chỉ là cậu ấy không thích vai đó thôi sao?

Lên cấp ba rồi mà còn bị bắt đóng vai hoàng tử á? Nếu là tôi thì tôi cũng xin kiếu.

- Nhưng mà nữ chính Odette là do một bạn nữ xinh nhất lớp cậu ta vào vai đấy, tên của bạn nữ đó là Sarashina thì phải.

Trái tim tôi lỡ mất một nhịp.

Sarashina ư? Hai người đó từng là bạn cùng lớp sao? Vậy ra đây là lý do tại sao vẻ mặt của bạn ấy lại trở nên u ám như vậy khi nghe tôi nói Akutagawa sẽ tham gia đóng kịch.

Kotobuki tiếp tục nhỏ giọng thì thầm:

- Cậu không thấy việc này rất kì lạ à? Lúc trước thì từ chối diễn kịch cùng với

một người rất được phái nam hâm mộ như Sarashina, nhưng bây giờ lại chạy tới tham gia kịch của câu lạc bộ Văn học. Nếu Akutagawa có ý gì đó với chị Tooko thì việc này lại chẳng có gì khó hiểu rồi.

Nói xong, Kotobuki liếc mắt lên nhìn tôi.

Ồ, biết nói thế nào với cô nàng bây giờ nhỉ... Thực ra thì lý do Akutagawa chấp nhận đóng kịch là vì cậu ta mang ơn chị Tooko... Làm như tôi có thể nói ra cái lý do này ấy...

Trong lúc tôi đang loay hoay không biết làm thế nào thì đột nhiên Kotobuki lại có vẻ rụt rè và nói thế này:

- Nhưng mà chị Tooko đã có bạn trai rồi. Như vậy tình cảm của Akutagawa sẽ chỉ là vô ích thôi.

Tôi không tin nổi vào những điều tai mình vừa nghe.

- Cái gì cơ!?

Chị Tooko có bạn trai!? Bà chị đó lại có thể có bạn trai!? Bạn trai của chị ta rốt cuộc là quái vật mới từ chỗ nào xuống vậy!?

Kotobuki cắn môi và dời tầm mắt sang bên cạnh.

- Tôi... Tôi nói thật đấy. Chính chị Tooko đã nói với tôi như vậy mà. Chị ấy nói bạn trai của chị ấy là một người rất tuyệt vời, rất hợp với khăn quàng cổ màu trắng. Rồi chị ấy còn nói vì anh ta đang phải đi săn gấu ở Hokkaido thành ra hai người không thể gặp nhau được, vì việc này mà chị Tooko đã cảm thấy rất cô đơn. Tuy nhiên, dạo trước chị ấy đã nhận được những con cá hồi muối do chính tay anh ta câu và gửi tới theo đường bưu điện, chị ấy đã ăn và khen ngon không dứt miệng. Thế nên chắc hẳn đám con trai trong trường chúng ta sẽ không thể lọt vào mắt của chị Tooko đâu.

Khăn quàng cổ màu trắng?

Săn gấu?

Cá hồi?

Khi tôi đem ba cụm từ này sắp xếp trong đầu như lúc viết một câu chuyện tam đề, tôi bỗng sực nhớ ra có một dạo chị Tooko đã nói chuyện rất nghiêm túc

với tôi rằng khi chị ấy đi xem bói ở chỗ bà mẹ Shinjuku, chị ấy đã được bà ta phán rằng đường tình duyên của chị ấy đang bị hung tinh ám.

Hình như sau đó còn có cái gì gì đó như là vận hạn trên đường tình duyên của chị ấy sẽ được giải vào một ngày mùa hè và chị Tooko sẽ gặp một người con trai quần khăn quàng cổ màu trắng, trước mặt hai người là một con gấu đang ngậm cá hồi trong miệng, rồi hai người sẽ yêu nhau tha thiết...

Khi tôi thử tưởng tượng trong đầu hình ảnh một thanh niên quàng khăn màu trắng, tay cầm mâu ném về phía con gấu đang ngậm cá hồi trong miệng, mắt tôi bỗng hoa lên, tôi ngồi xụi lơ trên ghế. Kotobuki à, đó chỉ là bệnh phô trương của chị Tooko đang phát tác thôi!

Kotobuki tiếp tục nói thật nhanh, trông cô nàng có vẻ lúng túng.

- Thế nên, ừm, à, Akutagawa có lẽ sẽ bị thất tình, bởi vì đằng nào thì chị Tooko cũng có bạn trai rồi. Cho dù cậu ta thích chị ấy thì cũng vô dụng thôi. Thật đáng thương... À, tôi đang nói Akutagawa nhé!

Mặt tôi biểu lộ một sự thương tiếc vô hạn khi nghe cô nàng nói vậy.

Tôi đã quyết định sẽ tham gia diễn kịch tại lễ hội trường.

Kịch bản là Tình bạn của Mushanokouji. Chắc là cậu cũng từng đọc nó rồi đúng không?

Tôi vào vai một người đàn ông tên là Oomiya, anh ta đã thích cô gái mà bạn thân anh ta yêu say đắm và đến cuối cùng thì anh ta đã cướp cô gái đó từ tay người bạn thân của mình. Mỗi lần đọc kịch bản, tôi lại cảm thấy quá khứ cùng hiện tại của tôi đang chồng lên hình bóng của người đàn ông này.

Bởi vì tôi cũng là một kẻ hèn hạ phản bội người tin tưởng tôi.

Bất kể tôi hối hận thế nào, tôi cũng không thể xóa đi những điều đã xảy ra vào ngày hôm đó.

Nhiều đêm, tôi vẫn gặp ác mộng, tôi mơ thấy phòng học bị chìm trong biển máu, một người con gái tóc dài trên ngực ghim con dao điều khắc, máu chảy ra từ cơ thể cô ấy, cô ấy gục xuống trước mặt tôi. Rồi tôi nghe thấy giọng cô ấy trách cứ tôi tại sao lại phá vỡ lời hứa. Mỗi khi như vậy, tôi đều giật mình tỉnh

dây, cả người ướt đầm mồ hôi lạnh, sau đó, vừa run rẩy, tôi lại vừa lặp đi lặp lại vô số lần những lời sám hối của mình.

Lựa chọn nông cạn của tôi đã dẫn đến kết quả xấu nhất, kể từ ngày hôm đó, ngày tôi khiến một người bị tổn thương, tôi vẫn luôn nỗ lực để trở thành một con người thành thật. Tuy nhiên, kết cục thì tôi vẫn dẫm lên vết xe đổ của chính mình, hiện tại cũng vậy.

Tôi luôn cố gắng đưa ra lựa chọn thấu đáo nhất, cẩn thận nhất, tốt nhất có thể. Thế nhưng, mỗi lần, tôi lại đều khiến những người tin tưởng vào tôi phải cảm nhận sự bi thương và đau khổ, lại dòn họ vào đường cùng, khiến họ đánh mất lý trí.

Tôi đã làm sai điều gì ư?

Rốt cuộc tôi đã sai ở đâu? Từ khi nào?

Một kẻ ngu ngốc như tôi có lẽ không có tư cách để bảo vệ cậu. Sáu năm trước cũng thế tôi đã nghĩ là mình đang bảo vệ bạn của tôi. Tôi đã tin là cho dù hành vi của tôi đồng nghĩa với phản bội người bạn đó, nhưng nếu tôi làm vậy, tôi sẽ có thể cứu giúp cô ấy. Tuy nhiên, cuối cùng thì đó lại chỉ là một sai lầm ngu ngốc của tôi.

Và rồi, hiện tại, nỗi lo lắng về việc lặp lại sai lầm trong quá khứ vẫn không khi nào dứt khỏi đầu tôi. Tôi sợ hãi việc giúp cậu hoàn thành tâm nguyện. Bởi vì tôi không thể tìm ra điều gì để đảm bảo hành vi đó là đúng đắn.

Thế nhưng, nếu tôi buông tay, tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra với cậu. Mỗi lần nghĩ như thế, cho dù bị cậu chửi mắng đến thế nào, cho dù bị cậu căm hận đến thế nào, tôi lại muốn được đến bên cạnh cậu, được thực hiện nguyện vọng của cậu. Dù vậy, cảm giác do dự khi không biết liệu lựa chọn này của mình có chính xác hay không vẫn không ngừng giày vò tôi.

Không, không được. Đó là một hành vi không thành thật.

Hi vọng cậu không xé rách lá thư này mà sẽ đọc nó.

Khoảng hai tuần sau.

Từ dạo hôm đó tới giờ, thoạt nhìn thì trông Akutagawa cũng không có gì đặc

biệt kì lạ, thế nên tôi nghĩ chắc có lẽ cậu ấy đã giải quyết xong vấn đề với Sarashina.

Tan học ngày hôm nay, chúng tôi cũng tiếp tục tập kịch như mọi khi.

“Người ta thường nói những người thật sự yêu thương sẽ không thể nào chấp nhận việc bị thất tình được. Điều đó quá bi thảm, bi thảm đến mức họ không thể chịu được.”

Khả năng diễn kịch của Akutagawa vẫn rất tốt.

Tôi dường như có thể cảm nhận được nỗi đau khổ ẩn chứa trong chất giọng chậm rãi của cậu ấy, có lẽ, là vì hiện tại cậu ấy cũng đang gặp rắc rối trong chuyện tình yêu chăng?

Mặt khác thì vai Nojima của chị Tooko vẫn không hề khá lên chút nào, chị ấy vẫn vào vai một cách cao hứng đến mức quái đản. Hình như chị ấy đã thuộc nằm lòng lời thoại rồi, tôi chẳng thấy chị ấy nhìn kịch bản lần nào, thay vào đó là những động tác quá khích như một gã người nước ngoài khả nghi.

“Tôi không cho rằng tình yêu chỉ là việc chính mình tô điểm cho bản thân đẹp lên như Nakata vẫn suy nghĩ. Làm thế là chúng ta đã không cân nhắc tới người còn lại.”

Tôi thật sự hi vọng chị ấy sẽ thôi không thêm mấy từ cảm thán quá khích kiểu “Ôi~” hay “Hừm~” vào những lời thoại của mình nữa.

Cảnh đánh bóng bàn ở nhà của Sugiko cũng thế, diễn xuất của chị Tooko cực kì “quái”.

Cảnh này có hai màn, một màn là lúc Nojima tới nhà Sugiko chơi, Sugiko đã nhường anh ta và hai người đã chơi rất vui vẻ. Một màn khác là lúc những người bạn của anh trai tụ tập tại nhà Sugiko để tổ chức đại hội bóng bàn, Sugiko đã liên tiếp đánh bại các đối thủ và được mọi người hoan hô, tuy nhiên đến khi Oomiya ra sân, anh ta đã không lưu tình và đánh cho cô ta thua liểng xiểng. Hai màn này là những cảnh rất quan trọng để tạo nên sự đối lập giữa Nojima và Oomiya.

Bởi lẽ không thể dùng bóng thật để chơi, chúng tôi đã quyết định là khi diễn sẽ chỉ cầm vợt giả vờ đánh đánh vài cái, kèm theo đó là hiệu ứng âm thanh mà

thôi.

Chị Tooko vừa vung vợt vừa cười to “A ha ha ha” rất vui vẻ.

“Ta đang đánh bóng bàn với Sugiko. Sugiko rõ ràng giỏi hơn ta rất nhiều, thế nhưng nàng cũng không làm ta mất mặt. Ngược lại nàng còn suy nghĩ cho ta, đánh bóng sao cho ta có thể dễ dàng đánh trả. Thế này thì làm sao mà ta lại không thể không cảm nhận được sự dịu dàng của Sugiko cơ chứ.”

Sau đó chị ấy giơ vợt lên cao và la lên “Ồi!”

“Trên đời này liệu còn tìm đâu ra được một người con gái khác đáng yêu, thuần khiết, biết suy nghĩ cho người khác và xinh đẹp đến dường này nữa. Chắc chắn là ông trời đã ban nàng cho ta nên mới để ta gặp được nàng, nếu không phải vậy thì điều này thật sự quá tàn khốc!”

Trước sự nhiệt tình của chị Tooko, Kotobuki trong vai Sugiko hơi giật lùi về phía sau với vẻ hoang mang.

“Anh Nojima đánh bóng giỏi thật đấy.”

Vốn dĩ đây là một câu chuyện tràn ngập sự lãng mạn của tuổi xuân, nhưng cứ mỗi lần chị Tooko mở miệng là nó lại có xu hướng trở thành hài kịch.

Ngay cả một cảnh nổi tiếng thế này mà cũng trông như một chương trình chọc cười trên truyền hình, thật sự không biết đến lúc lên sân khấu diễn thật thì sẽ thành ra thế nào nữa.

Đến giờ giải lao, Kotobuki lúng túng mở nắp chiếc hộp bento màu hồng phần của mình ra và đưa nó về phía chị Tooko.

- À, ừm, em có nướng vài cái bánh quy. Mời chị và mọi người ăn.

Bên trong hộp bento được phủ lớp giấy ăn có họa tiết cánh hoa trông rất dễ thương là những chiếc bánh quy đáng yêu với lớp nhân phủ trên bề mặt là mút việt quất hoặc hạt hạnh nhân.

- Oa~, đây là chị Nanase tự làm sao ạ!? Chị giỏi quá, trông ngon ghê~

- Cảm ơn em nhé, Nanase. Nào, mọi người cũng lại đây ăn đi.

Hồng hét, làm sao bây giờ! Chị Tooko từng nói với tôi là ngoại trừ ăn thứ gì có chữ viết ra thì những thứ khác chị ấy đều không thể ném được hương vị, cũng

giống như chúng tôi chẳng thể ném được gì khi ăn giấy vậy.

Trong lúc tôi còn đang lo lắng, chị Tooko đã duỗi tay về phía chiếc hộp, cầm lấy một chiếc bánh quy hình tròn bên trên phủ hạnh nhân rồi bỏ vào miệng.

Sau khi nhấm nháp một lúc, chị Tooko nở một nụ cười rạng rỡ.

- Ngon quá~ Hương vị của hạnh nhân và vani được khéo léo hòa quyện với nhau, có cảm giác như trong miệng của chị đang diễn ra một buổi hòa tấu nhạc nhẹ ấy.

- Làm gì có, chị Tooko khen quá lời rồi.

Mặt của Kotobuki đỏ bừng lên như bị hơi lửa.

- A, nhưng mà bánh này ăn ngon thật đấy chị Nanase. Độ ngọt vừa phải, cho dù con trai ăn cũng rất ổn nhé~

Takeda cũng vừa cắn bánh quy vừa cười nói. Nghe thấy thế, hai má của Kotobuki lại càng đỏ hơn, cô nàng hơi cao giọng:

- T-Tại vì, à ừm, dạo gần đây chị đang phải giảm cân. Vì thế chị mới cho ít đường.

Nói xong, cô nàng liếc sang nhìn tôi.

Đến tận lúc này, trong đầu tôi vẫn đang lo lắng về chuyện của chị Tooko.

- À, cảm ơn cậu.

Tôi vội vàng cầm lên một chiếc bánh có hình lá cây rồi bỏ vào miệng, cảm giác hơi cứng cứng của bánh làm thủ công cùng một chút vị chua bất ngờ lan khắp đầu lưỡi tôi, đây là vị chanh thì phải?

- Ừm, ăn ngon lắm.

Nghe thấy thế, Kotobuki xoay mặt đi và làm bầm nói.

- V-Vậy hả...? Nhưng mà đây không phải là tôi làm cho hợp khẩu vị của Inoue đâu đấy.

Chỉ Tooko tiếp tục bỏ từng cái bánh quy vào miệng, sau đó chị ấy lại riu rít như một con chim non.

- Đây là việt quất phải không!? Hương vị thật nổi bật, ngon quá đi~. Cảm giác cứ như mứt ngọt đang tan ra trên đầu lưỡi ấy! Ồm, còn cái màu nâu này là gì

thể nhỉ, vị có vẻ quen quen?

- Là cacao và quả hạch ạ.

- Đúng! Là cacao! Hương vị này đúng là của cacao. Hơi nhân nhân đắng thêm chút vị ngọt ngọt giòn giòn của quả hạch, thật là tuyệt vời~

- Chị Tooko nói nghe cứ như chuyên gia bình luận bánh ngọt ấy~

- Ủ. Tại chị thích nhất là đồ ngọt mà!

Chị Tooko liên tiếp bỏ bánh quy vào mồm, mỗi lần chị ấy đều đưa ra cảm tưởng, nhìn chị ấy vậy mà tôi cũng phát hoảng.

Này này, chị không thấy đã đến lúc nên dừng lại rồi à... Hăng quá cẩn thận để lộ sơ hở gì bây giờ. Còn nữa, tổng nhiều thứ không có mùi vị như thế vào miệng mà cũng được sao? Nếu tôi phải ăn giấy như cách chị ấy đang làm thì tôi chắc chắn sẽ bị đau bụng mất. Suy ngược ra thì chắc chị Tooko cũng tương tự vậy,

- Oa, cái bánh hình lá cây này thật là ngọt~

“Ồ, ngọt ấy ạ?”, Kotobuki nói với vẻ khó hiểu “Cái đó là bánh quy chanh mà, em nghĩ chắc là nó phải chua lắm chứ?”

Đấy, biết ngay mà.

Chị Tooko vội vàng chữa cháy.

- A, v-vậy à. Nhưng mà có đôi chỗ cũng sẽ hơi ngọt đấy. Ừm, đúng là chua thật, nhưng mà sau vị chua sẽ là vị ngọt, giống như hương vị của tuổi xuân vậy.

Có vẻ cuối cùng cũng qua cửa, tôi thở phào một cái.

Đúng lúc này, tôi phát hiện Akutagawa đang nhú mày nhìn chăm chăm vào những chiếc bánh quy đựng trong hộp.

Vẻ mặt của cậu ấy trông rất khổ sở, cứ như thể cậu ấy đang nhìn thứ mình không muốn nhìn thấy vậy...

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

- Akutagawa, ông làm sao vậy?

Nghe tôi hỏi, Akutagawa giật mình, sau đó cậu ấy khẽ cười, nét mặt trông rất phức tạp: “À không, không có gì”, nói xong Akutagawa cũng cầm lấy một chiếc bánh quy vị cacao rồi bỏ vào miệng.

- Tôi không hợp đồ ngọt lắm... nhưng mà bánh này thì ngay cả tôi cũng có thể ăn được, vị của nó rất ngon.

Về mặt u ám vừa rồi là vì cậu ấy không thích đồ ngọt sao? Tuy nhiên, ngược tôi lại khẽ thất lại như thể nó đang nhắc nhở tôi rằng mọi việc không đơn giản như vậy.

Akutagawa duỗi tay về phía một cái bánh quy khác. Sau khi ăn xong, cậu ấy lại tiếp tục vươn tay ra... và lấy một cái bánh khác rồi ăn một cách bình thản. Nhìn cậu ấy như vậy, tôi lại càng cảm thấy lo lắng hơn. Bộ dạng của cậu ấy khiến tôi liên tưởng tới một người đang cố ăn một thứ gì đó mà họ không thích.

Chị Tooko cũng bỏ những chiếc bánh quy vào mồm một cách vui vẻ.

Akutagawa và chị Tooko... Hai người bọn họ thật sự cảm thấy ngon khi ăn bánh quy sao?

Tôi không rõ Akutagawa thế nào, thế nhưng tôi biết chắc một điều là cho dù bánh ngon tới đâu thì lưỡi của chị Tooko cũng sẽ không cảm nhận được hương vị của nó. Chị ấy không làm được điều đó.

Trong hộp chỉ còn sót lại mỗi một chiếc bánh quy chanh hình lá cây, nhìn thấy chị Tooko định ăn nốt nó, tôi lập tức thò tay ra và bắt lấy tay chị ấy.

- Chị tham ăn vừa thôi. Cái này để cho em.

Chị Tooko tròn xoe hai mắt nhìn tôi.

Tôi cầm lấy miếng bánh cuối cùng và bỏ nó vào trong miệng.

Akutagawa và Takeda cùng nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên.

Kotobuki cũng đỏ bừng mặt và nhìn chăm chăm vào tôi khi tôi nuốt xuống chiếc bánh quy.

Một sự im lặng phủ xuống sân khấu.

- A, đây là... Đúng rồi! Tại bánh quy Kotobuki quá ngon đi!

Khi nhận ra mình vừa làm gì, tôi vội vàng biện minh cho hành động vừa rồi, nghe vậy, Kotobuki trừng mắt nhìn tôi:

- C-Cậu nói bậy bạ cái gì thế hả, đồ ngốc, cho dù được Inoue khen thì tôi cũng chẳng cảm thấy vui đâu.

- A, chị Nanase xấu hổ kìa-

- Em im đi, Takeda!

Kotobuki đỏ bừng mặt lườm Takeda một cái. Đáp lại, Takeda bật cười khúc khích.

Hai má của tôi cũng trở nên nóng bừng. Ôi trời ơi, mình vừa làm cái quái gì vậy chứ...

- À đúng rồi, quay lại luyện tập thôi! Tất cả luyện tập nào!

Đúng lúc tôi vừa cao giọng nói như vậy thì túi quần của Akutagawa rung lên.

- !

Akutagawa giật mình cúi đầu nhìn xuống túi quần, rồi cậu ấy rút điện thoại ra và nhìn vào màn hình, sau đó mặt cậu ấy đanh lại.

- Xin lỗi. Tôi có chuyện gấp, tôi xin phép về trước nhé.

Nói xong, cậu ấy cúi đầu chào chúng tôi, khoác cặp lên vai rồi bước ra khỏi phòng.

- Akutagawa làm sao thế nhỉ?

Chị Tooko và Kotobuki đều trông có vẻ khó hiểu. Còn tôi thì lại để ý tới người gọi điện cho Akutagawa. Chẳng lẽ đó là Sarashina sao?

Nhưng dù sao thì buổi tập của chúng tôi vẫn phải tiếp tục, vai Oomiya của Akutagawa được tôi tạm thay thế.

Ở cảnh Oomiya và Sugiko nói chuyện với nhau, Kotobuki nhiều lần bị vấp.

- Đáng ghét. Inoue diễn gì mà tệ quá, làm tôi chẳng thể nào tập trung được.

Mỗi lần như vậy, cô nàng lại đỏ bừng cả hai má và mở miệng than phiền tôi.

Chập choạng tối, khi buổi tập vừa kết thúc, chị Tooko vội vàng chạy như bay ra khỏi phòng, lý do thì hình như là vì chị ấy đã quên không đặt chế độ thu hình chương trình “Món ngon mỗi ngày” trên tivi.

Takeda cũng vẫy tay “Hẹn mấy anh chị mai gặp lại nha~” rồi chạy đi, để lại tôi ở một mình với Kotobuki.

Khi tôi nhét kịch bản và tập vở vào cặp xong xuôi, đang định chuẩn bị ra về, tôi nhìn thấy Kotobuki vẫn đứng đờ ra ở đó.

- Ồ? Kotobuki, cậu không về à?

- Có chứ sao không.

Nói cụt lủn như vậy xong, cô nàng đột ngột ngoảnh mặt sang hướng khác và nói với vẻ xấu hổ.

- Nè... Mai tôi lại nướng bánh đem tới nhé?

- Hả?

- Tại tôi thấy Inoue có vẻ ăn chưa đủ.

- Ừm, đúng là bánh rất ngon, nhưng mà chắc là làm nó tốn thời gian lắm đúng không? Như vậy không vất vả cho cậu à?

- K-Không sao cả! Dù sao thì tôi cũng rất thích nấu ăn, mặc dù tay nghề của tôi không được tốt lắm... Với lại, chị Tooko có vẻ cũng rất thích ăn bánh tôi làm.

- À, cái này...

Thấy chưa chị Tooko. Cái tội đã không ném được vị lại còn bày đặt ăn ngon lành đấy. Thế này không ổn rồi, tôi phải làm sao bây giờ nhỉ. Hay tôi cứ mặc kệ chị Tooko tự làm tự chịu ăn thêm vài cái bánh quy không có hương vị gì... hoặc là...

Thấy tôi tỏ ra do dự, vẻ mặt của Kotobuki liền trở nên không vui.

- Sao, chẳng lẽ những lời vừa rồi chỉ là khen cho có sao?

- Ồ, tôi không có ý đó...

- Tôi biết rồi, Inoue là loại người này mà. Lúc nào cũng cười thân thiết, nhưng thực ra trong bụng cậu đang nghĩ gì thì chẳng ai biết được.

Lòng dạ tôi thoáng cái trở nên lạnh ngắt, như thể một trụ băng vừa đâm xuyên qua ngực.

- Thôi đủ rồi. Cậu là đồ đáng ghét.

Kotobuki khoác lên vai chiếc cặp treo một con thò bông màu hồng, cắn môi, rồi bước vội ra khỏi phòng.

Tôi lại chọc cô nàng nổi giận rồi... Làm sao mà cứ mỗi lần tôi nói chuyện với Kotobuki là mọi chuyện thế nào cũng thành ra thế này chứ.

Đúng lúc tôi đang cảm thấy chán nản vì cái tư “đáng ghét” mà cô nàng để lại

thì...

- A~, chị Nanase thật là đáng thương. Anh Konoha thiệt là, em không ngờ anh lại ngốc đến như vậy đấy.

Takeda - người lẽ ra đã về từ trước - đột ngột thò đầu ra từ phía sau cửa và nói như vậy, sự xuất hiện của cô bé khiến tôi suýt nữa đứng tim.

Takeda bước về phía tôi với vẻ thoải mái.

- Em quên đồ nên quay lại lấy, ai ngờ lại được chứng kiến hai anh chị nói chuyện thân mật như vậy, thế là em không nỡ phá hỏng bầu không khí giữa hai người...

- Và em đã đứng nhìn lén từ nãy tới giờ hả?

- Nói một cách nào đó thì đúng là vậy ạ.

Cô bé cười hì hì, sau đó nghiêng người về phía hàng ghế ngồi và nhặt lên một chiếc cặp tài liệu ở đó.

- Chị Nanase ấy mà, em thấy thái độ của chị ấy thật sự đã rất là thẳng thắn rồi, đến mức khiến người nào đó cảm thấy là chị ấy có thành kiến với mình, vậy mà tại sao người đó vẫn không hiểu nhỉ? Anh không thấy trên cặp của chị Nanase treo một con thỏ bông à?

Tôi nghiêng đầu với vẻ khó hiểu.

- Thỏ? Anh có thấy, thì sao? À, chẳng lẽ Kotobuki thích Akutagawa?

Dù sao thì cô nàng cũng có vẻ khá dễ tâm tới chuyện giữa chị Tooko và Akutagawa, thế nên tôi thử hỏi lại như vậy, kết quả là Takeda thờ dãi đánh thượt một cái rất cường điệu.

- Đây là lý do tại sao anh lại bị chị Nanase bảo là “đáng ghét” đấy. Chà, thôi thì kệ hai người. Anh Konoha cứ từ từ mà suy nghĩ đi. Nhìn anh Konoha như vậy cũng rất là dễ thương à~

- Hả? Hả? Em nói rõ thêm chút nữa xem nào.

- Không được, đây là bí mật ạ.

Takeda cười hì hì và ôm lấy chiếc cặp tài liệu bằng nhựa màu vàng bò công anh, phía trên in nổi hình một đôi cánh thiên sứ trắng muốt.

Tôi kinh ngạc hỏi:

- Cái cặp tài liệu đó là...

- Hi hi, anh thấy dễ thương không? Cái này là em đi mua cùng với chị Tooko và chị Nanase đó. Nghe nói nó thuộc loạt sản phẩm Thiên thần, sêri sản phẩm này rất được phái nữ yêu thích đấy. Ngoài ra còn có màu hồng, màu xanh da trời và xanh lá cây nữa. Chị Nanase cũng mua một quyển tập của sêri này, chị ấy mua màu xanh lá cây, trông màu đó cũng khá hợp với chị ấy.

Tôi biết, biết rất rõ là đằng khác.

Bởi Miu cũng rất thích sêri sản phẩm này, cậu ấy từng có tập vở và cặp tài liệu màu xanh da trời.

Quá khứ như một cơn sóng dữ đen kịt không ngừng đánh vào lồng ngực tôi.

Cổ họng như bị ai đó bóp nghẹt khiến tôi không thể thở được, tôi tập trung toàn bộ ý thức để đuổi hình ảnh của Miu ra khỏi đầu.

Cố gắng không tỏ ra dao động, tôi khó khăn lắm mới nói được một cách bình thường.

- Ừ, chỉ cần em thấy vui là được rồi. Bây giờ trông em hoạt bát hơn hồi trước nhiều rồi đấy Takeda.

Nụ cười biến mất, khuôn mặt của Takeda trở nên vô cảm, trông cô bé chẳng khác gì vừa tháo chiếc mặt nạ xuống.

- Em không thấy vui.

Bầu không khí xung quanh đột ngột trở lạnh buốt khi tôi bị Takeda nhìn bằng một ánh đầy lý trí, cứ như thể Takeda đang đứng trước tôi và Takeda vừa vui cười hồi nãy là hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

- Em hoàn toàn không cảm thấy vui vẻ. Em chỉ đang giả vờ vui vẻ mà thôi. Bởi em không muốn phá hỏng bầu không khí của mọi người.

Cô bé nói một cách bình thản.

Người đang đứng trước mặt tôi bây giờ không phải là Takeda ngây thơ như một chú cún con nữa, mà là một người khác, là Takeda Chia cô độc không thể hiểu được lòng người.

Thấy tôi đã mất đi khả năng nói chuyện, vẻ mặt Takeda lại trở nên đáng yêu rồi cô bé nở một nụ cười ngây thơ.

- Việc diễn kịch để che giấu nội tâm của mình cũng chẳng phải chuyện gì to tát cả, ai cũng làm được thôi ạ. Hơn nữa, em cũng không phải là không thích ở chung với anh Konoha và chị Tooko.

Cảm giác như bị ai đó níu chặt lấy cổ vẫn không hề biến mất, tôi cố gắng ép mình nở một nụ cười.

- Vậy sao, thế thì tốt quá.

Nụ cười này không phải giả dối. Thế nhưng nó cũng không phải một nụ cười chân thật.

Đối với tôi và cả với Takeda cũng thế, nó chỉ là một nụ cười “cần thiết” mà thôi. Mục đích tồn tại của nó chỉ là để không phá hỏng bầu không khí giữa chúng tôi, chỉ là để duy trì một sự cân bằng bề ngoài.

- Chúng mình đi về thôi, anh Konoha!

- Ừm.

Tôi vắt cặp qua vai, tắt đèn rồi bỏ lại căn phòng u ám sau lưng. Sau đó, vừa bước đi song song với Takeda, tôi vừa nghe cô bé kể một cách vui vẻ về những người bạn hay những chuyện xảy ra trong lớp.

Thình thoảng, tôi cũng cười chêm vào một hai câu, giả vờ như mình không hề biết về bí mật của cô bé.

Chỉ có lòng tôi là vẫn nặng nề và buốt giá như một khối chì.

Nhưng mà dù sao thì có lẽ ai cũng giống như vậy cả.

Không chỉ Takeda, mà có lẽ Akutagawa, Kotobuki, và ngay cả chị Tooko cũng thế... Có lẽ mọi người chỉ đang giả vờ vui vẻ, chứ thực ra trong lòng họ lại không hề cảm thấy như vậy. Có lẽ để bảo vệ sự cân bằng mong manh giữa con người với nhau trong trường học cũng như xã hội, người ta không thể nói ra những điều thật lòng mà phải giấu nó đi.

Cụm từ “Đáng ghét” của Kotobuki vẫn vang vọng sâu trong lỗ tai tôi, khiến ngực tôi đau ê ẩm.

Cho dù là với ai, tôi vẫn luôn mỉm cười và tỏ ra hòa nhã, tôi chưa bao giờ đến quá gần, cũng chẳng khi nào rời đi quá xa, tôi vẫn luôn duy trì một khoảng cách thích hợp nhất với những người xung quanh... Bởi lẽ tôi không thể chịu được việc mất đi một điều gì đó quan trọng với mình nữa rồi, tôi ghét việc làm tổn thương người khác cũng như bị người khác làm tổn thương.

Cuộc sống hiện tại của tôi trôi qua rất bình thường. Tôi không muốn lại mất đi khoảng thời gian âm áp, bình thường, chẳng có gì thú vị, đôi lúc xen lẫn chút khổ sở này.

Thế nên, tôi nghĩ, có lẽ từ nay về sau, cả tôi và Takeda đều sẽ tiếp tục nói dối.

Bầu trời bên ngoài tòa nhà bị nhuộm một màu đỏ rực như thể đang là ngày tận thế.

Khi chúng tôi vừa đi ngang qua phía bên cạnh một dãy nhà của trường học, Takeda đột ngột tóm lấy cổ tay áo tôi.

- Kia không phải anh Akutagawa sao?

Ở bức tường đằng sau dãy nhà là ba bóng người cao gầy.

Tám trong ánh chiều tà mờ tối, những cái bóng dao động chập chờn. Một trong số đó giơ tay lên, hai cái bóng còn lại thì run rẩy dựa sát vào nhau.

Đó là Akutagawa và Sarashina... người còn lại là một nam sinh xa lạ, ba người họ trông có vẻ như đang nói chuyện gì đó rất nghiêm túc.

Sarashina không ngừng run rẩy, vẻ mặt bạn ấy trông như sắp khóc. Akutagawa thì đứng chắn trước mặt Sarashina như muốn bảo vệ bạn ấy, còn nam sinh với dáng người cao to lại nhìn chằm chằm vào họ với ánh mắt sắc nhọn, trông anh ta như đang mắng chửi gì đó. Akutagawa nhìn thẳng vào người nam sinh kia, hai hàng lông mày của cậu ấy cau lại với vẻ khổ sở, thỉnh thoảng lại khẽ mở cặp môi đang mím chặt và nói gì đó.

- Có chuyện gì thế nhỉ, trông bầu không khí không được ổn lắm thì phải.

Đúng lúc Takeda thì thào nói vậy, người nam sinh kia vung nắm đấm thụi một phát vào phần bụng của Akutagawa.

Akutagawa gập người lại, hai chân cậu ấy lão đảo.

Thấy thế, Sarashina lấy hai tay che miệng và khẽ kêu lên một tiếng.

Cả tôi và Takeda cùng ngậy người nhìn cảnh này.

Nam sinh kia vẫn tiếp tục tay đâm chân đá về phía Akutagawa. Tuy nhiên, Akutagawa vẫn đứng thẳng và để cho anh ta đánh. Khi Sarashina định lao tới can thì cậu ấy chỉ giơ tay ngăn lại và tiếp tục đứng đó chịu đòn.

Làm sao bây giờ, tôi có nên gọi giáo viên không? Thế nhưng chân tôi lại không tài nào cử động được. Ánh mắt của tôi vẫn nhìn đắm đắm về phía Akutagawa.

Sarashina ôm lấy lưng Akutagawa. Tuy nhiên, Akutagawa lại nhẹ nhàng đẩy Sarashina ra, sau đó cậu ấy từ từ quỳ xuống thảm cỏ và cúi đầu xuống.

Trong bóng tối lơ mờ bị thiêu đốt bởi ánh nắng chói rực của buổi chiều tà, hình ảnh Akutagawa quỳ gối, trán dí sát xuống thảm cỏ trông chẳng khác gì cảnh Chúa Giêsu bị đóng đinh lên thập tự giá.

Bóng dáng của người thiếu niên khoác trên mình bộ đồng phục màu đen chập chờn dưới những tia nắng còn sót lại của buổi trời chiều. Một người tử vì đạo lấy thân mình tiếp nhận mọi đau đớn...

Mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay tôi, miệng tôi khô không khóc.

Đầu tôi đau nhói từng cơn khi tôi nhận ra mình vừa nhìn thấy một điều không nên thấy.

Khuôn mặt của nam sinh kia trở nên vặn vẹo như đang hồi hận. Sau khi lấy chân đạp mạnh vài cái vào vai của Akutagawa, anh ta hét lên điều gì đó rồi bỏ đi.

Sarashina khụy người xuống, mặt dán vào lưng của Akutagawa và bật khóc nức nở.

Cho đến khi mặt trời đã lặn và màn đêm lạnh lẽo bao phủ lấy bóng dáng của hai người, Akutagawa vẫn cúi gập đầu xuống thảm cỏ không hề nhúc nhích.

Còn tôi và Takeda thì chỉ đứng sững ở đó và nhìn vào cảnh tượng tràn ngập một nỗi buồn vô hạn tưởng chừng như chỉ xuất hiện trên phim ảnh này.

Chương 3:

Thứ mà tôi muốn cắt

Tôi đã nhận được thư của cậu.

Ngay từ những dòng đầu tiên, tôi đã cảm thấy dường như lồng ngực của mình đang bị ai đó xé toang, trời đất xung quanh tôi quay cuồng.

Cậu hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa đằng sau việc tôi tạo khoảng cách với cậu. Trên lá thư mà cậu gửi cho tôi đầy ắp những con chữ chữmắc tôi là kẻ hèn nhát, là đồ dối trá, tất cả chỉ là những dòng mệnh lệnh cậu muốn tôi làm để thực hiện nguyện vọng ích kỉ của cậu, chỉ là những câu nguyên rủa của cậu với quá khứ... và những lời đe dọa dành cho tôi.

Tôi hi vọng cậu hãy nhận ra một điều, việc cậu dễ dàng viết ra những chuyện như cắt cổ tay, nhảy ra ngoài cửa sổ hay uống thuốc độc chỉ là một hành vi ngu ngốc làm giảm giá trị bản thân của cậu mà thôi.

Cậu không phải một người rất cao ngạo sao?

Tôi biết bên trong vẻ bề ngoài mạnh mẽ của cậu là một tâm hồn mong manh dễ vỡ. Việc cậu bị tổn thương, bị dồn vào chân tường bởi sự mong manh đó, việc cậu bị quá khứ trói buộc và khát khao báo thù, nỗi đau của cậu, sự tuyệt vọng của cậu, sự phẫn đấu của cậu, nước mắt của cậu... Tôi đều đã chứng kiến tất cả.

Từ tận đáy lòng mình, tôi hi vọng cậu có được hạnh phúc. Chính vì vậy, tôi muốn cậu hiểu rõ rằng, những hành vi không thành thật tràn đầy ác ý của cậu sẽ chỉ càng xé rách trái tim cậu ra mà thôi. Hạnh phúc của cậu cũng sẽ là sự chuộc tội của tôi, thế nên nếu nguyện vọng của cậu là điều đúng đắn, tôi sẽ vui vẻ mà dốc sức thực hiện nó.

Thế nhưng, tôi lại không phải nô lệ của cậu.

Tôi không sợ những lời uy hiếp của cậu, tôi sẽ không bị cậu sai khiến.

Cho dù bị cậu căm hận thì tôi cũng sẽ không vì vậy mà cảm thấy tức giận, khổ sở hay bị thương.

Nếu như cậu biết được bây giờ trái tim tôi đang hi vọng nhất điều gì, có lẽ cậu sẽ không ngừng run rẩy vì sợ hãi. Ngay cả tôi cũng cảm thấy do dự khi viết về nó.

Sự nhẫn nại của tôi sắp tới cực điểm rồi. Tôi đã không thể chịu đựng được nữa rồi, tôi sắp phát điên rồi. Tuy rằng tất cả mọi việc đều là do tôi tự rước vào thân, thế nhưng mọi chuyện càng lúc càng vượt ra ngoài tầm tay của tôi, càng lúc càng chông chênh như núi, khiến những đêm dần vất không ngủ được của tôi tiếp tục kéo dài.

Kể từ ngày sự kiện đó xảy ra, tôi vẫn luôn bắt bản thân mình trở thành một người thành thật. Dù vậy, bây giờ tôi lại bắt đầu không biết liệu mình nên thành thật với ai, thành thật về điều gì.

Với ba tôi sao?

Với mẹ tôi sao?

Hay là bạn bè tôi? Về quá khứ của tôi ư? Về tương lai của tôi ư?

Với cậu ư?

Sáng hôm sau, khi tôi gặp Akutagawa trong lớp, trông cậu ấy rất mệt mỏi. Khi tôi vừa định lên tiếng bắt chuyện thì cậu ấy đã ngẩng đầu lên và nói: “Chào ông, Inoue”, kèm theo đó là một nụ cười.

Nét mặt của cậu ấy thực sự quá bình thản, nó khiến tôi cảm thấy khổ sở đến mức như có ai đó đang níu chặt lấy lồng ngực tôi vậy.

- À, chào ông, Akutagawa.

Cuối cùng, tôi đành lúng túng đáp lời như vậy.

Hôm qua Takeda đã nói với tôi bằng giọng lạnh lẽo: “Anh Konoha tốt nhất là cứ mặc kệ chuyện vừa rồi đi. Em cũng sẽ làm như mình chưa từng thấy gì cả”.

Có lẽ đây là lựa chọn chính xác nhất. Dù sao chúng tôi cũng chẳng phải bạn bè, tôi không nên chõ mũi vào chuyện của người khác. Tôi nên xử sự với cậu ấy như bình thường.

Tuy nhiên, cứ mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt Akutagawa, tôi lại không nhịn được mà nhớ về việc xảy ra hôm qua và trở nên mất bình tĩnh kết quả là ngay cả

trao đổi với nhau vài câu chuyện phiếm chúng tôi cũng chẳng thể làm được.

Mặt khác, Kotobuki trông có vẻ như vẫn còn giận, cứ thấy tôi là cô nàng lại quay phắt mặt đi rồi chạy về phía Mori - bạn thân của cô nàng. Việc này càng khiến tôi cảm thấy khổ sở hơn.

Vào giờ sinh hoạt chung của tiết năm hôm nay, lớp chúng tôi bắt tay vào chuẩn bị cho gian hàng cà phê manga trong lễ hội trường. Mọi người cùng nhau trang trí biển hiệu, làm các giá để truyện và các bảng dán tranh ảnh anime để trưng bày trong lớp.

Sau khi được giao nhiệm vụ làm giá sách, tôi cầm một con dao rọc giấy và bắt đầu cắt các thùng các tông.

Akutagawa đang sơn màu cho các tấm bảng.

Có vài bạn nữ đến gần Akutagawa và nhờ cậu ấy chuyện gì đó. Akutagawa gật đầu và thả tấm bảng trong tay xuống, sau đó cậu ấy đi về phía biển quảng cáo, nhổ ra chiếc đinh bị cong ở sau tấm biển rồi đóng một chiếc đinh khác vào một cách gọn gàng.

- Cảm ơn bạn nha, Akutagawa.

Sau khi mấy bạn nữ vui vẻ nói cảm ơn, Akutagawa bình thản gật đầu nói gì đó, rồi cậu ấy quay trở về phía tấm bảng của mình. Đám con gái thì vẫn tiếp tục nhìn về phía Akutagawa và bàn luận xôn xao.

- Chắc, sao Akutagawa được bọn con gái hâm mộ ghê thế nhỉ.

Tôi có thể nghe được tiếng của một cậu chàng nào đó đang ngồi làm việc phía sau tôi than phiền.

- Nhưng mà tao nghe nói Akutagawa vẫn chưa có bạn gái đâu mà.

- Hả, không phải hồi lớp 10 có tin đồn Akutagawa cặp với một cô bạn cùng lớp à? Cái gì mà, à đúng rồi, là cái bạn Sarashina xinh xinh đó.

Vừa nghe thấy tên của Sarashina, tay tôi vô thức trượt một cái. Rất không may là lúc này tôi lại đang cầm dao rọc giấy, thế nên khi tay tôi bị trượt, lưỡi dao đã đi quá đà và khứa một đường vào mu bàn tay trái đang đè lên thùng các tông của tôi.

- Ui da!

- Ặc, Inoue! Ông chơi cái trò gì thế hả!

- Chết cha, tay ông chảy nhiều máu quá kìa!

Cả lớp nhón nháo cả lên. Máu tươi ướt đầm mu bàn tay tôi và rơi xuống tạo thành từng vệt trên thùng giấy, thấy thế, đám con gái thét lên.

Đúng lúc này, có ai đó nói “Không sao cả” rồi lấy một chiếc khăn tay màu xám đè lên mu bàn tay của tôi, sau đó người này bắt lấy cánh tay của tôi và vịn tôi đứng dậy.

Người vừa lấy khăn ấn lên tay tôi chính là Akutagawa.

- Tôi sẽ đưa cậu ấy tới phòng y tế.

Sau khi thông báo với lớp trưởng như vậy, cậu ấy nhỏ giọng hỏi tôi: “Ông ổn chứ?”

- À, ừm.

Tôi gật đầu.

- Ừ, ông nhớ ấn chặt vào đấy.

Akutagawa cầm lấy tay phải của tôi rồi bắt nó ấn lên trên chiếc khăn, sau đó cậu ấy đỡ lấy bả vai của tôi và dìu tôi bước ra phòng học.

Lúc ra khỏi cửa lớp, tôi nhìn thấy Kotobuki đang đứng đó sững sờ với vẻ mặt tái xanh.

Trong phòng y tế không có ai cả, có vẻ giáo viên phụ trách đã đi ra ngoài.

Akutagawa để tôi ngồi xuống giường, sau đó cậu ấy cũng kéo một cái ghế tới ngồi xuống bên cạnh rồi bắt đầu dùng bông thấm thuốc sát trùng lau sạch chỗ vết thương trên tay tôi.

- Xin lỗi vì đã làm phiền ông... lên cấp ba rồi mà còn bị dao rọc giấy cắt vào tay, thật là xấu hổ.

- Ông đang có tâm sự gì à?

Sau khi sát trùng xong, Akutagawa vừa lấy một miếng gạc đặt lên miệng vết thương rồi dùng băng y tế cố định nó lại vừa thấp giọng hỏi tôi.

Tôi không thể nói với Akutagawa là tôi đang bận tâm về chuyện của cậu ấy,

thế nên tôi chỉ im lặng. Nhưng Akutagawa lại tiếp tục hỏi tôi bằng giọng trầm thấp, đầu cậu ấy vẫn cúi xuống.

- Ông có chuyện muốn nói với tôi phải không?

Tôi có cảm giác như trái tim của mình đang bị ai đó bóp chặt.

Bàn tay thô ráp và ấm áp của cậu ấy nắm chặt lấy tay trái của tôi.

- ...Từ sáng tới giờ trông ông vẫn có vẻ như muốn hỏi tôi chuyện gì đó, tôi nói không sai chứ?

Chẳng lẽ thái độ của tôi dễ đoán đến vậy sao? Nghĩ đến kĩ xảo diễn kịch hạng ba của mình, tai tôi bắt giác nóng lên.

Tôi hít một hơi thật sâu bầu không khí chứa đầy mùi thuốc cay nồng trong phòng y tế, sau đó ấp úng mở miệng và nhỏ giọng nói:

- Hôm qua, tôi vô tình thấy ông bị một người lạ đánh ở sau dãy nhà học. Cả Sarashina cũng ở đó.

Những ngón tay đang cố định băng dính của Akutagawa dừng lại. Từ bờ môi khô khốc của cậu ấy phát ra một tiếng thở dài khó nhọc.

- Ra thế... Vậy là ông cũng có mặt ở đó, Inoue.

- Xin lỗi. Tôi vốn định làm như chưa từng nhìn thấy chuyện đó... Nhưng mà, thực sự thì tôi đã biết Sarashina từ trước. Bạn ấy là... bạn gái của ông phải không?

Vẻ mặt của Akutagawa càng trở nên u ám, đôi mắt cậu ấy phảng phất như bị một hình bóng mờ ảo che khuất, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, cậu ấy nói:

- ...Sarashina không phải bạn gái của tôi.

- Lúc trước ông cũng nói với tôi như vậy. Nhưng nếu thế thì tại sao Sarashina lại nói với tôi là hiện tại bạn ấy vẫn đang hẹn hò với ông chứ? Người đã đánh ông hôm qua là ai vậy? Tại sao ông là người bị đánh mà lại còn phải quỳ xuống xin lỗi anh ta?

Vừa mở miệng ra tôi đã không thể ngừng lại. Akutagawa khẽ nói, giọng cậu ấy khàn đặc như thể đang có thứ gì đó bị tắc nghẹn trong cổ họng.

- Tất cả... đều là lỗi của tôi. Bởi vì tôi đã gây ra những chuyện rất đáng bị

đánh. Đối với Sarashina cũng thế... mà đối với anh Igarashi cũng thế... tôi là một kẻ hèn hạ. Cho dù bị hai người đó căm hận thì tôi cũng không có tư cách nói gì cả.

Tôi khổ sở quay mặt đi khi nhìn thấy Akutagawa tự trách mình như vậy.

Linh tính của tôi mách bảo mình không nên đào sâu hơn vào chuyện này nữa, tôi nên làm như việc này chẳng có liên quan gì tới mình, thế nhưng, tôi vẫn không thể làm được điều đó, tôi mở miệng an ủi cậu ấy một cách vụng về.

- Nếu một người thật sự là kẻ hèn hạ, họ sẽ không tự ý thức được điều đó đâu... Tôi nghĩ ông chỉ đang gắng sức quá mức thôi, Akutagawa. Ông là người rất giỏi giang, nghiêm túc, thành thật và biết quan tâm đến người khác, tuy nhiên, nếu lúc nào cũng như vậy thì chắc ông sẽ cảm thấy mệt mỏi lắm đúng không? Tôi nghĩ thỉnh thoảng ông nên thả lỏng một chút và thư giãn thì sẽ tốt hơn.

Khi Akutagawa ngẩng mặt lên, tôi giật nảy cả người.

Đôi mắt của cậu ấy nhìn tôi trừng trừng, sâu dưới đôi mắt đó, tôi dường như thấy được một tia sáng lạnh lẽo. Về mặt bình thường mọi khi của cậu ấy bị thay thế bằng một sự phản nộ mãnh liệt.

- Tôi không phải người giỏi giang như ông nghĩ, Inoue!

Tiếng hét của Akutagawa vang vọng khắp phòng y tế. Bàn tay vừa được băng bó của tôi bị cậu ấy dùng sức nắm chặt đến mức tôi cảm thấy xương cốt của mình như sắp vỡ vụn, cơn đau nhức nhối chẳng khác gì bị một mũi khoan xuyên qua não khiến tôi suýt chút nữa thì hét lên.

Akutagawa tiếp tục gào.

- Nghiêm túc, thành thật, quan tâm tới người khác ư!? Không! Đó không phải là tôi! Inoue ông- hoàn-toàn-không-hiểu-gì-cả!

Vừa dùng sức nắm thật chặt lấy tay tôi một cách không thương tiếc, Akutagawa vừa dí sát mặt vào mặt tôi. Tôi có thể cảm nhận được sự điên cuồng trong ánh mắt tràn ngập sự tức giận, hơi thở ngắt quãng một cách khổ sở và hai bờ môi tái nhợt đang run rẩy của cậu ấy. Điều này khiến toàn thân tôi lạnh run, một nỗi sợ hãi chạy dọc sống lưng tôi.

- Từ rất lâu về trước, tôi đã xáo tung cuộc đời của một người khác. Giống như Oomiya thật ra là một kẻ hèn hạ khoác lên mình lớp vỏ thành thật, tôi cũng là một kẻ phản bội những người đã đặt niềm tin vào tôi!

Thật đáng sợ, tay tôi đau quá. Thế nhưng tôi lại bị những cảm xúc mãnh liệt của cậu ấy giam cầm, cơ thể tôi không thể cử động được. Những lời cậu ấy thốt ra chẳng khác nào một đám bùn đen kịt nhồi vào trong ngực tôi.

- Tôi không thể thư giãn, cho dù chỉ là một giây, tôi phải tiếp tục nghiêm khắc quản chế bản thân. Thế nhưng tôi lại không thể áp chế những xung động trong mình. Hiện tại ông có biết tôi đang nghĩ gì không? Hả, Inoue? Ông có biết tâm tình của tôi lúc này là thế nào không? Ông biết nguyện vọng thật sự của tôi là gì không!? Ông có biết tôi đang suy nghĩ chuyện đáng kinh tởm thế nào không!? Không biết, ông không biết đúng không? Ông không biết tôi là một kẻ dơ bẩn đến thế nào... Inoue, ông... ông chẳng hiểu gì cả!

Akutagawa nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt cậu ấy đằng đằng sát khí, hai mắt nhìn tôi trừng trừng.

Người này là ai vậy?

Đây không phải Akutagawa mà tôi biết...

Đột nhiên, Akutagawa thả tay tôi ra, khuôn mặt cậu ấy trông rất khổ sở và đau đớn.

- ...Tôi đã làm tổn thương ông, Inoue. ông hãy quên chuyện này đi, đừng dính dáng gì tới tôi nữa.

Sau khi nói bằng giọng khàn khàn, cậu ấy đứng dậy khỏi ghế.

- Tôi xin lỗi.

Khổ sở thốt ra những lời như vậy xong, Akutagawa đi ra khỏi phòng y tế.

Bị bỏ lại một mình, tôi lấy hai tay ôm lấy cơ thể đang run lẩy bẩy vì cơn lạnh đang xộc lên từ lòng bàn chân.

Chỉ có duy nhất miệng vết thương trên tay trái mà Akutagawa đã nắm lấy là vẫn nóng rực như bị lửa thiêu. Máu từ từ thấm ra và nhuộm đỏ tấm gạc.

Ông không hiểu, Inoue. Ông hoàn toàn không hiểu gì cả.

Những lời đó đâm xuyên qua ngực tôi, cổ họng tôi như bị ai đó bóp nghẹt, làn da tôi đau nhức như bị nướng trên than hồng. Và kí ức mà tôi đã cố khép kín sâu trong đầu lại một lần nữa hiện hiện rõ nét.

“Konoha, Konoha”, một giọng nói vui vẻ gọi tên tôi. Bên cạnh tôi, một đôi mắt thật đẹp ngược lên nhìn với vẻ tinh nghịch. Mái tóc đuôi ngựa đung đưa theo từng nhịp chân.

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Miu quay đầu lại đằng sau song sắt trên sân thượng, trên môi nở một nụ cười cô đơn lạnh lẽo, sau khi thì thầm với tôi như vậy, cậu ấy ngửa người ra sau và rơi xuống.

Trong đầu tôi, cảnh tượng đó hiện lên rõ mồn một, thế nhưng tôi lại kinh ngạc phát hiện khuôn mặt của Akutagawa đang chồng lên khuôn mặt của Miu.

Cơn lạnh thấu xương vẫn không dừng lại, nỗi sợ hãi không cách nào áp chế khiến đầu óc tôi trở nên tê liệt.

Không được!

Đã quá đủ rồi!

Tôi không được tới gần Akutagawa hơn nữa!

Trong vòng một ngày, lồng ngực tôi trào dâng cảm xúc nôn nóng như thể có một con dã thú đang tồn tại ở trong đó không biết bao nhiêu lần.

Khi tôi nghĩ tới việc không biết lúc nào thì bản thân sẽ bị những cảm xúc đó khống chế và làm tổn thương ai đó, hai mắt tôi lại trở nên tối sầm, mồ hôi lạnh túa ra không ngừng.

Tôi phải làm sao để có thể kiềm chế được cơn xung động đáng ghét này?

Làm ơn, xin đừng ép tôi nữa. Chính tôi cũng không biết hiện tại mình sẽ có thể gây ra chuyện gì.

Trong đầu tôi nhiều lần tái hiện cảm xúc khi cắt sách ở thư viện.

Ở một nơi tĩnh lặng cách xa bàn thủ thư, chẳng có âm thanh nào ngoại trừ hơi thở của tôi và tiếng lật sách. Cảm giác của tôi khi đó giống như mình đang đứng lẻ loi ở nơi tận cùng của thế giới, tôi cảm thấy thật cô độc và sợ hãi. Cả

người tôi run rẩy vì hành vi bất chính mà mình sắp làm.

Tôi đã lấy ra từ trong cặp một con dao rọc giấy, đặt nó vào đường nối giữa các trang rồi kéo thẳng tắp mũi dao xuống dưới. Khi trang sách đã hoàn toàn bị cắt rời khỏi quyển sách, lòng tôi bỗng trở nên nhẹ nhõm, một cảm giác khó tả giải thoát trái tim tôi.

Đến bây giờ, tôi vẫn khát khao cảm giác lâng lâng tê dại đó.

Tôi muốn cắt.

Sách... không, tôi muốn cắt rời một thứ gì đó mềm hơn, ấm hơn, tinh khiết hơn nữa...

Chỉ cần làm vậy, có lẽ nỗi đau khổ đang chônng chất trong ngực tôi sẽ được giải thoát.

Có lẽ tôi sẽ không còn phải nghe thấy giọng nói đang trách cứ tôi hàng đêm nữa.

Bây giờ tôi không thể đi gặp cậu được. Xin cậu hãy hiểu cho tôi. Điềm tựa dưới chân tôi sắp sụp đổ rồi.

Tôi quay lại lớp học trước khi tiết sáu bắt đầu. Sau khi đáp lời một cách qua loa những người bạn cùng lớp, tôi ngồi xuống chỗ của mình.

Akutagawa đang ngồi lật vở trên ghế của cậu ấy. Vừa nhìn về phía đó, tôi liền giật nảy mình và vội vàng ngoảnh mặt đi, sau đó lấy ra một quyển sách giáo khoa đặt lên trên bàn. Chỉ nội cái việc ở chung một gian phòng với cậu ấy cũng đã khiến hô hấp của tôi trở nên khó khăn.

Giờ trực nhật, khi tôi vừa cầm cây lau sàn ở ngoài hành lang thì Kotobuki đã mặt sùng mày sĩa di tới và đuổi tay ra.

- Đưa đây.

- Hả...

- Tay chân của cậu thế kia thì có lau được không mà cầm nó làm gì hả?

Trong khi tôi còn đang ngạc nhiên, cô nàng đã giật lấy cây lau sàn và bắt đầu chùi.

- Vậy mà còn bị dao rọc giấy cắt vào tay, Inoue đúng là đồ vụng về. Trông

chẳng khác gì một thằng ngốc cả.

- ...Ồ...à, ừm, cảm ơn cậu.

- Không cần cậu cảm ơn, tôi chỉ muốn nhanh quét dọn xong mà thôi.

Kotobuki bĩu môi nói, sau đó cô nàng quay lưng về phía tôi.

- Inoue... cậu và Akutagawa cãi nhau à?

- Sao cậu lại hỏi thế?

- Tại tôi thấy Akutagawa quay về lớp khá sớm, rồi hình như hai người còn không hề nói chuyện với nhau nữa.

- ...Là cậu nghĩ nhiều quá thôi.

Khi tôi nhỏ giọng nói một cách yếu ớt như vậy, Kotobuki đột nhiên quay lại trừng mắt nhìn tôi với vẻ giận dữ.

- Ừ sao cũng được, đằng nào thì cũng chẳng liên quan gì tới tôi cả!

Mà nghe cô nàng nói tôi mới sực nhận ra là Akutagawa hiện không ở trong lớp. Cậu ấy đi đâu rồi nhỉ? Không, tốt hơn hết là tôi không nên tìm hiểu về chuyện này. Tôi không nên dính líu tới Akutagawa nữa...

- Inoue, hôm nay cậu cũng sẽ đi tập kịch chứ?

- À, ừm.

Tôi ngập ngừng trả lời. Ở phòng y tế, Akutagawa đã bảo tôi nên quên chuyện này đi, thế nhưng tôi thật sự có thể làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra sao? Hiện tại, chỉ cần chạm mặt cậu ấy, tôi đã cảm thấy sợ run lên rồi.

Sau khi Kotobuki lau sàn xong, chúng tôi trở lại lớp học.

Đột nhiên, Kotobuki tỏ ra kinh ngạc khi ánh mắt của cô nàng rơi vào chiếc cặp sách móc ở bên cạnh chỗ ngồi.

- Ô hay?

Cô nàng nhìn đắm đắm vào chỗ móc khóa trên chiếc cặp.

- Sao thế?

- Con thỏ biến mất rồi.

- Hả?

- Tôi đã mua nó khi đi cùng với chị Tooko tới cửa tiệm hôm nọ. Làm sao giờ,

nó mất đâu rồi nhỉ?

Kotobuki loay hoay quanh chỗ ngồi và nhìn đáo dác khắp sàn, trông vẻ mặt cô nàng cứ như thể sắp khóc tới nơi.

- Tôi giúp cậu tìm nó nhé?
- Không cần. Cậu đi trước đi.
- Nhưng mà...
- Tôi đã nói là không cần mà!

Nghe cô nàng khẳng khẳng như vậy, tôi không còn cách nào khác là một mình rời khỏi lớp học.

Mang theo tâm trạng như đeo đá trong lồng ngực, tôi đi về hướng sảnh tập. Khi ngang qua phía sau dãy nhà học, tôi bất giác hướng mắt về phía đó, kết quả là tôi bắt gặp bóng lưng của Akutagawa.

Tôi đứng sững tại chỗ như bị sét đánh.

- !

Akutagawa hướng tám lưng thẳng tắp của cậu ấy về phía tôi.

Trên tay phải của cậu ấy đang cầm một vật gì đó có màu trắng.

Vật đó là... một con thỏ.

Nó không phải đồ trang trí, mà là một con thỏ bằng xương bằng thịt.

Trên chiếc cổ bao phủ bởi bộ lông mềm mại trắng muốt của nó, từng giọt máu đang rỉ xuống, bàn tay Akutagawa đang nắm tai con thỏ cũng bị nhuộm hồng.

Một cảm giác buồn nôn mãnh liệt trào lên cổ họng tôi, tôi vội vàng chạy khỏi chỗ đó.

Con thỏ đó làm sao vậy? Akutagawa rốt cuộc đã làm gì? Những câu hỏi đó cứ quay mòng mòng trong đầu tôi, đồng thời, toàn thân tôi như bị đông cứng bởi nỗi sợ hãi đang lan tràn khắp lồng ngực. Tôi hận mình tại sao lại không có thêm một đôi chân để rời khỏi hơi này càng sớm càng tốt, cách Akutagawa càng xa càng tốt.

Thật đáng sợ!

Akutagawa thật đáng sợ!

Thay vì tới sảnh tập, tôi guồng chân chạy về phía cổng trường rồi về nhà.

Sau khi về đến phòng mình, tôi khóa cửa lại, ngồi xuống trước bàn học và ôm đầu.

Tim tôi vẫn đập liên hồi, trong đầu tôi, ánh mắt dữ tợn của Akutagawa lúc ở phòng y tế cùng ánh mắt tràn ngập căm hận của Miu lúc ở trên sân thượng không ngừng hoán đổi cho nhau, tôi nhin không được mà gào lên “Đủ rồi!”.

Tại sao vậy!? Đáng lẽ ra mối quan hệ giữa chúng tôi chỉ nên dừng lại ở mức hài hòa, thỉnh thoảng nói vài câu chuyện phiếm, thỉnh thoảng trao đổi bài tập để đổi chiều thôi mà.

Tại sao cậu lại cho tôi thấy những cảm xúc mãnh liệt của cậu? Tại sao cậu lại hướng sự thù hận về phía tôi?

Miu... cả Miu cũng thế.

Giống như Nojima yêu Sugiko say đắm, tôi cũng từng say mê Miu. Tôi từng tin rằng Miu cũng thích tôi. Mỗi ngày của chúng tôi đều trôi qua cùng với những nụ cười. Thế nhưng vào cái ngày năm tôi học lớp 9 đó, ở trước mặt tôi, Miu đã nhảy xuống từ sân thượng của trường học.

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Những lời khó hiểu này là thứ duy nhất cậu ấy để lại cho tôi.

Kể từ mùa hè năm đó, thế giới của tôi đã sụp đổ.

Cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu được tại sao Miu lại làm vậy. Lý do Miu nhảy xuống là vì tôi sao? Tôi đã làm gì Miu sao?

Trái tim tôi dường như đang bị Miu dùng những ngón tay mảnh khảnh trắng muốt của cậu ấy bóp chặt, cảm thấy khó thở, tôi ôm lấy ngực. Tầm nhìn của tôi mờ ảo như đang đứng dưới bầu trời cháy nắng, cổ họng tôi khát khô, hô hấp của tôi trở nên dồn dập. Tôi tập tễnh bước chân về phía giường rồi đổ ập xuống, sau đó, vừa hít ra thở vào theo quãng ngắn, tôi vừa cố làm dịu cơ thể đang gào thét của mình.

Khi ý thức quay về, tôi nhận ra hai mắt của mình đã nhắm lại, đôi bờ vai của

tôi đang nhấp nhô cùng với những tiếng thở dốc. Mồ hôi túa ra khiến đầu tóc và áo sơ mi của tôi đều trở nên nhớp nháp.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn không thể nào quên được Miu.

Tôi không chịu được nữa rồi. Tôi không thể chịu nổi việc tâm hồn mình lại gắn kết sâu sắc một người, tin tưởng vào tương lai với người ấy, để rồi đến một lúc nào đó đột nhiên sợi dây liên kết giữa chúng tôi lại bị chặt đứt.

Chuyện với Miu đã là quá đủ với tôi rồi.

Khi tôi hơi mở mắt ra, quyển Tình bạn đang nằm chổng chơ trên sàn nhà đập vào mắt tôi. Có lẽ lúc này, khi tôi đứng lên từ trên ghế, tay tôi đã đụng phải và khiến nó rơi xuống.

Vừa nhìn đắm đắm vào quyển sách trên sàn bằng ánh mắt nhạt nhòa vì mồ hôi và tâm trạng đắng chát, tôi vừa nghĩ.

Akutagawa, người đã trách cứ tôi với ánh mắt u tối tràn đầy tuyệt vọng, có lẽ cũng giống như Oomiya, có lẽ cậu ấy đang phải khổ sở vì sở hữu một bí mật không thể thổ lộ với bất kì ai...

Tuy nhiên, tôi nghĩ tốt hơn hết là mình không nên biết bí mật đó là gì. Bởi vì, chúng tôi không phải bạn bè. Tôi không được suy nghĩ về những lời quá khích của cậu ấy ở phòng y tế nữa, không được bận tâm xem chuyện gì đã xảy ra với con thỏ đó nữa!

Bữa tối, vì lồng ngực cứ như bị thứ gì đó chặn lại, tôi chỉ ăn được một ít và để thừa hơn phân nửa bữa cơm.

- Con cảm thấy... hơi mệt. Con không sao đâu. Ngày mai con lại khỏe lên ngay ấy mà.

Thấy mẹ tỏ ra lo lắng, tôi viện một cái cớ để giải thích. Khi em gái tới làm nũng: “Anh Konoha ơi chơi tiếp với em đi”, tôi cũng chỉ xoa đầu con bé và nói: “Xin lỗi nhé Maika, hôm nay không được rồi, để ngày mai đi”, sau đó tôi nhốt mình trong phòng,

Khi tôi đang nằm ngửa ra giường và lắng nghe một bản ballad phát ra từ tai nghe trong căn phòng tối thui, mẹ mở cửa và đi vào.

- Cu anh ơi... ngủ chưa con? Con có điện thoại của chị Amano đấy.

Tôi bỏ tai nghe xuống và ngồi dậy.

- ...Cảm ơn mẹ. Để con bắt máy.

Sau khi bóng dáng mẹ khuất đằng sau cánh cửa, tôi cầm lấy ống nghe phụ lắp trong phòng

- ...Alô.

Một giọng nói yếu ớt mà đến tôi nghe thấy cũng cảm thấy thật mát mẻ phát ra từ đôi môi của tôi.

Chắc là chị Tooko gọi đến để hỏi tội tôi vì hồi chiều đã cúp mất buổi tập kịch và chạy thẳng về nhà.

Không ngoài dự đoán, một giọng sáng sủa phát ra từ phía đầu dây bên kia.

“Này, Konoha, chị đã cho phép chưa mà em dám lẳng lẳng chuồn buổi tập kịch thế hả. Nanase đã rất lo lắng cho em đấy!”

- Em xin lỗi. Khi chiều vừa ra khỏi lớp thì tự dưng em cảm thấy trong người không được khỏe.

“Thật chứ?”

Tiếng hỏi thăm ân cần của chị ấy khiến lồng ngực tôi dâng lên một cảm giác ôn hòa giống hệt như khi tôi nằm nghe nhạc lúc này.

“Cho dù em nói dối thì cũng không qua mặt được chị đâu. Hôm nay em không tới là do không muốn gặp Akutagawa đúng không?”

Tôi giật mình hỏi:

- Akutagawa đã nói chuyện với chị Tooko rồi à!?

Chị ấy bật cười khúc khích.

“Chị hiểu ngay mà. Hôm nay Akutagawa cũng tới muộn. Vừa nghe chị nói hôm nay em không tới là em ấy đã có vẻ rất khổ sở và không nói thêm gì ngoài một câu “Vậy ạ...” Theo chị quan sát thì Akutagawa có vẻ rất muốn biết tại sao Konoha lại không tới. Thế nên chị đã thử ‘tưởng tượng’ xem đã có chuyện gì xảy ra giữa hai đứa.”

- Chị vậy mà lại lừa em, chị Tooko thật xấu xa.

“Ai bảo em dám xem thường một cô gái văn chương như chị chứ.”

Tôi cảm thấy chẳng còn chút sức lực nào khi nghe chị ấy nói một cách đắc ý như vậy. Thiệt tình, tại sao tôi cứ luôn thua dưới tay của cái người này vậy? Thật không cam lòng, thật không khoa học.

“Hi hi, thế nên em cứ chuẩn bị tinh thần mà nói ra hết toàn~ bộ mọi chuyện cho chị đi.”

Bị chị Tooko thúc giục, tôi đành đem chuyện của Akutagawa kể cho chị ấy.

Chị Tooko vừa nghe tôi kể, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng chêm vào một hai câu để ra dấu cho tôi biết chị ấy vẫn đang lắng nghe. Chờ đến lúc tôi kể xong mọi chuyện, chị ấy mới bắt đầu nhỏ giọng nói.

“Konoha nè, hôm nay ở thư viện chị nghe người ta nói về việc lại có thêm những quyển sách khác bị cắt. Hình như là tuyển tập của Jane Yolen, thi tập của Kitahara Hakushuu, còn có tuyển tập đồng thoại của Muku Hatojuu và tuyển tập truyện ngắn của Komatsu Sakyou nữa... Không chỉ thế, trước đó chị còn nghe mọi cô bạn ở câu lạc bộ Thú cưng nói là có một con chó do câu lạc bộ chăm sóc đã mất tích.”

Bàn tay đang cầm ống nghe của tôi trở nên lạnh cóng.

Sách của thư viện lại bị cắt sao? Còn cả việc có một con chó bị mất tích...

“Nhưng mà chị không nghĩ Akutagawa là người đã cắt sách đâu. Cả lần này và lần trước cũng thế.”

Tôi chỉ im lặng khi đột nhiên nghe chị Tooko nói vậy bằng giọng vui vẻ.

“Thế nào Konoha? Em có muốn cùng chị đi xác nhận sự thực không?”

Mẹ à, tại sao con trai mẹ vẫn tiếp tục làm ra những chuyện ngu xuẩn như vậy chứ?

Con cảm thấy những lá thư gần đây mình viết thật không bình thường. Tuy nhiên, nếu không tiếp tục viết thư, con sẽ không thể dần lại cơn xung động đang gào thét bên trong nữa.

Hôm nay, con đã to tiếng với Inoue. Con biết cậu ấy không hề có ý xấu khi nói vậy, cậu ấy làm thế chỉ là vì lo lắng cho con thôi. Thế nhưng tính cách mềm

yếu dễ bị tổn thương của cậu ấy lại kích thích con, khiến con càng muốn ra sức làm tổn thương cậu ấy.

Sau khi tan học, Inoue đã không đến buổi tập. Bởi vì con vẫn đang không biết nên làm gì khi đối mặt với cậu ấy, cho nên nói thật là con đã thở phào nhẹ nhõm khi nghe được tin này.

Mặt khác, trạng thái tinh thần của cô gái kia càng lúc càng trở nên nguy hiểm, mọi việc đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của con rồi. Con đã đem chôn con thỏ bị cắt cổ chết dưới gốc cây anh đào tại sân trong. Cho dù con đã lấy nước rửa bao nhiêu lần, mùi máu trên tay con vẫn không chịu biến mất, con cảm thấy thật buồn nôn.

Mẹ à, những lá thư gần đây của con chắc chắn đã khiến mẹ lo lắng có phải không, mẹ nhất định sẽ không hiểu được ý nghĩa của chúng có phải không? Thế nhưng, chỉ có chuyện này là con không có cách nào nói cho mẹ biết được.

Bởi vì con vượt cạn khó khăn khi sinh con ra, sức khỏe của mẹ đã trở nên rất yếu.

Thế nên con đã quyết tâm sẽ không là gánh nặng của mẹ mà sẽ trở thành một người thật giỏi giang. Vì không muốn mẹ lo lắng, vì không muốn thấy mẹ bị họ hàng thân thích thương hại, con đã quyết định rằng mình sẽ không bao giờ khiến mẹ phải cảm thấy buồn lòng vì đã sinh con ra.

Nhưng, vào cái ngày đó sáu năm về trước, hành vi không thành thật của con đã hủy hoại cuộc đời của một người khác và sự trừng phạt dành cho con khi đó là con đã mất đi mẹ.

Vậy mà, mẹ à, ngày hôm nay con lại tiếp tục làm một việc sai trái khác.

Mẹ, mẹ ơi, hãy nói cho con trai của mẹ biết rốt cuộc sự ngu xuẩn này của con còn sẽ tiếp tục đến khi nào đây?

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, khi tôi mang hộp bento mẹ đã chuẩn bị tới phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học, tôi phát hiện chị Tooko đã tới đó từ trước. Chị ấy đang ngồi ôm chân trên ghế xếp và ăn “com”.

Chị ấy để quyển *Em còn yêu Brahms không?* của Francoise Sagan tựa lên

đùi, sau đó lật từng trang, thỉnh thoảng dùng ngón tay xé lấy một mẩu sách bỏ vào miệng nhấm nháp rồi nuốt một cách ngon lành, mỗi lần như vậy chị ấy đều nở một nụ cười cực kì vui vẻ.

- Món ăn của Sagan có phong vị tao nhã của vùng đô thị. Nó mang một mùi hương thanh khiết và cảm giác mát lạnh tuyệt vời giống như món patê thịt vịt khai vị trong ẩm thực Pháp.

Sự miêu tả tâm lý tinh tế của một người phụ nữ dao động giữa một bên là chàng thanh niên trẻ đẹp yêu cô ấy tha thiết và một bên là người tình lâu năm với bản tính lạnh lùng thật sự rất tuyệt vời!

Khi ta dùng đầu lưỡi thưởng thức vị thanh khiết của miếng patê và hương vị mộc mạc của thịt vịt, rồi đưa vào miệng một thìa súp đông lạnh trong vắt màu hồng phách đựng trong cái bát để bên cạnh, hương vị của chúng sẽ hòa quyện trong miệng của ta, khiến ta run lên vì cảm xúc phức tạp mà nó mang tới và rồi ta sẽ bất giác cảm thấy như ngực mình đang thắt lại. Lúc Sagan vào nghề năm 18 tuổi, bà đã viết về câu chuyện của một cô thiếu nữ 17 tuổi qua tác phẩm *Buồn ơi, chào mi*, thế nhưng khi bà viết ra câu chuyện xoay quanh người phụ nữ trung niên 39 tuổi này, bà chỉ mới 24 tuổi.

Vừa nghe chị ấy lẩm nhẩm, tôi vừa cúi đầu yên lặng ăn hộp bento mà mẹ đã chuẩn bị.

- Chuyện tối hôm qua là sao vậy ạ?

Khi tôi nhỏ giọng hỏi như vậy, chị Tooko đã vui vẻ trả lời.

- Em nói cái vụ cùng chị đi xác nhận sự thật hả?

- Không phải.

Tôi ngẩng đầu phản bác.

Chị Tooko đang nhìn tôi với một nụ cười dịu dàng trên môi, tai tôi bất chợt trở nên nóng bừng, thế là tôi lại cúi đầu xuống và lầu bầu.

- Hôm qua chị đã nói với em người phá hoại sách của thư viện không phải Akutagawa. Nhưng mà chẳng phải chị Tooko cũng đã nhìn thấy cậu ấy lấy dao rọc giấy cắt sách sao?

Hôm nay, khi ở trong lớp, tôi và Akutagawa vẫn không thể nói chuyện bình thường với nhau được. Khi cậu ấy hỏi thăm tay tôi đã đỡ chưa thì chỉ nội việc trả lời cậu ấy rằng tôi không sao cả cũng đã rút hết toàn bộ sức lực của tôi rồi. Hơn nữa trông cậu ấy cũng rất miễn cưỡng. Rõ ràng tôi đã tự nhủ rằng mình sẽ không dính líu gì tới Akutagawa nữa, vậy mà tại sao tôi lại nghe theo lời đề nghị của chị Tooko và có mặt ở đây chứ?

Chị Tooko gấp lại quyển sách đang ăn dở.

- Đúng là chúng ta đã chứng kiến Akutagawa cắt ra một trang giấy từ tuyển tập của Arishima Takeo. Nhưng mà em nhìn nè, Konoha.

Chị ấy cầm lấy quyển tuyển tập và hướng nó về phía tôi, tay lật nhanh từng trang sách.

Đến chỗ trang sách bị cắt, chị ấy mở rộng quyển sách ra hai bên. Rồi chị ấy lại tiếp tục lật, đằng sau lại xuất hiện một trang bị cắt khác. Tiếp sau đó lại là một trang khác, thêm một trang khác nữa...

- Em thấy chưa? Quyển sách này không chỉ bị cắt ở một chỗ. Lúc đó, rõ ràng là chúng ta đã chứng kiến Akutagawa chỉ cắt ra một trang duy nhất thôi đúng không? Còn nữa, em nhìn chỗ này đi.

Chị Tooko giở ra trang kế tiếp của trang sách bị cắt, rồi chị ấy lấy ngón tay lần theo trang sách. Khi nhìn kĩ, tôi phát hiện ở đó có một vết cắt khác đang chạy dọc cách 5mm từ đường nối giữa quyển sách.

- Tất cả các trang giấy đều được cắt dọc theo đường nối, vết cắt đó cũng sẽ để lại vết ở trang tiếp theo. Thế nhưng, ở vị trí này lại có một vết khác nữa, em không thấy điều này rất kì lạ sao?

Chị Tooko chỉ vào hai vết cắt song song và nói bằng giọng thần bí.

- Theo suy đoán của chị thì có lẽ nó không phải bị cắt bởi dao rọc giấy mà là một thứ gì đó khác chẳng? Hơn nữa, trước khi Akutagawa lấy dao cắt quyển sách này, chắc chắn nó đã bị cắt rất nhiều lần. Thế nhưng, khi nói chuyện với chúng ta ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ, Akutagawa lại chẳng hề đề cập tới chuyện này. Từ giọng nói của cậu ấy, chị thấy có vẻ đây là lần đầu tiên Akutagawa làm việc này.

Thế nên chị cho rằng người cắt quyển sách không phải cậu ấy mà là một người khác. Những quyển sách khác cũng thế, có lẽ một người khác chứ không phải Akutagawa đã cắt sách.

- Cũng có thể tất cả đều là do Akutagawa làm. Dù sao chúng ta cũng chẳng có chứng cứ nào để chứng minh việc này.

- Đúng vậy. Nhưng mà chẳng lẽ em lại cho rằng Akutagawa là loại người sẽ làm một việc như thế này mà không có bất kì nguyên nhân nào sao?

- Đó chỉ là do chị Tooko tự tưởng tượng mà thôi. Có lẽ Akutagawa vốn dĩ là một người hoàn toàn khác với Akutagawa mà chúng ta biết cũng nên.

Nhớ lại vẻ mặt tràn đầy căm hận của cậu ấy lúc ở phòng y tế, cơ thể tôi bất giác rùng mình một cái.

- Với lại, việc Akutagawa đã cắt sách trước mặt chúng ta vẫn là một sự thật không thể chối cãi. Nếu như cậu ấy không phải thủ phạm thì tại sao cậu ấy cố tình làm ra một việc như vậy? Theo em thấy thì lời giải thích vì áp lực mà dẫn tới việc cắt sách của cậu ấy nghe còn dễ tin hơn.

Chị Tooko thấp giọng lầu bầu:

- Nhưng mà cũng có thể là em ấy đang bao che cho ai đó mà.

Nói xong, chị ấy nhìn tôi với ánh mắt buồn bã.

- Konoha nè, chị đã thử hỏi một người bạn cùng lớp cũng tham gia câu lạc bộ Bắn cung về chuyện của Akutagawa. Nghe nói hồi Akutagawa còn học lớp 10, đã có một đàn anh trong câu lạc bộ rất ghét cậu ấy. Anh ta đã bắt Akutagawa dọn dẹp một mình, ép cậu ấy tập theo chương trình huấn luyện quá sức, rồi còn bắt chạy chân trần quanh sân trường mấy chục vòng nữa... Nghe bạn chị nói lúc đó trông cậu ấy rất đáng thương...

- Người đó là ai vậy ạ?

- Chính là cái người tên Igarashi mà Konoha đã nhìn thấy ở sân trong đấy.

Hình dáng của một nam sinh cao lớn và cơ bắp còn hơn cả Akutagawa hiện lên trong đầu tôi. Hôm đó, ở sân trong, Akutagawa đã đứng yên chịu đòn của anh ta, sau đó cậu ấy còn quỳ xuống xin lỗi anh ta nữa.

- Nghe nói ban đầu mối quan hệ giữa Igarashi và Akutagawa rất tốt. Igarashi đánh giá cao năng lực của Akutagawa và thường xuyên nói chuyện cũng như đối xử tốt với cậu ấy. Akutagawa cũng rất tôn trọng Igarashi.

- Vậy thì tại sao cái anh Igarashi đó lại trở nên căm ghét Akutagawa?

Khuôn mặt của Sarashina thoáng hiện lên trong đầu tôi. Hôm đó Sarashina đã dựa vào lưng của Akutagawa và khóc nức nở. Chắc hẳn bạn ấy cũng có liên quan tới chuyện này.

Câu trả lời của chị Tooko không ngoài dự đoán của tôi.

- Theo những gì bạn chị nói thì hình như Akutagawa đã cướp bạn gái của Igarashi. Cô gái này năm ngoái cũng học cùng lớp với cậu ấy, và hiện là Sarashina lớp 11-C.

Tôi bất giác thở dài.

Quả nhiên nguyên nhân là vì Sarashina.

Bây giờ khi thử ngồi lại và suy ngẫm, tôi mới nhận ra dường như Akutagawa rất chán ghét hành động của Oomiya khi anh ta phản bội bạn thân và chọn Sugiko. Lúc tôi khen cậu ấy vào vai Oomiya rất hợp, Akutagawa đã có một vẻ mặt khó coi, cả lúc chị Tooko cùng Kotobuki và Takeda tranh luận sôi nổi về Oomiya và Nojima cũng thế, cậu ấy đã đưa ra một lời phê bình cực kì nghiêm khắc đối với Oomiya.

Những lúc như vậy, chắc hẳn trong đầu Akutagawa đang hiện ra chuyện của anh Igarashi và Sarashina. Có lẽ cậu ấy đã nghĩ mình thật giống Oomiya và cảm thấy khổ sở vì điều đó.

- Chị còn nghe nói hình như chính Akutagawa là người đã giới thiệu Sarashina cho Igarashi. Lúc đầu thì quan hệ của họ có vẻ rất tốt, mùa hè năm ngoái, có lúc người ta còn thấy ba người cùng đi chơi với nhau. Thế nhưng kể từ cuối mùa thu, thái độ của Igarashi đối với Akutagawa bắt đầu thay đổi. Vì những việc làm của anh ta thật sự rất quá đáng, thế nên những đàn anh lớp 12 đã không chịu được và thử hỏi nguyên do sự tình, kết quả là Igarashi đã nói rằng “Akutagawa đã cướp bạn gái của tôi”... Akutagawa cũng không hề đưa ra lời

biện minh nào mà chỉ trả lời “Đúng như anh Igarashi nói. Tất cả đều là lỗi của em”. Về sau thì Igarashi đã xin rút lui khỏi câu lạc bộ Bắn cung.

Hai hàng lông mày của chị Tooko rũ xuống.

Những gì chị ấy vừa nói chẳng khác gì một câu chuyện tình tay ba thường thấy. Dù sao thì cái chuyện thích người yêu của người khác, hay lừa gạt bạn thân và hẹn hò với bạn gái của cậu ta cũng thường xuyên xảy ra. Trong tiểu thuyết hay phim truyền hình thì tình huống như vậy quả thật là vô cùng phổ biến.

Hơn cả trăm năm trước thì những câu chuyện như thế cũng đã xuất hiện, mà thực ra thì còn sớm hơn thế - ngay từ thuở xa xưa, con người đã liên tục kể lại những câu chuyện thần thoại về tình yêu liên quan đến việc cướp đoạt hoặc bị cướp đoạt, yêu nhau cuồng nhiệt rồi sau đó chia tay nghe thật ngu ngốc.

Tuy nhiên, đối với người trong cuộc mà nói, loại quan hệ này không phải là thứ mà họ có thể dễ dàng tìm ra cách giải quyết.

Giống như Oomiya cảm thấy áy náy vì những gì anh ta đã làm với Nojima, Akutagawa có lẽ cũng đang tự dày vò bản thân bởi việc làm của mình. Lúc ở phòng y tế, cậu ấy cũng đã nói với tôi tất cả tội lỗi đều là của cậu ấy.

...Tôi là một kẻ hèn hạ. Cho dù bị hai người đó căm hận thì tôi cũng không có tư cách nói gì cả.

Không đúng? Tại sao Sarashina lại căm hận Akutagawa chứ? Nếu là cái anh Igarashi đã bị cướp mất bạn gái đó thì tôi còn hiểu được, nhưng tại sao lại có thêm Sarashina nữa? Tôi chẳng thấy có chút xíu căm hận nào trong cái cách Sarashina dựa lưng vào Akutagawa cả.

Việc này thật là kì lạ. Chẳng lẽ giữa Akutagawa và Sarashina còn có chuyện gì khó nói hơn sao...

Cùng với lúc sự nghi hoặc trong lòng, một cảm giác bất an cũng theo đó dâng lên và khiến toàn thân tôi tê dại. Không được. Tôi đã quyết định là mình sẽ không dính líu gì tới chuyện này nữa rồi.

Tôi cố gắng hít thở và nhỏ giọng nói:

- ...Chị Tooko. Lúc này chị đã nói là Akutagawa đang bao che cho ai đó có

phải không? Từ câu chuyện vừa rồi, chúng ta có thể biết được có hai người là đối tượng quan trọng... đồng thời cũng là người khiến cậu ấy cảm thấy hồ thẹn đến mức phải bao che, đó là Sarashina và anh Igarashi, em nói không sai chứ?

- Đúng thế.

Chị Tooko gật đầu.

- Vậy chị nghĩ ai mới là người được Akutagawa bao che?

- Theo chị thì...

Đúng lúc bờ môi màu hồng đào của chị Tooko hé ra một cách do dự, một tiếng pi pi phát ra từ trong túi áo chị ấy. Chị ấy thò tay vào túi và móc ra... không phải điện thoại mà là chiếc đồng hồ bấm giờ màu bạc yêu thích của mình. Xem ra cái đồng hồ này cũng có đầy đủ các chức năng như những chiếc đồng hồ điện tử bình thường khác.

- Chết, còn năm phút nữa là hết giờ nghỉ trưa rồi.

Sau khi nhìn vào chiếc đồng hồ, hai mắt chị Tooko mở lớn.

Chúng tôi vội vàng đứng dậy rời khỏi phòng sinh hoạt. Sau đó, khi chúng tôi đang chạy dọc theo hành lang, chị Tooko mở miệng nói thật nhanh.

- Chị vẫn chưa biết chắc ai là thủ phạm đã cắt sách của thư viện. Cả việc tại sao người đó lại làm thế nữa.

Đến trước hành lang nơi chúng tôi tách ra, chị ấy đột nhiên dừng lại.

- Konoha nè, chị sợ em lo lắng nên vẫn giữ im lặng về chuyện này, nhưng chị nghe nói là lại có thêm một con thỏ của câu lạc bộ Vật nuôi bị mất tích rồi. Sáng nay, trông các thành viên của câu lạc bộ rất lo lắng.

Tôi nín thở khi hình ảnh con thỏ rỉ máu, lỗ tai bị xách lên hiện ra trong đầu. Thấy tôi như vậy, chị Tooko nắm lấy tay tôi và kéo tôi lại gần chị ấy, rồi chị ấy nói vào tai tôi như muốn tiếp thêm dũng khí.

- Hôm nay em không được chuồn buổi tập đâu đấy. Buổi tập hôm nay mọi người sẽ thử phục trang, thế nên em nhất định phải đến đấy? Hứa nhé?

Bờ môi mềm mại và hơi thở ấm áp của chị Tooko khẽ chạm nhẹ vào tai tôi trong thoáng chốc rồi lại nhanh chóng tách ra.

- Hẹn gặp em sau giờ học nhé! Em mà dám chuồn thì chị sẽ tới tận nhà em để dẫn độ đấy!

Vừa cười vừa nói vậy xong, chị ấy vội lao lên cầu thang.

Tôi có thể thấy được... phía dưới váy của chị Tooko. Chị ấy đang mặc quần thể dục... không, không có chiếc quần thể dục nào cả...

Là màu trắng.

Tôi xấu hổ tới mức mặt đỏ tới mang tai. Sau đó, tôi cũng vội vàng chạy về phía lớp của mình.

Đúng lúc này...

Bóng Akutagawa đang bước đi trên hành lang xoẹt qua tầm mắt tôi.

Hai gò má đang nóng như thiêu như đốt của tôi ngay lập tức trở nên lạnh buốt, cứ như thể tôi vừa bị ai đó tạt một xô nước vào mặt vậy.

Sắp vào tiết đầu giờ chiều rồi mà cậu ấy còn đi đâu chứ? Akutagawa mà lại bùng học ư?

Không, không được, cứ làm như mình không thấy gì cả. Đừng nghĩ tới việc đi theo cậu ấy. Mình không được dính líu gì tới cậu ấy nữa!

Mặc cho nội tâm giằng xé, cổ họng khô khốc, hai chân tôi vẫn làm trái với suy nghĩ của chủ nhân chúng và đi về phía mà bóng lưng của Akutagawa đã biến mất.

Khi tôi ngoặt qua góc hành lang, tôi có thể nghe thấy tiếng bước chân đang đi xuống cầu thang. Tôi nín thở, vênh tai lên và tiếp tục đuổi theo cậu ấy. Chuông báo vào tiết vang lên trên đầu tôi. Lý trí thúc giục tôi phải nhanh quay trở lại lớp học, thế nhưng cho dù tôi cố ra lệnh thế nào thì hai chân tôi vẫn không chịu dừng lại, chúng vẫn tiếp tục bước tới. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng dọc theo cổ tôi.

Trước mặt tôi bây giờ là dãy tủ khóa đựng giày ở lối vào. Núp đằng sau một ngăn tủ bằng nhôm, tôi cố gắng tìm kiếm Akutagawa.

Và rồi tôi cũng tìm thấy cậu ấy đang đứng trước tủ đựng giày của lớp chúng tôi.

Cậu ấy đang nhìn chăm chăm vào một phong thư trên tay với vẻ mặt nghiêm

trọng. Phong thư này là cậu ấy vừa mới lấy ra từ trong tủ đựng giày sao?

Không giống phong thư hình chữ nhật màu trắng tôi đã thấy hôm trước, phong thư này có màu xanh da trời, phía trên đó in nổi hình một đôi cánh thiên sứ trắng muốt... Nó thuộc cùng loạt sản phẩm với chiếc cặp tài liệu của Takeda, là loại mà Miu thích nhất. Có lẽ người gửi phong thư này cho cậu ấy cũng là một cô gái chăng?

Từ ánh mắt của Akutagawa, tôi có thể cảm nhận được sự tức giận khôn cùng, cơ thể tôi không tự chủ mà run lên bần bật.

Lần trước, khi tôi nhìn thấy Akutagawa đứng trước thùng thư, vẻ mặt cậu ấy trông rất đau đớn và khổ sở.

Nhưng bây giờ, trong ánh mắt của cậu ấy lại đang rực cháy ngọn lửa của sự căm hận.

Akutagawa lấy tay xé bức thư ra làm đôi.

Tim tôi đập nhanh hơn theo tiếng giấy bị xé rách.

Sau đó, cậu ấy chập hai mảnh của bức thư bị xé lại và xé nó ra làm tư, rồi cậu ấy bước về phía thùng rác đặt bên cạnh tủ đựng giày và định ném đồng giấy vụn trong tay vào đó.

Tuy nhiên, tay cậu ấy đột nhiên dừng lại.

Akutagawa khẽ rên rỉ, hai mắt cậu ấy nhú lại như không biết phải làm sao. Cuối cùng, cậu ấy cắn răng vo tròn bức thư thành một cục rồi nhét thẳng nó vào túi quần.

Tất cả những gì tôi chứng kiến dừng lại tại đó. Bởi vì không chịu nổi cảm giác hồi hộp đang đè ép lồng ngực, tôi đã xoay người chạy trốn về phòng học.

Giáo viên vẫn chưa tới.

Khoảng 10 phút sau, khi cả lớp đã vào học, Akutagawa mới mở cửa và bước vào.

- Em xin lỗi, em phải trả sách ở thư viện nên vào trễ.

Cậu ấy cúi đầu xin lỗi giáo viên rồi trở về chỗ ngồi. Tôi đảo mắt qua túi quần của cậu ấy, tuy nhiên, nhìn từ bên ngoài thì trông nó chẳng hề có khác biệt cả.

Không biết lá thư đó là do ai gửi tới cho cậu ấy nhỉ...

Câu hỏi đó, cùng với ý nghĩ tôi không nên dính líu gì tới cậu ấy nữa cứ xoắn xuýt lấy nhau trong ngực tôi.

... Cậu thích tôi đúng không?

Cậu đã không hề ngại ngần viết như thế trong bức thư gửi cho tôi.

Kể từ khi sự kiện đó diễn ra, tôi vẫn luôn tránh thân thiết với người khác giới, đã có lúc tôi cho rằng mình sẽ không bao giờ yêu một ai nữa.

Thế nhưng vào mùa đông đó, khi tôi bắt gặp cậu... Khi cậu lườm tôi với ánh mắt hận thù như thể tôi là thứ dơ bẩn nhất trên cõi đời này tôi đã rất kinh ngạc, tôi vẫn nhớ như in cơn đau như thể lồng ngực bị xuyên thấu khi đó.

Nhìn cái cách cậu thống mạ tôi một cách không thương tiếc, tôi đã nghĩ cậu thật xinh đẹp làm sao. Tôi đã bị thu hút bởi hai gò má đỏ rực cùng ánh mắt sắc bén như dao của cậu, tôi không tài nào rời mắt khỏi cậu được.

Tôi biết rõ hơn ai hết rằng cậu hoàn toàn không muốn chấp nhận chút xíu tình cảm nào của tôi. Điều duy nhất cậu muốn làm là thỏa mãn khát vọng tàn độc tằm tôi đang ngự trị bên trong bản thân cậu.

Mặt khác, tôi cũng biết mình không phải một người ưu tú, giỏi giang để có thể có được trái tim cậu.

Tôi biết rất rõ những điều đó, vậy mà tôi vẫn không thể không hướng về phía cậu. Tôi hi vọng được gặp cậu, được cậu nhìn bằng ánh mắt lạnh lẽo đó. Tôi muốn được nghe cậu chửi bới tôi.

Có lẽ tôi vẫn luôn chờ mong được cậu trách mắng.

Ai cũng khen tôi là một con người thành thật, giỏi giang. Thế nhưng sự thật lại không phải vậy... Có lẽ vì thế mà tôi vẫn luôn khát khao mọi người sẽ nhận ra tôi là một kẻ hèn hạ, ti tiện, một kẻ đáng bị ăn chửi.

Cậu đã tra hỏi tôi về chuyện ở trường.

Mỗi ngày tôi làm những gì? Tôi có bạn bè không? Tôi có bạn gái không?

Cậu cố gắng che giấu gai nhọn ác ý bằng những lời lẽ bình thản, cậu nghiêng tai lắng nghe tôi trả lời với khuôn mặt tái xanh, và rồi, đến cuối cùng,

lần nào cậu cũng sẽ tỏ vẻ không vui và nói với tôi.

“Cậu về đi!”

Về sau, cậu lại bắt đầu dùng những ngôn từ xấu xí nguyên rủa chuyện đã xảy ra trong quá khứ và rồi vào một ngày, cậu bắt tôi phải đưa ra quyết định.

Tôi biết nguyên cớ nào đã khiến cậu làm vậy, tôi cũng biết cậu đang ở trong một mê cung tối đen không có lối thoát, cậu bị những kỉ ức trong quá khứ trói buộc, cậu bị chúng dày vò khổ sở, dù vậy, cậu vẫn tiếp tục cuộc chiến của mình.

Tôi muốn hoàn thành tâm nguyện của cậu.

Bởi vì làm thế đối với tôi cũng là một sự chuộc tội.

Tuy nhiên, nếu như tôi cứu vớt cậu, tôi sẽ trở thành một kẻ phản bội ti tiện.

Tâm nguyện của cậu là dơ bẩn! Là không đúng đắn! Nó sẽ làm người khác tổn thương!

Dẫu biết vậy, cậu vẫn yêu cầu tôi thực hiện nó sao? Cậu vẫn ra lệnh cho tôi thực hiện một hành vi giả dối như vậy sao?

Làm ơn, tôi xin cậu, xin cậu đừng gửi thư cho tôi nữa. Xin cậu đừng viết ra những điều thử lòng tôi nữa.

Sự ngạo mạn và vô tâm của cậu khiến tôi cảm thấy giận dữ đến toàn thân run rẩy.

Đúng, tôi không phủ nhận việc tôi bị cậu hấp dẫn. Tuy nhiên, tôi sẽ không vì thế mà trở thành một kẻ ngu ngốc hơn cả bây giờ nữa.

- Oa, Nanase, cả Chia nữa, hai em đáng yêu quá đi~

Nhìn Kotobuki và Takeda mặc furisode và quần hakama vào người, chị Tooko hưng phấn kêu lên.

Kotobuki loay hoay trông có vẻ xấu hổ, tóc cô nàng được chia thành hai búi và được cột lại bằng những chiếc nơ màu đỏ.

Lúc tan học, khi tôi đang do dự có nên về nhà hay không thì Kotobuki đã đứng khoanh tay trước ngực chặn đường tôi, sau khi lườm tôi một cái, cô nàng dẫu môi nói:

- Hôm nay chúng ta sẽ thử phục trang, tôi cấm cậu lại chuồn tiếp đây.

- Cả Akutagawa cũng thế, đừng có mà lè mè ở đó nữa! Mau đi tập kịch với bọn tôi nhanh lên!

Cứ như vậy, cả tôi và Akutagawa đều bị cô nàng lừa tới sảnh tập.

Sau khi mặc vào phục trang dành cho nhân vật Sugiko, Kotobuki trông cứ như bị biến thành một người khác, hai má cô nàng đỏ rực, đầu cúi gằm không dám ngẩng lên nhìn ai. Máy bộ trang phục này là chúng tôi mượn của một chị năm trên trong câu lạc bộ Trà đạo. Trong khi tôi còn đang cảm thán làm sao mà đám con gái lại có thể thay đổi nhanh như vậy chỉ sau khi thay một bộ đồ, Kotobuki đã bấu môi ngẩng đầu lên trừng mắt với tôi.

- S-sao... Có gì mà cậu nhìn tôi dữ thế hả, có vấn đề gì à?

- Không có, tôi chỉ đang nghĩ bộ kimono và chiếc hakama này rất hợp với cậu thôi.

Tôi vừa trả lời thành thật như vậy xong thì hai má của cô nàng lại đỏ bừng cả lên.

- Đ-Đáng ghét, cậu ăn nói bậy bạ cái gì thế hả Inoue. Đằng nào thì cậu cũng chỉ đang khách sáo với tôi chứ gì, đồ đàn, đàn, đàn!

- O, nhưng mà tôi nói thật mà.

- Hả!?

Kotobuki im lặng. Thấy thế, tôi cười nói:

- Kotobuki, và cả Takeda nữa, hai người mặc bộ này trông hợp thiệt mà.

- Oa! Em cảm ơn anh Konoha~

Trong lúc tôi còn đang không hiểu mô tê gì, thì đứng bên cạnh tôi, chị Tooko đã nhảy tung tung một cách vui vẻ.

- Ôi, lúc trước chị còn phân vân mãi là nên mặc mỗi furisode theo phong cách tiểu thư đài các hay là nên mặc thêm hakama và búi tóc lên theo phong cách Tây thời thượng mới tốt, nhưng mà thế này mới chuẩn nè! Kịch lãng mạn những năm đầu thế kỉ XX quả nhiên là phải mặc thêm hakama và cột nơ thế này.

Trên người của chị Tooko bây giờ mặc một chiếc áo sơ mi cổ đứng màu trắng, bên ngoài là một lớp áo khoác haori* với hoa văn cài răng lược. Tôi và

Akutagawa cũng thay một bộ trang phục y hệt chị ấy.

- Hi hi, chị Tooko cũng không kém đâu ạ, chị mặc bộ đồ này trông tuyệt lắm.

- Thật đấy ạ. Em có cảm giác mình sắp xiêu lòng mất rồi.

- Vậy sao~ có khi mình sẽ nhận được rất nhiều thư tình của các cô gái cũng nên~

Có vẻ như chị Tooko đã bắt đầu tưởng tượng tới viễn cảnh những lá thư tình viết tay ngọt ngào tràn ngập cái thùng thư tư vấn tình cảm mà chị ấy đặt trong sân trường, hai mắt chị ấy nhìn ra xa với vẻ mơ mộng. Không ngoài dự đoán của tôi, với bộ ngực bằng phẳng của mình, chị ấy không hề gặp chút khó khăn nào khi mặc áo somi. Tuy nhiên, từ nãy tới giờ hai cái bím tóc dài như đuôi mèo của chị ấy vẫn đang lung lẳng sau đầu, thế nên cho dù tôi nhìn kiểu gì thì chị ấy trông cũng chẳng giống một người đàn ông Nhật Bản những năm đầu thế kỉ XX chút nào cả. Đúng lúc tôi đang nghĩ như vậy, chị Tooko đã lấy ra một cái mũ lưỡi trai màu nâu sậm và đội lên đầu, đồng thời nhét luôn hai cái bím tóc vào bên trong.

- Thế nào, bây giờ trông chị càng giống một anh chàng đẹp trai phong độ chứ?

- Vâng ạ, em thật muốn gọi chị Tooko một tiếng Tooko đại nhân~

- Gọi đi, em cứ gọi thoải mái~

- Tooko đại nhân~

- Chia!

Hai người bọn họ hồ hởi ôm lấy nhau và hét lên vui vẻ.

- Takeda, em ồn ào quá đấy.

Vẻ mặt Kotobuki vừa lộ vẻ khó chịu thì Takeda đã chạy tới ôm chầm lấy cô nàng.

- Đừng mà, em cũng yêu chị Nanase nữa. Tỉ tỉ đại nhân~

- E-Em nói ngu ngốc cái gì thế hả, mau thả chị ra!

Kotobuki trợn trừng hai mắt và kêu lên khi bị ôm.

Trong bầu không khí rộn ràng đó, tôi nín hơi và liếc sang nhìn Akutagawa một cái.

Akutagawa trông như đang suy nghĩ chuyện gì đó, nét mặt cậu ấy có vẻ u uất. Dáng người thẳng tắp cao ráo của Akutagawa rất hợp với chiếc kimono màu tối, tôi có thể cảm nhận được từ cậu ấy một sự cứng rắn và khắc khổ quyền rũ có thể hợp hồn những khán giả nữ đến xem chúng tôi diễn. Tuy nhiên, đôi mắt nhắm lại của cậu ấy lại dường như bị bao phủ bởi một màn sương mờ.

Lòng ngực tôi nhói lên. Tôi có cảm giác như chỉ cần tôi nhìn cậu ấy lâu thêm một chút nữa thôi thì nỗi đau trong lòng cậu ấy sẽ truyền sang cho tôi, thế nên tôi vội rời mắt sang chỗ khác.

- Được rồi, chúng ta bắt đầu tập thôi!

Cùng với tiếng hô của chị Tooko, chúng tôi bắt đầu buổi tập, trên người vẫn mặc trang phục.

Hiện tại là cảnh quyết đấu bóng bàn giữa Sugiko và Oomiya, sau khi liên tục đánh bại những người bạn của anh trai bằng môn bóng bàn sở trường của mình, Sugiko được mọi người tán thưởng nhiệt liệt.

“Tiếp theo đến lượt cậu rồi đấy Nojima, thế nào, chịu thua luôn cho đỡ mất mặt chứ hả?”

Bị tình địch Hayakawa khiêu khích như vậy, Nojima chỉ ngậm miệng không nói gì cả. Anh ta không giỏi bóng bàn. Khi mọi người xung quanh đang hò reo bắt anh ta phải phen một trận thắng bại với Sugiko thì Oomiya bước ra.

“Tôi sẽ chơi ván này thay cho Nojima.”

Đúng lúc này, cổ ngực áo của lại Akutagawa rung lên.

Akutagawa nhíu mày. Tôi cũng nín thở nhìn cậu ấy.

- Xin lỗi.

Nhỏ giọng nói xin lỗi như vậy xong, Akutagawa lấy điện thoại ra và nhìn vào màn hình.

Giây tiếp theo, cậu ấy hít một hơi, hai mắt mở lớn với vẻ kinh ngạc.

- Em sẽ quay lại ngay. Thật sự xin lỗi chị và mọi người.

Sau khi giải thích thật nhanh, Akutagawa cắn môi và nhảy xuống khỏi sân khấu.

- A, khoan đã nào, Akutagawa!

Cho dù chị Tooko đã cất tiếng gọi, cậu ấy vẫn không quay lại mà tiếp tục chạy băng qua hàng ghế ngồi và rời khỏi sảnh tập.

Chúng tôi nhìn nhau với vẻ lo lắng.

- Đạo trước cũng có một lần Akutagawa xem điện thoại rồi đi ra ngoài thì phải?

- Không biết anh ấy có việc gì thế nhỉ?

Takeda quăng về phía tôi một ánh mắt. Trong đầu tôi hiện lên cảnh Akutagawa quỳ gối ở sân trong. Lúc đó, Akutagawa đã đứng yên để cho anh Igarashi đánh.

Chẳng lẽ người gửi tin nhắn cho cậu ấy là anh Igarashi sao...

Không, chuyện này không liên quan gì tới mình cả, mình cũng chẳng giúp được gì cho cậu ấy cả. Đừng suy nghĩ về nó nữa.

Đúng lúc này, có thứ gì đó lướt qua tầm mắt của tôi.

Khi tôi định thần lại và nhận ra đó là ống tay áo từ chiếc kimono của chị Tooko thì chị ấy đã chạy ào xuống sân khấu rồi. Chiếc mũ lưỡi trai rơi xuống sàn, làm tung bay hai bím tóc của chị ấy lên không trung.

- Konoha! Chúng ta cũng đi thôi!

- Hả!? Đi đâu cơ!?

Trong lúc tôi còn đang hoang mang, chị Tooko đã xắn ống quần lên và cố định nó vào quanh đùi, rồi chị ấy trả lời.

- Tất nhiên là đuổi theo Akutagawa rồi!

Nói xong, chị ấy tiếp tục chạy lên con đường giữa các hàng ghế với đôi chân lộ hết cả ra ngoài.

Tôi vội vàng nhảy xuống sân khấu và đuổi theo sau chị Tooko. Thấy thế, Kotobuki và ngay cả Takeda cũng chạy theo chúng tôi, hai người họ vẫn đang mặc trang phục furisode kết hợp với quần hakama.

Sau khi ra khỏi sảnh tập, chị Tooko chạy dọc hành lang, băng qua đại sảnh rồi phóng ra ngoài tòa nhà, nhìn chị ấy chạy mà hình tượng mỹ nhân cải nam trang

hay là cô gái văn chương hiền thực ưu nhã trong tôi hoàn toàn sụp đổ. Trông chị ấy bây giờ chẳng khác gì mấy bà hàng cá vai vác đòn gánh hay một nữ nhân viên cứu hỏa đang gấp rút chạy tới hiện trường thường xuất hiện trong mấy vở kịch cổ trang.

Tôi đã quyết định là sẽ không dính líu gì tới Akutagawa nữa rồi, vậy mà sao tôi lại vẫn hành động chẳng khác gì con thiêu thân lao vào đồng lửa như thế này chứ, tốt hơn hết tôi nên quay lại. Vừa đuổi theo chị Tooko, trong đầu tôi vừa nghĩ như vậy.

Nhưng mà chỉ cần nhìn thấy chị Tooko vung vẩy hai bím tóc chạy phía trước, tôi lại không tài nào dừng chân lại được. Bởi vì chỉ cần tôi rời mắt khỏi bà chị này một phút thôi là chị ấy sẽ lại làm ra một cái trò điên khùng gì đó mà chỉ có trời mới biết được!

Những học sinh đi ngang qua đều hướng mắt nhìn về phía chúng tôi với vẻ kinh ngạc.

- Khoan đã! Chờ em đã nào! Chị Tooko!

Chị Tooko vẫn guồng chân chạy như thể chị ấy không hề nghe thấy tôi gọi. Thôi thì mặc kệ chị ấy, nhưng mà chị ấy thực sự biết Akutagawa đã đi đâu sao? Nếu chị ấy chỉ là đang chạy tầm bậy thì...

Tuy nhiên, có vẻ là chị Tooko biết mình đang đi đâu, sau khi chạy tới dãy lớp học, chị ấy vòng ra đằng sau và ép người vào tường. Chẳng lẽ chị ấy định nhìn lén vào sân trong sao?

Đúng lúc này, một tiếng hét thảm thiết vang lên như muốn xé rách bầu không khí.

- Khôngggggggggggggg!

Là giọng nữ! Chẳng lẽ là Sarashina sao!?

Chúng tôi vội chạy tới, khi vừa rẽ qua khúc ngoặt, chị Tooko bỗng dừng lại và đứng ngậy ra tại chỗ như thể dưới chân chị ấy đã mọc rễ.

Trái tim tôi cũng như bị đâm một nhát khi tôi nhìn thấy khung cảnh chẳng khác gì một con ác mộng đang bày ra trước mắt mình.

Đằng sau tôi, Kotobuki cố nén để không phát ra tiếng hét.

Akutagawa đứng ở đó, tay cậu ấy nắm chặt một con dao điêu khắc. Từng giọt máu nhỏ xuống từ lưỡi dao hình chữ V, ở xa hơn một chút về phía trước là một nam sinh với dáng người cường tráng đang nằm gục trên nền đất. Akutagawa nhìn máu chảy lênh láng khắp nơi với ánh mắt trống rỗng.

Bên cạnh Akutagawa là Sarashina đang co người ôm đầu gào khóc trên thảm cỏ, đồng phục của bạn ấy tung tóe vết máu.

- Khôngggggg! Tại sao! Tại sao chuyện này lại xảy ra! Là do cô ta! Là cô ta làm! Là cô ta đã đâm anh ấy!!!

Đột nhiên, tay của tôi bị ai đó bắt lấy.

Là Kotobuki.

Nhìn thấy cô nàng hai mắt mở to, toàn thân run rẩy như sắp khuỵu xuống tới nơi, tôi vội đỡ lấy.

Takeda nhìn cảnh tượng trước mặt bằng ánh mắt bình thản. Chị Tooko vẫn xoay lưng về phía tôi.

Nghe thấy tiếng hét của Sarashina, mọi người xung quanh bắt đầu tụ tập lại. Sau lưng tôi thỉnh thoảng vang lên tiếng hét của các nữ sinh và rồi cuối cùng cũng có vài giáo viên tách đám đông ra và chạy tới.

Nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng trước mặt, mấy giáo viên này cũng nín thở không biết nói gì. Đúng lúc này, Akutagawa thẳng lưng và nói bằng một giọng khô khan không mang theo chút tình cảm nào.

- Là em đã đâm bị thương anh Igarashi.

Tôi đã tới giới hạn rồi. Tôi không thể ngủ được. Cho dù tôi rúc vào trong chăn, cho dù cơ thể tôi mệt mỏi nặng nề như một vũng bùn đầu óc của tôi vẫn rất tỉnh táo, trong lòng tôi như có một con quái vật hung bạo đang điên cuồng phá phách.

Hôm nay tôi lại nhận được thư của cậu. Tôi tự hỏi không biết rốt cuộc thì cậu đã phí bao nhiêu thời gian vào việc viết lá thư này? Là thù hận đã thôi thúc cậu làm điều đó sao? Sự thù hận của cậu lớn đến thế sao? Cậu không thể thử một lần

tha thứ sao? Xin cậu, đừng trách cứ tôi nữa. Tôi rất yếu đuối. Tôi không thể chịu thêm bất kì lời trách cứ nào nữa.

Tôi đã thử dùng dao rọc giấy cắt vào thảm tatami, vào cửa giấy, vào tập vở, vào sách giáo khoa, vào con thỏ. Tôi cũng dùng dao cắt vụn sách giáo khoa môn Anh văn thành từng mảnh và rắc chúng lên trên đầu, tôi khắc dấu thập tự lên trên cửa giấy, tôi chặt đứt tay chân của con thỏ.

Dù vậy, sương mù trong lòng tôi vẫn không chịu tản đi. Tiếng gào thét sâu trong lòng ngực tôi vẫn không dừng lại. Cô gái bị dao điêu khắc đâm vào ngực vẫn tiếp tục trách cứ tôi.

Tôi muốn cắt, tôi muốn cắt, tôi muốn phá hủy tất cả, toàn bộ, không chừa thứ gì, cho dù đó là cậu, là thế giới, là quá khứ, là tương lai, là dối trá, hay là chân thật, tôi muốn cắt, tôi muốn cắt, tôi muốn cắt...

Mẹ à, con trai của mẹ đã phát điên rồi.

Chương 4:

Cô gái đến từ quá khứ

Nhà của Akutagawa nằm trong một khu dân cư yên tĩnh, đó là một ngôi nhà được xây theo kiểu truyền thống, từ trường chúng tôi cần khoảng 30 phút đi xe buýt và 10 phút đi bộ mới tới được đây.

Một ngày sau vụ việc của Akutagawa, tôi và chị Tooko cùng tới thăm nhà cậu ấy.

Anh Igarashi - người bị dao điều khắc đâm bị thương ở ngực và cổ họng - đã được đưa tới bệnh viện điều trị, sau đó anh ta được xuất viện về nhà tĩnh dưỡng. Nghe nói mặc dù vết thương không ảnh hưởng quá nhiều tới sức khỏe, nhưng anh ta vẫn một mực ngậm miệng không chịu nói thêm gì về những chuyện đã xảy ra.

Sarashina có vẻ như đã phải chịu một cú sốc nặng, hôm nay bạn ấy không đến trường. Còn Akutagawa thì bị giáo viên chủ nhiệm lớp chúng tôi đề nghị ở nhà tự kiểm điểm.

Ngoài ra, từ đầu giờ sáng thì khắp mọi góc ngách trong lớp tôi đều xôn xao bàn luận về sự kiện này.

Takeda và chị Tooko cũng chạy tới xem tình hình, cùng với Kotobuki - người đã phát run tới mức phải tựa vào tôi ngày hôm qua - khuôn mặt của cả ba người đều tỏ vẻ rất lo lắng.

- Vậy sao, hôm nay cậu ấy không đi học à?
- Em vẫn không thể tin Akutagawa lại là người sẽ dùng dao đâm người khác.
- Theo lời anh Akutagawa thì có vẻ anh Igarashi đã gọi chị Sarashina ra và chọc ghẹo gì chị ấy, thế nên anh ấy mới dùng dao đâm anh Igarashi thì phải?
- Ủ. Nhưng mà chị thấy khó là sao cậu ấy lại có dao điều khắc nhỉ?
- Em cũng thấy thế, chuyện này thật kì lạ, anh ấy chạy ra ngoài em đâu có thấy anh ấy cầm theo thứ gì đâu...

- ... Không biết... Akutagawa giờ đang thế nào nhỉ?

- Vỡ kịch của chúng ta nữa, nó sẽ ra sao đây trời...

Nhìn thấy Kotobuki và Takeda cúi đầu ủ rũ, chị Tooko nói như muốn khích lệ hai người họ.

- Tan học chị và Konoha sẽ đến nhà Akutagawa xem cậu ấy thế nào.

Tôi đã không thể thốt ra lời phản bác nào khi nghe chị ấy nói vậy.

Tôi đứng sững vai cùng chị Tooko và ngược lên nhìn cánh cổng lớn có treo một tấm bảng, trên tấm bảng đó viết chữ “Akutagawa” bằng mực tàu.

- Nhà em ấy trông hoành tráng quá nhỉ Konoha?

Nói thật thì tôi rất muốn quay đầu lại và đi thẳng về nhà ngay bây giờ.

Cho dù có gặp được Akutagawa thì tôi cũng không biết mình nên nói gì hoặc khuyên bảo gì cậu ấy. Tôi cảm thấy dường như dạ dày của mình đang co thắt liên tục.

Không muốn... tôi không muốn tiến thêm bước nào nữa.

Tuy nhiên, chị Tooko đã nhanh chóng bước qua cổng, đập lên những phiến đá được chôn trên nền đất, rồi chị ấy đi về phía cửa chính và vươn tay nhấn chuông.

“Vâng, ai đấy?”

Từ chiếc chuông vang lên âm thanh của một cô gái trẻ. Khi chị Tooko vừa thông báo chúng tôi đến để gặp Akutagawa, cánh cửa đã trượt mở ra. Một bà chị xinh đẹp khoảng 20 tuổi xuất hiện, chị ấy mặc đồ jean, tóc nhuộm nâu rũ ngang vai.

Thấy chúng tôi cúi người chào, chị ấy cũng xưng danh: “Chị là chị hai của Kazushi, tên Ayame”, sau đó chị ấy nở một nụ cười ngượng ngùng và nói: “Cảm ơn hai em vì đã lo lắng cho Kazushi nhà chị”. Có lẽ người nhà Akutagawa cũng cảm thấy rất đau lòng vì chuyện lần này của cậu ấy.

- Hai em đợi một chút, để chị đi gọi Kazushi.

Nói xong, chị ấy leo lên những bậc cầu thang làm từ gỗ nguyên khối.

- Kazushi, em có khách này. Kazushi? Em có nghe thấy chị gọi không?

Trên lầu vang lên âm thanh cửa trượt bị đẩy ra, ngay sau đó, màng nhĩ của tôi

như bị xuyên thủng bởi tiếng hét của chị Ayame.

- Em đang làm cái gì vậy hả Kazushi??!

Chị Tooko vội vàng cởi giày quăng sang một bên sau đó chạy vào nhà rồi xông lên cầu thang. Tôi cũng đuổi theo chị ấy.

Chị Ayame đang đứng sững trước một căn phòng, khuôn mặt chị ấy tái mét.

Trong gian phòng kiểu Nhật truyền thống rộng tám tấm tatami là một cảnh tượng kinh khủng.

Những vết cắt ngang dọc khắp nơi trên cửa sổ, cửa giấy và các tấm bằng khen dán trên tường. Trên thảm tatami cũng đầy rẫy những mảnh vụn từ trang giấy hoặc bìa của những quyển vở và sách giáo khoa bị cắt nát và vứt lộn xộn.

Không chỉ thế, tôi còn thấy được vài túi bánh quy và bánh nướng cỡ nhỏ trông như được làm thủ công, chúng được bao lại bởi một lớp giấy gói quà trong suốt, bên ngoài cột những chiếc nơ màu đỏ và hồng trông rất đáng yêu. Mặt ngoài của những chiếc bánh quy đó làm tám những nốt ban màu tím của năm mốc.

Cảm thấy buồn nôn, tôi vội vàng lấy tay che miệng.

Ở vị trí trung tâm của gian phòng khủng khiếp này là Akutagawa... cậu ấy đang ngồi ngẩn ngơ trong trang phục quần dài áo somi.

Hai mắt cậu ấy trông như mắt của một con cá chết, chúng chẳng hề có chút sinh khí nào, bờ môi khô khốc hơi mở ra, trên tay phải cậu ấy nắm một con dao rọc giấy. Trên mũi dao đang có máu nhỏ xuống.

Ổng tay áo trái của cậu ấy được xắn lên tới khuỷu, trên cánh tay trần có vài vết cắt đang chảy máu ròng ròng. Ở bên cạnh cậu ấy có một móc khóa hình con thỏ màu hồng đã bị cắt hết đầu và chân tay nằm lẫn lộn, máu tươi nhỏ từng giọt lên con thỏ và nhuộm nó ướt đẫm.

- Kazushi, em... em làm cái trò gì vậy hả...!? Sao tay em lại chảy máu thế kia!?

Chị Ayame nói bằng giọng run run.

Hai mắt Akutagawa vẫn không hề có chút cảm xúc nào, cậu ấy thản nhiên

nói:

- Em chỉ... thử cắt xem sao. Không ngờ da người... lại có thể bị cắt dễ dàng như vậy.

Khuôn mặt chị Ayame co quắp lại.

- N-Nhanh cầm máu, nếu không...

Khi chị ấy nơm nớp lo sợ duỗi tay ra, Akutagawa lại vung vẩy cánh tay không cho chị ấy đụng vào. Khuôn mặt thâm trầm không có chút sinh khí nào của Akutagawa vắn vẹo, một âm thanh khàn khàn hộc ra từ bờ môi tái nhợt của cậu ấy.

- Không! Đây là sự chuộc tội của em, Kanomata vẫn chưa tha thứ cho em! Vết thương của Kanomata vẫn chưa lành lại!

Hai bả vai chị Ayame run lên, sau đó chị ấy đứng ngơ ngác tại chỗ không hề nhúc nhích. Đúng lúc này, chị Tooko đi ngang qua chị ấy và vươn tay tóm lấy bàn tay đang nắm chặt con dao rọc giấy của Akutagawa.

Bởi vì sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt, tôi đã không thể ngăn chị ấy lại. Akutagawa cũng ngược lên nhìn chị Tooko với vẻ mặt không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- Tại sao... chị Amano lại ở đây?

- Tại vì em đã khiến chị và bạn bè của em lo lắng chứ sao nữa.

Nhân lúc Akutagawa còn đang kinh ngạc, chị Tooko gỡ con dao rọc giấy ra khỏi tay cậu ấy và đưa nó cho tôi.

- Konoha, em giữ cái này hộ chị.

Tôi vội chìa tay ra và nhận lấy con dao.

- Chị Ayame, phiền chị đi lấy một chậu đầy nước và vài cái khăn mặt lại đây! Konoha, em đi gọi taxi đi!

Tôi tự hỏi tại sao lúc còn bé, ông trời lại để cho hai ta gặp nhau trong gian phòng học đó chứ?

Thứ mà tôi thật sự muốn cắt nát chính là cậu... cậu, là quá khứ của tôi.

Cậu, là người vẫn luôn trách mắng tôi, ra lệnh cho tôi làm những hành vi

không thành thật...

Cậu, là người không chịu mở lòng với tôi...

Cậu, là người vẫn tiếp tục cự tuyệt tôi...

Tôi muốn dùng dao cắt nát cậu.

Tôi muốn nhuộm khuôn mặt trắng nõn của cậu bằng máu tươi, tôi muốn khắc lên da cậu vô số vết thương, tôi muốn xắt nát thịt của cậu cho đến khi chúng trở thành những mảnh vụn và rơi xuống lá tả.

Tôi muốn cắt đôi chân, cánh tay, bàn tay và những ngón tay của cậu ra, tôi muốn lột bỏ làn da của cậu.

Chỉ có như thế, lòng tôi mới có thể thanh thản được.

Mẹ à, con có thể đến bên mẹ được không?

Trong lúc Akutagawa được điều trị ở bệnh viện, tôi và chị Tooko cùng ngồi đợi ở ngoài hành lang với chị Ayame.

- Cảm ơn hai em. Cũng may là có các em, nếu không thì...

Chị Ayame nói, khuôn mặt của chị ấy vẫn còn tái xanh.

Việc duy nhất tôi làm chỉ là gọi taxi, người đã lấy khăn cầm máu cho Akutagawa và ép cậu ấy ngồi vào taxi đều là chị Tooko.

- ...Kazushi rốt cuộc làm sao thế không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với nó vậy...

Chị Ayame thì thầm bằng giọng khàn khàn.

- Từ nhỏ nó vẫn luôn là một học sinh xuất sắc, vẫn luôn tự lập hơn rất nhiều so với những người chị của nó, Kazushi chưa từng cãi lời cha mẹ, nó cũng chưa bao giờ gây lộn với bọn chị. Vậy mà bây giờ...

Chị Tooko nhẹ giọng hỏi:

- Akutagawa, em ấy hình như đang có phiền não về việc gì đó. Không biết chị có biết gì về chuyện này không ạ?

Khuôn mặt xinh đẹp hao hao Akutagawa của chị Ayame nhăn lại, rồi chị ấy nói, trông như sắp khóc.

- ...Kazushi, cho dù nó đang gặp khúc mắc gì đi nữa thì nó cũng chưa từng

một lần tâm sự với bọn chị, chưa một lần nào nó... nhờ bọn chị giúp đỡ.

Nghe chị Ayame khỏ sở nói như vậy, hai hàng lông mày của chị Tooko cũng khẽ nhúu lại.

- Ủm, vậy chị có biết... cái người tên “Kanomata” mà cậu ấy đã nhắc đến là ai không ạ?

Hai bờ vai của chị Ayame run lên khi nghe thấy câu hỏi này. Một sự dao động xuất hiện trong đôi mắt mịt mờ của chị ấy.

- Nếu chị biết điều gì đó, chị có thể nói cho em biết được không?

Bị chị Tooko truy hỏi, chị Ayame nhỏ giọng nói.

- Kanomata là một cô bé học cùng lớp Kazushi hồi lớp năm. Tuy nhiên, do một số việc xảy ra vào học kì hai mà cô bé đó đã phải chuyển trường.

- Một số việc?

Chị Ayame do dự, như thể chị ấy không muốn nói ra chuyện này.

- Chị nghe nói là cô bé bị bạn cùng lớp bắt nạt. Sách giáo khoa và đồ thể dục đều bị ai đó dùng dao cắt nát... Thế rồi, trong giờ thủ công, Kanomata đã cầm dao điêu khắc đâm cô bé đã bắt nạt mình.

Dao điêu khắc ư!?

Tôi nuốt một ngụm nước miếng. Chị Tooko cũng mở to hai mắt với vẻ kinh ngạc.

Chị Ayame cúi đầu, hai bàn tay đặt trên đùi siết lại với vẻ khỏ sở.

- Kanomata đã chuyển trường ngay sau sự việc này... Sau đó, có vẻ như giáo viên chủ nhiệm của Kazushi đã nói với nó ngay trước mặt mọi người rằng: “Là lỗi của em mà mọi chuyện mới thành ra như vậy”. Kazushi không hề nói chuyện này cho người trong gia đình biết, thế nên khá lâu về sau, khi nghe được một người kể cho nghe chuyện này, chị đã rất kinh ngạc. Em trai của người đó cũng học cùng lớp với Kazushi.

- Lỗi của cậu ấy ư? Điều này có nghĩa là gì ạ?

- ...Chị không biết.

Chị Ayame lắc đầu.

- Chị chỉ nghe được là vì Kazushi đã nói dối giáo viên nên Kanomata mới bị bắt nạt... nhưng mà vì phải nửa năm sau khi sự việc xảy ra chị mới biết chuyện, cho nên đến bây giờ chị vẫn không thể hỏi rõ nó nguyên do được. Hơn nữa, ngay sau sự kiện đó xảy ra, mẹ bọn chị phải nhập viện. Khi đó, sức khỏe của mẹ không được tốt lắm, mẹ thường xuyên phải ra vào bệnh viện, nhưng mà lần này bọn chị cũng không biết đến khi nào mẹ lại mới được ra viện...

Giọng của chị Ayame nhỏ dần.

- Có lẽ Kazushi vẫn nghĩ rằng vì nó nên mẹ mới ra nông nỗi này. Bởi sức khỏe của mẹ xấu đi ngay sau khi sinh nó... Thế nên Kazushi luôn cố gắng không để mẹ lo lắng và tự mình làm mọi việc, nó chưa bao giờ tâm sự cho ai những phiền não của bản thân...

Ngực tôi thất lại.

Akutagawa mà tôi biết là một người nghiêm túc, một học sinh ưu tú, luôn luôn trầm tĩnh, là chỗ dựa cho mọi người. Những điều đó đều là do Akutagawa muốn tự mình phấn đấu vì mẹ cậu ấy sao?

- Thế nên... chị nghĩ, khi bị giáo viên nói như vậy ở trường, Kazushi đã liên tưởng chuyện này với việc mẹ phải nhập viện trường kỳ, nó hẳn đã rất khổ tâm. Thế nhưng vì quá bận rộn với việc của mẹ, bọn chị không có thời gian rảnh để chú ý tới nó. Thế nhưng, cho dù Kazushi trưởng thành đến thế nào đi nữa, thì lúc đó, nó vẫn chỉ là một cậu bé 11 tuổi mà thôi...

Trên khuôn mặt cúi xuống của chị Ayame, tôi có thể cảm nhận được sự áy náy của chị ấy dành cho em trai, bởi vậy, ngực của tôi càng đau nhức hơn, hô hấp của tôi bắt đầu trở nên khó khăn.

Tôi không được nghe thêm điều gì nữa.

Sự bất an lan khắp lồng ngực tôi như một vũng bùn đen kịt.

Nếu nghe tiếp, tôi sẽ không thể rút chân ra được.

- Lúc chị được báo cho biết việc Kazushi lấy dao điêu khắc đâm người, chị đã liên tưởng tới sự kiện lúc nó còn học tiểu học. Cả lúc cái tên Kanomata bật ra khỏi miệng của nó cũng thế, chị cảm thấy mình như bị sét đánh... Có lẽ, tới tận

bây giờ... Kazushi vẫn luôn bị sự kiện đó ám ảnh.

Chị Tooko vẫn tiếp tục ghé tai lắng nghe chị Ayame nói, hai hàng lông mày của chị ấy nhíu lại, trông vẻ mặt của chị ấy thật khổ sở.

Đúng lúc này, Akutagawa trở ra, tay cậu ấy được băng bó cẩn thận.

- Kazushi!

Chị Ayame vội chạy về phía Akutagawa.

Thấy thế, Akutagawa nói, khuôn mặt cậu ấy trông bình thản tới mức mất tự nhiên.

- Em xin lỗi vì đã khiến chị lo lắng, vết thương của em không có vấn đề gì lớn cả. Nó sẽ khỏi nhanh thôi.

Có lẽ vì đã buông được gánh nặng trong lòng, giọng chị Ayame trở nên nghẹn ngào.

- Em, thật là... em là học sinh gương mẫu mà, làm sao em có thể gây ra chuyện ngốc nghếch như vậy, cái gì mà xin lỗi chứ, em thật là, thật là...

Akutagawa dùng cánh tay không bị băng bó ôm lấy chị Ayame đang bật khóc nức nở. Mặc dù người gây chuyện và được đưa đến bệnh viện là Akutagawa, thế nhưng bây giờ vị trí của hai người lại hoàn toàn thay đổi. Vẫn ôm lấy bả vai của chị Ayame, Akutagawa cúi đầu xin lỗi chúng tôi.

- Em đã gây phiền toái cho chị Amano và Inoue rồi. Phía trường học vẫn chưa quyết định xử phạt thế nào, nhưng hiện tại em đang tự kiểm điểm bản thân, nếu có cơ hội thì lần sau chúng ta lại nói chuyện tiếp được không ạ?

Trong giọng nói bình thản của cậu ấy, tôi có thể cảm nhận được một sự cự tuyệt uyển chuyển.

Điều khiến tôi bất ngờ ở đây là chị Tooko đã quyết định rút lui một cách rất dứt khoát.

Chị ấy ngẩng đầu lên nhìn vào Akutagawa và nở một nụ cười tươi mát như gió xuân.

- Chị hiểu rồi. Nhưng mà nếu có vấn đề thì em phải nói với bọn chị ngay nhé. Chị và Konoha đều rất muốn được giúp đỡ em đấy.

Tôi cảm thấy nói một câu đồng tình với chị ấy vào lúc này sao mà lại khó khăn đến vậy, thế nên tôi chỉ im lặng và rũ mắt xuống.

Sau khi chúng tôi ra khỏi bệnh viện, bầu trời bên ngoài đã tối đen như mực, gió lạnh thổi qua rét đến thấu xương.

Tôi và chị Tooko sóng vai đứng đợi trước trạm xe buýt.

Sau khi sự im lặng kéo dài khoảng một, hai phút, chị Tooko mở miệng nói.

- Chị nghĩ chúng ta nên thử điều tra về vụ việc của cái bạn Kanomata đó. Vì nguyên nhân gì mà Akutagawa lại phải khổ tâm về chuyện đó, vì sao em ấy lại bị chuyện đó dòn vào chân tường đến như vậy... Còn cả việc những quyển sách ở thư viện bị cắt và việc Akutagawa cầm dao điêu khắc đâm Igarashi cũng thế, chị có cảm giác tất cả những chuyện này đều có liên quan tới sự kiện đó.

- Em phản đối. Làm vậy là xâm phạm đời tư người khác, chúng ta không có quyền làm thế.

Hai hàng lông mày của chị Tooko rũ xuống,

- Konoha lúc nào cũng như vậy. Akutagawa đâu phải người lạ, em ấy là bạn của Konoha mà?

Trong một khoảnh khắc, tôi đã muốn hét vào mặt chị ấy.

Chuyện đó không phải đều là do chị Tooko tự tưởng tượng ra sao! Akutagawa không phải bạn của em! Em sẽ không có người bạn nào cả!

Tuy nhiên, nếu tôi nói vậy, chắc hẳn chị Tooko sẽ còn buồn hơn cả bây giờ. Hồi lớp 10, khi tôi mới gia nhập câu lạc bộ Văn học, chị ấy vẫn thường nhìn tôi bằng vẻ mặt đó, mỗi lần như thế tôi đều không biết phải làm sao.

Thấy tôi im lặng, chị Tooko bèn nói tiếp bằng giọng kiên quyết.

- Đợi đến lúc mọi chuyện trở nên không thể cứu vãn được em cảm mới thấy hối hận thì đã quá muộn rồi. Nếu Konoha đã không thích thì chị sẽ tự đi tới trường tiểu học nơi Akutagawa từng học.

Lá thư này là lời cảnh cáo dành cho cậu.

Xin cậu, nhanh chạy trốn đi.

Mỗi lần cậu dùng bàn tay phủ đầy độc được ngọt ngào kia lay động trái tim

tôi, tâm trí tôi lại xao động, lại phát điên. Tôi đã không thể kìm nén được xung động muốn phá hủy mọi thứ trong bản thân mình.

Khát vọng được hủy hoại cậu khiến cơ thể tôi run rẩy. Bất kể ngày đêm, cứ nhắm mắt là trong đầu tôi lại chỉ còn hình bóng của cậu.

Tôi khao khát được xắt nhỏ ánh mắt tràn ngập thù hận, khuôn mặt trắng muốt lạnh lùng và cái cổ họng thon dài cao ngạo kia, tôi muốn cắt rời đôi tai, cái mũi, tôi muốn móc ra đôi mắt kia. Con tim tôi đang gào thét, nó muốn khắc vào lồng ngực mềm mại của cậu vô số thập tự giá, để máu nóng phun ra nhuộm đỏ toàn thân cậu.

Cậu nhanh chạy trốn đi.

Nếu không, tôi... sẽ hủy hoại cậu.

Sau giờ tan học ngày thứ Sáu, rốt cuộc thì tôi cũng đi cùng chị Tooko tới trường tiểu học cũ của Akutagawa.

Cái câu “tự đi một mình” của chị ấy chẳng khác nào một lời đe dọa. Tôi làm sao có thể mặc kệ một người thích làm xằng làm bậy như chị ấy một mình cơ chứ.

Đứng trước quầy tiếp tân, chị Tooko tươi cười giới thiệu: “Bọn em là học sinh cũ của trường mình. Xin cô cho bọn em vào thăm lại trường ạ”, sau đó chị ấy thay giày đi trong nhà và bước vào trường.

Có vẻ hiện tại trường đang tổ chức thi vẽ tranh lấy chủ đề mùa thu hay gì đó, trên tường treo đầy các bức vẽ của học sinh, những tác phẩm đoạt giải còn được dán giấy vàng lên.

- Đầu tiên chúng ta thử tới phòng giáo viên xem thử đi. Chắc là vẫn còn thầy cô biết chuyện đã xảy ra vào lúc đó.

- Nhưng mà họ sẽ nói cho một người ngoài như chúng ta biết sao?

- Chỉ cần chúng ta có thành ý là sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.

Chi Tooko nắm chặt nắm đấm với vẻ quyết tâm.

Sau đó, chị ấy đưa mắt nhìn những bức tranh trên tường, nét mặt chị ấy đột nhiên trở nên hiền hòa.

- Thật là nhớ quá đi. Nhìn cảnh này mà chị cũng muốn đi thăm lại trường cũ của mình. Nè Konoha, hồi học tiểu học em thế nào?

- Bình thường thôi ạ. Trong giờ thủ công nặn đất sét hoặc cắt dán tranh gì đó, à, em còn từng là thành viên của ban chăm sóc thú cưng nữa, hồi đó em được giao chăm sóc bể cá vàng của lớp.

Lần đầu tiên tôi gặp Miu cũng là khi học tiểu học.

Vào mùa hè năm lớp 3, Miu đã chuyển trường tới và vào học lớp chúng tôi.

... Mình không thích cậu gọi mình là bạn Asakura hay bạn Miu gì cả, Hãy gọi mình là Miu. Mình cũng sẽ gọi cậu là Konoha.

... Nhưng mà như thế mọi người sẽ cười chúng mình đấy.

... Cậu sợ à? Cậu đúng là đồ nhát gan, nếu cậu đã không muốn gọi thì thôi vậy.

... Không. Mình sẽ gọi mà. Mình sẽ gọi cậu là Miu.

Mắt tôi hoa lên, trong tầm nhìn của tôi dường như xuất hiện ảo ảnh tôi và Miu lúc còn nhỏ cùng nắm tay nhau chạy dọc hành lang.

Để che giấu sự dao động trong nội tâm, tôi hỏi lại chị Tooko:

- Chị Tooko thì sao? Em ca nhất định hồi đó chị cũng là một cô nhóc tình nghịch gây phiền toái cho cha mẹ thầy cô chứ gì?

Thế nhưng, ngoài suy đoán của tôi, chị ấy lại trả lời một cách nghiêm túc.

- Khoảng từ lớp 3 trở về trước, chị vẫn là một cô bé hướng nội và rất ngoan ngoãn đó nha. Chị không đùa đâu. Hồi đó, cứ đến giờ cơm trưa là chị lại cảm thấy buồn thiu. Mỗi ngày, chỉ cần nghĩ tới việc hôm nay mình lại phải đến trường và ăn cơm trưa ở đó là bụng chị lại đau quặn lên.

Tôi khẽ ngậm lại cái miệng đang định mở ra để châm chọc chị ấy.

Chị Tooko không thể cảm nhận được hương vị của những món ăn mà chúng tôi vẫn ăn hàng ngày một cách bình thường.

Lúc chị ấy hào hứng miêu tả hương vị của các quyển sách và ví von với những hương vị mà chúng tôi quen thuộc, tất cả là do chị ấy “tưởng tượng”...

Một cô bé chỉ mới học tiểu học thật sự có thể chịu đựng chuyện như vậy

sao...

Chỉ có duy nhất bản thân là không biết được hương vị của món súp hầm hay món bánh pudding mà mọi người đều ăn ngon lành. Chẳng thể nếm được vị gì từ chúng... Tôi tự hỏi không biết chị Tooko đã nghĩ gì lúc chị ấy biết được điều này?

Chị Tooko khẽ nở một nụ cười.

- Nhưng mà chỉ cần chị về tới nhà là chị lại thấy mẹ đang đứng đợi trước cửa, mẹ sẽ xoa đầu chị và nói; “Hôm nay Tooko của mẹ có để thừa com trưa không nào? Vậy sao, Tooko của mẹ giỏi thật đấy, Tooko là ngoan nhất, nhỉ?”, sau đó mẹ sẽ viết cho chị một bài điểm tâm thật ngọt. “Điểm tâm” do mẹ chị làm... ngon lắm đấy. Chị và ba đều rất thích những món ăn do mẹ viết.

Hiện tại chị Tooko đang ở nhờ nhà người quen. Ba mẹ chị ấy đi đâu rồi? Còn nữa, theo lời chị ấy vừa nói thì có vẻ như ba chị ấy cũng ăn giấy như chị Tooko thì phải? Gia đình này rốt cuộc bị làm sao vậy trời...

Đột nhiên, hai mắt của chị Tooko sáng lên, rồi chị ấy chạy vào phòng học của một lớp thuộc khối 2.

Tôi còn tưởng chị ấy tìm được manh mối gì, ai ngờ vừa mới chạy theo thì tôi đã thấy chị Tooko đang hào hứng loay hoay trước một giá sách nhỏ chất đầy sách dành cho thiếu nhi.

- Nhìn nè nhìn nè, Konoha. Là giá sách của lớp nè. Ôi, thiệt là nhớ quá đi~ Ô, ngay cả phiên bản rút gọn của *Những người cùng khổ* cũng có luôn. Chị nhớ quyển này kết thúc ở đoạn Jean và Cosette bắt đầu sống hạnh phúc với nhau. Khi chị đọc bản gốc và biết đã có bao nhiêu chuyện không may xảy ra với Jean như vậy, chị đã rất sốc. Ôi chao, *Những phụ nữ nhỏ bé* cũng có nè. Truyện này chị thích nhất là cảnh bốn cô gái gửi đồ ăn tới cho những người nghèo khó vào đêm Giáng Sinh đấy, chị đã đọc đi đọc lại cảnh này không biết bao nhiêu lần. Oa, còn nữa này, *Hành trình của Elmer* và *Cái cây nhảy múa*, ôi, nhớ thật đấy~~~ Muốn ăn quá~~~ à.

Giọng của tôi bất giác tăng lên quãng tám.

- Chị quên mình tới đây để làm gì rồi hả!?

Bị tôi nạt, chị Tooko giấu mặt đằng sau quyển *Cái cây nhảy múa* đang cầm trên tay, rồi chị ấy thò nửa mặt ra với vẻ chán nản.

- Xin lỗi Konaha nha, chị lỡ...

Vừa ngược lên nhìn tôi và xin lỗi một cách rụt rè như vậy xong, chị Tooko đột nhiên quay phắt xuống nhìn vào quyển sách trong tay, hai mắt mở to và la lên.

- Đúng rồi, chị biết rồi! Konoha!

- Cái gì nữa ạ?

- Những quyển sách bị cắt từ trước đến giờ ấy! Không phải chúng đều là những tác phẩm được in trong sách giáo khoa sao?

Chị ấy tiếp tục nói say sưa.

- Chị nhớ mình từng đọc trong sách Ngữ văn tiểu học tác phẩm *Cú mèo đêm trắng* của Jane Yolen, còn cả *Ông lão Daizou và con nhạn* của Muku Hatojuu, *Bài tập của người ngoài hành tinh* của Komatsu Sakyou, *Loài chim chơi chơi* của Kitahara Hakushuu nữa. Ngoài ra, *Một chùm nho* của Arishima Takeo và *Ngôi mộ cúc đại* của Itou Sachio cũng là những tác phẩm được giao về đọc viết cảm tưởng vào kì nghỉ hè. Đúng thế, là vào kì nghỉ hè.

Tôi cũng cảm thấy có chút ấn tượng với những tựa sách chị ấy vừa liệt kê. Hình như *Cú mèo đêm trắng* là câu chuyện về một cô bé cùng với cha mình đi tìm cú mèo vào một đêm mùa đông thì phải?

- Nói vậy thì những quyển sách trong thư viện không phải là bị cắt lung tung sao?

- Chắc là vậy. Nhưng mà, tại sao chúng lại bị cắt chứ...

Đúng lúc chị Tooko vừa đặt ngón tay lên môi và bắt đầu suy ngẫm...

- Hai người đang làm gì ở đây vậy?

Tôi há hốc mồm.

Một cô giáo trạc 50 tuổi tay ôm cặp tài liệu đang đứng nhìn chúng tôi với ánh mắt đầy nghi hoặc.

- B-Bọn em xin lỗi. Cái này, bọn em là, ừm...

Trong lúc tôi còn đang lúng ta lúng túng như gà mắc tóc, chị Tooko đã bước một bước về phía trước.

Sau đó, mang theo vẻ mặt cực kì nghiêm túc, chị ấy đứng đối diện với người giáo viên vẫn còn đang kinh ngạc và bắt đầu nói một cách trôi chảy.

- Chúng em là bạn của Akutagawa Kazushi, người đã tốt nghiệp từ ngôi trường này. Hôm nay chúng em tới quấy rầy trường mình vì có một số chuyện liên quan đến bạn Kazushi mà chúng em rất muốn biết. Xin cô hãy giúp đỡ chúng em! Hiện tại tình hình đang rất khẩn cấp rồi ạ!

Chẳng biết lời thỉnh cầu đầy thành ý của chị ấy đã đánh động trái tim của một người làm công việc giáo dục hay vẻ ngoài như một học sinh ưu tú của chị Tooko đã phát huy tác dụng, nhưng mà...

Chúng tôi đã được cô giáo lúc này dẫn vào một gian phòng nhỏ cách phòng tư vấn giáo dục một vách ngăn kim loại, sau đó cô ấy mời chúng tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa màu trắng và lắng nghe câu chuyện của chúng tôi.

Cô Yamamura - người vừa bị chị Tooko hạ gục bằng tài ăn nói của mình - có vẻ đã từng có hai năm làm giáo viên chủ nhiệm của Akutagawa, nên cô vẫn còn nhớ rất rõ về sự kiện năm đó.

- Khi đó, giáo viên chủ nhiệm lớp em Akutagawa là cô Momoki Yuka, cô ấy là một cô giáo trẻ và rất nhiệt tình, tuy nhiên, chính vì vậy mà cô ấy lại kì vọng quá nhiều vào các học sinh của mình, Cô nghĩ cô ấy rất khó có thể tiếp nhận việc trong lớp mình lại có học sinh bị bắt nạt, không những thế học sinh đó lại còn dùng dao tấn công bạn cùng lớp trong giờ học. Dù vậy, cho dù cô ấy có lý do gì đi nữa, với tư cách của một giáo viên, việc cô Momoki nói với em Akutagawa những lời như vậy vẫn là điều không thể chấp nhận được. Có lẽ cô Momoki cũng nhận ra điều đó, sau đó cô ấy đã rất hối hận... Mặc dù về sau cô ấy hình như đã xin lỗi em Akutagawa, tuy nhiên, như người ta thường nói, lời đã ra khỏi miệng thì chẳng thể thu hồi lại được. Có lẽ cô ấy đã cảm thấy mình không còn tư cách đứng trên bục giảng nữa, thế nên không lâu sau khi sự việc xảy ra, cô ấy đã đệ đơn xin nghỉ dạy.

Chị Tooko hỏi:

- Tại sao cô Momoki lại trách Akutagawa ạ? Akutagawa, cậu ấy đã làm sai gì sao?

Cô Yamamura trả lời, vẻ mặt của cô ấy rất u ám.

- Em ấy đã báo với cô Momoki là trong lớp có một bạn bị các bạn khác bắt nạt... Thực ra thì với tư cách lớp trưởng, việc em ấy làm là điều đương nhiên, em ấy không thể bị trách mắng vì một việc như vậy được. Tuy nhiên, trên thực tế lại không có ai bị bắt nạt cả. Ngược lại, cô bé bị tình nghi là bắt nạt bạn học lại nổi giận và bắt đầu thật sự bắt nạt cô bé kia. Với sự cầm đầu của cô bé đó, đã có hơn một nửa số học sinh trong lớp liên kết lại và làm một số việc quá đáng với cô bé bị bắt nạt kia như cách ly, giấu đồ, ngáng chân ...

Mỗi lời của cô Yamamura lại càng khiến lòng ngực tôi trở nên nặng trĩu.

Akutagawa không hề làm sai.

Tuy nhiên, nếu tôi là cậu ấy - nếu tôi bị giáo viên chủ nhiệm trách mắng vì những lời mình nói ra lại là nguyên nhân cho một vụ bắt nạt - chắc hẳn lòng tôi sẽ như bị một lưỡi dao lạnh như băng cắt qua và nó sẽ để lại một vết thương vĩnh viễn không tài nào quên được với tôi.

Nét mặt chị Tooko cũng trở nên buồn bã.

Cô Yamamura thở dài.

- Em Kanomata - người bị bắt nạt - và em Akutagawa có quan hệ rất tốt, hai em ấy thường dắt thư viện của trường học bài chung. Cô nhớ khi đó em Kanomata nhiều khi rất cô độc và lẻ loi một mình, chỉ có lúc nói chuyện với em Akutagawa là em ấy mới cười nói vui vẻ. Thế nên, cô nghĩ sự kiện năm đó lại càng khiến em Akutagawa khổ tâm hơn...

... Kanomata vẫn chưa tha thứ cho em!

Nhớ tới hình ảnh Akutagawa toàn thân là máu gào lên với khuôn mặt vặn vẹo, cổ họng tôi như bị thứ gì đó siết chặt.

- Cô đã nói hết những gì mình biết. Hi vọng có thể giúp được em Akutagawa điều gì đó.

- Em cảm ơn cô rất nhiều. À, còn một việc nữa, không biết cô có thể cho bọn em xem hình chụp chung của lớp Akutagawa khi đó không ạ?

Cô Yamamura trông cổ vẻ do dự, nhưng rồi cô ấy vẫn nói nhỏ: "... Hai em đợi một chút", sau đó cô ấy đứng lên và đi tới một cái kệ đặt trong góc phòng, lấy ra một chồng báo được cột lại bằng dây và quay lại chỗ ngồi.

Đây có lẽ là nguyệt san của trường phát hành, chúng chỉ có kích thước bằng một nửa các tờ báo thông thường. Sau khi lật qua chồng báo đó một lúc, tay của cô Yamamura dừng lại.

- Đây là ảnh chụp của lớp 5-3.

Tám ảnh này có vẻ là hình chụp tập thể của một chuyến dã ngoại, phía trước du quay là các học sinh lưng mang balô đứng xếp thành hàng. Thời gian có vẻ cũng là mùa thu như hiện tại? Trong hình, các học sinh đều mang áo dài tay và khoác áo gilê, ngoài cùng là một lớp áo len.

- Đây là em Akutagawa.

Cô Yamamura chỉ vào một cậu bé cao ráo, mặt mày sáng sủa đứng ở ngoài cùng bên trái của bức ảnh.

Sau đó ngón tay của cô ấy di chuyển sang học sinh đứng sát bên cạnh cậu bé.

- Còn đây là em Kanomata.

Tôi ngạc nhiên khi nhìn cô bé với mái tóc dài trông rất ngoan ngoãn này.

Nhìn cô bé, chẳng hiểu sao tôi lại liên tưởng tới Sarashina. Là do kiểu tóc sao? Hay là do cảm giác mà cô bé mang lại?

Không chỉ có vậy, trên cái túi nhỏ mà cô bé đang nắm trong tay còn treo lủng lẳng một móc khóa hình con thỏ trông rất quen mắt.

Đó là một con thỏ có màu hồng nhạt...

Trông nó rất giống con thỏ bị cắt đứt tay chân và đầu nằm trong phòng của Akutagawa... Không, trước đó hình như tôi cũng đã nhìn thấy nó ở đâu đó rồi...

"Con thỏ biến mất rồi..."

"Tôi đã mua nó khi đi cùng với chị Tooko tới cửa tiệm hôm nọ. Làm sao giờ, nó mất đâu rồi nhỉ?"

Đúng rồi! Nó là con thỏ được móc trên cặp sách của Kotobuki!

Vừa nhận ra điều này, ngực tôi như run lên bởi một nghi vấn mới. Chẳng lẽ con thỏ trong phòng Akutagawa chính là con thỏ của Kotobuki sao!?

Không, cho dù sự thật là vậy, có lẽ Akutagawa cũng chỉ tình cờ nhặt được nó ở đâu đó không biết nó là của Kotobuki mà thôi.

Ở bên cạnh tôi, chị Tooko vừa nhìn vào tấm hình vừa dùng ngón tay trắng muốt của chị ấy chỉ vào một cô bé đang đứng ở góc ngoài cùng bên phải.

- Cô bé này là ai vậy ạ?

Tôi suýt nữa la hoảng lên.

Đó là một cô bé có mái tóc cắt ngắn và khuôn mặt lạnh lùng, hai bờ môi mím chặt với vẻ khó chịu. Trên chiếc cặp mà cô bé mang trên lưng cũng treo một con thỏ màu hồng giống như của Kanomata.

Mồ hôi lạnh thấm ướt lưng tôi. Chuyện này thực sự chỉ là ngẫu nhiên thôi sao?

Vừa nghe thấy câu hỏi của chị Tooko, cô Yamamura bỗng trở nên sững sờ.

Sau đó cô ấy nói ra một cách khó khăn tên của cô bé tóc ngắn.

- ...Đó là em Konishi. Có vấn đề gì với em ấy sao?

- Dạ không. Chỉ là em thấy cô bé cũng có một cái móc khóa hình thỏ y hệt của Kanomata, cho nên em nghĩ có lẽ quan hệ giữa hai người rất tốt chăng?

- Vậy sao, cô cũng không rõ lắm. Theo cô được biết thì em Kanomata dường như không có người bạn nào khác ngoài Akutagawa cả. Có lẽ con thỏ này chỉ ngẫu nhiên thịnh hành trong các cô bé lúc đó mà thôi.

Cô Yamamura cắn răng nói một cách qua loa rồi gấp tờ báo lại.

- Em nghĩ thế nào, Konoha?

Trong khi đi ra phía cổng trường, chị Tooko nhẹ giọng hỏi tôi.

- Việc Kanomata và Konishi cùng sở hữu một chiếc móc khóa hình thỏ chỉ là ngẫu nhiên sao? Còn nữa, thái độ của cô Yamamura lúc chúng ta đề cập tới chuyện này có vẻ hơi lạ. Cứ như thể cô ấy không muốn cho chúng ta biết về chuyện của Konishi vậy.

- ...Em cũng cảm thấy vậy.

Chị Tooko dừng bước, sau đó chị ấy nhìn tôi bằng ánh mắt trong veo và nói:

- Chị đang nghĩ, có khi nào Konishi chính là người đã bắt nạt Kanomata không nhỉ?

Tôi không nhớ được người trước tiên nói ra cái câu “Hai chúng ta không nên gặp nhau” là tôi hay cậu?

Nhưng ít nhất thì ở điểm này, cả tôi và cậu đều có cùng một tâm trạng, chúng ta đều cảm thấy đau đớn và hối hận vì việc đó.

Lời thề mà chúng ta đã trao cho nhau hồi còn bé trong gian phòng học đó không gì khác hơn một giấc mộng hư vô, cả cái việc tôi nghĩ rằng trái tim chúng ta đã được kết nối khi hai ánh mắt của chúng ta chạm nhau cũng chỉ là một ảo tưởng ngu ngốc.

Chúng ta chỉ biết nhìn vào bản thân mà không hề quan tâm tới đối phương là ai, là người như thế nào... chúng ta hoàn toàn không hiểu được bên trong nội tâm của người còn lại đang mang theo bí mật gì.

Và... cả con quái vật đang tiềm phục bên trong chúng ta cũng thế.

Hiện tại, chúng ta đều đang mang cùng một nỗi đau.

Và cũng chính nỗi đau đó đã khiến chúng ta tiến lại gần nhau.

Thế nhưng, ham muốn đen tối của cậu lại đang dồn tôi vào chân tường.

Mẹ à, con muốn được giải thoát.

Chủ nhật, tôi ở nhà chơi cùng với em gái Maika.

- Anh Konoha, lại một lần nữa đi mà~

Chúng tôi đang ngồi trước tivi chơi trò chơi điện tử thể loại đối kháng, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng nhõng nhẽo của con bé. Nhìn Maika đảo cặp mắt to tròn không chút vẩn đục, hô lên hào hứng và cười vui vẻ, trong lòng tôi bỗng nổi lên một thứ cảm xúc kì lạ. Hồi nhỏ tôi cũng từng ngây thơ như thế này sao?

Nếu như không xảy ra sự kiện với Miu, liệu tôi có thể duy trì một trái tim thuần khiết mà kiên cường, không hề cảm thấy sợ hãi hay nghi ngờ người khác không?

Mỗi một lần thất bại, con người ta lại trở nên hèn nhát, lại bị vấy bẩn thêm một chút.

Khi còn học tiểu học, Akutagawa cũng đã phải nán một thất bại ê chề. Và cho đến tận bây giờ, cậu ấy vẫn đang phải khổ sở với kí ức đó.

Lòng tôi tràn ngập cảm giác đắng chát khi nghĩ tới việc tôi - người mỗi lần nhớ tới chuyện của Miu đều cảm thấy khó thở - và Akutagawa - người vẫn luôn mang cảm giác áy náy đối với Kanomata - hẳn là rất giống nhau.

- Con đi học đây!

Sáng thứ Hai ngày hôm sau, vì đã hẹn gặp chị Tooko ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ, tôi rời khỏi nhà sớm.

Cuối tuần trước, sau khi trở về từ chuyến thăm trường cũ của Akutagawa, chị Tooko vẫn canh cánh mãi trong lòng chuyện cái móc khóa hình thỏ được treo trên cặp của Kanomata và Konishi.

Lúc tôi nói cho chị ấy biết về chuyện con thỏ của Kotobuki, chị ấy nheo mắt lại với vẻ suy ngẫm và lẩm bầm.

“Vậy sao... con thỏ của Nanase đã biến mất ư?”

“Ở trong phòng của Akutagawa cũng có một con thỏ bị cắt hết đầu và tay chân thì phải. “

“Đúng thế...”

Sau một thoáng im lặng, chị Tooko đặt ngón tay lên môi vừa suy nghĩ vừa nói.

“Con thỏ đó từ rất lâu về trước cũng từng là một sản phẩm được yêu thích, nghe nói là màu khác nhau thì sẽ có ý nghĩa khác nhau đấy. “

“Ý nghĩa?”

“Theo chị nhớ thì hình như màu đỏ tượng trưng cho đường học tập, màu vàng là đường tài vận, màu xanh da trời là đường bạn bè. “

“Vậy còn màu hồng thì sao ạ?”

“Là đường tình duyên. Nghe đồn là chỉ cần mang theo con thỏ đó bên người thì sẽ có thể được toại nguyện với người mình thích. Thế nên màu hồng là màu

được yêu thích nhất trong số các màu đấy. “

Tôi cảm thấy kinh ngạc khi biết ngay cả Kotobuki mà cũng bận tâm về chuyện tình yêu. Bình thường trông cô nàng có vẻ gì là quan tâm tới đám con trai đâu cơ chứ?

Mặt khác, việc Kanomata và Konishi đều sở hữu cùng một loại bùa hộ mệnh như vậy lại càng khiến cảm giác bí ẩn mờ mịt trong lòng tôi lan rộng.

Chị Tooko từng nói có thể Konishi chính là người đã bắt nạt Kanomata.

Nếu là vậy, có lẽ mối quan hệ giữa Akutagawa và Kanomata cùng Konishi sẽ còn phức tạp hơn tôi nghĩ.

Tại sao Konishi lại bắt nạt Kanomata? Nguyên nhân mấu chốt của chuyện này là gì...

“Từ trước tới giờ chị vẫn cho rằng Akutagawa không phải là người đã cắt sách trong thư viện, cũng như đâm Igarashi bị thương. Tuy nhiên, nếu thật sự là vậy thì...”

Nói đến đây, chị Tooko hoàn toàn im lặng. Tôi cũng biết chị ấy đang nghĩ tới điều gì, thế nên tôi lại càng cảm thấy bất an hơn, cứ như thể tôi đang bị bao vây bởi bóng tối đen kịt lây lội.

Lúc chia tay, chị Tooko nói với tôi:

“Sáng thứ Hai, trước khi sinh hoạt đầu giờ bắt đầu, mình tới phòng câu lạc bộ một chuyến nhé. Trong lúc đó, chị sẽ thử điều tra một số chuyện. “

Khi tôi đang bước trên con đường tới trường, và cảm nhận những cơn gió cuối thu lạnh căm như đâm vào da thịt cùng ánh mặt trời ban sớm nhàn nhạt, tôi bất gặp Akutagawa đang đứng trước thùng thư.

Cuộc chạm mặt bất ngờ này khiến tim tôi trong phút chốc như ngừng đập.

Akutagawa đang mặc đồng phục của trường, xe đạp đỗ bên cạnh, lưng thẳng tắp, mắt nhìn xuống phong thư hình chữ nhật màu trắng đang cầm trên tay.

Khuôn mặt sáng sủa đầy nam tính của Akutagawa tràn ngập một nỗi buồn u uất, ánh mắt đang nhìn vào phong thư của cậu ấy lại càng đau đớn và bi thương, nhìn cậu ấy mà lòng ngực tôi cũng thắt lại.

Tôi không được tới gần cậu ấy.

Tôi không được lên tiếng gọi cậu ấy.

Khuôn mặt tôi cứng ngắc, tôi mím môi, cố gắng lặp lại với bản thân nhiều lần như vậy.

Tuy nhiên, đôi chân tôi vẫn hướng về phía cậu ấy như bị thứ gì đó hấp dẫn.

Có lẽ những lời của chị Ayame và cô Yamamura đã ảnh hưởng tới tôi.

- Akutagawa.

Nghe thấy âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu của tôi, cậu ấy kinh ngạc quay đầu lại, trên tay vẫn cầm phong thư đó.

- ...Inoue.

Không tài nào bắt bản thân nở một nụ cười, tôi đành nói một cách do dự.

- Ông... được phép tới trường rồi hả?

Vẻ mặt của Akutagawa cũng cứng lại.

- Ừ... Tóm lại thì cứ phải đi học đã.

- Thế thì tốt quá.

Sự im lặng phủ xuống giữa hai chúng tôi. Một lúc sau, Akutagawa khó khăn mở miệng nói.

- ...Xin lỗi vì dạo trước đã làm phiền ông và chị Amano phải đến thăm tôi.

- Không có gì. Vết thương của ông sao rồi?

- Nói chung là đỡ rồi. Lúc tắm rửa cũng chỉ cần giơ tay lên cao là được.

- Vậy à.

Lại im lặng.

Lần này tới lượt tôi mở miệng.

- Ừm...

Akutagawa nhìn tôi bằng ánh mắt khô sở.

“Lá thư đó...”, tôi ép cái cổ họng đang bị tắc nghẹn của mình phát ra âm thanh, “Tôi thường xuyên thấy ông gửi thư... ông gửi cho ai vậy?”

Ánh mắt Akutagawa hơi dao động.

Sự im lặng khiến bụng tôi quặn thắt lên.

- Lại là người nhà nhờ ông gửi à?

Lúc tôi hỏi bằng giọng yếu ớt như vậy, Akutagawa thở dài một tiếng.

- Không, đây là thư của tôi. Trước kia cũng vậy.

Rồi cậu ấy xoay lưng về phía tôi và nhẹ nhàng bỏ phong thư đó vào thùng.

Sau đó Akutagawa quay lại và nói, trên khuôn mặt trầm tĩnh của cậu ấy phảng phất một chút đau đớn.

- Inoue, ông đi với tôi một lúc được không?

Chương 5:

Bởi vì khi đó, cậu đã khóc...

Nơi chúng tôi đến là bệnh viện đa khoa mà Kotobuki đã nhập viện hồi hè.

Akutagawa dẫn tôi đi dọc theo hành lang trắng toát đầy mùi thuốc sát trùng.

Trên đường tới đây, cậu ấy gần như không hề mở miệng, thế nên tôi cũng im lặng và đi theo cậu ấy.

Chúng tôi bước vào một gian phòng bệnh cá nhân, trên chiếc giường đặt trong phòng là một phụ nữ với vóc người nhỏ nhắn khoảng ba mươi mấy tuổi.

Trên cơ thể và miệng của người phụ nữ này gắn vài ống nhựa dẫn đến các thiết bị máy móc, người phụ nữ nằm bất động ở đó, hai mắt nhắm chặt.

Akutagawa cúi đầu nhìn người phụ nữ, sau đó cậu ấy thở dài và nói nhỏ.

- ...Đây là mẹ tôi. Kể từ năm tôi 11 tuổi, bà vẫn nằm viện trong tình trạng này.

Ngực tôi đau nhói như bị thứ gì đó đâm xuyên qua.

Vẫn như thế!? Kể từ khi Akutagawa 11 tuổi, mẹ cậu ấy chưa từng mở mắt ra lần nào sao?

Hình ảnh chị Ayame nói bằng giọng khỏ sở hiện lên trong đầu tôi...

“... Ngay sau khi sự kiện đó xảy ra, mẹ bọn chị phải nhập viện. Lúc đó, sức khỏe của mẹ không được tốt lắm, mẹ thường xuyên phải ra vào bệnh viện liên tục, nhưng mà lần này bọn chị cũng không biết đến khi nào mẹ lại mới được ra viện...”

“Không biết đến khi nào mẹ lại mới được ra viện”, thì ra ý nghĩa của câu nói đó là thế này sao...

Trên chiếc bàn bên cạnh giường bệnh đặt một giỏ đầy ắp quýt và nho, mùi thơm chua chua ngọt ngọt từ đó tỏa ra khắp gian phòng.

Bên cạnh giỏ trái cây là một chồng những phong thư hình chữ nhật màu trắng chưa được mở ra, nhìn sơ qua tôi đoán cũng phải có hơn 10 phong thư là ít.

Nơi nhận là bệnh viện, người nhận là “Akutagawa Yoshiko”. Đến đây thì tôi rốt cục cũng biết những lá thư của Akutagawa được gửi cho ai rồi, cổ họng tôi run lên nhẹ nhẹ, tôi cảm giác dường như nước mắt sắp trào ra.

Akutagawa cầm lấy một phong thư, rồi cậu ấy nheo mắt lại nhìn vào tên người nhận với ánh mắt cô đơn.

- Tôi cũng biết cho dù tôi viết cho mẹ bao nhiêu lá thư đi nữa thì mẹ cũng sẽ không thể đọc được chúng... Tuy nhiên, chính vì vậy mà mỗi khi tôi cảm thấy mình không thể áp chế những cảm xúc trong lòng, tôi lại không nhịn được mà viết ra những cảm xúc đó vào trong thư và gửi cho mẹ. Chỉ cần làm vậy, tôi sẽ cảm thấy mẹ như đang lắng nghe tất cả những phiền não của tôi và thấy thanh thản hơn.

Tôi có thể cảm nhận được một nỗi đau khôn tả phảng phất đâu đó trong những lời nói bình thản của cậu ấy.

- Sức khỏe của mẹ xấu đi là vì sinh tôi ra, thế nhưng mẹ chưa từng một lần oán trách tôi vì chuyện này, lúc nào mẹ cũng cười hiền từ với tôi.

Chị Ayame từng nói khi còn nhỏ, Akutagawa đã là một đứa trẻ rất tự lập, bất cứ việc gì cũng có thể làm được.

Đó là vì cậu ấy không muốn khiến mẹ mình lo lắng sao?

Akutagawa đặt lá thư lại xuống bàn rồi nhìn về phía mẹ cậu ấy với ánh mắt mang theo sự bi thương nhàn nhạt.

- Cho dù cảm xúc trong lòng tôi xấu xí đến đâu thì có lẽ trên thế giới này cũng chỉ có duy nhất mẹ là sẽ tha thứ cho tôi. Chính vì vậy chỉ có với mẹ là tôi không thể nói dối được. Tôi luôn viết ra những điều thật lòng nhất trong những lá thư gửi cho mẹ.

“Thế nhưng vì quá bận rộn với việc của mẹ, bọn chị không có thời gian rảnh để chú ý tới nó.”

“Cho dù Kazushi trưởng thành đến thế nào đi nữa, thì lúc đó, nó vẫn chỉ là một cậu bé 11 tuổi mà thôi...”

Có lẽ, Akutagawa cũng đã viết ra những chuyện xảy ra vào sáu năm trước ở

một trong những bức thư đó.

Và cả sự việc lần này cũng vậy...

Akutagawa cầm lấy vài quả quýt đặt trong giỏ và đưa cho tôi một quả.

- Chúng ta ra ngoài sân cho thoáng đi.

- Ừm.

Tôi nhận lấy quả quýt và gạt đầu như một cái máy.

Chúng tôi ngồi sóng vai trên một chiếc ghế dài ngoài sân bệnh viện, vừa ăn quả quýt có chút nhân nhẵn đắng, tôi vừa nói cho Akutagawa biết chuyện tôi và chị Tooko đã tới trường tiểu học cũ của cậu ấy.

- Xin lỗi... Ông đã nói với tôi là đừng xen vào việc của ông nữa, vậy mà...

Trông Akutagawa không quá kinh ngạc, vẫn ngậm một múi quýt trong miệng, cậu ấy khẽ nói:

- ...Không sao cả. Tôi cũng chẳng biết tại sao hôm trước mình lại lấy dao tự cắt vào tay. Lúc đó tôi chỉ cảm thấy mình không thể áp chế được sự thôi thúc muốn cắt rời và kết thúc tất cả mọi thứ.

- Hôm đó ông đã nói là Kanomata vẫn chưa tha thứ cho ông, điều đó có nghĩa là gì?

Nghe tôi do dự hỏi như vậy, Akutagawa vừa bóc vỏ quả quýt thứ hai bằng những ngón tay thô ráp của mình vừa trả lời với vẻ mặt u ám.

- Đúng thế... Kể từ sự kiện sáu năm trước, Kanomata vẫn sống trong lòng tôi với hình hài năm đó, thỉnh thoảng cậu ấy lại nói chuyện với tôi. *"Tại sao cậu lại phá vỡ lời hứa?"*, *"Nếu cậu không phản bội mình, mọi việc sẽ không thành ra như vậy. Sẽ chẳng có ai phải chịu đau khổ. Vết thương của mình vĩnh viễn sẽ không biến mất"*...

Một cơn lạnh chạy dọc sống lưng tôi, tôi có cảm giác cứ như mình đang nghe thấy giọng nói của Kanomata mà tôi chưa từng gặp mặt một lần nào.

- Lời hứa đó là gì vậy? Rốt cuộc thì sáu năm trước đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ông lại nghĩ là Kanomata đã bị bắt nạt?

- Vì tôi đã thấy sách giáo khoa và vở ghi của Kanomata bị dao cắt nát. Hơn

nữa việc đó còn xảy ra rất thường xuyên.

Bàn tay đang lật vở quýt của Akutagawa dừng lại, cậu ấy bắt đầu kể cho tôi nghe câu chuyện đã xảy ra sáu năm trước.

Trong một lần đổi chỗ ngồi vào học kì hai, cậu ấy được chuyển đến bên cạnh Kanomata và rồi trong giờ học môn Ngữ văn, lúc vô tình nhìn sang phía bên cạnh, Akutagawa đã chứng kiến trên một trang sách giáo khoa của Kanomata có những vết cắt ngang dọc, còn Kanomata thì đang cúi đầu, hai mắt rung rung nước.

Lúc Kanomata phát hiện ra Akutagawa đang nhìn mình, bạn ấy đã vội vàng gấp sách lại. Đến giờ nghỉ trưa, Kanomata đã thỉnh cầu Akutagawa nhiều lần rằng: “Cậu đừng nói chuyện đó với ai nhé. Cả cô giáo nữa, cậu phải giữ bí mật hộ mình nhé?”.

Tuy nhiên, sau lần đó, đồ vật của Kanomata lại tiếp tục bị ai đó dùng dao cắt.

Hộp bút có một vết cắt chạy dài, đồ thẻ dục bị cắt ra phần bảng tên, chiếc khăn tay màu xanh lam phía trên in hình một nhân vật hoạt hình đáng yêu...Mỗi lần như vậy, vẻ mặt của Kanomata đều trông như sắp khóc, rồi bạn ấy vội đem giấu những thứ đó đi như sợ bị ai nhìn thấy.

Mỗi lần như vậy, bạn ấy lại khẩn cầu Akutagawa, “Xin cậu đừng nói cho ai biết. Hứa với mình nhé”.

Akutagawa đã rất mâu thuẫn, cậu ấy không biết mình nên tuân thủ lời hứa với Kanomata hay tìm kiếm sự giúp đỡ từ giáo viên chủ nhiệm. Tuy nhiên, vì Kanomata van xin cậu ấy rất khẩn thiết, Akutagawa đã không thể phá vỡ lời hứa với bạn ấy. Thay vào đó, Akutagawa tìm mọi cách để giúp đỡ Kanomata như đề nghị bạn ấy cất đồ vào học tủ của cậu ấy, hoặc đưa cho bạn ấy sách giáo khoa cũ của các chị gái.

Kanomata cũng dần tiếp nhận sự giúp đỡ của Akutagawa, không lâu sau hai người trở thành bạn của nhau.

- Quan hệ giữa Kanomata và cha mẹ cậu ấy dường như không được hòa thuận. Cậu ấy thường kể với tôi rằng cha cậu ấy là một viên chức nghiêm khắc,

chỉ cần thành tích của cậu ấy hơi đi xuống là Kanomata sẽ bị mắng té tát đến mức cậu ấy không thở được. Cậu ấy cũng nói rất ghét cái tên “Emi” của mình.

“Ba từng nói khi mình sinh ra, dãy núi đã nở nụ cười, thế nên ba mới đặt cho mình cái tên Emi mà nếu viết theo Hán tự sẽ có nghĩa là ‘nụ cười’. Mình ghét cái tên này, bởi vì chỉ cần đứng trước ba mẹ là mình lại không thể nào cười được.”

“Mình vẫn luôn cãi nhau với họ.”

Ẩn dưới bề ngoài ngoan hiền của mình, Kanomata thỉnh thoảng lại có những phát ngôn rất mạnh mẽ, đó là một cô gái kiên cường. Mỗi ngày, sau khi tan học, Akutagawa và Kanomata lại đến thư viện để làm bài tập hoặc đọc sách cùng nhau.

“Trong tất cả những tác phẩm có trong sách giáo khoa, mình thích nhất là Trái quýt của Akutagawa Ryuunosuke. Bởi vì tác giả của nó cũng tên là Akutagawa.”

“Akutagawa nè, cậu sẽ mãi mãi đứng về phía mình đúng không? Chúng ta sẽ mãi mãi là bạn có phải không?”

- Bây giờ nghĩ lại thì, tôi cũng thường cùng Kanomata ngồi ăn quýt như thế này... Cả khi chúng tôi đi dã ngoại cũng thế...

Akutagawa đưa mắt nhìn về phương xa.

- Đối với tôi, Kanomata là một cô gái, nhưng đồng thời, cậu ấy cũng là một người bạn rất quan trọng.

Sự mâu thuẫn không biết có nên nói cho giáo viên hay nên giữ lời hứa với bạn bè vẫn tiếp diễn bên trong Akutagawa.

Một ngày nọ, Akutagawa đã nhìn thấy một bạn học của mình là Konishi đang mắng Kanomata, mà Kanomata lại chỉ cần rặng chịu đựng. Bởi vì trước đó Konishi từng nhiều lần đưa mắt lườm với vẻ khó chịu về phía Akutagawa và Kanomata, nên Akutagawa bắt đầu hoài nghi liệu có phải Konishi chính là thủ phạm đã bắt nạt Kanomata hay không.

Lúc cậu ấy hỏi Kanomata rằng: “Cậu và Konishi cãi nhau à?”, Kanomata chỉ im lặng không nói gì, cơ thể bạn ấy khẽ run rẩy, thế nên sự nghi ngờ của

Akutagawa dành cho Konishi lại càng rõ ràng hơn.

Khoảng thời gian đó, Kanomata vẫn luôn để sách vở trong hộc bàn của Akutagawa. Tuy nhiên, đến một ngày, bìa mặt của quyển sách giáo khoa cũ mà Akutagawa đưa cho bạn ấy lại xuất hiện những vết cắt chẳng chặt, có lẽ chuyện này đã khiến Kanomata không thể chịu đựng được nữa.

Ôm lấy quyển sách giáo khoa trước ngực, bạn ấy vừa khóc nức nở vừa nói: “Mình xin lỗi... đây là sách mà Akutagawa đưa cho mình, vậy mà... Mình xin lỗi, mình thật sự xin lỗi.”

Nhìn thấy bạn ấy như vậy, Akutagawa rốt cuộc không nhìn được nữa và đã đi báo với cô Momoki rằng Kanomata đang bị bắt nạt.

Về sau, có vẻ là cô Momoki đã gọi Konishi lên và hỏi bạn ấy về chuyện này. Theo những gì cô ấy kể lại với Akutagawa thì Konishi đã im lặng trong suốt buổi nói chuyện, khi cô ấy nói với Konishi: “Em có thể hòa thuận với em Kanomata chứ?”, bạn ấy đã gật đầu đáp bằng giọng run run rằng: “... Vâng”, thế nên cô Momoki đã cho rằng mọi việc đã được giải quyết tốt đẹp.

- Thực ra thì Konishi chưa từng bắt nạt Kanomata. Không chỉ Konishi, chưa từng có ai trong lớp bắt nạt cậu ấy cả...

Akutagawa khổ sở nói:

- Người đã cắt sách vở của Kanomata, chính là bản thân cậu ấy.

Tôi kinh ngạc hít một hơi.

- Tại sao Kanomata lại đi cắt sách vở của chính mình chứ?

- Tôi cũng chỉ đoán thôi, có lẽ hành động này là cách Kanomata phản kháng cha mẹ cậu ấy. Cũng có thể đó là một tín hiệu SOS “Hãy cứu con” không lời. Nếu không thì có thể là cũng giống như tôi, cậu ấy đã không thể áp chế được thôi thúc muốn cắt một thứ gì đó.

Đúng thế, bởi vì tôi đã phá vỡ lời hứa với Kanomata, cậu ấy mới thực sự bị bắt nạt, cũng bởi vì vậy mà hôm đó cậu ấy mới dùng dao điêu khắc đâm Konishi. Sau khi sự việc đó xảy ra, cha Kanomata không thể tiếp tục ở lại chỗ làm nữa, cậu ấy cũng phải chuyển trường theo gia đình. Sau đó, cả cô Momoki cũng nộp

đơn xin thôi việc. Bởi vì hành động bất cần của mình, tôi đã hủy hoại cuộc đời của nhiều con người.

... Là lỗi của em mà mọi chuyện mới thành ra như vậy.

Vừa nghĩ tới tâm trạng của cậu ấy khi bị cô Momoki khiển trách trong phòng giáo viên, ngực tôi lại đau nhức như bị ai đó xé toang. Rõ ràng Akutagawa chỉ là không đành lòng bỏ mặc Kanomata đang khóc thôi, vậy mà đến cuối cùng, ý tốt của cậu ấy lại trở thành hành động dồn Kanomata vào chân tường...

Cho đến bây giờ, Kanomata vẫn sống trong lòng Akutagawa với hình hài năm đó và vẫn trách cứ cậu ấy về chuyện đã xảy ra.

Nhìn Akutagawa trầm mặc, bàn tay bóc quýt đã dừng lại, bờ môi mím chặt, tôi nhẹ giọng hỏi:

- Có lẽ điều tôi sắp hỏi rất kì quái, nhưng mà con thỏ màu hồng nằm trong phòng ông hôm nọ... nó ở đâu ra vậy?

Akutagawa làm bầm một cách mệt mỏi:

- Con thỏ đó... là một món quà sinh nhật... Bởi vì khi đó tôi ngại phải đi một mình vào cửa hàng quà tặng cho con gái, cho nên Kanomata đã đi cùng tôi và chọn con thỏ đó. Cậu ấy đã nói: “Vậy thì lấy cái này đi”... Tuy nhiên, sau khi Kanomata chuyển trường, cậu ấy đã gửi trả lại tôi con thỏ đó và *Trái quýt*.

- *Trái quýt*... ?

Nghe tôi hỏi lại, cậu ấy ngẩng mặt lên và nở một nụ cười buồn:

- Là mẫu truyện *Trái quýt* của Akutagawa Ryuunosuke được in trong sách giáo khoa. Cậu ấy đã cắt ra những trang có truyện này rồi gửi chúng cho tôi, cùng với đó là con thỏ cụt đầu. Tôi nghĩ có lẽ cậu ấy làm vậy là vì không muốn nhìn thấy cái tên Akutagawa nữa...

- Làm sao có...

Cổ họng tôi nghẹn lại, tôi không thể nói ra trọn vẹn cái câu tôi muốn nói.

Thật quá đáng. Việc này đâu phải là lỗi của Akutagawa chứ.

Akutagawa nói tiếp với ánh mắt lạc lõng.

- Sau sự kiện đó, tình trạng của mẹ tôi vẫn cứ như bây giờ, thế nên tôi đã cảm

thấy đây là sự trừng phạt mà ông trời dành cho tôi. Kể từ ngày ấy, tôi tự nhủ với bản thân rằng mình phải hành động thật cẩn thận, tôi phải trở thành một con người thành thật và khôn ngoan để không làm việc gì gây tổn thương cho người khác nữa... Vậy mà tôi lại bị kẹt vào một mối tình tay ba và làm tổn thương anh Igarashi... Tôi đúng là một kẻ hèn hạ vô liêm sỉ.

Tôi rất muốn nói với cậu ấy rằng điều đó không đúng. Cậu ấy không phải một kẻ hèn hạ vô liêm sỉ.

Đó không phải lỗi của cậu ấy.

Tuy nhiên, tôi lại không thể nói ra thành lời.

Tôi sợ...

Tôi sợ rằng lúc này, nếu tôi nói ra những lời an ủi cậu ấy, Akutagawa lại sẽ càng tự trách mình nhiều hơn. Nỗi sợ hãi đó khiến cơ thể tôi khẽ run lên...

- Chị Tooko nói với tôi người đâm bị thương anh Igarashi không phải ông mà là một người khác. Chị ấy còn nói có lẽ Akutagawa đang bao che người đó...

Tôi thật hèn nhát. Vì không dám nói ra tâm tình của mình, tôi đã mang chị Tooko ra làm lá chắn. Tuy nhiên, chỉ làm như vậy thôi cũng đã khiến tôi tổn hao hết sức lực.

Khuôn mặt của Akutagawa thoáng hiện vẻ kinh ngạc. Tuy nhiên, trong nháy mắt, nó lại bị thay thế bằng sự khở sở mãnh liệt. Hai bàn tay cậu ấy nắm chặt lại đến phát run như thể cậu ấy đang kiềm chế điều gì đó, rồi cậu ấy nói:

- Người đã đâm anh Igarashi chính là tôi. Con dao điều khắc đó cũng là của tôi, tất cả mọi chuyện đều là do tôi làm.

Ngay cả tôi cũng nhận ra cậu ấy đang cố bao che cho ai đó. Bởi vì đối tượng khả nghi thật sự quá ít, nên ngay từ đầu từ trong câu trả lời của cậu ấy, người ta cũng đã có thể nhìn ra điều gì đó không đúng.

Nhưng mà, cho dù trong thâm tâm đã biết được đáp án, tôi vẫn không thể hiểu được tại sao Akutagawa lại phải hi sinh nhiều đến như vậy. Là cảm giác chuộc tội với những chuyện trong quá khứ sao? Hay là...

- Akutagawa. Chẳng lẽ Sarashina chính là...

Akutagawa cắn chặt răng và đứng bật dậy như muốn né tránh câu hỏi của tôi, rồi cậu ấy nhìn tôi với ánh mắt nghiêm khắc và nói:

- Tôi là kẻ bị quá khứ trói buộc, tôi không có cách nào chặt đứt chúng. Tôi phải chịu trách nhiệm cho những gì mình đã làm.

Sau đó, cậu ấy đưa cho tôi quả quýt mới ăn được một nửa.

- Xin lỗi, ông giải quyết hộ tôi cái này. Tôi về trường trước đây.

Nói xong, Akutagawa quay người rời đi, lưng cậu ấy vẫn thẳng tắp.

Tôi vội vàng hỏi.

- Akutagawa, tôi chỉ hỏi một câu nữa thôi. Ông thích Sarashina nên mới nhận lời hẹn hò với bạn ấy sao? Bây giờ ông vẫn thích bạn ấy sao?

Akutagawa quay đầu lại, trong mắt cậu ấy toát lên vẻ đau thương.

- Tôi... đã từng thích cậu ấy. Tuy nhiên, bây giờ tôi muốn gặp một người khác. Và người đó không phải Sarashina.

Còn lại một mình, tôi tiếp tục ngồi trên ghế dài và ăn hết quả quýt còn lại.

Tôi dùng ngón tay bóc lớp vỏ cứng, tách một múi quýt ra và bỏ nó vào miệng.

Vị chua chát xộc vào khoang mũi tôi.

- Ắt xì!

Nghe thấy một tiếng hắt hơi vang lên sau lưng, tôi quay đầu lại, ở đó, tôi chứng kiến chị Tooko đang ôm gối ngồi chồm hổm đằng sau một gốc cây.

- Sao chị lại ở đây rồi!?

Thấy tôi kinh ngạc tròn tròn hai mắt và hỏi như vậy, chị Tooko vội vàng đứng lên phủi những cọng cỏ vương trên váy, khuôn mặt chị ấy đỏ bừng rồi chị ấy nói với vẻ thẹn thùng:

- Tại lúc tới trường chị bắt gặp Konoha đi cùng với Akutagawa... cho nên chị nhịn không được mà đi theo...

- Thế là chị vẫn ngồi nghe lén ở đó suốt sao?

- ... Chị xin lỗi...

Chị Tooko ngồi xuống bên cạnh tôi, hai tay đặt lên đùi, rồi chị ấy hỏi với vẻ

chán nản:

- Em giận à?

- Đến nước này rồi thì em có giận chị Tooko cũng được gì cơ chứ.

Tôi làm bầm, sau đó lại tiếp tục bóc vỏ quả quýt trong tay. Nói thực thì sau khi nhìn thấy chị ấy, tôi đã hơi bình tĩnh trở lại.

- Ừm... em cho chị một miếng được không?

- Chị có nếm được vị của nó đâu mà xin hử?

- Kệ chị. Đi mà, cho chị một miếng.

Tôi bóc hết vỏ quả quýt rồi bẻ đôi phần còn lại và đưa cho chị Tooko một nửa.

- Cảm ơn em.

Chị Tooko tách ra một múi quýt rồi bỏ vào miệng, sau đó chị ấy im lặng nuốt xuống.

Tôi cũng ăn phần quýt của mình.

- *Trái quýt* của Akutagawa Ryuunosuke là câu chuyện như thế nào ạ?

- ...Nó là câu chuyện khắc họa phong cảnh tươi đẹp dịu dàng mà nhân vật kể chuyện “Tôi” đã thoáng chứng kiến khi đang ngồi trên tàu hỏa. Trong sách giáo khoa thì tiêu đề của truyện được ghi thẳng ra chữ Hiragana chứ không viết bằng Hán tự nữa.

Theo những gì chị còn nhớ thì nhân vật “Tôi” đã cảm thấy rất khó chịu khi phải ngồi cùng khoang với một cô gái nhà quê mặc quần áo cũ nát trông rất dằn. Trong đó có một cảnh trước khi đoàn tàu tiến vào đường hầm, bởi vì cô gái đó mở cửa sổ ra, cho nên khói tràn vào khắp khoang tàu, việc này đã khiến cơn giận của nhân vật “Tôi” lên tới đỉnh điểm. Tuy nhiên, khi đoàn tàu ra khỏi đường hầm, nhân vật “Tôi” đã chứng kiến vài bé trai chạy theo tiễn người chị đang ngồi tàu rời nhà đi tìm việc và cô gái nhà quê đã ném ra cho từng đứa những trái quýt qua cửa sổ tàu.

Trong ánh trời chiều ấm áp, từng trái quýt tươi rói nhảy múa trong không khí. Nhìn thấy cảnh này, tâm trạng của nhân vật “Tôi” bỗng trở nên vui vẻ.

Đó là hương vị hạnh phúc mang chút chua chua ngọt ngọt khiến lòng ngực người ta như thắt lại Nó rất giống vị của quả quýt này, mặc dù rất chua nhưng lại thấm thấu vào trong lòng ngực.

- Vị của quả quýt này không phải là ngọt sao?

- Không... là vị chua.

San đó, chị ấy đỏ mặt nhỏ giọng bổ sung một câu “Có lẽ vậy”, rồi lại bỏ thêm một múi quýt khác vào miệng.

Tôi cũng lẩm bầm.

- Vậy sao... đúng là chua thật đấy.

Vừa tiếp tục ăn những múi quýt chua chua, chị Tooko vừa nói:

- Konoha nè... em còn nhớ chị từng nói là mình sẽ thử điều tra về chuyện của Sarashina không Sarashina ấy mà, vào năm bạn ấy học lớp 5, vì cha mẹ bạn ấy ly hôn nên bạn ấy đã phải chuyển trường. Họ “Sarashina” hiện tại của bạn ấy cũng là lấy theo họ mẹ.

Bàn tay đang bỏ những quả quýt vào miệng của tôi dừng lại, thấy tôi lắng tai nghe, chị Tooko tiếp tục nói bằng giọng bi thương:

- Họ cũ của Sarashina là...

Lần đầu tiên tôi cảm nhận được tình yêu là khi tôi nhìn thấy cô gái ấy đang khóc một mình.

Khi đó là chạng vạng tối, bên trong sân vườn trồng cây ôliu quế, một cô gái đang cãi nhau với mẹ cô ấy. Sau đó, người mẹ mặc kệ cô gái rồi bỏ vào nhà, bỏ lại một mình trong vườn, cô gái ôm lấy đầu gối ngồi xồm xuống, cả người cô ấy co tròn lại, hai bờ vai run rẩy.

Hình ảnh cô gái đó cố nhịn không để tiếng khóc bật ra thật sự quá khác với những gì tôi biết về cô ấy. Cùng với sự kinh ngạc đó, ngực tôi cũng đau nhói, mắt tôi hoa lên vì mùi hương của cây ôliu quế.

Tình yêu thứ hai của tôi cũng thế, nó có lẽ đã bắt đầu kể từ khoảnh khắc tôi nhìn thấy cậu khóc.

Có lẽ cậu cảm thấy đó là một sự sỉ nhục, vậy nên cậu căm hận tôi, mắng chửi

tôi, dù vậy, tôi vẫn bị kéo lại gần cậu.

Người như tôi lẽ ra không có tư cách để thích ai đó.

Thế nhưng... tôi muốn gặp cậu.

Tôi rất nhớ cậu.

Tôi nhớ cậu, nhớ đến quay quắt, nhớ đến không chịu nổi.

Bất kể tôi đã cảnh cáo bản thân bao nhiêu lần, đôi chân tôi vẫn hướng về phía cậu. Tôi muốn giao toàn bộ bản thân cho cậu. Tôi muốn thực hiện mọi nguyện vọng của cậu, cho dù có phải vì vậy mà bị bóng tối nuốt chửng đi nữa, cho dù có phải vì vậy mà rơi vào vực sâu đi chăng nữa.

Tôi hi vọng ít nhất cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của cậu.

Cho dù chỉ là nghe được giọng nói của cậu.

Tôi nhớ cậu.

Tôi muốn được gặp cậu.

Tuy nhiên, hiện tại tôi lại không thể đến gặp cậu.

Lúc tôi quay lại trường thì đã là giờ nghỉ trưa rồi.

Khi tôi vừa rón rén đặt một chân vào cửa sau của gian phòng học ồn ào náo nhiệt, sau lưng tôi vang lên một giọng nói như có kim đâm.

- Sướng quá nhỉ, giờ này mới vác mặt tới trường luôn?

Tôi quay đầu lại và nhìn thấy Kotobuki đang đứng khoanh tay trước ngực và lườm tôi lom lom.

- Ấc!

- Phản ứng đó của cậu là sao hả?

- Không, đâu có gì đâu, tại cậu tự dưng gọi nên tôi giật mình thôi. Chào buổi sáng, Kotobuki.

- Buổi chiều rồi cha nội.

Sau khi nói cụt lủn như vậy, cô nàng thấp giọng:

- Akutagawa tới lớp rồi. Mặc dù đến tận tiết ba cậu ta mới tới.

- Vậy sao. Thế thì tốt quá.

Tôi giả vờ như mình không hề hay biết gì về chuyện đó và làm bầm như vậy.

- Bây giờ cậu ta đang bị thầy chủ nhiệm gọi lên phòng giáo viên nói chuyện, tuy nhiên thì trông cậu ta có vẻ khá bình tĩnh, cậu ta còn chào hỏi mọi người rất thoải mái nữa.

Mặc dù giọng của cô nàng nghe có vẻ khó chịu, nhưng tôi nghĩ chắc hẳn Kotobuki cũng rất lo lắng cho Akutagawa.

Trong lúc tôi nghĩ như vậy, Kotobuki - người mà từ nãy tới giờ ánh mắt vẫn chăm chú vào bên cạnh - đột nhiên nhìn về phía tôi với nét mặt lo lắng.

- ...Hình như hôm nay Sarashina cũng đi học. Lúc nãy bạn ấy có tới lớp chúng ta, bởi vì Akutagawa không có ở đây nên bạn ấy đã đi về.

Sarashina nói Akutagawa để quên đồ gì đó nên tới để trả lại, thứ đó được bạn ấy để trong hộc bàn của Akutagawa...

Đúng lúc này, Akutagawa trở về lớp.

Sau khi bước vào từ cánh cửa phía đối diện nơi chúng tôi đang đứng, cậu ấy đi về phía chỗ ngồi của mình. Khi đám con gái bắt chuyện với cậu ấy, Akutagawa cũng cười điềm đạm và trả lời một, hai câu. Sau đó, cậu ấy ngồi xuống chỗ ngồi và bắt đầu chuẩn bị cho tiết học tiếp theo, khi cậu ấy vừa lấy sách vở từ hộc bàn ra, thì...

Vẻ mặt của Akutagawa đột ngột trở nên sững sờ.

Cậu ấy cứ ngồi yên tại chỗ, hai mắt mở lớn nhìn trừng trừng vào hộc bàn. Đã có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Tôi thử bước về phía cậu ấy.

Khi tôi bước tới bên cạnh Akutagawa và nhìn thấy thứ đã khiến cho cậu ấy kinh ngạc, cả người tôi run lên như thể vừa bị ai đó tạt một xô nước lạnh.

Đó là một quyển sách giáo khoa Ngữ văn lớp 5.

Akutagawa dùng bàn tay run rẩy của mình lật ngửa quyển sách có bìa chẳng chịt vô số vết cắt. Ở phần phía dưới của mặt sau quyển sách có một chữ kí với tên Akutagawa Ayame, bên cạnh đó dán một miếng giấy ghi chú nhỏ, bên trên lại có viết một cái tên khác.

Kanomata Emi...

Akutagawa vẫn đang sững sờ nhìn không rời mắt vào quyển sách giáo khoa.

Đây hẳn là quyển sách giáo khoa của chị Ayame mà Akutagawa đã đưa cho Kanomata. Mẫu truyện *Trái quýt* của Akutagawa Ryuunosuke được cắt ra và gửi đến nhà cậu ấy sau sự kiện năm đó cũng là từ quyển sách này...

Lúc này Kotobuki nói với tôi là Sarashina mang trả lại đồ mà Akutagawa đã để quên.

Quyển-sách-giáo-khoa-mà-Akutagawa-đã-đưa-cho-Kanomata-lại-được-Sarashina-đặt-vào-trong-hộc-bàn-của-cậu-ấy!

Akutagawa vẫn không hề cử động, mắt cậu ấy vẫn nhìn đắm đắm vào quyển sách giáo khoa chẳng chịt vết cắt. Cứ như thể cậu ấy đã quên là hiện tại mình đang ở trong phòng học.

Tôi bước vội ra khỏi lớp.

Lúc tôi nghe được Kotobuki kêu lên “A!” một tiếng đằng sau lưng, tôi đã bắt đầu chạy dọc theo hành lang.

Tôi không phải bạn của Akutagawa.

Tôi cũng biết mình không nên dính líu tới vấn đề của cậu ấy. Tôi đã vượt qua vài lần ranh rồi, tôi không thể dấn thêm bước nào nữa!

Nhưng Akutagawa đã bị tổn thương rất nhiều, cậu ấy đã rất đau khổ rồi.

Như vậy vẫn chưa đủ sao!?

Làm ơn, hãy buông tha cho cậu ấy đi!

Tôi đi tới phòng học của lớp 11-C, tuy nhiên Sarashina lại không có ở đó.

Nội tâm tôi vẫn đang sục sôi, tôi không quay về lớp học mà chạy xuống cầu thang, sau khi băng qua sân trong, tôi đi tới gian phòng nhỏ dùng để nuôi thỏ. Dù vậy, ở đây tôi vẫn không tìm được Sarashina.

Tôi lại tiếp tục đến thư viện. Bởi vì giờ nghỉ trưa sắp kết thúc, phía trước quầy mượn sách đã đứng chật kín từng dãy học sinh, điều này khiến cô bé thủ thư phải làm việc hết công suất.

Tôi lách qua dòng người và đi về phía góc sâu nhất của thư viện.

Khi tới khu đặt các tác phẩm văn học Nhật Bản Cổ điển, tôi thấy Sarashina đang ở trước giá sách mà lúc trước Akutagawa đã đứng và cắt sách.

Mặt bạn ấy cúi xuống, trông bạn ấy như đang bấm tin nhắn. Trên sàn nhà là một bản sách bìa cứng và hai trang giấy bị cắt rời... quyển sách đó là tuyển tập các tác phẩm của Akutagawa Ryuunosuke. Sarashina có vẻ không có ý định nhặt chúng lên, bạn ấy vẫn tiếp tục chăm chú nhắn tin.

Hơi thở của bạn ấy gấp gáp, ngón tay di chuyển liên tục, mắt thì vắn lên tia máu và nhìn chăm chăm vào màn hình, trông Sarashina chẳng khác gì một người bị ma nhập. Nhìn bộ dạng đó của bạn ấy, mồ hôi lạnh chảy ra thấm ướt cả lưng tôi.

Tiếng chuông thông báo giờ nghỉ trưa kết thúc vang lên, quanh tôi đầy những tiếng nói và tiếng bước chân vội vã của những học sinh đang đi ra khỏi thư viện. Rồi những âm thanh đó dần lùi xa.

Dù vậy, trông Sarashina giống như chẳng hề nghe thấy tiếng chuông ấy, ngón tay bạn ấy vẫn không hề dừng lại.

Chẳng biết từ lúc nào, xung quanh chúng tôi đã vắng lặng như tờ.

Tôi mở miệng nói bằng giọng run run:

- Bạn đang nhắn tin cho Akutagawa sao?

Sarashina giật mình ngẩng đầu lên.

- Bạn lại định gọi Akutagawa tới chịu tội thay cho bạn sao?

Mặt Sarashina thoáng chút bối rối, nhưng ngay sau đó, bạn ấy lại đột ngột nở một nụ cười hoàn toàn không ăn nhập với khung cảnh hiện tại.

- Bởi vì Kazushi sẽ mãi mãi đứng về phía mình. Chỉ cần mình gặp khó khăn, cậu ấy sẽ chạy tới bên cạnh mình. Cậu ấy là hiệp sĩ của riêng mình. Mình và Kazushi được liên kết với nhau bằng sợi chỉ đỏ của vận mệnh.

Giọng nói nhu hòa cùng nụ cười hạnh phúc của bạn ấy khiến toàn thân tôi nổi hết cả da gà. Người này rốt cuộc đang nói cái gì vậy?

- Người đã khiến những con thỏ ở câu lạc bộ Thú cưng biến mất và người lấy dao đâm anh Igarashi cũng chính là bạn sao?

Sarashina nhú mày với vẻ khó chịu.

- Đúng thế. Bởi vì mình rất ghét thỏ. Cả cái anh Igarashi đó cũng thế, anh ta

là đồ phiền phức, bám dai như đĩa. Anh ta lại còn dám đánh Kazushi nữa chứ... Mình không thể tha thứ cho anh ta được, thế nên mình đã dùng cái này đâm anh ta.

Bạn ấy thả lại di động vào túi, sau đó lấy ra một vật nhỏ dài dài. Khi nhận ra đó là một con dao điều khắc với mũi dao hình chữ V, tôi nín thở.

- Xoẹt một cái...

Khóe miệng Sarashina nhếch lên, rồi bạn ấy diễn lại động tác chém xéo con dao điều khắc của mình.

- Anh Igarashi đã rất kinh hãi. Vẻ mặt của anh ta trước khi ngã xuống tràn ngập vẻ khó tin, trông anh ta cứ như thể sắp khóc tới nơi ấy, đáng đời.

Cảm giác sợ hãi khiến cổ họng tôi run run. Làm sao bạn ấy có thể thản nhiên nói ra một chuyện kinh khủng với ánh mắt vui vẻ như vậy chứ? Lúc đó không phải Sarashina đang gào khóc sao? Chẳng lẽ đó chỉ là diễn kịch sao? Hay bạn ấy không hề nhận thức được mình đang làm gì, đang nói gì?

Người con gái đang đứng trước mặt tôi trông chẳng khác gì một đối tượng nguy hiểm sẵn sàng làm bất kì chuyện gì.

Cả thư viện yên tĩnh như chết. Có lẽ không còn lại ai ở trong này ngoại trừ hai chúng tôi.

- Bạn và... anh Igarashi... từng hẹn hò với nhau đúng không?

Khi tôi khó khăn hỏi một cách đứt quãng như vậy, khuôn mặt của Sarashina đột ngột chuyển thành vẻ tức giận kịch liệt.

- Làm sao có thể chứ, tất cả chuyện hẹn hò đó đều là do anh ta tự nghĩ như vậy! Mình ghét cay ghét đắng anh ta! Người gì được mỗi cái to xác, lúc nào cũng ngô nghê như thằng đàn, nói chuyện thì to tiếng chẳng thèm chú ý tới ai! Thật nực cười! Đi xem phim gì, đến quán nào ăn, ăn thực đơn gì, toàn là anh ta một mình tự quyết định, mình dám cam đoan trong đầu anh ta đã nghĩ tới chuyện muốn được nhanh làm trò đòi bại với mình rồi! Mỗi lần anh ta làm bộ lơ đãng khoác tay lên vai mình, mình lại muốn lấy dao xắt nát anh ta như xắt bắp cải! Chỉ nội việc phải hít thở cùng một bầu không khí với gã đó đã đủ khiến mình cảm

thấy buồn nôn rồi!!!

Sarashina liên tục nói xấu người mà bạn ấy chán ghét. Tôi hoàn toàn bị ánh mắt sáng lờ lờ cùng con dao điêu khắc mà bạn ấy đang nắm chặt trong tay dọa cho không cử động được.

- Đáng ghét! Đáng ghét! Mình ghét anh ta nhất! Mình không muốn phải nhìn thấy một kẻ như vậy thêm lần nào nữa! Anh ta lại còn bắt nạt Kazushi! Đã làm ra bao nhiêu chuyện tồi tệ như vậy, thế mà anh ta còn dám nói với mình là hãy tiếp tục làm bạn gái của anh ta! Ôi chết cười mất thôi! “Tiếp tục”? Đó là cái gì!? Mình có khi nào từng là bạn gái anh ta sao!? Chuyện như vậy mà anh ta cũng không hiểu nổi sao? Đồ ngu! Đi chết đi!

Căm hận, bi thương, đau đớn, giận dữ... tất cả những cảm xúc đó đan xen vào nhau trên khuôn mặt của Sarashina, cơ thể bạn ấy cũng run lên.

Đột nhiên phía sau chúng tôi vang lên giọng nói của Akutagawa.

- Đủ rồi! Cậu đừng nói xấu anh Igarashi nữa! Đừng nhục mạ anh ấy nữa!

- Kazushi, mình biết ngay thế nào cậu cũng sẽ đến mà.

Sarashina nở một nụ cười vui vẻ chẳng khác gì một cô gái vừa nhìn thấy bạn trai ở chỗ hẹn hò, mà đứng trước mặt bạn ấy là Akutagawa với nét mặt đau đớn, cậu ấy đang hít thở khó nhọc như vừa chạy một quãng đường dài. Sau đó, cậu ấy cố điều chỉnh hơi thở và nói một cách khó khăn:

- ...Anh Igarashi là người rất tốt. Anh ấy lạc quan vui vẻ và biết chăm sóc người khác, mọi người trong câu lạc bộ đều rất quý anh ấy. Lúc tôi được chọn làm thành viên chính thức của câu lạc bộ vào năm lớp 10, các đàn anh khác đều không hề vui vẻ vì việc này, thế nhưng chỉ có anh Igarashi là chân thành chúc mừng tôi, anh ấy đã vỗ vai tôi bảo tôi cố gắng lên.

Giọng Akutagawa khàn đi.

- ...Anh ấy thật sự là người tốt. Thế nên khi anh ấy nói với tôi hãy giới thiệu Sarashina cho anh ấy làm quen, tôi đã nhận lời. Tôi đã nghĩ nếu là anh Igarashi thì có lẽ sẽ không có vấn đề gì. Hơn nữa, Sarashina, không phải những lúc ở cùng với anh Igarashi, cậu cũng đã cười rất vui vẻ sao?

Nụ cười biến mất khỏi gương mặt của Sarashina.

Akutagawa tiếp tục nói, trông cậu ấy như đang phải chịu đựng một cơn đau khủng khiếp.

- Thế nên, tôi... tôi mới nghĩ rằng hai người rất hòa thuận, tôi đã thử phào nhẹ nhõm. Vậy mà... vậy mà cậu lại lừa tôi, cậu bảo tôi anh ấy đã dùng bạo lực với cậu, cậu còn nói dối tôi rằng anh ấy đang theo dõi và quấy rối cậu...

- Người nói dối trước không phải là Kazushi sao!

Sarashina gào lên, ánh mắt bạn ấy trông thật yếu đuối.

- Khi Kazushi bảo mình tới xem cậu thi đấu, cậu có biết mình đã hạnh phúc đến thế nào không? Sau đó, mỗi lần mình đến, Kazushi đều đi về phía mình và nói chuyện với mình... mặc dù lúc nào bên cạnh Kazushi cũng có mặt anh Igarashi, nhưng người mình quan tâm chỉ có Kazushi, thế nên mình đã không hề để ý tới chuyện này.

Cứ nghĩ tới việc có thể thân thiết với Kazushi hơn, mình lại cảm thấy vui vẻ. Khi Kazushi mời mình đến công viên trò chơi cũng thế, mình đã vui tới mức tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực! Mặc dù anh Igarashi cũng cùng đi với chúng ta, thế nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện từ nay về sau cũng có thể cùng Kazushi đi chơi vào ngày nghỉ là mình lại cảm thấy không còn điều gì hạnh phúc hơn thế nữa.

Thế nên mỗi lần Kazushi mời mình đi chơi, mình đều diện bộ đồ đẹp nhất, vui mừng tung tăng đến chỗ hẹn sớm trước 10 phút. Thế nhưng lúc nào Kazushi cũng đột nhiên nói có chuyện gấp hoặc bị trúng gió gì đó rồi cho mình leo cây. Kết quả là chẳng biết từ lúc nào mình đã bị người ta nói là bạn gái của anh Igarashi rồi!

Akutagawa không tài nào trả lời được. Cậu ấy nhúu mày, mím chặt môi lắng nghe những gì Sarashina nói.

Ngực tôi như có thứ gì đó đang thiêu đốt. Akutagawa cũng không định lừa gạt Sarashina. Chỉ là vì cậu ấy được người đàn anh mà cậu ấy tôn trọng nhờ vả nên mới đứng ra mai mối anh ta cho bạn cùng lớp của mình mà thôi.

Giống như Oomiya ủng hộ cậu bạn thân Nojima đến với Sugiko vậy...

Tuy nhiên, giống như Sugiko đã thích Oomiya, trái tim Sarashina cũng không thuộc về anh Igarashi, người mà bạn ấy hướng đến chính là Akutagawa.

- Mình biết quan hệ giữa Kazushi và cái anh Igarashi đó rất tốt, thế nên vì không để Kazushi chán ghét mình, mình đã một mực chịu đựng anh ta. Nhưng mà, cậu có biết mỗi lần đi xem phim hay ăn cơm với anh ta, trong tim mình đau đớn thế nào không? Dần dần, chỉ cần nghe tiếng cười của anh ta là mình đã nổi hết cả da gà, thế nên mình không nhìn được nữa và nói thẳng mọi chuyện với Kazushi. Đúng, mình không bị anh ta hành hạ về mặt thể xác, thế nhưng về mặt tinh thần thì đúng là như vậy!

Hai tay Sarashina nắm chặt lấy con dao điều khắc và chĩa nó về phía ngực mình, rồi bạn ấy bước lùi về phía sau, trên mặt tràn ngập vẻ bi thương.

- Rốt cục mình cũng có thể cắt đứt mọi chuyện với anh Igarashi, Kazushi trở thành bạn trai của mình, mình cứ nghĩ cuối cùng thì chúng ta cũng có thể hạnh phúc, thế nhưng tại sao Kazushi lại nói với mình là cậu muốn chúng ta chia tay chứ? Bởi vì mình đã đâm anh ta sao? Chuyện đó là mình bị Kanomata ép buộc. Cậu ta đã uy hiếp mình rằng nếu mình không làm vậy, cậu ta sẽ đến và cướp Kazushi đi. Mình không muốn làm điều gì khiến Kazushi phải ghét mình. Thế nhưng, thế nhưng mà, mình căm ghét anh ta, Kanomata cũng thế... lúc đó, cái lúc máu anh ta vấy lên người mình, Kanomata đã đứng đó và cười nói rằng đây là sự báo thù của cậu ta...Cậu ta cười và bảo rằng nếu mình cũng bị thương thì tốt rồi, thế nên, việc đó... việc đó không phải lỗi của mình!

Sarashina chĩa mũi dao vào cổ bạn ấy.

Mặt Akutagawa trở nên tái xanh, cậu ấy rên rỉ.

- Đưa con dao cho tôi.

“Không!”, Sarashina gào lên, “Trả-lời-mình! Tại sao cậu lại muốn chia tay với mình!? Sinh nhật mình sắp đến rồi! Vậy mà tại sao! Tại sao chứ!?”

Akutagawa vừa từ từ tiếp cận Sarashina vừa mở miệng nói với vẻ khỏ sở:

- Chẳng phải ngay từ đầu việc đó chỉ là một lời hứa thôi sao. Bởi cậu cảm

thấy khó chịu vì phải hẹn hò với anh Igarashi nên cậu mới nhờ tôi giả vờ làm bạn trai của cậu. Khi đó trông cậu rất lo sợ nên tôi mới nhận lời và hứa sẽ trở thành bạn trai của cậu trong vòng một năm. Thời hạn một năm đó đã hết từ tháng trước rồi.

Nét mặt điên cuồng của Sarashina đột ngột chuyển thành vẻ mặt vừa cười vừa khóc.

- Ủ, ngay từ đầu đúng là như vậy. Nhưng mình chưa từng nghĩ tới việc chúng ta sẽ chia tay sau khi thời hạn một năm này kết thúc, trong một năm này, để Kazushi đổi ý, mình đã nỗ lực rất nhiều. Mình đã nướng bánh quy, đã đan khăn quàng cổ, đã để tóc dài, mình thật sự đã rất nỗ lực, đã rất cố gắng mà, Kazushi!!!

Hình ảnh những túi bánh nướng và bánh quy nổi mốc nằm tán loạn khắp phòng của Akutagawa hiện lên trong đầu tôi, tôi cảm giác như ngực mình vừa bị đâm một nhát. Tôi có thể tưởng tượng ra đối với Akutagawa thì sự nỗ lực của Sarashina nặng nề đến mức nào...

- Kazushi? Trong một năm này chúng ta chưa từng cãi nhau đúng không, chúng ta là một đôi có quan hệ rất tốt đẹp đúng không? Trong một năm này, chắc chắn Kazushi cũng đã bắt đầu thích mình rồi đúng không?

Akutagawa không trả lời. Mặt cậu ấy càng nhăn nhúm lại, răng cậu ấy cắn vào môi càng chặt hơn.

Nhìn thấy Akutagawa như vậy, khuôn mặt Sarashina lại một lần nữa nổi điên. Trong đôi mắt đẫm lệ của bạn ấy lóe lên sự thù hận.

- Mình hiểu rồi. Lại có ai đã nói xấu mình đúng không? Giống như người con gái đó từng làm!

Giây tiếp theo, tôi đã bị ánh mắt Sarashina khóa chặt.

Bạn ấy chìa con dao trong tay về phía tôi.

- Inoue? Là bạn đã nói xấu về mình với Kazushi phải không? Là bạn đã nói với cậu ấy rằng chúng mình nên chia tay đi có đúng không!?

- Không, không phải mình!

- Đủ rồi, Sarashina! Chuyện này chẳng liên quan gì tới Inoue cả!

- Vậy thì cậu trả lời mình đi! Trả lời mình, Kazushi! Có-phải-Kanomata-lại-nói-xấu-gì-mình- không!?

Cả thư viện vang vọng tiếng gào của Sarashina, ở trước mắt tôi, con dao điều khắc lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, cứ như thể nó sẽ đâm về phía tôi bất kì lúc nào.

- Dừng lại đi, em Konishi!

Một giọng nói nghiêm nghị vang lên và khiến động tác của Sarashina dừng lại.

Sau đó bầu không khí yên tĩnh trong thư viện bị phá tan bởi tiếng bước chân lộp cộp.

Chi Tooko với hai bím tóc dài đong đưa như đuôi mèo bước ngang qua bên cạnh tôi và đứng đối diện với Sarashina.

- Sao chị lại ở đây?

Nghe tôi ngần ngừ hỏi như vậy, chị Tooko trả lời lưu loát, hai mắt chị ấy vẫn hướng về phía Sarashina.

- Là Chia đã báo cho chị. Em ấy nói đã thấy Sarashina tới thư viện.

Từ bên cạnh tôi, Takeda đột nhiên thò mặt ra.

- Hôm nay tới lượt em trực thư viện. Bởi vì trông bộ dạng của chị Sarashina lúc đó rất lạ cho nên em đã chạy đi gọi chị Tooko.

Nghe cô bé nói tôi mới sực nhớ, bình thường ở thư viện luôn có hai thủ thư trực ban, thế nhưng hôm nay tôi lại chỉ thấy mỗi một cô bé đứng sau quầy. Té ra vì vậy mà đội ngũ chờ mượn sách mới rỗng rảnh đến thế.

Chị Tooko cất tiếng hỏi:

- Em Sarashina, lúc còn học lớp 5, em chính là bạn học cùng lớp với Akutagawa đây đúng không? Lúc đó tên của em là Konishi Mayuri.

- Sao chị biết?

Sarashina sầm mặt hỏi lại, nghe thế, chị Tooko lay tay phải chống nạnh và tuyên bố một câu xanh rờn:

- Vì chị là một “Cô gái văn chương” mà lại!

Sarashina... ngây người ra.

Tôi rất hiểu cảm giác của bạn ấy. Trong trường hợp dầu sôi lửa bỏng thế này mà lại có người chạy tới phát ngôn mấy lời ba xạo như thế, cho dù là ai thì cũng sẽ cảm thấy phát điên vì nghĩ rằng mình bị trêu chọc, hoặc nhẹ nhất thì cũng kinh ngạc không nói nên lời.

Akutagawa cũng nhìn về phía chị Tooko với vẻ mặt không biết phải làm sao.

Thiệt tình, tại sao bà chị này lần nào cũng làm rối tung mọi việc lên cả vậy.

Bàn tay đang giơ lên của Sarashina thu lại trước ngực.

Tuy nhiên, chị Tooko vẫn tiếp tục nói, trông chị ấy chẳng hề sợ hãi gì cả.

- Dao gần đây ở thư viện thường xuyên xuất hiện việc những quyển sách bị ai đó lấy dao cắt. Thế nên một người yêu sách từ tận trái tim như chị đã không thể ngồi yên và chị bắt đầu điều tra thủ phạm là ai. Mặc dù Akutagawa đã thú nhận với chị em ấy chính là người cắt sách, tuy nhiên quyển sách mà lại ấy đã cắt lại chỉ có duy nhất một quyển... không đúng, là chỉ duy nhất một trang trong tuyển tập các tác phẩm của Arishima Takeo mà thôi. Dĩ nhiên, từ góc nhìn của chị thì đó cũng là một tội lớn tày đình rồi... Nhưng mà việc em ấy buộc phải làm như vậy là có lý do. Đó là vì em ấy muốn bao che cho thủ phạm cắt sách thực sự. Và người đó chính là em, chị nói có đúng không, Sarashina?

Nét mặt của Sarashina vẫn chưa hết vẻ kinh ngạc. Tôi nghĩ có lẽ vì chủ đề nhảy quá nhanh cho nên bạn ấy đã không theo kịp tiến trình. Ngược lại thì cái mồm của chị Tooko vẫn đang vận hành hết công suất.

- Cho dù em không trả lời thì từ tuyển tập tác phẩm của Akutagawa Ryuunosuke rơi dưới chân em cùng con dao điều khắc em đang cầm trên tay, chị cũng đã biết rõ mười mươi mọi việc rồi. Tất cả những quyển sách bị cắt đều có tác phẩm được sử dụng trong môn Ngữ văn lớp 5.

Theo chị được biết thì khi Akutagawa học lớp 5, trong lớp của em ấy từng có một cô bạn vì bị bắt nạt mà đã lấy dao điều khắc vung vẩy loạn xạ trong giờ học. Mặt khác, vết cắt để lại trên những quyển sách cũng không giống vết cắt của dao rọc giấy, chỉ có bị cắt bởi dao điều khắc thì mới có thể để lại dấu vết như vậy thôi, chị nói đúng chứ?

Chị cũng từng thử lấy dao điều khắc cắt giấy để thí nghiệm. Mặc dù hơi phí sức một chút, nhưng mà chỉ cần quen tay thì người ta vẫn có thể dùng nó cắt gọn trang giấy được, hơn nữa, khi làm thế cũng sẽ để lại ở trang sách phía dưới trang bị cắt hai đường thẳng song song. Nói tóm lại là những quyển sách trong thư viện đã bị cắt bởi dao điều khắc.

Sẽ thật kì lạ nếu tất cả những việc này chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên đúng không?

Thế nên, chị đã “tưởng tượng” rằng người mà em Akutagawa muốn bao che chính là người có liên quan tới sự kiện xảy ra năm đó và đồng thời cũng là, một người rất gần gũi với em ấy ở thời điểm hiện tại. Vậy nên đối tượng duy nhất có thể khiến Akutagawa phải bao che chỉ còn lại Igarashi và em, Sarashina. Nhưng Igarashi đã bị dao cắt vào cổ họng và được xe cứu thương đưa đến bệnh viện rồi. Thế nên kẻ tình nghi chỉ còn lại em mà thôi.

Tôi vừa lắng nghe chị Tooko nói vừa có cảm giác như ngực của mình đang bị thứ gì đó bóp chặt.

Đúng thế, lúc Akutagawa thú nhận mình là người dùng dao điều khắc đâm bị thương anh Igarashi, tôi đã đoán được cậu ấy đang cố bao che cho ai đó.

Hôm đó, sau khi đọc tin nhắn và rời đi, Akutagawa đã không kịp thay quần áo mà cứ thế chạy tới sân trong, thế nên cậu ấy càng không có thời gian chuẩn bị dao điều khắc để gây lộn với anh Igarashi. Anh Igarashi cũng bởi vì biết Sarashina là người đã đâm mình, cho nên anh ta mới bị sốc và ngậm miệng không nói gì cả.

Cả tôi và chị Tooko ngay từ trước đều đã ngầm hiểu với nhau việc Sarashina chính là thủ phạm.

Tuy nhiên, nếu Akutagawa không hẹn hò với Sarashina, vậy thì tại sao lại phải bao che cho bạn ấy vậy chứ?

Còn nữa, tại sao Sarashina lại làm những chuyện này? Tôi hoàn toàn không hiểu được, ngay cả chị Tooko cũng khó mà đưa ra phán đoán về chuyện này. Thế nên chị Tooko mới dẫn tôi đi tới ngôi trường tiểu học - nơi mà những sự kiện xảy

ra tại đó rất có thể là nguyên nhân của tất cả mọi việc.

Sarashina mặt tái mét nhìn chị Tooko.

- Sau đó, cũng may là chị đã điều tra. Tên đầy đủ của em là Sarashina Mayuri. Còn tên của cô bé bị bắt nạt năm đó là Kanomata Emi. Chị còn nhờ chị gái của Akutagawa tra lại danh bạ của lớp em ấy ngày xưa để tìm tên của cô bé đã bắt nạt Kanomata. Và chị đã biết được tên của cô bé đó, Konishi Mayuri, cùng tên khác họ với em đây, Sarashina.

Tôi cũng đã được chị Tooko nói cho biết chuyện này lúc ăn quýt trong bệnh viện.

Khi tôi nhìn thấy tấm hình chụp chung của chuyến đi dã ngoại, tôi đã tưởng rằng Sarashina thực ra chính là Kanomata. Bởi vì Sarashina hiện tại để tóc dài và toát ra một cảm giác rất giống với Kanomata mà tôi nhìn thấy trong hình.

Tuy nhiên, Sarashina lại không phải là Kanomata đứng bên cạnh Akutagawa trong hình...bạn ấy là cô bé có mái tóc ngắn cùng cặp mắt lạnh lùng đứng ở góc đối diện... bạn ấy là Konishi Mayuri.

- ...Cái gì mà tôi bắt nạt Kanomata chứ!? Tất cả những chuyện đó đều là lời dối trá của cậu ta!!!

Đột nhiên, khuôn mặt Sarashina trở nên dữ tợn, bạn ấy gào lên:

- Sách vở của Kanomata là do chính cậu ta cắt! Vậy mà cậu ta lại giả vờ như mình bị bắt nạt để khiến Kazushi thương hại! Tôi đã chứng kiến Kanomata lấy dao cắt tập vở của mình, thế nên tôi đã gọi cậu ta ra và bảo cậu ta là đồ nói dối. Lúc đó cậu ta đã im lặng như một cục đá, vậy mà sau đó cậu ta lại tiếp tục lừa gạt Kazushi, cậu ta đã tiếp nhận sự che chở của Kazushi cứ như thể cậu ta là một nàng công chúa! Tôi... tôi đã thích Kazushi từ rất lâu về trước rồi.

Tôi vẫn luôn dõi theo cậu ấy, sớm hơn Kanomata rất nhiều! Thế nhưng... ngay cả cái việc mở miệng bắt chuyện với Kazushi tôi cũng chẳng thể làm được, và rồi Kanomata xuất hiện, cậu ta càng lúc càng thân thiết với Kazushi, mỗi ngày đều cùng Kazushi tới thư viện...

Giọng của Sarashina càng lúc càng cao vút, bàn tay đang nắm con dao điều

khắc của bạn ấy run rẩy.

- Ngay cả con thỏ mà tôi hằng ao ước, cậu ta cũng yêu cầu Kazushi mua nó làm quà sinh nhật cho cậu ta! Lúc đi dã ngoại cậu ta còn đem nó khoe với tôi “Là Akutagawa tặng cho mình đấy”! Thế nên tôi đã vứt con thỏ mà tôi dành dụm tiền tiêu vặt để mua vào thùng rác trong công viên trò chơi. Lúc đó, tôi hận Kanomata khôn cùng. Nhưng điều khiến tôi không thể tha thứ cho cậu ta nhất chính là cậu ta đã nói láo với Kazushi là tôi đang bắt nạt cậu ta!

- Không phải! Cậu hiểu lầm rồi, Sarashina!

Akutagawa lớn tiếng nói:

- Người nghi ngờ cậu chính là tôi. Người nói chuyện này cho giáo viên biết cũng chính là tôi, tất cả đều là lỗi của tôi!

Tuy nhiên, những lời đó của Akutagawa chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa.

- Cậu lại định bao che cho Kanomata nữa sao!? Người đã nói xấu mình với Kazushi nhất định là cậu ta! Bởi vì cậu ta cũng biết mình thích Kazushi. Cậu ta biết điều đó, vậy mà cậu ta còn đứng trước mặt mình mà nói một cách đầy tự tin rằng người mà Kazushi thích chính là cậu ta, cậu ta còn dám nói: “Akutagawa sẽ mãi mãi đứng về phía tôi”...

Mình dám chắc cậu ta đang cười nhạo sau lưng mình! Thế nên mình đã bắt nạt cậu ta! Mình nói cho mọi người biết Kanomata là đồ nói dối chuyên dụ dỗ con trai để mọi người xa lánh cậu ta! Về sau, cậu ta càng lúc càng trở nên kì lạ, khi mình nói nhỏ vào tai cậu ta trong giờ thủ công rằng: “Tôi sẽ nói hết mọi chuyện cho Akutagawa biết”, cậu ta đã cầm dao vung về phía mình!

Sarashina bật ra một nụ cười đắc ý. Thấy thế, cả người tôi khẽ run lên, trong đầu tôi bây giờ Sarashina mới là người đang trở nên kì lạ. Vừa cười, Sarashina vừa nói, hai mắt bạn ấy tràn đầy tơ máu.

- Thế nên! Mình cũng nắm lấy con dao điêu khắc của mình và đâm trả cậu ta! Mình chém vào tay phải của Kanomata, sau đó tiếp tục đâm vào ngực cậu ta. Chắc hẳn đến bây giờ trên ngực cậu ta vẫn còn lại vết sẹo đó!

Trong sự kiện sáu năm trước, người bị thương không phải là Konishi sao?

Konishi... không, là Sarashina đang đứng trước mặt tôi ngược lại đã đâm Kanomata sao? Đúng rồi, Akutagawa cũng từng nói với về khổ sở rằng “Vết thương của Kanomata vẫn chưa lành”... cậu ấy còn nói trong những giấc mơ rằng Kanomata vẫn đang trách cậu ấy, “Vết thương của mình vĩnh viễn sẽ không biến mất”.

Cảnh tượng gian phòng học thê thảm đầy máu tanh hiện ra trong đầu tôi, tôi có cảm giác như mình đang bị bóng tối nuốt chửng.

Chị Tooko cũng sững sờ, trông chị ấy như thể muốn nói gì đó mà không nói nên lời.

Sarashina vẫn tiếp tục nói.

Quan hệ của cha mẹ bạn ấy vốn không tốt đẹp gì cũng đã tan vỡ sau những cuộc khẩu chiến xem ai mới là người nên nhận trách nhiệm cho hành động của con gái trong sự kiện đó. Thế là không lâu sau khi Kanomata chuyển trường, Sarashina cũng buộc phải chuyển trường theo mẹ đến nơi khác.

Trước khi chuyển đi, Kanomata đã đến gặp bạn ấy và nói xin lỗi sau đó nhờ bạn ấy trả lại quyển sách giáo khoa Ngữ văn cùng cái móc khóa hình thỏ cho Akutagawa.

- Đúng là học sinh chăm ngoan có khác, vậy mà lại còn tới xin lỗi người đã đâm mình bị thương. Cũng có khi Kanomata là người rất đần cũng nên.

Trong mắt của Sarashina hiện lên sự phẫn nộ lạnh lẽo như băng.

- Mình đã dùng dao điều khắc cắt đứt đầu con thỏ đó, sau đó mình cũng cắt ra phần truyện Trái quýt trong sách giáo khoa. Bởi vì mình đã nghe được Kanomata nói trong thư viện rằng: “Trong tất cả những tác phẩm có trong sách giáo khoa, mình thích nhất là *Trái quýt* của Akutagawa Ryuunosuke đấy. Bởi vì tác giả của nó cũng là Akutagawa”, thế nên mình vô cùng căm ghét mẫu truyện này.

Sau đó mình đã gửi phần truyện *Trái quýt* bị cắt cùng với con thỏ đến nhà của Kazushi dưới tên của Kanomata. Còn quyển sách giáo khoa... mình không nỡ vứt nó đi mà đã giữ lại.

Câu nói cuối cùng, bạn ấy thấp giọng nói với giọng buồn buồn.

Vậy ra người đã gửi cho Akutagawa con thỏ đứt đầu và mẫu truyện Trái quỷ bị cắt từ sách giáo khoa không phải là Kanomata. Tuy nhiên, đối với Akutagawa mà nói thì sự thật này vẫn không khiến nổi đau trong lòng cậu ấy vơi bớt.

Không, nói không chừng thì có lẽ mọi việc sẽ tốt hơn nếu chính Kanomata là người đã gửi những món đồ đó tới cho Akutagawa với ý nghĩa đoạn tuyệt mọi quan hệ.

Hai hàng lông mày của Akutagawa nhíu chặt, cậu ấy cắn răng nhìn Sarashina.

Nét mặt Sarashina đã bình tĩnh trở lại. Bạn ấy nhìn Akutagawa và nói như đang cầu khẩn:

- Mình ghét nhất những người giả vờ làm học sinh ngoan hiền lành yếu đuối như Kanomata... Thế nhưng, nếu Kazushi thích những cô gái như Kanomata, mình sẵn sàng trở thành người như vậy. Kanomata lúc nào cũng cản trở mình và Kazushi. Lúc còn học tiểu học, cậu ta suốt ngày dính lấy Kazushi như muốn cho mình thấy quan hệ giữa Kazushi và cậu ta tốt như thế nào... Hiện tại cũng thế, bên tai mình vẫn luôn vang lên tiếng giễu cợt của cậu ta: “Akutagawa sẽ mãi mãi đứng về phía tôi”, “Đây là sự trừng phạt dành cho cậu vì đã làm tôi bị thương”... Rõ ràng người sai là Kanomata! Nhưng cho dù mình làm gì đi nữa, Kanomata cũng không chịu biến mất Cái cảm giác lúc mình đâm cậu ta vẫn còn đọng lại trên tay mình. Thế nên mình... đã trở thành Kanomata. Nếu như mình là Kanomata, mình không còn phải sợ Kanomata nữa.

Lúc mình lấy dao cắt nát sách vở như Kanomata từng làm, không phải Kazushi đã vội vàng chạy tới bên cạnh mình sao? Mình rất hạnh phúc, mỗi lần mình dùng dao cắt sách, Kazushi đều chạy tới. Cả lúc mình cắt cổ những con thỏ đó cũng thế, không phải Kazushi đã xanh mặt nói: “Để đó cho tôi” rồi lấy đi con thỏ từ trong tay mình sao? Cậu đã rất lo lắng cho mình đúng không? Mình cũng đã nói với cái anh Igarashi đó là mình rất ghét anh ta và bảo anh ta đừng tới gần mình nữa rồi, thế nên sau này anh ta chắc chắn sẽ không tới làm phiền chúng ta nữa. Kazushi, không còn thứ gì cản trở mình và Kazushi đến với nhau nữa rồi. Như vậy vẫn không được sao? Cậu vẫn muốn chúng ta chia tay sao? Chẳng lẽ

mình phải cô độc một mình trong ngày sinh nhật vào tuần sau sao?

Akutagawa vẫn không nói gì, trông cậu ấy thật khổ sở. Cậu ấy không thể cứ thế bỏ mặc cô gái này, người đã bị tổn thương vì những việc làm của cậu ấy được. Tôi có thể cảm nhận được tâm trạng rối bời của cậu ấy, hơi thở của tôi trở nên khó khăn.

Chị Tooko cũng nhìn về phía Akutagawa với nét mặt bi thương.

Sự tuyệt vọng dâng lên trong mắt Sarashina.

- Chẳng lẽ cậu đã thật sự thích người con gái khác rồi sao? Là người mang theo con thỏ này sao?

Vừa nói, bạn ấy vừa thò tay vào túi lấy ra một móc khóa hình thỏ màu hồng và hướng nó về phía Akutagawa.

Chị Tooko giật mình hít vào một hơi. Tôi cũng mở to hai mắt.

Con thỏ này chẳng lẽ là...

- Lúc trước cậu đã nói với mình là cậu không thích diễn kịch, vậy mà sao giờ cậu lại tham gia vở kịch của câu lạc bộ Văn học chứ? Tại sao? Là-vì-bạn-Kotobuki-sao? Là-vì-bạn-Kotobuki-rất-xinh-đẹp, rất-được-đám-con-trai-yêu-thích-sao?

Giọng nói của bạn ấy càng lúc càng mãnh liệt, sự điên cuồng lại bắt đầu trào dâng trong đôi mắt Sarashina.

Quả nhiên đó là con thỏ của Kotobuki! Sarashina chính là người đã ăn cắp nó sao!?

- Nói cho mình biết đi Kazushi! Cậu thích Kotobuki phải không!? Cậu đang hẹn hò với Kotobuki có phải không!? Con thỏ này là cậu đưa cho Kotobuki có phải không!?

Sarashina dùng một tay đặt con thỏ bông lên giá sách, sau đó bạn ấy lấy con dao điêu khắc trong tay đâm thẳng xuống.

Một cái lỗ xuất hiện ở phần bụng của con thỏ, sau đó bạn ấy tiếp tục kéo phẳng con dao và cắt con thỏ thành hai nửa.

- Đã vậy thì mình cũng sẽ cắt nát Kotobuki Nanase ra thành từng mảnh!!!

Sarashina gào lên điên cuồng, trên con dao trong tay bạn ấy vẫn còn vắt vẻo phần còn lại của con thỏ.

- Minh sẽ xất nát tất cả đám con gái thích Kazushi! Tất cả!!!

Hai bả vai của Akutagawa run lên. Khuôn mặt cậu ấy cúi xuống trong chốc lát, sau đó cậu ấy lập tức ngẩng đầu lên và hét lớn.

- Cậu làm loạn còn chưa đủ à! Mau dừng tay cho tôi!!!

Khuôn mặt Sarashina sững sờ vì kinh ngạc.

Akutagawa tiếp tục nói một cách cay đắng, hai hàng lông mày của cậu ấy nhíu lại, hơi thở của cậu ấy nghe thật khó khăn.

- Tôi chưa từng thích cậu. Từ nay về sau tôi sẽ không tiếp tục bao che cho cậu nữa, cho dù cậu gọi tôi tôi cũng không chạy đến nữa.

Sau đó cậu ấy vừa hít thở dồn dập, vừa nói với nét mặt đau khổ:

- Cậu rất phiền, xin cậu đừng đến gần tôi nữa.

Nét mặt của Sarashina dần trở nên bi thương. Con thỏ còn vắt vẻo trên mũi dao trượt xuống đất, sự im lặng phủ xuống toàn bộ thư viện.

- Cuối cùng thì... cậu cũng trả lời mình rồi.

Bạn ấy nói khẽ, trong giọng nói của bạn ấy phảng phất một sự giải thoát.

Tôi lùi về phía sau một bước khi nhìn thấy khóe miệng bạn ấy từ từ nhếch lên thành hình một nụ cười cô độc buồn bã.

Tôi đã từng nhìn thấy nụ cười này.

Vào ngày hè đó, trên sân thượng lồng gió, Miu cũng đã quay đầu lại nhìn tôi và yên lặng nở một nụ cười như vậy.

...Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Miu rớt xuống.

Tôi gào lên tuyệt vọng.

Đầu tôi như bị thứ gì đó sắc nhọn nóng bỏng đâm xuyên qua.

- Đừng làm thế! Sarashina!

Tôi xông về phía Sarashina, trước mắt tôi, Sarashina vẫn đang nở nụ cười, hai tay bạn ấy nắm chặt con dao điêu khắc và đâm về phía cổ họng mình.

- !!!

Thời gian dừng lại rồi.

Akutagawa đứng bất động và mờ to mắt. Chị Tooko sững sờ lấy hai tay che miệng, Takeda lạnh lùng nhìn khung cảnh trước mặt.

Máu tươi phun ra từ cái cổ trắng nõn và nhuộm đỏ cơ thể Sarashina.

Sau đó, Sarashina đổ gục xuống sàn.

- Dừng động vào em ấy!!!

Nhìn thấy tôi định lao tới, chị Tooko ngăn tôi lại. Takeda móc ra điện thoại di động và bắt đầu gọi xe cứu thương. Sau khi để lại câu nói: “Chị sẽ đi gọi giáo viên”, chị Tooko chạy ra khỏi thư viện.

- Sarashina... Sarashina!

Khi tôi thử cất tiếng gọi bạn ấy, Sarashina khẽ mở mắt ra, cổ họng ướt đầm máu của bạn ấy phát ra những âm thanh rời rạc.

- ...Nếu cậu sớm... nói cho mình... thì tốt rồi... mình ngốc lắm... mình sẽ không hiểu được đâu...Mình xin lỗi...

Sarashina thì thào nói ra những lời như vậy.

Đến lúc này, trên khuôn mặt sững sờ của Akutagawa mới xuất hiện cảm xúc, cậu ấy quỳ xuống trong vũng máu, hai tay ôm lấy đầu và gào lên:

- Lần nào... Lần nào cũng là như thế này! Lần nào tôi cũng sai lầm! Tôi đã thề là mình sẽ không phạm sai lầm nữa rồi, tôi đã thề mình sẽ không làm tổn thương bất kì ai nữa rồi! Là vì tôi nên Sarashina mới trở nên kì lạ như vậy, cho nên tôi đã nghĩ mình phải chịu trách nhiệm với cậu ấy... Nhưng mà, tôi sai rồi... tôi đã dồn Sarashina vào chân tường... Tôi lại sai lầm nữa rồi...! Giống như lúc còn học tiểu học, tôi vẫn ngu xuẩn như vậy! Cứu cậu ấy... Hãy cứu Sarashina... hãy cứu cậu ấy... làm ơn... hãy cứu cậu ấy!!

Nhìn thấy Akutagawa tiếp tục gào thét trong khi cả người đang phát run, tôi như nhìn thấy bản thân mình lúc Miu gieo mình xuống từ sân thượng.

- Sẽ không sao... bạn ấy sẽ không sao đâu.

Đầu tôi quay mòng mòng, cổ họng tôi như đang thiêu đốt, tôi cảm thấy trong

miệng khô khốc, hô hấp của tôi trở nên khó khăn. Nhưng tôi không thể để “nó” phát tác vào lúc này được.

- Bạn ấy sẽ không sao, bạn ấy nhất định sẽ không sao đâu Akutagawa.

Tôi ôm lấy bờ vai rộng lớn của cậu ấy và tiếp tục lặp lại như một thằng ngốc, cụm từ duy nhất mà tôi còn nhớ là “Bạn ấy sẽ không sao”. Thực sự thì tôi cũng không hề tin tưởng là “Bạn ấy sẽ không sao”, cả người tôi cũng đang run rẩy như Akutagawa, tôi chỉ biết cầu nguyện trong lòng cho Sarashina được bình an vô sự, để khoảng thời gian giống như ác mộng này có thể nhanh trôi qua.

Trong khi đó, Takeda vẫn đứng và nhìn chúng tôi đang run rẩy bên cạnh Sarashina cả người là máu bằng một ánh mắt trống rỗng.

Mẹ ơi, hãy cứu con, con không biết bây giờ mình nên làm gì nữa.

Con trai mẹ lại làm tổn thương người khác, con lại khiến cuộc đời của một người khác đảo lộn. Tại sao con lại ngu ngốc đến như vậy hả mẹ?

Sarashina ngã xuống trên sàn thư viện, toàn thân cậu ấy bị nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Sau khi nhìn con và nở một nụ cười, cậu ấy nói “Cuối cùng thì cậu cũng trả lời mình rồi” rồi lấy dao đâm vào cổ họng của mình. Nếu như con sớm nói cho cậu ấy biết tình cảm thực sự của con, có lẽ mọi việc sẽ không thành ra như vậy? Không đúng, đáng lẽ ngay từ rất lâu về trước, con nên từ chối anh Igarashi khi anh ấy nhờ con dẫn Sarashina tới xem anh ấy thi đấu.

Khi đó con cũng đã rất phiền não. Con thật sự có thể làm mai mối cho người khác sao? Hơn nữa Sarashina lại còn là Konishi!

Lúc còn học tiểu học, con đã buộc tội oan cậu ấy, con đã dồn cậu ấy vào chân tường, khiến cậu ấy phát điên.

Con còn nghe nói vì sự kiện năm đó mà cha mẹ cậu ấy mới ly hôn. Chính con là người đã hủy hoại gia đình Konishi.

Khi con lên cấp ba và gặp lại cậu ấy, con cảm thấy trái tim mình như ngừng đập. Bởi vì cậu ấy đã không nhắc đến những chuyện xảy ra trong quá khứ, con cũng đã lựa chọn im lặng. Nhưng chỉ riêng việc cùng học một lớp với cậu ấy thôi

cũng đã khiến con cảm thấy khổ sở như đang phải chịu sự trừng phạt khủng khiếp.

Cho nên ban đầu con đã rất muốn từ chối lời đề nghị của anh Igarashi. Thế nhưng anh ấy cứ nhắc con suốt, con có thể cảm nhận được sự nghiêm túc của anh ấy, và bởi vì anh ấy cũng là người mà con rất tôn trọng, con đã mời Sarashina tới trận thi đấu và giới thiệu cậu ấy cho anh Igarashi. Về sau, con đã phạm sai lầm mà nhận lời giả vờ làm bạn trai của Sarashina khi cậu ấy nói với con rằng anh Igarashi đang quấy rối cậu ấy. Bởi vì hành động đó của con, anh Igarashi đã rời khỏi câu lạc bộ, Sarashina cũng càng lúc càng trở nên kì lạ.

Kết quả là con vẫn bị quá khứ của mình trói buộc, cho dù con cố gắng đến thế nào đi nữa thì con vẫn không thể trốn thoát khỏi nó, con vẫn phải tiếp tục chuộc tội cho những gì mình đã gây ra. Konishi, và cả Kanomata cũng thế, chắc chắn hai người đó sẽ không bao giờ tha thứ cho những gì con đã làm trong quá khứ.

Con đã rất cố gắng. Con đã rất nỗ lực để chuộc lại lỗi lầm của mình, con cố trở thành một người thông minh không mắc phải sai lầm nào. Thế nhưng vẫn không được, cho dù con làm gì, cho dù con đường mà con lựa chọn là gì, tất cả đều là sai lầm.

Con phải làm gì thì mới có thể chuộc tội với Kanomata, với Konishi, với cô Momoki, với anh Igarashi và với Sarashina đây?

Con cảm thấy mình như đang đi lòng vòng trong một mê cung tối tăm không nhìn thấy đường ra. Tại con ù lên, cơ thể con như đang bị thiêu đốt, đầu con đau như muốn nứt ra. Con sắp không đứng vững được nữa rồi.

Mẹ ơi, nếu mẹ không thể giúp đỡ con, vậy xin mẹ hãy phân xét con đi. Xin mẹ hãy quyết định thay cho con. Cho dù điều mà mẹ bắt con làm là chết đi chẳng nữa, con cũng sẽ tuân theo không chút do dự.

Mẹ, con xin mẹ, hãy trả lời con đi! Mẹ! Mẹ ơi!

Chương 6:

Mê cung của gã khờ

Đã ba ngày trôi qua kể từ cái hôm Sarashina được xe cứu thương đưa đến một bệnh viện gần trường để điều trị.

Các bác sĩ nói chỉ cần miệng vết thương hơi lệch thêm một chút nữa thôi là sẽ vô phương cứu chữa. Cũng may là được điều trị kịp thời, cộng thêm việc vết thương cũng không sâu như dự đoán nên Sarashina không gặp nguy hiểm gì về tính mạng, bạn ấy chỉ cần nằm viện một tuần là có thể về nhà. Người đã nói cho chúng tôi biết những chuyện này là chị Maki.

Hôm đó, chị Tooko đi cùng xe cứu thương tới bệnh viện, còn chúng tôi được gọi đến phòng tư vấn giáo dục để các thầy cô hỏi về chuyện đã xảy ra, sau đó chúng tôi vẫn tiếp tục ngồi trên ghế sofa và chờ tin tức từ bệnh viện.

Đúng lúc này, chị Maki xuất hiện và nói: “Tooko liên lạc rồi, cậu ấy nói em Sarashina không sao cả.”

- Thiệt tình, mới hôm trước vừa diễn ra một vụ đâm người bị thương mà hôm nay lại thêm vụ này nữa, tại sao trường chúng ta cứ liên tiếp xảy ra sự kiện bạo lực thế nhỉ. Có người sẽ phải vất vả lắm đây, mà thôi, ai quan tâm, ông nội chị thạo mấy việc bịt mồm dư luận này lắm. Các em cũng về nhà đi, chị nghĩ hiện tại các em cũng chẳng có tâm trạng mà đi học hay tham gia câu lạc bộ đúng không? Để chị chuẩn bị xe đưa các em về, đặc biệt là em đây, anh chàng đằng kia, chẳng may để em về một mình mà nửa đường em nhảy cầu tự tử thì chị sẽ phiền phức lắm đấy.

Chị ấy nhìn về phía Akutagawa và nói đùa một câu như vậy, thế nhưng tôi thật sự cười không nổi.

Hơn nữa, nhìn Akutagawa bây giờ vô cùng tiêu tụy. Lúc trước, khi cả thư viện rơi vào trạng thái hỗn loạn, Akutagawa vẫn yên lặng như một hòn đá, bất kể giáo viên hỏi gì, cậu ấy đều không chịu trả lời. Tôi nghĩ có lẽ cậu ấy vẫn đang tự

trách bản thân. Nhìn Akutagawa đau đớn tới mức không thở được, lồng ngực tôi cũng như thất lại, tôi thật sự lo lắng không biết cậu ấy sẽ ra sao. Lỡ như có chuyện gì không may xảy ra với Sarashina, có lẽ cậu ấy sẽ sụp đổ mất.

Tối hôm đó, chị Tooko gọi điện cho tôi. Chị ấy nói Sarashina đã có thể nói chuyện rồi, cảm xúc của bạn ấy cũng đã ổn định trở lại.

Nhưng cho dù nghe chị ấy nói như vậy, tâm trạng của tôi vẫn không khá lên chút nào.

Ba ngày sau, chỉ còn có một tuần nữa là đến lễ hội trường.

Việc diễn tập cho vở kịch của chúng tôi vẫn bị gián đoạn. Trong khoảng thời gian này, cả Takeda và chị Tooko đều có vẻ rất bận rộn với việc phụ giúp lớp mình chuẩn bị đồ cho lễ hội. Hôm qua tôi còn chứng kiến chị Tooko với hai bím tóc được buộc lộn xộn không đều nhau trông rất kì quặc chạy vội trên hành lang.

Kotobuki cũng hỏi tôi về lý do tại sao ba ngày trước cả tôi và Akutagawa lại chạy ra khỏi lớp trong giờ nghỉ trưa và sau đó đều về nhà luôn mà không quay lại, tuy nhiên tôi lại chỉ lấy có là lúc đó người tôi cảm thấy hơi khó chịu chứ không nói rõ sự tình cho cô nàng biết.

- Không nói thì thôi, tôi đi hỏi Akutagawa.

Kotobuki xụ mặt nói vậy, nhưng khi trông thấy bộ dạng kiệt sức của Akutagawa lúc cậu ấy bước vào lớp, cô nàng có vẻ rất kinh ngạc. Về sau, Kotobuki không nhắc gì tới chuyện này nữa.

Akutagawa vẫn đi học và lên lớp đều đặn, không trễ không vắng, cứ như thể cậu ấy muốn tiếp tục trừng phạt bản thân đến mức không để cho mình có thời gian rảnh mà bình tâm trở lại.

Tôi từng tự giam mình trong phòng khi Miu nhảy xuống từ sân thượng, còn Akutagawa, mặc dù cậu ấy cố tỏ ra bình thường, thế nhưng tôi có cảm giác cậu ấy đã rúc người trốn vào gian phòng nội tâm của mình rồi.

Mỗi khi có người bắt chuyện, cậu ấy đều trả lời, tuy nhiên, trông cậu ấy như đang suy nghĩ một chuyện khác, khuôn mặt cậu ấy luôn có vẻ u ám không vui.

Giờ nghỉ trưa, chị Tooko chạy đến lớp tôi.

- Chị nghĩ đến lúc chúng ta nên tiếp tục diễn tập cho vở kịch rồi, em thấy sao?

Chị ấy nhẹ giọng hỏi Akutagawa, trong ánh mắt chị ấy hiện lên vẻ lo lắng.

- ...Em hiểu rồi. Vậy hẹn gặp chị sau giờ học ở sảnh tập nhé.

Akutagawa bình thản trả lời như vậy.

Và thế là buổi tập bị gián đoạn trong một thời gian của chúng tôi đã bắt đầu trở lại trong một bầu không khí kì lạ.

Tất cả mọi người đều có vẻ lo lắng cho Akutagawa nên những lời thoại đều được đọc với một chất giọng bình bình không có điểm nhấn.

Akutagawa đang xu mặt đọc lời thoại của Oomiya. So với lúc trước, giọng cậu ấy bây giờ nghe xơ cứng hơn rất nhiều, tôi hoàn toàn không thể cảm nhận được sự trầm bổng trong lời thoại của cậu ấy. Tuy nhiên, Akutagawa vẫn tiếp tục đọc lời thoại như thể đang cố bắt mình thực hiện một nghĩa vụ vậy.

Đến cảnh cao trào của vở kịch khi Oomiya và Sugiko trao đổi thư với nhau, đột nhiên Akutagawa dừng lại.

Lúc này, Oomiya đã ra nước ngoài, anh ta nhận được thư của Sugiko gửi cho mình, trước lời thổ lộ của Sugiko rằng: “Xin chàng hãy đón nhận em”, Oomiya vốn định trả lời như mọi lần: “Xin cô đừng yêu tôi, hãy yêu Nojima”. Tuy nhiên, đến cuối cùng thì anh ta cũng thổ lộ tình cảm thật của mình và tiếp nhận Sugiko.

“Ta đang suy nghĩ liệu mình nên gửi đi bức thư này hay không. Ta vốn cho rằng mình thật sự không nên gửi. Thế nhưng..”

Cho dù cố gắng bao nhiêu lần, giọng của Akutagawa mỗi khi tới đoạn này đều khựng lại, giống như âm thanh phát ra từ một chiếc đĩa CD bị xước.

Hôm sau, và hôm sau nữa cũng tương tự như vậy. Tôi chỉ có thể đau lòng nhìn cậu ấy cau mày híp mắt cố gắng ép bản thân đọc ra lời thoại.

Tình huống này vẫn tiếp diễn đến thời điểm một ngày trước khi lễ hội diễn ra.

Hôm nay, khi vừa bước vào sảnh tập, tôi nhìn thấy Kotobuki đang đọc lời thoại một mình trên sân khấu.

“Oomiya, xin chàng đừng tức giận. Em đã lấy hết can đảm của mình để viết

nên lá thư này.”

Ánh mắt chăm chú nhìn về phía hàng ghế khán giả, trông Kotobuki bây giờ trong bộ dạng khẩn cầu một cách đau đớn, yếu đuối và bất lực thật không giống Kotobuki thường ngày chút nào cả.

“Em vẫn chờ đợi hồi âm của chàng, nhưng cho dù em đợi bao lâu thì lá thư đó vẫn không tới. Em bắt đầu lo sợ. Cho dù chàng đang giận em đi nữa thì xin chàng hãy rủ lòng thương mà hồi âm cho em.”

Đúng lúc này, cô nàng nhận ra sự hiện diện của tôi, hai má cô nàng đỏ bừng lên.

- Đ-Đáng ghét, cậu tới rồi thì phải gọi tôi một tiếng chứ!

- Xin lỗi, tại tôi thấy cậu nhập tâm quá nên không dám cắt ngang. Mọi người vẫn chưa tới à?

Ánh mắt của Kotobuki chuyển sang bên cạnh, sau đó cô nàng trả lời như cái máy.

- Hình như ai cũng bận việc ở lớp cả... Ngày mai là buổi diễn rồi, không biết Akutagawa có diễn được không nhỉ?

Đột nhiên, nét mặt Kotobuki trở nên ảm đạm, sau đó cô nàng từ từ hướng tầm mắt về phía tôi.

Tôi cũng trả lời với vẻ mặt u ám:

- Cậu ấy có nói với tôi cậu ấy sẽ lên sân khấu, nhưng mà...

Tôi biết nguyên nhân gì khiến Akutagawa không thể nói ra lời thoại đó. Tình huống của Oomiya chẳng khác gì mỗi tình tay ba giữa cậu ấy, anh Igarashi và Sarashina. Thế nên cho dù đây chỉ là một vở kịch, cậu ấy vẫn cảm thấy sợ hãi khi phải phản bội người bạn thân Nojima và tiếp nhận tình cảm của Sugiko - người Nojima yêu say đắm. Bởi lẽ Akutagawa đã nhận lời khẩn cầu của Sarashina và phản bội anh Igarashi, kết quả của việc làm này là cậu ấy đã khiến anh Igarashi bị tổn thương, không chỉ như vậy, cậu ấy còn dồn Sarashina đến chân tường.

Trong lòng Akutagawa hiện đang tràn ngập nỗi lo lắng liệu lựa chọn này là chính xác hay sai nên cậu ấy không thể nói ra lời thoại đó được.

Chúng tôi thật sự nên để Akutagawa lên đứng sân khấu trong tình trạng hiện nay sao? Nếu như đến lúc diễn thật mà cậu ấy cũng đứng im như vậy, không phải điều đó chỉ khiến trong lòng cậu ấy có thêm một vết thương không thể xóa nhòa sao?

Kotobuki có lẽ cũng đang rất lo lắng. Cô nàng lại cúi đầu và chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

Tôi cũng im lặng và đề cập lên một trong những cái ghế dưới khán đài.

- ...Nè.

Vẫn không nhìn thẳng vào tôi, Kotobuki ngập ngừng nói:

- Cậu luyện tập cùng tôi cho đến khi mọi người tới được không? Inoue sẽ đọc lời thoại của Oomiya, tôi muốn cảm nhận một chút không khí của cảnh cuối cùng.

Tôi gật đầu và bước lên sân khấu.

- Được thôi. Vậy chúng ta bắt đầu từ cảnh hai người trao đổi thư nhé.

- ...Ừm. À, kịch bản đây.

- Không sao, tôi cũng nhớ đại khái lời thoại trong đầu rồi.

- ...Vậy à.

Chúng tôi đứng đối diện nhau ở hai phía sân khấu.

Kotobuki nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng yếu đuối.

“Oomiya, xin chàng đừng tức giận. Em đã lấy hết can đảm của mình để viết nên lá thư này.”

Giọng cô nàng hai nghẹn ngào, đây là kĩ xảo diễn xuất sao?

Ánh mắt hướng lên, hai bàn tay chấp lại trước ngực, trông Kotobuki bây giờ chẳng khác nào một cô gái ngây thơ đang dốc hết can đảm để truyền đạt tình cảm của mình tới người mà cô ấy yêu thương, trong lòng tôi bỗng nảy sinh một cảm giác rất lạ.

Chẳng hiểu sao, trái tim tôi bắt đầu đập nhanh.

Chẳng lẽ tôi đang có cảm xúc với Kotobuki sao?

Tôi biết điều đó là không thể nào, thế nhưng cảm giác ngọt ngào xen lẫn chút

bất an vẫn đang dâng lên trong lòng tôi.

“Em vẫn chờ đợi hồi âm của chàng, nhưng cho dù em đợi bao lâu thì lá thư đó vẫn không tới. Em bắt đầu lo sợ. Cho dù chàng đang giận em đi nữa thì xin chàng hãy rủ lòng thương mà hồi âm cho em.”

Không chỉ giọng nói của Kotobuki đang nghẹn ngào, mà ngay cả những ngón tay đang đan vào nhau, bờ môi, khóe mắt và hàng mi của cô nàng đều khẽ run rẩy.

“Em là của chàng. Chỉ thuộc về chàng mà thôi.”

Kotobuki nhìn chăm chú về phía tôi với ánh mắt si mê.

“Cuộc đời của em, danh dự của em, hạnh phúc của em, vinh quang của em, tất cả, tất cả đều thuộc về chàng, chúng chỉ thuộc về một mình chàng.”

Âm thanh của Kotobuki càng lúc càng nghẹn ngào và mang theo một khát khao cháy bỏng, khóe mắt của cô nàng bắt đầu rung rung.

“Chỉ có thuộc về chàng em mới có thể trở nên trọn vẹn.”

Chẳng hiểu sao, lúc này trong đầu tôi lại hiện lên cảnh tôi và Kotobuki nói chuyện trong bệnh viện.

...Inoue... có lẽ...cậu hoàn toàn không nhớ gì cả... thế nhưng tôi... khi tôi học cấp hai...

Lúc đó không phải Kotobuki cũng có vẻ mặt sắp khóc như bây giờ sao?

Đột nhiên Kotobuki cúi đầu xuống.

Lời thoại cũng dừng lại.

Có chuyện gì vậy? Đúng lúc tôi còn đang nghi hoặc thì một giọt nước trong vắt như trân châu đã lăn dài trên gò má của Kotobuki và rơi xuống sàn.

C-Chẳng lẽ cô nàng đang khóc thật sao!?

- K-Kotobuki, cậu làm sao vậy?

Toi bối rối chạy về phía Kotobuki.

- Cậu nhập tâm quá à? Hay là vì cậu quá lo lắng cho Akutagawa nên...

- Không phải.

Cô nàng lắc đầu và nghẹn ngào nói:

- Tôi không lo lắng cho Akutagawa. Tôi là đồ ích kỉ. Dù Akutagawa đang rất đau khổ, dù mọi người đều đang lo lắng cho Akutagawa... tôi vẫn luôn bận tâm về chuyện khác...

Kotobuki lấy hai tay che mặt, bờ vai cô nàng run lên.

Cảm thấy hoang mang, tôi bối rối hỏi:

- Cậu bận tâm chuyện gì vậy?

Kotobuki vẫn khóc thút thít như một đứa bé, sau đó cô nàng nói bằng giọng yếu ớt, tay vẫn che lấy mặt.

- D-Dạo gần đây Inoue... thường xuyên đi muộn về sớm, giờ nghỉ trưa cậu cũng vội vàng chạy đi đâu đó... cậu còn bàn tán gì đó với chị Tooko và Takeda... tôi đoán là... ba người đang nói về Akutagawa nhưng lại không muốn người khác biết nên mới làm vậy... ít nhất thì... tôi cũng nhận ra được điều đó. Tôi... không phải như mọi người vẫn nghĩ... ai cũng cho rằng tôi rất mạnh mẽ, nhưng sự thật không phải vậy... M-Mặc dù... Takeda có vẻ cũng nhận ra rồi... nhưng mà tôi lại bị Inoue ghét... Inoue chưa từng một lần thật lòng muốn nói chuyện với tôi...

Ngực tôi thất lại.

Chắc chắn Kotobuki đã cảm thấy rất lo lắng khi nghĩ mình bị cho ra rìa. Cho dù bề ngoài cô nàng tỏ ra rất kiên cường, thế nhưng bên trong thâm tâm, Kotobuki vẫn bị tổn thương bởi điều đó.

- Xin lỗi, tôi đã không chú ý tới tâm tình của cậu. Nhưng mà, tôi không hề ghét Kotobuki, tôi nói thật đấy.

- Cậu... là đồ ngốc...

Kotobuki ngẩng đầu lên và nói liên tục bằng giọng nghẹn ngào.

- Đồ ngốc, ngốc ngốc... cậu là đồ ngốc, Inoue là đồ ngốc...

Từ khuôn mặt đầm nước mắt của cô nàng, tôi không biết cô nàng đang khóc vì xúc động hay tức giận, đang mạnh mẽ hay yếu đuối.

- Tôi không biết mình đã làm gì, nhưng... xin lỗi cậu!

- Không biết thì đừng có xin lỗi. Tôi ghét nhất Inoue như vậy. Với ai cậu cũng dịu dàng, hòa nhã, nhưng cậu lại chưa từng thật tâm đối xử với ai, tôi ghét

cậu như vậy...và cũng rất buồn... Hồi cấp hai cậu đâu có như thế... lúc đó Inoue đã cười rất vui vẻ mà...

Tôi giật mình hỏi lại:

- Cậu biết tôi từ hồi cấp hai sao? Tôi nhớ ở bệnh viện cậu cũng từng nhắc đến chuyện này.

Kotobuki nhìn tôi như thể muốn nói nhưng lại thôi. Nét mặt không chút đề phòng chẳng khác nào một đứa bé của cô nàng níu chặt lấy tim tôi, tôi có cảm giác như tim mình đã ngừng đập trong thoáng chốc.

Cả gian sảnh tập rơi vào im lặng.

“... Tôi”, cuối cùng, Kotobuki cũng mở miệng nói lí nhí, hai má cô nàng đỏ rục, “Hồi cấp hai, tôi từng gặp Inoue.”

- Thật xin lỗi, nhưng mà cậu gặp tôi ở đâu vậy?

Kotobuki khẽ cắn môi và rũ tôi mắt xuống.

- Inoue chắc chắn không còn nhớ đâu. Nhưng mà đối với tôi, lần gặp mặt đó rất đặc biệt. Thế nên sau lần đó, tôi vẫn đi gặp Inoue. Mỗi ngày, mỗi ngày, trong suốt cả mùa đông đó, không biết bao nhiêu lần...

Tôi không hiểu. Mỗi ngày ư? Rốt cuộc là ở đâu? Tại sao tôi lại không thể nhớ ra chuyện mình từng gặp Kotobuki chứ?

- Khi đó Inoue lúc nào cũng rất vui vẻ. Nụ cười của cậu thật hạnh phúc. Lúc nào bên cạnh cậu cũng có cô gái đó...

Tôi cảm giác như mình vừa bị ai đó đột nhiên quất một roi vào người. Kotobuki ngẩng đầu lên.

- Cô gái đó luôn luôn đi cùng với Inoue. Trong mắt Inoue cũng chỉ có mỗi hình ảnh của cô gái đó, chỉ cần nhìn thấy cô ấy, cậu lại cười thật vui vẻ.

Tuy nhiên, khi lên cấp ba và gặp lại Inoue, tôi lại chưa lần nào thấy cậu vui vẻ cả. Cậu chưa từng thật lòng tiếp cận ai, thế nhưng bề ngoài cậu vẫn cười đùa, vẫn vờ tỏ ra vui vẻ. Tôi không cam lòng... rõ ràng cuối cùng tôi cũng được gặp lại Inoue, vậy mà Inoue bây giờ lại không còn là Inoue ngày xưa nữa rồi.

Làm sao bây giờ, tôi không thể thờ được.

Những lời của Kotobuki như những vòng xiềng xích quấn quanh cổ tôi. Nhịp tim tôi tăng nhanh, ngón tay bắt đầu co giật, đầu quay mòng mòng.

“Nó” lại tới rồi.

Làm sao giờ, làm sao bây giờ.

Kotobuki nhíu mày trông như sắp khóc.

- Lúc đó, khi tôi nhìn thấy Sarashina gào lên bên cạnh anh Igarashi đang gục trong vũng máu: “Là do cô ta!”, tôi cứ ngỡ mình như đang nhìn thấy bản thân. Trong thâm tâm, tôi vẫn cho rằng vì cô gái đó mà Inoue mới thay đổi, cho nên tôi rất hận cô ta. Bởi vì cô ta... Bởi vì Inoue Miu cho nên Inoue mới không thể cười vui vẻ được nữa! Đúng không, Inoue, tôi nói đúng không? Cô-gái-vẫn-luôn-đi-cùng-Inoue-lúc-đó-chính-là-tác-giả-Inoue-Miu-đúng-không?

Lớp xích đang quấn quanh cổ tôi lại và thắt chặt hơn! Nó siết vào da thịt tôi, đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, âm thanh của thế giới xung quanh tôi dần dần biến mất.

Tại sao Kotobuki lại nhắc tới Miu vào lúc này chứ!

Cuối cùng thì Kotobuki cũng nhận ra sự khác lạ đang diễn ra trên cơ thể tôi.

- I-Inoue...?

Hơi thở của tôi càng lúc càng trở nên khó khăn, tôi không thể đứng được nữa. Cảnh vật trước mắt tôi mờ lung, tôi khuỵu gối xuống sân khấu.

- Xin lỗi, tôi đến muộn.

- Chào anh Konoha, chào chị Nanase.

Đúng lúc này, Akutagawa và Takeda cùng nhau bước vào sảnh tập.

- Hi hi, lúc này em gặp anh Akutagawa trên đường nên đi cùng anh ấy tới đây luôn. Ồ? Anh Konoha, sao anh chảy nhiều mồ hôi thế? Sắc mặt anh trông kém quá.

Tôi ôm lấy ngực và hít thở thật sâu, sau đó tôi cố gắng trả lời.

- ...Tại trong phòng nóng quá thôi. Anh không sao rồi.

Tôi có thể cảm nhận qua lòng bàn tay nhịp tim của mình vẫn còn đập rất nhanh, tuy nhiên, âm thanh đã bắt đầu quay lại, tôi cuối cùng cũng có thể đứng

dậy. Mặc dù vậy, đầu tôi vẫn đau nhói từng cơn, như thể chỉ cần tôi lơ là một chút thì “nó” sẽ lại phát tác trở lại.

Trông Kotobuki có vẻ hối hận vì đã thổ lộ cảm xúc, cô nàng cắn môi ngoảnh đầu đi và cố gắng không nhìn về phía tôi.

- Xin lỗi~i, chị bạn chuẩn bị cho gian hàng cơm cà ri của lớp.

Chị Tooko chạy vội vào sảnh tập, hai bím tóc dài lắc lư theo nhịp chân.

Sau khi toàn bộ thành viên đã đến đông đủ, chúng tôi bắt đầu buổi diễn tập cuối cùng.

“Giọng nghe hay quá nhỉ.”

“Đó chắc chắn là giọng nói của nàng ấy.”

“Nếu vậy thì cậu đúng là một người may mắn rồi.”

Nojima và Oomiya đang nói chuyện với nhau.

Những lời Kotobuki vừa nói vẫn lớn vồn trong đầu tôi.

... Tôi vẫn cho rằng vì cô gái đó mà Inoue mới thay đổi nên tôi rất hận cô ta.

... Đúng không, Inoue, tôi nói đúng không? Cô-gái-vẫn-luôn-đi-cùng-Inoue-lúc-đó-chính-là-tác-giả-Inoue- Miu-đúng-không?

Tôi không rõ tại sao Kotobuki lại hiểu nhầm Miu là Inoue Miu, nhưng mà rõ ràng là Kotobuki có biết về chuyện của tôi và Miu.

Cô nàng biết một “tôi” khác với tôi hiện tại, “tôi” - người đã luôn dõi theo Miu với ánh mắt ái mộ, người chỉ cần được ở bên cạnh Miu cũng đã cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc như một thằng ngốc.

Tất cả những kí ức về thời trung học của tôi đều có Miu trong đó.

Trong gian phòng học buổi sáng, hành lang giờ nghỉ trưa, con đường về nhà nhuộm ánh chiều tà, cửa hàng bách hóa mà chúng tôi thường ghé thăm trên đường về, cửa tiệm takoyaki*, công viên pháp phối lá cây rẻ quạt, thư viện cũ kĩ, cửa hàng thời trang mà cậu ấy kéo tôi vào... Ở nơi nào cũng có hình bóng của Miu. Lúc nào Miu với mái tóc đuôi ngựa cũng nhìn tôi và nở nụ cười tinh nghịch.

... Konoha rất đặc biệt, cho nên mình sẽ nói cho Konoha biết giấc mộng của mình.

... Mình sẽ trở thành một tác giả. Mình sẽ khiến rất nhiều người đọc sách của mình. Và nếu họ có thể cảm nhận hạnh phúc vì điều đó, mình sẽ rất vui.

... Tiểu thuyết mà mình đang viết sắp hoàn thành rồi. Mình sẽ để Konoha là người đầu tiên đọc nó.

... Hi hi, mặt cậu đỏ lên rồi kìa, sao thế Konoha? Cậu đang nghĩ gì vậy? Đừng giấu mình, nếu không mình sẽ giận đấy, hiểu chứ? Nói cho mình biết, Konoha đang nghĩ gì, nói cho mình biết toàn bộ. Hãy nói cho mình biết toàn ~ bộ những tâm sự của Konoha đi.

Thế nhưng, vào một ngày, đột nhiên Miu lại nhìn tôi bằng ánh mắt sắc nhọn.

Cậu ấy không để ý tới tôi, cậu ấy tiếp tục tránh né tôi, cuối cùng, cậu ấy nở một nụ cười và nói: *"Konoha, cậu nhất định sẽ không hiểu được đâu"*, rồi cậu ấy gieo mình xuống từ sân thượng trước mắt tôi.

Hình ảnh Miu lúc đó cùng hình ảnh Sarashina nở nụ cười trước khi lấy dao cắt vào cổ ở thư viện chồng lên nhau và tràn ngập trong đầu tôi.

... Cuối cùng thì... cậu cũng trả lời mình rồi.

Máu tươi phun ra.

Akutagawa sững sờ mở to hai mắt.

... Nếu cậu sớm... nói cho mình... thì tốt rồi... mình ngốc lắm... mình sẽ không hiểu được đâu...

... Mình xin lỗi...

Ngực tôi thất lại, cổ họng bắt đầu nóng lên.

Tôi muốn xóa đi những hình ảnh đó, nhưng cho dù tôi có cố gắng đến thế nào đi chăng nữa thì khuôn mặt của Miu, của Sarashina, của Akutagawa vẫn lớn vờn trong đầu tôi. Tất cả họ đều trông thật tuyệt vọng, thật bi thương.

Chúng tôi đã làm sai điều gì sao?

Akutagawa không hề có ý định làm tổn thương Sarashina, cậu ấy chỉ muốn chuộc lại những lỗi lầm trong quá khứ mà thôi. Sarashina cũng vậy, bạn ấy chỉ một mực nhớ thương Akutagawa mà thôi.

Vậy mà... tại sao những chuyện đó lại là sai lầm chứ?

Chẳng lẽ tôi từng vô tình làm tổn thương Miu sao? Chẳng lẽ tôi từng làm sai điều gì đó, ở một nơi nào đó sao?

Chính vì vậy nên Miu mới ghét tôi, cho nên cậu ấy mới nhảy xuống từ sân thượng sao?

... Mỗi lần Kazushi mời mình đi chơi, mình đều diện bộ đồ đẹp nhất, vui mừng tung tăng đến chỗ hẹn sớm trước 10 phút.

Akutagawa - người luôn bắt bản thân phải trở thành một người thông minh thành thật - đã rất khó xử khi bị kẹt giữa người đàn anh cậu ấy tôn trọng và cô gái cậu ấy từng làm tổn thương trong quá khứ.

Và khi cậu ấy biết được hành động mà cậu ấy lựa chọn lại đưa đến một bất hạnh lớn hơn nữa, Akutagawa đã rất đau khổ và tuyệt vọng, ngay cả lòng ngực của tôi cũng như bị đâm xuyên bởi nỗi đau đó.

Trên sân khấu, Akutagawa và Kotobuki đang diễn trích đoạn cao trào khi Oomiya và Sugiko trao thư từ. Tôi đứng nép vào một góc của sân khấu nhìn chăm chú vào hai người họ, trong lòng tôi thứ gì đó đang gào thét.

“Oomiya, xin chàng hãy nhìn em với tư cách một người con gái, hãy đối xử với em như một con người độc lập.”

“Xin chàng đừng dùng tảng đá mang tên tình bạn đập nát nguyện vọng này của em.”

Trông Akutagawa rất khổ sở, khuôn mặt cậu ấy nhăn nhúm, hàm răng cắn chặt lại, mồ hôi chảy dọc xuống trán.

Chỉ cần cậu ấy mở miệng ra và đáp lại lời thỉnh cầu này, sẽ có rất nhiều thứ thay đổi.

Hơn nữa, không ai đảm bảo được quyết định mà cậu ấy lựa chọn sau khi trầm trọc suy nghĩ là chính xác.

... Lần nào... Lần nào cũng là như thế này! Lần nào tôi cũng sai lầm! Tôi đã thề là mình sẽ không phạm sai lầm nữa rồi!

... Tôi lại sai lầm nữa rồi...! Giống như lúc còn học tiểu học, tôi vẫn ngu xuẩn như vậy... Cứu cậu ấy... Hãy cứu Sarashina...!

Gút mắc của Oomiya chồng lên nỗi đau của Akutagawa, phía trên đó cũng dần chồng chất lên sự thống khổ của bản thân tôi.

Tại sao lại làm người khác tổn thương.

Tại sao lại phá vỡ mối quan hệ với người khác.

...Tại sao Kazushi lại nói với mình là cậu muốn chúng ta chia tay chứ?

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

... Mình đã rất cố gắng. Mình vẫn luôn thích Kazushi mà.

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

“Ta đang suy nghĩ liệu mình nên gửi đi bức thư này hay không. Ta vốn cho rằng mình thật sự không nên gửi. Thế nhưng...”

Lời thoại dừng lại.

Mồ hôi chạy dọc theo khuôn mặt của Akutagawa. Bờ môi khô khốc của cậu ấy run rẩy mà không phát ra âm thanh nào. Cậu ấy đứng yên ở đó, không hề cử động.

Tại sao chứ, rõ ràng đau đớn đến vậy, tại sao cậu ấy vẫn muốn tiếp tục diễn chứ?

Chẳng lẽ cậu ấy muốn tự khiến bản thân tổn thương đến vậy sao?

Nếu như lựa chọn đó lại sai lầm thì cậu ấy sẽ thế nào?

Nếu như cậu ấy lại làm tổn thương ai đó!

Nếu như cậu ấy lại phá vỡ thứ gì đó!

Cổ họng tôi co thắt, mồ hôi lạnh túa ra, toàn thân tôi đau đớn như thể bị chia ra làm hai, tôi không nhận được nữa, tôi nắm chặt hai nắm đấm và hét lên:

- Đủ rồi, dừng lại đi! Đã quá đủ rồi! Tại sao phải đau khổ thế này chứ!

Akutagawa và Kotobuki, cả chị Tooko và Takeda đang đứng ở một góc khác của sân khấu cùng quay lại nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc.

Một bầu không khí im lặng căng cứng bao trùm gian sảnh tập, tôi tiếp tục nói bằng giọng run run:

- Chỉ là một cái lễ hội trường thôi mà. Ngay từ đầu cũng đâu có ai hứng thú với nó đâu. Quá đủ rồi, ngày mai tôi sẽ không tham gia vở kịch.

Đầu tôi đau như bị lửa thiêu, cổ họng tôi như có thứ gì đó nóng bỏng đang muốn trào ra. Tôi nhảy xuống sân khấu, với tay cầm lấy cặp sách để trên hàng ghế khán giả rồi bước nhanh về phía cửa.

- Khoan đã, anh Konoha, anh sao vậy!? Ngày mai anh sẽ không lên sân khấu thật sao?

Takeda chạy theo níu tôi lại.

Tôi lấy tay khế đẩy cô bé ra rồi nói trong khi vẫn cúi đầu.

- Anh xin lỗi.

Sau đó, như thể đang chạy trốn điều gì đó, tôi bỏ lại sảnh tập sau lưng.

Sau khi về đến nhà, tôi rúc mình vào trong chăn, cổ họng tôi run rẩy, tôi cố gắng lập đi lập lại những nhịp hô hấp ngăn ngủi. Những ngón tay của tôi co rút, âm thanh phát ra từ cổ họng tôi nghe cứ như của một cây sáo bị hỏng. Còn đầu tôi thì đau nhói từng cơn như thể có hai tấm sắt nặng nề đang kẹp lấy nó từ hai bên.

Tại sao tôi lại yếu đuối, vô dụng, ngu xuẩn đến thế chứ?

Mỗi lần xảy ra chuyện gì, cơ thể của tôi đều mất đi khả năng hoạt động bình thường, tôi sẽ lại phun ra những câu nói trẻ con và chạy trốn.

Akutagawa, Takeda và Kotobuki sẽ nghĩ như thế nào về tôi. Còn cả chị Tooko nữa...

Đau quá, tôi không thở được. Thật kém cỏi, tôi thật kém cỏi. Tôi là một kẻ ngu xuẩn kém cỏi.

Rốt cuộc đôi khi nào tôi mới có thể bình thường trở lại đây, tôi sẽ sống cả đời như thế này sao?

Miu!

Miu!

Miu!

Tại sao mình lại không thể quên được cậu!?

Phía dưới đôi mắt nhắm chặt của tôi lần lượt trôi nổi những lời thoại của Nojima, của Oomiya và của Sugiko. Trong bóng tối vĩnh hằng, từng con chữ đỏ

tươi như máu này rơi xuống những xiềng xích đang quấn quanh người tôi.

“Người ta thường nói những người thật sự yêu thương sẽ không thể nào chấp nhận việc bị thất tình được.”

“Điều đó quá bi thảm, bi thảm đến mức họ không thể chịu nổi.”

“Chỉ riêng việc nằm mơ thấy người con gái đó và không biết nên làm gì với nàng cũng khiến ta đau lòng, cho nên ta nghĩ mình sẽ thật sự không chịu đựng được điều gọi là thất tình.”

“Ông trời ơi, ta sẽ cẩn thận, ta sẽ làm tất cả những điều mà bản thân có thể. Thế nên xin ngài, xin ngài hãy đáp ứng nguyện vọng duy nhất này của ta.”

“Van xin ngài. Xin ngài hãy trao Sugiko cho ta. Xin ngài đừng cướp Sugiko khỏi tay ta.”

“Tôi chúc cậu được hạnh phúc.”

“Em thật sự không chịu được việc ở bên cạnh Nojima hơn một giờ đồng hồ.”

“Tôi không thể cướp đi người con gái mà bạn thân tôi yêu nhất.”

“Cho dù có chết em cũng sẽ không làm vợ của Nojima.”

Quá nhiều con chữ.

Quá nhiều ngôn từ.

Những câu nói đau khổ.

Những câu nói đắng chát.

Những câu nói như khiến lòng người nứt toác ra.

...Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Nếu như chưa từng yêu mến cậu.

Nếu như chưa từng gặp gỡ cậu.

Nếu thật sự như vậy, có lẽ mình sẽ không biết đến nỗi lạnh lẽo, sợ hãi và đau thương như bị ném trong bóng tối cô độc này.

Tôi không muốn đến gần bất kì ai nữa.

Tôi không muốn có loại cảm xúc này nữa.

Em gái Maika chạy vào phòng gọi tôi:

- Anh Konoha ơi, ăn cơm thôi.

- Anh Konoha, anh không khỏe à?

Tôi nói với em gái đang méo mào: “Nói với mẹ anh ăn rồi, anh không ăn nữa đâu”, sau đó tôi kéo chăn trùm qua đầu và co người rúc vào giường.

Chắc chắn tôi lại khiến mẹ lo lắng nữa rồi.

Tôi căm ghét sự trẻ con của bản thân, tôi cảm thấy mình thật thảm hại, thế nhưng ngoài việc vò đầu bứt tóc và thở dài ra, tôi lại chẳng thể làm được gì khác cả.

Tôi có lẽ đã nằm trên giường khoảng bốn tiếng đồng hồ.

Khi hô hấp của tôi cuối cùng cũng bình thường trở lại, bên trong phòng đã phủ khắp một màu tối đen như mực, ngoài trời đang mưa.

Tôi có thể nghe thấy tiếng mưa rơi lạnh lẽo.

Vẫn nằm trên giường, tôi ngược mắt nhìn ra cửa sổ, ở những chỗ nước mưa đọng lại đang có ánh sáng lấp lờ.

Tôi cố dựng cơ thể nặng trĩu của mình dậy và đi về phía cửa sổ để khép lại màn cửa. Khi nhìn ra bên ngoài tôi có thể thấy được ánh đèn le lói từ cửa sổ và cửa trước của nhà hàng xóm đang hắt những tia sáng nhàn nhạt xuống con đường và kiến trúc xung quanh.

Giữa khung cảnh này đột nhiên nở rộ một đóa hoa màu đỏ thắm.

Có ai đó đang đứng ở một góc đường và ngược lên nhìn về phía nhà tôi.

Đó là một cô gái mặc đồng phục trường chúng tôi, trên tay cầm một chiếc ô màu đỏ.

- ...Kotobuki.

Tôi giật mình và vội chạy ra khỏi phòng. Sau đó tôi rón rén bước xuống cầu thang để không khiến người nhà nhận ra, rồi tôi mở cửa trước và đi ra ngoài.

- ...Xin lỗi.

Âm thanh yếu đuối của cô nàng như hòa tan cùng với tiếng mưa.

- Tôi biết là vì tôi nên Inoue mới tức giận, bởi vì tôi đã nói ra chuyện của cô gái đó... tôi xin tôi thật sự không biết mình nên làm gì...

- Đó không phải là lỗi của cậu, Kotobuki.

Tôi nói bằng giọng khàn khàn. Bởi lẽ đã sức cùng lực kiệt, tôi chẳng còn hơi sức đâu để chọn lựa những từ ngữ ôn hòa nữa.

- Nhưng mà...

Toàn thân Kotobuki co lại.

- Thật sự... chuyện này không liên quan gì tới Kotobuki cả. Thế nên xin cậu đi về đi, được không?

Kotobuki ngẩng đầu lên. Ánh mắt cô nàng trông rất buồn, cứ như thể những lời tôi vừa nói đã làm Kotobuki tổn thương, điều này lại càng khiến ngực tôi đau nhói lên.

“Tôi xin lỗi...”, sau khi khẽ bỏ lại những lời này, Kotobuki bước nhanh rời đi. Nhìn vải đồng phục trên bả vai và lưng của cô nàng chuyển màu vì ướt đầm nước, tôi biết Kotobuki đã đứng trong mưa rất lâu.

Ngực tôi lại trở nên khó chịu, tôi cảm giác dường như mình lại sắp không thở được... Vậy nên tôi cảm bản thân nghĩ thêm gì nữa và quay trở vào nhà.

Khi tôi nhẹ đẩy cửa trước và chuẩn bị bước lên cầu thang, mẹ bước ra từ phòng khách.

- Cu anh à...? Con không sao chứ?

Mẹ hỏi tôi với vẻ lo lắng.

- Con không sao rồi mẹ.

- Mẹ có để phần cơm cho con đấy. Nước tắm cũng vẫn còn ấm.

Tôi định mở miệng nói mình không muốn ăn, thế nhưng ánh mắt bi thương của Kotobuki lại hiện lên trong đầu và khiến ngực tôi thắt lại. Sau khi im lặng một lúc, tôi nói:

- Cảm ơn mẹ. Tắm xong con sẽ ăn.

Bữa cơm tối muộn như ghen trong cổ họng của tôi, tôi chẳng còn biết mình đang ăn gì nữa. Tuy nhiên, tôi vẫn nuốt xuống miếng cuối cùng và mang chén bát đi rửa trước khi quay trở lại phòng riêng.

Cho dù đã tắt đèn và nằm trên giường, tôi vẫn không thể ngủ được, tôi lắng tai nghe tiếng mưa rơi lạnh lẽo bên ngoài.

Tôi không muốn làm người khác tổn thương, tôi cũng chẳng muốn bị ai làm tổn thương nữa, thế nhưng tôi vẫn khiến Kotobuki bị tổn thương... Và rồi, vết thương đó lại quay trở về với tôi.

Có lẽ con người sẽ không thể tiếp tục sống sót nếu không làm tổn thương ai đó. Có lẽ nhân loại là một sinh vật rất ngu ngốc.

Tôi đã nói ra những lời rất quá đáng với Kotobuki...

Tôi không biết mình nên làm thế nào để có thể đối mặt với Akutagawa, với Takeda và với chị Tooko.

Vỡ kịch cho lễ hội trường sẽ ra sao đây.

Mà nghĩ lại thì... hôm nay chị Tooko không gọi điện thoại tới... vừa nghĩ như vậy, ý thức của tôi vừa hòa vào bóng tối lầy lội như một vũng bùn.

Sarashina xuất viện rồi.

Mẹ à, kể từ khi đó, con chưa từng một lần đi gặp cậu ấy.

Con không còn phán đoán được liệu mình có nên đi gặp cậu ấy hay không, liệu mình có nên xin lỗi hay là cứ bỏ mặc mọi chuyện như vậy.

Con đã làm cậu ấy tổn thương. Không chỉ thể xác, mà cả tinh thần... Kể từ cái ngày đó sáu năm về trước, con vẫn luôn khiến cậu ấy bị tổn thương. Vậy mà con còn nghĩ là mình sẽ trở thành một người thành thật.

Mẹ à. Bây giờ thì ngay cả ý nghĩa của cái từ thành thật con cũng không thể hiểu nữa rồi. Thành thật rốt cuộc là gì? Như thế nào thì mới là thành thật? Người ta liệu có thể thành thật với một người và không thành thật với một người khác không?

Con không biết. Rốt cuộc điều gì mới là đúng, cái gì mới là điều mà con nên làm? Con nên lựa chọn ai?

Hôm nay con đã không thể mở lá thư mà cô gái đó gửi tới cho con.

Tại sao con lại từng có ý nghĩ ngạo mạn rằng một kẻ như mình sẽ có thể cứu giúp cô ấy chứ?

Mẹ à, con của mẹ là một kẻ ngu xuẩn.

Tái bút:

Vở kịch cho lễ hội trường có lẽ sẽ bị hủy. Con nhất định cũng đã khiến Inoue bị tổn thương.

Chương 7:

Tâm nguyện của “Cô gái văn chương”

Lúc tỉnh dậy, đầu tôi vẫn nặng như chì.

Tôi ngược mắt nhìn sang chiếc đồng hồ đặt cạnh gối.

Đến lúc phải dậy rồi...

Tuy nhiên tôi lại không muốn đến trường, không muốn tham gia vở kịch nào cả.

Giống như hồi còn học cấp hai, tôi muốn ở nhà rúc vào trong phòng và khóc thút thít, nhưng khi nghĩ tới việc sẽ làm cho người thân lo lắng, tôi đành bò ra khỏi chăn.

- Con dậy rồi à cu anh. Ăn sáng nhé?

- ...Dạ.

Tương tự ngày hôm qua, tôi hoàn toàn không nếm được vị của thịt xông khói, trứng ốp-la, bánh mì nướng trát mứt táo, súp ngô và nước sinh tố rau quả trong bữa sáng.

- Con đi học đây.

Tôi vác cặp lên vai và đi tới cửa trước.

Hay là mình đi chỗ nào đó chơi đi. Xem phim... hoặc là quán cà phê internet cũng được...

Trong lúc tôi còn đang vừa bước đi vừa suy nghĩ như vậy...

- Chào em, Konoha.

Bầu không khí buổi sáng mang theo chút hơi lạnh từ cơn mưa đêm qua, từ trên nền trời trong xanh, những tia nắng ấm áp chiếu xuống.

Chị Tooko đứng trên con đường vẫn còn đọng lại mùi nước mưa nhàn nhạt, tay cầm thi tập của Robert Browning, chị ấy nhìn tôi và nở một nụ cười rạng rỡ.

- Chị tới đón em nè, chúng ta tới trường thôi.

Nét mặt của chị Tooko bây giờ trông chẳng khác gì cái dạo tôi mới lên cấp

ba, lúc đó là lúc tôi vừa mới bị chị ấy cưỡng ép gia nhập câu lạc bộ Văn học, vì không để tôi chuồn giờ sinh hoạt, mỗi ngày chị ấy đều chạy đến lớp tôi.

Đó là một khuôn mặt dịu dàng, nhưng cũng rất rạng rỡ.

... Đến giờ sinh hoạt câu lạc bộ rồi, Konoha ơi.

Chị Tooko khép lại thi tập rồi chạy về phía tôi. Hai bím tóc dài như đuôi mèo của chị ấy nảy lên theo từng bước chạy.

Rồi chị ấy nghiêng đầu ngược lên nhìn tôi với ánh mắt dí dỏm, cứ như thể hôm qua chưa từng xảy ra chuyện gì, cổ họng tôi nóng lên, ngực tôi nghẹn lại.

- ...Chị thật lắm chuyện.

Tôi cố kìm nén cảm xúc đang trào lên trong lòng và nói bằng giọng run run:

- Lúc nào cũng thế, lúc nào chị cũng lắm chuyện như vậy. Em đã nói là em không muốn, em không muốn tham gia vở kịch nữa. Hơn nữa đối với Akutagawa thì như vậy cũng sẽ tốt hơn.

Nhìn tôi bướng bỉnh chẳng khác nào một đứa bé, chị Tooko hỏi lại, nét mặt chị ấy hiền từ như một người mẹ.

- Việc Konoha từ chối tham gia vở kịch là vì không muốn nhìn thấy Akutagawa phải đau khổ nữa? Hay là vì chính Konoha đang cảm thấy đau khổ?

- Cả hai.

Lông mày chị Tooko hơi rũ xuống.

- Vậy sao... nhưng mà, nếu cứ như thế này thì sự đau khổ của Konoha và Akutagawa sẽ mãi mãi không chấm dứt được.

- Kệ nó... em thà như vậy còn hơn là phải làm chuyện dư thừa để rồi thất bại và còn đau khổ hơn bây giờ.

Chị Tooko trông càng buồn hơn.

Đó là nét mặt lo lắng xen lẫn bi thương mà mỗi lần nhìn thấy tôi đều cảm thấy không thể chịu đựng được.

- Hôm qua, sau khi Konoha đi về, mặc dù Akutagawa không nói gì cả, nhưng trông em ấy rất khó xử. Konoha không thấy hiện tại Akutagawa đang rất cần một bàn tay trợ giúp sao.

- Em không làm được. Ngay cả chuyện của em, em cũng chẳng thể tự giải quyết.

Nhìn thấy tôi cúi đầu, cả người run rẩy, chị Tooko nói tiếp, giọng nói trong veo như nước của chị ấy mang theo chút đau xót.

- Konoha biết không... chị đã rất vui khi chứng kiến Konoha sau khi lên lớp 11 bắt đầu nói chuyện với Akutagawa. Lúc đó, chị thầm nghĩ trong đầu rằng: “Ôi, tốt quá, Konoha rốt cuộc cũng có bạn rồi”. Chị thật sự đã rất vui, hồi lớp 10, Konoha chưa từng chủ động thân thiết với ai cả, lúc nào Konoha cũng giữ khoảng cách với những người xung quanh, chẳng khác gì xã giao cả.

Chị vẫn luôn hi vọng Konoha sẽ có thể làm bạn với ai đó.

Bởi vì sang năm là chị tốt nghiệp rồi, chị sẽ không thể ở bên cạnh Konoha được nữa. Đến lúc đó câu lạc bộ Văn học sẽ chỉ còn lại một mình Konoha...

Việc chị Tooko cứ khẳng khẳng muốn tìm thêm thành viên không phải chỉ vì lo lắng cho sự tồn vong của câu lạc bộ, mà còn vì lo lắng cho tôi sao?

Cả việc chị ấy cao hứng đến vậy khi Akutagawa đồng ý tham gia vở kịch cũng là vì không muốn bỏ lại tôi một mình khi chị ấy đã rời khỏi câu lạc bộ sao...

Giọng nói dịu dàng của chị Tooko khiến hai mắt tôi cay xè, tôi vội vàng chớp chớp mắt để ngăn mình khóc.

- Chị thật sự, thật sự là đồ lắm chuyện. Chị toàn nói ra những điều tùy hứng, lúc nào chị cũng sai khiến em làm hết việc này việc khác... Em không muốn có bạn bè gì cả, em không muốn thân thiết với ai cả. Một mối quan hệ mãi mãi tốt đẹp chỉ tồn tại trong truyện cổ tích, một khi tin tưởng vào nó và bị phản bội, người ta sẽ chỉ càng đau khổ hơn mà thôi.

Nếu một mối quan hệ nhất định sẽ tan vỡ, thà rằng ngay từ đầu không cần đến nó.

Với Akutagawa cũng thế... em chỉ muốn quan hệ giữa chúng em giữ nguyên ở mức thoải mái như lúc trước mà thôi. Thế nhưng chị Tooko lại nhiều chuyện kéo cậu ấy đến diễn kịch, lại còn thừa hơi điều tra chuyện của cậu ấy... vì chị Tooko mà em mới phải biết quá nhiều điều mà em không muốn biết...

Tôi bây giờ chẳng khác gì cô Momoki đang đùn đẩy trách nhiệm cho Akutagawa. Nếu tiếp tục nói, tôi sẽ khiến chị Tooko bị tổn thương. Tôi không chịu nổi tính trẻ con của mình nữa, tôi không chịu nổi bất kì điều gì nữa.

- ...Em không muốn biết gì cả... Em không muốn đến gần ai cả... em thà rằng chưa từng gặp gỡ họ...

Miu, và cả Akutagawa cũng thế, tôi thà chưa từng gặp gỡ hai người đó.

Hai hàng lông mày của chị Tooko rũ xuống, chị ấy nhìn tôi với ánh mắt bi thương.

Không được, tôi không được nói thêm gì nữa...

Nhìn thấy tôi im lặng cúi đầu, chị Tooko hỏi tôi:

- Vậy Konoha có hi vọng chưa từng gặp chị không?

Tôi ngẩng đầu lên, cặp mắt đen lay láy của chị ấy vẫn đang nhìn thẳng vào tôi.

Ngực tôi như bị đâm một nhát, khóe mắt nóng lên, cổ họng run rẩy.

- ...Chị Tooko chơi xấu.

Đúng thế. Chị ấy đang chơi xấu.

Sao chị ấy có thể hỏi tôi một câu giả hoạt như thế chứ.

Những nụ cười, sự dịu dàng, lời nói mà chị Tooko đã thể hiện cho tôi thấy từ trước đến nay lần lượt tái hiện. Trong lòng ngực tôi, cảm xúc nóng bỏng lúc nãy lại trỗi dậy.

Sau khi mùa đông dài đằng đẵng kết thúc... Dưới tán cây mộc liên nở hoa trắng xóa trong trường học, tôi đã gặp chị Tooko.

... Chị tên Amano Tooko, học lớp 11-H. Như em chứng kiến, chị là một “Cô gái văn chương”.

...Nào Konoha, chủ đề hôm nay là “Dưa hấu”, “Shinkansen” và “Bình ga”. Thời hạn là đúng 50 phút. Hãy viết cho chị một câu chuyện cực kì ngọt ngào nhé! Được rồi, bắt đầu!

... Uiii, câu chuyện này cay quá Konoha ơi.

... Đã nói chị không phải yêu quái mà. Chị chỉ là một “Cô gái văn chương”

thôi.

Chị Tooko là đồ hồng hách, không chịu nghĩ trước nghĩ sau, nhai giấy rau rầu chẳng hợp thói thường... lúc nào cũng sai khiến người ta làm hết việc này tới việc khác... bắt tôi chuẩn bị điểm tâm cho chị ấy... tôi rõ ràng không muốn viết tiểu thuyết nữa rồi, vậy mà ngày nào chị ấy cũng bắt tôi viết truyện tam đề, vừa kêu oai oái chua ngọt đắng cay vừa ăn sạch không chừa lại miếng nào...

Rõ ràng chị ấy tùy tiện ích kỉ như vậy, nhưng thỉnh thoảng chị Tooko lại nhìn tôi với ánh mắt lo lắng, nói với tôi những lời dịu dàng, ấm áp.

Tựa như Akutagawa chỉ khi đứng trước mẹ là không thể nói dối, tôi cũng không thể nói dối chị Tooko.

Bởi vì chị Tooko vẫn luôn nhìn tôi, chị ấy biết rõ sự yếu đuối và thảm hại của tôi.

Sự hèn nhát của tôi, sự ngu ngốc của tôi, chị Tooko biết tất cả những điều đó.

Thế nên chỉ có chị Tooko là tôi không thể nói dối được.

Vậy mà chị ấy còn chơi xấu như vậy, chị ấy lại còn hỏi tôi liệu tôi có hi vọng mình chưa từng gặp chị ấy không.

Rõ ràng chị ấy đã sớm biết câu trả lời rồi.

Chơi xấu! Chị Tooko chơi xấu!

Chị Tooko là đồ xấu xa!

- ...Chị chơi xấu, ai đời lại hỏi em câu đó chứ, chị biết câu trả lời của em rồi mà vẫn còn hỏi, chị Tooko chơi xấu...

Những giọt nước mắt mà tôi kìm nén từ nãy đến giờ rốt cục cũng trào ra, tôi vừa khóc vừa la lên: “Chơi xấu, chị Tooko là đồ xấu xa”, thấy vậy, chị Tooko bước về phía trước và duỗi ra bàn tay trắng nõn của mình ôm lấy hai má tôi. Cảm giác mát lạnh dịu dàng thấm vào da thịt tôi.

Cảm xúc trong tôi cuối cùng cũng được thả lỏng, tôi tiếp tục cúi đầu và khóc. Chị Tooko nhẹ nhàng đọc một lời thoại trong vở kịch:

“Em tin tưởng chàng. Em tin chàng sẽ giành được thắng lợi. Trên người chàng đâu đâu cũng hiển hiện sự thành thật và nghiêm túc. Những lúc chàng

cảm thấy cô đơn, em sẽ đi theo chàng. Vậy nên, xin chàng hãy tiếp tục vững bước đi trên con đường mà chàng tin tưởng. Con đường của chàng rất xa xôi, mọi người sẽ khinh miệt mà coi chàng là gã khờ. Nhưng mà đó là sứ mệnh chỉ một mình chàng sở hữu.”

Tôi nói bằng giọng đứt quãng:

- Đó... chỉ là vọng tưởng của Nojima, Sugiko chưa từng nói với anh ta những lời đó.

- Đúng vậy. Nhưng mà chị không phải vọng tưởng của Konoha.

Bàn tay đang đặt trên má tôi rời ra, rồi chị Tooko nắm lấy tay tôi. Sau đó, chị ấy áp tay tôi lên trái tim của chị ấy.

- Chị đang đứng ở đây, bằng xương bằng thịt.

Đôi mắt lạnh lợi của chị ấy nhìn thẳng vào tôi.

Nhịp tim chị Tooko dưới lớp áo đồng phục và áo lót truyền vào lòng bàn tay của tôi.

Ngực của chị ấy vừa phẳng vừa cứng, nhưng lại thật ấm áp, tôi có thể cảm nhận được minh chứng cho sự hiện hữu của chị ấy dưới lớp da thịt này.

Thình thịch... thình thịch...

Nước mắt tôi tiếp tục trào ra.

Cổ họng và ngực tôi như bị xé toang, nước mắt nóng bỏng tuôn ra từ khóe mắt tôi như của một chiếc vòi nước bị hỏng.

Trong khi cảm nhận tiếng tim đập của chị Tooko, tôi cuối cùng cũng nhận ra một điều.

Từ sau sự kiện với Miu, tôi đã quyết định mình sẽ không đến gần ai nữa, thế nhưng tôi vẫn luôn ở bên cạnh chị Tooko.

Mỗi lần tôi đứng trước mặt chị ấy và khóc lóc thảm hại để trút hết tâm sự thế này, mỗi lần cảm nhận sự ấm áp từ đôi tay của chị ấy như thế này, tôi lại có thể gượng dậy một lần nữa.

Tôi tuyệt đối không hi vọng mình chưa từng gặp chị Tooko.

- Nào, đừng khóc nữa. Đây, cho em mượn khăn của chị nè.

Bàn tay đang nắm lấy tay tôi khẽ tách ra, sau đó chị Tooko đưa cho tôi một chiếc khăn mùi soa màu lam nhạt. Tôi nhận lấy và áp nó lên mặt.

- ... Cái khăn này là em cho chị Tooko mượn mà.

- Hả!

- ... Ba tháng trước rồi.

- Ồ, v-vậy hả? Chị cũng không nhớ rõ lắm?

Chị Tooko lẩm bẩm với vẻ xấu hổ.

- Chờ em lau mặt xong chúng ta đến trường nhé?

Tôi rửa sạch khăn tay ở vòi nước trong trường rồi mới bước vào lớp.

Từ hôm qua, bên trong phòng học đã được trang trí lại thành một gian cửa tiệm cà phê manga, có bàn ghế, những quyển manga mà mọi người mang tới cũng được xếp lên giá sách. Bên cạnh đó là một bảng quảng cáo vẽ hình nhân vật anime.

- Akutagawa đi học chưa?

Khi hỏi một bạn cùng lớp như vậy, tôi nhận được câu trả lời: “Cậu ấy đang luyện tập buổi sáng ở câu lạc bộ Bắn cung rồi”.

Tôi đi đến sân tập của câu lạc bộ Bắn cung, ở đó, tôi nhìn thấy Akutagawa mặc hakama đang đứng một mình kéo cung nhắm vào bia.

Tay cậu ấy nắm chặt cánh cung, lưng duỗi thẳng, khuôn mặt chăm chú không chút biểu cảm nhìn chằm chằm vào hồng tâm, sau đó cậu ấy bắn ra một mũi tên.

Mũi tên sượt qua tấm bia và cắm vào thảm tatami dựng đằng sau, thấy thế, Akutagawa khẽ sở nhíu mày.

- Akutagawa.

Khi tôi cất tiếng gọi, hai mắt cậu ấy hơi mở lớn với vẻ kinh ngạc.

- Inoue...

- Xin lỗi ông vì chuyện hôm qua. Tôi vẫn đang lo nghĩ về một chuyện khác cho nên hôm qua mới không kiểm chế được mà bỏ chạy. Nhưng tôi sẽ không chạy trốn nữa. Thế nên hôm nay ông diễn kịch cùng tôi nhé? Chúng ta sẽ cùng đối mặt với nỗi sợ hãi của chính mình.

Cặp mắt của Akutagawa càng mở to hơn, cậu ấy nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi cũng ngẩng đầu lên và đối diện với Akutagawa.

Không hề sợ hãi, đường đường chính chính nhìn thẳng vào cậu ấy, cùng với một nụ cười.

Sự kinh ngạc trong mắt Akutagawa dần dần thay đổi thành quyết tâm.

- Tôi hiểu rồi.

Cuối cùng, cậu ấy gật đầu và cũng hơi mỉm cười.

Khoảng khắc ấy, tôi cảm giác như giữa chúng tôi vừa sinh ra một sự đồng cảm tươi mới, nó chảy vào phổi tôi cùng với bầu không khí buổi sáng trong vắt.

Sau khi Akutagawa thay đồng phục, chúng tôi trở lại lớp học, vừa bước vào lớp, tôi nghe thấy âm thanh xôn xao truyền vào tai.

Trong khi tôi còn đang nghi hoặc thì Mori - bạn thân của Kotobuki đã chạy về phía tôi.

- A, Inoue, không xong rồi! Nanase ngất xỉu, cậu ấy vừa được đưa tới phòng y tế, nghe nói là bị cảm lạnh! Cậu ấy sốt ghê lắm!

-Kotobuki á!?

Khi tôi và Akutagawa xông vào phòng y tế, chúng tôi thấy Kotobuki đang nằm trên giường, mặt cô nàng đỏ bừng, hơi thở khó khăn.

- Xin... Xin lỗi, Inoue. Tôi...

Cô nàng mếu máo nhìn tôi.

- ...Tôi sẽ vẫn tham gia vở kịch.

Nghe cô nàng gắng gượng nói đứt quãng như vậy, không hiểu sao ngực tôi thất lại.

- Đừng gắng sức. Cậu gọi người nhà tới chở về đi.

- Nhưng mà, nếu tôi về, vở kịch sẽ...

- Kotobuki không làm sai gì cả. Dù sao cũng vì tôi nên Kotobuki mới bị cảm lạnh.

Đúng thế, Kotobuki bị cảm lạnh là vì tôi hôm cô nàng đã đứng trong mưa nhiều giờ đồng hồ. Việc này hoàn toàn là trách nhiệm của tôi.

- Đừng lo, cứ giao vở kịch cho chúng tôi.

Khi tôi nở một nụ cười thật lòng và nói như vậy, hai mắt Kotobuki rung rung nước.

- Ừm...

- Hả, Nanase bị sốt té xỉu sao?

Ở gian hàng cơm cà ri, chị Tooko mặc đồ hầu gái trợn mắt kêu lên.

- Chị Tooko, chị thay Kotobuki diễn vai Sugiko nhé? Em biết chị đã thuộc nằm lòng tất cả lời thoại rồi đúng không?

- Vậy còn vai Nojima thì làm sao giờ?

- Để em diễn.

Chị Tooko tròn mắt ngạc nhiên khi nghe tôi trả lời tấp lự như vậy, sau đó chị ấy ngay lập tức nở một nụ cười và gật đầu.

- Chị biết rồi.

Lúc này, Akutagawa xen vào:

- Nếu Inoue diễn Nojima, vậy vai của Hayakawa phải làm sao bây giờ?

- Dù sao thì lời thoại của Hayakawa cũng rất ít, chúng ta cứ xem tình huống rồi cắt bớt cũng được.

- Đúng thế, cứ làm như vậy đi. Cũng sắp tới giờ diễn rồi, chúng ta phải đi nói cho Chia một tiếng thôi.

Đúng lúc này, chị Maki ôm một quyển tập phác thảo xuất hiện.

- Hế Iô~, Tooko, ôi, cuối cùng mình cũng thấy được bờ mặc đồ hầu gái. Đúng là mỹ nữ chân chính có khác, mặc đồ gì cũng đẹp hết trơn.

- A, sao bờ lại tới đây hả Maki!!! Mình đã nói với bờ là chiều nay mới đến ca của mình cơ mà!

- Hi hi, bờ tưởng nói dối kiểu đó mà lừa được mình à. Nào, đừng chống cự, đứng yên cho mình phác thảo.

Chị Tooko cởi tạp dề và dúi nó vào tay chị Maki.

- Rất tiếc, mình có việc gấp. Mình đi trước đây.

- A, Tooko! vẫn chưa đến giờ đôi ca mà!

Một bạn học cùng lớp của chị Tooko cũng trong trang phục hầu gái vừa định ngăn lại thì chị ấy đã lấy tay chỉ vào chị Maki và nói:

- Cậu dùng tạm người này đi!

- Hả, haaaaaaa!!! Tooko!!!

Chúng tôi tìm được Takeda đang mặc happi* bán takoyaki trong sân trường. Sau khi nói cho cô bé biết những điểm thay đổi trong vở kịch, chúng tôi chạy vội tới nhà thi đấu để thay trang phục, khi chúng tôi thay đồ xong thì chỉ còn năm phút đồng hồ trước giờ diễn.

Tôi và Takeda đứng ở một góc sân khấu, vừa thở phì phò vừa cố điều chỉnh hô hấp.

Chắc hẳn ở bên kia sân khấu, chị Tooko và Akutagawa cũng đang trong tình trạng tương tự.

- C-Cuối cùng cũng kịp.

- Ủ-ừm.

- Em rất vui vì hôm nay anh Konoha đã không vứt bỏ vở kịch và đến trường. Vì anh Konoha chính là người đã nói với em là hãy sống tiếp.

Nhìn sang bên cạnh, tôi thấy Takeda không hề cười. Nét mặt, giọng nói của cô bé đều rất bình thản lạnh nhạt.

- Anh cũng giống như em, Takeda. Từ trước đến nay, anh vẫn đang mang mặt nạ, anh tránh không thân cận với người khác. Nhưng anh cảm thấy chỉ cần hôm nay, nếu diễn thành công vở kịch này, anh sẽ có thể vượt qua được chính mình. Không chỉ anh, mà cả Akutagawa cũng vậy...

- Em sẽ chờ kết quả, có lẽ khi nhìn thấy nó, em cũng sẽ tìm được hy vọng.

Bóng tối vẫn tiếp tục ngự trị trên sân khấu, tôi hoàn toàn không nhìn thấy những gì đang diễn ra ở phía bên kia.

Không biết bây giờ Akutagawa đang nghĩ gì nhỉ!?

Hy vọng chúng tôi có thể cùng nhau vượt qua thử thách này.

Tôi thầm khẩn cầu trong ngực như vậy.

Làm ơn, ông trời, xin hãy phù hộ cho chúng con...

Tiếng chuông khai mạc vang lên, chúng tôi cùng bước về phía sân khấu mịt mờ.

Ánh đèn sân khấu nhàn nhạt như ánh trăng chiếu vào vị trí của tôi - bên phải sân khấu - và Akutagawa - người đang đứng bên trái sân khấu. Chúng tôi chậm rãi tiến đến phía trước tấm màn che vẫn còn đang đóng kín.

“Đây là câu chuyện của tôi, của bạn thân Oomiya và của người con gái mà tôi yêu.”

Thông qua micrô gắn trên cổ áo, âm thanh của tôi vang vọng khắp nhà thi đấu.

Sau đó, đến lượt giọng trầm thấp của Akutagawa...

“Đây là câu chuyện của tôi, của bạn thân Nojima và của người con gái mà cậu ấy yêu.”

Màn che chậm rãi kéo lên, ở trung tâm sân khấu xuất hiện ánh đèn thứ ba chiếu sáng bóng lưng thon gầy của chị Tooko.

Mái tóc dài óng mượt của chị ấy xõa xuống tận eo, phía sau đầu buộc một cái nơ lớn. Trên người chị ấy mặc furisode màu anh đào lộng lẫy cùng với quần hakama đỏ sậm.

“Lần đầu tiên tôi gặp Sugiko là ở hành lang lang hai của nhà hát kịch hoàng gia.”

Dù sao tôi cũng chẳng phải diễn viên chuyên nghiệp, kĩ xảo diễn xuất của tôi chẳng thể nào quá xuất sắc được. Thế nên, tôi chỉ cố gắng tưởng tượng ra nhân vật Nojima trong đầu và hòa lẫn tâm tình của anh ta vào tâm tình của tôi, sau đó dùng hết sức đọc to rõ ràng lời thoại của mình.

Giọng của Akutagawa lúc này cũng rất ổn định.

Khi chị Tooko khẽ đứng đưa mái tóc và quay đầu lại, cả khán phòng chật kín chỗ ngồi đồng thời vang lên những âm thanh tán phục.

Đó là vì chị Tooko khi xõa tóc xuống thật sự rất xinh đẹp, nhìn kiểu gì đi nữa thì chị ấy cũng là một mỹ nữ không chê vào đâu được, hơn nữa toàn thân chị ấy còn toát ra một bầu không khí thuần khiết cổ xưa của một cô gái văn chương.

Trông chị ấy bây giờ chẳng khác nào một bông hoa báo hiệu mùa xuân.

“Nakata đi đâu rồi vậy tiểu thư Sugiko?”

“Anh ấy đang luyện tập cắm hoa.”

Lúc còn vào vai Nojima, chị Tooko thường phản kích một cách không cần thiết, thế nhưng khi diễn vai Sugiko, chị ấy đã có thể không chế cảm xúc của mình. Giọng nói lần động tác khẽ cúi đầu chào Nojima của chị ấy đều bao hàm một cảm giác dịu dàng thanh tú.

Nojima nhìn theo hình bóng mỹ lệ đang rời xa của Sugiko.

Ôi, đây là đóa hoa tuyệt mỹ nhất mà tự nhiên đã tạo ra.

Sự tồn tại của nàng thật dịu dàng, cao quý, như mộng ảo.

“Ôi, hỡi cô gái xinh đẹp, nàng thật cao quý làm sao. Ta sẽ trở thành người đàn ông xứng đáng làm chồng của nàng. Xin nàng hãy chờ đến lúc đó, xin nàng đừng kết hôn với bất kì người nào khác!”

Tôi hiểu được tâm trạng này.

Chỉ nội việc nhìn thấy người mình thích thôi là đã cảm thấy hạnh phúc, lòng ngực lại đập rộn ràng, không ngừng tưởng tượng trong đầu những điều tốt đẹp nhất, không thể ngừng việc yêu đơn phương người đó đến mức ngu xuẩn.

Tình cảm của tôi dành cho Miu dần dần chồng lên tình cảm mà Nojima dành cho Sugiko.

Có lẽ trong mắt người khác, đó chỉ là những vọng tưởng nực cười, là những suy nghĩ ích kỉ không hơn không kém.

Có lẽ tôi chưa từng hiểu được cõi lòng của Miu.

Thế nhưng, tình cảm mà tôi dành cho cậu ấy không hề có một chút nào dối trá.

Tôi cảm vọt cùng đánh bóng bàn với Sugiko. Trên bờ môi người tôi yêu nở nụ cười vui vẻ. Mỗi lần nàng vung vợt, ống tay áo của nàng dập dờn như những cánh bướm.

Thật hy vọng khoảng thời gian này có thể kéo dài vĩnh viễn, hẳn là Nojima cũng từng suy nghĩ như vậy chẳng?

“Trên đời này liệu còn tìm được ở đâu một người con gái đáng yêu, thuần khiết, biết suy nghĩ cho người khác và xinh đẹp đến nhường này. Chắc hẳn ông trời đã ban nàng cho ta nên mới để ta gặp được nàng, nếu không phải vậy thì điều này thật sự quá tàn khốc!”

“Niềm hân hoan này đến từ đâu vậy? Là tự nhiên mà có sao? Nếu là tự nhiên mà có sao nó lại sâu sắc đến thế?”

“Ta không thể không yêu nàng, ta không thể tưởng tượng đến việc mất đi nàng. Thật sự không thể. Hỡi ông trời, hãy rủ lòng thương với ta. Hãy ban hạnh phúc cho đôi ta!”

Tuy nhiên, cho dù Nojima yêu Sugiko đến đâu thì người Sugiko yêu lại là bạn thân của anh ta - Oomiya.

Oomiya từ lâu đã biết được tình cảm Sugiko dành cho mình. Thế nên anh ta cố tình tỏ ra lạnh nhạt với Sugiko. Nhưng trớ trêu thay chính thái độ đó chỉ càng khiến trái tim của Sugiko hướng về anh ta hơn.

“Tôi sẽ chơi ván này thay cho Nojima.”

Oomiya đi đến trước bàn và đối mặt với Sugiko. Nét mặt của Akutagawa khi diễn cảnh Oomiya không hề lưu tình vụt bóng về phía Sugiko rất nghiêm khắc, nó biểu đạt gút mắc và nỗi đau mà Oomiya đang phải chịu đựng.

Có lẽ đó cũng là gút mắc, là nỗi đau của chính cậu ấy.

Kể từ sự kiện sáu năm trước, Akutagawa đã lập lời thề sẽ trở thành một người khôn ngoan và thành thật.

Sau khi lên cấp ba, khi Akutagawa bị anh Igarashi nhờ giới thiệu Sarashina cho anh ấy và cả lúc Sarashina hỏi ý kiến cậu ấy về việc chia tay với anh Igarashi, chắc hẳn Akutagawa đã rất khổ não, rất mâu thuẫn.

Cậu ấy hẳn cũng đã ném trái mùi vị khổ sở khi biết tình cảm mãnh liệt của Sarashina nhưng lại không thể tiếp nhận nó, cũng như cảm giác giày vò có tội với anh Igarashi.

Trong suốt một năm ròng, dưới vẻ mặt bình thản của cậu ấy đã che giấu những cảm xúc đó, cậu ấy đã không than phiền với bất kì ai mà chỉ tiếp tục viết

ra tâm sự của mình trong những lá thư gửi cho người mẹ đang hôn mê ở bệnh viện.

Tôi thật sự không muốn sự vụng về của cậu ấy, sự thành thật đến cố chấp của cậu ấy bị phủ nhận.

Cho dù nó ngu xuẩn đến thế nào, sai lầm đến thế nào, tôi đều không muốn nó bị phủ nhận.

Bởi vì đó là con đường cậu ấy đã lựa chọn sau khi suy nghĩ thấu đáo.

Câu chuyện dần dần đi đến cao trào.

Oomiya vì muốn chặt đứt những cảm xúc lưu luyến dành cho Sugiko nên đã quyết định ra nước ngoài.

“Tôi chúc cậu được hạnh phúc.”

Khi Nojima tới tiễn anh ta, Oomiya lặng lẽ cười và nói như vậy.

Sugiko đứng bên cạnh vẫn đang nhìn anh ta với ánh mắt rung rung chực khóc.

Tâm tình của tôi dần dần hòa chung với họ...

Nojima, Oomiya cùng với Sugiko...

Khi đọc câu chuyện này, tôi dường như đang nhìn thấy hình ảnh của bản thân bên trong những nhân vật đó.

Từng trang sách mang tới cho tôi niềm hân hoan, nụ cười, nỗi buồn, phiền não, gào thét và nước mắt.

Nojima cầu hôn Sugiko, nhưng Sugiko từ chối anh ta.

Đeo lên tấm mặt nạ Beethoven bằng thạch cao mà Oomiya gửi tặng từ nước ngoài, tôi mang theo tâm trạng của Nojima và ôm đầu ngồi khóc thút thít tại trung tâm sân khấu.

Thất tình thật sự là một điều không thể chịu đựng được.

Hi vọng trong nháy mắt bị vỡ nát, thế giới bị bóng tối bao trùm, cơn đau không thể chịu được như trái tim bị dao cắt thành từng mảnh, anh ta không còn biết mình nên làm gì để sống tiếp.

Ông trời ơi! Sao ông lại cướp đi điều quan trọng duy nhất của ta!?

Miu, cho đến bây giờ mình vẫn không thể quên được cậu, mỗi lần nhớ đến cậu, hơi thở của mình như ngừng lại, ngực mình lại như nứt ra. Tại sao cậu lại từ chối mình, tại sao cậu lại rời bỏ mình!

Bóng tối phủ xuống sân khấu, ở góc bên phải, Oomiya xuất hiện, anh ta đứng đó với khuôn mặt đau đớn. Ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi thân hình anh ta.

“Gửi người bạn mà tôi tôn kính nhất, có một chuyện tôi phải tạ tội với cậu. Chỉ cần cậu xem một tiểu thuyết đăng trong tạp chí xã đoàn nào đó, cậu sẽ hiểu. Tôi không thể yêu cậu cậu đọc nó. Đó là lời thú tội của tôi. Sau khi đọc xong, xin cậu hãy phán xét chúng tôi...”

Ánh đèn sân khấu chiếu vào tôi - người đang ngồi ôm đầu ở trung tâm sân khấu. Tôi cầm lấy quyển tạp chí đạo cụ, lật vội qua từng trang của nó và cầm cúi đọc.

Lúc này, ở góc trái sân khấu, Sugiko xuất hiện, cô ấy nhìn về phía Oomiya đang đứng ở góc phải với ánh mắt lo lắng.

Sau đó, dưới ánh sáng nhàn nhạt của ngọn đèn sân khấu, Oomiya và Sugiko cùng đọc lên nội dung bức thư được đăng trong quyển tạp chí xã đoàn.

“Oomiya, xin chàng đừng tức giận. Em đã lấy hết can đảm của mình để viết nên lá thư này.”

Âm thanh trong vắt mang theo sự bi thương của chị Tooko kể lại nỗi lòng của Sugiko dành cho Oomiya.

Đối với điều này, Oomiya vẫn cố chấp từ chối Sugiko, anh ta xin cô hãy tiếp nhận người bạn thân Nojima của mình.

“Cô vẫn chưa thật sự hiểu được ưu điểm của Nojima. Cô hãy thử một lần nhìn vào tâm hồn cậu ấy.”

“Oomiya, xin chàng hãy nhìn em với tư cách một người con gái, hãy đối xử với em như một con người độc lập. Xin chàng hãy quên Nojima đi. Em chỉ là em mà thôi.”

“Cô đang lý tưởng hóa tôi. Cho dù cô đến với tôi thì điều đó cũng sẽ không mang lại hạnh phúc cho cô.”

“Chàng nói dối. Chàng thật sự đang nói dối!”

Những lời dối đáp đầy khản trương vẫn tiếp tục.

Giọng chị Tooko mang theo sự nhiệt tình, hai má chị ấy bị ánh đèn sân khấu chiếu vào đỏ rực, trong đôi mắt rung rung cũng dâng một khát khao cháy bỏng.

Ngược lại, vẻ mặt Akutagawa càng lúc càng phiền muộn tăm tối.

“Ta không hiểu mình nên trả lời thế nào. Ta đang lạc lối. Ta muốn nói chuyện với Nojima, thế nhưng ta lại không có can đảm làm điều đó. Như thế quá tàn nhẫn với Nojima.”

Mỗi khi nói ra một lời thoại, Akutagawa lại nhúu mày khô sở. Năm đám của cậu ấy siết chặt lại run rẩy.

Nỗi đau và sự khô sở của Akutagawa đâm vào ngực tôi.

Lời thề buộc bản thân phải thành thật khiến cậu ấy sợ hãi việc đưa ra quyết định.

Những chuyện xảy ra trong quá khứ đang trói chặt lấy trái tim của Akutagawa.

Xin cậu, đừng chịu thua. Hãy chặt đứt những ràng buộc đó.

Cậu không có lỗi.

Cậu là người thành thật.

Thế nên, xin cậu, hãy tiến về phía trước.

“Ta đang suy nghĩ liệu mình có nên gửi đi bức thư này hay không. Ta vốn cho rằng mình thật sự không nên gửi. Thế nhưng...”

Lời thoại dừng lại rồi.

Khuôn mặt của Akutagawa nhăn nhúm, hai mắt mở lớn nhìn đăm đăm về phía hàng ghế khán giả, trông cậu ấy như vừa phải chịu một cú sốc mạnh.

Sarashina Mayuri đang ngồi ở chính giữa hàng ghế thứ ba tính từ sân khấu, trên cổ bạn ấy có quần băng.

Tôi cũng kinh ngạc nín thở.

Sarashina đang ngược lên nhìn Akutagawa với ánh mắt bi thương.

Bờ môi hơi hé ra của Akutagawa run rẩy, cậu ấy đứng sững như trời trồng.

Sau đó, Akutagawa nắm chặt hai mắt lại, tay ôm lấy đầu, hô hấp của cậu ấy trở nên dồn dập.

Trông cậu ấy bây giờ chẳng khác gì tôi lúc “nó” phát tác.

Toàn bộ nhà thi đấu rơi vào im lặng.

Vốn dĩ Akutagawa vẫn không thể nói ra lời thoại đó của Oomiya, bây giờ khi đứng trước Sarashina, cậu ấy lại càng không thể nói ra nó được.

Cho dù tôi muốn chạy lên, nhưng ở trên sân khấu như thế này thì tôi cũng chẳng thể làm được gì giúp cậu ấy, trong lúc lòng tôi nóng như lửa đốt, một giọng nói trong vất đã vang lên.

- Oomiya, chàng có thể nghe câu chuyện của em không?

Sugiko...

Không, chị Tooko bước ra chính giữa sân khấu. Chị định làm làm trò gì vậy, chị Tooko!

Bởi vì đây là một hành động không có trong kịch bản, đèn sân khấu tắt một lúc mới vội vàng đuổi kịp chị Tooko.

- Câu chuyện này bao gồm “sự thật” quan trọng giúp chàng đưa ra quyết định đối với sự việc này. Xin chàng đừng bịt tai lại mà hãy lắng nghe em nói.

Trong ánh sáng rực rỡ, chị Tooko bắt đầu kể chuyện, mái tóc đen dài khẽ đung đưa, hai mắt chị ấy lấp lánh như sao trời.

- Nhân vật chính của câu chuyện là một chàng trai thành thật, một học sinh ưu tú lễ nghi đoan chính, văn võ song toàn. Ngoài ra còn có hai nhân vật khác. Cả hai đều là bạn cùng lớp với chàng trai đó. Một người trong đó rất giống chàng trai, đó là một cô gái tóc dài nghiêm túc. Người còn lại là một cô gái tóc ngắn với ánh mắt lạnh lùng, không giỏi giao tiếp.

Cả hai cô gái này đều thích chàng trai đó.

Akutagawa ngẩng đầu lên và nhìn về phía chị Tooko với vẻ mặt kinh ngạc.

Sarashina cũng mở to hai mắt, trông bạn ấy rất hoang mang.

Có lẽ khán giả bên dưới đều đang cho rằng đây chỉ là một phần của vở kịch chẳng? Mặc dù cũng có một số người tỏ ra ngạc nhiên, tuy nhiên đại bộ phận

người xem vẫn dõi theo ngôn từ và hành động của chị Tooko đang đứng trên sân khấu.

Tôi đứng ở một góc khác của sân khấu nhìn chị Tooko.

“Cô gái văn chương” này sẽ kể ra câu chuyện đầy đau thương và ai oán của Akutagawa theo cách nào đây?

Chị Tooko có thể giúp Akutagawa nói ra lời thoại sao?

- Khi học kì hai bắt đầu, khi được chuyển chỗ ngồi cạnh nhau, chàng trai và cô gái tóc dài trở thành bạn. Cô gái tóc dài thương xuyên phiền não vì không thể hòa thuận với cha mẹ mình. Mỗi lần như thế, chàng trai đều chăm chú lắng nghe cô gái tóc dài, cậu còn mang sách giáo khoa cũ của chị mình tặng cho cô ấy.

Còn cô gái tóc ngắn lúc nào cũng đứng từ đằng xa và nhìn hai người với ánh mắt khó chịu. Thế nên chàng trai mới hiểu nhầm rằng cô gái tóc ngắn rất ghét mình.

Sự thực thì cô gái tóc ngắn cũng rất thích chàng trai, nhưng vì thấy cô gái tóc dài và chàng trai khi ở cạnh nhau là một đôi học sinh ưu tú rất hòa hợp, cho nên cô đã không thể thành thật với lòng mình.

Các khán giả đều đang nghiêng tai lắng nghe câu chuyện chẳng ăn nhập gì với vở kịch.

Trong nhà thi đấu tĩnh lặng như cánh rừng chỉ còn lại âm thanh trong vắt của chị Tooko đang vang vọng.

- Cô gái tóc ngắn rất muốn có được một vật, đó là một cái móc khóa hình thỏ. Bởi vì cô nghe người ta nói con thỏ này sẽ là bùa hộ mệnh tình yêu, chỉ cần cô mang nó theo người, cô sẽ được ở bên người con trai mà cô thích. Có lẽ cô gái tóc ngắn đã năn nỉ mẹ mình trước cửa tiệm có bán con thỏ đó chẳng? Và rồi cuối cùng thì cô cũng có được con thỏ bông mà mình ao ước.

Cô gái tóc ngắn rất vui vẻ, cô thầm nghĩ trong đầu rằng có lẽ chàng trai sẽ bắt đầu nhận ra cô khi cô có được con thỏ này. Tuy nhiên, cô gái tóc dài cũng sở hữu một cái móc khóa hình thỏ giống hệt của cô gái tóc ngắn.

Không chỉ thế, đó còn là món quà mà chàng trai tặng cho cô gái tóc dài.

Cô gái tóc ngắn đã cảm thấy rất buồn, rất ghen tị, thế là cô đã đẩy cô gái tóc dài ngã xuống hồ nước.

Rất rõ ràng, chàng trai nhân vật chính ở đây là chỉ Akutagawa, còn cô gái tóc dài là Kanomata, trong khi cô gái tóc ngắn là Sarashina.

Đang nghe câu chuyện, hai tay Sarashina đang đặt trên đùi nắm chặt lại, bàn tay cúi đầu trông rất đau khổ.

Chị Tooko tiếp tục nói:

- Tuy nhiên, người mà chàng trai nhớ mong lại không phải cô gái tóc dài bạn thân của mình, mà là cô gái tóc ngắn.

- !

Sarashina vụt ngẩng đầu lên.

Tôi cũng cảm thấy kinh ngạc.

Chàng trai thích cô gái tóc ngắn ư? Như vậy không phải là Akutagawa từ hồi tiểu học đã thích Sarashina rồi sao!?

Akutagawa kinh ngạc mở to hai mắt nhìn chị Tooko. Tôi không biết về mặt đó của cậu ấy là khẳng định hay phủ định.

Chị Tooko cười.

- Chàng không tin sao, Oomiya? Chàng muốn giễu cợt câu chuyện của em chỉ là vọng tưởng của một “Cô gái văn chương” sao? Nhưng những điều mà em vừa kể không phải là không hề có căn cứ.

Điều mà chúng ta cần chú ý ở đây là cái móc khóa hình thỏ.

Chàng trai từng nói cho một người bạn khác của mình biết con thỏ đó là một món quà sinh nhật. Vì cậu xấu hổ phải đi một mình tới cửa hàng cho con gái, nên cậu đã nhờ cô gái tóc dài cũng đi với mình và lựa nó.

Nếu chỉ nghe tới đây, có lẽ nhiều người sẽ cho rằng chàng trai muốn tặng con thỏ đó làm quà sinh nhật cho cô gái tóc dài? Tuy nhiên, điều đó là không thể.

Chị Tooko hướng ánh mắt nghiêm nghị về phía khán đài và tuyên bố như vậy. Cả nhà thi đấu đều yên tĩnh như tờ, mọi người đều nín thở chờ nghe lời tiếp theo của chị Tooko.

Sarashina cũng ngồi sững trên ghế như tượng đá.

- Em sẽ cho chàng một manh mối. Tên của cô gái tóc dài là “Emi” có nghĩa là “Nụ cười”, bởi vì khi cô gái tóc dài sinh ra đời, dãy núi đã nở nụ cười, cho nên cha cô mới lấy tên này đặt cho cô.

Oomiya, nếu chàng có chút tâm đắc với thơ haiku*, hẳn là chàng sẽ biết hình tượng “Dãy núi nở nụ cười” là chỉ điều gì đúng không? Đúng thế, “Dãy núi nở nụ cười” là một cụm từ biểu thị mùa xuân khi cây cỏ đâm chồi nảy lộc và dãy núi dần thay một lớp áo mới xanh mướt sau mùa đông dài đằng đẵng. Nói cách khác, cô gái tóc dài được sinh ra vào mùa xuân. Chàng trai và cô gái tóc dài trở thành bạn thân của nhau là kể từ sau kì nghỉ hè. Lúc chàng trai tặng cái móc khóa hình thỏ cho cô ấy là vào cuối mùa thu. Khi đó còn cách sinh nhật của cô gái tóc dài rất lâu.

Vậy thì tại sao chàng trai lại nói với bạn mình rằng: “Con thỏ đó là một món quà sinh nhật”?

Chàng trai nói dối sao?

Không phải, vốn dĩ ngay từ đầu, chàng trai vốn định tặng con thỏ đó làm quà sinh nhật cho một ai đó. Bởi vì chàng trai không dám đi một mình tới cửa tiệm cho nên mới nhờ cô gái tóc dài cùng-đi-với-mình-lựa-quà-sinh-nhật-cho-người-đó.

Trên thực tế, sinh nhật của cô gái tóc ngắn là vào mùa thu, không những thế, cô ấy còn một mực muốn có được con thỏ đó.

Khuôn mặt vẫn nhìn chăm chú lên sân khấu của Sarashina rung động mãnh liệt.

Akutagawa cũng vậy.

Chị Tooko trong trang phục furisode và quần hakama tiếp tục nhẹ nhàng kể ra câu chuyện.

Câu chuyện vốn rất nặng nề lắng đọng lại từ từ nhuộm lên một sắc màu dịu dàng nhàn nhạt.

- Oomiya, chàng có biết không? Chàng lúc nào cũng đối xử với em thật lạnh

nhật, thế nhưng chính vì thế, em lại càng để ý tới chàng hơn. Mỗi lần bị chàng làm ngơ, em lại cảm thấy thật buồn khổ, sự ái mộ của em dành cho chàng lại càng sâu đậm thêm.

Chàng trai trong câu chuyện này hẳn cũng giống như em? Hẳn cậu ta cũng đã để ý tới cô gái tóc ngắn chỉ đứng từ xa nhìn với ánh mắt khó chịu và quyết không bao giờ đến gần cậu chăng?

Thế nên em mới thử tưởng tượng, khi cậu chứng kiến sự yếu đuối và điệu dàng mà cô ấy ngẫu nhiên biểu lộ ra, khi cậu nhìn thấy một cô gái tóc ngắn hoàn toàn khác với cô gái tóc ngắn cậu đã biết từ trước đến nay, có lẽ trái tim của chàng trai đã không cầm được mà rung động trước cô ấy chăng?

Những lời Akutagawa từng nói trên con đường về nhà ngập ánh chiều tà hiện lên trong đầu tôi.

... Tôi rất dễ để ý tới một cô gái nếu cô ấy để lộ một mặt hoàn toàn khác với hình thường. Ví dụ như chứng kiến hộ dạng khóc thút thút một mình của người mà bình thường có thái độ rất hung hăng chẳng hạn.

Ngày trước, Akutagawa cũng từng nhìn thấy Sarashina trong bộ dạng như vậy cho nên mới bị bạn ấy hấp dẫn sao?

Akutagawa - người từ nãy đến giờ vẫn nhìn chị Tooko bằng ánh mắt kinh ngạc - khẽ cúi đầu xuống, nét mặt cậu ấy trông rất đau đớn. Có lẽ cậu ấy đang nhớ về Sarashina chăng?

Âm thanh của chị Tooko cũng xen lẫn một chút bi thương.

- Chiếc móc khóa hình thỏ đó vốn là món quà sinh nhật tặng cho cô gái tóc ngắn. Tuy nhiên khi nhìn thấy cô gái tóc ngắn cũng có con thỏ y hệt như thế, chàng trai đã không thể đưa nó cho cô ấy được? Thế là con thỏ đã mất đi công dụng của nó và được chuyển giao cho cô gái tóc dài. Cũng có khi chính cô gái tóc dài đã nói với chàng trai hãy đưa nó cho cô cũng nên. Không, rất có thể ngay từ đầu cô gái tóc dài đã biết cô gái tóc ngắn cũng có một con thỏ như vậy rồi...

Bởi vì đối với cô gái tóc dài, cô gái tóc ngắn chính là tình địch.

Thế nên, cô gái tóc dài có lẽ đã cố tình cho cô gái tóc ngắn thấy con thỏ của

mình và nói rằng đó là món quà mà chàng trai tặng cho cô. Tất cả những điều đó chỉ là “tưởng tượng” của em... tuy nhiên, một cô gái dù nhỏ tuổi đến đâu thì vẫn là một cô gái. Nếu cô ấy làm chuyện đó thì cũng không có gì lạ cả.

Chị Tooko tiếp tục nói với vẻ mặt bi thương.

- Sau đó cô gái tóc dài phải chuyển trường, trước khi chuyển đi, cô đã đến gặp cô gái tóc ngắn và đưa quyển sách giáo khoa cùng con thỏ mà cô nhận từ chàng trai cho cô gái tóc ngắn, cô muốn cô gái tóc ngắn mang trả nó lại cho chàng trai. Cô còn nói lời xin lỗi cô gái tóc ngắn.

Tại sao cô gái tóc dài không trực tiếp mang những thứ đó trả lại cho chàng trai? Tại sao cô ấy cố tình đưa chúng cho cô gái tóc ngắn? Em cho rằng từ điểm này, chúng ta có thể nhận ra cô gái tóc dài đã biết người mà chàng trai thích là ai, thế nên cô mới cảm thấy có lỗi khi lấy con thỏ đó làm riêng.

Chẳng biết từ lúc nào... nét mặt Sarashina hướng về phía chị Tooko đã chuyển thành đau thương.

Sáu năm trước, Sarashina - người lúc đó vẫn còn là một học sinh tiểu học - đã cắt đứt đầu con thỏ cùng mẫu truyện *Trái quýt* và gửi chúng cho Akutagawa.

Nhưng mà tôi không thể trách bạn ấy vì đã làm thế, bởi khi đó, bạn ấy cũng đang bị tổn thương, bạn ấy cũng đang rất đau khổ.

Chị Tooko nhẹ nhàng xoay người, ồng tay áo đập dừ, rồi chị ấy nhìn về phía Akutagawa.

- Oomiya, hẳn là chàng đang tự hỏi câu chuyện mà em vừa kể liệu có liên quan gì tới bản thân chàng? Tuy nhiên, trong câu chuyện của ba người đó có cất giấu một sự thật rất quan trọng sẽ giúp chàng có thể dùng chính sức mạnh của mình mở ra một tương lai mới.

Oomiya, chàng sợ hãi phải đón nhận em.

Chàng cũng sợ hãi tương lai sẽ thay đổi vì điều đó.

Chàng đang run rẩy từ tận tâm khảm rằng liệu quyết định của chàng có phá hủy mọi thứ hay không!

Đúng thế, giống như chàng trai kia vì đã thành thật hơn bất kì ai nên mang

đến kết quả là làm tổn thương cả hai cô gái, chàng cũng đang sợ hãi liệu mình có phải một gã khờ sẽ đưa ra lựa chọn sai lầm hay không.

Tuy nhiên, Oomiya, mặc dù ba người đó đều bị tổn thương và phải chia lìa, nhưng ai có thể nói chắc rằng tương lai của họ sẽ mờ mịt và khó khăn? Có lẽ đang chờ đợi ở phía trước họ là một tương lai rộng mở tươi sáng cũng nên!

Akutagawa trợn tròn hai mắt.

“Cô gái văn chương” vẫn nhìn thẳng vào cậu ấy và nói bằng giọng mạnh mẽ, âm vang.

- Chỉ cần khép sách lại thì câu chuyện sẽ kết thúc sao? Không, cách đọc sách đó thật sự quá nông cạn. Tất cả câu chuyện sẽ tiếp tục kéo dài đến vô hạn, những nhân vật trong truyện cũng sẽ tiếp tục sống mãi trong trí tưởng tượng của chúng ta.

Chúng ta có thể khiến cho câu chuyện đó trở nên tràn ngập ánh sáng, cũng có thể khiến nó trở nên bi thương buồn thảm. Thế nên, thân là một “Cô gái văn chương”, em đã tưởng tượng rằng tương lai của ba người đó sẽ rất tuyệt vời!

Sau khi chuyển trường, cô gái tóc dài đã có thể đứng dậy từ nỗi buồn trên một miền đất mới, cô hòa giải với cha mẹ, chắc chắn cô sẽ có thể làm lại cuộc đời.

Còn cô gái tóc ngắn mặc dù xảy ra một số chuyện buồn mà mất đi một người quan trọng, đồng thời tự làm tổn thương bản thân, nhưng đó chỉ là sự trả thù sớm của tương lai đối với vô số những điều hạnh phúc đến khó tin mà cô sẽ trải nghiệm về sau mà thôi. Cô ấy sẽ có thể vui sống mỗi ngày, nỗ lực hướng về phía trước, sẽ có rất nhiều người yêu thương cô và cô ấy cũng sẽ yêu thương họ bằng cả tấm lòng.

Chị Tooko cất tiếng gọi Akutagawa, giọng chị ấy dịu dàng nhưng cũng rất mạnh mẽ, giống như một tia nắng xuyên qua khe hở của tầng mây đen kịt.

- Oomiya, chàng đã hiểu chưa?

Tất cả chúng ta đều đang bị trói buộc bởi rất nhiều thứ. Bởi gia đình, bạn bè, người yêu, bởi sự giận dữ, niềm vui, nỗi buồn và sự căm hận.

Chàng có lẽ đang nghĩ rằng tất cả những thứ đó đều rất quan trọng với con người, nếu chặt đứt chúng, con người sẽ không thể sống tiếp được. Tuy nhiên, con người vì cắt đứt sợi dây rốn nối họ với mẹ mình mới có thể được sinh ra trên cõi đời này. Nếu không chặt đứt quá khứ đang ràng buộc mình, ta sẽ không thể tiến về tương lai được.

Chỉ khi thử phá hủy tất cả, thử ném trải cảm giác bị tổn thương, ta mới có thể biết đến những điều mới mẻ: nhìn thấy chút phong cảnh đang bị che lấp, nhận ra chút tâm tình đang bị trói buộc.

Câu chuyện mà em vừa kể lúc nãy là một câu chuyện nói về sự bi ai và ngu xuẩn của con người, nhưng đồng thời cũng là là “câu chuyện của sự tái sinh” và “câu chuyện của sự bắt đầu”! Câu chuyện đó muốn nói cho mọi người biết hãy dang rộng đôi tay và chờ đón một tương lai tươi sáng! Câu chuyện của chúng ta cũng giống như vậy!!!

Hai má chị Tooko đỏ hồng, đôi mắt chị ấy lấp lánh rạng ngời như những vì sao.

Trong giọng nói của chị ấy tràn ngập hi vọng.

Akutagawa vẫn sững sờ nghiêng tai lắng nghe tương lai chị Tooko đang vẽ ra. Trên hàng ghế khán giả, Sarashina cả người run rẩy bật khóc.

- Chàng có biết về nhân vật “ngài Chân lý” từng xuất hiện trong tiểu thuyết của một nhà văn Bạch Hoa phái nổi tiếng không? Ông ta - người theo đuổi cái đẹp và chân lý - đã nói một câu thế này: “Người không tự mình trải nghiệm sẽ không thể hiểu được nhân sinh thực sự là gì! Lúc nhẫn nại không được nữa và muốn khóc lên thì hãy cứ khóc thỏa thích đi! Nhẫn nại sẽ không mang lại cho chúng ta sức mạnh giúp ta đứng dậy. Bởi vì trong nhân sinh có những điều không thể nhẫn nại được, cho nên con người mới có thể tái sinh.”

Nhà văn khắc họa ra nhân vật “ngài Chân lý” này còn viết ra rất nhiều câu chuyện tái sinh khác, ông tin tưởng và yêu quý con người, bằng những ngôn từ thẳng thắn không hề hoa mỹ, ông ca tụng sự kiên cường và thiện ý của con người!

Dĩ nhiên, cũng có lúc ông không tin tưởng vào người khác, thậm chí ông còn mất niềm tin vào chính mình, ông cũng từng nản lòng dừng bước. Cho dù là ai đi nữa thì chỉ cần là con người, họ cũng sẽ mang trong mình đau đớn, khổ sở, phiền não. Không con người nào lại chưa từng đau khổ. Trên đời này không tồn tại con người nào chưa từng thất bại!

Bởi vì tất cả chúng ta đều là những tên khờ!

Em, chàng, và tất cả những nhân vật trong câu chuyện kia, tất cả con người đang sống trên thế giới này, đều mang trong mình sự khờ dại.

Nếu con người không ngu ngốc, vậy thì nghệ thuật và văn học cũng sẽ không tồn tại! Đúng thế, chúng ta, tất cả chúng ta đều là những kẻ khờ dại!

Trường học, xã hội đều là nơi tập hợp của những kẻ ngu ngốc. Em hi vọng chàng trước hết hãy nhận thức rõ điều này!

Bóng ma âm u trong mắt Akutagawa dần biến mất, cứ như thể cậu ấy đang tỉnh lại từ cơn ác mộng dài đằng đẳng và nghênh đón ánh bình minh.

Khuôn mặt cứng đờ của cậu ấy dần trở nên nhu hòa, nét mặt cậu ấy trở nên nhẹ nhàng thoải mái như thể tất cả đau đớn, khổ sở đã bị gột sạch.

Chị Tooko đã dùng hết sức lực của mình để nói ra những lời vừa nãy.

Trên sân khấu mịt mờ, ánh đèn rực rỡ chiếu thân hình của chị ấy.

Mái tóc đen dài óng ả, vàng trán, gò má và phần cổ thấm ướt mồ hôi của chị ấy đều đang tỏa sáng lấp lánh chẳng khác gì những vì sao trên bầu trời đêm. Bờ môi sắc anh đào của chị ấy vẫn không hề dừng lại, những từ ngữ ấm áp, mạnh mẽ vẫn đang tuôn ra.

- Em xin chàng, xin chàng đừng quá lo lắng về việc phải trả nên khôn ngoan thành thật nữa, xin chàng đừng đứng yên một chỗ nữa! Xin chàng đừng trói buộc bản thân bằng tầng tầng xiềng xích nữa!

Chàng hãy thử tưởng tượng ra một tương lai tươi sáng hạnh phúc! Có thể vì tưởng tượng quá nhiều mà chàng sẽ thất bại, có lẽ chàng sẽ cảm thấy xấu hổ, cảm thấy hổ thẹn, ngộ nhận mà làm tổn thương người khác, đó hiển nhiên là một điều sai lầm. Thế nhưng cho dù chàng vấp ngã vì sai lầm đó thì chỉ cần chàng lại đứng

dậy và bước tiếp là được!

Cho dù gặp đau khổ, xin chàng đừng thất vọng, chàng hãy cứ nghĩ rằng đó chỉ là một sự trả thù sớm mà tương lai dành cho thành công sau này của chàng mà thôi. Đẳng nào chúng ta cũng là những tên khờ, vậy thì chúng ta hãy cứ là những tên khờ mang theo lý tưởng trong tim, là những tên khờ luôn tiến về phía trước không sợ hãi thất bại!

Khờ dại không có gì xấu cả. Chàng hãy cứ làm theo cách của chàng, nói ra mọi điều trong thâm tâm bằng chính âm thanh, ngôn ngữ, ý nghĩ và sự thành thật của chàng! Chàng hãy tự quyết định con đường mình đi bằng chính con tim mình!

Trong đầu tôi hiện lên một bầu trời nhuộm ánh sáng chiều âm áp.

Bầu trời màu cam, hiền hòa, trong vắt không một gợn mây...

Trên bầu trời đó, một quả, rồi hai quả quýt tươi rói được ném ra.

Bàn tay trắng muốt của chị Tooko lần lượt ném ra từng quả quýt vào nền trời chiều trải rộng trên đầu.

Ba quả, bốn quả, năm quả...

Khuôn mặt rạng rỡ, đôi mắt dịu dàng, hai bím tóc dài đung đưa, tiếng cười trong vắt...

Sự u uất tích lũy trong lòng tôi dần bị hòa tan trong mùi hương chua chua ngọt ngọt đó.

Khóe miệng Akutagawa mím chặt, trong ánh mắt cậu ấy lóe lên sự quyết tâm.

“Ta sẽ gửi đi lá thư này. Nojima, xin cậu hãy tha thứ cho tôi.”

Những lời đó được cậu ấy khẽ nói ra bằng giọng trầm thấp nhưng cũng rất rõ ràng.

Đó là lời giã từ của Akutagawa đối với quá khứ.

Tôi và Sarashina đều hiểu được điều đó.

Sarashina không còn run rẩy nữa. Nước mắt vẫn lăn dài trên hai gò má, nhưng bạn ấy đã ngẩng đầu lên và nhìn về phía sân khấu với ánh mắt như đang cầu nguyện.

Akutagawa thẳng lưng và duỗi tay phải về phía chị Tooko, sau đó cậu ấy cao giọng nói, ánh mắt cậu ấy ngập tràn nhiệt tình cháy bỏng.

“Hỡi thiên sứ mà ta yêu, nàng hãy cùng Takeko đến Paris. Hãy mang theo toàn bộ những tấm hình từ thuở nhỏ của nàng. Cho dù mất đi toàn bộ thế giới, ta cũng không muốn đánh mất nàng. Tuy nhiên, nếu có thể có được cả nàng và thế giới, ta sẽ vui vẻ hô to vạn tuế!”

Bờ môi chị Tooko cũng tách ra thành một nụ cười rạng rỡ như đóa hàm tiêu khoe sắc.

Rồi chị ấy lao về phía Akutagawa, mái tóc đen dài của chị ấy tung bay như cánh chim.

Ánh đèn sân khấu đuổi theo chị Tooko.

Và rồi, ngọn đèn đang chiếu vào Akutagawa chồng lên nhau và hòa làm một với ngọn đèn của chị Tooko, chị Tooko dang rộng hai tay với vẻ mặt hạnh phúc tột độ, sau đó nhào vào lồng ngực của Akutagawa và ôm chầm lấy cậu ấy.

“Cảm ơn! Cảm ơn chàng! Oomiya! Cảm ơn chàng!”

Theo như kịch bản thì thực ra ở đoạn này Sugiko phải khẽ nở nụ cười và từ từ bước về phía Oomiya, Oomiya cũng tiến về phía Sugiko, sau đó Sugiko đặt tay lên tay của Oomiya và hai người cùng nhìn nhau cười.

Nhưng mà có lẽ là chị Tooko đã quá cao hứng và quăng luôn kịch bản ra khỏi đầu.

Akutagawa hơi tròn mắt ngạc nhiên vì bất chợt bị ôm chầm lấy, tuy nhiên, ngay lập tức nét mặt của cậu ấy đã trở nên rạng ngời, cậu ấy cũng khẽ vòng tay ôm lấy chị Tooko.

Mặc dù theo chính thể mà nói thì đây cũng là một cảnh rất đạt, diễn xuất cũng chẳng có chỗ nào để chê, nhưng khi nhìn thấy hai người ôm ấp một chỗ như vậy, nói thật là tôi cũng cảm thấy có chút ghen ghét.

Chị Tooko thiệt là, mắc gì phải phấn khích đến thế chứ!

Ngực tôi đau nhói, cảm xúc của tôi bây giờ là sự pha trộn giữa đau đớn và xót xa, chẳng lẽ tôi đã quá nhập tâm vào nhân vật Nojima rồi sao?

Đèn tắt, bóng tối lại trở về với sân khấu, những người hạnh phúc yêu nhau biến mất trong màn đêm.

Tôi vẫn ngồi ở trung tâm sân khấu, kinh ngạc cúi đầu nhìn tờ tạp chí xã đoàn đang trải rộng trước mắt, đúng lúc này, ánh đèn lại sáng lên và chiếu rọi bóng hình cô độc của tôi.

Oomiya đã đánh đổi tình bạn lấy cô gái mà anh ta yêu nhất, thế nhưng Nojima lại cùng lúc mất đi người bạn thân và cô gái mà anh ta yêu. Liệu còn có nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau này, anh ta tuyệt vọng, anh ta khổ sở.

Tuy nhiên, giống như chị Tooko từng nói, nếu không chặt đứt quá khứ đang trói buộc bản thân, người ta sẽ không thể hướng về tương lai được.

Chỉ khi thử phá hủy tất cả, thử ném trải cảm giác bị tổn thương, ta mới có thể biết đến những điều mới mẻ. Nhìn thấy chút phong cảnh đang bị che lấp, nhận ra chút tâm tình đang bị trói buộc.

Hiện tại, tôi cũng muốn tin vào những lời đó.

Tôi muốn tin tưởng rằng phía trước màn đêm này sẽ là một thế giới rộng mở.

Tôi muốn tin tưởng vào một mối quan hệ mà cho dù hai người đã lỡ bỏ qua nhau, đã nói xấu lẫn nhau, tổn thương lẫn nhau, tan vỡ lẫn nhau, rời xa lẫn nhau... thì một ngày nào đó, họ cũng sẽ lại đoàn tụ với nhau.

Chính vì vậy, tôi cũng sẽ không sợ hãi việc đưa ra quyết định nữa.

Tôi xé rách tờ tạp chí rồi đứng bật dậy, sau đó ném tấm mặt nạ mà Oomiya tặng xuống sân khấu.

Mặt nạ thạch cao phát ra tiếng vỡ vụn, những mảnh vỡ màu trắng bắn tung tóe khắp nơi.

Tôi hướng về phía khán phòng và hét lên, như muốn chặt đứt những xiềng xích nặng nề đã trói buộc tôi từ bấy lâu nay.

“Ta sẽ một mình chịu đựng nó, và rồi, từ sự cô độc lạnh lẽo đó, ta sẽ một lần nữa tái sinh. Có lẽ ngày nào đó chúng ta sẽ đứng bắt tay nhau trên một đỉnh núi. Cho tới ngày đó, bạn của ta, chúng ta mỗi người sẽ đi trên hai nẻo đường riêng biệt.”

Sức lực rút khỏi chân của tôi, tôi lại khuyu xuống sân khấu.

Trong ánh đèn dần dần mờ tối, tôi ôm lấy đầu và thấp giọng rên rỉ.

“Ta cuối cùng cũng có thể chịu đựng sự cô độc này. Từ nay về sau ta sẽ phải một mình chịu đựng nhiều điều hơn nữa sao? Ông trời ơi, xin hãy giúp ta!”

Đúng thế, từ nay về sau, hẳn là tôi sẽ vẫn một mình cuộn tròn trên giường khóc lóc, trốn tránh.

Có lẽ tôi sẽ hối hận, sẽ tuyệt vọng.

Có lẽ sẽ có lúc tôi nghĩ rằng mình không thể chịu đựng được sự đau khổ này nữa.

Nhưng cho dù vậy, sau khi đã khóc chán chê, tôi sẽ lại đứng dậy và tiếp tục tiến về phía trước.

Câu chuyện thực sự sẽ bắt đầu từ đó.

Trong khi đang quỳ trong bóng đêm, tai tôi có thể nghe thấy cả nhà thi đấu đang rung động vì rất nhiều tiếng vỗ tay hoan hô.

Chương cuối: Bạn bè

Sau khi vở kịch kết thúc, Sarashina đến thăm gian phòng học được trưng dụng làm phòng chuẩn bị cho các diễn viên. Hai mắt bạn ấy đỏ hoe, tuy nhiên trông bạn ấy rất thanh thản, cứ như thể bạn ấy đã vượt qua được điều gì đó.

- Akutagawa, mình xin lỗi vì đã gây nhiều rắc rối cho bạn trong thời gian này. Từ nay mình sẽ không đến tìm bạn nữa... Mình rất sợ phải cô độc, từ nhỏ tới lớn ba mẹ mình vẫn luôn cãi nhau, thế nên lần sinh nhật nào mình cũng chỉ có một mình. Mình rất hi vọng sẽ có ai đó cùng mình trải qua ngày sinh nhật. Thế nhưng, sau khi xem vở kịch của các bạn, mình cảm thấy bây giờ cho dù chỉ có một mình thì mình vẫn sẽ chịu đựng được.

- Tôi mới là người phải xin lỗi cậu.

Akutagawa cúi đầu về phía Sarashina.

Trông Sarashina... và Akutagawa... vẫn còn hơi buồn.

- Hai em nè, chị có một thứ muốn cho hai em xem.

Chị Tooko vui vẻ nói, sau đó chị ấy đưa cho chúng tôi xem một hợp tuyển văn học của trường cấp hai nào đó.

- Thực ra chị vốn định đưa cái này cho Akutagawa đọc trước khi vở kịch diễn ra, tuy nhiên vì chuyện Nanase té xỉu nên chị bối rối quá và không kịp đưa cho em. Em thử đọc từ trang mà chị đã đánh dấu đi.

Akutagawa cầm lấy quyển hợp tuyển với nét mặt khó hiểu, sau đó cậu ấy lật ra trang đã được đánh dấu lại bằng một tấm thẻ màu tím phớt.

Chúng tôi cũng nghiêng đầu nhìn vào từ bên cạnh.

Đập vào mắt tôi là tiêu đề và một cái tên được viết tay.

... *Hái quýt*, Kanomata Emi, lớp 8-A.

Chẳng lẽ đây là bài văn của Kanomata sao?

Chị Tooko cười không đáp.

Akutagawa và Sarashina đã bắt đầu ngẫu nhiên đọc.

“Chủ nhật, tôi cùng ba mẹ đi hái quýt ở vườn trái cây cạnh nhà.”

Trong bài văn mở đầu bằng một câu như vậy là quang cảnh ấm áp của một gia đình cùng nhau vui vẻ hái quýt. Ngoài ra còn có một chuyện khác được viết.

“Khi tôi bóc quýt ăn cùng ba mẹ, tôi chợt nhớ đến một mẫu truyện ngắn tên là Trái quýt của Akutagawa Ryuunosuke. Ngày xưa, tôi từng đọc câu chuyện này cùng một người bạn. Khi vừa mới chuyển trường, những lúc cảm thấy cô đơn, tôi lại đọc đi đọc lại mẫu truyện này để cổ vũ bản thân. Nó là câu chuyện quan trọng nhất với tôi, là câu chuyện mà tôi thích nhất.”

Trên khuôn mặt của Akutagawa và Sarashina đang đọc bài văn đều hiện hiện một nụ cười xen lẫn chút đau xót.

Chị Tooko nhỏ giọng dịu dàng nói:

- Trong tương lai mà chị đã kể ra trên sân khấu thực ra cũng có trộn lẫn một chút sự thật vào đó.

Kanomata, người chỉ có thể phát tiết sự phiền muộn trong nội tâm với cha mẹ qua việc cắt sách giáo khoa - đã làm lành với cha mẹ mình ở miền đất mới và có một cuộc sống bình thường yên ổn.

Kanomata đã không còn bất hạnh nữa, bạn ấy không còn căm hận ai nữa. Những chuyện xảy ra trong quá khứ bây giờ được bạn ấy nâng niu ôm ấp như những kỉ niệm ấm áp.

Sau khi biết được chuyện này, tôi nghĩ hẳn Akutagawa và Sarashina sẽ cảm thấy thanh thản hơn.

Và đúng thế, hiện tại nét mặt của hai người đều phẳng phất như đang nhìn thấy những trái quýt nhảy múa trên bầu trời rực ánh chiều tà...

Sarashina nói khẽ:

- Từ trước đến nay mình vẫn rất ghét *Trái quýt* của Akutagawa Ryuunosuke. Tuy nhiên, mình sẽ thử đọc nó một lần nữa. Mình có cảm giác lần này mình sẽ có thể đọc nó với một tâm tình hoàn toàn khác với trong quá khứ...

Khi Sarashina chuẩn bị đứng dậy rời đi, Akutagawa gọi bạn ấy lại.

- Konishi, lúc này chị Tooko có nói chiếc móc khóa hình thỏ mà Kanomata đã lựa đó thật ra là một món quà sinh nhật tôi định tặng cho cậu. Đó cũng là sự thật. Cái lúc tôi đi ngang qua trước nhà cậu và nhìn thấy cậu ngồi khóc trong vườn, tôi đã thích Konishi từ lúc đó.

Cái tên mà Akutagawa nói ra không phải “Sarashina” mà là “Konishi”.

Ở bệnh viện, lúc tôi hỏi cậu ấy có thích Sarashina không, Akutagawa đã trả lời với ánh mắt bi thương rằng: “Tôi từng thích cậu ấy”.

Đó cũng là một sự thật không hề có chút dối trá nào. Ngay cả việc Akutagawa đã không thể bỏ mặc Sarashina cũng thế, đó không chỉ là vì cảm giác phải chuộc tội, mà còn vì Sarashina chính là người cậu ấy đã thích từ thuở còn bé.

Khóe mắt của Sarashina hơi rung rung, rồi bạn ấy mỉm cười.

- Cảm ơn cậu. Tạm biệt, Kazushi.

Ngay khi Sarashina vừa bước ra khỏi cửa, chị Maki đi vào.

- Mọi người vất vả rồi! Tooko, bò diễn trên cả tuyết rồi! Nể mặt bò đã cho mình xem một màn diễn đầy tài năng như vậy, mình đây sẽ không tính toán với bò việc bò đã bắt mình mặc đồ hầu gái phục vụ ở gian hàng cơm cà ri nữa.

- Phục vụ!? Chị thật sự đã làm vậy sao!? Lại còn trong trang phục hầu gái?

Nghe tôi thất thanh kêu lên, chị Maki trả lời không hề ngại ngùng.

- Đương nhiên, em thấy chị đã có khi nào từ chối thỉnh cầu của Tooko chưa? À đúng rồi đúng rồi, Tooko nè, thằng phá gia chi tử của cái nhà mà bò đang tá túc cũng đã đến gian hàng cơm cà ri đây.

- Ryuuto á?

- Ừ. Còn dẫn theo cả bảy con gái nữa mới ghê chứ. Thiệt tình, thằng nhóc đó vẫn chứng nào tật nấy. Lúc mình định đến ghi thực đơn nó còn dám trợn mắt nhìn mình nói: “Tôi vừa nhìn thấy thứ đáng sợ nhất trên đời”. Thế nên mình đập luôn một phát vào chân ghế cho nó ngã chổng kên ra đất.

Nói xong, chị ấy nở một nụ cười ngọt ngào.

Khi tôi vừa thử tưởng tượng bộ dạng của bà chị này mặc đồ hầu gái nói:

“Hoan nghênh quý khách”, lòng tôi bỗng dâng lên sự đồng cảm sâu sắc với phát ngôn của Ryuuto. Tuy nhiên, nếu tôi dám nói điều này ra khỏi miệng, chắc hẳn tôi sẽ bị chị ấy đá bay ra khỏi phòng cho mà xem.

- Cảm ơn bồ nha, Maki. Vì vở kịch, cũng như những chuyện khác... nếu không có Maki, lần này mình thật sự không biết phải làm sao luôn.

Chị Tooko, bình thường vẫn tránh chị Maki như tránh tà, lần này lại cúi đầu và nói ra một câu cảm ơn chân thành.

Có lẽ cái quyền hợp tuyển lúc này cũng là do chị Maki vận dụng những mối quan hệ của mình lấy được và đưa cho chị Tooko.

Tuy nhiên, tôi tự hỏi không biết “thù lao” lần này sẽ là gì đây?

Cặp mắt chị Maki lóe sáng, chị ấy nói với vẻ thỏa mãn.

- Cuối cùng thì mình cũng đã truyền tải được tình yêu của mình đến bồ sao? Bây giờ nếu mình khẩn cầu, bồ sẽ coi đồ cho mình xem chứ?

- Còn lâu!

Thấy chị Tooko đỏ mặt hét lên, chị Maki cười nhả nhở.

- Tiếc quá. Mà thôi được rồi. Dù sao thì mình cũng nhận được “thù lao” xứng đáng với công sức bỏ ra.

Chị Tooko im luôn không biết nói gì.

Sau đó, chị Maki nghiêng đầu về phía tôi và thì thầm:

- Lát nữa ở sảnh chính sẽ diễn ra một buổi hòa tấu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, em nhất định phải đến đấy, Konoha. Có thứ này hay lắm.

- Aa!!! Bồ lại đang nói bậy bạ cái gì thế Maki!

Sau khi ném cho chị Tooko đang vung vẩy ống tay áo kimono một cái nháy mắt tràn đầy yêu thương, chị Maki rời khỏi căn phòng.

- Ồ? Không biết có thứ gì hay ho thế nhỉ?

Đứng ở đằng sau nghe chúng tôi nói chuyện, Takeda nghiêng đầu tự hỏi.

- K-Không có gì đâu, Chia. Maki nói bậy ấy mà! Konoha cũng thế, em tuyệt đối không được đi xem buổi hòa tấu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng đâu đấy.

Vội vàng thay đồ xong, tôi tạm biệt Takeda và Akutagawa, sau đó không

quay về lớp mà chạy thẳng tới sảnh âm nhạc nơi diễn ra buổi hòa tấu.

Bám sát đằng sau tôi là chị Tooko đã đổi trở lại đồ đồng phục, với hai bím tóc buộc vôi.

- Nè, Konoha, em định đi xem thật đấy à? Em thật sự phải đi xem à? Nhạc cổ điển có gì hay ho đâu, buồn ngủ chết đi được ấy chứ. Hay là em đi ăn chè trái cây với chị đi?

- Chị Tooko có ăn được mấy thứ đó đâu mà rủ em đi làm gì hử?

- Vậy chúng mình quay về phòng câu lạc bộ đi, Konoha sẽ viết cho chị một câu chuyện tình mang hương vị chè trái cây ngọt ngào, nhé?

- Em không muốn trong lễ hội trường mà còn phải đi viết điểm tâm cho chị Tooko đâu.

- Rốt cuộc là tại sao em lại muốn đi xem hòa tấu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng đến thế hả?

- Câu đó em hỏi chị mới đúng, rốt cuộc thì tại sao chị phải tức tốc đuổi theo em hả?

- Bởi vì... bởi vì...

Vừa đuổi theo tôi, chị Tooko vừa vung vẩy hai nắm tay với vẻ mặt rất không tình nguyện. Cứ như vậy, trong khi vẫn còn đang lời qua tiếng lại với nhau, chúng tôi đã đến được sân trong nơi hội trường hòa nhạc tọa lạc.

- Không được, không cho em vào đâuuu~~~

Mặc kệ chị Tooko níu lấy ống tay áo và cố gắng ngăn tôi lại, tôi vẫn mua vé và bước vào bên trong.

Vừa bước qua cửa, tôi đã chứng kiến một tấm biển quảng cáo đang treo trong hành lang to đến mức tôi phải ngẩng đầu lên mới hết được.

Đó là một bức hình phóng lớn của chị Tooko.

Trong bức hình, chị Tooko ăn mặc chẳng khác gì một hoạt náo viên với áo thun ba lỗ và váy ngắn, trên tay cầm cục tua rua, chị ấy đang cười tươi rói và nhảy lên với một phong cách rất Yomost. Tóc chị ấy được cột thành hai cái đuôi ngựa, cộng thêm đó là... không biết cái này là sở thích của chị Maki hay yêu cầu

của chị Tooko... nhưng chị ấy còn đeo thêm một cặp kính mắt.

Dưới sự hỗ trợ của chiếc áo thun ba lỗ mỏng manh, bộ ngực của chị Tooko hoàn toàn thể hiện ra hết cái sự phẳng của chúng, ngoài ra tôi còn có thể thấy một chút da thịt trắng nõn của chị ấy dưới vạt áo. Ở góc độ này tôi có thể nhìn được cái rốn của chị Tooko như ẩn như hiện, mặt khác, cái váy ngắn tung bay cũng khơi gợi trí tò mò của người xem với chiếc quần lót của chị ấy. Cặp giò trắng muốt thì đang gập lại và dừng ở giữa không trung.

Bên cạnh biển quảng cáo là một hàng chữ: “Gửi tới tất cả thành viên của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng trường Seijou, hướng đến tương lai, cố lên!”

Hiểu rồi, té ra đây là “thù lao” lần này.

Mà nhìn cái này tôi mới sực nhớ, dạo trước hình như tôi đã từng thấy chị Tooko mang theo hai bím tóc được buộc lộn xộn không đều nhau trông rất kì quặc chạy vội trên hành lang thì phải. Lúc đó có lẽ buổi chụp hình vừa kết thúc cũng nên.

Thấy tôi gật gù như hiểu ra, chị Tooko đỏ mặt tới mang tai lí nhí giải thích:

- K-Không phải... người này, không phải chị. Bạn này chắc học lớp nào đó.

Đi mà, Konoha, đừng nhìn nữa... đừng nhìn nữa mà...

Tôi bật cười.

- Tốt quá, cuối cùng chị Tooko cũng tìm ra được một người ngực phẳng như chị rồi.

Vừa nói xong, đầu tôi đã bị cốc một phát.

- Đáng ghét! Sao em có thể vô tâm thế hả. Uống công hời sáng chị lấy khăn cho em mượn.

- Đó rõ ràng là khăn của em cơ mà. Được rồi, buổi hòa tấu sắp bắt đầu rồi kìa. Với lại chị càng làm lớn chuyện thì chỉ càng khiến người ta để ý hơn thôi.

Nhận ra người xung quanh đang chỉ trỏ thì với nhau: “Ê mày, nhìn kìa, đằng kia không phải là...”, chị Tooko vội cúi đầu núp vào sau lưng tôi.

- C-Chúng mình nhanh vào chỗ ngồi thôi, Konoha.

Thiệt tình, thế này còn khiến người ta chú ý hơn...

Hai tay chị Tooko nắm chặt lấy áo của tôi, cảm nhận hơi ấm từ khuôn mặt đang nép sát vào sau lưng, tôi đành bước đi, trong lòng có chút tức cười.

- U u... đáng ghét, lần sau chị sẽ không nhờ Maki chuyện gì nữa hết~~~

Sau khi ngồi vào ghế, chị Tooko vẫn tiếp tục lầu bầu.

- À đúng rồi, anh bạn trai săn gấu của chị vẫn khỏe chứ?

Bị tôi bất ngờ hỏi một câu như vậy, khuôn mặt chị Tooko đỏ bừng lên như trái cà chua, hai mắt chị ấy mở to với vẻ ngạc nhiên.

- Ý-Ý-Ý-Ý em là sao?

- Hokkaido cũng sắp tới mùa đông rồi, chị nhớ chuẩn bị khăn quàng cổ màu trắng cho anh ấy nhé.

- U...

- Lúc nào hai người tổ chức đám cưới nhớ gửi thiệp mời em đấy. Đừng quên kèm thêm vé máy bay khứ hồi nữa.

Hai má vẫn đỏ bừng, chị Tooko cúi đầu và lườm sang tôi đang ngồi bên cạnh với ánh mắt yếu đuối.

- K-Konoha đúng là đồ xấu xa, xấu xa tới tận xương tủy luôn.

Màn sân khấu kéo lên, buổi hòa tấu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng là niềm tự hào của trường cấp ba Seijou cuối cùng cũng bắt đầu.

Chị Maki mặc áo đuôi tôm và đang vung vẩy gậy chỉ huy, trông chị ấy tràn đầy sức sống và hết sức vui vẻ.

Lúc tôi đi ra ngoài sau khi buổi hòa tấu khiến người ta cảm động kết thúc, sân trường đã được nhuộm bởi ánh nắng chiều ấm áp.

“Lễ bế mạc sắp diễn ra, yêu cầu tất cả học sinh tập trung về nhà thi đấu.”

Tiếng thông báo của các ủy viên lễ hội vang lên giữa bầu trời màu cam.

Tôi chia tay với chị Tooko và quay về lớp của mình, khi bước vào lớp, tôi thấy Akutagawa đang đứng một mình bên cạnh cửa sổ và nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

- Akutagawa.

- Inoue...

Akutagawa quay đầu lại. Tôi bước về phía cậu ấy.

- Ông không đi dự lễ bế mạc à?

- Cứ nghĩ tới lễ hội trường sắp kết thúc là tôi lại thấy có chút cô đơn, thế nên tôi muốn đứng ở đây thêm một lúc nữa.

- Không ngờ ông mà cũng nói ra được một câu như vậy.

Gió mát thổi vào từ cửa sổ đang mở.

Phòng học cũng được nhuộm bởi ánh nắng chiều.

- Nhưng mà có lẽ tôi cũng không khác gì ông. Trong ngực tôi cứ như thiếu đi thứ gì đó. Tuy nhiên tôi cũng không ghét cảm giác này... cho dù từ sáng tới giờ phải tát bật khắp nơi, nhưng như vậy cũng rất vui.

Akutagawa cười nói:

- Đúng thế.

Bầu không khí hiền hòa này khiến tôi cảm thấy thật thoải mái, tôi muốn đắm chìm trong nó mãi.

- Tôi... từ lúc lên cấp ba tới giờ, tôi chưa từng hăng hái tham gia bất kì hoạt động trường học nào như lần này. Tôi vẫn luôn nghĩ những chuyện thế này thật phiền phức, cứ tham gia cho có là được. Nhưng mà lần này... tôi cảm thấy thật tốt là tôi đã có thể cùng ông đứng diễn trên sân khấu.

- Tôi cũng giống như ông, Inoue. Từ trước đến giờ, tôi vẫn luôn coi lễ hội trường và đại hội thể thao như một nghĩa vụ phải thực hiện của học sinh. Chưa bao giờ tôi cảm thấy vui vẻ khi làm những điều đó với bạn của mình như lần này. Cũng nhờ có chị Amano và ông mà tôi mới có được trải nghiệm đó.

- Chỉ có chị Tooko là đã giúp ông nói ra lời thoải thôi. Tôi chẳng làm được gì cả.

- Không, nếu Inoue không nói với tôi cái câu “Cùng đối mặt với sợ hãi” đó, có lẽ tôi đã chạy trốn trước khi lên sân khấu rồi.

- Vậy sao. Nhưng mà tôi cảm thấy nếu là ông, ông sẽ không làm vậy đâu... Tuy nhiên tôi cũng rất vui vì đã giúp được ông.

Akutagawa cũng cười thoải mái. Đó là một nụ cười mà chỉ những người đã

vượt qua được nỗi đau của bản thân mới có thể có. Cậu ấy đã tự chặt đứt xiềng xích đang trói buộc bản thân bằng chính đôi tay của mình và bắt đầu bước về phía tương lai.

Còn tôi...

- Akutagawa, tôi muốn trở thành bạn của ông.

Hai mắt Akutagawa mở lớn, cậu ấy nhìn tôi có chút kinh ngạc.

- Từ trước đến giờ tôi vẫn luôn tránh tiếp cận người khác. Vì một chuyện đau lòng xảy ra trong quá khứ, tôi không muốn mình bị tổn thương vì đến quá gần ai đó nữa. Giống như ông vậy. Tuy nhiên, bây giờ tôi muốn chúng ta hiểu nhau hơn, chúng ta có thể là bạn của nhau không, Akutagawa?

Akutagawa nhẹ cúi đầu, cậu ấy nói với vẻ khó khăn.

- ... Tôi vẫn còn có chuyện giấu ông, Inoue. Có lẽ một ngày nào đó, tôi sẽ khiến ông bị tổn thương.

Lời bộc bạch của cậu ấy khiến tôi cảm thấy kinh ngạc.

Akutagawa rốt cục vẫn còn đang giấu giếm bí mật nào nữa? Là về mẹ cậu ấy? Hay là...

Mặc dù còn vô số câu hỏi trong đầu, tôi vẫn cười nói với cậu ấy:

- Không sao cả. Nếu ông không muốn nói thì ông cứ giữ bí mật đó mãi là được.

Akutagawa ngẩng đầu lên.

Sự kinh ngạc lại một lần nữa phủ khắp khuôn mặt góc cạnh đầy nam tính của cậu ấy.

Tôi duỗi tay phải ra.

- Chúng ta làm bạn đi. Có lẽ một ngày nào đó, chúng ta sẽ cãi nhau, sẽ không nhìn mặt nhau nữa, nhưng hiện tại, tôi vẫn muốn là bạn của ông.

Hai mắt Akutagawa vẫn mở to, cậu ấy nhìn tôi chằm chằm.

Tôi cũng nhìn lại cậu ấy một cách nghiêm túc.

Cho dù sau này chúng tôi làm nhau tổn thương đi chăng nữa thì chúng tôi vẫn có những điều mới mẻ đã nảy sinh và mỗi ràng buộc mà chúng tôi nuôi dưỡng.

Tôi tin như vậy...

Akutagawa nhẹ nhàng nheo mắt lại.

Sau đó, cậu ấy duỗi bàn tay to lớn của mình ra và nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi cũng dùng sức nắm chặt lấy bàn tay trái ấm áp của cậu ấy.

Chúng tôi không cần ngôn từ để xác nhận.

Chúng tôi, đã trở thành bạn bè của nhau.

Đã rất lâu rồi tôi không viết thư cho cậu.

Xin cậu hãy tha thứ cho tôi vì trong hai tháng này, mặc dù đã nhận được rất nhiều thư của cậu, tôi lại chưa một lần viết thư hồi âm.

Trong những lá thư gửi cho tôi, cậu liên tục viết muốn tôi đến gặp cậu, tôi hiểu rất rõ cậu đang lo lắng chuyện gì, tuy nhiên đã xảy ra một số việc khiến tôi không thể đến gặp cậu.

Nói thật là tôi sợ phải đối mặt với cậu.

Lần đầu tiên tôi gặp cậu là vào mùa đông năm ngoái, khi đó là học kì ba năm tôi học lớp 10.

Khi đó, tôi đi thăm mẹ và gặp được cậu cũng đang nằm viện ở đó.

Cậu đang luyện tập đi bộ một mình trong hành lang.

Cho dù té ngã bao nhiêu lần, cậu vẫn gương đứng dậy và lại tiếp tục loạng choạng bước đi, rồi cậu lại ngã xuống, lại đứng dậy bước đi. Lúc đó, cậu dường như rất khó chịu vì cơ thể không làm theo ý mình, cậu lầm bầm tự nói một mình, trông cậu còn như sắp khóc.

Nét mặt của cậu khi đó khiến tôi rất để ý, thế là về sau, mỗi ngày tôi đều đứng ép sau ngã rẽ của hành lang và nhìn cậu tập đi, nhưng tôi lại không thể cất tiếng gọi cậu được.

Rồi một ngày nọ, lúc cậu lại té ngã trên hành lang và ngồi khuyu dưới sàn, cậu đã tức giận nói to rằng:

- Này! Làm gì mà lúc nào cũng đứng nhìn tôi thế hả? Tôi là hàng triển lãm à?

Hắn là cậu đã không biết lúc đó tôi kinh ngạc đến nhường nào đâu.

Cậu cũng không biết khi cậu ngẩng đầu lên và nhìn tôi bằng ánh mắt cháy rực lửa hận và giận dữ đó, tôi đã có cảm giác như ngực mình bị một lưỡi dao đâm xuyên qua... kể từ khoảnh khắc đó, trái tim của tôi đã hoàn toàn bị cậu nắm giữ...

Tôi xin lỗi cậu, nhưng cậu chỉ dành cho tôi những lời lẽ lạnh lùng và cố giữ khoảng cách với tôi.

Về sau, mỗi lần tôi đến gặp cậu, nói chuyện với cậu, cậu đều tỏ ra khó chịu và bỏ đi.

Khi tôi định vươn tay giúp đỡ cậu, cậu đã nổi trận lôi đình và nói mình có thể tự làm được bất kì chuyện gì, rằng cậu không cần sự thương hại của tôi, cậu còn bảo tôi đừng tự ý xía vào chuyện của người khác.

Tôi biết điều này sẽ khiến cậu tức giận, nhưng tôi vẫn muốn thú nhận với cậu.

Ngay từ đầu, tôi thấy được hình bóng của cô gái mà ngày xưa tôi từng làm tổn thương trong con người cậu.

Cô gái đó tên là Konishi Mayuri, là bạn học cùng lớp của tôi hồi tiểu học. Có lẽ cậu cũng từng nghe tôi nói về chuyện này rồi.

Mỗi lần bị cậu mắng chửi, tôi đều có cảm giác như mình đang bị cô gái ấy trách cứ. Và tôi lại cảm thấy thanh thản hơn một chút.

Bởi vì tôi vẫn luôn cho rằng mình là một kẻ rất đáng bị mắng.

Về sau, mọi chuyện bắt đầu trở nên phức tạp, tôi lên cấp ba và gặp lại Konishi, rồi chúng tôi bắt đầu hẹn hò.

Tuy nhiên, Konishi đã không còn là Konishi trước kia nữa rồi, cho dù cố gắng đến đâu, tôi cũng không thể thích Konishi hiện tại với tư cách một người khác phái. Hơn nữa, tôi còn từng phản bội một đàn anh của tôi, anh ấy rất thích Konishi, có lẽ điều này cũng là một trong những lý do khiến tôi không thể thích Konishi.

Konishi chưa một lần trách mắng hay oán hận việc tôi không có tình cảm với cậu ấy. Cậu ấy luôn dõi theo tôi, tin tưởng tôi, dựa dẫm vào tôi, như thể chỉ việc

được ở bên cạnh tôi cũng đã khiến cậu ấy cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng tôi lại là một kẻ hèn nhát, tôi cảm thấy thật khó đối mặt với một Konishi như vậy. Bởi thế, cảm giác có tội trong tôi ngày càng nặng nề hơn.

Thế nên, mỗi lần cậu nhìn tôi với ánh mắt ghê tởm, tôi lại nhớ tới Konishi ngày trước, tôi lại cảm thấy đau đớn như thể ngực mình bị cắt nát bởi trăm ngàn vết dao, cổ họng tôi lại như bị ai đó bóp nghẹt. Thế nhưng, cho dù đau đớn là vậy, tôi đồng thời cũng cảm thấy những tội lỗi của mình như đang được trừng phạt, lòng tôi lại cảm thấy thanh thản hơn.

Vì vậy tôi càng ngày càng bị cậu hấp dẫn.

Ban đầu, cậu đối xử với tôi như thể tôi là con sâu cái kiến, tuy nhiên, sau khi cậu biết được tôi đang học ở trường cấp ba Seijou, thái độ của cậu thay đổi, cậu dường như chờ đợi tôi đến thăm. Mỗi lần, cậu đều hỏi tôi rất nhiều chuyện ở trường. Tôi biết cậu làm vậy là vì muốn có được thông tin về người vẫn luôn sống trong lòng cậu, người vẫn luôn khiến cậu cảm thấy đau khổ.

Bằng ánh mắt cháy rực lửa hận, cậu kể cho tôi nghe về người đó, về việc người đó đã khiến cậu tổn thương cậu sâu sắc thế nào, rằng người đó đã đánh cắp tương lai của cậu ra sao.

Khi tôi lên lớp 11 và trở thành bạn cùng lớp với người đó, quan hệ giữa tôi và cậu càng trở nên gần gũi hơn trước, đồng thời, những thay đổi mà tôi khó có thể chịu được cũng bắt đầu xuất hiện.

Thật không may, cậu đã vô tình gặp lại người đó ở bệnh viện.

Đó là khi kì nghỉ hè vừa mới bắt đầu, lúc tôi đến thăm cậu, khuôn mặt cậu tái nhợt và cậu nói cho tôi biết người đó đã đến bệnh viện.

Người đó như đến thăm một bạn cùng lớp. Cậu đã đổ lên đầu tôi vô số câu hỏi, cậu muốn biết nữ sinh đi cùng với người đó là ai, còn cô gái mà người đó đến thăm, hai người đó có thân thiết không, quan hệ của họ thế nào?

Có lúc đang ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu lại đột nhiên nổi giận, trông cậu rất bất an, rồi cậu bắt đầu gào khóc và trút sự bức tức lên người tôi.

Một ngày nọ, khi đến thăm cậu, tôi thấy trên giường cậu có một tờ giấy viết

thư bị xé vụn.

Kể từ dạo đó, cậu càng lúc càng trở nên kì lạ.

Đó là tờ giấy cậu đã nhờ tôi đi mua, bởi vì cậu nói cậu muốn viết thư.

Tôi đoán hẳn là cậu đã định gửi cho người đó một bức thư được viết trên tờ giấy mà cậu yêu thích.

Có lẽ những gút mắc trong lòng đã khiến cậu xé nát bức thư còn đang dang dở.

Sâu trong ánh mắt của cậu sau khi xé nát bức thư là sự căm hận không thể dập tắt, cậu cắn môi chặt đến mức máu ứa ra. Trên má cậu còn lưu lại ngấn nước mắt.

Về sau, cậu ép tôi trợ giúp cậu báo thù người đó.

Đó không phải lời khẩn cầu, nó gần như một lời đe dọa, tôi nghĩ chính cậu cũng hiểu được điều đó.

Cậu đã không từ bất kì thủ đoạn nào để khiến tôi đứng về phía cậu, cậu hét lên sẽ lấy dao cắt cổ tay chết nếu tôi không nghe lời cậu, cậu còn thử quyến rũ tôi và khi thấy tôi không chịu làm theo lời cậu, cậu mắng tôi là đồ hèn nhát rồi lấy đồ vật nện tôi.

Khi tôi không đến bệnh viện nữa, mỗi ngày cậu đều gửi thư cho tôi.

Tôi biết rõ cậu đã phải bỏ ra bao nhiêu nghị lực và vất vả để có thể viết ra những lá thư này, nhìn tờ giấy lấp đầy những con chữ được đánh máy và phân địa chỉ viết tay xiêu vẹo trên bì thư, tôi thật sự không biết phải làm sao.

Sẽ thật tốt nếu tôi có thể mặc kệ những lá thư của cậu, thế nhưng điều khiến tôi tuyệt vọng là tôi không thể xem cậu là thể thân của Konishi nữa rồi, tình cảm của tôi bắt đầu hướng tới chính bản thân cậu.

Tôi bắt đầu lo lắng, liệu cậu có thật sự nghĩ quán và tự kết thúc sinh mệnh của mình hay không?

Mỗi khi nghĩ như vậy, ngực tôi đau thắt lại và bởi tôi cũng biết cậu rất có thể sẽ thật sự làm như vậy, tôi lại càng cảm thấy bị giày vò.

Trong đầu tôi không thể dừng suy nghĩ rằng liệu cậu có đang đau khổ hay

không, liệu cậu có đang khóc cô độc một mình hay không, liệu cậu có đang tìm kiếm sự giúp đỡ của tôi hay không ... và thế là tôi lại không thể cầm lòng được mà mở thư ra đọc.

Chẳng biết từ lúc nào, tôi bắt đầu nghĩ có lẽ nếu như tôi thực hiện nguyện vọng của cậu, tôi sẽ có thể chuộc lại những lỗi lầm mình đã gây ra trong quá khứ.

Nếu như tôi có thể chẳng suy nghĩ gì, chỉ sống và làm theo theo ý chí của cậu, có lẽ tôi sẽ cảm thấy thật nhẹ nhõm cũng nên.

Và thực sự thì đã có một lần tôi định mang lá thư của cậu bỏ vào trong tủ đựng giày của người đó. Lúc ấy trong đầu tôi nghĩ chỉ cần mình làm vậy, có lẽ mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Tuy nhiên, lý trí trong tôi vẫn ngoan cố nói với tôi rằng tôi không thể làm vậy, thế nên cuối cùng thì tôi đã xé bức thư đó và vứt nó đi.

Tôi sẽ trở thành một con người thành thật.

Tôi nhớ mình từng kể với cậu là tôi đã quyết định sẽ sống với nguyên tắc đó từ sau sự kiện trong quá khứ ấy. Cho dù xảy ra chuyện gì, cho dù trong tình huống nào, tôi cũng phải là một con người thành thật, tôi không được khiến thêm bất kì ai tổn thương nữa.

Thế nhưng cậu lại yêu cầu tôi làm vậy.

Cậu muốn tôi phản bội bạn học của tôi, cậu muốn tôi khiến người đó tổn thương.

Tôi sẽ không thực hiện thỉnh cầu này. Làm thế là sai trái. Tuy nhiên, trong những bức thư gửi cho tôi, cảm xúc của cậu càng lúc càng trở nên nôn nóng và mãnh liệt, không chỉ vậy, Konishi cũng bắt đầu trở nên kì lạ vì thái độ của tôi, tôi thật sự không biết mình nên làm gì nữa.

Cho dù tôi cố gắng thế nào, cho dù tôi muốn cứu giúp Konishi đến đâu thì tất cả công sức tôi bỏ ra cũng là công dã tràng. Hành động của Konishi đã trật khỏi quỹ đạo bình thường và ngày càng điên cuồng hơn.

Thay vì gửi cho cậu, tôi gửi những lá thư hồi âm cho mẹ, tôi mượn điều đó để

chèo chống bản thân không gục ngã.

Nhưng cho dù làm vậy, tôi cũng bắt đầu sắp đến giới hạn của mình rồi, tôi đã không thể cứu Konishi khi cậu ấy rơi vào sự điên cuồng. Không chỉ thế, ở trong hoàn cảnh đó, tôi vẫn còn nghĩ đến cậu, tôi cảm thấy mình thật kém cỏi, tôi trở nên tuyệt vọng như thể bị bóng tối vô tận nuốt chửng.

Tôi không có tư cách đến gặp cậu. Mỗi lần đến thăm mẹ, tôi đều ngăn bản thân đi đến phòng cậu.

Trong hai tháng này, tôi cũng đã rất khổ sở. Nhưng tôi chưa từng có ý định bỏ mặc cậu. Tôi biết điều này nghe chẳng khác nào một lời ngụy biện, nhưng xin cậu hãy hiểu cho tôi. Đối với tôi thì khoảng thời gian hai tháng này là rất quan trọng.

Hiện tại, tôi đã giải quyết xong chuyện của Konishi, tôi đã được giải thoát khỏi quá khứ, tôi cuối cùng cũng có thể viết thư cho cậu.

Tôi sẽ nói cho cậu biết quyết định của mình.

Tôi sẽ không gài bẫy người đó, cũng sẽ không đẩy người đó vào cái bẫy nào.

Bởi vì tôi và người đó đã trở thành bạn bè của nhau. Tôi coi trọng người đó như tôi quý trọng cậu vậy.

Một ngày nào đó, vì chuyện của cậu, có lẽ tôi sẽ khiến người đó bị tổn thương. Cho dù vậy, từ nay về sau, tôi vẫn muốn đối xử thành thật với bạn của tôi. Tôi không muốn có hành vi dè tiện nào như bày mưu tính kế với người đó.

Đó là điều mà tôi muốn nói rõ cho cậu biết.

Trong hai tháng này, tôi đã không thể truyền đạt cho cậu một điều đơn giản như vậy, tôi chỉ biết lặp đi lặp lại những hành vi ngu xuẩn như lấy dao cắt nát những lá thư cậu gửi cho tôi, tự cắt vào chính cơ thể của mình hay gửi cho mẹ những lá thư hỏi âm tôi viết cho cậu.

Có lẽ bây giờ tôi vẫn là một gã khờ.

Tuy nhiên, đã có một người nói với tôi thế này.

Là người thì ai cũng khờ khạo cả.

Đã vậy thì hãy cứ tiếp tục làm một gã khờ và thực hiện những lý tưởng trong

trái tim mình.

Thế nên, tôi sẽ chấp nhận sự ngu ngốc của bản thân, tôi sẽ đối mặt với cậu và người đó trong khi tiến về phía trước.

Một tuần sau lễ hội trường.

Vở kịch của chúng tôi nhận được rất nhiều lời khen ngợi, hòm thư yêu quái... à không, hòm thư gỡ rối tình yêu đặt tại sân trong cũng nhận được rất nhiều lời động viên như: “Vở kịch cực kì thú vị. Tôi rất cảm động”, “Tôi sẽ thử đọc tác phẩm của Mushanokouji Saneatsu”, v.v... Việc này khiến chị Tooko vui vẻ không thôi.

Chị ấy vừa lấy tay xé một mẫu từ xấp giấy lấy ra từ hòm thư vừa bỏ vào mồm, sau đó hạnh phúc nói:

- Ngon quá điiii~, hương vị thật giống những trái nho hoặc đào tươi ngon vừa được thu hoạch sau bao tháng ngày chăm bẵm vất vả~ Trong lòng như được bao phủ bởi cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng.

Ngoài ra, ngay cả những lá thư kiểu: “Lần sau xin cosplay* trang phục y tá” hoặc “Lần sau xin diễn câu chuyện tình yêu giữa Nojima và Oomiya” chị ấy cũng bỏ vào mồm ăn sạch. Kết quả là...

- Uiii, vị gì kì quá~ cứ như bánh khoai lang hạt dẻ nghiền lại xịt thêm mayonnaise lên ấy~ cái này thì giống vị mực hun khói phủ sữa đặc~

Chị ấy vừa ăn vừa méo máo kẻ lể như vậy.

- Konoha nè, Akutagawa thế nào rồi?

Tan học, khi tôi bước vào phòng câu lạc bộ, chị Tooko hỏi tôi, chị ấy đang ngồi ôm chân trên ghế, trong tay là quyển *Vườn anh đào* của Chekhov.

- Rất tốt ạ. Cậu ấy còn nói hôm qua anh Igarashi đã đến câu lạc bộ Bắn cung và xin lỗi cậu ấy. À, đúng rồi, tuần sau sẽ có một trận thi đấu, em đã nhận lời đến cổ vũ cho cậu ấy rồi. Em còn phát hiện sở thích xem phim của cậu ấy và em rất giống nhau nữa, thế nên chúng em định khi nào đó sẽ đi xem phim cùng nhau.

Tôi vừa lấy ra tập giấy bản thảo và hộp bút đặt lên bàn vừa hào hứng nói.

- Vậy à.

Ánh mắt chị Tooko trở nên hiền hòa, sau đó khóe miệng chị ấy tách ra như một đóa hoa violet thành hình một nụ cười.

Tôi cảm thấy có chút xấu hổ.

Đúng lúc này, Kotobuki mở cửa bước vào.

- Ừm... chị Tooko, em xin lỗi vì đã khiến chị lo lắng ở lễ hội trường. À, ừm, em lại nướng bánh quy, mời chị ăn ạ.

Cô nàng vừa cúi đầu xin lỗi chị Tooko, vừa lên nhìn về phía tôi, mặt đỏ bừng cả lên.

- Oa, cảm ơn em nha. Konoha, lại đây ăn cho vui nào. Nanase cũng cùng ăn với bọn chị nhé?

- Ô, cái này, em, hôm nay em phải trực ở thư viện. Bây giờ em phải đi rồi.

- Vậy sao, tiếc quá nhỉ.

- Vậy lần sau có dịp chúng ta cùng ăn nhé, Kotobuki.

Nghe tôi cười nói như vậy, Kotobuki mở to hai mắt, khuôn mặt cô nàng lại càng đỏ hơn.

- T-Thôi, em xin phép đi trước ạ.

Nói xong, Kotobuki vội vàng đi ra khỏi phòng. Nhìn cô nàng như vậy cũng dễ thương đấy chứ, tôi thầm nghĩ trong đầu.

Đang ôm lấy bịch bánh quy được gói lại rất khéo trong ngực, chị Tooko ngược lên nhìn tôi rồi hỏi một cách tinh nghịch.

- Nè, Konoha, em với Nanase có chuyện gì hay ho à?

- Bí mật ạ.

- A~ quả nhiên là có hả~

Chị Tooko cao giọng, phồng má nói với vẻ bất mãn.

Có lẽ tôi nên tìm lúc nào đó nói chuyện tử tế với Kotobuki... hồi cấp hai, chúng tôi đã gặp nhau ở đâu nhỉ?

- Konoha ơi, nói nhỏ cho chị biết đi mà.

- Em không thể trả lời câu hỏi về đời tư cá nhân của mình được.

- A, Konoha thật hư đồn~

- Cái gì nữa ạ? Chị đang nghĩ đi đâu vậy.

Chị Tooko làm loạn lên “Vây mà dám giữ bí mật với chị” mắt một hồi, sau đó, chị ấy cúi đầu nhìn xuống gói bánh quy và thì thầm với nét mặt cô đơn.

- Chị... đã nói dối Nanase và mọi người.

Ngực tôi thất lại khi đột nhiên nghe thấy những lời này.

Chị Tooko tháo dây cột hình chiếc nơ và mở gói bánh ra. Bên trên khăn giấy lót với họa tiết bông hoa chất đầy những chiếc bánh quy hình ngôi sao hoặc trái tim, mùi hương ngọt ngào của bơ và đường lan ra khắp gian phòng chật hẹp.

Đó là những chiếc bánh rất ngon, nhưng chị Tooko lại không thể nếm được hương vị của chúng...

Chị Tooko nhón tay bốc lấy một chiếc bánh quy hình ngôi sao và bỏ vào miệng, vừa nhai, chị ấy vừa nở nụ cười:

- Miếng bánh này hẳn là có vị giống như *Mary Poppins* của Travers! Ngọt ngào, giòn tan, hạt hạnh nhân phủ bên trên thật là thơm!

Vừa nói, chị ấy vừa tiếp tục bỏ từng chiếc bánh quy vào miệng, sau đó nhai chúng một cách có tiết tấu, rồi nuốt xuống và nở nụ cười.

- Miếng này lại có vị giống như *Ông chân dài* của Webster! Hương chanh dịu dàng tan tỏa trên khắp đầu lưỡi! Miếng này thì giống như *Khu vườn bí mật* của Barnette! Mứt hoa quả màu hoa hồng chua chua ngọt ngọt, thật lãng mạn quá đi. Còn chiếc bánh hình lá hồng trà này thì có vị như *Alice ở xứ sở thần tiên* thì phải? Sau khi ăn xong thì để lại trên đầu lưỡi chút đắng chát, thật sự là ngon quá đi!

Nhìn chị Tooko khi kể ra hương vị “tưởng tượng” của những chiếc bánh quy thật sự rất lạc quan tích cực.

Tất cả mọi người, ai cũng mang trong mình bí mật không thể nói cho người khác biết.

Chị Tooko vừa giấu đi cảm xúc u ám mang tên “Không giống với mọi người” vừa tưởng tượng ra hương vị của những chiếc bánh ngọt ngào và nở nụ cười hạnh phúc.

Giống như chúng tôi, “Cô gái văn chương” đang ngồi ở đây cũng sẽ cười, cũng tức giận, khóc lóc, thử trồng cây chuối và thất bại, mặc đồ hoạt náo viên nhảy lên, cổ vũ người khác, cảm thấy thất vọng và đứng dậy tiến về phía trước.

Tôi ngồi xuống ghế và mở ra xấp giấy bản thảo 50 trang đặt trên bàn.

Sau đó, tôi bắt đầu viết ra một món “điểm tâm” với hương vị ngọt ngào mà chị Tooko có thể thưởng thức.

Đúng thế, chủ đề hôm nay là “Bạn bè”, “Bạn bè” và “Bạn bè”...

Chờ cậu nhận được lá thư này, tôi sẽ đến thăm cậu.

Đến lúc đó, tôi sẽ nói cho cậu biết những tình cảm mà tôi đã không thể viết ra trong thư, tôi cũng sẽ tự mình nói rõ cho cậu về việc tôi đã trở thành bạn với Inoue Konoha - người cho đến bây giờ vẫn luôn chiếm giữ trái tim cậu.

Akutagawa Kazushi

Gửi Asakura Miu

Lời tác giả

Chào các bạn, tôi là Nomura Mizuki. Các bạn đang cầm trên tay tập thứ ba của sêri *Cô gái văn chương*. Theo trình tự câu chuyện thì chúng ta gần đi được một nửa chặng đường rồi, Konoha lúc nào cũng khóc thút thít đã hơi trưởng thành một chút rồi.

Câu chuyện chủ đề lần này là *Tình bạn* của Mushanokouji Saneatsu. Tôi thật sự rất thích những nhân vật chính trong các tác phẩm của Mushanokouji! Họ đúng là kho tàng của các câu danh ngôn! Lúc nào cũng nói ra những điều rất tuyệt vời! Dựa theo kết cấu của câu chuyện, lần này tôi đã trích khá nhiều lời thoại, nhưng vì để phù hợp với vở kịch, tôi cũng có thay đổi một số điểm nhỏ, kính mong các bạn thông cảm. Trong cách sử dụng ngôn ngữ và biểu hiện của các nhân vật, tôi cũng cố gắng học theo nguyên tác nhiều nhất có thể. Vẫn còn nhiều lời thoại rất hay mà tôi không thể giới thiệu hết với các bạn được, thế nên tôi rất hi vọng các bạn tìm đọc *Tình bạn* cũng như các tác phẩm khác của Mushanokouji. Tôi nghĩ chắc hẳn các bạn sẽ gặp được những câu nói khiến trái tim mình đồng cảm trong các tác phẩm này.

À, đúng rồi, lần này Kotobuki cũng thật đáng thương. Đến nay thì trong mỗi tập cô ấy đều không có nhiều đất diễn, hơn nữa vai trò của cô cũng khá mờ nhạt, theo một ý nghĩa nào đó thì trong cả sêri này, Kotobuki là cô gái bất hạnh nhất cũng nên. Trong tập kế tiếp tôi sẽ cố gắng chăm sóc cô ấy hơn một chút.

Tiếp theo là lời cảm ơn.

Chị Takeoka Miho, cảm ơn chị lần nào cũng cho ra đời những bức vẽ tuyệt đẹp đến vậy. Lên màu trong tranh minh họa tập hai thật sự quá tuyệt vời! Ngoài ra thì trong giải thưởng “Light Novel này thật tuyệt! 2007” do Takarajimasha tổ chức, *Cô gái văn chương* và *Tên hề thích chết*, tập một của sêri đã giành được giải nhất ở hạng mục Tranh minh họa đấy các bạn ạ! Cũng nhờ thế mà cả sêri đã chen chân được vào top 10 của hạng mục Tổng quát và hạng mục Nhân vật được yêu thích. Chị biên tập viên đã rất mừng, tôi cũng cực kì vui vẻ. Cảm ơn tất cả

các bạn đã bình chọn cho Cô gái văn chương.

Mỗi câu chuyện của sêri này đều khiến tôi phải vắt hết óc mới viết ra được, nhưng trong quá trình này, tôi cũng đã nhận được rất nhiều sự động viên cũng như niềm vui. Tôi sẽ cố gắng để có thể viết đến câu chuyện cuối cùng, rất hy vọng tất cả các bạn có thể đồng hành cùng tôi đến lúc đó. Hẹn gặp lại các bạn vào lần sau.

Ngày 03 Tháng 12 Năm 2006

Nomura Mizuki

Chúc mừng tập ba được xuất bản. Màu chủ đạo lần này là vàng kim. Tôi vốn không định dùng nó, nhưng cuối cùng thì cũng thành cái màu mang phong cách lãng mạn đầu thế kỉ XX này.

Nói thật thì trong quá trình vẽ tranh minh họa cho tập ba, tôi đã gặp rất nhiều khó khăn, tuy nhiên nhờ có kịch bản xuất chúng của chị Nomura mà cuối cùng tôi cũng lết được tới đây. Trong câu chuyện lần này, Konoha thật sự...đã rất cố gắng.

Tôi cũng muốn gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới chị biên tập viên và anh thiết kế, cũng như những người ở nhà in.

Rất mong nhận được sự quan tâm của bạn ở các tập tiếp theo!!!!

Takeoka Miho

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những tác phẩm dưới đây:

- *Tình bạn - Yêu cùng chết* (Tác giả: Mushanokouji Saneatsu, NXB Kadokawa Shoten, xuất bản lần đầu năm 1966)
- *Ngài Chân lý* (Tác giả: Mushanokouji Saneatsu, NXB Shinchousha, xuất bản lần đầu năm 1952)
- *Ngôi mộ cúc đại - Cô dâu nhà bên* (Tác giả: Itou Sachio, NXB Kadokawa Shoten, xuất bản lần đầu năm 1966, tái bản lần 8 năm 1967, hiệu đính và tái bản lần 36 năm 1988)
- *Con người và tác phẩm 36* - Mushanokouji Saneatsu (Biên soạn: Fukuda Kiyoto & Matsumoto Takeo, NXB Shimizu Shoin, xuất bản năm 1969)

Cô gái văn chương

và
Thiên thần
sa ngã

Nomura Mizuki

4

Tập 4:

Cô gái văn chương và Thiên thần sa ngã

Amano Tooko - Chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học, “Cô gái văn chương” yêu những câu chuyện đến mức muốn-ăn-tươi-nuốt-sống chúng - đột nhiên thông báo sẽ rời khỏi câu lạc bộ!? Cho dù đã biết lý do, Konoha vẫn có một chút cô đơn. Bên cạnh đó, nhận được sự nhờ vả của giáo viên âm nhạc Mariya, cậu và Nanase cùng ở lại sau giờ tan học, mỗi ngày của Konoha trôi qua trong yên bình...

Tuy nhiên, trong thị trấn với bầu không khí Giáng Sinh sắp tới gần này, một cô gái đã biến mất. Konoha và Nanase cố gắng tìm kiếm tung tích của cô gái này và rồi cuối cùng trước mặt họ xuất hiện “thiên thần” như tấm gương phản chiếu của chính bản thân Konoha...

Mời các bạn đón đọc tập bốn của loạt truyện đang được yêu thích này!

Thiên thần nói đã đặt vô số cạm bẫy, dựng lên rất nhiều cánh cửa, sẽ không một ai có thể đến được đây.

Nơi đây là tòa thành bóng tối của riêng tôi và thiên thần.

Chỉ khi ở trong bóng tối dịu dàng này, tôi mới có thể than thở cho nỗi bất hạnh của mình, mới có thể cho phép mình nguyên rửa, thương hại bản thân dơ bẩn và xấu xí vẫn đang nở nụ cười thuần khiết giả tạo dưới ánh mặt trời.

Và tôi vẫn có thể tiếp tục là bạn thân của Nanase...

Chương mở đầu:

Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu – Khoảng thời gian thiên thần còn ở bên tôi

“Người đó tồn tại ở giữa mặt đất và bầu trời”, có một nữ ca sĩ đã từng nói như vậy.

Đối với tôi, Miu cũng thế.

Trong đám đông bạn học, chỉ duy nhất Miu khiến tôi có cảm giác như cậu ấy đang được bao bọc trong thứ ánh sáng trắng ngần. Giọng nói của Miu rót vào tai tôi như tiếng ca tươi mát phủ xuống từ bầu trời, mỗi khi những câu chuyện của cậu ấy làm trái tim tôi lay động mãnh liệt, tôi lại nghĩ thắm trong đầu Miu đúng là một cô gái đặc biệt, hoàn toàn khác với mọi người.

Miu nhất định là một thiên thần, trên lưng cậu ấy đang ẩn giấu một đôi cánh vô hình.

Nếu không thì làm sao một cô gái cùng tuổi tôi lại có thể sáng tạo ra những câu chuyện xinh đẹp, êm dịu và tự do đến vậy?

Miu đến bên cạnh tôi.

Cậu ấy ngược lên nhìn tôi với cặp mắt tinh nghịch, láu cá như một chú mèo con rồi cất tiếng gọi “Konoha, Konoha” bằng giọng ngọt ngào, vui vẻ, sau đó cậu ấy sẽ quàng tay vào tay tôi một cách tự nhiên... Đối với tôi, tất cả những điều đó là kì tích, là ân huệ mà Chúa ban tặng. Đã có lúc tôi nghĩ rằng những ngày như vậy sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Tuy nhiên, tôi biết được bao nhiêu sự thật về Miu?

Miu thực ra là một cô gái như thế nào?

Những ngày yên bình của tôi và Miu đã tan vỡ theo cái cách kinh khủng nhất vào buổi chiều một ngày hè trong xanh năm tôi học lớp 9.

Miu gieo mình từ sân thượng trường học, còn tôi thì chỉ biết đứng lặng người nhìn toàn bộ mọi việc diễn ra.

Sau ngày hôm đó, tôi tự nhốt mình vào phòng không tiếp xúc với ai. Khi mùa đông kết thúc, tôi bò ra từ căn phòng với rèm cửa đóng kín mít như một tảng hầm, tham gia kì thi, lên cấp ba và gặp gỡ chị Amano Tooko.

Chị ấy - người tự xưng là “cô gái văn chương” yêu thích mọi quyển sách trên cõi đời này - cũng là người mang theo đôi cánh rực rỡ có tên “mộng tưởng” và bay lượn tự do giữa bầu trời và mặt đất.

Chương 1:

Tuyệt đối không được quên điểm tâm

- Ôi, đây là bánh tạc đường nè.

Chị Tooko xé ra một góc của tờ giấy bản thảo, bỏ vào miệng, sau đó nở một nụ cười hạnh phúc.

- Bên trong vỏ bánh xốp giòn là lớp đường nâu đậm đặc, còn cả những hạt hồ đào thật lớn nữa, cảm giác khi nhai thật có nhịp điệu...

Sau khi thở dài thán phục rồi lẩm bẩm như vậy, chị ấy cẩn thận đưa từng miếng giấy bị xé nhỏ vào miệng.

- Mỗi lần nhắm nháp, vị ngọt thuần khiết lại lan ra trên đầu lưỡi... Mặc dù ngọt là vậy, nó lại chứa đựng một sự cân bằng tuyệt diệu không chê vào đâu được.

Roẹt, măm măm, ực.

Những âm thanh kì quái lặng lẽ vang lên trong căn phòng sinh hoạt chật hẹp bị lấp đầy bởi từng núi sách.

Chị Tooko là một con yêu quái chuyên ăn những câu chuyện.

“Chị không phải yêu quái, chị chỉ là một ‘cô gái văn chương’ thôi!”, mặc dù bản thân chị ấy cứ khẳng khẳng như vậy, nhưng nhìn cái bộ dạng chị Tooko xoi ngon lành mọi tờ giấy có viết chữ, tôi chẳng thể nào liên tưởng hình ảnh đó với một cô nữ sinh cấp ba bình thường được.

- À đúng rồi, bánh tạc đường còn có tên là Tart Sucre đây. Sucre trong tiếng Pháp có nghĩa là “đường”. Mặt ngoài tuy nướng hơi quá lửa nên ăn sẽ có chút đắng nhưng chính sự đối lập đó càng khiến người ta không thể cưỡng lại được. Tác phẩm hôm nay đạt yêu cầu! Konoha giỏi quá đi!

Có vẻ chị Tooko cực kì hài lòng với bài “điểm tâm” được viết từ ba đề tài “lửa trại”, “tuần lộc” và “thi ăn nhanh”.

Thua cuộc thi ăn nhanh, chú tuần lộc lang thang cô độc trong cánh rừng đêm.

Ở đó, trước đồng lửa trại, chú gặp lại cô gái đồng thời cũng là người yêu đã chờ đợi mình bao năm...

Thằng thần mà nói, với tư cách là người đã viết ra một câu chuyện hâm dở như vậy, tôi thật sự cảm thấy không hề hài lòng chút nào.

Đáng lẽ tôi nên chăm chú hơn một chút nữa...

Bởi vì những câu chuyện của tôi luôn kết thúc theo cách rất kì cục khiến chị Tooko vừa ăn vừa mỉa máo “Dở quá đi~”, cho nên tôi đã nghĩ có lẽ thỉnh thoảng cũng nên viết một câu chuyện ngọt ngào hợp khẩu vị chị ấy, nhưng mà...

- Em chẳng biết Tart Sucre là cái quái quỷ gì cả. Nó thành ra vị như vậy chỉ là một sự tình cờ ngẫu nhiên mà thôi. Vốn em định để cho cô gái cảm khúc củi đang cháy rực lửa phang vỡ đầu con tuần lộc rồi đem nó nấu thành súp, ai ngờ vừa viết đến đoạn gặp lại thì thời gian đã hết mất tiêu rồi.

Tôi thu dọn xấp giấy bản thảo, bỏ bút chì vào trong hộp, rồi lạnh lùng nói như vậy.

Kết quả là chị Tooko đang ngồi ôm đùi thưởng thức bữa điểm tâm trên chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ tái xanh mặt mày, vẫn còn đang ngậm một mẩu giấy bản thảo trong miệng, chị ấy rên rỉ.

- Em đừng dọa chị~, cuối cùng cũng ra được món bánh tạc đường ngon thế này, mắc gì còn phải cố rưới sốt cà chua pha mù tạt lên trên làm gì nữa chứ...

Chị Tooko co rúm bờ vai mảnh khảnh và đung đưa hai bím tóc dài tới tận eo cụt nư như vậy, nhưng ngay sau đó, chị ấy híp mắt lại như một cô mèo lười đang tắm nắng.

- May là câu chuyện đã kết thúc ở đoạn chú tuần lộc được hạnh phúc. Ngọt quá, thật sự rất ngon!

Nhìn nét mặt rạng rỡ của chị Tooko, lồng ngực tôi bỗng dâng lên một cảm giác ngứa ngứa khó chịu.

Được rồi, tôi quyết định rồi, lần sau tôi sẽ viết cho chị ấy một câu chuyện kinh dị.

- Ôi, ngon quá đi! Cảm ơn em vì bữa ăn nha, Konoha!

Không hề biết đến âm mưu đang manh nha trong đầu tôi, chị Tooko bỏ mẩu giấy cuối cùng vào trong miệng và nuốt cái ực với vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

- Chị thích là tốt rồi! (...Tuy nhiên, lần sau sẽ kinh dị đến phát ói cho chị xem.)

Trong lúc tôi đang ngoài mặt hơn hờ cười tươi rói, trong bụng thì lại âm thầm tính toán...

- Thế này thì chị cũng có thể an tâm rời khỏi câu lạc bộ rồi.

Chị Tooko bỗng thản nhiên nói vậy.

- Hả?

- Hả cái gì mà hả, chị cũng lớp 12 rồi mà! Đã đến lúc chị phải chuyên tâm cho kì thi sắp tới rồi.

- Chị vẫn chưa chuẩn bị gì sao!?

Tôi há hốc mồm. Bây giờ đã là tháng Mười hai rồi đấy bà chị của tôi ơi! Từ giờ đến kì thi còn chưa tròn hai tháng đâu! Thật không thể tin được, vì bà chị này suốt ngày chỉ rúc trong phòng câu lạc bộ, vừa gặm sách vừa huyền thuyên đủ chuyện nên tôi cứ tưởng là chị ấy đã được tiến cử vào trường đại học nào đó rồi, ai mà ngờ...

- Này! Chị có định đi thi không đấy!?

- Đương nhiên là có rồi. Em không thấy khí thế hùng hục của một thí sinh đang tỏa ra từ chị à?

Chị Tooko nhẹ nhàng buông ra một câu như vậy. Ôi trời ơi, tôi thật sự không biết chị ấy lại vô tư đến mức này.

Nhìn tôi suy sụp, hai vai rũ xuống, chị Tooko nói ra vẻ đàn chị.

- Đừng thất vọng như vậy, Konoha. Chị rất hiểu cảm giác cô đơn của em vì sắp không còn được thường xuyên gặp người mà em hằng kính yêu là chị đây. Chị cũng rất đau khổ vì không còn được ăn những bài điểm tâm... à không, vì sắp phải rời xa căn phòng câu lạc bộ thân thương này.

Nhưng mà, đã là người thì không thể lúc nào cũng chỉ đọc toàn những quyển sách ngọt ngào được. Thỉnh thoảng chăm chú đọc *Món đồ chơi buồn* hay *Một*

nấm cút của Ishikawa Takuboku cũng là điều cần thiết.

Đúng thế... Giống như ăn một tô đầy ắp củ cải và cà rốt thái sợi bóp dấm vậy... Vừa cảm nhận sự cay đắng chua xót của đời người qua những sợi cà rốt cứng cứng và củ cải giòn sần sật thấm đầy dấm, vừa như được cổ vũ bằng sự ngọt ngào từ chút đường trộn chung, nhắm nháp, nhắm nháp, nuốt xuống. À đúng rồi, rau củ bóp dấm rất tốt cho sức khỏe đây, Konoha có dịp nhớ thử nhé.

- Em không hiểu chị đang nói gì cả!

- Nghĩa là để hướng tới mùa xuân hạnh phúc, ta phải cố gắng ăn rau củ bóp dấm vào mùa đông đây.

- Cho dù em có ăn rau củ bóp dấm thì học lực của chị Tooko cũng chẳng thể cao hơn được! Còn nữa, Ishikawa Takuboku không phải vì nghèo quá mà chết sao!? Đọc sách của ông ta thì chỉ tỏ rước thêm “thất bại” chứ lấy đâu ra thứ gì hay ho hả!?

- Khônggggggg, ai cho em nói điều xui xẻo với một thí sinh mỏng manh dễ vỡ như chị hả~

Chị Tooko lấy hai tay bịt tai lại ngồi thụp trên ghế.

- Ài, được rồi được rồi, chị mau về nhà học bài đi.

Nghe tôi ư ử nói vậy, ánh mắt chị Tooko đột nhiên lại trở nên ra dáng đàn chị, chị ấy khẽ cười.

- Ủ, chị biết rồi. Cảm ơn em.

Sau khi nhặt đôi giày đi trong nhà bị vứt chổng chơ dưới sàn lên, xỏ vào đó đôi bàn chân nhỏ nhắn được bao bên ngoài bởi lớp tất trắng và đứng dậy...

Chị Tooko chìa ra trước mặt tôi một xấp giấy bản thảo khoảng ba tờ.

- Là sao ạ?

- Đây là danh sách quà thăm hỏi. Konoha chắc chắn cũng muốn làm chút gì đó cho người mà em hằng kính yêu đúng không?

“Sáp màu”, “sở cứu hỏa”, “điệu limbo” - Hương vị nóng bỏng của sôcôla nóng chảy.

“Bươm bướm”, “núi Osore”*, “vận động viên lướt sóng” - Hương vị mềm

mại căng phòng của bánh trứng vani.

“Đèn pin”, “hoa Rafflesia”*, “kì thi năng lực tiếng Anh” - Hương vị xa hoa của trái cây kem sữa.

Trên ba tờ giấy lại viết chi chít những cụm từ như vậy!

Chị ấy không phải vừa mới nói sẽ chuyên tâm ăn rau củ bóp dấm sao!

- Mỗi ngày em viết một bài nhé. Nhớ là phải có hương vị thật~ là ngọt đấy. Chị sẽ chờ điểm tâm của em. À đúng rồi, đến khi tốt nghiệp chị mới rời khỏi câu lạc bộ, cho nên em cứ yên tâm đi.

Tôi sững sờ nhìn con yêu quái có hai bím tóc vừa cười rạng rỡ vừa vẫy tay kia đi ra khỏi căn phòng.

- Thiệt tình, chị ấy thật quá tùy ý!

Sáng hôm sau. Ngồi trong lớp học, tôi phàn nàn với Akutagawa như vậy.

- Ông đang nói ai?

- Chị Tooko chứ ai vào đây nữa! Vốn tôi cũng chẳng hề có ý định gia nhập câu lạc bộ nào, nhưng chị ấy lại cứ kéo tôi vào cái câu lạc bộ Văn học quý quái đó, đã vậy suốt ngày còn bắt tôi viết văn, bản thân thì chỉ ngồi nhàn nhã huyền thuyên đủ thứ chuyện. Lần này cũng thế, tự dưng dùng cái nói ra một câu rời khỏi câu lạc bộ, rồi còn cái gì mà vì chị ấy muốn đọc nên trong khoảng thời gian này tôi vẫn phải viết văn cho chị ấy.

- Ông bất mãn à?

- Cực kì bất mãn!

- Nhưng không phải ông đang viết rồi sao?

Akutagawa đảo mắt qua xấp 50 tờ giấy bản thảo đang trải ra trên bàn học của tôi.

Tôi vội vàng dùng hai tay che khuất câu chuyện tam đề đang viết dở.

- Đ-Đành chịu thôi chứ biết làm sao giờ. Nếu tôi không viết, chắc chắn chị ấy sẽ nhao nhao một hồi bảo tôi không có đủ sự tôn kính hay vì Konoha mà chị ấy không tập trung ôn thi được cho mà xem.

Khuôn mặt nghiêm túc của Akutagawa thoáng nở nụ cười kì lạ.

- Inoue bình thường rất tinh táo, nhưng mà chỉ cần nhắc tới chuyện của chị Amano là ông lại cứ như trẻ con ấy.

- Cái gì đây. Người cứ như trẻ con là chị Tooko mới đúng chứ. Tôi lúc nào cũng phải chăm nom chị ấy tới phát mệt đây này.

- Vậy à.

- Đúng là vậy đó!

- Chà, được rồi, tạm thời không nói chuyện này. Tin nhắn của tôi ông đã nhận được chưa?

- Hả!?

Tôi vội vàng móc điện thoại ra từ trong túi áo.

Cái điện thoại màu xanh thẫm này là tôi mới mua hôm nọ. Từ trước đến giờ tôi vẫn nói mình không cần điện thoại, nhưng dù sao tôi cũng trở thành bạn của Akutagawa rồi, có một cái sẽ tiện hơn, thế nên tôi đã nhờ người nhà đăng kí hộ một cái với nhà mạng.

- Xin lỗi, tôi vẫn chưa có thói quen kiểm tra tin nhắn. Đây là tin trả lời của cái tin “Tôi có số điện thoại rồi” mà tôi gửi cho ông hôm qua nhỉ?

Khi tôi mở hộp thư ra, tôi phát hiện chẳng hiểu sao ngoại trừ tin nhắn của Akutagawa còn có thêm một tin khác của em gái Maika nữa. Mặc dù vẫn đang học tiểu học, nhưng để thuận tiện cho việc đưa đón đến trường học bơi, em gái tôi cũng xin ba mẹ mua điện thoại. Có lẽ con bé đã rất háo hức muốn thử nhắn tin cho tôi cũng nên. Té ra vì vụ này mà sáng nay nó mới vừa gặm bánh mì trét mứt quýt vừa mặt sưng mày sía nhìn tôi sao? Ặc, lát nữa phải nhắn tin lại cho con bé mới được, nếu chỉ vì chuyện này mà để nó lên cơn dỗi thì tôi sẽ phiền chết thôi.

- Tôi nhận được tin nhắn của ông rồi, Akutagawa. Ồ, không ngờ Akutagawa mà cũng biết sử dụng biểu tượng cảm xúc đấy.

Nét mặt của Akutagawa hơi ngại ngùng.

- T-Tại vì hai chị nói tin nhắn của tôi quá cứng nhắc cho nên tôi cũng thử cải thiện một chút xem sao. Dùng rồi mới thấy nó cũng tiện lắm.

- Vậy à. Thế thì tôi cũng phải nhờ em gái dạy cho mới được, khi nào tìm

được biểu tượng nào lạ lạ tôi sẽ gửi cho ông xem.

- Ủ, cũng được.

Đúng lúc này, đám con gái trong lớp ủa tới chỗ chúng tôi.

- Ô, Inoue, bạn mới mua điện thoại à! Oa, là loại mới nhất luôn. Nhìn xịn ghê!

- Inoue, đổi số với mình được không?

- Minh nữa! Đi mà~ Inoue.

Việc đột ngột bị bao vây khiến tôi trở nên hoang mang. Nếu mấy cô nàng muốn số của Akutagawa thì cũng thôi đi, đằng này tại sao lại là của tôi chứ? Từ trước tới nay tôi đâu có duyên với phái nữ đâu?

- Nào nào, cho cả Nanase nữa~

Bạn Mori kéo theo Kotobuki đi về phía tôi, Kotobuki bối rối nói.

- N-Này Mori, mình nói muốn có số của Inoue khi nào hã, với lại mình cũng chẳng có việc gì mà cần số của cậu ta cả.

- Đừng nói thế mà Nanase, bỏ không thấy mọi người ai cũng đang trao đổi số cả này, Nanase cũng tới luôn đi~

- Đúng rồi đó. Đến lúc có chuyện cần liên lạc mà không có số thì phiền lắm á. Nào, Nanase, cho mình mượn điện thoại chút.

- M-Mình đã nói là không cần mà.

- Thiệt tình, bỏ thật là cứng đầu quá đi. Để xem, ở đây đúng không!

- Á, không được! Mori, trả lại cho mình!

Bạn Mori thò tay vào túi của Kotobuki và móc điện thoại của cô nàng ra.

Này mấy bạn... không cần phải tới mức đó chứ... trông Kotobuki có vẻ rất khó chịu mà.

Đúng lúc này.

- Nanase ơi, bỏ có khách này!

Vừa thấy một người đàn ông trông có vẻ hòa nhã mặc comlê đang đứng ở ngoài hành lang, khuôn mặt Kotobuki nhăn nhó lại. Cô nàng lo lắng lườm tôi một cái, sau đó quay sang nhìn người đàn ông kia, rồi lại quay qua nhìn tôi, lại

nhìn sang kia, lại quay đầu lại.

- Kotobuki, có người gọi bạn kia.

- K-Không cần Inoue nói tôi cũng biết.

Sau khi quẳng lại những lời này, cô nàng cắn môi và phóng ra ngoài hành lang.

- A, là thầy Mari kia.

- Oa, đúng thật! Không biết thầy ấy gọi Nanase có chuyện gì thế nhỉ?

Thầy Mariya Keiichi - đảm nhiệm môn thanh nhạc từ mùa xuân năm ngoái - có vẻ ngoài rất bảnh bao, được đám con gái yêu thích. Mặc dù tôi cũng có nghe chút lời đồn là thầy ấy hơi kì lạ...

- Thầy Mari chắc là thích Nanase rồi!

- Ừm ừm. Mình còn nghe thầy ấy toàn gọi thẳng tên “Nanase” thôi, trong giờ học thầy ấy cũng hay nhìn về phía cậu ấy nữa. Trông thầy ấy có vẻ quan tâm tới Nanase ghê, làm sao giờ? Bạn Inoue?

- Hả? L-Làm sao là sao...?

- Nanase rất nổi tiếng trong đám con trai đó~, không những xinh mà còn có cảm giác khó gần, khó với nữa, điểm này mới khiến đám con trai hăng hái nè. Inoue mà cứ vô tâm như vậy là nguy to đây.

Nguy? Cái gì nguy to?

- A, thật tình, thầy Mari với Nanase nói chuyện gì thế không biết. Muốn nghe quá đi~

Mori và đám con gái trông có vẻ cao hứng đến mức dị thường khiến tôi chẳng hiểu mô tê gì cả. Ngồi bên cạnh tôi, Akutagawa cũng nhún vai tỏ vẻ không rõ ràng lắm.

Thầy Mariya chấp tay trước ngực trông như đang nhờ Kotobuki chuyện gì đó. Tuy nhiên, Kotobuki thì lại có vẻ không thèm nghe thầy ấy nói gì mà cứ chốc chốc lại quay lại lườm tôi một cái. Đúng lúc tôi đang nghĩ trong đầu cái bộ dạng bữu môi phồng má của cô nàng sao mà giống hệt vẻ mặt bất mãn của con em gái đang học tiểu học hồi sáng nay khi nó ngược lên nhìn tôi với ánh mắt tức giận,

thầy Mariya đột nhiên nhìn về phía tôi.

Sau khi thoáng tỏ ra ngạc nhiên, thầy ấy giơ lên bàn tay đeo chiếc đồng hồ có vẻ đắt tiền và vẫy vẫy ý bảo tôi lại gần.

Lúc tôi dùng ánh mắt để xác nhận lại có phải thầy ấy đang gọi tôi hay không, thầy Mariya nở một nụ cười thân thiết và gật đầu.

Vừa cảm thấy khó hiểu, tôi vừa đi ra hành lang.

- Thầy gọi em có việc gì ạ?

Nghe tôi hỏi vậy, thầy ấy nhẹ nhàng nói bằng giọng dễ nghe như rót mật vào tai người khác.

- Inoue, tan học em tới giúp thầy chút việc được không? Thầy đang tìm người giúp mình sửa soạn dụng cụ trong phòng âm nhạc.

- Này...! Sao thầy lại nhờ Inoue hả!?

Kotobuki giật mình la lên.

- Bởi vì từ nãy tới giờ Nanase cứ dùng mắt ám chỉ Inoue mà? “Một mình tớ mệt lắm, cậu tới giúp tớ đi”, đại loại thế.

- Tôi không có! Khoan đã, tôi cũng chưa đáp ứng yêu cầu của thầy.

- Ồ? Thế tại sao em cứ nhìn về phía Inoue suốt vậy?

- Đ-Đó là vì...

- Inoue, em sẽ giúp thầy một tay đúng không?

- Ồ, a? Dạ...

Trước nụ cười thân thiết và giọng nói nhẹ nhàng của thầy Mariya, tôi bất giác trả lời theo phản xạ.

Ồ, khoan? Tôi vừa nói “Dạ” sao? Hồng бет! Kotobuki đang mím môi lườm tôi chấy sém mặt mày.

- Tốt quá, cảm ơn em. Vậy thì càng sớm càng tốt nhỉ, tan học hôm nay nhé. Công việc nhiều lắm đây, hai em phải cố gắng lên.

Thầy Mariya vỗ vai chúng tôi vui vẻ mặt thỏa mãn.

- Tại Inoue cả đấy!

Tan học, Kotobuki nổi đóa lên nói với tôi như vậy.

Phòng dụng cụ âm nhạc ở góc Đông Nam của lầu hai đã bị lấp đầy bởi vô số thùng các tông. Công việc của chúng tôi là phân loại tư liệu chất bên trong đó và tổng hợp chúng vào những cặp hồ sơ riêng biệt.

- T-Tôi xin lỗi... Nhưng mà đây dù sao cũng là việc mà thầy Mariya nhờ Kotobuki mà...

- Nêu Inoue không đáp ứng thì tôi đã từ chối thầy ấy rồi. Với lại... tôi ở đây cũng không phải là vì tôi muốn làm việc chung với Inoue đâu nhé!

Vừa nổi trận lôi đình, Kotobuki vừa thô bạo mở những thùng các tông ra và đem tư liệu bên trong để xuống sàn nhà, nhìn cô nàng như vậy, thầy Mariya vui vẻ nói.

- Chà, được Nanase giúp đỡ thế này khiến thầy hạnh phúc thật đấy. Thẳng thắn mà nói thì Nanase đáng yêu lắm, cái cách em nổi giận thật quyến rũ làm sao.

- Tôi không có hứng thú với mấy lão già! Còn nữa, tôi cảm thấy gọi tôi là Nanase!

- Xin lỗi xin lỗi. Tại thầy cứ tưởng họ của em là Nanase, thầy bất cẩn quá, toàn nhớ nhầm thôi.

- Tên đầy đủ của tôi có ghi rõ ràng trong danh sách lớp mà!

- Ồ, vậy à?

- ~~~!

Kotobuki gầm gừ tiếng gì đó không rõ, sau đó cô nàng quay lưng về phía chúng tôi. Thấy thế thầy Mariya đi tới cạnh tôi và thì thầm với vẻ thích thú.

- Nhìn em ấy tức giận trông dễ thương nhỉ. Cứ mỗi khi được kiêu con gái như vậy mắng là thầy lại muốn tới ôm một cái.

- Thầy... Giáo viên ai lại hói những lời đó ạ...

- Inoue, cho dù là giáo viên thì sau khi đi ra khỏi lớp học thầy cũng chỉ là một người đàn ông trưởng thành hoàn toàn khỏe mạnh mà thôi.

- Xin thầy ít nhất cũng chờ ra khỏi cổng trường đã ạ...

Trong lúc chúng tôi đang dán mắt cùng một chỗ thì thầm như vậy, Kotobuki lén quay đầu lại.

Thấy thế, thầy Mariya ngay lập tức cất cao giọng vui vẻ nói.

- Ô? Nanase, em muốn biết thầy và Inoue đang nói chuyện gì à? Bọn thầy đang khen Nanase thật dễ thương đó. Đúng không, Inoue?

“Ồ, a, cái này...”, tôi không biết phải trả lời làm sao.

- T-Tôi không có! Ai thèm biết hai người đang nói gì chứ!

Kotobuki luống cuống quay người lại.

- A, trên đùi em có con giun kia, Nanase.

- Á!

Kotobuki nhảy dựng lên, sau đó dùng hết sức bình sinh phúi vấy. Trông cô nàng như sắp khóc tới nơi.

- Ừm ừm, quả nhiên là em sợ giun, hệt như những gì thầy nghĩ. À, đoán sở thích các kiểu của con gái là sở trường của thầy đấy. Mà nhân tiện bật mí cho em luôn, tháng Mười hai là thời kì ngủ đông của giun đất cho nên em cứ yên tâm đi.

- Đ-Đồ dê già!

Kotobuki vo tròn xấp tư liệu trong tay thành một cục rồi ném về phía thầy Mariya, tuy nhiên thầy ấy đã nhanh chân né sang một bên. Kết quả là cục giấy đó bay thẳng vào mặt tôi.

- Ui da!

- Ặc...! I-Inoue đàn! Sao không né đi hả?

Kotobuki đỏ mặt tới mang tai lâu bầu gì đó rồi lại quay lưng về phía tôi.

Nhưng bất ngờ là ngay sau đó cô nàng lại lén liếc nhìn ra sau với vẻ lo lắng rồi lại vội vàng ngoảnh mặt về phía trước.

- Đấy, em ấy dễ thương mà.

Thầy Mariya đặt tay lên vai tôi và nháy mắt một cái.

Kotobuki... bị trêu đùa rồi.

Tôi không nhịn được mà cảm thấy thương hại cô nàng. Nhưng mà... đúng như những gì thầy Mariya nói, nhìn bộ dạng Kotobuki tức giận rồi cũng dễ thương thật. Ra vậy té ra cô nàng là kiểu con gái này. Có vẻ như cuối cùng tôi cũng hiểu được tại sao Kotobuki Nanase lại được đám con trai trong lớp hâm mộ

đến thế rồi...

- Hai em dừng tay nghỉ một chút nào.

Sau khi công việc được tiến hành độ một tiếng, thầy Mariya lấy ra vài cái cốc giấy và rót trà vào đó.

Thoạt nhìn thì cái này trông như trà sữa, nhưng mà màu của nó lại đậm hơn, vị cũng ngọt hơn. Lại còn phảng phất mùi quế nữa.Ồ, bên trong còn bỏ thêm cả gừng tươi.

- Đây là Chay. Một loại trà sữa thơm được đun sôi của người Ấn Độ. Hai em thấy thế nào?

- Vâng, ngon lắm ạ.

Rất giống hương vị mà chị Tooko sẽ thích. Ngọt ngào, ấm áp, xua tan mệt mỏi, khiến người ta lâng lâng...

Thầy Mariya mỉm cười.

- Tốt quá, thầy thích mời khách món này lắm.

Còn Nanase thì sao, có vừa miệng em không?

- ...Cũng được.

- Em mà lấy thầy thì ngày nào thầy cũng sẽ pha cho em uống.

- Còn lâu, tuyệt đối tuyệt-đối-không-bao-giờ!

Kotobuki nhảy dựng lên như một cô mèo bị dẫm đuôi, thấy vậy, thầy Mariya nói với vẻ thất vọng.

-Ồ, vậy sao.À, bạn của thầy có gửi thầy vé xem nhạc kịch. Mặc dù là buổi biểu diễn của học sinh thôi, nhưng mà giọng nam chính lại là dân chuyên nghiệp đây. Thế nào, Nanase đi cùng với thầy nhé?

Kotobuki liếc mắt nhìn chiếc vé được kẹp giữa hai ngón tay của thầy Mariya, trông cô nàng có chút hứng thú.

- ...Cái đó tôi cũng có.

Thầy Mariya tỏ ra ngạc nhiên.

- Ái chà, tình cờ thật đấy? Em cũng mê nhạc kịch sao? Vậy thì sở thích của chúng ta giống nhau rồi. Có lẽ đây là sự sắp đặt của vận mệnh chăng?

Kotobuki vội vàng phản bác.

- Không phải! Vở kịch này có bạn tôi tham gia diễn nên tôi mới mua vé!

- Sao cơ, bạn của em đang học ở học viện âm nhạc Shirafuji sao? Vậy thì là đàn em của thầy rồi! À mà em ấy có xinh không?

- Có thì sao?

- Ấy dà, thầy đang nghĩ lúc nào ba chúng ta phải cùng nhau đi ăn món Nepal mới được. Bạn của em chắc rảnh chứ nhỉ?

- Yuuka có bạn trai rồi! Cho dù không có thì tôi cũng sẽ không đem bạn thân của mình giới thiệu cho một thầy giáo âm nhạc vớ vẩn nhét tai nghe ngủ trong suốt giờ thưởng thức âm nhạc!

- Thầy là Phật tử, thế nên nếu thầy nghe thánh ca của Thiên Chúa Giáo, rón thầy sẽ mọc ra cây đậu.

- Sao tôi chưa từng nghe có ai bị như vậy hả!

- Thì thầy nói dối mà.

- ~~~!

- T-Thầy Mariya! Có lẽ nên dừng ở đây rồi. Cả bạn Kotobuki nữa, hạ năm đám xuống, được không?

Phát giác bầu không khí có chút không ổn, tôi vội xen vào giảng hoà. Thấy vậy, Kotobuki đột nhiên đỏ bừng hai má, cô nàng rút tay về phui phui váy rồi quay lại làm việc.

Thầy Mariya nheo mắt chậm rãi dõi theo Kotobuki qua làn hơi nước tỏa mùi hương bốc lên từ cốc trà.

- Thầy Mariya từng học thanh nhạc. Mình nghe nói hồi đại học thầy ấy từng du học ở Paris và đoạt giải thưởng trong một cuộc thi ở đấy nữa.

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, lúc tôi vừa mở hộp cơm ra chuẩn bị ăn trưa cùng Akutagawa thì Mori và đám bạn gái của cô nàng đã vây lấy chúng tôi và bắt đầu kể chuyện của thầy Mariya.

- Cha mẹ thầy ấy đều là các nhạc sĩ, thầy Mari từng được gọi là thiên tài đấy. Nghe nói tiếng ca của thầy ấy là giọng nam cao tenor ngọt ngào có thể khiến trái

tim người nghe tan chảy. Nếu như thầy Mari mà đi theo con đường ca hát chuyên nghiệp chắc hẳn thầy ấy sẽ nổi tiếng không kém gì các ca sĩ thần tượng bây giờ đâu. Vậy mà sao thầy ấy lại trở thành giáo viên chứ. Thật đáng tiếc quá đi~

- À, nhưng mà nếu phải chọn bạn trai thì một cậu bạn cùng lớp bình thường vẫn tốt hơn một anh chàng đẹp trai lớn tuổi với quá khứ hào nhoáng nhỉ? Cố lên, Inoue.

- Đúng đúng. Dù sao hàng hiệu cũng không phải loại Nanase có hứng thú, thế nên cứ an tâm mà tiến tới đi Inoue!

- A, Nanase quay về rồi! Thôi, bọn mình phải đi đây, giao Nanase cho bạn đấy, Inoue.

Tôi ngồi ngây như phỗng đưa mắt nhìn Mori và đám bạn của cô nàng vội vàng bỏ đi.

- ...Là sao? Ông có hiểu chuyện gì vừa xảy ra không, Akutagawa?

- Nhìn chung là hiểu, nhưng nếu tôi nói ra, tôi sẽ bị Kotobuki nguyên rửa mắt, thế nên tôi không thể nói được.

Akutagawa đặt đĩa xuống và nói với vẻ tiếc nuối.

Nhưng mà... ra là vậy.

Tôi vừa cầm một mẫu bánh sandwich rau diếp trứng ốp la trong tay vừa suy nghĩ thất thần.

Thầy Mariya cũng từng được gọi là thiên tài.

Tan học. Sau khi nhét phong thư chứa câu chuyện tam đề vào hòm thư giải đáp tình yêu mà chị Tooko đã đặt tại sân trong mà chẳng thèm xin phép, tôi đi tới phòng dụng cụ âm nhạc, khi tới nơi, tôi phát hiện một nam sinh lạ mặt đang đứng trước cửa phòng.

Cậu ta có vẻ cao ngang tôi. Màu tóc sáng như được nhuộm, vóc người thon gầy, mắt đeo kính, ngoài ra thì cậu ta không có điểm nào kì lạ cả, một học sinh bình thường như bao học sinh khác.

Nam sinh đó cúi đầu và đi ngang qua tôi, như thể trong mắt cậu ta, tôi chỉ là không khí.

Ồ? Người vừa này không phải tới phòng dụng cụ có việc gì sao...?

Khi tôi mở cửa bước vào, thầy Mariya đang thả người ngồi trên ghế xếp uống món trà sữa Ấn Độ. Có vẻ như thầy ấy đang suy nghĩ chuyện gì đó, nhìn bộ dạng thầy đặt đầu ngón tay bên khóe miệng lơ đãng không để ý đến xung quanh, tôi bất giác cười khỏ khi liên tưởng tới một cô gái văn chương với hai bím tóc đóng đưa. Trên cổ tay thầy ấy, chiếc đồng hồ to bản tỏa ánh sáng lấp lánh.

- Ồ? Inoue, chỉ có mình em thôi à? Nanase đâu?

- Hình như bạn ấy có chút việc bạn nên tới muộn ạ.

- À, may quá. Thầy còn tưởng tại hôm qua thầy đùa quá trớn nên hôm nay em ấy trốn rồi chứ.

- ...Nếu thầy cũng biết làm thế là quá trớn thì xin thầy hãy tự kiềm chế một chút.

- Ấy dà, nhưng mà tại cái cách em ấy phản ứng thú vị quá chứ bộ.

Thầy Mariya nháy mắt cười như bảo tôi phải giữ bí mật câu nói vừa rồi.

Từ hôm qua tới giờ, thầy Mariya thỉnh thoảng lại quăng cho tôi cái nhìn của một người anh trai thân thiết như thế này, mỗi lần như vậy tôi lại cảm thấy hơi thẹn thùng.

- Em nghe nói ngày xưa thầy từng được gọi là thiên tài phải không ạ? Thầy còn tham gia dự thi và đoạt giải thưởng ở nước ngoài nữa.

- Ha ha, đúng là từng có chuyện như vậy.

Thầy Mariya khẽ cười.

Nụ cười của thầy ấy thật sự quá thoải mái, cho nên tôi bạo gan hỏi tiếp.

- Tại sao thầy lại không đi theo con đường ca hát chuyên nghiệp ạ?

Vừa nói câu đó ra khỏi miệng, lồng ngực tôi không khỏi thất lại một cái. Tôi nín thở chăm chú chờ câu trả lời.

Bởi vì tôi cũng từng được người khác gọi là thiên tài.

Đó là mùa xuân năm lớp 9. Tôi, một học sinh cấp hai bình thường, đã bị cuốn vào sóng to gió lớn.

Khi đó, tiểu thuyết mà tôi gửi đi ứng tuyển vì một lý do quái đản nào đó đã

giành giải thưởng của một tạp chí. Ở tuổi 14, tôi trở thành tác giả trẻ nhất trong lịch sử từng đoạt giải, không những thế vì lấy một bút danh nghe rất nữ tính là Inoue MIU, tôi bị khoác lên mình lớp vỏ nữ tác giả thiên tài xinh đẹp bí ẩn đeo mặt nạ và trở nên nổi tiếng khắp cả nước.

Thời gian trôi đi, bây giờ, sau hai năm, tôi có một cuộc sống bình thường, mỗi ngày trải qua trong yên lặng, tôi đã có bạn bè, tôi cũng đã có thể lại nở nụ cười.

Còn thầy Mariya... thầy ấy thì sao?

Được mọi người xung quanh tán dương là thiên tài, được người khác kì vọng như vậy, tại sao thầy lại trở thành một giáo viên?

Bây giờ thầy nghĩ như thế nào về những chuyện đó?

Đằng sau làn hơi nước mang mùi hương ngọt ngào, khóe miệng thầy Mariya khẽ nhếch lên.

- Bởi vì thầy muốn dành thời gian ở bên những người mình yêu quý, đối với thầy thì điều đó quan trọng hơn hết thảy. So ra thì sân khấu lộng lẫy, những buổi huấn luyện khắc khổ, lịch trình nghiêm khắc đều rất có hại cho làn da của thầy.

Giọng nói của thầy cực kì bình thản, không một chút gượng gạo.

Sau đó thầy khẽ nhắm mắt lại, nở một nụ cười như mật ong vàng óng tan chảy và chiếc cốc giấy nâng lên như muốn chúc mừng.

- Thế nên, thầy chưa từng hối hận về lựa chọn của mình, thầy có thể quả quyết với em như vậy. Đời người chỉ cần có một ly Chay là đã rất tuyệt vời rồi, không gì có thể hơn được cuộc sống bình thường mỗi ngày này.

Trái tim tôi như được chiếu rọi bởi những lời nói đó, chúng như một ly trà sữa Ấn Độ ngọt ngào phảng phất hương quế vừa khẽ kích thích khứu giác, vừa mang hơi ấm chậm rãi lan tỏa tới mọi góc ngách trong cơ thể tôi.

Tôi không thể rời mắt khỏi nụ cười của thầy Mariya.

A... thật tốt quá...

Tôi cũng hi vọng một ngày nào đó mình sẽ trở thành một người có thể khẳng định nhân sinh quan của mình như thầy.

Tôi muốn trân trọng những ngày bình thường và ấm áp đó, tận hưởng mỗi ngày một cách tự nhiên và nhàn nhã.

Thầy Mariya vốn vẫn bị tôi đánh giá là một người kì quặc bỗng trở nên thật cao lớn và vĩ đại trong mắt tôi.

Đúng lúc này, Kotobuki xuất hiện, trông cô nàng thờ không ra hơi.

- Chào em, Nanase. Nhìn em gấp gấp chưa kìa, giờ thầy mới biết Nanase chờ mong được gặp thầy đến thế cơ đấy.

- K-Không phải...

- Ấy, có con giun.

- Hya!

- Kotobuki, giun giờ vẫn đang ngủ đông.

- ...Cậu im đi, Inoue!

Thầy Mariya lại trêu chọc Kotobuki giống như ngày hôm qua.

Kotobuki cũng vẫn đỏ bừng cả mặt nổi trận lôi đình và tôi thì lại cố gắng hòa giải hai người...

Những việc không hề có ý nghĩa như vậy khiến tôi cảm thấy thật vui vẻ, ấm áp và thư thái.

Konoha thân.

Chị đã nhận được bài điểm tâm trong hòm thư rồi.

Câu chuyện từ “công trường”, “cá voi” và “nhảy bungee” mang hương vị của thạch trái cây bạc hà tươi mát.*

Thạch trái cây thật ngọt; thay vì là bạc hà, nó giống như một phần trà sữa đậm đà hơn. Không chỉ vậy, khi đưa vào trong miệng, nó tan ra và tỏa mùi hương của gừng và quế thực sự là rất ngon~. Đúng rồi, cái này giống như vị của một ly trà sữa Ấn Độ hơi ấm. Câu văn cuối cùng lan tỏa ấm áp trong dạ dày chị tựa như món thạch trái cây nóng hổi mềm mại. Cảm giác khi ăn món này thật là hạnh phúc, cảm ơn em đã chiêu đãi.

Trong kì thi thử vừa rồi, chị nhận được kết quả xếp hạng là E, lúc đó tinh thần của chị có hơi sa sút một chút, nhưng ăn xong câu chuyện do Konoha viết,

chị lại cảm thấy khỏe ra rồi. Em nhớ lại viết cho chị một bữa điểm tâm khác thật ngon nhé.

Tooko

Ặc, bị chị ấy nhìn ra rồi.

Tan học. Sau khi đọc xong lá thư chị Tooko gửi tới, má tôi nóng bừng lên. Hương vị của một ly Chay ấm áp... Đúng chóc luôn. Ngay cả tôi lúc viết bài văn đó cũng không ý thức được điều này.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hạng E sao... Chị Tooko, chị thật sự không sao đấy chứ?

Trước kì thi mà chị ấy bị đau bụng thì phiền lắm, cho nên tôi cũng tạm gác lại ý định viết truyện kinh dị.

Sau khi bỏ vào hòm phong thư chứa bài “điểm tâm” mới tinh vừa được hoàn thành trong giờ học, tôi đi tới phòng dụng cụ âm nhạc.

Thiên thần mang tới một cây thông.

Có lẽ vì tôi hôm qua thấy tôi sa sút tinh thần vì chuyện ở chỗ làm thêm nên thiên thần đã làm vậy để động viên tôi chăng? Thiên thần biết tất cả mọi chuyện của tôi. Cũng chỉ khi đứng trước thiên thần, tôi mới có thể nói ra mọi chuyện.

Những điều xấu xí, dơ bẩn mà tôi không thể nói với Nanase, tôi đều nói toàn bộ cho thiên thần biết...

Bây giờ vẫn còn rất lâu mới tới lễ Giáng sinh, nhưng tôi vẫn cùng với thiên thần đào đất và trồng cây thông xuống. Đây là cây thông Nôen quan trọng của tôi và thiên thần.

Chúng tôi đã hẹn với nhau ngày mai sẽ đem cánh thiên thần, giáo đường thủy tinh, lục lạc vàng kim và những ngôi sao tới trang trí. Còn cả bóng đèn nữa.

Thiên thần không tin vào Chúa, thiên thần ghét lễ Giáng Sinh cũng như những bài thánh ca. Mỗi khi tôi hát thánh ca, thiên thần đều lấy tay bịt tai lại và hét lên bảo tôi đừng hát nữa. Tôi cũng không tin vào Chúa, nhưng tôi lại rất thích lễ Giáng Sinh. Tôi có thể đứng cả đêm ngược lên nhìn ánh đèn nhấp nháy trên cây thông Nôen. Làm như vậy, cho dù không tin vào Chúa, tôi vẫn có thể

cảm nhận được bầu không khí thần thánh thuần khiết. Tựa như trái tim của tôi đang được bao phủ trong ánh sáng ngập tràn.

Sẽ thật tốt biết bao nếu tôi có thể được ở bên trong thân cây đó. Như vậy sự xấu xí của tôi sẽ được ánh sáng trắng ngần ấy gột rửa và thanh lọc.

Đêm Nôen năm nay, tôi sẽ ở bên anh.

Lễ Giáng Sinh tôi sẽ dành cho Nanase.

Không biết chuyện của Nanase và Inoue có tiến triển thuận lợi không nhỉ? Tối qua lúc gọi điện cho tôi, Nanase nói cậu ấy lại trừng mắt nhìn Inoue, lại còn nói ra những lời cay nghiệt, vì việc này, Nanase đã rất buồn.

Nhưng tôi lại biết Nanase vốn dĩ là một cô gái rất tốt và cực kì đáng yêu, cho nên tôi nghĩ chỉ cần Nanase chủ động thêm một chút nữa thôi là Inoue sẽ thích cậu ấy ngay cho mà xem.

Lúc tôi nói với cậu ấy rằng ước gì một ngày nào đó Nanase và Inoue cùng với tôi và bạn trai có một cuộc hẹn hò kép, tôi cảm thấy mình đúng là một kẻ dối trá vô liêm sỉ, ngực tôi đau thắt, tôi lại muốn khóc.

- Kotobuki này, cậu và thầy Mariya có vẻ hợp nhau nhỉ.

- C-Cậu bị khùng à...! Tự dưng nói cái gì vậy hả, làm gì có chuyện đó chứ.

Một tiếng sau. Trong căn phòng dụng cụ ngập tràn ánh mặt trời ấm áp, tôi và Kotobuki vẫn đang tiếp tục làm việc.

Bởi vì thầy Mariya có chút việc ở phòng giáo viên nên phải ra ngoài, trong phòng bây giờ chỉ còn lại mỗi hai chúng tôi. Ở bên cạnh tôi, Kotobuki vừa lật giấy soạn soạn vừa lầu bầu.

- Inoue, tôi hỏi thật, mắt cậu không có tật đấy chứ?

- Ài, tại tôi thấy cậu mà cứ ở chung với thầy Mariya là lại nói nhiều hăng lên mà.

- ...Đ-Đó là vì...

Cô nàng như định nói gì đó, nhưng rồi lại “Không có gì” và quay ngoắt mặt đi.

Sau đó, cô nàng tiếp tục làm việc với một khí thế kinh người.

À mà nói mới nhớ, có chuyện tôi muốn nói với Kotobuki mãi mà vẫn chưa kiếm ra cơ hội. Làm sao bây giờ nhỉ. Tôi có nên nhân dịp này mà hỏi cô nàng không?

- Kotobuki này.

- C-Cái gì?

- Cậu từng nói đã gặp tôi hồi cấp hai đúng không? Về sau tôi cứ nghĩ hoài nhưng mà vẫn không tài nào nhớ ra được.

A... Rốt cục thì tôi cũng nói ra.

Vậy thì cứ nhân dịp này mà hỏi cô nàng cho hai năm rõ mười luôn. Kể cả cái lần tập kịch ở lễ hội văn hóa, lúc cô nàng vừa khóc vừa nói...

... Inoue chắc chắn không còn nhớ đâu. Nhưng mà đối với tôi, lần gặp mặt đó rất đặc biệt.

Cô gái vẫn luôn đi cùng Inoue lúc đó chính là tác giả Inoue MIU đúng không!

Tại sao Kotobuki lại hiểu nhầm Inoue MIU chính là Miu?

Tại sao tôi hoàn toàn không thể nhớ được mình đã từng gặp Kotobuki chứ?

Lý do thái độ của cô nàng đối với tôi kì cục vậy có lẽ cũng liên quan tới chuyện này...

Kotobuki lặng im không nhúc nhích như một cục đá. Đôi môi cô nàng mím chặt, sắc mặt tái xanh.

Có lẽ tôi không nên hỏi cô nàng chuyện này... Đúng lúc tôi đang cảm thấy hối hận, Kotobuki nói một cách khó khăn.

- ...Huy hiệu.

- Hả?

- Huy hiệu trường... Cậu vẫn chưa hiểu sao?

- Ồ... Ý cậu là cái huy hiệu trường ghim trên đồng phục phải không?

Bả vai của Kotobuki khẽ run lên.

- Chờ chút, để tôi nhớ xem. Huy hiệu trường... Hừm... Ồm...

Huy hiệu trường lúc chúng tôi còn học cấp hai có hình lá phong. Hơn nữa,

tùy theo năm học mà nó sẽ có màu khác nhau. Lúc Kotobuki gặp tôi hẳn là vào mùa đông năm lớp 8? Nếu vậy, lúc đó huy hiệu của tôi có màu xanh da trời...

- Đủ rồi!

Một giọng giận dữ cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Kotobuki nắm chặt hai tay, cả người run rẩy.

- Không... Không cần phải cố nhớ làm gì.

Bầu không khí trong phòng thoáng chốc bị đóng băng, tôi hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Đúng lúc này, thầy Mariya trở lại.

- Xin lỗi hai em nhé. À, thầy vừa thó được vài cái bánh nếp muối từ phòng giáo viên đây, hai em nghỉ tay uống trà đi. Ồ? Nanase, em sao thế?

Thầy Mariya cúi người, khuôn mặt của thầy ấy gần tới mức như muốn hôn Kotobuki, thế nên cô nàng vội vàng lùi lại phía sau.

- T-Tôi chẳng sao cả!

- À, em buồn vì không có thầy ở đây phải không?

Nghe thầy Mariya cười nói như vậy...

- Đồ điên! Biến thái! Còn lâu!

Kotobuki đỏ bừng hai má và gào lên.

Mặc dù tinh thần của cô nàng có vẻ tốt hơn một chút rồi, nhưng mà sau đó, Kotobuki đều tránh nhìn về phía tôi.

Đến khi cả dãy nhà được nhuộm trong màu đỏ ráng chiều, ba chúng tôi mới đi ra khỏi phòng dụng cụ âm nhạc.

- Ngày mai với một thầy có chút việc phải ra ngoài, để thứ Năm chúng ta lại tiếp tục nhé. Cảm ơn hai em trước.

- Vâng, em chào thầy, tôi đi trước nhé, Kotobuki.

- ...Chào.

Bởi thầy Mariya còn có việc quay lại phòng giáo viên, còn Kotobuki phải lên thư viện, cho nên tôi tạm biệt họ và định xoay người bước đi. Đúng lúc này...

Tôi đột nhiên cảm thấy ánh mắt của ai đó đang nhìn về phía này.

Có ai đó đang nhìn chúng tôi với một ánh mắt u ám sắc nhọn như dao. Tuy nhiên, tôi lại không thấy bóng dáng của người nào cả.

Rốt cuộc là từ đâu tới nhỉ?

Khi tôi đứng trước cầu thang và quan sát xung quanh, một tiếng thì thầm như gió nhẹ nhàng lướt qua đầu tôi, kèm theo đó là một tiếng tắc lưỡi.

- ...Thật thành thời.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng khiến toàn thân tôi nổi hết cả da gà.

Tôi nín thở ngược mắt lên quan sát từng bậc thang dẫn tới lầu bốn. Tuy nhiên ở đó vẫn không có ai cả.

Giọng nói vừa rồi... là sao?

Người đó đang nói ai vậy? Tôi? Thầy Mariya? Hay là Kotobuki?

Tôi tiếp tục vênh tai lên, dù vậy tôi vẫn chẳng thể nghe thấy một tiếng bước chân nào.

Tôi nhận được điện thoại của anh về chuyện khách hàng. Anh rất lo lắng cho tôi.

Anh thật dịu dàng, thật tốt bụng.

Đã lâu rồi chúng tôi chưa có một buổi hẹn hò, trông anh có vẻ không được vui. Cho dù tôi lấy tay mình đặt lên tay anh, những ngón tay nắm chặt của anh vẫn không buông lỏng. Anh thấp giọng nói tôi đừng làm thêm nữa.

Để khiến bản thân vui vẻ, tôi dán lên khắp tòa thành thật nhiều ảnh chụp.

Ảnh của tôi và Nanase. Của tôi và thiên thần. Trong những bức ảnh đó, tôi đều cười thật tươi, mỗi khi ngắm nhìn chúng, tôi đều nghĩ trong đầu rằng “Ôi, cô gái trong bức ảnh này thật hạnh phúc làm sao” và lại cảm thấy vui vẻ.

Nhưng chỉ có ảnh của anh là tôi không tài nào dán lên được, chỉ nhìn nó thôi cũng khiến ngực tôi đau đớn như bị ai xé toạc.

Thay vào đó, tôi dán lên một bức hình hoa hồng xanh.

Mặc dù đó chỉ là một bông hồng trắng được người ta nhuộm màu xanh da trời bởi sắc màu nhân tạo giả dối, nó vẫn rất đẹp.

Thời xa xưa, bông hồng xanh được dùng để nói lên “điều vô lý” hay “chuyện

không thể xảy ra”. Tuy nhiên, ngày nay, nhờ vào kỹ thuật tái tạo gen, con người đã thành công trong việc tạo ra hoa hồng xanh, chính vì vậy mật ngữ loài hoa của nó cũng thay đổi thành “kì tích” hoặc “lời chúc phúc của Chúa”.

Dù vậy, những bông hồng mà tôi nhìn qua ảnh trên mạng vẫn phảng phất một chút màu tím, nó không phải màu xanh đơn thuần...

Thế nên, có lẽ ý nghĩa của hoa hồng xanh vẫn là “Điều vô lý”.

Tôi lẩm bẩm một câu nói của Christine dành cho Raoul.

“Tình yêu của chúng ta trong thế giới này thật sự quá bi ai. Hãy mang nó lên trời... Ở đó, có lẽ tình yêu này sẽ được chấp thuận!”

Ít nhất... tôi hi vọng tình yêu của Nanase có thể thuận buồm xuôi gió.

Làm thế nào để làm lành với Kotobuki bây giờ nhỉ.

Tan học ngày hôm sau, tôi vừa bước trên hành lang vừa suy tư về vấn đề này.

Có vẻ cô nàng vẫn còn giận tôi vì chuyện hôm qua, hôm nay trong lớp cô nàng cũng tránh mặt tôi.

Ngay cả Mori cũng chạy tới lo lắng hỏi tôi: “Inoue, bạn và Nanase cãi nhau à?”, nhưng tôi thật sự không biết phải trả lời làm sao. Thế nên Mori nói tiếp với vẻ bồn chồn, “Nanase hề có chuyện là sẽ trở nên rất cứng đầu. Mình không biết giữa hai người đã có chuyện gì, nhưng mà bạn đừng chấp cậu ấy nhé”.

Đột nhiên có ai đó lấy tay chọt vào sau gáy khiến tôi nhảy dựng lên.

- Á!

Khi tôi quay người lại, một cô bé nhỏ nhắn với mái tóc xõa tung bồng bềnh, tay ôm một cặp tài liệu màu vàng bò công anh đang đứng ở đó và ngược lên nhìn tôi cười. Cô bé này là Takeda Chia, học lớp 10.

- Chào anh Konoha~ Hi hi, em nghe người ta nói về chuyện của anh và chị Nanase rồi.

- Takeda...! L-Là sao, ý em là gì? Em nghe ai nói gì hả?

- Anh và chị Nanase đang hẹn hò bí mật ở phòng dụng cụ âm nhạc đúng không? Tốt quá, anh Konoha cuối cùng cũng chịu hành động~. À đúng rồi, có phải bây giờ anh đang lo lắng không biết phải làm sao không?

Cô bé thúc khuỷu tay vào be sườn tôi.

- Đứng, người ta nhìn cho kìa. Mà cái gì hẹn hò bí mật chứ, bọn anh chỉ đang giúp thầy Mariya một tay thôi, thầy ấy cũng có ở đó, còn nữa, em nói không biết làm sao là sao?

Đúng lúc này trong túi áo ngực của tôi vang lên tiếng chuông.

Tôi xin lỗi Takeda rồi mở điện thoại ra xem, vừa thấy tên người gửi, tim tôi lỡ một nhịp.

Hả!? Tin nhắn? Lại còn của Kotobuki!?

Tôi vội vàng mở ra đọc nội dung.

Nanase nè.

Xin lỗi vì hôm nay đã bơ Inoue nha (/ _ \)

Inoue, tôi thật sự rất... (_ > . <)

Không biết hôm nay cậu có thể tới thư viện không nhỉ (^ _ -)

Có chuyện tôi rất muốn nói với Inoue (^ _ ^)

C-Cái quái gì đây!?

Vô số biểu tượng cảm xúc nhảy múa trong đầu tôi, nhìn tôi bối rối, Takeda chỉ tay về phía tôi và nói.

- Đây... Đúng là không biết phải làm sao rồi kìa.

Kotobuki uống nhầm thuốc gì sao?

Bỏ lại Takeda đang cố dây dưa, tôi đi về phía thư viện, đầu óc vẫn còn choáng váng. Ở đó, tôi thấy Kotobuki đang làm việc sau bàn thủ thư.

- I-Inoue...

Cô nàng mở to hai mắt kinh ngạc nhìn tôi. Thấy Kotobuki như vậy tim tôi cũng đập thành thịch liên hồi, máu toàn thân như dồn hết lên não.

- S-Sao vậy? Cậu tới trả sách à?

- Thực ra... Tôi nhận được tin nhắn của cậu bảo có việc muốn nói...

- Hả? Của ai cơ?

- Của cậu chứ ai nữa... Cậu nói không biết tôi có thể tới thư viện không...

- Hảaaa!

Cô nàng la lên, sau đó vội vàng lấy hai tay bịt miệng rồi nhỏ giọng nói.

- Tôi gửi tin nhắn như vậy cho cậu bao giờ hả?

- Nhưng mà rõ ràng hồi nãy tôi thấy người gửi là Kotobuki mà...

Đầu óc tôi cũng trở nên hoang mang. Chuyện này rốt cuộc là sao?

- Vớ vẩn, làm gì có chuyện đó chứ. Với lại tôi cũng chẳng có lý do gì mà gửi tin nhắn cho...

Ngay khi Kotobuki nổi cáu mà trừng mắt nhìn tôi, Mori và đám bạn của cô nàng chạy tới trước quây trực.

- Ô! Inoue cũng tới à! Trùng hợp ghê.

- Oa, sướng nhé, Nanase. Không phải bồ có chuyện quan trọng muốn nói cho Inoue sao?

- Cứ giao việc ở đây cho bọn này, hai người ra đằng kia nói chuyện đi nhé!

Mắt Kotobuki đột nhiên nheo lại với vẻ nguy hiểm.

- Người lấy điện thoại của mình và gửi tin nhắn cho Inoue là bồ phải không, Mori?

Nghe cô nàng chất vấn với giọng lạnh lùng như vậy, Mori và mấy cô gái xung quanh đều trở nên lúng túng.

- Ô, cái này...

- Lúc nãy bồ nói với mình là quên điện thoại nên mượn mình, đúng không?

- M-Mình xin lỗi. Bởi vì Nanase không chịu nói chuyện với Inoue, nên...

Khuôn mặt Kotobuki thoáng chốc đỏ bừng lên, cô nàng hét lên một cách kích động.

- Đừng xen vào chuyện của mình! Mình với Inoue chẳng có gì cả, mình ghét nhất cậu ta!

Những lời này như một cây dùi thọc vào tai tôi, đầu tôi trở nên nóng rực.

Bầu không khí xung quanh yên tĩnh như chết lặng, Kotobuki nhìn tôi với ánh mắt bối rối. Sau đó, cô nàng nhú mày, mún chặt môi rồi lao ra ngoài, trông cô nàng như thể sắp khóc tới nơi.

- Chờ mình với! Nanase!

Mori và mấy cô bạn vội vàng đuổi theo Kotobuki. Làm sao bây giờ, tôi có nên đuổi theo luôn không. Nhưng mà...

Đúng lúc này, bên cạnh tôi bỗng vang lên giọng nói khẽ của ai đó.

- Thật... kém cỏi.

Khi tôi kinh ngạc quay sang, tôi phát hiện một nam sinh đeo kính đang trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt lạnh như băng.

Tôi nín thở.

Đây không phải người mà tôi đã bắt gặp trước phòng dụng cụ âm nhạc sao?

Còn cả giọng nói này nữa! Nó giống hệt âm thanh mà tôi nghe thấy ở cầu thang ngày hôm qua!

Thấy tôi đứng đờ người ra, nam sinh đó quăng cho tôi một ánh mắt khó chịu rồi tặc lưỡi và bước vào sau quầy trực. Tiếp theo, cậu ta bắt đầu làm công việc của một thủ thư với vẻ mặt lạnh lùng.

Tôi nhìn theo nam sinh đó mà cảm thấy toàn thân lạnh buốt, không hiểu được tại sao cậu ta lại có ác ý với mình như vậy.

Công việc đột nhiên xuất hiện.

Mỗi lúc sắp gặp khách hàng mới, tôi đều cảm thấy có chút sợ hãi. Bởi tôi không biết liệu lần này mình có lại bị nắm tóc, đánh đập đến sưng mặt hay là bị quăng vào lùm cây tối om và phải mò mẫm đi chân trần trở về hay không.

“Trả gấp ba là được chứ gì.”

Cũng có khi sẽ lại xuất hiện ba khuôn mặt cười bỉ ổi và nói như vậy.

Có lẽ cái cảm giác bị người ta lột da, chặt bỏ tay chân và ăn tươi nuốt sống cũng giống thế này chẳng. Vì hét lên sẽ khiến cổ họng bị tổn thương cho nên tôi chỉ biết cắn răng, mím chặt môi khóc thút thít, nhưng như vậy tôi sẽ lại bị nói là làm mất hứng và càng bị đánh đập dữ hơn. Đối với những kẻ đó, tôi không phải con người, tôi chỉ là một con chó dơ bẩn. Không, có lẽ đối với những người khác cũng vậy...

Nanase gọi tôi và để lại lời nhắn. Cậu ấy khóc thút thít nói vì chuyện của Inoue, hiện tại cậu ấy đang cảm thấy rất hoang mang. Hình như bạn cùng lớp

muốn cậu ấy nói gì đó. Rồi cậu ấy còn nói muốn được gặp tôi.

Tôi hận không thể chạy tới bên cạnh Nanase ngay bây giờ và lắng nghe chuyện của cậu ấy tới sáng. Tôi muốn được xoa đầu an ủi cậu ấy.

Nghe Nanase khóc mà lòng tôi đau như cắt, đến mức hơi thở của tôi như ngừng lại.

Nhưng mà hiện tại không được. Tôi phải đi, nếu không sẽ trễ mất.

Lát nữa tôi sẽ nhắn tin và gọi điện cho Nanase sau.

Tôi cũng phải nhắn tin cho anh.

Tôi không xứng với anh. Nếu như tôi vẫn còn ở lại bên anh, sự cao thượng và thuần khiết của anh sẽ bị bùn dơ trên cơ thể tôi làm vấy bẩn. Mỗi lần anh dùng những ngón tay xinh đẹp kia nhẹ nhàng chạm vào tôi, tôi lại cảm thấy tuyệt vọng, tôi lại thấy mình không xứng với tình yêu của anh, tôi lại muốn được chết.

Tôi không muốn hủy hoại thanh danh của anh. Tôi không muốn làm anh bị vấy bẩn. Tôi không muốn! Tuyệt đối không muốn!

Tôi yêu anh, yêu tha thiết, vì anh, tôi có thể tiếp tục chịu đựng nỗi thống khổ còn hơn cả cái chết. Vì vậy, một ngày nào đó, tôi phải rời khỏi anh.

Tình yêu của tôi ở trên thế giới này thật sự quá bi ai. Nếu không mang nó lên bầu trời, nó sẽ không thể trở nên thuần khiết được.

Nhưng mà, anh, em xin lỗi. Chỉ một lát thôi... Xin anh để em được ở bên anh thêm một lát nữa. Hãy để em được chạm vào tay anh thêm một chút nữa thôi. ít nhất là cho đến khi buổi công diễn kết thúc.

Thật sự không còn kịp nữa rồi.

Mình phải đi, Nanase.

Chương 2: Tung tích của Yuuka

Sáng hôm sau, tôi tới trường sớm hơn mọi ngày.

Hôm qua, sau khi về tới nhà, trong đầu tôi vẫn lớn vồn khuôn mặt chực khóc của Kotobuki. Bị cô nàng nói ghét mình trước mặt mọi người khiến tôi rất sốc, nhưng tôi càng sốc hơn khi dường như bản thân Kotobuki mới là người bị tổn thương hơn cả. Cứ như thể chính tôi chứ không phải cô nàng đã nói ra những lời đó... Lúc ngồi trước bàn học viết “điểm tâm” cho chị Tooko, vấn đề này vẫn một mực quẩn lấy tâm trí tôi, khiến tay tôi hoàn toàn không thể di chuyển được. Vậy nên tôi vừa lầu bầu vừa hoàn thành bài văn lấy chủ đề từ “bươm bướm” “núi Osore” và “vận động viên lướt sóng” mang hương vị của món bánh trứng vani nhẹ nhàng làm dịu tâm hồn, mặc dù đến cuối cùng chính tôi cũng không biết nó cách cái tiêu chuẩn “nhẹ nhàng làm dịu tâm hồn” bao xa.

Vẫn chưa đến giờ vào lớp nên tôi định tới phòng câu lạc bộ sửa lại bài văn.

Cảm nhận bầu không khí lạnh cắt da cắt thịt, tôi bước qua cổng trường, đúng lúc này, tôi nhìn thấy bóng dáng của Kotobuki.

Ồ?

Dưới tầng mây u ám, Kotobuki bước liêu xiêu qua cửa trước của dãy nhà học, trông cô nàng rất lạ, cực kì không có tinh thần.

Có chút lo lắng, đôi chân tôi tự nhiên tăng tốc đuổi theo sau.

Kotobuki đứng sững trước tủ đựng giày, hai mắt trống rỗng.

Mặt cô nàng tái mét, tôi hoàn toàn không cảm thấy chút sức sống nào trên người cô nàng.

- Kotobuki.

Chỉ đến khi tôi cất tiếng gọi, cô nàng mới giật mình ngẩng đầu lên.

- ...Inoue.

Yêu ót gọi tên tôi bằng giọng khàn đặc, nước mắt trào lên trong đôi mắt ương

bướng mọi khi của Kotobuki.

Tôi sợ hãi kêu lên.

- C-Cậu làm sao vậy! Nếu là vì chuyện hôm qua...

- ...Không phải. Là Yuuka, cậu ấy...

Yuuka?

Khoảnh khắc tiếp theo, hai tay Kotobuki ôm lấy mặt và bật khóc nức nở.

- Yuuka biến mất rồi. Tôi... Tôi phải làm sao bây giờ...

- Nào nào, có chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Được rồi, đừng khóc nữa, nói cho tôi nghe đi?

Tôi vừa cố gắng đỡ dành Kotobuki đang khóc thút thít như một đứa trẻ, vừa cầm tay dẫn cô nàng tới phòng câu lạc bộ, ở đó, tôi lấy ghế xếp để cô nàng ngồi xuống.

Kotobuki vẫn thút thít, cơ thể run rẩy, ông tay áo khoác ngoài và váy đồng phục đều ướt đầm vì nước mắt. Sau khi khóc một hồi lâu, cô nàng mới bắt đầu kể cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra.

Thì ra một người bạn của cô nàng tên Mito Yuuka hiện đang mất tích.

Hôm qua, sau khi chạy ra thư viện, Kotobuki đã tới nhà Mito.

Nhưng khi đến nơi, cô nàng chỉ thấy một căn nhà trống rỗng với cửa kính vỡ nát, hoàn toàn không có dấu vết của người sinh hoạt trong đó. Cảm thấy kinh ngạc, cô nàng thử hỏi hàng xóm xung quanh thì mới hay tin nhà Mito vì thiếu nợ không trả được nên đã bỏ trốn trong đêm từ hai tháng trước rồi.

- ...Ừ, tôi và Yuuka mỗi ngày đều nhắn tin cho nhau, thỉnh thoảng còn gọi điện, tháng trước hai chúng tôi còn đi mua đồ cùng nhau, vậy mà cậu ấy lại chưa một lần nói cho tôi biết về việc chuyển nhà. Híc... Tôi làm sao biết nhà của Yuuka lại xảy ra chuyện như vậy chứ... Tới qua, tôi đã thử nhiều lần gọi điện cho Yuuka, nhưng đều chẳng có ai bắt máy. Cho dù tôi nhắn tin cậu ấy cũng không trả lời. Bình thường Yuuka luôn nhắn tin trả lời tôi ngay lập tức... Rốt cuộc Yuuka đã đi đâu rồi...

Kotobuki khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, tâm trạng cô nàng hiện tại

có lẽ đang rất hỗn loạn, trông cô nàng thật yếu đuối và nhỏ bé, cứ như thể nếu không có ai làm chỗ dựa Kotobuki sẽ sụp đổ ngay bây giờ. Nước mắt rơi lã chã trên đầu gối của cô nàng.

Chuông vào học vang lên, sinh hoạt đầu giờ đã kết thúc, hiện tại đang là tiết một.

Nếu là lúc trước, tôi thật sự không thể tưởng tượng được sẽ có ngày mình cúp tiết để ở chung với một cô gái.

Nhưng chứng kiến Kotobuki vì bạn bè mất tích mà bị sốc, rồi khóc đến khàn cả giọng như vậy, tôi thật sự không nỡ bỏ cô nàng lại một mình.

Cũng có khi vì hôm qua chứng kiến vẻ mặt ấy của cô nàng cho nên tôi đã sinh ra cảm tình dư thừa nào đó cũng nên.

- Đừng khóc nữa, Kotobuki. Tôi sẽ cùng cậu tìm bạn Mito. Trước tiên chúng ta thử tới trường của bạn ấy và hỏi người quen của bạn ấy xem sao? Cậu thấy thế nào, tôi cũng sẽ cố hết sức.

Kotobuki vừa khóc vừa khẽ gật đầu.

Sau khi về nhà. Tôi mở máy tính lên và thử tra trên mạng.

Học viện âm nhạc Shirafuji nơi có trường cấp ba mà bạn Mito theo học là một ngôi trường danh giá đã từng đào tạo ra vô số nhạc sĩ nổi tiếng. Chương trình học phần lớn đều liên quan đến âm nhạc, ở đó cũng có rất nhiều du học sinh đang theo học. Ảnh đăng tải trên trang chủ cho thấy ngôi trường này được trang hoàng xa hoa theo phong cách Châu Âu, tôi nhớ từng có một bộ phim mượn ngôi trường này làm trường quay nữa.

Theo lời Kotobuki thì bạn Mito đặt mục tiêu trở thành một ca sĩ nhạc kịch chuyên nghiệp. Không chỉ thế, trong buổi công diễn nội bộ do các học sinh tổ chức vào lần tới, bạn ấy đã được giao vai nữ chính. Kotobuki còn nói vì dạo gần đây quá bận rộn với lịch tập luyện và làm thêm, cô nàng và Mito gần như không nói chuyện điện thoại với nhau mà chủ yếu chỉ liên lạc qua tin nhắn.

Khi tôi vô tình nhấp chuột vào mục phí nhập học và đào tạo, tôi kinh ngạc mở to hai mắt. Học phí cao tới gần gấp ba so với trường công, cho dù so với các

trường tư đi nữa thì nó cũng phải cao gấp đôi! Nhà Mito là một gia đình bốn người phổ thông, ba bạn ấy chỉ là một người làm công ăn lương bình thường. Lý do tại sao bạn Mito phải đi làm thêm có lẽ cũng là vì để kiếm tiền trả học phí.

- Không ngờ theo học âm nhạc lại là việc tốn kém đến vậy...

Mà nói mới nhớ, cấp ba Seijou cũng có một đại sảnh âm nhạc cực kì hoành tráng. Nghe nói tòa nhà đó đã được xây dựng chỉ bằng tiền quyên góp của các thành viên từng tốt nghiệp từ câu lạc bộ Nhạc giao hưởng. Mà vốn dĩ câu lạc bộ Nhạc giao hưởng cũng có liên hệ mật thiết với gia tộc Himekura đang điều hành trường, cho nên tôi thật sự không thể đánh giá nó theo cách thông thường được.

Khi tôi đang định tiếp tục tra cứu thông tin thì chuông điện thoại vang lên.

Có vẻ người tôi đang đợi cuối cùng cũng gọi điện tới rồi. Khi tôi áp điện thoại vào tai, một giọng nói vui vẻ vang lên.

“Lâu quá không gặp, anh Konoha. Chà, hiếm khi nào thấy anh chủ động liên lạc với em như vậy.”

Là Sakurai Ryuuto - con trai của gia đình mà chị Tooko đang ở nhờ. Mùa hè năm nay, vì cậu này tán gái giữa đường bị chị Tooko bắt gặp rồi dùng cặp sách nện cho một trận mà chúng tôi trở thành người quen của nhau.

Ở đầu bên kia, Ryuuto vẫn đang vừa cười vừa nói.

“Ông anh của tôi ơi, chị Tooko tức giận lắm đó, nói cái gì mà ‘Vây là lại không có điểm tâm~’, ‘Bắt chị chờ dài cả cổ, Konoha đúng là đồ hư thân mất nết, thật chẳng biết kính trọng tiền bối gì cả’.”

Ryuuto bắt chước giọng điệu của chị Tooko nói như vậy.

Thôi xong! Tôi quên khuấy mất vụ điểm tâm. Bản thảo tôi dự định sửa lại rồi mới bỏ vào hòm thư vẫn còn đang nằm nguyên trong cặp.

- Anh gặp chút chuyện, thời gian đâu mà quan tâm đến mấy thứ đó.

“Ái chà, chị Tooko mà nghe thấy câu này chắc chắn sẽ phồng mang trợn má lên cho mà xem. ‘Vì điểm tâm của Konoha chị mới cố gắng chuẩn bị kì thi, vậy mà... Ôi, cuộc đời này chẳng còn gì vui thú nữa rồi. Kì thi sắp tới chị trượt chắc rồi. Tất cả là lỗi của Konoha đấy~’.”

- Vừa rồi là em tự sáng tác ra hả?

“Ấy dà, em chỉ lặp lại tiếng lòng của chị Tooko thôi. Dù sao thì anh Konoha cũng là tác giả của chị Tooko mà.”

Ryuuto thoải mái nói.

“Tác giả của chị Tooko.”

Những lời này trước kia nó cũng từng nói với tôi rồi, nhưng dù vậy, hai má tôi vẫn nóng lên. Tôi chỉ viết bậy viết bạ mà thôi, hơn nữa tương lai tôi cũng không hề có dự định trở thành nhà văn.

Tôi cố gắng kìm nén cảm xúc khổ sở đang dâng trào và kể cho Ryuuto nghe mọi chuyện.

- Chính là như vậy, nếu em có người quen ở trường cấp ba thuộc học viện âm nhạc Shirafuji thì nhờ em giới thiệu cho anh nhé.

“Bất ngờ quá, không ngờ anh Konoha mà cũng có lúc tích cực đến vậy.”

- Chuyện này đáng kinh ngạc đến vậy à...

“Em thì cứ nghĩ anh Konoha vốn không phải loại người chủ động rước rắc rối của người khác vào mình chứ.”

Má tôi lại nóng bừng lên. Đúng như Ryuuto nói, từ trước tới nay tôi vốn chủ trương việc gì không liên quan tới mình thì đừng nên dây vào. Nhưng từ sau khi trở thành bạn với Akutagawa ở lễ hội trường, có lẽ tôi cũng bắt đầu thay đổi một chút.

Ryuuto đột nhiên hỏi với giọng thăm dò.

“Chẳng lẽ anh có ý gì với cái chị Kotobuki đó hả?”

Tôi vội vàng nói.

- Làm gì có chuyện đó. Anh chỉ cảm thấy không thể bỏ mặc Kotobuki như vậy thôi, không phải vì lý do đó mà...

“Ờ, sao cũng được, dù sao thì nếu anh Konoha đã nhờ thì em nhất định sẽ giúp. Shirafuji hả, cũng vừa may em có người quen ở đó, để lát nữa em liên lạc thử xem.”

Quả là dân chuyên bắt cá ba bốn tay có khác, có lẽ anh chàng này quanh năm

suốt tháng chỉ làm mấy cái trò này cũng nên.

Ryuuto rất được lòng các cô gái, năng lực hành động cũng rất mạnh, từ hồi mới quen tôi đã bị nó làm cho kinh ngạc không thôi. Cho dù không phải là người quen thì nhờ tài ăn nói, nó cũng có thể nhanh chóng trở thành bạn với người ta. Nó chính là loại người khiến người ta có cảm tưởng không gì không làm được. Đôi lúc tôi không khỏi hoài nghi, cậu bé này thật sự nhỏ tuổi hơn tôi sao?

- Vậy thì cảm ơn em trước, Ryuuto giỏi thật đấy.

Ryuuto làm như không nghe thấy lời khen

“Tuy nhiên, em có một điều kiện.”

Nó nói ra một câu y hệt chị Maki.

- Cái gì? Bài tập hả, cũng được thôi.

“Không không, bên cạnh em thiếu gì các cô gái tự nguyện làm việc đó mà phải đi nhờ. Ý em không phải vậy, anh Konoha, anh có dự định gì vào đêm Nôen năm nay chưa?”

Tôi ngạc nhiên trước câu hỏi bất ngờ của nó.

- Đêm Nôen? Không có, mà sao em lại hỏi thế?

“Tốt! Vậy anh nhớ để trống lịch ngày hôm đó cho em nhé.”

- Nếu em muốn anh đêm đó đi cùng một thằng con trai tới công viên Disney Land, tay trong tay xem diễu hành thì thôi đi.

“Ha ha, nghe cũng không tệ lắm. Chà, nói chung là anh cứ giữ lịch hộ em. Cho dù có cô gái nào sở hữu bộ ngực hùng vĩ hơn cả chị Tooko nhà em mời thì anh cũng phải nhất quyết từ chối đấy.”

- Ý em là toàn bộ đám con gái trên mười tuổi ấy hả?

“Áy dà, anh Konoha đúng là độc mồm độc miệng thật. Chị Tooko để ý chuyện này lắm đấy, sáng nào em cũng thấy chị ấy ‘tập nâng ngực’ cả, thế nên anh cũng đừng chọc chị ấy quá.”

- Tập nâng ngực á... Tập thế nào?

“Đại loại là bắt hai tay trước ngực rồi bước sang trái rồi sang phải. Có lần em lén nhìn vào thì thấy chị ấy tập nghiêm túc lắm.”

Vừa thử tưởng tượng ra cảnh đó, đầu tôi bỗng trở nên choáng váng, đó là yoga sao?

“Ờ được rồi, vụ Shirafuji thì đợi bắt được liên lạc của bên đó em sẽ nhắn tin cho anh. Còn nữa, xin anh nhớ viết điểm tâm cho chị Tooko. Chị ấy thật sự rất chờ mong đấy. Anh cứ coi như đây là lời thỉnh cầu của một người em trai cũng được.”

Sau khi nói với giọng vui đùa như vậy xong, Ryuuto cúp điện thoại. Lúc tôi nhận được tin nhắn của nó là khoảng 50 phút sau... Vừa kịp để tôi hoàn thành câu chuyện tam đề điểm tâm cho chị Tooko.

“Bốn giờ chiều ngày mai, anh tới đợi trước cổng chính trường cấp ba Shirafuji nhé. Sẽ có một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần đến đón.”

Vì vậy, tan học ngày hôm sau, tôi cùng với Kotobuki đứng trước cánh cổng xây bằng đá nhìn rất hoành tráng của trường Shirafuji và đợi người quen của Ryuuto xuất hiện trong tâm trạng khẩn trương.

Bây giờ đã vào tháng Mười hai nên mặt trời lặn khá sớm, toàn bộ khu nhà học của trường Shirafuji đã bị nhuộm bởi một màu đỏ sậm. Gió bắc lạnh buốt không ngừng thổi qua, khiến bờ vai Kotobuki chốc chốc lại run lên.

- Cậu lạnh à?

- K-Không có gì...

Cô nàng trả lời lúng túng, có lẽ đang cảm thấy xấu hổ vì hôm qua đã khóc lóc sụt sùi trước mặt tôi hay sao mà từ nãy tới giờ Kotobuki vẫn cố tránh ánh mắt của tôi. Hôm nay bạn Mito vẫn không nhắn tin trả lời, đây đã là ngày thứ ba liên tiếp kể từ khi liên lạc giữa hai người bị gián đoạn rồi. Có lẽ bây giờ trong lòng Kotobuki đang rất lo lắng.

Khi chúng tôi đợi được khoảng mười phút thì bắt đầu có vài cô gái ăn mặc theo kiểu tiểu thư đài các với váy dài và áo khoác bên ngoài đi ngang qua. Nhưng mà trong đó không có ai có vẻ là người chúng tôi đang đợi. Trong tin nhắn của Ryuuto chỉ nói đó là một “mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần”, lúc tôi bắt đầu hồi hận tại sao lại không hỏi nó họ tên người ta thì...

- Em là Inoue phải không?

Đột nhiên, sau lưng tôi vang lên một giọng nói gợi cảm, tôi vội vàng quay lại.

- Có vẻ đúng rồi. Xin lỗi vì chị tới trễ. Chị là Kagami Shouko, bạn của Ryu.

Người vừa nhếch bờ môi đỏ mọng lên và nở nụ cười là một cô gái trưởng thành với vóc người thon gầy, mặc sômi quần tây, bên ngoài khoác một lớp áo măngtô.

- Chị hút thuốc được chứ?

Chúng tôi vào một quán cà phê gần đó, vừa ngồi xuống ghế sô pha, chị ấy đã hỏi như vậy.

- Cái này...

Tôi nhìn về phía Kotobuki, cô nàng khẽ gật đầu.

- Vâng, chị cứ tự nhiên.

Chị Shouko dịu dàng nheo mắt lại khi thấy chúng tôi trao đổi trong im lặng như vậy.

- Cảm ơn hai em. Mặc dù chị biết hút thuốc có hại cho cổ họng, nhưng mà chị vẫn không thể bỏ được.

Nói rồi chị ấy ngậm lấy một điếu thuốc thon dài và quẹt lửa. Nhìn động tác thanh nhã của chị ấy, tôi lại liên tưởng tới những cô người mẫu trên tivi. Ryuuto nói không sai, bà chị này đúng là một mỹ nữ, không biết thằng nhóc đó làm thế nào mà quen được chị ấy nhỉ.

Chị Shouko là giáo viên thanh nhạc và cũng có biết bạn Mito. Khi nghe chúng tôi hỏi chuyện, chị ấy nhíu mày và nói rằng gần đây bạn Mito không hề tới trường.

- Được mười ngày rồi thì phải. Hơn nữa người ta cũng không thấy em ấy quay về kí túc xá. Vì chuyện này mà chị cũng đã rất lo lắng.

- Yuuka đã chuyển vào ở kí túc xá à?

Kotobuki hỏi với giọng căng thẳng.

- Ừ. Vì cha mẹ em ấy đã chuyển nhà đến nơi khác từ mùa thu rồi.

Rồi chị Shouko nói tiếp với vẻ khổ sở rằng cha của bạn Mito vì chấp nhận trở

thành người bảo lãnh của một người bạn nên phải gánh một khoản nợ lớn, không chỉ như vậy, chủ nợ còn đến tận công ty bác ấy gây rối khiến bác ấy không thể tiếp tục làm việc ở đó.

Trong khoảng thời gian này, khuôn mặt Kotobuki trở nên tái mét, cô nàng mở to hai mắt nghe chị Shouko kể chuyện.

- Buổi công diễn sắp tới em Mito được chọn vào vai chính - công chúa Turandot. Có vẻ như em ấy đã được một giáo viên giỏi kèm cặp, bắt đầu từ khoảng mùa hè, giọng ca của em Mito đã có một sự thay đổi đáng kinh ngạc. Trước đó em ấy vẫn còn phiền não vì phương thức hát vụng về tự làm tổn thương cổ họng của mình. Không biết là giáo viên ở studio nào, mà có khi đó là một ca sĩ chuyên nghiệp cũng nên, chị cũng khá tò mò về việc này nên đã thử hỏi em ấy, nhưng Mito chỉ cười và tránh né không trả lời. Em ấy còn nói, “Giáo viên của em là thiên thần âm nhạc”, chắc em ấy chỉ đang nói đùa.

Bả vai của Kotobuki khẽ run lên. Trong mắt cô nàng xẹt qua một ánh nhìn sợ hãi như thể vừa nghe thấy điều gì đó cực kì đáng sợ.

- Cậu sao thế, Kotobuki?

- Không... không có gì.

Cô nàng dùng tay nắm chặt mép váy và nói một cách khó khăn. Như vậy làm sao có thể khiến người khác nghĩ không có chuyện gì được cơ chứ...

- Đáng tiếc thật đấy, em ấy đã được chọn vào vai nữ chính rồi, tương lai của Mito sẽ rất rộng mở. Chị phải nói là em ấy có tố chất để trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp.

Chị Shouko nói với vẻ tiếc nuối, sau đó đặt điều thuốc đang hút dở vào gạt tàn và dập tắt.

- Xin lỗi hai em, tới giờ chị phải quay về trường rồi. Inoue, đưa điện thoại chị mượn chút.

- À, vâng.

Chị ấy cầm lấy điện thoại, nhanh chóng bấm nút rồi đưa trả lại cho tôi.

- Chị đã nhập vào số điện thoại và địa chỉ email của chị rồi. Nếu hai em biết

được tin gì của Mito thì liên lạc với chị một tiếng nhé. Chị cũng sẽ làm vậy.

- Em cảm ơn chị. À, nếu được bọn em cũng muốn nói chuyện với các bạn học của bạn Mito ạ.

- Cũng được. Ngày mai hai em lại tới quán cà phê này nhé?

Sau đó chị Shouko cầm lấy hóa đơn và đứng dậy, đột nhiên, như thể vừa nhớ ra điều gì đó, chị hỏi tôi.

- À, hai em học ở cấp ba Seijou phải không? Mari dạo này vẫn khỏe chứ?

- Chị quen thầy Mariya ạ?

Khỏe miệng chị Shouko nhếch lên.

- Cậu ấy học lớp dưới của chị hồi còn ở đại học. Mari lúc đó là ngôi sao hi vọng của bọn chị đấy. Nghe giọng nam cao tenor trong vắt nhẹ nhàng của cậu ấy ai cũng nói sau này cậu ấy chắc hẳn sẽ trở thành ca sĩ nhạc kịch đại diện cho Nhật Bản.

- Thầy Mariya vẫn rất vui tươi hoạt bát ạ. Hôm trước thầy ấy còn nói với em “Đời người chỉ cần có một ly Chay là đã rất tuyệt vời rồi”.

- Cậu ấy vẫn chẳng thay đổi chút nào cả. Hồi còn du học ở Paris, có một dạo cậu ấy đột nhiên mất tích, phải đến một năm sau cậu ấy mới thò mặt ra quay về nước. Chị nhớ lúc đó cậu ấy mặt ngăm đen tóc tai bù xù cười nói rằng mình đã đi du lịch khắp nơi và vừa trở về tức thì, thật là, cậu ấy chẳng hề biết mọi người xung quanh đã lo lắng cho cậu ấy đến thế nào.

Chị ấy khẽ nói với vẻ mặt dịu dàng.

- Có lẽ em Mito cũng sẽ quay về với một nụ cười trên môi như vậy cũng nên.

Nói rồi, chị Shouko bước ra khỏi cửa tiệm.

Những khung cửa sổ hai bên đường được trang hoàng bằng những dải nơ màu đỏ và vàng kim, đằng sau lớp cửa kính bày những món hàng được dán lên bằng giấy trắng, sắp đến Giáng Sinh rồi.

- Kotobuki, cậu có biết gì về “thiên thần âm nhạc” không?

Tôi lấy tay giữ chặt lấy khăn quàng cổ cố ngăn không cho gió lạnh thổi từ chính diện lọt vào và hỏi như vậy, đi bên cạnh tôi, Kotobuki cũng vừa đi vừa

ngiêng người về phía trước, trông cô nàng có vẻ do dự, sau đó cô nàng trả lời với giọng ấp úng.

- ...Tôi nghĩ cụm từ đó xuất phát từ *Bóng ma trong nhà hát*.

- *Bóng ma trong nhà hát*? Nó là một vở nhạc kịch đúng không?

Hình ảnh một người đàn ông mặc đồ đen với một tấm mặt nạ che mặt hiện lên trong đầu tôi, tôi nhớ mình từng xem quảng cáo về nó trên tivi.

Kotobuki gật đầu khỏ sở xác nhận.

- Yuuka rất hâm mộ vở nhạc kịch đó, cậu ấy cũng đọc đi đọc lại nguyên tác không biết bao nhiêu lần. Thậm chí cậu ấy còn đưa nó cho tôi mượn. Trong câu chuyện đó có xuất hiện một “thiên thần âm nhạc” dạy hát cho nữ ca sĩ nhân vật chính. Trước kia Yuuka vẫn thường nói với tôi ước gì cậu ấy cũng được gặp “thiên thần âm nhạc”.

Kotobuki nói với giọng run rẩy, một nửa khuôn mặt cô nàng vùi trong khăn quàng cổ.

- Không chỉ như vậy...

Cô nàng thấp giọng nói, cứ như thể “thiên thần âm nhạc” khiến cô nàng cảm thấy sợ hãi.

- Trong kì nghỉ hè vừa rồi, tôi nhận được một tin nhắn rất kì quái từ Yuuka. Trong đó viết “Nanase, mình gặp được ‘thiên thần âm nhạc’ rồi”.

Những ngọn gió rét buốt xẹt qua lỗ tai tôi. Chúng như những tiếng gầm gừ của một con dã thú từ đằng xa và khiến giọng nói của Kotobuki trở nên đứt quãng.

- Về sau, mỗi lần nói về thiên thần, lúc nào Yuuka cũng rất hào hứng, rằng “Thiên thần giúp mình hát”, “Thiên thần dẫn mình đi về phía bầu trời”... Cậu ấy nói chuyện say sưa tới mức lạ thường.

- Bạn Mito có nói cho cậu biết tên của người đó không?

Kotobuki lắc đầu.

- Không.

Đột nhiên cô nàng cắn môi, trong ánh mắt như cháy lên một ngọn lửa giận,

rồi cô nàng nói với giọng dữ tợn.

- ...Nhưng tôi nghĩ có lẽ Yuuka đang ở cùng với thiên thần.

Thiên thần giúp tôi hát được như những nhạc cụ cao cấp nhất.

Vẫn luôn như vậy, kể từ cái đêm chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên đó.

Trước ngày định mệnh ấy, tôi vẫn luôn cho rằng mình chỉ là một nhạc cụ bị hỏng. Là một đồng sắt vụn cho dù dùng hết sức thổi thì cũng chỉ có thể phát ra những tạp âm khó nghe.

Nhưng bây giờ thì khác.

Bây giờ tôi đã có thể biến điệu dễ dàng như những viên ngọc trong suốt lăn nhẹ nhàng trên mặt kính, giọng hát của tôi rục rờ kéo dài vang thật cao và xa tới bất kì đâu. Tiếng ca linh động. Tiếng ca cao vút. Tiếng ca lộng lẫy. Như gió, như ánh sáng...

Bất kể là bài hát nào, tôi đều có thể nhẹ nhàng tự nhiên thể hiện, tôi như hòa làm một với bầu trời.

Là thiên thần đã giải phóng cho những bài ca bị chôn giấu đè nén bấy lâu nay trong tôi.

Tôi càng hát lại càng cảm thấy tâm hồn mình trở nên trong suốt, ý thức tôi trở nên mờ lung, cơ thể tôi nhẹ nhàng lâng lâng. Tôi dường như có thể quên đi mọi chuyện. Tôi cảm thấy hoảng hốt, hạnh phúc như được đứng ở trung tâm sân khấu và cất tiếng hát một khúc ca, toàn thân đắm trong những ngọn đèn trắng muốt, nhưng tôi cũng cảm thấy cực kì sợ hãi.

Nếu như tất cả những điều này chỉ là một giấc mộng, đến khi tôi tỉnh lại và nó tan biến như sương sớm gặp nắng, tôi sẽ không thể tiếp tục sống được nữa.

Tại sao bạn Mito lại lựa chọn rời xa gia đình và ở lại đây một mình?

Bạn ấy thật sự muốn được tiếp tục ca hát đến vậy sao?

Nhưng nếu là vậy, tại sao sau khi được chọn vào vai nữ chính trong buổi công diễn, bạn ấy lại mất tích?

Những câu hỏi đó cứ lớn vồn trong đầu tôi sau khi về tới nhà, tôi nằm lăn ra giường và đọc quyển *Bóng ma trong nhà hát* mà tôi vừa mua ở hiệu sách trên

đường về.

Quyển sách này khá dày, chi chít toàn chữ là chữ. Có lẽ sẽ rất khó để đọc hết nó trong vòng một đêm...

Câu chuyện được bắt đầu bằng một bầu không khí đầy thần bí.

Lấy bối cảnh cuối thế kỉ XIX. Tại một nhà hát nhạc kịch ở Paris bắt đầu lưu truyền lời đồn về một linh hồn đang lấy nơi này làm chỗ cư ngụ.

Linh hồn, tự xưng là “bóng ma trong nhà hát”, đã đưa ra nhiều yêu cầu khác nhau với người quản lý nhà hát.

Ví dụ như mỗi năm ông ta phải trả cho bóng ma 240.000 franc.

Hay mỗi buổi công diễn đều phải chừa lại lô ghế số năm tại tầng hai để bóng ma tự do sử dụng.

Rồi còn yêu cầu để nàng Christine Daae lên sân khấu thay cho ca sĩ hàng đầu của nhà hát là Carlotta.

Christine, vốn ban đầu chỉ là một thành viên trong dàn hợp xướng, sau khi lên sân khấu đã giành được thành công chưa từng có. Tất cả quan khách đều say mê giọng ca kì diệu của nàng, họ đã vỗ tay tán thưởng nàng không ngớt.

Trên thực tế, Christine đã được bí mật dạy thanh nhạc bởi một “giọng nói” kì bí tự xưng là “thiên thần âm nhạc”.

Bạn thuở nhỏ, đồng thời cũng là người thầm yêu Christine, tử tước Raoul de Chagny, có lần đã nghe trộm được cuộc đối thoại của nàng Christine với “thiên thần âm nhạc”.

Chúng kiến bộ dạng sùng bái của nàng Christine dành cho “thiên thần âm nhạc”, chàng tử tước trẻ tuổi không khỏi sinh lòng ghen ghét.

Christine phải chăng đã yêu “thiên thần âm nhạc”? “Thiên thần âm nhạc” phải chăng muốn mê hoặc Christine và đem nàng mang đi?

Trong sách miêu tả rất kĩ tâm tình của Raoul, sự ghen ghét thiêu đốt tâm can, sự bồn chồn không yên của chàng ta khiến tôi càng đọc càng bị cuốn vào câu chuyện, bất giác lòng bàn tay của tôi đã thấm ướt mồ hôi, lồng ngực tôi bắt đầu đè nén cảm xúc lo lắng của Raoul.

Một Christine khác... Mito Yuuka bây giờ liệu có đang bình an vô sự?

Mito cũng nhận được sự dạy dỗ của “thiên thần âm nhạc”. Bạn ấy còn từng say sưa nói rằng thiên thần sẽ dẫn bạn ấy tới bầu ười. Ngoài ra, giọng ca của bạn Mito cũng đột nhiên trở nên tuyệt vời hết như Christine. Tuy nhiên, bạn Mito chưa từng nói cho một ai, ngay cả đối với bạn thân của mình là Kotobuki, về tên tuổi cũng như xuất thân của vị thiên thần đó.

Tại sao lại như vậy? Là thiên thần đã ngăn không cho bạn ấy nói sao?

Hay là ngay-cả-bản-thân-bạn-Mito-cũng-không- biết-thiên-thần-rốt-cuộc-là-ai?

Rốt cuộc thì thiên thần của bạn Mito là người như thế nào? Còn cả Raoul của bạn ấy nữa.

Tôi nhớ lại những điều Kotobuki đã nói trên đường về.

“Tôi nghĩ Yuuka đang ở cùng với thiên thần. Kể từ khi gặp thiên thần, Yuuka thường xuyên từ chối lời mời đi chơi của tôi, bởi cậu ấy muốn được ca hát cùng với thiên thần, cậu ấy không muốn lãng phí dù chỉ là một giây của mỗi ngày. Tôi lo lắng không hiểu liệu cậu ấy có bị tổ chức tôn giáo kì quái nào đó lừa gạt hay không, nhưng mà khi tôi nói với cậu ấy như vậy, Yuuka đã rất giận và không thèm gửi tin nhắn cho tôi trong ba ngày liền. Tôi nghĩ Yuuka... sẽ tin tưởng tất cả mọi điều thiên thần nói, cho dù thiên thần bảo cậu ấy làm gì đi nữa có lẽ Yuuka cũng sẽ đều làm theo...”

Trái tim tôi lỡ mất một nhịp khi nghe thấy từ “tôn giáo”. Có lẽ đối với Mito, thiên thần cũng giống như sự tồn tại tuyệt đối tựa Chúa Jesus của Thiên Chúa Giáo, hẳn là Kotobuki đã rất lo lắng rằng Mito sẽ quá đắm chìm trong đó và không tỉnh lại được. Mà cũng có thể là cô nàng ghen ghét vì cảm thấy bạn thân của mình như bị cướp đi cũng nên.

“Tôi nghe cậu nói Mito có bạn trai hả? Bạn trai của bạn ấy và thiên thần là cùng một người sao?”

Tôi nhớ lại khung cảnh Kotobuki hét vào mặt thầy Mariya khi thầy ấy mời cô nàng tới buổi công diễn.

“Không phải. Yuuka bắt đầu có bạn trai từ mùa thu năm ngoái, thế nên hai người đó không thể là một được. Nghe Yuuka nói thì bạn trai cậu ấy là người của trường chúng ta, hai người đó quen nhau ở lễ hội trường. Tuy nhiên...”

Nói đến đây, cô nàng dừng lại một lúc.

“Yuuka không chịu nói cho tôi biết tên bạn trai cậu ấy. Mỗi lần tôi hỏi cậu ấy chỉ cười và nói đợi khi nào tôi có bạn trai rồi cậu ấy sẽ nói cho tôi biết... Có lần tôi vẫn hỏi Yuuka mãi, nhưng cậu ấy cũng chỉ cho tôi một vài gợi ý rất khó hiểu.”

“Gợi ý thế nào?”

“Có ba gợi ý... Gia đình bạn trai cậu ấy có chín người, cậu ấy có tật mỗi khi suy nghĩ việc gì là lại đi vòng quanh bàn và rất thích uống cà phê.”

Đúng là khó đoán thật. Thích cà phê... người thích cà phê ở trường chúng tôi chắc lấy xe tải xúc đồ đi cũng không hết, ngay cả thói quen đi vòng quanh bàn cũng thế, nếu không phải là người thân cận thì sẽ không thể nào nhận ra điều này được. Còn gia đình chín người thì đúng là thời nay khá hiếm nhưng mà nếu chỉ dựa vào điểm này mà đi tìm người trong trường thì cũng sẽ rất khó khăn.

Có lẽ Kotobuki cũng hiểu được chuyện này là vô vọng. Tuy nhiên, chỉ vừa tỏ ra ỉu xiu một lát, cô nàng lại nói như thể vừa nhớ ra chuyện gì đó quan trọng.

“Đúng rồi... Lần cuối tôi nói chuyện điện thoại với Yuuka, cậu ấy đã nói với tôi cậu ấy đang ở cùng bạn trai.”

“Lần cuối đó là khi nào?”

“Khoảng mười ngày trước thì phải...”

“Là thời điểm Mito bắt đầu nghỉ học trên trường sao.”

“... Ừm. Ngày hôm đó, vì có chuyện rất muốn nói với Yuuka cho nên tôi đã để lại lời nhắn. Sau đó cậu ấy nhắn tin cho tôi bảo cậu ấy hiện phải đến chỗ làm thêm bây giờ, tôi về sẽ gọi điện cho tôi. Thế nhưng tôi chờ tới 12 giờ đêm mà vẫn không thấy Yuuka gọi lại cho nên đành phải bỏ cuộc và đi ngủ. Thực ra lúc đó tôi cũng cảm thấy rất kì lạ, bình thường nếu không gọi điện được Yuuka chắc chắn sẽ nhắn tin cho tôi... Thế rồi, đến hai giờ đêm, đột nhiên tôi nhận được điện thoại của Yuuka. Khi tôi kinh ngạc mở điện thoại ra thì nghe thấy giọng cậu ấy vui vẻ

nói, ‘Bây giờ mình đang ở cùng với bạn trai’.”

Gió lạnh thổi qua khiến tóc mái của Kotobuki hất lên, cô nàng vội rút cổ vào trong khăn choàng.

“... Bởi vì lúc đó đang ngủ lại bị đánh thức cho nên đầu óc tôi không tỉnh táo lắm... Tôi chỉ nhớ mang máng là Yuuka đã nói gì đó như ‘Cây thông Nôen đẹp quá’, ‘Anh ấy đang ôm mình, thật ấm áp’. Lúc đó Yuuka phấn khởi đến lạ thường, nghe giọng cậu ấy rất lạ.”

Raoul đang ở trong trường chúng tôi.

Người yêu của bạn Mito có biết bạn gái mình đã mất tích không?

Theo lời kể của Kotobuki thì ngay trước khi bạn Mito mất tích, hai người đã ở cùng với nhau.

Nếu là vậy, có lẽ người biết rõ nhất giờ Mito đang ở đâu sẽ không phải thiên thần mà là bạn trai của bạn ấy?

Còn có một chuyện khác khiến tôi bận tâm, đó là tại sao sau khi Mito mất tích, Kotobuki vẫn tiếp tục nhận được tin nhắn của bạn ấy?

Cuộc gọi cuối cùng của Mito là mười ngày trước. Sau hôm đó bạn ấy không còn đến trường. Dù vậy hai người vẫn trao đổi tin nhắn bình thường. Mito có lý do gì nên không muốn để Kotobuki biết rằng bạn ấy mất tích sao?

Ngoài ra, thời điểm bạn Mito ngừng gửi tin nhắn là vào ba ngày trước... Hiện tại bạn ấy đang làm gì, ở đâu?

Tôi vắt hết óc suy nghĩ, tai cũng bắt đầu ù lên. Nằm ngửa trên giường, tôi để quyển sách mở ra trên ngực và khẽ thở dài.

Có quá nhiều điều tôi không biết.

Nếu như bây giờ chị Tooko ở đây...

Nếu như “cô gái văn chương” có ánh mắt dịu dàng cùng với tính cách lạc quan thích chõ mũi vào chuyện của người khác, đồng thời lại rất miễn cảm với những điều kì lạ đó ở đây, không biết chị ấy sẽ đọc câu chuyện này theo cách như thế nào đây.

Hay là... thử gọi điện cho chị ấy nhỉ?

Nghiêng mặt hướng về chiếc điện thoại di động đặt trên bàn, ngực tôi bỗng cảm thấy ngứa ngáy.

...Mình vẫn chưa nói cho chị ấy biết số điện thoại hay địa chỉ email của mình.

Chị Tooko không có điện thoại, dù sao chị ấy cũng rất dở trong những chuyện liên quan tới máy móc, phải nói là dở không có thuốc chữa. Cho nên dù tôi có đưa số điện thoại của mình cho chị ấy thì có lẽ đến hết đời này chị ấy cũng sẽ không biết dùng nó thế nào cho coi...

Tôi cũng biết tất cả những điều vừa rồi chỉ là lấy cớ, kì thật bây giờ tôi rất muốn được nghe giọng nói vui vẻ ấm áp của chị ấy.

Không, không được. Chị Tooko hiện đang bận ôn thi, tôi không được phép để chị ấy bị cuốn vào chuyện này. Người như chị Tooko, nếu như tôi đem chuyện này nói ra, chắc chắn chị ấy sẽ chõ mũi đến cùng cho mà xem.

Cố nén cảm xúc đau đớn trong lồng ngực, tôi dời ánh mắt khỏi điện thoại, tay nắm chặt tấm ga trải giường.

Đúng thế, mùa xuân này chị Tooko sẽ tốt nghiệp, tôi sẽ không còn được gặp chị ấy nữa...

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên khiến tim tôi suýt nữa thì ngừng đập.

Chẳng lẽ là chị Tooko sao!?

Tôi vội vàng lao tới bàn học, nhưng khi nhìn người gọi tôi mới phát hiện đó là Akutagawa.

“Alô, Inoue đây à?”

- Akutagawa hả... Có chuyện gì mà tự dưng gọi cho tôi thế?

“Không có gì, chỉ là tôi thấy chuyện của ông với Kotobuki hình như vẫn chưa giải quyết tốt thì phải. Không có gì khó khăn chứ?”

Akutagawa vẫn luôn biết cách thể hiện sự quan tâm theo cách của cậu ấy.

Tâm trạng của tôi hơi lắng lại, giọng tôi cũng tự nhiên trở nên nhu hòa. Tôi nghĩ thầm trong đầu thật tốt là mình có một người bạn như cậu ấy.

- Cảm ơn ông. Tôi không sao đâu. Với lại Kotobuki cũng làm lành với hội

Mori rồi thì phải.

“Vậy hả. Nếu cần tôi giúp gì ông cứ nói nhé. Cho dù là việc cực kì nhỏ nhất cũng không sao cả. Không cần phải khách khí.”

- Ủ, tôi biết rồi.

Hôm sau, vừa nhìn thấy Akutagawa trong lớp, tôi giật nảy mình.

- Ông sao vậy!? Mấy vết thương đó là sao!

Má phải và cổ của cậu ấy đầy những vết như bị móng tay cào. Đặc biệt ba đường ở cổ trông khá sâu, vết sưng ở đó cũng đã tím bầm lên rồi, thoát nhìn khá là đau.

- À... bị mèo cào ấy mà...

Akutagawa cười gượng và chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

- Trông ghê quá, ông không sao thật đấy chứ.

- Ủ... không có gì nghiêm trọng cả.

Ánh mắt của cậu ấy lại đảo sang bên cạnh.

- Mèo gì mà kinh thế nhỉ. Ở khoan, nhà ông có nuôi mèo sao?

Tôi cũng đã đến thăm nhà cậu ấy mấy lần rồi, nhưng mà động vật duy nhất tôi thấy ở đó là mấy con cá chép bơi trong sân vườn, không hề có con mèo nào cả...

- Không... là mèo hoang ấy mà. Đại khái là tôi thô lỗ quá nên lỡ chọc giận nó.

Ánh mắt Akutagawa không ngừng đảo vòng quanh, miệng cậu ấy thốt ra vài câu hàm hồ như vậy.

Đột nhiên, cậu ấy nhìn thẳng vào tôi và hỏi một cách nghiêm túc.

- Khoan nói chuyện của tôi, ông dạo này không gặp chuyện gì đấy chứ?

- Dạo này là sao, hôm qua chúng ta vẫn còn gặp nhau mà. Còn cả điện thoại nữa. À, cảm ơn ông về cú điện thoại tối qua nhé.

- Không có gì, đừng khách khí... Vậy, ông có nhận được cuộc gọi hay tin nhắn kì lạ nào không? Nghe nói... gần đây có rất nhiều trò đùa kiểu này.

- Không có, tôi chẳng nhận được tin nhắn rác hay bị ai trêu chọc gì cả.

Khuôn mặt Akutagawa càng sát lại gần hơn.

- Ông có tính đổi số điện thoại khác không?

- Không có... Sao tự dưng ông lại hỏi tôi việc này vậy Akutagawa?

Nghe tôi hỏi vậy, Akutagawa mới trấn tĩnh và lùi lại, sau đó cậu ấy nở một nụ cười trông rất miễn cưỡng.

- Không, không có gì, ông không gặp việc gì bất tiện là tốt rồi. Đừng bận tâm chuyện vừa nãy nhé.

Lạ nhỉ? Cậu ấy bị làm sao vậy? Mặc dù tôi cảm thấy khá khó hiểu, nhưng chỉ nội việc của Kotobuki cũng đã khiến tôi sút đầu mẻ trán rồi, cho nên tôi không cố truy cứu thêm nữa.

Tan học, chúng tôi tới tiệm cà phê hôm qua và gặp các bạn học của Mito.

Mấy bạn ấy cũng cảm thấy rất kinh ngạc khi thấy giọng ca của Mito đột nhiên tiến bộ hẳn lên.

- Việc cậu ấy được chọn vào vai nữ chính thật khó tin. Bởi Turandot là một nàng công chúa lạnh lùng tàn nhẫn ngạo mạn, hoàn toàn không giống hình tượng của Mito chút nào cả.

- Vai nam chính Calaf là do ca sĩ chuyên nghiệp trẻ số một hiện nay - anh Ogiwara - đảm nhiệm. Trong cảnh đối đáp ở màn hai, Mito thậm chí còn trội hơn cả anh Ogiwara, vì việc này mà cậu ấy bị anh ta phê bình là không biết giữ hài hòa cho cả vở kịch.

Nói vậy có nghĩa là khi diễn tập, giọng ca của bạn Mito còn áp đảo cả ca sĩ chuyên nghiệp khách mời sao?

- Mặc dù Mito không nói ra, nhưng chắc hẳn cậu ấy đã được một giáo viên nổi tiếng kèm cặp. Nếu không sẽ không có chuyện giọng ca của cậu ấy đột nhiên trở nên hay như vậy được. Hiện nay cũng có người nói Mito nghỉ học là vì đang phải huấn luyện đặc biệt ở đâu đó.

- Ừm, nói vậy việc vai của cậu ấy không bị chuyển cho người khác cũng có thể hiểu được. Từ trước đã có lời đồn về việc Mito đang được nhân vật tai to mặt lớn nào đó chống lưng. Ngay cả việc cậu ấy được chọn vào vai nữ chính của buổi công diễn lần này cũng là nhờ có sự giúp đỡ của người đó.

- Máy bạn có biết người đó là ai không?

“Cái này...”, sau khi nghiêng đầu suy nghĩ, một cô gái nói như thể vừa nhớ ra điều gì. “À đúng rồi! Đạo trước tôi từng thấy Mito cùng một người đàn ông mặc com lê đen lên một chiếc xe ngoại sang trọng. Người đó còn ôm vai cậu ấy trông rất khả nghi, tôi còn nghe ông ta gọi cậu ấy là ‘Trà Hoa’ thì phải...”

Sau khi rời khỏi cửa tiệm, tôi và Kotobuki sóng vai đi trên dãy phố được trang hoàng bằng những ngọn đèn màu trắng và vàng kim chuyên dùng cho lễ Giáng Sinh.

Hai chúng tôi nói chuyện với nhau câu được câu mất.

- Trà Hoa là biệt danh của Mito sao? Cậu có biết chuyện này không, Kotobuki?

- Không. Tôi chưa từng nghe có ai gọi Yuuka bằng cái tên “Trà Hoa” cả. Khoan không nói chuyện này... tôi nghĩ hiện Yuuka thật sự đang ở chỗ thiên thần. Trong những tin nhắn Yuuka gửi cho tôi sau khi cậu ấy nghỉ học ở trường, cậu ấy cũng nói như thể hiện mình đang học hát cùng thiên thần... Có lẽ người đàn ông gọi Yuuka là “Trà Hoa” chính là thiên thần cũng nên.

Kotobuki nói với ánh mắt dữ tợn. Có vẻ như cô nàng có định kiến khá lớn dành cho thiên thần âm nhạc, chắc hẳn cô nàng đang cho rằng việc bạn thân mình mất tích hoàn toàn là trách nhiệm của thiên thần.

Dù sao thì trong *Bóng ma trong nhà hát*, người bắt cóc Christine xuống vương quốc dưới lòng đất hóa ra lại là bóng ma dùng mặt nạ để che giấu khuôn mặt xấu xí và giả mạo làm thiên thần, cho nên tôi cũng có thể hiểu được tâm trạng của cô nàng...

Nhưng mà thật sự như Kotobuki nói sao, hiện tại Mito thật sự đang ở cùng với bóng ma sao?

Dù sao cái đêm ngay trước khi mất tích, Mito vẫn còn ở bên người yêu, cho nên tôi thật sự không thể khẳng định được điều gì.

Rốt cuộc thì Mito đã đi đâu? Tại sao bạn ấy lại không quay về kí túc xá?

Những tin nhắn của Kotobuki gửi cho bạn ấy vẫn không hề có hồi âm.

Bầu không khí lạnh lẽo cửa qua da thịt tôi. Bầu trời đêm vẩn vũ mây đen, tôi hoàn toàn không nhìn thấy hình bóng của trăng sao. Chỉ có ánh sáng nhân tạo chiếu rọi đường đi, bốn phía truyền tới những bài hát Giáng Sinh rộn ràng trái ngược với tâm trạng của chúng tôi.

Kotobuki nói với ánh mắt ảm đạm.

- Tôi cảm giác mình giống như Raoul. Cảm thấy ghen ghét vì quan hệ của Christine và bóng ma, lo lắng, muốn cứu Christine khỏi tay của bóng ma nhưng rồi lại hoàn toàn không làm được gì cả.

- Trong các tác phẩm văn học thì loại hình nhân vật chính như vậy cũng không hiếm đâu.

- Nhân vật chính của *Bóng ma trong nhà hát* không phải là bóng ma sao?

- Tôi mới đọc được một nửa, nhưng mà dù sao góc nhìn của truyện cũng là của Raoul, cho nên nhân vật chính phải là anh ta mới đúng.

- Nhưng mà nửa sau truyện lại là màn độc thoại của một người Ba Tư thần bí.

- Hả, vậy á!?

- Raoul lúc nào cũng rơi vào bẫy của bóng ma, chẳng được tích sự gì cả.

- Hừm...

Kotobuki bấu môi rồi ảo não lắm bầm với vẻ khó chịu.

- Quả nhiên Raoul là đồ vô dụng.

- Còn tôi thì lại rất ủng hộ Raoul. Lúc đọc truyện, tôi luôn nghĩ trong đầu sẽ thật tốt nếu như Raoul cứu được Christine và hai người có một kết thúc hạnh phúc.

Tôi cười nói như vậy. Đột nhiên, Kotobuki ngẩng đầu lên nhìn tôi, nhưng ngay sau đó cô nàng lại rút cổ vùi đầu vào trong khăn choàng cổ với vẻ xâu hổ và lầu bầu.

- H-Hừm, vậy à.

Bộ dạng cô nàng xấu hổ ngoảnh mặt sang chỗ khác thật sự rất đáng yêu, cho nên tôi không nhin được mà lại mỉm cười.

Kotobuki tiếp tục lầu bầu.

- À, có chuyện này... Hôm qua tôi lục lại đồng thư thì phát hiện một tấm bưu thiếp mà Yuuka gửi cho tôi từ nhà bà nội cậu ấy vào kì nghỉ hè. Trên đó cũng có viết địa chỉ, cho nên tôi định viết thư hỏi thăm xem sao. Nói không chừng tôi sẽ có thể liên lạc với người nhà của Yuuka.

Tôi cười nói.

- Ừm, ý tưởng này hay đây. Có thể nhờ vậy mà chúng ta sẽ nhanh biết được Mito đang ở đâu cũng nên.

Thiên thần luôn ca hát một mình.

Dưới ánh trăng, trên thảm cỏ lay động xào xạc, tiếng ca bi thương của thiên thần vang vọng khắp bầu trời đêm.

Mặc dù thiên thần chán ghét thánh ca, nhưng giọng ca của thiên thần lại chứa đựng những lời nguyện cầu và nỗi niềm ai oán khiến lòng người xao động. Chắc hẳn thiên thần đang hát cho một người đang không ở đây. Để làm dịu linh hồn của một người hoàn toàn xa lạ đối với tôi.

Trước kia, thiên thần từng giết người. Thiên thần nói khi đó máu tươi đỏ thẫm như chất lỏng của một quả dâu tây dập nát chảy ra nhuộm đầm chiếc ghế màu xanh da trời rồi nhỏ từng giọt xuống mặt đất.

Kể từ hôm đó, vì thiên thần, đã có rất nhiều người chết đi.

Thanh danh của thiên thần đã bị ô uế, đôi cánh trắng muốt của thiên thần đã bị nhiễm máu tươi, thiên thần không còn cách nào ở lại thế giới ban ngày nữa.

Thật đáng thương.

Thiên thần thật đáng thương.

Đứng trước thiên thần, lúc nào tôi cũng thút thít nỉ non. Nhưng tôi lại chưa từng một lần thấy thiên thần khóc. Thiên thần chỉ ôm lấy vai tôi vuốt tóc và nhìn tôi cười.

Tôi bảo thiên thần nếu muốn khóc thì hãy cứ khóc lên đi, nhưng thiên thần lại nói bởi vì không có chuyện gì đáng buồn cả nên nước mắt không thể chảy ra được. Thiên thần còn nói kể từ khi sinh ra đến giờ, thiên thần chưa một lần nào khóc.

Sau đó, mặc dù không hát thánh ca, nhưng thiên thần sẽ hát ru tôi ngủ.

Để cho tôi ngủ mà không gặp ác mộng. Để tôi có thể ngủ an lành, quên đi mọi bi thương và thống khổ. Để ngày mai, dưới ánh mặt trời, tôi lại có thể cười thuần khiết như một thiếu nữ và che giấu đi tội lỗi của mình.

Tôi có thể cùng anh làm người yêu, cùng Nanase làm bạn thân, tất cả đều là nhờ thiên thần đã hát cho tôi. Nếu không có thiên thần, tôi nhất định sẽ cảm thấy hổ thẹn với sự xấu xí và dơ bẩn của mình, cơ thể tôi sẽ trở nên trống rỗng, tôi sẽ không còn dũng khí để đứng trước hai người.

Thiên thần khoan dung tôi, cứu rỗi tôi, nhưng rốt cuộc ai mới là người sẽ cứu rỗi thiên thần người đã không còn cách nào đứng dưới ánh mặt trời, người đã mất đi cái tên và chỉ biết nấu mình trong vương quốc bóng đêm này?

Tôi đi tới phòng dụng cụ âm nhạc để báo với thầy Mariya là sắp tới tôi phải nghỉ công việc chuẩn bị tài liệu một thời gian, ở đó, tôi chứng kiến thầy ấy đang trình diễn một cảnh tình tứ mặn nồng.

Nữ sinh với thân hình nhỏ nhắn vừa dùng môi chạm môi với thầy Mariya phát ra một tiếng thét nhỏ rồi vội vàng nhảy dựng lên.

Sau đó, cô gái đó la lên với giọng dễ thương “E-Em đi trước đây”, rồi cúi mặt chạy vội ra khỏi phòng.

- ...Thầy, chuyện vừa nãy là sao vậy ạ?

Nhìn tôi đứng chết lặng, thầy Mariya cười khan rồi bắt đầu nói không chút hoang mang.

- Ha ha ha.... Lần sau trước khi vào phòng em nhớ gõ cửa nhé, Inoue.

- Em gõ rồi. Mà đúng ra lúc làm chuyện như vậy ở trong trường thì xin thầy phải chú ý tới xung quanh một chút chứ.

- Ấy dà, em nói đúng, lần tới thầy sẽ cẩn thận hơn. Cũng bởi cô bé kia chủ động quá nên thầy cũng chỉ đành...

Thầy Mariya lấy khăn tay lau mồ hôi.

- À mà hôm nay tới phiên trực của Nanase ở thư viện hả?

- Thực ra... hiện tại bọn em không thể tới phụ giúp thầy được.

Tôi nói ngắn gọn chuyện bạn thân của Kotobuki mất tích cho thầy ấy nghe.

- ...Vậy sao. Chuyện nghe có vẻ nghiêm trọng nhỉ.

Thầy Mariya nhú mày với vẻ cảm thông, sau đó thầy ấy nói ra một câu khiến tôi kinh ngạc.

- Bạn của Nanase là em Mito Yuuka vào vai công chúa Turandot ở buổi công diễn sắp tới nhỉ. Lúc qua Shirafuji hướng dẫn cho mấy học sinh bên đó thầy cũng đã gặp em ấy vài lần. Đó là một viên ngọc thô, chỉ cần được giáo viên giỏi chỉ dạy cô bé chắc chắn sẽ tỏa sáng. Thầy đã rất chờ mong xem cô bé sẽ diễn vai công chúa Turandot thế nào. Nhưng mà không ngờ em ấy lại xảy ra chuyện như vậy... thật đáng tiếc.

- Thầy có manh mối nào về việc ai là người đã dạy bạn Mito hát không ạ? Hình như bạn Mito gọi người đó là “thiên thần âm nhạc” thì phải.

Nét mặt thầy Mariya đột nhiên trở nên nghiêm trọng, hai tay thầy ấy đan chặt vào nhau. Chiếc đồng hồ to bản trên tay trái thầy ấy lóe lên.

- ...”Thiên thần âm nhạc”?

- Vâng. Thầy có biết gì về cái tên này không ạ?

Sau khi chậm rãi thở ra một hơi, thầy Mariya nhìn tôi với ánh mắt xin lỗi.

- Không. Thầy và Mito cũng không thân thiết tới mức độ này, nhưng thầy sẽ thử hỏi vài người quen có liên quan trong ngành âm nhạc xem sao.

- Em cảm ơn thầy.

Tôi cúi đầu nói vậy.

- À đúng rồi, cô Kagami Shouko ở trường Shirafuji nhắc em hỏi dạo này thầy có khỏe không.

Nét mặt thầy Mariya ngay lập tức giãn ra.

-Ồ, em gặp chị ấy rồi à? Thế nào, chị ấy xinh lắm có phải không? Ngày xưa đám con trai quanh thầy đều rất hâm mộ chị ấy đấy. Chị Shouko sở hữu một giọng hát mạnh mẽ đầy nội lực, rất thích hợp vào những vai như Carmen* đấy.

- Đúng vậy ạ. Cô Shouko rất đẹp. Cô ấy còn nói ngày xưa thầy Mariya là ngôi sao hi vọng của mọi người đấy ạ.

- Ha ha ha, chị ấy nói quá thôi. Thầy làm gì mà được đến mức đó chứ. So với việc đi làm ca sĩ, là một giáo viên thanh thoi ở chỗ này hợp với thầy hơn nhiều.

Bằng một giọng dịu dàng tràn ngập ánh sáng, thầy ấy phủ nhận lời khen về bản thân.

Nụ cười tươi mát thuần khiết đó cũng lan sang tâm trạng của tôi.

- Khi nào giải quyết xong việc này bọn em sẽ lại tới giúp thầy.

- Ừ, thầy sẽ đợi.

Sau đó tôi rời khỏi phòng dụng cụ và đi tới thư viện gặp Kotobuki.

Lúc tôi đóng cánh cửa phòng lại và đi ra hành lang, một bàn tay vươn ra từ phía sau chỗ rẽ và bắt lấy bờ vai của tôi.

Từ phía trên lớp vải, cảm giác ngón tay cắm vào da thịt truyền tới làm tôi lạnh hết cả người.

Khi quay lại, một nam sinh có chiều cao tương đương tôi, mắt đeo kính, tóc hơi nhuộm đang đứng đó nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn tôi.

Đây là người đạo trước ở thư viện đã nói tôi là đồ kém cỏi!

Bầu không khí xung quanh chúng tôi đột nhiên trở nên u ám, tôi có cảm tưởng như mình đang chạm mặt một kẻ sát nhân hàng loạt mang dao trên tay, cơ thể tôi cứng đờ lại.

- Này ông anh, vừa nói chuyện gì với Mariya thế?

- Cậu... là ai?

- Trả lời đi, đừng hỏi. Vừa nói chuyện gì với gã đó hả?

Giọng điệu cao ngạo của cậu ta khiến tôi nổi giận, thế nên tôi vung cánh tay cậu ta ra.

- Tôi không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của người lạ.

Lúc tôi quay người và định bỏ đi, từ phía sau lưng tôi vang lên một giọng nói lạnh lùng như kim đâm.

- *Thật thanh thoi.*

Câu nói thì thâm như gió ở cầu thang, cùng với ánh mắt u tối lạnh lẽo mà tôi cảm nhận được ngày hôm đó hiện lên trong đầu khiến da gà toàn thân tôi nổi hết

cả lên. Tôi quay đầu lại và chứng kiến cậu ta vẫn đang trừng mắt nhìn tôi bằng cặp mắt đen kịt đầy căm phẫn.

- Muốn bao che cho Mariya sao... Dù sao hai người cũng là những kẻ giả nhân giả nghĩa, đúng là rất hợp nhau mà.

- Ý cậu... là sao.

- Đang nói về anh và gã Mariya ấy đấy, thế nào? Cả hai người đều sống trong thế giới xinh đẹp, dùng nụ cười giả dối lấy đi những điều đẹp đẽ nhất. Lúc nào cũng khiến người khác bị tổn thương và chẳng bao giờ để bản thân bị thương tổn.

Cảm giác bị một người hoàn toàn xa lạ đơn phương chỉ trích như thế này thật không tự nhiên đầu óc tôi hoang mang, hơi thở của tôi bắt đầu trở nên khó khăn. Ánh mắt chằm chằm của cậu ta như một con rắn đang bò trên mặt tôi.

- Anh luôn như vậy. Đối với chuyện của chị Kotobuki lúc nào cũng giả vờ dằn dặt không nhận ra điều gì, kì thật anh chỉ muốn tránh né việc mà bản thân không muốn đối mặt thôi đúng không? Những kẻ như anh căn bản không phải là không nhận ra mà chỉ là không muốn biết. Không muốn làm vậy bản bản thân, cho nên lúc nào cũng ra vẻ dịu dàng khiến người khác chờ mong trong vô vọng, anh chính là một kẻ giả nhân giả nghĩa như vậy.

Tại sao cậu ta lại hận tôi tới mức này? Chẳng lẽ cậu ta thích Kotobuki sao? Cậu ta đã hiểu nhầm chuyện giữa tôi và Kotobuki nên mới chướng mắt tôi đến vậy sao?

Mặc dù trong đầu tôi nghĩ như vậy, nhưng những lời cậu ta nói ra vẫn như những lưỡi dao cắt vào ngực tôi đau nhói, tôi hoàn toàn bị cậu ta giễu cợt.

Tôi là một kẻ giả nhân giả nghĩa? Tôi căn bản không phải không nhận ra mà chỉ là không muốn biết?

Tôi đang ra vẻ dịu dàng để đùa bỡn tình cảm của Kotobuki?

Những lời đó tựa như một con quái vật toàn thân đen kịt đang cuồng nộ lao tới cắn xé tôi, khiến toàn thân tôi tung tóe máu tươi.

Đầu tôi như bị nướng trong lửa, cổ họng như có thứ gì đó muốn trào ra. Tuy nhiên, tôi lại không thể biến sự hỗn loạn đó thành ngôn từ, tôi phải làm sao để

chống lại ác ý của cậu ta? Tôi nên nổi giận sao, nên bỏ chạy sao, hay là nên cười mặc kệ? Tôi hoàn toàn không biết mình phải làm gì.

Dưới ánh mắt sắc nhọn của cậu ta toàn thân tôi cứng đờ, đúng lúc này, bên tai tôi vang lên một giọng nói âm trầm.

- Đừng bao giờ tới gần Mariya nữa.

Đợi đến khi bóng dáng của cậu ta biến mất khỏi tầm nhìn, cơ thể tôi mới lại có thể cử động, mồ hôi bắt đầu túa ra như tắm.

Chuyện vừa rồi là sao? Cậu ta rốt cục là ai!?

Còn nữa, tại sao cậu ta lại bảo tôi đừng tới gần thầy Mariya!

Tôi muốn quay lại phòng dụng cụ âm nhạc để hỏi thầy Mariya về chuyện này. Nhưng tôi lại sợ phải chẳng cậu ta vẫn còn đang trốn ở gần đây và trừng mắt nhìn tôi bằng cặp mắt u ám đó.

Không biết phải làm sao, tôi đành đi về phía thư viện.

Kotobuki đang bận rộn đằng sau quầy trực.

- Xin lỗi. Hôm nay cô bé thủ thư còn lại xin nghỉ. Cậu đợi tôi thêm lát nữa nhé.

- ...Ừ, vậy tôi đến góc tự đọc ngồi một chút đây.

- Inoue, cậu có việc gì à?

- Không có.

Giọng nói và ánh mắt của nam sinh kia vẫn vương vất trong đầu tôi. Nhưng tôi lại không thể nói cho Kotobuki biết chuyện này được. Tôi không thể nói rằng cậu ta đã bảo tôi đang đùa bỡn tình cảm của Kotobuki.

Đúng lúc này, ngay bên cạnh tôi lại vang lên giọng nói mà tôi vừa nghe thấy không lâu lúc trước.

- Chị Kotobuki, việc còn lại cứ giao cho em, chị nghỉ tay đi.

Tôi phát hoảng khi nhìn thấy nam sinh đeo kính quanh người tỏa ra bầu không khí u ám đó lặng yên xuất hiện bên cạnh Kotobuki.

- Nhưng hôm nay đâu phải phiên trực của Omi đâu.

- Công việc cũng không còn nhiều lắm, chị cứ để em làm thay đi. Không phải

có người đang đợi chị sao?

Kotobuki lén nhìn về phía tôi.

Tôi thì lại đang sợ tới mặt cắt không còn giọt máu và đứng như trời trồng tại chỗ.

- Ồ... thôi được rồi, vậy chìa khóa giao cho em giữ nhé. Cảm ơn nha, Omi.

- Vâng, em chào chị.

Nam sinh mặt không chút tình cảm kia tiễn chúng tôi ra khỏi thư viện.

- Người vừa nãy là đàn em lớp 10 hả? Tên cậu ta là gì thế?

Đi trên hành lang, tôi cố đè nén sự dao động trong lòng và thử hỏi như vậy.

- Cậu đang nói về Omi Shirou hả? Ừm đúng rồi, em ấy đang học lớp 10.

- Từ trước tới giờ tôi không thấy cậu ta ở thư viện. Cậu ta cũng là thủ thư à?

- Nghe nói là vì cơ thể em ấy rất yếu cho nên trong suốt học kì một em ấy vẫn xin nghỉ ở nhà.

- ...Tình cảm giữa hai người có tốt không?

- Này, cậu hỏi kiểu gì thế hả? Làm gì có chuyện đó chứ. Omi ít nói lắm. Cho dù trong phiên trực em ấy cũng gần như không nói chuyện với ai cả.

Kotobuki đỏ mặt cực lực phủ nhận. Nhìn cô nàng như vậy, tôi lại nhớ tới câu nói của Omi, ngực tôi đau nhức như bị ai bóp chặt.

“Dùng nụ cười giả dối lấy đi những điều đẹp đẽ nhất. Lúc nào cũng khiến người khác bị tổn thương và chẳng bao giờ để bản thân bị thương tổn.”

“Những kẻ như anh căn bản không phải là không nhận ra mà chỉ là không muốn biết.”

Khuôn mặt méo máo của Kotobuki lúc tôi đến thăm ở bệnh viện. Còn có những giọt nước mắt của cô nàng khi chúng tôi tập kịch...

“... Inoue... có lẽ... cậu hoàn toàn không nhớ gì cả... thế nhưng tôi... khi tôi học cấp hai...”

“Tôi... bởi vì Inoue ghét tôi... cho nên lúc nào cậu cũng chỉ nói chuyện cho có với tôi...”

“Nhưng mà đối với tôi, lần gặp mặt đó rất đặc biệt. Thế nên sau lần đó, tôi

vẫn đi gặp Inoue. Mỗi ngày, mỗi ngày, trong suốt cả mùa đông đó, không biết bao nhiêu lần...”

Những ngôn từ đó, những giọt nước mắt đó, ánh mắt yếu đuối đó, rốt cuộc có ý nghĩa gì...?

Kotobuki nỗ lực tới như vậy là vì muốn truyền tải cho tôi điều gì...? Có lẽ tôi thật sự chỉ là đang không muốn nghĩ tới điều này mà thôi.

Đối với tôi, trên đời này chỉ có duy nhất một người con gái, ngoài Miu ra, tôi không thể tưởng tượng được sẽ lại có ai có thể khiến mình dâng hiến hết thủy tinh yêu nữa.

Những cảm xúc mãnh liệt như vậy chỉ có Miu mới khiến tôi cảm nhận được.

Nhưng nếu là vậy, việc tôi dùng thái độ này ở bên cạnh Kotobuki không phải là quá tàn nhẫn sao?

Việc tôi muốn giúp đỡ Kotobuki đau lòng vì bạn thân đang mất tích này chỉ là vì tôi không muốn trở thành một người bị người khác chán ghét, chỉ đơn giản là một hành vi giả nhân giả nghĩa tự làm thỏa mãn bản thân của tôi sao? Nếu như gặp phải kết quả xấu nhất, liệu tôi có quyết cùng Kotobuki chia sẻ nỗi đau không?

Trong đầu tôi chông chênh những ý nghĩ như vậy, ngực tôi như bị đè nén, tôi không thể thở một cách bình thường được.

Tôi cắn chặt răng, sắc mặt tái nhợt, cho dù biết hiện Kotobuki vẫn tỉnh thoảng lên nhìn sang với ánh mắt khờ sở, tôi cũng không biết mình nên làm gì. Chỉ riêng việc dùng những từ ngữ vụng về nói ra câu “Hôm nay trời cũng lạnh thật đấy” đã khiến tinh thần tôi kiệt quệ rồi, tôi thật sự không có sức lực đâu để bận tâm tới chuyện khác.

Trong suốt khoảng thời gian đi tới nhà của Mito, hai người chúng tôi gần như đều im lặng.

Ngôi nhà trước mắt chúng tôi có lớp sơn đã bong ra từng mảng, đèn đóm tối thui, nó đã hoàn toàn biến thành một ngôi nhà hoang.

Hẳn là Kotobuki đã nuôi một hi vọng mong manh rằng chỉ cần tới đây thì sẽ

có được manh mối nào đó, như người sắp chết đuối thì ngay cả cọng rơm cũng sẽ bắt lấy. Tuy nhiên, quang cảnh lạnh lẽo xuất hiện trước mắt chúng tôi đã hoàn toàn dập tắt hi vọng nhỏ nhoi đó. Bưu kiện chất đầy trong hòm thư đã bị mưa gió làm cho rách tung tóe, trong sân vườn cũng đầy những mảnh vỡ của cửa kính. Trong cả khu dân cư bình thường chỉ có duy nhất ngôi nhà này là trông như một phần mộ.

Kotobuki liêu xiêu bước qua cánh cổng và tới đứng trước cửa nhân chuông.

Không có tiếng trả lời.

Cô nàng tiếp tục đưa tay lên gõ cửa.

Một lần, hai lần, lặp đi lặp lại. Răng cắn chặt, nước mắt tràn mi.

Dù vậy, đằng sau cánh cửa vẫn không vang lên âm thanh mà cô nàng chờ đợi.

- Đừng như vậy, Kotobuki. Cậu sẽ tự làm đau tay mình mất.

Ngực tôi đau nhói khi nhìn thấy cảnh này, tôi nắm lấy tay Kotobuki từ đằng sau và ngăn cô nàng lại.

Trong chớp mắt, cụm từ “giả nhân giả nghĩa” lại hiện lên trong đầu tôi, khiến tôi suýt nữa thì khụy xuống.

Kotobuki xoay lưng về phía tôi, cúi đầu khóc thút thít.

Trên đường về, cô nàng không nói lời nào cả.

Đến trước một tòa nhà ba tầng, Kotobuki dừng lại và nói nhỏ, “Nhà tôi đây rồi”. Ở tầng trệt của tòa nhà có treo một tấm biển hiệu giặt là.

- Nhà cậu mở tiệm giặt là này hả Kotobuki?

Cô nàng gật đầu khẽ nói, “Ừ, là bà nội tôi mở”.

Kotobuki không còn khóc nữa, nhưng mắt cô nàng vẫn còn đỏ hồng, mũi sụt sịt.

- Cậu về nhà muộn thế này sẽ không bị la chứ?

- Không sao. Ừm... C-Cảm ơn cậu vì chuyện hôm nay.

Nói bằng giọng khàn khàn như vậy xong, cô nàng đi tới cầu thang dẫn tới lầu hai.

Sau đó, Kotobuki quay lại nhìn tôi với một vẻ mặt rất yếu đuối.

Dường như muốn nói với tôi điều gì đó nhưng rồi lại không thể thốt thành lời, cuối cùng cô nàng khẽ rũ mắt xuống rồi biến mất đằng sau cánh cửa.

Khoảnh khắc ánh mắt chúng tôi gặp nhau, trên khuôn mặt Kotobuki dường như thoáng qua một chút cảm giác có lỗi đối với tôi.

Điều đó, cùng với vòng xoáy đen kịt vẫn đang cuộn trào bên trong cơ thể khiến tôi có cảm giác thật khó thở.

... Giả nhân giả nghĩa.

...Ra vẻ dịu dàng khiến người khác chờ mong trong vô vọng.

Khi tôi định quay người bước lên con đường ban đêm rét lạnh để về nhà. Tôi nhìn thấy một bóng người đang đứng ở phía đối diện con đường. Cái bóng đó dường như đang nhìn chăm chú vào cánh cửa mà Kotobuki vừa đi vào.

Tầng mây che đầy bầu trời khẽ tách ra, trong một thoáng chốc, ánh trăng chiếu xuống làm hiện lên khuôn mặt của người kia.

Omi?

Đợi đến lúc tôi định thần nhìn kĩ thì cái bóng đã quay người bước đi.

Tôi vội vàng đuổi theo. Người kia thực sự là Omi sao? Tại sao cậu ta lại ở đây? Chẳng lẽ từ chiều tới giờ cậu ta vẫn đang theo dõi chúng tôi sao?

Khi ý nghĩ này xẹt qua trong đầu, một cơn ớn lạnh chạy dọc từ bàn chân lên sống lưng làm lông tơ toàn thân tôi dựng đứng.

Cái bóng tiếp tục đi về phía trước.

Tôi cũng nhanh chân đuổi theo. Hơi thở của tôi càng lúc càng khó khăn, những tiếng thở dốc bắt đầu trở nên rõ ràng. Hơi thở trắng xóa ầm ập lướt qua gò má lạnh như băng.

Khi tôi hồi phục tinh thần, tôi phát hiện mình đang đứng trong một con hẻm tối đen như mực không một ánh đèn.

Bóng người đã hòa làm một với màn đêm, tôi không thấy được hình dáng của cái người có vẻ là Omi ở đâu nữa.

Làm sao có thể như vậy, tôi rõ ràng đã nhìn thấy người đó rẽ vào đây cơ mà! Người đó biến đi đâu rồi!

Tôi cảm thấy hoang mang, đột nhiên, tai tôi nghe được một tiếng ca nho nhỏ.

Âm thanh đó trầm thấp, tựa như tiếng khóc nỉ non.

Tựa như giọng ca của một vong hồn, bao hàm sự căm hận và bi ai.

Cái gì vậy!? Tiếng hát đó phát ra từ đâu vậy? Đằng trước? Không, từ phía sau? Không, bên kia? Không phải, là đằng kia. Không, cũng không phải!

Âm thanh tựa hồ kéo tới từ bốn phương tám hướng vang vọng khắp cả con hẻm, một cảm giác sợ hãi chậm rãi bò qua sống lưng, tôi đứng im bất động.

Không phải trong *Bóng ma trong nhà hát* cũng có một cảnh như thế này sao?

Để giải thoát cho Christine, Raoul đã đi vào vương quốc bóng đêm nằm bên dưới nhà hát, ở đó, anh ta sa vào ảo giác do bóng ma tạo ra và phát điên.

Âm thanh này không phải là của con người.

Đây là giọng hát của thiên thần! Là giọng hát của một con quái vật! Là khúc nhạc đưa tang của bóng ma - người đàn ông đeo mặt nạ sống giữa trời và đất!

Tiếng ca tràn ngập ma tính như bóp nghẹt linh hồn tôi, khiến tôi hoàn toàn mất đi tỉnh táo, cổ họng tôi nóng bỏng, tôi không thể thở được, những đầu ngón tay trở lên tê dại.

Không xong rồi, “nó” lại bắt đầu phát tác rồi.

Căn bệnh nhiều lần tấn công tôi kể từ khi Miu gieo mình từ tầng thượng xuống đường như lại bị thức tỉnh bởi âm thanh của bóng ma, mồ hôi túa ra khắp toàn thân, đầu tôi quay mòng mòng, cổ họng phát ra những tiếng rít khò khè như của một cây sáo bị hỏng.

Đầu gối tôi cong lại, tôi khụy xuống nền đường lạnh lẽo.

Tiếng ca biến thành tiếng cười nhạo. Âm thanh đó lúc thì nghe như giọng của một người đàn ông, khi lại như của đàn bà, lúc như của một thiếu niên lúc lại như một thiếu nữ.

Phía dưới mí mắt tôi hiện lên hình ảnh Miu mặc đồng phục cấp hai, tóc cột thành đuôi ngựa, cậu ấy quay lại nhìn tôi và nở một nụ cười mờ ảo, sau đó nghiêng người ra phía sau rơi xuống.

Cảnh tượng này tựa như bị chiếu qua một ống kính vạn hoa và biến thành vô

số hình ảnh lặp đi lặp lại trong đầu tôi.

... Không phải là không nhận ra.

... Mà chỉ là không muốn biết.

Giọng nói tràn ngập căm hận khiến trách tôi.

Mày chỉ giả vờ không biết mà thôi. Mày đã làm tổn thương, đã dồn cô ấy tới đường cùng. Mày là kẻ giết người giả nhân giả nghĩa.

Không không phải, không phải vậy!

Toàn thân tôi run lên căm cập, hơi thở càng lúc càng trở nên dồn dập.

Miu rơi xuống.

Rơi xuống...

Dường như tôi đã mất ý thức một lúc.

Khi tiếng chuông điện thoại đánh thức tôi, tôi đang gục trên con hẻm tối tăm tràn ngập mùi hôi thối của thức ăn rửa nát.

Tiếng nhạc du dương yêu thích vang lên từ trong túi áo khoác của tôi.

Tôi dựng cơ thể cứng ngắc dậy, dùng bàn tay đã hoàn toàn mất đi cảm giác vì lạnh lấy ra điện thoại và nhìn vào tên người gọi.

Ryuuto...

“A, anh Konoha. Hiện anh có đang mở máy tính không?”

Vừa nhấn nút, trong tai tôi đã vang lên giọng nói gấp gáp của Ryuuto.

- Không, bây giờ anh đang ở bên ngoài. Chắc khoảng một tiếng nữa mới về tới nhà.

Tôi vịn vào tường rồi cố đứng dậy.

Cảm giác bắt đầu quay về với cơ thể cũng như tinh thần của tôi. Tiếng ca lúc nãy tựa như một cơn ác mộng. Đầu óc tôi vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, tôi có cảm giác dường như mình đang đứng ở ranh giới giữa ảo mộng và sự thật.

“Vậy sao. Thế để em gửi dữ liệu qua, lát nữa về anh nhớ xem ngay nhé.”

- Có chuyện gì vậy?

“Thực ra em cũng đã thử tự mình điều tra một chút về chuyện của Mito Yuuka. Mặc dù nghe có vẻ hơi nhiều chuyện, nhưng mà nếu anh Konoha không

giải quyết xong vấn đề này trước đêm Giáng Sinh thì sẽ khó cho em lắm.”

Câu nói tiếp theo của Ryuuto giống như một quả bom thời bay sương mù đang mịt mờ trong đầu tôi.

“Yuuka từ mùa hè năm nay bắt đầu lấy tên giả là “Trà Hoa” đăng kí làm hội viên của một trang web. Có vẻ trang web này chuyên phục vụ các vị khách có nhu cầu hẹn hò trả phí thì phải.”

Tôi mở cửa phòng, không kịp thay quần áo đã bắt đầu khởi động máy tính, sau đó mở tệp đính kèm trong e-mail mà Ryuuto vừa mới gửi qua. Sau đó, trang chủ của một trang web khả nghi, cùng với điều lệ hội viên cũng như tư liệu của các cô gái lần lượt hiện ra trước mắt tôi.

Ryuuto nói nếu phát hiện khách truy cập bất hợp pháp, trang web sẽ tự động đóng lại cho nên nó không thể đọc hết toàn bộ nội dung được, tuy nhiên...

“Số 16 trong danh sách, Trà Hoa, chính là Yuuka.”

Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng, tôi ráng thở và cuộn màn hình xuống dưới.

NO.16 [Họ Tên] Trà Hoa.

Khoảnh khắc dòng chữ này nhảy vào mắt, cổ họng như bị bóp nghẹt, mắt tôi hoa lên.

Những lời của một bạn học của Mito vang lên trong đầu tôi mang theo cảm giác đau đớn đến chết lặng.

“Dạo trước tôi từng thấy Mito cùng một người đàn ông mặc comlê đen lên một chiếc xe ngoại sang trọng. Người đó còn ôm vai cậu ấy trông rất khả nghi, tôi còn nghe ông ta gọi cậu ấy là ‘Trà Hoa’ thì phải...”

Không... đây nhất định là một sự trùng hợp ngẫu nhiên!

Bất kể cố gắng phủ nhận thế nào thì cảm giác bất an trong tôi vẫn không biến mất, ngực tôi phát đau vì tim đập quá nhanh.

Tôi nhìn không chớp mắt vào phần tư liệu, mục nghề nghiệp ghi “Hiện là nữ sinh cấp ba thuộc học viện âm nhạc F”, tiếp theo ở mục bình luận là “Ước mơ trở thành một ca sĩ nhạc kịch. Đang cần tìm người đồng ý dượt dàn ông ấp”.

Lòng bàn tay đang nắm chuột của tôi ướt đầm vì mồ hôi. Đây quả thật là Mito sao?

Trang web này nhìn kiểu gì cũng là một trang web hẹn hò bất hợp pháp. Mito thật sự đã lên đây tìm đối tượng hẹn hò trả phí sao? Bạn ấy thật sự đã cùng không biết bao nhiêu gã đàn ông hẹn hò để kiếm tiền sao?

Tôi tiếp tục dán mắt vào những con chữ trên màn hình.

Sở thích: “Thưởng thức nhạc cổ điển, mua sắm”.

Đồ ăn yêu thích: “Dầu tây”.

Nơi muốn đến khi hẹn hò: “Công viên trò chơi”.

Tác giả yêu thích: “Inoue MIU”.

Inoue MIU!?

Dường như vừa có ai đó đâm một cú vào đầu tôi.

Trước cái tên đột nhiên xuất hiện này, trái tim đang vô cùng yếu đuối của tôi nhận lấy cú sốc với uy lực gấp nhiều lần bình thường.

Toàn thân tôi nóng rực như bị lửa thiêu đốt, dòng suy nghĩ của tôi hoàn toàn bị cắt đứt.

Tác giả yêu thích: Inoue MIU.

Họ tên, Trà Hoa.

Nhất định nó vẫn chưa kết thúc. Chắc chắn tôi vẫn đang nằm bất tỉnh ở trong con hẻm đó. Con ác mộng này thật đáng sợ làm sao.

Dối trá! Tại sao lại như vậy!

Ba! Mẹ! Satoshi! Tại sao!? Tại sao mọi người lại làm vậy!?

Tất cả chuyện này chỉ là một trò đùa có phải không? Không phải ba mẹ đã nói trong điện thoại rằng Tết này sẽ tới chỗ tôi và chúng tôi sẽ sống vui vẻ sao? Không phải ba mẹ đã nói ba mẹ sẽ nỗ lực làm việc và bảo tôi đừng gắng sức quá, còn khuyên tôi sắp tới buổi công diễn rồi, không nên làm thêm nhiều, nhớ giữ gìn cổ họng, đừng để bị cảm lạnh. Ba mẹ còn nói sẽ gửi hồng sấy mà tôi thích. Hi vọng sớm được gặp tôi và cả nhà chúng tôi sẽ lại sống hạnh phúc bên nhau. Còn nói không sao cả đâu, một ngày nào đó chúng tôi sẽ vượt qua. Không phải cha

mẹ đã cười nói với tôi như vậy sao!? Ngay cả Satoshi cũng nói đã có bạn ở trường mới và cô vũ chị gái cố gắng hát thật tốt.

Vậy mà, tại sao!? Satoshi vẫn chỉ mới học cấp hai thôi mà!

Vì để một ngày nào đó cả nhà ta có thể đoàn tụ, tôi đã nỗ lực rất nhiều, vậy mà tại sao!?

Lần đầu tiên tiếp khách, đối phương nói chỉ cần cùng ông ta ăn cơm nói chuyện một lúc là được, vậy mà cuối cùng ông ta lại dẫn tôi vào khách sạn làm chuyện như vậy, tôi cảm thấy thật hổ thẹn, sợ hãi, đau đớn, buồn nôn!

Tôi thấy bản thân thật dơ bẩn, không dám nhìn thẳng vào mắt của bất kì ai. Cho dù biết mình phải che giấu bí mật này và tiếp tục sống trong sợ hãi, nhưng đôi lúc trong đầu tôi vẫn toát ra ý nghĩ muốn chết.

Tôi vào nhà vệ sinh nôn ọe vô số lần, dùng khăn và xà phòng chà xát cơ thể đến rách da nứt thịt nhưng vẫn không tài nào xóa được những kí ức đó.

Dù vậy, tôi đã có thể kiếm được tiền, chỉ cần có khoản tiền này, ba sẽ không bị bọn chủ nợ đánh đập, sẽ không phải quỳ xuống van xin chúng nữa, Satoshi cũng sẽ có tiền trả học phí.

Đó là điều duy nhất mà tôi làm được. Nếu như có thể giúp cả nhà lại sống vui vẻ hạnh phúc một cách bình thường như trước kia, cho dù một mình tôi trở nên bất thường cũng không sao cả.

Kể từ ngày đó, tôi gặp phải rất nhiều khách xấu, gặp rất nhiều điều thê thảm, mỗi ngày cơ thể tôi lại như bị bào mòn đi từng chút một, bùn đen dần dần vùi lấp cơ thể tôi. Còn tôi thì chỉ biết trốn trong đó và lo sợ có một ngày chuyện này sẽ vỡ lở.

Lúc tôi nghe Nanase xem tin tức trên ti vi về việc cảnh sát bắt giữ nghi phạm hẹn hò trả phí và nói “Cô gái làm chuyện đó cũng thật là... cô ta mới 16 tuổi thôi mà. Nếu là mình thì mình sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy với người mình không thích”, tôi gần như không thể thở được.

Lúc được anh ôm ấp, tôi cảm thấy thật khổ sở, tôi thấy có lỗi với anh, vì vậy tôi bất giác lấy tay đẩy anh ra. Khi đó, anh đã nhìn tôi với ánh mắt đầy bi

thương.

Tuy nhiên, chỉ cần nghĩ đây là vì cả nhà, tôi lại có thể chịu đựng được.

Hơn nữa, tôi còn có thiên thần, tôi đã gặp được thiên thần.

Chính vì vậy, cho dù đau đớn tới đâu tôi cũng sẽ không sao cả, tôi có thể nhận được.

Tôi đã không cách nào hát thánh ca được nữa rồi!

Tôi không thể tin vào Chúa nữa rồi!

Cho dù tôi cầu nguyện trước Chúa để tâm hồn tôi giữ lại được sự thuần khiết thì cũng vô dụng. Chúa sẽ không mỉm cười với một kẻ dơ bẩn như tôi, Người đã đuổi tôi lưu vong tới thế giới bóng đêm.

Sớm muộn tôi cũng sẽ mất đi anh, mất đi Nanase.

Thiên thần cũng đã từng ném trái sự tuyệt vọng này sao?

Tôi phải hát. Tôi không còn lại gì ngoài điều đó. Cho dù anh và Nanase rời xa tôi, tôi cũng sẽ sống tiếp mà không lựa chọn cái chết.

Tôi không được khóc! Hát đi! Tôi sẽ tiếp tục hát!

Không phải thánh ca tán dương Chúa Trời, mà là bài ca hướng về Chúa khiêu chiến.

Chương 3:

Thiên thần đang dõi theo từ trong bóng tối

Sáng hôm sau, khi tôi chạm mặt Kotobuki trong phòng học, cô nàng chào tôi cụt lủn.

- Chào.

Mắt cô nàng vẫn còn đỏ hồng, thái độ cũng không được tự nhiên. Tuy nhiên, có lẽ tôi bây giờ cũng không khá hơn Kotobuki là bao.

- Chào buổi sáng... Kotobuki.

Mito Yuuka đang hẹn hò trả phí.

Tôi nên nói cho Kotobuki biết chuyện này sao?

Thứ gì đó đắng chát trào lên cổ họng tôi, khi tôi đang không biết nên nói điều gì tiếp theo, Kotobuki đã đưa cho tôi một xấp giấy phô tô.

- ...Đây là bản sao tin nhắn của Yuuka. Hôm qua cậu nói muốn đọc chúng đúng không.

- Cảm ơn cậu.

- Chỉ có một số tin gần đây là vì yếu tố cá nhân... nên tôi đã xóa đi rồi.

Cô nàng ấp úng nói một cách khó khăn.

- Dù sao thì đây là tôi chủ động đưa cho cậu, cậu không đọc cũng không sao cả.

- Không, tôi sẽ đọc mà.

Lúc nhận lấy xấp giấy, ngón tay chúng tôi hơi chạm vào nhau, Kotobuki giật nảy mình.

Nhìn cô nàng như vậy, ngực tôi như thắt lại.

Tôi thật sự cứ nên gần gũi với Kotobuki như thế này sao? Rõ ràng tôi vẫn chưa đưa ra được câu trả lời cơ mà...

Sự thật đột nhiên hiện ra không chút lưu tình dồn ép lấy tôi, xiết chặt cổ họng tôi.

Tôi cố gắng đè nén hơi thở đang dần trở nên hỗn loạn và hỏi cô nàng.

- Kotobuki này, cậu biết Mito làm thêm ở đâu không?

- Ở FamiRe đấy. Nghe cậu ấy phàn nàn thì vì phải làm ca đêm nên thỉnh thoảng gặp mấy vị khách khó chịu lắm.

- ...Vậy à. Thế cậu có hỏi bạn ấy địa chỉ nhà hàng đó không?

- Không. Yuuka nói cậu ấy xấu hổ lắm nên bảo tôi đừng tới. Sớm biết thế này thì tôi đã hỏi cậu ấy rõ ràng rồi.

Kotobuki cắn môi.

- Vậy...

Tôi khó khăn hỏi tiếp, tựa như cổ họng bị nghẹn một cục gì đó. Hiện tại tôi vẫn đang cư xử bình thường chứ? Nét mặt tôi không có gì mất tự nhiên chứ?

- Mito bình thường thích đọc sách gì?

- Hả?

Kotobuki ngược lên nhìn tôi với vẻ khó hiểu.

- Tôi không có ý gì đâu, chỉ là tôi tò mò không biết ngoài *Bóng ma trong nhà hát* thì bạn ấy còn thích thể loại sách nào khác không ấy mà...

Nhất định câu hỏi này rất kì lạ. Trong ánh mắt của Kotobuki thoáng hiện một chút bối rối.

- Hình như cậu ấy thường xuyên đọc... văn học thiếu nhi nước ngoài thì phải... *Ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên* này, *Những phụ nữ nhỏ bé* này... À, cậu ấy cũng rất thích *Sarah cao gầy*.

Inoue MIU thì sao?

Những lời đó suýt nữa thì bật ra khỏi miệng tôi, nhưng tôi lại cố nuốt ngược nó xuống cổ họng.

Cái tên Trà Hoa và dòng chữ “Tác giả yêu thích: Inoue MIU” mà tôi nhìn thấy tối qua trên màn hình máy tính cứ như một lời nguyên đeo bám trong đầu tôi.

Sách của Inoue MIU có lượng độc giả chính là giới trẻ từ mười mấy đến hai mươi mấy tuổi, nó từng trở thành sách phá kỉ lục bán chạy nhất, ngay cả phim

điện ảnh và phim truyền hình phóng tác của nó cũng rất ăn khách. Cho nên dù Mito có đọc sách của Inoue MIU thì cũng không có gì lạ cả. Chắc chắn đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Dù vậy, tôi vẫn không thể làm như không thấy cái tên này, cái tên đã cướp đi mọi thứ của tôi.

Tôi cố tỏ ra bình tĩnh và nói.

- Máy quyền này có phong cách khá khác biệt với *Bóng ma trong nhà hát* nhỉ. Mà nhắc tới cái này, bởi vì không có thời gian nên tôi vẫn chưa đọc hết được. Bây giờ vẫn chỉ đến đoạn Raoul để cứu thoát Christine mà đi xuống tầng hầm của nhà hát.

Kotobuki trả lời không mấy nhiệt tình. Sau đó, cô nàng rũ ánh mắt xuống với vẻ không biết làm sao, cắn môi một lúc rồi mới khẽ nói.

- Tôi đang nghĩ... có lẽ không có Raoul nào cả. Chuyện bạn trai có lẽ chỉ là do Yuuka tưởng tượng ra mà thôi.

Tôi kinh ngạc hỏi lại.

- Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?

Sau khi dùng tay nắm lấy đầu gối như để khiến bản thân bình tâm trở lại, Kotobuki trả lời với giọng u ám.

- Bởi vì chuyện đó thật sự quá không tự nhiên... Không chỉ là vì cậu ấy không chịu nói tên bạn trai cho tôi biết, mà còn là cái cách cậu ấy nói với tôi về bạn trai, có lúc đang kể chuyện say sưa về người đó, giọng của cậu ấy lại đột nhiên trở nên căm ghét, hoặc nói đúng hơn là khỗ sở, việc này đã diễn ra rất nhiều lần. Đặc biệt là dạo gần đây... cậu ấy dường như không muốn nói chuyện gì liên quan tới bạn trai nữa. Còn có, khoảng hai tháng trước thì phải, lúc tôi đang nói chuyện điện thoại với Yuuka thì có một cuộc gọi cắt ngang...

- Là người bạn trai đó sao?

- Ừm.

Kotobuki nhú mày.

- Thế là Yuuka nói “Bạn trai mình gọi, xin lỗi nha, lát mình nhắn tin lại sau”

rồi cúp máy. Trước kia chưa từng có chuyện như vậy. Về sau Yuuka nói với tôi bạn trai không muốn cậu ấy làm thêm ca đêm ở FamiRe vì như vậy rất nguy hiểm. Anh ta còn thường xuyên gọi điện tới hỏi thăm cậu ấy nữa, nhưng tôi thì lại thấy hành động của anh ta chẳng khác nào của một kẻ quấy rối cả...

Một thứ gì đó tăm tối từ từ dâng lên trong ngực tôi.

Có lẽ bạn trai của bạn Mito đã biết được bí mật của bạn ấy cũng nên.

Vì thế anh ta mới phải liên tục gọi điện thoại để xác nhận xem Mito đang làm gì...

Cũng có thể như lời Kotobuki nói, người bạn trai đó chỉ là tưởng tượng của Mito, còn cuộc gọi cắt ngang đó là từ “nơi làm thêm” gọi tới...

- ...Nhưng không phải lần cuối Mito gọi điện cho cậu, bạn ấy đã nói “*đang ở cùng với bạn trai ngắm cây thông Noel*” sao?

Đáy mắt của Kotobuki xẹt qua một tầng bóng mờ, cô nàng nói bằng giọng nghiêm trọng.

- Đúng là cậu ấy đã nói vậy... nhưng lúc đó cái cách cậu ấy nói chuyện phản khởi đến kì lạ, cứ như thể đang diễn trên sân khấu vậy.

Trong màn đêm yên tĩnh, bạn Mito đã ở một mình và gọi điện thoại nói chuyện với Kotobuki sao?

Hiện tại mình đang ở cùng với bạn trai...

Vừa thử tưởng tượng khung cảnh đó trong đầu, tôi dựng hết cả tóc gáy.

- Cũng có thể Yuuka thật sự có bạn trai, chỉ là hai người quan hệ không tốt nên đã chia tay... Và bởi vì không thể nói ra chuyện này nên cậu ấy mới làm như hai người vẫn còn đang hẹn hò,.. Cứ nghĩ tới những cuộc nói chuyện với Yuuka, tôi lại không nhịn được mà có ý nghĩ như vậy...

“Có lẽ tôi đã tưởng tượng quá nhiều...”, Kotobuki nói nhỏ một cách khỏ sở.

Đúng vậy, tất cả những điều vừa rồi chỉ là suy đoán của chúng tôi.

Mito có bạn trai hay không? Thiên thần liệu có tồn tại và cả việc bạn ấy đã được người đó bí mật dạy thanh nhạc nữa.

Ngay cả việc liệu có phải bạn ấy đã dùng tên giả Trà Hoa để thực hiện những

cuộc hẹn hò trả phí cũng chưa thể nói chắc chắn được.

Mặc dù biết làm thế này chỉ là đang trốn tránh, nhưng tôi vẫn tự thuyết phục bản thân như vậy và quyết định chưa nói chuyện này cho Kotobuki biết.

... Anh chỉ là không muốn biết mà thôi.

Tôi liếc mình phản bác lại giọng nói đang vang lên trong đầu.

Không phải. Tôi chỉ không muốn làm Kotobuki bị tổn thương. Hơn nữa, liệu có đáng để biết được “sự thật” bằng mọi giá không? Nếu công bố sự thật lại chỉ đưa đến kết quả xấu hơn thì sao? Như vậy không phải cứ giải quyết mọi chuyện mà không làm tổn thương bất kì ai mới là lựa chọn đúng đắn sao?

Chuông vào học vang lên, chúng tôi quay lại chỗ ngồi của mỗi người.

Akutagawa nhú mày nhìn về phía tôi với vẻ lo lắng.

“Mình nhận được lời nhắn rồi, Nanase.

Xin lỗi cậu nha. Hôm đó sau khi làm thêm mình có buổi học rồi. Hay là dời lại thứ Bảy tuần sau được không?”

“Ôi trời ơi~ Nanase ơi. Mình vừa lơ là một cái là lại mập lên hai cân rồi này~. Mặc dù thiên thần có nói để nâng cao âm lượng thì mình nên mập thêm chút nữa, nhưng mà vẫn sốc quá đi~. Mình quyết định từ hôm nay trở đi sẽ chỉ ăn táo và bánh quy vào bữa trưa thôi!”

“Hôm nay mình đã hát đơn ca vai nữ hoàng bóng đêm trong vở Tiếng sáo thần trước mặt mọi người đấy.

Các giáo viên đã rất kinh ngạc khi nghe giọng mình có thể kéo dài đến như vậy, ngay cả mình cũng thấy ngạc nhiên. Bạn học đều hỏi rốt cuộc mình đã được ca sĩ nổi tiếng nào kèm cặp, và khi mình trả lời người đó là ‘thiên thần âm nhạc’, tất cả cùng ngẩn người ra và tỏ vẻ không tin.

Nhưng đó là sự thật.”

“Mình bị người ta nói xấu ở chỗ làm thêm. Gã khách đó thật kém cỏi!

Nhưng vì học phí mình phải nhận nài. Ôi~, học âm nhạc sao lại tốn kém đến thế cơ chứ. Lúc nào cũng phải đau đầu vì chỉ tiêu vé bán ra tối thiểu.”*

“Nói cho cậu biết nhé, Nanase! Mình được chọn vào vai nữ chính trong buổi

công diễn lần tới rồi! Ôi hạnh phúc quá! Nanase nhất định cũng phải tới xem đấy!”

“Vì luyện tập cho buổi công diễn, mình gần như chẳng còn thời gian để hẹn hò, thế nên bạn trai mình có hơi khó chịu. Nhưng anh ấy vẫn đối xử với mình rất dịu dàng, còn động viên mình cố gắng lên. Hi vọng Nanase có thể nhanh giới thiệu bạn trai cho mình xem mặt. Nếu như Nanase cũng cùng (Đoạn dưới bị xóa)”

“Tuân mệnh, lễ Giáng Sinh năm nay mình sẽ dành cho Nanase, bạn thân nhất của mình.

Còn đêm Nôen thì tất nhiên là của anh ấy rồi.

Hì hì, Nanase, hay là cậu cũng cố hết sức thử một lần đi?

Không sao đâu! Nanase dễ thương lắm, chắc chắn (Đoạn dưới bị xóa)”

“Mình thay nhạc chuông thành nhạc Giáng Sinh rồi. Là bài Santa Claus is coming to town.

Có vội quá không nhỉ ?”

“Tên anh ấy mình sẽ giữ bí mật cho đến khi nào tình cảm của Nanase cũng thành hiện thực mới thôi.

Nhưng mình có thể kể cho cậu nghe thật nhiều về thiên tình sử của bọn mình.

Đêm Nôen năm ngoái, bọn mình đã mua một cặp nhẫn đôi.

Mặc dù bọn mình đã hứa với nhau là lúc nào cũng sẽ mang nó theo người, nhưng anh ấy nói nếu anh ấy đeo nhẫn ở trường thì sẽ bị mọi người chọc, thế nên anh ấy đã tháo nó ra cất đi.

Trước mỗi buổi hẹn hò, anh ấy sẽ tại vội vàng lấy nó ra đeo vào. Mình đã đứng từ xa thấy anh ấy làm vậy trông yêu lắm ấy.

Về sau, anh ấy có chuyện buồn, hai tay anh ấy nắm chặt như muốn cố chịu đựng. Khi mình khẽ chạm vào tay anh ấy và nhẹ nhàng gỡ những ngón tay của anh ấy ra... lòng mình bỗng trở nên thật dịu dàng, cảm giác này thật cao thượng, mình nghĩ thầm trong đầu, ôi, mình yêu anh ấy biết bao.

Âm thanh khẽ vang lên khi chiếc nhẫn trên ngón tay chúng mình chạm vào

nhau còn đẹp hơn bất kì thứ âm nhạc tuyệt vời nào.

Thế nào, Nanase, cậu ghen tỵ chưa~.

Nanase cũng phải nhanh kiếm bạn trai lên nhé. Có bạn trai thích lắm đấy~.

Chờ đến khi Nanase cũng có bạn trai, chúng mình sẽ có một cuộc hẹn hò kếp nhé.”

“Nanase, nói cho cậu biết, bây giờ mình đang cực kì hạnh phúc đây, ca hát khiến mình cảm thấy thật vui vẻ. Chỉ cần có thiên thần mình chắc chắn sẽ càng ngày càng hát hay hơn, càng yêu ca hát hơn.”

“Nanase, hình như cậu không thích thiên thần thì phải.

Mỗi khi mình nhắc tới thiên thần là giọng cậu lại trở nên khó chịu.

Mình biết cậu lo cho mình, nhưng khi nghe cậu nói có lẽ mình đang bị lừa, rằng thiên thần thật đáng nghi, mình lại cảm thấy rất khổ sở.

Bởi vì đối với mình, thiên thần là một ân nhân cực kì quan trọng.”

“Chỗ làm thêm đột nhiên gọi có việc gấp.

Mình xin lỗi, lát nữa mình sẽ gọi điện cho cậu.

Cậu đừng lo nghĩ nhiều quá. Mori và bạn của cậu ấy cũng chỉ (Đoạn dưới bị xóa).

Mình đi đây, Nanase.”

Bởi vì tiết bốn môn Hán Văn là giờ tự học, nên tôi vội thu dọn xấp tài liệu học rồi bắt đầu đọc tin nhắn của Mito.

Cho đến khi đọc tới dòng cuối cùng, tôi vẫn không thể hiểu được lý do mất tích của bạn ấy, bên trong cũng không nói nhiều về chuyện bạn trai và thiên thần.

Đọc lướt qua tin nhắn, tôi chỉ có thể liên tưởng tới một cô gái với cá tính hoạt bát vui vẻ bình thường như bao cô gái khác...

Chuông báo hiệu giờ nghỉ trưa vang lên.

- Tôi đi mua bánh mì ở căng tin đây. Ông cứ ăn trước đi.

- Sao thế? Không phải dạo này ông toàn mang cơm nhà đi à?

- Sáng nay mẹ tôi cấm cơm mà lại quên bật điện.

Nói qua loa vài câu với Akutagawa xong, tôi đi ra hành lang, đúng lúc này...

Điện thoại di động trong túi tôi rung lên.

Đó là một tin nhắn, tên người gửi đã bị ẩn đi. Nội dung bên trong khiến tôi nín thở.

“Hắn là Lucifer”.

Cái quái gì đây?

Tin nhắn rác sao?

Và khi tôi kết nối điện thoại với internet và thử tra nghĩa của từ tiếng Anh vừa rồi, tôi lại càng ngạc nhiên hơn.

Lucifer, thiên thần phản bội Chúa Trời và đọa lạc xuống địa ngục, còn được biết đến với cái tên “chúa tể địa ngục”.

Hơi thở của tôi bỗng trở nên khó khăn.

Thiên thần âm nhạc và thiên thần đọa lạc Lucifer... Đây chỉ là ngẫu nhiên thôi sao? Hay là có người vì ý đồ nào đó nên đã gửi cho tôi tin nhắn này?

Rốt cuộc là ai?

“Hắn” là chỉ người nào? Ai là Lucifer?

Trong đầu tôi hiện lên người thiếu niên đeo kính có ánh mắt lạnh lùng. Chẳng lẽ đây là trò đùa của cậu ta sao? Tôi không biết cậu ta làm thế nào lại có được số điện thoại của tôi, nhưng lúc này đây mạnh mẽ duy nhất tôi nghĩ tới được chỉ có cậu ta. Hơn nữa, cả chuyện hôm qua cũng vậy, có quá nhiều điều liên quan tới cậu ta mà tôi không thể lý giải được.

Làm sao bây giờ? Tôi có nên đi hỏi thẳng Omi không? Nhưng nếu cậu ta lại nói gì đó, lại dùng cặp mắt tràn ngập thù địch đó nhìn tôi thì sao?

Mặc dù cảm thấy hoang mang, tôi vẫn thử đi tới thư viện.

Lúc thấy được người đang làm việc đằng sau quầy tiếp tân là một học sinh xa lạ, tôi bất giác thở phào một hơi nhẹ nhõm, tuy nhiên, lúc tôi đang định quay trở lại phòng học, tôi trông thấy Omi đang ngồi đọc sách bên một chiếc bàn trong khu tự đọc.

Trái tim tôi bắt đầu đập mạnh.

Làm sao giờ, làm sao giờ. Tôi lo lắng đến mức dạ dày phát đau, sau đó cố nín

thở, tôi bước lại gần cậu ta.

Khoảnh khắc tôi nhìn lên từ phía sau và thấy được quyển sách cậu ta đang mở ra đọc, một cơn lạnh thấu xương chạy dọc sống lưng tôi.

Toàn thân tôi đóng băng trong nháy mắt, cứ như thể vừa bị ai đó lấy nước dội vào đầu.

Đó là một quyển sách của Inoue MIU được xuất bản dưới dạng bìa cứng...

Tại sao! Tại sao không phải một quyển sách khác, tại sao cậu ta lại đọc sách của MIU!?

Tư liệu của Trà Hoa hiện lên trong đầu tôi. Chẳng lẽ Omi đã biết được điều gì đó về Mito sao? Không, không phải, tôi suy nghĩ quá nhiều rồi.

Tôi gượng nuốt một ngụm nước miếng, sau đó cất tiếng hỏi:

- Quyển đó là của Inoue MIU phải không?

Omi quay lại. Vừa thấy mặt tôi, đôi mắt giấu sau gọng kính của cậu ta nheo lại như thể đang nhìn vào một thứ gì đó cực kì đáng ghét.

Nhìn từ bề ngoài, cậu ta chỉ là một thiếu niên cực kì bình thường mà bạn có thể bắt gặp ở bất kì đâu trên phố, tuy nhiên ánh mắt cậu ta lại mang theo một áp lực kì lạ, mỗi lần bị ánh mắt đó nhìn, dạ dày tôi lại quặn thắt, mồ hôi bắt đầu túa ra khắp lòng bàn tay. Không được, bình tĩnh lại. Thế trạng chúng tôi không chênh nhau là mấy, hơn nữa, không phải cậu ta chỉ là một nam sinh bình thường và còn nhỏ tuổi hơn tôi sao!?

- Cậu thích quyển sách này hả?

Omi trả lời lạnh nhạt.

- Không, tôi cực kì ghét quyển sách này, cả Inoue MIU cũng thế.

Ngực tôi như bị đâm một nhát khi nghe cậu ta nói như vậy, tôi gần như không thể đứng vững nổi.

Cặp mắt tràn ngập thù địch kia vẫn không buông tha tôi, cậu ta nói tiếp với vẻ ghê tởm.

- Hành văn kém cỏi như thể do học sinh tiểu học viết, cái thứ được chấp vá từ những ngôn từ mỹ miều buồn nôn này chẳng khác gì một đồng rác rưởi. Nhân

vật chính thì ngây ngô, lại còn giả nhân giả nghĩa, giống hệt như ai đó, vừa đọc đã muốn ói rồi.

Đáy mắt cậu ta phát ra ánh sáng lập lòe như của một con chó hoang, miệng cậu ta nhả ra những lời khinh miệt.

Những lời vừa rồi... giống hệt những gì tôi đã thốt ra với đám con gái trong lớp đạo trước.

“Sách như vậy có gì hay ho chứ? Hành văn kém cỏi, câu từ lộn xộn, đọc mà tức cười, chẳng khác nào một bài thơ do một đứa học sinh cấp hai đàn độn viết ra.”

“Mọi người chỉ vì tác giả là một cô gái 14 tuổi đoạt giải thưởng nên mới cảm thấy tò mò, mới làm quá lên như vậy, mình nói không đúng sao?”

“Mình ghét nhất Inoue MIU!”

Đúng vậy, ý nghĩ của tôi cũng giống cậu ta.

Quyển sách này thật kém cỏi, nó chẳng có chút giá trị nào cả. Chắc chắn đã xảy ra sai sót nào đó thế cho nên mới có chuyện một người như tôi mà lại được mọi người tặng bốc như vậy.

Trên đời này người tôi hận nhất là Inoue MIU.

- Thật không biết người ta phải mất dày không biết xấu hổ tới đâu mới có thể viết ra một thế giới đầy xinh đẹp, thiện ý tràn ngập mọi ngóc ngách như thế này? Tất cả những gì viết trong quyển sách này toàn là dối trá. Những kẻ chỉ biết dùng bề ngoài để phán đoán tất cả, những kẻ chỉ biết tự huyễn hoặc bản thân rằng mình đang sống trong ánh mặt trời, rằng cuộc sống của bản thân là một con đường bằng phẳng rộng rãi, đều chỉ là những kẻ chuyên làm tổn thương người khác bằng sự ngây ngô của mình. Giống như anh, Mariya và cả Inoue MIU nữa.

Trước đây, chưa từng có ai đứng trước mặt tôi và phủ nhận sự tồn tại của “Inoue MIU” như nam sinh này đang làm. Đến bây giờ, tôi mới nhận ra việc đó khiến tôi đau đớn đến đâu, ngực tôi như bị xé toạc, đầu óc tôi hỗn loạn...

Khi sắp khuỵu xuống vì hai chân đã nhũn cả ra, tôi vội vàng nói “Xin lỗi vì đã quấy rầy cậu” rồi nhanh chân rời khỏi thư viện như đang chạy trốn.

Cho dù có ai đó cười nhạo rằng tôi thật thảm hại, thật khó nhìn, tôi cũng không thể chịu đựng thêm một phút nào việc đứng ở đây và bị ánh mắt đầy ác ý của cậu ta nhìn chằm chằm, bị những ngôn từ sắc nhọn như dao cạo của cậu ta cắt tổn thương đầy mình.

Tôi biết rõ hơn ai hết những gì viết trong sách của MIU chỉ toàn là dối trá.

Hiện thực chưa bao giờ dịu dàng như vậy, xinh đẹp như vậy, tất cả những nguyện ước, hứa hẹn đều chỉ là một giấc mộng ngắn ngủi sẽ tiêu tan bất kì lúc nào.

Cuộc sống bình thường hàng ngày bị hủy hoại trong chớp mắt, hai con người tay nắm tay cười hạnh phúc bị chia lìa, kí ức trở thành thứ độc dược mang tới sự hoang mang hỗn loạn.

Toàn thân tôi đau nhức, cơ thể tôi nóng bừng, tôi không biết mình phải làm gì.

Tôi hận Inoue MIU! Quyền sách đó và cả Inoue MIU cũng thế, chúng thật dơ bẩn, thật dối trá.

Tôi biết điều đó, biết rất rõ! Rất rõ! Nhưng...

Tôi đứng vịn vào tường trong một góc hành lang không người và lặp lại những lần hít thở ngắn. Mồ hôi túa ra, một cơn lạnh chạy dọc cơ thể khiến toàn thân tôi run lên lay bẩy, tôi có cảm giác dường như mình đang bệnh nặng.

Khi tôi sắp gục xuống sàn thì một bàn tay của ai đó đặt vào vai tôi.

- Em sao thế, Inoue?

Tôi ngẩng đầu lên, thầy Mariya đang đứng ở đó và nắm lấy vai tôi từ đằng sau.

- ...Thầy.

- Sắc mặt em kém quá. Để thầy đưa em tới phòng y tế nhé?

Thầy ấy nhíu mày và hỏi với vẻ lo lắng, nhưng tôi lại chỉ lắc đầu yếu ớt.

- Em không sao. Nó sẽ nhanh biến mất thôi ạ...

Hai hàng lông mày của thầy Mariya lại càng nhíu chặt hơn.

- Theo như thầy thấy thì em chẳng có vẻ gì là không sao cả. Nếu em đã

không muốn đến phòng y tế thì chúng ta tới phòng dụng cụ âm nhạc đi. Đây là mệnh lệnh của giáo viên, em không có quyền từ chối.

- Đây, em dùng đi.

- Cảm ơn thầy.

Hương quế phảng phất trong không khí cùng với làn hơi nước trắng xóa.

Thầy Mariya cười hiền từ và đưa cho tôi một cốc trà sữa Ấn Độ ấm áp, tôi dùng hai tay đỡ lấy nó rồi vừa thổi vừa uống từng ngụm một.

Bên trong phòng dụng cụ âm nhạc lấp lánh ánh sáng mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, bầu không khí thật thanh bình, ấm áp.

Hơi thở của tôi đã trở lại bình thường, mồ hôi cũng không đổ ra nữa. Tuy nhiên, trong tim tôi vẫn còn đọng lại một cảm giác đau nhói.

Thầy Mariya cũng vừa uống cốc trà sữa của mình, vừa nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng rồi hỏi:

- Đã có chuyện gì à?

- Nếu em không muốn nói thì cũng không sao đâu.

- ...Thầy, thầy có khi nào hận bản thân chưa ạ?

- ...Em và Nanase cãi nhau hả?

Tôi siết chặt chiếc cốc giấy, cúi đầu không nói, thấy thế thầy Mariya nói khẽ bằng giọng trầm tĩnh.

- Có chứ. Đã có lúc thầy rất hận chính mình.

Tôi ngẩng đầu lên và trông thấy thầy ấy đang nhìn ra ngoài cửa sổ với nét mặt bi thương.

- ...Cha mẹ thầy đều là nhạc sĩ, thế nên kể từ khi sinh thầy ra họ đã kì vọng thầy sẽ nối tiếp truyền thống này, họ chưa từng hoài nghi điều đó. Tuy nhiên, dần dần, thầy bắt đầu cảm thấy những âm thanh xung quanh thầy và âm nhạc của thầy hoàn toàn không phù hợp với nhau... và bởi vì thầy đã không cân bằng được, thầy bắt đầu căm hận tất cả. Thầy ước gì sự tồn tại của thầy, cái tên mà thầy đang mang đều biến mất trên cõi đời này. Khi đó, mỗi ngày, thầy đều nghĩ như vậy.

Tôi nhìn chăm chú vào khuôn mặt của thầy Mariya và nghiêng tai lắng nghe giọng nói buồn bã của thầy.

Thầy Mariya khẽ đặt tay lên chiếc đồng hồ to bản mà thầy đang đeo, và nở một nụ cười điềm tĩnh... nhưng đầu đó trong nụ cười ấy tôi lại phảng phất thấy được nỗi chua xót.

- Thế nên thầy trở thành giáo viên và dạy học ở đây. Bởi vì thầy hi vọng mình sẽ có thể sống mà không phải căm hận bản thân nữa...

Mặc dù được gọi là thiên tài, được nhận những đãi ngộ đặc biệt, nhưng có lẽ những điều đó lại chỉ càng khiến thầy Mariya cảm thấy khổ sở... Giống như tôi mỗi khi nhìn thấy Inoue MIU được tán dương trên tivi hay các bài bình văn.

- À đúng rồi, hai đứa đã tìm được Mito chưa?

Thầy Mariya chợt ngừng đầu lên và hỏi.

- Chưa ạ... Mạnh mỗi duy nhất bọn em có được chỉ là thiên thần âm nhạc mà thôi.

- Vậy sao...

Ánh mắt thầy Mariya trở nên ảm đạm, rồi thầy ấy nói nhỏ với giọng lo lắng.

- Có lẽ em và Nanase không nên tìm kiếm Mito nữa.

Tôi giật mình hỏi lại.

- Tại sao ạ?

- Bởi vì... nếu việc mất tích của Mito là do bản thân em ấy muốn vậy, có lẽ Mito sẽ không hi vọng bị người khác tìm thấy.

Chị Shouko cũng từng nói với tôi rằng hồi còn học đại học, có một đạo thầy Mariya đột nhiên mất tích và không ai biết thầy ấy đi đâu cả.

Có lẽ việc này khiến thầy ấy nhớ lại sự kiện đó chăng?

Thầy Mariya tiếp tục nói với giọng khàn khàn yếu ớt.

- ...Sự thật chưa hẳn sẽ khiến con người ta được cứu rỗi. Có khi không biết mới là hạnh phúc. Đặc biệt là đối với những người theo đuổi nghệ thuật... họ đều rất nhát gan, đều không tự tin vào bản thân, đều rất dễ bị lay động. Cho dù được tán thưởng là có tài năng, một lúc nào đó họ cũng sẽ phải đối mặt với khó khăn

trắc trở không thể nào vượt qua, tựa như đang có một bức tường chặn ngang con đường của họ, họ sẽ cảm thấy đau đớn khổ sở, không biết phải làm thế nào... Cho dù vậy, họ vẫn không thể từ bỏ, tâm bệnh của họ càng lúc càng nặng hơn... Thầy đã chứng kiến rất nhiều người như vậy. Nói thật thầy không hiểu tại sao họ lại phải tự dồn bản thân vào đường cùng đến mức đó... Tài năng là một thứ cực kì bất định, không có một phương pháp nào có thể đo đếm chính xác tài năng của một người, trước kia không có, về sau cũng sẽ không... Thứ ảo tưởng được gọi là tài năng ấy một lúc nào đó sẽ trở thành hung khí tổn thương con người. Đối với khán giả, mọi loại hình âm nhạc hay đều là bình đẳng, nhưng với những người sáng tác ra chúng thì lại không phải như vậy, cho dù có tài năng thì họ cũng không thể nào vĩnh viễn giữ được nó.

Thầy biết một ca sĩ từng được người đời gọi là thiên thần, khi đó thiên thần được bao quanh bởi vô vàn ánh hào quang của những lời tán thưởng, thế nhưng ngày nay không còn ai nhớ tới thiên thần nữa... Thiên thần đã không còn ca hát nữa.

Khi thốt cái từ “thiên thần” ra khỏi miệng, ánh mắt của thầy Mariya toát lên một sự đau đớn kịch liệt.

- Tại sao thiên thần lại không ca hát nữa ạ?

Thầy Mariya khẽ nói với giọng bi thương.

- Bởi vì... đã có người chết. Một nhạc sĩ có tuổi khi đang nghe bài thánh ca do thiên thần hát đã tự lấy dao cắt cổ tay của mình.

Câu nói này khiến tôi nín thở, thầy Mariya nói tiếp, trông thầy ấy càng khổ sở hơn.

- Thiên thần mang tới bất hạnh, hủy diệt con người... Tiếng ca của thiên thần tràn ngập tội ác, dồn vô số nhân loại vào chỗ chết. Thế nên thiên thần không ca hát nữa. Thiên thần không thể hát nữa.

Nhìn thầy Mariya nắm chặt cổ tay và nói ra những lời như vậy, tôi có cảm tưởng thầy ấy đang tự trách cứ bản thân.

Thiên thần trong lời kể của thầy ấy có liên hệ gì với Mito không nhỉ...?

Hay là với thầy ấy... Không, rất có thể chính bản thân thầy Mariya là...

“Mari lúc đó là ngôi sao hi vọng của bọn chị đấy!”

“Ai cũng nói sau này cậu ấy chắc hẳn sẽ trở thành ca sĩ nhạc kịch đại diện cho Nhật Bản.”

Thầy Mariya trông có vẻ mệt mỏi, nhưng ngay lập tức thầy ấy lại hít vào một hơi thật sâu như muốn cất bỏ điều gì đó rồi cầm lấy chiếc cốc giấy đặt trên bàn.

Sau đó thầy ấy nhìn về phía tôi và khẽ nở một nụ cười, có chút đau đớn, có chút khổ sở.

- Inoue, em biết không? Trở thành một người theo đuổi nghệ thuật thành công chỉ là một giấc mộng. Thay vì thứ hào huyền đó, thầy thà lựa chọn một cốc trà sữa như thế này.

Không biết Inoue MIU là một cô gái như thế nào nhỉ...

Trong khi lật từng trang sách, thỉnh thoảng tôi lại nghĩ như vậy.

Mặc dù các tạp chí đều viết MIU là tiểu thư con nhà giàu, nhưng tôi lại cho rằng MIU hẳn chỉ là một cô gái bình thường. Là một cô gái bình thường có cuộc sống hạnh phúc cùng với gia đình, bạn bè và người thương, tôi nghĩ như vậy.

Chắc chắn đó sẽ là một cô gái rất tuyệt vời, dịu dàng, thuần khiết, lúc nào cũng tươi cười...

Sách của MIU không có hình minh họa, nhưng thay vào đó lại có nhiều bức ảnh chụp xinh đẹp, tôi rất thích chúng.

Bầu trời xanh, thảm cỏ, cơn mưa, hồ bơi, nhà thể dục, vòi nước, xà đơn... Tất cả đều là những hình ảnh quen thuộc nhưng lại khiến người ta cảm thấy hoài niệm.

Ngoài ra còn có tâm trạng gọi là ưa thích người nào đó, cảm giác tin tưởng, hẹn ước quan trọng.

Càng đọc, trong lòng tôi lại càng đầy ắp những cảm xúc tinh khiết.

Sẽ thật tốt biết bao nếu Nanase cũng thử đọc sách của MIU.

Tôi nghĩ cậu ấy sẽ rất thích nó, nhưng có một lần khi tôi nói với cậu ấy, “Tác giả Inoue MIU cùng tuổi với bọn mình đấy. Không biết cậu ấy trông thế nào

nhỉ”, Nanase lại tỏ ra khó chịu, “Loại không dám thò mặt ra như thế chắc hẳn là xấu lắm”.

Mặc dù Nanase không giỏi giao tiếp nhưng bản tính cậu ấy lại rất tốt. Bình thường có bao giờ cậu ấy nói ra IM nào quá đáng đến vậy đâu...

Tôi lại dán thêm một bức hình khác của Nanase lên đại sảnh. Trong hình cậu ấy hơi phồng má lên trông thật đáng yêu.

Trên mặt tường dán hình của thiên thần, của Nanase, của tôi và của hoa hồng xanh.

Mỗi khi nhìn vào chúng, một kẻ đã bị vấy bẩn như tôi lại thầm cầu nguyện.

Hi vọng Nanase sẽ có một cuộc sống bình thường và hạnh phúc.

Hi vọng cậu ấy sẽ mãi sống trong ánh nắng ấm áp, nơi tôi đã không còn cách nào quay trở lại, hi vọng cậu ấy được bao quanh bởi gia đình bạn bè, có thể tươi cười rạng rỡ từ tận đáy lòng.

Hi vọng, tình cảm của Nanase có thể thành hiện thực.

Nếu như chuyện của Nanase cũng như Itsuki và Hatori trong tiểu thuyết của Inoue MIU thì tốt biết bao.

Thầy Mariya đang giấu chúng tôi chuyện gì đó. Lúc tôi ôm suy nghĩ mịt mờ này trong đầu và trở về lớp thì chuông báo vào học cũng vừa vang lên.

- Xin lỗi. Lúc này tôi tự dưng thấy không khỏe nên tới chỗ thầy Mariya nghỉ một lúc.

Akutagawa nhú mày:

- Ông không sao chứ?

- Ừm. Cũng đỡ nhiều rồi.

- Vậy à. Thế thì tốt, thực ra...

Akutagawa ngáp ngừng, lúc cậu ấy mang theo nét mặt khó xử và định mở miệng nói gì đó...

- Nanase!

Tiếng la của Mori khiến tôi kinh ngạc quay người lại, toàn thân Kotobuki đang run rẩy, mặt tái xanh lấy tay chống lên bàn.

- Bỏ không khỏe à!? Nanase?

Tôi cũng vội chạy sang.

Mũi chân tôi đụng vào thứ gì đó. Một chiếc điện thoại nhìn rất quen mắt đang nằm trên sàn

Ồ? Đây không phải điện thoại của Kotobuki sao?

Tôi cúi người xuống nhặt nó lên, đúng lúc tôi đang định gấp lại màn hình vẫn để mở, Kotobuki xông tới và cướp chiếc điện thoại khỏi tay tôi.

- !

Tôi ngạc nhiên nhìn Kotobuki nhún cao hàng lông mày, hơi thở gấp gáp, mắt rung rung nước, cả người run rẩy nhưng vẫn nhìn tôi chăm chăm. Nhưng đúng lúc này, giáo viên bước vào lớp.

- Thưa thầy, Kotobuki trong người không được khỏe, em sẽ đưa bạn ấy xuống phòng y tế ạ.

Mori đỡ lấy Kotobuki rồi đi ra ngoài. Kotobuki vẫn nắm chặt chiếc điện thoại trước ngực, mặt cúi gằm và bước ra khỏi lớp, trông cô nàng dường như đang sợ hãi điều gì đó.

Kotobuki rốt cuộc bị làm sao vậy nhỉ? Lúc này, khi thoáng nhìn qua màn hình điện thoại, tôi để ý thấy trên đó đang hiển thị một tin nhắn khá dài.

Chẳng lẽ cô nàng cũng nhận được tin nhắn kì quái sao!?

Tranh thủ giờ giải lao, tôi tới cạnh bàn của Mori và hỏi thăm tình hình của Kotobuki.

Mori trả lời với vẻ mặt hoang mang.

- Cái này... Mình cũng không rõ lắm, nhưng mà trông bồ ấy hơi hoang mang. Còn nói cái gì mà “bóng ma”.

Tôi bỗng sinh ra ảo giác bóng tối đen kịt lạnh lẽo đang phủ xuống toàn thân, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

- Cậu ấy... đã nói bóng ma sao? Kotobuki đã nói như vậy sao?

- Có lẽ là mình nghe nhầm cũng nên... Nhưng Inoue này, mình nghĩ tốt hơn hết bạn không nên đi tìm Nanase lúc này, cứ để bồ ấy bình tâm lại đã.

Hơi thở của tôi trở nên khó khăn, cảm giác bất an siết chặt lấy ngực tôi.

Tin nhắn đó quả thật có liên hệ với tin nhắn mà tôi nhận được hồi trưa sao? Nội dung trong đó đáng sợ tới mức khiến Kotobuki đánh rơi điện thoại sao?

Khi Kotobuki quay lại lớp đã là lúc giờ trực nhật cuối ngày kết thúc.

Tôi đứng từ xa quan sát Mori và đám con gái vây lấy cô nàng mồm năm miệng mười nói “Bọn mình lo quá”. Kotobuki chỉ miễn cưỡng nở nụ cười trả lời qua loa các câu hỏi. Đợi đến lúc Kotobuki xách cặp và bước ra khỏi lớp, tôi mới đuổi theo và gọi lại cô nàng ở trên hành lang.

- Kotobuki.

Tám lưng mảnh khảnh của Kotobuki khẽ run lên. Nhưng cô nàng không dừng bước, ngược lại cô nàng bắt đầu bước đi thật nhanh như đang cố chạy trốn.

- Chờ đã, Kotobuki!

Lúc tôi nắm được tay cô nàng, Kotobuki quay lại nhìn tôi với đôi mắt rom rớm nước.

- Thả tôi ra...

- Có chuyện gì vậy? Bóng ma đã làm gì sao?

Cặp mắt mở to của cô nàng thoáng vẻ sợ hãi. Trên khuôn mặt tái xanh lần lượt hiện lên những cảm xúc phức tạp, sợ hãi, đau đớn, bối rối, khẩn cầu, bi thương.

Làm sao vậy? Tại sao Kotobuki lại sợ hãi đến vậy? Còn nữa, tại sao trông cô nàng lại bi thương đến vậy...

Trong lúc tôi còn đang hoang mang, Kotobuki đã nhúu mày lại và nói nhỏ bằng giọng run rẩy.

- Không có gì cả... cậu cứ mặc kệ tôi. Từ nay về sau tôi sẽ tự mình đi tìm Yuuka, Inoue không cần đi theo nữa...

- Nhưng...

Tôi càng bối rối hơn khi nhìn thấy những giọt nước trong suốt đang tích đầy trong hai mắt Kotobuki.

Kotobuki cố gắng dằn nước mắt xuống rồi nói với giọng run rẩy.

- B-Bởi vì... hôm qua, lúc đi cùng tôi tới nhà Yuuka, trông Inoue, đã rất... khổ sở... Tôi không muốn nhìn Inoue như vậy. Tôi không chịu được nữa. Tôi, tôi cũng chẳng phải bạn gái của Inoue vậy mà lại toàn gây phiền toái cho cậu... Tôi xin lỗi. C-Cảm ơn cậu vì mọi chuyện từ trước tới nay Nhưng mà, xin cậu, hãy cứ mặc kệ tôi đi...

Những lời này chẳng khác nào một cú đấm nện toàn lực vào đầu tôi, trong đầu tôi trắng xóa, tay vô thức buông lỏng ra.

Đứng bên cạnh nhìn tôi hoang mang như vậy, Kotobuki trông rất khổ sở...

- Chị Kotobuki.

Omi lặng lẽ xuất hiện và nói.

- Cô thủ thư gọi chị, giờ chị đến thư viện được không?

- ...Chị biết rồi.

Khẽ nói với giọng khàn khàn như vậy xong, vẫn cúi đầu, Kotobuki rời đi cùng với Omi.

Trên đường, Omi quay lại và quăng cho tôi một ánh mắt lạnh băng đầy khinh miệt.

... *Giả nhân giả nghĩa.*

Chân tôi đông cứng, cổ họng như bị siết chặt, tôi không thể thốt ra một lời nào.

Tôi muốn giúp đỡ Kotobuki, điều này tuyệt không phải giả dối. Nhìn cô nàng yếu đuối khóc thút thít, ngực tôi lại nhói lên, tôi lại nghĩ dù thế nào cũng phải giúp đỡ Kotobuki.

Nhưng bởi vì tôi mang theo những cảm xúc lẫn lộn trong lòng đi giúp đỡ cô nàng, tôi đã khiến Kotobuki có vẻ mặt khổ sở như vậy.

Tôi không thở được, cổ họng tôi đau đớn, thật hi vọng sự tồn tại của tôi có thể biến mất. Thật sự, tôi thật sự không muốn làm Kotobuki tổn thương, tôi hoàn toàn không có ý định đó. Nhưng cũng giống như lúc ở trong thư viện, giống như những gì Omi nói, tôi là một kẻ giả nhân giả nghĩa kém cỏi.

Tôi mang theo tâm trạng bi thảm bước đi loạng choạng trên hành lang, đường

như mọi người đều đang nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng, tất cả bọn họ đều đang chỉ trích tôi. Lòng tôi trống rỗng, như thể bị đào một cái hố sâu hun hút, cảm giác đau nhói, khổ sở khiến nước mắt tôi trào lên.

Không được! Tôi không được khóc! Tôi không có tư cách làm điều đó. Là tôi, chính tôi là người đã khiến Kotobuki phải nói ra những lời như vậy. Tôi là người đã khiến Kotobuki khóc.

Tôi liếc mình chớp mắt để ngăn thứ chất lỏng đang muốn tuôn ra.

Tôi phải làm gì tiếp theo đây?

Kotobuki đã nói cô nàng sẽ một mình đi tìm Mito và không muốn tôi nhúng tay vào chuyện này nữa.

Nhưng tôi không thể mặc kệ Kotobuki như vậy được. Tôi nên tiếp tục ở bên cạnh Kotobuki dù biết điều đó sẽ khiến cô nàng tổn thương sao? Hay là tôi nên vì Kotobuki và rời xa cô nàng? Tôi không biết, tôi không biết mình phải làm gì.

Đôi chân của tôi vô thức hướng về gian phòng sinh hoạt quen thuộc, của câu lạc bộ Văn học nằm ở góc phía tây của tầng ba dãy nhà học.

Nhưng chị Tooko đã không còn ở đó nữa rồi.

Cho dù chỉ là ảo giác cũng được.

Tôi muốn gặp chị ấy.

Tôi muốn gặp chị Tooko.

Khi tôi nắm lấy tay cảm lạnh như băng và mở ra cánh cửa dẫn vào phòng sinh hoạt...

Một giọng nói dịu dàng vọng vào tai tôi.

- Chào em, Konoha.

“Cô gái văn chương” tựa như đóa violet tím với hai bím tóc mảnh dài tới eo đang ngồi ôm chân trên chiếc ghế xếp đặt cạnh cửa sổ và lật từng trang sách.

Chương 4:

Giá trị của “Cô gái văn chương”

- *Giáng sinh yêu thương* của Dickens có vị của món meatloaf* vừa ra lò. Hương vị tinh tế, ngay cả trẻ nhỏ cũng có thể ăn thật nhiều, sau khi lớn lên luôn cảm thấy ấm áp, thân thương với mùi vị thơm ngon này.

Gã nhà giàu Scrooge tham lam không tin tưởng bất kì ai, vào đêm trước Giáng Sinh ông ta gặp lại hồn ma của một người bạn qua đời từ rất lâu về trước và được khuyên rằng hãy thay đổi cách sống. Người bạn muốn trao cho Scrooge cơ hội. Về sau ba bóng ma Giáng Sinh đại diện cho quá khứ, hiện tại, tương lai lần lượt xuất hiện trước mặt Scrooge và cho ông ta thấy những điều mà ông đã quên, những điều ông đã bỏ lỡ.

Quang cảnh lễ Giáng Sinh ấm áp, một gia đình dù nghèo khó vẫn sống đầm ấm hạnh phúc, niềm tin, hi vọng...

Tựa như món meatloaf nghi ngút khói vừa ra lò, trộn bên trong là cần tây, cà rốt, củ hành, trứng gà cùng quả ôliu, ta dùng dao cắt nó thành khoanh, sau đó lấy nửa bạc chia ra từng miếng nhỏ và đưa vào miệng từ từ thưởng thức.

Cần tây và cà rốt bình thường thật khó ăn nhưng bây giờ quyện chung với nước thịt ấm áp ôn hòa lại mang tới một cảm giác hạnh phúc nhẹ nhàng khoan khoái lấp đầy lồng ngực. Quả ôliu mang hương vị hơi chua chua cũng sẽ gây nghiện cho thực khách, càng làm cho món ăn trở nên ngon hơn.

Vừa huyền thuyên với nét mặt hạnh phúc, chị Tooko vừa xé ra một mẩu từ trang sách và bỏ vào miệng.

Kèm theo âm thanh nhấm nháp khe khẽ, cổ họng trắng nõn khẽ chuyển động rồi nuốt xuống, sau đó rồi chị ấy nở một nụ cười hạnh phúc.

Những tia nắng trong suốt hắt vào từ cửa sổ nhẹ nhàng chiếu rọi hai bím tóc mảnh dài như đuôi mèo, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo và dáng người thanh mảnh của chị ấy.

Đây thật sự là chị Tooko sao?

Ngoài chị ấy ra, không có nữ sinh cấp ba nào lại vừa ăn sách rau rầu vừa huyền thuyên đủ thứ kì lạ như vậy cả.

- ...Chị đang làm gì ở đây vậy?

Khi tôi khó khăn hỏi ra những lời này, chị Tooko chậm rãi quay đầu nhìn về phía tôi và nở một nụ cười đáng yêu.

- TỰ DUNG trong đầu chị nghĩ không biết Konoha thế nào rồi nhỉ, thế là chị tới đây xả hơi một chút.

- Bị xếp hạng E mà chị còn rảnh rang quá nhỉ.

- Nhờ có điểm tâm của Konoha động viên mà chị đã thành hạng C rồi đó.

Chị Tooko hoàn toàn không bị dao động trước lời châm chọc của tôi và trả lời tỉnh bơ như vậy.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn, hốc mũi tôi cay xè.

Chị Tooko hai tay ôm lấy lưng ghế ngược lên nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng.

- Konoha nè, những bài điểm tâm em bỏ vào hòm thư gần đây hương vị thật sự ngon lắm. Có bánh quy nướng phủ hạt vừng, có bánh nho khô thoang thoảng hương rượu... có thạch trái cây hương bạc hà, có trà sữa Ấn Độ ngọt ngào... Những lúc ăn chúng, chị lại tưởng tượng trong đầu "*Ôi, cho dù mình không ở đây, Konoha cũng có thể sống thật vui vẻ... chắc hẳn em ấy đã gặp rất nhiều chuyện tốt đẹp*".

Giọng nói trong vắt của chị ấy khiến lồng ngực tôi lay động, tôi vội vàng ngoảnh mặt đi.

- Em cũng đâu thể để cho một người sắp đi thi ăn thứ gì kì lạ được. Chị Tooko là đồ tham ăn, cho dù em viết cho chị một thứ rất kì quái thì chị cũng sẽ ăn hết cho mà xem.

- Đúng rồi, bởi vì đó là điểm tâm do Konoha viết ra mà, chị sẽ không để thừa một miếng nào cả.

Xạo quá đi. Cho dù bỏ trong hòm thư là một lá thư kì quái không phải do tôi viết đi nữa thì chị ấy cũng sẽ ăn sạch trơn.

- Nhưng mà, dạo gần đây điểm tâm của Konoha có hơi đáng...

Ánh mắt chị Tooko trở nên âm trầm.

Vì lo lắng chuyện này mà chị ấy tới đây sao? Câu chuyện tam đề tôi viết thật sự đáng đến vậy sao?

Chẳng hiểu sao cảm xúc của tôi càng lúc càng trở nên yếu đuối, cổ họng nóng lên, tôi có cảm giác dường như chị Tooko đã nhìn thấu tất cả.

Đáng ghét. Tôi không muốn mình trẻ con như vậy. Hơn nữa chị Tooko bây giờ cũng đang rất vất vả vì kì thi sắp tới.

Trong lúc tôi đang còn cắn răng chịu đựng, chị Tooko đột nhiên nở nụ cười.

- Nói tới chuyện điểm tâm chị lại bỗng muốn ăn đồ ngọt rồi. Nè Konoha, “suất ăn” hôm nay đâu?

Rồi chị ấy bắt đầu rung ghế hối thúc tôi.

- Rồi rồi rồi, em viết liền đây.

Nói xong tôi mới nhớ mình vẫn còn một câu chuyện tam đề bị bỏ quên trong cặp suốt từ cái hôm bị Kotobuki nói “ghét” tôi. Chính là câu chuyện với “hương vị mềm mại căng phòng của bánh trứng vani” ấy, hôm đó vì quá phiền não, tôi đã quên bỏ nó vào hòm thư...

Tôi mở cặp và lấy ra xấp giấy bản thảo rồi đặt lên bàn.

Sau đó, tôi tiện tay cầm lấy một cái thẻ đánh dấu màu xanh lam ở gần đây rồi dùng bút bi viết lên số điện thoại và địa chỉ email của mình.

Chị Tooko nhìn về phía tôi với vẻ mặt đầy chờ mong, miệng liên tục kêu “Nhanh lên nhanh lên~”.

Tay phải cầm xấp giấy bản thảo, tay trái cầm thẻ đánh dấu, tôi chìa chúng về phía chị Tooko và hỏi.

- Chị muốn cái nào, to hay nhỏ?

Vẫn ngồi trên ghế, chị Tooko chia hai tay ra cười tươi rói.

- To!

Sau khi ăn xong câu chuyện mang hương vị mềm mại căng phòng của bánh trứng vani lấy chủ đề từ “bướm bướm”, “núi Osore” và “vận động viên lướt

sóng”, chị Tooko lấy tay đè lên ngực, khuôn mặt nhăn nhúm lại một cách khổ sở.

- Uiiiiii, vận động viên lướt sóng cơ bắp đây mình mặc độc một chiếc quần bơi trượt ngã từ trên núi Osore xuống~. Linh hồn anh ta biến thành một con bướm và bay khỏi cơ thể, sau đó lại quay về núi Osore~. Vận động viên lướt sóng giờ đã trở thành một bộ hài cốt~. Đây là... truyện kinh dị? Nó là truyện kinh dị phải không? Không có chút vani nào cả, toàn vị chà cá hấp nhồi thêm củ cải muối~~~ Hoàn toàn không căng phồng gì cả~. Ăn mà như cắt cổ họng thế này~, ui daaa, lại còn bỏ thêm cả mù tạt đậm đặc vào nữa~

Tôi quay lưng về phía chị Tooko đang rên rỉ và kẹp cái thẻ đánh dấu vừa nãy vào trong sổ tay. Rốt cục tôi vẫn không thể đưa nó cho chị ấy.

- Uiii.... auuu... Konoha nè, em gọi điện nói chuyện gì với Ryuuto thế?

Khi tôi quay đầu lại, chị Tooko đang tựa người vào lưng ghế cố gắng kiềm chế không nôn ra.

Chị ấy tiếp tục nói một cách chậm chậm.

- Chẳng lẽ em gặp chuyện gì khó khăn sao? Em cứ nói với chị đi, có khi chị sẽ nghĩ ra được ý tưởng nào đó hay ho thì sao.

Tôi không tài nào trả lời chị ấy ngay lập tức được mà chỉ hỏi lại một cách máy móc.

- ...Ryuuto đã nói gì với chị rồi sao?

- Không có. Chỉ là chị nghe được Ryuuto nói “Anh Konoha” từ phòng kế bên mà thôi.

- Chị đã nghe trộm sao?

Tôi vừa châm chọc như vậy thì chị Tooko đã nhảy dựng lên và phản biện một cách hùng hồn.

- L-Làm gì có! Chị đời nào lại dùng cốc áp vào tường để nghe lén chứ! Cho dù Ryuuto xấu bụng không chịu nói cho chị biết, cho dù tương ngăn phòng hai bọn chị mỏng như giấy, cho dù câu chuyện giữa Ryuuto và Konoha nghe có vẻ nghiêm trọng tới đâu thì chị cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ làm một chuyện không phải phép là nghe lén cả!

- Trên tai chị có hằn vết miệng cốc kia.

- Hả!?

Chị Tooko vội vàng lấy tay che phần tai phải vừa bị tôi chỉ vào.

- Giỡn chị thôi.

- Ư ư...

- Chị thật sự đã nghe lén đúng không?

Bị tôi hỏi dồn như vậy, lần này chị Tooko đành nghiêm túc trả lời.

- Nhưng mà nhưng mà nhưng mà... Tại chị cứ bận tâm về việc hình như Konoha và Ryuuto đang thảo luận cái gì đó nên chẳng thể nào tập trung học được chứ bộ. Cứ thế này chị sẽ thi rớt rồi phải chờ năm sau mất. Chị mà bị như vậy thì lỗi sẽ là của Konoha đây! Đúng thế, là Konoha không tốt, tự dung lại đi nhờ Ryuuto. Chính vì vậy, để người chị mà em tôn kính đây có thể an tâm tập trung thi cử, em mau nói rõ ràng mọi chuyện cho chị biết đi.

Thiệt tình... Quả nhiên chị Tooko vẫn là chị Tooko.

Nghe chị ấy lý do lý trầu một hồi như vậy mà toàn thân tôi chẳng còn chút sức lực nào cả.

Muốn ra vẻ trước người như thế này cũng thật khó quá đi. So với tôi, chị Tooko còn trẻ con gấp ngàn lần.

- Em biết rồi, chị đừng lắc ghế như thế nữa kéo lại bị ngã chổng kên như lần trước bây giờ.

Tôi thở dài tựa vào bàn rồi bắt đầu kể lại mọi chuyện xảy ra gần đây.

Chị Tooko kéo ghế tới trước bàn. Nghe nội dung câu chuyện tôi kể, thỉnh thoảng chị ấy nhíu mày tỏ vẻ bi thương, có lúc lại nín thở tỏ ra nghiêm túc, sau đó chị ấy bắt đầu đặt nhẹ ngón trỏ lên môi và rơi vào trầm tư.

Sau khi tôi kể xong mọi chuyện, chị Tooko nói nhỏ.

- Konoha, em nói kĩ lại cho chị mạnh mẽ về người bạn trai mà Mito đã nói cho Nanase biết đi.

- Ồ... Đại khái là có ba dữ kiện, gia đình chín người, lúc suy nghĩ có tật hay đi vòng quanh bàn với thích cà phê thì phải...

- Vậy sao...

Vẫn đặt ngón trỏ trên môi, chị ấy lại bắt đầu suy đoán.

- Em thấy gia đình chín người ngày nay cũng khá hiếm.

- Có lẽ, bạn trai của Mito không phải thật sự có chín người trong gia đình đâu.

- Hả?

- Chị nghĩ manh mối này có lẽ còn ám chỉ một hàm nghĩa nào khác.

- Hàm nghĩa khác... Là gì ạ?

Hai hàng lông mày của chị Tooko nhíu lại, nét mặt của chị ấy trở nên bối rối.

- Xin lỗi, nói thật chị cũng chưa rõ ràng lắm.

Rồi chị ấy nói nhỏ với vẻ có lỗi như vậy.

- Nhưng mà chị đoán cái tên “Trà Hoa” có lẽ được lấy từ *Trà Hoa Nữ* của Dumas.

- *Trà Hoa Nữ*? A, em nhớ rồi, nó cũng có nhạc kịch thì phải.

Chị Tooko bắt đầu kể cho tôi nghe về *Trà Hoa Nữ*.

- Đúng thế. *Trà Hoa Nữ* tên gốc là *La Dame aux camélias*, trong tiếng Pháp có nghĩa là *Công nương hoa trà*. Cha của tác giả Dumas con chính là đại văn hào Alexander Dumas, người đã viết ra những kiệt tác như *Ba chàng lính ngự lâm* và *Bá tước Monte Cristo*. Bình thường người ta đều gọi người cha là Dumas cha còn con trai là Dumas con.

Thời trẻ, Dumas con từng yêu một kĩ nữ danh tiếng trong giới thượng lưu Paris thời đó, nàng Marie Duplessis, chính người này đã trở thành hình mẫu để ông viết ra *Trà Hoa Nữ* sau này.

Nhân vật chính của truyện, chàng thanh niên thơ ngây Armand, cũng hơi giống Raoul trong *Bóng ma trong nhà hát*. Sau khi tới Paris, Armand gặp và đem lòng yêu Marguerite, một kĩ nữ danh tiếng có biệt danh là *Trà Hoa Nữ*. Marguerite cũng bị cảm động trước tình yêu nồng cháy của Armand và yêu anh ta. Tuy nhiên, về sau cô lại mắc bệnh lao phổi, ngay cả cha của Armand cũng đến tận nơi thuyết phục cô hãy rời khỏi con trai ông, vì vậy Marguerite đành khóc

thảm rồi đi. Câu chuyện này có hương vị của socola đẳng cấp bên trên là một lớp Whiskey nồng độ cao, ngọt ngào xa hoa, nhưng lại đắng chát khô sở.

Mito muốn trở thành một ca sĩ nhạc kịch, vì vậy hẳn bạn ấy cũng biết về *Trà Hoa Nữ*.

Và cả việc nữ nhân vật chính Marguerite là một kĩ nữ.

Không biết Mito đã nghĩ gì lúc tự lấy cho mình cái tên Trà Hoa.

Chị Tooko tiếp tục kể:

- Trong vở nhạc kịch do Verdi cải biên, Armand được đổi tên thành Alfredo, còn Marguerite trở thành Violetta. Màn cuối cùng hơi khác một chút, tiêu đề cũng được sửa lại thành *La traviata*. Trong tiếng Ý, cụm từ này có nghĩa là “Người con gái lạc lối”...

Khuôn mặt tôi nhăn nhúm lại vì cơn đau như xuyên thấu lồng ngực.

Người con gái lạc lối.

Mito cũng lạc lối như Trà Hoa Nữ sao?

Kết quả là bạn ấy đã lạc mất phương hướng, đi đến một nơi không cách nào quay đầu lại sao?

Hay là giống như Trà Hoa Nữ rời đi vì Armand, bạn ấy cũng vì ai đó mà biến mất sao?

Raoul của bạn Mito, và cả Armand của bạn ấy đang ở đâu? Hay là như Kotobuki nói, người đó không hề tồn tại?

Chị Tooko nói với ánh mắt đầy trí tuệ.

- Chuyện của Mito đúng là rất giống *Bóng ma trong nhà hát*. Hơn nữa ở trong *Bóng ma trong nhà hát* cũng xuất hiện những vở nhạc kịch có thật như *Faust* hay *Don Juan*. Tuy nhiên, nếu như sự kiện mất tích lần này cũng giống *Bóng ma trong nhà hát*, vậy thì Konoha, các em đã bỏ quên một manh mối rất quan trọng.

- Là gì ạ?

Tôi chống tay lên bàn và nhòm người về phía trước.

- Tại sao vai nữ chính của Mito lại không bị đổi sang cho người khác cho dù em ấy đã nghỉ không phép hơn mười ngày rồi? Em không thấy việc này rất kì lạ

sao? Mặc dù hiện tại chúng ta không thể chứng minh tính chính xác của những lời đồn về việc Mito đang tiến hành huấn luyện đặc biệt ở đâu đó, hoặc có một nhân vật tai to mặt lớn đang chống lưng cho em ấy, tuy nhiên, có một điểm chắc chắn không thể sai được, có người nào đó đang tạo áp lực ở đây.

Người kia hẳn là tin chắc Mito sẽ xuất hiện trên sân khấu mới làm như vậy? Trong *Bóng ma trong nhà hát* cũng thế, bóng ma đã uy hiếp người quản lý nhà hát để Christine mà hẳn yêu thay vai của nữ danh ca Carlotta xuất hiện trên sân khấu. Vì việc này, bóng ma thậm chí còn hủy hoại giọng ca của Carlotta, khiến cô không thể lên sân khấu nữa.

- Ý chị là người ủng hộ Mito chính là bóng ma... là người mà bạn ấy gọi là thiên thần sao?

Chị Tooko gật đầu một cách nghiêm túc.

- Rất có thể như vậy. Người có quyền quyết định vai cho buổi công diễn không nhiều lắm. Có thể là giáo viên trong trường, hoặc người điều hành... Cho dù là ai đi nữa thì người đó hẳn sẽ biết được hiện Mito đang ở đâu.

Thấy tôi nín hơi lắng nghe, chị Tooko hỏi.

- Konoha, em sẽ làm gì? Muốn điều tra không?

Nếu là bình thường, chị ấy đã nói "*Nhanh đi điều tra thôi, Konoha!*" và hoàn toàn không quan tâm tới ý kiến của tôi rồi.

Nhưng bây giờ chị Tooko chỉ mím nhẹ môi và nhìn vào tôi với ánh mắt trong vắt, hết như một người chị cả đang dõi theo đứa em trai vụng về, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của tôi.

Đôi mắt đó như đang nói: "Em quyết định đi, Konoha".

Lòng ngực tôi chất chứa đủ thứ tình cảm lo lắng, bất lực, hoang mang, cùng với ước nguyện muốn tiến về phía trước, chúng đan xen vào nhau và lấp đầy cổ họng tôi.

Rốt cuộc thì tôi có thể làm được gì chứ? Ngay cả việc Mito đang thực hiện những cuộc hẹn hò phi pháp để có thu nhập tôi cũng không dám nói cho Kotobuki biết.

Nhưng...

Bị chị Tooko nhìn với ánh mắt như vậy, tôi thật sự không muốn lựa chọn quay lưng trốn chạy. Nếu tôi làm thế, mọi việc từ trước tới giờ sẽ chẳng thay đổi gì cả.

Tôi điều chỉnh hơi thở của mình sau đó trả lời.

- Vâng.

Ngay lập tức, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt của chị Tooko.

Khóe miệng chị ấy nhếch lên thật ngọt ngào và dịu dàng, tựa như ngay cả ánh sáng cũng bị hòa tan trong đó.

Chị Tooko lấy ngón trỏ cốc nhẹ vào trán tôi một cái, sau đó háo hức nói.

- Tốt, vậy chúng ta nhanh đi điều tra thôi, Konoha!

- Chị Tooko đi về trước đi.

- Hả, tại sao!

Tôi đi hướng về phía sảnh âm nhạc trong sân trường, phía sau tôi, chị Tooko vừa đuổi theo vừa lắc đầu nguầy nguậy.

- Em định tới tìm Maki phải không? Chị đi cùng sẽ khiến mọi việc suôn sẻ hơn nhiều.

- Ai lại để cho thí sinh đi làm người mẫu khóa thân chứ, lỡ chị bị cảm lạnh thì sao. Thôi thôi, chị nhanh về học bài đi.

- Nói vậy Konoha sẽ cười sao? Em sẽ làm người mẫu khóa thân sao?

- Không, cái này...

- Vớ vẩn, chị làm sao có thể để Maki đặt nanh vuốt độc ác của cậu ấy lên nguồn cung cấp điểm tâm... À không, lên một thành viên của câu lạc bộ Văn học chứ.

- Hừ, không phải hồi trước có đợt chị Tooko om sòm không muốn gặp chị Maki nên bắt em tới chỗ chị ấy một mình sao?

- Lúc đó là vì chị có việc bận không dứt ra được đấy chứ.

Trong khi nói chuyện phiếm như vậy, chúng tôi đã tới sảnh âm nhạc tại sân trong.

Tại tầng cao nhất của tòa sảnh này là một phòng tranh tư nhân được chuẩn bị riêng cho Himekura Maki... Người còn có biệt danh là “công chúa” này, sau khi nghe câu chuyện của chúng tôi, đã phá lên cười một cách rất quái gở.

- Vậy rốt cục ai sẽ cưới? Tooko? Hay là em, Konoha?

Bên ngoài lớp đồng phục, chị Maki mặc một tấm tạp dề chuyên dùng cho việc vẽ tranh, tay cầm cọ và hỏi chúng tôi như vậy.

Mái tóc dài màu nâu nhạt bồng bềnh cuộn sóng của chị ấy như lông bươm bướm rủ xuống quanh mặt và xõa xuống sau lưng. Cao ráo, đầy đặn, gợi cảm, ngoại hình lộng lẫy của chị Maki hoàn toàn tương xứng với cái biệt danh “công chúa” người ta đặt cho chị ấy. Ngoài ra chị Maki còn là cháu nội của hiệu trưởng trường chúng tôi, không gì là chị ấy không biết, không thông tin nào mà chị ấy không thu thập được.

Tuy nhiên, để nhận được thông tin từ người này, bạn buộc phải trả “thù lao” xứng đáng.

Dĩ tâm lớn nhất của chị Maki là ngày nào đó có thể vẽ được một bức tranh khỏa thân của chị Tooko. Thực ra vì chuyện này, chị ấy đã thuyết phục chị Tooko suốt ba năm trời rồi. Và cũng vì nguyên nhân này, chị Tooko cực kì cảnh giác chị Maki.

Nhưng chính bản thân chị Maki cũng từng thừa nhận *”Cứ nghĩ tới việc bị Tooko hận cả đời chị lại cảm thấy hưng phấn không thôi”* cho nên tôi nghĩ dù chị Tooko trừng mắt hay cố lảng tránh chị ấy tới đâu thì những việc đó có lẽ cũng chẳng khiến chị Maki bận tâm là bao.

- Chuyện lần này không liên quan tới chị Tooko. Em sẽ trả thù lao.

- Không được. Thân là một cô gái văn chương, chị không thể nào im lặng bỏ mặc khi Konoha có chuyện quan trọng được.

- Việc này chẳng liên quan gì tới chuyện chị là cô gái văn chương cả.

- Em cứ ngoan ngoãn để chị ra mặt là được.

- Vậy là bỏ sẽ cưới hả Tooko?

- Hả!?

Bị chị Maki quăng tới một nụ cười không được trong sáng cho lắm, chị Tooko lấp bắp.

- Cái... Cái này, vấn đề này chúng ta bây giờ sẽ thương lượng... Cái này, thực ra, dạo gần đây mình ăn điểm tâm có hơi nhiều nên bị mập lên một chút, cho nên, làm chuyện như vậy cũng phải để mình có thời gian chuẩn bị. Đúng rồi, Maki cũng bận ôn thi đúng không! Bỏ làm gì có thời gian rảnh để vẽ tranh chứ...

- Ấy dà, nhưng mà mình được tuyển thẳng vào đại học rồi.

- N-Nhưng mà, xếp hạng của mình là hạng E, nếu mình không học hành nghiêm túc... Thế nên, chuyện này, cái này... T-Tạm thời khát nợ đi!

Nhìn bộ dạng chị Tooko hai tay nắm chặt đốc hết sức gào lên như vậy, chị Maki bật cười như thể không nhìn được nữa.

- Ôi trời ơi, dễ thương quá đi! Dễ thương không chịu nổi! Ờ thôi được rồi. Dù sao hiện tại mình cũng đang phải vẽ một người mẫu khác nên khát cho bò lần này đây. Trước lễ tốt nghiệp mình sẽ để bò trả lãi gấp mười lần.

Chị Tooko hoàn toàn câm nín, thấy vậy, chị Maki tiếp tục nhìn vào chị ấy với ánh mắt lóe sáng dị thường.

- Chuyện lần này coi như quà Giáng Sinh sớm của mình cho bò đi. À đúng đúng, đừng quên gửi quà cho mình nhé, cái này xem như lợi tức.

Đứng ở một bên, vừa cảm thấy đồng tình sâu sắc, tôi vừa lẩm bầm trong đầu.

(Đã bảo chị đừng tới rồi mà không nghe. Đối địch với chị Maki thì chỉ có nước chết mà thôi, đây gọi là tự làm tự chịu...)

Hiệu suất làm việc của “công chúa” rất nhanh.

Tối thứ Bảy, tôi cùng chị Tooko đi tới một gian phòng ở khách sạn.

Hai bím tóc của chị Tooko đã được xõa ra, chị ấy lấy một sợi dây thun màu hồng buộc đại một kiểu tóc đuôi ngựa ở sau gáy, váy đồng phục của chị ấy được cuộn lên ngắn cũn, trông chị ấy cực kì hưng phấn.

Tôi thì mặc đồ thường với quần jean và áo len, tay áp vào trán với vẻ mặt đau xót.

- Oa. Bộ bàn ghế này tuyệt quá, là đồ cổ thì phải? Cả cái giường này nữa, khả

năng đàn hồi tốt quá đi. Xem nè xem nè, Konoha.

Chị Tooko quỳ trên chiếc giường đôi đầy xa hoa và bắt đầu nhún lên nhún xuống. Trong đời tôi, đây là lần đầu tiên tôi vào khách sạn cùng với một cô gái. Không chỉ vậy, người con gái đó lại còn là chị Tooko.

Nhún được một hồi, chị Tooko mất thăng bằng rồi lộn mèo vài vòng trên giường.

- Thiệt tình, chị Tooko nhanh đi về đi.

- Không được, kế hoạch tác chiến lần này không có chị là không được.

Sau khi chỉnh lại váy áo, chị Tooko bò dậy và nói một câu chắc nịch như vậy.

Cái gì mà kế hoạch tác chiến chứ... Toàn bộ chuyện này không phải chỉ là chị Tooko tự tung tự tác sao...

- Chị thật sự muốn làm hả?

- Ừ.

- Nếu chị là một thí sinh ngoan thì bây giờ mời chị về nhà ngồi trước bàn học bài hộ em.

- Tôi qua chị đã giải rất nhiều bài tập Toán rồi, em không cần lo.

Tôi cứ tưởng mình nghe nhầm.

- Hả, bây giờ là lúc nào rồi mà chị còn giải bài tập Toán hả?

- Thi đề chung thì phải vậy chứ sao nữa.

- Thi đề chung? Chị định thi vào khối đại học quốc gia đây hả!? Nói cho em biết, đây chỉ là thi chơi cho vui thôi phải không?

Bởi vì quá kinh ngạc, tôi hoàn toàn không quan tâm tới địa điểm hay hoàn cảnh xung quanh và bắt đầu hỏi dồn.

Tôi cứ đinh ninh mục tiêu của chị ấy chỉ là khoa Văn của một trường tư nào đó, ai ngờ bà chị này lại đua đòi quốc gia! Chị ấy thật sự cho rằng thể loại điểm Toán thảm họa của chị ấy có thể đỗ vào khối đại học quốc gia sao! Không biết tự lượng sức mình thì cũng phải có chừng có mực thôi chứ!

Chị Tooko ưỡn bộ ngực đẹp lẹp của mình ra nói với vẻ tự hào.

- E hèm. Chị chỉ ghi danh vào đại học quốc gia thôi à.

- Ngàn lần vạn lần đừng làm như vậy bà chị của tôi ơi. Cái này gọi là ném lệ phí qua cửa sổ đấy. Lại còn chỉ để một nguyện vọng duy nhất nữa chứ! Cái này quá mạo hiểm! Bây giờ vẫn còn kịp, chị mau đổi mục tiêu sang mấy trường tư đi!

Ôi trời ơi, té ra đây là lý do xếp hạng của chị ấy là E sao. Tôi cứ thắc mắc hoài chuyện này. Chị Tooko đáng lẽ phải được khá khá điểm từ mấy môn xã hội chứ.

Thấy tôi thất thần như vậy, vẫn đang quỳ trên giường, chị Tooko phòng mang trợn má lên nhòm người về phía trước trừng mắt nhìn tôi.

- Quá đáng!!! Em thật chẳng biết giữ ý giữ tứ với một thí sinh gì cả!

- Câu đó em nói chị mới đúng, chị phải ý thức được mình đang là một thí sinh chứ. Được rồi, nói chung là chị nhanh đi về đi.

- Không muốn. Đằng nào chị cũng mất công hóa trang rồi.

- Cái gì mà hóa trang? Không phải chị chỉ xoa tóc xuống thôi sao?

- Váy của chị cũng được kéo lên bảy phân đấy nhé. Đối với con gái thì việc này đã là cực kì nghiêm trọng rồi.

- Nhưng mà quả thật kế hoạch tác chiến kiểu này nguy hiểm quá. Ai đời lại tự mình giả hẹn hò trả phí để nghe ngóng chuyện của Mito chứ.

- Không sao đâu mà. Chị là cô gái văn chương đã đọc hết *Người tình phu nhân Chatterley* của Lawrence, *Địa ngục trong chai* của Yumeno Kyuusaku, bộ ba tác phẩm *Công chúa ngủ trong rừng* gồm *Chiếm đoạt*, *Trừng phạt* và *Giải thoát* của Rice đây. Cho dù không có kinh nghiệm thì kiến thức của chị vẫn đầy mình.

- Mấy thứ đó có gì hữu dụng mà tham khảo chứ! Không đúng, chị đừng có tham khảo kiến thức từ mấy thứ đó!

Trong lúc chúng tôi vẫn còn đang tranh luận, bên ngoài đã truyền tới tiếng mở cửa.

- Konoha, nhanh trốn đi!

Chị Tooko đẩy tôi một cái, tôi vội vàng náu mình sau rèm cửa.

Ngay sau đó, một người đàn ông khoảng ngoài 40 tuổi mặc comlê vừa vân vê

chòm râu vừa bước vào phòng.

Người này chính là Tsutsumi Kengo, phó hiệu trưởng của Học viện âm nhạc Shirafuji mà tôi từng thấy trên hình. Không thể nào sai được.

Tsutsumi là thành viên lâu năm trên trang web hẹn hò trả phí mà Trà Hoa tham gia, ông ta cũng là “khách quen” của Trà Hoa. Ngoài ra, ông ta cũng là người đã kiên quyết để Mito vào vai nữ chính trong buổi công diễn.

Một gã đàn ông béo mập như vậy lại là thiên thần của Mito sao?

Chị Tooko ngồi trên giường, cúi đầu đưa lưng phía Tsutsumi.

- Này, em đợi lâu chưa.

Tsutsumi cũng ngồi xuống ở một góc giường và nhìn chị Tooko với ánh mắt bí ối.

- Em căng thẳng à? Chẳng lẽ đây là lần đầu của em hả?

Chị Tooko nhỏ giọng trả lời.

- ...Tôi nghe nói, làm thế này, có thể nhận được rất nhiều tiền.

- Đúng thế. Chỉ cần em khiến tôi vui vẻ, tôi sẽ cho em thật nhiều tiền, cũng sẽ mua cho em bất cứ thứ gì.

Bờ vai của chị Tooko khẽ run lên.

- Thật chứ? Bất cứ thứ gì?

- Ừ. Em muốn gì nào?

Giây tiếp theo, chị Tooko lao cả người về phía Tsutsumi, hai mắt lấp lánh đầy sao, chị ấy nói liền thoảng.

- Tôi muốn một hơi ăn hết toàn tập văn học của Mori Ougai bản in đợt một! Còn có Natsume Souseki, Tanizaki Junichirou, Murou Saisei, ôi đúng rồi, *Sánh vai* của Higuchi Ichiyou bản in đợt một cũng không thể bỏ qua được! Còn cả tuyển tập tác phẩm Chekhov bây giờ đã không còn tái bản, à, ước mơ của tôi là thu thập hết các số cũ trong sêri *Lịch sử Harlequin* do nhà xuất bản Harlequin ấn hành và đem chất thành một núi cao trong phòng!

Tôi cứ hi vọng nếu một ngày mình trúng số thì nhất định phải khiến nó thành hiện thực!

Cảnh tượng đó chắc hẳn sẽ như được đắm mình trong biển thạch trái cây với hương sâm panh hảo hạng, cùng những chiếc bánh su kem nồng nàn hương rượu rum và bánh sôcôla với lớp phủ đặc quánh!

Trong cơn hưng phấn chị Tooko đem Tsutsumi đè ra giường, cho dù vậy, chứng kiến chị ấy thao thao bất tuyệt, Tsutsumi chỉ biết trợn mắt há hốc mồm.

Cảm thấy đầu đau nhói từng cơn, tôi vội lao ra lấy điện thoại hướng về phía Tsutsumi và chụp hình.

- Cậu làm gì thế?

Tôi đưa màn hình điện thoại cho Tsutsumi, người vừa chật vật thoát khỏi chị Tooko và nói một cách bình thản.

- Tsutsumi Kengo. Nếu ông không muốn tấm hình này xuất hiện trên bàn làm việc của các giáo viên cũng như hiệu trưởng Học viện âm nhạc Shirafuji, cũng là bố vợ của ông, thì hãy thành thật nói cho chúng tôi biết về cô gái tên Trà Hoa mà ông thường xuyên gọi tới đây.

- Tr-Trà Hoa...!

Tsutsumi trông như đang hứng chịu một cú sốc nặng nề, mặt ông ta tái xanh, miệng không nói nên lời.

Về sau, Tsutsumi vừa run rẩy vừa nói ra những điều dưới đây.

Ngay sau khi Mito Yuuka mất tích, có người đã dùng cái tên Trà Hoa gửi tới cho ông ta một phong thư màu đỏ, bên trong để thư mời của buổi công diễn.

Trên tấm thư mời đó còn có một hàng chữ được đánh máy nói rằng hiện tại Mito Yuuka đang tiếp nhận huấn luyện ở một chỗ nọ và bạn ấy chắc chắn sẽ xuất hiện ở buổi công diễn tới, vì thế ông ta không được gạch tên Yuuka khỏi danh sách. Nếu như ông ta dám làm thế ông ta sẽ đánh mất địa vị hiện tại.

- Yuuka là người mới, bề ngoài lại trưởng thành cho nên tôi vẫn rất vừa ý cô ta. Ai ngờ đột nhiên cô ta lại đe dọa nếu tôi không để cô ta vào vai nữ chính trong buổi công diễn sắp tới thì cô ta sẽ vạch trần chuyện của chúng tôi cho mọi người.

Lúc đó Yuuka cầm một con dao bếp dí vào má tôi và nói, *"Hay để tôi cắt cổ tay tự sát ngay tại đây cho ông xem nhé. Chắc sẽ có một vụ bê bối lớn lắm đây"*,

ánh mắt và giọng điệu của cô ta hoàn toàn không giống đang đùa. Thế nhưng ngay sau đó cô ta lại gào khóc, gào gừ như một con thú, mắt trống rỗng nhìn đăm đăm lên trời, tóm lại là trạng thái của cô ta lúc đó cực kì điên loạn.

May mà cuối cùng cô ta cũng biến mất, nhưng lúc tôi vừa thở phào nhẹ nhõm thì cô ta lại gửi tin nhắn và thư tới. Khốn kiếp! Cô ta là ác ma mang mặt nạ thiên thần! Tôi chỉ là người bị hại!

Chúng tôi bối rối nhìn Tsutsumi nguyên rủa Yuuka.

Trà Hoa chính là Mito Yuuka.

Không chỉ như vậy, Mito còn vì vai nữ chính trong buổi công diễn mà đe dọa Tsutsumi. Hơn nữa, hiện tại bạn ấy vẫn đang ở trong bóng tối thao túng ông ta.

Không khí lạnh như băng, tôi và chị Tooko bước đi trên con đường đêm vừa lạnh vừa tối, không ai trong chúng tôi lên tiếng cả. Chị Tooko đã thả váy xuống độ dài như cũ, tuy nhiên chúng tôi lại không thể xóa đi những điều vừa nghe được..

Cảm xúc cay đắng tràn ngập bên trong lòng ngực tôi. Mito Yuuka mà tôi nghe từ Tsutsumi khác xa hình ảnh người bạn thân nhất mà Kotobuki đã kể với tôi.

Thân phận thực sự của bóng ma chính là Christine, làm sao tôi có thể nói cho Kotobuki biết chuyện như vậy chứ.

Rốt cuộc thì Mito đang định làm gì vậy.

Tôi hoàn toàn nhìn không thấu tâm tư của Christine.

Trước sân khấu hào nhoáng được dựng lên, Christine nói với Raoul.

“Nhìn đi, Raoul! Bức tường này, khu rừng này hàng rào từ những lùm cây này, những khung tranh đầy màu sắc này. Tất cả chúng đều ẩn chứa tình yêu tối thượng. Bởi vì nơi đây được tạo ra bởi những con người có cảm hứng thơ văn siêu việt, những bức tranh kia chính là tác phẩm của họ.”

“Tình yêu của chúng ta rất hợp với nơi này phải không Raoul. Bởi vì tình yêu của chúng ta cũng do người khác tạo ra. Ôi, nó không hơn gì một ảo mộng vô thường!”

Nghe được những lời thơ ngây này, lòng Raoul đau nhói... và cả tôi cũng vậy.

Có lẽ tình yêu, hi vọng, ước mơ mà tôi từng tin tưởng cũng không hơn gì một ảo mộng.

Có lẽ ngay lúc này, Kotobuki vẫn đang tìm kiếm tung tích người bạn thân của mình chẳng? Kotobuki vẫn đang cầu nguyện Mito sẽ trở về bình yên và hai người sẽ có thể quay lại cuộc sống bình thường hàng ngày như chưa từng có chuyện gì xảy ra chẳng?

Không khí cắt từng nhát vào da tôi, ở bên cạnh, chị Tooko thỉnh thoảng lại nhìn sang với ánh mắt lo lắng.

Trước khi chia tay, chị Tooko đột nhiên nói.

- Konoha này, em đã đọc hết *Bóng ma trong nhà hát* chưa?

- Chưa ạ.

Tôi yếu ớt trả lời.

- Vậy sao... Nếu có thể, chị hi vọng em có thể đọc hết nó. Có lẽ nội dung câu chuyện sẽ chồng lên chuyện của Mito và khiến em cảm thấy đọc nó thật khó khăn... Nhưng mà, chị nghĩ đoạn cuối của câu chuyện đó có chứa đựng chân tướng của mọi việc.

Khẽ nói như vậy xong, chị ấy lại nhìn tôi với vẻ lo lắng.

Tôi cảm thấy mình thật vô dụng làm sao khi khiến chị ấy có nét mặt như vậy, ngực tôi đau như bị xát muối.

- ...Chị Tooko.

- Ừm?

- Chị... nhớ học bài cho tốt nhé.

Nhìn tôi giả vờ kiên cường như không bị tổn thương chút nào và nói như vậy, chị Tooko cũng khẽ nở nụ cười.

Bằng vẻ mặt sa sút tinh thần, tôi dõi theo bóng dáng của chị Tooko biến mất vào khu dân cư, mái tóc xõa ra của chị ấy đung đưa chập chờn trong không khí.

Còn lại một mình, tôi bỗng cảm thấy thật mệt mỏi, tưởng như mình vừa già đi hàng chục tuổi, tôi tiếp tục bước đi, cố không suy nghĩ tới điều gì cả.

Sau đó, không biết bao lâu đã trôi qua.

Đột nhiên điện thoại di động trong túi áo khoác của tôi rung lên.

Tôi lấy ra xem thì thấy đó là một số điện thoại đã bị ẩn đi.

Tôi sững người lại khi nhớ tới tin nhắn nhận được dạo trước. Tôi nhấn nút nghe và áp điện thoại vào tai.

“Inoue phải không?”

Một giọng nữ hoàn toàn xa lạ gọi tên tôi.

Giọng nói đó rất xinh đẹp, rất dễ nghe.

Ai vậy nhỉ? Có vẻ như người này biết tôi?

“Đây là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện với nhau nhỉ. Tôi là Mito Yuuka.”

Một cơn gió lạnh vụt qua mặt tôi.

Mito Yuuka!

Trái tim tôi đập liên hồi đến phát đau, đầu tôi nóng lên. Tôi liều mình tự nói với bản thân phải bình tĩnh trở lại, nắm chặt điện thoại bằng bàn tay thấm đẫm mồ hôi, tôi thận trọng hỏi.

- Là Mito bạn của Kotobuki sao?

“Đúng thế.”

- Sao cậu lại biết tôi?

“Về Inoue thì tôi cũng biết đại khái, bởi vì Nanase lúc nào cũng nói chuyện về cậu. Cho dù là điện thoại hay tin nhắn thì Nanase cũng nhắc tới cậu, từ rất lâu về trước đã như vậy rồi.”

Giọng nói dịu dàng bình thản của bạn ấy không giống đang nói đùa. Chính vì vậy, những lời đó lại càng khiến tôi hoang mang hơn.

- Vậy số điện thoại thì sao? Sao cậu lại biết được số của tôi?

“Đây là bí mật. Dù sao chỉ cần tôi muốn thì gần như chẳng có gì là không đạt được cả. Chỉ trừ có lòng người mà thôi.”

- Nghe thật đáng sợ.

“Xin lỗi.”

Bạn Mito nói xin lỗi một cách thoải mái, nghe giọng điệu thì bạn ấy rất bình

thần, không hề giống một người đang mất tích gì cả. Lúc này, trong tai tôi lại vang lên giọng nói của Tsutsumi, *"Yuuka là ác ma!"*.

- Cậu cũng chính là người gửi tin nhắn *"Hắn là Lucifer"* hôm trước phải không?

"Đúng thế."

- Tại sao cậu lại làm vậy? Hắn là ai?

"Hắn là người đang ở bên cạnh cậu. Thiên thần sa ngã vì tội ác 'ngạo mạn' mà rơi xuống địa ngục và trở thành quỷ sa tăng. Cậu không được tới gần hắn."

- Tôi không hiểu ý cậu.

"Có nghĩa cậu đừng làm chuyện dư thừa."

Giọng nói của bạn ấy đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

"Hôm nay cậu đã đi gặp Tsutsumi phải không? Như vậy sẽ khiến tôi rất khó xử đấy."

Tôi nổi hết cả da gà. Bạn ấy biết việc chúng tôi tới khách sạn gặp Tsutsumi sao? Chẳng lẽ bạn ấy đã tận mắt nhìn thấy sao? Là ở đâu? Hay chính Tsutsumi đã thông báo cho bạn ấy?

Tôi cố gắng vênh tai lên và lắng nghe âm thanh xung quanh chỗ bạn ấy đang đứng.

Tiếng động cơ xe hơi.

Tiếng còi văng vẳng.

Giai điệu Jingle Bell...

"Xin cậu đừng cản trở chuyện của tôi, cũng đừng khiến Nanase bị cuốn vào."

- Chỉ cần cậu trở về, cả tôi và Kotobuki cũng sẽ không phải đi tìm cậu nữa. Hiện tại cậu đang ở đâu vậy?

"Tôi đang ở bên trong cây thông Nôen. Đó là nhà của tôi."

Bài Jingle Bell bắt đầu tiến vào phần cao trào. Tiếng ca cất lên vui vẻ rộn ràng, ca tụng lễ Giáng Sinh.

- Tôi đã thấy tư liệu của cậu trên trang web đó.

“Tôi chỉ viết đại vậy thôi.”

- Cả việc tác giả yêu thích là Inoue MIU cũng vậy?

“Đó là sự thật.”

- Nhưng Kotobuki nói cậu chưa bao giờ nhận mình hâm mộ Inoue MIU cả.

“Bởi vì Nanase không hiểu tại sao lại có vẻ không thích Inoue MIU. Nhưng tôi thì thích. Tôi... đã đọc sách của Inoue MIU rất nhiều, rất nhiều lần, đến mức thuộc nằm lòng... Tuy nhiên chuyện đó không quan trọng ở đây.”

Bạn Mito lạnh lùng nói.

- Kotobuki rất lo cho cậu. Cậu ấy vẫn đang chờ cậu quay về. Không phải cậu đã hẹn với Kotobuki rồi sao? Không phải cậu đã để dành lễ Giáng Sinh năm nay cho Kotobuki sao?

Giọng nói trong vắt như nước của Mito hơi lẫn vào một chút bi thương.

“... Đúng thế. Tôi đã hẹn cùng Nanase... cùng anh ấy... Đêm Noel là cho anh, còn Giáng Sinh là cho Nanase.”

Thế nên không chỉ Nanase đang đợi cậu, chắc bạn bạn trai cậu cũng đang chờ cậu trở về.

“Không được.”

Giọng nói của bạn ấy đột nhiên trở nên dữ tợn và có cảm xúc nhất trong suốt cuộc nói chuyện của chúng tôi từ nãy tới giờ. Tiếng xả ống khí của xe hơi át đi bài hát Giáng Sinh.

“Christine sẽ ở cùng thiên thần. Cho nên sẽ không gặp Raoul nữa. Christine đã tháo chiếc nhẫn ra rồi.”

Tôi không biết những lời đó của bạn ấy có ý nghĩa gì, nhưng tôi vẫn cố thuyết phục bạn ấy quay lại.

- Thân phận thật sự của thiên thần không phải là bóng ma sao! Cậu không nên ở cùng một kẻ như vậy!

Trả lời tôi là một âm thanh lạnh lẽo như băng xuyên thấu lồng ngực.

“Cậu cũng giống như Raoul. Sợ hãi, bài trừ tất cả những gì cậu không hiểu. Một kẻ ngu ngốc như Raoul rốt cuộc có thể làm được gì chứ? Đến cuối cùng

Christine cũng chết khi đang lắng nghe thánh ca. “

- Từ nãy tới giờ cậu đang cố nói cái gì vậy?

“Tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa. Dù sao thì xin cậu cũng đừng lồi Nanase vào chuyện này. Inoue, cậu chỉ cần chú tâm vào mỗi Nanase là được. “

- Khoan đã! Đừng cúp máy!

Tiếng cúp máy vang lên, tôi không còn nghe thấy âm thanh nào nữa. Nhiệt độ nhanh chóng rời khỏi cơ thể tôi, vừa run rẩy vì cơn lạnh đang chạy dọc từ lòng bàn chân lên trên, tôi hồi tưởng lại những gì Mito vừa nói trong đầu.

Christine đã chết khi đang lắng nghe thánh ca.

Không phải Mito là Christine sao? Chết khi đang lắng nghe thánh ca rốt cuộc là chuyện gì chứ!?

Hết rồi! Raoul đã không đến kịp.

Tôi đã rơi vào tay thiên thần! Tôi khẳng khẳng nắm chặt chiếc nhẫn không thả, vì vậy thiên thần bùng lên ngọn lửa giận tựa như bóng tối, dùng cưa chặt đứt tay trái, dùng dao găm cắt từng ngón tay đang nắm chặt của tôi.

Dòng máu ấm áp tuôn ra như nước từ cổ tay và thấm đẫm mặt đất, mùi hương tanh nồng đáng ghét phảng phất trong không khí. Và rồi, thiên thần nhặt chiếc nhẫn nhuộm đẫm máu tươi lên và thả lưỡi ra lạnh lùng liếm hết máu dính trên đó.

Đó là nghi thức gắn chặt tôi với thiên thần.

Tôi đã không thể trở lại bên anh, không thể trở lại bên Nanase nữa rồi. Tôi đã bị kéo vào màn đêm sâu thẳm này, bị giam cầm trong đó. Tôi đã trở thành một bóng ma không thể lộ mặt, không thể bước đi dưới ánh mặt trời nữa rồi.

Thiên thần đã hủy diệt tôi! Dùng âm thanh trong vắt hấp dẫn tôi, nói với tôi những lời ngon ngọt, vuốt ve tóc tôi, khiến tôi trở nên lơ là, khiến tôi tin tưởng vào hắn, tôi đã bị lừa! Hắn biến tôi thành đồng loại, tái tạo cơ thể, giọng ca, tâm lòng tôi thành của một con quái vật đáng sợ hơn bản!

Hắn là bóng ma xấu xí đeo mặt nạ!

Tại sao tôi lại tin tưởng một con quái vật đáng sợ mang trên mình bao nhiêu

ô danh như vậy chứ? Là vì hằng đêm hắc đều tới gặp tôi và dùng tiếng ca của hắc khiến lòng tôi dịu lại sao?

Đó là một cái bẫy ti tiện!

Bóng ma chặt đứt cổ tay của tôi, cướp đi chiếc nhẫn là minh chứng cho tình yêu giữa tôi và anh. Và cũng chia tách tôi với cuộc sống bình thường mỗi ngày.

Nếu như chưa từng gặp gỡ bóng ma, có lẽ tôi sẽ vẫn có thể quay về nơi chốn yên bình có anh và Nanase.

Có lẽ tôi sẽ vẫn có thể làm lại mọi thứ và sống như một cô gái bình thường.

Để đạt được vinh quang đối trá kia, tôi đổi lấy sự hủy diệt đáng sợ, chiếc mặt nạ lạnh lẽo và tòa thành bóng tối âm u như một lăng mộ mà bóng ma tạo ra.

Christine đã chết!

Christine đã chết!

Christine đã chết!

Bài thánh ca cuối cùng hòa vào bóng tối một cách vô nghĩa. Tôi lắng nghe tìm mình ngừng đập trong tuyệt vọng.

Còn lại ở đây chỉ là một bóng ma quỳ gối bi thảm trên bãi cỏ, mở to đôi mắt sáng lập lờ và thề báo thù những con người sống trong thế giới ban ngày.

Nếu như Nanase biết được chuyện xảy ra ở đây, không biết cậu ấy sẽ đau lòng đến đâu, bị tổn thương đến đâu. Tôi nhìn vào điện thoại, Nanase lại gửi tin nhắn tới. Cậu ấy cũng để lại lời nhắn. Chắc hẳn cậu ấy đang chờ tôi trả lời, đang lo lắng cho tôi.

Tôi phải nhắn tin trả lời Nanase. Chỉ có duy nhất Nanase là tôi muốn bảo vệ. Tôi phải khiến Nanase nở nụ cười.

Nhưng tôi phải làm sao bây giờ!? Xương cốt của Christine đã nằm trong lòng đất, tôi bây giờ chỉ còn là một bóng ma dơ bẩn...

Hai tuần tiếp theo, vào giờ giải lao giữa tiết, tôi tới phòng giáo viên và được hay tin thầy Mariya đã xin nghỉ việc.

- Tại sao! Học kì hai vẫn chưa kết thúc mà! Đã có chuyện gì xảy ra ạ?

Tôi kinh ngạc hỏi lại như vậy.

Giáo viên nói cho tôi biết chuyện này nhíu mày đáp: “Cô cũng không rõ lắm, nhưng mà nghe nói trong nhà thầy ấy có chuyện không may xảy ra thì phải”, sau đó cô ấy còn dặn tôi đừng nói chuyện này cho các học sinh khác biết.

Cảm xúc bất an như một khối chì đè nặng lên ngực tôi.

Chủ nhật vừa rồi, trong khi đang suy nghĩ nội dung câu chuyện trong điện thoại với Mito, tôi chợt nhớ tới việc thầy Mariya từng nói có một nhạc sĩ đã cắt cổ tay tự sát khi đang nghe thánh ca.

Tự hỏi không biết chuyện này có liên quan gì tới việc Christine đã chết khi đang nghe thánh ca hay không, tôi đã tính đi gặp thầy ấy để hỏi tường tận, nhưng chưa kịp làm gì thì thầy Mariya đã nghỉ việc rồi!

Không từ bỏ, giờ nghỉ trưa tôi thử đi tới lớp của chị Maki xem thử. Tuy nhiên tôi cũng lại được thông báo rằng sáng nay chị Maki không đi học.

Làm sao bây giờ...

Không còn mục tiêu nào, tôi đành bước về phía phòng dụng cụ âm nhạc. Nơi này là chỗ duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra có liên hệ với thầy Mariya.

Không chỉ Mito, bây giờ đến thầy Mariya cũng biến mất. Trong cuộc nói chuyện cuối cùng, thầy ấy còn khẽ cười tay nâng một cốc trà sữa Ấn Độ để nguội và nói với tôi.

“Inoue, em biết không? Trở thành một người theo đuổi nghệ thuật thành công chỉ là một giấc mộng. Thay vì thứ hão huyền đó, thầy thà lựa chọn một cốc trà sữa như thế này.”

Tôi thật sự không tin được một người yêu quý cuộc sống bình thường hơn hết thảy như thầy Mariya lại có thể dễ dàng từ bỏ mọi thứ như vậy. Chính thầy ấy đã nói với tôi vì để có thể sống thoải mái theo ý thích mà thầy ấy đã lựa chọn nơi này, vậy mà...

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi tôi và Kotobuki cùng làm việc với thầy Mariya, thầy ấy đã cho tôi biết nhiều điều quan trọng.

Khi tôi nói đợi chuyện này giải quyết xong tôi sẽ lại tới giúp, thầy Mariya đã cười và nói với tôi rằng thầy ấy sẽ chờ. Vậy mà bây giờ thầy ấy lại đột nhiên biến

mắt mà không nói với tôi một tiếng nào. Tôi thật sự rất sốc, ngực tôi như bị đào thêm một cái hố lớn.

Lúc tôi đứng trước cửa phòng dụng cụ âm nhạc và định đưa tay vặn nắm đấm cửa, động tác của tôi bỗng nhiên dừng lại, tôi vênh tai lên lắng nghe.

Từ bên trong truyền tới một âm thanh rất nhỏ.

Khẽ đưa mắt nhìn qua khe cửa, tôi thấy một cô gái mặc đồng phục đang ngồi bệt trên sàn khóc thút thít.

Tiếp đó, tôi thấy trước mặt cô gái có một tờ giấy màu hồng đã bị xé nát thành từng mảnh, tôi kinh ngạc mở toang cửa ra.

Cô gái ngược lên nhìn tôi với bờ vai run rẩy, hai mắt đầm lệ, thân hình nhỏ nhắn và khuôn mặt còn khá non nớt.

Dường như tôi đã nhìn thấy cô bé này ở đâu đó.

Đúng rồi! Cô bé chính là người đã hôn môi với thầy Mariya trong căn phòng này!

- Em cũng nghe chuyện thầy Mariya nghỉ việc ở trường rồi hả?

Nghe tôi hỏi như vậy, cô bé khẽ gật đầu rồi lại tiếp tục khóc nức nở.

Tôi đi tới trước mặt cô bé, vừa dỗ dành đừng khóc nữa vừa chờ cô bé bình tĩnh lại.

Cô bé nói tên mình là Sugino, hiện đang là học sinh lớp 10. Cô bé cũng không phải đang hẹn hò với thầy Mariya, tình cảm của cô bé chỉ là đơn phương.

Tôi vừa lắng nghe câu chuyện của cô bé vừa đưa mắt nhìn những mẩu giấy tản mát xung quanh. Đúng như tôi nghĩ, nó chính là một phong thư.

“Có người đã dùng cái tên Trà Hoa gửi tới cho tôi một phong thư màu đỏ bên trong để thư mời của buổi công diễn...”

Tôi rùng mình nhớ lại lời nói của Tsutsumi.

- Lá thư này là em xé hả? Tại sao vậy?

- Híc... bởi vì từ khi lá thư này được gửi tới, thầy Mari bỗng dưng trở nên rất lạ... Thầy ấy đột nhiên bắt đầu sửa sang tư liệu, khi em nói để em giúp cho thì thầy ấy lại nói không được... Thầy Mari vẫn luôn xem em là con nít, thầy ấy chưa

bao giờ thật tâm coi em là bạn gái nhưng đột nhiên lại mời em tới khách sạn...
Tới đó rồi thầy ấy lại chẳng làm gì em cả mà cứ thế đi về...

Cô bé còn nói sau khi vào khách sạn, trông thầy Mariya rất kì lạ. Thầy ấy không ngừng đi vòng quanh trong phòng như thể đang tìm kiếm thứ gì đó, đợi đến khi Sugino tắm xong và bước ra thì thấy thầy Mariya đang đứng nhìn đăm đăm vào cái bàn đặt cạnh giường và lăm bắm gì đó, cũng theo lời cô bé thì chưa khi nào thầy Mariya lại có vẻ mặt đáng sợ như vậy.

- Thầy ấy đã nói gì?

- E-Em không nghe rõ lắm... Nhưng mà hình như có cái gì như là “Không kịp rồi” với lại “Bị thiên thần cướp đi”...

Thiên thần!

- Sau đó thầy ấy đột nhiên chạy ra khỏi phòng.

Cảnh hôn mê mà tôi chứng kiến ở đây ngày hôm đó chính là vào hôm sau của sự kiện vừa được kể. Có lẽ đó là cách thầy Mariya xin lỗi Sugino đang tức giận vì đã bỏ lại cô bé một mình ở khách sạn.

Hành vi của thầy Mariya mà tôi nghe kể từ Sugino cực kì không tự nhiên. Ngoài ra, thầy ấy còn nhắc tới thiên thần...

- Sau khi nhìn thấy phong thư đó, thầy Mari trông rất khổ sở, việc này khiến em tò mò về nội dung bên trong... và đã lén lấy nó ra từ trong hộc bàn của thầy ấy. Nhưng bên trong lại chỉ bỏ một tấm vé đi xem nhạc kịch mà không có lá thư nào cả.

Cô bé còn thú nhận với tôi sau đó cô bé đã định tìm cơ hội để trả lại phong thư nhưng mãi mà vẫn không có.

- Em có nhìn thấy tên người gửi là gì không?

- Có... Trên đó viết “Trà Hoa” thì phải.

Tôi sững người.

Y hệt phong thư được gửi tới cho Tsutsumi. Chuyện này là sao!

Thầy Mariya biết Trà Hoa sao!? Thầy ấy có liên quan tới việc Mito mất tích sao!?

Cảm giác bất an trào dâng khiến chân tôi nhũn ra, hơi thở của tôi bắt đầu trở nên khó khăn. Không phải thầy Mariya đã nói thầy ấy và Mito cũng không quá quen biết sao...

Đợi đến lúc tôi xoay sở khiến Sugino bình tĩnh trở lại và quay về lớp thì giờ nghỉ trưa cũng sắp kết thúc.

Khi tôi vừa định bước vào phòng học, tôi suýt nữa va vào Kotobuki.

Cả hai chúng tôi đều kinh ngạc lùi lại một bước.

- ...X-Xin lỗi!

- K-Không có gì.

Kotobuki mím chặt môi và nhìn tôi với ánh mắt yếu đuối. Trông cô nàng như muốn nói với tôi chuyện gì đó.

Tôi cũng nhìn lại Kotobuki, vừa do dự có nên nói cho cô nàng về cuộc điện thoại của Mito và chuyện của thầy Mariya hay không.

Đúng lúc này, trong túi của Kotobuki vang lên nhạc chuông báo có tin nhắn.

- !

Kotobuki tái xanh mặt, lấy điện thoại ra nhìn vào đó rồi quay lưng lại và chạy vào trong lớp.

Ai nhắn tin cho cậu vậy? Nội dung trong đó là gì?

Tôi rất muốn đuổi theo và hỏi cô nàng như vậy. Tuy nhiên, đúng lúc này giáo viên bước vào lớp, vì thế tôi đành quay lại chỗ ngồi của mình.

Kotobuki vẫn đang trừng mắt nhìn vào chiếc điện thoại giấu dưới bàn.

Tan học, Kotobuki đi về cùng Mori và đám con gái. Tôi nghe được hình như họ định rủ nhau đi ăn bánh kếp thì phải. Có lẽ vì thấy Kotobuki tinh thần không được tốt nên Mori mới làm vậy.

Akutagawa đi tham gia câu lạc bộ, còn lại tôi mang theo tâm trạng phiền muộn bước ra khỏi lớp học.

Tôi có cảm giác dường như cuộc sống bình thường xung quanh chúng tôi đang dần tan vỡ, ngực tôi thắt lại, nhưng tôi lại không biết mình nên làm gì.

Tại sao thầy Mariya lại đưa Sugino tới khách sạn? Thầy ấy làm thế với mục

đích gì?

Manh mỗi duy nhất bây giờ là Omi. Omi có vẻ rất ghét thầy Mariya, cậu ta cũng từng cảnh cáo tôi đừng tới gần thầy ấy. Chắc cậu ta sẽ biết được điều gì đó về thầy Mariya mà chúng tôi không biết. Có lẽ ngay cả chuyện về thiên thần, về Mito nữa...

Hiện tại tôi vẫn rất sợ phải nói chuyện với cậu ta, hơn nữa tôi cũng không chắc nếu tôi hỏi thì cậu ta có trả lời hay không, nhưng vào lúc này, đây là lựa chọn duy nhất còn lại dành cho tôi. Tóm lại là cứ thử đi tới thư viện, nếu cậu ta không có ở đó thì đi hỏi các thủ thư khác xem cậu ta học ở lớp nào...

Trên đường tới thư viện, tôi nhìn thấy một nam sinh đeo kính đang đứng cạnh cửa sổ, đôi chân tôi bất giác khựng lại.

Omi...

Ánh mắt lạnh như băng của cậu ta hướng về phía tôi, toàn thân tôi run lên, tôi có cảm giác như trái tim mình đang bị bóp chặt.

Omi nói nhỏ bằng giọng uy hiếp.

- Đừng lang thang nhiều quá. Anh sẽ bị thương đấy. Không chỉ anh, mà cả Kotobuki Nanase cũng vậy.

Đầu tôi nóng bừng khi vừa nghe thấy những lời này.

- Cậu định làm gì Kotobuki hả! Chẳng lẽ chính cậu là người đã gửi cho Kotobuki những tin nhắn kì lạ đó sao!?

Vừa nghe thấy vậy, cậu ta khẽ nở một nụ cười nhạt.

- Đúng vậy thì sao?

Có thứ gì đó như nổ tung trong đầu tôi, tôi nắm lấy cổ áo cậu ta.

Hành động mà bình thường chính tôi cũng không tin là mình có thể làm được này, có lẽ không chỉ là vì tôi nhớ tới khuôn mặt tái xanh của Kotobuki khi nhìn thấy những tin nhắn đó, mà còn để xua tan nỗi sợ hãi đang khiến cả cơ thể lẫn tinh thần của tôi run rẩy.

Vừa nắm lấy cổ áo đồng phục của cậu ta tôi vừa rống lên, “Cậu đã làm gì Kotobuki hả! Cậu biết được những gì!?”, nhưng Omi chỉ tặc lưỡi để bày tỏ sự

phản kháng của mình.

Đúng lúc này, từ trong cổ áo của cậu ta rút ra một dây chuyền màu bạc.

Ở đuôi chiếc dây chuyền treo một chiếc nhẫn bạc nhỏ nhắn, vừa nhìn thấy chiếc nhẫn đó, một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

“Christine đã tháo chiếc nhẫn ra rồi.”

Chiếc nhẫn đang lập lòe trước ngực cậu ta là loại nhẫn thời trang được bán ở bất kì đâu. Hơn nữa ngày nay việc một nam sinh cấp ba đeo trang sức cũng không còn là việc hiếm lạ.

Tuy nhiên, nếu như đó thật sự là...

Omi nắm chặt chiếc nhẫn vừa rơi ra và trừng mắt nhìn tôi, trong đáy mắt cậu ta lóe lên một tia sáng thâm trầm.

- Đừng sửa nữa. Đằng nào thì anh cũng có làm được gì chứ. Giống như tên Raoul ngu ngốc kia.

Thấy tôi kinh ngạc sửng người, cậu ta nói tiếp với giọng lạnh lùng tràn ngập căm hận.

- Đúng không, MIU?

Trái tim tôi như bị xuyên thủng, giờ khắc này, tôi có cảm giác dường như cảnh vật quen thuộc xung quanh bỗng vụn vẹo và trở nên nhão nhoẹt.

Cứ như bị ném vào một không gian khác do ai đó chi phối, nỗi sợ hãi và hoang mang đổ ập vào tôi như một cơn sóng dữ màu đen.

Tại sao cậu ta lại biết MIU!

Tại sao cậu ta lại biết Inoue MIU chính là tôi!

Không thể, cậu ta không thể biết. Nhưng vừa rồi, chính miệng cậu ta đã nói như vậy!

Tại sao cậu ta lại biết được cái tên Inoue MIU đáng nguyên rủa mà tôi đã một mực che giấu!

Tại sao cậu ta lại gọi tôi bằng cái tên đó!

Nam sinh đứng trước mặt tôi bỗng dưng biến thành một sinh vật bí ẩn đáng sợ, toàn thân tôi rét run, hai chân tôi run lẩy bẩy.

Omi tiếp tục nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng và nói với tôi, người đang run rẩy và hoang mang tột độ.

- MIU chưa từng cầm thứ gì nặng hơn một cây bút đúng không?

Tôi loạng choạng bước lùi lại, sau đó quay người bỏ chạy.

Đừng lang thang nhiều quá. Anh sẽ bị thương đấy.

Không chỉ anh, mà cả Kotobuki Nanase cũng vậy.

Nghe chưa, MIU.

Trong đầu tôi không ngừng vang vọng lời nói của cậu ta.

MIU, MIU, MIU, MIU, MIU...

Nhanh, nhanh hơn nữa, tôi phải nhanh chạy trốn tới nơi giọng nói đó không thể đuổi tới.

Nếu không, tôi sẽ bị thiên thần đã lộ ra răng nanh cắn xé!

Cho dù đã về tới nhà và tự giam mình vào trong phòng, tim tôi vẫn đập liên hồi.

Đầu óc tôi hỗn loạn, tôi không thể điều chỉnh dòng suy nghĩ của mình. Tại sao Omi lại nói với tôi điều đó? Tôi chưa từng nói với ai tôi là Inoue MIU, kể cả với các bạn hồi cấp hai. Những người duy nhất biết thân phận thực sự của Inoues MIU chỉ có gia đình tôi, người làm trong nhà xuất bản, cùng với Miu mà thôi.

Ngay cả bây giờ, tôi dường như vẫn đang nghe thấy giọng nói kia, tôi đeo tai nghe vào, bật nhạc lên, vặn âm lượng lên mức lớn nhất, sau đó nằm lăn ra giường, tay ôm đầu và nhắm mắt lại.

Cậu ta là ai. Còn chiếc nhẫn đó, nó là của Mito sao?

Mito đang ở chỗ cậu ta sao? Còn có thầy Mariya, và Kotobuki...

Tôi liếc mình bắt bản thân nghĩ tới những chuyện khác để không nhớ tới cái tên MIU nữa. Về vụ việc của Mito, về *Bóng ma trong nhà hát* mà tôi đọc tới qua. Tuy nhiên, suy nghĩ của tôi vẫn mãi xoay quanh một chỗ và tiếp tục tái diễn lại cùng một cảnh tượng.

Raoul và người Ba Tư bị truy đuổi một cách tàn khốc bởi bóng ma giờ đây đã vứt bỏ tấm mặt nạ thiên thần.

Bóng ma khoe khoang với Christine sức mạnh của hắn, bày tỏ sự ái mộ điên cuồng của hắn đối với nàng, và bắt nàng cũng phải yêu hắn.

... Tôi đã tạo ra một chiếc mặt nạ khiến khuôn mặt của tôi trở nên bình thường. Sẽ không còn ai ngoảnh lại chú ý tới tôi nữa. Em sẽ trở thành người vợ hạnh phúc nhất cõi đời này. Và chúng ta sẽ cùng nhau ca hát, chỉ hai chúng ta, cho đến khi bị cái chết chia lìa.

...Em đang khóc! Em đang sợ hãi tôi!

...Tôi thật sự không phải kẻ xấu! Chỉ cần em yêu tôi, em sẽ hiểu!

...Chỉ cần em yêu tôi, tôi-sẽ-có-thể-trở-thành-một-người-lương-thiện!

...Em không yêu tôi! Em không yêu tôi! Em không yêu tôi!

Khi biết được Christine sẽ không trao trái tim cho mình, bóng ma nổi cơn thịnh nộ và hướng sự giận dữ về phía tình địch Raoul. Christine cố gắng che chở cho Raoul, nhưng cuối cùng Raoul vẫn bị nhốt vào mê cung khổng lồ dưới lòng đất do bóng ma xây dựng, bị đùa giỡn, bị truy đuổi. Bóng ma quá mạnh, sự tồn tại của hắn quá áp đảo, Raoul hoàn toàn không thể phản kích được.

“Đằng nào thì anh cũng có làm được gì chứ. Giống như tên Raoul ngu ngốc kia.”

Giọng nói lạnh lùng đầy khinh miệt hòa lẫn với tiếng cười khúc khích của một cô gái tiến vào trong đầu tôi.

...Ta sẽ cứu em thoát khỏi ma pháp của hắn, Christine. Ta thề! Cho nên em đừng nghĩ về hắn nữa. Việc đó rất quan trọng.

Chỉ có thành ý và nhiệt tình là không đủ để đánh bại bóng ma.

Hơn nữa, Christine thật sự hi vọng được cứu sao? Nếu Christine lựa chọn trở thành nữ hoàng thống trị đế quốc dưới lòng đất cùng bóng ma, Raoul cũng sẽ không thể cứu được cô ấy.

Chẳng biết từ lúc nào, tôi đã trở thành Raoul.

Tiếng cười khúc khích truy đuổi tôi khi tôi chạy vòng quanh trong bóng tối dưới lòng đất.

Đừng tới đây. Tránh ra! Đừng để tôi nghe được âm thanh đó!

Phía trước hiện ra một ánh đèn yếu ớt. Tôi phải đi tới đó!

Tuy nhiên, khi tôi dốc hết sức lực đến được đó, tôi phát hiện bóng ma đeo mặt nạ trắng toát, toàn thân bao phủ trong tấm áo choàng đen kịt đang đứng đó chờ tôi.

Đột nhiên, tiếng cười im bật.

Tôi run rẩy, bóng tối yên tĩnh như bị đóng băng vây quanh lấy tôi, bóng ma từ từ tháo mặt nạ xuống.

Xuất hiện trước mắt tôi là một người con gái quen thuộc.

Miu!

Tiếng gào chói tai xé nát màn đêm.

Cậu là bóng ma sao!

Tôi gào lên như muốn xé rách cổ họng, nhưng Miu chỉ lấy tay chỉ về phía tôi và nói với ánh mắt lạnh lùng.

Không, bóng ma chính là cậu, Konoha.

Điện thoại di động để sát bên má tôi bỗng rung lên, đánh thức tôi dậy.

Toàn thân tôi ướt đầm mồ hôi. Tóc tai bết vào trán. Tôi mở điện thoại và nhấn nút nghe mà không xem người gọi tới là ai, một giọng nói lo lắng ập vào trong tai tôi.

“Inoue! Mình để lại lời nhắn cho bạn hai lần rồi đấy!”

- Mori hả...? Xin lỗi. Mình đang ngủ nên không biết. Có chuyện gì thế?

Mori nói nhanh.

“Nanase biến mất rồi. Mẹ cậu ấy gọi điện tới hỏi mình. Nghe bác ấy nói hình như cậu ấy đã lên rồi rời khỏi nhà, thử gọi điện thoại cũng không thấy cậu ấy bắt máy.”

Ôi, Chúa ơi, xin người đừng để Raoul tới!

Nếu Raoul tới, bóng ma sẽ giết chàng mất!

Làm ơn, xin đừng ra tay với Raoul. Đừng làm tổn thương chàng.

Raoul không giống với chúng ta. Chàng là người dịu dàng hồn nhiên, là người thích hợp với cuộc sống dưới ánh mặt trời ấm áp. Chàng thật đáng yêu,

lượng thiện, cho dù gặp chuyện buồn cũng cố giấu đi mà nở nụ cười... Chàng là người rất quan trọng với tôi, là người tôi yêu nhất, yêu đến lòng quặn thắt!

Tôi biết tôi và chàng sẽ không thể gắn kết với nhau, điều đó là không thể, giống như việc tạo ra một bông hồng xanh.

Hoa hồng xanh chỉ là hoa hồng trắng bị nhuộm màu lên mà thôi, nó chỉ là một bông hồng giả dối, người ta không thấy được sắc xanh thuần khiết của hoa hồng xanh chân chính từ nó.

Giống như mật ngữ loài hoa của hoa hồng xanh là “chuyện không thể xảy ra”, tình yêu của chúng tôi cũng hư ảo như vậy. Cho dù vậy, cho dù đó chỉ là một ảo tưởng, tôi vẫn yêu Raoul.

Xin chàng, đừng tới đây. Đừng tới đây, Raoul. Em không muốn nhìn thấy chàng rơi vào cái bẫy do bóng ma bày ra, em không muốn nhìn chàng bị đẩy vào bóng tối, bị vấy máu tươi.

Đừng tới, đừng tới đây, Raoul.

Đừng tới đây!!!

Tôi nhận được tin và lời nhắn của Nanase.

Nhạc chuông Giáng Sinh vang lên thật nhiều lần.

Nanase rất hoang mang, cậu ấy đang khóc. Cậu ấy nói muốn gặp tôi. Bảo tôi hãy trở về. Rằng cậu ấy không biết phải làm sao nữa, rằng cậu ấy sẽ làm bất kì điều gì, chỉ cần tôi trở về là được. Trở về, trở về, trở về.

Trên đời này, người tôi không muốn bị tổn thương nhất chính là Nanase. Tôi hi vọng cậu ấy có thể cười hạnh phúc. Tôi đã trở nên dơ bẩn, tình yêu của tôi đã trở nên dơ bẩn. Giác mơ của tôi, cái tên của tôi cũng đã trở nên dơ bẩn.

Tuy nhiên, chỉ cần nghĩ tới Nanase, tôi lại cảm thấy dường như lòng mình trở nên tinh khiết. Thế nên bây giờ tôi chỉ hi vọng Nanase có thể hạnh phúc.

Thế nhưng, cho dù Nanase đang khóc, tôi lại không thể dỗ dành cậu ấy được. Cho dù Nanase mà tôi yêu quý, cực kì yêu quý đang khóc, tôi lại không thể ôm lấy cậu ấy được. Tôi không thể chạm vào, không thể cất tiếng gọi cậu ấy. Cho dù cậu ấy đang khóc, đang sợ hãi, đang bị tổn thương, đang cô đơn như vậy.

...Lòng tôi đau như cắt.

Chương 5:

Đó là mối tình đầu của tôi

Tôi vừa thở hổn hển vừa chạy trên con đường đêm được chiếu rọi bởi ánh trăng sáng ngời.

Trong số lời nhắn để lại trong điện thoại của tôi, ngoài hai cái từ Mori, còn có một của Kotobuki.

Giọng nói của cô nàng yêu ót, như đang cầu cứu.

“Inoue... Bà nội của Yuuka gọi điện cho tôi. Bà đọc thư của tôi rồi... Bà nói cả nhà Yuuka hơn một tháng trước đã lái xe rơi xuống hồ... Ba mẹ và cả em trai cậu ấy... đều đã chết... Nghe nói người ta đã tìm thấy di thư và xác định đó là một vụ tự tử... Inoue... Inoue, tôi phải làm sao bây giờ... “

Tại sao xảy ra chuyện lớn như vậy mà lúc đó tôi lại không nghe máy chứ.

Vừa nghĩ tới tâm trạng của Kotobuki khi hay tin về gia đình Mito, tôi lại không thể tha thứ cho bản thân.

Mori còn nói Kotobuki không tới nhà bạn học nào cả.

Nêu vậy có lẽ chỉ còn lại chỗ đó.

Lúc tôi cuối cùng cũng đến được nhà cũ của Mito, khi ấy đã qua nửa đêm.

Đèn từ những nhà xung quanh gần như đã tắt hết, có lẽ vì vậy mà ngôi nhà duy nhất bị bỏ hoang này lại càng tỏa ra cảm giác đáng sợ hơn cả lần trước tôi tới đây.

Đi qua cổng chính đang đưa kéo kẹt, vừa chú ý dưới chân tôi vừa đi về phía cửa trước.

Đúng lúc này, tôi phát hiện một tia sáng mờ nhạt phát ra từ cửa sổ hướng ra vườn.

Tôi vòng sang bên đó và nhìn vào bên trong qua cửa kính vỡ nát, ở đó tôi thấy Kotobuki mặc áo choàng đang ngồi co người trong một góc phòng, mặt úp vào đầu gối.

Xung quanh cô nàng đặt ngôi sao, thiên thần, những ngọn nến hình cây thông được xếp như nến sinh nhật thấp sáng căn phòng u ám.

Tôi gõ nhẹ lên cửa sổ, cô không dọa cô nàng sợ.

- Kotobuki.

Kotobuki chậm rãi ngẩng đầu lên.

- Inoue...

Nhìn thấy cô nàng hai mắt rung rung, lông mày nhú lại, tôi mới cảm thấy có chút an tâm.

- Tốt quá, té ra cậu ở đây. Làm thế nào mà cậu vào được thế?

- ...Tôi thò tay qua cửa sổ... rồi mở khóa...

- Ra thế. Mà Kotobuki, cậu tự dưng biến mất như vậy làm mẹ cậu lo lắng lắm đấy, cả Mori nữa.

Kotobuki rũ mắt xuống một cách yếu đuối, nhưng cô nàng vẫn ôm chặt đầu gối và không có ý định đứng dậy. Có lẽ cô nàng vẫn chưa điều chỉnh được tâm trạng của mình. Tôi hoàn toàn hiểu được, dù sao thì cô nàng cũng vừa biết một tin động trời như vậy...

Vẫn mang theo giày, tôi mở cửa sổ ra rồi trèo vào bên trong. Kotobuki nơm nớp lo sợ ngược mắt lên nhìn tôi.

- Tôi ngồi bên cạnh cậu được không?

Không chờ cô nàng trả lời, tôi đã đặt mông ngồi xuống sàn nhà đầy bụi bặm.

Kotobuki lại cúi đầu xuống đem mặt vùi vào đầu gối và co người lại.

Căn phòng trống trải không một dụng cụ gia đình có mùi của tro bụi và nấm mốc, trông nó thật lạnh lẽo.

Ánh nến nhỏ màu cam lay động xung quanh chúng tôi.

- Những ngọn nến này ở đâu ra thế?

- ...Tôi định đưa chúng... cho Yuuka vào lễ Giáng Sinh... thế nên tôi đã thu thập từng cây một... Bởi vì Yuuka từng nói cậu ấy rất thích cây thông Nôen và bóng đèn lấp lánh...

Giọng nói yếu ớt của cô nàng thắt chặt lấy lồng ngực tôi.

Đêm Nôen là cho bạn trai, lễ Giáng Sinh là cho Nanase, lời hứa này có lẽ đã không còn thực hiện được nữa...

- Yuuka... thường xuyên nói... nếu như cậu ấy được sống trong cây thông Nôen tỏa sáng lấp lánh xinh đẹp thì tốt biết mấy... Như vậy mỗi ngày cậu ấy đều sẽ cảm thấy như đang sống trong ngày lễ...

Giọng Kotobuki nghẹn ngào, cô nàng lại đem mặt vùi vào giữa hai đầu gối.

Tôi càng cảm thấy khổ sở hơn.

Tôi nhớ lại cuộc điện thoại hôm qua, khi tôi hỏi Mito bây giờ bạn ấy đang ở đâu, Mito đã trả lời với giọng nói như đang hát rằng, *"Tôi đang ở trong cây thông Nôen. Nơi đó là nhà của tôi"*.

Lập lòe tỏa sáng, một thế giới không thực tựa giấc mơ.

Mito ao ước một nơi mộng ảo như vậy sao?

Bạn ấy muốn đi đến nơi đó sao?

Bờ vai của Kotobuki lại lay động, cô nàng vừa khóc sụt sùi vừa nói.

- Cả nhà Yuuka... vậy mà lại chết hết rồi... Chắc Yuuka đã biết chuyện này... cậu ấy đã không còn nơi để trở về nữa rồi... Yuuka thật đáng thương... Việc cậu ấy mất tích có lẽ cũng là vì bây giờ cậu ấy chỉ còn lại lẻ loi một mình...

Tôi cắn răng đau đớn nghĩ thầm trong lòng có lẽ thật sự là như vậy.

Mito, người theo đuổi giấc mộng trở thành một ca sĩ nhạc kịch chuyên nghiệp đã phải thực hiện những cuộc hẹn hò phi pháp để kiếm thu nhập trang trải học phí. Bề ngoài mặc dù bạn ấy cố tỏ ra vui vẻ yêu đời, nhưng khi biết tin cả nhà đã mất, có lẽ cuộc sống hàng ngày của bạn ấy đã hoàn toàn tan vỡ.

Mất đi nơi chốn trở về, có lẽ Mito đã cho rằng bây giờ bạn ấy chỉ còn lại vương quốc ảo ảnh do bóng ma tạo ra, bạn ấy chỉ còn có thể sống ở đó.

Vì vậy bạn ấy mới không tiếc hết thảy đe dọa Tsutsumi để được nhận vai nữ chính trong buổi công diễn sắp tới.

Có lẽ bây giờ chỉ còn lại giấc mơ trở thành một ca sĩ nhạc kịch thành công là chỗ dựa cho bạn Mito.

Tsutsumi cũng từng nói lúc đó Mito đột nhiên gào khóc và nhìn đắm đắm lên

trời với ánh mắt trống rỗng, trạng thái của bạn ấy lúc đó rất tệ... Chắc hẳn đó là vì bạn ấy đã phải chịu quá nhiều đau khổ, trái tim bạn ấy đã không còn giữ được thăng bằng nữa.

Kotobuki vẫn úp mặt vào gối và tiếp tục nói.

- ...Không biết bây giờ Yuuka ở đâu nữa... Không biết cậu ấy đang nghĩ gì...

Chúng kiến Kotobuki không thể tỏ ra mạnh mẽ mà chỉ biết cuộn tròn cơ thể nhỏ nhắn và khóc nức nở, lòng tôi bỗng trào dâng một niềm xót thương vô hạn, tôi muốn an ủi cô nàng điều gì đó, nhưng lại không biết nên an ủi thế nào, cổ họng tôi nghẹn lại, lồng ngực đau đớn.

- Yuuka rất xinh... rất yêu đời, cậu ấy vẫn luôn nỗ lực hết mình để biến giấc mơ thành hiện thực, tôi vẫn luôn rất tự hào về cậu ấy. Tôi đã rất háo hức nghĩ rằng một ngày nào đó chắc chắn Yuuka sẽ trở thành một ca sĩ nhạc kịch nổi tiếng. N-Nhưng mà...

Giọng Kotobuki run rẩy, cô nàng nói như đang tự trách mình.

- Thực ra, tôi vẫn cảm thấy, hơi lo lắng. Tôi có cảm giác dường như càng ngày Yuuka càng cách tôi xa hơn... T-Thế nên, mỗi khi Yuuka nói về “thiên thần âm nhạc”, tôi lại tỏ ra không thích. Bởi vì... cứ nói về thiên thần là Yuuka lại rất vui vẻ, rất cao hứng, cứ như cậu ấy đã hoàn toàn quên mất tôi.

Tôi... tôi vẫn luôn ghen tị với thiên thần, tôi còn nói xấu thiên thần... Có lẽ vì thế Yuuka mới không nói gì với tôi và đi tới chỗ của thiên thần...

Nhìn Kotobuki khóc nức nở, tôi lại như đang nhìn vào bản thân mình trước kia.

Trong bóng tôi nhàn nhạt, kí ức của tôi dần hiện lên.

Tôi cũng từng giống như Kotobuki bây giờ.

Buồn khổ lo lắng không biết người mình yêu thương có bỏ mình đi thật xa không.

... Mình muốn trở thành tác giả. Mình sẽ khiến thật nhiều người đọc sách của mình.

... Mình tin chắc Miu sẽ làm được, Miu sẽ trở thành một tác giả tài hoa. Mình

ủng hộ cậu.

Hình ảnh Miu dang rộng đôi cánh hướng về phía giấc mộng của cậu ấy thật sự rất rực rỡ, tôi cực kì thích Miu như vậy, tôi mang trong mình lòng tin và niềm kiêu hãnh rằng Miu sẽ có thể vươn cao hơn, xa hơn bất kì ai.

Nhưng đồng thời lòng tôi cũng tràn ngập lo lắng. Nếu Miu thật sự trở thành tác giả, nếu như cậu ấy đi đến một nơi mà tôi không thể chạm tay tới, tôi sẽ phải làm gì bây giờ?

Một tiếng nức nở yếu đuối ngăn tôi đắm chìm sâu hơn vào đầm lầy của sự hối hận.

Bên cạnh tôi, Kotobuki cắn chặt răng cố không để mình khóc thành tiếng, cô nàng bật ra những âm thanh nức nở khe khẽ tựa tiếng kêu của một chú cún con.

Đúng rồi, đây không phải lúc tôi nhớ về quá khứ. Tôi phải đưa Kotobuki về nhà mới được.

Nếu như cứ tiếp tục ở chỗ này, cô nàng sẽ bị cảm mất.

Nhưng mà, tôi phải làm sao...

- Kotobuki.

Giọng mũi sụt sịt không ngừng lại. Khuôn mặt cô nàng vẫn úp vào gối.

- Trên đùi cậu có con giun kìa.

- Hyaa!!!

Kotobuki phát ra một tiếng kêu dễ thương và bật dậy, tuy nhiên cô nàng lại mất thăng bằng và té ngã xuống sàn.

- Oa! Tôi xin lỗi!

Bị té đập mông xuống sàn, Kotobuki trừng mắt nhìn tôi với đôi mắt dầm lệ.

- Ư ư ư...

Hồng bét, cô nàng giận rồi.

Đúng lúc bầu không khí bắt đầu trở nên xấu hổ, tôi bỗng nhìn thấy một sinh vật màu đen có râu xẹt qua bên cạnh Kotobuki.

- A... gián.

- Khôngggggggggg!

Kotobuki phát ra một tiếng kêu còn thảm thiết hơn vừa nãy và bổ nhào vào người tôi.

Mùi mồ hôi và đầu gối đầu khẽ thoáng qua mũi, cánh tay nhỏ nhắn của cô nàng ôm chặt lấy vai tôi.

Kotobuki vùi khuôn mặt vào ngực tôi, toàn thân run rẩy.

- Kotobuki, cậu cũng sợ gián sao?

- C-Có ai thích được chúng chứ hả...

- Ồ, cái này...

Tôi do dự nói.

- Kotobuki.

- Á! Cái gì!

Cô nàng càng dán chặt khuôn mặt vào ngực tôi hơn với vẻ sợ hãi.

Làm sao giờ. Nhưng mà quả nhiên chuyện này dù sao cũng phải nói ra mới được.

- Quần nhỏ cậu... lộ hết cả ra rồi kìa.

- !

Kotobuki ngẩng phắt lên sau đó quay đầu ra sau.

Vừa xác nhận váy của mình đã bị lật lên làm lộ hết cả mông và cái quần nhỏ sọc trắng hồng, cô nàng phát ra một tiếng hét không thành lời và dùng hai tay đẩy tôi ra.

- !!!

Sau đó, mang theo vẻ mặt chực khóc, Kotobuki chỉnh lại váy áo rồi chạy tới góc phòng đối diện, quay lưng về phía tôi rồi lấy tay ôm đầu và ngồi thụp xuống.

- Đ-Đáng ghét, đáng ghét. Đồ đàn đồ đàn, Inoue thật kém cỏi.

- T-Tôi xin lỗi.

Trong trường hợp như này không phải tốt hơn là nên nói thật sao? Nếu cứ im lặng và để cô nàng tự nhận ra, tôi sẽ bị hiểu nhầm là dè xòm mất...

Nói thì nói vậy, tôi vẫn nhìn thấy hết tron hết trội rồi. Sọc trắng hồng...

(A...)

Đột nhiên.

Trong ánh sáng chập chờn của những ngọn nến, một cảnh tượng bỗng hiện lên trong đầu tôi.

Một ngày mùa đông gió bắc thổi mạnh.

Khi tôi đang chạy học tốc trên vỉa hè phấp phới những lá rẻ quạt...

Chẳng lẽ...

Tôi nín hơi thì thầm.

- Huy hiệu trường... chẳng lẽ...

Đúng rồi, trên con đường thân thuộc dẫn tới thư viện tung bay những chiếc lá màu vàng kim...

- Cậu là cái bạn bị rách váy lúc đó hả?

Vừa nghe thấy vậy, Kotobuki, người vẫn đang ngồi xỏm đưa lưng về phía tôi lâu bầu giận dữ, bỗng đỏ bừng cả mặt quay đầu lại.

Môi bĩu lên, cô nàng trừng mắt nhìn tôi với nét mặt vừa thẹn vừa giận.

- Đ-Đáng ghét...

Nhỏ giọng nói một cách ảo não như vậy xong, cô nàng lại quay mặt vào tường.

- Tại sao... nhìn thấy quần nhỏ mới nhớ ra hả? Đáng ghét... kém cỏi.

A, quả nhiên là vậy.

Kotobuki đúng là cô bạn lúc ấy.

Đó là mùa đông năm tôi học lớp 8.

Trước mặt tôi là một cô bạn mặc đồng phục, bên ngoài khoác áo khoác, chân dài từng bước như đang tức giận chuyện gì đó.

Lúc đó tôi đang rất vội vì buổi trực nhật hôm nay ở trường bị kéo dài hơn mọi khi và tôi sắp trễ giờ hẹn với Miu.

Miu đang chờ tôi ở thư viện, tôi phải nhanh chân lên mới được.

Tuy nhiên, ánh mắt của tôi lại chú ý tới một vết rách ở trên váy của cô bạn đi phía trước, tôi có thể chứng kiến quần nhỏ sọc trắng hồng qua vết rách đó. Mỗi lần cô bạn dài chân bước đi, từ giữa khe hở trên chiếc váy màu xám lại ản

hiện những sọc trắng và hồng.

Làm sao bây giờ, tôi có nên nói cho bạn ấy biết không nhỉ?

Nhưng nếu để con trai nhắc nhở chuyện như vậy, bạn ấy sẽ xấu hổ lắm cho mà xem...

Trong lúc tôi còn đang do dự, dường như cô bạn đó cũng đã nhận ra vết rách trên váy, sau khi lấy tay đặt lên mông sờ sờ vài cái, bạn ấy vội vàng di chuyển tới một góc đường.

Nhìn cảnh bạn ấy lật lật váy như muốn che khuất vết rách, sau đó lại thử buộc nó lại trông thật khổ sở.

Lúc này, tôi bỗng nhớ ra dạo trước có lần mép váy của Miu bị lỏng, cậu ấy đã lấy băng ghim kẹp chúng vào với nhau để chữa cháy tạm thời, thế là tôi tháo huy hiệu trường trên đồng phục xuống rồi đi về phía cô bạn đó và chìa tay ra.

“Cái này... mình xin lỗi nếu hơi nhiều chuyện, nhưng mà hạn có thể dùng cái này để kẹp vết rách lại. Bạn đừng lo, nếu chỉ nhìn thoáng qua sẽ không ai để ý tới đâu.”

Tôi không nhớ được khuôn mặt của cô bạn đó.

Dù sao thì trong tình huống như vậy tôi cũng không dám nhìn chăm chăm vào người ta, hơn nữa bản thân tôi lúc đó chắc hẳn cũng rất xấu hổ cho nên có lẽ tôi đã ngoảnh mặt đi.

Cô bạn đó cũng rất thẹn thùng, bạn ấy vừa cúi đầu vừa ậm ừ gì đó trong miệng.

Sau khi đặt chiếc huy hiệu trường hình lá phong màu xanh da trời lên tay bạn ấy, tôi vội vàng nói tạm biệt rồi chạy đi.

- Nghe huy hiệu trường không nhớ ra... V-Vậy mà nhìn thấy quần nhỏ lại... Vậy mà lại vì quần nhỏ mà nhớ ra...

Kotobuki vẫn quay lưng về phía tôi.

Trông cô nàng có vẻ không muốn nghe tôi giải thích gì cả. Có lẽ cô nàng sẽ lâu bầu cả đêm như vậy cũng nên.

Tôi thật yếu đuối...

Cuối cùng tôi đành lấy điện thoại ra và gọi vào số của Kotobuki.

Một bài tình ca đáng yêu của một nữ ca sĩ thần tượng vang lên từ trong túi áo choàng của cô nàng.

Kotobuki vội vàng thôi lâu bầu, nín thở và lấy điện thoại ra áp vào tai.

Tôi có thể nghe thấy tiếng thở khàn khàn có vẻ bối rối của Kotobuki thông qua tai nghe.

- A lô, tôi là Inoue đây. Tôi muốn nói chuyện với bạn Kotobuki Nanase. Không biết có được không vậy?

- ...C-Cái gì.

Cô nàng lại hít một hơi sau đó trả lời ấp a ấp úng.

Tôi nói vào điện thoại.

- Trước hết tôi muốn xin lỗi cậu. Cho dù cậu đã cho tôi gợi ý, vậy mà tôi mãi vẫn không nhận ra. Đó không phải do tôi không nhớ chuyện của Kotobuki, mà là vì lúc đó tôi xấu hổ quá nên gần như không dám nhìn vào mặt cậu.

- K-Không có gì... Được rồi, không sao cả, tôi cũng nghĩ chắc là vậy...

- Nhưng mà sau đó cậu nói mỗi ngày đều tới gặp tôi là sao? Không phải chúng ta chỉ chạm mặt đúng một lần sao?

Kotobuki khẩn trương co người lại, từ tai nghe điện thoại vang lên giọng nói ngập ngừng do dự của cô nàng.

- Tại vì... lúc đó Inoue vội chạy đi mà không nói cho tôi biết tên. Sau đó, tôi nhìn thấy Inoue bước vào thư viện, lúc đó, vì tôi muốn nói... cảm ơn... cho nên sau khi sửa lại váy... tôi cũng đi tới thư viện... Nhưng mà ở đó tôi lại chứng kiến Inoue đang nói chuyện rất vui vẻ với một cô bạn cột tóc đuôi ngựa...

Quãng thời gian cùng Miu ở thư viện thị trấn sau giờ học hiện lên trong đầu tôi.

Cùng nhau giải bài tập ở thư viện là một trong những việc chúng tôi làm hàng ngày.

Kotobuki tiếp tục nói bằng giọng đứt quãng.

- Lúc đó hai người sóng vai ngồi trên bàn trông rất hài hòa... cho nên tôi

không dám cất tiếng quấy rầy... Nhưng mà sau khi về nhà tôi lại nghĩ đáng lẽ mình nên cảm ơn cậu một tiếng và cứ hồi hận về chuyện này suốt.

Ngày hôm sau tôi cũng đến thư viện. Tôi không biết liệu Inoue có ở đó không... nhưng rồi tôi lại nghĩ hay là cứ thử đi cho biết.

Thế là tôi lại chứng kiến Inoue ngồi sánh vai cùng cô gái kia, lúc đó cậu đã cười rất vui vẻ... về sau tôi cũng lại thấy Inoue ở cùng cô gái kia, lúc nào trông cậu cũng cực kì hạnh phúc, lúc nào cũng chỉ nhìn vào mỗi cô gái kia, thế nên tôi không tìm được cơ hội thích hợp...

Tôi giật mình hỏi lại.

- Thế nên ngày nào cậu cũng tới thư viện sao? Chỉ vì muốn cảm ơn tôi?

- Tôi thật ngốc đúng không. Giờ nghĩ lại lúc đó tôi cứ như một kẻ bám đuôi ấy.

Kotobuki nói về bản thân một cách hậm hực, sau đó giọng cô nàng lại trở nên yếu đuối.

- T-Thế rồi, tôi xin lỗi... Tôi không cố tình nghe lén. Nhưng mà... có một lần tôi vô tình nghe được hai người nói chuyện... Tôi biết được tên cậu là Inoue và cả tên của cô gái mà Inoue gọi là “Miu” đó...

Tôi ngẩn người.

- Vì thế cậu mới nghĩ Miu chính là “Inoue MIU” sao?

Cơ thể Kotobuki khẽ run lên.

Sau đó, vẫn áp điện thoại vào tai, cô nàng từ từ xoay người lại và ngược lên nhìn tôi với một ánh mắt đáng thương như một cô học trò đang chờ giáo viên trách mắng.

- Cô gái đó... không phải lúc nào cũng viết gì đấy trên mấy trang giấy rồi đưa cho Inoue đọc sao? Hơn nữa tôi còn nghe được cô ấy nói cô ấy sẽ tham gia giải thưởng nhân vật mới của nhà xuất bản *Gió đầu hè*... Inoue còn nói “Miu chắc chắn sẽ trở thành tác giả trẻ nhất đoạt giải Vàng cho xem”.

Thế nên, khi tôi thấy tin tức đăng việc một học sinh 14 tuổi đoạt giải thưởng, tim tôi suýt nữa thì ngừng đập. Lúc đó tôi đã không thể tin rằng cô gái đó lại đoạt

giải thưởng. Về sau cả Inoue và cô gái đó đột nhiên không đến thư viện nữa, thế nên tôi mới cho rằng quả nhiên là như vậy...

Ánh mắt của Kotobuki khi nói những lời đó như thể đang nhớ lại những ngày quá khứ đã đi qua, nó khiến ngực tôi thất lại đau nhói.

Miu dùng bút chì bấm chọt nhẹ vào mu bàn tay tôi, sau đó ngược lên nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch. Mái tóc đuôi ngựa đung đưa, phảng phất mùi xà bông thơm dịu.

Những ngày bình thường hạnh phúc thật bình lặng.

... Konoha, cậu thích mình phải không? Nhìn vào mắt mình và trả lời. Có phải cậu thích mình không? Nói đi? Mình thích Konoha lắm. Konoha thích mình đến mức nào?

Lúc nào Miu cũng trêu chọc tôi như vậy. Thỉnh thoảng cậu ấy còn áp nhẹ bờ môi vào tai tôi và thì thầm, “Konoha là người rất đặc biệt với mình, thế nên mình sẽ chỉ nói cho duy nhất Konoha biết về giấc mơ của mình thôi”.

Lúc đó, đầu óc tôi sôi trào, trái tim đập như điên, cơ thể như tan chảy.

...Mình muốn tham dự cuộc thi nhân vật mới của nhà xuất bản Gió đầu hè. Nếu mình đoạt giải Vàng, bản thảo của mình sẽ được xuất bản thành sách đấy. Nghe nói tác giả trẻ tuổi nhất từng đoạt giải thưởng này trong lịch sử là 17 tuổi. Hi vọng mình có thể đoạt giải còn sớm hơn cả người đó.

... Miu chắc chắn sẽ đoạt giải Vàng, mình ủng hộ cậu. Thật hi vọng có thể nhìn thấy tiểu thuyết của Miu được in thành sách. Người đầu tiên cậu kí tặng phải là mình đấy. Hứa nhé.

Miu cười hì hì nói, “Cậu vội thế làm gì hả”.

Lúc đó Kotobuki cũng đã ở cùng một chỗ với chúng tôi.

Cô nàng vẫn luôn dõi theo tôi và Miu.

Chúng kiến khoảng thời gian hạnh phúc, ngây thơ đó của chúng tôi...

Cổ họng tôi nghẹn lại đau nhói.

Cũng dễ hiểu tại sao Kotobuki lại hiểu nhầm như vậy.

Người viết tiểu thuyết trước chính là Miu. Tôi vẫn luôn là độc giả của Miu,

tôi cứ nhìn, cứ nhìn mãi, và rồi một ngày tôi học theo Miu và cũng bắt đầu viết, cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa từng nói cho Miu biết chuyện này.

Tôi chưa từng có ý định trở thành nữ tác giả thiên tài xinh đẹp 14 tuổi, tôi càng không muốn những ngày hạnh phúc đó bị hủy hoại theo cách ấy.

Bị Kotobuki đã quen biết tôi từ thuở đó nhìn với ánh mắt mềm yếu, tôi cảm thấy thật khỗ sở và khàn giọng nói.

- Cậu hiểu nhầm rồi. Miu không phải Inoue MIU. Inoue MIU không phải Miu...

Kotobuki vẫn áp điện thoại vào tai nhìn chăm chú về phía tôi như đang đợi tôi nói tiếp.

- MIU... Inoue MIU chính là...

Giọng nói bị kẹt lại ở cổ họng, hơi thở của tôi càng lúc càng khó khăn. Bàn tay đang cầm điện thoại bắt đầu trở nên lạnh cóng.

Kotobuki khẽ thở dài rồi nhẹ giọng hỏi.

- Nếu cô gái đó không phải Inoue MIU... vậy bây giờ cô ấy thế nào rồi?

Trong nháy mắt, trái tim tôi đau đớn như bị ai đó bóp nát, ảo ảnh đen kịt như một cơn bão ập lấy cơ thể tôi.

Một ngày đầu hè trên tầng thượng. Cô gái với mái tóc đuôi ngựa và làn váy dung đưa. Miu mỉm cười quay lại nhìn tôi với ánh mắt cô đơn. Và nói với tôi câu nói cuối cùng.

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Miu ngả người ra đằng sau rồi rơi xuống. Tôi tuyệt vọng hét lên.

Thế giới quanh tôi tan vỡ tựa như những mảnh ghép của một bức hình xếp.

Cánh cổng kí ức nặng nề từ từ mở ra kèm theo những âm thanh kéo kẹt, giọng nói tràn ngập ác ý vang vọng tới một cách tàn khốc.

“Những kẻ như anh căn bản không phải là không nhận ra mà chỉ là không muốn biết.”

“Anh và Inoue MIU đều chỉ là những kẻ chuyên làm tổn thương và dồn người khác vào chân tường bằng sự ngây ngô của mình.”

Không phải! Im đi! Tôi không phải người đã ép Miu làm vậy!

A, nhưng mà...

Như thể có một bàn tay vô hình đang bóp chặt trái tim và siết lấy cổ họng, tôi không thể thở được.

Tôi dường như đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng?

Có phải tôi đã buộc lên quanh trái tim mình vô số lớp khóa để khiến bản thân không nhớ tới chuyện đó?

- Inoue!

Kotobuki đứng bật dậy và chạy về phía tôi.

Tôi quỳ trên mặt đất vừa run lấy bẫy vừa cố hít thở từng quãng ngắn.

- Cậu sao vậy!? Cậu đổ mồ hôi nhiều quá?

- ...Tôi không sao... cảm ơn cậu.

- Xin lỗi. Tại tôi hỏi cậu chuyện kì lạ như vậy.

- Không phải. Đó không phải lỗi của cậu.

Tôi vụng về nhếch bờ môi khô khốc lên và nở một nụ cười để không làm Kotobuki lo lắng.

- Tôi không thể gặp lại Miu nữa rồi. Cậu ấy đã chuyển nhà tới một nơi rất xa, chúng tôi không còn liên lạc với nhau kể từ đó...

Kotobuki nín thở và rũ mắt xuống.

Cuối cùng tôi cũng áp chế được “nó” không phát tác, thay vào đó ngực tôi như bị xé toang vì nỗi hối hận.

Vào cái ngày hai năm trước đó, sau khi gieo mình xuống từ tầng thượng, Miu may mắn giữ được tính mạng.

Nhờ có lùm cây ở ngay phía dưới làm đệm, hơn nữa trên đường rơi xuống cậu ấy còn ngã trúng vào một xà ngang và khiến gia tốc giảm bớt, Miu đã có thể tiếp tục sống trên cõi đời này.

Tuy nhiên, có một khoảng thời gian người ta không thể nào dự đoán được tình trạng của cậu ấy sẽ diễn biến thế nào, bệnh viện cũng cấm không cho bất kì ai ngoại trừ người thân vào thăm cậu ấy.

Về sau cuối cùng Miu cũng khôi phục được ý thức, nhưng vì di chứng hậu trị liệu, cậu ấy đã không thể đi lại hay cử động tự nhiên như trước kia nữa. Khi hay tin này, tôi lại một lần nữa bị đẩy vào bóng tối sâu thẳm.

Khi đó Miu đã nghĩ gì? Tại sao cậu ấy lại gieo mình xuống từ sân thượng? Tại sao cậu ấy lại nói với tôi câu nói đó? Hiện tại cậu ấy nghĩ như thế nào về tôi?

Việc Miu gieo mình xuống từ sân thượng là do tôi sao!?

Tôi rất muốn gặp Miu và hỏi cậu ấy như vậy, nhưng Miu lại không chịu gặp tôi. Tôi cũng sợ sẽ biết được sự thật từ Miu. Mỗi đêm, tôi đều quỳ trong toa lét nôn thốc nôn tháo sau khi tỉnh giấc vì mơ thấy Miu nhảy xuống, khi quay lại giường, tôi không thể ngủ được và chỉ đành nắm chặt lấy tấm ga trải giường và chờ đợi đến hừng đông.

Tôi muốn gặp Miu.

Nhưng tôi lại sợ hãi.

Sợ không dám gặp cậu ấy.

Mỗi ngày, mỗi ngày, tôi đều mang theo tâm trạng đau đớn tột độ đi đến bệnh viện và mỗi lần quay tiếp tân thông báo Miu không muốn gặp tôi, trái tim tôi lại như bị đâm thêm một nhát, dần dần nó trở nên chẳng chịt vết thương.

Khi tôi vẫn chưa nhận được câu trả lời, Miu đã chuyển nhà đi. Không một ai biết Miu đã chuyển đến đâu.

Cứ như vậy, Miu biến mất, không hề nói với tôi một lời nào.

Về sau, tôi đột nhiên nhiều lần mắc chứng khó thở và ngã gục ở trường, tôi được xe cứu thương đưa tới bệnh viện, và cuối cùng, tôi tự giam mình vào trong phòng.

Người của nhà xuất bản gọi tới hỏi thúc tôi viết tác phẩm tiếp theo, nhưng tôi chỉ vừa khóc vừa hét tôi sẽ không viết tiểu thuyết nữa, tôi sẽ không viết bất cứ thứ gì nữa, tôi căm ghét tiểu thuyết cũng như Inoue MIU, tôi là Inoue Konoha, không phải MIU. Về sau tôi hoàn toàn cắt đứt liên lạc với nhà xuất bản, tác giả Inoue MIU cũng biến mất trên thế gian này kể từ đó.

Đã hai năm trôi qua, trong thời gian này, chưa một lần tôi nghe được tin tức

gì về Miu.

Dù sao ngay từ đầu Miu cũng đã không thân thiết với các bạn gái trong lớp, ngoài tôi ra, cậu ấy dường như không có người bạn nào thân thiết cả...

Chắc hẳn chúng tôi sẽ không bao giờ còn gặp lại nhau nữa.

Miu không tha thứ cho tôi và cứ biến mất như vậy đến một nơi thật xa.

Kotobuki nhìn tôi với ánh mắt đau xót.

Có lẽ cô nàng đang hối hận vì nghĩ đã gọi lại chuyện đau lòng trong tôi. Kotobuki nắm chặt tóc của mình và cố gắng nói một cách khô sở.

- Tôi... Tôi xin lỗi... Lúc nào cũng vậy, tôi cứ luôn nói những điều dư thừa như thế... Tôi thật thô lỗ, không biết giữ mồm giữ miệng, từ hồi cấp hai, đám con trai đã không thích tính cách của tôi rồi... Ngay cả các giáo viên cũng nghĩ tôi thích chống đối nên thường xuyên trừng mắt nhìn tôi. Đáng ghét... Tôi vẫn chẳng thay đổi chút nào cả. Tôi cảm thấy mình thật đáng xấu hổ... Tôi rất muốn trở thành một cô gái dịu dàng giỏi giao tiếp như Yuuka.

Nói xong, cô nàng cúi đầu thất vọng.

- Tính cách của cậu đâu có xấu, Kotobuki. Không phải trong lớp cậu có rất nhiều bạn tốt sao?

Kotobuki vẫn cúi đầu và nói với giọng nghẹn ngào.

- Đó đều là nhờ Yuuka cả... Từ hồi cấp hai, cậu ấy vẫn luôn giúp đỡ, động viên tôi. Yuuka nói với tôi rằng chỉ cần tôi cười nhiều hơn một chút là được... Cậu ấy còn giải thích với người khác tôi không hề tức giận gì cả... Yuuka vẫn luôn cho tôi những lời khuyên. Thế nhưng tôi lại chỉ biết dựa dẫm vào Yuuka, lúc Yuuka gặp khó khăn, tôi lại chẳng giúp được gì cho cậu ấy.

Ánh nền yếu ớt thấp sáng khuôn mặt bi thương của Kotobuki. Ngọn lửa màu da cam lay động hắt bóng lên gò má trắng muốt của cô nàng.

Giống như tôi, Kotobuki cũng đã mất đi người quan trọng với mình.

Những ngày bình thường của chúng tôi đột nhiên biến mất và hoàn toàn thay đổi.

Tôi hiểu rất rõ nỗi tuyệt vọng cũng như cơn đau dường như xé nát thân thể

khi phải đối diện với điều đó.

Tại sao?

Rốt cục là vì cái gì?

Rõ ràng từ trước đến giờ cậu ấy vẫn luôn cười hạnh phúc như vậy.

Tôi đã tin tưởng rằng chúng tôi sẽ nắm chặt tay và tiếp tục cuộc sống bình thường, êm đềm này mãi mãi, mãi mãi, cho đến vĩnh hằng...

Cho dù tự hỏi bản thân bao nhiêu lần, tôi vẫn không thể có được câu trả lời. Thứ duy nhất mà tôi tìm được là sự hối hận vô hạn và nỗi đau khôn nguôi.

Hiện tại, Kotobuki, người đang cúi đầu ôm gôi trước mặt tôi, chính là tôi hai năm về trước.

Tuy nhiên, có một điểm khác biệt giữa hai chúng tôi.

Kotobuki vẫn chưa hoàn toàn mất đi Mito.

Tựa như Kotobuki vẫn đang không ngừng tìm kiếm Mito, Mito cũng một mực lo lắng cho Kotobuki. Cho dù sau khi mất tích, bạn ấy vẫn tiếp tục nhắn tin cho Kotobuki, vẫn gọi điện cho tôi, tất cả những điều này là vì Mito không muốn khiến Kotobuki bị tổn thương.

Tình cảm của Kotobuki không phải đơn phương. Mito cũng đang hướng về Kotobuki.

Raoul là một thanh niên lương thiện, anh ta không có sức mạnh để đối kháng với bóng ma.

Tuy nhiên, với lòng dũng cảm giống như khi anh ta đặt chân bước vào vương quốc dưới lòng đất, có lẽ nếu xảy ra một trận chiến, anh ta sẽ cứu được Christine từ tay bóng ma chẳng.

Mặc dù tôi không biết liệu mình có thể đảm nhiệm vai người Ba Tư trợ giúp cho Raoul hay không.

Nhưng bây giờ có lẽ vẫn chưa quá muộn.

A, dù vậy, nếu chúng tôi hướng về phía vương quốc dưới lòng đất, sự thật mà Mito đang che giấu cũng sẽ bị phơi bày.

Kotobuki sẽ biết được những gì Mito đã làm từ trước tới giờ, cũng như những

chuyện bạn ấy định làm. Liệu Kotobuki có thể tiếp nhận sự thật rằng người bạn thân mà cô nàng cảm thấy tự hào đang thực hiện những cuộc hẹn hò phi pháp để kiếm tiền, rằng người bạn đó đã uy hiếp người khác để nhận được vai nữ chính trong buổi công diễn sắp tới không?

Dẫu cho hình dạng “chân thật” của Mito u ám đen tối tới đâu... Dẫu cho bạn ấy là một người hoàn toàn khác với những gì Kotobuki biết... Liệu Kotobuki sẽ vẫn có thể xem Mito là bạn thân của mình không?

Nêu đôi lại là tôi...

Vừa nghĩ như vậy, một cơn đau nhói xuyên qua ngực tôi.

Tôi muốn biết được mọi thứ về Miu sao?

Tôi muốn biết được “sự thật” của Miu sao?

Tại sao khi đó Miu lại nhảy xuống? Tại sao đột nhiên cậu ấy lại lạnh nhạt với tôi? Tại sao cậu ấy lại không muốn nói chuyện với tôi nữa? Tại sao cậu ấy lại muốn đi về một mình? Tại sao cậu ấy lại nhìn tôi với ánh mắt sắc bén đầy căm hận đó?

Cả lý do của nụ cười cô đơn đó nữa.

Tôi thật sự muốn hiểu sao?

Bất kể sự thật đó chưa xót tới đâu? Cho dù sự thật đó sẽ khiến tôi phải chịu đựng sự tuyệt vọng đau đớn, khiến tôi không thể gượng dậy nữa?

Cho dù đau đớn đến phát điên, tôi vẫn muốn biết sao?

Cho dù sự thật mà tôi biết được chưa hẳn là một điều tốt đẹp đi chăng nữa?

Trong đầu tôi vang lên giọng nói của ai đó đang gào thét.

Mày chỉ là không muốn biết. Mày là đồ giả nhân giả nghĩa hèn nhát. Mày chỉ giả vờ trở thành người bị hại và tiếp tục né tránh không nhìn vào sự thật.

Miệng vết thương trong lòng tôi như bị một cây gậy sắt nung đỏ chọc vào rồi quấy tung tất cả, cơn đau ập tới khiến tôi không thở được, tôi gần như hôn mê.

Dừng lại! Dừng hành hạ tôi nữa!

Tôi đã rất vất vả để có thể quay lại với cuộc sống bình thường. Tôi cuối cùng cũng có thể quên đi Inoue MIU và làm lại từ đầu. Không phải thầy Mariya cũng

đã nói rồi sao. Sự thật chưa hẳn sẽ khiến con người ta được cứu rỗi. Có khi không biết mới là hạnh phúc.

Đúng vậy, tôi, không muốn biết! Không muốn biết!

Thật đau đớn... Việc mở ra cánh cửa dẫn tới sự thật thật đáng sợ, đến mức tôi chỉ muốn bịt tai, nhắm mắt, cúi đầu chịu đựng.

Tôi sợ hãi, sợ hãi biết được tâm tình của Miu, sợ hãi vô cùng. Nếu như biết Miu thật sự căm hận tôi, có lẽ tôi sẽ không thể sống tiếp được nữa...

Trong lúc nội tâm tôi đang giằng xé, ở bên cạnh tôi, Kotobuki vui mặt vào giữa hai đầu gối, bờ vai cô nàng khẽ run rẩy.

Kotobuki thì sao...? Nếu là Kotobuki, cô nàng sẽ làm thế nào? Cho dù phải chịu đựng nỗi đau đớn khổ sở như đâm xuyên qua tim, Kotobuki vẫn muốn biết được “sự thật” về bạn thân của mình sao?

Nếu như Kotobuki, người cũng đang ở vào tình cảnh như tôi, chắc hẳn cô nàng sẽ hiểu được nỗi bất an cũng như sợ hãi như bị đẩy vào bóng tối sâu thẳm này. Chúng tôi đã bị tổn thương quá nhiều rồi, chúng tôi không thể lại chịu đựng một sự phản bội, một sự căm hận nào nữa...

Tôi thấp giọng hỏi.

- Kotobuki... Nếu như... tôi chỉ nói là nếu như Mito không phải người như cậu nghĩ... Cậu vẫn muốn biết sự thật chứ?

Kotobuki ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn tôi.

- Nếu như... Mito phạm tội, nếu như bạn ấy phản bội cậu .. Cậu vẫn muốn biết sự thật chứ, Kotobuki?

Có lẽ Kotobuki đang không hiểu tại sao tôi lại nói ra những lời này.

Tuy nhiên, từ trong giọng nói như có như không của tôi, từ bờ môi run rẩy, từ cặp mắt van nài của tôi, có lẽ cô nàng đã cảm nhận được một thứ gì đó cực kỳ u ám. Kotobuki ngược lên nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

Ánh nên lập lờ, mùi khói xộc vào mũi, không khí rét lạnh cắt qua da thịt.

Kotobuki yếu ớt rũ mắt xuống, sau đó nhỏ giọng trả lời.

- ...Tôi, muốn biết, tôi muốn giúp đỡ Yuuka.

Vừa nghe được những lời này, trong lòng tôi bỗng dâng trào cảm xúc, tôi cảm thấy thật sự muốn khóc.

Câu trả lời mà tôi quá sợ hãi để đối diện, cậu ấy lại nói ra như một điều đương nhiên.

Kotobuki chỉ là một cô gái bình thường, dịu dàng, yếu đuối, hay mít ướt lại cứ thích giả vờ mạnh mẽ, cậu ấy không sở hữu sức mạnh để chống lại bóng ma. Dù vậy, Kotobuki vẫn nói với tôi cậu ấy muốn biết, cậu ấy muốn giúp đỡ Mito.

Câu nói đơn giản nhưng lại rất mạnh mẽ đó khiến trái tim tôi rung động... Yêu thương, dũng khí, khẩn cầu, ước muốn bảo vệ, những cảm xúc đó lần lượt trỗi dậy trong lòng, tôi ôm chầm lấy Kotobuki.

Cơ thể nhỏ nhắn của cậu ấy khẽ run lên vì kinh ngạc trong vòng tay của tôi.

- I-Inoue...

Những lời của Omi không còn khiến tôi dao động nữa rồi.

Dũng khí mà Kotobuki cho tôi thấy đã vực dậy một kẻ hèn nhát như tôi.

Cậu ấy, chính là người, đã dạy cho tôi biết.

Tôi ôm chặt lấy Kotobuki, như muốn nắm chặt lấy một thứ ấm áp, thứ duy nhất mà tôi có thể chạm vào vào giờ phút này.

- Chúng ta... sẽ cùng tìm kiếm Mito. Hãy để tôi được giúp cậu một lần nữa. Xin cậu hãy để tôi được ở bên cậu và giúp đỡ cậu đến phút cuối cùng.

Bàn tay nhỏ bé yếu đuối của Kotobuki do dự duỗi ra, sau đó cũng ôm chặt lấy lưng tôi.

Rồi cậu ấy khẽ gật đầu, nghẹn ngào trả lời, “Ừ”.

Ánh sáng le lói từ những ngọn nến chiếu sáng căn phòng trống rỗng đầy mùi khói và nấm mốc.

Hai người chúng tôi nhìn nhau rung rung nước mắt, chúng tôi rất yếu đuối, nhưng chỉ cần ở bên nhau, có lẽ chúng tôi sẽ có thể trở nên kiên cường hơn.

Nếu như trong tương lai, Kotobuki vì biết được sự thật mà bị tổn thương, đến lúc đó, sẽ tới lượt tôi đến dìu dắt cậu ấy.

Tôi và Kotobuki sẽ cùng nhau nhìn thẳng vào sự thật của Mito cho đến phút

cuối cùng.

- Chắc chắn Mito sẽ quay lại vào lễ Giáng Sinh. Bạn ấy sẽ giữ lời hứa với Kotobuki. Hiện tại chúng ta hãy cứ tin như vậy.

- Ừm...ừm...

Kotobuki vừa gật đầu vừa khóc, những giọt nước mắt ấm áp rơi lã chã trên khuôn mặt cậu ấy thấm ướt cổ tôi.

- Cảm ơn cậu... vì đã đưa tôi... huy hiệu... Cảm ơn cậu... Tôi vẫn luôn, muốn nói lời cảm ơn... Tôi vẫn luôn muốn nói ra những lời này... Tôi vẫn luôn... dõi theo Inoue.

Vừa khóc, Kotobuki vừa nhỏ giọng nói.

- Inoue... là mối tình đầu của tôi.

Tôi bắt đầu lạc lối từ khi nào nhỉ?

Tiếng ca vang động trời cao, tiếng vỗ tay hoan hô của khán giả đã không còn khiến tôi hạnh phúc nữa rồi, nó chỉ mang tới tai họa.

Nếu như tôi chưa từng khát khao cái điều vô định, hư ảo như bong bóng xà phòng đó, có lẽ tôi đã không bị bóng ma lợi dụng.

Tôi không cần tài năng.

Tôi chỉ muốn những ngày bình thường giản dị ấm áp. Muốn cái cảm giác dịu dàng trong suốt mà tôi cảm nhận được khi lật từng trang sách của Inoue MIU.

Tôi muốn đi học, nói chuyện với bạn bè, học bài, ăn cơm trưa như một học sinh bình thường.

Tôi muốn được cùng người tôi thích gặp nhau sau giờ tan học, được cùng nhau làm bài tập ở thư viện... và nở nụ cười.

Tôi muốn cùng người tôi thích trao nhau quà vào đêm trước lễ Giáng Sinh, tay trong tay, từng ngón đan vào nhau... hẹn thề sẽ mãi ở bên nhau...

Tôi chỉ muốn mỗi ngày bình thường như vậy mà thôi...

Mỗi lần chạm vào tay anh, tôi lại cảm nhận được tình yêu ấm áp ôn hòa như tia nắng mặt trời trào dâng trong lòng, mỗi lần nhìn nụ cười của Nanase, tôi lại thấy hạnh phúc như muốn nhảy cẫng lên, chỉ cần như vậy tôi đã thấy thỏa mãn

rồi.

Nanase, Nanase.

Bây giờ cậu ấy đang làm gì vậy? Cậu ấy đang nghĩ gì vậy?

Tôi vẫn luôn nghĩ về Nanase. Tôi chỉ còn lại Nanase là người quan trọng nhất.

Hi vọng Nanase được hạnh phúc. Hi vọng mọi điều ước của Nanase đều có thể thành hiện thực.

Thực ra tôi ghét Inoue MIU. Từ lâu vẫn rất ghét. Không, không phải vậy. Điều đó không đúng. Chỉ là mỗi khi nhìn thấy thế giới quá xinh đẹp đó, lòng tôi lại ghen lại, tôi lại không thể lật sang trang tiếp theo.

Tôi đã tháo chiếc nhẫn ra.

Tôi đã không thể quay lại.

Đối với tôi, ánh sáng mặt trời thật sự quá rực rỡ.

Tôi không thể kìm nén sự căm hận đối với những kẻ đã khiến tôi trở nên dơ bẩn, đã đẩy tôi rơi vào bóng tối nữa rồi.

Tôi sẽ báo thù bọn chúng.

Tôi sẽ khoác tấm mặt nạ bóng ma, đuổi theo và dồn chúng vào chân tường, lưu đầy chúng vào mê cung ảo tưởng, chậm rãi trêu đùa, cuối cùng kết liễu chúng.

Cho dù bọn chúng cầu xin tha thứ thì cũng đã quá trễ rồi. Tôi sẽ để chúng nghe thấy tiếng ca than khóc phát ra từ bờ môi của tôi, kẻ đã từ bỏ thân phận một con người, bị nhận hết sỉ nhục, bị vấy bẩn.

Thiên thần, kẻ đã lừa gạt tôi, những gã đàn ông đối xử với tôi như loài súc sinh, chính bọn chúng đã biến tôi trở thành bóng ma.

Tôi nguyên rửa tất cả, nguyên rửa tất cả bọn chúng!

Chương 6:

Bài ca của cái chết và băng giá

Tối hôm đó, tôi nắm tay đưa Kotobuki về nhà.

Trên con đường tối đen như mực, vừa bước đi chậm rãi, tôi vừa kể lại mọi điều tôi biết về Mito. Kotobuki chỉ im lặng lắng nghe, đầu cúi gằm xuống cố hết sức chịu đựng.

Thình thoảng, bàn tay tôi đang nắm lại khễ run lên. Mỗi lần như thế, tôi đều siết chặt những ngón tay thay cho lời động viên, Kotobuki cũng rụt rè nắm chặt lại tay tôi.

Khi chúng tôi tạm biệt nhau trước cửa nhà cậu ấy, Kotobuki nói với hai mắt đỏ hồng.

- Tôi tin năm nay Yuuka cũng sẽ cùng tôi trải qua lễ Giáng Sinh. Bởi vì chúng tôi sẽ mãi mãi là bạn thân.

Tôi vẫn không thể liên lạc được với thầy Mariya.

- Em đừng lo. Nhất định Mari sẽ bình an trở về thôi.

Gặp tôi ở tiệm cà phê gần trường đại học, chị Shouko vừa cười khổ vừa nói như vậy.

- Mari sẽ không bị trói buộc bởi những thứ mà phần lớn mọi người đều coi trọng như tiền bạc hay vinh quang. Thời còn là học sinh cũng vậy, trong khi mọi người đều nỗ lực hết mình để vươn lên thì cậu ấy đã thoải mái đứng ở trên đỉnh cao. Nhưng sau đó cậu ấy lại dễ dàng vứt bỏ mọi thứ.

Chị ấy để điều thuốc đang ngậm trong miệng xuống, ánh mắt toát ra vẻ ngưỡng mộ và ghen tị.

- Chị... thật hi vọng mình cũng có thể sống như Mari.

“Dù sao thì làm giáo viên cũng mệt lắm”, sau đó chị Shouko thêm vào một câu nói giống như vậy và bắt đầu kể cho tôi chuyện ở trường.

- Hiện tại bọn chị đang tập luyện cho diễn viên thay thế. Mặc dù Mito vẫn ở

trong danh sách... nhưng nếu hôm công diễn em ấy vẫn không xuất hiện thì bọn chị cũng đành phải để người khác lên thay thôi.

Sau đó, tôi được chị Maki cho xem băng ghi lại cuộc thi mà thầy Mariya đã đoạt giải hồi còn du học. Mặc chiếc áo đuôi tôm màu đen đứng trên sân khấu, tiếng ca trong sáng và dạt dào sức sống của thầy ấy vang vọng khắp thính phòng.

Chị Maki tựa khuỷu tay lên đầu gối vắt ngang và chăm chú lắng nghe.

- Thầy ấy có cao độ rất tuyệt đúng không. Từ khi còn nhỏ thầy Mariya đã hát trong dàn thánh ca rồi. Người ta còn ca ngợi thầy ấy sở hữu tiếng ca của thiên thần... Mặc dù chị cũng chỉ được nghe lại thông qua đĩa CD, nhưng giọng nữ cao soprano trong vắt thanh thúy như chuông bạc của thầy ấy thật sự rất đẹp.

Tôi giật mình khi cụm từ thiên thần lọt vào tai.

Khỏe miệng của chị Maki khẽ nở một nụ cười quyến rũ.

- Giới nghệ thuật thỉnh thoảng lại sinh ra một con quái vật cực kì kinh khủng. Mặc dù bản thân chị cũng không hứng thú với vấn đề này lắm... nhưng có vẻ người phương Đông trong mắt người phương Tây thường tạo một cảm giác khá mơ hồ về tuổi, có lẽ vì vậy họ mới đưa ra danh hiệu thiên thần, một thứ không có tuổi, không có giới tính.

Không có giới tính... Không phải đàn ông, cũng không phải đàn bà... Đúng vậy, từ thầy Mariya, tôi có thể cảm nhận được một bầu không khí hài hòa, trung tính. Chẳng lẽ thiên thần của Mito chính là thầy ấy sao?

- Dù sao đi nữa, nếu Mito Yuuka đã là ca sĩ được “thiên thần âm nhạc” lựa chọn, vậy thì hẳn là cô ấy sẽ xuất hiện ở buổi công diễn thôi.

Có lẽ chị Maki đã biết được điều gì đó. Nhưng nếu chị ấy đã không muốn nói ra thì với cá tính bướng bỉnh của chị ấy, tôi còn lâu mới moi ra được thứ gì.

Omi vẫn nghỉ học suốt từ dạo đó tới giờ. Theo lời của Kotobuki là, “Dù sao cơ thể em ấy vốn cũng không được khỏe”, nhưng dĩ nhiên tôi thì lại không cho là vậy.

Ít nhất theo suy đoán của tôi, cậu ta và thầy Mariya cũng có một mối liên hệ nào đó. Hơn nữa tôi cũng cực kì để ý tới việc tại sao cậu ta lại biết tôi là Inoue

MIU.

- À đúng rồi Kotobuki, có phải cậu nhận được tin nhắn kì lạ nào đúng không?
Dạo trước tôi có nghe Mori kể cậu đã nói gì đó như là “bóng ma” thì phải.

Hai má Kotobuki đột nhiên đỏ bừng lên, cậu ấy bối rối nói.

- Đ-Đó là... vì lúc đó tôi nhận được một tin nhắn hàng loạt dạng lá thư bất hạnh* nên sợ quá và liên tưởng tới bóng ma. về sau nghĩ lại tôi thấy nó cũng chỉ là một trò đùa thường gặp thôi, có lẽ lúc đó tôi lo lắng quá nên thần hồn nát thần tính. Bây giờ thì không sao nữa rồi!

Tôi có cảm giác lý do thật sự không chỉ như thế... dù vậy tôi vẫn muốn bảo vệ cái bộ dạng cổ tỏ ra mạnh mẽ này của cậu ấy cho đến phút cuối cùng.

Mito thật sự sẽ xuất hiện vào buổi công diễn sao...?

Lễ Giáng Sinh đã đến rất gần.

Chị Tooko đặt ngón trỏ lên môi và nghiêng tai chăm chú lắng nghe câu chuyện của tôi.

- Chủ nhật này lại đúng vào kì thi thử rồi.

Sau đó chị ấy nói với vẻ tiếc nuối như vậy.

- Chị vẫn định thi vào khối đại học quốc gia đấy à?

- Dĩ nhiên rồi.

- Vậy thì xin nhờ chị quên cái vụ công diễn đi rồi về nhà liệu mạng học bài vào cho em.

- A, sao em lại thờ dài hà~. Đáng ghét, lần sau chắc chắn chị sẽ được hạng C cho em xem.

- Hạng C còn chưa trên được điểm chuẩn đâu bà chị của tôi ơi...

Cứ như vậy, ngày buổi công diễn bắt đầu rất cực cũng đến.

Cả thị trấn tràn ngập không khí Giáng Sinh, những con đường đều vang tiếng nhạc mừng, ngay cả những khách bộ hành dường như cũng vui vẻ hơn.

Buổi công diễn bắt đầu vào lúc 11 giờ, lúc chúng tôi đặt chân vào khuôn viên của học viện thì vẫn còn sớm 30 phút. Mặc dù đây chỉ là một buổi công diễn nghiệp dư của các học sinh, thế nhưng trong hành lang rộng lớn chúng tôi đã thấy

được rất nhiều những vòng hoa phía trên gắn ruy băng ghi tên đơn vị đại diện, cũng như hàng đông những bó hoa chồng chất trên bàn tiếp tân.

Kotobuki cũng ôm trước ngực một bó hoa làm từ những bông hồng màu xanh da trời.

- Máy bông hồng này xanh ghê nhỉ. Tôi chưa thấy hoa hồng mà lại có màu như vậy bao giờ.

Kotobuki hơi e thẹn nói.

- Đây là loài hoa Yuuka thích nhất đấy. Thế nên tôi đã đặt hàng trên mạng một bó. Mà thực ra đây không phải màu sắc thật của nó đâu, chúng là những bông hồng trắng được nhuộm xanh bằng thuốc nhuộm thôi à. Tôi nghe nói mật ngữ loài hoa của loài hoa này là lời chúc phúc của Chúa thì phải.

Hiện tại Kotobuki đang mặc một chiếc váy đính nơ, bên ngoài khoác thêm lớp áo choàng. Không biết có phải là do trang phục hay không, nhưng trông cậu ấy đáng yêu và hiền thực hơn bình thường rất nhiều.

- Lời chúc phúc của Chúa sao... Nghe cũng không tệ lắm.

- Ừm. Yuuka từng kể cho tôi vào sinh nhật 17 tuổi cậu ấy đã được bạn trai tặng loài hoa hồng này. Lúc đó cậu ấy đã rất hạnh phúc, cậu ấy còn dùng điện thoại chụp rất nhiều ảnh của máy bông hồng rồi gửi tới cho tôi.

- Chắc hẳn lần này Mito cũng sẽ rất hạnh phúc.

- Hi vọng... là vậy.

Sau khi tôi nhờ tiếp tân liên hệ hộ chị Shouko, chị ấy xuất hiện với một bộ dạng cực kì mệt mỏi.

“Mito vẫn chưa tới”, chị Shouko nói với giọng đắng chát.

Khóe mắt chị ấy thâm quầng, làn da cũng nhợt nhạt trông rất không có tinh thần. Chắc hẳn chị ấy đang cảm thấy lo lắng vì đến giờ mà Mito vẫn chưa xuất hiện ở phòng thay đồ.

Sau khi nói với chị ấy chúng tôi sẽ quay lại khi buổi diễn kết thúc, chúng tôi tạm biệt chị Shouko.

- Chắc sau khi buổi công diễn kết thúc sẽ gặp được Mito ở phòng thay đồ.

Đến lúc đó chúng ta sẽ đem hoa tặng cho bạn ấy.

- Ừm...

Kotobuki có lẽ đang rất thất vọng. Cậu ấy gật đầu một cách yếu ớt. Những bông hồng xanh ôm trước ngực lay động theo từng bước chân cậu ấy.

Chỗ ngồi của chúng tôi là hàng đầu tiên ở lầu hai.

Thầy Mariya cũng sẽ tới dự chứ? Còn cả Omi nữa.

Tôi đảo mắt qua khán phòng, nhưng vì quá nhiều người thành ra tôi chẳng thể phân biệt được ai với ai.

Sau khi tiếng thông báo “Xin quý vị tắt nguồn điện thoại” vang lên trong hội trường, đèn tắt dần, rồi tiếng chuông báo hiệu vở diễn bắt đầu reo.

Vở nhạc kịch *Turandot* đã bắt đầu.

Turandot - con gái của một vị hoàng đế Trung Quốc triều Nguyên - có tính cách rất tàn nhẫn, mỗi khi có chàng trai nào cầu hôn, nàng đều ra ba câu đố cho họ, nếu họ trả lời không được thì sẽ bị chém đầu trước toàn dân. Hoàng tử Calaf, người vì chiến tranh mà phải bỏ xứ tha hương, sau khi chứng kiến một vị hoàng tử Ba Tư bị hành hình tại pháp trường, đã tỏ ra rất giận dữ trước sự lạnh lùng và tàn nhẫn của công chúa.

Tuy nhiên, ngay khi công chúa xuất hiện trên đài cao, trái tim của chàng hoàng tử đã nhanh chóng bị vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng cướp đi. Thế là chàng Calaf không để ý sự khuyên bảo của người xung quanh và đã đưa ra lời đề nghị giải ba câu đố để được kết hôn với công chúa.

Khách mời diễn vai Calaf nghe nói là một ca sĩ nhạc kịch chuyên nghiệp rất nổi tiếng. Trên khung nền hoàng cung nhuộm ánh chiều tà, giọng nam cao tenor lộng lẫy của anh ta vang vọng như một chiếc kèn trumpet.

“Toàn thân ta tràn ngập nhiệt tình, toàn thân ta tràn ngập khát vọng!”

Cảm giác không tên này đang giào vò ta!

Mỗi một tác trong trái tim ta

Đều chỉ tồn tại, đều chỉ đang gào thét một từ,

Turandot! Turandot! Turandot!”

Kinh khủng thật.

Mặc dù hẳn là micrô cũng có hiệu quả khuếch âm, nhưng quả thật tôi không thể ngờ được rằng giọng ca của một người lại có thể vang cao đến như vậy. Chẳng khác nào một nhạc cụ cả!

Mặc dù ca từ là tiếng Ý, nhưng trước đó tôi cũng đã đọc kỹ nội dung rồi nên cũng hiểu đại khái đang diễn tới đoạn nào. Tất cả những cảm xúc hỉ nộ ái ô của các nhân vật đều được truyền tải rõ nét thông qua tiếng ca, chúng như mang theo một luồng sức mạnh ép vào ngực tôi.

Vẫn chưa tới cảnh Turandot xuất hiện. Mito thật sự sẽ xuất hiện trên sân khấu sao?

Hai bên thái dương tôi nhói lên từng cơn, tôi có cảm giác thời gian bây giờ trôi qua thật chậm chạp.

Ôm trong tay bó hoa hồng xanh, Kotobuki cũng đang nhìn chăm chú vào sân khấu với một ánh mắt như đang cầu nguyện.

Kết thúc màn một chuyển tới màn hai, bối cảnh thay đổi sang nội thành.

Tiếng than thở của các đại thần vì phải làm theo lệnh của công chúa. Người dân tập trung tại quảng trường trong thành. Màn đối đáp của hoàng đế và Calaf.

Khi nghe hoàng đế khuyên bảo hãy rời khỏi nơi này ngay lập tức, Calaf kiên quyết hát vang rằng:

*“Bệ hạ! Ta chân thành hi vọng,
Mình có thể khiêu chiến trận đấu này!”*

A, sắp rồi.

Mồ hôi lạnh rịn ra trong lòng bàn tay, tôi bắt đầu khó thở.

Sắp rồi, công chúa Turandot sắp xuất hiện rồi.

Trên một cầu thang cao ngất ở chính giữa sân khấu.

Ánh đèn pha chiếu sáng đỉnh của cầu thang, dàn hợp xướng vang lên.

“Công chúa, xin hãy xuất hiện!”

Hãy để ánh sáng của người chiếu rọi tất cả!”

Kotobuki nhòm người dậy. Tôi cũng nhìn không chớp mắt vào cầu thang.

Trong lòng thầm nhủ chắc hẳn Turandot sẽ được kéo lên bằng dây và đứng ở đó.

Tuy nhiên, Turandot không xuất hiện.

Có lẽ khán giả cũng bắt đầu cảm thấy kì lạ. Những tiếng xì xào lan tỏa như cơn sóng khắp thính phòng.

Chẳng lẽ Mito không tới kịp sao!?

Đúng lúc này, một tiếng ca trong vắt vang lên từ một phương hướng không ai ngờ tới.

Từ phía sau của lầu một hội trường.

Từ đó, một cô gái bước đi trên con đường giữa những hàng ghế và đang tiến về phía sân khấu.

Toát ra vẻ uy nghiêm như thể khiến không khí đóng băng, cô gái với mái tóc đen dài xinh đẹp mang theo vương miện trên đầu, quanh thân khoác một lớp lụa mỏng lấp lánh ánh đỏ và vàng với vạt áo dài chấm đất...

Turandot, công chúa sát nhân.

Toàn bộ khán phòng truyền ra những tiếng hô kinh ngạc.

Nửa mặt trên của Turandot hoàn toàn bị che phủ bởi một chiếc mặt nạ màu trắng.

Tuy nhiên, không còn ai chú ý tới chi tiết khó hiểu đó khi tiếng ca của nữ thần âm nhạc đã ngay lập tức chi phối toàn bộ hội trường.

Tiếng ca tựa như mang theo một đôi cánh vô hình rực rỡ ánh sáng kéo lên thật cao và vắt ngang qua phía bên kia bầu trời!

Chất giọng cao mạnh mẽ sở hữu một uy lực đáng sợ không chút mềm yếu vang vọng mãnh liệt khắp những bức tường của hội trường và các cánh cửa dẫn ra hành lang, như thể muốn phá tan chúng.

“Cung điện này, tại ngàn năm trước,

Vang lên những tiếng hét tuyệt vọng”

“Tiếng hét đó truyền qua đời đời con cháu

Và trú ngụ ở đây, trong linh hồn ta!”

Tiếng hát này đã hoàn toàn vượt qua nhận thức của con người! Nó tựa như

một bài ca tôi cao phát ra từ một nhạc cụ thiên đình.

Turandot, công chúa sát nhân, người mang tới cái chết, băng giá vĩnh cửu. Thế nhưng tiếng ca ẩn chứa ánh sáng lấp lánh chiếu rọi bầu trời cùng sự kiên cường dẻo dai như sắt thép này đã nâng người con gái có tên Turandot trở thành một sự tồn tại chí cao vô thượng, hoàn mỹ không một tí vết, nàng không còn là một kẻ sát nhân tay vấy đầy máu tươi nữa.

Người con gái xinh đẹp thuần khiết không chút từ bi, không để bất kì gã đàn ông nào chạm vào mình.

Khi nàng đặt chân tới trung tâm sân khấu, cơ thể nàng tắm trong ánh đèn, nàng bắt đầu cất cao tiếng ca trong vắt mang theo hơi thở điên cuồng tới mọi góc ngách của thánh phòng.

Để báo thù cho tổ tiên bị quốc vương ngoại bang bắt đi và làm nhục, nàng sẽ không để bản thân trở thành vật sở hữu của bất kì kẻ nào.

“Ta sẽ báo thù tất cả các người,

Vì nàng công chúa ngây thơ thuần khiết kia, vì tiếng hét kia

Vì cái chết của nàng!”

“Ta quyết không để một ai có được ta!

Nỗi căm hận đối với những kẻ đã giết nàng

Sẽ sống mãi trong tim ta!”

“Không, không! Ta quyết không để kẻ nào có được ta!”

Tiếng ca này rốt cuộc có thể vang cao tới đâu chứ!?

Âm thanh càng lúc càng lên cao, sức mạnh trong nó cũng càng lúc càng lớn, như muốn tự do vỗ cánh bay về phía bên kia bầu trời.

Tôi chưa từng học thanh nhạc, cho nên đối với nhạc kịch tôi cũng không hiểu nhiều lắm. Tuy nhiên, tôi ý thức rất rõ là tiếng ca này đã cuốn cả thánh phòng vào vòng xoáy của mộng tưởng và nhiệt tình.

Giọng ca của Turandot và Calaf quấn lấy nhau.

Giọng nữ cao soprano và nam cao tenor, hai loại âm cao này dường như đang cố áp chế lẫn nhau, cùng cố vươn lên bầu trời.

Cho dù Calaf đã ngừng lại, Turandot vẫn kéo cao tiếng ca của mình như muốn thể hiện sự chênh lệch của hai người.

Chẳng mấy chốc, màn hai cũng sắp kết thúc.

Trước ba câu hỏi của Turandot, Calaf đều đưa ra những câu trả lời hoàn mỹ.

Dù vậy, Turandot vẫn cự tuyệt tình yêu của Calaf. Thế nên Calaf bèn đưa ra một câu đố cho nàng, yêu cầu nàng trước bình minh hãy đoán ra tên của mình.

Nếu như công chúa đoán trúng cái tên đó, Calaf nguyện ý chịu chết.

“Nàng không biết tên của ta!

Trước khi ánh bình minh chiếu rọi,

Hãy nói cho ta biết tên của ta!

Nếu nàng làm được, ta nguyện nhận lấy cái chết!”

Turandot gật đầu.

Màn che hạ xuống, toàn bộ thính phòng như bùng nổ bởi những tiếng vỗ tay tán thưởng.

Toàn bộ người xem đều đứng dậy, mỗi người đều như đang trong cơn say.

Trong tiếng vỗ tay như bão tố này, tôi chỉ có thể nghe câu được câu mất tiếng loa thông báo rằng sẽ có thời gian nghỉ 20 phút.

Kotobuki đứng dậy, mặt cậu ấy tái mét.

- Tôi... muốn tới phòng thay đồ! Tôi không thể chờ tới sau buổi công diễn được!

Mang theo tâm trạng lo lắng quặn thắt cả ngực, tôi đi cùng Kotobuki.

Cho dù người ta không cho chúng tôi vào đi nữa, chỉ cần biết được tình trạng của Mito...

Tuy nhiên, khi chúng tôi tới nơi, phòng thay đồ đã loạn hết cả lên.

Từ cửa phòng để mở truyền ra tiếng người ra ra vào vào cùng tiếng quát tháo của nhân viên.

- Vẫn chưa tìm được Mito sao!?

- Chưa, không thấy cô ta ở đâu cả, toa lét không có, hành lang cũng không!

- Loại nhân vật chính gì mà lại bỏ sân khấu mất tích như vậy chứ!

- Watanabe, chuẩn bị lên diễn trong trường hợp xấu nhất!

- D-Dạ!

Tôi và Kotobuki kinh ngạc bốn mắt nhìn nhau.

Mito lại biến mất rồi!

Giây tiếp theo, chúng tôi cùng chạy ra ngoài.

Phải tìm bằng được Mito! Nói không chừng bạn ấy vẫn còn ở quanh đây.

Ở đâu? Bạn ấy đi đâu rồi!?

Vừa chạy loạn trên hành lang, tôi vừa la lên.

- Kotobuki, gọi điện cho Mito thử xem!

Vẫn đang ôm bó hoa, Kotobuki vội lấy điện thoại di động ra và nhanh chóng bấm nút.

Những cánh hoa xanh thắm như biển cả rụng lả tả trên nền nhà.

“Không được, cậu ấy không nghe máy”, Kotobuki rên rỉ.

Đúng lúc này...

Một bài hát Giáng Sinh quen thuộc truyền vào tai tôi.

Là bài *Santa Claus is coming to town*.

Kotobuki há hốc miệng kinh ngạc.

Chúng tôi chạy như điên về phía tiếng nhạc phát ra.

Cánh hoa tiếp tục rơi rụng. Giai điệu nhẹ nhàng vẫn chưa kết thúc.

Ở ngay đằng sau cánh cửa kia!

Khi vặn nắm đấm cửa xông vào bên trong, tôi mới phát hiện đây là một nhà kho. Hai bên đều chất đầy những thùng giấy và giá để đồ.

Ở chính giữa căn phòng là một cô gái đeo mặt nạ trên người khoác một lớp lụa mỏng, cô gái đang vặn vẹo cơ thể cố dùng hai tay kéo ra chiếc khăn choàng màu đen đang quấn quanh cổ.

Chúng kiến người đang siết cổ cô gái từ đằng sau, hai chúng tôi đồng thời khựng người lại.

Tại sao lại là *chị ấy*!

Cô gái đeo mặt nạ trượt chân và lấy tay bám vào một góc giá đỡ. Những tua

đỉnh trên vương miện của cô chạm vào nhau phát ra tiếng lanh canh, vạt áo màu đỏ lật lên. Chiếc khăn choàng màu đen mộc mạc siết chặt lấy cái cổ mảnh khảnh của cô và kéo mạnh ra phía sau, tiếng thở đau đớn khó khăn phát ra từ bờ môi cô gái.

- Dừng tay!

Kotobuki vút bó hoa và lao về phía người đang cố siết cổ Mito. Tôi cũng bắt lấy tay chị ta từ phía đối diện và cố ngăn chị ta lại.

- Dừng cản tôi!

Người quay đầu lại nhìn tôi với nét mặt điên cuồng và hơi thở dồn dập này chính là chị Kagami Shouko.

- Tôi đã yêu quý em, thương hại gia cảnh của em, giới thiệu cho em vị khách tốt như vậy. Vậy mà tại sao, tại sao em lại phải bội tôi!?

Chị Shouko trông cực kì kích động, như thể trong mắt chị ấy chúng tôi hoàn toàn không tồn tại.

Cặp mắt xinh đẹp với hàng mi thon dài cháy rực ngọn lửa căm hận và phần nộ, khuôn mặt chị Shouko đỏ bừng, chị ấy cắn chặt răng cố hết sức siết chặt hai đầu khăn choàng.

Tại sao!? Tại sao chị Shouko lại hận Mito đến vậy!?

Chị ấy nói giới thiệu khách là có ý gì!?

Chẳng lẽ...

Tôi hét lên với giọng như muốn xé toang cổ họng.

- Chị chính là người đã giới thiệu cho Mito công việc làm thêm đó sao! Chị Shouko!?

Bàn tay đang nắm chặt khăn choàng của chị Shouko lỏng ra, chị ấy gục người về phía sau.

Kotobuki la lên một tiếng, chúng tôi cùng đồng thời ngã ngồi xuống sàn.

Vừa dựa lưng vào một giá đỡ, chị Shouko vừa rên rỉ. Sau đó, chị ấy nói bằng giọng trầm thấp, bả vai vẫn run rẩy mãnh liệt.

- Đúng thế... chính là tôi. Bởi vì tôi cũng phải tự kiếm tiền bằng chính sức

của bản thân mới có thể tiếp tục theo học âm nhạc.

- !

Kotobuki nín thở.

Vẫn không gạt những lọn tóc phủ trước mặt ra, chị Shouko tiếp tục nói, đôi mắt chị ấy lóe lên một tia sáng đáng sợ.

- Đi theo con đường âm nhạc cần rất nhiều tiền. Không chỉ là học phí, còn có phí trang phục, phí tài liệu giảng dạy, phí tiêu thụ tối thiểu của mỗi buổi diễn... còn có phí dạy kèm bên ngoài, phí du học, tất cả đều cần tiền, cho dù cô bao nhiêu cũng không đủ.

Thế nên tôi mới giới thiệu công việc làm thêm kiếm được nhiều tiền cho các cô gái nghèo đang gặp khó khăn. Tôi lập ra trang web, tập hợp những vị khách đáng tin tưởng.

Người quản lý trang web đó chính là chị Shouko sao!

Sự thật này khiến toàn thân tôi run rẩy. Kotobuki cũng mở to hai mắt nhìn chị ấy chăm chăm.

- Thế nhưng, cho dù đã bán đi bản thân để tiếp tục việc học như vậy, lại chưa từng có một cô gái nào thành công trên con đường âm nhạc cả. Tất cả đều chán chường, đều tuyệt vọng, đều bị thương, đều từ bỏ giấc mơ giữa chừng... Giống như tôi...

Sau khi cắn môi với vẻ khổ sở, ánh mắt chị Shouko lại trở nên sắc nhọn.

- Thế nhưng, tại sao? Tại sao em lại có thể hát được như vậy!? Khi em hát *Tiếng sáo thân* trước tất cả mọi người, tôi đã không thể tin được. Thật tuyệt vời. Thật đáng kinh ngạc. Cô gái này hoàn toàn khác với tôi và những cô gái trước kia. Có lẽ cô ấy sẽ thành công... Vừa nghĩ như vậy, tôi lại cảm thấy sợ hãi, lại cảm thấy căm hận.

Ánh mắt lạnh lùng âm u của chị Shouko hướng về phía Mito đang khụy người dựa vào một góc tường. Bờ môi khô khốc của chị ấy phun ra những lời đầy oán hận.

- Tất cả “Trà Hoa” đều phải nhận lấy sự tuyệt vọng! Giống như tôi, “Trà

Hoa” đầu tiên! Tôi sẽ không cho phép có một “Trà Hoa” đặc biệt xuất hiện. Điều đó không công bằng!

Chị Shouko nắm lấy một cái kéo cắt vải lớn để trên kệ và lao về phía bạn Mito.

- Cẩn thận! Yuuka!

Kotobuki gào lên.

Cái kéo đâm vào bức tường sát bên mặt bạn Mito làm tóe lên những tia lửa.

Chị Shouko lại giơ cái kéo lên và nói một cách căm hận.

- Em không có tư cách mặc trang phục xinh đẹp như vậy đứng ở trung tâm sân khấu!

- Dừng lại!!!

Kotobuki chạy vội tới và lấy khuỷu tay huých chị ta ra.

- Kotobuki!

Một góc của mái tóc giả bạn Mito đang đội bị cây kéo cắt trúng.

Những lọn tóc đen nhánh rơi xuống sàn nhà uồn lượn như những con rắn. Chị Shouko dồn sức lấy tay xé toang vạt áo của bạn Mito, để lộ cánh tay và bờ vai trắng muốt của bạn ấy.

- Em phản bội chúng tôi, phản bội tất cả “Trà Hoa”!

Trông chị Shouko bây giờ thật sự quá dữ tợn, khiến người khác không dám lại gần.

Đúng lúc này, từ phía sau lưng chị Shouko, ở phía cửa vào... tôi nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông mặc comlê đang đứng ở đó.

Thầy Mariya!

Từ vị trí đó, có lẽ thầy ấy sẽ có thể đè chị Shouko xuống sàn từ phía sau.

Cho dù không được thì thầy ấy cũng có thể gọi người tới giúp!

Nhưng thầy Mariya không hề nhúc nhích.

Thầy ấy chỉ đứng ở đó và dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn vào khung cảnh hỗn loạn đang diễn ra trong phòng.

Khuôn mặt lạnh lùng, không chút cảm xúc, tựa như đang đeo mặt nạ!

Tại sao!? Tại sao thầy ấy lại không làm gì cả!

Chị Shouko đè bạn Mito ngã xuống sàn rồi ngồi lên người bạn ấy và bắt đầu điên cuồng xé nát trang phục.

- Em không cần loại quần áo này! Cho dù em cố che giấu đến đâu, Trà Hoa cuối cùng cũng chỉ là một con điếm dơ bẩn! Là em, hay tôi, tất cả chúng ta đều đã bị bóng tối nhuộm bẩn rồi!

Vải mỏng phát ra những tiếng roẹt roẹt và bị xé tan thành từng mảnh, để lộ da thịt bên dưới.

Cổ họng trắng nõn... ngực... còn có eo...!

Tất cả chúng tôi đều nhìn bạn Mito với ánh mắt không thể tin được.

Giấu phía dưới lớp trang phục kia không phải cơ thể mềm mại của một cô gái, nó là cơ thể rắn chắc của một chàng trai!

- Làm sao...

Bàn tay của chị Shouko rũ xuống. Khuôn mặt vặn vẹo đầy căm hận của chị ấy tràn ngập sự hoang mang.

- Chuyện này là sao...! Đồi người từ khi nào? *Mito biến đâu mất rồi!?*

Đúng lúc này, giọng nói của một người đáng lẽ không nên có mặt ở đây vang lên từ phía cửa.

- Bóng ma biết rõ chuyện đó.

Cái người mặc đồng phục, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu xanh thẫm, ngẩng cao đầu đưa hai bím tóc mảnh dài bước ngang qua thầy Mariya đang ngạc nhiên và tiến vào trong phòng... chính là chị Tooko.

Chương 7:

Trong lòng đất âm u

- Sao chị lại ở đây. Còn kì thi thử thì sao?

Nghe tôi hỏi vậy, chị Tooko đỏ mặt ấp úng kiếm cớ.

- Chị xin lỗi. Tại chuyện này khiến chị bận tâm quá... thế nên thi được một nửa chị bèn chuồn ra ngoài rồi.

Đầu tôi choáng váng mất một lúc. Là thí sinh, lại còn bị xếp hạng E, vậy mà chị ấy còn chạy tới đây làm trò quỷ gì vậy!

Chị Tooko mở ra bàn tay phải. Những cánh hoa màu xanh rơi xuống lả tả.

- Chị lần theo những cánh hoa này mới tìm được các em đây.

Cả thầy Mariya và Kotobuki đều kinh ngạc.

Chị Shouko đứng dậy và trừng mắt nhìn chị Tooko.

- ...! Em là ai hả?

Chị Tooko ưỡn bộ ngực lép của mình ra và trả lời đồng dục.

- Như chị chứng kiến, tôi là một “cô gái văn chương”.

Có lẽ lời tự giới thiệu này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi lý giải của chị Shouko. Chị ấy trợn mắt há hốc mồm không biết nói gì.

Bầu không khí xấu hổ tràn ngập căn phòng chật hẹp.

Cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, chị Shouko nhú mày rồi phát ra một tiếng thở nặng nề.

- Vừa nãy em đã nói bóng ma biết rõ mọi chuyện phải không. Ý em là sao? Còn nữa, cậu bé này là ai?

Mặc trên người trang phục rách tả tơi, thiêu niên đeo mặt nạ vẫn đang khuy người dưới sàn, không hề để ý tới việc che lại bộ ngực trần.

Đúng thế, cậu ta rốt cuộc là ai?

Nhìn thấy sự khó hiểu trên gương mặt chúng tôi, chị Tooko bình thản nói:

- Giải thích chuyện này sẽ hơi tốn thời gian một chút. Bởi vì câu chuyện của

cô gái có tên Mito Yuuka bị quyến vào rất nhiều tình cảm và tâm tư, việc này sẽ khiến người nghe rất khó nhìn ra mạch truyện chính.

Tuy nhiên, dù sao thì lúc này đứng trên sân khấu cũng đã là ca sĩ dự bị rồi, người ở đằng kia cũng không cần phải quay lại đó nữa. Nếu thời gian cũng đã dư dả như vậy, hãy để tôi giải thích câu chuyện này từ góc độ của một cô gái văn chương.

Như thể có một sức mạnh kì bí nào đó đang chi phối không gian xung quanh chúng tôi.

Chị Shouko, thầy Mariya và Kotobuki đều nín thở lắng nghe chị Tooko bắt đầu kể ra câu chuyện bằng một giọng nói trong vắt như nước chảy.

- Sự kiện này bắt đầu với một tình huống khá giống *Bóng ma trong nhà hát* của Gaston Leroux.

Leroux là nhà văn người Pháp, sinh năm 1868, ban đầu ông hoạt động với tư cách một luật sư và phóng viên đưa tin. Sau đó, khi bước sang tuổi 30, ông bắt đầu chuyển sang nghiệp viết văn, và đã cho ra đời nhiều danh tác với phong cách án mạng phòng kín*, chẳng hạn như *Bí mật căn phòng màu vàng*. Cùng thời gian này, ở Pháp còn xuất hiện Maurice Leblanc với kiệt tác *Arsène Lupin*. Leroux và Leblanc đều là những tác giả rất nổi tiếng.

Đến năm 1910, Leroux công bố *Le Fantome de l'Opera...* hay còn gọi là *Bóng ma trong nhà hát*, câu chuyện kể về một người đàn ông đeo mặt nạ sống dưới tầng hầm nhà hát nhạc kịch và những con người bị cuốn vào niềm đam mê đầy u ám của ông ta.

Mito rất thích câu chuyện này, trước kia em ấy còn từng nói muốn được gặp “thiên thần âm nhạc”.

Và rồi, giống như nhân vật nữ chính Christine, em ấy cũng đã được một người nào đó bí mật dạy dỗ và khiến cho tài năng ca hát của em ấy bộc lộ ra ngoài.

Mặt khác, bên cạnh Mito cũng có một người có vị trí giống hệt Raoul, người yêu của Christine.

Ngay cả đối với bạn thân Nanase của mình, Mito cũng không nói ra tên và bối cảnh của người bạn trai đang ở tại trường cấp ba Seijou. Thay vào đó, em ấy đã đưa ra ba gợi ý liên quan tới anh ta.

Chị Tooko dựng lên ba ngón tay.

- Một, anh ta có gia đình chín người.

Hai, anh ta thích cà phê.

Ba, anh ta có tật mỗi lần suy nghĩ chuyện gì đều đi vòng quanh bàn.

Hắn nghe tới đây, nhiều người sẽ nghĩ gợi ý gia đình chín người là một manh mối rất quan trọng?

Tuy nhiên, gợi ý này trên thực tế lại cũng không phải nói về bản thân người yêu của Mito.

Lúc trước chị ấy cũng từng nói như vậy. Rằng chị ấy không nghĩ bạn trai của bạn Mito sinh ra trong một gia đình chín người...

Thấy chúng tôi lắng nghe chăm chú, chị Tooko nói ra tên của một cuốn sách.

- Có một tác phẩm văn học thiếu nhi gọi là *Gia đình yêu thương*. Quyền sách này rất cũ, ở Nhật Bản đã không còn xuất bản nữa rồi, thế nên có lẽ gần đây rất ít người biết tới nó. Quyền sách này xuất bản vào năm 1906, tác giả là Agnes Sapper, một nữ nhà văn người Đức. Sapper là mẹ của năm đứa bé, với kinh nghiệm của mình, bà đã viết ra câu chuyện về nhà Pfaffling với những mảnh ghép âm áp thương ngày của một gia đình với cha mẹ và bảy người con.

Người cha xuất hiện trong quyền sách này được khắc họa như một nhân vật rất đáng yêu với cá tính hơi nóng nảy một chút nhưng đồng thời cũng là một người thành thật và vui vẻ. Mặc dù ông rất thích cà phê, nhưng bởi vì nhà nghèo nên chỉ dịp lễ tết ông mới dám uống. Ngoài ra, lúc có việc phải suy nghĩ, ông đều đi vòng quanh bàn, chính vì điều này mà ông đã khiến một phụ nữ đang ở trọ tại nhà ông chú ý.

Chị Tooko nhấn mạnh giọng điệu.

- Gia đình chín người, thích cà phê, có tật đi vòng quanh... Tất cả đều phù hợp với những gợi ý mà Mito đưa ra. Mito có vẻ đã đọc rất nhiều tiểu thuyết

nước ngoài viết về đề tài gia đình, cho nên em ấy chắc hẳn cũng biết tới quyển sách này. Như vậy, Mito muốn truyền đạt điều gì thông qua những gợi ý này? Đó chính là nghề nghiệp của người cha nhà Pfaffling... một giáo viên thanh nhạc.

Ánh mắt uyên bác của chị ấy nhìn chăm chăm vào thầy Mariya.

- Lý do Mito phải giữ bí mật không nói ra tên của bạn trai là vì bạn trai của em ấy không phải học sinh mà là một giáo viên. Cho dù hai người không cùng trường đi nữa, nhưng nếu tin đồn tình cảm giữa giáo viên và học sinh cấp ba bị truyền ra, chắc chắn chuyện này sẽ gây rắc rối cho bạn trai, có lẽ Mito đã nghĩ như vậy. Nếu nói về giáo viên nam dạy âm nhạc ở trường Seijou, vậy thì chỉ có một mình thầy mà thôi, thầy Mariya. Nói cách khác, thầy chính là Raoul của Mito.

Bầu không khí trong phòng thoáng chốc đông cứng lại.

Thầy Mariya không phải thiên thần, mà là người yêu của Mito!

Chị Shouko mở to hai mắt với vẻ kinh ngạc, Kotobuki cũng run rẩy, mặt cậu ấy tái mét.

Đôi mắt thầy Mariya toát ra vẻ nôn nóng, rồi thầy ấy nói, bằng một chất giọng thô bạo, không hề có chút nhẹ nhàng thường ngày nào.

- Đúng thế... Đúng như em nói, tôi và Mito Yuuka đang hẹn hò. Tuy nhiên, dạo gần đây chúng tôi không còn gặp nhau nữa, Yuuka cũng không hề liên lạc với tôi. Có lẽ cô ta đã thích người khác rồi cũng nên? Chẳng hạn như “thiên thần” đã dạy âm nhạc cho cô ta chẳng hạn... Trong những lần gặp mặt hiếm hoi của chúng tôi, Yuuka cũng chỉ nói về mỗi gã đó.

Một cảm giác bất an đen kịt lấp đầy lồng ngực tôi.

Tại sao thầy ấy lại nói về người yêu của mình với ánh mắt lạnh lùng như vậy. Cách thầy ấy nói ra những lời đó chẳng khác nào đang phỉ nhổ một thứ mà bản thân cực kì căm hận.

Người đang đứng trước mặt tôi và thầy Mariya dịu dàng nở nụ cười ở phòng dụng cụ âm nhạc cứ như hai người hoàn toàn khác nhau vậy!

Chị Tooko hỏi:

- Thế nên thầy đã ghen ghét với thiên thần sao? Giống như Raoul cảm thấy lo lắng vì mối quan hệ giữa Christine và thiên thần mà sinh ra ngọn lửa thiêu đốt bản thân...

Mito đã rất băn khoăn vì bạn trai từng yêu cầu em ấy đừng làm thêm vào ban đêm nữa, ngoài ra bạn trai em ấy còn nhiều lần gọi điện thoại khi Mito đang ở chỗ làm, Nanase có thể làm chứng chuyện này.

Thầy đã rất lo lắng liệu Mito có đang bị thiên thần dụ dỗ đúng không? Bởi vì em ấy chỉ toàn nói về chuyện của người khác trước mặt thầy nên thầy đã không thể tha thứ cho em ấy phải không?

- Thôi đi! Tất cả những gì em nói không phải chỉ là suy đoán sao!?

Toàn thân tôi run lên khi nghe thấy tiếng hét như muốn xé rách không khí này.

Thầy Mariya trừng mắt nhìn chị Tooko với vẻ mặt dữ tợn. Dù vậy, chị Tooko vẫn đáp trả thầy ấy bằng một giọng nói mạnh mẽ không hề thua kém.

- Đúng thế, em chỉ là một “cô gái văn chương”! Em chẳng phải cảnh sát, cũng chẳng phải thám tử, tất cả những điều em nói ra đều chỉ là “tưởng tượng”. Thế nhưng từ sau khi Mito mất tích, hành động của thầy thật sự quá mất tự nhiên. Người mình vô cùng yêu thương đột nhiên biến mất, vậy mà tại sao thầy lại không hề chủ động đi tìm kiếm em ấy? Tại sao thầy lại nhờ Nanase tới phân loại tư liệu? Tại sao thầy lại cố tình đưa cho em ấy xem vé mời buổi công diễn?

Còn nữa, thầy còn dẫn một cô bé lớp 10 đi khách sạn, nhưng đến đó rồi thầy lại để cô bé ở lại một mình và bỏ về, ở đó thầy dường như tìm kiếm thứ gì đó, thầy đi vòng quanh trong phòng, đặc biệt còn nhìn chăm chăm vào cái bàn!

Khi chị Tooko vừa nhắc tới chuyện của Sugino, nét mặt thầy Mariya trông như thể thầy ấy vừa nhận một cú sốc.

Chị Tooko tiếp tục hỏi dồn.

- Tại sao thầy lại phải nhìn chăm chú vào cái bàn đến vậy? Chẳng lẽ nhìn nó khiến thầy nhớ tới chuyện gì sao?

Cảm giác sợ hãi khiến toàn thân tôi run lên khi tôi liên tưởng tới một chuyện.

Bóng tối đen kịt dường như đang áp sát lấy tôi từ phía sau.

- Em nói đúng chứ, thầy vì có việc cần xác nhận nên mới phải đi tới căn phòng trong khách sạn đó? Cái ngày Mito mất tích, em ấy đã nhắn tin cho Nanase bảo là ở chỗ làm thêm có việc đột xuất nên phải ra ngoài ngay bây giờ. Mà việc làm thêm của em ấy chính là đi tiếp khách và nhận tiền từ họ... nói cách khác là hẹn hò trả phí.

Thầy có lẽ vì nghi ngờ Mito liệu có phải đang phản bội mình nên đã bí mật theo dõi em ấy đúng không, vì vậy mà thầy đã biết được bí mật của em ấy? Thế là ngày hôm đó, thầy lấy thân phận một vị khách tới gặp Mito và chính thầy, Raoul của Mito, *trong cơn cuồng ghen đã hóa thân thành bóng ma và nắm đầu Mito đập vào góc hàn...*

- Không phải!!!

Thầy Mariya cắt ngang lời nói của chị Tooko. Khuôn mặt thầy ấy vặn vẹo, tay chân run rẩy, trong đôi mắt đỏ bừng tơ máu của thầy ấy tràn ngập sự hoang mang cùng kích động.

Bóng tối... bóng tối đã nhuộm màu không khí.

- Đó là Yuuka tự ngã xuống! Tôi bảo Yuuka đừng làm việc này nữa, nhưng em không nghe tôi! Nếu phải làm một việc dễ tiện như vậy thì tại sao còn phải tiếp tục học âm nhạc làm gì chứ!?

Thế nhưng Yuuka chỉ khóc và nói bây giờ em chỉ còn lại mỗi ca hát! Em nói thiên thần đang chờ em, em phải quay về đi học, rồi em quay lưng lại phía tôi và muốn bước ra khỏi phòng!

Tôi ngây người như phỗng.

Thầy Mariya dường như không còn biết mình đang nói gì nữa. Thầy ấy chỉ tiếp tục gào lên, như thể đã đánh mất lý trí.

- Tôi tức giận, tôi bóp cổ Yuuka. Thế rồi trong khi vật lộn, Yuuka trượt chân và té đập đầu vào góc bàn. Em nằm bất động trên sàn, máu chảy lênh láng. Lúc đó tôi quá sợ hãi nên đã bỏ lại Yuuka và ra khỏi khách sạn.

Chiếc kéo trong tay chị Shouko rơi xuống sàn.

Hai tay chị ấy bụm miệng như muốn ngăn mình hét lên.

Kotobuki cũng tái xanh mặt mày và bủn rủn lấy tay vịn lấy giá đỡ.

Tôi không thể tin được, tôi không muốn tin. Thầy Mariya mà lại làm chuyện đó với Mito!

Trước đôi mắt hoang mang của chúng tôi, thầy Mariya vẫn đang tiếp tục thay đổi. Dưới lớp mặt nạ, thầy ấy để lộ ra bộ mặt thật vặn vẹo xấu xí vì ghen ghét và điên cuồng, âm thanh ngọt ngào dịu dàng giờ đây trở nên khàn khàn khó nghe.

- Đến ngày hôm sau trên tivi vẫn không đăng tin tức phát hiện thi thể trong khách sạn. Tôi gọi vào số của Yuuka nhưng cũng không có ai bắt máy, thế là tôi giả làm người nhà của em và thử liên lạc với trường học, nhưng người ta lại nói em nghỉ học không phép và cũng không quay lại kí túc xá. Tôi dường như sắp phát điên. Yuuka đi đâu rồi? Em còn sống hay đã chết?

Đúng lúc này, có người gửi tới cho thầy ấy vé mời buổi công diễn dưới cái tên “Trà Hoa”...

Từ giọng nói vỡ vụn của thầy Mariya, tôi có thể cảm nhận được sự sợ hãi của thầy ấy vào lúc đó.

Việc thầy ấy nhờ Kotobuki tới phân loại tư liệu cũng là vì thầy ấy biết Kotobuki là bạn thân của Mito, vì thế thầy ấy muốn xem Mito có liên lạc với Kotobuki không. Ngay cả việc đưa cho Kotobuki xem vé mời buổi công diễn cũng là vì muốn quan sát phản ứng của cậu ấy.

Dưới vẻ mặt dịu dàng, thầy Mariya mang theo tâm trạng nôn nóng, buồn khổ, đau đớn và dõi theo mọi lời nói và hành động của chúng tôi.

Thầy Mariya là Raoul, cũng là bóng ma!

Với giọng run rẩy và cuồng loạn, thầy ấy tiếp tục nói.

- Em gửi tới điện thoại và máy tính của tôi nhiều tin nhắn với nội dung “Kẻ sát nhân”, “Thiên thần sa ngã” dưới cái tên Trà Hoa. Thế nhưng chưa một lần em xuất hiện trước mặt tôi. Tôi có cảm giác mình đang bị lừa dối. Chắc hẳn thiên thần đang thao túng Yuuka. Là thiên thần đã mang Yuuka đi từ chỗ đó.

Đúng thế, tất cả... tất cả đều là lỗi của thiên thần!

Nếu như Yuuka không bị thiên thần quyến rũ... nếu như em không phản bội tôi...

Tôi muốn cứu Yuuka khỏi nanh vuốt của thiên thần! Nhưng đã quá trễ. Yuuka đã bị thiên thần kéo vào vương quốc dưới lòng đất rồi!

Nhìn thầy Mariya mở to hai mắt hét lên như vậy, ngực tôi như bị xé toang.

Chắc hẳn thầy Mariya không hề muốn Mito bị tổn thương.

Người thầy ấy căm hận không phải Mito, mà chính là thiên thần đã cướp đi trái tim của bạn ấy.

Có lẽ thầy Mariya đã không biết về chuyện cha mẹ Mito tự tử. Có lẽ thầy ấy cũng không hề nghe nói về chuyện khoản nợ.

Thế nên thầy ấy mới không thể hiểu được tâm tình của Mito.

Thầy ấy không thể lý giải tại sao bạn Mito lại phải kiếm tiền theo cách đó, tại sao bạn ấy lại muốn tiếp tục học âm nhạc, thầy Mariya chỉ cho rằng bạn Mito thay đổi là lỗi của thiên thần, vậy nên thầy ấy hận thiên thần.

Việc thầy Mariya dẫn Sugino tới khách sạn có lẽ cũng là vì thầy ấy hối hận đã bỏ mặc Mito, thầy ấy chỉ muốn xác nhận xem liệu Mito bây giờ còn sống hay đã chết.

Có lẽ thầy Mariya đã thật sự muốn cứu bạn Mito. Thế nên thầy ấy mới trừng mắt nhìn vào chiếc bàn với ánh mắt dữ tợn như vậy và lẩm bẩm “Không kịp rồi”...

Đúng thế, thầy Mariya không phải người xấu, thầy ấy không phải thiên thần sa ngã. Thầy ấy... thầy ấy...

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

- *Người phản bội không phải tôi, mà là anh mới đúng, phải không Keiichi ?*

Đó là chất giọng cao trong vắt của một cô gái.

Âm thanh xinh đẹp lạnh lẽo như băng đó phát ra từ người thiếu niên đeo mặt nạ mặc quần áo rách tả tơi đang đứng tựa mình vào một góc tường.

- Yuuka...

Kotobuki sững sờ thì thào. Chị Shouko cũng mở to hai mắt nhìn chăm chăm

vào miệng của người thiếu niên với ánh mắt như thể đang nhìn vào một con quái vật.

Bờ môi của chị Tooko cũng mím lại, chị ấy đứng thẳng người, nét mặt nghiêm túc. Tôi thì có cảm giác dường như đang có một bàn tay lạnh buốt đang vuốt ve hai má của mình.

Giọng nói này hoàn toàn ăn khớp với giọng nói của Mito mà tôi nghe được từ trong điện thoại dạo trước.

Chất giọng cao trong vắt của một cô gái, nó không thể nào là âm thanh của một thiếu niên đã vỡ giọng...

- !

Khuôn mặt thầy Mariya vặn vẹo, miệng thầy ấy há hốc như thể đang phát ra một tiếng thét sợ hãi không lời.

Tựa như vị tổ tiên thức tỉnh bên trong cơ thể cơ thể công chúa sát nhân Turandot, vào khoảnh khắc này, linh hồn của Mito dường như đã nhập vào cơ thể của người thiếu niên, dùng giọng nói của bạn ấy chất vấn thầy Mariya.

- Là anh, anh là người đã giết tôi. Anh để cơ thể tôi mục nát dưới lòng đất rét lạnh.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân tôi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nơi tôi đang đứng vẫn là hiện thực sao?

- Nói dối!

Thầy Mariya gào lên, mồ hôi chảy ròng ròng.

- Trong khách sạn không có thi thể nào cả! Yuuka chưa chết. Em còn sống, em đang ở chỗ thiên thần!

Giọng nói của cô gái vang lên lạnh lẽo như một trụ băng nhọn hoắt.

- Keiichi, anh lúc nào cũng như vậy. Luôn làm bản thân mình trở nên đúng đắn, chỉ biết nói những điều tốt đẹp cho chính mình. Lúc đó cũng thế, lúc anh nhục mạ tôi là đồ dơ bẩn, lúc anh giết tôi.

- Không phải...

“Không có gì không phải cả”, giọng nói lạnh lùng tuyên cáo, “Lúc anh bóp

cổ tôi, trong mắt anh đã lóe lên sát ý và sự căm hận vì lòng tự tôn bị tổn thương, chẳng khác nào một lưỡi dao cứa. Đúng thế, giống như bây giờ”.

- Anh có biết lúc tôi tỉnh dậy và nhận ra anh bỏ mặc tôi té ngã trên sàn, tôi đã mang theo tâm trạng như thế nào trong khi lấy khăn lau sạch vết máu không...? Một kẻ chỉ biết khư khư giữ mình như anh có lẽ sẽ không bao giờ hiểu được, đúng không?

Anh có lẽ cũng chẳng hiểu được tâm trạng của tôi khi lặng lẽ rời khỏi khách sạn đó.

Cả lúc tôi bước đi trên con đường tôi đen đầy gió lạnh...

Và cả sáng hôm sau, khi tôi trút hơi thở cuối cùng khi đang ngủ, tôi đã mang theo tâm trạng như thế nào rời khỏi thế gian này...

Nguyên nhân cái chết của tôi là do chấn thương phần đầu.

Như vậy anh vẫn có thể nói tôi không phải bị anh giết sao?

Bờ môi của thầy Mariya run rẩy, cổ họng thầy ấy nhấp nhô tạo thành những âm thanh mơ hồ. Dù vậy, không có một từ ngữ nào được phát ra.

Kotobuki mang theo ánh mắt hoang mang và sợ hãi nhìn về phía người thiếu niên đang kể lại cái chết của bạn thân mình bằng chính giọng nói của bạn ấy.

Những gì cậu ta nói là sự thật sao?

Mito đã trút hơi thở cuối cùng vào buổi sáng sau cái đêm gặp mặt thầy Mariya sao?

Cổ họng tôi run rẩy, đầu nóng rực.

Nếu đó là sự thật, vậy Kotobuki sẽ ra sao? Cậu ấy vẫn tin tưởng và chờ Mito trở về vào lễ Giáng Sinh!

Người thiếu niên đeo mặt nạ nâng cánh tay mảnh khảnh lên và chỉ về phía thầy Mariya.

Tựa như công chúa Turandot hát lên rằng sẽ không tha thứ tội lỗi của bọn đàn ông, bằng chất giọng cao trong vắt, cậu ta nói một cách tàn nhẫn.

- Anh là Lucifer ngạo mạn. Tội của anh không phải chỉ là sát hại tôi.

Keiichi, có phải anh đã dạy tôi phương thức hát sai lầm, có phải anh muốn

phá hỏng cổ họng của tôi?

Trên khuôn mặt của thầy Mariya xuất hiện sự rung động chưa từng có.

Chúng tôi cũng kinh ngạc nín thở.

Thầy Mariya muốn phá hỏng cổ họng bạn Mito ư!? Chuyện này, chuyện này làm sao có thể...

- Không phải. Tôi...

Từ dưới lớp mặt nạ màu trắng, người thiếu niên nhìn về phía thầy Mariya đang sợ sệt lùi lại phía sau bằng một ánh mắt sắc nhọn như dao. Giọng nói hàm chứa sự phẫn nộ không thể kìm nén vang lên, trách cứ thầy ấy không chút lưu tình.

- Anh không chỉ ghen ghét mối quan hệ giữa tôi và thiên thần! Anh còn ghen ghét tài năng của tôi! Anh căm hận tôi và thiên thần đã khơi dậy tài năng của tôi, vậy nên anh đã giết chết tôi!

Thầy Mariya ngẩng đầu lên.

- Không phải! Tôi chỉ không muốn thấy Yuuka đắm chìm vào ca hát mà thôi!

Đúng là Yuuka sở hữu một chất giọng tốt. Thế nhưng người như vậy trên thế giới này nhất đại cũng ra một mớ! Cho dù em có thể may mắn thành công đi chăng nữa, thì đó cũng chỉ là nhất thời. Em sẽ lại ngay lập tức đánh mất nó, em chắc chắn sẽ phải nếm trải sự tuyệt vọng đứt gan đứt ruột! Bởi vì tôi cũng từng như vậy!!!

Thầy ấy gào lên như muốn phun ra máu tươi.

Vừa nói tiếp với giọng run run, khuôn mặt thầy Mariya vừa tràn ngập một nỗi đau xót mãnh liệt.

- Từ lúc còn nhỏ, tôi đã được người ta gọi là thiên thần, được mọi người nâng niu như một thiên tài. Thế nhưng ngay khi tôi đến tuổi dậy thì và vỡ giọng, hào quang thuở bé của tôi biến mất, cho dù kĩ thuật của tôi vẫn rất ưu tú, mọi người lại nói dường như trong giọng hát của tôi thiếu đi chút gì đó.

Cho dù vậy, tôi vẫn nỗ lực hết mình! Tôi tin rằng một ngày nào đó mình sẽ lại có được giọng hát còn tuyệt vời hơn cả giọng hát mà tôi từng đánh mất...

Đúng lúc này, khi đang du học ở Paris, tôi nghe được giọng ca của thiên thần chân chính!

Là sao? Chẳng lẽ ngoài thầy Mariya vẫn còn một ca sĩ khác được gọi là thiên thần sao? Lại còn là thiên thần chân chính?

Khuôn mặt của thầy ấy nhăn nhúm lại.

- Giọng hát đó... là giọng hát mà một người đàn ông đã qua tuổi dậy thì sẽ không bao giờ phát ra được, giọng hát thuần khiết biến điệu tự do như những quả cầu ánh sáng... Là chất giọng cao trong vắt mà tôi đã đánh mất...

Chỉ đến lúc nghe được giọng hát đó... nghe được tiếng ca đó, tôi mới nhận ra. Thứ mà tôi hằng khát khao chính là giọng nữ cao soprano mà tôi đã đánh mất. Giọng nam cao tenor đối với tôi chỉ là một thứ bất chước giả dối.

Chị Shouko gào lên bi thảm.

- Nói bậy! Giọng nam cao của cậu ngọt ngào như vậy, tuyệt vời như vậy cơ mà! Cậu đã nhận được giải thưởng khi thi đấu, ngay cả trong giới ca sĩ chuyên nghiệp cậu cũng rất nổi tiếng! Cậu có biết có bao nhiêu người hâm mộ cậu không!

Chị Shouko, một người vì trang trải học phí mà phải bán thân, dù vậy vẫn không thể thành công trên con đường ca sĩ, thậm chí vì báo thù còn khiến những học trò của mình cũng sa ngã, có lẽ đã nhận một cú sốc không thể chịu nổi khi nghe thầy Mariya nói như vậy.

Chắc hẳn đối với chị Shouko, thầy Mariya là biểu tượng của tài năng, là người dễ dàng đạt được vị trí mà bản thân chị ấy không bao giờ có thể với tới.

- Giọng nam cao tenor nhằm chán đó có gì hay ho chứ!? Tôi chẳng thèm ngó tới nó, nó hoàn toàn không đáng giá một xu! Thi đấu cũng thế, giải thưởng có gì to tát chứ! Nếu như, nếu như tôi lại có được giọng nữ cao soprano như ngày xưa! Nếu như tôi có thể hát được như khi đó... Không...

Thầy Mariya nhíu chặt lông mày với vẻ khổ sở và nói một cách khó khăn.

- Cho dù... cho dù là khi đó, tôi cũng không thể hát được như vậy. Thứ giả dối không phải chất giọng của tôi, mà là chính bản thân tôi. Đứng trước giọng hát

kia, tôi chỉ là một thiên thần giả mạo, không hơn không kém, bây giờ khi đã trở thành người lớn, tôi sẽ vĩnh viễn không thể nào vượt qua giọng hát đó được. Không còn sự thất bại nào bi thảm hơn điều này nữa.

Khi hiểu được điều này, tôi như bị đẩy vào vực sâu.

Thế nhưng tôi vẫn không thể khiến bản thân mình ngừng khao khát giọng ca xinh đẹp kia! Tôi vẫn tiếp tục đi tới những buổi công diễn, tiếp tục lắng nghe giọng hát đó, và mỗi lần như vậy, tôi lại cảm thấy tuyệt vọng. Tôi không chịu được nữa, tôi muốn được giải thoát. Thứ tôi hận nhất trên đời lại là thứ tôi yêu nhất, tôi hi vọng mình được giải thoát khỏi nỗi đau khổ vô tận này.

Đúng vào lúc này... tại buổi công diễn của thiên thần, một nhạc sĩ có tuổi đã cắt cổ tay tự sát.

Tại sao vị nhạc sĩ ấy lại lựa chọn cái chết ở nơi đó.

Là vì ông ta cũng đã chứng kiến tài năng chân chính và cảm thấy tuyệt vọng sao? Hay là ông hi vọng khoảnh khắc cuối cùng của đời mình được bao quanh bởi tiếng ca xinh đẹp đó? Cho đến bây giờ vẫn không một ai biết được nguyên nhân thực sự.

Tuy nhiên, kể từ sau sự kiện đó, liên tục xuất hiện người tự sát khi lắng nghe những bài thánh ca của thiên thần qua đĩa CD. Các buổi công diễn của thiên thần bị đình chỉ, việc phát hành đĩa CD cũng bị hạn chế dần.

Thế rồi, thiên thần biến mất trước ánh mắt công chúng, thầy Mariya nói bằng giọng run rẩy.

Nhìn thầy ấy như vậy, tôi có cảm giác ngực mình đau đớn muốn vỡ tung.

“Đặc biệt là đối với những người theo đuổi nghệ thuật - họ đều rất nhất gan, đều không tự tin vào bản thân, đều rất dễ bị lay động.”

“Cho dù được tán thưởng là có tài năng, một lúc nào đó họ cũng sẽ phải đối mặt với khó khăn trắc trở không thể nào vượt qua, tựa như đang có một bức tường chặn ngang con đường của họ, họ sẽ cảm thấy đau đớn, khổ sở, không biết phải làm thế nào... Cho dù vậy, họ vẫn không thể từ bỏ, tâm bệnh của họ càng lúc càng nặng hơn... Thầy đã chứng kiến rất nhiều con người như vậy.”

Những lời đó là dành cho chính bản thân thầy ấy sao!

Thầy Mariya run rẩy cởi bỏ chiếc đồng hồ đeo trên tay. Bên dưới để lộ một vết sẹo do dao cắt.

Thầy ấy cũng từng thử tự sát khi đang nghe thiên thần hát thánh ca. Nhưng thầy ấy lại không chết, về sau, thầy ấy vứt bỏ mọi thứ, không thông báo với ai và bắt đầu đi du lịch.

- ...Tôi muốn quên đi thiên thần. Thế nhưng cho dù tôi cách Paris xa đến đâu, tiếng ca đó dường như vẫn ám ảnh tôi, nó vẫn vang lên trong đầu tôi. Cho dù đi đến đâu, tôi vẫn bị tiếng ca đó truy đuổi. Có lẽ từ lần đầu tiên nghe được tiếng ca đó, tôi đã bị nguyên rủa rồi. Đó không phải thiên thần. Đó là tiếng ca của bóng ma đưa con người tới bờ vực của sự hủy diệt. Khi tôi quay lại Nhật Bản, tôi đã tưởng rằng cuối cùng mình cũng sẽ không còn nghe thấy tiếng ca đó nữa...

Thầy Mariya ôm đầu lẩm bầm một cách yếu ớt.

- Khi chúng tôi mới bắt đầu hẹn hò, Yuuka vẫn là một cô gái bình thường, vui vẻ và dịu dàng. Mặc dù em đặt mục tiêu trở thành một ca sĩ nhạc kịch nhưng lại không biết nên làm thế nào để phát triển, tiếng ca của em đầy do dự. Tôi yêu Yuuka như vậy, một Yuuka không phải thiên tài, một Yuuka chỉ là người bình thường, giống như tôi.

Thế nhưng sau khi gặp thiên thần, Yuuka đã thay đổi. Em tin lời thiên thần hơn những gì tôi nói, em đã thay đổi phương thức ca hát.

Khi nghe em hát lên tiếng ca đó, tôi đã rất sợ hãi, dạ dày tôi quặn thắt.

Cách Yuuka hát y hệt tiếng ca của thiên thần.

Tại sao!? Tôi đã làm gì sai? Tại sao thiên thần lại vẫn tiếp tục truy đuổi tôi? Tại sao thiên thần lại luôn muốn cướp đi những điều quan trọng nhất của tôi? Tôi muốn ngăn cản Yuuka ở bên thiên thần. Nhưng tôi đã không kịp...

Đột nhiên, “Mito” hét lên với giọng kích động.

- Anh chỉ đang ngụy biện!!! Anh bóp cổ tôi, sau bỏ trốn một mình, sự thật đó sẽ không thay đổi! Anh, chính anh đã giết tôi! Anh đã giết tôi! Anh là kẻ đã giết tôi!!!

Thầy Mariya bịt chặt tai và lắc đầu. Giọng nói lạnh như băng lặp đi lặp lại như một lời nguyền kéo dài đến vĩnh hằng

Anh đã giết tôi!

Anh đã giết tôi!

Anh đã giết tôi!

Tôi bỗng nhìn thấy ảo giác, dường như Miu đang xuất hiện ở đây, cậu ấy đang chỉ tay vào tôi mà nói.

Cậu chính là người đã giết mình, Konoha!

Ngực tôi đau nhói. Nỗi sợ hãi nhào tới, cuốn tôi vào vòng xoáy đen kịt, tôi không nhìn được nữa và gào lên.

- Thôi đi! Thầy Mariya cũng đâu muốn giết Mito. Thầy ấy chỉ muốn có một cuộc sống bình thường với bạn ấy mà thôi. Thầy Mariya thật sự không phải người xấu. Thầy ấy chỉ là một người bình thường yêu đuổi giống như chúng tôi mà thôi...

Làm ơn hãy tha thứ cho thầy ấy! Xin đừng trách cứ, xin đừng dồn thầy ấy vào chân tường nữa.

Những lời van xin đó không phải để biện hộ cho thầy Mariya, mà là những lời giải thích cho chính bản thân tôi.

Bởi tôi cũng chưa từng một lần có ý định khiến Miu bị tổn thương. Tôi chưa từng muốn làm điều gì khiến Miu chán ghét tôi.

Tôi không bao giờ muốn mình phạm tội ác tày trời để rồi phải chịu bị Miu trừng mắt nhìn với ánh mắt lạnh lùng đó, bị cậu ấy làm ngơ, bị cậu ấy nói “Konoha sẽ không hiểu được đâu” rồi đẩy tôi ra xa... Tôi không muốn phải chịu đựng những điều đó, những điều tàn khốc hết như hình phạt bắt một người phải tiếp tục sống sau khi đã chặt bỏ tứ chi của họ!

Nhờ sự yếu đuối và giao hoạt của bản thân, cho dù trước mắt tôi là bóng tối tuyệt vọng, tôi vẫn cố hết sức bảo vệ trái tim của mình không bị tổn thương.

Cho dù bên cạnh tôi bây giờ là Kotobuki!

Cho dù từ nãy tới giờ cậu ấy vẫn đang run rẩy, mặt cậu ấy vẫn đang tái mét!

Thế nhưng tôi vẫn mở miệng nói ra những lời biện hộ ích kỉ xấu xí cho người đã làm hại bạn thân cậu ấy! Tôi thật kém cỏi, thật quá kém cỏi!

Đúng lúc này, thầy Mariya nói khẽ bằng giọng trầm thấp.

- Đừng có thích nói gì thì nói. Em biết cái gì hả?

Má tôi như bị tát một cú đau điếng, tôi lặng người.

Nét mặt thầy Mariya như thể vừa bị sỉ nhục, thầy ấy trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt cháy rực ngọn lửa căm hận.

- Tôi chưa từng và cũng không bao giờ hi vọng sẽ có một cuộc sống bình thường. Chỉ có phàm nhân mới đưa ra những lời lẽ nguy hiểm hại như không gì tốt hơn một cuộc sống bình thường... Cho dù biết rõ là vậy, tôi vẫn phải bắt mình nghĩ như thế. Cảm giác hối hận, bi thảm này làm sao một học sinh cấp ba vô tâm như em có thể hiểu được chứ!?

Những ngày âm áp của tôi, Kotobuki và thầy Mariya...

Không gian bình lặng...

Những kí ức, khoảng thời gian quý báu trong tôi phát ra tiếng rạn vỡ và âm ầm sụp đổ.

Đằng sau làn hơi nước tràn ngập hương quế êm dịu, thầy Mariya nheo mắt cười thỏa mãn.

Những lời nói ngọt ngào như một ly trà sữa Ấn Độ nồng nàn âm áp.

“Bởi vì thầy muốn dành thời gian được ở chung với những người mình yêu quý, đối với thầy thì điều đó quan trọng hơn hết thầy.”

“Thế nên, chưa từng một lần thầy hối hận về lựa chọn của mình, thầy có thể quả quyết với em như vậy. Đời người chỉ cần có một ly Chay là đã rất tuyệt vời rồi, không gì có thể hơn được cuộc sống bình thường mỗi ngày này.”

Tâm hồn tôi trở nên trống rỗng, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Tất cả những lời nói kia đều là dối trá sao? Những lời xấu xí được thốt ra từ miệng thầy ấy mới là sự thật sao?

Vậy mà tôi đã từng ngưỡng mộ nụ cười âm áp và sự tự do không bị điều gì trói buộc của thầy ấy...

- Tôi không muốn đóng một vai phụ của một kẻ có tiền tốt bụng như Raoul! Cho dù bị gọi là quái vật đi nữa, tôi vẫn muốn trở thành bóng ma tràn đầy tài năng! Nếu như khiến người khác bị tổn thương, nếu như giết người có thể biến tôi thành bóng ma, cho dù làm bao nhiêu lần tôi cũng cam chịu! Thế nhưng, cho dù tôi giết Yuuka, tôi vẫn chỉ là Raoul mang mặt nạ bóng ma!

Đây là, sự thật?

Đây là, chân tướng sao?

Đau đớn làm sao. Ghê tởm làm sao. Ích kỉ làm sao!

Tình yêu và cả niềm tin, chúng thật mỏng manh làm sao!

Chị Tooko nói với ánh mắt bi thương:

- Raoul không phải vai phụ. Anh ta yêu Christine chân thành và thật lòng muốn cứu giúp cô ấy, anh ta là nhân vật chính của câu chuyện. Bóng ma trong nhà hát sẽ không hoàn chỉnh nếu không có Raoul. Bởi có ánh sáng của Raoul, màn đêm của bóng ma mới tạo nên sự đối lập như vậy.

- Ngụy biện...! Có ai quan tâm tới Raoul ăn hại được giáo dục tử tế chứ! Raoul chỉ là một phàm nhân với cái mã ngoài đẹp đẽ rỗng tuếch. Đứng trước thiên tài chân chính, sẽ chẳng có ai để ý tới hắn cả, hắn chỉ là một kẻ giả mạo đáng thương!

Toàn thân thầy Mariya tỏa ra sự tuyệt vọng và điên cuồng. Hai mắt thầy ấy lóe lên như một con dã thú, rít gào, rên rỉ, rồi lại gặm thét.

- Các người không hiểu. Các người không hiểu được tâm tình của tôi! Không ai hiểu được cả!!!

“Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.”

Ảo ảnh của Miu vẫn đang trách mắng tôi từ nãy tới giờ chồng lên hình bóng của thầy Mariya và tiếp tục thốt ra những lời đầy gai nhọn.

- Các người chẳng hiểu gì cả! Nếu Yuuka không cất tiếng ca đó... nếu em không khiến tôi nhớ tới tiếng ca đó, có lẽ tôi vẫn có thể tiếp tục sống và tự lừa gạt bản thân.

Là thiên thần, là bóng ma đã phá hủy tất cả! Bóng ma đã cướp đi mọi thứ!

Tôi hận bóng ma! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bóng ma!

Thầy Mariya đã không thể nghe được giọng nói của ai nữa rồi.

Ngay cả những lời nói của “cô gái văn chương” cũng không thể chạm tới thầy ấy.

Chỉ tay vào người thiếu niên đeo mặt nạ, thầy ấy gào lên.

- Người, người và cả Yuuka tin tưởng người, tất cả đều chết đi! Tôi nguyện rửa các người!!!

Những ngôn từ tràn ngập phần hận nhuộm thế giới trở thành một màu bóng tối.

Nỗi tuyệt vọng như một vòng xoáy đen kịt khuấy động trái tim tôi, gõ liên hồi vào đầu tôi.

Đúng thế. Tôi chẳng biết gì cả. Tâm tình của thầy Mariya, tâm tình của Miu, tôi chẳng biết gì cả! Chẳng biết gì! Không gì cả!

Đối với tôi, những lời của thầy Mariya đã từng là một điều rất đặc biệt. Tôi từng hi vọng mình có thể trở thành người như thầy ấy.

Quả nhiên không biết gì cả mới khiến người ta hạnh phúc!

Người thiếu niên đeo mặt nạ kéo lên mép váy tả tôi và rút ra con dao cọt trên đùi một cách thuần thục. Mà tôi thì chỉ biết ngẩn ngơ nhìn vào cảnh tượng không thực này.

Ai cũng được. Mau tới kết thúc câu chuyện tràn ngập tuyệt vọng này đi...

Đúng lúc này, ở bên cạnh tôi, Kotobuki bước ra và đi về phía thầy Mariya.

Cậu ấy nhặt lên bó hoa hồng xanh rơi trên sàn và ôm chặt nó trước ngực.

Lông mày nhướn lên, môi mím chặt, cậu ấy giơ cao bó hoa với nét mặt giận dữ rồi dùng hết sức đập nó vào mặt thầy Mariya.

- !

Những cánh hoa xanh ngắt như biển cả văng tung tóe, bó hoa rơi xuống sàn.

Sau đó khuôn mặt thầy Mariya hiện ra, hai mắt mở to với vẻ bàng hoàng, trên má vẫn còn dính một vài cánh hoa.

Kotobuki nắm chặt hai tay, hai chân cậu ấy không ngừng run rẩy.

Đôi mắt ngập nước của cậu ấy nhìn trừng trừng vào thầy Mariya, nhưng rồi nét mặt ấy nhanh chóng chuyển thành bi thương, nước mắt lăn dài trên má.

- !

Thầy Mariya lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Yu-Yuuka thật sự, rất yêu thầy... thầy biết không hả. Cả những bông hồng này cũng vậy, Yuuka nói với tôi vì thầy đã tặng chúng cho cậu ấy vào ngày sinh nhật... cho nên cậu ấy mới yêu thích chúng. Yuuka còn chụp rất nhiều ảnh của chúng và gửi tới cho tôi. Nói rằng đây là những bông hồng bạn trai tặng cậu ấy... Rất nhiều, rất nhiều tấm hình... Thầy không phải cũng yêu Yuuka sao!?

Trong tiếng hét của cậu ấy không bao hàm sự căm hận, cũng không có giận dữ hay nguyên rủa, đó chỉ đơn thuần là những cảm xúc về người bạn thân.

Có lẽ những bông hồng xanh đã đánh thức kí ức về những ngày hạnh phúc trong tim thầy Mariya chăng...?

Chúng đã nhắc cho thầy ấy nhớ tình cảm thầy ấy dành cho Mito không chỉ là căm hận, mà còn có tình yêu ngày trước chăng?

Khuôn mặt thầy Mariya dần dần hiện lên nét bi thương.

Khoảnh khắc bóng ma lâm vào điên cuồng và muốn giết chết Raoul, hắn nhìn thấy những giọt nước mắt Christine vì mình mà rơi lệ, lần thứ nhất kể từ khi sinh ra trên cõi đời, tâm hồn bóng ma tràn ngập sự vui mừng và thỏa mãn.

Nước mắt của người nữ ca sĩ được tình yêu không vụ lợi chèo chống rơi xuống chiếc mặt nạ lạnh lẽo, hòa cùng những giọt nước mắt trong mắt bóng ma, làm lay động tâm hồn của hắn, của con quái vật đáng sợ.

... Eric bất hạnh đáng thương.

Người đàn ông đáng thương bị buộc phải lấy cho mình cái tên bóng ma vì một câu nói của người nữ ca sĩ mà được cứu rỗi.

Giống như trong câu chuyện kia, có lẽ nước mắt của Kotobuki đã chạm vào phần dịu dàng bên trong tâm hồn thầy Mariya.

Thầy Mariya từ từ gục xuống sàn.

Leng keng... Một chiếc nhẫn bạc rơi xuống sàn và phát ra tiếng kêu thanh

mảnh.

Hai mắt thầy Mariya mở to nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn.

Người thiếu niên đeo mặt nạ cố đè nén cảm xúc trong lòng và thấp giọng nói một cách dửng dưng.

- ...Yuuka đến tận phút cuối cùng vẫn nắm chặt nó...

Thầy Mariya dùng đầu ngón tay run rẩy nhặt chiếc nhẫn lên.

Sau đó, từ trong túi áo comlê, thầy ấy lấy ra một chiếc nhẫn khác... có thiết kế y hệt chiếc nhẫn trên tay.

Trong những tin nhắn của mình, Mito từng hạnh phúc nói rằng đã trao nhẫn với người yêu vào đêm Nôen.

Bạn ấy còn nói hai người đã hẹn nhau sẽ luôn mang nó theo mình, nhưng vì nếu bạn trai đeo nhẫn ở trường thì sẽ bị chọc ghẹo cho nên anh ta đã tháo nhẫn cất đi.

Trước mỗi buổi hẹn, anh ta đều vội vàng lấy nhẫn ra đeo vào.

Bạn ấy lén đứng từ xa nhìn thấy chuyện này và đã cảm thấy rất vui vẻ.

“... Về sau, anh ấy có chuyện buồn, hai tay anh ấy nắm chặt như muốn cố chịu đựng. “

“Khi mình khẽ chạm vào tay anh ấy và nhẹ nhàng gỡ những ngón tay của anh ấy ra... Lòng mình bỗng trở nên thật dịu dàng, cảm giác này thật cao thượng, mình nghĩ thắm trong đầu, ôi, mình yêu anh ấy biết bao.”

Thầy Mariya nhìn hai chiếc nhẫn đặt trên lòng bàn tay với ánh mắt yếu đuối.

Rồi thầy ấy nắm chặt hai tay lại và cúi đầu khóc nức nở.

Thế nhưng bàn tay dịu dàng gỡ những ngón tay của thầy ấy ra đã không còn trên cõi đời này nữa rồi.

Có lẽ cuối cùng thầy Mariya cũng nhận ra mình đã đánh mất điều gì.

Những cánh hoa hồng xanh tượng trưng cho lời chúc phúc của Chúa rơi lả tả xung quanh thầy ấy.

Những gì thầy Mariya đã làm là không thể tha thứ.

Những lời thầy ấy đã nói ra khỏi miệng cũng không thể thu hồi.

Thế nhưng, nhìn bà vai thầy ấy run rẩy, nhìn nước mắt không ngừng lăn trên má thầy ấy, tôi có cảm giác dường như bóng tối chất chứa trong ngực đang dần hòa tan.

Chị Tooko và chị Shouko đều tỏ ra bi thương.

Kotobuki vừa dùng mu bàn tay lau nước mắt, vừa khóc nghẹn ngào và phát ra âm thanh như của một chú cún con.

Tôi vẫn không biết mình liệu có tư cách này hay không, ngực tôi vẫn đang đau đớn như muốn nứt toác... Cho dù vậy, tôi vẫn vòng tay ôm lấy Kotobuki.

Không biết từ lúc nào, thiên thần đã biến mất.

Xin lỗi vì đã khiến cậu khóc nhiều như vậy, Nanase.

Còn nữa, mình cũng xin lỗi vì không thể giữ lời hứa vào lễ Giáng Sinh...

Có lẽ đây là tin nhắn cuối cùng mình gửi cho Nanase rồi.

Mặc dù Nanase luôn nói mình đã giúp cậu rất nhiều, nhưng mình thì lại không nghĩ vậy.

Nhờ có Nanase mà mình lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ.

Từ xưa đến giờ Nanase luôn rất thẳng thắn, vụng về, là người không biết nói dối. Mặc dù Nanase thường không may bắt phải thăm xấu và bị đám con gái trong lớp đùn đẩy việc đi phân nân đám con trai, nhưng mình lại rất thích Nanase như vậy.

Lúc đó Nanase vẫn thường nói rằng không thích đám con trai, với cả đám con trai cũng không thích cậu, nhưng mà mình vẫn luôn tin một ngày nào đó sẽ có một chàng trai biết được những ưu điểm tuyệt vời của Nanase xuất hiện.

Thế nên vào mùa đông năm lớp 8 đó, khi Nanase xấu hổ đỏ bừng mặt chạy tới nói “Dạy mình cách vẽ lông mày đi”, mình đã rất vui.

Bởi Nanase đã biết vì người mình thích mà cố gắng trở nên nữ tính và cả việc mình có thể giúp Nanase trở nên xinh đẹp nữa.

Nanase lúc nào cũng rất nỗ lực. Vì chuyện của Inoue, có khi cậu sẽ rất vui vẻ, đôi khi lại buồn rầu, lo lắng, tự trách bản thân. Có thể giúp Nanase những lúc như vậy khiến mình thật sự rất vui.

Nanase dễ thương quá đi, mình lúc nào cũng nghĩ như vậy. Nanase thật dễ thương, dễ thương vô cùng, dễ thương nhất trên đời.

Nanase biết không, mình vẫn luôn cầu nguyện cho Inoue nhanh hiểu được tình cảm của Nanase đấy.

Mình cũng hay nói giả như mình cùng bạn trai và Nanase cùng Inoue có thể có một cuộc hẹn hò kếp thì tốt biết bao nhỉ. Mỗi lần như vậy, Nanase đều đỏ mặt thẹn thùng trông đáng yêu quá cơ. Thật tiếc là cuộc hẹn bốn người của bọn mình không thể thành hiện thực được, nhưng mình tin chắc Nanase sẽ đạt được tâm nguyện với tình yêu của cậu, mình cũng sẽ cầu nguyện như vậy mỗi ngày từ bây giờ.

Mình xin lỗi vì đã không thể đưa Yuuka về với cậu. Nhưng cậu đừng lo, bây giờ Yuuka đang rất hạnh phúc, đang thỏa thích hát bài ca cậu ấy yêu thích nhất.

Từ nay về sau mình cũng sẽ luôn xem Nanase là bạn thân nhất của mình.

Mình sẽ luôn cầu nguyện từ tận đáy lòng cho hạnh phúc của Nanase.

Nếu gặp chuyện buồn, Nanase nhất định phải nhớ tới câu thần chú mà mình đưa cho cậu nhé.

Nanase thật dễ thương, dễ thương vô cùng, dễ thương nhá~~~t trên đời.

Chương 8:

Mình đi nhé

Thứ Hai đầu tuần, tôi cùng chị Tooko đi tới thư viện khi giờ đóng cửa vừa qua được một lúc.

Ánh chiều tà chiếu rọi khắp phòng.

Quầy tiếp tân trống rỗng, khu tự đọc cũng không có lấy một bóng người. Vào lúc này, tôi bỗng nghe thấy những tiếng gõ bàn phím lách cách mơ hồ truyền vào tai.

Khi thử đi tới khu máy tính ở một góc thư viện...

Chúng tôi nhìn thấy Omi đang gõ bàn phím một cách thuần thục, ánh nắng hắt vào gương mặt cậu ta.

Bởi vì ánh sáng phản chiếu từ cặp kính, tôi không thể biết trên khuôn mặt cậu ta bây giờ đang có cảm xúc gì.

- Omi...

Khi tôi khẽ cất tiếng gọi, bàn tay đang gõ bàn phím dừng lại, rồi cậu ta nhìn về phía chúng tôi.

Khuôn mặt đó cực kì bình thản. Cứ như thể cậu ta đã đoán được chúng tôi sẽ tới đây.

- Mito đang ở đâu? Cậu hẳn phải biết điều này đúng không?

- Chờ tôi ba phút.

Omi thấp giọng nói, sau đó tiếp tục gõ bàn phím, cuối cùng cậu ta nhấn phím Enter.

Rồi cậu ta tắt nguồn máy tính, đứng dậy và bỏ kính ra.

- Chỗ đó hơi xa đây, hai người không có vấn đề gì chứ?

Vừa xuống tàu điện, tôi bắt đầu nhắn tin. Sau khi đi bộ mất một lúc, chúng tôi đặt chân tới một nhà xưởng hoang vắng cũ nát được bao quanh bởi những bụi cỏ rậm rạp. Omi quay lưng về phía cửa chính đóng chặt và giải thích rằng nơi

này không còn được sử dụng nữa. Tôi lại nhận một tin khác ở đây.

Trên mặt sàn nhà xưởng mọc đầy cỏ dại là một cây thông Nôen cao gần bằng chúng tôi đang được ánh trăng chiếu rọi.

... Bây giờ cậu đang ở đâu?

... Tôi đang ở trong cây thông Nôen. Đó là nhà của tôi.

Nhớ lại cuộc nói chuyện điện thoại đó, một cảm giác đau đớn xót xa lan rộng trong ngực tôi.

Omi đứng trước cây thông, ngồi xổm xuống trên bãi cỏ và bật công tắc điện đặt ở đó lên. Thế rồi những ngôi sao, giáo đường thủy tinh, đôi cánh thiên thần trang trí trên cây thông bắt đầu tỏa sáng lấp lánh.

- Mito... đang ngủ dưới đó sao?

Chị Tooko thì thầm một cách bi thương.

Omi vẫn cúi đầu và trả lời bằng giọng khàn khàn.

- Yuuka rất thích cây thông Nôen. Lúc tôi mang cái cây này tới đây, cậu ấy đã cực kì vui vẻ. Tất cả những thứ trang trí trên này đều là do Yuuka treo lên.

Mito muốn được sống bên trong cây thông Nôen, thế nên Omi đã giúp bạn ấy hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này.

Giọng nói bình thản của cậu ta lúc này mang theo một cảm giác trung tính kì lạ, nó gần với giọng nữ trầm alto, hoàn toàn khác với chất giọng trầm thấp thẳm thì mà tôi nghe được lúc ở trường, hay thanh âm cao vút áp đảo ở buổi công diễn, hoặc giọng nữ lạnh lùng nghiêm nghị khi nói chuyện điện thoại với tôi.

Cậu ta rốt cuộc sở hữu bao nhiêu chất giọng?

Tôi qua, tôi đã thử dùng máy tính tra cứu về người thiếu niên được tôn xưng là “thiên thần” ở Paris hoa lệ năm xưa.

Tuổi tác, nơi sinh, xuất thân, tất cả đều được bao phủ trong sương mù, chàng trai trẻ đến từ phương Đông được phát hiện vài năm trước khi đang hát trong một dàn hợp xướng của nhà thờ, sau đó cậu ta nhanh chóng trở nên nổi tiếng.

Những bài thánh ca được hát lên bởi giọng ca tràn ngập ánh sáng của cậu ta mang trong mình một âm hưởng thần thánh, tựa như thiên thần mời gọi con

người đến với vườn địa đàng, khiến ai nghe thấy cũng như mê như say, khen không dứt miệng.

Cho dù đã qua tuổi dậy thì, chất giọng của cậu ta vẫn cao vút và trong vắt như nước, khiến thánh giả chỉ biết sợ hãi thán phục, thậm chí còn có người tung ra tin đồn thiên thần có lẽ là nữ đóng giả nam.

Thiên thần không giới tính...

Chẳng biết từ lúc nào, người ta bắt đầu gọi cậu ta như vậy.

Người chị Maki nhắc tới cũng không phải thầy Mariya mà là Omi. Chắc hẳn chị ấy đã cố tình để tôi hiểu nhầm. Ngoài ra, chị Maki cũng từng nói giới nghệ thuật thanh thoát lại sinh ra một vài con quái vật rất kinh khủng. Sự tồn tại của thiên thần có lẽ cũng vậy.

Cho dù là nam giới, nhưng từ khi sinh ra đã sở hữu âm vực của nữ, ca sĩ như vậy được gọi là các sopranista, hay những nam ca sĩ sở hữu giọng countertenor có thể hát ra âm vực của nữ bằng giọng gió, hoặc các castrato, những người tình nguyện bị thiến ở tuổi thiếu niên để giữ lại giọng nữ cao soprano.

Tôi không biết rõ cuộc thiên thần thuộc loại nào.

Tuy nhiên, cậu ta đã trình diễn giọng ca kì diệu trước sự chứng kiến của chúng tôi, cậu ta còn có thể mô phỏng chất giọng của Mito.

Về sau Kotobuki có nói là nếu nghe kĩ thì có thể biết được giọng của cậu ta hơi khác với giọng của Mito.

Tôi nghĩ có lẽ vì cậu ta đã bắt chước y hệt tốc độ nói chuyện cũng như những thói quen khi phát âm, cộng thêm bầu không khí lúc đó, chúng tôi mới sinh ra ảo giác như thể chính Mito đang nói chuyện.

Có lẽ tiếng cười nhạo của rất nhiều người trong con hẻm mà tôi nghe thấy hôm nọ cũng là một trò đùa ác ý của cậu ta.

Một năm sau khi thiên thần bộc lộ tài năng, có người tự sát ở buổi công diễn và rồi thiên thần đột nhiên biến mất khỏi ánh mắt người đời.

Tiếng ca của thiên thần là tiếng ca đưa con người tới bờ vực hủy diệt... Những lời đồn đại như vậy nổi lên và vấy bẩn thanh danh của thiên thần.

Cho dù vậy, vẫn có nhiều người hi vọng được nghe lại tiếng ca đó, tuy nhiên thiên thần không hề trở lại sân khấu. Vậy nên người ta bắt đầu nói rằng thiên thần quả nhiên là con gái, cũng có người cho rằng thiên thần đã bị người hâm mộ cuồng nhiệt bắt cóc, thậm chí có người còn đưa ra giả thuyết tuổi dậy thì tới trễ đã cướp đi giọng ca trong vắt của thiên thần.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng sự thật đến bây giờ vẫn chưa được làm rõ.

Bây giờ, đứng trước chúng tôi và nhìn vào cây thông Nôen với ánh mắt cô độc, trông Omi hoàn toàn khác với lúc vẫn còn là một nam sinh bình thường dùng kính mắt để che giấu khuôn mặt, từ trên người cậu ta tỏa ra một bầu không khí kì ảo.

Tuổi thực của cậu ta là bao nhiêu...? Khuôn mặt cúi xuống của cậu ta trông gọn gàng đến bất ngờ, như một thiếu niên, như một thiếu nữ, như một người lớn, lại cũng như một đứa bé.

Một sự tồn tại không tì vết, không giới tính, vượt qua thời gian... Đúng thế, tựa như thiên thần...

- Tôi vẫn luôn dạy Yuuka hát ở đây.

Omi nói với chất giọng nghiêm khắc, không hàm chứa chút tình cảm.

- ...Ban đầu tôi vốn không định quan tâm tới cậu ấy.

Cậu ta tặc lưỡi như thể đang tức giận với chính bản thân mình.

Cái đêm hai người gặp nhau, Mito mang theo đôi giày cao gót một bên bị gãy đế, quần áo rách rưới, má phải sưng đỏ, bạn ấy vừa đứng khóc ở đây vừa cất tiếng hát.

Có vẻ hôm đó bạn ấy gặp phải khách xấu và bị ném ra từ trong xe.

Như muốn nuốt xuống bi thương, bạn ấy cất tiếng hát một bài ca hạnh phúc và vui tươi, nhưng rồi lại nhin không được mà khiến giọng nghẹn ngào, vừa liên tục dùng mu bàn tay lau đi những giọt nước mắt lăn trên má, Mito vừa tiếp tục hát. Ban đầu, Omi chỉ giấu mình trong bóng tối nhìn Mito, thế nhưng bạn ấy cứ hát mãi hát mãi không chịu ngừng lại, vậy nên cậu ta đã không nhin được mà lên tiếng.

“Đừng hát như vậy. Cổ họng của cô sẽ bị hỏng đấy.”

Đêm hè phảng phất mùi hương cỏ dại.

Nhìn thấy cậu đột nhiên xuất hiện dưới ánh trăng, Mito đã rất kinh ngạc.

Thế rồi hai mắt cô mở lớn khi nghe cậu cất tiếng hát tiếp bài hát đang gián đoạn.

Sau đó, Mito cũng bắt đầu hòa cùng tiếng ca của cậu.

Thỉnh thoảng, cậu lại đưa ra vài lời khuyên cho Mito, sau đó hai người lại tiếp tục hợp xướng thật lâu. Dường như được tiếng ca của cậu nâng lên, giọng hát của Mito dần dần lên cao, nụ cười rạng rỡ hiện lên khuôn mặt cô.

Cậu cũng rất vui vẻ.

Cậu đã quyết định không bao giờ hát trước người khác nữa, vậy nên đã rất lâu rồi cậu chưa từng hợp xướng cùng ai. Cảm giác giọng hát của mình hòa làm một với giọng của người khác khiến cậu cảm thấy thật hạnh phúc, cậu có cảm giác dường như mình có thể hát mãi không ngừng.

Sáng hôm sau, cậu mang cho Mito một bộ quần áo mới, sau đó rời đi mà không nói ra tên của mình cũng như để lại lời hứa hẹn nào.

Cậu không có ý định tiếp xúc với người khác, cũng không muốn phải chờ đợi điều gì cả.

Dù vậy Mito, vào đêm hôm sau và cả hôm sau nữa rồi lại đêm hôm sau sau nữa, vẫn tới tìm cậu và hi vọng cậu có thể dạy hát cho cô.

Bởi vì cậu không chịu nói ra tên của mình, Mito bèn cười nói rằng: “Vậy mình sẽ gọi cậu là ‘thiên thần’ nhé. Thiên thần âm nhạc trong *Bóng ma trong nhà hát* ấy. Nếu cậu không thích bị mình gọi như vậy thì mau nói cho mình biết tên đi”.

Cậu vẫn kiên trì không xưng tên, vậy nên “thiên thần” trở thành tên của cậu.

Đáng lẽ bị người khác gọi bằng cái tên đó sẽ khiến cậu cảm thấy rất đau khổ, thế nhưng khi nghe Mito dùng giọng nói trong vắt của cô gọi cậu là “thiên thần”, lòng cậu bỗng trở nên thanh thản.

Bị sự kiên trì của Mito đánh bại, cậu đồng ý dạy cô hát, dưới sự chỉ đạo của

cậu, giọng ca của Mito dần dần thay đổi. Ngoại trừ sự tiến bộ trong kĩ thuật, có lẽ việc tâm hồn cô được giải phóng mới là điều quan trọng.

Khi hát, Mito rất vui vẻ, trông cô rất có sức sống.

Mito nói cho cậu biết rất nhiều chuyện.

Về người bạn thân Kotobuki Nanase, về bạn trai Mariya Keiichi, về những quyển sách cô ưa thích, về giấc mơ trong tương lai của cô... Không chỉ những điều vui vẻ, cô còn nói cho cậu biết những chuyện khiến cô khổ sở.

“Mình cũng lạc lối như Trà Hoa Nữ rồi sao? Mình cũng sẽ mất đi tất cả giống như Violetta sao?”

Cô buồn bã thì thầm như vậy.

“Nhưng mình cũng chẳng còn cách nào cả. Mỗi ngày đám chủ nợ đều đến nhà mình, ba mình không thể tiếp tục làm việc ở công ty, dù vậy mình vẫn muốn em trai có thể tiếp tục học lên cấp ba. Mình... Mình chỉ có thể cố gắng làm tất cả những gì mình làm được... Đúng thế, mình không thể đòi hỏi gì nữa. Bây giờ chỉ cần có thể ca hát là mình đã rất hạnh phúc rồi.”

Nói xong, cô nở nụ cười.

“Lừa dối Keiichi và Nanase khiến mình rất khổ tâm, nhưng mình vẫn muốn tin tưởng mình ở thế giới ban ngày mới thật sự là mình, giống như mình trước kia, như thế chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tất cả những chuyện xảy ra ban đêm chỉ là một cơn ác mộng, chỉ khi tỉnh giấc mình mới thật sự là mình.”

Sau khi nói vậy, khuôn mặt cô lại đột nhiên trở nên buồn bã, rồi cô khẽ nói.

“Nhưng mà gần đây, mình lại bắt đầu nghĩ rằng có khi nào mình của thế giới ban đêm mới thật sự là mình không nhỉ? Rằng mình trong thế giới ban ngày chỉ là do mình tưởng tượng ra.”

- Tôi là kẻ đã từ bỏ âm nhạc... Nhưng Yuuka thật sự rất thích hát. Cậu ấy là người tốt, lại có cả tài năng cho nên tôi không hi vọng cậu ấy sẽ giống như tôi, chỉ biết nấu mình trong màn đêm và sống tách biệt với con người. Tôi muốn cậu ấy thành công dưới ánh mặt trời.

Omi vừa đưa mắt nhìn những ngọn đèn lập lòe trên cây thông Nôen, vừa tiếp

tục lặng lẽ kể lại những kí ức về Mito. Trên khuôn mặt cậu ta tràn ngập sự cô độc và đau thương của một người đã đánh mất điều quan trọng nhất.

Có lẽ đối với Omi đã phải chịu đựng sự cô độc trong một khoảng thời gian quá lâu, Mito chính là người đã mang tới cho cậu ta ánh sáng và cảm giác ấm áp.

Đúng vậy, tựa như một cây thông Nôen nhỏ nhắn lập lòe trong màn đêm.

Có lẽ đối với Omi, Mito chính là hi vọng.

Khi tôi thử tưởng tượng khoảng thời gian hai người ở đây, về những chuyện họ đã nói với nhau, ngực tôi lại rung lên, cổ họng và khóe mắt tôi nóng bừng và đau nhói.

Có lẽ chị Tooko cũng đang nghĩ tới những điều giống hệt tôi chẳng. Mắt chị ấy ướt át, bờ môi mím chặt đầy vẻ bi thương.

Lý do Mito đắm chìm đến lạ kì vào ca hát cũng là vì bạn ấy biết tin cả nhà đã chết. Như để quên đi hiện thực tàn khốc, bạn ấy ca hát và đồng thời, bắt đầu mãnh liệt theo đuổi thành công.

Mito uy hiếp phó hiệu trưởng Tsutsumi và giành được vai nữ chính trong buổi công diễn, bạn ấy dốc toàn tâm toàn lực vào việc luyện tập. Diễn vai công chúa Turandot khát vọng báo thù cho tổ tiên, Mito như thể đang gào thét với thế giới đã đem lại cho bạn ấy quá nhiều đau khổ, nhìn bạn ấy như vậy, Omi đã rất lo lắng.

Đúng lúc này, bi kịch xảy ra.

- ...Đêm hôm đó, Yuuka tới đây mang theo thương tích đầy mình. Trên cổ cậu ấy nổi lên vết bầm tím như thể bị ai đó dùng tay siết, đầu cũng bị thương. Yuuka chỉ nói cậu ấy gặp chút phiền phức với khách hàng, ban đầu cậu ấy vẫn còn rất khỏe mạnh. Thế nhưng trạng thái của cậu ấy dần dần trở nên kì lạ... Đến sáng hôm sau, Yuuka trút hơi thở cuối cùng.

Chị Tooko nhìn về phía Omi với ánh mắt u buồn và nói khẽ.

- Thế nên cậu đã dùng cái tên Trà Hoa gửi vé mời tới những vị khách của Mito sao? Cậu làm thế là vì muốn dẫn hung thủ quay lại chỗ đó có phải không?

- ...Cho dù không làm vậy, từ thái độ của Yuuka... tôi đại khái cũng có thể

đoán ra được.

Giọng Omi khàn khàn, hai tay nắm chặt như muốn cố chịu đựng sự đau đớn.

- Ngoại trừ hẳn, tôi không thể nghĩ ra ai có thể khiến Yuuka bao che đến như vậy...

Ngực tôi đau nhói khi chứng kiến Omi cắn chặt môi ngửa đầu nhìn trừng trừng lên bầu trời.

Sau khi chôn thi thể của Mito dưới cây thông Nôen, Omi bắt đầu điều tra mọi chi tiết về thầy Mariya. Có lẽ cậu ta đã nhiều lần cố phủ nhận sự nghi ngờ trong khi quan sát thái độ của thầy ấy. Chắc hẳn Omi cũng rất hi vọng hung thủ thật sự là một người khác.

Vì Mito, có lẽ hơn ai hết, cậu ta muốn tin rằng thầy Mariya không phải hung thủ.

Dù vậy, nguyện vọng của cậu ta đã không thành hiện thực.

Mito đã bị giết bởi chính đôi tay của người bạn ấy yêu nhất. Và cho đến tận lúc chết, bạn ấy vẫn cố che chở cho người yêu của mình.

- Cho dù đã chết, Yuuka vẫn không chịu buông chiếc nhẫn, thế nên tôi chặt đứt cổ tay cậu ấy và đoạt lấy nó. Vì lời thề báo thù...

Omi cố chịu đựng không để lộ ra tình cảm trên khuôn mặt của mình.

Chị Tooko dịu dàng hỏi.

- Cậu tiếp tục gửi tin nhắn cho Nanase bằng điện thoại của Mito là vì không muốn em ấy lo lắng phải không?

Như thể không muốn cho người khác nhìn thấy cảm xúc trên gương mặt mình, Omi cúi đầu xuống.

- Bởi vì nếu việc liên lạc đột nhiên bị gián đoạn, Nanase sẽ tới nhà của Yuuka tìm, như vậy sẽ chỉ khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hơn...

Từ đằng sau vang lên tiếng chân dẫm lên cỏ xào xạc.

Có lẽ là Kotobuki. Hẳn cậu ấy đã đọc tin nhắn của tôi. Bởi vì chỗ này cách trạm dừng tàu điện rất xa, trong tin nhắn tôi đã khuyên cậu ấy nên bắt taxi.

Hôm nay Kotobuki bị sốt nên không đến trường. Khi tôi gọi điện hỏi thăm

cậu ấy vào giờ nghỉ trưa, cậu ấy xin lỗi tôi và nói bây giờ đã hạ sốt rồi, ngày mai cậu ấy sẽ đi học lại.

Khi quay đầu lại, tôi thấy Kotobuki đang đứng nhìn về phía chúng tôi từ sau góc một tòa nhà với ánh mắt chực khóc, mặt cậu ấy đỏ bừng, hơi thở đứt quãng.

Không nhận ra điều này, Omi vẫn tiếp tục nói.

- Nếu lúc đó Nanase không đi về phía Mariya... nếu như Mariya nhìn thấy chiếc nhẫn của Yuuka mà không rơi giọt nước mắt nào... chắc hẳn tôi đã lấy dao cắt cổ hắn. Cho dù biết Yuuka không hi vọng như vậy, tôi vẫn sẽ làm. Chính Nanase... đã ngăn tôi làm vậy.

Tôi đau đớn nhớ lại khung cảnh tuyệt vọng tràn ngập bóng tối và bế tắc khi đó.

Không thể hiểu được nhau, những đường thẳng song song vô tận.

Những lời nói chỉ làm tổn thương lẫn nhau.

Chính nhờ có những tình cảm thẳng thắn của Kotobuki mà khung cảnh tuyệt vọng đó mới được hóa giải.

“Đừng cuốn Nanase vào chuyện này.”

“Inoue, cậu chỉ cần quan tâm đến mình Nanase là được rồi.”

Omi cắn chặt môi rồi cúi đầu xuống.

Chắc hẳn cậu ta cũng rất muốn bảo vệ người thân nhất của bạn Mito.

Việc cậu ta giả làm bạn Mito và gọi điện thoại nói với tôi những điều nghiêm khắc đó cũng là vì cậu ta lo lắng cho Kotobuki... Bởi lúc đó tôi quá mềm yếu, quá không đáng tin cậy nên cậu ta mới không nhịn được mà làm vậy.

Omi ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt bối rối.

- ...Tôi xin lỗi vì nói cậu là đồ giả nhân giả nghĩa... Cảm ơn cậu vì đã giúp đỡ Nanase.

Những lời nói đó lay động trái tim tôi.

- Người được giúp đỡ là tôi mới đúng.

Cặp mắt mở to của Omi tràn ngập sự cô đơn và trở nên có chút yếu đuối.

Tôi bỗng ngạc nhiên nhận ra những lời vừa rồi của cậu ta nghe thật giống

một lời từ biệt.

- Từ nay về sau cậu định làm gì?

Nét mặt Omi đột nhiên trở nên nghiêm túc, cậu ta khẽ dời mắt sang chỗ khác.

- Tôi sẽ đi tới một nơi nào đó. Từ trước đến nay tôi vẫn luôn lang thang như vậy.

- Còn trường học thì sao?

- Nghĩ. Dù sao thì tôi có mặt ở đó cũng chỉ vì thực hiện một “giao kèo”. Nó đã kết thúc rồi.

Chị Tooko hỏi.

- Giao kèo ư... với Maki sao?

- Tôi không thể trả lời chuyện đó được.

Ngực tôi thất lại khi cảm nhận được sự tuyệt vọng như muốn buông bỏ tất cả trong những lời lẽ cứng rắn của Omi, tôi nói.

- Cậu thật sự phải đi sao? Sao cậu không ở lại đây? Cậu rất tự do mà đúng không? Nếu vậy, tại sao cậu lại không tiếp tục sống ở nơi này như trước?

- Không được... cha mẹ nuôi kiêm người quản lý bây giờ vẫn đang ra sức tìm kiếm tôi. Có lẽ họ nghĩ tôi vẫn còn có chút giá trị để khai thác. Sẽ rất nguy hiểm nếu tôi ở lại một nơi nào đó quá lâu.

- Vậy cậu định cứ sống trốn tránh như vậy mãi sao? Cậu sẽ không bao giờ hát trước mặt mọi người nữa sao?

Tôi nhìn vào khuôn mặt cô độc được chiếu sáng bởi những ngọn đèn mờ ảo trên cây thông Nôen mà lòng như muốn khóc.

Cậu ta cũng giống tôi.

Omi, người sở hữu giọng hát của một cô gái, cậu ta từng được vây quanh bởi những lời ca ngợi hào nhoáng, nhưng rồi lại đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt công chúng.

Và tôi, tác giả mang cái tên của một cô gái, sau khi cho ra đời một quyển sách bán chạy đã không hề viết tiếp nữa.

Tôi cảm thấy đau đớn như thể đang nhìn vào chính bản thân mình.

Omi ngẩng đầu lên và nhìn tôi với ánh mắt bi thương ảm đạm.

- Cậu cho rằng Inoue MIU sẽ viết ra tác phẩm thứ hai sao?

Trái tim tôi như bị đâm xuyên.

Tôi sẽ không bao giờ viết tiểu thuyết nữa.

Có chết tôi cũng sẽ không bao giờ trở thành tác giả nữa.

Hai năm trước, tôi đã vừa khóc vừa thề với chính mình như vậy.

Tôi không biết tại sao Omi lại biết được bí mật của tôi. Có lẽ cậu ta cũng đã điều tra về tôi chẳng.

Nhưng chắc hẳn cậu ta hiểu được sự đồng cảm tôi đang mang trong lòng.

Rằng chúng tôi giống nhau.

Thế nên cậu ta mới hỏi ngược lại tôi liệu Inoue MIU có viết ra tác phẩm thứ hai không.

Có lẽ Omi cũng biết tôi sẽ không thể đưa ra câu trả lời.

Và cậu ta cũng nkuôn nói cho tôi biết đó chính là câu trả lời của cậu ta.

Thiên thần, sẽ không ca hát nữa.

- Ca hát không mang lại cho tôi hạnh phúc.

Tim tôi đau nhói khi nghe Omi nói một cách cô đơn như vậy.

Tiểu thuyết chỉ mang lại tai họa cho tôi. Vì bản thân mà tôi hư cấu ra, tôi đã phải chịu tổn thương, tôi đã đánh mất Miu. Cái tên Inoue MIU lẽ ra là một cái tên rất đẹp... nhưng chẳng biết từ lúc nào, nó đã trở nên xấu xí như bản, nó đã trở thành cái tên chỉ mang lại cho tôi đau đớn và hối hận.

Đau thương lan ra trong lòng tôi như những gợn sóng trên mặt hồ.

Omi nói tiếp, khóe miệng nở một nụ cười tự giễu.

- Mariya nói cho dù trở thành quái vật, hấn cũng muốn làm bóng ma. Nhưng tôi thì lại chỉ muốn được là Raoul.

Đó có lẽ là nguyện vọng từ tận sâu thẳm trái tim cậu ta.

Trong Bóng ma trong nhà hát, bóng ma cũng từng nói hấn đã quá mệt mỏi với việc không được làm một người bình thường nữa rồi.

... Từ nay tôi muốn được sống một cuộc đời như những người bình thường.

... Có một người vợ như những người khác, mỗi Chủ nhật chúng tôi sẽ tản bộ cùng nhau.

... Tôi phát minh một chiếc mặt nạ khiến khuôn mặt tôi trở nên bình thường. Sẽ không còn ai ngoài đầu quay lại nhìn tôi nữa.

Bóng ma xấu xí, người kiến tạo nên vương quốc chỉ thuộc về chính hắn bên dưới lòng đất nhà hát nhạc kịch xa hoa, vừa đánh đàn piano vừa sáng tác những ca khúc, vẫn luôn ước mơ có một cuộc sống bình thường trong thế giới ban ngày.

Vẫn luôn như vậy, trong bóng tối cô độc, nơi không một ai gọi tên thật của hắn...

Chị Tooko từng nói câu chuyện này nhất định phải đọc đến cuối cùng, nếu không sẽ không thể biết được sự thật đằng sau nó.

Vẫn im lặng từ nãy tới giờ, chị Tooko rốt cuộc cũng mở miệng và nói một cách buồn bã.

- Đúng thế. Tôi cũng cho rằng có thể được là Raoul là một chuyện thật tuyệt vời, thật hạnh phúc biết bao.

Omi nhìn về phía chị Tooko.

Chị Tooko cũng nhìn lại Omi với ánh mắt trong suốt. Một cơn gió nổi lên khiến hai bím tóc của chị ấy đung đưa.

- *Bóng ma trong nhà hát* là một câu chuyện tàn khốc. Người đàn ông đeo mặt nạ để che giấu khuôn mặt xấu xí yêu một cô gái có cảnh đời bất hạnh, nhờ ma pháp của người đàn ông, cô gái trở thành một nàng công chúa. Thế nhưng người cô gái yêu lại là chàng hoàng tử trẻ tuổi đẹp trai.

Christine sẽ không lựa chọn bóng ma.

Cho dù bóng ma không có vẻ ngoài xấu xí, dù bóng ma có trở thành “người cao quý nhất trong toàn bộ nhân loại”, có sở hữu tài năng hơn người, có là một nhân vật đáng thương đi chăng nữa... thì đến cuối cùng, Christine vẫn lựa chọn Raoul.

Giọng nói đau đớn phiêu tán trong làn gió lạnh.

Omi mang theo nét mặt khổ sở lắng nghe những gì chị Tooko nói.

- *Bóng ma trong nhà hát* chính là một câu chuyện như vậy.

Tuy nhiên... chính vì là một câu chuyện tràn ngập bi thương, nó mới có thể trở nên đẹp đến vậy.

Nhờ có sự thật mà bóng ma thể hiện ra, cuốn tiểu thuyết mang phong cách Gothic nhuộm một vẻ đẹp u ám thê lương này đến cuối cùng đã thay đổi thành một câu chuyện trong sáng lay động lòng người...

Tựa như ăn xong miếng gan ngỗng Pháp lại nâng lên chiếc ly xa hoa đựng đầy sâm panh Pierre lạnh buốt và nhấp một ngụm, cảm giác béo ngậy đọng trên đầu lưỡi bị cuốn trôi trong chớp mắt, chỉ để lại sự tinh khiết.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng khuôn mặt và cơ thể mảnh mai của chị Tooko.

Tại sao ánh mắt của chị Tooko lại đau thương như vậy?

Cặp lông mày của chị ấy nhíu lại, như đang nỗ lực kể ra một câu chuyện hư ảo sắp biến mất.

- Trong kho tàng của Leroux, *Bóng ma trong nhà hát* không nhận được đánh giá cao khi so với các tác phẩm mang phong cách án mạng phòng kín như *Bí mật căn phòng màu vàng*. Từ góc độ một quyển tiểu thuyết trinh thám, quyển sách này tràn ngập những điều hoang đường vô căn cứ, nhìn từ góc độ một tác phẩm văn học, nó lại quá đại chúng.

Tuy nhiên, trong câu chuyện này, Leroux đã sáng tạo ra một nhân vật mà khó ai có thể quên được, đó chính là bóng ma.

Khi đọc hết tác phẩm, rất nhiều người vì niềm thương cảm với bóng ma mà đầm ngực dậm chân. Họ không ngừng suy đoán quá khứ của ông ta từ những manh mối còn sót lại trong truyện. Và rồi họ chờ mong ông được cứu rỗi theo một cách nào đó. Sau khi đọc xong câu chuyện, bóng ma khiến người ta có cảm giác ông là một con người bằng xương bằng thịt có tồn tại trong hiện thực.

Mặc dù không được Christine lựa chọn.

Nhưng độc giả sẽ không quên bóng ma.

Họ sẽ không quên được những tiếng than thở, cuộc đời và tình yêu của bóng

ma.

Họ yêu bóng ma xấu xí đã gỡ mặt nạ xuống.

Chị Tooko hai mắt rung rung tiếp tục nói, như thể muốn gửi tới một điều gì đó cho Omi đã mất đi hết thấy và sắp rời đi.

Những lời nói sẽ trở thành ngọn đèn nhỏ bé sưởi ấm trái tim băng giá cô độc của cậu ta trên con đường sau này.

Trong khoảng thời gian ít ỏi còn lại, chị Tooko tiếp tục trút hết tâm tình vào lời nói.

- Cậu biết không, thật sự có rất nhiều người sau khi đọc *Bóng ma trong nhà hát* xong đã rất yêu mến bóng ma đây! Những bộ phim, vở kịch hay tác phẩm ăn theo nhiều vô số kể. Người ta thực hiện rất nhiều khảo sát khác nhau về bóng ma, trong số đó thậm chí còn xuất hiện bóng ma tóc vàng đẹp trai không hề đeo mặt nạ.

Tác giả người Anh Frederick Forsyth nổi tiếng với *Ngày của chó rừng* trong tác phẩm *Bóng ma ở Manhattan* đã viết về câu chuyện của bóng ma sau này khi tới nước Mỹ. Nữ nhà văn Susan Kay, bằng tình yêu tinh tế và trí tưởng tượng phong phú của mình đã khắc họa một cách rõ nét cuộc sống hàng ngày của bóng ma vốn rất ít nói trong nguyên tác, và cả những chuyện ông đã trải qua trước khi tới sống ở nhà hát nhạc kịch. *Bóng ma* của Susan là một tuyệt tác nhất định phải đọc.

Nhân vật có tên bóng ma được sinh ra từ một quyển sách đã đạt được sinh mệnh mới, một thế giới rộng lớn được mở ra và càng có nhiều độc giả xuất hiện, bằng trí tưởng tượng của mình lại khai sinh ra những câu chuyện khác. Nhờ có trí tưởng tượng của mọi người, bóng ma đã có thể hồi sinh.

Bóng ma được mọi người yêu thích, từ nay về sau cũng sẽ tiếp tục được yêu thích. Bóng ma, và cả câu chuyện này, chính là có sức hấp dẫn như vậy. Tuy nhiên...

Chị Tooko nắm chặt hai tay, nhíu mày rồi dốc hết sức hét lên.

- Người ta sẽ không thể hiểu được điều đó nếu không đọc hết *Bóng ma trong*

nhà hát!

Omi kinh ngạc mở to mắt nhìn chị Tooko.

Gió lay động những ngọn cỏ xào xạc.

Khuôn mặt chị Tooko trông như thể sắp bật khóc vì không biết phải làm sao. Giọng nói trong vất của chị ấy vang lên như một thứ âm thanh đau đớn buồn thương.

- Tôi rất thích sách, đọc sách khiến tôi có được rất nhiều niềm hạnh phúc, chúng khiến tôi được an ủi, chúng chữa lành tâm hồn tôi.

Cho dù là một câu chuyện như thế nào, tôi cũng nhất định đọc nó đến cuối cùng, chậm rãi thưởng thức hương vị của nó. Nhưng đôi lúc tôi lại nghĩ. Nếu như câu chuyện này đột nhiên kết thúc thì sẽ ra sao đây?

Giả dụ như tác giả không viết nữa...

Mỗi khi tưởng tượng như vậy, tôi lại cảm thấy rất buồn, rất khổ sở, như thể ngực của mình bị ai đó lấy dao đâm vào.

Nếu như Gaston Leroux không viết hết *Bóng ma nhà hát Opera*, bóng ma sẽ mãi mãi là một con quái vật xấu xí. Raoul cũng sẽ không thể cứu được Christine.

Ngẩng cặp mắt đen láy ướt át của mình lên nhìn vào Omi đang hoang mang, chị Tooko nói như đang cầu nguyện.

- Xin cậu cũng hãy viết tiếp câu chuyện của chính mình.

Và để những người đang chờ đợi tiếng ca của cậu được đọc nó.

- !

Omi nín thở.

Chị Tooko tiếp tục nói với giọng nghiêm túc đầy nhiệt tình.

- Có lẽ ca hát không mang tới hạnh phúc cho cậu. Nhưng lại có rất nhiều người vì nghe tiếng ca của cậu mà trở nên hạnh phúc. Nếu không cậu cũng sẽ không được gọi là “thiên thần”. Tựa như bóng ma được rất nhiều độc giả yêu quý, cậu cũng được yêu quý bởi những thính giả của mình. Cậu chỉ là không nhận ra điều đó mà thôi... không, không đúng, cậu chỉ đang bịt tai lại cố ý không nhận ra điều đó mà thôi.

Tôi nhìn thấy trên gương mặt của Omi đang phải hứng chịu một cú sốc nặng nề.

“Người như anh không phải là không nhận ra, anh chỉ là không muốn biết mà thôi.”

Những lời đó bây giờ lại quay trở lại chính bản thân cậu ta.

- Tiếng ca của cậu sở hữu sức mạnh khiến người khác cảm nhận được hạnh phúc. Chắc hẳn Mito cũng đã được cứu rồi bởi tiếng ca của cậu.

- Không đúng!!!

Vốn đang đứng sững người, khuôn mặt của Omi nhăn nhúm lại, cậu ta hét lên đầy kích động.

- Yuuka không hề được tôi cứu rồi! Nếu không gặp tôi... nếu tôi không dạy Yuuka hát... Mariya sẽ không hận cậu ấy đến vậy, Yuuka sẽ không bị giết!

Như thể những cảm xúc cậu ta đang cố gắng đè nén cuối cùng cũng bùng nổ, hai mắt Omi trở nên điên cuồng, tay nắm chặt, má đỏ bừng, bờ môi run rẩy.

- Tôi không biết Mariya khi ở Paris đã nghe được tiếng ca của “thiên thần”, không biết hẳn lại hận “thiên thần” đến vậy, đến mức bị ép phải tự cắt cổ tay! Tất cả đều chỉ vì tiếng ca của Yuuka trở nên giống với tiếng ca của tôi... tiếng ca của thiên thần! Chính tôi là kẻ đã hủy diệt Yuuka!

Nỗi đau, sự bi thương và hối hận mà cậu ta đang cảm nhận đâm xuyên vào ngực tôi.

Tiếng thét đau đớn làm sao, thể thảm làm sao.

Khi thầy Mariya nói ra những lời căm hận thiên thần, có lẽ dưới lớp mặt nạ, cậu ta cũng đã rất tuyệt vọng, rất bi thương!

Chị Tooko nghiêm nghị nói.

- Tôi hiểu cậu rất buồn và cảm thấy có trách nhiệm với cái chết của Mito. Tuy nhiên, cậu không nên hiểu nhầm. Trước khi gặp cậu, em ấy đã phải làm thêm với thân phận Trà Hoa trong đau đớn rồi. Mito chết không phải là lỗi của cậu. Ngược lại, vì gặp gỡ tiếng ca của cậu, em ấy mới có thể có được sự an ủi trong cuộc sống gian nan hàng ngày.

Omi dùng sức lắc đầu.

- Không, không đúng! Nếu tôi không làm chuyện thừa thãi, Yuuka đã không chết thảm như vậy! Đúng như Mariya nói, là tôi mê hoặc Yuuka, tôi chính là người đã kéo cậu ấy vào bóng tối. Nhất định trong thâm tâm, Yuuka rất hận tôi!

“Thật sự như vậy sao!?”, chị Tooko nghiêm mặt hỏi lại. “Mito thật sự hận cậu sao? Không phải đó chỉ là những gì cậu nghĩ vì muốn tự dẫn vật bản thân sao?”

- Không phải, không phải vậy...

- Nếu vậy cậu hãy kể cho chúng tôi nghe Mito đã như thế nào trước khi chết đi! Lời cuối cùng Mito nói với cậu là gì?

Omi cắn môi im lặng trong đau đớn. Có lẽ chỉ nhớ tới cảnh tượng lúc đó cũng đã khiến cậu ta cảm thấy rất khổ sở rồi. Nhìn cậu ta nhắm chặt hai mắt mà ngực tôi đau nhói.

Bên trong bóng râm của tòa nhà, Kotobuki nín thở dõi theo Omi. Khuôn mặt cậu ấy cũng nhăn nhúm lại.

- ...Làm ơn, nói cho chúng tôi biết đi.

Chị Tooko bình tĩnh nói, giọng điệu chị ấy kiên quyết không cho phép Omi trốn tránh.

Cơ thể Omi run rẩy, cậu ta mở mắt ra như thể đang phải chịu đựng một điều gì đó cực kì đau đớn. Sau khi cắn môi nhiều lần với vẻ do dự, cậu ta cúi đầu nhìn xuống chân và bắt đầu nói với giọng khàn khàn.

- ...Đêm đó, Yuuka hưng phấn một cách khác thường... Tôi khuyên cậu ấy đã bị thương rồi thì nên nằm nghỉ đi nhưng cậu ấy không nghe, cậu ấy khẳng khẳng nói mình phải luyện tập cho buổi công diễn.

Cậu ấy còn nói mình sẽ diễn thật tốt trên sân khấu...

Giọng nói của Yuuka lúc đó dường như ổn định và vang dội hơn cả bình thường. Yuuka cũng cười nói hôm nay cậu ấy muốn được hát tới sáng... Có lẽ từ cái đêm chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên, Yuuka đã định dùng âm nhạc để quên đi tất cả...

Nếu tôi mặc kệ, có lẽ cậu ấy sẽ thật sự tiếp tục hát, thế nên tôi bắt cậu ấy phải

ngủ ngơi. Ngồi trên bãi cỏ, Yuuka vừa nhìn vào cây thông Nôen vừa nói, “Cây thông của chúng mình thật đáng yêu, thật xinh đẹp làm sao”. Rồi cậu ấy tiếp tục nói những chuyện vụn vặt, sau một lúc, Yuuka đột nhiên tựa đầu vào vai tôi và nói với giọng ngọt ngào.

“Keiichi, nếu như đêm Nôen năm nay của chúng ta cũng hạnh phúc như năm ngoái thì tốt biết mấy nhỉ.”

Giọng nói của Omi gián đoạn.

- Yuuka nói chuyện mà cứ nghĩ tôi là Mariya.

Tôi nín thở lắng nghe lời bộc bạch đầy tuyệt vọng của cậu ta.

- Sau đó thì sao? Đã có chuyện gì xảy ra?

Chị Tooko tiếp tục hỏi với ánh mắt không hề lay chuyển.

- ...Mặc dù phát hiện trạng thái của Yuuka lúc đó rất lạ, tôi lại không biết mình nên làm gì cả... Yuuka... trông rất hạnh phúc.

- Thế là cậu đã tiếp tục dùng thân phận của thầy Mariya và nói chuyện với em ấy sao?

- ...Gần như chỉ có một mình Yuuka nói. Như là “Đêm Nôen sẽ tổ chức tiệc ở nhà anh nhé, Keiichi”, rồi “Cứ giao chuyện bếp núc cho em, anh muốn ăn gì nào?”, “Em xin lỗi vì gần đây chúng ta không gặp nhau thường xuyên được”... Cậu ấy còn nói lúc nào mình cũng mang theo chiếc nhẫn bên người...

Ngực tôi đau nhói.

Omi đã cảm thấy như thế nào khi nghe bạn Mito nói chuyện?

Cùng với sự bất lực, trong tim cậu ấy còn mang theo cảm xúc gì...

Sau đó, Mito gọi điện thoại cho Kotobuki. Lần cuối cùng Kotobuki nói chuyện với Mito, người đang ôm lấy bạn ấy không phải thầy Mariya, mà là Omi.

... Bây giờ mình đang ở bên bạn trai. Cây thông Nôen thật đẹp, anh ấy đang ôm mình, ấm quá. Nanase nè, cậu cũng mau có bạn trai đi. Như vậy bốn chúng ta có thể có một cuộc hẹn hò kép. Chắc hẳn sẽ rất vui cho mà xem.

Kotobuki cắn môi, mắt híp lại như đang cố nhin không bật ra tiếng khóc nghẹn ngào.

Không muốn cho chúng tôi nhìn thấy nét mặt cậu ta bây giờ, Omi ngoảnh mặt đi.

- Rồi sao nữa?

Chị Tooko tiếp tục dịu dàng hỏi.

- ...Thế rồi cậu ấy cúp máy và nói Nanase thật đáng yêu... nếu như tình cảm của Nanase có thể thành hiện thực thì tốt biết bao... hi vọng Nanase cũng được hạnh phúc như nhân vật trong tiểu thuyết của Inoue MIU...

Trái tim tôi đập mạnh.

Hạnh phúc như nhân vật trong tiểu thuyết của Inoue MIU!

Mito đã nói như vậy sao!?

Omi bắt đầu nói về MIU. Rằng Mito đã khuyên cậu ta “Keiichi cũng thử đọc tiểu thuyết của MIU đi”. Rằng tiểu thuyết của MIU rất hồn nhiên, dịu dàng, giản dị, khiến người đọc cảm thấy thoải mái, bình tâm. Rằng cả hai nhân vật Itsuki và Hatori trong truyện đều thật đáng yêu, bạn ấy rất thích họ...

... Hứa với em đi. Anh nhất định phải thử đọc tiểu thuyết của MIU nhé. Đó là tiểu thuyết em thích nhất đấy. Khi đọc sách của MIU, cho dù gặp chuyện rất đau đớn, em cũng có thể quên chúng đi.

Tôi... tôi chưa từng nghĩ rằng sách của mình có thể khiến ai đó cảm động đến vậy.

Chưa từng nghĩ rằng một người tôi không hề quen biết, chưa một lần gặp mặt lại yêu thích sách của tôi đến vậy...

Đầu tôi nóng bừng, cảm xúc khó tả lấp đầy trong cổ họng.

Kotobuki lấy hai tay che mặt và ngồi thụp xuống trên bãi cỏ, bả vai cậu ấy khẽ lay động.

Chị Tooko hỏi với giọng trong suốt như ánh trăng.

- Rồi sao nữa? Cậu đã làm gì?

Omi cũng đang run rẩy. Cậu ta cúi đầu, cắn môi và cố khiến cho giọng nói của mình phát ra.

- Yuuka muốn tôi hát thánh ca. Cậu ấy nói hiện tại cậu ấy rất muốn nghe...

Cậu ấy xin tôi hát... Ánh mắt cậu ấy đầy hi vọng... thế nên... thế nên...

- Thế nên cậu đã hát đúng không?

Chị Tooko dịu dàng nói.

- Cậu đã làm một chuyện rất tuyệt vời cho em ấy.

Khuôn mặt Omi nhăn lại. Cậu ta dùng mu bàn tay lau vội những giọt nước mắt vừa ứa ra.

- Tôi đã thề không bao giờ hát nữa. Bởi vì đã có rất nhiều người chết khi nghe thánh ca tôi hát. Thế nên, tôi không bao giờ muốn hát nữa... Nhưng lúc đó tôi có cảm giác mình sẽ không thể gặp lại Yuuka, rằng đây chính là lời thỉnh cầu cuối cùng của cậu ấy... thế nên tôi đã hát! Yuuka nhắm mắt lại rồi bất động. Đến sáng hôm sau, tim cậu ấy ngừng đập! Cho dù tôi gọi cậu ấy bao nhiêu lần, Yuuka cũng không tỉnh lại! Vì tiếng ca của tôi mà Yuuka chết!

“Không phải!”, chị Tooko hét lên đầy kích động. “Cậu nhớ kĩ lại đi, khi Mito nghe cậu hát, vẻ mặt của em ấy thế nào!?”.

Omi lắc đầu.

- Nhớ lại đi! Ánh mắt của Mito, bờ môi, hơi thở của em ấy... Mito đã muốn nói gì với cậu vào khoảnh khắc cuối cùng đó!?

Chị Tooko không ngừng đặt câu hỏi. Đứng trước Omi lấy hai tay bịt chặt tai, chị ấy lay động hai bím tóc của mình, dưới ánh trăng chiếu rọi, trông chị Tooko rất kích động, rất nghiêm túc... Hệt như những bóng ma Giáng Sinh xuất hiện trước mặt lão nhà giàu keo kiệt Scrooge vào đêm Nôen trong *Giáng Sinh yêu thương*, chị ấy đập nát lớp áo giáp đang bao trùm trái tim Omi, giúp cậu ta nói ra sự thật.

- Nói đi, nói cho chúng tôi biết câu chuyện của Mito mà cậu đã nhìn thấy! Đừng vấy bẩn kí ức của Mito trong cậu!

Vẫn cúi đầu, Omi nắm chặt hai tay. Rồi cậu ta nói ra... sự thật mà cậu ta đã chứng kiến.

- Yuuka... tựa vào ngực tôi, tay nắm chặt chiếc nhẫn... cậu ấy nhắm mắt lại... và nở nụ cười suốt khoảng thời gian tôi hát... Rồi cậu ấy nói, “Ôi, hay quá...”

Keiichi... anh hát hay như thiên thần vậy...”, sau đó...

Giọng Omi nghẹn lại, cậu ta bắt đầu khóc nức nở.

Rồi cậu ta khẽ nói ra câu cuối cùng của Mito.

- Cậu ấy nói...”Em hạnh phúc biết bao”...

Ngay sau đó, những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má Omi. Cậu ta ép chặt tay vào miệng, cúi đầu và khóc rống lên như một đứa trẻ.

... *Em hạnh phúc biết bao.*

Mito đã mỉm cười nói ra những lời này rồi qua đời.

Nhắm mắt lại, vây quanh bởi tiếng ca của thiên thần, an lành, hạnh phúc...

- Đó chính là “sự thật” của Mito.

“Cô gái văn chương” nói khẽ, câu chuyện đáng chát dài dằng dặc này, vào phút cuối cùng, đã thay đổi thành một câu chuyện tràn ngập ánh sáng dịu dàng tinh khiết cùng những lời cầu nguyện.

Kotobuki đứng lên và chạy về phía chúng tôi.

Hai tay cậu ấy đặt lên bàn tay đang nắm chặt của Omi, Omi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

- !

Cậu ta mở to đôi mắt ngập đầy nước mắt, Kotobuki cũng hai mắt đỏ hoe nhìn lại cậu ta.

Rồi cậu ấy đặt một nụ hôn lên bàn tay nắm chặt của Omi.

Hệt như Christine đặt nụ hôn lên trán bóng ma...

- Cảm ơn cậu vì đã chăm sóc cho Yuuka.

Nhìn Kotobuki khuôn mặt lấm lem nước mắt cố gắng nở nụ cười, những giọt nước mắt lại lăn dài trên má Omi. Cậu ta nhìn Kotobuki với ánh mắt yếu ớt, rồi ghé miệng vào tai cậu ấy thì thầm điều gì đó.

Kotobuki gạt mình, sau đó lại nước mắt tràn mi.

Sau khi khẽ rút tay ra khỏi tay của Kotobuki, Omi dùng mu bàn tay thô bạo lau đi nước mắt, rồi cậu ta quay người bước đi với nét mặt như muốn rũ bỏ mọi thứ.

Khi thấy tôi bước tới và muốn gọi cậu ta lại, Omi nhỏ giọng nói.

- Hãy chăm sóc Nanase thật tốt.

Thế rồi, không một lần quay đầu, bỏ lại sau lưng Kotobuki không ngừng run rẩy, hai mắt nhắm lệ, bỏ lại tôi đứng ngẩn người mang trong tim những cảm xúc giằng xé, bỏ lại chị Tooko đang dõi theo cậu ta với ánh mắt như đang cầu nguyện, Omi biến mất vào màn đêm.

Đó là lần cuối cùng chúng tôi nhìn thấy thiên thần.

Chương cuối: Gửi cậu, người mình yêu quý

Cuối cùng thì tôi vẫn không thể nói cho cậu ta biết tôi không ghét Inoue MIU. Có lẽ đó chỉ là sự ghen ghét của tôi dành cho cậu ta.

Ngày Yuuka mất, Nanase gọi vào điện thoại của cậu ấy. Trong lời nhắn để lại là giọng nói hoang mang, “Mori hình như làm lộ chuyện mình thích Inoue rồi. Làm sao giờ”, khi tôi nghe được câu nói này cũng là lúc tôi vừa chôn thi thể của Yuuka dưới gốc cây thông Nôen.

Tôi không muốn Nanase biết Yuuka đã chết, tôi muốn bảo vệ cuộc sống bình yên của cậu ấy, vì vậy tôi thay Yuuka nhắn tin trả lời Nanase.

Từ lúc nào tôi bắt đầu chú ý tới “Nanase” mà mỗi đêm Yuuka đều nhắc tới nhỉ?

Nanase thích một cậu bạn cùng lớp tên Inoue Konoha, cậu ấy thường xuyên thảo luận chuyện này với Yuuka.

Yuuka lúc nào cũng vui vẻ kể cho tôi Nanase luôn vì những chuyện rất nhỏ nhặt mà lo lắng, chẳng hạn như “Chỉ cần đứng trước Inoue là mình lại hồi hộp, lại vô thức giương mắt nhìn cậu ấy trừng trừng”, “Cậu ấy nhất định sẽ rất ghét mình cho xem, thôi xong rồi, mình phải làm sao giờ”, “Hôm nay mình đã nói chuyện được một lúc với Inoue, ôi vui quá”, “Mình muốn nướng bánh quy tặng cậu ấy, nhưng mà không biết con trai thích vị gì ta?”, “Thôi tóm lại cho ít đường một chút vậy”...

Yuuka cũng nói cho tôi biết lúc còn học cấp hai Nanase thường xuyên tới thư viện gặp Inoue, rồi cả việc Nanase vốn dĩ rất ghét đám con trai, nhưng dùng một cái lại trở nên thật nữ tính, mỗi ngày đều chăm chỉ luyện tập vẽ lông mày...

“Cậu thấy chưa, Nanase thật sự rất dễ thương đó. Hi vọng tình yêu của cậu ấy sẽ thành hiện thực.”

Mỗi lần Yuuka đều dịu dàng thêm vào một câu như vậy.

Lúc này tôi đã là học sinh của cấp ba Seijou rồi, bởi vì tôi cũng đăng kí làm thủ thư như Nanase, tôi có thể quan sát cậu ấy ở khoảng cách thật gần.

Nanase trong hiện thực còn xinh hơn cả trong ảnh, nhưng lúc nào cậu ấy cũng bấu môi phồng má, thoạt nhìn trông cậu ấy rất khó gần.

Tuy nhiên, tôi lại biết tất cả những điều đó chỉ là cậu ấy cố làm bộ để tỏ ra mạnh mẽ thôi. Những lúc gặp chuyện bất ngờ mặt Nanase đều đỏ bừng tới mang tai hệt như một đĩa bé, hay những lúc bối rối khóe miệng cậu ấy sẽ không tự chủ mím lại. Ra vậy, đúng như Yuuka nói, trên đời này không có cô gái nào thẳng thắn hơn Nanase cả.

Tôi cũng từng đi tới lớp của Inoue Konoha để xem mặt cậu ta, đồng thời cũng là vì muốn xác nhận một chút. Cậu ta có khuôn mặt hệt như con gái, dáng người ẻo lả trông chẳng đáng tin cậy gì cả. Lý do ấn tượng ban đầu của tôi về cậu ta không được tốt lắm có lẽ là vì cậu ta rất đàn, mãi mà không nhận ra tình cảm của Nanase, điều này khiến tôi cực kì khó chịu. Thái độ không quả quyết của cậu ta càng khiến tôi tức giận, thế nên tôi cố tình nói lời khó nghe với cậu ta, rồi còn dụ cậu ta vào một con hẻm và dùng “giọng nói” hù dọa cậu ta một trận.

Nanase rất để ý tới chuyện bạn gái cũ của Inoue.

Cô gái kia nhắn tin cho Nanase. Nói Konoha là chó của cô ta, Nanase đừng tự tiện tới gần, còn nói nếu Nanase dám cướp đồ của mình cô ta sẽ nguyên rửa cậu ấy. Đại loại là những điều rất quá đáng. Nanase đã rất yếu đuối vì chuyện của Yuuka rồi, cho nên vì chuyện này cậu ấy gần như sụp đổ.

Lúc ấy, Nanase gọi tới điện thoại của Yuuka vừa khóc vừa nói bóng ma gửi tin nhắn tới, rằng cậu ấy muốn Yuuka trở về, muốn Yuuka cứu cậu ấy.

Thế nhưng, cho dù chứng kiến Nanase bị tổn thương và sợ hãi như vậy, tôi lại chẳng thể làm được gì.

Cả lúc Nanase bị sốc khi biết tin cả gia đình Yuuka đã tự tử và chạy ra khỏi nhà, hay lúc cậu ấy ngồi một mình trong nhà Yuuka vùi mặt vào đầu gối khóc nức nở, cho dù ngực tôi đau vô cùng, tôi lại chỉ có thể đứng nhìn cậu ấy từ ngoài cửa sổ.

Người tới bên cạnh Nanase, đổ dành cậu ấy không phải tôi, mà là Inoue Konoha.

Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn.

Cho dù cái lúc Inoue ôm lấy Nanase, cái lúc Nanase vùi đầu vào ngực cậu ta khóc nức nở, cái lúc những tình cảm bị dồn nén bấy lâu cuối cùng cũng được thõ lộ qua bờ môi của Nanase, hơi thở của tôi ngừng lại, tôi có cảm giác mình như bị ném vào trong lò lửa đi chẳng nữa.

Bởi hạnh phúc của Nanase chính là tâm nguyện của Yuuka và cũng là nguyện vọng lớn nhất của tôi.

Inoue Konoha không phải là một thiếu niên bình thường như vẻ bề ngoài.

Trong trái tim cậu ta ẩn giấu bóng tối thâm trầm.

Trong khi điều tra về cô gái đã gửi những tin nhắn uy hiếp tới Nanase, tôi đã biết được bí mật của Inoue. Cũng như những chuyện đã xảy ra giữa cô gái kia và cậu ta...

Lúc ấy tôi bỗng cảm thấy có lẽ tôi và Inoue Konoha chính là hình ảnh phản chiếu của nhau qua một tấm gương. Giống nhau nhưng đồng thời cũng tồn tại khác biệt. Tuy nhiên đến cuối cùng chúng tôi vẫn rất giống nhau...

Có lẽ vì thế, tôi mới cảm thấy giận dữ với cậu ta như vậy, mới lảng tránh không muốn nhìn vào cậu ta đến thế.

Thực ra tôi không hề ghét Inoue MIU.

Tôi cảm hận thế giới quá xinh đẹp kia, nhưng đồng thời cũng ước ao có được nó.

Tôi nghĩ có lẽ về sau bạn gái cũ của Inoue sẽ không tiếp tục giữ im lặng.

Còn cả Amano Tooko, đàn chị của Inoue. Bên trong cô gái thân cận nhất với Inoue này tràn ngập những bí mật nan giải. Dù sao thì một người có thể khiến tôi bật khóc tuyệt đối không thể nào là người bình thường được.

Amano nghĩ như thế nào về Inoue? Đối với Nanase, có lẽ cô gái văn chương kia mới chính là bóng ma khó đối phó nhất.

Nhưng tôi tin Nanase sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.

Trái tim của Inoue đang dần hướng về phía Nanase.

Cậu ta đang bắt đầu nhận ra và bị hấp dẫn bởi sự dịu dàng, chung thủy, kiên cường cũng như tình yêu của Nanase dành cho cậu ta.

Nanase sẽ không bao giờ có thể trở thành bóng ma. Nhưng cậu ấy có thể trở thành Raoul.

Phần còn lại chỉ còn xem sự nỗ lực của Nanase nữa mà thôi.

Mariya Keiichi và Kagami Shouko đã tự thú, sự báo thù của tôi đã chấm dứt.

“Giao kèo” cũng đã hoàn tất, tôi cũng đã nói lời từ biệt, tất cả những gì còn lại chỉ là xuất phát tới vùng đất tiếp theo mà thôi.

Nơi đây là tòa thành bóng tối tôi dựng nên để Yuuka có thể biểu lộ mọi cảm xúc. Tôi đã dựng nhiều bức tường bảo vệ, đặt vô số cạm bẫy, sẽ không có ai ngoài tôi và Yuuka có thể truy cập vào nơi này.

Sau khi Yuuka mất và tôi vì báo thù mà quyết định hóa thân thành Yuuka, tôi vẫn tiếp tục cập nhật thay cậu ấy. Mang theo tâm tình của Yuuka, tôi gõ bàn phím, soạn thảo ra những con chữ. Và rồi, trong khi làm vậy, có lẽ tôi cũng đã bộc lộ ra cảm xúc của chính bản thân mình.

Cảm giác có tội với Yuuka, tình cảm dành cho Nanase...

Tôi có lẽ sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa. Hãy cứ để trang web này giữ nguyên trạng như bây giờ.

Trong những bức ảnh dán đầy trên màn hình, Yuuka và Nanase đều đang cười rất hạnh phúc. Khuôn mặt của tôi thì có chút xấu hổ.

Một ngày nào đó, nếu có ai đó vì lý do nào đó ngẫu nhiên vào trang web này và đọc được những gì Yuuka viết cũng những bức ảnh cậu ấy đã chụp, hi vọng người đó có thể hiểu được Yuuka, dù chỉ là một chút đi chăng nữa.

Còn nữa, Nanase đáng yêu.

Mình hi vọng, từ tận đáy lòng, giống như vào thời khắc cuối cùng mình thì thâm vào tai cậu, hi vọng tình yêu của cậu có thể thành hiện thực.

Đêm Nôen ngày 24, tôi tới tham gia tiệc chúc mừng do Ryuuto tổ chức ở cửa tiệm yêu thích của nó.

Trước kia tôi cũng từng tới cửa tiệm này rồi, bên trong được bày biện theo phong cách đồng quê hết như trong mấy bộ phim cao bồi viễn tây, dù vậy bây giờ toàn bộ cửa hàng đã được bao trọn gói và trang trí đầy những thứ đồ màu đỏ và vàng mang đậm không khí Giáng Sinh.

- Thật ra em vốn dự tính một cuộc hẹn hai người cơ.

Ngồi bên cạnh tôi, Ryuuto than phiền như vậy.

- Nói nhỏ thôi không anh bị mấy cô gái kia ám sát bây giờ.

Bốn phương tám hướng trong cửa tiệm bây giờ đều tràn ngập những ánh mắt hình viên đạn của các cô gái ăn mặc rực rỡ đang ném cho nhau. Đối với một kẻ yêu thích bắt cá bốn năm tay như Ryuuto, tình huống bây giờ có lẽ khiến nó cảm thấy rất kích thích, nhưng tôi thì lại hoàn toàn không phù hợp với không khí này chút nào.

- Không không, ý em không phải thế... Thiệt là, sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ.

Ryuuto liếc ánh mắt khỏ sở nhìn sang bên cạnh. Ở đó, chị Tooko trong trang phục “chị già Nôen” áo viền lông màu trắng và váy ngắn cũn cỡn, đầu đội mũ hình nón, đang vác trên vai một cái túi bụi chẳng và lấy quà phân phát cho mọi người.

Ban đầu chị ấy còn xấu hổ chề ỏng chề eo rằng “Tại sao chị phải mặc thứ trang phục này chứ! Ôi chao, váy gì ngắn thế này”, nhưng về sau thì chị ấy hoàn toàn cao hứng và bắt đầu cười toe toét đi phát quà.

- Chị Tooko thiệt là...! Bây giờ là lúc làm chuyện như vậy sao.

- Đúng đúng, tháng sau là thi rồi. Chị ấy thật chẳng có ý thức tự giác của một thí sinh gì cả.

- Em không nói chuyện đó...

Trong lúc Ryuuto đang than phiền, một cô bé nhỏ nhắn với mái tóc bông bênh chạy tới chỗ chúng tôi.

- Chào anh Konoha~~~

- Ô Takeda, em cũng tới à.

- Vâng ạ~, em được chị Tooko mời~

Mặc một cái áo len màu vàng nỉ và váy màu xám, Takeda cười hì hì trả lời.

- Em bây giờ vẫn còn đang tìm bạn trai, cứ tưởng Giáng Sinh năm nay phải lẻ loi một mình chứ. May quá xá là may.

- Sao sao? Có chuyện gì? Dễ thương thế này mà lại chưa có bạn trai sao? Anh đúng chuẩn của em không cô bé? Anh cũng đang tìm bạn gái nè.

- Oa, anh chàng đẹp trai này là bạn của anh Konoha ạ? Chào anh, em tên Takeda Chia. Là học sinh lớp 10 cấp ba Seijou.

- Ấy dà, chúng ta cùng tuổi à. Chào bạn, mình là Sakurai Ryuuto. Bạn tốt của anh Konoha đây và thân chẳng kém chị em ruột với chị Tooko.

- Hử~~~, bạn cũng lớp 10 à~? Mình lại cứ tưởng bạn là sinh viên đại học chứ~

- Ryuuto! Chú mà lại có thêm bạn gái thì sớm muộn cũng bị đâm lòi ruột đấy!

Bị tôi kháy một câu như vậy, Ryuuto vẫn nở nụ cười và nói một cách thoải mái.

- Ôi dào, em là chuyên gia rồi, anh đừng có lo.

- Oa, tuyệt quá đi.

Takeda vui vẻ vỗ tay liên hồi. Không được, hai đứa này hết thuốc chữa rồi.

- À mà anh Akutagawa không tới ạ?

- Akutagawa hả, nghe cậu ấy nói có kế hoạch khác rồi thì phải. Chắc là định đi với bạn gái hay sao đó...

- Sao cơ ạ, anh Akutagawa có bạn gái rồi á?

- Ờ không, anh đoán vậy thôi... mà cũng dám lắm à. Ờ đúng rồi, Kotobuki cũng sẽ tới. Cả chị Maki nữa, chị ấy có nói với anh sẽ tạt qua một chút.

Mặc dù chị Tooko đã la oai oái rằng “Mình không có mời bồ đâu! Đừng có tới!”, nhưng chị Maki chỉ nở một nụ cười “dâm tà” và nói “Tất nhiên là mình phải tới rồi. Mình phải chiêm ngưỡng bộ đồ mình tặng cho bồ chứ”. Bộ quần áo mà chị Tooko đang mặc trên người kia chính là “thù lao”... ờ không đúng, là

“tiền lãi” cho việc cung cấp thì tức lần này.

Và chị Maki đã xuất hiện trong cửa tiệm với một bộ dạng cực kì thu hút ánh mắt người khác.

Váy dài với phần ngực khoét sâu nóng bỏng, bên ngoài khoác một lớp áo choàng lông thú. Trông cách chị ấy ăn mặc như thể vừa chuồn khỏi một bữa tiệc của nhân vật nổi tiếng nào đó, trên cổ còn đeo một chiếc vòng cổ kim cương lấp lòe chói hết cả mắt nữa. Nói thật lòng thì trông chị ấy thực sự quá không phù hợp với bầu không khí trong này.

- A, Maki! Mình đã bảo bồ không được tới cơ mà!

Nghe chị Tooko kêu lên như vậy, chị Maki chỉ nhếch miệng cười nhăn nhơ rồi tiếp tục ngắm nghía.

- Ừm ừm, hợp quá xá hợp, tuyệt vời. Đem Nôen quả nhiên phải mặc cái này. Nếu như lột hết chỉ còn lại mỗi cái mũ thì còn tuyệt vời hơn nữa.

- Ấc... Maki biến thái!!!

Sống lưng tôi lạnh hết cả lại khi nhìn thấy chị Maki lim dim mắt như đang hưởng thụ việc bị chửi. Bà chị này thật sự quá kì lạ rồi.

Lại còn không thể mất cảnh giác với chị ta nữa chứ...

Sau hôm Omi rời đi, chị Maki thoải mái nói cho chúng tôi biết nội dung của “giao kèo”.

Có lẽ chị ấy cảm thấy dù sao Omi cũng không còn ở đây nữa, có nói ra cũng chẳng sao cả. Vậy là ở trong phòng tranh của mình, vừa nhấp một ngụm hồng trà, chị Maki vừa kể cho tôi và chị Tooko nghe chuyện.

Vì muốn giúp Mito, Omi đã nhờ chị ấy thu thập bằng chứng phạm tội của những kẻ cho vay nặng lãi đang siết nợ gia đình Mito. Mặt khác, cậu ta cũng nhờ chị Maki tạo ảnh hưởng cho giới cảnh sát và truyền thông. Dù sao với tư cách người thừa kế của gia tộc Himekura, chị ấy hoàn toàn có khả năng làm vậy...

Đổi lại, Omi phải dùng thân phận học sinh lên vào trường và làm theo chỉ thị của chị Maki, thu thập và điều tra thông tin cho chị ấy.

- Một điều kiện khác chính là cái này.

Nói xong, chị Maki cho chúng tôi xem một bức tranh màu nước vẽ Omi, trong tranh cậu ta khoác bên ngoài lớp da thịt trần trụi một tấm khăn trải giường, vừa trông như một cô gái lại trông như một chàng trai.

Người mẫu mà chị ấy nói lúc đó chính là Omi sao!

- Cũng không tệ lắm đúng không? Tiêu đề không biết đặt là “Thiên thần” nghe được không nhỉ?

Bức vẽ “Thiên thần” lạnh lùng nhìn thẳng về phía trước tràn ngập cảm giác trong suốt, cũng đầy cô độc.

Tôi vừa cảm thấy ngực đau nhói khi nghĩ tới Omi từ trước đến giờ vẫn sống cô độc một mình, vừa cùng chị Tooko ngắm nhìn bức tranh đó.

Việc thầy Mariya phạm tội giết người có lẽ vì có gia tộc Himekura tạo áp lực cho nên đã không trở thành tin tức lớn.

Sugino - cô bé yêu đơn phương thầy ấy - đã khóc rất nhiều và cô nói như muốn giải thích với tôi, “Lúc em bị bạn bè xa lánh, thầy Mari đã pha một cốc trà sữa Ấn Độ và an ủi em. Thầy ấy rất dịu dàng, là một người tốt, thật sự như vậy”.

- Đúng thế, thầy Mariya là người tốt.

Ngực tôi thất lại khi trả lời cô bé như vậy, tôi nhớ tới nụ cười của thầy Mariya đằng sau làn hơi nước ấm áp và hương vị trà sữa ngọt ngào.

Thầy đã nói tôi chẳng hiểu gì cả.

Rằng thầy ấy thực ra không hề hi vọng sẽ có một cuộc sống bình thường.

Nhưng mỗi khi hồi tưởng lại khoảng thời gian tôi, Kotobuki và thầy Mariya ở bên nhau, tôi lại cảm thấy ấm áp, lại thấy đau xót. Cả thầy Mariya và chị Shouko đều đã lạc lối, nhưng hai người không phải người xấu... cho dù bị thầy phủ nhận, tôi vẫn muốn tin như vậy.

Những kẻ cho vay nặng lãi đã bị điều tra trên quy mô lớn, không chỉ đám đầu sỏ bị bắt, giao dịch của họ cũng đã bị đình chỉ.

Những sự kiện liên quan tới “thiên thần” cuối cùng đã kết thúc.

Sau khi trêu ghẹo chị Tooko, chị Maki đi về phía Ryuuto.

- Ồ, vẫn còn sống à nhóc? Chị cứ tưởng có cô bé nào đập vỡ sọ chú mày rồi

đem đi làm thú nhồi bông rồi chứ.

Vừa mỉm cười, chị ấy vừa nói ra một câu nghe rất kinh khủng như vậy, nhưng Ryuuto cũng không chịu thua và nở một nụ cười đáp trả.

- Uầy, tôi là maso* mà. Được một người yêu say đắm như vậy vẫn là nguyện vọng lớn nhất đời tôi.

Ryuuto vừa nói xong thì đột nhiên chị Maki duỗi hai tay bắt lấy mặt nó rồi kéo về phía mình.

Trên thực tế chị ấy chỉ đưa môi tới gần sát miệng Ryuuto rồi dừng lại, nhưng nhìn từ xung quanh thì trông như thể hai người vừa hôn nhau. Bốn phương tám hướng vang lên những tiếng thét bi thảm, cả cửa hàng trong nháy mắt trở nên âm ỉ.

Tôi và Takeda đang đứng ở một bên thì mở to hai mắt vì kinh ngạc.

Bỏ lại Ryuuto á khẩu đứng lặng người, chị Maki nở một nụ cười đầy gợi cảm.

- ...Vậy thì cứ chờ bị giết một trăm lần đi nhé.

Nói xong, chị ấy nhanh chóng biến mất, chỉ để lại một câu cuối cùng.

- Máy ông già nhà mình ồn ào lắm, thôi mình phải về đây. Bái bai.

- Này! Chị đứng lại cho tôi!!!

Ngay khi Ryuuto vừa hoàn hồn kêu lên một tiếng như vậy, các cô gái xung quanh đã đồng loạt nổi sát khí vây lấy nó, “Người vừa nãy là ai hả?” “Rốt cuộc anh định bắt cá bao nhiêu tay!?” “Hôm nay anh nói rõ cho tôi! Lát nữa anh định đi về cùng ai”, chúng tôi vội vàng trốn ra một góc trước khi có bạo động xảy ra.

- Em trai chị Tooko có vẻ sắp bị đập vỡ sọ rồi~

- Takeda, em đừng có vừa cười vừa nói như vậy, đáng sợ lắm.

- Hi hi, nhưng mà em nghĩ nếu mà mặt nghiêm túc nói ra câu vừa rồi còn đáng sợ hơn nữa á.

Trong lúc đang nói chuyện, tôi nhìn thấy Kotobuki xuất hiện ở cửa ra vào.

Cậu ấy mặc một chiếc váy phòng, mắt nhìn đảo dác xung quanh với vẻ lo lắng.

- A, em vào toilet một chút đây, anh Konoha ra chỗ chị Nanase đi.

- Ô, nhưng mà Takeda...

- Đừng lo cho em. Nhìn nè, với ai em cũng có thể thân thiết được.

Nói xong, nụ cười của cô bé bỗng thay đổi thành vẻ mặt bình thản không chút cảm xúc, một giây sau, cô bé lại cười đầy ngây thơ, sau đó Takeda rời đi, bỏ lại tôi một mình.

Cô bé thật sự không sao chứ?

Khi tôi đi về phía Kotobuki và cất tiếng chào với giọng khản trương, nét mặt cậu ấy rốt cuộc cũng trở lại bình thường.

- Inoue...

- Chào, cậu gặp chị Tooko chưa?

- Chưa. Tôi đến hơi trễ chút... cũng vừa mới tới thôi.

- Vậy hả. Chắc hẳn cậu sẽ giật mình khi gặp chị ấy cho xem. À, cả Takeda cũng tới nữa đấy.

- Ừm, tôi cũng có nghe nói rồi.

- Cậu uống gì không?

- Cam ép đi...

Kotobuki có vẻ vẫn chưa lấy được tinh thần. Nhưng cậu ấy vẫn cố gắng giữ cho mình vui vẻ và nở nụ cười, mặc dù nụ cười đó trông có chút miễn cưỡng.

- Nước của cậu đây.

- Cảm ơn.

Chúng tôi dựa lưng vào tường và đứng nói chuyện với nhau.

Cả tôi và Kotobuki đều có vẻ cân nhắc cảm xúc của nhau... Đó là vì cho dù mọi chuyện đã kết thúc thì cảm xúc đau đớn bị thương ngày hôm đó vẫn chưa thể biến mất hoàn toàn trong trái tim chúng tôi. Mito sẽ không bao giờ quay về bên Kotobuki nữa. Giáng Sinh năm nay có lẽ Kotobuki sẽ chỉ có một mình...

- Kotobuki, nếu được thì ngày mai cậu đi chơi với tôi nhé? Nhưng chắc vì là lễ Giáng Sinh nên chỗ nào cũng đông nghịt người.

Kotobuki lắc đầu.

- Cảm ơn cậu, nhưng tôi đã hẹn với Yuuka sẽ đi vắng ngày hôm đó rồi. Thế

nên năm nay tôi định vừa ăn bánh vừa đọc cuốn sách yêu thích của Yuuka.

Khóe miệng cậu ấy nhếch lên, rồi cậu ấy nói nhỏ.

- Với lại... Tôi cũng muốn thử đọc sách của Inoue MIU.

Tôi có thể cảm nhận ánh mắt cậu ấy nhìn thẳng vào tôi thật sự rất đẹp... Đồng thời tôi cũng thấy xấu hổ vì sự yếu đuối của bản thân.

Tôi cũng cười lên để che giấu cảm xúc đó.

- Vậy à. Thế thì Giáng Sinh năm nay tôi cũng ở nhà chơi vậy.

- A, n-nhưng mà, tôi sẽ gửi tin nhắn chúc mừng Giáng Sinh cho cậu. N-Nếu cậu trả lời, tôi sẽ... rất vui.

- Đương nhiên rồi.

“... Còn có...”, khuôn mặt của Kotobuki càng lúc càng đỏ, cậu ấy cúi đầu nói, “Mặc dù Giáng Sinh năm nay không được, nhưng những ngày khác tôi đều rảnh cả. Thế nên, cái này... nếu cậu lại muốn mời tôi đi chơi, tôi... cũng sẽ rất vui”.

- Vậy kì nghỉ đông tới chúng ta đi chỗ nào đó nhé.

Vừa nghe tôi nói xong, Kotobuki liền ngẩng đầu lên, rồi cậu ấy nở nụ cười hồn nhiên như một đứa bé, hai má vẫn đỏ bừng.

- Ủ!

... Hãy chăm sóc Nanase thật tốt.

Tôi lại như nghe thấy những lời đó vang lên trong tai mình...

Có lẽ hơn ai hết, Omi rất muốn được ở bên và ủi Kotobuki... Vừa nghĩ đến điều đó, ngực tôi lại nhói lên.

Tôi không biết mình có thể làm được những gì. Nhưng tôi sẽ dốc hết sức giúp Kotobuki trở nên vui vẻ như trước kia.

Giờ giới nghiêm của Kotobuki là 10 giờ, sau khi đưa cậu ấy về tận nhà, tôi đến nhà xưởng nơi chúng tôi tạm biệt Omi.

Thi thể của Mito đã được đào lên và mai táng cùng một chỗ với gia đình. Cây thông Nôen vẫn còn ở đó, tôi bật công tắc, bóng đèn bắt đầu sáng lên.

Bông tuyết phản chiếu ánh sáng trắng xanh, những ngôi sao đỏ và vàng, bánh gừng mang hình người, ngôi nhà có ống khói, ông già Nôen, thiên thần không có

khuôn mặt...

Thiên thần làm từ thủy tinh, trên cơ thể hình tam giác đỉnh một đôi cánh, phía trên không có đầu.

Vừa nhìn nó, tôi vừa nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Về thầy Mariya muốn trở thành bóng ma.

Về Omi chỉ có thể sống như một bóng ma.

Về Miu...

... Nè Konoha, nghe nói mọi điều ước vào đêm Nôen đều sẽ trở thành hiện thực đấy. Konoha muốn ước điều gì?

... Vậy Miu hãy hứa với mình sau khi cậu trở thành tác giả thì chữ kí đầu tiên của cậu sẽ tặng cho mình đi.

... Thiệt tình, cậu vẫn còn nhớ chuyện này à? Mình đã nói là còn sớm lắm mà.

Miu vừa cười hì hì vừa khẽ đặt một nụ hôn lên má tôi. Nhìn tôi bối rối mặt đỏ bừng, cậu ấy hơi cúi người và nói với ánh mắt tinh nghịch.

... Vừa rồi là thay cho lời hứa đấy.

Tôi chạm vào đôi cánh thiên thần, đầu ngón tay khẽ run lên vì lạnh.

Nhớ lại những kí ức của lễ Giáng Sinh xa xôi, tôi khẽ nói, sâu trong tim mang theo một cảm giác đau đớn.

- Miu... mình... từ trước tới giờ vẫn rất hận Inoue MIU. Mình cảm thấy sách của Inoue MIU tất cả đều là giả dối, đều chỉ là những thứ ngu ngốc do một đứa trẻ con viết ra.

Trên đời này... người mình ghét nhất là Inoue MIU.

Nhưng... Mito lại nói bạn ấy rất thích Inoue MIU...

Bạn ấy đã nói với Omi rằng... đã đọc sách của MIU rất nhiều lần, đến mức thuộc nằm lòng... rằng bạn ấy rất thích Itsuki và Hatori... rằng đọc sách của MIU khiến bạn ấy có thể quên đi mọi chuyện đau khổ...

Trong cái lạnh cắt da cắt thịt, cổ họng tôi đau đớn, nước mắt trào ra.

- Miu, nói cho mình đi, bây giờ cậu đang ở đâu. Cậu đang nghĩ gì... Nếu mình

không tiếp tục phủ nhận Inoue MIU nữa... liệu cậu có tha thứ cho mình không...

Tiểu thuyết của MIU chính là câu chuyện về những ngày bình thường ngốc nghếch mà tôi và Miu đã trải qua.

Kotobuki đã nói với tôi.

Cậu ấy vẫn luôn nhìn chúng tôi. Rằng khi ở bên Miu, tôi đã cười rất vui vẻ.

Khi đó tôi yêu cậu ấy... cho nên tôi không thể không vui vẻ, không hạnh phúc.

Thế nên, câu chuyện của MIU không phải dối trá.

Cả cái thế giới trong suốt tràn ngập sự dịu dàng đó, cả những cảm xúc ảm áp đó, cả ánh sáng lấp lánh đó, tất cả những điều được viết trong cuốn sách đó đều là sự thật trong tâm hồn tôi ngày ấy.

- Miu... bây giờ... cậu còn muốn gặp lại mình không...? Chúng ta còn có thể gặp lại nhau không...

Kể từ sau sự kiện năm đó, tôi vẫn luôn hi vọng từ sâu thẳm trái tim, rằng tôi muốn gặp lại Miu.

Những ngôi sao khảm trên cây thông Nôen tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Nỗi buồn, sự bi thương và cô độc tràn ngập lòng tôi, cổ họng tôi đau đớn, tôi khuyu xuống trên bãi cỏ rồi bật khóc.

Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng gọi tên tôi.

- Konoha.

Khi tôi quay lại, chị Tooko đang đứng ở đó nở một nụ cười ảm áp, trên người chị ấy mặc một chiếc áo măngtô.

Tôi vội vàng lấy mu bàn tay lau nước mắt.

- Sao chị lại ở đây?

- Không tại sao cả... chị chỉ là nghĩ có khi Konoha sẽ tới đây cũng nên... đây, quà của em.

Cầm theo một cái túi quần ruy băng được phân phát lúc nãy trong cửa tiệm, chị ấy nhẹ đặt nó vào tay tôi.

Bên trong có những viên kẹo hình sao và một con gấu nhồi bông mặc trang

phục ông già Nôen.

- Chị chạy tới đây là vì muốn đưa em cái này à? Con gái đi một mình ở chỗ này nguy hiểm lắm đấy.

- Không sao cả. Lúc về có Konoha cùng chị rồi mà.

Chị Tooko nói thoải mái như vậy, không thèm nghe lời khuyên của tôi. Sau đó chị ấy nghiêng đầu nhìn tôi hỏi.

- Vậy còn quà của Konoha cho chị đâu rồi?

- Không có.

Tôi vội quay đầu đi để không cho chị ấy thấy tôi đang khóc.

- Thiệt tình...

Chị Tooko phồng má lên phàn nàn, sau đó chị ấy nở một nụ cười ra dáng người lớn.

- Đừng nói thế mà, đưa chị cái gì đó đi. Nhỏ nhỏ thôi cũng được.

Nghe chị ấy nói vậy, tôi bỗng nhớ tới cái thẻ đánh dấu vẫn còn kẹp trong sổ tay từ đó tới giờ, thế là tôi lấy sổ tay rồi đặt cái thẻ đánh dấu vào hai bàn tay đang chìa ra của chị Tooko.

Chị ấy nheo mắt nhìn vào số điện thoại và địa chỉ email của tôi ghi trên đó.

- Sincerely... có nghĩa là chân thành nhỉ. Từ tận trái tim... thành khẩn, chân thật...

Từ tiếng Anh nằm trong địa chỉ hòm thư đó là tôi lấy từ một bài hát ưa thích của mình.

Chị Tooko đặt chiếc thẻ đánh dấu lên môi.

Dưới ánh trăng và ánh đèn lấp lánh tỏa ra từ cây thông Nôen, tư thế đó của chị ấy trông như một nghi thức thần thánh, trái tim tôi khẽ đập rộn lên.

- Ngọt quá... tựa như hoa violet ngâm đường.

Bờ môi như những cánh hoa của chị Tooko khẽ hé mở một cách duyên dáng.

Sau đó chị ấy cắn một miếng vào cái thẻ đánh dấu rồi bắt đầu nhai rau rầu.

- Ôi, ngon quá. Cảm ơn em đã chiêu đãi nha.

Nuốt xong miếng cuối cùng, chị Tooko nhìn tôi cười, còn tôi thì chỉ biết ngây

ra như phồng nhìn chăm chăm vào chị ấy.

- Ô, em sao vậy? Konoha?

- Chị ăn rồi.

- Hả?

- Chị ăn mất số điện thoại với địa chỉ email của em rồi.

- Ô, cái này không ăn được hả?

- Địa chỉ email của em không phải cơm cũng chẳng phải điểm tâm của chị!!!

- Hả? Cái gì? Địa chỉ email?

Vốn là một người rất dở máy móc, chị Tooko có vẻ như ngay từ đầu đã chẳng hiểu gì.

- Được rồi, không sao cả.

Tôi quay lưng về phía chị ấy rồi ôm đầu gối ngồi xuống trên bãi cỏ.

Hồng hét. Vừa mất cảnh giác cái là nước mắt lại muốn chảy ra rồi.

- ...Ồ... cái này, chị ngồi bên cạnh em được không?

- Tùy chị, nhưng đừng nhìn về phía em.

Tầm nhìn của tôi càng lúc càng mờ hồ, cổ họng cũng trào lên một thứ gì đó nóng bừng.

Chị Tooko tựa lưng vào lưng của tôi và cũng ngồi xuống trên bãi cỏ. Hình như dưới lớp áo khoác chị ấy vẫn đang mặc bộ đồ Giáng Sinh đó, chị ấy ôm lấy đầu gối và kéo vạt áo khoác xuống như thể rất lạnh.

Vừa cảm thấy không còn phải lo bị chị ấy nhìn thấy mình khóc, nước mắt tôi bắt đầu trào ra và lăn dài trên má. Tại sao cứ khi nào ở bên chị Tooko là tôi lại trở nên thích khóc như vậy chứ?

- Em đang nghĩ về chuyện của Omi hả?

- Đủ thứ chuyện.

- Bữa tiệc tối nay vui quá nhỉ. Chị cũng có thể xả hơi một chút.

- Chị Tooko xả hơi quá nhiều rồi đấy.

- Đừng lo, tối nay về chị sẽ lại tiếp tục giải bài tập Toán mà.

- Đó không phải là bài tập lớp 10 đấy chứ?

- Em thật chẳng lẽ phép gì cả, là bài tập lớp 11.

- Cũng chẳng khác gì.

- Nói chung trước kì thi chị sẽ tiến tới giải bài tập lớp 12 là được.

Tôi cố nén tiếng nghẹn ngào và nói chuyện như bình thường với chị ấy.

Mặc dù chắc hẳn chị ấy đã biết là tôi đang khóc rồi...

Chẳng biết từ lúc nào, chị Tooko nắm lấy tay của tôi và ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Bàn tay ấy thật dịu dàng, thật ấm áp...

- Đêm nay không có tuyết rơi, nhưng trăng lại rất đẹp, Konoha à. Trong tác phẩm *Thung lũng* của mình, Chekhov đã viết một đoạn như vậy.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, giọng nói trong vắt của chị ấy vang lên như một bài thánh ca gột rửa tâm hồn.

- "... Cho dù cái ác to lớn đến đâu, thì ban đêm vẫn tĩnh lặng và xinh đẹp, tựa như sự thật tĩnh lặng và xinh đẹp vẫn tồn tại ở hiện tại và tương lai trên thế giới này. Và tôi cũng im lặng nguyện cầu tới lúc mọi thứ trên mặt đất này hòa làm một với sự thật đó, tựa như ánh trăng hòa vào màn đêm này...", ôi, chị muốn ăn tác phẩm của Chekhov quá.

Chị Tooko nói với ánh mắt mơ mộng.

Sự thật không phải lúc nào cũng xinh đẹp.

Có những sự thật xấu xí, đau khổ khiến người ta muốn quay đầu đi không nhìn tới.

Tuy nhiên, màn đêm sẽ ôm ấp tất cả, ánh trăng sẽ chiếu rọi mọi thứ không phân biệt một ai.

Những thứ không thay đổi, những thứ xinh đẹp.

Bàn tay ấm áp của chị Tooko đã dạy tôi điều đó.

Nhất định là vì có chị Tooko nên tôi mới không trở thành bóng ma.

Bởi vì chị ấy vẫn luôn nắm chặt lấy tay tôi như thế này.

Và nói với tôi những điều thật quan trọng.

Hi vọng một "tôi" khác, người đã rời đi trong cô độc, người đã thề sẽ không

bao giờ ca hát nữa, trong cuộc hành trình dài đằng đẵng của mình cũng có thể gặp được một người sẽ chia về phía cậu ta một bàn tay ấm áp như vậy.

Chúa ơi, làm ơn, xin hãy làm ơn để điều đó trở thành sự thực.

Chị Tooko dịu dàng nói khi tôi cầu nguyện.

- Konoha nè... Cho dù chị không còn ở đây nữa, em cũng đừng ngừng viết nhé.

Tôi không biết tại sao vào lúc này chị Tooko lại nói ra những lời như vậy, nhưng giọng nói nghiêm túc đầy cô đơn của chị ấy vẫn bóp chặt lấy trái tim tôi.

Chẳng lẽ sau khi tốt nghiệp chị vẫn muốn em viết điểm tâm cho chị sao? Tôi muốn phản bác chị ấy như vậy, nhưng những lời đó lại nghẹn lại trong cổ tôi không phát thành tiếng.

... Cậu có nghĩ Inoue MIU sẽ viết ra tác phẩm thứ hai không?

Câu hỏi mà tôi không thể trả lời.

Dù vậy, nếu như có một ngày Inoue MIU viết ra câu chuyện mới... Nếu như ở đâu đó dưới bầu trời này, cậu ta có thể đọc được nó... Mặc dù tôi biết điều đó là không thể, nhưng nếu như...

Nếu như là vậy, cậu ta cũng sẽ lại ca hát chứ?

Từ mùa xuân năm sau, chị Tooko sẽ không còn ở đây nữa.

Tôi không thể cứ tiếp tục yếu đuối như thế này. Tôi phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng bây giờ, tôi vẫn để nước mắt lặng lẽ lăn dài trên má, vừa cảm nhận niềm hạnh phúc, an tâm từ sự ấm áp mà bàn tay của chị Tooko truyền tới, vừa tiếp tục cầu nguyện với vầng trăng kia.

Trong đêm thiêng liêng mà Chúa giáng sinh trần thế... cầu nguyện cho hạnh phúc của Omi, của Kotobuki và của Miu.

Tôi nhận được tin nhắn và thiệp chúc mừng Giáng Sinh của Nanase gửi cho Yuuka.

Trong tin nhắn, cậu ấy nói Yuuka sẽ mãi mãi là bạn thân nhất của cậu ấy, cậu ấy còn nói mình đã nhắn tin trả lời bạn gái cũ của Inoue.

Cho dù cô ta nói xấu Inoue tới đâu, cho dù cô ta hận cậu ấy đi nữa, Nanase cũng sẽ không chịu thua.

Cậu ấy sẽ không tin những gì cô ta nói, trừ khi điều đó đến từ chính miệng của Inoue.

Cuối cùng, cậu ấy nói rằng ngày mai mình sẽ đi gặp Asakura Miu...

Lời tác giả

Chào mọi người, tôi là Nomura Mizuki! Loạt truyện *Cô gái văn chương* đã ra tới tập thứ tư rồi!

Trước hết, tôi muốn xin lỗi những bạn đã chờ đợi sự xuất hiện của Miu. Không phải tôi muốn câu chữ hay gì đâu, chỉ là ngay từ đầu tôi đã dự định sẽ có một tập mà Kotobuki là nữ chính.

Dù sao nếu chúng ta cứ chuyển sang phần của Miu mà Kotobuki vẫn bị Konoha bỏ qua không nhìn ngó tới như từ trước tới giờ thì cô bé thật sự sẽ rất đáng thương... Vậy là lần này cuối cùng Kotobuki cũng đã tiến thêm một bước từ vị trí bạn cùng lớp của Konoha rồi.

Quay lại chuyện chính, chủ đề của tập bốn là Bóng ma trong nhà hát. Trong câu chuyện này, bóng ma thật sự rất khổ. Cho dù đã đọc nó bao nhiêu lần, tôi vẫn thấy cảm động. Hơn nữa, hình tượng bóng ma trong nhạc kịch, phim điện ảnh và tiểu thuyết đều được hiểu theo rất nhiều cách khác nhau, xem và so sánh những hình tượng này cũng rất thú vị đây! Mỗi hình tượng đều có hương vị rất riêng.

Mà nói tới hương vị... ở đoạn đầu Tooko có nhắc tới bánh tạc đường, nói cá nhân tôi thì tôi cực kì thích món bánh này. Mặc dù lần cuối cùng tôi ăn nó cũng là hơn 10 năm trước rồi, nhưng bây giờ khi thử tìm kiếm tư liệu về nó, tôi bỗng muốn được ăn loại bánh này một lần nữa. Đường thường được sử dụng ở đây hình như là loại Vergeoise làm từ củ cải đường thì phải. Nghe có vẻ cũng ngon quá!

Khi viết cảnh Tooko “ăn cơm”, tôi phải viết rất nhiều suy nghĩ về hương vị món ăn, thế nên bụng tôi rất nhanh đói, cũng khá phiền một chút. À, thật ra trong bốn tập đã xuất bản, tôi chỉ ghi ra đúng một món mà mình kiểu gì cũng không thể ăn được thôi đấy~

Rồi, bây giờ đến lời cảm ơn. Trong tập này có một câu nói của Yuuka là “Minh muốn được sống bên trong cây thông Nôen”, thực ra câu này là của chị Enomoto Atsuko trong một buổi nói chuyện radio mà tôi tham dự với tư cách

khách mời. Cũng đúng lúc này tôi đang lên ý tưởng cho nội dung tập bốn, vậy nên tôi đã xin chị ấy để tôi sử dụng câu nói đó.

Rất cảm ơn chị Atsuko đã hào phóng cho phép tôi làm vậy.

Ngoài ra còn có chị Takeoka Miho, lần này cũng phải thật sự~~~ cảm ơn chị rất nhiều vì đã vẽ ra những bức tranh tuyệt vời đến thế!

Mỗi lần số trang đều tiến gần chỉ tiêu cho phép, vì việc này tôi cũng khổ tâm lắm, nhưng tập tiếp theo cuối cùng cũng tới câu chuyện của Konoha và bạn gái cậu ấy rồi, mọi người hãy đón đọc nhé! Xin cảm ơn tất cả các bạn!

Ngày 01 tháng 04 năm 2007

Nomura Mizuki

Tôi cũng vẽ minh họa cho tập bốn, là tập của Nanase(?)

Mệt, nhưng vui lắm.

Cũng như mọi lần, chị biên tập viên đã giúp đỡ tôi rất nhiều.

Vâng, lần sau tôi sẽ cố gắng hơn.

Takeoka Miho

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những tác phẩm dưới đây:

- *Bóng ma trong nhà hát* (Tác giả: Gaston Leroux, dịch giả: Miwa Hidehiko, NXB Tokyo Sougen, xuất bản lần đầu ngày 23/01/1987, tái bản lần 46 ngày 04/02/2005)

- *Cô gái đáng yêu - Bà vợ dẫn theo con chó* (Tác giả: Chekhov, dịch giả: Ogasawara Toyoko, NXB Shinchousha, xuất bản ngày 30/11/1970, bản hiệu đính ngày 15/02/2007)

- *Thư viện nhạc kịch song ngữ - Puccini, Turandot* (Dịch giả: Kosemura Sachiko, NXB Người bạn âm nhạc, xuất bản lần đầu ngày 05/03/2001, tái bản lần ba ngày 30/06/2006)

Cô gái văn chương

và
Người
hành hương
than khóc

Nomura Mizuki

5

Tập 5:

Cô gái văn chương và Người hành hương than khóc

Tooko sắp tốt nghiệp, điều này khiến Konoha cảm thấy rất cô đơn. Mặt khác, khoảng cách giữa cậu và Nanase bắt đầu xích lại gần nhau, hai người cùng đi viếng đền vào ngày Tết. Đột nhiên Konoha nhận được tin Nanase phải nhập viện. Trên đường đến thăm Nanase, cậu gặp lại Miu - người con gái vẫn hằng chiếm giữ tâm trí cậu bấy lâu nay!

Nụ cười đó vẫn không hề thay đổi. Thế nhưng sự thật xoay quanh Miu lại bắt đầu khiến mối quan hệ giữa Konoha và những người xung quanh rạn nứt. Rốt cuộc sự thật đó là gì? Điều mà Miu mong muốn là gì? Liệu “Cô gái văn chương” có thể “tưởng tượng” ra nguyện ước thật sự của Miu không?

Mời các bạn đón đọc tập 5 của loạt truyện đang được yêu thích này.

Hôm nay lại có điện thoại gọi tới.

Mỗi lần nghe thấy tiếng chuông chói tai chẳng khác gì âm thanh rít gào lúc nửa đêm của một con mèo cái đó, tôi lại nổi da gà khắp người, cơ thể run lẩy bẩy, dạ dày khó chịu đau đớn như thể đang bị móng vuốt cào cào... Tôi cảm giác mình sắp phát điên.

Nhiều lần tôi tự nhủ có lẽ thế giới này sẽ trở nên thanh bình biết bao nếu cái thứ gọi là điện thoại đó không còn tồn tại nữa.

Lúc nào cũng vậy, điện thoại chỉ biết phun ra những từ ngữ xấu xí, dơ bẩn, những lời nguyên rủa.

Âm thanh hôi thối, nhóp nhép, chất chứa bên trong sự thù hận, thô lỗ và ti tiện đó khiến thế giới vốn dĩ rất xinh đẹp này tràn ngập rác rưởi.

Chết hết đi, tất cả những kẻ chỉ biết khiến chuông điện thoại reo lên, tất cả các người chết hết đi!!!

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu – Tương lai, tôi muốn trở thành...

Hạnh phúc thực sự rốt cuộc là gì?

Tại góc nào đó của vũ trụ, có một cậu bé đang suy ngẫm về vấn đề này.

Hạnh phúc của tôi, chính là Miu.

Khoảng thời gian đó, chỉ cần ở bên cạnh Miu, tim tôi lại đập liên hồi, mỗi khi Miu kể ra những câu chuyện bằng giọng nói vui tươi rạng rỡ, không gian xung quanh chúng tôi lại như được bao bọc trong ánh sáng của bảy sắc cầu vồng.

- Tương lai mình sẽ trở thành một tác giả. Mình sẽ khiến thật nhiều người đọc sách của mình. Và nếu họ có thể cảm thấy hạnh phúc vì điều đó mình cũng sẽ rất vui.

Ngồi dưới những vệt nắng ấm áp hắt xuống từ tán cây, Miu kể cho tôi nghe về ước mơ của cậu ấy với ánh mắt rạng ngời, mái tóc đuôi ngựa nhẹ đung đưa theo gió.

- Konoha là người rất đặc biệt với mình, thế nên mình sẽ chỉ nói ước mơ của mình cho một mình Konoha biết thôi.

Miu thì thầm rồi nghiêng đầu như một chú chim con, ánh mắt tinh nghịch của cậu ấy nhìn chăm chú vào tôi.

- Konoha thì sao? Giấc mộng của cậu là gì? Tương lai cậu muốn trở thành người như thế nào?

Khuôn mặt của Miu ghé sát vào tôi, khoảng cách giữa chúng tôi gần tới mức chỉ cần nhích thêm một chút nữa thôi là tôi sẽ có thể hôn lên bờ môi căng mọng kia. Mồ hôi rịn ra trên trán, tôi chẳng còn biết mình nên nhìn vào đâu nữa.

Tôi vất óc suy nghĩ, cố gắng tìm ra một câu trả lời phù hợp, cuối cùng, với hai gò má nóng bừng, tôi nói...

- Mình muốn trở thành... một cái cây.

Miu ôm bụng cười phá lên khi nghe tôi trả lời như vậy.

Ba năm đã trôi qua kể từ ngày đó.

Hình bóng của Miu không còn bên cạnh tôi, tôi đã đánh mất thánh địa của mình. Sau khoảng thời gian u tối tự giam mình trong phòng, tôi trở thành một nam sinh cấp ba bình thường.

Ngày hôm nay, khi học kì hai của lớp 11 sắp kết thúc, tôi vẫn không thể trở thành một thân cây, vẫn chưa thể hiểu được ý nghĩa của hạnh phúc. Ngồi trong gian phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học nhuộm ánh chiều tà vàng rực, tôi tiếp tục viết những bài “điểm tâm” cho “cô gái văn chương”.

Chương 1:

Hai chúng ta, trong từng chút từng chút một...

- *Bóng ma vùng Innsmouth* của Lovecraft có hương vị như khi ta nhấp một ngụm máu cá tươi.

Giờ tan trường như thường lệ, đột nhiên nghe chị Tooko nói ra một câu như vậy, tôi đang viết truyện tam đề thì giật hết cả mình và ngưng lại ngòi bút.

Phòng sinh hoạt của câu lạc bộ chúng tôi nằm tại góc phía Tây của lầu ba dãy nhà học, nó bị chiếm đóng bởi vô số sách cũ. Những núi sách mọc lên khắp phòng, khiến cho không gian vốn đã chật hẹp nay trông càng thêm phân bụi bặm.

Hôm nay chị Tooko cũng ngồi đọc sách trên chiếc ghế xếp đặt cạnh cửa sổ chỉ dành riêng cho chị ấy. Hai bím tóc đen nhánh mảnh dài như đuôi mèo rũ xuống tới eo, đôi chân mang tất co gọn lại trên ghế theo một tư thế bất nhã, những ngón tay trắng nõn chậm rãi lật sách. Vừa đọc, chị Tooko vừa xé ra một mẫu của trang sách rồi nhẹ nhàng đưa nó về phía bờ môi màu hồng anh đào đang hé ra. Từ trong miệng chị ấy vang lên những tiếng nhai chóp chép, sau đó chị Tooko nuốt mẫu giấy qua cổ họng với nét mặt thỏa mãn.

- Ôi, hương vị này mới ngon làm sao. Mùi tanh tươi xộc lên mũi này, cảm giác nhóp nhép lạnh lẽo này. Quả không hổ danh là tác phẩm để đời của Lovecraft, bậc thầy văn học giả tưởng, ông tổ của thần thoại Cthulhu! Chao ôi, vị chua chua, sần sật quyện lấy đầu lưỡi của máu tươi này khiến chị không thể nào cưỡng lại được.

Vô lý thật...

Bà chị này lẽ ra phải rất ghét truyện kinh dị chứ nhỉ?

“Chị là một ‘cô gái văn chương’ yêu quý toàn bộ những quyển sách trên đời đến mức muốn ăn sạch chúng. “

Tuy bình thường rất hay khoác lác như vậy nhưng chị Tooko cũng có một nhược điểm cực kì rõ ràng.

Mỗi lần tôi cố tình viết ra những câu chuyện kinh dị hoặc có cảnh máu me be bét, mặc dù bề ngoài vẫn cố mạnh miệng: “K-Không sao cả”, nhưng lúc ăn chúng, chị ấy đều méo máo như thể sắp òa lên khóc... Vậy mà hôm nay trông chị Tooko lại có vẻ rất hưởng thụ, còn nói cái gì mà mất cá thôi với cả máu chảy ròng ròng.

- Howard Philips Lovecraft là một tác giả người Mỹ sinh năm 1890. Sau khi ông mất, những cuốn tiểu thuyết thần bí miêu tả sự phục sinh của những vị thần từng thống trị địa cầu thời cổ đại của ông đã được hệ thống hóa và đặt cho cái tên “Thần thoại Cthulhu”. Kể từ đó, có rất nhiều tác giả bị mê hoặc bởi những câu chuyện thần thoại đầy u tối và bi thảm này và họ đã lấy Cthulhu làm đề tài để cho ra đời vô số tác phẩm.

Những vị thần xuất hiện trong thần thoại Cthulhu đều có hình dạng giống hết những sinh vật biển, một vài trong số họ mọc ra xúc tu của mực và bạch tuộc, một số khác lại có vây cá, toàn thân tỏa ra một mùi tanh ẩm ướt. Thật đáng yêu làm sao, dễ thương quá đi à~

Đ-Đáng yêu? Mặc kệ tôi đang trợn mắt há hốc mồm, chị Tooko nói tiếp với mức độ hào hứng càng lúc càng tăng.

- Trong *Bóng ma vùng Innsmouth* có xuất hiện một loại quái vật hình cá sống thành bầy rất dễ thương đấy, ôi, thật tuyệt vời~

Nhân vật chính trong chuyến du lịch của mình đã đặt chân tới thành phố cảng mang tên Innsmouth. Trong thành phố này tràn ngập mùi tanh, cư dân thì đều sở hữu cặp mắt lồi và điều đặc biệt là họ không hề chớp mắt, đầu của họ cũng có hình thù dẹt trông hết như đầu cá.

Sau đó, khi nhân vật chính đang điều tra về tín ngưỡng đáng sợ tồn tại ở vùng đất này, bóng ma tà ác dần dần phủ xuống người anh ta. A, đúng rồi đúng rồi, mặc dù Innsmouth cũng rất đáng yêu, nhưng mà thần biển Dagon xuất hiện trong đó cũng cực kì moe* đấy.

Nếu Konoha muốn tìm hiểu thêm thì chị sẽ đề cử cuốn *Tiếng gọi Cthulhu* làm sách nhập môn, khi nào rảnh em thử đọc nhé. Nó ngon lắm đây có vị hết như

món surstromming vậy.

- Surstromming? Là cái loại đồ hộp nổi tiếng vì có mùi kinh khủng nhất thế giới ấy à? Em nhớ nó làm từ cá trích lên men thì phải...

Chị Tooko gật đầu với vẻ thỏa mãn.

- Ủ, đúng rồi. Mùi thôi ngang ngửa với hương vị của loại rượu sake chưa qua tinh chế đó có thể lan tỏa đến mấy chục mét đấy. Nghe nói khoảnh khắc ta khui mở chiếc nắp hộp căng phồng vì khí men tích tụ, mùi hương chết người sẽ phụt ra kèm theo đó là nước bắn.

Khi đưa nó tới gần miệng, mùi hương nồng đậm sẽ khiến mũi ta như vụn vụn, nước mắt tuôn ra không ngớt. Vượt qua mọi gian nan đó và đặt con cá trích mằn mằn dính dính lên đầu lưỡi, tâm trí ta sẽ hoàn toàn bị chiếm giữ bởi hương vị của nó, cứ như thể có ai đó đang hát chúc mừng sinh nhật từ thế giới bên kia.

- Cái đó chẳng phải là chết người hay sao ạ!!!

Chị Tooko tự động bỏ qua lời châm chọc của tôi và tiếp tục nhắm nháp một cách ngon lành *Bóng ma vùng Innsmouth*. Không, không phải là nhắm nháp nữa rồi, mà là ngấu nghiến mới đúng. Chị ấy đang xé toạc từng trang sách và đút chúng vào miệng.

Thật sự quá kì quái!

Khi nhìn kĩ lại, tôi phát hiện chị Tooko đang mặc đồng phục hè cộc tay.

Hiện tại là mùa đông cơ mà, tại sao chị ấy lại ăn mặc như vậy? Mà khoan đã, không phải chị Tooko đã rời khỏi câu lạc bộ để tập trung cho việc ôn thi đại học sao?

- Konoha, em viết xong điểm tâm chưa?

Chị Tooko nhìn về phía tôi với một nụ cười tươi rói trên mặt. Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy dường như có một cơn ớn lạnh đang chạy dọc sống lưng...

- R-Rồi ạ.

Chị Tooko vui vẻ nhận lấy câu chuyện tam mà tôi vừa viết xong và bắt đầu ăn.

Chủ đề hôm nay là “Cúc trắng”, “Tam huyền cầm”* và “Xe buýt lội nước”.

Mấy chủ đề này thật sự chẳng liên quan gì tới nhau cả, cho nên tôi đã phải tốn hết công sức mới có thể chắp nối chúng thành một câu chuyện tình ngọt ngào lãng mạn mà chị Tooko yêu thích... ít nhất thì tôi cho là vậy.

- Không được.

Hả?

Tôi ngớ cả người khi đột nhiên bị nhận lời bình như vậy, chị Tooko phồng má với vẻ không hài lòng, môi bĩu lên rồi nói.

- Cô gái nhẹ nhàng gỡ xuống bông cúc dính trên ngực áo rồi ngượng ngùng đưa nó cho chàng thanh niên đang gầy tam huyền cầm trên chiếc xe buýt lội nước... Một câu chuyện ngọt ngào thế này chẳng hay ho gì cả. Nhất định phải có cảnh máu tươi văng tung tóe hoặc những cục thịt nổi lênh bênh nhuộm mặt biển thành màu đỏ lôm, tốt nhất là nên cho cả thần biển Dagon xuất hiện nữa. Phải là một câu chuyện có vị như sandwich trái cây tươi ngon đến mức thiêu đốt lồng ngực như vậy mới được.

- Gì cơ? Chị Tooko, không phải chị lúc nào cũng bảo em hãy viết một câu chuyện thật ngọt ngào sao?

- Không không, làm gì có chuyện đó chứ, đồ ăn yêu thích của chị là máu tươi chảy ra từ những chú cá còn sống nguyên cơ mà!

Không hề chớp mắt lấy một cái, chị Tooko cúi sát người về phía tôi, khuôn mặt chị ấy trở thành hình vuông, hai bên má mọc ra mang cá, tai trở nên nhọn hoắt, giữa những ngón tay cũng xuất hiện màng...

- C-Chị Tooko thật sự biến thành yêu quái rồi!

- Em nói cái gì vậy hả, chị nhìn thế nào cũng là một “cô gái văn chương” từ đầu tới chân mà. Nào, Konoha! Nhanh viết lại một câu chuyện khác đi! Hãy viết cho chị một câu chuyện kinh dị nhuộm đầy máu tươi dinh dính đặc sệt!

Yêu quái với hai bím tóc và khuôn mặt đã hoàn toàn biến thành mặt cá lao về phía tôi với cái miệng mở ra toang hoác.

Nước bắn và mùi tanh hôi thối của rác rưởi đập vào mặt tôi, lỗ mũi tôi như bị khoan thủng vì sự kích thích này, khi tôi cảm nhận ý thức của mình đang dần rời

xa...

- Oaaaaa!

Tôi choàng dậy trên chiếc giường ngủ trong phòng.

Bên kia rèm cửa hiện hiện những tia nắng mờ buổi sớm, bầu không khí lạnh lẽo khiến cơ thể đầy mồ hôi của tôi run bắn lên.

- N-Nằm mơ sao...

Hôm nay là mùng một Tết, vậy mà tôi lại có giấc mơ khởi đầu năm mới như vậy...

Sau khi ủ rũ một lúc đầy thất vọng, tôi bò ra khỏi giường.

- Chúc mừng năm mới, anh Konoha!

Khi vừa xuống lầu và bước vào phòng khách, tôi được đưa em gái đang học lớp làm bộ ra dáng người lớn chào năm mới như vậy.

- Chúc mừng năm mới, Maika.

Maika ngẩng mặt lên cười hì hì trông rất vui vẻ khi tôi lấy tay xoa đầu con bé.

- Konoha dậy rồi à, chúc con năm mới vui vẻ nhé. Mẹ làm xong súp zouni* rồi đây.

Giọng của mẹ vọng ra từ nhà bếp. Bố thì đã ngồi vào bàn và đang thoải mái thưởng thức từng ngụm rượu sake nóng.

- Tới đây bố cho tiền lì xì nào Konoha, Maika.

- Oa, con cảm ơn bố.

- Cảm ơn bố.

Cả nhà chúng tôi quây quanh bàn, vừa xem chương trình tivi Tết vừa ăn bữa cơm đầu năm cùng món súp zouni mẹ chuẩn bị.

- Con ăn xong rồi.

Sau khi thu dọn chén bát, tôi về phòng lấy áo khoác, thấy tôi chuẩn bị ra ngoài, mẹ hỏi:

- Ồ, con định ra ngoài à?

- Dạ, con có hẹn cùng đi viếng đền đầu năm.

Nghe vậy, mẹ nhìn về phía tôi với ánh mắt dịu dàng rồi vui vẻ nói.

- Với bạn ở trường hả?

- Ồ... dạ.

Lý do của sự hơi ngập ngừng vừa rồi là vì tôi không biết mình nên nói cho mẹ quan hệ giữa chúng tôi là “bạn bè” hay là một loại nào đó khác.

Cảm thấy hơi ngượng ngùng, sau khi bỏ lại câu nói “Thôi con đi đây”, tôi vội rời khỏi phòng khách trước khi mẹ kịp hỏi thêm điều gì.

Khi tôi mở cửa trước, luồng không khí lạnh buốt phả vào mặt tôi.

Tôi hít một hơi đầy lồng ngực làn gió đầu tiên của năm mới, sau đó đưa mắt nhìn về phía hòm thư.

Ồ, thiệp chúc mừng năm mới được chuyển tới rồi.

Tôi cầm lấy xấp bưu thiếp được cột lại bằng dây thun và đảo qua từng tấm một.

Tấm này là của Akutagawa chắc luôn. Xài bút lông nữa chứ... Tôi vừa nhìn những dòng chữ nghiêm túc tới mức quá đáng ghi trên tấm thiệp vừa cảm thán. Tấm này thì chắc là của Takeda, nét chữ tròn tròn và hình minh họa dễ thương này rất giống phong cách của cô bé.

Thiệp của chị Tooko cũng được viết rất lịch sự.

Thật khó tưởng tượng một người tào lao lúc bình thường chỉ biết lắc ghe ầm ầm rên rĩ “Đói quá đi à~, mau viết cái gì đó cho chị đi~” như chị ấy lại có thể viết ra một tấm thiệp có nội dung và nét chữ như vậy. Tất nhiên lý do chị Tooko làm thế là vì để ý tới ánh mắt người nhà tôi. Chị ấy cực kì thích sĩ diện hảo trong những trường hợp thế này.

Thình thoảng, khi chị Tooko gọi điện tới, mẹ lại khen chị ấy hết lời: “Chà, cô bé đó thật lễ phép, hết như tiểu thư con nhà gia giáo vậy”. Nếu như tôi nói cho mẹ biết trên thực tế chị ấy chỉ là một con yêu quái thích gặm sách ngẫu nhiên, có lẽ mẹ sẽ té ngửa vì sốc cho xem.

Tất nhiên, bản thân người trong cuộc chắc hẳn sẽ vẫn khẳng khẳng “Chị không phải yêu quái. Chị chỉ là một cô gái văn chương thôi”.

- Hửm...?

Một tấm thiệp kì lạ lọt vào mắt tôi, khiến tay tôi dừng lại.

Cái quái gì đây?

Trên tấm thiệp không có lấy một chữ, nó chỉ vẽ hình một sinh vật có hai cánh mọc ra trên thân hình tròn quay, trông có vẻ là một con chim. Bên trên lòi ra hai cái que nhọn hoắt, là mỏ sao? Nhưng mà trông nó cũng rất giống sừng. Mặt thì trông như mặt mèo, lưỡi còn thè ra thông lòng.

Cái này cứ như là tranh vẽ của trẻ con... Chẳng lẽ người gửi là bạn học của Maika sao?

Nhưng vì giờ hẹn sắp tới rồi, thế nên tôi vội vàng nhét xấp bưu thiệp vào lại hòm thư và ra khỏi nhà.

- I-Inoue...

Trước cửa tiệm tạp hóa gần nhà ga, Kotobuki đứng đợi tôi với khuôn mặt đỏ bừng. Hôm nay tóc cậu ấy được búi lên, trên người mặc bộ kimono được trang trí với những họa tiết bông hoa rất dễ thương, bên ngoài khoác một lớp khăn choàng, hơi thở trắng toát phả ra từ bờ môi hé mở.

- Xin lỗi, cậu đợi lâu chưa? Mà sao cậu lại đứng chờ ngoài này? Không phải chúng ta đã hẹn sẽ gặp nhau trong cửa tiệm sao?

Nghe vậy, Kotobuki trông có vẻ ngượng ngùng rồi khẽ nói.

- Tại tôi muốn hóng gió một chút.

- Nhưng cậu không lạnh à?

- K-Không có.

Cậu ấy bĩu môi và đáp với vẻ khó chịu.

- Vậy à? Thế thôi chúng ta đi kéo muện.

- ...Ừm.

Hửm? Cậu ấy sao vậy. Sao tự dưng lại trông có vẻ ủ rũ thất vọng thế kia...

Tôi đột nhiên nhận ra.

- Bộ kimono của cậu dễ thương thật đấy.

Vừa nghe tôi nói thế, Kotobuki mở to hai mắt với vẻ bối rối, rồi cậu ấy vội

vàng phân trần.

- Đây là tôi nhờ bà mặc hộ. Bởi vì là ngày Tết... Không, năm nào nhà tôi cũng thế cả. Không phải là do năm nay có gì đặc biệt hay gì hết...

Nhìn cậu ấy đỏ bừng cả mặt vung vẩy tay áo giải thích như vậy, khoe miệng tôi bất giác nhếch lên.

Trước kia tôi chẳng thể hiểu được Kotobuki đang nghĩ gì, nhưng bây giờ tôi cảm thấy mình đã có thể hiểu được một chút. Như hiện tại, cậu ấy đang rất xấu hổ, nhưng cũng cực kì vui vẻ vì được tôi khen.

Nhìn cậu ấy như vậy, chẳng hiểu sao tôi có chút ngượng ngùng, một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp trái tim tôi.

Chúng tôi sóng vai hướng về phía ngôi đền vừa đi vừa nói chuyện.

- Tôi nhận được tin nhắn chúc mừng năm mới của cậu rồi.

- Ừm, tôi cũng nhận được tin nhắn của Inoue rồi.

Hai má vẫn đỏ hồng, Kotobuki vui vẻ nói.

Mỗi lần nhìn thấy nét mặt dịu dàng đầy nữ tính hoàn toàn trái ngược với vẻ hiếu thắng lúc bình thường này, trái tim tôi lại đập rộn lên.

Kể từ đêm Nôen đó, chúng tôi thường xuyên nhắn tin cho nhau. Nội dung những tin nhắn Kotobuki gửi cho tôi lúc nào cũng có vẻ hơi cứng nhắc. Nhưng tôi có thể cảm nhận được tình cảm mà cậu ấy đang cố hết sức để truyền tải đằng sau những tin nhắn đó.

Trong những ngày này, dù chỉ là một chút, nhưng khoảng cách giữa hai chúng tôi đã rút ngắn lại so với trước kia.

Ngôi đền đông nghịt khách tới viếng đầu năm.

Sau khi đứng xếp hàng phía sau hàng người rồng rắn và chờ khoảng 30 phút, cuối cùng chúng tôi cũng tới được vị trí của hòm công đức.

Sau khi thả vào bên trong hòm một đồng tiền xu, hai chúng tôi cùng vỗ tay và bắt đầu cầu nguyện.

Hi vọng năm nay mọi người đều bình an vô sự, không xảy ra chuyện gì. Còn nữa, cầu trời cho chị Tooko đậu đại học.

Khi tôi nhìn sang bên cạnh, Kotobuki đang nhắm chặt hai mắt, lông mày nhíu lại, môi bặm vào, tôi chưa từng thấy ai cầu nguyện với vẻ mặt nghiêm túc như cậu ấy bây giờ.

- ...

Nét mặt cậu ấy trông thật đáng sợ, cứ như thể đang tức giận với ai đó vậy. Rốt cuộc cậu ấy đang ước điều gì vậy nhỉ? Hẳn là một chuyện cực kì quan trọng?

Trong lúc tôi đang nhìn chăm chú, Kotobuki mở mắt ra.

Nhận thấy ánh mắt của tôi, hai má cậu ấy thoáng đỏ bừng cả lên.

- Đáng ghét! Sao cậu lại nhìn sang bên này làm gì hả!

- Không có gì, chỉ là tôi vừa mới xong nên...

- Xong rồi thì gọi tôi một tiếng chứ ai lại im thin thít thế.

- Tại thấy cậu ước nghiêm túc quá nên tôi không muốn làm phiền. À mà cậu ước gì mà chăm chú dữ vậy?

- K-Không liên quan tới Inoue là được. Đáng ghét, người gì mà lại đi nhìn chăm chăm vào mặt con gái thế chứ...

Kotobuki bối rối chạy xuống thêm đá.

Tôi hơi lo lắng, vì bây giờ chúng tôi đang đi ngược với dòng người, cho nên nếu cứ thế này thì tôi và Kotobuki sẽ lạc nhau mất, thế nên...

- Á!

- Kotobuki!

Tôi vươn tay ra nắm lấy tay Kotobuki và giữ cậu ấy lại.

Bàn tay mà tôi vừa nắm lấy khẽ run lên như bị điện giật.

- !

- À, cái này... người đông lắm, cậu đừng chạy như vậy, sẽ nguy hiểm đấy.

Sau khi ngược lên nhìn tôi với khuôn mặt đỏ bừng, Kotobuki xấu hổ cúi đầu xuống rồi cũng khẽ nắm lấy tay tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm rồi cười nói.

- Thế này là khỏi sợ bị lạc rồi nhỉ.

- Ủ-ừm...

Cái cách cậu ấy lí nhí trả lời thật dễ thương.

Có lẽ do quá hồi hộp, những ngón tay đan vào nhau của chúng tôi có chút cảm giác ngưng nghịu và lạnh buốt. Trên thực tế thì tôi cũng đang cực kì xấu hổ.

Cứ thế xuôi theo dòng người chen chúc, chúng tôi nắm tay nhau nhích ra ngoài từng chút một.

Vẫn im lặng từ nãy tới giờ, Kotobuki bỗng nhiên cất tiếng hỏi tôi với giọng lí nhí như muỗi kêu.

- Này, tôi hỏi cậu một chuyện nghe hơi kì được không?

- Ừm, cậu hỏi đi?

- Inoue, góc dưới bên hông phải của cậu... có một nốt ruồi phải không?

Kinh ngạc trước câu hỏi bất ngờ này, tôi quay sang nhìn Kotobuki, thế là cậu ấy vội vàng thanh minh, mặt còn đỏ hơn cả lúc nãy.

- K-Không phải! Vừa nãy tôi mới coi bói nốt ruồi... thế nên, tôi muốn xem thử Inoue thế nào...

- Đúng là dưới hông của tôi có nốt ruồi thật, nhưng mà sao cậu lại biết chuyện này?

- Có thật sao?

Khuôn mặt Kotobuki nhăn nhó như thể vừa chịu một cú sốc. Sau đó cậu ấy lại trở nên bối rối.

- C-C-Cái này là Akutagawa nói cho tôi biết. Vậy sao, ở đó thật sự có nốt ruồi sao. Vậy sao... ra vậy, ra là vậy...

Lông mày cậu ấy dần nhíu lại trông có vẻ rất khổ sở.

- Akutagawa nhìn thấy nốt ruồi của tôi khi nào vậy nhỉ? Là vào giờ học bơi sao. Nhưng mà nốt ruồi dưới hông... cái này thì bói ra được cái gì chứ?

- Hả?! À, cái này... A, đúng rồi! Chúng ta đi xin xăm đi Inoue?!

Nói xong, Kotobuki kéo tôi tới chỗ rút xăm.

- Đã tới đền là phải xin xăm mới được. Nào nhanh lên.

- Ặc, cẩn thận kéo vấp ngã bây giờ Kotobuki.

Cậu ấy sao vậy nhỉ, bỗng dừng lại trở nên vui vẻ như vậy.

Ở trước chỗ rút xăm có một cô gái làm thêm mặc đồ miko* đang đứng, cô ấy lắc hộ chúng tôi chiếc hộp hình chữ nhật chứa những thẻ xăm. Sau đó, một thanh xăm dài bật ra, dựa theo kí hiệu ghi trên đỉnh thanh xăm, mỗi người chúng tôi nhận lấy một tờ giấy cho mình.

Hai chúng tôi tới đứng dưới một gốc cây mai thật lớn và mở quẻ bói của bản thân ra.

Kotobuki phát ra một âm thanh nghe rất đau khổ. Tôi cũng đưa mắt nhìn vào dòng chữ viết trên tờ giấy của mình và lẩm bẩm.

- Của tôi là Đại Hung.

- Hả?!

Tôi quay sang bên cạnh, Kotobuki đang nắm chặt quẻ bói, mặt cậu ấy tái nhợt. Khi thử nhìn lên, tôi phát hiện của cậu ấy cũng là Đại Hung y hệt tôi.

- Làm... Làm sao mà cả hai người cùng là Đại Hung được chứ...

Bờ vai Kotobuki khẽ run rẩy, hốc mắt cậu ấy dần rung rung.

- Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá. Được rồi, chúng ta đem nó ra treo ở cành cây đằng kia rồi quên hết đi là ổn thôi.

- Không được, tôi đi rút lại lần nữa.

- Này, Kotobuki.

Có cần nghiêm túc đến thế không hả trời... Thật chẳng hiểu tại sao đám con gái lại để ý tới mấy chuyện kiểu này như vậy.

Đúng lúc Kotobuki đang uốn ngực phồng mang trợn má tiên về phía nơi rút xăm...

Từ bên cạnh chúng tôi vang lên tiếng nói chuyện vui vẻ.

- Ôiii, em được Đại Cát nè.

- Ồ, của anh cũng Đại Cát.

- May quá~, mới đầu năm mà bị Đại Hung thì chán chết mất thôi.

- Cơ bản thì làm gì có ai bỏ Đại Hung vào đâu mà lo.

Không biết có phải bị đoạn đối thoại vô tư cặp đôi kia chọc tức hay không,

Kotobuki sang quãng về phía đó một ánh mắt nảy lửa.

Nhưng sao tôi lại có cảm giác mình đã thấy giọng nam này ở đâu rồi nhỉ...

- Ryuu~, đem quẻ của em đi treo đi~

- Bất công quá, cả của em nữa~

- Của em nữa~

Hả, không chỉ một cô sao?! Mà khoan, Ryuu?! Kotobuki cũng tròn xoe mắt.

Người đang bị ba cô gái quần quýt làm nũng đằng sau gốc cây mai chính là Ryuuto, con trai của gia đình mà chị Tooko đang ở nhờ.

Có vẻ Ryuuto cũng nhận ra chúng tôi, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt điển trai của cậu bé.

- Ô? Anh Konoha! Không ngờ lại được gặp anh ở đây. Hôm nay anh và chị Kotobuki hẹn hò hả?

- A, cái này...

Tôi nhìn về phía Kotobuki, nhưng cậu ấy đã đỏ bừng mặt quay người sang hướng khác.

- Thế còn em thì sao, Ryuuto?

- Đương nhiên là hẹn hò rồi.

Trả lời ngay lập tức, không chút ngần ngại.

- Đúng thế, hôm nay Ryuu hẹn hò với tôi đấy

- Còn lâu, là với tôi đây này.

- Là em mới đúng, phải không Ryuu?!

Mấy cô bạn gái của nó lại bắt đầu tranh cãi. Thiết tình cái thằng... năm mới năm me gì mà đã thế này rồi. Kotobuki có vẻ không ưa cách Ryuuto để mặc mấy cô gái tranh cãi mà không can thiệp gì, cậu ấy quãng cho Ryuuto một ánh mắt khó chịu. Nhưng dĩ nhiên, Ryuuto hoàn toàn chẳng lấy điều đó làm phiền. Ngược lại, nó còn ngắm nghía Kotobuki từ đầu tới chân...

- Chị mặc kimono xinh thật đấy. Quả là người đẹp thì mặc gì cũng đẹp cả.

Rồi nở một nụ cười thân thiết và nói như vậy.

Sắc mặt của Kotobuki càng lúc càng trở nên khó chịu.

Đúng lúc này, *Khúc ly biệt* của Chopin đột nhiên vang lên.

- A, x-xin lỗi...

Kotobuki vội vàng lấy ra chiếc điện thoại màu hồng từ trong túi, nhìn vào màn hình rồi đi về phía đằng xa.

-Ồ, hẳn là điện thoại của phái nam gọi tới.

Ryuuto giả bộ làm mặt nghiêm trọng và nói nhỏ vào tai tôi.

- Em muốn nói cái quái gì hả?

- Đâu có gì đâu~, chỉ là dựa theo trực giác và kinh nghiệm của em thì chắc chắn là không sai được đâu. Nếu là điện thoại của bạn bè hoặc người thân thì chị ấy đã chẳng phải bối rối như vậy. Có khi bạn trai cũ của chị Kotobuki gọi điện tới nói muốn quay lại cũng nên.

- Oa, nghe hết như phim Hàn.

- Nhưng mà chuyện như vậy cũng rất hay xảy ra đấy~

- Ừm ừm.

Ngay cả mấy cô gái vừa nãy còn đang om som cũng gật đầu đồng tình. Ryuuto tiếp tục nói với vẻ mặt đặc ý.

- Để em nói cho anh biết, loại con gái bề ngoài càng có vẻ đứng đắn lại càng dễ ngoại tình đấy. Đừng để bị bắt cá hai tay nhé, anh Konoha.

Nói thế nào nhỉ. Tôi cứ có cảm giác trong lời nói của nó chứa đầy gai, có lẽ là do tôi tưởng tượng cũng nên.

- Cái này anh nói em mới đúng. Mới đầu năm gì mà đã chân đạp ba thuyền rồi, cẩn thận anh méc chị Tooko bây giờ.

Vừa nghe tôi nói vậy, nét mặt của Ryuuto thay đổi thành vẻ đáng thương, nó ngước lên trời và than.

- Tha cho em đi anh ơi. Lỡ ngớ em lại bị chị ấy xách cặp động cho vài cú vào đầu mắt.

Quả nhiên cứ nhắc tới chị Tooko là cậu này lại co rúm lại ngay.

Đúng lúc này Kotobuki vội vàng chạy trở lại chỗ chúng tôi.

- Xin lỗi. Tại có tin nhắn khẩn. A, nhưng mà... không sao nữa rồi.

Trông cậu ấy có vẻ như đang cố che giấu chuyện gì đó.

- Ryuu~, đừng quấy rầy người ta nữa, chúng mình đi thôi.

- Em muốn uống rượu gạo~

- Em muốn hát karaoke~

- Rồi rồi. Vậy thôi, bọn em đi đây anh Konoha. Hẹn gặp lại, chị Kotobuki.

- Bái ba~i.

Chúng tôi ngẩn người mất một lúc nhìn mấy người bọn họ ồn ào rời đi.

- Ồ... chúng ta cũng đi uống thứ gì đi.

- ...Ừm.

Chúng tôi đi tới một cửa hàng FamiRe* gần đó.

- Cậu mới đổi nhạc chuông à, Kotobuki?

- Hả?

- Tại tôi thấy nhạc chuông lúc này không giống lắm.

Tôi ngâm nga giai điệu bài hát của một nữ ca sĩ thần tượng mà lần trước nghe được, kết quả là bàn tay đang cầm thìa kem hoa quả của Kotobuki khựng lại giữa không trung, mặt cậu ấy đỏ như gấc chín.

- Đó là, chỉ dành cho... Inoue.

Rồi cậu ấy nói ngắt quãng như vậy.

- Chỉ dành cho tôi?

“Như bạn bè hoặc gia đình chẳng hạn... tùy theo đối tượng tôi sẽ để một loại nhạc chuông khác nhau”, Kotobuki ngược lên nhìn tôi, phồng má nói một cách cứng rắn, tuy nhiên, ngay sau đó ánh mắt cậu ấy lại trở nên yếu đuối, “Nhưng mà nhạc chuông đó... chỉ dành riêng cho Inoue thôi...”

- V-Vậy à.

Hồng bét, làm sao giờ, mặt tôi cũng bắt đầu nóng lên rồi.

Tôi nhớ đó là một bản tình ca ngọt ngào và nhạc chuông thì được lấy ngay khúc ca trào khi nữ ca sĩ thần tượng lặp đi lặp lại với chất giọng dễ thương điệp khúc “Thích anh, thích anh nhất trên đời”...

- Inoue thì sao, cậu có phân loại nhạc chuông không?

- Không, tôi dùng có một loại à.

“Ồ...”, nói xong, Kotobuki khẽ cắn môi.

Gì thế này, cứ như cậu ấy đang bị tôi bắt nạt vậy. Tôi cười cười và nói.

- Nhưng mà có khi tôi cũng thử đổi nhạc chuông xem sao. Như vậy chỉ cần có người gọi tới là sẽ biết ngay đó là ai, có vẻ cũng tiện đấy. Cậu thích ca khúc nào, Kotobuki? Có yêu cầu nào đặc biệt không?

Kotobuki ngay lập tức nhồm người ra phía trước.

- Bài hát chủ đề của *Người đẹp và quái thú*.

Sau khi buột miệng nói mà không hề suy nghĩ như vậy xong, cậu ấy rút người trở lại chỗ của mình với vẻ xấu hổ rồi chọt chiếc thìa vào ly kem và bắt đầu khuấy qua lại, tạo nên những âm thanh leng keng.

- Cái này, thực ra... hồi còn nhỏ khi xem phim hoạt hình của Disney tôi đã rất mê ca khúc này. Giai điệu êm ái, ca từ cũng rất hay. Nhất là bản dịch tiếng Nhật, tôi cực kì thích phiên bản này. Lúc chọn nhạc chuông cho Inoue tôi cũng phân vân mãi không biết nên chọn bài nào, thế nên...

- Ừm, tôi biết rồi. *Người đẹp và quái thú* đúng không. Như vậy nhạc chuông cho Kotobuki sẽ là bài này.

Khi tôi mở nắp điện thoại ra và chuẩn bị kết nối vào trang web nhạc chuông, Kotobuki vội ngăn tôi lại.

- A, không được, đồ ngốc, không cho cậu nghe ở đây.

- Sao thế?

- Không được là không được, đã nói không được mà! Tóm lại chờ về nhà rồi cậu muốn đổi thì đổi!

Tôi suýt nữa thì phì cười khi thấy Kotobuki bấu môi đe dọa với vẻ mặt cực kì nghiêm trọng như vậy.

Sau đó, vắn phồng má lên một cách hờn dỗi, cậu ấy quay trở lại với ly kem của mình.

Tôi cười nói.

- À mà cuối tuần này chúng ta đi xem phim nhé?

“Thật không?”, cậu ấy ngẩng phắt đầu lên.

- Ừm, đương nhiên là thật rồi. Cậu muốn xem phim gì? Mà không biết lúc đó có phim nào của Disney chiếu không ta...

- Inoue thì sao? Bình thường cậu hay xem thể loại gì?

- Tôi ấy hả...

Ngực khẽ rung động, có chút kỳ lạ nhưng lại khiến tôi cảm thấy rất thoải mái.

Tôi và Kotobuki nói cho nhau biết sở thích của bản thân, quyết định tựa phim sẽ xem rồi hẹn địa điểm và thời gian gặp mặt.

Cuộc nói chuyện xen lẫn chút ngượng ngùng và xấu hổ diễn ra một cách tự nhiên, đến nỗi chúng tôi dường như quên mất khái niệm về thời gian.

- Cái này... Tôi sẽ cố gắng nhiều hơn nữa. Hi vọng năm nay cũng sẽ nhận được sự giúp đỡ của cậu!

Lúc tạm biệt, đứng tại ngã tư đường yên tĩnh ngập ánh chiều tà, Kotobuki đỏ bừng mặt ngược lên nhìn tôi, sau đó cậu ấy nín thở nói một lời rồi cúi đầu xuống.

- Ừm, tôi mới là người phải nói câu đó mới đúng. Hôm nay thật sự vui lắm.

Thấy tôi mỉm cười trả lời, nụ cười dần hiện lên trên khuôn mặt của Kotobuki như những tia nắng chiều dịu dàng.

- Tôi... Tôi sẽ chờ tới buổi xem phim sắp tới. Tôi cũng sẽ nhắn tin cho cậu nữa. Gặp lại sau nha.

Khẽ nói với vẻ thẹn thùng như vậy xong, Kotobuki lay động ống tay áo kimono và nhanh rời bước đi, tôi đưa mắt tiễn cậu ấy, trong lòng tràn ngập cảm giác thỏa mãn.

Sau khi về tới nhà, tôi nhìn thấy xấp thiệp chúc mừng năm mới của mình được đặt trên bàn học.

-Ồ, tấm thiệp này...

Đó là tấm thiệp bên trên vẽ con quái vật nửa mèo nửa chim mà tôi nhìn thấy lúc chuẩn bị ra ngoài hồi sáng. Đúng lúc đang nghĩ có khi cái này vốn của Maika nhưng lại bị phân nhầm sang cho mình, tôi nhìn thấy ở phần người nhận có ghi hàng chữ “Gửi Inoue Konoha” bằng nét bút xiêu vẹo như của trẻ con viết.

Gửi cho tôi?

Nhưng mà trên này lại không có tên người gửi.

Là trò đùa của ai đó sao...?

Không suy nghĩ quá nhiều về vấ đề này, tôi bỏ tâm thiệp sang một bên.

Ngồi trên ghế, tôi mở điện thoại ra và bắt đầu tìm nhạc chuông của *Người đẹp và quái thú*, sau đó tôi tải xuống phiên bản nhạc chuông của nó.

Ồ, té ra là bài này...

Nó là bản song ca của Celine Dion và Peabo Bryson. Tôi từng nghe thấy bản nhạc này khi người ta quảng cáo cho bộ phim trên tivi. Đúng là một ca khúc êm tai. Sau đó tôi cũng thử tìm ca từ bản tiếng Nhật.

Một câu chuyện tuyệt vời

Từng ngón tay ngáp ngừng khẽ chạm vào nhau

Từng chút từng chút một

Dịu dàng mở ra trang đầu của tình yêu chớm nở

Bản dịch này hình như có cải biên lại giai điệu một chút thì phải...

Nhớ lại cảm giác mát lạnh và ngượng ngùng khi nắm lấy tay Kotobuki trong dòng người, lòng tôi khẽ rung động ngọt ngào.

Tình cảm này không mãnh liệt, không cháy bỏng... nhưng rất rõ ràng, một cách e dè, từng chút, từng chút một... hai chúng tôi đang tới gần bên nhau.

Tôi mở máy tính và đặt mua phiên bản tiếng Anh do Celine Dion hát. Đêm hôm đó, tôi đeo tai nghe và nghe đi nghe lại bài hát này.

Nhắm mắt lại, hình ảnh của Kotobuki lúc chúng tôi tạm biệt lại hiện lên, nụ cười hạnh phúc và dịu dàng như những tia nắng chiều sót lại đó cứ hiện lên không biết bao nhiêu lần trong đầu tôi.

Một ngày trước buổi hẹn xem phim, Kotobuki gửi tin nhắn báo cậu ấy không thể tới.

“Tôi xin lỗi. Ngày mai tôi không đi được. Có khi trong khoảng thời gian này tôi cũng không thể gọi điện hay nhắn tin cho cậu được.”

Trong tin nhắn không đưa ra lý do nào.

Cậu ấy cũng không trả lời tin nhắn mà tôi gửi đi.

Tôi không tài nào hiểu được tại sao đột nhiên cậu ấy lại hủy cuộc hẹn như vậy.

Mang theo tâm trạng bất an chằng chịt trong lòng, hai ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Takeda.

“A, anh Konoha, không xong rồi! Chị Nanase bị thương phải nhập viện. Em nghe nói chị ấy bị té từ cầu thang xuống!”

Tôi ghét cậu, căm hận cậu, cậu tùy hứng, ngạo mạn, cậu thật nguy hiểm.

Tại sao cậu lại có thể hành xử tàn nhẫn như vậy, lại khiến tôi bị tổn thương đến vậy?

Lòng tôi đã nát vụn như bị một con dao sáng loáng cắt qua, tôi gào thét, máu tanh chảy ra, khi tôi đang rên rỉ trong đau khổ thì cậu chỉ đứng nhìn và cười. Khi tôi gục xuống mặt đất, nước mắt trào ra, cậu nhẹ nhàng lấy chân dẫm lên lưng tôi.

Cậu tưởng tôi không biết cậu đã nói chuyện gì với Haruguchi sao? Tưởng tôi không biết cậu đã đi đâu với Mine sao?

Tôi biết tất cả, kể cả việc cậu bị Haruguchi dùng lời nói lừa gạt, kể cả việc cậu cùng Mine đụng chạm thân thể, rằng hai người đã cùng đi bơi, cùng đùa giỡn trong nước, tôi biết hết. Tôi đã nhìn thấy tất cả, bằng chính đôi mắt này.

Khi đó cơ thể tôi như bị ném vào trong hỏa ngục cháy rực những ngọn lửa xanh thẫm, tôi đã ném trái nõi đau như bị những que sắt nung đỏ chọc vào người rồi khuấy tung.

Lúc nào cũng vậy, mỗi khi tôi đau khổ, cậu đều đứng nhìn và nở nụ cười sung sướng.

Và rồi cậu tới bên cạnh tôi, cướp đi mọi thứ thuộc về tôi, hủy diệt tôi.

Thế nên, dù tôi báo thù cậu, cậu cũng sẽ tha thứ cho tôi, đúng không?

Chương 2:

Nguyên nhân cái chết của Inoue MIU

“Sao ả, thăm bệnh? Tất nhiên là đi rồi ả, đây là chuyện đương nhiên mà!”

Bên kia điện thoại, Takeda la lên với vẻ khó hiểu.

- Nhưng Kotobuki nhắn tin bảo anh đừng đến.

Tôi đáp lại cô bé với giọng hoang mang.

Lúc biết nguyên nhân Kotobuki hủy cuộc hẹn ngay trước ngày đi xem phim là do phải nhập viện, tôi đã rất lo lắng. Nhưng rồi khi nhận được tin nhắn cắt lùn của cậu ấy viết rằng “Xấu hổ lắm, đừng tới thăm tôi”, tôi lại chẳng biết mình nên làm thế nào.

Kotobuki cũng giải thích lý do không thông báo cho tôi chuyện mình nhập viện là vì hồi hè cậu ấy đã nhập viện một lần rồi mà giờ lại phải vào viện lại, chuyện như vậy khiến cậu ấy cảm thấy thật mất mặt.

Thực ra tôi cũng không phải không hiểu được tâm trạng của Kotobuki...

Trong kì nghỉ hè vừa rồi, khi tôi cùng chị Tooko tới thăm cậu ấy, Kotobuki đã tỏ ra khó chịu ngay từ đầu. Cả lúc chỉ còn lại mỗi hai chúng tôi trong phòng cũng thế, cậu ấy một mực ngoảnh mặt ra chỗ khác không thèm nhìn tôi, cứ như thể sự hiện diện của tôi khiến cậu ấy cảm thấy rất phiền.

Dựa theo tính cách của Kotobuki thì việc này có lẽ là vì cậu ấy không muốn tôi nhìn thấy bản thân trong bộ dạng yếu đuối. Có lẽ cậu ấy thật sự không hi vọng tôi tới thăm. Hơn nữa, nếu đã được dặn trước là đừng tới mà tôi vẫn cứ chường mặt ra hẳn cậu ấy sẽ cảm thấy không vui...

Lo nghĩ một hồi, tôi quyết định nhắn tin cho Takeda nhờ giúp đỡ, ngay lập tức tôi nhận được điện thoại của cô bé và bị lên lớp một hồi với chủ đề chính là *“Anh Konoha thật chẳng hiểu tâm lý con gái gì cả”*.

“Cho dù ngoài miệng tỏ ra cứng rắn như vậy nhưng chắc chắn trong lòng chị Kotobuki vẫn muốn anh tới thăm chị ấy. Ôi trời ơi, thiệt tình, anh Konoha thiệt là

vô dụng quá đi. Rõ ràng quan hệ vừa tốt lên một chút rồi mình nhập viện mà bạn trai lại không thèm tới thăm hỏi gì cả, anh có thấy một gã bạn trai như vậy rất tôi không? Có khi bây giờ chị Nanase đang khóc sưng cả mắt rồi cũng nên~”

Cô bé nói liền thoảng với chất giọng dễ thương như một nhân vật trong phim hoạt hình.

- Là vậy sao...

- *Chính-là-như-vậy-đó-a.*

Nghe Takeda khẳng định chắc nịch như vậy, tôi quyết định ngày mai sẽ đi thăm Kotobuki.

Hôm sau, tôi tới cửa hàng hoa mua một bó hồng đỏ nho nhỏ, bên trên trang trí những cây nến hình quả dâu tây, rồi mang theo nó đi tới bệnh viện.

- Xem nào... Kotobuki ở phòng số...

Từng tới đây một lần, tôi vừa đi dọc theo hành lang rộng rãi tràn ngập mùi thuốc vừa xác nhận những con số ghi trên cửa các căn phòng.

- Inoue!

Ngẩng đầu lên khi nghe có người gọi tên mình, tôi nhìn thấy Akutagawa trong trang phục quần jean áo len màu tối đang đứng ở đó với vẻ mặt kinh ngạc.

- Ông tới thăm Kotobuki à?

- Ồ, Akutagawa, ông cũng biết chuyện Kotobuki phải nhập viện sao?

Ánh mắt Akutagawa như bị phủ một lớp sương mờ, khuôn mặt nghiêm túc của cậu ấy hơi nhúu lại

- Ủ... Tôi vừa gặp cậu ấy xong.

Mẹ Akutagawa mấy năm nay vẫn nằm trên giường bệnh trong tình trạng sống thực vật.

Như vậy thì cũng không quá khó hiểu khi thấy cậu ấy ở đây. Hẳn là Akutagawa đang tới thăm mẹ mình.

- Ông gặp Kotobuki rồi à?

- Ủ...

Cậu ấy trả lời một cách khó khăn.

Sao vậy nhỉ? Trông Akutagawa như thể đang lo lắng chuyện gì đó.

- Tình trạng của Kotobuki thế nào? Chẳng lẽ cậu ấy bị thương nặng lắm hả?

- Không... Cậu ấy sẽ được ra viện nhanh thôi.

- Vậy à, thế thì may quá. Nhưng mà tôi nghe nói cậu ấy bị ngã từ cầu thang xuống, không biết là cầu thang ở đâu vậy nhỉ? Ở nhà ga chẳng? Ông à nghe nói gì về chuyện này không Akutagawa?

- Không.

Akutagawa tránh nhìn vào mắt tôi và im lặng, trông cậu ấy có vẻ rất khổ sở.

Sau đó, cậu ấy mở miệng nói một cách chậm rãi.

- Phòng bệnh của Kotobuki nằm ở hướng kia. Nhưng tôi thấy cậu ấy hình như hơi mệt, có lẽ ông không nên ngồi lại lâu quá.

- Ừm, tôi biết rồi, cảm ơn ông.

Tôi cảm ơn Akutagawa rồi quay người bước đi.

Cảm thấy ánh mắt ai đó đang dõi theo sau lưng, tôi ngoảnh đầu lại, Akutagawa vẫn đang đứng giữa hành lang và nhìn chằm chằm về phía tôi.

Cậu ấy lo tôi lạc đường chắc? Tôi có còn là trẻ con nữa đâu mà không tự tìm được một căn phòng chứ...

- A, đây rồi!

Tôi dừng chân trước căn phòng có số trùng với con số trên tờ giấy ghi chú. Bảng tên treo trước cửa phòng cũng có ghi “Kotobuki”.

Tôi có thể nghe thấy tiếng nói chuyện vọng ra từ bên trong.

Có lẽ là bạn cùng phòng với cậu ấy chẳng?

Sau khi gõ lên cánh cửa, tôi đưa tay khẽ đẩy nó ra. Trong phòng có bốn giường, hai trong số đó đang có người ngồi, một cô gái có vẻ đang học cấp ba và một bà lão đáng người thấp bé, họ quay đầu nhìn về phía tôi.

- Xin lỗi, tôi đến thăm Kotobuki Nanase.

- Nanase ra ngoài rồi bạn.

Cô gái trả lời với nét mặt rạng rỡ. Tiếp theo đó, bà lão cũng nói.

- Giờ chắc cũng sắp tới lúc cháu nó kiểm tra xong rồi...

- Vậy ạ.

Hai người khuyên tôi cứ ở lại trong phòng chờ, nhưng vì ngại quá nên rốt cuộc tôi vẫn đi ra ngoài hành lang.

Trong lúc tôi đang thờ thần đứng chờ ở đó, một người mà tôi không ngờ tới xuất hiện.

- Konoha!

- Chị Tooko!

Đang kì nghỉ đông nhưng trên người “cô gái văn chương” với hai bím tóc đong đưa này vẫn mặc đồng phục, bên ngoài là một chiếc áo khoác có mũ trùm. Chị ấy cười rạng rỡ, trên tay cầm một bó hoa màu hồng phấn.

- Em cũng tới thăm Nanase hả?

- Dạ, nhưng còn chị Tooko thì sao, chị không phải đang học ôn à? Kì thi chung loáng cái là tới thôi đấy. Đừng nói với em là bây giờ chị vẫn còn đang giải Toán 11 nhé.

Chị Tooko phồng má lên với vẻ bất mãn.

- Chị làm tới Toán 12 rồi. Mặc dù giải được hay không lại là chuyện khác...

- Chuyện khác ư... Thế này thì hỏng bét rồi...

- Đáng ghét, lúc nghe Chia nói cho biết Nanase phải vào viện, chị đã rất lo lắng và chạy vội tới đây đây. Em đừng có chỉ nói mấy chuyện khiến người khác phiền lòng như vậy có được không hả? Cảnh thận vết thương của Nanase sẽ càng nặng hơn đấy.

- Chuyện chị Tooko đi thi và tình trạng vết thương của Kotobuki chẳng liên quan gì tới nhau hết. À mà bây giờ cậu ấy không có trong phòng đâu.

- Ồ, vậy à?

Cặp mắt đen láy của chị Tooko chớp chớp vài cái, sau đó chị ấy khẽ nở một nụ cười.

- Thế thì chị cũng đợi ở đây vậy.

Nói xong, chị ấy tựa bả vai mảnh khảnh của mình vào tường.

- Đúng rồi, chị nhận được thiệp chúc mừng năm mới của Konoha rồi đấy.

- Chị nghĩ ai là người cứ lải nhải hỏi thúc em gửi thiệp hử?

- Tại nếu không được ăn điểm tâm của Konoha thì năm mới của chị đâu có bắt đầu được chứ bộ.

- Thiệt tình, chị có biết vì phải viết truyện tam đề trên một tấm thiệp mà em đã phải khổ sở thế nào không?

- Ừm, cảm ơn em nhiều. Câu chuyện đó ngon lắm. Cảm giác lành lạnh mềm mềm đó cứ như được cắn một miếng bánh nếp nhân kem tươi vậy

Chị Tooko nhắm mắt lại rồi thở ra một hơi ngọt ngào.

Mỗi lần được chị ấy khen một cách thẳng thắn như vậy, ngực tôi lại khẽ rung động vì cảm giác thẹn thùng, tôi lại không thể giữ được bình tĩnh. Thế nên kết quả là tôi toàn viết ra những câu chuyện kì lạ khiến chị Tooko thét lên thảm thiết “Konoha xấu quá~, dở quá đi~”. Nhưng mà bây giờ chị Tooko sắp đi thi rồi, nếu tôi cho chị ấy ăn thứ gì đó kì kì để rồi lỡ chị ấy gặp chuyện thì...

Hành lang ngập tràn mùi thuốc yên tĩnh tới mức chúng tôi có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, trong đầu tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ kì lạ rằng vào lúc này chỉ còn lại mỗi mình tôi và chị Tooko đang ở trong tòa nhà trắng xóa này.

- Chị Tooko định dự thi trường nào?

Tôi chỉ biết là chị ấy đã liều mạng đăng kí thi vào một trường đại học thuộc khối công lập, nhưng cụ thể là trường nào thì tôi vẫn chưa hỏi. Nó nằm ở Tokyo sao, hay là ở khu vực quanh đó?

Đừng nói là...

- À, đại học Tokyo.

- Đại học Tokyo?!

Quá kinh hãi, tôi buột miệng hét toáng lên, nhưng rồi chợt nhớ ra mình đang ở trong bệnh viện, tôi vội vàng hạ giọng thì thào.

- Chị đang đùa em phải không? Một người mà điểm Toán không được 0 thì cũng được 3 như chị mà cũng định thi vào đại học Tokyo sao, rốt cuộc cái đại học Tokyo đó là của nước nào vậy?!

Chị Tooko nói một cách vô tội.

- Konoha thật là. Nhắc tới đại học Tokyo thì chỉ có một trường đại học Tokyo chứ mấy. Là cái trường đã tồn tại từ thời đế quốc Nhật Bản, nơi Ougai, Souseki, Dazai và Akutagawa đã trải qua thời tuổi trẻ của mình ấy. Là trung tâm giáo dục cao cấp nhất nước, nổi tiếng với cánh cổng đỏ, giảng đường của Sanshirou Ike và Yasuda cùng những hàng cây rẻ quạt.

- Chị có chắc là mình không nhầm lẫn địa điểm đăng kí thi đại học với nơi tham quan du lịch đấy chứ hả? Chị thật sự định thi vào chỗ đó sao?

- Ừ, đương nhiên rồi, đời học sinh ai chẳng muốn một lần thử thách bản thân bằng đại học Tokyo chứ. Dĩ nhiên là chị cũng thi thêm một trường khác nữa, nhưng lỡ mà trượt hết thì vẫn còn có thể ngẩng cao đầu mà nói “Tôi trượt kì thi vào đại học Tokyo mất rồi...”, em không thấy như vậy nghe rất oách sao?

- Trượt hết tron mà chị vẫn còn muốn sĩ diện hão làm quái gì vậy?!

Tôi thật sự không còn lời nào để nói với chị ấy nữa. Ôi trời đất ơi, bà chị sẽ rớt thật sao? Chẳng lẽ số phận chúc may mắn lần sau của chị ấy đã được định sẵn rồi ư? Ai đó đem trả 50 yên mà tôi đã bỏ vào hòm công đức lúc cầu nguyện đi!!!

- ...Chị Tooko. Chị mau về nhà đi. Bây giờ có lẽ đã quá muộn rồi, nhưng mà nếu không học thì sẽ hết hy vọng thật đấy.

- Ở nhưng mà chị vẫn chưa gặp Nanase.

- Để lần sau đi, bây giờ em cũng phải về rồi. Chị Tooko nhanh về nhà giải bài tập Toán đi.

Đã đợi gần một tiếng đồng hồ rồi, có khi buổi kiểm tra của cậu ấy bị kéo dài hơn dự định cũng nên.

Từ bên ngoài vang lên tiếng chuông thông báo bây giờ đã là ba giờ chiều. Âm thanh đó phát ra từ chiếc đồng hồ đặt trước nhà ga.

Chị Tooko thở dài.

- Ừm, vậy chúng ta chỉ để lại hoa vậy, tiếc thật đấy.

Chúng tôi quay trở vào phòng bệnh, gộp chung bó hoa của tôi và chị Tooko lại rồi cắm vào bình sau khi để lại lời nhắn cho Kotobuki, hai chúng tôi rời khỏi bệnh viện.

- Konoha, em và Nanase đang hẹn hò hả?

Trong khi sóng vai đi dưới bầu trời xám xịt như sắp mưa, chị Tooko đột nhiên hỏi tôi.

Giọng của chị ấy hoàn toàn bình thường, như thể đang hỏi một chuyện hiển nhiên. Nhưng chẳng hiểu sao lòng tôi lại xẹt qua một cảm giác tội lỗi, thế nên tôi chỉ đáp một cách mơ hồ.

- À, ờ, có thể xem là vậy ạ.

Tôi cố tránh không nhìn về phía chị Tooko, là vì xấu hổ sao, hay vì một lý do nào khác?

Trong khi tôi tiếp tục bước đi và cố không nhìn về phía chị Tooko, tôi nghe thấy tiếng chị ấy dịu dàng nói với giọng của một người chị cả.

- Vậy à... Thế thì em nhớ đừng học cái thói đứng núi này trông núi nọ của Ryuuto nhé.

Ngực thất lại, tôi nói cụt lủn.

- Có muốn học theo Ryuuto thì em cũng chẳng làm được.

Sau đó, để thay đổi chủ đề, tôi kể cho chị ấy chuyện gặp Ryuuto dẫn theo một đám con gái khi đi viếng đền đầu năm, vừa nghe vậy, hai má chị Tooko phồng lên hết cỡ.

- Thiệt tình, sao nó lại lảng nhãng đến thế cơ chứ.

Rồi chị ấy bắt đầu lầu bầu phàn nàn như một người chị lo lắng cho đứa em trai có bản tính chẳng hề lấy làm phiền về việc được các cô gái tranh giành tình yêu.

Đối với chị Tooko, tôi cũng giống như Ryuuto sao, trong mắt chị ấy tôi cũng là một đứa em trai bướng bỉnh sao...

Chẳng hiểu sao, ngực tôi bỗng nhói lên.

Cứ như vậy, chúng tôi đi tới chỗ rẽ.

Chị Tooko quay sang nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng và hỏi.

- Ngày mai em cũng sẽ tới thăm Nanase chứ?

- Dạ, dự tính là vậy.

- Ngày mai chắc chị không đi được rồi, em chuyển lời cho Nanase hộ chị bảo em ấy nhớ giữ gìn sức khỏe và nhanh bình phục nhé.

- Em biết rồi. Em sẽ nói với cậu ấy.

Nghe tôi trả lời, chị Tooko nở một nụ cười tinh khiết tấp nập rồi quay người bước đi.

Bước một mình trên rìa của con đường xe cộ qua lại như nước, tôi vừa đi vừa suy nghĩ.

Tôi đang bắt đầu thích Kotobuki.

Tôi hi vọng khoảng cách giữa mình và Kotobuki sẽ dần dần rút ngắn như những gì đang diễn ra.

Còn chị Tooko, sau khi kì thi kết thúc, sau khi mùa đông ảm đạm này qua đi và mùa xuân đến, chị Tooko sẽ tốt nghiệp. Điều đó cũng có nghĩa là khoảng cách giữa tôi và chị ấy sẽ xa dần.

Bầu trời dường như càng lúc càng trở nên nặng nề và u ám.

- Không biết chị Tooko sẽ thi vào trường đại học nào nhỉ...

Vừa thầm suy nghĩ tên của những trường đại học công lập nằm trong khoảng cách có thể đi đến bằng tàu điện mà chị ấy có khả năng dự thi, tôi bước vào tiệm tạp hóa.

Khi đi ngang quầy tạp chí, ánh mắt tôi dừng lại ở một tuần san.

- !

Hai chân tôi như dính chặt vào sàn nhà, nguyên nhân của việc này là vì tôi đã nhìn thấy cụm từ “Inoue MIU”.

Đó là một tuần san đăng toàn những tin lá cải mà tôi thường thấy trong các quảng cáo dán đầy trên tàu điện. Bình thường có lẽ sẽ chẳng ai để ý tới nó.

Đúng vậy, nếu như bản thân tôi không phải là “Inoue MIU”, người được gọi là nữ tác giả bí ẩn thiên tài xinh đẹp...

“Inoue MIU đã tự sát?!”

Tôi cảm thấy khó thở, như thể cổ họng đang bị một bàn tay vô hình bóp chặt, những đầu ngón tay tôi trở nên lạnh buốt.

Cố gắng nuốt xuống ngụm nước bọt trong miệng, bằng bàn tay run rẩy, tôi cầm lấy tờ tạp chí đăng tin cái chết của “tôi” rồi đi về phía quầy tính tiền.

Sau khi đóng cửa phòng, tôi bắt đầu đọc ngẫu nhiên bài báo, quên cả việc bật công tắc điều hòa, trên người vẫn mặc áo khoác ngoài.

“Inoue MIU, người trẻ tuổi nhất trong lịch sử từng đoạt giải thưởng nhân vật mới của một tạp chí văn học năm 14 tuổi, tác giả sở hữu sách bán chạy nhất trên thị trường một thời, tại sao lại đột nhiên biến mất? Tại sao người được gọi là nữ tác giả bí ẩn thiên tài xinh đẹp này lại không viết tiếp tác phẩm thứ hai?”

“Trên thực tế, không lâu ngay sau khi tác phẩm của mình được công bố, Miu đã nhảy lầu tự sát trên sân thượng của trường cấp hai đang theo học.”

Bài báo đưa ra lời giải thích như vậy.

“Thân phận thật sự của MIU là một cô gái bình thường theo học ở một trường cấp hai tại Tokyo. Thường bị bạn bè trong lớp cô lập nên ngay cả trong giờ giải lao cô vẫn luôn ngồi một mình và tiếp tục sở thích viết tiểu thuyết”

Không chỉ vậy, bài báo còn phỏng vấn một số bạn cùng lớp khi đó và đăng trích dẫn.

“Khi Inoue MIU đoạt giải, trong trường chúng tôi đã bắt đầu xuất hiện tin đồn có lẽ A chính là MIU. Dù sao thì hai người cũng có tên giống nhau, hơn nữa ngôi trường được miêu tả trong tiểu thuyết có vẻ như đã được lấy hình mẫu từ trường chúng tôi.”

“Ngoài ra, ngay sau khi đoạt giải, trạng thái của cậu ta bắt đầu trở nên kì lạ...”

“Ngay từ đầu A đã rất làm cao, có cảm giác như cậu ta không muốn nói chuyện với chúng tôi, nhưng lúc đó trông A đặc biệt bồn chồn lo lắng, còn thường xuyên về sớm. Tôi nghĩ có lẽ vì A bận chuẩn bị cho tác phẩm tiếp theo... Nhưng càng ngày sắc mặt cậu ta càng kém, mắt cũng thường xuyên sưng đỏ, cứ như đang bị bệnh vậy.”

Mọi việc không dừng lại ở đó...

“Chúng tôi còn thử đem sách của Miu đưa cho A xem và hỏi ‘Là cậu viết à?’.

Nhưng vừa nghe thấy thế, A đã trừng mắt nhìn chúng tôi, ánh mắt cậu ta lúc đó rất đáng sợ, rồi đột nhiên A giằng lấy quyển sách và ném xuống sàn. Sau đó cậu ta vừa lấy chân dẫm lên nó vừa hét lên đầy giận dữ ‘Chuyện đó chẳng liên quan gì tới mấy người cả!’. Không lâu sau đó, A nhảy xuống từ trên sân thượng.”

“Mặc dù A giữ được tính mạng, nhưng ngay sau đó cô đã chuyển trường và không một ai biết về tung tích của cô.

Như vậy, e là những người chờ mong sự xuất hiện trở lại của Inoue MIU, thiên tài chột xuất hiện trên bầu trời văn đàn như một ngôi sao băng, có lẽ sẽ phải thất vọng. Bởi vì A, vào khoảnh khắc nhảy xuống từ sân thượng, cũng đã giết chết tác giả ‘Inoue MIU’ rồi.”

Bài báo dừng lại ở đó.

Tôi nắm chặt lấy trang báo, rồi cứ thế xé to nó thành hai nửa.

Bằng bàn tay lạnh cóng đã mất đi cảm giác, tôi tiếp tục xé vụn tờ giấy. Ngực tôi thắt lại, đầu đau như búa bổ.

Tôi không biết những câu nói trích dẫn của các bạn học cùng lớp là sự thực hay chỉ là do nhà báo bịa đặt ra. Nhưng tôi rõ ràng một điều, Inoue MIU được viết trong này... không phải tôi!

Đây, chính là Miu!

Tại sao, vì có gì lại nhầm lẫn Miu và tôi, tại sao lại viết ra một bài báo đáng kinh tởm như thế này, lại đem nó đăng trên một tờ báo lá cải thế này!

Miu, không phải Inoue MIU!

Inoue MIU là tôi!

Mất tôi vắn lên tơ máu vì phần nộ, cổ họng như sắp bị thiêu cháy. Tại sao, tại sao lại viết ra một bài báo ghê tởm đến vậy! Chỉ vì lòng hiếu kì mà lấy chân dẫm đạp lên lòng tự trọng của người khác... những bài báo như thế này thật sự, thật sự quá dơ bẩn!

A, nhưng mà... Tôi nhớ lại những điều Kotobuki nói, “Cô gái vẫn luôn đi cùng Inoue lúc đó chính là tác giả Inoue MIU đúng không?”.

Bởi vì khi đó Miu lúc nào cũng viết tiểu thuyết trên những trang bản thảo rồi,

cậu ấy còn từng nói rằng muốn tham gia giải thưởng nhân vật mới, và vì tên của cậu ấy cũng là “Miu”. Cho nên khi Inoue MIU đoạt giải, Kotobuki đã nghĩ rằng người đó chính là Miu.

Như vậy, chuyện các bạn cùng lớp nhằm tưởng điều tương tự cũng không phải việc khó hiểu. Không, nói đúng ra, so với một người chỉ biết bám theo sau Miu, chỉ biết lắng nghe Miu kể chuyện, so với một học sinh cấp hai bình thường như tôi khi đó, sẽ hợp lý hơn nếu người ta nghĩ Miu chính là Inoue MIU.

Vừa nghĩ như vậy, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi, cảnh vật trước mắt tôi nhòà đi.

Lúc ấy tôi đã quá hoang mang vì chẳng hiểu sao tác phẩm của mình lại đoạt giải thưởng. Thêm vào đó, tôi còn không biết phải làm sao vì đột nhiên bị Miu tránh mặt, có quá nhiều chuyện ập đến, thế nên tôi đã không hay biết những lời đồn đại giữa các bạn học về chuyện của Miu.

Tôi đã không biết mọi người lại cho rằng thân phận thật sự của Inoue MIU chính là Miu!

Miu cũng biết chuyện này sao?! Thế nên cậu ấy mới ném sách của Inoue MIU xuống sàn, lấy chân dẫm lên nó... Nhớ lại những gì viết trong bài báo, ngực tôi như bị xé toang.

Khi đó, Miu đã mang theo tâm trạng như thế nào khi nghe những lời đồn đại của các bạn học? Cậu ấy đã phải chịu đựng những ánh mắt tràn ngập hiếu kì và ghen tị quăng về phía mình như thế nào?

Người đoạt giải thưởng lẽ ra không nên là tôi, Miu mới là người nên trở thành tác giả! Đó là giấc mộng của Miu! Là giấc mộng mà cậu ấy chỉ nói cho một mình tôi biết!

Ngay cả tôi cũng nói với Miu rằng tôi tin chắc Miu sẽ đoạt giải nhất, rằng tôi ủng hộ cậu ấy!

- !

Cho dù tôi tiếp tục xé và xé, những con chữ dơ bẩn đó vẫn không biến mất khỏi đầu tôi. Cho dù đầu ngón tay bị mép giấy cắt đứt rỉ máu, tôi vẫn tiếp tục

điên cuồng xé nát mọi thứ .

Hơi thở của tôi bắt đầu trở nên dồn dập, đầu càng lúc càng nóng, ở giữa những mảnh vụn của bài báo bị xé nát, tôi níu chặt lấy ngực mình và khuỷu xuống.

Cổ họng tôi trở nên bỏng rát, tôi không thể thở được!

Áp mặt vào thảm, những tiếng rên rỉ đau đớn phát ra từ miệng tôi. Mồ hôi túa ra cướp đi nhiệt độ cơ thể tôi.

Tôi chưa từng một lần dám nghĩ về chuyện này.

Nhưng nếu như Miu nhảy xuống từ sân thượng là bởi vì tôi, độc giả trung thành nhất của cậu ấy, đã đoạt được giải thưởng mà Miu hằng mong ước thì sao?

Nếu là vì tôi đã cướp đi giấc mộng của Miu thì sao?!

Không, không phải! Không phải vậy! Lý do tôi viết tiểu thuyết tham gia cùng một cuộc thi với Miu tuyệt đối không phải vì tôi muốn vứt bỏ Miu và đoạt giải thưởng!

Cơn đau như bị một lưỡi dao xoáy sâu vào ngực khiến ý thức của tôi dần rời xa.

Tôi bấu chặt lấy thảm, cho dù tôi rên rỉ thế nào, nỗi đau đớn vẫn không hề giảm bớt. Cứ như thể đang có một bàn tay lạnh buốt bóp chặt lấy trái tim tôi và xé nát nó thành từng mảnh.

Miu, cứu mình với, hãy tha thứ cho mình! Miu!

Tôi sẽ cướp đi mọi thứ thuộc về cậu. Chẳng biết từ lúc nào, tôi bắt đầu có ý nghĩ như vậy.

Cậu còn nhớ không, hồi còn học tiểu học, tôi thường tới nhà cậu chơi.

Phòng của cậu treo rèm màu xanh da trời in hình những đám mây trắng, trải thảm màu cỏ non xanh nhạt, có rất nhiều những gối ôm hình động vật nằm lẫn lóc.

Khi đó, cậu ôm lấy một cái gối ôm ngựa vằn và cười nói đây là do mẹ cậu lỡ tay làm nhiều quá.

Bên cửa sổ để mở còn đặt một chiếc lồng chim màu vàng, tôi nhớ con chim

nhỏ trắng muốt trong đó lúc nào cũng kêu chiêm chiêm một cách dễ thương.

Khi cậu nghiêng mặt tới gần lồng chim, con chim nhỏ sẽ nhích lại gần. Khi cậu cất tiếng cười, nó cũng vui vẻ vỗ cánh. Cậu còn mở lồng và để nó đậu lên ngón tay của mình, hôn lên mỏ của nó, hát cùng nó nữa.

Trong phòng cậu, hai chúng ta nằm lẫn trên tấm thảm xanh nhạt, cùng làm bài tập về nhà, đọc truyện tranh và nói chuyện về vũ trụ.

Thỉnh thoảng cửa phòng lại mở ra, mẹ cậu bước vào phòng mang theo một cái khay, bên trên đặt những ly trà sữa ngọt ngào cùng bánh ngọt thơm phức.

Rồi mẹ cậu sẽ nở một nụ cười ngọt ngào như mật đường và dịu dàng nói: “Hai đứa nhớ rửa tay rồi ăn nhé”.

Cậu còn nhớ không, khi đó, chỉ cần vừa tan học, tôi sẽ lại tới nhà cậu, mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi ngày.

Nhưng thật ra, tôi không hề muốn tới nhà cậu.

Ngôi nhà đó chẳng khác nào một chiếc lồng chim xinh đẹp, bước vào trong đó khiến tôi cảm thấy thật khó chịu, cứ như tôi đã biến thành con chim nhỏ trắng muốt bị lấy đi đôi cánh và cầm tù kia.

Mỗi lần đặt chân qua cánh cửa dẫn vào nhà cậu, tôi lại phải dồn hết sức nín thở để không hít vào bầu không khí ngọt ngào tràn ngập mùi bánh kẹo kia.

Nếu không phải vì tôi không muốn quay về ngôi nhà đó, làm sao tôi lại đi tới một nơi kinh khủng như nhà của cậu chứ?

Con chim đó chắc hẳn cũng chỉ vì muốn được cậu cho ăn nên mới phải giả vờ làm bộ dạng quẫn quýt như vậy.

Thế nên trong lúc dùng mỏ khẽ mổ nhẹ vào môi cậu, chắc hẳn trong đầu nó cũng đang sôi sục những ý nghĩ kiểu như: “Dám cướp đi tự do của ta, ta hận ngươi!”, “Ta muốn mổ nát môi của ngươi, móc ra tròng mắt của ngươi!”.

Ngay cả mẹ của cậu cũng là một con lợn xấu xa.

Mỗi lần tôi tới, ẩn sau nụ cười đó đều là ánh mắt lạnh lùng độc ác như rắn rết, trong ánh mắt mẹ ta lóe lên ngọn lửa màu xanh của sự ghen ghét, mẹ nhìn tôi trừng trừng như muốn giết chết tôi.

Giả vờ mang đồ ngọt tới cũng là vì lên quan sát tôi, cứ khi nào tôi xuống lầu rửa tay, mẹ cậu lại thò mặt ra từ nhà bếp và dõi theo tôi.

Em bé nhỏ nhắn trông giống hệt cậu, miệng chảy nước miếng kêu bập bẹ bò về phía tôi, khi tôi vừa định ôm lấy nó cung nựng thì mẹ cậu đã lao tới như một mụ La Sát, ôm em bé lên, không cho tôi tới gần nó.

Cách mẹ cậu đối xử quá đáng với tôi cứ như thể mụ ta đang không ngừng dùng đầu kim tằm đầy chất độc đâm từng nhát vào da thịt tôi. Giọng hệt như những phần bánh ngọt dùng lớp đường ngọt ngào bên ngoài để phủ lấy phần nhân thối rữa đắng nghét mà mụ để dành cho tôi.

Lúc mẹ cậu nói với tôi không muốn tôi thường xuyên tới nhà cậu nữa, tôi đã muốn dùng cây kéo trong tay đâm thủng cổ họng của mụ.

Tôi ghét ngôi nhà của cậu.

Tôi căm ghét gia đình của cậu, cứ nghĩ tới nó là tôi lại thấy buồn nôn.

Nhưng cậu mới chính là người tôi ghét nhất căm hận nhất trên cõi đời này.

Sáng hôm sau, khi tỉnh lại tôi chỉ cảm thấy thật lạnh.

Đầu đau buốt. Có lẽ tôi bị cảm rồi.

Ánh mắt tôi hướng về phía thảm trải sàn.

Những mảnh vụn của bài báo ngày hôm qua đã không còn vương vãi ở đó nữa. Hôm qua, vì không để mẹ phát hiện, tôi đã cố hết sức bò dậy thu nhặt tất cả mảnh vụn, nhét chúng vào trong túi giấy, bỏ vào bao nhựa cùng với những thứ khác rồi đem ra chỗ đổ rác vào nửa đêm.

... Tại sao Inoue MIU lại lựa chọn cái chết?

Những lời đó, đến tận bây giờ, vẫn khắc sâu trong đầu tôi cùng với cơn đau âm ỉ.

Là bởi vì tôi cho nên Miu mới nhảy lầu sao?

Tôi cắn chặt môi, cơ thể nặng nề gượng dậy và bắt đầu thay quần áo.

Lúc tôi đi xuống phòng khách, bữa sáng đã được chuẩn bị xong.

- Con dậy rồi đấy à. Ồ, hôm nay con cũng ra ngoài sao?

- Dạ... Con định đi mua ít đồ sau đó qua bệnh viện thăm bạn.

- Không phải hôm qua con vừa đi rồi à?

- Hôm qua con chưa gặp được cậu ấy.

Vừa nói chuyện với mẹ, tôi lại suy nghĩ tới một chuyện khác.

Lúc cô nuốt xuống cổ họng phần bánh mì sandwich kẹp cá hồi hun khói cùng bát canh súp lơ mà tôi chẳng thể ném nổi vị, trong đầu tôi chỉ toàn hiện lên bài báo ngày hôm qua.

Tôi đã khiến Miu bị tổn thương sao?

Miu vẫn rất hận tôi sao?

Những câu hỏi không có lời đáp chất đầy trái tim tôi.

Tôi vẫn nên đến thăm Kotobuki trong trạng thái như thế này sao? Liệu tôi vẫn có thể cư xử như bình thường khi đứng trước cậu ấy sao?

- Con đi đây ạ!

Ăn xong bữa sáng, tôi lừ đừ rời khỏi bàn.

Khi tôi đặt chân xuống nhà ga ở trước bệnh viện thì đã qua ba giờ chiều. Trên đường đi, tôi cứ do dự mãi, cho nên mới tốn nhiều thời gian đến vậy.

Lắng nghe tiếng chuông đồng hồ gõ vang, tôi mang theo tâm trạng nặng nề tiến về phía trước.

Tôi biết mình không nên đến thăm Kotobuki mà trong đầu vẫn cứ nghĩ tới Miu.

Nhưng ngày mai học kì ba bắt đầu rồi. Nếu hôm nay không đi có lẽ tôi sẽ khó có thời gian để đến bệnh viện nữa... Vậy nên hôm nay tôi phải tranh thủ đến gặp cậu ấy một lần mới được.

Tôi lết cơ thể tê cứng vì lạnh ngang qua sảnh tiếp tân.

Sau đó tôi đi tới phòng bệnh của Kotobuki, nhưng hôm nay giường cậu ấy vẫn trống không.

Ngẫm lại thì... hôm qua, tôi đã để lại hoa và lời nhắn cho cậu ấy, nhưng Kotobuki chẳng hề nhắn tin hay gọi điện thoại lại. Có lẽ việc tôi tới thăm thật sự khiến cậu ấy cảm thấy phiền chăng?

Đây có lẽ chỉ là một cái cớ mà tôi cố lấy để bào biện cho hành vi của mình.

Nhưng nếu Kotobuki đã không muốn gặp, tốt hơn hết chúng tôi không nên chạm mặt nhau.

Sau khi quyết định đi về mà không đợi Kotobuki quay lại, tôi rời khỏi phòng bệnh.

Cơn cảm lạnh càng lúc càng nặng, đầu tôi đau buốt, một cảm giác phiền muộn lan tỏa khắp lồng ngực. Đúng lúc tôi đang bước trên hành lang với tâm trạng có lỗi...

Tiếng hét của một cô gái truyền tới từ chỗ rẽ phía trước.

- Đừng có tiếp cận Inoue nữa!

Giọng nói này...?

Ngực tôi khẽ run lên.

Đây không phải là giọng của Kotobuki sao?

- Cậu là đồ xấu xa!

Cậu ấy đang nói chuyện với ai vậy? Hơn nữa nghe giọng cậu ấy như thể đang rất tức giận...

Tôi nhanh chân hướng về phía thanh âm phát ra, sau khi rẽ qua góc tường...

- Một người quá đáng như cậu không có tư cách gặp Inoue!

Tôi nhìn thấy Kotobuki trên mặt dán một miếng gạc lớn, tay phải được cố định với một cây gậy làm từ nhôm, phần chân có gắn bánh xe đang đứng ở đó và la hét một cách kích động.

Trên người cậu ấy mặc bộ pijama, bên ngoài khoác áo len.

Đối diện với cậu ấy là một cô gái hai tay chống nạng, lưng quay về phía tôi. Trên người cô gái ấy cũng mặc pijama.

Đó là một cơ thể gầy gò như của con trai.

Một mái tóc cắt ngắn như của con trai.

- !

Kotobuki sững sờ khi thấy tôi xuất hiện.

Khuôn mặt dán băng gạc của cậu ấy ngây dại, rồi nhanh chóng trở nên tái nhợt. Trong cặp mắt mở to tràn ngập cảm giác tuyệt vọng và sợ hãi.

Tôi khựng chân lại khi nhìn thấy vẻ mặt Kotobuki như vậy, đúng lúc này, cô gái chống nạng quay đầu lại.

Khoảnh khắc đó, tôi có cảm giác mọi âm thanh đều biến mất, thời gian như dừng lại.

Gò má trắng xanh nhợt nhạt.

Đôi mắt to tròn.

Bờ môi sắc anh đào.

Cô gái trông như một cậu con trai đang hiện ra trước mắt tôi đây, tôi biết cô ấy. Tôi biết giọng nói, nụ cười của cô gái đang đứng trước mặt mình. Cử chỉ của cô ấy, xúc cảm lâng lâng trong lòng bàn tay, sự mềm mại từ bờ môi khi cô ấy ghé miệng vào tai tôi và phả vào đó hơi thở ngọt ngào, tôi biết rõ những điều đó.

... Konoha, Konoha.

Giọng nói thuần khiết cất lên gọi tên tôi. Những kí ức dịu ngọt níu chặt lấy ngực tôi. Thiên sứ trắng ngần nở nụ cười nơi thánh địa!

... Konoha, cậu thích mình phải không? Hãy nhìn vào mắt mình và trả lời.

... Nói đi, có phải cậu thích mình không? Mình thích Konoha lắm. Còn Konoha, cậu thích mình đến mức nào?

Giọng nói đáng yêu tựa như tiếng lục lạc thủy tinh vang lên và gọi tên tôi... hết như khi đó.

- Konoha.

Miu nhìn về phía tôi với ánh mắt lấp lánh đầy hạnh phúc.

Bờ môi cậu ấy khẽ tách ra dịu dàng.

- Cuối cùng, cậu cũng tới gặp mình rồi, Konoha.

Khuôn mặt Miu tràn ngập nụ cười hân hoan, Miu vươn tay ra như muốn chạy về phía tôi.

Nhưng cây nạng trong tay cậu ấy rơi xuống sàn tạo thành một âm thanh chát chúa, rồi cơ thể Miu nghiêng về phía trước.

- Miu!

Tôi giật nảy người lao về phía Miu.

Nhìn cơ thể mảnh mai được bọc trong bộ đồ ngủ ngã xuống sàn, trong đầu tôi lại hiện lên khung cảnh Miu nhảy xuống từ sân thượng, trái tim như ngừng đập, tôi ôm lấy và nâng cậu ấy dậy như trong cơn mê.

- Miu! Cậu không sao chứ?! Miu?!

Miu vòng hai tay qua cổ tôi, tựa cả người về phía tôi.

- Mình quên mất... bây giờ nếu không có nạng mình sẽ không thể đi lại được. Nhưng vì mình rút cuộc cũng được gặp lại Konoha... Konoha, Konoha, mình nhớ cậu lắm. Mình thật sự rất nhớ cậu. Mình vẫn luôn... chờ cậu tới.

Giọng nói khàn khàn tràn ngập một niềm hân hoan không thể kìm nén.

Hơi thở của Miu phả vào tai tôi. Nhiệt độ cơ thể Miu truyền qua da thịt tôi. Mùi xà bông ngọt ngào lẫn với mùi mồ hôi...

Đầu óc tôi hỗn loạn, tôi chỉ biết ôm chặt lấy Miu.

Ông trời ơi, đây không phải là ảo giác.

Mặc dù cậu ấy đã gây đi rất nhiều, tóc cũng cắt ngắn đi, nhưng đôi mắt trong suốt này lại không hề thay đổi. Đây chính là Miu. Miu đang ở đây, bên cạnh tôi.

Vẫn ôm lấy tôi, Miu thì thầm với giọng nghẹn ngào.

- Kotobuki nói với mình thật nhiều điều quá đáng. Nói sẽ không cho mình gặp Konoha, rằng người như mình không có tư cách gặp Konoha...

Nghe vậy tôi mới chợt nhớ ra hiện tại mình đang ở tại hành lang bệnh viện và Kotobuki đang đứng ngay bên cạnh chúng tôi.

Đúng rồi! Tại sao Kotobuki và Miu lại ở cùng một chỗ chứ?!

Hơn nữa, tại sao cậu ấy lại nói với Miu những lời như vậy...

Khi ngẩng đầu lên, tôi thấy Kotobuki đang đứng sững sờ nhìn tôi và Miu, hai hàng lông mày nhíu chặt lại như sắp khóc.

Khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau, mặt cậu ấy đỏ lên...

- K-Không phải... Tôi...

Đúng lúc Kotobuki đang bối rối chuẩn bị nói ra điều gì đó thì Miu vui mặt vào ngực tôi và khóc nức lên như muốn cắt ngang lời của cậu ấy.

- Konoha, lúc này cậu cũng nghe thấy những gì Kotobuki la hét đúng không?

Cậu ấy thật sự đã nói ra rất nhiều điều quá đáng. Bảo mình cả đời cứ ở trong bệnh viện cho rồi, rằng mình thật chướng mắt, đừng có tới gần Konoha nữa. Rồi cậu ấy còn tự dưng tới phòng mình và bảo Konoha đã quên hết mọi chuyện về mình rồi, thật đáng đời mình... Mình, mình, lúc đó mình đã rất đau khổ, mình chẳng thể nói lại được điều gì...

- Làm gì có chuyện đó hả?!

Kotobuki nhướn mày, tay nắm chặt cây gậy. Bờ môi tái xanh của cậu ấy khẽ run rẩy.

- Ôi, đáng sợ quá, Kotobuki lại trừng mắt nhìn mình nữa rồi. Konoha, mau đưa mình về phòng đi, nhanh lên.

Miu trông rất hoang mang. Cậu ấy co người rúc vào trong lòng tôi như một chú chim non, run rẩy khóc lóc.

- Tôi xin lỗi, Kotobuki.

Kotobuki mở to hai mắt sững sờ khi nghe thấy những lời đó bật ra khỏi môi của tôi.

Nhưng chính tâm trí tôi bây giờ cũng đang rất hỗn loạn vì đột nhiên gặp lại Miu, tôi chẳng thể suy nghĩ kĩ càng điều gì cả.

Vì Miu cứ khăng khăng yêu cầu, cho nên tôi vòng tay ôm lấy và nâng cậu ấy dậy, cơ thể Miu nhẹ quá, nó tựa như không hề có chút trọng lượng nào.

Sau khi nhặt cây nạng lên, tôi quay người đi theo hướng Miu chỉ.

Kotobuki nắm chặt cây gậy trong tay đến mức những ngón tay trở nên trắng bệch, cậu ấy cắn môi im lặng nhìn chúng tôi rời đi mà không nói một lời nào.

Miu chống nạng một cách thành thạo và tiến về phía trước, tôi đang đỡ cậu ấy đi trên hành lang.

Khoảng cách giữa chúng tôi và Kotobuki dần dần kéo dài.

- Konoha... mình thật sự rất nhớ cậu... Mình vẫn luôn muốn được gặp cậu... và chờ đến ngày hôm nay.

Bằng giọng nói nhẹ nhàng, Miu lặp lại những lời đó.

- Cậu giận mình lắm phải không? Bởi vì mình đã làm chuyện như vậy trước

mặt Konoha...

Trái tim tôi như đau thắt lại.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Miu ngã người ra phía sau rồi rơi xuống, cổ họng tôi run rẩy, hơi thở trở nên khó khăn.

- Không có... chuyện đó.

Vẫn chống nạng, Miu rũ ánh mắt xuống và khẽ nói với giọng khỏ sở.

- Không sao cả... cho dù cậu giận mình thì cũng là chuyện đương nhiên thôi. Lúc Konoha tới thăm mình, mình đã rất muốn gặp cậu. Nhưng mẹ và mấy người khác... lại ngăn không cho mình gặp Konoha...

Lúc chuyện đó xảy ra, bởi vì chúng ta ở cùng một chỗ cho nên mẹ mới nghi ngờ Konoha. Còn hỏi mình có phải cậu đã làm gì mình không... Thế rồi, mẹ bắt mình chuyển viện... Xin lỗi nha... Konoha. Sau đó mình đã viết rất nhiều thư gửi cậu. Nhưng mà... Konoha lại chưa một lần trả lời thư của mình.

Tôi kinh ngạc hỏi lại.

- Mình chưa hề nhận được lá thư nào của cậu cả!

Vừa nghe thấy thế, nét mặt của Miu lại càng buồn hơn.

- Mình cũng nghĩ như vậy. Bởi vì mẹ của Konoha... rất ghét mình... cho nên mình nghĩ có lẽ bác ấy đã giấu không đưa thư của mình cho Konoha...

Lòng tôi trở nên lạnh lẽo.

- Cậu nói mẹ mình... đã vứt thư của cậu đi sao?

Miu dừng lại, một tay cậu ấy nắm chặt lấy tay tôi.

- Mình không biết... Tuy nhiên nếu cậu hoàn toàn không nhận được bức thư nào của mình, thì mình nghĩ rất có thể là như vậy... Nhưng có lẽ mẹ Konoha sẽ nói là bác ấy không biết gì về chuyện này cả...

Làm sao mẹ lại có thể tự ý vứt thư mà Miu gửi cho tôi đi được chứ... Nhưng đúng là mỗi khi tôi đi chơi cùng Miu, mẹ đều tỏ ra lo lắng.

“Miu là con gái mà đúng không? Konoha là con trai, phải chơi với các bạn nam chứ?”

Đúng vậy, từ rất lâu về trước, mẹ từng dịu dàng nói với tôi như vậy.

Về sau, Miu không còn tới nhà tôi chơi nữa, thay vào đó chúng tôi bắt đầu gặp nhau ở thư viện trường hoặc thư viện gần nhà.

Mẹ chắc chắn sẽ không bao giờ đem vứt những bức thư gửi tới cho tôi.

Nhưng nếu vậy, những bức thư Miu nói đến đã đi đâu mất rồi chứ?

Tôi đã rất sợ hãi, sợ hãi rằng Miu phải chăng vẫn luôn căm hận tôi.

Vì thế khi Miu tựa cơ thể vào tôi và nói chuyện hết như trước kia như thế này, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy có chút bất an, nghi hoặc và hoang mang, nhưng cảm giác hạnh phúc vô bờ bến lại nhiều hơn cả.

Miu tựa đầu vào ngực tôi. Tôi lấy tay đỡ lấy Miu và chúng tôi lại tiếp tục bước đi.

- Cậu chuyển về đây từ lúc nào vậy?

- Mùa đông năm ngoái.

- Lâu như vậy rồi sao?!

- Mình vẫn luôn chờ Konoha tới gặp Kazushi nói đã đưa thư cho Konoha, cậu ấy cũng hứa sẽ dẫn Konoha tới gặp mình. Nhưng mà...

- Kazushi? Cậu... đang nói về ai vậy?

Chúng tôi dừng lại trước căn phòng có treo bảng tên “Asakura”, Miu khẽ nheo mắt ngược lên nhìn tôi.

Rồi cậu ấy lại cúi đầu xuống, phần tóc mái lòa xòa trước trán che khuất biểu cảm trên gương mặt.

Cái tên mà Miu nói ra tiếp sau đó khiến tôi cảm thấy như bị sét đánh.

- ...Là Akutagama Kazushi, bạn cùng lớp với Konoha ấy.

- !

- Asakura, cậu về rồi đấy à?

Cánh cửa phía trước chúng tôi mở ra, nhìn thấy Akutagawa, tôi sững cả người lại.

Cảm giác của tôi lúc này cứ như thể vừa bị đâm một cú vào mặt.

Tôi không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt mình.

Nhìn thấy tôi, nét mặt của Akutagawa cũng đờ ra.

- ...Inoue.

Âm thanh mơ hồ phát ra từ bờ môi khô khốc của cậu ấy.

Akutagawa nhìn về phía Miu đang đứng bên cạnh tôi, sau đó lại nhìn tôi, cậu ấy nhíu mày với vẻ khổ sở.

Tại sao ông lại ở đây?!

Cổ họng như bị thứ gì chặn lại khiến tôi không thể thốt ra những lời đó.

Miu đột nhiên ngẩng đầu lên và bắt đầu hét vào mặt Akutagawa.

- Cậu thật quá đáng Kazushi! Cậu nói sẽ để tôi gặp Konoha, tôi đã tin cậu! Tôi cũng đưa cậu thư gửi Konoha, nhưng Kazushi không hề chuyển nó cho Konoha đúng không?!

- Asakura, bình tĩnh lại đi.

Akutagawa đặt tay lên vai Miu như muốn làm dịu cơn giận của cậu ấy. Động tác đó rất tự nhiên, như thể cậu ấy đã quen làm việc đó, ngực tôi bỗng đau nhói.

Trên mặt Miu hiện ra vẻ chán ghét rõ ràng, cậu ấy hất tay Akutagawa ra. Bị mất thăng bằng, Miu nghiêng người tựa vào tôi, cậu ấy níu chặt lấy tôi.

- Đừng chạm vào tôi! Trước kia cậu vẫn nói Konoha luôn hận tôi. Bởi vì cậu là bạn thân của Konoha nên tôi mới tin tưởng cậu. Vậy mà cậu lại nói cho Kotobuki biết về chuyện của tôi, để cậu ta tới bắt nạt tôi... Tại sao, tại sao cậu lại làm chuyện quá đáng như vậy?!

- Thôi đi, Asakura. Đừng nói thêm gì nữa. Xin cậu đấy, hãy dừng lại đi!

Khuôn mặt của Akutagawa nhăn nhúm lại, rồi cậu ấy hét lên. Trong đôi mắt tràn ngập đau đớn và khổ não.

- Tôi ghét cậu! Đi ra ngoài cho tôi! Đừng bao giờ tới đây nữa. Đừng xía vào chuyện của tôi và Konoha nữa!

Akutagawa nhìn về phía tôi, bờ môi cậu ấy khẽ giật giật như muốn nói điều gì đó, nhưng...

- Mau rút cho khuất mắt tôi!

Nghe Miu nói như vậy, Akutagawa mím chặt bờ môi đang chuẩn bị hé ra, rồi cậu ấy lại nhìn về phía tôi một lần nữa với ánh mắt khổ sở và thương cảm. Sau

khi thở dài một cái, Akutagawa lặng lẽ xoay người rời đi.

Miu vùi mặt vào ngực tôi như không muốn nhìn thấy Akutagawa.

Tôi... có lẽ tôi nên đuổi theo Akutagawa.

Có lẽ tôi nên ngăn cậu ấy lại và hỏi cho ra nhẽ mọi chuyện.

Nhưng hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra, tôi thật sự không biết bây giờ mình nên làm gì nữa.

Tiếng bước chân dần đi xa như những lưỡi dao đâm vào ngực tôi.

Cuối cùng, tôi không còn nghe thấy âm thanh nào nữa, hành lang rơi vào sự im lặng kì lạ.

- Konoha... chúng ta vào trong đi. Đưa mình vào trong.

Chẳng còn suy nghĩ được điều gì nữa, tôi làm theo lời Miu như một cái máy.

Phòng của Miu dường như là phòng riêng, trong đó chỉ có một chiếc giường đơn.

Tôi nhẹ nhàng để Miu ngồi lên trên tấm ga trải giường trắng xóa, cẩn thận như thể cậu ấy là một con búp bê đắt tiền chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ vỡ tan...

Miu ôm lấy tôi, khẽ cọ má vào cổ tôi như một chú mèo con cô đơn.

Rồi cậu ấy ngẩng đầu lên, ngọt ngào nheo mắt lại khẽ nói với giọng an tâm.

- Tốt quá, cuối cùng mình cũng được gặp lại Konoha rồi.

Chương 3:

Đó là một cái bẫy thuần khiết

Khi tôi về tới nhà thì đã qua giờ cơm tối.

- Con xin lỗi... Con ăn ở ngoài rồi ạ.

- Nếu vậy con phải gọi điện báo cho cả nhà một tiếng chứ.

- Con xin lỗi...

Sự thực là bây giờ tôi cảm thấy mình chẳng thể nuốt được thứ gì vào bụng cả...

- Mẹ!

- Sao thế?

Mẹ quay đầu lại mỉm cười.

- Con làm sao vậy hả Konoha?

Tôi mở miệng ấp úng nói.

- Mẹ... còn nhớ Miu không?

Nét mặt của mẹ đột nhiên trở nên sững sờ.

- Ủ... ừ, nhớ chứ.

Bầu không khí xung quanh như những cây kim chọc vào da thịt tôi, tôi nói tiếp một cách khó khăn.

- Mẹ, mẹ không giấu con... chuyện gì liên quan tới Miu đúng không?

- !

Hai mắt mẹ mở lớn như bị sốc, rồi mẹ nhìn tôi, bờ môi khẽ run rẩy.

- Con nói gì vậy? Mẹ làm sao có thể làm chuyện đó được chứ. Tự dưng con làm sao vậy? Đã có chuyện gì liên quan tới Miu xảy ra sao?

- Không ạ... chỉ là, con... tự dưng thấy nhớ Miu thôi.

Nhìn mẹ mặt tái mét hỏi với vẻ lo lắng như vậy tôi đành phải nói dối.

- Vậy à... nhưng mà, mẹ nghĩ có lẽ đã đến lúc con nên quên chuyện của con bé đi được rồi.

- Dạ.

Hơi thở của tôi trở nên khó khăn, ngay cả trái tim cũng như bị nghiền nát. Phản ứng của mẹ trước câu hỏi của tôi thật sự quá bất thường. Nhưng cũng có thể chỉ là mẹ quá mẫn cảm với chuyện của Miu, bởi vì từ sau sự kiện đó, tôi đã có một khoảng thời gian dài tự giam mình trong phòng không tới trường.

Tuy nhiên...

Cái cách mẹ tránh nhìn vào mắt tôi, cái cảm giác có lỗi ẩn hiện trong ánh mắt mẹ, tất cả những điều đó chỉ là do tôi suy diễn sao?

- Chơi game với em đi anh Konoha!

Em gái chạy tới bên cạnh tôi và nói một cách ngây thơ.

- Để lần sau được không, giờ anh bận lắm.

Tôi giả vờ phải làm bài tập và bỏ về phòng như đang chạy trốn.

Điện thoại đột nhiên vang lên tiếng nhạc dịu dàng, tôi cúi xuống nhìn, là Kotobuki gửi tin nhắn tới.

Nhớ lại việc bỏ mặc cậu ấy ở hành lang bệnh viện, trái tim và cổ họng tôi lại như bị bóp nghẹn.

Khi tôi nín thở mở tin nhắn ra đọc, từ đầu tiên khắc sâu vào tâm trí tôi chính là “Xin lỗi...”.

“Xin lỗi... Tôi đã không nói chuyện của Asakura cho cậu biết.

Từ khi nghe Inoue kể về chuyện của Asakura, tôi đã rất hi vọng sẽ có một lần được gặp cậu ấy.

Sau đó, bởi vì tôi sợ nếu mình nói chuyện này cho Inoue, cậu sẽ nhớ lại những kí ức về Asakura và thấy đau khổ... cho nên tôi đã không kể cho cậu chuyện Asakura đang nằm viện ở đó.

Tôi thật sự xin lỗi.

Nhưng thực ra Asakura mới chính là người liên hệ với tôi trước.

Có lẽ nói thế này sẽ khiến cậu ghét tôi, nhưng mà...

Xin cậu đừng tin những gì Asakura nói.

Tôi thật sự rất lo lắng. Bởi Asakura là người không hề giống với những gì

Inoue trông tượng đầu.”

Lòng ngực tôi tràn ngập cảm giác áy náy, cổ họng tôi run rẩy.

Người nên xin lỗi là tôi mới đúng...

Khi đó tôi đã coi Kotobuki là người xấu, tôi đã không hề nghe cậu ấy giải thích mà cứ thế đi theo Miu.

Thế nhưng cậu ấy lại chẳng trách cứ tôi lấy một lời mà chỉ nói rằng cậu ấy xin lỗi.

Kotobuki rốt cuộc đã nghĩ như thế nào khi soạn tin nhắn này? Lúc bị tôi bỏ lại một mình cậu ấy đã có tâm trạng như thế nào?

Nhưng... cho dù tin nhắn của Kotobuki khiến trái tim tôi lay động, tôi vẫn không thể nào tiếp nhận câu nói “Xin cậu đừng tin những gì Asakura nói”.

Tôi chưa một lần nghĩ rằng Kotobuki sẽ bắt nạt Miu. Tôi cũng muốn tin tưởng mẹ.

Nhưng tại sao Miu lại phải nói dối. Tôi không tài nào khiến bản thân nghi ngờ Miu được, cậu ấy đã ôm lấy tôi và nở nụ cười hạnh phúc, cậu ấy đã thì thầm vào tai tôi rằng cậu ấy rất vui vì cuối cùng cũng được gặp lại tôi.

Hai năm rưỡi không gặp, Miu gầy đi rất nhiều. Mái tóc dài mềm mượt màu hạt dẻ từng bay bay trong gió cũng bị cắt ngắn trông như kiểu tóc của con trai.

Nhưng chỉ có đôi mắt nhìn thẳng vào tôi kia là vẫn lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời đêm, nó chẳng khác gì đôi mắt mà tôi vẫn hằng hoài niệm trong các hồi ức xa xưa.

Cả tiếng gọi “Konoha” ngọt ngào như có ma thuật, cả nụ cười rạng rỡ đó, tất cả đều không hề thay đổi!

Kí ức về Miu như một cơn bão quét qua cơ thể tôi, tôi cảm thấy tuyệt vọng và khổ sở, đầu đau như búa bổ.

Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi phải trả lời Kotobuki như thế nào?!

Nói ra suy nghĩ thực sự của mình sẽ chỉ khiến Kotobuki bị tổn thương. Nhưng nếu không làm vậy, tôi sẽ trở thành một kẻ nói dối.

Những ngón tay siết chặt lấy điện thoại lạnh dần. Tôi nhìn chăm chăm và

màn hình, cảm giác buồn nôn dâng lên.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, sau đó mẹ do dự bước vào phòng.

- Konoha à, có bạn của con tới kia.

- Dạ?

- Là Akutagawa.

Tôi nín thở.

- Xin lỗi... đột nhiên lại tới thăm ông vào giờ này...

- Không có gì.

Một phút đồng hồ sau, chúng tôi ngồi đối diện với nhau trong phòng của tôi.

Akutagawa ngồi trên ghế, còn tôi ngồi trên giường.

Bởi vì không thể nhìn thẳng vào cậu ấy, tôi đành nhìn xuống chân.

- Bởi vì có chuyện dù thế nào tôi cũng phải nói trực tiếp với ông trong hôm nay, Inoue.

- Ừm.

- Có lẽ ông cũng đoán được, là về chuyện của Asakura.

... *Nghe mình nói nè, Konoha.*

Trong phòng bệnh, Miu ngược lên nhìn thẳng vào mắt tôi và nói khẽ, những lời cậu ấy nói khi đó vào lúc này dường như đang vang vọng trong tai và siết chặt lấy trái tim tôi.

... *Tối nay nhất định Kazushi sẽ tới gặp Konoha.*

... *Sau đó, cậu ta sẽ nhìn thẳng vào mắt Konoha, làm như mình là người thành thật hơn bất kì ai trên cõi đời và nói dối cậu.*

Tôi ngẩng đầu lên, Akutagawa đang ngồi thẳng lưng, hai mắt toát lên vẻ bình thản và nhìn vào tôi. Trong thái độ tỉnh táo và nét mặt nghiêm túc của cậu ấy, tôi hoàn toàn không nhận ra chút xiu dấu hiệu nào của sự lừa dối.

- Ông còn nhớ những gì chúng ta nói lúc ở trong phòng học vào lễ hội trường không?

- Ừm. Lúc đó tôi đã nói với ông rằng tôi muốn chúng ta trở thành bạn.

Nhớ lại cảnh tượng hai chúng tôi bắt tay tại lớp học bị nhuộm đỏ bởi ánh

chiều tà trong khi gió lạnh rít gào bên ngoài, cổ họng tôi nóng lên.

- Khi đó, tôi đã nói vẫn còn chuyện giấu ông. Và có lẽ chuyện đó một ngày nào đó sẽ khiến ông bị tổn thương.

- Đúng thế. Tôi vẫn còn nhớ.

Cho dù vậy, tôi vẫn trả lời là không sao cả. Rằng cho dù một ngày nào đó chúng tôi cãi nhau, không còn nhìn mặt nhau nữa thì vào lúc này, tôi vẫn muốn hai chúng tôi là bạn.

Ngực tôi khẽ run rẩy.

- Chuyện mà tôi vẫn giấu ông chính là Asakura Tôi biết cậu ấy từ khá lâu về trước rồi, tôi cũng được nghe từ cậu ấy những chuyện đã xảy ra giữa hai người.

Akutagawa nói cậu ấy bắt đầu quen biết Miu trong một dịp tới thăm mẹ vào mùa đông năm lớp 10. Khi lên lớp 11 và chúng tôi trở thành bạn học cùng lớp, ngay từ đầu cậu ấy cũng đã biết về tôi. Cậu ấy cũng không hề giấu giếm việc mình đã xé lá thư Miu nhờ cậu ấy gửi cho tôi.

- Tôi phải xin lỗi ông về việc đã giấu ông chuyện của Asakura và việc vứt lá thư đó đi. Tôi thành thật xin lỗi.

Akutagawa cúi đầu.

- Tại sao... ông lại làm vậy?

Giọng của tôi nghe khàn khàn và yếu ớt.

... Kazushi ngay từ đầu sẽ nói rõ ràng chuyện có quen mình cho Konoha biết, cậu ta làm vậy để khiến Konoha lơ là cảnh giác...

Lời của Miu khiến lòng tôi dao động.

... Sau đó cậu ta chắc chắn cũng sẽ xin lỗi Konoha về chuyện đã vứt lá thư đi.

... Cậu ta sẽ lấy cớ là vì nội dung trong bức thư đó toàn những điều không nên để Konoha đọc. Sau đó cậu ta sẽ nói mình bị rối loạn tâm thần và khuyên Konoha không nên tới gặp mình. Chắc chắn cậu ta sẽ nói những điều tôi tệ như vậy để lừa Konoha.

Akutagawa ngẩng đầu lên và nhìn tôi một lần nữa.

- Bởi vì tôi cho rằng trong lá thư đó có lẽ chỉ viết toàn những từ ngữ không

hay dành cho ông, thế nên tôi không muốn ông đọc được nó. Ngoài ra, bây giờ tinh thần của Asakura đang rất không ổn định. Cho đến khi cậu ấy bình tĩnh trở lại, tôi nghĩ tốt hơn ông không nên đến gặp cậu ấy. Như vậy sẽ tốt hơn cho ông, và cả Asakura nữa.

Sau khi nói một hơi như vậy xong, khuôn mặt cậu ấy cau lại với vẻ có lỗi.

- Có lẽ phán đoán của tôi là sai lầm. Nhưng ngoài cách đó ra, tôi không thể làm gì khác để có thể đồng thời bảo vệ cả Asakura và ông, Inoue.

Từ lời nói và nét mặt của Akutagawa, tôi có thể nhận thấy cậu ấy đã khổ sở thế nào vì phải giữ bí mật với tôi. Tuy nhiên, những lời cậu ấy vừa nói lại quá giống với những gì Miu đã dự đoán, mặc dù tôi thật sự rất muốn tin tưởng Akutagawa, nhưng đồng thời trong tai tôi cũng vang vang tiếng thì thầm của Miu.

... Kazushi tới gặp là để nói dối cậu. Đừng tin những gì cậu ta nói.

- Còn nữa, những điều Asakura nói với tôi lúc ở bệnh viện không hoàn toàn là sự thật. Ít nhất thì tôi cũng không gọi Kotobuki tới gặp Asakura, ngoài ra, Kotobuki cũng không hề làm chuyện gì có lỗi với Asakura cả. Tôi muốn ông ít nhất hãy tin tưởng những điều này.

... Sau đó cậu ta nhất định sẽ bao che cho Kotobuki, khiến Konoha nghĩ chỉ có mình là người xấu.

Tôi muốn tin lời của Akutagawa.

Nhưng làm vậy cũng đồng nghĩa với việc tôi đang nghi ngờ Miu.

Tại sao cả Kotobuki và Akutagawa đều nói như thể Miu là kẻ chỉ biết nói dối chứ? Miu không phải là người như thế! Không thể nào!

Cảm xúc mãnh liệt như những cây gai nhọn hoắt giằng xé trong cơ thể tôi, tôi không biết phải làm sao mới có thể đè nén những cảm xúc này, tôi nghĩ mình sắp không nhìn được nữa và sẽ nói ra một điều gì đó cực kì quá đáng. Hơi thở trở nên khó khăn, không biết phải làm thế nào, tôi đành cúi đầu và nói với Akutagawa:

- Xin lỗi... xin ông cho tôi chút thời gian suy nghĩ.

Hiện tại, tôi thật sự không thể đưa ra câu trả lời được. Chỉ riêng việc nói ra những lời vừa rồi cũng đã khiến tôi phải dốc hết toàn bộ sức lực của mình.

Akutagawa nhìn tôi với ánh mắt lo âu.

- Tôi hiểu rồi...

Sau khi khẽ nói một cách khổ sở như vậy, cậu ấy đứng dậy đi về.

Chỉ còn lại một mình, tôi gục xuống giường, ngực như bị thiêu đốt bởi những cảm xúc hỗn loạn.

Hôm sau, cả tôi và Akutagawa đều gần như không hề nói chuyện với nhau trong lớp.

Chúng tôi chỉ lúng túng trao đổi một lần duy nhất theo kiểu xã giao “Chào buổi sáng” rồi vội vàng trở về chỗ ngồi của mình, sau đó cả hai chúng tôi không hề mở miệng nói thêm câu nào, ngay cả bữa trưa cũng không ăn chung.

Nhìn thấy chúng tôi như vậy, Mori - một người bạn của Kotobuki chạy tới bắt chuyện với tôi với vẻ lo lắng.

- Inoue, bạn và Akutagawa cãi nhau à?

- Cũng không hẳn là vậy... chỉ là...

Có lẽ cảm thấy bản thân không nên đụng chạm đến vấn đề này dựa vào ngữ điệu của tôi, Mori vội vàng thay đổi chủ đề.

- À đúng rồi. Nanase lại phải nhập viện rồi đấy, Inoue, bạn đi thăm cậu ấy chưa?

- Ừm... hôm qua, mình đi gặp cậu ấy rồi... Hôm nay sau khi tan học mình cũng sẽ tới bệnh viện xem thử.

- Ồ!

Mori tròn tròn hai mắt.

- V-Vậy à. Ra thế, quan hệ giữa bạn và Nanase vẫn đang tiến triển tốt đẹp sao. A ha ha... ra là vậy. Không cần mình phải nhiều chuyện làm gì cả. Ừm, tốt quá tốt quá. Lúc nào Nanase đi học lại phải bắt cậu ấy khao mới được.

Sau khi cười xấu hổ, cậu ấy vội chạy đi.

- Cậu nhớ chăm sóc Nanase cho tốt nhé!

Ngực tôi đau nhói khi nghe Mori vui vẻ nói như vậy.

Khi mang theo bánh pudding vị hồng trà bước vào phòng bệnh, tôi nhìn thấy Kotobuki nằm cuộn tròn trên giường có vẻ như đang ngủ, tấm rèm trắng được kéo ra che quanh giường.

“Nanase, bạn trai cậu tới rồi kìa”, cô gái cùng phòng với cậu ấy cất tiếng gọi.

Ngay lập tức tấm rèm được kéo ra cái soạt, Kotobuki lộ mặt ra ngoài, hai mắt cậu ấy đỏ bừng. Mi mắt cũng hơi sưng lên. Có lẽ đêm qua cậu ấy đã khóc rất nhiều. Cảm giác có lỗi như cào xé lồng ngực, hơi thở của tôi trở nên khó khăn.

Cô gái cùng phòng đi ra ngoài, để lại hai chúng tôi một mình.

- Tôi xin lỗi vì... đã không trả lời tin nhắn của cậu. Cả chuyện chiều qua nữa... tôi thành thật xin lỗi vì đã không nghe cậu giải thích.

- Cũng... dễ hiểu thôi.

Kotobuki cúi đầu nói với giọng đứt quãng.

- Dù sao tôi cũng giấu Inoue chuyện của Asakura lâu như vậy... Hơn nữa tôi cũng thực sự đã nói ra những điều quá đáng với Asakura...

Tôi thấp giọng hỏi.

- Miu liên lạc với cậu từ khi nào?

- Đầu tháng 12... Tôi nhận được tin nhắn của Asakura từ lúc đó.

- Tin nhắn? Sao Miu lại biết được số của cậu chứ?

Kotobuki do dự như thể không biết nên nói thế nào cho đúng.

Cậu ấy đang do dự liệu có nên nói ra chuyện của Akutagawa hay không chẳng?

- Là Akutagawa... nói cho cậu ấy biết sao?

Vừa nghe tôi thì thầm như vậy, Kotobuki liền ngẩng phắt đầu lên, rồi cậu ấy nói với vẻ khẳng định.

- Không phải. Akutagawa không đời nào làm chuyện như vậy cả. Chắc hẳn Asakura đã tự tiện nhìn lén điện thoại của cậu ấy.

Có lẽ cảm thấy mình đã nói hơi quá, Kotobuki cắn môi rồi cúi đầu xuống.

Sau đó, cậu ấy rụt rè ngẩng lên nhìn tôi.

- Cậu biết chuyện giữa Akutagawa và Asakura rồi à?

- Tôi qua Akutagawa đã tới nhà nói chuyện với tôi.

Giọng nói của tôi tràn ngập đau đớn. Cảm giác đắng chát lan khắp miệng.

- Cậu ấy đã nói gì?

- Hệt như những gì cậu nói... Rằng những gì Miu nói không hoàn toàn là sự thật...

- Vậy Inoue... cậu nghĩ sao?

Nét mặt của Kotobuki thoáng buồn khi thấy tôi im lặng. Sau đó, trông thấy trên tay tôi còn cầm một cái túi khác y hệt cái túi đựng bánh pudding mà tôi đã đưa cho cậu ấy, trông Kotobuki như bị tổn thương, cậu ấy nói nhỏ.

- Bây giờ... cậu định đi gặp Asakura sao?

Tôi không tài nào trả lời câu hỏi đó được.

- Konoha! Ôi vui quá, cậu lại tới gặp mình rồi!

Với ánh mắt rạng ngời, Miu nhồm người ra khỏi giường.

- Cẩn thận kéo ngã, Miu!

Tôi vội vàng chạy tới ôm lấy cậu ấy, nhưng Miu chỉ cười hì hì và rúc vào cơ thể tôi.

- Không sao hết. Bởi vì... Konoha chắc chắn sẽ tới đỡ mình.

Khi Miu dựa sát khuôn mặt đầy vẻ tinh nghịch của cậu ấy tới gần, một mùi hương xà bông thoáng lướt qua mũi tôi, mùi hương này vẫn như trước kia, không hề thay đổi.

Đột nhiên, cổ tôi bỗng dấy lên một cơn đau nhói, tôi vô thức bật ra tiếng kêu. Miu vội lùi lại, cậu ấy đặt ngón tay với những móng tay thật dài lên môi và nở một nụ cười đáng yêu.

- A... Mình xin lỗi. Mình lỡ dùng sức hơi quá.

Mái tóc ngắn ngắn như một cậu con trai, bộ quần áo pyjama đơn giản, ngón tay sắc nhọn như móng mèo, tất cả những điều này tạo nên một cảm giác không hài hòa, nhưng lại quyến rũ tới kì lạ.

- Mình không tự cắt móng tay được... nên cứ để một hồi là nó lại dài ra thế

này rồi. Xin lỗi nha, cậu còn đau không?

Miu dùng cặp mắt long lanh của mình nhìn tôi với vẻ lo lắng, bờ môi màu hồng phớt của cậu ấy khẽ hé ra. Mặc dù tóc cậu ấy ngắn cũn như con trai, nhưng thoát nhìn, so với trước kia, trông cậu ấy càng trưởng thành, càng nữ tính hơn, làn da trắng muốt cùng cặp mắt to tròn tỏa ra một sức hấp dẫn như muốn hút người đối diện vào trong đó.

- Mình không sao.

Nghe tôi trả lời như vậy, Miu thở phào rồi cười nói.

- May quá... À Konoha này, bây giờ chỉ cần có nạng là mình có thể đi lại bình thường được rồi đấy. Hồi mới chuyên viện mình chỉ toàn té ngã thôi à... Mình đã luyện tập trên hành lang và cầu thang rất nhiều, rất nhiều lần... Bởi vì mình có một mục tiêu.

- Mục tiêu?

- Bởi vì mình muốn gặp lại Konoha.

Hai mắt Miu dịu dàng nheo lại. Khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cậu ấy khiến ngực tôi bất giác siết chặt.

Nhìn thấy cái túi trên tay tôi, Miu hân hoan kêu lên.

- Oa! Đó là bánh pudding hồng trà phải không? Konoha vẫn còn nhớ cửa tiệm yêu thích của mình nhỉ?

- Ủ-ừm... Cậu tự ăn một mình được không?

Miu lại cười hì hì.

- Có gì mà không được chứ... Mình cũng viết được chữ rồi, mặc dù hơi xấu một chút, điện thoại và cả bàn phím mình cũng dùng được... Nhưng mà mình muốn Konoha tới mở nắp hộp cho mình cơ.

Trái tim tôi lỡ mất một nhịp khi nghe thấy từ “điện thoại”.

Tôi dùng hai tay đỡ lấy hộp bánh pudding mà Miu chìa ra, vừa mở nắp vừa hỏi.

- Cậu... dùng điện thoại rồi à?

Miu gật đầu và nói “ừm”.

- Mình nhớ... hồi trước cậu rất ghét điện thoại.

Chính xác thì Miu không thích tiếng chuông điện thoại.

Theo lời cậu ấy thì việc đột nhiên bị một thứ gì đó tự tiện nhảy vào thế giới của mình khiến cậu ấy cảm thấy khó chịu. Thế nên trước kia Miu đã nói với tôi là đừng gọi điện cho cậu ấy.

Nhận lấy hộp pudding tôi đưa trả, Miu cầm lấy chiếc muỗng bằng nhựa và bắt đầu ăn một cách chậm rãi.

- Đúng thế. Nhưng mà chỉ cần để điện thoại ở chế độ im lặng thì sẽ không phải nghe thấy âm báo, hơn nữa nhắn tin cũng không khác gì thư từ cả... với cả như vậy cũng dễ hơn là cầm bút viết chữ... A đúng rồi, Konoha cũng dùng điện thoại đúng không? Lát nữa cho mình biết số với nhé.

- Ừm.

Rốt cuộc thì Miu có gửi tin nhắn cho Kotobuki không?

Cậu ấy có lên xem điện thoại của Akutagawa không?

- Ừm, pudding của cửa tiệm này đúng là ngon nhất trên đời.

Vừa ăn, trên mặt Miu vừa hiện lên vẻ hạnh phúc.

Đúng lúc này, tôi nhìn thấy một quyển sách lòi ra dưới mép nệm, hơi thở của tôi như ngừng lại.

- !

Bìa cứng mỏng màu xanh da trời. Đây là sách của tôi... sách của Inoue MIU!

Toàn thân tôi run lẩy bẩy như thể bị xối nước lạnh vào đầu.

Dường như đã nhận ra tôi đang nhìn vào thứ gì, Miu đặt hộp bánh trên tay xuống bàn, rồi rút quyển sách ra từ dưới nệm.

Tựa như bầu trời xanh - Inoue MIU.

Miu ôm lấy quyển sách trước ngực như muốn để tôi nhìn thấy tiêu đề, rồi cậu ấy nhẹ nhàng nở nụ cười.

Bầu trời in trên bìa đã hơi phai màu vì bị nắng chiếu vào lâu ngày. Những trang giấy cũng ngả vàng, quần mép, trông quyển sách khá cũ rồi.

- Mình đã đọc đi đọc lại quyển sách này rất nhiều lần.

Miu dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lần theo tên tác giả rồi nói khẽ.

- Thật sự là rất nhiều... rất nhiều lần... có lẽ... phải cả trăm lần rồi...

Cổ họng như bị siết chặt, mồ hôi túa ra như tắm, hơi thở của tôi bắt đầu trở nên khó khăn. Miu ngược lên nhìn tôi chăm chú với đôi mắt long lanh của một chú mèo con. Bờ môi sắc anh đào khẽ nhếch lên.

Tôi có cảm giác hiện tại mình như một con chuột đang bị dồn vào chân tường.

- Đây đúng là một câu chuyện thật tuyệt vời, thật xinh đẹp, Konoha có nghĩ vậy không?

Tôi cố gắng khiến cho âm thanh phát ra từ cái cổ họng khô khốc.

- Cậu đọc nó nhiều lần như vậy rồi sao? Mình còn tưởng Miu sẽ rất giận chứ...

- Tại sao Konoha lại nghĩ vậy?

Bầu không khí dần trở nên u ám và nặng nề.

- Bởi vì mình...

Bởi vì mình đã cướp đi giấc mộng của cậu.

Bởi vì mình đã được lựa chọn để trao giải thưởng mà cậu hằng mong ước.

Thế nên ngày hôm đó, cậu mới nhảy xuống từ sân thượng trước mắt mình, không phải sao?

Những lời đó xoay vòng vòng trong đầu tôi.

Tôi không tài nào nói chúng ra khỏi miệng được.

- Sao vậy Konoha, sao tự dưng cậu lại im lặng. Mình đọc sách của Konoha thì lạ lắm à? Mình thật sự rất thích quyển sách này đây. Nhân vật chính Itsuki và cả cậu bạn thuở nhỏ Hatori đều rất dễ thương. Konoha giỏi thật đấy.

Giọng nói đó cực kì dịu dàng, cực kì vui vẻ, Miu cười thuần khiết như thể không hề bận tâm về việc tôi đã cướp đi giải thưởng đó... Thế nhưng tôi vẫn chẳng thể nào đè xuống nỗi bất an đang dâng trào trong lòng.

Tôi hít thở thật sâu nhiều lần rồi nói.

- Miu, tại sao lúc đó cậu lại nhảy xuống? Đã có chuyện gì xảy ra với cậu vậy?

Vẫn ôm quyển sách đã ố vàng trước ngực, Miu mỉm cười, một nụ cười đáng yêu, trong vắt.

- Konoha nghĩ là tại sao?

- Mình không biết.

Nụ cười của Miu biến mất, sự bi thương hiện lên trong mắt cậu ấy.

Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu...

Ánh mắt đó y hệt ánh mắt mà cậu ấy đã dùng để nhìn về phía tôi trên sân thượng, ngực tôi như nứt vỡ.

- Mình xin lỗi. Mình thật sự không biết. Thế nên, xin cậu nói cho mình... tại sao cậu lại làm như vậy.

Tôi ra sức khấn cầu, thấy vậy, Miu chỉ lặng yên nói.

- Theo cậu thì mong ước của Campanella là gì?

Sau khi để lại những lời này, Miu im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hạnh phúc thực sự rốt cuộc là gì?

Ít nhất, tôi biết chắc một điều, kết hôn với người đàn ông có nhiều tiền, có sự nghiệp thành công sẽ không mang lại hạnh phúc.

Bởi vì người nhà tôi lúc nào cũng chỉ biết than phiền, thở dài và cáu giận, tôi chẳng thể tìm được chút xíu hạnh phúc nào trong đó cả.

Như vậy, được ở bên người mình yêu cho dù có phải sống trong nghèo đói có mang lại hạnh phúc? Tôi nghĩ là không.

Bởi vì cô ta chưa bao giờ thấy thỏa mãn khi có được tình yêu, lúc nào cô ta cũng gọi điện tới khóc lóc than thở cuộc sống của mình quá khổ, quá khó khăn, cô ta muốn có tiền, muốn có nhiều tiền hơn nữa.

Rốt cuộc thì cái gì mới mang lại hạnh phúc.

Tôi phải đi đâu để tìm được nó?

Mỗi lần nghĩ tới điều này, trái tim tôi lại như đắm chìm trong bóng tối sâu thẳm, cơ thể run lên lẩy bẩy vì sợ hãi, đầu đau như muốn nứt vỡ ra.

Mà ở bên cạnh tôi, cậu chỉ biết cười ngu ngốc.

Chắc hẳn cậu chưa một lần thử nghĩ xem hạnh phúc rốt cuộc là gì.

Tương lai cậu muốn làm gì? Khi lớn lên, cậu muốn trở thành một người như thế nào?

Nghe tôi hỏi vậy, cậu tỏ ra bối rối, sau khi suy nghĩ chừng năm phút, cậu rút rờ nhìn tôi và trả lời một câu mà tôi không thể nào tin được.

“Minh muốn trở thành một cái cây.”

Ngu ngốc! Thật sự quá ngu ngốc! Ngu ngốc đến độ tôi muốn lấy chân đạp chết cậu!

Đã là học sinh cấp hai rồi mà ước mơ trong tương lai lại là muốn trở thành một cái cây! Cậu có phải là con người không vậy?!

Nếu đã muốn trở thành một cái cây như vậy thì sao không đi vào rừng Aokigahara mà làm phân bón cho cây luôn đi! Còn đứng ở đây làm cái gì!*

Giương mặt ngu ngốc của cậu nhiều lúc khiến tôi cảm thấy bức bối đến mức không thể chịu đựng được.

Những lúc như vậy, hoặc những lúc có điện thoại gọi tới, hoặc khi thùng rác bị nhét đầy tôi lại đi làm “chuyện đó”.

Mỗi lần làm “chuyện đó”, tôi lại cảm thấy trái tim mình như bị bóp chặt, mồ hôi túa ra, dây thần kinh toàn cơ thể căng như dây đàn, tôi cảm thấy lo lắng, sợ hãi.

Rồi mắt tôi sẽ hoa lên, tôi lại thấy buồn nôn.

Nhưng chỉ cần vượt qua những điều đó, tâm trí tôi sẽ đột nhiên trở nên thanh thản, những thứ dơ bẩn trong tôi sẽ hoàn toàn biến mất, tất cả lại trở nên xinh đẹp và sạch sẽ.

Và tôi lại cảm thấy mình thật mạnh mẽ, thật thông minh, thật tinh táo, trái tim tôi tràn đầy sự tự tin rằng mình là một con người tuyệt vời. Những câu chuyện sẽ lại kéo tới, lại hối thúc tôi viết chúng ra.

Thế nên tôi nhiều lần lặp đi lặp lại “chuyện đó”.

Cảm giác choáng váng càng lúc càng kinh khủng hơn, nhưng tôi mặc kệ.

Nếu không làm “chuyện đó” nữa, tôi sẽ không còn là tôi.

Ghi chú

Nhận được tin nhắn trả lời rồi.

Mặc dù cố gắng che giấu nhưng mà rất rõ ràng là cậu ta đang sợ hãi. Tưởng gì, cậu ta yếu đuối thế này sao.

Nhắm mắt tôi cũng giải quyết được.

Đừng làm phiền, B! Cút đi!

Ngày hôm sau tôi vẫn không thể nói chuyện với Akutagawa.

Giờ nghỉ trưa, tôi mang theo hộp cơm đi tới phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học ở góc phía Tây lầu ba.

Trong căn phòng đầy bụi bặm và chất đầy những núi sách này không có ai cả. Ngoài cửa sổ là bầu trời âm u, gió mạnh đập âm âm, tạo nên những âm thanh cọt kẹt.

Cho dù nắp hộp cơm mở ra, tôi vẫn không có cảm giác muốn ăn. Tôi ngây người nhìn những món ăn nhiều màu sắc xếp thành hàng trong đó. Cứ nghĩ tới việc tôi và Akutagawa sẽ thế này mãi, tôi lại cảm thấy rất khổ sở.

Akutagawa ngay từ đầu cũng đã nói rõ ràng là cậu ấy đang có chuyện giấu tôi.

Cậu ấy không hề nói dối.

Vào lễ hội trường, lúc trở thành bạn với Akutagawa, tôi đã rất vui. Tôi có cảm giác như mình đã vượt qua được bản thân hèn nhát luôn cố gắng không có bất kì mối liên hệ nào với người khác. Khi chúng tôi bắt tay, niềm hân hoan của cả hai như hợp thành một, lòng tôi ấm áp như ánh chiều đang dần lặn bên ngoài.

Akutagawa vẫn luôn là một người bạn tốt và thành thật. Tôi biết rõ điều đó.

Nhưng nếu tôi tin lời Akutagawa, điều đó cũng đồng nghĩa với việc tôi đang hoài nghi rằng Miu nói dối.

Tôi còn nhớ vào năm lớp ba, khi Miu mới chuyển tới lớp chúng tôi, đám con gái luôn thì thầm với nhau Miu là đồ nói dối và tránh không làm bạn với cậu ấy. Nhưng sự thật không phải như vậy, Miu không hề nói dối. Kể từ khi đó, tôi cứ nghĩ rằng chỉ có mình mới là người hiểu được Miu.

Thế nhưng, khi đó Miu lại nói tôi nhất định sẽ không hiểu rồi nhảy xuống.

Lần này cậu ấy cũng đưa cho tôi một câu hỏi khó.

“*Theo cậu thì mong ước của Campanella là gì?*”

Hồi còn nhỏ, tôi và Miu từng nằm lăn ra giữa phòng tôi và đọc một quyển sách tranh của Miyazawa Kenji có tên *Đường sắt Ngân Hà*.

Campanella là một nhân vật xuất hiện trong đó, cậu ta là bạn với nhân vật chính Giovanni. Giovanni rất thần tượng Campanella người chẳng khác gì lãnh đạo của cả lớp. Hai người sau đó leo lên một đoàn tàu hỏa chạy xuyên qua những vì sao và bắt đầu cuộc hành trình của mình.

Vì quyển sách chúng tôi đọc là phiên bản rút gọn xuất bản hướng tới đối tượng trẻ em, cho nên có lẽ nó đã bỏ bớt khá nhiều tình tiết, những từ ngữ phức tạp cũng được thay thế.

Trên thực tế, tôi chưa từng có dịp đọc *Đường sắt Ngân Hà* do chính Miyazawa Kenji viết.

Cho dù vậy, chứng kiến những phong cảnh huyền ảo trải rộng theo từng hình ảnh minh họa rực rỡ màu sắc như thông qua một lăng kính vạn hoa, gặp gỡ những con người kì lạ bên trong đoàn tàu, cả tôi và Miu đều đắm chìm vào trong đó và quên đi hết thời gian.

Trong khi đọc, tôi có cảm giác mình thật giống Giovanni. Còn Campanella cũng cảm thông mình lại chẳng khác gì Miu.

Mong ước của Campanella là gì?

Nếu như tìm ra lời giải, tôi sẽ biết được nguyên nhân tại sao Miu lại nhảy xuống vào ngày hôm đó sao?

Nhưng rốt cuộc thì nguyện vọng của Campanella là cái gì mới được?

Không thể kiềm chế hơn được, tôi đẩy lại nắp hộp cơm gần như chưa được đựng vào rồi đứng dậy.

Trên giá sách dựa sát tường xếp đầy những quyển sách đủ thể loại đông tây kim cổ lộn xộn với nhau, dạng như kiểu kệ bên *Vũ công* của Mori Ougai là *Đỏ đen* của Stendhal, bên cạnh đó lại là tuyển tập thơ của mẹ Ngỗng *Mother Goose*. Không chỉ vậy, chúng còn được xếp liên hoàn ba tầng, đằng sau một quyển sách

được nhét vào một quyển sách khác, và đằng sau của quyển sách đằng sau đó lại cũng có thêm một quyển sách khác nữa.

Tôi nhớ trong *Tuyển tập truyện ngắn* của Miyazawa Kenji có in cả *Đường sắt Ngân Hà* thì phải.

Mỗi khi chuyển vị trí của một quyển sách, bụi lại bốc lên mù mịt khiến tôi thiếu chút nữa thì hắt xì, khắp người cũng trở nên ngứa ngáy.

Đúng lúc này, sau lưng tôi vang lên một tiếng nhảy mũi.

- Em đang làm gì thế Konoha?

Quay đầu lại, tôi thấy chị Tooko đang xoa xoa mũi, trước ngực nâng niu quyển *Sách gói đầu giường* của Sei Shounagon.

- Ôi chao, sao bụi khắp nơi thế này.

Sau khi thốt lên với vẻ kinh ngạc như vậy, chị ấy mở cửa sổ ra.

Gió bắc ngay lập tức lùa vào trong phòng.

- Á!

Chị Tooko quay mặt đi theo bản năng.

Hai bím tóc chị ấy vung lên rồi quật vào má tôi, tôi cũng la lên.

Mấy quyển sách xếp chồng lên nhau lật phành phạch theo gió, trông mấy trang giấy đỏ như sắp đứt lìa tới nơi.

Chị Tooko vội vàng đóng cửa sổ lại.

- Phù, hết cả hồn. Té ra thế gian đang trong mùa đông.

- Chỉ có trong đầu chị Tooko thế giới mới là mùa xuân thôi.

- A, sao em có thể nói như vậy hả.

Chị ấy phồng má lên tỏ vẻ kháng cự.

Nhưng cũng nhờ cơn gió bắc lạnh tê người vừa nãy mà bụi đã được thổi đi bớt, mũi tôi không còn ngứa nữa, đầu cũng trở nên tỉnh táo hơn.

- Chị tới đây ăn trưa. Konoha thì sao?

- Em cũng thế... lâu lâu lại muốn thử ngồi ăn ở đây.

-Ồ, em ăn xong rồi hả? Nhanh thật đấy~

Chị Tooko nhìn vào hộp cơm đã đầy nắp lại của tôi và nói.

- Đúng rồi, Konoha đang định tìm gì ở giá sách thế?

Tôi nhỏ giọng lầu bầu.

- *Đường sắt Ngân Hà* của Miyazawa Kenji ạ... Tự dung em muốn đọc nó.

Chị Tooko mở to mắt với vẻ ngạc nhiên.

- Miyazawa Kenji?

- Dạ.

- Em đọc á?

- Ừm.

Làm sao vậy nhỉ? Chị Tooko hơi nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào tôi ra vẻ đăm chiêu. Trục giác của bà chị này thường rất nhạy bén với những chuyện chẳng liên quan gì với bản thân, chẳng lẽ chị ấy đã nhận ra điều gì rồi sao? Như vậy không được. Biết chị Tooko lắm, chắc chắn chị ấy sẽ chìa mũi vào cho mà xem. Từ giờ tới kì thi chỉ còn chưa đến mười ngày, tôi không thể để công sức của chị ấy đổ sông đổ bể được.

- Em phải về lớp đây.

Khi tôi chuẩn bị đi ra ngoài sau khi bọc lại hộp cơm, chị Tooko kêu lên “Đột chút”.

Quay đầu lại, tôi thấy chị Tooko đang nở nụ cười tươi như một bông hoa violet và đi nhanh về phía một trong vô số những chồng sách trên sàn.

Vươn tay nắm lấy một quyển sách ở ngay chính giữa chồng sách đó, ánh mắt của chị ấy trở nên chăm chú, rồi chị ấy kêu lên một tiếng và rút quyển sách ra thật nhanh.

Chồng sách lung lay như sắp đổ, chị Tooko vội dùng hai tay đỡ lấy nó, chờ cho chồng sách đứng thẳng trở lại, chị ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Rồi chị ấy chìa quyển sách về phía tôi và cười nói.

- Đây này, chị tìm thấy rồi.

Đó là *Tuyển tập truyện ngắn* của Miyazawa Kenji.

Chẳng lẽ bà chị này biết rõ vị trí của mọi quyển sách trong cái mớ hỗn độn này sao?!

Không để ý tới việc tôi đang sống sờ sờ như thể vừa được nhìn thấy một màn ảo thuật thần kì, chị Tooko dịu dàng lật từng trang sách và bắt đầu kể chuyện.

- Miyazawa Kenji sinh năm 1896 ở tỉnh Iwate, ông là một nhà thơ đồng thời cũng là một tác giả truyện cổ tích.

Ngoài ra, người ta còn đặt biệt danh cho ông là “người dẫn dắt nền nông nghiệp”, không chỉ nghiên cứu phát triển phân bón, Kenji còn trực tiếp chỉ đạo thực hiện những kế hoạch và phương pháp canh tác mang tính khoa học ở vùng nông thôn. Ông cũng đem những loài cây vốn rất hiếm lạ vào thời đó như tuy-líp, súp-lơ và cà chua về trồng ở Iwate. Mặt khác, Kenji còn rất tận tụy với việc chấn hưng văn hóa trong vùng, ông đã học đàn organ và chơi cello rồi tự mình đứng ra tổ chức những buổi hòa nhạc địa phương.

Tác phẩm đề đời của ông là *Đường sắt Ngân Hà*, nó cũng được in trong tuyển tập truyện ngắn này, ngoài ra còn có *Quán ăn mè nheo lắm chuyện*, *Matasaburou - Đứa con thần gió*, *Gauche - Nhạc công cello*, *Cuộc đời Guskou Budori*. Dĩ nhiên ta cũng không thể quên tập thơ *Mùa xuân và địa ngục*. Tuyệt tác này giúp ta trải nghiệm một cách đầy đủ nhất sự nhạy cảm tinh tế của văn học Kenji.

Tôi lắng tai nghe thanh âm dịu dàng, cuốn hút của chị Tooko, nó hệt như tiếng nước chảy róc rách phát ra từ một con suối mùa xuân.

Những ngón tay trắng muốt của chị ấy chậm rãi lật từng trang giấy, tiếng kể chuyện tiếp tục vang lên như tiếng hát.

- Tác phẩm của Kenji rất chất phác, chúng phảng phất hương đất, gió và nắng, rạng ngời nhưng cũng xót xa, khiến người đọc có được một cảm giác thân thương. Cảm giác đó giống như việc ta đứng trên cánh đồng gió thổi vi vu, dùng vạt áo lau sạch quả cà chua lấm đất rồi cắn một miếng... Quả cà chua vẫn còn xanh mang theo chút chua chua đắng đắng, nhưng cũng phảng phất vị ngọt lan ra khắp miệng, thấm ướt cổ họng ta.

Giống như ăn trái dưa chuột được ngâm lạnh dưới sông, hay như cắn một miếng vào quả cà tím tươi ngon, hoặc uống nước soda chanh lamune vào đêm lễ

hội... Không chỉ cốt truyện, mà cả cách hành văn, biểu đạt, nhịp điệu, cách dùng từ của Kenji đều mang những hương vị độc đáo rất riêng!

Chị Tooko nhìn lơ đãng vào trang giấy ó vàng, ngón tay vươn ra như muốn xé ra một mẩu, nhưng rồi chị ấy lại vội lắc đầu nguầy nguậy, lông mày nhíu lại với vẻ tiếc nuối.

Tôi nhớ mình từng nghe chị Tooko nói nếu ăn những quyển sách không được bảo quản tốt thì chị ấy sẽ rất dễ bị đau bụng.

Có lẽ trong thâm tâm chị ấy cực kì muốn nhưng dù sao kì thi cũng sắp tới gần, cho nên chị ấy chỉ đành tưởng tượng ra “hương vị” trong đầu rồi ráng chịu đựng.

Thế là chị ấy tiếp tục huyền thuyên như để quên đi cảm giác thèm ăn.

- *Marivron và thiếu nữ* mang theo bầu không khí yên bình và xinh đẹp, miêu tả cuộc tiếp xúc ngắn ngủi giữa một nữ ca sĩ và một cô gái hâm mộ cô, chị rất thích câu chuyện này, nó có vị chua chua ngọt ngọt như những trái nho rừng. Hay như *Con sò lửa* kể về chú thỏ con Homoi cứu bạn sơn ca và được tặng báu vật, nhưng rồi vì dần dần trở nên kiêu căng thành ra cuối cùng chú thỏ con phải nhận hình phạt thích đáng, câu chuyện này cũng rất ngon, cứ như được cắn một miếng củ cải trắng hồng giòn giòn lại có chút đắng. Ngoài ra, Kenji cũng sử dụng nhiều từ láy tượng thanh trong tác phẩm, tạo nên sự độc đáo rất riêng khi đọc, ví dụ như tiếng hoa chuông reo lên trước nắng sớm chẳng hạn.

Chị Tooko bắt đầu ngâm nga bắt chước.

- “Lanh canh lanh canh, canh coong canh coong”, đại loại như vậy. Phương pháp dùng chữ viết để miêu tả lại trạng thái, hình dạng hoặc âm thanh của sự vật như thế này gọi là từ tượng thanh hoặc từ hình thanh... Trong tiếng Pháp nó có tên gọi là onomatopoeia. Các tác phẩm của Kenji đều tràn ngập những từ láy dễ thương, kì lạ mà lại cực kì ngon như vậy!

“Lạch cạch lạch cạch”, đây là tiếng bầy chuột rung lên trong *Chú chuột Tsue*. Ngoài ra còn có tiếng “Ào ào” của gió thổi mạnh trong phần mở đầu *Matasaburou - Đứa con thân gió*. Rồi tiếng “Vù vù” khi Chunse và Pouse nắm

lấy đuôi sao chổi và bay vào bầu trời đêm trong *Chòm sao Song Tử*.

Chị Tooko vừa lật sách sột soạt vừa tiếp tục giới thiệu cho tôi những từ tượng thanh vui tai.

Tôi làm sao thế này...

Chẳng hiểu sao, tôi bỗng cảm thấy khó thở, ngực thắt lại...

Chẳng lẽ... “nó” lại phát tác sao? Ngực tôi như một chiếc khăn rửa mặt bị vắt kiệt nước...

Hơi thở dần trở nên khó khăn, nỗi sợ hãi như bóng tối đen kịt sắp bóp nghẹt tôi...

Dừng nghe nữa!

Trong đầu tôi bỗng hiện lên ý nghĩ này.

Tôi không biết tại sao, nhưng tôi không được phép nghe thêm điều gì về Miyazawa Kenji nữa.

Chị Tooko vẫn tiếp tục nói.

- Chị cũng rất thích *Quả cà chua vàng*. Pempel và Nely là hai anh em rất thương yêu nhau, họ có một cánh đồng trồng cà chua. Một hôm, trên cánh đồng mọc ra một trái cà chua màu vàng, khi nhìn thấy nó, hai anh em cứ tưởng rằng quả cà chua này làm từ vàng thật. Rồi ngày nọ, có đoàn kịch đến thị trấn nơi họ sinh sống. Pempel và Nely đã mang trái cà chua màu vàng tới để trả tiền xem kịch, thế nhưng họ đã bị những người trong đoàn kịch cười nhạo và ném cà chua vào người, hai anh em sau đó vừa khóc vừa đi về nhà. Câu chuyện này có một kết thúc buồn, nhưng nó lại để lại nhiều dư vị trong lòng người đọc. “Pempel thật sự là một cậu bé tốt nhưng lại gặp phải chuyện đáng thương”, “Em gái Nely cũng thật dễ thương vậy mà lại gặp chuyện như vậy”, “Ôi, thật đáng thương. Thật sự rất đáng thương”...

Đúng lúc này, chị Tooko la lên.

- Konoha!

Tôi giật mình phát hiện hai tay tôi đang níu chặt lấy ngực, đầu gối khuỵu xuống, vai nhấp nhô liên tục vì thở dốc.

Không được, không được! Không được nghe! Không được!

- Em sao vậy, Konoha!

Chị Tooko ngồi xôm xuống trước mặt tôi. Bàn tay mềm mại của chị ấy nắm chặt lấy hai tay tôi.

- Không sao, sẽ không có việc gì đâu.

Bàn tay dịu dàng, lạnh lạnh. Tiếng thì thầm khẽ rót vào tai.

Khoảnh khắc nghe thấy thanh âm đó, trong lòng tôi dường như thoáng qua một cơn mưa phùn mát rượi phảng phất hương hoa violet.

- Không sao nữa rồi, bình tĩnh lại đi, Konoha.

Những ngón tay đang được bàn tay của chị Tooko nắm lấy thôi không còn run rẩy, mồ hôi ngừng chảy ra. Hơi thở của tôi dần trở nên bình thường.

- ...Thở hít vào một hơi chị xem nào, Konoha.

Tôi hít một hơi thật sâu theo lời chị ấy...

- Nào, bây giờ thở ra.

Sau đó thở ra.

- Có vẻ ổn rồi.

Chị Tooko thở phào nhẹ nhõm rồi buông lỏng những ngón tay, vai rũ xuống. Tôi ngẩng đầu lên, trên trán chị Tooko cũng lấm tấm rất nhiều mồ hôi.

- Em xin lỗi, tự dung em không tài nào thở được...

- Em không sao chứ, trước kia cũng từng xảy ra chuyện tương tự rồi.

- Ồ...

Đôi mắt đen láy trong suốt của chị ấy nhìn chăm chú vào mặt tôi với vẻ lo lắng.

- Hồi năm ngoái ấy, lúc chị đang kể chuyện của Miyazawa Kenji thì đột nhiên Konoha níu lấy ngực rồi gục xuống bàn. Lúc đó, Konoha chảy mồ hôi rất nhiều, thở cũng rất khó khăn nữa.

Đúng vậy...

Lúc mới lên cấp ba tôi từng có lần bị “nó” phát tác khi đang ở chung với chị Tooko, sau đó tôi được đưa đến phòng y tế.

Lúc ấy, bởi vì thường xuyên bị khó thở mỗi lần nhớ lại cảnh tượng Miu nhảy xuống, cho nên tôi cũng không hề liên tưởng chuyện này với Miyazawa Kenji. Nhưng mà ngẫm lại thì đúng là khi đó sau khi nghe thấy chuyện của Miyazawa Kenji, trạng thái của tôi bắt đầu xấu đi.

Rốt cuộc là vì sao?

Chuyện liên quan tới Miu, tới Akutagawa, tới Kotobuki quay mòng mòng trong đầu tôi, tôi lảm bảm với giọng nghẹn ngào.

- Nhưng... em phải biết về Miyazawa Kenji. Em phải biết được nguyện vọng của Campanella...

- Tại sao?

Chị Tooko hỏi một cách chân thành.

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy, Konoha?

Bị chị ấy nhìn với ánh mắt lo lắng như vậy tôi bỗng cảm thấy không thể giấu chị ấy thêm được nữa.

Chính bản thân tôi cũng không biết đang có chuyện gì xảy ra, có quá nhiều điều tôi không biết, sự thật là tôi chỉ muốn chị Tooko lắng nghe tâm sự của mình mà thôi.

Lúc nào cũng vậy, cứ hễ đứng trước chị Tooko, tôi lại không thể giấu giếm sự yếu đuối của mình. Tôi đã quyết tâm phải trở nên mạnh mẽ hơn dù chỉ là một chút đi nữa, thế nhưng một lần rồi lại một lần, tôi lại dừng lại, lại rúc người trốn tránh.

Tiếng chuông thông báo vào học buổi chiều vang lên trên đầu chúng tôi.

Chị Tooko vẫn ngồi yên.

Thế nên, tôi cũng lê cơ thể mệt rã rời của mình ngồi xuống chiếc ghế xếp... sau đó, vẫn cúi đầu, với giọng ngắt quãng... tôi kể cho chị ấy nghe câu chuyện về người con gái là mối tình đầu của tôi...

Năm lớp 3, tôi thích một cô bạn chuyển trường tới lớp chúng tôi.

Mỗi ngày, chúng tôi đều chơi đùa cùng nhau.

Cô bạn kia lúc nào cũng viết ra những câu chuyện và đưa cho tôi xem.

Tôi thật sự rất thích những câu chuyện tràn ngập sắc màu đó.

Mong ước của cô bạn đó là trở thành một nhà văn.

Mùa đông năm lớp 8, cậu ấy nói với tôi giấc mộng của cậu ấy, rằng cậu ấy sẽ tham gia giải thưởng nhân vật mới của một tạp chí văn nghệ và trở thành tác giả trẻ tuổi nhất đoạt giải.

Nhưng người đoạt giải lại là tôi, thế rồi, vào mùa hè năm lớp 9, cô bạn ấy nhảy xuống từ tầng thượng trước mắt tôi...

Mỗi một câu nói lại như cào ra một khối thịt trong ngực tôi, cho dù cảm nhận được sự thông khổ đó, tôi vẫn tiếp tục nói.

Tôi gặp lại cô bạn đó ở bệnh viện.

Kotobuki và Akutagawa cũng biết cậu ấy.

Hai người nói với tôi cô bạn đó đang nói dối.

Cậu ấy đọc sách của tôi nhiều đến mức nó trở nên cũ kĩ, cậu ấy rất trân trọng nó. Tôi không tài nào hoài nghi cậu ấy được.

Khi tôi hỏi lý do tại sao lúc đó cậu ấy lại nhảy xuống, cậu ấy hỏi ngược lại tôi: “Theo cậu thì mong ước của Campanella là gì?”.

Thật khổ sở, cứ như thể tôi sắp không thể thở được nữa.

Nếu như chị Tooko không ở bên cạnh tôi, có lẽ tôi đã đập đầu xuống sàn và gào lên khóc.

Nhưng đồng thời, khi thấy chị Tooko nghiêng tai lắng nghe câu chuyện của tôi với ánh mắt trong vắt, lòng tôi lại dịu lại, nước mắt như sắp trào ra.

Liệu chị Tooko có biết về tác giả Inoue MIU, người ra mắt công chúng vào năm 14 tuổi rồi biến mất khi chỉ vừa cho xuất bản một quyển sách bán chạy?

Liệu chị ấy có nhận ra đó chính là tôi không?

Trong suốt khoảng thời gian tôi nói, chị Tooko không hề mở miệng lấy một lần.

Không hề kinh ngạc, không hề tỏ ý kiến gì, cũng chẳng lo lắng, chị ấy chỉ nhìn tôi, im lặng, nhưng cũng rất kiên cường, rồi lại lẫn chút bi thương.

Một lúc lâu sau, khi câu chuyện của tôi kết thúc, chị Tooko mới nói khẽ.

- Tên của cô bạn đó là... Miu, đúng không?

- ...!

Tôi nín thở.

Nhìn thấy ánh mắt của tôi như đang chất vấn tại sao chị ấy lại biết, chị Tooko nói một cách rụt rè.

- Lúc trước, khi Konoha không khỏe... em đã gọi tên cô bạn đó. Như thế này này, “Miu... mình xin lỗi... Miu...”.

Tôi nghẹn lại, cảm xúc vỡ òa như sắp khiến lồng ngực vỡ tung. Chị Tooko vẫn còn nhớ những âm thanh rên rỉ trong cơn quẫn quai của tôi. Và chị ấy vẫn giữ nó trong lòng cho đến tận bây giờ mới hỏi.

- Vì Miu nên Konoha mới muốn biết được mong ước của Campanella đúng không?

Tôi gật đầu.

- Hai năm trước, em đã không thể hiểu được Miu đang nghĩ gì, thế nên lần này em không thể lại dẫm vào vết xe đổ đó được.

- Vậy em có manh mối nào không?

- Em không biết. Em chỉ nhớ hồi cấp một, bọn em từng cùng nhau đọc quyển sách tranh *Đường sắt Ngân Hà* tại nhà của em, sau đó bọn em còn vẽ ra một tấm bản đồ...

- Bản đồ?

- Bọn em tưởng tượng thị trấn mình đang sống là vũ trụ, sau đó dùng bút chì màu vẽ lên giấy nơi này là nhà ga nơi đoàn tàu Ngân Hà xuất phát, nơi này là trạm dừng chân... nơi này là ngôi sao có các sinh vật kì lạ sinh sống... đại loại vậy.

Chị Tooko khẽ đặt ngón trỏ lên môi.

Đó là thói quen của chị Tooko mỗi khi suy tư. Sau khi im lặng một lúc, hàng lông mi dài của chị ấy khẽ nhấc lên, rồi chị ấy nhìn tôi và nói.

- Theo chị nghĩ thì, có lẽ, nếu Miu là Campanella, vậy thì hẳn là bên trong Giovanni, hay nói cách khác là bên trong Konoha, đang nắm giữ câu trả lời cho

câu hỏi ấy.

- Em ư...?
 - Em còn giữ tấm bản đồ đã vẽ cùng Miu không?
 - Chắc vẫn còn, để về em tìm thử xem sao.
- Nghe vậy, chị Tooko cười tươi.
- Thế thì chúng ta cùng thử lần theo tấm bản đồ đó đi.

Chương 4:

Tám bản đồ vòng quanh những vì sao

Hiện tại, tôi đang cực~~~kì hối hận vì đã nói cho chị Tooko biết mọi chuyện.

- Sắp tới kì thi rồi đây! Chị là thí sinh mà không có chút tự giác nào thế hả?!

Tuy nhiên, chị Tooko hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời than phiền của tôi và tiếp tục bước về phía trước.

- Rồi rồi, chị biết rồi~i. A, tiếp theo thử tới chỗ này đi. Hành tinh của người Inoturn bí ẩn. Oa, nghe có vẻ đáng sợ quá.

Vừa chỉ vào tám bản đồ, chị ấy vừa nói một cách háo hức.

Hôm nay là thứ Bảy. Tôi đang bị chị Tooko lôi đi dạo vòng quanh những địa điểm kỉ niệm của tôi và Miu.

Thiệt tình, tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ?!

Không, không đúng, mọi lỗi lầm đều là do tôi. Không phải tôi đã biết rõ từ đầu nếu mình nói chuyện này cho chị Tooko biết thì sẽ thành ra thế này sao? Cho dù chỉ còn một tuần nữa là đến kì thi, cho dù thi thử bị nhận điểm E thì chị Tooko vẫn là chị Tooko.

- Nè nè Konoha, sinh vật gọi là người Inoturn này trông như thế nào vậy?

- ...Chỉ là một con lợn rừng được nuôi trong công viên thôi ạ.

- Hả?! Là vậy sao?

Chị Tooko mở to mắt vung vẩy hai bím tóc dài rồi quay đầu lại.

Hôm nay là ngày nghỉ vậy mà chị ấy vẫn mặc đồng phục, bên ngoài là một chiếc áo khoác dạ, trông thật đơn điệu hết chỗ nói. Nhưng theo lời chị ấy thì “Học sinh cho dù đang ở bên ngoài trường cũng phải tuân thủ nội quy”. Cả lúc chúng tôi gặp nhau ở chỗ hẹn cũng thế, vừa nhìn thấy tôi mặc đồ bình thường, chị Tooko đã phồng má lên nói một cách bất mãn: “A, Konoha thành học sinh hư rồi”. Bà chị này thỉnh thoảng lại rất nghiêm túc ở một số vấn đề khá là quái đản.

Thiệt tình, tôi thật sự hi vọng chị ấy dùng cái sự nghiêm túc này vào việc ôn

thi và ngoan ngoãn ngồi ở nhà. Nếu vì chuyện này mà chị Tooko trượt đại học, tôi sẽ phải chịu trách nhiệm với chị ấy sao?

“Tại Konoha mà chị trượt đại học Tokyo đấy. Bắt đền đi, mỗi ngày Konoha phải viết cho chị mười tờ truyện tam đề đến khi nào chị thi đậu mới thôi.”

Chắc hẳn chị ấy sẽ nói như vậy... thật đáng sợ...

- Thế còn hành tinh thương nghiệp Sunflower này là gì vậy Konoha?

- À, là khu bán hoa hướng dương.

Hai mắt chị Tooko lại mở lớn, rồi chị ấy bật cười vui vẻ.

- Trí tưởng tượng của trẻ con tuyệt thật đấy! Toàn bộ thị trấn đều biến thành vũ trụ cả. Được rồi, như vậy thì chúng ta cứ đi dần từng nơi một thôi. Hôm nay chị và Konoha sẽ trở thành những lữ khách khám phá dải Ngân Hà với vô số vì sao!

- Này! Đừng kéo tay em!

Bị chị Tooko thúc giục, tôi bước vội theo những cơn gió mát lạnh của ngày đông nắng ráo, trong đầu hồi tưởng lại những kỉ ức ngày xưa.

... Konoha, đằng này! Nhanh lên nào!

Miu nắm tay tôi, vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại nói.

Mái tóc đuôi ngựa đung đưa, chiếc cặp sách màu đỏ lay động theo từng nhịp chân.

Ngày tôi nói chuyện với Miu lần đầu tiên, bầu trời cũng xanh thăm thăm như vậy, rèm cửa trắng phau của lớp học đung đưa dập dìu như sóng biển theo những cơn gió.

... Ồ? Chào buổi sáng, bạn Asakura. Hôm nay bạn tới lớp sớm nhỉ. Mà bạn đang nhìn gì thế?

“Bạn Asakura” vừa mới chuyển tới lớp tôi là một cô bé hơi khó gần.

Cặp mắt to tròn màu nâu sậm, bờ môi màu anh đào và cả trang phục của bạn ấy đều có sức hấp dẫn hơn hẳn những người bạn đồng trang lứa, tuy nhiên, lại chưa có một ai từng thấy bạn ấy nở nụ cười.

Cả trong ngày đầu chuyển đến, lúc bạn ấy đứng giới thiệu trên bục giảng

cũng thế.

- Tôi tên là Asakura Miu.

Bạn ấy chỉ cúi đầu thờ ơ và nói cụt lủn như vậy.

- Asakura chẳng thật đấy, làm như giỏi lắm.

- Cậu ta cũng toàn nói dối nữa.

- Đúng rồi, những gì phát ra từ miệng của Asakura toàn là dối trá cả.

Thình thoảng tôi lại nghe thấy những lời đồn đại như vậy từ mấy bạn nữ trong lớp.

Một hôm nọ, vì phải tới thay nước cho bể cá vàng, tôi tới trường sớm hơn mọi ngày.

Khi vừa bước vào lớp, tôi thấy Asakura đang tựa tay vào má, mắt nhìn xa xăm ra ngoài.

Nét mặt của bạn ấy thật dịu dàng, hai mắt như đang tỏa sáng, bờ môi khẽ nhếch lên.

Khoảnh khắc tôi nhìn thấy hình bóng lúc ẩn lúc hiện của Asakura đằng sau bức rèm cửa, hơi thở của tôi như bị ai đó lấy mất, cảnh tượng đó trông thật thần thánh, thật thanh khiết.

Asakura ngay lập tức phát hiện ra tôi, sau khi lườm tôi một cái, bạn ấy nhú mồm với vẻ chán ghét rồi lại quay về phía cửa sổ, thấy vậy, tôi bạo gan cất tiếng hỏi.

- Asakura, bạn đang nhìn gì thế?

Đáp lại tôi là một vẻ mặt khó chịu và câu trả lời: “Có nòng nọc đang bơi trên trời”.

- Sao cơ?! Ở đâu, ở đâu vậy? Nòng nọc ở chỗ nào?!

Kinh ngạc vì điều kì diệu này, tôi vội vàng nhoài người ra cửa sổ từ bên cạnh Asakura.

- Bên trên nhà thi đấu, nó đang bơi theo hình zig-zag kia kìa.

- Đâu cơ? Mình chẳng thấy chỗ nào cả! Mà nòng nọc bé tí thế cơ mà, làm sao bạn thấy được?

- Nó là một con nòng nọc to như cá heo vậy đó. Kia kia, nó bơi ra đằng kia rồi. Nó đang rất vội, bởi vì vừa có một vụ án nghiêm trọng xảy ra.

- Vụ án gì vậy?!

- Có kẻ đang âm mưu làm lay chuyển trái đất, nòng nọc là thám tử điều tra vụ án đó.

- R-Rồi sao nữa? Sau đó thì sao? Nòng nọc có giải quyết được vụ án không?

Chẳng biết từ lúc nào, tôi đã quên mất chuyện thay nước cho bể cá vàng và tiếp tục hồi thúc Asakura kể tiếp câu chuyện của mình.

Bạn Asakura mở to hai mắt với vẻ kinh ngạc rồi nhìn chăm chăm vào tôi, nhưng chẳng mấy chốc, bằng giọng nói lưu loát, bạn ấy kể cho tôi nghe âm mưu của hải quỷ, thất bại của cá heo rồi những hoạt động của nòng nọc.

Đó là lúc mọi thứ bắt đầu.

Từ đó về sau, tôi thường xuyên tới trường sớm để nghe những câu chuyện của Asakura.

Như sở hữu phép màu, Asakura có thể điều khiển những con chữ một cách tự do thỏa thích và lần lượt cho ra đời những câu chuyện mới tinh Không những vậy, bởi vì lúc nào bạn ấy cũng dừng kể chuyện ở những đoạn cao trào nhất, tôi lại không tài nào kìm nén được sự tò mò muốn được nghe tiếp. Thế rồi, chẳng biết từ khi nào, tôi và Asakura đã trở nên thân thiết, chúng tôi luôn đi cùng nhau, cho dù là giờ giải lao hay sau khi tan học.

- Mình không thích cậu gọi mình là bạn Asakura hay bạn Miu gì cả. Từ giờ cậu phải gọi mình là Miu. Mình cũng sẽ gọi cậu là Konoha.

- Nhưng mà như thế sẽ bị mọi người cười đấy.

- Cậu sợ à? Đúng là đồ nhát gan, được rồi, cậu không muốn gọi thì thôi.

- Không, mình sẽ gọi mà. Mình sẽ gọi cậu là Miu.

Lúc đó, chỉ có tôi là người duy nhất được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của Miu. Có lúc cậu ấy làm nũng, có lúc lại đột nhiên nắm tay, có lúc lại bẹo má trêu đùa, tâm trí tôi hoàn toàn bị Miu làm cho say đắm.

Các bạn học không biết gì cả. Miu không hề nói dối. Đôi mắt của Miu có thể

nhìn thấy rất nhiều câu chuyện mà người thường chúng tôi không thể thấy, và cậu ấy chỉ đang kể lại những câu chuyện đó như một lẽ đương nhiên mà thôi. Miu là một cô gái đặc biệt, cậu ấy được Thượng đế ban cho tài năng, thứ khiến cậu ấy khác biệt với chúng tôi.

Miu cho tôi xem rất nhiều báu vật của cậu ấy.

Đó là chiếc dao cạo râu chạy điện, lọ sơn móng tay nho nhỏ màu tím sậm, cái tua vít có tay nắm màu vàng, chiếc bút nhớ màu lam nhạt, hộp thức ăn cho mèo vẫn chưa khai nắp, ngoài ra còn có rất nhiều thứ đồ kì lạ khác.

Rồi Miu sẽ nâng niu từng đồ vật và kể cho tôi câu chuyện đằng sau chúng. Chiếc dao cạo râu trở thành đồ vật ma thuật thuộc sở hữu của một anh hùng trong truyền thuyết, còn chiếc bút nhớ màu lam nhạt thì là một món đồ cổ có lai lịch rất hoành tráng, nó đã qua tay rất nhiều người và chu du ba vòng quanh Trái đất.

Trí tưởng tượng của Miu tựa như những vần thơ chảy xuống từ bầu trời.

- Một ngày nào đó, mình cũng sẽ ngồi lên đoàn tàu ngân hà như Campanella và du hành tới tận cùng vũ trụ.

Khi Miu lơ đãng thì thầm nói như vậy, ánh mắt cậu ấy xa xăm như đang dõi theo một thứ không tồn tại trên mặt đất này, cứ như thể chỉ nháy mắt sau, cậu ấy sẽ mở tung cửa sổ và bay ra ngoài vũ trụ. Cảm thấy lo lắng không biết liệu Miu có đột nhiên biến mất hay không, tôi rụt rè hỏi.

- Mình có thể trở thành Giovanni và đi cùng cậu được không?

Miu quay lại nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch.

- Chỉ có Campanella là đi tới tận cùng vũ trụ thôi. Giovanni đã xuống tàu giữa chừng rồi.

Cảm giác khó chịu trong lồng ngực càng mãnh liệt hơn, tôi tiếp tục nói mà không hề suy nghĩ, giọng đã có chút nức nở.

- Mình không thích như vậy! Mình cũng sẽ cố gắng để đi theo Campanella. Thế nên cậu cho mình đi cùng với nhé?

Miu bật cười khúc khích rồi lấy ngón tay chọt chọt má tôi và nói khẽ bằng giọng dịu dàng.

- Vậy chúng ta cùng vẽ một tấm bản đồ nhé? Như vậy thì dù có đi lạc trong vũ trụ chúng ta vẫn sẽ có thể gặp lại nhau.

Hương xà bông phảng phất trong không khí, Miu dùng ánh mắt trong suốt của cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, trong ánh mắt đáng yêu đó lẫn vào chút tình nghịch.

- Ừm! Chúng ta cùng vẽ đi! Tấm bản đồ chỉ thuộc về mình và Miu!

Thế là chúng tôi trải tấm giấy vẽ trắng phau lên thảm trải sàn xanh màu cỏ rồi lấy bút chì màu vẽ lên trên đó rất nhiều thứ.

Tấm bản đồ chỉ có một bản duy nhất trên đời về sau được kẹp vào trong quyển *Đường sắt Ngân Hà* bằng tranh rồi bị nhét vào nơi sâu nhất trong nhà kho.

Lúc mở lại tấm bản đồ đã ố vàng này, ngực tôi như bị đủ loại tình cảm dồn nén, khung cảnh xung quanh bắt đầu méo mó, tôi có cảm giác mình sắp trở lại quá khứ xa xăm.

Ngay bây giờ cũng vậy, khi đang bước đi cùng chị Tooko trên con phố mua sắm, tôi lại dường như nhìn thấy hình bóng của tôi và Miu thuở nào tại cửa hàng tạp hóa, hiệu sách, cửa hàng hoa hay con hẻm kia, điều này khiến lòng tôi quặn thắt lại.

Chị Tooko dừng lại trước tiệm thú kiểng.

- Đây là thiên đường thứ bảy Tajimarc nhỉ.Ồ, ra thế, là vì tên của cửa tiệm này là “Tajima”. Giống hệt cách Miyazawa Kenji đổi tên Iwate thành “Thatvo” hay Morioka thành “Moryo” trong câu chuyện về những vương quốc trên mây. A, nhìn kia Konoha. Là chim ri. Đáng yêu quá đi!

Trong chiếc lồng chim treo trước cửa tiệm là hai chú chim con màu trắng, chúng đang nghiêng đầu nhìn chúng tôi.

Chị Tooko mắt lim dim nói.

- Ui, bộ lông của chúng trắng như tuyết ấy.

Chú chim kêu lên chích chích chích.

- Ngày xưa, hồi tiểu học em cũng từng nuôi một con chim ri.

- Ồ, vậy à?

- Dạ. Em đặt tên nó là Chiếp Chiếp, nó rất đáng yêu, khi đó em coi nó hết như một người bạn của mình vậy, thế nên khi nó chết em đã rất buồn...

Khi đó, thấy tôi khóc hu hu, Miu cố hết sức dỗ dành tôi, cậu ấy còn lấy chiếc khăn tay màu xanh da trời thơm mùi xà bông lau nước mắt cho tôi rồi kể cho tôi nghe câu chuyện về chú chim con bay vào vũ trụ.

Cả khi hai con cá vàng mà tôi chăm sóc ở trường chết cũng vậy. Miu đã cùng tôi đào mộ cho chúng và sáng tác ra một câu chuyện của cá vàng rồi kể cho tôi nghe.

Những câu chuyện bi thương đến muốn khóc qua lời kể của Miu bỗng trở nên dịu dàng và xinh đẹp.

Cứ như vậy, Miu kể cho tôi nghe rất nhiều câu chuyện.

Thình thoảng Miu lại nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch và hỏi.

... Konoha thích đi chơi với đám con trai hơn mình đúng không? Kìa, bạn của Konoha đang gọi kìa.

Sau đó cậu ấy sẽ ngoảnh đầu đi với vẻ hờn dỗi, những lúc như vậy tôi đều cảm thấy rất buồn.

Nhưng chỉ cần tôi nói “Mình xin lỗi... mình sẽ không đi chơi với mấy bạn ấy nữa, mình sẽ ở bên cạnh Miu”, Miu sẽ ngay lập tức nở một nụ cười thật tươi và ôm lấy tay của tôi, rồi cậu ấy lại kể cho tôi nghe những câu chuyện. Được nghe Miu kể chuyện khiến tôi hạnh phúc vô cùng, tôi như bị tan chảy bởi nụ cười của Miu, giống hệt một cây kem dưới ánh mặt trời.

Đối với tôi, có thể gặp gỡ Miu, có thể say mê Miu là một kì tích không gì sánh bằng, toàn bộ những câu chuyện Miu kể cho tôi, tôi đều xem chúng như báu vật. Mỗi ngày, nhìn Miu càng lúc càng trở nên xinh đẹp, ngực tôi lại đập rộn lên.

- A, thư viện kìa, nó chắc là “suối nguồn tri thức” nhỉ!

Đang đi dưới những hàng cây với ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, chị Tooko bỗng reo lên.

Quả nhiên đối với chị Tooko mà nói thì chỉ cần nơi nào có sách là chị ấy sẽ nhảy chân sáo vui vẻ chạy tới ngay.

Tôi và Miu cũng từng rất nhiều lần đi trên con đường tung bay đầy lá khô mùa đông này.

Mà ngẫm lại thì... nơi đây cũng là lần đầu tiên tôi và Kotobuki gặp nhau.

“Bây giờ... cậu định đi gặp Asakura sao?”, khi ánh mắt bi thương của Kotobuki hiện lên trong đầu tôi, một cơn đau nhói nơi lồng ngực xuất hiện và kéo tôi về lại hiện thực.

- Sao thế Konoha? Em thấy không khỏe à?

Thấy tôi đột nhiên dừng lại, chị Tooko hỏi với giọng lo lắng.

- Không có gì ạ!

Tôi làm bầm bằng giọng khàn khàn và tiếp tục bước đi.

Vừa đi, tôi vừa cố gắng xua đuổi nét mặt buồn bã của Kotobuki đang ẩn hiện trong đầu.

Điều quan trọng bây giờ là phải biết được tâm sự của Miu.

Ngày hôm đó, khi nhảy xuống từ sân thượng, Miu đã nghĩ gì?

Mong ước của Miu rốt cuộc là gì?

Tôi phải tìm ra “sự thật” của Miu.

Nếu không tôi sẽ không thể đối mặt với Kotobuki được...

Lấy tay giữ lấy lồng ngực chốc chốc lại nhói lên, tôi nín thở tiến về nơi lưu giữ những hồi ức thân thương của tôi và Miu.

Thư viện hai tầng được bao quanh bởi những cái cây khô héo màu nâu sậm vẫn không khác gì ngày xưa.

Mùi hương của sách phảng phất lẫn mùi hương ở thư viện trường cùng phòng sinh hoạt câu lạc bộ, nhưng rồi lại mang theo chút khác biệt rất nhỏ, lặng lẽ thoảng qua mũi tôi.

Có lẽ là vì thứ Bảy nên ở đây khá đông người, tôi có thể nghe thấy tiếng trẻ con vọng ra từ bên trong. Những cái bàn ở góc tự đọc cũng đã bị lấp đầy.

Những kí ức ngày xưa ủa về lấp đầy trái tim tôi. Trước kia Miu đều ngồi ở đó, mở ra chiếc cặp tài liệu trong suốt màu xanh da trời với họa tiết cánh chim màu trắng và sáng tác những câu chuyện. Còn tôi thì ngồi bên cạnh làm bài tập,

thỉnh thoảng lên đưa mắt sang bên cạnh nhìn trộm Miu mà lòng cảm thấy hạnh phúc, mùi xà bông tỏa ra từ cái cổ nhỏ nhắn của cậu ấy khiến tim tôi đập rộn cả lên.

Thỉnh thoảng Miu sẽ lấy đầu bút chì chọc vào mu bàn tay tôi rồi nháy mắt với vẻ tinh nghịch.

Có lúc cậu ấy sẽ đưa bờ môi tới sát tai tôi và thì thầm vào đó.

Nụ cười của cậu ấy rạng rỡ như ánh mặt trời.

... Tương lai mình sẽ trở thành một tác giả.

... Mình sẽ khiến thật nhiều người đọc sách của mình. Và nếu họ có thể cảm thấy hạnh phúc vì điều đó mình cũng sẽ rất vui.

... Konoha là người rất đặc biệt với mình, thế nên mình sẽ chỉ nói ước mơ này cho một mình Konoha biết thôi.

Những ảo ảnh kí ức ngọt ngào lần lượt hiện lên, tôi đi về phía một góc giá sách nơi xếp những quyển toàn tập văn học của các tác giả Nhật Bản và dừng lại ở đó.

Nơi này đặt tuyển tập tác phẩm của Miyazawa Kenji.

Nhìn vào tiêu đề, trong đầu tôi lại hiện lên ý nghĩ rốt cuộc mong ước của Campanella là gì.

Campanella, người bạn thân thiết đã cùng Giovanni thực hiện cuộc hành trình trên đoàn tàu Ngân Hà.

So với Giovanni cô độc phải đi làm thêm để có tiền chữa bệnh cho mẹ, Campanella dường như sở hữu mọi thứ: ngoại hình mạnh mẽ, đầu óc thông minh, ngoài ra cậu cũng rất nổi tiếng.

Nhưng nếu đã sở hữu mọi thứ, vậy thì rốt cuộc Campanella đang mong muốn điều gì chứ?

Đột nhiên, tôi nhớ ra mình cũng từng cầm lấy tuyển tập tác phẩm của Miyazawa Kenji ở cùng chỗ này.

... Oa, không ngờ Miyazawa Kenji lại có nhiều sách đến vậy.

Đó là ba năm trước. Khi tôi và Miu còn học lớp 8.

... Có cả Đường sắt Ngân Hà này, mình mới chỉ đọc sách tranh của nó, hay là mượn về đọc nhĩ.

Vừa nghe tôi nói vậy, Miu bỗng nói với giọng lạnh nhạt, trông cậu ấy có vẻ khó chịu.

... Học cấp hai rồi mà còn xem Miyazawa Kenji, Konoha đúng là đồ trẻ con. Truyện cổ tích chỉ dành cho đám lớp 1 đọc thôi.

Tôi vội cất quyển sách trong tay lên giá sách.

Lý do mỗi lần nghe kể về chuyện của Miyazawa Kenji tôi lại bị khó thở là vì ánh mắt khó chịu lúc đó của Miu vẫn còn hằn sâu trong tâm thức tôi sao?

Tôi thử vươn tay ra chạm vào quyển sách, ngay lập tức ngực tôi thắt lại như bị ai đó bóp chặt, mồ hôi chảy ròng ròng trên cổ.

Tôi lặp lại nhiều lần động tác vươn tay ra rồi lại rút về, mỗi lần như vậy trong đầu tôi lại hiện lên ánh mắt trách móc của Miu, thế nên đến cuối cùng tôi vẫn không thể cầm lấy quyển sách đó.

Quần áo tóc tai ướt đầm mồ hôi và dính bết vào nhau khiến toàn thân tôi run lên vì lạnh.

Tôi hít thở theo quãng ngắn và cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở của mình. Sau đó, vẫn cúi đầu, tôi hỏi chị Tooko.

- Chị có nghĩ sách của Miyazawa Kenji chỉ dành cho trẻ con không...?

Không có tiếng trả lời.

Tôi nghiêng đầu sang bên cạnh, bóng dáng của bà chị đáng lẽ nên đứng ở đó đã biến mất.

Hửm, chị ấy đâu rồi? Khi thử quay người nhìn ra phía sau, tôi nhìn thấy chị Tooko đang đứng quay lưng về phía tôi, tay lật sách lia lịa.

- Chị Tooko...

- ...

- Đây...

- ...

Chẳng lẽ chị ấy đã biết được bí mật của Campanella rồi sao?!

Tôi vươn người qua vai chị ấy nhìn vào tựa đề được in trên những trang sách.

- *Chuyện nàng Shunkin?*

Tôi nhớ quyển này đâu phải của Miyazawa Kenji nhỉ? Hình như nó là tác phẩm của Tanizaki Junichirou mà?

Khi tôi thử cúi đầu thấp hơn chút nữa, đến mức mặt tôi gần như chạm vào má của chị Tooko, chị ấy mới giật mình quay đầu lại.

Nhìn thấy tôi đang đứng sát bên cạnh như vậy, hai má chị Tooko đỏ bừng cả lên, rồi chị ấy bối rối thanh minh.

- Úi... K-Konoha đây à. C-Chị xin lỗi. Vừa nhìn thấy toàn tập Tanizaki Junichirou một cái là tay chị đã tự động vươn ra cầm lấy nó rồi... sau đó chị không tài nào bắt bản thân ngừng đọc được. Không phải tại chị quên mất chuyện của Konoha hay gì đâu, thật đấy~

... Có vẻ như bà chị này đã bị mê hoặc bởi một quyển sách khác.

- Đ-Đừng nhìn chị với ánh mắt như vậy mà. Tại sách của Tanizaki có một ma lực khiến người đọc không thể cưỡng lại chứ bộ. Và quyển *Chuyện nàng Shunkin* này lại càng là tuyệt tác truyện ngắn cho thấy sức hấp dẫn của Tanizaki. Nó giống như những miếng sashimi cá nóc xinh đẹp đầy gợi cảm trơn tuột trên đầu lưỡi.

Shunkin là một cô gái xinh đẹp nhưng đáng tiếc lại bị mù từ nhỏ, Sasuke là người hầu của nàng. Sasuke yêu Shunkin, người vừa là chủ nhân, vừa là thầy dạy tam huyền cầm của mình, tình yêu đó gần như trở thành sự sùng bái. Khi khuôn mặt xinh đẹp của Shunkin bị thương, để giữ mãi trong tim vẻ đẹp của Shunkin, Sasuke đã lấy kim tự đâm mù mắt mình.

Câu chuyện này chỉ cần ăn vào miệng là sẽ trôi tuột xuống cổ họng, hương vị tươi mới đột nhiên ập tới sẽ khiến ngực ta run lên vì khoái cảm. Một khi đã được nếm mùi vị bị cấm này, mọi giác quan sẽ bị tê dại, ta chẳng thể nghĩ tới chuyện gì khác nữa, tất cả những gì còn lại chỉ là cảm giác như say như mê trong thứ mùi vị tuyệt vời đó.

Đúng thế, đây tuyệt đối không phải là vì chị quên mất chuyện của Konoha, chị chỉ là bị trúng độc cá nóc mà thôi, muốn trách thì phải trách Tanizaki ấy.

- ...Chị không cần kiểm soát nhiều như vậy em cũng hiểu được mà.

Tôi nói một cách mệt mỏi, nhưng chị Tooko lại túm chặt lấy ống tay áo khoác của tôi, với hai má đỏ bừng chị ấy ngược lên và nói.

- Nhưng mà... Konoha ơi... Đọc Tanizaki xong bụng chị đói meo rồi.

Âm thanh ừng ực vang lên từ cái bụng của cô gái văn chương.

Ba mươi phút sau...

Dưới bóng râm của hàng cây đằng sau thư viện, chị Tooko đang đánh chén một cách hào hứng “bữa cơm” mà tôi vừa viết ra trên sổ ghi chú.

- Ngon quá, ngon quá đi, Konoha ơi. Cuộc hành trình mạo hiểm ngày hè của hai cậu bạn thân thiết. Hệt như hương vị nóng hổi của món burger kẹp đầy gà nướng và khoai tây nghiền, ngay cả bột bánh cũng rất xốp.

Những đầu ngón tay của chị ấy xé ra từng mảnh giấy trong quyển sổ ghi chú sau đó đưa chúng vào miệng nhai nhóp nhép rồi nuốt xuống, nụ cười hiện khắp mặt.

- ...Tiếc là nó không được như món sashimi cá nóc nhỉ.

Tôi thì đang uống một lon trà sữa nóng vừa mua tại máy bán hàng tự động trong thư viện.

Mặc dù lúc này có nói hôm nay trời đẹp, nhưng dù sao thì bây giờ cũng đang là tháng Một, vào chính giữa mùa đông, thế nên tôi thật sự không biết phải nói thế nào về cái việc chúng tôi lén lút núp ở chỗ này ăn cơm.

- Oa, ngon thật đấy~. Cảm ơn em vì bữa ăn nha, Konoha~. Ý, chị xin lỗi, có mỗi mình chị được ăn à. Em chắc đói lắm rồi phải không Konoha?

Chị Tooko nói với vẻ có lỗi.

- Không sao đâu ạ. Dù sao em cũng không muốn ăn.

Nghe tôi trả lời, nét mặt chị Tooko trở nên đượm buồn, nhưng ngay lập tức chị ấy lại vui vẻ nói.

- Như vậy không tốt cho sức khỏe đâu, phải ăn cơm đảng hoàng em mới khỏe lên được chứ. Được rồi! Chị sẽ bao em một chậu bánh burger thay cho lời cảm ơn bữa ăn vừa rồi! Nào, chúng ta đi thôi!

Chị Tooko dùng hai tay nắm lấy tay tôi và kéo tôi đi về phía một tiệm thức ăn nhanh gần đó.

- E hèm, nào em chọn đi, thích ăn gì cũng được hết.

Không thể làm trái lời bà chị đang ưỡn bộ ngực lép kẹp lên tận trời này, tôi đành chọn một phần burger cá.

Chị Tooko cũng gọi một phần bánh muffin chuối và hồng trà.

- Em cũng phải ăn mớ đó luôn hả?

Chúng tôi đang ngồi bên cạnh cửa sổ, nghe tôi hỏi vậy, chị Tooko lắc đầu phủ nhận rồi khẽ cười.

- Mặc dù chị ăn đồ ăn bình thường sẽ không nếm được hương vị... nhưng chị vẫn thích thỉnh thoảng ra ngoài ăn cơm cùng ai đó như thế này.

Ngực tôi nhói lên khi nghe những lời đó.

Chị Tooko sống bằng việc ăn những câu chuyện ghi trên giấy, cho dù ăn cùng những món ăn mà chúng tôi ăn, chị ấy cũng không thể nếm được hương vị của chúng. Thế nên giờ nghỉ trưa chị ấy mới toàn trốn đi ngồi ăn sách một mình.

Mặc dù vậy, mỗi khi nhìn bộ dạng chị ấy xé từng mẩu sách và chăm chú nhấm nháp chúng, tôi đều thầm nghĩ trông chị ấy thật hạnh phúc.

- Ngon quá!

Chị Tooko cắn một miếng bánh muffin chuối rồi khẽ nói như vậy.

- Chẳng phải chị không nếm được vị của nó sao?

- Ủ. Nhưng chị có thể... “tưởng tượng”.

Chị ấy lại cắn thêm một miếng nữa rồi nói tiếp trong khi vẫn nở nụ cười.

- Chắc hẳn... nó sẽ có vị giống như *Chú thỏ Peter* của Beatrix Potter...

Tôi im lặng ăn phần burger cá của mình.

Chị Tooko cũng tiếp tục ăn cái bánh muffin chuối một cách ngon lành.

- Konoha này. Mặc dù lúc này ở thư viện Konoha có nói như vậy nhưng chị thì lại cho rằng chuyện cô tích không chỉ dành cho mỗi trẻ con đâu

Lúc đó không phải chị ấy đang chìm đắm trong cuộc du hành vào thế giới của Tanizaki sao? Té ra vẫn còn nhớ nghe chuyện của tôi à?

- Sau khi chúng ta trưởng thành và đọc lại những câu chuyện cổ tích, ta sẽ nếm được hương vị khác hẳn hồi còn bé. Những thứ vốn dĩ thật ngọt ngào ngày xưa khi ta lớn lên bỗng trở nên đắng chát.

Những bài thơ hay truyện cổ tích của Kenji lại càng như vậy, nếu chỉ đọc một lần sẽ có rất nhiều chỗ ta cảm thấy khó hiểu, cảm thấy có thể diễn giải theo nhiều cách khác nhau. Mà như vậy thì một người trưởng thành đọc chúng có lẽ sẽ dễ tìm thấy sự thú vị trong đó hơn.

Những thứ vốn dĩ thật ngọt ngào ngày xưa khi ta lớn lên bỗng trở nên đắng chát... Khi nghe những lời này, tôi bỗng cảm giác có một bàn tay lạnh như băng đang vuốt ve cái cổ của mình.

Ánh mắt lạnh lùng của Miu lại hiện lên trong đầu tôi.

Ngay sau khi tôi nói cho cậu ấy biết tôi chính là Inoue MIU, Miu cũng nhìn tôi với ánh mắt sắc nhọn đó.

Không, có lẽ, từ rất lâu về trước...

Phải chăng Miu cũng đã nhìn tôi bằng ánh mắt tràn ngập oán hận đó rồi?

Đúng vậy, từ rất lâu về trước...

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, tôi lại cảm thấy khó thở.

Tôi rút ra quyển sổ tay mà lúc này đã dùng để viết điểm tâm cho chị Tooko, trên đó có vẽ hình một con chim tròn quay. Mặt của nó trông như mặt mèo, đầu mọc ra thứ gì đó vừa trông như mỏ vừa trông như sừng, cái lưỡi dài thè ra. Đây là hình vẽ trên tấm thiệp mừng năm mới gửi tới cho tôi bởi một người không ghi tên.

- Chị Tooko, chị biết đây là cái gì không?

Tôi đặt quyển sổ lên bàn để chị Tooko có thể nhìn thấy nó.

- Nó lẫn trong số những tấm thiệp mừng năm mới gửi cho em. Trên đó không ghi tên, nhưng em đang nghĩ liệu có phải Miu là người đã gửi nó tới không...

- Cái này trông như những nét vẽ nguệch ngoạc của Miyazawa Kenji vậy.

Chị Tooko nhíu mày khẽ nói.

- Kenji thường xuyên vẽ bậy lên những khoảng trống trong bản thảo của

mình. Như là con mèo, hòn đá, cái cây chẳng hạn, rất nhiều thứ. Cái này trông khá giống một hình vẽ trong một góc của bản thảo *Bài ca thiếu niên bại trận* của Kenji.

- Bài thơ đó như thế nào ạ?

- Nó là một bài thơ nói về khung cảnh bình minh trên bờ biển. Bài thơ này được viết dựa trên *Niềm ghen ghét dành cho bình minh* mà Kenji sáng tác trong một chuyến du hành tới Sanriku, nó được in trong tập thứ hai của tuyển tập *Mùa xuân và địa ngục*. Kenji đã sửa đổi bản thảo *Niềm ghen ghét dành cho bình minh* rất nhiều lần, từ một tác phẩm viết theo lối ngôn ngữ nói, ông đã biến nó thành *Bài ca thiếu niên bại trận* mang phong cách văn học. Về sau bài thơ này được hiệu đính lại và nằm trong tập *Những bản thảo thơ văn chưa hoàn thành*.

Thoạt nhìn, có lẽ tiêu đề *Thiếu niên bại trận* sẽ khiến nhiều người giật mình, nhưng thực ra trong bài thơ này lại không hề đề cập tới nỗi đau hay sự tuyệt vọng cùng cực nào cả, nó chỉ là những áng thơ xinh đẹp sâu lắng. Mang theo cảm giác buồn man mác khi nhìn những vì sao lần lượt biến mất trên bầu trời đang dần sáng... Cũng có người từng nhận định đây là một bài thơ thất tình.

- Thất tình...?

Chị Tooko khẽ ngâm lên phần đầu của bài thơ.

“Trời bình minh ngập tràn ánh sáng

Mang một màu ngọc bích thanh lệ

Vì sao kia trông tựa như nàng

Dần tan biến nhuộm buồn lòng ta”

Tại sao Miyazawa lại đặt tiêu đề của bài thơ này là *Bài ca thiếu niên bại trận*?

Đây là bài ca mà người thiếu niên thua trận đã hát lên khi nhìn thấy cảnh bình minh sao?

Thiếu niên đã thua cái gì?

Trong tình yêu sao? Hay là một thứ gì khác?

Hình vẽ con chim xấu xí đó và hình vẽ trong một góc bản thảo của Kenji chỉ

là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi sao?

Nếu người gửi tấm thiệp đó là Miu, tại sao cậu ấy lại làm như vậy...?

- Chị Tooko... chị nhìn ra hình vẽ này là vẽ cái gì không?

- Có lẽ là một con chim?

- Nhưng mà không phải mặt của nó trông rất giống mèo sao?

- Ừm, em nói cũng đúng.

- Nó còn lè lưỡi ra nữa.

- Đúng vậy...

Kenji đang định lè lưỡi với cái gì?

Thiếu niên bại trận chính là bản thân Kenji sao? Chẳng lẽ Miu cũng cảm thấy mình đã thua cái gì sao?

- Đúng rồi, ở đoạn cuối của *Niềm ghen ghét dành cho bình minh* cũng từng nhắc tới loài chim.

Chị Tooko lại khẽ ngâm nga.

“... *Đầu đội tuyết tôi khẽ run rẩy*

Mũi Hyaku đang sáng tỏ

Biển xanh kia mang theo vạn cơn gió...

Như loài chim sắp tuyết diệt

Những vì sao dần dần tan biến”

Như loài chim sắp tuyết diệt?

Ngực tôi thất lại, cụm từ vừa rồi không ngừng nhảy nhót trong đầu tôi.

- Dù vậy, trong *Bài ca thiếu niên bại trận* thì phân so sánh loài chim đã biến mất... quả thật những tác phẩm của Kenji đọc rất khó hiểu. Ngôn từ trừu tượng, đầy bí ẩn, cho dù hiểu theo ý nghĩa nào cũng có thể chấp nhận được... Nhưng dù sao thì đây cũng là điểm hấp dẫn của văn học Kenji.

Chị Tooko mỉm cười và nhấp một ngụm hồng trà đã nguội lạnh, trông chị ấy như đang rất hưởng thụ.

Tôi cũng dọn dẹp phần burger cá cùng salad ngô và tách trà ô long của mình.

- Kế tiếp em định thế nào?

- Em muốn đến trường cấp hai xem thử.

Khi tôi khó khăn nói ra những lời này, chị Tooko hơi giật mình.

Tôi đã không tham gia buổi lễ tốt nghiệp cấp hai.

Sau khi Miu nhảy lầu, chúng khó thở thường xuyên phát tác khiến tôi nhiều lần được đưa xuống phòng y tế, cuối cùng, tôi không tới trường nữa và thu mình trốn vào trong phòng.

Tôi chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình lại bước qua cánh cổng này.

Sân trường rộng rãi vang lên tiếng luyện tập của câu lạc bộ Bóng đá và câu lạc bộ Bóng chày.

Đôi chân hướng về phía dãy nhà học đã bắt đầu run rẩy, mỗi một bước đều khiến ngực tôi thất lại, cổ họng đau đớn, cơ thể vì vội vàng quá mức đã căng cứng cả lại.

- Konoha... em không sao chứ?

Bên cạnh tôi, chị Tooko hỏi với giọng lo lắng. Nhưng tôi ngay cả chút sức lực để trả lời chị ấy cũng không còn nữa rồi. Mồ hôi lăn từng giọt trên trán, khi tôi cố ngẩng đầu lên, đập vào mắt tôi là lá cờ bay phấp phới trên nóc khu nhà học, nó khiến tôi liên tưởng tới làn váy dập dìu của Miu.

Và thế là một cơn đau như thể hộp sọ bị ép nát ập vào đầu tôi, tất cả những gì còn lại trong tâm trí tôi chỉ là ánh sáng trắng xóa, tôi khuyu người gục xuống ngay trước cửa vào.

- Konoha!

- ...

Tôi cố đứng dậy nhưng hai chân lại nặng trĩu như đeo chì, tôi không tài nào cử động được. Khung cảnh tôi chứng kiến vào ngày hôm đó xẹt qua trong đầu như những tia chớp.

Trên sân thượng, dưới bầu trời trong xanh đến đáng sợ, hết như bầu trời trên bìa cuốn tiểu thuyết của Inoue MIU, tôi đứng sững sờ.

Gió lay động mang theo hương cỏ ngọt ngào. Làn váy dập dìu, đuôi tóc dập dìu. Ánh mắt tĩnh lặng như mặt hồ, Miu đứng trước song sắt.

Không được, nguy hiểm lắm. Đừng mà! Quay lại đây đi, Miu!

Rõ ràng rất muốn lao tới, nhưng hai chân lại không thể cử động. Cổ họng đau đớn như muốn nứt toác chẳng tài nào phát ra nổi một âm thanh.

Miu cười buồn.

Rồi nói ra những lời đó!

“Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.”

Cơ thể Miu khẽ nghiêng ra sau trước sự chứng kiến của tôi.

Sau đó, như một chú chim đã đánh mất đôi cánh, cậu ấy rơi xuống.

Miu! Miu! Miu!

- Konoha!

Giọng chị Tooko dần rời xa.

Thế giới vỡ vụn, máu tuôn ra xối xả từ trái tim bị đâm chém ngang dọc, trong đầu tôi, những câu nói cuối cùng của Miu lặp đi lặp lại như âm thanh phát ra từ một chiếc đĩa nhạc bị hỏng.

Sẽ không hiểu được đâu.

Konoha sẽ không hiểu được đâu.

Ôi, thật đáng thương. Thật đáng thương làm sao.

Cậu đã rất thích con chim nhỏ màu trắng đó có phải không? Mỗi ngày cậu đều cho nó uống nước sạch, cho nó ăn môi ngon, hôn lên mỏ của nó. Nó thật đáng yêu, vậy mà...

Thật đáng thương. Con chim đó bây giờ đã không còn cử động nữa, máu đang rỉ ra từ cổ họng nó.

Ngay cả cặp cá vàng cũng giữa bụng nổi lênh bênh trong bể rồi.

Cậu đào hố dưới gốc cây anh đào định chôn cá vàng nằm bên cạnh nhau, nhưng cái hố lại quá nhỏ, thế là cậu chỉ đành mếu máo đặt chúng chồng lên nhau.

Tay cậu đen kịt bẩn thỉu, đất cát len vào giữa những móng tay. Cậu dùng đôi tay đó lau những giọt nước mắt lăn dài trên má, khiến má cậu lấm lem bùn và trầy xước.

Ôi, thật đáng thương.

Nhưng tất cả đều là vì cậu đã không trông nom chúng cẩn thận.

Chim con cũng thế, cá vàng cũng thế, chúng đều chẳng khác nào bị cậu giết chết, cậu hiểu điều đó chứ?

Tất cả những gì quý giá nhất đối với cậu đang dần dần biến mất.

Thật đáng thương.

Thật đáng thương làm sao.

Tiếp theo, liệu cậu sẽ mất đi cái gì đây?

Ghi chú

Câm đi, B! Ta không cần ý kiến của người!

Đừng ra chỉ thị cho ta! Cút ngay!

Khi tôi tỉnh lại, một trần nhà xa lạ làm từ gỗ hiện lên trước mắt tôi.

Đây là đâu?

Cánh cửa kéo lạ lẫm, thảm tatami, tấm rèm màu tím nhạt... rất nhiều những giá sách xếp thành hàng.

Ở chính giữa phòng trải một tấm thảm lông, bên trên tấm thảm lại trải một cái chăn. Tôi đã nằm ngủ trên cái chăn đó.

Có ai đó đang nắm lấy tay tôi.

Chủ nhân của bàn tay đó là chị Tooko. Vẫn mặc đồng phục, chị ấy cúi xuống nhìn tôi một cách lo lắng, khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau, chị Tooko dịu dàng nở nụ cười.

- Tốt quá, em tỉnh lại rồi.

- Em vừa ngất xỉu ạ?

Cổ họng tôi khô khốc, âm thanh phát ra cũng khàn khàn.

Những ngón tay của chị Tooko dịu dàng vuốt ve bàn tay phải của tôi đang thò ra từ trong chăn.

- Ừ. Mấy em trong câu lạc bộ bóng đá đã giúp chị dìu em ra xe taxi. Chị cũng thử mượn điện thoại của Konoha gọi về nhà nhưng lại chẳng có ai bắt máy cả, thế nên chị tạm thời đưa em về phòng chị.

Ra vậy... nơi này là phòng của chị Tooko sao.

Trong phòng gọn gàng ngăn nắp ngoài sự tưởng tượng của tôi, chẳng có lấy một chồng sách hỗn tạp như ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ. Tất cả những giá sách và quyển sách đều được xếp chỉnh tề theo hàng.

- Để chị đi lấy đồ uống cho em nhé.

Nói xong, chị Tooko buông lỏng những ngón tay đang nắm lấy tay tôi rồi đẩy cửa đi ra khỏi phòng.

Đầu óc tôi vẫn còn có chút mờ mịt, tôi chẳng thể nào suy nghĩ chuyện gì cho ra hồn được. Cổ họng thì đang bị một cơn khát hành hạ mãnh liệt...

Tôi thần thờ đưa mắt nhìn lên những giá sách trong phòng, ở đó có Ougai, Souseki, Heinlein, Anderson, tuyển tập thơ Byron, còn có cả những quyển sách tranh tiếng nước ngoài. Chúng loại rất hỗn tạp, hơn nữa quyển nào trông cũng rất cũ, thoạt nhìn như đã được đọc rất nhiều lần ngay cả bìa cũng phai màu...

Đúng lúc này, cửa lại bị đẩy ra, Ryuuto bước vào, trên người no mặc một cái áo sơ mi trông rất tùy tiện.

- Ồ, anh Konoha tỉnh rồi à.

Sau khi thuận miệng nói như vậy, nó khoanh chân ngồi xuống bên cạnh tôi.

- Lúc này nhìn chị Tooko mồ hôi mồ kê nhễ nhại mang theo anh Konoha về nhà mà em giật hết cả mình đấy. Còn thắc mắc chị ấy rốt cuộc đang âm mưu gì.

- Xin lỗi, anh tự dưng trúng gió.

Tôi ngồi dậy, hai má nóng lên. Ryuuto chỉ cười cười ra dáng người lớn.

- Không sao cả, anh đừng bận tâm. Dù sao thì trông anh có vẻ như cũng đang gặp nhiều rắc rối. À, em nghe nói chị Kotobuki nhập viện rồi hả?

Nó nghe được chuyện này từ chị Tooko sao? Mặc dù giọng điệu rất hời hợt, nhưng ánh mắt mà Ryuuto nhìn tôi lại rất kiên định, như thể nó đang muốn nhìn thấu điều gì đó trong tim tôi, dạ dày tôi khẽ thất lại trước ý nghĩ này.

- Em có người quen ở bệnh viện đó, nghe nói chị Kotobuki bị ngã từ trên cầu thang bệnh viện xuống thì phải. Chị ấy bất cẩn nhỉ?

- Cầu thang bệnh viện?!

Tôi vô thức la lên, thấy thế Ryuuto tỏ vẻ giật mình hỏi lại.

- Ồ? Anh không biết chuyện này à? Chị Kotobuki không nói cho anh Konoha biết sao?

- Anh chỉ nghe cậu ấy nói là bị té từ cầu thang xuống.

Tại sao lại là cầu thang bệnh viện chứ... Chẳng lẽ giữa cậu ấy và Miu đã xảy ra chuyện gì sao, lẽ nào Miu lại...

Vừa cảm nhận cơn đau như xuyên thấu lồng ngực, tôi vội vàng xua đuôi khỏi đầu cảnh tượng đang hiện lên.

Tôi nghĩ gì vậy chứ? Làm sao Miu có thể đẩy Kotobuki xuống được!

Nhưng... nếu cậu ấy đã trượt chân trong lúc hai người đang tranh chấp...

Cổ và trán vừa khô mồ hôi giờ lại bắt đầu ướt đầm.

Ryuuto nhìn chăm chú vào mặt tôi và nói với giọng vui vẻ.

- Ái chà, chị Kotobuki lại đang giấu bạn trai chuyện gì sao. Chà, mà thực ra con gái thì ai cũng vậy cả thôi. Có bạn trai rồi nhưng vẫn tìm một gã trai khác thoải tâm sự... sau đó làm chuyện này chuyện nọ với gã đó... A, nhưng hôm nay anh Konoha cũng giấu chị Kotobuki đi hẹn hò với chị Tooko mà nhỉ.

Ngực tôi lại nhói lên khi nghe thấy những lời đó.

Trong lúc tôi đang cố tìm ra một câu trả lời để đáp lại, Ryuuto đột nhiên phá lên cười ha hả.

- Thôi nào thôi nào, anh làm gì mà trông nghiêm trọng thế. Đùa thôi, em chỉ đang đùa thôi mà, cho em xin lỗi nếu có lỡ lời đụng chạm chuyện gì nhé.

Vừa cười, Ryuuto vừa cúi thấp đầu xuống, rồi nó nói với vẻ mặt tinh nghịch như trẻ con.

- Đúng rồi, dạo gần đây em vừa gặp một cô gái rất hợp khẩu vị. Thật sự là siêu hợp luôn ấy. Thế là em thử tiếp cận cô gái đó, nhưng cô ấy lại có vẻ rất đề phòng em, không chịu mở lòng ra đón nhận em. Anh Konoha, anh có lời khuyên nào để cô ấy xiêu lòng không?

Tôi trả lời với giọng u ám.

- Máy chuyện đó làm sao anh biết được chứ?

- Hừm, vậy à, em cứ nghĩ anh Konoha lẽ ra phải biết rất rõ mới đúng chứ...

- Hả?

Tôi vừa kinh ngạc hỏi lại thì chị Tooko đã bước vào phòng, mang theo cái khay bên trên đặt một ly thủy tinh.

- Này Ryuuto, em lại nói chuyện gái gú đây hả? Konoha đang mệt, không rảnh mà bàn chuyện tán gái với em đâu!

Nói rồi, chị ấy lấy một tay cốc vào đầu Ryuuto.

- Ui da! Làm gì có đâu, chị Tooko. Em chỉ đang nhờ anh Konoha tư vấn tình yêu thôi mà.

- Chuyện đó thì em cứ hỏi chị đây là được, chị là “cô gái văn chương” đã đọc hết mọi tiểu thuyết tình yêu kim cổ đông tây đây.

“A, cái này! Đúng rồi, em có việc phải ra ngoài!”, Ryuuto vội vàng đứng dậy và nói, “Vậy thôi, anh Konoha cứ từ từ nghỉ ngơi nhé”.

Sau khi phát phát tay, nó đi ra ngoài.

- Thiệt là, nó lại định đi chơi tới khuya mới về cho xem.

Phòng má lên nói với vẻ bất mãn như vậy xong, chị Tooko quay về phía tôi nở nụ cười.

- Của em đây, Konoha.

Rồi chị ấy đưa chiếc cốc thủy tinh cho tôi.

- Cảm ơn chị.

Tôi dùng hai tay đỡ lấy chiếc cốc thủy tinh mát rượi. Bên trong là nước ép hoa quả, trộn thêm mật ong và vài lát táo, còn cả một vài cục đá lạnh đập vụn nữa. Uống cốc nước đó vào, cổ họng khô nứt của tôi nhanh chóng trở nên khoan khoái dễ chịu.

Uống xong ly nước, cả cơ thể và tinh thần của tôi liền cảm thấy khỏe khoắn trở lại.

- Cảm ơn chị, ngon lắm ạ.

“Vậy thì tốt quá”, chị Tooko mỉm cười dịu dàng.

- Bây giờ là mấy giờ rồi ạ?

- Mới sáu giờ chiều thôi.

- Em phải về rồi.

- Em không sao chứ? Lỡ trên đường về lại cảm thấy không khỏe thì sao?

Chị ấy ngược lên nhìn tôi với ánh mắt lo lắng, lông mày rũ xuống.

- Không sao đâu ạ.

- Vậy à...

Tôi không thể ở lâu trong phòng của một người sắp đi thi như chị Tooko được. Thế nên tôi đứng dậy và đi tới chỗ giá treo nơi chị Tooko đã móc áo khoác của tôi ở đó.

Khi tôi vừa định cầm lấy áo khoác, chị Tooko nói “Em quay người lại đi” rồi giúp tôi mặc áo khoác vào một cách chính tề. Vừa làm, chị ấy vừa khẽ nói một cách từ tốn.

- Konoha này... em đừng gắng sức quá. Mỗi khi cảm thấy khó chịu, dừng lại nghỉ ngơi cũng là một điều rất quan trọng đấy.

- Dạ.

Cổ họng vừa được thấm ướt lại bắt đầu nóng lên, ngực cũng đau ê ẩm.

Cuối cùng thì tôi vẫn khiến chị ấy lo lắng...

Chị Tooko cũng mặc áo khoác của mình vào.

- Lúc đến đây Konoha vẫn bất tỉnh nên chắc em không biết đường đâu đúng không. Để chị tiễn em một đoạn.

- Cảm ơn chị.

Mang theo tâm trạng có lỗi, tôi đi cùng chị Tooko ra hành lang. Nhà của Ryuuto thoát nhìn có vẻ được xây hoàn toàn theo kiểu nhà truyền thống của Nhật. Mặc dù không đem lại cảm giác rộng lớn khang trang như nhà Akutagawa, nhưng nó lại sở hữu một sự đơn giản tinh tế. Khi tôi đẩy cửa trước ra, cánh cửa phát ra những tiếng kẽo kẹt khe khẽ.

Bên ngoài đã hoàn toàn bị màn đêm lạnh lẽo bao bọc.

Khi vừa chuẩn bị đi ngang qua cánh cổng có trồng một cây hồng bên cạnh, một chiếc taxi dừng lại trước mặt chúng tôi, từ bên trong, một phụ nữ có vóc

dáng cao thon thả đi giày cao gót, trên người khoác áo choàng dài xuất hiện.

- A, con chào dì.

Chị Tooko cất giọng vui vẻ nói.

- Con ra đằng kia một chút ạ, lát nữa con sẽ về ngay.

Đây là người nhà của Ryuuto sao? Người phụ nữ xinh đẹp, tuổi tác khó mà phán đoán bằng bề ngoài nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt soi mói.

- C-Cháu chào dì. Cháu là... Inoue, học dưới chị Tooko một lớp. Xin lỗi vì đã quấy rầy dì và gia đình ạ.

Vẫn không nói lời nào, người phụ nữ bước ngang qua chúng tôi và đi vào trong nhà.

- Con đi đây ạ!

Chị Tooko chẳng hề lấy làm phiền vì sự lạnh nhạt này và nói tiếp với giọng còn vui vẻ hơn lúc trước

- Người vừa nãy là ai vậy ạ?

Vừa bước đi bên cạnh tôi, chị Tooko vừa cười trả lời.

- Là dì Sakurai đấy. Dì ấy là mẹ của Ryuuto.

- Ồ?

Trông chẳng giống chút nào cả! Quá là trẻ đi! Còn nữa, trông dì ta còn có vẻ như đang tức giận.

- Chuyện này, chị tự tiện đưa em về nhà thế này có sao không ạ?

Nhưng chị Tooko phủ nhận một cách dứt khoát.

- Không có chuyện đó đâu. Em đừng bận tâm chuyện dì xụ mặt. Cứ khi nào công việc bận rộn là dì Sakurai lại không thích nói chuyện.

Ngẫm lại thì... khi chị Tooko bị cảnh sát đưa về đồn và phải gọi người giám hộ, chị ấy đã meo máo nói với tôi rằng “Chị không dám gọi dì Sakurai tới đâu”...

- Em sao thế? Tự dưng lại im lặng như vậy. Đang suy nghĩ chuyện gì à Konoha?

- Em đang nhớ lại lần chị Tooko bị cảnh sát tóm vì tội gây mất trật tự công cộng.

Vừa dứt lời, đầu tôi đã bị cốc một cái.

- Em-không-cần-phải-nhớ-mấy-cái-chuyện-đó-làm-gì-hết!

Chị Tooko đỏ bừng mặt phồng má lên với vẻ bất mãn rồi bước nhanh về phía trước.

Dưới ánh trăng, hai bím tóc mảnh dài như đuôi mèo của chị ấy khẽ đung đưa.

- Chị Tooko...

- Không nghe, chị không nghe gì hết, không chơi với Konoha nữa!

Nhìn chị Tooko cứ tiếp tục bước vội về phía trước chẳng thèm ngoái xem mình đang đi đâu, tôi vươn tay nhẹ nắm lấy tay phải của chị ấy.

- Cảm ơn chị, tới đây em tự về được rồi.

Chị Tooko quay đầu lại, trên mặt đã không còn chút giận hờn nào.

Chị ấy ngược lên nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

- Lần trước em có đi qua chỗ này rồi, đường đi đại khái cũng biết được. Chị Tooko mau về nhà học bài đi, xin lỗi vì hôm nay đã làm phiền chị.

- Em thật sự không sao chứ?

Giọng của chị ấy hơi nghẹn lại. Chẳng lẽ trông tôi thảm hại tới mức khiến chị Tooko phải lo lắng đến thế sao?

Ngực tôi đau nhói. Có lẽ chị Tooko đã nhìn thấu sự yếu đuối của tôi khi tôi đang phải đứng giữa Miu, Kotobuki và Akutagawa mà không biết phải làm sao.

Tôi khẽ trả lời “Không sao ạ”, rồi thả tay của chị Tooko ra.

- Cảm ơn chị đã tiễn em tới tận đây.

- Konoha này, bởi vì hiện tại chị được phép tự do tới trường nên chắc chị sẽ không thường xuyên lên lớp đâu, nhưng nếu có chuyện gì thì em phải gọi điện ngay cho chị nhé.

- Dạ. Nhưng mà chị cứ tập trung cho kì thi là được, đừng bận tâm về chuyện của em quá.

Chẳng biết từ lúc nào, ánh trăng đã bị che khuất bởi những đám mây. Chị Tooko đứng nhìn tôi rồi đi với ánh mắt lo lắng.

Hôm sau là Chủ nhật, tôi cũng tới bệnh viện.

Miu nhô người dậy trên giường rồi vui vẻ ôm lấy tôi.

- May quá, hôm qua Konoha không đến, mình còn đang lo không biết Konoha có quên mất mình không.

- Không có chuyện đó đâu.

- Thật chứ? Konoha không đến chỗ của Kotobuki chứ?

Miu nghiêng đầu ngược lên nhìn tôi, ngực tôi thất lại.

- Không có.

- Vậy Konoha đã gặp Kazushi chưa? Cậu ta có bảo là mình đang nói dối không?

Mỗi khi Miu nói điều gì đó, mỗi khi bị cậu ấy nhìn chăm chú, mỗi khi mùi xà bông khê bay vào mũi, ngực tôi lại như bị đâm một nhát, có thứ gì đó nặng nề đang từ từ lấp đầy trái tim tôi.

- Cậu sao thế Konoha? Kazushi có nói gì không?

- Cho dù mình gặp Akutagawa ở lớp thì mình cũng gần như không nói chuyện với cậu ấy. Cho nên Miu không cần phải lo lắng những chuyện như vậy.

Nghe tôi nói vậy, hai bả vai của Miu rũ xuống, nét mặt cậu ấy trông như một đứa bé vừa phạm lỗi.

- Xin lỗi Konoha nha. Cậu giận rồi à?

- Tại sao mình lại giận cậu chứ?

- Tại vì... nét mặt của Konoha trông u ám lắm.

- Miu...

Tôi có nên hỏi cậu ấy chuyện Kotobuki bị té từ cầu thang xuống không? Lúc đó liệu Miu có mặt ở đó không?

Trái tim tôi thất lại, lòng bàn tay cũng chảy mồ hôi.

- Cậu làm sao vậy, Konoha?

Miu ngược lên nhìn tôi bằng ánh mắt trong vắt.

Tôi mấp máy bờ môi như đang rên rỉ. Từng hơi thở đắng chát rỉ ra. Cổ họng đau đớn. Miu dùng hai tay ôm lấy má tôi và khê nở nụ cười.

- Konoha còn nhớ không, hồi cấp hai cũng xảy ra chuyện y hệt thế này... Tự

dung Haruguchi đưa tay tát Konoha... rồi còn nói ghét Konoha nữa, lúc đó Konoha đã rất buồn... Cho dù mình hỏi có chuyện gì vậy Konoha cũng không chịu kể cho mình nghe.

Đúng vậy. Đúng là từng xảy ra chuyện như vậy.

Đó là vào năm chúng tôi học lớp 7. Một bạn gái trong lớp đột nhiên tới tát tôi một cái rồi bảo rằng bạn ấy ghét tôi.

Tôi hoàn toàn không rõ tại sao bạn ấy lại giận dữ như vậy, nhưng vì những bạn gái khác cũng nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng cho nên nhất định là tôi đã làm sai chuyện gì đó. Trong lúc tôi đang ủ rũ thì Miu đã dùng hai tay nhẹ nhàng ôm lấy má tôi và an ủi, cũng giống như bây giờ.

... Cho dù bị những người như vậy ghét thì cũng chẳng phải chuyện gì to tát cả. Konoha vẫn còn có mình mà. Mình sẽ luôn đứng về phía Konoha.

- Kotobuki hơi giống Haruguchi... Còn cả Kazushi nữa... cậu ta chẳng khác gì Mine, bạn ngày xưa của Konoha...

Mine là bạn của tôi từ thời tiểu học, cậu ấy là một người rất năng động, có khí chất của một nhà lãnh đạo.

- Akutagawa và Mine hoàn toàn không giống nhau.

“Không, hai người đó rất giống nhau”, ánh mắt của Miu nheo lại trông hơi đáng sợ, “... Bởi vì Mine cũng từng phản bội và khiến Konoha bị tổn thương”.

Lòng tôi khẽ dao động.

Trên thực tế, tôi không cho rằng giữa tôi và Mine có xảy ra chuyện gì kinh khủng như phản bội hay làm cho nhau bị tổn thương. Chỉ là, đến lúc tôi nhận ra, quan hệ giữa tôi và Mine đã trở nên rất xấu.

Mặc dù lúc vừa lên cấp hai, chúng tôi vẫn đi hồ bơi vào ngày nghỉ, tôi cũng đi cổ vũ những trận bóng của Mine, chúng tôi còn thường đứng nói chuyện với nhau trong hành lang. Nhưng mà, dần dần, những cuộc nói chuyện của chúng tôi bắt đầu thưa thớt, cho dù chạm mặt nhau, Mine cũng im lặng bỏ đi không nói một lời nào.

- Rõ ràng giả vờ như rất thân thiết với Konoha nhưng cuối cùng đến một lời

cũng không thèm nói gì cả... làm cho Konoha buồn mất một hồi. Cho nên cậu ta và Kazushi, người đang cố tránh mặt Konoha, là cùng một giuộc. Konoha tội quá, rõ ràng cậu chẳng làm sai điều gì cả.

Không phải vậy!

Tôi muốn hét lên như thế. Akutagawa không hề cố tránh mặt tôi. Chắc chắn bây giờ Akutagawa cũng đang rất khổ sở.

Tôi rất muốn nói như thế, nhưng bị ánh mắt dịu dàng của Miu nhìn vào, tôi lại chẳng thể nói những lời đó ra khỏi miệng. Lòng bàn tay dịu dàng mang theo hơi ấm của cậu ấy ôm lấy hai má tôi.

- Không sao cả, Konoha vẫn còn có mình mà. Mình sẽ luôn đứng về phía Konoha.

Nghe thấy những lời dịu dàng ngọt ngào y hệt hồi cấp hai ấy, tôi bỗng cảm thấy đau đớn như thể trong lòng bị cào ra một khối thịt.

Sau khi hẹn với Miu ngày mai sẽ lại tới, tôi đóng cửa phòng bệnh lại.

Vừa bước đi trên hành lang, trong đầu tôi vừa chùng chất cảm giác chán ghét bản thân, tâm trạng trở nên u ám, lồng ngực như bị xé nát. Tôi biết không thể cứ như thế này được, tôi phải làm rõ mọi chuyện với Akutagawa và Kotobuki trước khi quá muộn...

Nhưng tôi lại không thể làm vậy. Tôi tự cảm thấy hổ thẹn vì sự hèn nhát của bản thân.

- Anh Konoha~

Tôi giật mình ngẩng đầu khi đột nhiên nghe có ai đó gọi tên mình.

Một cô bé với mái tóc bông bênh, trên mặt nở nụ cười đáng yêu trông như một chú cún con đang bước nhanh về phía tôi từ tiền sảnh khu tiếp tân.

- Em biết ngay là anh Konoha mà~

- Takeda...

Takeda đang học lớp 10, đồng thời là thủ thư tại thư viện, cô bé dừng lại ngay trước mặt tôi rồi vui vẻ nói.

- Em chào anh, anh Konoha cũng tới thăm chị Nanase phải không? Em cũng

thế. Mà anh đã đi thăm chị ấy về rồi ả?

- Không.

- Ô, vậy là bây giờ anh định đi thăm chị ấy đúng không ả? Tốt quá, chúng mình đi cùng nhau đi anh Konoha.

Nhìn cô bé đảo cặp mắt to tròn của mình đưa ra lời mời bằng giọng hân hoan, ngực tôi lại càng đau đớn hơn.

- Xin lỗi. Hôm nay anh không đi được.

- Ô, nhưng mà...

Sau khi để lại một câu xin lỗi khác, tôi bước vội về phía cửa chính như đang chạy trốn.

- A, anh Konoha!

Đồ hèn.

Tôi có cảm giác dường như có ai đang nói vào tai mình bằng âm thanh như kim đâm đó.

Tối hôm đó, Takeda gọi điện cho tôi.

“Hôm nay anh làm sao vậy, anh Konoha?”

- Anh tự dưng nhớ ra... mình có việc gấp.

“Ồ, thật vậy ả~?”

Cô bé nói với giọng hoài nghi rất rõ.

“Trông chị Nanase cũng không vui, cứ là lạ thế nào ấy.”

- ...

Thấy tôi im lặng, Takeda khẽ cười như muốn nói thật hết cách với hai người này.

“Chà, em nghĩ anh có lý do khi làm vậy, nhưng mà chị Nanase trông cũng khổ sở lắm, với tư cách bạn trai anh phải hỗ trợ cho chị ấy mới được.”

Tôi ậm ừ đáp lời cô bé mà lòng như bị muối xát, cổ họng thắt lại, hơi thở trở nên khó khăn.

“Thiệt tình, anh lên tinh thần chút coi nào. À, đúng rồi... hồi chiều em đã gặp em trai của chị Tooko trong bệnh viện đấy “

- Ryuuto hả?

“Dạ. Cậu ấy còn mang theo hoa, trông như đang đi thăm ai đó. Ngoài ra...”

Giọng nói của Takeda đột nhiên bị gián đoạn, sau đó cô bé im lặng như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Khi tôi tự hỏi trong đầu cô bé làm sao vậy..

“A, em xin lỗi. Không có chuyện gì đâu ạ.”

Takeda nói như vậy bằng giọng nghe có chút đều đều không cảm xúc, sau đó cô bé lại quay về với chất giọng vui vẻ như mọi khi.

“Thôi em cúp máy đây. Chúc anh Konoha ngủ ngon.”

- Ừm, chúc em ngủ ngon.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi kết thúc ở đó.

Đưa mắt nhìn xuống chiếc điện thoại trong tay, tôi tự hỏi liệu mình nên nhắn tin cho Kotobuki hay là gọi điện cho Akutagawa. Cuối cùng, tôi mím môi gấp điện thoại lại.

Ghi chú

Không thể tha thứ, không thể chịu được nữa, gọi điện thoại được nữa chùng thì cúp máy. Quả nhiên điện thoại chẳng có gì hay ho cả.

Vô liêm sỉ, chỉ được cái miệng là giỏi! Đừng làm ra vẻ thân thiết với tôi, ai cho phép gọi tên tôi hả?!

Nhưng mà, có lẽ vẫn còn chút tác dụng.

B dường như cũng hiểu người kia thật chướng mắt, còn nói rằng người kia sẽ chỉ đưa Konoha rời xa mà thôi.

Kế hoạch của B có vẻ được đấy. Chắc hẳn B sẽ khiến Konoha tới gặp tôi.

Chương 5: Thiếu niên bại trận

Ngày hôm sau, tôi vẫn không thể nói chuyện với Akutagawa.

Có lẽ Akutagawa biết chuyện gì đã xảy ra khi Kotobuki bị té ở cầu thang bệnh viện.

Nhưng tôi lại không tài nào mở miệng ra được.

Trong giờ học, tôi để ý tới từng hành động của cậu ấy.

Tiết Toán, khi giáo viên gọi Akutagawa lên bảng viết đáp án, tôi nhìn theo tấm lưng thẳng tắp được bao bọc trong lớp đồng phục mà lòng rối bời.

Dù vậy, khi cậu ấy viết xong và quay lại chỗ ngồi, tôi lại cắm đầu vào sách giáo khoa vờ như đang chăm chú đọc, lồng ngực đau đớn như bị bóp nát.

Giờ nghỉ trưa, nhận ra dường như có ánh mắt của ai đó dõi theo sau lưng, tôi quay đầu và thấy Akutagawa đang nhíu chặt hai hàng lông mày nhìn về phía mình với ánh mắt xen lẫn khổ sở và buồn bực. Cảm thấy ngực đột nhiên thắt lại, tôi vội vàng ngoảnh mặt về phía trước.

... Kazushi thật giống Mine, bạn ngày xưa của Konoha...

... Bởi vì Mine cũng từng phản bội và khiến Konoha bị tổn thương. Cho nên Kazushi, người đang cố tránh mặt Konoha, là cùng một giuộc với cậu ta.

Rõ ràng Miu không có ở đây. Nhưng tôi lại như trông thấy cậu ấy nở nụ cười và đứng chắn giữa tôi và Akutagawa.

Tôi là người đề nghị cậu ấy cho mình thêm chút thời gian để suy nghĩ, thế nên tôi phải là người mở miệng trước, nhưng...

Cứ như vậy, cho đến tận lúc tan học, tôi và Akutagawa vẫn không nói với nhau một lời nào. Mang theo tâm trạng u ám, tôi đi về hướng bệnh viện.

Tôi không thể gặp Kotobuki trong trạng thái hiện tại được.

Cắn chặt răng chịu đựng cơn đau như thể lồng ngực sắp nứt vỡ, tôi lết đôi chân nặng trĩu chẳng khác nào bị đổ chôi lên từng bậc cầu thang và gõ cửa phòng

của Miu.

- Cậu tới rồi Konoha! Mình chờ cậu mãi!

Miu đang ngồi trên giường loay hoay gì đó với chiếc điện thoại, nhưng thấy tới tới, cậu ấy ngay lập tức gấp điện thoại lại rồi nở một nụ cười tươi rói.

Trên chiếc bàn để cạnh giường có đặt một bình hoa với những bông hồng màu vàng và cam.

Hôm qua lúc tôi về chúng không có ở đó...

- Máy bông hoa này đẹp quá... có ai tới thăm cậu à?

Miu bĩu môi lên nói với vẻ khó chịu.

- Người quen thôi. Đáng ghét lắm ấy, ồn ào ào, mình thật hi vọng người đó đừng có tới nữa.

Nói xong, khuôn mặt cậu ấy lại giãn ra.

- A, nhưng Konoha là ngoại lệ! Mỗi ngày mình đều háo hức chờ Konoha đến thăm mình. Chỉ cần chuông đồng hồ ở nhà ga vang lên là mình lại nghĩ thầm trong đầu không biết hôm nay Konoha có tới không nhỉ...

Nhìn ánh mắt ngọt ngào như muốn hòa tan mọi thứ của cậu ấy, tôi cố gắng ép cổ họng mình phát ra âm thanh.

- Miu, mình có chút chuyện liên quan tới Kotobuki muốn hỏi cậu.

- Không muốn!

Miu ngay lập tức ngoảnh mặt sang một bên.

- Mình không muốn nói chuyện về con người xấu xa đó.

Con đau lại xẹt qua lòng ngực tôi.

- Miu, Kotobuki thật sự đã làm chuyện gì xấu với cậu sao? Có thể cậu đang hiểu nhầm chuyện gì chăng?

Vừa nghe tôi nói vậy, Miu quay lại trừng mắt nhìn tôi.

- Konoha đang nghi ngờ mình sao? Cậu tin tưởng Kotobuki hơn mình à?

Bị cậu ấy hỏi dồn, tôi không biết phải trả lời như thế nào cả, Miu tiếp tục hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

- Konoha, cậu... có thích mình không?

Cặp mắt to tròn màu nâu sậm ngược lên nhìn tôi chăm chú.

- Konoha, nói cho mình biết... cậu có thích mình không?

Từ rất lâu về trước, Miu vẫn thường hỏi đùa tôi rằng “Konoha có thích mình không?”.

... Konoha, cậu thích mình phải không? Hãy nhìn vào mắt mình và trả lời.

Khi đó, bởi vì quá xấu hổ, tôi chỉ biết ấp úng, hai má đỏ bừng. Mỗi lần nhìn thấy tôi lúng túng như vậy, Miu đều cười khúc khích rất kì lạ.

Tuy nhiên, ánh mắt mà Miu nhìn tôi bây giờ so với khi đó dường như xen lẫn chút gì đó lạnh lùng, nó chẳng khác nào một thanh kiếm xuyên thấu trái tim tôi.

- Sao vậy Konoha? Trả lời mình đi. Konoha có thích mình không?

Mình thích cậu...

Tôi rất muốn trả lời như vậy, nhưng cho dù có cố gắng thế nào, những lời đó vẫn kẹt lại trong cổ họng.

- Nếu Konoha thật sự thích mình, cậu đừng bao giờ nói chuyện với Kotobuki hay Kazushi nữa.

- Chuyện đó...

- Cậu không làm được sao?

Miu nghiêng đầu dùng những ngón tay ấm áp chậm rãi vuốt ve gò má tôi. Móng tay của cậu ấy khẽ cọ lên da tôi. Mỗi lần như vậy, sống lưng tôi lại như có dòng điện chạy qua.

Miu nhìn tôi với vẻ mặt lạnh nhạt không chút biểu cảm, sau đó cậu ấy dùng một tay kéo chân ra, khẽ vén chiếc váy ngủ lên, để lộ đôi chân trần trắng muốt ra ngoài.

- Móng chân mình mọc dài quá rồi. Cậu cắt hộ mình được không?

- Hả...

- Trong cái giỏ bên kia có đồ đồ bấm móng đấy.

- Nhưng mà...

Thấy tôi do dự, Miu nheo mắt lại cười dịu dàng

- Mình không tự cắt được. Làm ơn đi mà, Konoha.

Dường như đang có một sợi tơ vô hình quấn lấy trái tim tôi.

Tôi đi về phía chiếc giỏ đặt cạnh bình hoa và chậm rãi tìm kiếm, bên trong có một chiếc kim bấm móng tay màu xanh nhạt trông thật dễ thương để lần với bàn chải đánh răng và son môi.

Khuôn mặt của Miu lại trở nên lạnh nhạt, cậu ấy ngồi xích ra mép giường rồi để thông chân xuống.

Khi tôi quỳ một chân xuống sàn nhà, cậu ấy đuổi chiếc chân trần ra trước mắt tôi.

Khi tôi đưa tay khẽ chạm vào cổ chân mỏng manh của Miu, mùi xà bông thoảng qua mũi tôi. Những ngón chân nhỏ xíu chẳng khác nào ngón chân em bé trắng bệch như được làm từ sáp. Móng chân cậu ấy không mọc dài như móng tay.

Cạch...

Tôi nhẹ nhàng cắt móng của ngón chân út. Chiếc móng trắng ngần rơi xuống đầu gối tôi.

Không biết có phải bị nhột hay không, Miu khẽ cười khúc khích, cơ thể hơi lay động.

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên nóng nực, mồ hôi rịn ra từ cổ tôi. Thế nhưng những đầu ngón tay chạm vào làn da của Miu lại dần cứng đờ vì lạnh.

Cạch...

Cạch...

Mỗi tiếng cắt móng chân vang lên, tôi lại cảm thấy dường như lòng mình lại bị cắt ra một khúc. Trên đầu gối, móng chân đứt đoạn rơi lả tả như xác côn trùng.

Sau khi cắt xong toàn bộ móng của hai chân, tôi gom những chiếc móng rơi vãi vào lòng bàn tay, đúng lúc này, Miu đuổi chân phải ra trước mũi tôi.

- Hôn nó đi, Konoha.

- !

Vẫn quỳ một chân trên sàn, tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, nụ cười đã hoàn toàn biến mất khỏi khuôn mặt Miu, cậu ấy đang nhìn xuống tôi với ánh mắt cao ngạo.

- Cậu làm được, đúng không?

Giọng nói ngọt ngào, rồi lại lạnh lùng.

- Bởi vì, Konoha, là chó của mình.

Trái ngược với ánh mắt lạnh như băng là giọng nói tràn ngập sự cao ngạo không cho phép cưỡng lời, cứ như một người chủ đang dịu dàng dạy dỗ thú cưng của mình.

Giọng nói và ánh mắt đó túm chặt lấy trái tim tôi, tôi từ từ đưa mặt về phía bàn chân nhỏ nhắn theo mong muốn của Miu.

Tôi không được phép làm chuyện này.

Nhưng tôi lại không thể làm trái lời Miu.

Bởi vì giống như Miu đã nói, từ rất lâu về trước, tôi vẫn luôn bám theo sau lưng Miu như một con chó trung thành.

Lời của Miu là mệnh lệnh...

Khi bờ môi run rẩy của tôi sắp chạm vào đầu ngón chân trắng muốt, cửa phòng bỗng bật mở ra.

- Dừng lại!!!

Nắm chặt cây nạng được cố định với cánh tay, Kotobuki xuất hiện trong bộ pyjama và áo len khoác ngoài, mặt cậu ấy đỏ bừng.

Với nét mặt như chực khóc, Kotobuki chống nạng đi nhanh về phía chúng tôi.

- Đừng làm thế, Inoue! Đừng nghe lời một người như cậu ta! Đừng mà, làm ơn!

Máu toàn thân như chảy ngược về não.

Khung cảnh trước mắt tôi trở nên đen kịt vì cảm giác xấu hổ và tuyệt vọng khi bị Kotobuki chứng kiến bộ dạng thảm hại quỳ gối trên sàn nhà, tôi thật hi vọng mình có thể biến mất ngay bây giờ.

Kotobuki trừng mắt nhìn Miu với ánh mắt bốc lửa và hét lên.

- Cậu... cậu thật sự là đồ xấu xa! Làm sao cậu có thể nói Inoue là chó của cậu chứ... Lại còn cố tình gọi tôi tới rồi bắt Inoue làm chuyện như thế này. Inoue...

Inoue không phải chó của cậu!

Nước mắt ứa ra trong mắt Miu.

- Cậu đang nói gì vậy? Tôi gọi cậu tới khi nào? Xin cậu tự trọng một chút được không, chính cậu mới là người đã tự tiện chạy tới đây nghe lén đây chứ. Đã vậy cậu còn nói dối trước mặt Konoha, cậu muốn biến tôi trở thành người xấu phải không, thật quá đáng!

- Người nói dối là cậu! Chính cậu đã gửi tin nhắn gọi tôi tới đây!

- Nói dối! Cậu đang nói dối!

- Vậy cái gì đây?

Kotobuki hơi do dự, sau đó cậu ấy lấy điện thoại từ trong túi áo ra rồi mở ra và chĩa về phía Miu.

Ngay lập tức, Miu chớp lấy nó rồi quang ra ngoài cửa sổ đang để mở.

- !

Kotobuki tròn tròn hai mắt.

Tôi cũng đứng dậy, móng chân rơi lả tả từ đầu gối xuống sàn.

- C-Cậu làm trò gì vậy hả?!

Kotobuki tóm lấy Miu, hai má đỏ bừng.

Vẫn ngồi trên giường, Miu dùng hai tay đẩy mạnh Kotobuki ra khiến cậu ấy mất thăng bằng

Ngã ngồi xuống sàn, sau đó Miu rúc người về phía tôi và òa lên khóc.

- Cậu thật quá đáng, vậy mà lại mang điện thoại ra hù dọa tôi. Konoha, hãy nghe mình nói. Hôm qua Kotobuki cũng tới đây và nói rằng cậu ta sẽ cướp đi Konoha. Rằng người Konoha thích là cậu ta, còn mình chỉ là đồ phá bình mà thôi.

- C-Cậu nói láo...! Tôi nói như vậy khi nào hả?!

Kotobuki lắc đầu quầy quậy phản bác trong khi vẫn đang khụy người dưới sàn.

Miu lại rúc người sát về phía tôi hơn và hét lên.

- Kotobuki còn bảo mình nhảy lầu chết đi cho rồi! Cậu ta nói như vậy sẽ

khiến Konoha vui vẻ!

- Tôi không có!

- Konoha, Konoha tin tưởng mình đúng không? Hay là giống như lời Kotobuki nói, cậu nghĩ mình thật phiền phức, chỉ muốn mình chết đi cho rồi? Chỉ cần Konoha bảo mình chết, mình sẽ nhảy xuống ngay bây giờ...

Khuôn mặt lấm lem nước mắt, Miu rời khỏi người tôi và vươn tay vịn lấy khung cửa sổ.

Trong đầu tôi, hình ảnh Miu mỉm cười, làn váy và mái tóc đuôi ngựa đung đưa theo gió xẹt qua như một tia chớp, nỗi sợ hãi xuyên thẳng qua sống lưng tôi.

- Không được, Miu!

Tôi ôm lấy Miu từ đằng sau.

- Thả mình ra! Nếu Konoha đã không tin mình thì mình thà chết còn hơn!

- Mình tin! Mình tin cậu mà, làm ơn đừng làm như vậy!

Vừa cô kéo Miu rời xa cửa sổ, tôi vừa hét lên như trong cơn mê.

- Tôi xin lỗi... Nhưng xin cậu đi về đi, Kotobuki!

Tôi chưa một lần nghĩ rằng Kotobuki sẽ làm chuyện gì quá đáng với Miu. Kotobuki không phải loại người như vậy. Tôi cũng biết rõ mặc dù bề ngoài trông có vẻ khó gần, nhưng thực ra Kotobuki là một cô gái rất dịu dàng và chỉ hơi vụng về trong việc biểu hiện cảm xúc.

Nhưng... tôi không muốn phải chứng kiến Miu nhảy lầu thêm một lần nào nữa!

Tôi không thể chịu đựng được điều đó!

Cơn đau kịch liệt, nỗi tuyệt vọng, cảm giác sợ hãi vào cái ngày đó trên sân thượng sẽ sống dậy. Thế giới của tôi sẽ lại tan vỡ, lòng tôi sẽ lại tan nát thành từng mảnh vụn!

- Làm ơn, làm ơn mà. Xin cậu đi về đi, Kotobuki. Miu sẽ không nói dối tôi. Tôi tin tưởng Miu!

- !

Trông khuôn mặt của Kotobuki như thể cậu ấy vừa chịu một cú sốc nặng nề.

Hai mắt cậu ấy mở lớn, khuôn mặt tái mét sững sờ nhìn về phía tôi.

Sau một hồi, hai hàng lông mày của cậu ấy nhíu lại, những giọt nước trong suốt lặng lẽ lăn dài trên má rồi rơi lã chã xuống sàn. Nhìn miếng gạc trên má phải cậu ấy dần dần bị nước mắt thấm ướt đẫm, toàn thân tôi như nứt vỡ, đây là hình phạt mà ông trời dành cho tôi sao.

Kotobuki khẽ nói với giọng khàn đặc.

- Tôi, cứ tưởng... cuối cùng mình cũng đã có thể lại gần Inoue... dù chỉ là một chút đi nữa. Xem ra vốn dĩ tôi đã hiểu nhầm rồi...

Tôi không tài nào trả lời cậu ấy được mà chỉ biết cắn chặt bờ môi đang run rẩy, im lặng cố chịu đựng cơn đau như mất đi ý thức.

Bên tai vang lên tiếng nghen ngào, Kotobuki quay lưng về phía chúng tôi, tiếng nạng gõ lên sàn nhà dần rời xa.

Khoảnh khắc tiếng cửa đóng sập lại vang lên, dường như có một thứ gì đó cực kì quan trọng trong tim tôi vừa vỡ tan.

Miu gục đầu vào ngực tôi.

Vừa nãy còn đang khóc nức nở, nhưng bây giờ trên môi cậu ấy đã nở một nụ cười thỏa mãn.

Miu nhắm mắt lại như đang lắng nghe tiếng tim đập yếu ớt của tôi, rồi cậu ấy khẽ nói.

- ...Cảm ơn cậu vì đã tin tưởng mình, Konoha. Từ nay về sau Konoha cũng sẽ luôn đứng về phía mình đúng không. Cho dù mình nói gì đi nữa Konoha cũng sẽ tin tưởng mình, sẽ nghe theo bất kì điều gì mình nói, đúng không?

Tôi... thật sự tin tưởng Miu sao?

Tôi thật sự nên nói mình tin tưởng cậu ấy sao?

Cảm thấy cơn tuyệt vọng và sự mệt mỏi như chìm sâu trong một vũng bùn lầy lội, tôi lặng người nhìn ra ngoài khung cửa đang dần trở nên u ám, ngay cả một đầu ngón tay cũng chẳng thể cử động được.

Thật sự, thật sự cứ nên để mọi việc diễn ra như thế này sao?

Nhưng Campanella chính là hình mẫu lý tưởng của Giovanni.

Làm sao Giovanni có thể vứt bỏ Campanella, nghi ngờ Campanella chứ?

Mọi người đều bảo nhau tôi là đồ nói dối.

Hắt tôi ra khỏi vòng tròn của bọn họ, nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng, thì thầm với nhau những lời dơ bẩn dành cho tôi rồi phá lên cười xấu xa.

Cậu ta là đồ nói dối đấy. Đừng tin những gì phát ra từ miệng cậu ta.

Nhưng chính tôi mới là người không muốn nói một lời nào với bọn họ.

Tôi có thể làm được những điều mà họ không thể, có thể nhìn thấy những gì mà họ không thể thấy. Nghe được những thứ họ không thể nghe.

Tại sao không một ai nhận ra bầu trời, đám mây, cầu vồng, cái cây, ngọn cỏ và cả trường học đều đang kể những câu chuyện chứ? Tại sao không một ai hiểu được việc cục tẩy, kẹp giấy, cái xô, cây chổi đều đang hi vọng có ai đó sẽ kể ra câu chuyện của chúng chứ?

Thế giới của tôi luôn tràn ngập những câu chuyện tươi mới, tôi chính là nữ hoàng của vương quốc này.

Cho nên tôi không muốn đi vào thế giới nhỏ hẹp nhàm chán của bọn họ, cho dù chỉ có một mình tôi thì cũng chẳng sao cả!

Thế nhưng, ngày hôm đó, cậu bước vào thế giới của tôi.

Mang theo nụ cười ngây thơ không chút cảnh giác, cậu dựa sát vào tôi, bảo tôi kể cho cậu nghe những câu chuyện. Những câu chuyện chỉ có tôi nhìn thấy, những câu chuyện chỉ thuộc về một mình tôi, giờ đây cũng trở thành vật sở hữu chung với cậu.

Đến lúc tôi nhận ra sai lầm của mình, thế giới của tôi đã trở nên tàn héo hoang vu, nó đang dần dần tan vỡ.

Cậu, chính cậu!

Cậu, ngạo mạn!

Cậu, tàn nhẫn!

Cậu, cướp đi mọi thứ thuộc về tôi!

Ghi chú

Đến lúc này rồi thì đừng có mà giả vờ làm một người mẹ tốt nữa! Hai tháng

chỉ thò mặt ra một lần cho có nghĩa vụ, đã thế lần nào cũng nhô ra toàn những lời dơ bẩn, thật muốn giết mụ ta.

Lại là điện thoại.

Hôm nay đây đã là lần thứ 30 rồi. Đã biết tôi ghét điện thoại mà vẫn còn có gọi tới.

Cho dù tôi nói cứ gửi tin nhắn tới thì hẳn cũng không chịu nghe. Tôi có thể nghe thấy tiếng cười đáng ghét từ đầu bên kia. Cứ cù nhây gọi điện mãi cho đến khi tôi chịu bắt máy mới thôi.

Tôi tuyệt đối không sợ hãi.

Không phải, không bao giờ có chuyện đó. Không phải! Không phải!

Chết đi, B!

Sáng hôm sau, trong lớp học, Akutagawa đột nhiên tung một cú đấm vào má tôi.

- !

Trong một thoáng tôi chẳng thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Khi tôi vừa mở cặp lấy sách vở đặt lên bàn, Akutagawa bước về phía tôi với ánh mắt đáng sợ, sau đó, không nói một lời nào, cậu ấy vung nắm đấm lên.

Sau tiếng bịch trầm đục, một cơn đau lan khắp má tôi như thể nó đang bị dí vào lửa, mắt tôi nổ đom đóm.

Tôi ngã ngửa theo quán tính, hông đụng vào đồng bàn ghế đằng sau, rồi gục xuống sàn. Tôi có thể cảm nhận máu đang chảy sền sệt trong miệng, vị rỉ sắt lan khắp vòm họng, tiếng la hét vang lên xung quanh.

Gò má nóng bỏng cùng cơn đau nhói cuối cùng cũng khiến tôi nhận ra sự thật mình vừa bị đánh. Trong khi tôi đang kinh ngạc, Akutagawa tiến tới tóm lấy cổ áo dựng tôi dậy.

Khuôn mặt gần sát rạt của cậu ấy không có lấy một chút xúu bình thản nào của ngày thường. Trong đôi mắt hình quả hạnh ngập tràn sự tức giận, Akutagawa nghiêng răng nghiêng lợi hét lên.

- Ông lại đi nói mình tin tưởng Asakura trước mặt Kotobuki sao?!

Ra là vậy, cậu ấy tức giận vì chuyện ngày hôm qua sao. Thật không ngờ một người suốt ngày làm lì biết tự kiềm chế như cậu ấy cũng có thể không thèm để ý tới ánh mắt người khác mà biểu hiện ra vẻ mặt này và rống lên như vậy...

- Ông nghe Kotobuki nói à?

Vừa nghe tôi nói nhỏ bằng giọng khô khốc như vậy, hai hàng lông mày của Akutagawa càng nhướng cao hơn. Cậu ấy túm chặt lấy cổ áo của tôi, người vẫn đang mê man không rõ ràng mọi chuyện, rồi dùng sức lắc mạnh, miệng gào thét những lời đầy lửa giận.

- Chính Asakura nói cho tôi biết! Cậu ta nói ông đã bảo vệ cậu ta và đuổi Kotobuki đi. Rằng Kotobuki đã vừa khóc vừa bỏ ra ngoài! Làm sao ông có thể nói ra cái câu: “Miu sẽ không nói dối tôi, tôi tin tưởng Miu” chứ! Tại sao ông lại có thể ngu xuẩn đến vậy chứ hả?! Ông có biết Asakura đã cười không?!

Như thể vừa có một mũi tên đầy gai nhọn đâm thủng ngực tôi, xé rách một mảng lớn da thịt.

Asakura đã phá lên cười!

Bên trong những lời này tràn ngập sự phẫn nộ và chỉ trích.

Ở một nơi không có sự hiện diện của tôi, Miu đã phá lên cười! Akutagawa đã nói rất rõ ràng như vậy.

Miu đang lừa gạt tôi. Cậu ấy đang cười nhạo sau lưng tôi...

Nhưng nếu vậy thì tôi phải làm gì chứ?!

Lúc đó, trong tình huống đó, tôi có thể làm được gì khác chứ! Chẳng lẽ tôi nên bảo vệ Kotobuki và trách cứ Miu sao? Tôi nên hét vào mặt Miu rằng cậu là đồ nói dối sao? Tôi nên im lặng nhìn Miu nhảy ra khỏi cửa sổ sao?!

Hình ảnh Kotobuki im lặng nước mắt lăn dài cùng nụ cười thỏa mãn của Miu lần lượt hiện lên trong đầu tôi, khuấy tung tâm trí tôi, hơi thở của tôi như ngừng lại.

Tôi cũng đâu muốn khiến Kotobuki bị tổn thương như vậy! Đâu muốn làm cậu ấy khóc! Nhưng tôi lại không thể cùng lúc đưa ra cả hai cánh tay được! Nếu như tôi nắm lấy tay Kotobuki và ngăn cậu ấy lại, có ai đảm bảo Miu sẽ không

nhảy xuống như hai năm về trước chứ!

Vậy mà tôi vẫn bị trách cứ sao?

Những giọt nước mắt của Miu, những lời la hét của Miu, tất cả đều là giả dối sao?

Cơn phẫn nộ dâng lên từ trong lồng ngực khiến tôi dần đánh mất lý trí.

Tại sao... Tại sao ông lại nói chuyện với Miu sau lưng tôi?

Những bông hồng tươi tắn trong phòng Miu hiện lên trong đầu, một cảm giác khó chịu tột cùng len vào ngực tôi.

- À, ra vậy, ra là vậy. Mấy bông hoa đó... chẳng phải của người quen nào mà là của ông phải không.

Ngay cả tôi cũng giật mình khi nghe thấy giọng nói lạnh lùng đáng sợ phát ra từ bờ môi của mình.

- Ông nói cái gì?

Akutagawa nhíu mày với vẻ khó hiểu. Tôi hất tay cậu ấy ra và cũng gào lên với chất giọng không hề thua kém.

- Miu bảo ông đừng tới nữa, vậy mà ông vẫn giấu tôi lên tới gặp Miu! Thế nên ông mới nhìn tôi với ánh mắt có lỗi đó chứ gì! Ông thì hơn gì tôi hả?! Rốt cuộc cũng chẳng chịu rời khỏi Miu! Vậy mà giờ ông lại nổi giận vì tôi đã đứng về phía Miu sao? Còn đâm tôi nữa sao? Thực ra ông chỉ đang muốn độc chiếm Miu cho chính mình thôi, tôi nói không sai chứ hả?!

- Ông có biết mình đang nói gì không? Nếu ông thật sự nghĩ như vậy thì ông đúng là một thằng ngu! Inoue, ông chẳng hiểu gì cả!

- Tôi phải hiểu cái gì hả?! Một kẻ tự xưng dùng bạo lực như ông có tư cách gì mà nói tôi hả?

- Tôi mà không đánh ông một trận thì cả đời này ông cũng không tỉnh ra được! Ông còn định vui mình trong chốn mơ mộng tới khi nào hả?! Asakura không phải người như ông nghĩ! Nếu ông vẫn cứ lý tưởng hóa cậu ấy lên như vậy, Asakura sẽ chỉ càng bị dồn đến đường cùng mà thôi! Ông hiểu chưa, ông chỉ đang khiến Asakura bị tổn thương mà thôi!

Thứ gì đó mà tôi vẫn cố kiềm chế bùng bùng nổ, tôi vung nắm đấm về phía má trái của Akutagawa.

Nắm đấm siết chặt của tôi tê dại vì phản chấn, lần này đến phiên Akutagawa ngã ngửa ra sau đụng vào bàn.

Xung quanh vang lên những tiếng la hét. Không biết có phải vì bầu không khí giữa tôi và Akutagawa quá đáng sợ hay không, nhưng chẳng có một ai tiến tới can ngăn chúng tôi cả.

Akutagawa cắn răng lấy tay chà khóe miệng đang rỉ máu rồi trừng mắt nhìn tôi, tôi cũng mở to mắt nhìn lại cậu ấy.

- Tôi không hiểu? Vậy ông thì biết hết mọi chuyện của Miu sao? Vì Miu gọi ông là Kazushi nên ông mới nhảy dựng lên tự cho mình sẽ là người hiểu Miu nhất sao?!

Akutagawa lại đâm một cú vào mặt tôi. Hàm răng tôi tê hết cả lại vì xung lực.

- Đúng thế, tôi muốn hiểu được Asakura! Đối với tôi, Asakura là một cô gái, tôi thích cậu ấy. Nhưng tôi sẽ không bao giờ tin tưởng tất cả mọi chuyện Asakura nói, không bao giờ thần thánh hóa Asakura như ông! Tôi sẽ không phủ nhận con người thật sự của Asakura!

Cảm giác phần nộ nổ tung trong cơ thể tôi.

Con người thật sự của Miu? Đó là cái gì? Chẳng lẽ ông biết con người thật sự của cậu ấy là gì sao! Ông biết mong ước của Campanella là gì sao?! Điều này cả chính tôi cũng không biết...

Dòng máu nóng xuyên qua não rồi găm thét khắp cơ thể tôi. Tôi tung một cú đấm móc vào cằm của Akutagawa.

- Từ nhỏ tôi vẫn luôn dõi theo Miu! Chúng tôi vẫn luôn ở bên cạnh nhau! Ông đừng chỉ vì được Miu gọi tên mà thấy mình hơn người!

Chẳng thèm lau đi những giọt máu đang rỉ ra nơi khóe miệng, Akutagawa túm lấy cổ áo tôi và gào lên.

- Asakura gọi tên tôi thì sao hả?! Ông khó chịu à? Ghen ghét à? Vậy thì làm ơn, hãy thực sự nhìn kĩ Asakura đi!

Khuôn mặt cậu ấy tiến sát mặt tôi, hai hàng lông mày nhú chặt với vẻ khổ sở.

- Cho dù ông không tin lời tôi cũng được, nhưng làm ơn... hãy hiểu rằng Asakura thật sự không phải là Asakura Miu hoàn mỹ trong đầu ông. Asakura không phải thiên sứ, cậu ấy cũng không phải nữ thần. Asakura chỉ là một cô gái bình thường xấu xí yếu đuối mà thôi!

Trong khi cả lớp đang xôn xao thì tiếng chuông báo vào học vang lên trên đầu chúng tôi.

Akutagawa đẩy tôi ra một cách thô bạo rồi quay về chỗ của mình.

Cảm giác phần nộ vẫn đọng lại trong cơ thể, tôi cũng quay lưng về phía cậu ấy và trở về chỗ ngồi.

Vào giờ nghỉ trưa, cả tôi và Akutagawa đều mặt cau mày có ngồi yên trên ghế không di chuyển lấy một bước, ánh mắt càng không chạm vào nhau.

Thấy chúng tôi như vậy, các bạn học chỉ biết đứng xa xa mà nhìn.

Tan học, vết sưng trên má tôi vẫn không biến mất.

Ngồi một mình trong câu lạc bộ Văn học, tôi nhớ lại những lời Akutagawa đã nói. Tay chống lên trên chiếc bàn gỗ sồi cũ kỹ, tôi rên rỉ khi ngực thỉnh thoảng lại truyền đến những cơn đau.

Akutagawa nói tôi đang dồn Miu vào chân tường

Một người thành thật trầm tĩnh như cậu ấy lại chỉ trích tôi bằng những lời lẽ kịch liệt như vậy, lại nhìn tôi bằng ánh mắt phần nộ như vậy, thậm chí còn đánh tôi.

... Asakura không phải thiên sứ, cậu ấy cũng không phải nữ thần. Asakura chỉ là một cô gái bình thường xấu xí yếu đuối mà thôi! Làm ơn, hãy thực sự nhìn kỹ Asakura đi!

Chẳng lẽ hình ảnh của Miu trong mắt tôi từ trước đến nay chỉ là một người mà tôi đã lý tưởng hóa, đã mong muốn trở thành như vậy sao?

Con người thật sự của Miu và Miu mà tôi biết hoàn toàn khác nhau sao?

Miu vẫn luôn ở bên cạnh tôi từ thuở ấu thơ, nụ cười của cậu ấy rạng rỡ như

ánh mặt trời.

Nhưng kể từ ngày hôm đó, Miu lại nhìn tôi bằng ánh mắt sắc nhọn, cố tình tránh né tôi.

Chẳng biết từ lúc nào, hai người bạn thân thiết Giovanni và Campanella không còn nói chuyện với nhau nữa.

Giovanni, người chỉ biết thu mình vào một góc run rẩy vì bị các bạn cùng lớp chê cười chuyện của ba mình, bắt đầu dùng ánh mắt khó chịu nhìn về phía Campanella được bao quanh bởi bạn bè.

Giovanni vẫn luôn lo lắng vì không hiểu được Campanella đang nghĩ gì. Cậu không biết mong ước của Campanella rốt cuộc là gì.

Tôi cũng như vậy... rốt cuộc là từ khi nào Miu đã biến mất từ trong tầm nhìn của tôi? Từ khi nào con đường của tôi và Miu bắt đầu tách rời nhau?

Từ lúc tôi nói cho cậu ấy biết tôi chính là Inoue MIU sao?

Khi đó đi tới chỗ nào người ta cũng nhắc tới cái tên MIU, cứ như đang có một cuộc cách mạng đang diễn ra, điều này khiến tôi chẳng biết phải mở miệng nói thế nào với Miu.

Làm sao tôi có thể nói với Miu rằng tôi đã bí mật viết tiểu thuyết và gửi bản thảo đi, rằng bản thảo của tôi đã giành được giải nhất chứ?

Làm sao tôi có thể nói với cậu ấy rằng mình đã dùng thân phận lô bịch nữ tác giả xinh đẹp đeo mặt nạ để xuất bản sách chứ?

Thế nên, lúc đó, ở trước vòi nước, uống công cộng, cho dù nắm lấy tay Miu ngăn cậu ấy lại khi cậu ấy trở về từ tiết thể dục và nói rõ mọi chuyện, tôi vẫn không thể nhìn thẳng vào mắt Miu.

... Mình chính là... Inoue MIU.

Trong lúc cơ thể co lại, tai đỏ bừng và phải cố gắng nói ra những lời này như một đứa trẻ chờ bị la mắng vì đã làm sai chuyện gì đó cực kì kinh khủng, tôi không biết Miu đã nhìn tôi với ánh mắt như thế nào.

Chỉ là...

... Vậy à... thì ra người đó là Konoha à.

Khi tôi rụt rè ngẩng đầu lên vì nghe thấy những lời lạnh nhạt đó, tôi chứng kiến Miu đang nhìn mình với ánh mắt lạnh lùng không cảm xúc hết như của một con búp bê, cảm giác sợ hãi cùng cực khi đó đến bây giờ vẫn còn đọng lại trong kí ức tôi.

Sau khi nói ra những lời đó, Miu im lặng quay lưng rời đi, về sau cậu ấy bắt đầu cố tình tránh mặt tôi.

Chắc hẳn Miu rất tức giận vì tôi đã đoạt giải.

Tôi vẫn luôn cho rằng lý do là vậy, nhưng thật sự thì đó là lần đầu tiên Miu nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng trông rỗng đó sao?

Vừa cảm nhận cơn đau thắt gan thắt ruột đang kéo tới và sự khó chịu như có ai đó đang lấy tay khuấy tung suy nghĩ trong đầu, tôi tiếp tục ngụp lặn trong biển kí ức đen kịt.

Thư viện nơi tôi vẫn cùng Miu đi tới, tiệm bánh kẹo Miu thích, cửa hàng thời trang dành cho phái nữ mà cậu ấy thường kéo tôi vào ngắm đồ, bất chấp sự xấu hổ của tôi.

Tiệm tạp hóa,

Nhà sách,

Đúng rồi... vào cuối năm lớp 8, lúc hạn nộp bản thảo cho cuộc thi sắp đến gần, tôi từng bắt gặp Miu đứng trước một cửa hàng bán đồ hạ giá gần nhà.

Lúc đó, không hiểu sao Miu lại nhìn vào kệ sản phẩm chăm sóc tóc dành cho nam giới với nét mặt lạnh lùng.

Miu đứng đó làm gì vậy? Cậu ấy đang đi mua đồ hộ người nhà sao?

Khi tôi định cất tiếng gọi cậu ấy, Miu đã quay người đi vào trong cửa hàng.

Ngày hôm sau, nghe tôi hỏi chuyện này, nét mặt Miu hơi dao động, nhưng rồi cậu ấy chỉ cười và trả lời rằng, “Không biết. Chắc là Konoha nhìn nhầm thôi”.

Nhưng khi tôi khẳng định rằng mình không nhìn nhầm, rằng người đó chính là Miu, cậu ấy liền trừng mắt nhìn tôi và nói với vẻ khó chịu, “Chẳng lẽ Konoha không thể phân biệt được mình với những cô gái khác sao?”, thế nên tôi đành vội vàng xin lỗi.

Kể từ dạo đó, dường như Miu bắt đầu trở nên hơi kì lạ?

Trước kia mỗi khi tan học cậu ấy đều ở cùng tôi trong thư viện cho đến giờ đóng cửa, nhưng bây giờ Miu lại thường xuyên nói “Minh phải tập trung cho bản thảo” và đứng dậy đi về trước.

Mặc dù cảm thấy rất cô đơn nhưng vì hạn nộp bản thảo thật sự sắp tới rồi nên tôi cũng chỉ nghĩ rằng không còn cách nào khác và đành để chuyện này qua một bên. Tôi cũng cho rằng việc Miu ngăn người trong giờ học, hay mất đầy tơ máu là vì cậu ấy thường xuyên phải thức khuya để viết bản thảo.

Một ngày trước khi hạn nộp bản thảo đến, sau khi Miu nhét phong bì màu nâu đựng bản thảo vào hòm thư, nụ cười rạng rỡ cuối cùng cũng quay trở lại trên khuôn mặt cậu ấy.

Bây giờ hồi tưởng lại, những thay đổi rất nhỏ đó đã hoàn toàn biến mất sau khi Miu nộp bản thảo, cậu ấy lại hay cười như trước kia, lại thích trêu chọc tôi, mùa xuân đến, mỗi ngày chúng tôi lại cùng nhau ngồi trong thư viện cho đến tối muộn.

Thế nhưng, khi ngẫm lại thật kĩ, tôi bỗng nhận ra dường như có điều gì đó ở Miu đã thay đổi.

Và ngay cả tôi cũng vậy...

Khi tôi nhận được điện thoại của nhà xuất bản báo rằng tác phẩm của mình đoạt giải nhất thì đã là đầu tháng Tư.

Trong cơn hoang mang vì một chuyện kinh khủng như vậy lại xảy ra, mặc dù vẫn lo lắng trong đầu không biết có chuyện gì nhầm lẫn hay không, tôi vẫn làm theo lời của biên tập viên và bắt đầu chỉnh sửa bản thảo chuẩn bị cho việc xuất bản. Bởi vì phải soạn thảo văn bản mềm trên máy chứ không được dùng bút viết, mỗi ngày tôi đều phải cặm cụi gõ lại bản thảo của mình.

Sau đó ngày xuất bản dự tính được định ra, dòng quảng cáo “Tác phẩm đoạt giải mang tính lịch sử sắp phát hành” không hề có một chữ nào của tiêu đề hay tên tác giả được đăng trên khắp các tạp chí.

Khi tôi bắt đầu quen với việc gõ mà không nhìn bàn phím, thời khắc giao

mùa cũng đã tới.

Đến cuối tháng Năm, trên các mặt báo bắt đầu đưa tin về việc người giành giải nhất là một học sinh cấp hai 14 tuổi, hai tuần sau, tác phẩm đầu tay của Inoue MIU được bán ra thị trường.

Trong hai tháng này, vì có quá nhiều chuyện xảy ra, tôi chẳng thể nào chú ý tới sự thay đổi của Miu được. Hơn nữa, vì cũng đang có chuyện giữ bí mật với Miu, cho nên tôi cũng cảm ơn trời đất khi Miu vì bận rộn công chuyện nên không thể ở chung với tôi nhiều.

Trong hai tháng này, giữa chúng tôi vẫn tồn tại một khoảng cách... Không, không đúng, có lẽ từ trước kia... từ khi tôi bắt đầu viết bản thảo, đã có chuyện gì đó xảy ra với Miu rồi.

Tôi đã bỏ qua chuyện gì đó liên quan tới Miu sao?

Liệu tôi có thể tìm ra mong ước của Campanella không?!

Khi sự bất an sắp nhấn chìm tôi, tôi nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài cánh cửa phòng sinh hoạt.

Hồngбет! Chẳng lẽ hôm nay chị Tooko đi học sao?!

Không muốn để chị ấy nhìn thấy khuôn mặt sưng tím của mình, không muốn để chị ấy nhìn thấy tôi trong bộ dạng thảm hại này, tôi bỗng có một hành động ngớ ngẩn, đó là lập tức trốn ra sau rèm che cửa sổ.

Lúc đó, vì quá hoảng sợ, trong tôi chỉ còn cơn đau ê ẩm nơi lồng ngực, những suy nghĩ hỗn loạn và cảm giác hèn nhát len lỏi khắp người, tôi gần như không nghĩ tới việc mình chẳng thể trốn lâu ở đó mà không bị phát hiện.

Tôi nín thở, căng tai lên lắng nghe tiếng bước chân truyền tới từ bên kia tấm rèm mỏng.

Cửa khẽ mở ra, có người vừa bước vào phòng.

Sau đó, vang lên tiếng ghế khẽ chạm vào góc bàn khi nó được kéo ra.

Mồ hôi rịn ra khắp lòng bàn tay, tôi đưa mắt nhìn vào trong phòng qua khe hở giữa những tấm rèm.

Người đang quay lưng ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh bàn không phải chị

Tooko, đó là một cô bé có vóc người nhỏ nhắn, mái tóc bông bênh rũ ngang vai.

Takeda?

Cô bé tới tìm chị Tooko sao? Hay là cô bé đang đợi tôi?

Takeda ngồi yên không hề cử động, hai tay ôm lấy chiếc cặp sách để trên đùi. Tấm lưng bé bông xoay về phía tôi hơi co lại.

Trông cô bé hơi lạ thì phải...?

Khi ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, tôi nhìn thấy Takeda mở cặp sách và lấy ra từ bên trong một thứ gì đó.

Vật đó phản xạ ra ánh sáng... Khi nhận ra đó là một con dao rọc giấy, hơi lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

Takeda, em định làm trò gì vậy?

Không khí khẽ run lên vì âm thanh lưỡi dao được đẩy ra lạch cách, tôi vén tấm rèm cửa rồi lao ra.

- Takeda!

Nửa người trên của Takeda quay lại, trên khuôn mặt của cô bé không phải là nét ngây thơ như một chú cún con.

Đó là khuôn mặt trống rỗng, không chút cảm xúc, hệt như khuôn mặt của một con búp bê vô cảm...

Takeda Chia, người giấu khuôn mặt thật sự của mình dưới lớp mặt nạ, ngược lên nhìn tôi bằng đôi mắt to tròn như hai viên pha lê.

- Anh Konoha.

Rồi cô bé khẽ nói bằng giọng bình thản.

- Tự dung chui ra từ một nơi như vậy... anh Konoha chơi xấu quá.

Một đường chỉ đỏ chạy dọc theo lòng bàn tay trái của cô bé, tôi run giọng hỏi khi nhìn thấy máu tươi đang rỉ ra từ đó.

- Em đang làm gì vậy Takeda? Tại sao em lại tự cắt tay mình chứ? Đã có chuyện gì vậy?

- Em chỉ muốn xác nhận một chút... Không biết cái chết sẽ khiến con người ta đau đớn đến thế nào nhỉ. Không biết liệu em có cảm thấy đau không nhỉ...

- !

Toàn thân tôi run bắn như bị ai đó xối nước lạnh vào người.

Takeda nhìn xuống lòng bàn tay đang chảy máu với cặp mắt trống rỗng. Sau đó, cô bé từ từ ngẩng đầu lên, mang vào chiếc mặt nạ Takeda Chia vui vẻ ngây thơ, rồi nở nụ cười.

- Anh đừng lo. Em sẽ không chết thật đâu.

Những lời đó, cùng với nụ cười hoàn mỹ không chút vắn đục, một lần nữa khiến sống lưng tôi lạnh buốt.

- Bởi vì, em tuyệt đối sẽ không chết ở nơi này. Như vậy sẽ gây phiền toái cho anh Konoha và chị Tooko. Thế nên, cứ khi nào cảm thấy muốn chết em lại tới đây thử tự sát. Chỉ cần làm vậy, trong đầu em sẽ không ngừng lặp lại suy nghĩ không được chết ở đây, không được chết, không được... không được... và thế là em sẽ có thể ngăn bản thân lại.

- Đây không phải lần đầu em làm chuyện này sao?!

Takeda trả lời, trên khuôn mặt của cô bé vẫn nở nụ cười rạng rỡ.

- Là tái phạm ạ.

... *Em không thấy vui.*

Những lời thì thầm của Takeda lúc chỉ có hai chúng tôi đi với nhau lại vang lên trong tai tôi, hình ảnh Takeda với khuôn mặt vô cảm như một con búp bê khi đó chòng lên Takeda đang nở nụ cười trước mắt tôi bây giờ.

... *Em chỉ đang giả vờ vui vẻ mà thôi. Bởi em không muốn phá hỏng bầu không khí của mọi người.*

Trái tim tôi như bị xuyên thủng.

Nụ cười lại biến mất khỏi khuôn mặt Takeda như con sóng bị kéo ra ngoài khơi.

- Đạo gần đây... lại càng thường xuyên hơn.

Người đó nói muốn hẹn hò với em...

Em nghĩ chắc là người đó đùa thôi, nên em không để ý lắm và làm vài việc có vẻ giống như hẹn hò với người đó... Giả bộ vui vẻ, cho người đó thấy nụ cười

của em...

Trong khi làm như vậy, em đều tự hỏi trong đầu... sẽ không sao chứ?

Em sẽ có thể tiếp tục giả vờ làm một cô gái bình thường như thế này chứ?

Nhưng, khi chỉ còn lại một mình, em bỗng cảm thấy như có một cái hố đen kịt đang tồn tại trong tim, toàn thân em trống rỗng, dường như chỉ còn lại một mình em đứng trong khoảng không đó.

À... quả nhiên em vẫn không hề thay đổi... em vẫn sẽ luôn như thế này...

Liệu em sẽ phải chịu đựng cảm xúc này bao nhiêu lần nữa đây? Hàng trăm lần, hàng ngàn lần hay nhiều hơn thế...?

Có lẽ cái chết sẽ giải thoát cho em...

- Em không được nghĩ như vậy!

Tôi lao tới cạnh Takeda, hai tay ôm lấy bàn tay đang nắm chặt con dao rọc giấy của cô bé.

Rồi tôi cúi đầu thì thầm nói, những ngón tay run rẩy cố nắm chặt lại, ngực như sắp vỡ ra.

- Anh xin em... xin em đừng nói những điều bi thảm như vậy nữa...

Bàn tay cứng đờ và lạnh ngắt của Takeda khẽ run lên.

- Nhưng mà... anh Konoha, em muốn giấu đi sự hổ thẹn của mình và sống trong bộ dạng một cô gái bình thường.... Cho dù rất sợ hãi, em vẫn cố gắng nở nụ cười... Em rất muốn nở nụ cười, nhưng mà, ngày hôm qua, người đó đã nói với em...

Trong giọng nói của Takeda bao hàm một sự sợ hãi khôn cùng, như thể cô bé đang cố nén không phát ra tiếng hét.

- Người đó nói, “Cậu diễn tốt thật đấy, cậu định tiếp tục trưng cái nụ cười giả dối đó ra tới khi nào vậy?”.

Cảm giác kinh hoàng mà Takeda cảm nhận lúc đó truyền qua tôi thông qua những đầu ngón tay và giọng nói run rẩy của cô bé.

Takeda ngẩng đầu lên, khuôn mặt cô bé trắng bệch như tờ giấy, hai mắt mở to đầy tuyệt vọng, bờ môi run lẩy bẩy.

- Là ai, là ai đã nói với em những lời đó?

Takeda thì thâm, như thế việc nói ra những lời kế tiếp khiến cô bé rất khổ sở.

- Là em trai... của chị Tooko.

Ryuuto ư?!

- Đúng rồi. Là em nói, em đã bảo cậu ấy hãy hẹn hò với em. Bởi vì Chii là tuýp con gái em thích nhất.

Ryuuto hút côca trong ly và nói một cách nhẹ nhõm.

Sau khi đưa Takeda về nhà, tôi gọi điện thoại cho Ryuuto và bảo muốn gặp nó ngay bây giờ.

“Được thôi ạ. Giờ anh Konoha đang ở đâu?”

Ryuuto trả lời không hề đắn đo, sau đó chúng tôi gặp mặt nhau ở một tiệm thức ăn nhanh.

Vừa thấy tôi, nó đã hỏi:

- Máy vết bầm đó là sao thế ạ? Trông ra đáng đàn ông phết.

Nhưng tôi chỉ trả lời qua loa và đi thẳng vào chuyện của Takeda, Ryuuto ngay lập tức thừa nhận.

- Anh Konoha không nhớ à, dạo trước lúc anh Konoha tới nhà em, em đã nhờ anh tư vấn chuyện của một cô gái mà.

Đúng là nó có nói như vậy. Nhưng tôi lại chưa từng nghĩ tới người đó sẽ là Takeda. Bề ngoài mà cô bé thể hiện ra là một người vui vẻ năng động, tính cách này hoàn toàn khác với sở thích của Ryuuto.

Chẳng lẽ Ryuuto đã nhìn ra bộ mặt thật của Takeda sao? Nó đã nhìn thấu chiếc mặt nạ mà Takeda vẫn luôn dùng để che giấu bản chất thật sự của mình sao?

Ryuuto nhả ống hút ra rồi nhẹ răng cười.

- Anh cũng biết sở thích của em mà đúng không? Đứng trước kiểu con gái có vẻ nguy hiểm, phảng phất đâu đó cảm giác bị tổn thương như vậy là em lại không tài nào kìm lòng được.

Cô gái mà Ryuuto từng hẹn hò lúc trước - Amemiya - cũng là một cô gái như

vậy.

Cô gái đó, người không thể ăn được bất kì thứ gì, người đi lang thang trong trường học mỗi đêm mang trong mình trái tim đói khát, cũng là người đang bước đi một cách nguy hiểm giữa ranh giới của sự bình thường và bất thường.

- Trong bữa tiệc đêm Nôen đó, Chii cười rất nhiều, ngay cả người mới gặp mặt cũng sẵn sàng mở lòng và nói chuyện vui vẻ. Nhưng nhìn cậu ấy như vậy, em lại cảm thấy có chút gì đó không đúng, và cuối cùng em cũng nhận ra, à, thì ra người này đang giả vờ vui vẻ để hòa chung không khí với những người xung quanh.

Dù vậy, nếu chỉ là như thế thì trên đời này vẫn còn rất nhiều người. Anh Konoha có lúc cũng sẽ cười xã giao mà, đúng không? Thế nên cho dù phát hiện ra một người đang diễn kịch, bình thường em cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua. Tuy nhiên, cái cách Chii giả vờ thật sự rất hoàn mỹ, như thể cậu ấy đã có kinh nghiệm làm chuyện này từ rất lâu rồi, điều này khiến em tò mò. Thế là lúc ra về em gọi cậu ấy lại và đề nghị hai người bọn em cùng đi ngắm biển.

- Không phải trong bữa tiệc đó mấy cô bạn gái em đã âm ỉ một hồi về việc ai sẽ là người về với em à?

Giọng tôi trở nên nghiêm khắc.

Ryuuto còn chẳng thèm để ý tới điều này và tiếp tục nói.

- Chà, mấy chuyện đó thì em cũng quen rồi, chỉ cần nói vài câu ngon ngọt là bọn họ sẽ tản đi cả thôi. Quay lại chuyện lúc nãy, ở bờ biển, Chii vẫn tiếp tục giả vờ và nói chuyện rất vui vẻ. Cho đến tận bình minh, khi bọn em đứng sóng vai ngắm mặt trời mọc từ bên kia đường chân trời... Có lẽ lúc đó Chii đã chủ quan và cho rằng em không để ý, khi em lén nhìn qua bên cạnh, em thấy cậu ấy đang nhìn về phía biển với một vẻ mặt vô cảm như đeo một chiếc mặt nạ diễn kịch Noh*.

Ánh mắt Ryuuto trở nên nồng nhiệt, trong giọng nói của nó lẫn vào một chút hưng phấn.

- Đúng, chính là ánh mắt vô cảm đó! Nó khiến toàn thân em run lên. Lúc đó trong đầu em chỉ có một ý nghĩ, “Ồ, cô gái này thật thú vị”.

Cơn giận xộc lên đầu tôi.

- Thế là em nói với Takeda rằng em muốn hẹn hò với cô bé sao? Cho dù em đang có rất nhiều bạn gái khác đi chẳng nữa? Anh không quan tâm sở thích của em là chân đạp nhiều thuyền, hay em thích tận hưởng việc bị các cô gái ghen ghét căm hận. Nhưng Takeda không phải người vì chút vui đùa nhất thời mới hẹn hò với người khác!

Ryuuto nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt bừng bình, khoe miệng nó khế nhếch lên.

- Cái đó em biết. Thế nên em chỉ nói thế này: “Cậu định tiếp tục trưng cái nụ cười giả dối đó ra tới khi nào vậy?”, chỉ có thế mà thôi, em chỉ muốn được nhìn thêm một chút nữa vẻ mặt mà cậu ấy đã dùng để nhìn về phía mặt biển lúc đó thôi.

- Em có biết khi nghe những lời đó Takeda đã sốc đến thế nào không hả?!

Khoe miệng của Ryuuto lại càng nhếch lên cao hơn.

- Em cũng nghĩ vậy. Lúc đó đột nhiên nét mặt của Chii trở nên lạnh như băng, hết như vừa tháo ra chiếc mặt nạ đang đeo. Nhưng ngay sau đó cậu ấy lại nở một nụ cười rạng rỡ hết cỡ, rồi ưỡn ngực ra và nói với em, “Ừ, đúng rồi đây. Bạn giỏi ghê!”, điều này càng khiến em say mê cậu ấy hơn.

Nghe Ryuuto bày tỏ tình cảm của mình với giọng khinh bạc như vậy, tôi lại càng khó chịu hơn.

- Takeda đã định cắt cổ tay đấy!

Khi tôi nhào người ra phía trước nói như vậy, khuôn mặt của Ryuuto cũng hơi trở nên nghiêm túc, nó nhún vai.

- Chii... hẳn đang rất lo lắng về việc liệu kĩ thuật biểu diễn hoàn mỹ của mình có thể đánh lừa được những người xung quanh hay không. Chắc chắn cậu ấy cũng cảm thấy khổ sở và có lỗi vì làm như vậy. Chii lo lắng nếu chuyện này bị tiết lộ cậu ấy sẽ phải làm sao, đồng thời cậu ấy cũng sợ hãi, rằng cho dù cậu ấy cứ tiếp tục thể hiện bản thân một cách dối trá như thế này, liệu cậu ấy cũng sẽ được tha thứ? Chính những phiền não này đã vắt kiệt tinh thần của Chii. Thế nên

cậu ấy mới muốn tìm tới cái chết, để được kết thúc, để được giải thoát.

Nói xong, nó dùng hai tay chống cằm rồi nhìn chăm chú vào tôi với ánh mắt dịu dàng.

- Nhưng mà, anh Konoha này, chính vì vậy nên em mới cho rằng một người lông bông như em sẽ rất phù hợp với Chii.

- Ý em là sao?

Trong một thoáng, ánh mắt của Ryuuto xẹt qua chút khổ sở và bi thương.

Tôi không biết những cảm xúc đó là dành cho Takeda, hay cho bản thân nó, hay là cho tôi - người chẳng hiểu được điều gì cả. Dù vậy, không hiểu sao ngực tôi lại nhói lên.

- Bởi vì đứng trước mặt em, Chii sẽ không phải cảm thấy tội lỗi vì đã nói dối, vì đã đeo mặt nạ. Nếu đối phương là một người chỉ biết lừa phỉnh các cô gái như em, thì cho dù cậu ấy nở một nụ cười giả tạo để gạt em đi nữa, bọn em cũng sẽ chẳng nợ nhau gì cả.

Ngược lại, nếu em là một người thuần khiết, ngây thơ, chỉ biết thích Chii bằng tất cả tấm lòng, xem Chii quan trọng hơn hết thảy mọi thứ... Chắc chắn Chii sẽ cảm thấy hổ thẹn đến không chịu được và sẽ thật sự muốn tìm tới cái chết.

Như thế có ai đó đang siết chặt lấy cổ họng tôi. Mặc dù người mà Ryuuto đang nói tới là Takeda, nhưng chẳng hiểu sao một vòng xoáy bùn lầy đen kịt nặng nề lại đang bắt đầu lan ra trong ngực tôi.

- Em nghe nói bạn trai cũ của Chii là một anh chàng biết chơi bóng rổ dịu dàng cởi mở. Nhưng cậu ta lại hoàn toàn không biết được hình dáng thật sự của Chii, Takeda Chia mà cậu ta yêu say đắm chỉ là một người “thật thà đáng yêu ngây thơ lương thiện”. Vậy nên Chii đành phải chia tay với cậu ta.

Những lời của Ryuuto như đâm vào ngực tôi, cổ họng tôi nóng lên, hơi thở dần trở nên khó khăn. Nếu như cảm xúc của tôi lại tiếp tục bị kích động như thế này, “nó” chắc chắn sẽ lại phát tác.

Tôi nắm chặt cốc giấy đựng trà đá. Chiếc cốc lạnh buốt vì đã hòa tan đường như cũng bắt đầu ấm dần lên.

... Nhưng tôi sẽ không bao giờ tin tưởng tất cả mọi chuyện mà Asakura nói, không bao giờ thần thánh hóa Asakura như ông!

Những lời chỉ trích của Akutagawa vang lên trong tai tôi, hơi thở của tôi càng lúc càng trở nên khó khăn, như thể ngực sắp bị ép nát.

- ...Đó chỉ là suy nghĩ một chiều của em. Anh không cho rằng lúc này việc hẹn hò với em là tốt cho Takeda.

- Anh Konoha nghiêm khắc thật đấy.

Ryuuto cười khỏ.

- Nhưng mà, không phải chính anh Konoha cũng gây ra một vụ lùm xùm ở bệnh viện sao?

Thấy tôi giật mình, Ryuuto tiếp tục nói với vẻ mặt của một nhân vật phản diện.

- Không phải em đã nói với anh rồi sao? Em có người quen ở bệnh viện đó.

- Đ-Đúng thế. Takeda cũng nói đã gặp em ở bệnh viện... cô bé còn bảo em mang theo hoa như đang đi thăm ai đó.

Trong khi nói bằng giọng run rẩy như vậy, tôi đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Mang hoa đi thăm ai đó...

Trước khi ý tưởng mịt mờ trong đầu tôi kịp thành hình, Ryuuto nói tiếp một cách ác ý.

- Vết bầm trên mặt anh cũng có liên quan tới chuyện ở bệnh viện, em nói không sai chứ? Đúng rồi đúng rồi, chị Kotobuki đã gọi điện cho chị Tooko đấy. Lúc đó em bắt máy, nghe giọng chị ấy như đang rất sợ hãi. Chị ấy chẳng buồn khách sáo với em mà chỉ nói với giọng ghen ngào rằng: “Nhanh chuyển máy cho chị Tooko đi”.

Hơi thở của tôi ngừng lại, tôi gần như đứng bật dậy theo phản xạ. Cái ghế bên dưới vang lên tiếng lộc cộc.

Kotobuki đã gọi điện cho chị Tooko sao!

Kotobuki đã nói gì với chị Tooko? Khi nghe những chuyện đó, chị Tooko đã nghĩ như thế nào? Hình ảnh Kotobuki vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng bệnh

hiện lên trong đầu tôi, ngực tôi như rách toạc.

- Bạn gái cũ của anh Konoha... tên là Miu phải không. Cái tên nghe thật dễ thương.

Tại sao, ngay cả tên của Miu... Khi tôi định kêu lên bảo nó dừng lại, đừng nói chuyện này nữa, Ryuuto đã lầm bầm với giọng đầy hàm ý.

- Giống hết tên của tác giả Inoue MIU vậy.

Cổ họng tôi nghẹn lại, không một âm thanh nào có thể phát ra. Chị Tooko đã nói cho nó biết sao? Hay là nó đang lừa tôi mắc bẫy?

Bàn tay nắm cốc giấy đã thấm đầy mồ hôi và trở nên nhớp nháp khó chịu. Chặt vật một hồi tôi mới nói qua kẽ răng: “Đúng thế...”.

Ryuuto vẫn nhìn chằm chằm vào tôi và tiếp tục nói về chuyện của MIU.

- Đạo trước em cũng ngẫu nhiên đọc được sách của Inoue MIU. Cuối sách có in phần đánh giá của các giám khảo, toàn là những lời khen mỹ miều. *”Đây là tác phẩm đánh dấu sự ra đời của một tác giả thuộc thời đại mới, với phong cách viết tràn đầy sức sống”* này, rồi còn *”Miêu tả một thế giới đáng yêu tràn ngập cảm giác trong suốt”* này, chà, nhưng mà bên cạnh đó cũng có một giám khảo đưa ra một lời bình rất khắt khe là *”Tôi tự hỏi với cách hành văn này, liệu tác giả có thể cho ra đời một tác phẩm khác hay không”*.

Ngoài việc phê bình cảnh cuối của truyện như *”Cảnh cuối có chút vẽ rắn thêm chân”* hay *”Nói thế nào đi nữa thì chỗ này cũng hơi quá đà”* thì tất cả thành viên trong hội đồng giám khảo đều không hề dị nghị về việc tác phẩm đoạt giải nhất. Mới chỉ là một học sinh cấp hai mà đã giỏi như vậy rồi, thật đáng khâm phục.

- Em... sau khi đọc xong truyện của MIU... đã có cảm tưởng như thế nào?

Khi tôi cất giọng khàn khàn hỏi như vậy, Ryuuto nhếch môi lên, nhưng trong ánh mắt của nó lại thoáng qua chút bi thương...

- Đó là một câu chuyện rất xinh đẹp. Chắc hẳn tác giả của nó cũng là một người thuần khiết, đa sầu đa cảm và rất hạnh phúc.

Cái từ “xinh đẹp” như một mũi tên tầm độc găm vào lòng tôi, hơi thở của tôi

như ngừng lại.

- Xin lỗi, đến lúc anh phải về rồi.

Không thể chịu nổi việc ở đây thêm một giây phút nào nữa, tôi bỏ lại cửa tiệm đằng sau và ra về một mình.

Trên con đường đêm lạnh cóng, tôi cảm đầu bước về phía trước, miệng liên tục phả ra khói trắng.

Akutagawa nói rằng Miu chỉ là một cô gái bình thường, sở hữu những mặt xấu xí.

Còn tôi, tôi ngưỡng mộ Miu, đắm chìm trong suy nghĩ rằng cậu ấy xinh đẹp tựa thiên sứ. Tình cảm mà tôi dành cho Miu trong vắt như nước suối, rục rờ như ánh mặt trời.

Những suy nghĩ này của tôi đã khiến Miu cảm thấy khổ sở sao?

Đối với Miu, tình cảm của tôi là gánh nặng sao?

... Ngược lại, nếu em là một người thuần khiết, ngây thơ, chỉ biết thích Chii bằng tất cả tâm lòng, xem Chii quan trọng hơn hết thấy mọi thứ... Chắc chắn Chii sẽ cảm thấy hổ thẹn đến không chịu được và sẽ thật sự muốn tìm tới cái chết.

Bạn trai cũ của Takeda đã không hiểu được con người thật sự của cô bé.

Cậu ta chỉ thích cái vỏ bề ngoài mà Takeda tạo ra. Thế nên Takeda không còn cách nào khác là phải rời xa cậu ta...

Miu cũng vậy sao?

Trong đầu tôi như có một cơn bão đen kịt đang gào thét. Những cơn gió bắc lạnh buốt quét một cách vô tình vào khuôn mặt sưng tím của tôi.

Ai đó, bất kì ai, hãy nói cho tôi biết!

Tôi chính là người đã khiến Miu bị tổn thương nhiều nhất sao?!

Thật đáng thương. Dần dần, cậu chỉ còn lại một mình.

Haruguchi tát cậu? Còn nói ghét cậu? Tất nhiên là thế rồi.

Bởi vì tôi đã nói với Haruguchi rằng cậu là vật sở hữu của tôi. Rằng chúng ta cũng đã làm chuyện đó rồi. Rồi tôi hỏi cậu ta có thấy vui không khi xài đồ cũ của

tôi? Tôi còn nói dù bình thường cậu thật vụng về nhưng khi nổi hứng lên thì cũng rất ồn ào, cũng mua vui cho tôi được vài phút.

Lúc đó, mặt của Haruguchi đỏ bừng, mắt rung rung, toàn thân còn run lẩy bẩy, trông cậu ta thật khó coi.

Dạo gần đây Mine không cùng đi chơi với cậu đúng không?

Sao thế nhỉ? Không phải hai người là bạn thân sao?

Là bạn thân, vậy mà Mine lại cố ý trốn tránh cậu. Cậu ta thật đáng ghét, đúng không? Chắc hẳn đây là vì cậu đã nhiều lần không giữ lời hứa với Mine. Cậu cũng đâu có cách nào khác phải không. Bởi vì tôi đã nói cậu không được đi.

Cậu chỉ làm theo lời của tôi, cậu không làm gì sai cả. Người sai ở đây là Mine, bởi vì cậu ta đã tự tiện bắt chuyện với chó của tôi, tự tiện lấy tay sờ nó, tự tiện dẫn nó đi chơi.

Tôi nói với Mine đừng làm phiền chó của tôi nữa, bởi vì tôi sẽ lấy xích xích nó lại. Lúc đó Mine cực kì tức giận và kích động, trông cậu ta như muốn lao tới bóp cổ tôi, nhưng cậu lại đứng ra ngăn lại và bảo rằng tôi không phải loại người sẽ nói ra những lời ti tiện như vậy, thế là Mine chỉ đành rời đi với bộ dạng khó chịu.

Và thế là, cậu chỉ còn lại một mình.

Xung quanh cậu không còn lại ai ngoại trừ tôi.

Ôi, thật dễ chịu, thật khoan khoái làm sao.

Cậu cứ vĩnh viễn cô độc như vậy là được.

Cứ bị cắt cho nát báy, bị vấy bẩn, bị phá hỏng tan tành như vậy là được.

Tốt nhất cậu hãy cứ tuyệt vọng, gào khóc đến khi không thể đứng dậy được nữa.

Như vậy tôi sẽ xoa đầu cậu, kể chuyện cho cậu nghe.

Bởi vì cậu là chó của tôi, chỉ cần cậu trung thành vẫy đuôi ở bên cạnh tôi, tôi sẽ cho cậu ăn, tôi sẽ không buông tha cậu cũng sẽ không giết cậu, tôi sẽ giữ cậu bên mình và hành hạ cậu, vĩnh viễn.

Chú thích

Thí nghiệm của Blukanilo

Người chứng mắt nhất vẫn là cô ta. Nhưng bây giờ chưa phải lúc ra tay. Tôi phải tích trữ thêm sức mạnh.

Vài ngày sau, những vết bầm tím trên mặt tôi mới hoàn toàn biến mất. Trong khoảng thời gian này, tôi không một lần tới bệnh viện. Bởi vì nếu như tôi xuất hiện với khuôn mặt như vậy, chắc hẳn Miu sẽ hỏi tôi đã có chuyện gì xảy ra.

Tôi nhấn tin vào số điện thoại của Miu báo vì nhà có chuyện gấp nên tạm thời không tới thăm cậu ấy được. Ngay lập tức, Miu nhấn tin trả lời bảo tôi phải nhanh nhanh lên, chỉ cần một ngày không được gặp tôi cậu ấy sẽ cảm thấy rất khổ sở. Tôi ừ ừ đọc hết những lời này.

Akutagawa vẫn đi gặp Miu sao? Ngày hôm sau cái ngày tôi và cậu ấy đánh nhau, hai chúng tôi bị giáo viên chủ nhiệm gọi lên phòng giáo vụ và hỏi đã có chuyện gì xảy ra, nhưng cả tôi và Akutagawa đều ngậm miệng không nói gì cả, cho nên giáo viên chỉ đành nhắc nhở chúng tôi một lát rồi cho ra về. Sau khi rời khỏi phòng giáo vụ, cả hai chúng tôi đều không nói với nhau một lời nào và cứ thế quay về lớp.

Cứ nghĩ tới việc cậu ấy đang nói chuyện với Miu ở một nơi không có sự hiện diện của tôi, lòng tôi lại nhói lên. Tôi từng nảy ra ý định hay là nhắn tin hỏi Miu chuyện này xem, nhưng nghĩ lại như thế thật hèn hạ, cho nên tôi đã không làm thế. Hơn nữa, tôi vẫn chưa biết được mong ước của Campanella là gì...

Mặt khác, tôi cũng rất để ý tới chuyện của Kotobuki và chị Tooko.

Bây giờ, Kotobuki vẫn đang đau lòng sao? Chị Tooko vẫn đang lo lắng sao?

Trước khi đi, Omi từng nói với tôi hãy chăm sóc Nanase thật tốt, tôi cũng từng nghĩ rằng mình phải đáp lại tình cảm của cậu ấy, vậy mà rốt cuộc bây giờ tôi lại đang làm cái gì vậy?

Tan học ngày thứ Năm, tôi đi tới thư viện, đứng sau quầy trực là Takeda.

- Em chào anh Konoha. Cho em xin lỗi vì dạo trước đã khiến anh lo lắng ạ.

Cô bé cúi đầu nói xin lỗi rồi nở một cười dễ mến.

Ngực tôi nhói lên khi nhìn thấy nụ cười không chút vẩn đục kia.

- Takeda, em đừng gắng sức quá. Lúc nào cảm thấy khó chịu thì cứ nói thẳng mình rất khó chịu là được.

- Hi hi, em thật sự không sao đâu ạ~. Dù sao việc lâu lâu lại muốn chết cũng sắp trở thành tật xấu của em rồi. Anh Konoha đừng bận tâm làm gì cả. Tuần sau còn có một đợt hàng hạ giá đang đợi em, em cũng dự định sẽ đi xem phim cùng bạn, còn cả phiếu giảm 50% của tiệm bánh monjayaki* nữa, thế nên em sẽ không chết được đâu.

Không phải đối với em thì mấy thứ như hàng hạ giá, phim ảnh hay monjayaki chỉ toàn là những chuyện râu ria sao... Vừa nghĩ như vậy, tôi lại càng khó chịu hơn.

- Thay vì quan tâm tới em, anh Konoha nhanh đi thăm chị Nanase đi. Em lo lắm, dạo gần đây dù em nhắn tin cho chị ấy thì chị ấy cũng chẳng hề trả lời. Bình thường có bao giờ như vậy đâu cơ chứ.

Lý do Kotobuki không nhắn tin trả lời hẳn là vì Miu đã ném điện thoại của cậu ấy ra ngoài cửa sổ, nhưng tôi lại không thể cho cô bé biết chuyện này được.

Thay vào đó, tôi nói.

- Takeda, em vẫn hay lo nghĩ chuyện mình không thể đồng cảm với mọi người, nhưng mà không phải em đang lo lắng cho cả anh và Kotobuki sao? Anh tin chắc em cũng là một cô gái dịu dàng bình thường như những người khác.

Vừa nghe vậy, nét mặt của Takeda đột ngột trở nên trống rỗng, rồi cô bé thì thầm với giọng bi thương.

- Thật vậy ạ? Em... thật sự trông rất bình thường ạ? Kể từ khi được anh Konoha và chị Tooko cứu trên sân thượng, em... vẫn luôn tự hỏi liệu mình sẽ có thể thay đổi sao. Liệu mình có thể sống như một người bình thường sao...

Anh Konoha cũng từng nói với em... rằng em phải tiếp tục sống.

Rằng em không cần phải lựa chọn cùng một con đường với anh Shuuji...

Nhưng mà, bây giờ, có lúc em lại đột nhiên cảm thấy thật trống rỗng... em lại muốn được chết...

Em nhiều lần tự nhủ với mình rằng đã không có chuyện gì nữa rồi... nhưng

mọi thứ vẫn trở lại như cũ... vẫn lặp đi lặp lại như vậy...

Em, thật sự... đã thay đổi so với trước kia sao? Cho dù chỉ là một chút đi chăng nữa... em thật sự đã thay đổi sao?

Trong cặp mắt đang ngược lên nhìn tôi kia ngập tràn cảm giác lo lắng và đau đớn.

Ngực tôi thất lại.

Cả tôi và Takeda đều giống nhau.

Tôi đã cho rằng mình sẽ không lạc lối nữa, sẽ không sợ hãi nữa, rằng bản thân tôi đã trở nên mạnh mẽ, rằng tôi đã trở nên kiên cường và có thể tiến lên mà không khiến bất kì ai bị tổn thương, tôi vẫn ngỡ rằng mình đã trưởng thành. Nhưng chút niềm tin nhỏ nhoi mà thật vắt vả tôi mới tích lũy được này đã sụp đổ trong nháy mắt, tôi lại quay về điểm xuất phát. Tiếp tục lạc lối trong bóng tối, lục lọi khắp nơi.

Không thể đến được nơi mình muốn đến.

Một người như vậy thật sự không có tư cách nói ra điều gì với Takeda, nhưng...

Cho dù chỉ là một chút, tôi vẫn muốn cô vũ cô bé, vậy nên tôi đè xuống cơn đau trong lòng và gắng gượng nở nụ cười.

- Ừm. Trong mắt anh, Takeda là một cô gái rất bình thường.

Khuôn mặt Takeda cũng hiện lên nét cười.

- Em cảm ơn.

- Về chuyện thăm bệnh thì ngày mai anh sẽ đi.

- Hì hì, vậy anh cho em gửi lời thăm chị Nanase nhé.

Sau khi vui vẻ nói như vậy, ánh mắt của cô bé lại đột ngột trở nên lo lắng, rồi cô bé thấp giọng nói.

- Còn một chuyện nữa., anh Konoha này, tốt hơn hết anh không nên tiếp cận Ryuuto quá.

Xem ra cô bé rất cảnh giác với Ryuuto. Khi tôi đang định phụ họa vài câu, Takeda cup mắt xuống và nói với giọng nghe rất khổ sở.

- Bởi vì Ryuu rất đáng sợ.

Những lời sắp thoát ra khỏi cổ họng tôi nghẹn lại.

Ngay sau đó Takeda lại ngẩng đầu lên và nở nụ cười.

- Vậy thôi, em còn có việc. Gặp chị Nanase anh nhớ bảo chị ấy trả lời tin nhắn của em nhé.

Ngày hôm sau, trong hành lang của bệnh viện, tôi lại tiếp tục không biết mình nên làm gì.

Tôi nên đến gặp Kotobuki sao... Nhưng bây giờ cho dù tôi có xin lỗi thì đó cũng chỉ là hành động tự bao biện của tôi mà thôi, nó sẽ không thay đổi sự thật tôi đã khiến Kotobuki bị tổn thương. Hơn nữa, có lẽ Kotobuki cũng không muốn gặp mặt tôi.

Mang theo tâm trạng rối bời, tôi hướng về phía phòng bệnh của Miu.

Hôm nay tôi sẽ hỏi Miu cho rõ ràng chuyện Kotobuki té bị thương. Tôi phải đối diện thẳng thắn với Miu trước khi đi xin lỗi Kotobuki.

Sau khi quyết tâm như vậy, tôi lấy tay gõ lên cửa phòng bệnh.

Không có tiếng trả lời.

Tôi khẽ đẩy cửa ra và nghiêng đầu nhìn vào bên trong, nhưng trong phòng cũng chẳng có ai cả.

- Cậu ấy đi kiểm tra rồi sao...

Tôi đi về phía cửa sổ. Trên chiếc bàn đặt cạnh giường là một bình hoa, bên trong cắm những bông hoa mao lương đỏ chót. Những cánh hoa nở rộ trông vẫn còn rất mới. Cảm thấy khó chịu, tôi dời mắt sang chỗ khác, một quyển sách đặt cạnh gối lọt vào mắt tôi.

Bìa ngoài vẽ hình bầu trời đã phai màu. Nó là sách của tôi!

Tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn, ánh mắt của tôi hoàn toàn bị quyển sách với những trang giấy nhàu nhĩ hút vào.

... Mình đã đọc đi đọc lại quyển sách này rất nhiều lần. Nó đúng là một câu chuyện rất tuyệt vời, rất xinh đẹp.

Miu... thật sự đã nghĩ như vậy sao?

Rằng nó là một câu chuyện rất tuyệt vời, rất xinh đẹp.

Trong lòng bỗng hiện lên một suy nghĩ không nên có, tôi vươn tay về phía quyển sách với lớp bìa đã bạc màu, đúng lúc này...

Tiếng cửa mở vang lên sau lưng, tôi bối rối rút tay lại và quay người.

Đứng trước mặt tôi là một người phụ nữ trạc tuổi mẹ tôi, trên người mặc một chiếc áo khoác màu be.

Khuôn mặt của người phụ nữ sững sờ khi thấy tôi.

- Cậu là, Inoue?

Hơi thở của tôi như ngừng lại.

Mặc dù chỉ gặp nhau hai, ba lần, nhưng khuôn mặt được trang điểm với lớp phấn trắng dày cui cau có trừng mắt nhìn tôi với vẻ khó chịu này vẫn khiến tôi nhớ ra người này là ai.

... Miu nói con bé không muốn gặp cậu. Cậu đã làm gì Miu nên con bé mới nhảy lầu đúng không? Xin cậu đừng tới đây nữa, Inoue.

Đây là mẹ của Miu!

Người phụ nữ mang theo giày cao gót bước lộp cộp về phía tôi với nét mặt đáng sợ, tôi chỉ biết đứng im, chân không thể cử động lấy một bước.

- Quả nhiên là mày! Tại sao mày lại ở trong phòng của Miu hả? Tại mày mà Miu mới lại làm loạn phải không? Lúc Miu nhảy lầu cũng thế, trước kia nó vẫn luôn là một đứa ngoan ngoãn vâng lời, vậy mà đột nhiên nó lại gây ra chuyện đáng sợ vậy!

Khi vừa tỉnh lại nó khóc lóc hô hào rằng đừng để Konoha tới. Sau đó cũng thế, mỗi ngày nó đều lặp đi lặp lại không muốn gặp Konoha, tất cả đều là lỗi của Konoha, nó còn gào thét bảo không muốn nhìn thấy mặt mày, không muốn nghe thấy giọng của mày!

Giọng nói tràn ngập căm hận như những cây roi đen kịt đầy gai quất vào người tôi. Những gì mẹ Miu vừa nói hoàn toàn khác với những lời Miu nói với tôi.

... Lúc Konoha tới thăm mình, mình đã rất muốn gặp cậu. Nhưng mẹ và mấy

người khác... lại ngăn không cho mình gặp Konoha... Họ còn hỏi có phải cậu đã làm gì mình không...

- Bởi vì nó cứ nằng nặc không muốn ở gần mày, rằng nếu cứ tiếp tục để nó ở đây thì nó sẽ tự sát cho nên chúng tao đành phải vội vàng làm thủ tục chuyển viện cho nó.

... Thế rồi, mẹ bắt mình chuyển viện...

Miu rung rung nước mắt ngược lên nhìn với ánh mắt buồn bã.

Miu cười hạnh phúc khi gặp lại tôi.

Hình bóng, giọng nói của Miu, người được bao bọc trong ánh sáng tinh khiết dần rời xa tôi, bóng tối sâu thẳm phủ xuống trái tim tôi.

- Mẹ chồng tao mắng vốn tao xối xả rằng giao Miu cho tao đúng là một sai lầm, đáng lẽ ra ngay từ đầu phải để nhà này nuôi dưỡng nó, lại dám để cháu nội của bà ta bị thương.

Ngay cả chồng tao cũng nói Miu khóc bảo không muốn ở cùng tao, hơn nữa bởi vì tao cũng có nhiều việc bận rộn nên cũng không còn cách nào khác, sau đó mẹ chồng tao xen vào khiến tao không thể không để bọn họ chuyển con bé đi.

Nhưng sau khi mẹ già đó vừa lên cơn xuất huyết não đột ngột qua đời, vì không có người chăm sóc Miu nên chồng tao chuyển con bé về bệnh viện này! Lại còn nói bởi vì cô là mẹ nên phải có nghĩa vụ chăm sóc nó! Tên khốn nạn đó kể từ khi không còn mẹ già suốt ngày lải nhải bên tai đã bắt đầu chuẩn bị thủ tục chính thức ly hôn với tôi để lấy con tình nhân của hắn. Và vì Miu là gánh nặng cho nên hắn mới đẩy con bé cho tao. Đồ cặn bã thôi tha!

Những âm thanh tràn ngập căm hận vang vọng trong bóng tối, cặp mắt đầy tơ máu lập lòe ánh sáng như ánh hoàng hôn của ngày Trái đất diệt vong, một cảm giác nóng bỏng trào dâng như muốn nuốt chửng cơ thể tôi.

Ba Miu không phải vì công việc nên phải đi làm xa sao?

Chính thức ly hôn? Tình nhân?

Những từ ngữ đó thay phiên nhau dội vào lòng tôi, khiến tôi hoang mang, dao động.

Mẹ của Miu vẫn đang đỏ mặt tía tai cao giọng nói gì đó.

Chẳng lẽ, Miu... Miu thật sự đang nói dối sao?! Tất cả những gì Akutagawa và Kotobuki nói với tôi đều là sự thật sao?

Miu vẫn luôn hận tôi sao?

Nếu vậy thì tại sao cậu ấy lại nói với tôi cậu ấy thật hạnh phúc khi gặp lại tôi chứ! Tại sao cậu ấy lại nói bản thân vẫn luôn nỗ lực luyện tập để được gặp lại tôi chứ!

Đầu gối tôi run lẩy bẩy như sắp sụp đổ. Tai tôi ong ong, những ngón tay tê dại, hơi thở dần trở nên khó khăn.

Những từ ngữ nguyên rủa kia vẫn đang tuôn ra không ngừng.

Đúng lúc này, một cây nạng màu bạc bay vèo qua gian phòng và văng trúng bình hoa trên bàn, khiến nó rơi xuống đất vỡ tan.

- Thôi đi! Đừng có biến Konoha thành thùng rác của bà!

Người đã dùng nạng ném vào bình hoa chính là Miu.

Cậu ấy đứng tựa ở cửa ra vào, trong mắt cháy rực lửa giận. Trong hai đồng tử dường như tỏa ra những tia lửa. Khuôn mặt trắng trẻo dần tái xanh, trông chẳng khác nào một bóng ma.

Miu nhìn về phía mẹ của mình.

- Tại sao bà lại ở đây? Tôi đã nói bà đừng tới nữa cơ mà! Mau đi về cho tôi! Nhanh!

Trên sàn nhà tung tóe mảnh vụn của lọ hoa, nước và những bông hoa màu đỏ. Khuôn mặt của cả mẹ Miu và cậu ấy đều tái xanh như nhau.

- Miu! Con làm gì thế hả?!

- Ra ngoài! Tôi bảo ra ngoài cơ mà!

Miu định đi về phía trước nhưng vì không còn nạng để đỡ, cậu ấy ngã lăn ra sàn. Miu cắn răng bò dậy, nét mặt hiện lên vẻ căm ghét, sau đó cậu ấy nhặt lấy một mảnh vỡ rồi chĩa nó vào cổ mình.

“Miu!”, tôi hoảng sợ hét lên.

- Đủ rồi, Miu!

- Đi ra ngoài, ngay bây giờ. Nếu không tôi sẽ cứa cổ chết cho bà xem. Tôi không đùa đâu!

Mẹ của Miu im lặng. Sau khi nhìn trừng trừng vào cậu ấy hai, ba giây, bác ấy thì thào với giọng đáng sợ “Để lần sau tao gọi bố mày tới cho hắn xem đứa con gái yêu của hắn”, nói rồi bác ấy chỉnh lại áo khoác rồi bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Mảnh sành trên tay Miu rơi xuống chạm vào sàn.

- Chết đi... tất cả đều đi chết đi... khắp nơi đều là rác rưởi, không thể tha thứ... đi chết đi...

- Miu!

Cơ thể cứng đờ của tôi cuối cùng cũng có thể cử động, tôi đi về phía Miu và vươn tay ra muốn đỡ cậu ấy đứng dậy.

Nhưng Miu hất tay tôi ra.

- !

Móng tay dài của cậu ấy cào rách mu bàn tay tôi. Khuôn mặt mà cậu ấy đang ngược lên nhìn tôi chẳng khác nào khi cậu ấy nhìn về phía mẹ mình. Tràn ngập phần nộ, đau đớn, căm hận. Ánh mắt như phun ra lửa.

Tôi ngây dại, Miu nói với giọng trầm thấp.

- Đừng chạm vào tôi.

Những lời đó khiến ngực tôi trong chớp mắt đóng băng.

Trong giọng nói đó bao hàm sự cự tuyệt không dung thứ, niềm chán ghét hiện rõ.

Ánh mắt như muốn đâm thủng tôi.

Cảm giác sợ hãi như đang rơi thẳng xuống bóng tối sâu thẳm khiến da gà nổi khắp toàn thân tôi.

- M-Miu, những gì mẹ cậu vừa nói, là thật sao? Cậu đã nói muốn chuyển viện vì không muốn gặp mình sao?

Cho dù đã thế này, tôi vẫn không muốn chấp nhận chuyện đó.

Nếu như Miu phủ nhận và nói rằng tất cả những gì mẹ cậu ấy nói đều là dối

trá, có lẽ tôi sẽ lựa chọn tin tưởng.

Không, không phải! Không phải như vậy!

Con đau thấu tim như đang lên án sự xấu xí trong tôi. Tôi không phải đang muốn tin tưởng Miu. Tôi chỉ muốn cậu ấy khiến tôi tin tưởng, để lòng tôi có thể cảm thấy yên ổn...

Bởi vì tôi không thể chịu được sự thật rằng Miu căm hận tôi!

Làm ơn, xin cậu hãy nói không phải vậy!

Nhưng Miu dường như không còn có ý định che giấu sự căm hận của cậu ấy dành cho tôi. Cậu ấy dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn tôi, người đang run lẩy bẩy như một chú thỏ con và nói ra những lời đầy ác độc.

- Cậu vẫn chưa nhận ra à? Tôi căm ghét cậu, Konoha. Vì không muốn phải nhìn thấy mặt cậu thêm lần nào nữa, tôi mới chuyển tới chỗ của ba tôi. Tất cả những gì tôi nói với cậu đều là giả dối hết.

Trong đầu tôi dường như vang lên âm thanh vỡ vụn của một thứ gì đó rất quan trọng.

Nụ cười của Miu,

Giọng nói của Miu,

Ngón tay của Miu,

Những câu chuyện Miu kể tôi nghe,

Tất cả trong chớp mắt đông cứng lại và vỡ nát.

- À, nhưng khi tôi nói mình đã rất nỗ lực luyện tập để được gặp lại Konoha thì tôi đang nói thật. Tôi muốn gặp lại cậu, muốn trả thù cậu. Bởi vì chính cậu là người đã khiến tôi ra nông nổi này!

Những lời nói tàn khốc không chút nương tình.

Chúng như những mũi tên lạnh giá đâm xuyên qua tim tôi.

- Tôi sẽ lấy đi tất cả những gì quan trọng thuộc về Konoha. Và cậu đã bị những lời nói dối của tôi lừa gạt, đánh mất bạn bè, người yêu, cậu đúng là đồ ngốc.

Tôi không thể phát ra âm thanh nào. Khuôn mặt cứng đờ như đá, không một

cơ bắp nào chịu hoạt động.

Không chút chống cự, lòng tôi bị đùa bỡn, bị cắt nát, bị móc ra từng khối.

Hơi thở của tôi như sắp ngừng lại, toàn thân sững sờ không hề cử động, Miu cầm lấy cây nạng vung lên và đánh vào đầu tôi.

Cổ tôi nghiêng sang một bên, cơ thể cũng lao đảo, cơn đau cháy bỏng kéo ý thức của tôi về lại hiện thực tàn khốc.

- Cậu còn định đứng ở đó đến khi nào hả?! Mau cút cho khuất mắt tôi!

Cậu ấy chỉ cây nạng về phía cửa.

- Tại sao...

Tôi thì thảo với giọng khàn khàn.

- Mình rút cuộc... đã làm sai điều gì? Mình phải làm gì thì cậu mới tha thứ cho mình?

Hãy nói cho mình biết. Mình sẽ làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần đó là điều cậu muốn.

Mình sẽ cho cậu tất cả mọi thứ thuộc về mình, cho dù đó là tay, là chân, là mắt, hay là tính mạng này.

Cho dù đó là chòm Thiên Yết vĩnh viễn cháy rực trong lửa xuất hiện trong *Đường sắt Ngân Hà*, mình cũng sẽ tìm cách lấy về cho cậu.

Cậu muốn mình làm gì? Rút cuộc mình phải làm gì để bù đắp cho cậu?

Cảm giác tuyệt vọng ủa tới lấp đầy lồng ngực khiến tôi gần như không thở được, Miu dùng nạng chọc vào người tôi và hét lên.

- Vậy thì cậu hãy thực hiện mong ước của Campanella cho tôi! Dù sao thì cậu cũng sẽ không bao giờ hiểu được nó là gì!

Miu không ngừng dùng nạng đánh vào vai, vào tay, vào đầu, vào ngực tôi.

Nhưng cho dù đánh tôi bao nhiêu lần cậu ấy cũng không thể bình tĩnh trở lại, ngồi gục dưới sàn, khuôn mặt Miu nhăn nhúm lại khổ sở, những âm thanh vỡ vụn phát ra từ hai hàm răng cắn chặt, lặp lại vô số lần.

- Ra ngoài! Mau cút ra ngoài cho tôi! Tôi bảo ra ngoài! Đi ra! Tôi ghét cậu!
Ra ngoài cho tôi!

Miu gào thét như phát cuồng. Những lời đó đập loảng xoảng vào người tôi, khiến cả tâm hồn và cơ thể tôi đều đau ê ẩm.

Tôi rên rỉ đứng dậy và đi ra khỏi phòng theo lời Miu. Đó là việc duy nhất mà tôi có thể làm cho cậu ấy vào lúc này.

Lấy tay sờ lên trán, tôi cảm thấy thứ gì đó dính dính. Nhìn xuống lòng bàn tay, tôi thấy tay mình đã nhuộm đỏ màu máu. Thế rồi, vẫn lấy tay đè chặt xuống vết thương, tôi bước đi xiêu vẹo trong hành lang.

Toàn thân đau nhức, ê ẩm, tôi không tài nào thở được. Cổ họng nghẹn ứ lại, cảnh vật trước mắt cũng mờ dần.

Tại sao? Miu? Tại sao vậy?!

Rốt cuộc Campanella hi vọng điều gì? Mong ước của cậu rốt cuộc là gì?

Không biết! Tôi thật sự không biết!

Vừa bước đi trong hành lang bệnh viện, tôi vừa va vào rất nhiều người, nhưng đến một chút sức lực thừa thãi để nói lời xin lỗi tôi cũng không còn. Những người khác có lẽ thấy bộ dạng đáng sợ của tôi cũng nghĩ chắc tôi vừa bất hạnh mất đi một người quan trọng, không một ai nói gì cả.

Bên ngoài có lẽ đã tối. Có lẽ chỉ trong bóng tối đêm mùa đông mà ngay cả hơi thở cũng đông cứng lại này, bộ dạng thảm hại của tôi mới có thể được che giấu. Nhưng cho dù tôi đi tới đâu, tôi vẫn không thể tìm ra nơi mình muốn đến.

Tôi không thể cử động được nữa. Ngay cả một vì sao nhỏ nhoi tôi cũng không thấy được. Ngay cả một bước chân tôi cũng không thể bước tiếp.

Đúng lúc tôi sắp gục xuống...

Tôi lại đụng vào một người nào đó.

Người đó không tránh né mà dùng hai bàn tay lạnh buốt nhẹ nhàng ôm lấy gò má đang đau ê ẩm của tôi.

- Konoha.

Giọng nói đầy lo lắng gọi ra tên của tôi.

Khi ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy chị Tooko mặc đồng phục, bên ngoài khoác áo khoác dạ đang đứng ở đó, lông mày nhíu chặt nhìn tôi với ánh mắt đầy khổ sở

và bi thương.

Những đầu ngón tay mềm mại của chị ấy khẽ vuốt ve má tôi.

- Chị đã bảo là có chuyện gì thì phải gọi điện cho chị rồi cơ mà.

Nước mắt trào ra, lăn dài trên má tôi. Tôi gục xuống dưới chân chị Tooko, hai vai run run rồi bật khóc nức nở.

Chương 6:

Ai là người đã giết chim con?

Tôi làm sao thế này?

Thật kì lạ, đây là lần đầu tiên. Cho dù tôi lặp đi lặp lại “chuyện đó”, vẫn chẳng có gì xảy ra cả. Chẳng có ai tới cả. Tôi vẫn chẳng nghe thấy gì! Chẳng nhìn thấy gì! Chẳng cảm thấy gì cả!

Bình thường chỉ cần tôi làm “chuyện đó”, những thứ rác rưởi mà bọn họ ném về phía tôi sẽ bị thổi bay, sẽ biến mất khỏi cơ thể tôi.

Nhưng bây giờ lại không được. Cho dù tôi làm “chuyện đó” bao nhiêu lần, vẫn chẳng có gì thay đổi cả. Những thứ đen kịt nhóp nhép tỏa ra hơi thổi chất đầy trong tôi.

Tôi đã làm “chuyện đó” rồi mà!

Rất nhiều lần, rất nhiều lần!

Chẳng lẽ như vậy vẫn chưa đủ sao? Tôi vẫn phải tiếp tục làm “chuyện đó” sao?

Mỗi ngày, mỗi ngày, lòng tôi đều như đứt thành từng khúc mỗi khi làm “chuyện đó”. Dần dần, chỉ cần nghĩ tới việc sẽ phải làm “chuyện đó”, đầu tôi lại như nứt ra, tôi lại thấy buồn nôn.

Dù vậy, chỉ cần làm “chuyện đó”, mọi thứ sẽ trở nên tốt hơn. Những thứ dơ bẩn chất chứa trong tôi, cảm giác bất an, sợ hãi, phẫn nộ, tuyệt vọng, tất cả sẽ biến mất, tôi tin tưởng như vậy.

Nhưng giờ lại chẳng có gì xảy ra cả!

Cho dù tôi làm “chuyện đó”, thùng rác vẫn đầy ắp, chẳng có gì biến mất cả.

Đều là lỗi của cậu! Cậu đã khiến tôi phát điên.

Rõ ràng tôi mới là người cướp đi mọi thứ của cậu.

Khiến cậu ném trái tuyệt vọng, khiến cậu bị trói buộc vào tôi, trở thành vật nuôi của tôi cho đến lúc chết.

Nhưng đến khi tôi kịp nhận ra, người bị cướp đi hết thảy lại là tôi.

Cậu, chính cậu đã cướp đi của tôi! Tất cả! MỌI THỨ!

Vậy mà cậu vẫn đứng đó cười không chút tội lỗi nào, vẫn lẻo đẻo bám theo sau tôi.

Cậu còn muốn gì nữa?

Muốn tôi cắt ra cơ thể này, trái tim này cho cậu sao?

Tôi đã, chẳng còn lại gì nữa rồi!

Trong khi tôi tiếp tục thôn thức trong im lặng, chị Tooko nhẹ nắm lấy tay tôi và dẫn tôi tới một phòng karaoke.

- Ở đây cho dù em khóc to thế nào cũng sẽ chẳng ai biết cả.

Nhìn chị ấy nở nụ cười dịu dàng nói như vậy, nước mắt đã khô nay lại trào ra, tôi gào khóc khoảng 40 phút, những giọt nước mặn chát rơi lã chã.

Vừa khóc, tôi vừa kể cho chị Tooko bằng giọng ngắt quãng rằng Miu nói với tôi cậu ấy ghét tôi, rằng cậu ấy bảo tôi hãy rút ra ngoài.

Chị Tooko ngồi sát bên cạnh, nhẹ nhàng nắm lấy tay phải của tôi.

Tôi khóc nhiều quá, đến nỗi cổ họng khàn đặc, mũi tê rần, đầu đau nhức, nước mắt dường như cũng đã cạn khô. Cho dù vậy hai bờ vai của tôi vẫn khẽ run rẩy. Chị Tooko cất tiếng nói chuyện với tôi như một người chị cả dịu dàng.

- Trước khi gặp Konoha chị đã đi thăm Nanase. Nanase rất lo lắng cho Konoha đấy... Em ấy nhờ chị hãy giúp đỡ Konoha.

Một cơn đau khác lại xuyên qua lồng ngực tôi. Kotobuki đã nói vậy với chị Tooko sao?

Cho dù tôi đã để nhiều chuyện quá đáng xảy ra với cậu ấy. Cho dù tôi không muốn khiến cậu ấy bị tổn thương nhưng rốt cuộc vẫn làm tổn thương cậu ấy.

Tôi cắn chặt bờ môi, cổ họng run rẩy, thấy vậy, chị Tooko dùng những ngón tay vuốt ve mu bàn tay của tôi rồi thì thầm với giọng âm áp.

- Konoha này... mỗi khi buồn, em hãy tưởng tượng trong đầu những chuyện thật ngốc nghếch. Ví dụ như câu chuyện về một anh chàng trong câu lạc bộ điền kinh rất thích nhảy sào đã trèo lên chiếc thuyền lá tre và bắt đầu cuộc du ngoạn

của mình chẳng hạn. Có cô gái thích chàng trai đó, cô dùng hết lòng can đảm của mình viết một lá thư tình, nhưng khi cô định đưa lá thư cho anh ta, chàng trai kia đã lấy sào nhảy cái vèo qua bên kia bờ sông.

- Đó là câu chuyện tam đề em viết cho chị mà.

Tôi vừa nắc cụt vừa nói.

- Ô thế à, vậy câu chuyện này thì sao, học kì mới, khi nhân vật tôi bước vào lớp thì phát hiện tất cả bạn học của mình đều là gấu trúc, em thấy thế nào? Mặc dù có chút siêu thực, nhưng lại rất dễ chịu đấy, sau đó...

Chị ấy bắt đầu kể lại nội dung của một câu chuyện tôi đã viết từ đời nào đời nào.

- Sau đó... bầy gấu trúc dậm chân ầm ầm lên sàn với vẻ đầy sát khí. Em thấy chưa, chỉ cần tưởng tượng ra khung cảnh như vậy là đã thấy cả người khỏe khoắn lên rồi.

- ...Lúc chị Tooko ăn câu chuyện đó không phải chị đã nói nó có vị như sôcôla trắng trộn với cá sặc đin sao, rồi còn cái này chẳng giống truyện cổ tích gì cả, ăn xong chỉ thấy mệt muốn chết.

- Vậy đổi sang một câu chuyện chị cất kỹ trong lòng nhé. Anh chàng vận động viên lướt sóng cơ bắp dậm mình té từ trên núi Osore xuống...

Như một người mẹ hiền kể chuyện cổ tích cho đứa con, chị Tooko lần lượt kể cho tôi nghe những câu chuyện tam đề mà tôi đã viết từ trước tới nay. Rõ ràng lúc ăn chúng chị ấy chỉ toàn than phiền vị gì mà kì quá, chẳng ngon chút nào, rồi kêu khóc om sòm...

Nhưng bây giờ, khi chị ấy mỉm cười dịu dàng kể lại những câu chuyện đó bằng chất giọng ấm áp, tôi lại như đang được nghe một câu chuyện hoàn toàn khác hẳn, chúng mang lại cho tôi cảm giác thân thương, hết như một liều thuốc lành xoa lên lòng ngực ngang dọc vết thương.

- Nào, tiếp theo là câu chuyện về tình bạn của một cô gái nhà quê. Hai người bạn thân thiết biến origami thành những lá thư trao đổi với nhau. Câu chuyện này có vị của bánh mì nướng thoa đầy bột đậu nành, ăn ngon lắm đấy.

- Từ này tới giờ không phải chị chỉ toàn kể lại những câu chuyện em viết sao?
Chị Tooko nở một nụ cười tươi như hoa.

- Bởi vì đó đều là những câu chuyện mà Konoha viết cho chị... tất nhiên là chị sẽ nhớ rõ chúng rồi... chị sẽ không quên bất kì một câu chuyện nào.

Giọng nói ấm áp như gió xuân.

Bàn tay dịu dàng khẽ nắm lấy tay tôi.

Trái tim đóng kín vì tuyệt vọng của tôi dường như được chiếu rọi bởi một ngôi sao nhỏ bé. Cõi lòng tôi dần dần được gột rửa, tôi như được kéo lên khỏi vũng bùn đen kịt.

- Konoha này, từ khi chị và em gặp nhau tới nay đã hai năm rồi nhỉ. Trong khoảng thời gian này, dù chỉ là từng chút một, nhưng Konoha thật sự đang trưởng thành đấy. Konoha của hai năm trước và Konoha hiện tại không giống nhau. Có lẽ bản thân em sẽ khó mà nhận ra sự thay đổi này... nhưng chị là cô gái văn chương vẫn luôn ăn những câu chuyện mà Konoha viết, thế nên lời của chị không thể nào sai được.

Chị ấy khẳng định như vậy bằng giọng nói rành mạch, bàn tay đang nắm lấy tay tôi cũng dần siết chặt.

Thật sự là vậy sao?

Cho dù tôi vẫn luôn trốn chạy, vẫn luôn mê man, đến một chút tự tin cũng không có.

- Konoha còn nhớ không... lúc chị và em cùng du hành trong vũ trụ theo tấm bản đồ, chị đã lỡ đọc *Chuyện nàng Shunkin* trong thư viện và bị nhập tâm vào đó?

Vì vĩnh viễn khắc sâu trong tim hình ảnh nàng Shunkin xinh đẹp, Sasuke đã tự tay đâm mù mắt mình.

Tình yêu trong hình hài điên cuồng nhưng lại cao thượng đó, cho dù chị đọc đi đọc lại bao nhiêu lần, tình cảm của Sasuke vẫn khiến chị rung động, vẫn khiến chị cảm thấy nghẹt thở...

Nhưng đôi lúc chị lại tự hỏi liệu hành động đó có đúng đắn không? Chỉ giữ

lại trong tim hình bóng xinh đẹp của người mình yêu, điều đó rất cuộc là tốt cho cả Sasuke và Shunkin sao? Mặc dù đối với hai người, điều đó có thể là hạnh phúc, nhưng không còn phương pháp nào khác nữa sao. Hai người họ chẳng lẽ không thể có được hạnh phúc nào khác nữa sao...

Trong khi cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay của chị Tooko, tôi cũng suy nghĩ.

Nếu chỉ mang trong tim những kí ức đẹp đẽ về Miu, có lẽ bây giờ tôi vẫn sẽ hạnh phúc.

Nhưng tôi lại đã biết được rằng, Miu không phải thiên sứ mang trên mình đôi cánh trắng muốt, cậu ấy chỉ là một cô gái bình thường, cũng sẽ biết căm hận, lừa gạt người khác.

- Konoha vẫn luôn trân trọng Miu, đau khổ vì chuyện của Miu, thế nên khi bị Miu nói ra những lời căm ghét, chắc hẳn Konoha đã rất đau khổ, đúng không...

Nhưng bây giờ Konoha đã có thể đối mặt với con người thật sự của Miu rồi. Chắc hẳn Konoha sẽ có thể chỉ ra cho Miu một con đường khác, một con đường không còn sự thù hận. Chị... tin như vậy.

Vừa mới đây thôi tôi còn cho rằng mình sẽ không thể đứng dậy được nữa, sẽ lại thu mình trong bóng tối sâu thẳm, chẳng biết được phương hướng nào để bước tiếp, toàn thân chảy máu đầm đìa.

Nhưng chị Tooko đã dán băng lên vết thương trên trán tôi, máu không còn chảy nữa.

Cơn bão cát cuồng nộ tàn phá cõi lòng tôi cũng đã ngừng lại từ lúc nào.

Điện thoại trong phòng vang lên, chị Tooko đứng dậy cầm lấy tai nghe.

- Vâng. Tôi biết rồi... Không, không cần thêm giờ đâu.

Sau khi gác máy, chị ấy cười nói với tôi.

- Người ta bảo còn năm phút nữa thôi. Hai tiếng đồng hồ trôi qua nhanh thật đấy. Cũng đến lúc về rồi nhỉ Konoha?

- ...Dạ.

Tôi cũng đứng dậy.

Mặc dù gió đã ngừng thổi, nhưng bên ngoài vẫn lạnh thấu xương. Bầu không

khí lạnh buốt cắt từng nhát vào khuôn mặt chúng tôi.

Bước đi bên cạnh tôi, chị Tooko thỉnh thoảng lại rùng mình vì lạnh.

- Uii, quả nhiên đêm mùa đông là phải ở nhà rúc trong chăn đọc *Chuyện Ise* mới đúng. Tuần sau còn dự báo sẽ có tuyết rơi nữa chứ, chán thật đây. Cuối tuần này là thi rồi, vậy mà...

- Chị vừa nói cái gì đấy.

Chị Tooko rụt rụt cổ lại xoa xoa bàn tay trong khi thở ra những hơi trắng xóa.

- Chị nói thứ Bảy này là ngày đầu tiên của kì thi chung.

- Thứ Bảy không phải là ngày mai sao ạ?!

Tôi tròn tròn hai mắt.

- Ủ, đúng rồi, từ xưa tới giờ thì ngày tiếp theo của thứ Sáu là thứ Bảy mà.

- Em không nói chuyện đó! Ngày mai thi rồi mà giờ chị còn làm trò gì ở đây thế hả?!

- O... tại vì thăm Nanase xong chị nhìn thấy Konoha đứng trong hành lang mặt ủ mày chau chứ bộ.

Hai má tôi nóng bừng lên khi nghe chị Tooko nói vậy.

Đúng thế... trong tình huống đó, có lẽ chị ấy thật sự không thể bỏ mặc tôi về nhà học bài được... nếu quả thực lúc đó chị ấy đi về, tôi thật sự không biết bây giờ mình sẽ ra sao nữa...

A, nhưng mà, chị ấy thật sự chẳng có chút ý thức tự giác nào của một thí sinh cả! Đánh giá thì chỉ được hạng E, chị ấy không biết điều này rất nguy hiểm sao!

Tôi tháo khăn quàng ra và quấn nó quanh cổ chị Tooko.

- Đến nước này rồi thì em cũng không bảo chị về nhớ công thức Toán hay giải bài tập gì nữa. Hôm nay chị mau về nhà nghỉ sớm cho ấm người đi. Cần thận đừng để bị cảm, nếu không cho dù thực lực của chị là hạng E thì đến khi thi cũng sẽ bị rơi xuống hạng J đây.

Rồi tôi cởi nốt găng tay ra rồi nhét nó vào tay chị Tooko.

Chị Tooko phồng má lên kháng nghị.

- Lần thi thử trước chị được đánh giá hạng D rồi đấy nhé. Nhìn thì thế thôi

chứ đến khi thi thật là chị sẽ trình diễn thực lực của mình và đạt hạng C hoặc thậm chí hạng B cho Konoha coi.

- Đó là kì tích, không phải thực lực.

- Vậy thì chị sẽ khiến kì tích xảy ra.

“Cô gái văn chương” quấn quanh cổ chiếc khăn choàng màu trắng, mang theo đôi bao tay hơi quá khổ nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Bình thường bà chị này cũng toàn không tim không phổi như vậy nên chắc khi đi thi sẽ không căng thẳng đến mức không làm được bài đâu nhỉ, vừa nghĩ vậy, tôi thoáng an tâm một chút.

Chị Tooko rúc mặt vào khăn choàng của tôi, hai tay áp lên má rồi kêu lên với vẻ hạnh phúc:

- Ấm quá~

Sau đó chị ấy tiếp tục đi về phía trước với những bước đi còn nhẹ nhàng hơn lúc trước.

Hai bím tóc dài đung đưa.

Trên con đường đêm đen kịt này, chắc hẳn chỉ cần có ai đó bên cạnh là sẽ khiến lòng tự dung cảm thấy ấm áp hơn. Tôi bước về phía trước, cảm nhận dòng khí đang dần quay trở về với mình.

- Vậy thôi, chị đi bên này.

Tại ngã rẽ nơi chúng tôi tạm biệt, chị Tooko quay người cúi đầu hướng về phía tôi và nói.

- Cảm ơn em vì khăn choàng và bao tay. Thứ Hai chị sẽ mang tới phòng sinh hoạt trả.

- A, chị Tooko.

Tôi gọi với chị Tooko đang dần đi xa, sau đó rút ra hộp bút từ trong cặp sách.

- ?

Thấy chị Tooko nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu, tôi bảo chị ấy chờ một chút, rồi vội vàng mở hộp bút và lấy ra chiếc bút chì bấm mà tôi vẫn dùng để viết truyện tam đề.

- Kỳ thi ngày mai chị mang theo cái này đi. Đây là bùa hộ mệnh để giúp chị tạo ra kỳ tích.

Tại sao tôi lại làm một chuyện xấu hổ, không khoa học, chẳng giống mình chút nào như vậy chứ.

Chắc hẳn đây là cách tôi đáp lại việc chị Tooko vẫn luôn giúp đỡ, an ủi tôi.

Chị Tooko mở to hai mắt, rồi chị ấy nhìn tôi, hai má đỏ bừng.

Má tôi cũng nóng rực.

Bàn tay ủ trong bao tay dịu dàng nắm lấy bàn tay cầm bút chì của tôi.

Hàng lông mi dài của chị Tooko khẽ nhắm lại, khóe miệng hiện lên nụ cười.

- Vậy thì Konoha phải dồn hết tình cảm vào chiếc bút này. Em phải cầu nguyện cho chị để có thể giải hết những bài Toán vào ngày mai nhé.

Tôi dùng bàn tay còn lại chồng lên tay của chị Tooko, rồi làm bầm với vẻ xấu hổ.

- Chúc chị Tooko ngày mai sẽ gặp được kỳ tích, giải bay hết mọi đề Toán và đậu đại học ngay nguyện vọng một.

Trong bóng tối lạnh buốt mà ngay cả hơi thở cũng đọng lại thành từng hạt trắng li ti, tại ngã tư đường không có lấy một bóng người, ở cự ly như sắp chạm vào nhau, vừa cảm nhận hơi ấm cơ thể từ những đầu ngón tay cùng tiếng tim đập rộn ràng, tôi vừa nói ra những lời ấy.

Những đầu ngón tay lạnh buốt của tôi dần trở nên ấm áp nhờ hơi ấm truyền tới thông qua lớp vải của chiếc bao tay.

Chị Tooko ngẩng đầu lên.

- Cảm ơn em.

Đôi đồng tử đen láy nheo lại, chị ấy nở nụ cười hạnh phúc rồi trân trọng nhận lấy chiếc bút chì tôi đưa tới sau đó bước lùi về phía sau.

- Nhờ có Konoha mà chị cảm giác ngày mai mình sẽ làm bài rất tốt cho xem.

- Chị nhớ về thẳng nhà luôn nhé, đừng la cà trên đường. Lúc tám nhớ đừng nghĩ tới sách rồi nằm luôn trong bồn không chịu ra. Tóc ướt phải lau cho khô rồi mới được đi ngủ. Đúng rồi, đừng quên hẹn giờ đồng hồ báo thức đấy.

- Rồi rồi~i, chị biết rồi mà.

Chị Tooko quay lại vẫy tay với tôi bằng bàn tay đang nắm chặt bút chì, nụ cười của chị ấy dần rời xa.

Tôi đứng nhìn theo chị ấy, cho đến tận lúc bóng hình mảnh mai kia đã biến mất trong màn đêm.

Tôi phải lấy lại mọi thứ đã bị cướp đi.

Tôi sẽ không để ai lấy đi của mình bất cứ thứ gì nữa!

Cho dù tôi làm “chuyện đó”, cũng chẳng có gì thay đổi, tôi vẫn không được cứu rỗi. Những từ ngữ dơ bẩn tràn ngập thùng rác, đầu óc tôi không còn bình thường, trái tim tôi dần vỡ vụn.

Tôi sẽ giành lại, sẽ giành lại.

Tôi sẽ để tâm hồn mình bay lượn trên bầu trời, neho mắt lại dõi ra xa, nghiêng tai lắng nghe thật kĩ.

Vẫn không được. Hôm nay tôi cũng không thể ngủ. Đêm dần tắt, tôi sợ hãi bình minh.

Trong căn phòng lạnh lẽo, nhìn mặt trời dần mọc lên rọi sáng bầu trời, tôi lại cảm thấy những tia nắng đó tựa như sự trừng phạt, chúng là lời phán quyết dành cho tôi. Ánh nắng chiếu rọi tắt cả đường như đang xé rách cơ thể tôi.

Đừng mềm yếu! Cho dù cơ thể này tan vỡ, cho dù mất đi từ chị, cho dù sinh mệnh này bị dập tắt, tôi cũng phải giành lại.

Phải rồi, nếu tôi làm vậy, chắc hẳn tôi sẽ đến được vì sao hạnh phúc kia.

Ở nơi đó có lẽ tôi sẽ hiểu được “hạnh phúc thực sự” rốt cuộc là gì. Ở nơi thánh địa ẩm áp thanh khiết đó, tôi chắc chắn sẽ có thể ngủ trong an bình.

Chú thích

Hôm nay có 50 tin nhắn.

Cho dù đã tắt âm thanh, mỗi lần điện thoại rung lên, dường như tôi lại nghe thấy âm báo vang lên trong đầu.

Cho dù để điện thoại ở nơi khuất xa tầm mắt, âm thanh đó vẫn tiếp tục vang lên.

Đủ rồi! Thôi đi! Thùng rác đã đầy rồi, nó sắp tràn ra ngoài rồi! Đừng ném rác rưởi về phía tôi nữa!

Chết đi B! Đồ phản bội! Ác ma!

Mẹ cũng gọi điện. Bà ta giận dữ nói rằng rõ ràng là mày gọi tao tới. Còn nói tuần sau ba mày sẽ đến. Câm miệng, ồn ào!

Đừng để điện thoại reo nữa!

Hắn và tất cả mọi người, ai cũng vậy, tất cả bọn họ thật ồn ào!

Tôi không thể chịu đựng được nữa!

Thứ Bảy, ngày diễn ra kì thi chung, mưa rơi cả ngày.

Tôi bật công tắc máy sưởi đặt trong phòng, vừa lắng nghe tiếng mưa lạnh buốt lẫn theo từng bông tuyết, vừa tự hỏi không biết bây giờ chị Tooko có đang dùng chiếc bút chì bấm kia tô đáp án không nhỉ.

Sau đó, tôi nghĩ tới Kotobuki.

Tới Akutagawa.

Tới Miu...

Khi tôi hỏi cậu ấy rốt cuộc tôi phải làm gì thì cậu ấy mới chịu tha thứ cho tôi, Miu đã hét lên rằng vậy tôi hãy thực hiện mong ước của Campanella cho cậu ấy, ánh mắt của cậu ấy lúc đó rất khổ sở.

Tôi thật sự rất muốn tìm ra đáp án đó.

Tôi trải tám bản đồ mà hai chúng tôi đã vẽ lên trên bàn rồi cúi xuống nhìn vào nó một lần nữa.

Cái ngày chúng tôi hẹn với nhau sẽ cùng đi đến tận cùng vũ trụ, trái tim chúng tôi quả thật đã dựa sát vào nhau. Đó không phải là sự trốn tránh như bây giờ, tôi không muốn phủ nhận khoảng thời gian ảm áp khi tôi và Miu vẫn nhìn thẳng vào nhau.

Trong lúc tôi đang nhìn chăm chú vào vũ trụ được vẽ nên từ những chiếc bút chì rực rỡ màu sắc, mẹ bước vào.

- Konoha ơi, mẹ vừa làm bánh bao hấp này, xuống cùng ăn với cả nhà đi con.
Ồ... cái đó là...

Một tầng mây mờ phủ lên khuôn mặt mẹ khi mẹ nhìn thấy tấm bản đồ để trên bàn.

- Con tìm thấy nó trong một góc nhà kho.

- Vậy à...

Mẹ im lặng rũ mắt xuống như đang do dự điều gì đó. Sau đó mẹ ngẩng lên hỏi tôi với giọng băn khoăn.

- Konoha này... gần đây mẹ thấy con hay bị thương lắm... có chuyện gì xảy ra à?

Sau khi chần chừ một lúc, mẹ nói tiếp.

- Chẳng lẽ là chuyện gì... liên quan tới Miu sao?

Lúc Akutagawa đột nhiên tới thăm, và cả lúc tôi về nhà mang theo những vết bầm dập trên người, bởi vì tôi đều nói: “Không có gì đâu ạ”, cho nên mẹ cũng không truy hỏi quá nhiều.

Nhưng chắc hẳn mẹ vẫn đang lo lắng cho tôi.

Tôi xoay ghế lại đối diện với mẹ.

- Dạ, dạo gần đây con có gặp lại Miu. Cậu ấy đã chuyển về bệnh viện hồi trước...

Ánh mắt mẹ hiện lên vẻ kinh ngạc. Tôi ngược lên nhìn mẹ và dồn hết tâm tình vào lời nói.

- Miu vẫn đang luyện tập để hồi phục sau chấn thương. Trông cậu ấy... như đang khổ sở vì nhiều chuyện, cho nên con muốn làm một điều gì đó trong khả năng cho cậu ấy.

Cố gắng che giấu sự dao động trên nét mặt, mẹ nhìn thẳng vào mắt tôi rồi khẽ nói bằng giọng bi thương.

- Vậy sao... Miu, con bé đã về rồi sao...

- Mẹ, trước kia mẹ từng nói với con nên chơi với các bạn khác chứ đừng đi chung với Miu nhiều quá đúng không? Tại sao mẹ lại nói vậy?

Mẹ cúi đầu do dự một lúc.

Nhưng thấy tôi vẫn im lặng chờ đợi câu trả lời, mẹ đành nói, ánh mắt hiện lên

nét buồn bã.

- Bởi vì mẹ đã nhìn thấy Miu làm chuyện không nên làm...

- Chuyện không nên làm?

- Lúc đó ở siêu thị... mẹ nhìn thấy con bé lấy một chiếc dao cạo râu chạy bằng điện bỏ vào túi rồi đi ra ngoài mà không trả tiền.

Tôi nín thở.

Miu đã ăn cắp?!

- Vì chuyện xảy ra quá nhanh nên mẹ không kịp gọi con bé lại... nhưng trông Miu rất thành thạo khi làm vậy. Điều này khiến mẹ kinh ngạc, khi đó chân của mẹ không thể cử động dù chỉ một bước.

Đúng rồi, trong số kho báu của Miu, có một chiếc dao cạo râu chạy bằng điện.

Ngoài ra còn có rất nhiều thứ kì lạ khác như kem đánh răng, chiếc xẻng con, đồ hộp cho mèo.

Cái lúc tôi bắt gặp Miu ở cửa hàng giảm giá...

Lúc đó, tại sao Miu lại đứng nhìn chăm chăm vào giá để đồ chăm sóc tóc dành cho nam?

Không phải khi cậu ấy quay lưng rời đi, tôi đã nhìn thấy một cái chai nhỏ lóe lên trong tay Miu rồi biến mất vào trong váy của cậu ấy sao?

Nếu như... giả dụ như, bộ sưu tập của Miu đều là chiến lợi phẩm từ những lần ăn cắp vặt...

Trong khi tôi đang chết lặng, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, mẹ nói ra một chuyện khác khiến tôi còn bị sốc hơn.

- Không chỉ vậy... Lúc Maika còn nhỏ, Miu từng định cho con bé ăn xà bông.

Mẹ cúi đầu với vẻ khổ sở.

- Lúc đó mẹ để Maika nằm chơi trong phòng khách còn mình ra ngoài vườn phơi đồ. Lúc quay lại, mẹ nhìn thấy Miu một tay đang cố banh miệng Maika ra, tay kia cố nhét mẩu xà bông to bằng ngón tay cái vào miệng con bé.

Mẹ vội vàng lao tới ngăn Miu lại. Con bé sau đó nói mình xuống nhà đi vệ

sinh, thấy Maika muốn chơi với mình nên đã cùng chơi một lúc. Sau đó Miu cúi đầu xin lỗi bảo vì con bé thấy miếng xà bông mùi thơm quá nên nghĩ cho Maika ăn cũng không sao cả...

Nhưng kể từ hôm đó, mẹ bắt đầu cảm thấy sợ Miu...

Cả lúc con chim ri mà con rất thích chết cũng thế, mẹ từng nghi ngờ không biết đó có phải là do Miu làm không.

Mặc dù mẹ biết mình không nên nghĩ như vậy, nhưng thời gian thật sự quá trùng hợp, đúng hôm Miu tới chơi thì Chiếp Chiếp lại lặn ra chết... Lúc đó, không phải ở cổ của Chiếp Chiếp có máu chảy ra sao? Nó trông thế nào cũng không phải chết do bệnh mà là bị ai đó lấy kim đâm vào cổ họng chết...

Con rất yêu quý Chiếp Chiếp nên sẽ không bao giờ làm chuyện đó, nếu vậy thì chỉ còn lại Miu...

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh con chim nhỏ màu trắng lạnh như băng không hề cử động.

... Tại sao? Tại sao Chiếp Chiếp lại chết? Tại sao cổ Chiếp Chiếp lại hồng thế này?

Nhìn tôi khóc lóc kêu lên như vậy, mẹ chỉ tái xanh mặt mày nói vài câu qua loa.

Sau đó, Miu dịu dàng nở nụ cười an ủi tôi, kể cho tôi nghe câu chuyện Chiếp Chiếp bay vào vũ trụ.

Nụ cười của Miu khi ấy dường như còn ẩn chứa một cảm xúc nào đó khác.

Nụ cười ác độc, che giấu đằng sau đó những cảm xúc đen tối...

Cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng tôi.

Những hình ảnh nằm sâu dưới kí ức lần lượt hiện lên.

Tám rèm trắng đung đưa, bảng đen, bể cá, bàn học.

Tôi hồi tiểu học.

Miu hồi tiểu học.

Trong phòng học buổi sáng chỉ có hai chúng tôi.

Trong nháy mắt, đầu tôi đau như búa bổ, cổ họng như bị bóp nghẹt.

- Konoha à, con không sao chứ?

Mẹ vội vàng đặt tay lên vai tôi.

- Con không sao ạ. Chỉ bị choáng chút xíu thôi.

Đôi lông mày của mẹ nhíu lại.

- Mẹ xin lỗi... đều tại mẹ nói ra những chuyện kì lạ như vậy.

- Không đâu ạ, cảm ơn mẹ đã nói cho con biết.

Khuôn mặt mẹ trông như sắp khóc.

Dưới lầu vang lên tiếng Maika gọi chúng tôi.

- Maika sắp đợi không được nữa rồi, chúng ta xuống dưới nhà đi mẹ.

Nhìn tôi đứng dậy khỏi ghế, mẹ buồn bã nói.

- ...Konoha à, lúc trước vì cảm thấy có chút sợ hãi Miu, nên mẹ từng bảo con nên tránh xa con bé. Nhưng khi biết tin con bé nhảy lầu, mẹ đã rất ân hận. Khi đó, với tư cách một người lớn, nếu mẹ trách cứ những hành động non dại của Miu, mọi chuyện có lẽ đã khác. Nếu lúc đó mẹ đã chỉ ra cho con bé thấy phương hướng chính xác, Miu có lẽ sẽ không nhảy lầu...

Lòng tôi không khỏi quặn thắt.

Trong hai năm rưỡi này, mẹ chắc hẳn cũng đã rất khổ sở...

Không chỉ trẻ con mới lạc lối trên những con đường đêm. Cho dù người lớn cũng sẽ có lúc gặp phải những chuyện không biết nên giải quyết thế nào.

Vẫn cúi đầu, mẹ nói nhỏ.

- Nếu được... con hãy giúp đỡ Miu nhé.

Khi tôi vừa trả lời “Dạ”, Maika đã chạy ào lên từ cầu thang.

- Mẹ, anh Konoha, bánh bao sắp lạnh ngắt rồi~, bố cũng đang chờ kia~

Con bé thò mặt ra từ sau cửa thúc giục.

- Rồi rồi, mẹ xuống ngay đây.

Mẹ dịu dàng nắm lấy tay Maika.

Tôi cũng đi theo hai người xuống cầu thang.

Tối hôm đó, tôi nằm mơ.

Một buổi sáng trong lành, tôi vội vàng mở cửa phòng học ra.

Hôm nay không biết Miu sẽ kể cho mình nghe câu chuyện như thế nào nhỉ. Tôi háo hức chờ mong như vậy. Nhưng trước đó tôi phải cho cá vàng ăn và thay nước cho bể cá mới được.

Một cơn gió thổi qua, tấm rèm cửa màu trắng tung bay phấp phới.

Miu trong hình hài lúc còn học tiểu học đang đứng ở đằng kia.

Cậu ấy cúi xuống nhìn vào bể cá với ánh mắt lạnh như băng.

Khóe miệng khẽ mỉm cười...

Cá vàng ngửa bụng nổi lênh bệnh trong bể.

...Cá vàng chết hết rồi.

Khi tôi sững sờ lao tới bể cá, trong tai tôi vang lên tiếng thì thầm của Miu.

Không khí phảng phất mùi thơm dịu ngọt của xà bông.

Nước trong bể nổi bọt trắng.

Trên đầu ngón tay của Miu đang vuốt ve bàn tay tôi có dính những hạt li ti màu trắng và xanh.

Đó không phải là bột giặt sao?

Chẳng lẽ Miu đã bỏ bột giặt vào trong bể cá sao?

Bởi vì khi đó, Miu đang cười!

Nỗi sợ hãi lạnh như băng đâm xuyên qua xương sống tôi.

Đằng sau tấm rèm trắng khẽ lay động, tôi nghe thấy giọng thì thầm của Miu.

Ôi, thật đáng thương.

Thật đáng thương làm sao.

Cá vàng thật đáng thương.

Chiếp Chiếp cũng thật đáng thương.

Konoha cũng thế, mình cũng thế, tất cả những sinh vật đang tồn tại, đều thật đáng thương.

- !

Khi ngồi bật dậy trên giường, tôi có cảm giác như cơ thể mình vừa bị xuyên thủng bởi hơi lạnh sắc nhọn như dao.

Tôi nhìn về phía đồng hồ, bây giờ đã là buổi sáng.

Nhưng trong phòng vẫn tối mịt mờ, bên ngoài vẫn là sự yên tĩnh như thể mọi sinh vật đều đã chết.

- Vừa rồi là... mơ sao?

Mồ hôi chảy ròng ròng từ trán xuống cổ tôi.

Tôi nắm chặt lấy một góc chăn.

Không, không phải.

Mặc dù đó là một giấc mơ, nhưng những gì xảy ra trong đó lại là sự thật.

Khi đó, tôi đã cố không nghĩ quá nhiều về ý nghĩa đằng sau nụ cười của Miu, về những hạt bột giặt dính trên đầu ngón tay Miu, hay mùi xà bông thoang thoảng... Tôi đã cố quên đi chúng.

Cả lúc bắt gặp Miu ở cửa hàng giảm giá, hay nhìn thấy những hành động kì lạ của Miu, tôi đều khóa chặt chúng lại, vùi chúng vào sâu trong tim.

Tôi ôm lấy cái đầu như sắp vỡ ra vì đau đớn, hàm răng cắn chặt.

Rốt cuộc đã có bao nhiêu chuyện của Miu mà tôi vờ như không thấy?

Tiếp theo tôi phải làm gì? Tôi phải làm gì cho Miu, phải làm gì mới có được câu trả lời?

Bóng tối như những cơn sóng cuộn trào ép vào ngực tôi đến nghẹt thở, tôi xuống giường và kéo rèm ra.

Bên ngoài tuyết đang rơi rất nhiều, toàn bộ thế giới đều bị nhuộm trong màu mực loãng. Những nóc nhà, con đường chồng chất những đồng tuyết màu xám.

Khu chúng tôi lâu lắm rồi mới gặp một trận tuyết lớn như thế này.

Khi tôi mở máy tính, kết nối vào mạng internet chuẩn bị xem dự báo thời tiết, tôi nhận thấy có ai đó gửi e-mail cho mình.

Tên người gửi là một chuỗi kí tự Latinh, còn có cả tệp tin đính kèm. Đây không phải virus chứ?

Khi vừa định di chuột xóa bức thư này đi, tay tôi bỗng dừng lại.

Tên người gửi là “HATORI”,

Tiêu đề là “SORA”,

Tệp đính kèm có tên, “ITSUKI”.

Hatori,

Bầu trời,

Itsuki,

Trong đầu tôi lóe lên ba từ này.

Tác phẩm đoạt giải của Inoue MIU, *Tựa như bầu trời xanh*.

Nữ nhân vật chính trong truyện, Itsuki.

Và nam sinh mà Itsuki yêu, đồng thời cũng là bạn từ thời thơ ấu của cô,
Hatori!

Tôi không chút do dự mở thư ra.

“*Muốn thực hiện mong ước của Hatori không?*”

Bên trong không có gì ngoài một dòng chữ ngắn ngủn.

Tệp đính kèm đã bị nén lại.

Nếu câu trả lời của tôi là YES, vậy thì hãy mở tệp ra, ý là vậy sao? Tôi di chuột nhấn đúp vào tệp, sau khi hộp thoại hiện lên, tôi chọn nút mở ra.

Dung lượng của tệp khá lớn thành ra tốc độ xử lý rất chậm. Tôi nhìn chăm chăm vào thanh màu xanh da trời biểu thị cho quá trình giải nén.

Cuối cùng thư mục chứa tệp cũng hiện lên, tôi mở nó ra, bên trong chứa đầy những tấm hình nhỏ xíu.

Đây là... ảnh chụp?

Có gần hai trăm tấm hình bên trên lấm chấm những đốm màu đen và đỏ.

Tôi chọn đại một tấm và phóng to nó lên. Nhìn thấy những hàng chữ được in trên trang giấy màu vàng, tôi hiểu ra đây là tiểu thuyết của mình.

Đây là ảnh chụp từng trang của tiểu thuyết do Inoue MIU viết ra.

Không chỉ vậy...

Trang sách vốn được dàn trang khá thưa, xung quanh chừa lại nhiều khoảng trắng, các hàng cũng được giãn rộng. Nhưng bây giờ ở các khoảng trống đó đã được viết chi chít những dòng chữ khác bằng bút đỏ.

Những dòng văn của tôi cũng bị gạch lên những đường thẳng màu đỏ.

Cứ như thể những gì tôi viết là sai lầm, mà hàng chữ đỏ mới là chính xác!

Tôi ghét cậu, căm hận cậu, cậu tùy hứng, ngạo mạn, cậu thật nguy hiểm.

Tại sao cậu lại có thể hành xử tàn nhẫn như vậy, lại có thể khiến tôi bị tổn thương đến vậy?

Lòng tôi đã nát vụn hết như bị một con dao sáng loáng cắt qua, tôi gào thét, máu tanh chảy ra, khi tôi đang rên rỉ trong đau khổ thì cậu chỉ đứng nhìn và cười.

Những con chữ xiêu vẹo như được viết bởi học sinh cấp một.

Trái tim tôi bất giác đập nhanh hơn khi nhớ lại hình ảnh Miu ngồi trên giường bệnh trước ngực ôm lấy tiểu thuyết của tôi.

Quyển sách quần góc, cũ kĩ, bìa ngoài đã phai màu...

Những dòng chữ đỏ này là do Miu viết ra sao?!

Lúc nào cũng vậy, mỗi khi tôi đau khổ, cậu đều đứng nhìn và nở nụ cười sung sướng.

Và rồi cậu tới bên cạnh tôi, cướp đi mọi thứ thuộc về tôi, hủy diệt tôi.

Thế nên, dù tôi báo thù cậu, cậu cũng sẽ tha thứ cho tôi, đúng không?

Hình mẫu của Hatori, cậu thiếu niên lập chí trở thành một nhà văn trong *Tựa như bầu trời xanh* chính là Miu.

Mà Itsuki, cô gái kể chuyện thì lại là hóa thân của tôi.

Bởi vì nếu cứ để Itsuki là nam mà Hatori là nữ thì tôi sẽ rất xấu hổ, cho nên tôi đã đổi giới tính của hai người.

Tiểu thuyết của tôi được kể theo góc nhìn của Itsuki.

Nhưng câu chuyện được viết bằng chữ đỏ lại được kể bằng góc nhìn của Hatori.

Gương mặt ngu ngốc của cậu nhiều lúc khiến tôi cảm thấy bức bối đến không thể chịu đựng được. Những lúc như vậy, hoặc những lúc có điện thoại gọi tới, hoặc khi thùng rác bị nhét đầy, tôi lại đi làm “chuyện đó”.

Cảm giác choáng váng càng lúc càng kinh khủng hơn, nhưng tôi mặc kệ.

Nếu không làm “chuyện đó” nữa, tôi sẽ không còn là tôi.

Hatori này và Hatori trong lời kể của Itsuki hoàn toàn khác nhau... Tôi dường như quên mất cả việc thở và tiếp tục nhấp chuột vào từng tấm hình, mắt nhìn

không chớp vào lời thô lỗ đáng sợ của chàng trai, trong lồng ngực dường như đang có một ngọn lửa đen kịt thiêu đốt.

Hatori nhiều lần ăn cắp vặt.

Cậu ấy trao cho các món đồ trộm được những câu chuyện thần kì.

Mọi người đều bảo nhau tôi là đồ nói dối.

Hất tôi ra khỏi vòng tròn của bọn họ, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi, thì thầm với nhau những lời dơ bẩn dành cho tôi rồi phá lên cười xấu xa.

“Cậu ta là đồ nói dối đấy. Đừng tin những gì phát ra từ miệng cậu ta.”

Nhưng chính tôi mới là người không muốn nói một lời nào với bọn họ.

Tôi có thể làm được những điều mà họ không thể, có thể nhìn thấy những gì mà họ không thể thấy. Nghe thấy những thứ họ không thể nghe.

Thế giới của tôi luôn tràn ngập những câu chuyện tươi mới, tôi chính là nữ hoàng của vương quốc này.

Cho nên tôi không muốn đi vào thế giới nhỏ hẹp nhàm chán của bọn họ, cho dù chỉ có một mình tôi thì cũng chẳng sao cả!

Hatori kể lại một cách tự hào.

Rằng thế giới bao quanh cậu ấy xinh đẹp đến nhường nào.

Rằng những câu chuyện luôn phủ ánh sáng xuống Hatori. Cậu hi vọng chỉ mỗi mình cậu có thể tiếp nhận những câu chuyện chảy xuống từ bầu trời.

Đúng lúc này, Itsuki xuất hiện trước mặt Hatori.

Thế nhưng, ngày hôm đó, cậu bước vào thế giới của tôi.

Mang theo nụ cười ngây thơ không chút cảnh giác, cậu dựa sát vào tôi, bảo tôi kể cho cậu nghe những câu chuyện. Những câu chuyện chỉ có tôi nhìn thấy, những câu chuyện chỉ thuộc về một mình tôi, giờ đây cũng trở thành vật sở hữu chung với cậu.

Đến lúc tôi nhận ra sai lầm của mình, thế giới của tôi đã trở nên tàn héo hoang vu, nó đang dần tan vỡ.

Bàn tay cầm chuột của tôi run lên vì lạnh.

Đối với Itsuki, gặp gỡ Hatori là hạnh phúc của cô. Thế giới của Itsuki nhờ có

sự xuất hiện của Hatori mà trở nên rộng lớn, như thể khắp nơi đều tỏa ra ánh sáng lấp lánh trong suốt.

Nhưng Hatori lại không nghĩ vậy sao?

Đối với Hatori, sự tồn tại của Itsuki chỉ đem tới sự khó chịu sao?

Cậu còn nhớ không, khi đó, chỉ cần vừa tan học, tôi sẽ lại tới nhà cậu, mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi ngày.

Nhưng thật ra, tôi không hề muốn tới nhà của cậu.

Ngôi nhà đó chẳng khác nào một chiếc lồng chim xinh đẹp, bước vào trong đó khiến tôi cảm thấy thật khó chịu, cứ như tôi đã biến thành con chim nhỏ trắng muốt bị lấy đi đôi cánh và cầm tù kia.

Tôi ghét ngôi nhà của cậu.

Tôi căm ghét gia đình của cậu, cứ nghĩ tới nó là tôi lại thấy buồn nôn.

Nhưng cậu mới chính là người tôi ghét nhất, căm hận nhất trên cõi đời này.

Như bị ai đó đâm một cú vào đầu, cơn đau thấu xương tủy chạy khắp toàn thân tôi.

Tôi có thể cảm nhận nỗi căm hận mãnh liệt của Hatori... của Miu thông qua những câu văn, những con chữ hằn lên trang giấy.

Những kí tự đỏ tươi kia dường như sẽ nổi lên màn hình và lao tới cấu xé cổ họng, móc mắt tôi ra bất cứ lúc nào.

Nhưng tôi phải đọc tiếp. Tôi phải biết được Miu đã nghĩ gì khi ở bên tôi.

Ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi không ngừng nghỉ, bầu trời vẫn một màu xám nhạt.

Mẹ tới báo cho tôi biết trường học cho nghỉ vì tuyết rơi quá nhiều.

Sau khi nói với mẹ rằng mình sẽ không ăn sáng, tôi tiếp tục đọc.

Thình thoảng ở một góc lại xuất hiện những dòng ghi chú được viết nguệch ngoạc.

Lại là điện thoại.

Hôm nay đây đã là lần thứ 30 rồi. Đã biết tôi ghét điện thoại mà vẫn còn cố gọi tới.

Cho dù tôi nói cứ gửi tin nhắn tới thì hắn cũng không chịu nghe. Tôi có thể nghe thấy tiếng cười đáng ghét từ đầu bên kia. Cứ cù nhây gọi điện mãi cho đến khi tôi chịu bắt máy mới thôi.

Lại điện thoại nữa. Đáng ghét. Chết đi, B! Thùng rác dần dần chất đầy những thứ dơ bẩn.

Không thể tha thứ, không thể chịu được nữa, gọi điện thoại được nửa chừng thì cúp máy. Quả nhiên điện thoại chẳng có gì tốt lành.

Lại điện thoại, thật khó chịu! Đừng gọi nữa!

Câm đi, B! Ta không cần ý kiến của người!

Đừng ra lệnh ta! Cút ngay!

Đừng gọi điện nữa!

Miu thể hiện sự tức giận, cũng như sợ hãi đối với những cuộc điện thoại thường xuyên gọi tới.

Nhân vật B thỉnh thoảng lại xuất hiện ở đây là Akutagawa sao?

Còn cả Blukanilo nữa, nó là một cái tên sao?

Không chỉ vậy.

Trong những ghi chú này còn có những đoạn đề cập tới chuyện lấy trộm điện thoại của Akutagawa hay nhắn tin cho Kotobuki.

Tôi lên chuẩn bị một chiếc điện thoại trông y hệt rồi đánh tráo. Ngày hôm sau, cậu ta xuất hiện, mặt tái mét, còn ồn ào hỏi tôi có nhìn trộm điện thoại của cậu ta không, bảo tôi đừng làm chuyện gì ngu ngốc, thật phiền, thế nên tôi lấy tay cào cậu ta. Thật đáng ghét, chẳng được tích sự gì mà còn thích lắm chuyện!

Tôi gửi tin nhắn cho con mèo mà gà đồng đó.

Nhận được tin nhắn trả lời rồi.

Mặc dù cố gắng che giấu nhưng mà rất rõ ràng là cậu ta đang sợ hãi. Tưởng gì, cậu ta yếu đuối thế này sao.

Nhắm mắt tôi cũng giải quyết được.

Kế hoạch của B có vẻ được đấy. Chắc hẳn B sẽ có thể khiến Konoha tới gặp tôi.

Thì ra những vết thương Akutagawa nói bị mèo cào là do Miu gây ra!

Đúng rồi, lúc đó cậu ấy còn hỏi tôi liệu tôi có nhận được tin nhắn hay cuộc gọi kì lạ nào không.

Thời điểm Kotobuki sợ hãi vì tin nhắn điện thoại cũng gần gần khoảng này.

Ngực tôi thắt lại khi biết mình đã ngu xuẩn và yếu đuối thế nào khi không nhận ra những điều đang diễn ra chính xung quanh mình.

Câu chuyện theo góc nhìn của Hatori vẫn đang tiếp tục.

Haruguchi tát cậu? Còn nói ghét cậu?

Tất nhiên là thế rồi.

Bởi vì tôi đã nói với Haruguchi rằng cậu là vật sở hữu của tôi. Rằng chúng ta cũng đã làm chuyện đó rồi. Rồi tôi hỏi cậu ta có thấy vui không khi xài đồ cũ của tôi? Tôi còn nói dù bình thường cậu thật vụng về nhưng khi nổi hứng lên thì cũng rất ồn ào, cũng mua vui cho tôi được vài phút.

Lúc đó, mặt của Haruguchi đỏ bừng, mắt rung rung, toàn thân còn run lẩy bẩy, trông cậu ta thật khó coi.

Hồi cấp hai, tôi từng bị một bạn nữ trong lớp tát vào mặt rồi nói “Tôi ghét cậu!”.

Khi đó, tôi đã chẳng hiểu được đang có chuyện gì xảy ra, bây giờ, mọi chuyện hiện ra rõ ràng trước mắt tôi như con đường bị gió thổi bay lá khô rụng bên trên.

Dạo gần đây Mine không đi chơi cùng với cậu đúng không?

Sao thế nhỉ? Không phải hai người là bạn thân sao?

Là bạn thân, vậy mà Mine lại cố ý trốn tránh cậu. Cậu ta thật đáng ghét, đúng không?

Chắc hẳn đây là vì cậu đã nhiều lần không giữ lời hứa với Mine. Cậu cũng đâu có cách nào khác đúng không. Bởi vì tôi đã nói cậu không được đi.

Trước kia, từng xảy ra chuyện quan hệ giữa tôi và một người bạn rất thân đột nhiên trở nên xấu đi.

Khi đó Miu đã an ủi tôi và nói, “Konoha chỉ cần có mình là được mà, đúng

không?”.

Và thế là, cậu chỉ còn lại một mình.

Xung quanh cậu không còn lại ai ngoại trừ tôi.

Ôi, thật dễ chịu, thật khoan khoái làm sao.

Tại sao tôi lại không nhận ra chứ.

Rằng việc bạn bè của Giovanni dần dần ít đi là vì kế hoạch của Campanella...

Cậu cứ vĩnh viễn cô độc như vậy là được.

Cứ bị cắt cho nát bầy, bị vấy bẩn, bị phá hỏng tan tành như vậy là được.

Tốt nhất cậu hãy cứ tuyệt vọng, gào khóc đến khi không thể đứng dậy được nữa.

Trái tim tôi như bị xuyên thủng, mắt hoa lên.

Miu, Miu, cậu hận mình đến thế sao?

Tôi tiếp tục nhấp chuột bằng những ngón tay lạnh cóng, cơ thể dần dần đóng băng, tay hoàn toàn mất đi cảm giác.

Nhưng tôi lại không tài nào dời mắt khỏi những con chữ đang hiện lên trên màn hình được.

Quên đi thời gian...

Trong căn phòng lạnh lẽo mà thứ duy nhất có thể nghe thấy là hơi thở của tôi, vang lên một giai điệu.

Tôi giật bản người quay sang nhìn vào chiếc điện thoại di động được đặt trên bàn.

Giai điệu dịu dàng thanh thoát này là bài hát chủ đề của *Người đẹp và quái thú*.

Là Kotobuki!

Không phải điện thoại của Kotobuki đã bị Miu ném ra ngoài cửa sổ rồi sao? Chẳng lẽ cậu ấy đã sửa nó xong rồi? Hay là cậu ấy vừa mua một cái mới?

Dù sao đi nữa thì đây cũng là nhạc chuông chỉ dành riêng cho số của Kotobuki.

Tôi cầm lấy điện thoại rồi áp vào tai.

- Alô, Kotobuki à?

Thông qua lớp kim loại mỏng, một giọng nói khàn khàn vang lên.

- I... Inoue.

- Cậu sao vậy? Đã có chuyện gì sao?

- Cô gái đó...

Kotobuki cố gắng nói thành lời.

- Asakura biến mất rồi. Tuyết đang rơi nhiều thế này... nhưng mọi người tìm khắp bệnh viện rồi cũng không thấy cậu ta đâu cả. Trong phòng cậu ta chỉ để lại một mẫu giấy viết rằng “Tôi lên vũ trụ”.

Chương 7:

Hành trình giữa đêm tối

Bên ngoài, bão tuyết đang càn quét.

Tôi nhanh chóng bỏ cuộc sau khi thử bung dù cố che tuyết, bởi chẳng được mấy chốc thì tuyết đã đọng nặng trĩu, thêm vào đó còn là những trận gió thổi ào ạt. Thế nên được nửa đường tôi quyết định đóng dù lại và liều mạng tiến, về phía trước trong đồng tuyết đọng dày đến quá nửa mắt cá chân.

Sau khi nhận được tin báo của Kotobuki, tôi ngay lập tức thay đồ, khoác áo choàng vào rồi lao như bay ra khỏi nhà.

Vừa nãy Akutagawa gọi điện thoại tới. Có vẻ như Kotobuki cũng liên lạc với cậu ấy. Akutagawa nói bây giờ cậu ấy sẽ tới bệnh viện.

“Kể từ dạo Asakura nói thẳng mọi chuyện với ông, cậu ấy càng lúc càng trở nên thất thường. Hôm thứ Bảy lúc tôi tới thăm cũng vậy, Asakura đã hét lên ‘Ngoại trừ Konoha không ai được vào đây!’; rồi cầm đồ dùng trong phòng ném về phía tôi, cậu ấy còn nói ‘Người duy nhất được phép chạm vào tôi, nói chuyện với tôi là Konoha, chỉ có Konoha mà thôi!’...” Asakura dường như vẫn đang đợi ông tới thăm cậu ấy.”

“Hãy cứu Asakura”, Akutagawa cầu xin tôi bằng giọng nói đau đớn.

Tại sao Miu lại đột nhiên biến mất?

Tại sao đã nói với tôi rằng cậu ấy căm hận tôi, Miu vẫn muốn giữ tôi lại bên cậu ấy?

Tại sao cậu ấy lại tiếp tục nói dối trước mặt tôi?

Trong khi cố gắng tiến lên một cách khó khăn trong cơn bão tuyết, những lời chân thật của Hatori lần lượt hiện lên trong đầu tôi, những con chữ đó dường như mang trong mình một ý nghĩa khác so với lần đầu tiên tôi đọc.

Hạnh phúc thực sự rốt cuộc là gì?

Ít nhất, tôi biết chắc một điều kết hôn với người đàn ông có nhiều tiền, có sự

nghiệp thành công sẽ không mang lại hạnh phúc.

Rốt cuộc thì cái gì mới mang lại hạnh phúc?

Tôi phải đi đâu để tìm được nó?

Mỗi lần nghĩ tới điều này, trái tim tôi lại như đắm chìm trong bóng tối sâu thẳm, cơ thể run lên lẩy bẩy vì sợ hãi, đầu đau như muốn vỡ ra.

Mong ước của Campanella rốt cuộc là gì?

Đối với Campanella, điều gì mới là thứ khiến cậu trở nên hạnh phúc?

Campanella, chàng trai kiên cường cô độc trong cuộc hành trình tìm kiếm hạnh phúc, chẳng phải chính là bản thân Miu sao?

Một ngày nào đó, mình cũng sẽ ngồi lên đoàn tàu ngân hà như Campanella và du hành tới tận cùng vũ trụ.

Khi nói ra những lời đó, phải chăng Miu đang rất đau khổ bởi thứ mà cậu ấy đang tìm kiếm không hề tồn tại trên mặt đất này?

Thế nên cậu ấy mới mong ước được ngồi lên đoàn tàu hướng về những vì sao kia.

Chỉ có “trí tưởng tượng” cho phép cậu ấy chu du tự do trong đại dương của những vì sao là vũ khí duy nhất của Miu, là thứ duy nhất an ủi, cứu rỗi cậu ấy.

Đúng thế, cho đến khi tôi xuất hiện...

Miu, người vẫn luôn sáng tạo những câu chuyện trong cô độc, lần đầu tiên có được một độc giả là tôi. Tôi đến bên Miu, hòa vào thế giới của cậu

Đối với bản thân tôi, điều đó khiến tôi cực kì hạnh phúc, cực kì vui vẻ...

Miu... phải chăng cũng cảm thấy như vậy?

Bởi vì, dù rất căm hận tôi, luôn lén làm những chuyện xấu sau lưng tôi, không phải cậu ấy vẫn muốn tôi ở bên cậu ấy sao?

Không phải cậu ấy vẫn muốn tôi lắng nghe những câu chuyện của cậu ấy sao?

Thế nhưng, chẳng biết từ lúc nào, khoảng cách của chúng tôi dần rời xa, mọi chuyện dần trở nên không thể kiểm soát.

Tôi làm sao thế này!

Thật kì lạ, đây là lần đầu tiên. Cho dù tôi lặp đi lặp lại “chuyện đó”, vẫn chẳng có gì xảy ra cả. Chẳng có ai tới cả. Tôi vẫn chẳng nghe thấy gì! Chẳng nhìn thấy gì! Chẳng cảm thấy gì cả!

Bình thường chỉ cần tôi làm “chuyện đó”, những thứ rác rưởi mà bọn họ ném về phía tôi sẽ bị thổi bay, sẽ biến mất khỏi cơ thể tôi.

Nhưng bây giờ lại không được. Cho dù tôi làm “chuyện đó” bao nhiêu lần, vẫn chẳng có gì thay đổi cả. Những thứ đen kịt nhớp nháp tỏa ra mùi hôi thối chất đầy trong tôi.

Hatori rơi vào vòng xoáy của sự hỗn loạn và hoảng sợ.

Khi thử tưởng tượng trong đầu những cảm xúc đó, tôi bắt đầu cảm thấy khó thở.

Tôi đã làm “chuyện đó” rồi mà!

Rất nhiều lần, rất nhiều lần!

Chẳng lẽ như vậy vẫn chưa đủ sao? Tôi vẫn phải tiếp tục làm “chuyện đó” sao?

Miu mở ra chiếc cặp tài liệu màu xanh da trời và viết ra những câu chuyện một cách vui vẻ trên những trang giấy rời.

Thế giới xinh đẹp, ngập tràn những tia sáng trong vắt, những ngôn từ mỹ lệ rục rờ.

Mỗi ngày, mỗi ngày, lòng tôi đều như đứt thành từng khúc mỗi khi làm “chuyện đó”. Dần dần, chỉ cần nghĩ tới sẽ phải làm “chuyện đó”, đầu tôi lại như nứt ra, tôi lại thấy buồn nôn.

Dù vậy, chỉ cần tôi làm “chuyện đó”, mọi thứ sẽ trở nên tốt hơn. Những thứ dơ bẩn chất chứa trong tôi, cảm giác bất an, sợ hãi, phần nộ, tuyệt vọng, tất cả sẽ biến mất, tôi tin tưởng như vậy.

Nếu như... nếu như Miu đã mất đi thế giới đó.

Nếu như những câu chuyện vẫn luôn bao quanh Miu bỗng nhiên một ngày nào đó biến mất...

Nhưng giờ lại chẳng có gì xảy ra cả!

Cho dù tôi làm “chuyện đó”, thùng rác vẫn đầy ắp, chẳng có gì biến mất cả.

Đều là lỗi của cậu! Cậu đã khiến tôi phát điên.

Có một lần ở thư viện, khi tôi định mượn sách của Miyazawa Kenji về đọc thì bị Miu nhìn với ánh mắt khó chịu và nói “Truyện cổ tích chỉ có con nít lớp một mới đọc thôi”.

Thế nên tôi đành trả lại quyển sách đó lên kệ.

Cũng vì lý do này mà tất cả những gì tôi biết về Miyazawa Kenji chỉ vón vện trong một quyển sách tranh của Đường sắt Ngân Hà.

Thế nhưng...

Khi nghe chị Tooko kể những câu chuyện của Miyazawa Kenji, tôi lại có cảm giác chúng rất quen thuộc.

Cảm giác quen thuộc đó không gọi cho tôi bất kì sự ám áp hay an tâm nào.

Ngược lại, nó khiến tim tôi như bị bóp nát bởi nỗi sợ hãi và lo lắng.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao, tôi, lại sợ hãi Miyazawa Kenji đến vậy?

Tại sao cứ mỗi khi nghe chuyện của Miyazawa Kenji là tôi lại cảm thấy mình như đang làm chuyện rất sai trái, lại không thể thờ được?

Tôi biết câu chuyện của Kenji kể về cuộc gặp gỡ ngắn ngủi giữa người nữ ca sĩ và cô gái mến mộ cô.

Tôi biết câu chuyện kể về chú thỏ con giúp đỡ sơn ca và được tặng báu vật.

Những từ tượng thanh rực rỡ màu sắc xoay vòng, vang lên trong đầu tôi.

“Lanh canh lanh canh, canh coong canh coong”

“Lạch cạch lạch cạch”

“Ào ào ào ào”

“Vù vù vù vù”

Giọng nói lúc trầm lúc bổng đang vang lên trong đầu tôi không phải của chị Tooko.

Là-giọng-của-Miu!

Là Miu đã kể cho tôi nghe.

Miu-đã-kể-cho-tôi-những-câu-chuyện-của-Miyazawa-Kenji-như-thể-chính-cậu-ấy-là-người-đã-sáng-tác-ra-chúng!

Đầu tôi như bị một mũi khoan lạnh buốt đâm xuyên.

Cho dù thâm tâm nhiều lần phủ nhận, bất bản thân phải quên đi, phải che giấu chuyện này.

Nhưng sự thật đúng là vậy.

Miu, đã đạo văn!

Không thể sáng tác ra những câu chuyện, Miu đã lấy những câu chuyện của Miyazawa Kenji và biến chúng thành câu chuyện của bản thân và kể cho tôi nghe.

Thế nên, khi tôi muôn mượn quyển toàn tập Miyazawa Kenji về đọc, Miu mới nhìn tôi bằng ánh mắt đáng sợ đó và ngăn cản tôi.

Cổ họng tôi nghẹn lại. Những bông tuyết tựa như những mũi kim đâm vào má, vào trán, vào mắt tôi.

Tại sao vậy? Tại sao cậu lại muốn kể chuyện cho mình nghe đến vậy, đến mức phải làm những chuyện đó?

Cho dù biết rõ chúng không phải những câu chuyện của bản thân.

Cho dù một mực sợ hãi sẽ có một lúc nào đó mọi chuyện vỡ lở.

Khi tôi thử tưởng tượng lý do tại sao Miu lại làm vậy, mắt tôi hoa lên.

Là vì tôi đã hi vọng điều đó!

Là vì tôi đã năn nỉ Miu kể chuyện cho tôi nghe.

Bởi vì đó là sợi dây bền chắc nhất nối tôi và Miu lại với nhau.

Thế nên, để hai chúng tôi có thể vĩnh viễn ở bên nhau, Miu không còn cách nào khác là phải tiếp tục kể ra những câu chuyện, cho dù đó có là những câu chuyện mà cậu ấy ăn trộm của người khác đi chăng nữa.

Cậu, chính cậu đã cướp đi của tôi! Tất cả! Mọi thứ!

Vậy mà cậu vẫn đứng đó cười không chút tội lỗi nào, vẫn lẻo đẻo bám theo sau tôi.

Cậu còn muốn gì nữa?

Muốn tôi cắt ra ra cơ thể này, trái tim này cho cậu sao?

Tôi, đã chẳng còn lại gì nữa rồi!

Điện thoại di động trong túi áo khoác đột nhiên reo lên, tôi giật mình dừng chân và nhìn vào lên người gọi.

Takeda?

Cô bé gọi cho tôi có chuyện gì thế nhỉ? Hay cô bé chỉ muốn nói chuyện phiếm như mọi khi?

Sau khi do dự trong chốc lát, tôi dứt lại điện thoại vào trong túi.

Xin lỗi, lát nữa anh nhất định sẽ gọi lại cho em.

Trên đầu và hai vai đã phủ đầy tuyết trắng, cuối cùng tôi cũng đến được ngôi trường cấp hai mà ngày trước tôi và Miu theo học.

Trong tám bản đồ mà chúng tôi vẽ lúc còn bé, sân thượng của dãy nhà học chính là nơi chúng tôi sẽ đáp chuyến tàu Ngân Hà cho chuyến du hành vũ trụ.

Tôi ngẩng đầu lên, tuyết rơi lả tả như những cộng lông vũ trắng xóa. Hiện tại đang có chuyện gì xảy ra trên sân thượng? Liệu có ai ở trên đó không? Tôi hoàn toàn không biết.

Thế nhưng tôi tin chắc một điều Miu đang ở trên đó.

Bởi vì đó là tám bản đồ chỉ thuộc về riêng hai chúng tôi, để nếu có lạc nhau trong vũ trụ thì chúng tôi vẫn có thể tìm lại được nhau...

Hôm trước, lúc đến đây cùng với chị Tooko, mỗi bước chân tiến về phía trước đều khiến ngực tôi thất lại, đầu đau nhói như sắp nứt thành hai nửa, tôi còn chẳng thể đi hết quãng đường từ cổng trường tới dãy nhà học.

Bây giờ cũng thế, khi tôi đi ngược gió bước qua cổng trường, dạ dày tôi lại như đứt thành từng khúc, hơi thở dường như có thể ngừng lại bất kì lúc nào.

Cho dù vậy tôi vẫn cúi người về phía trước, chân dẫm lên tuyết và đi đến bậc thềm của dãy nhà học.

Có lẽ vì tuyết rơi nên hôm nay trường tạm thời đóng cửa, bên trong dãy nhà học lặng như tờ.

Mặc dù hẳn vẫn còn vài giáo viên ở lại trực, nhưng tôi bỏ qua điều đó, sau

khi cởi giày ra cầm trên tay, tôi leo thẳng lên cầu thang dẫn tới sân thượng.

Được nửa đường, vì mang tất trơn khó chạy quá nên tôi cởi nốt chúng ra và nhét vào trong túi.

Lầu một, lầu hai... càng tiếp cận sân thượng, hơi thở của tôi lại càng trở nên khó khăn, mắt tôi mờ đi, đầu như bị ai đó cầm búa nện vào.

Trước kia cũng xảy ra chuyện tương tự như vậy.

Vào cái ngày nắng ráo tháng Năm đó, đứng ở trên sân thượng là Takeda. Vì ngăn cản Takeda với ý định tự sát, tôi cũng đã guồng chân leo lên những bậc thang này.

Lúc đó, vừa cảm nhận cơn đau như thể ngực sắp bị bóp nát, cổ họng như bị ai đó siết chặt, trong đầu tôi vừa hiện hiện hình bóng của Miu.

Tôi đã cầu xin ông trời hãy để tôi đến kịp, đừng để Takeda cũng nhảy xuống giống như Miu.

Trong mắt tôi, Takeda đã bị hình ảnh của Miu chồng lên, vừa chạy tôi vừa khẩn thiết cầu nguyện, trái tim như sắp vỡ ra.

Nhưng bây giờ, người đang đứng ở cuối đoạn đường này lại chính là Miu!

Khoảnh khắc tôi đẩy ra cánh cửa nặng nề dẫn tới sân thượng, gió từ bên ngoài ồa vào.

Tuyệt như những viên sỏi đập vào mặt, tôi không tài nào nhìn rõ khung cảnh trên sân thượng.

Nhưng khi cúi xuống dưới chân, tôi thấy được những vết chân nhỏ nhắn cùng vết nạng bị kéo lê để lại trên nền tuyết đọng, chúng tạo thành một đường thẳng nối liền trông hệt như đường ray xe lửa.

Sau khi mang đôi giày đang cầm trên tay vào, tôi nín thở rồi lần theo đường ray đó, thần kinh bị kéo căng như dây đàn.

Và rồi, khi nhìn thấy Miu đứng tựa vào song sắt ở rìa sân thượng, trái tim tôi như ngừng đập.

Dưới bầu trời xám xịt, với mái tóc cắt ngắn, khăn choàng màu đỏ, váy dài và mép áo khoác bay phấp phật trong những trận gió, Miu nhìn về phía tôi, trong

cặp mắt to tròn của cậu ấy đan xen sự căm hận và bi thương.

Làn da của cậu ấy trắng xanh trong suốt như băng, bờ môi và cơ thể đều đang khẽ run vì lạnh.

Cây nạng chống nằm lăn dưới chân cậu ấy, Miu dùng tay nắm chặt vào song sắt đằng sau. Trông Miu cực kì kiên quyết, nhưng đồng thời cũng rất mỏng manh.

Nêu như bây giờ, ngay lúc này, Miu lại nhảy xuống.

Có lẽ trái tim tôi sẽ vỡ nát như một khối băng bị đập vụn.

Miu vẫn tiếp tục nhìn tôi mà không nói một lời nào.

Tôi cũng nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ và bước lại gần Miu.

Tuyết đọng trên má hòa tan theo những nhịp thở.

Khoảng cách giữa chúng tôi dần rút ngắn, ở giữa chúng tôi tuyết rơi lả tả như những cọng lông vũ trắng muốt.

Khi còn cách Miu khoảng hai mét.

- Miu.

Tôi nghẹn ngào cất tiếng gọi cậu ấy, cảm xúc len chặt lồng ngực... như thể nó sắp vỡ tung... thật đau đớn...

- Miu, mình đã đọc, tiểu thuyết của cậu rồi.

Vẫn đang trừng mắt nhìn tôi, bả vai của Miu khẽ run lên, bàn tay nắm lấy song sắt càng siết chặt hơn. Trong mắt Miu bây giờ cũng ánh lên những đốm sáng long lanh của nước mắt.

- Mình xin lỗi, Miu... Là mình đã khiến cậu bị tổn thương nhiều đến vậy. Mình đã không nhận ra sự đau khổ của cậu, mình xin lỗi.

- Tại sao cậu lại xin lỗi mình?

Miu nói với giọng nghẹn ngào, trông cậu ấy như sắp bật khóc.

- Mình không cần cậu xin lỗi. Xin lỗi chẳng có tác dụng gì cả. Nó chỉ khiến cảm giác tội lỗi của Konoha phai nhạt, chỉ có Konoha cảm thấy vui vẻ vì nó mà thôi. Còn mình sẽ vẫn mãi đau khổ!

Những lời đó, cùng với những bông tuyết đang nhảy múa, như đâm vào ngực

tôi.

- Lúc nào cũng vậy, Konoha lúc nào cũng chẳng hiểu gì cả. Konoha không biết mình căm ghét cậu, gia đình cậu, nhà của cậu đến thế nào... không biết mình hận chúng đến thế nào.

Konoha cũng không biết lúc cậu ôm chiếc gối ngựa vằn được mẹ cậu tự tay làm đem khoe với mình, mình đã khó chịu đến thế nào. Konoha không hề biết lúc cậu không có ở trong phòng, mình đã lấy chân dẫm lên cái gối đó bao nhiêu lần...!

- Đúng là mình không biết gì cả. Về gia đình cậu, về mẹ của cậu... về ba của cậu...

Hai má Miu đỏ bừng lên, rồi cậu ấy hét lớn.

- Làm sao mình có thể nói ra chứ! Làm sao mình có thể nói rằng ba mẹ ghét nhau, cứ gặp mặt là cãi nhau chứ! Ngay cả đứa con gái chỉ mới học tiểu học cũng bị họ đem làm thùng rác để vứt vào đó những lời nói xấu xa, nhưng vì nếu ly hôn thì công việc của ba sẽ bị ảnh hưởng, sẽ bị người ta dèm pha cho nên hai người quyết định sống ly thân! Bởi vì chuyện đó nên mình mới chuyển trường tới đây, làm sao mình có thể kể cho Konoha những chuyện đó chứ!

Trong lời nói của Miu là sự cay đắng, là cảm giác phẫn nộ không thể dung thứ.

- Ngay cả việc mẹ mình dẫn mình theo cũng chỉ là cách để bà ta trả thù ba mình và mẹ của ông ta - bà nội mình mà thôi.

Bà nội sống kế bên nhà mình, thỉnh thoảng bà lại qua và chửi mắng mẹ. So với ba, mẹ càng căm ghét bà nội. Chỉ vì bà nội nói muốn để mình ở lại chỗ của ba nên mẹ mới quyết định dẫn mình theo. Bà ta chẳng yêu thương gì mình!

Cả khi chỉ có hai mẹ con sống với nhau, mỗi ngày bà ta cũng lại bắt mình nghe những lời nói xấu của bà ta dành cho ba và bà nội.

“Ba của mày là đồ cận bã”, “Bà nội là mụ quỷ cái”, “Mẹ mày thật bất hạnh”, “Thật khổ sở, thật hối hận, không chịu được nữa, tất cả đều là lỗi của ba và bà nội mày”.

Mỗi ngày mình đều phải nghe những lời như vậy, mình mới là người không chịu được nữa!

Khi mẹ không ở nhà, bà nội lại gọi điện tới. Nói là vì lo lắng cho mình nhưng tất cả những gì phát ra từ miệng của bà nội đều là những lời xía xói mẹ.

“Mẹ của Miu thật xấu xa”, “Ba của Miu thật bất hạnh vì lấy phải một người phụ nữ như vậy”, “Nó không hề yêu cháu, nó chỉ biết bỏ mặc cháu chạy ra ngoài chơi bời”, “Nó dẫn cháu theo cũng chỉ là vì muốn nhận tiền trợ cấp hàng tháng từ ba cháu để tiêu xài mà thôi”.

Càng quá đáng hơn là lúc mình vừa phải nghe bà nội mắng chửi mẹ vừa bị mẹ đứng một bên oán hận trừng mắt nhìn.

Những việc đó chẳng có gì hiếm lạ! Trong ngôi nhà mà mình sống điều đó là chuyện thường nhật!

Mình chỉ là một cái thùng rác để mấy người bọn họ trút những cảm xúc dơ bẩn vào.

... Thôi đi! Đừng có biến Konoha thành thùng rác của bà!

Ngực tôi như nứt vỡ khi nhớ lại cảnh Miu gào thét với mẹ của mình trong bệnh viện.

Khi đó, bởi vì đột nhiên bị mẹ Miu tới gần trừng mắt nhìn và nói ra những lời đầy oán hận, tôi đã chẳng biết mình nên làm gì.

Cơ thể tôi dờ ra vì những lời lẽ độc địa, trái tim như bị vô số mũi kim đâm vào.

... Mẹ chồng tao mắng vốn tao xối xả rằng giao Miu cho mày đúng là một sai lầm, đáng lẽ ra ngay từ đầu phải để nhà này nuôi dưỡng nó, vậy mà lại để cháu nội của bà ta bị thương.

Trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt nhăn nhúm của bác ấy khi nói rằng ba của Miu là đồ rác rưởi, kèm theo đó là giọng nói nhóp nháp buồn nôn khiến sống lưng tôi run lên.

Từ nhỏ Miu đã luôn phải chịu đựng ánh mắt đó, giọng nói đó.

- Không chỉ như vậy. Người tình của ba mình cũng nhiều lần gọi điện thoại

tới!

Miu nói tiếp với vẻ mặt mĩa mai.

Theo lời của Miu thì cô ta đã cố tình nhầm đúng lúc mẹ Miu không có nhà để gọi điện cho cậu ấy. “Đều là lỗi của mày nên ba mẹ mày mới không ly hôn”, “Hai mẹ con mày sống tự do thoải mái như vậy trong khi tao lại phải khốn khổ vì tiền”, bằng giọng trầm thấp đều đều cô ta nói với Miu những lời đó.

Cho dù Miu đã theo mẹ chuyển tới thị trấn này, những cuộc điện thoại đó vẫn không hề ngừng lại...

Miu căm ghét điện thoại.

Cậu ấy luôn nhắc tôi tuyệt đối không được gọi điện cho cậu ấy.

Thì ra đằng sau chuyện này lại ẩn chứa một nguyên nhân bi thảm đến vậy.

Gia đình cơm không lành canh không ngọt, mẹ chồng nàng dâu khó chịu với nhau, ba có tình nhân, tất cả những chuyện đó đúng là đều rất bất hạnh. Những việc như vậy trên đời này lại có rất nhiều.

Cho dù vậy, đối với người trong cuộc mà nói... hướng hồ người đó lại còn là một cô bé chỉ mới học tiểu học, thì nhất định mỗi ngày đều chẳng khác gì địa ngục.

Mỗi khi điện thoại reo, cơ thể đều không tự chủ mà run rẩy, trái tim như bị ai đó dùng dao cắt nát bấy.

Trong cái thế giới đen kịt không có lối thoát ấy, Miu chỉ có thể dựa vào “trí tưởng tượng” để thay đổi nó.

Giữa trời tuyết hung bạo, Miu nói tiếp, bờ môi tái xanh của cậu ấy khẽ run rẩy.

- Mình không muốn phải nghe thấy những từ ngữ dơ bẩn xấu xí đó nữa... Thế nên mình bắt đầu ép bản thân chỉ nghĩ tới những điều vui vẻ, ấm áp và xinh đẹp.

Cái thế giới có mẹ và những người đó tồn tại thật dơ bẩn, lạnh lẽo và u tối, nhưng thế giới này lại thật rạng rỡ và xinh đẹp. Không một ai trong thế giới này nhỏ ra những thứ rác rưởi bẩn thỉu cả.

Thế rồi Miu bắt đầu sáng tác ra những câu chuyện.

Mỗi khi thùng rác đầy ứ lòng ngực, mỗi khi quá đau khổ không biết phải làm thế nào, cậu ấy lại đi ăn cắp vặt.

Cái lúc cậu ấy vươn tay về phía những món hàng và bỏ chúng vào túi hay cặp sách, toàn thân Miu lại đổ mồ hôi như tắm, đầu đau nhức, ngực như sắp bị bóp nát. Thế nhưng chỉ cần về nhà và lấy ra ngắm nhìn những món chiến lợi phẩm đó, tâm trí và thể xác của Miu lại trở nên nhẹ nhõm, như thể cậu ấy vừa giành được một thắng lợi vĩ đại.

Khuôn mặt Miu vặn vẹo vì khổ sở.

- Nhưng... Cho dù mình sáng tạo ra những câu chuyện xinh đẹp đến đâu thì tất cả chúng cũng đều là giả dối. Bởi vì bản thân người kể ra chúng là một sinh vật bản thủ xấu xí! Mình không trong sáng như Konoha! Mình căm hận cậu, chỉ cần nhìn thấy Konoha cũng đã khiến mình cảm thấy khó chịu, ngực mình như muốn nổ tung, mình lại muốn cướp đi mọi thứ của Konoha, lại muốn làm tổn thương, hủy hoại Konoha, khiến Konoha khóc... Mình đã nghĩ như vậy và mình cũng đã làm rất nhiều chuyện quá đáng với cậu!

Thế nhưng Konoha lại chẳng hề nhận ra, cậu vẫn dành cho mình những nụ cười thật thuần khiết, tin tưởng mọi điều mình nói với cậu, vẫn tiếp tục đi theo sau mình, làm theo mọi điều mình nói!

Tiếng gào thét như xé rách gan ruột vang vọng trong cơn bão tuyết.

- Tại sao? Tại sao vậy? Tại sao cậu lại không nhận ra những việc quá đáng mình làm với cậu? Tại sao cậu lại ngu xuẩn, khờ dại đến vậy? Tại sao bị mình ghét như vậy, căm hận như vậy mà chỉ cần mình cất tiếng gọi cậu là cậu lại vui vẻ như vậy? Tại sao cậu lại chạy tới bên mình vẫy đuôi như một con chó như vậy?! Tại sao cậu lại nhìn mình với ánh mắt tin tưởng đó?!

Cứ khi nào ở bên Konoha, mình lại một lần nữa nhận ra nội tâm mình thật dơ bẩn, chỉ cần Konoha nói chuyện với ai đó không phải mình, toàn thân mình lại ngứa ngáy, đầu nóng rực, mình lại thề nguyện rửa trong đầu cho kẻ đó đi chết đi! Konoha chỉ cần liếc nhìn một cô gái khác là mình lại muốn dùng lửa đốt cháy khuôn mặt đó! Điều là lỗi của Konoha nên mình mới trở nên dơ bẩn như vậy! Vậy

mà tại sao Konoha vẫn thuần khiết, vẫn không hề có chút tí vết nào?!

Tuyết quật vào mặt tôi. Cơ thể tôi đông cứng vì cơn lạnh thấu xương, ngay cả cảm giác lạnh cũng dần tê liệt.

Nhưng những từ ngữ kia vẫn tiếp tục cắt nát trái tim tôi, nó vẫn đang yên lặng rỉ máu, dù vậy tôi đã không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Tôi sùng bái Miu, tin tưởng mọi thứ thuộc về Miu.

Nhưng tất cả những điều đó lại chỉ mang lại cho Miu sự khổ sở...

Nghe được điều đó từ chính miệng cậu ấy khiến tôi chịu một cú sốc nặng nề, hai chân tôi khuỵu xuống, trái tim như vỡ nát, nhưng Miu vẫn tiếp tục nói.

- Konoha đã lấy đi của mình mọi thứ! Khi nhận ra mình đã không thể sáng tác những câu chuyện nữa, cảm giác của mình lúc đó hết như bị rơi thẳng xuống hố băng! Mình tự nhủ không thể có chuyện đó! Nhất định có chuyện gì đó không đúng! Mình cố hết sức “tưởng tượng”, nhưng cho dù làm thế nào thì trong đầu mình cũng chỉ là một màn sương đen kịt, đã không còn những thứ xinh đẹp sinh ra từ đó nữa. Mình đã chẳng thể nào kể chuyện được nữa!

Mình rất sợ, thật sự rất sợ hãi, đến mức phát điên. Mình đã nghĩ rằng chỉ cần làm “chuyện đó” thì mọi thứ sẽ quay lại như cũ, nhưng cho dù mình làm “chuyện đó” bao nhiêu lần thì cũng chẳng có gì xảy ra cả!

Trong đầu mình chỉ lặp đi lặp lại giọng nói nói rằng cho dù mình sáng tạo ra những câu chuyện thật xinh đẹp thì chúng cũng chỉ là giả dối, thế giới thực không tồn tại những điều như vậy, không phải ngay cả mình cũng chỉ là một kẻ dối trá nỡ nộ cười để đánh lừa người khác sao, không phải mình cũng chỉ đang cố che giấu tâm hồn dơ bẩn như nước cống sao?!

Nhưng nếu mình không tiếp tục sáng tác truyện, thế giới của mình sẽ bị sự dơ bẩn và xấu xí đè sập. Cả Konoha cũng thế, nếu mình không còn kể chuyện cho Konoha nghe nữa, nhất định Konoha sẽ thích người con gái khác, cậu sẽ vứt bỏ mình để đi chơi với những bạn khác. Ngoài Konoha mình không còn ai cả, nhưng Konoha thì lại có rất nhiều người yêu quý cậu!

Không muốn! Mình không muốn điều đó! Mình tuyệt đối không cho phép

chuyện đó xảy ra! Konoha là chỗ của mình, mình sẽ không để cậu rời xa mình!

Thế nên mình phải tiếp tục cho Konoha ăn. Nhưng cho dù mình cố gắng thế nào thì những câu chuyện cũng không hiện ra... cuối cùng, mình đã chép lại một đoạn từ quyển sách ở nhà... rồi đưa nó cho Konoha xem!

Miu nhắm mắt lại.

Nỗi tuyệt vọng, cơn đau của Miu nhuộm đen trái tim tôi.

Tuyệt càng lúc càng dày.

Một lần rồi lại một lần, cậu ấy sao chép lại những câu chuyện...

Rồi đưa chúng cho tôi đọc...

Nhưng tôi lại không hề hoài nghi và vẫn hết lời khen ngợi, thúc giục cậu ấy viết nhiều hơn nữa. Với khuôn mặt vắn vẹo vì đau khổ, Miu tiếp tục gào thét.

Bởi vì lỗi của tôi nên cậu ấy mới càng ngày càng trở thành một con người xấu xí.

... Konoha, mình nói cho cậu một bí mật này. Tương lai mình sẽ trở thành một tác giả.

...Mình sẽ khiến thật nhiều người đọc sách của mình. Và nếu họ có thể cảm thấy hạnh phúc vì điều đó, mình cũng sẽ rất vui.

Khi nói với tôi những lời ấy, có lẽ Miu đã thật sự mơ ước một ngày nào đó mình sẽ trở thành người như vậy.

Cậu ấy hi vọng những câu chuyện mình sáng tạo ra sẽ có thể khiến thế giới trở nên xinh đẹp hơn.

Để mọi người đối xử dịu dàng với nhau, không còn căm hận, không còn nói xấu nhau nữa.

Miu mở to hai mắt nhìn tôi và tiếp tục nói với giọng đều đều.

- Việc mình tuyên bố sẽ tham gia dự thi giải thưởng nhân vật mới của nhà xuất bản *Gió đầu hè* cũng là vì mình muốn một lần nữa tự viết truyện... Nếu như đoạt giải, có lẽ mình sẽ thoát khỏi tình cảnh khổ sở hiện tại, sẽ không còn ai dám nhìn mình với ánh mắt coi thường nữa. Nếu mình thực sự trở thành một tác giả, Konoha cũng sẽ không rời xa mình nữa. Mặc dù mình cũng lo lắng không biết

liệu mình có đủ sức làm điều đó không, nhưng để giành lại thế giới của mình, mình buộc phải làm như vậy.

Sẽ không sao cả, trước kia mình vẫn luôn dễ dàng sáng tạo ra những câu chuyện, chắc chắn lần này mình cũng sẽ làm được. Ngay cả Konoha cũng say mê những câu chuyện của mình, tán dương mình rằng Miu thật tài năng, rằng Miu chắc chắn sẽ có thể trở thành tác giả.

Thế nên sẽ không sao cả, chắc chắn sẽ không có việc gì, mình sẽ đoạt giải.

Mình nhiều lần tự nói với bản thân như vậy.

Nhưng rốt cuộc mình vẫn chẳng thể viết được chữ nào!

Miu gào lên như xé rách cổ họng, khuôn mặt cậu ấy nhăn nhúm lại. Chiếc khăn choàng màu đỏ bay phấp phật trong gió.

- Mỗi ngày, cứ đến buổi tối mình lại ngồi xuống trước bàn học, tay nắm chặt bút... nhưng cho dù chỉ là một chữ mình cũng không thể viết ra được! Thời gian cứ thế trôi qua, mình chẳng thể ngủ nổi... khi bình minh chiếu sáng bên ngoài cửa sổ, lòng mình tràn ngập cảm giác thất bại, đầu mình như vỡ làm đôi!

Cho dù vậy mình vẫn phải viết, vẫn phải viết. Ngay cả Konoha cũng nói với mình là cậu cũng sẽ dự thi, mình phải viết! Thế nhưng cho dù bao nhiêu buổi sáng trôi qua, giấy bản thảo vẫn trắng tinh, cho dù cố thế nào thì mình cũng không thể viết được một chữ...

Hai hàng lông mày của Miu nhíu chặt lại. Cậu ấy nhìn chằm chằm vào tôi với ánh mắt mệt mỏi chực khóc rồi nói bằng giọng khàn khàn.

- Thế nên mình... chỉ đành bỏ xấp giấy bản thảo trắng vào trong phong bì... rồi đem nó đốt vào hòm thư trước sự chứng kiến của Konoha...

- !

Đầu như vừa bị ai đập một cú, cơ thể tôi xiêu vẹo, cùng với đó là cảm giác dường như thế giới bao quanh chúng tôi đang dao động mãnh liệt.

Ngày hôm đó, sau khi Miu đốt phong bì đựng bản thảo dự thi vào thùng thư gần trường, cậu ấy đứng đưa mái tóc đuôi ngựa sau đầu rồi nhẹ nhàng quay lại nở một nụ cười rạng rỡ với tôi.

... Hi hi, cuối cùng cũng nộp được rồi.

Hai má ửng đỏ thật dễ thương, cậu ấy vòng tay qua tay của tôi rồi nói với giọng hơi phấn khích.

... Công bố kết quả là vào tháng Năm nhĩ. Mình không chờ nổi mất.

Trong phong bì đó vậy mà chỉ toàn là giấy trắng sao?

Nói như vậy khi đó Miu cũng đã biết bản thân sẽ không thể nào đoạt giải sao?!

Nhìn tôi sững người, Miu thì thầm với giọng đều đều, trông cậu ấy thật mong manh như thể sẽ biến mất bất kì lúc nào.

- Nếu bị Konoha biết thì làm sao đây... có khi nào mình sẽ tuyệt vọng hơn cả trước kia không? Thế nên mình bắt bản thân phải vui vẻ, phải cười nhiều hơn bình thường... Khi Konoha hỏi mình dùng bút danh gì để dự thi mình cũng chỉ nói là muốn giữ bí mật...

Mình tin rằng... bản thân có thể giấu giếm Konoha...

Bởi vì Konoha sẽ nghe theo mọi điều mình nói...

Chỉ cần khi công bố kết quả, mình giả vờ tỏ vẻ chẳng thèm quan tâm rồi cười nói “A, trượt rồi sao. Đáng tiếc thật đấy, đời đúng là không như mơ nhĩ” là được.

Mình vẫn chỉ mới 14 tuổi... mình vẫn còn nhiều cơ hội... dù sao thì mới 14 tuổi mà muốn đoạt giải cũng là chuyện không thể nào... người bình thường không thể làm được điều đó...

Lần này chắc chắn mình cũng sẽ có thể gạt được Konoha...

Trên khuôn mặt Miu tràn ngập sự tuyệt vọng. Cậu ấy rũ ánh mắt xuống rồi nghẹn ngào nói.

- Nhưng... người nhận được giải thưởng lại là một người bằng tuổi mình có tên Inoue MIU.

Tôi cắn chặt răng, ngực thắt lại đau đớn.

Chiếc khăn choàng màu đỏ bay phấp phới quanh Miu, trông cậu ấy như sắp bật khóc.

Inoue MIU...

Thời điểm nhìn thấy cái tên đó, Miu đã cảm thấy sốc đến thế nào?

Một người cùng tên cùng tuổi với cậu ấy đã đoạt giải nhất.

- Đám con gái trong lớp đều xì xào nhau không biết có phải mình là Inoue MIU hay không... đó thật sự là một con ác mộng... nhưng hiện thực lại càng tàn khốc hơn... thân phận thật sự của Inoue MIU lại chính là Konoha...

... Mình... chính là Inoue MIU.

Bóng tối như bao trùm tôi khi tôi thử tưởng tượng cơn đau và nỗi tuyệt vọng của Miu cái lúc tôi nói thật cho cậu ấy biết chuyện đó.

Nỗi sợ hãi như thể thế giới dưới chân sắp sụp đổ.

Vào thời khắc đó, Miu đã biết được thiếu niên nhút nhát đang đứng trước mặt mình chính là người đã bức bách, đã dồn bản thân vào đường cùng, cậu ta chính là người đã hủy hoại Miu.

- Khi mình đọc sách của MIU, mình ngay lập tức nhận ra Hatori và Itsuki chính là mình và Konoha... Hatori trong mắt Itsuki thật mạnh mẽ, thật xinh đẹp, luôn nỗ lực hết mình để theo đuổi ước mơ... hoàn toàn khác với mình ngoài đời thực. Vốn dĩ Konoha vẫn luôn nhìn thấy mình trong hình hài như vậy... Cứ nghĩ tới việc hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt Konoha là một cô gái xinh đẹp, thuần khiết tựa thiên sứ, mình lại như ngừng thở. Mình đã không còn sức lực để níu kéo Konoha nữa.

Câu chuyện mà Konoha viết còn xinh đẹp hơn bất kì câu chuyện nào mình tưởng tượng ra... Mình không phải một người thuần khiết như Hatori mà Itsuki thích. Mình dơ bẩn, mình xấu xí hơn nhiều!

Nỗi tuyệt vọng của Miu đâm thủng trái tim tôi.

Tôi... chính tôi là người đã dồn Miu vào đường cùng!

- Giá như Konoha cứ mãi mãi là chó của mình thì tốt rồi!

Trong bầu trời đầy tuyết, Miu gào lên.

- Tại sao cậu lại giấu mình viết tiểu thuyết chứ? Tại sao lại tham dự cùng một cuộc thi với mình? Tại sao cậu lại đoạt giải nhất, lại xuất bản sách với cái tên Inoue MIU, lại trở thành nhà văn chứ? Nếu Konoha đã rời khỏi mình theo cách

như vậy, vậy thì điều duy nhất mình còn có thể làm cũng chỉ là nhảy xuống trước sự chứng kiến của Konoha, chỉ còn lại cái chết mà thôi! Chỉ có khiến Konoha bị tổn thương, khiến Konoha đau khổ, chỉ có làm vậy mình mới có thể khiến Konoha cả đời này cũng không quên được mình!!!

Konoha nhất định sẽ không hiểu được điều đó! Cậu không hiểu! Sẽ không bao giờ hiểu được!

Tiếng hét của Miu bay theo những cơn gió.

Cùng với tiếng hét đó, những bông tuyết rơi xuống, đọng lại trên mắt cậu ấy, hòa tan, rồi chảy xuôi theo má.

Vào một ngày đầu hè nắng ráo.

Dưới bầu trời xanh thăm thẳm, Campanella quay đầu lại mỉm cười và nói ra mong ước của mình.

Mong ước đó chính là khắc sâu vào trong mắt Giovanni hình ảnh bản thân bước vào cuộc lữ hành.

Để bản thân có thể tồn tại vĩnh viễn trong tâm trí Giovanni.

Khóe miệng của Miu nở một nụ cười buồn hết như cái ngày hôm đó.

- Trong số các tác phẩm của Miyazawa Kenji... có một bài thơ tên là *Bài ca thiếu niên bại trận*...

Bên cạnh bài thơ đó... có vẽ hình một con chim trông tựa như quái vật. Mình đã vẽ lại nó vào thiệp chúc mừng và gửi nó cho cậu... cậu cũng nhìn thấy nó rồi đúng không. Con chim đó chính là mình...

Con người chỉ cần thất bại là sẽ trở nên đố kị... giận dữ... tuyệt vọng... họ sẽ biến thành một con quái vật xấu xí... Sáng hôm sau... khi mình nhìn vào bầu trời trắng toát và nhận ra bản thân cũng đã trở thành một con quái vật... mình... gào lên khóc...

Thực ra mình... không muốn Konoha nhìn thấy mình trong hình hài của một con quái vật, chỉ duy nhất với Konoha là mình không muốn điều đó xảy ra.

Thế nhưng... tại sao mình lại sống sót chứ... sau khi chuyển viện, rời xa Konoha... rốt cuộc mình chỉ còn lại một mình...

Thế giới không có Konoha thật dơ bẩn... thật đen tối...

Cho dù vậy, chỉ cần nghĩ tới việc bây giờ chắc chắn Konoha cũng đang nghĩ về mình, mình lại có thể chịu đựng được...

Khi mình đau khổ, Konoha cũng sẽ nhớ đến mình và cảm thấy đau khổ...

Khi mình khóc, Konoha nhất định cũng sẽ đang khóc...

Nỗi đau của mình giờ phút này cũng là nỗi đau mà Konoha đang cảm nhận, nỗi buồn của mình cũng là nỗi buồn của Konoha...

Chỉ cần nghĩ như vậy mình lại có thể bình tĩnh...

Vừa đọc quyển sách của Konoha mình vừa gạch bỏ những điều sai lầm trong đó và viết “sự thật” vào một bên... mỗi ngày mỗi ngày, cho dù là ban đêm, ban ngày hay sáng sớm... mình cũng chỉ nghĩ về Konoha...

Tiếng thì thầm của Miu rơi vào lòng tôi như những bông tuyết mộng ảo và hòa tan trong đó.

Con người thật sự của Miu,

Nguyện vọng của Miu,

Nỗi buồn của Miu,

- Sau khi bà nội chết, mình quay lại thị trấn này, mình quay quắt với ý nghĩ muốn được gặp Konoha... Cho dù lòng tự nhủ không được làm vậy, nhưng mình vẫn không thể kìm nén... mình đã gọi điện tới trường cấp hai... Khi mình hỏi giáo viên chủ nhiệm bây giờ Konoha thế nào rồi, mình được cho biết Konoha đã vào học tại trường cấp ba Seijou. Giáo viên còn nói Konoha dường như đang rất vui vẻ và bảo mình hãy an tâm...

Trong khi mình đang đau khổ thì Konoha đã trở thành một học sinh cấp ba rồi. Bởi vì Konoha mình đã chẳng còn lại gì nữa, vậy mà Konoha lại phản bội mình, lại quên mất mình! Kể từ thời khắc đó, mình bắt đầu muốn báo thù!

Lòng quặn thắt, tôi hét lên.

- Làm sao mình có thể quên cậu được chứ!

Hít vào một hơi đầy gió lạnh lẫn theo tuyết, khuôn mặt của tôi cũng trở nên vặn vẹo, cảm xúc bắt đầu trào dâng.

- Mình vẫn luôn nhớ tới cậu. Mình đã tự nhốt bản thân vào căn phòng tối đen như mực, cho dù là sáng sớm, ban ngày hay ban đêm, trong đầu mình cũng chỉ có hình bóng của cậu.

Tại sao Miu lại nhảy xuống?

Tại sao Miu lại nói những lời đó?

Tại sao chúng mình lại phải chia lìa?

Bây giờ Miu đang ở đâu, đang làm gì, cậu ấy đang nghĩ gì. Lúc nào cũng vậy, tâm trí mình chỉ biết suy nghĩ về cậu...

- Mình chưa từng quên! Mình vẫn luôn nghĩ về Miu! Trong lúc chúng ta bị chia cắt cũng thế, kể từ lúc chúng ta gặp lại cũng thế, luôn luôn là vậy!

Miu nghiêng người về phía hàng rào.

Chiếc khăn choàng màu đỏ và áo khoác của cậu ấy bay phấp phật theo gió, trong đầu hiện lên cảnh Miu ngã ngựa ra sau, trái tim tôi như bị tóm chặt, hơi thở như ngừng lại.

- ...!

Miu nhìn về phía tôi với ánh mắt mờ mịt.

- Nếu vậy... đừng phản bội mình nữa, hãy cùng mình lên tàu, được không?

Trong giọng nói của cậu ấy chất chứa đầy hi vọng.

Tôi cuối cùng cũng nhận ra Miu đã không còn muốn ở lại trên mặt đất này nữa.

Ở đây có quá nhiều thứ khiến cậu ấy tuyệt vọng, quá nhiều bi thương.

- Cậu sẽ đi cùng mình đến bất kì đâu... cho dù nơi đó là tận cùng của vũ trụ chứ? Đó... chính là mong ước thật sự của Campanella.

... *Chúng ta sẽ đi cùng nhau đến bất kì nơi nào.*

Đó là một câu mà Giovanni từng nói với Campanella trong câu chuyện *Đường sắt Ngân Hà* mà chúng tôi từng đọc lúc còn nhỏ.

... *Mình sẽ không sợ hãi bóng tối kia nữa. Mình nhất định sẽ đi tìm hạnh phúc thật sự của mọi người. Chúng ta sẽ đi cùng nhau đến bất kì nơi nào.*

Cảm giác chua xót trào dâng trong lòng ngực tôi.

Sẽ đi cùng nhau đến bất kì nơi nào.

Lời hứa thuở nhỏ của hai đứa bé ngoắc tay với nhau, mắt rạng rỡ niềm tin và hi vọng.

Tám bản đồ duy nhất trên đời do hai chúng tôi chung tay sáng tạo.

“Mình cũng sẽ cố gắng để đi theo Campanella. Thế nên cậu cho mình cùng đi với nhé?”

Đúng thế, Miu, chúng ta, đã hứa với nhau rồi.

Rằng hai ta, sẽ đi cùng nhau đến bất kì nơi nào. Cho dù đến đâu thì mình cũng sẽ đi theo cậu.

Miu nắm chặt lấy song sắt, mái tóc ngắn lay động, khăn choàng màu đỏ và mép áo choàng tung bay theo làn gió, cậu ấy nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt đầy khát vọng.

Tuyệt không ngừng rơi xuống trên người chúng tôi.

Tôi làm sao có thể cự tuyệt thỉnh cầu mà Miu đã đánh cuộc vào đó mọi thứ thuộc về cậu ấy chứ?

Miu, chỉ cần cậu muốn, mình sẽ cho cậu đôi tay này.

Đôi chân này, cặp mắt này.

Mình sẽ cho cậu tất cả, cho dù điều cậu mong muốn có là trái tim, tính mạng hay là tương lai của mình đi chăng nữa.

Thế nên, xin cậu, đừng rời đi một mình nữa.

Tôi bước về phía Miu, khi ngón tay của chúng tôi chạm vào nhau, Miu ngược lên nhìn tôi, một giọt nước ứa ra từ khóe mắt cậu ấy và lăn dài xuống má.

Tay của chúng tôi lạnh như băng, đến mức chúng tôi chẳng thể cảm nhận được tay của nhau.

- Được chứ. Mình sẽ đi cùng cậu đến bất kì đâu.

Miu vùi đầu vào ngực tôi khi tôi thối ra những lời đó bằng bờ môi tê cứng vì lạnh.

Sau đó, chúng tôi lấy khăn choàng màu đỏ quấn xung quanh cổ của nhau.

Không gì có thể chia lìa hai chúng tôi nữa.

Cảm giác sợ hãi dần phai nhạt.

Như thể tay chân và cơ thể, tâm hồn của tôi đã tê liệt, tôi dường như chẳng còn cảm thấy điều gì nữa.

Tôi leo qua song sắt trước, sau đó đưa tay đỡ lấy Miu. Cơ thể của Miu nhẹ chẳng khác nào một chiếc lông vũ. Đầu gối tôi khẽ run, gió thổi ngược từ dưới lên, bây giờ chỉ cần bước thêm một bước nữa thôi là chúng tôi sẽ rơi xuống.

Ở trong hoàn cảnh đầy nguy hiểm như vậy nhưng tôi lại chẳng hề có chút cảm giác hiện thực nào cả.

Một tay siết chặt chiếc khăn quàng quanh cổ, một tay nắm lấy song sắt, tôi nhìn xuống cảnh vật bên dưới.

Thế giới đang trải rộng trước mắt tôi là một thế giới màu xám đầy u ám.

Tuyết trắng đang rơi khắp nơi.

Ngay cả một tia sáng le lói cũng không hề tồn tại, những trận gió đen kịt thổi xóc lên từ bên dưới.

Trong khi tôi đang nhìn xuống, tuyết rơi đọng lại trên má, trên mắt tôi, tầm nhìn của tôi dần trở nên mơ hồ.

- Cậu sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh mình đúng không Konoha?

Ở bên cạnh tôi, Miu thì thầm với giọng nghẹn ngào. Hàng mi dài của cậu ấy lấp lánh những bông tuyết kết tinh.

- Ừm... Đúng thế, Miu.

Tôi cũng đáp lại.

- Đi thôi, Konoha.

Đoàn tàu hướng về vũ trụ cuối cùng cũng đến, nó mở cửa ra chờ đón chúng tôi.

Đúng lúc chúng tôi sắp leo lên đó.

Một giai điệu vang lên thay cho tiếng còi khởi hành.

Những âm sắc dịu dàng đầm ấm...

Âm thanh đó phát ra từ trong túi áo khoác nơi ngực tôi.

Ca khúc chủ đề của *Người đẹp và quái vật*...

Kotobuki đang gọi tôi.

- Sao thế Konoha?

Chúng kiến tôi sắp bước ra nhưng rồi lại dừng lại, Miu hỏi với giọng bất an.

Giai điệu dịu dàng đó vẫn đang vang lên nơi trái tim của tôi, tựa như một tia sáng nhỏ nhoi, Kotobuki đang gọi tôi.

- Konoha, mặc kệ điện thoại đi!

Miu nói như trách cứ tôi, ở phía bên kia màn tuyết, dường như đang có ai đó gọi tên tôi.

Ai đó đang chạy về phía chúng tôi.

Một hình bóng cao gầy, chạy ở phía trước đó là một hình bóng nhỏ nhắn.

Trên sân thượng vang vọng tiếng kêu thảm thiết.

- Anh Konohaaa!!!

Bên trong cơn bão tuyết cuồng nộ,

Vừa chạy vừa suýt vấp té bao nhiêu lần,

Người đang chạy về phía chúng tôi với khuôn mặt giàn giụa nước mắt đó chính là Takeda.

- Không được!!! Anh không được chết!!! Anh đừng chết! Đừng chết mà! Làm ơn đừng chết, anh Konoha! Anh Konoha!!!

Tại sao vào lúc này Takeda lại xuất hiện ở đây... Trong lúc tôi đang hoang mang, Takeda tiếp tục gào lên trong tiếng khóc “Đừng chết! Anh không được chết! Anh Konoha!”.

Takeda, người mà vào cái ngày tháng Năm đó, đã nhìn về phía tôi bằng đôi mắt ương rỗng của một con búp bê trên sân thượng của trường cấp ba.

Takeda, người với ánh mắt tuyệt vọng đã nói cho tôi biết cho dù bạn thân bị xe hơi cán chết ngay trước mắt mình, cô bé cũng chẳng hề cảm thấy bi thương.

Takeda, người mà lúc đang treo lủng lẳng, một tay bị tôi nắm lấy nhưng vẫn khẩn cầu với tôi: “Xin anh hãy để em được chết!”.

“Là tái phạm ạ.”

“Dù sao việc lâu lâu lại muốn chết cũng sắp trở thành tật xấu của em rồi.”

Takeda, người nói với tôi những lời đó trong khi nở nụ cười.

Cô bé đang chạy về phía tôi, trong đôi mắt mở to tràn ngập nước mắt, toàn bộ cảm xúc đều bộc lộ ra, cô bé vẫn đang gào lên rằng tôi không được chết.

- Anh Konoha! Anh Konoha! Anh Konoha!!!

Đằng sau Takeda là chị Tooko. Hai bím tóc dài của chị ấy đang đưa theo từng bước chạy.

- Konoha!

Bằng giọng nói dịu dàng, chị Tooko từng nói với tôi rằng tôi của hai năm trước không giống với tôi của hiện tại.

Rằng cho dù chỉ là từng chút một đi chăng nữa, nhưng tôi vẫn đang trưởng thành.

Trong khi nắm chặt tay tôi và nở nụ cười, hai mắt lấp lánh như những vì sao, chị ấy đã nói với tôi như vậy.

“Chị là cô gái văn chương vẫn luôn ăn những câu chuyện mà Konoha viết, thế nên lời của chị không thể nào sai được.”

Tôi dường như có thể cảm thấy hơi ấm của chị Tooko từ những ngón tay đã đánh mất cảm giác của mình.

Tiếp theo đó, trong đầu tôi hiện lên hình bóng của Kotobuki với hai má đỏ bừng vì xấu hổ nhìn về phía tôi nở nụ cười.

“Cái này... Tôi sẽ cố gắng nhiều hơn nữa. Hi vọng năm nay cũng nhận được sự giúp đỡ của cậu!”

- Sao vậy, Konoha? Cậu còn do dự chuyện gì nữa? Không phải cậu sẽ đi cùng mình sao?

Miu kéo khăn choàng và hỏi tôi với vẻ mặt khó hiểu.

Chị Tooko và Takeda càng lúc càng đến gần chúng tôi.

Dường như bị sự do dự của tôi khiến cho mất kiên nhẫn, Miu cắn môi, nắm chặt lấy khăn choàng rồi ngã người về phía trước.

Tôi ôm lấy cơ thể Miu và ép cậu ấy về phía hàng rào.

- Minh xin lỗi.

Bên tai tôi vang lên tiếng Miu nín thở, đó là dư âm của nỗi tuyệt vọng không nói nên lời.

Toàn thân tôi đau đớn khi cảm nhận được điều đó, nhưng tôi vẫn níu chặt vào song sắt và ôm lấy cậu ấy để ngăn Miu nhảy xuống, rồi tôi nói bằng giọng run run.

- Minh, không thể đi được.

Miu vẫn đang cố giãy giụa, nhưng khoảnh khắc tôi nói ra những lời này, tất cả động tác của cậu ấy đều dừng lại.

Sự tuyệt vọng mà tôi cảm nhận từ Miu dường như khiến tôi phát điên, cho dù vậy, tôi vẫn biết chúng tôi đã không thể trở lại như trước kia nữa rồi.

Trong hai năm xa cách Miu, tôi đã gặp chị Tooko, gặp Takeda và tiếp nhận tình cảm của Kotobuki.

Thế nên, tôi không thể giữ lời hứa được.

Tôi không thể thực hiện mong ước của Campanella được.

Minh không thể đi với cậu.

Không thể nữa rồi.

Miu bất động trong vòng tay tôi như một con búp bê đã bị rút mất hồn phách.

Chị Tooko và Takeda cùng nhau kéo chúng tôi qua khỏi hàng rào.

Miu ngã gục trên tuyết, hai mắt mở to sững sờ, cậu ấy không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Vừa cẩn thận dẫn tôi và Miu ra bên ngoài dãy nhà học, chị Tooko vừa kể cho tôi mọi chuyện trước khi chị ấy tới đây.

Khi chị ấy tới trường thì được biết bởi vì tuyết rơi nên hôm nay trường cho nghỉ học. Sau đó chị ấy gặp Takeda ở thư viện. Rồi hai người quyết định sẽ đi thăm Kotobuki.

Đúng lúc này Takeda nhận được điện thoại của Kotobuki, cậu ấy khóc nói rằng Miu đã biến mất khỏi bệnh viện.

Vừa nghe được lời nhắn “Tôi lên vũ trụ” của Miu, chị Tooko ngay lập tức nhớ tới tấm bản đồ. Thế là chị ấy cùng Takeda đi tới trạm xuất phát của đoàn tàu

Ngân Hà. Trên đường đi, bởi vì tôi không bắt máy, hai người đều đã rất lo lắng.

Sau đó, hai người chứng kiến tôi và Miu chuẩn bị tự tử trên sân thượng và vội vàng chạy tới ngăn chúng tôi lại.

Trong khi đứng chờ xe taxi ở trước cổng trường, tôi ôm lấy bả vai Miu để đỡ lấy cậu ấy.

Miu vẫn không nói một lời nào cả.

Bằng đôi mắt trống rỗng, cậu ấy ngược lên nhìn những bông tuyết chậm rãi rơi lả tả sau khi trận bão tuyết đã lắng xuống. Tôi cầm chiếc khăn quàng màu đỏ quấn lại ngay ngắn lên cổ cậu ấy. Miu im lặng mặc cho tôi muốn làm gì thì làm.

Takeda lại hoàn toàn ngược lại, cứ như thể van cảm xúc đột nhiên bị mở ra, cô bé tiếp tục khóc nức nở, nước mắt nước mũi tèm lem. Chị Tooko khẽ nắm lấy tay Takeda và nhẹ giọng an ủi cô bé trong khi Takeda tiếp tục lặp lại những lời xin lỗi.

Cuối cùng một chiếc taxi cũng dừng lại trước cổng trường.

Tôi đỡ Miu chậm rãi bước về phía trước.

Đúng lúc này, Miu đột nhiên... đẩy tôi ra.

Rồi cậu ấy khẽ thì thầm điều gì đó và lao về phía một chiếc xe tải đang chạy tới.

Chiếc xe tải tông thẳng vào Miu, rồi hất tung cậu ấy lên không trung.

- !

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Tiếng phanh xe chói tai.

Chiếc khăn choàng màu đỏ tung bay trong gió, cơ thể Miu rớt xuống nền tuyết, và không cử động nữa.

- Khônggggggggg! Không được chếtttttttt!!!!

Takeda hét lên đầy tuyệt vọng.

Nghe thấy âm thanh đó, tôi cũng gào lên đau đớn, thế giới xung quanh dường như sụp đổ.

Này tại sao cậu lại cứ đi theo tôi vậy.

Cho dù tôi căm ghét cậu đến vậy, đã làm bao nhiêu chuyện quá đáng với cậu như vậy.

Tại sao lúc nào cậu cũng có thể cười vui vẻ như vậy chứ?

Chỉ đến khi mất đi cậu, tôi mới nhận ra.

Thứ khiến cho thế giới của tôi trở nên dịu dàng, xinh đẹp và rực rỡ ánh sáng, chính là cậu.

Thế giới khi mất đi cậu thật lạnh lẽo, thật đen tối, tôi không thể chịu đựng được nữa, tôi muốn gặp lại cậu.

Thực ra tôi vẫn luôn muốn ở bên cạnh cậu, mãi mãi.

Nhìn vào tấm bản đồ chỉ thuộc về hai chúng ta, tôi muốn cậu và tôi sẽ cùng nhau đi đến bất kì đâu.

Có lẽ, nếu hai ta cùng nhau đi đến nơi tận cùng của vũ trụ, chúng ta sẽ có thể tìm được “hạnh phúc thật sự” chẳng?

Và khi đó, cậu sẽ có thể nhìn thẳng vào mắt tôi... sẽ nhìn vào mắt mình và nói cậu thích mình, phải không?

Chương 8: Than khóc

Mười ngày sau.

- Miu ơi, mình mang quà cho cậu này.

- Konoha tới rồi, ôi vui quá!

Khi tôi mở cửa phòng bệnh, Miu nhìn về phía tôi nở một nụ cười thuần khiết, rồi cậu ấy điều khiển chiếc xe lăn chạy điện nhích lại gần tôi.

- Oa, mình thích nhất loại pudding hồng trà này đây. Cảm ơn cậu nha, Konoha. À đúng rồi, hôm nay ở trường có chuyện gì thú vị không? Cá vàng vẫn khỏe chứ? Không biết mình có thể xuất viện trước khi bế giảng không nhỉ... Thật hi vọng lên lớp 4 cũng được học chung với Konoha.

Mái tóc ngắn ngắn khẽ lay động tỏa ra hương xà bông, Miu chạm nhẹ đầu vào bụng tôi rồi vui vẻ nói.

- Cậu dứt bánh cho mình ăn được không, Konoha?

- Ừm...

Tôi mở nắp hộp ra rồi dùng chiếc muỗng nhựa xúc một miếng rồi đưa vào miệng của Miu.

Như chú chim con được mẹ mớm mồi, bờ môi của Miu hơi hé ra rồi ngậm lấy chiếc muỗng, sau đó cậu ấy nở một nụ cười hạnh phúc.

- Ngon quá đi~. Cho mình miếng nữa, Konoha~!

Tôi dứt cho cậu ấy ăn trong khi Miu liên tục vùi vùi. Trong khi cẩn thận dứt chiếc muỗng nhựa vào giữa hai bờ môi sắc anh đào của cậu ấy, trái tim tôi như vỡ vụn khi chứng kiến cử chỉ và biểu cảm thơ ngây của Miu.

Vào cái ngày tuyết rơi mười hôm trước.

Tôi, đã không thể ngăn Miu lao ra trước xe tải.

Rõ ràng cậu ấy ở gần tôi như vậy, nhưng tôi lại vẫn để Miu một mình rời xa tôi.

May mắn là nhờ tài xế nhanh chân đạp phanh, cũng như lớp tuyết đọng dày làm giảm lực va đập, Miu chỉ bị thương nhẹ.

Tuy nhiên khi cậu ấy tỉnh lại, tình trạng cơ thể của Miu lại quay trở lại như lúc trước, tay chân của cậu ấy gần như không thể cử động được.

Không chỉ vậy, tâm trí của Miu cũng quay về lúc học lớp 3... lúc chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên.

Bác sĩ nói nguyên nhân có thể là vì lúc gặp tai nạn phần đầu của cậu ấy bị chấn động mạnh.

Nhưng tôi lại nghĩ mọi chuyện thành ra như vậy phải chăng là vì tôi đã cự tuyệt Miu vào ngày hôm đó?

Khi đó, bằng đôi mắt trống rỗng, Miu ngược lên nhìn những bông tuyết rơi lả tả như lông vũ.

Chính tôi đã giết chết tâm hồn Miu.

Vì chăm sóc Miu, tôi quyết định tạm nghỉ học. Lộ trình mỗi ngày của tôi là từ nhà tới bệnh viện.

Chị Tooko nhiều lần gọi điện tới.

Tôi biết chị ấy lo lắng cho tôi, nhưng tôi chỉ trả lời chị ấy với giọng đều đều rằng:

- Chị cố gắng thi tốt nhé...

Chỉ vài chữ ngắn ngủi đó thôi cũng đã lấy hết sức lực từ cơ thể tôi.

Ngoài ra, chị Tooko cũng nói cho tôi biết hình như Takeda từ hôm đó đến giờ vẫn nghỉ học.

Chúng kiến Miu ngã gục ra đường vì bị xe tải tông, có lẽ cô bé đã liên tưởng tới người bạn thân qua đời vì tai nạn giao thông.

Những kí ức sống lại đó hẳn đã khiến Takeda chịu một cú sốc nặng nề, thế nên đến bây giờ cô bé vẫn giam mình ở trong nhà không chịu ra ngoài.

Chị Tooko nói với giọng khỏ sở rằng khi chị ấy đến thăm, Takeda chỉ ôm gối ngồi bất động trong phòng như một con búp bê vô hồn. Ryuuto mỗi ngày cũng đến xem tình hình của cô bé nhưng dường như vẫn chẳng có gì tiến triển cả,

Takeda vẫn đóng chặt cánh cửa dẫn vào trái tim mình.

Khi nghe được chuyện này, ngực tôi đau như muốn vỡ ra.

Chị Tooko nói muốn đọc quyển tiểu thuyết của Inoue MIU mà Miu đã chỉnh sửa, thế nên tôi đã in chúng ra và gửi tới địa chỉ nơi chị ấy đang ở nhờ. Có lẽ, đối với tôi mà nói, đây cũng là một hành vi sám hối.

Để khắc sâu vào tâm trí rằng tôi đã làm Miu tổn thương nhiều như thế nào.

Tôi không tìm thấy quyển sách gốc ở đâu cả, có lẽ Miu đã vứt nó đi khi cậu ấy trốn khỏi bệnh viện.

- Sao thế, Konoha? Sao trông cậu buồn vậy?

Sau khi ăn xong bánh pudding, Miu ngược lên nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

- Không có gì đâu.

Tôi nhẹ giọng trả lời rồi đem chiếc hộp rỗng bỏ vào thùng rác.

- À đúng rồi, mình vừa nghĩ ra một câu chuyện mới đây Konoha. Cậu muốn nghe không?

Miu kéo tay tôi rồi nói một cách vui vẻ.

- Ngày xưa, ở ngôi làng nọ, có một cặp anh em gái sống với nhau rất hòa thuận, họ trồng cà chua trên cánh đồng. Một hôm, trên cây mọc ra một trái cà chua màu vàng, khi nhìn thấy nó, hai anh em đã nghĩ rằng trái cà chua này chắc hẳn là làm từ vàng ròng. Mỗi ngày mỗi ngày, hai anh em đều ra ngắm nhìn trái cà chua vàng và lại thấy thật vui vẻ. Đúng lúc này, một gánh xiếc nổi tiếng đặt chân tới ngôi làng họ sinh sống...

Miu kể chuyện bằng chất giọng thơ ngây, trên môi nở nụ cười vui vẻ, hai mắt tỏa sáng rực rỡ.

Tôi biết phần tiếp theo của câu chuyện đó.

Ngực nhói lên.

Cảm giác đau xót nghẹn ứ nơi cổ họng khiến tôi muốn bật khóc.

- Thế là hai anh em nọ đã mang trái cà chua vàng tới chỗ xem xiếc để thay cho tiền vào cửa. Nhưng họ lại bị những người trong gánh xiếc cười nhạo, “Đây không phải chỉ là một trái cà chua sao. Hai người định giỡn mặt với bọn tôi à?”,

rồi họ bị ném cà chua vào người, người em gái không chịu được nên đã khóc òa lên...

- Miu, đó không phải câu chuyện cậu nghĩ ra... Nó là *Quả cà chua vàng* của Miyazawa Kenji.

Cố nén cơn đau, tôi khẽ nói như vậy. Miu hơi khựng lại, nhưng rồi cậu ấy lắc đầu nguầy nguậy.

- Người đó là ai? Mình không biết ông ta. Đây là câu chuyện do chính mình nghĩ ra mà.

Thế rồi cậu ấy tiếp tục líu lo như một chú chim đang hát.

- Ôi, hai người thật đáng thương... Cả anh trai và em gái đều thật đáng thương. Họ là những đứa bé ngoan mà lại bị đối xử như vậy, thật đáng thương... họ thật đáng thương, đúng không, Konoha...

Ngực tôi quặn thắt.

Nếu như vẫn ngắm nhìn và tin tưởng trái cà chua màu vàng mọc trên cánh đồng là vàng rờn, phải chăng hai anh em họ sẽ có thể được hạnh phúc?

Nếu cứ mãi không nhận ra đó chỉ là một trái cà chua bình thường...

- Konoha ngày mai cũng tới thăm mình nhé. Không có Konoha bên cạnh mình chẳng thể làm được gì cả. Không biết liệu cơ thể của mình... có thể lành lại không nhỉ... liệu mình có thể lại cử động bình thường được không nhỉ...

Tôi dường như có thể nghe thấy những âm thanh vỡ vụn trong lòng ngực.

- Chỉ cần chăm chỉ luyện tập nhất định sẽ có ngày cậu khỏe lên thôi.

- Vậy sao...

Miu ngược lên nhìn tôi với ánh mắt bất an, nhưng rồi đột nhiên cậu ấy bật cười.

- Nhưng mà cho dù không chữa được đi nữa thì chỉ cần Konoha vẫn ở bên cạnh mình là mình đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Chỉ cần Konoha tới thăm mình, cùng chơi với mình, là mình đã rất hạnh phúc rồi.

Nụ cười đó an bình và trong sáng, trông cậu ấy thực sự hạnh phúc.

- Mỗi ngày mình đều sẽ đến thăm cậu.

- Ừm, hứa nhé, mỗi ngày mình sẽ chờ Konoha đến. Hôm nay Konoha cũng ở cùng mình tới tới nhé?

Tôi ẵm Miu từ trên xe lăn lên giường. Sau khi xoa nhẹ mái tóc óng mượt của cậu ấy và nói “Mình đi thay nước cho bình hoa một lát đã”, tôi đi ra khỏi phòng.

Ở trong hành lang, tôi bắt gặp Akutagawa và Kotobuki đang mặc đồng phục, bên ngoài khoác áo choàng.

- Inoue...

- ...

Akutagawa nhíu mày đầy đau đớn.

Kotobuki thì mím chặt môi và nhìn về phía tôi với ánh mắt bi thương.

Chúng tôi đi tới phòng đợi của bệnh viện, ngồi xuống ghế rồi chậm rãi nói chuyện với nhau.

- Asakura vẫn thế à?

- Ừm. Cậu ấy vẫn nghĩ tôi và bản thân chỉ mới học lớp ba.

Hai bàn tay đặt trên đùi của Akutagawa siết chặt vào nhau.

Kotobuki khẽ cắn môi cúi đầu không nói gì, cậu ấy vừa được ra viện hôm kia.

Vài ngày trước, vừa nhìn thấy hai người tới thăm, Miu đã trốn ra sau lưng tôi rồi thì thầm với giọng sợ hãi.

“Ai vậy? Là người quen của Konoha hả?”

“Không chịu đâu... Konoha mau bảo họ về đi, mình không muốn nói chuyện với ai ngoài Konoha cả.”

Khi đó, Akutagawa sững sờ mở to hai mắt. Kotobuki cũng run rẩy, mặt tái mét.

Tôi khẽ nói với Miu “Mình sẽ quay lại ngay” rồi dẫn hai người tới sân trong của bệnh viện.

Ở đó, tôi cúi đầu thật sâu và xin lỗi về mọi chuyện đã xảy ra từ trước đến nay.

“Tôi thật sự xin lỗi... vì đã không tin lời hai cậu. Miu thành ra thế này cũng là lỗi của tôi. Bởi vì tôi phản bội lời hứa sẽ đi cùng Miu... bởi vì tôi đã không để

mắt tới Miu...”

Có lẽ cảm thấy bối rối khi nhìn thấy tôi như vậy, cả Akutagawa và Kotobuki khi đó đều im lặng không nói gì, không cả một lời trách móc.

- Asakura sẽ như thế này mãi sao?

Akutagawa nói một cách khó khăn. Chắc hẳn cậu ấy cũng cảm thấy tự trách bản thân không kém gì tôi. Rằng giá như cậu ấy giúp đỡ Miu nhiều hơn...

Nghe Akutagawa nói vậy, Kotobuki hơi giật mình và ngược lên nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

Vẫn cầm lọ hoa trong tay, tôi khẽ trả lời.

- Tôi cũng không biết nữa. Theo lời bác sĩ thì có thể vì lý do nào đó mà cậu ấy sẽ đột nhiên lành lại cũng nên, cũng có thể là cậu ấy sẽ như vậy trong nhiều năm. Nhưng tốt hơn hết là không nên nóng vội...

Akutagawa cắn răng, khuôn mặt cậu ấy vẫn vẹo một cách khổ sở.

Chắc hẳn cậu ấy vừa nhớ lại trường hợp của mẹ mình. Mẹ của Akutagawa cũng đã ngủ trên giường bệnh rất nhiều năm rồi. Ngay cả các bác sĩ cũng không biết liệu bác ấy sẽ tỉnh lại hay một lúc nào đó sẽ ngừng thở. Cậu ấy biết rõ hơn ai hết nỗi đau của việc chờ đợi mà không biết tương lai sẽ như thế nào.

- Inoue, ông... định như thế nào. Nếu Asakura cứ mãi thế này...

Kotobuki cũng nín thở nhìn về phía tôi.

Cổ họng nghẹn lại, cơn đau chạy qua ngực tôi như thể vừa có ai đào ra một cái hố ở đó. Ngay cả tôi cũng không biết mình sẽ làm thế nào nữa. Tại sao chúng tôi lại thành ra thế này chứ.

Nhưng, tôi không thể lại phản bội Miu nữa.

- Chỉ cần Miu muốn, tôi sẽ ở bên cậu ấy... cho dù là bao nhiêu năm đi chăng nữa.

- ...!

Kotobuki nín thở.

Hai hàng lông mày của Akutagawa cũng nhíu chặt lại.

Tôi đã hối hận rất nhiều lần, giá như khi đó tôi duỗi tay ra kéo lấy Miu.

Không, giá như tôi nhận ra mọi chuyện sớm hơn... có lẽ Miu cũng sẽ không bị dồn ép đến đường cùng, như những gì đã xảy ra trước kia và cả lần này nữa.

Bây giờ, tôi đã chẳng thể làm được gì cho Miu ngoại trừ việc ở bên cạnh cậu ấy, người vì quá tuyệt vọng mà đã khóa lại tâm trí và trở thành trẻ con.

- Ông thật sự nghĩ như vậy sao?

Akutagawa cắn răng hỏi.

- ...Ừm.

Nghe tôi nhỏ giọng thừa nhận, Kotobuki trừng mắt nhìn xuống dưới chân rồi nói.

- Asakura thật hèn hạ. Lại dùng cách này để trói buộc Inoue... khiến Inoue phải đau khổ...

Giọng nói của cậu ấy rất gay gắt, nhưng nét mặt thì lại như chực khóc.

Ngực tôi thất lại.

Kotobuki ngẩng đầu lên và nhìn tôi với ánh mắt như đang cố hết sức để không cho nước mắt trào ra.

- Tôi... có thể làm gì cho Inoue không? Có thể tôi rất vô dụng, nhưng mà... cho dù vậy, nếu có chuyện gì đó tôi có thể làm, cậu nhất định phải nói cho tôi biết. Mặc kệ là chuyện gì tôi cũng sẽ làm cho cậu.

Cảm xúc cay đắng xộc lên cổ họng tôi. Akutagawa cũng nhìn tôi với ánh mắt u uất.

- Cảm ơn cậu. Nhưng tôi sẽ xoay xở được.

Tôi chỉ có thể nói ra những lời đó.

Tôi không thể nghĩ ra được từ ngữ nào nữa.

- Inoue...

Hai mắt của Kotobuki càng trở nên ướt át hơn.

Cảm thấy tâm trí mình sẽ sụp đổ nếu phải chứng kiến cậu ấy khóc, tôi vội đứng dậy.

- Tôi phải quay lại đây, trễ quá sẽ khiến Miu lo lắng. Cảm ơn hai người hôm nay đã tới.

Sau khi nói lời tạm biệt, tôi quay người bước đi.

Tối hôm đó, Akutagawa gọi vào số di động của tôi.

“Inoue, tôi vẫn chưa xin lỗi ông vì chuyện hôm trước trong lớp...”

- Chuyện tôi và ông đánh nhau ấy hả? Cái đó xí xóa đi.

“Không phải... tôi đã yêu cầu ông quá nhiều chuyện. Khi Asakura biến mất khỏi bệnh viện, tôi đã chẳng thể làm được gì ngoài nhờ ông cứu cậu ấy... Khi đó tôi cũng đã để vượt tay của Asakura... Asakura trở nên như vậy không phải là trách nhiệm của một mình ông... Tôi xin lỗi.”

Quả nhiên cậu ấy cũng đang rất dằn vặt. Cảm nhận được sự khổ sở đau đớn ần ần sau giọng nói trầm ồm kia, ngực tôi lại như bị ai đó lấy dao đâm vào.

Tôi muốn nói với Akutagawa đó không phải lỗi của cậu ấy, nhưng chắc hẳn từ nay về sau Akutagawa cũng sẽ tiếp tục tự trách cứ bản thân.

“Ngoài ra, Kotobuki...”

Cậu ấy định nói gì đó, nhưng rồi lại ngừng lại và im lặng.

Tôi nín thở lắng tai nghe. Sau khi tôi quay lại chỗ của Miu, đã có chuyện gì xảy ra với Kotobuki sao?

Sau khi sự im lặng khó chịu kéo dài được một lúc, Akutagawa khẽ nói với giọng nhát gừng.

“... Kotobuki rất lo lắng cho ông, cậu ấy dường như đang cân nhắc chuyện gì đó.”

Hình ảnh Kotobuki nhú mày cố gắng chịu đựng để không bật khóc hiện lên trong đầu tôi, ngực tôi như rách toạc. Sau khi tôi đi, cậu ấy đã khóc sao?

“Tôi cũng sẽ cố gắng an ủi cậu ấy.”

- Cảm ơn ông... có ông ở bên cậu ấy tôi cũng an tâm phần nào.

Sau khi nói như vậy, tôi cúp điện thoại.

Lần kế tiếp Kotobuki xuất hiện ở bệnh viện là vào ngày hôm sau.

Lúc đó, tôi đang ngồi nói chuyện với Miu trong phòng bệnh, đột nhiên cửa phòng mở toang mà không hề có tiếng gõ cửa nào, sau đó Kotobuki trong trang phục đồng phục áo khoác bước vào.

Biểu cảm trên mặt cậu ấy hơi đáng sợ, chẳng hiểu sao trong tay cậu ấy không cầm cặp sách mà lại là một xô nước. Là loại xô nhựa hơi nhỏ thường thấy trong mấy cửa hàng tiện dụng.

Lúc tôi vừa định đứng lên thì Kotobuki đã hắt xô nước về phía Miu.

- Á!

Đang ngồi trên xe lăn, toàn thân Miu bị nước dội ướt như chuột lột. Một vài giọt nước cũng hắt vào một bên mặt tôi.

- L-làm trò gì thế hả?

Tóc tai quần áo ướt nhèm, Miu nhướng mày rồi húc xe lăn thẳng về phía Kotobuki.

Vẫn không nói tiếng nào, Kotobuki giơ tay phải lên rồi dùng hết sức tát vào má của Miu khi cậu ấy đến gần.

Âm thanh chói tai vang lên, má phải của Miu bị nhuộm đỏ bừng.

Tiếp theo tay của Kotobuki lại vung về phía má trái.

- Dừng lại Kotobuki!

Khi tôi vừa kịp hoàn hồn và định chạy tới ngăn cậu ấy lại, Miu đã mặt đỏ tía tai nhô người dậy và trừng mắt nhìn Kotobuki.

Rồi cậu ấy dùng tay phải nắm lấy áo khoác của Kotobuki, tay trái tát vào má Kotobuki.

- Dám đánh tao à! Con mèo mả gà đồng này!

Bị Miu mắng, Kotobuki chỉ cắn môi trừng mắt nhìn rồi vươn tay đánh trả.

- Ai là mèo hả? Cậu mới là đồ mèo hoang chỉ biết lừa gạt người khác!

Những tiếng Bốp! Bốp! Bốp! không ngừng vang lên trong phòng.

Miu túm lấy tay của Kotobuki rồi dùng tay kia cào vào mặt cậu ấy.

Vì lúc trước tôi vừa cắt móng tay cho Miu nên chúng vẫn khá ngắn, dù vậy chiêu này vẫn rất có uy lực, Kotobuki hơi rên rỉ.

Kotobuki hất tay của Miu ra rồi lùi về phía sau, nhưng Miu đã lập tức lao người về phía cậu ấy với hai mắt hằn tơ máu.

Miu hoàn toàn nhô người khỏi xe lăn, dù chỉ là thoáng chốc, nhưng cậu ấy

đã thật sự đứng trên hai chân của mình, sau đó Miu ngã vào người Kotobuki.

- !

Hai người ngã lăn ra sàn và tiếp tục ầu ẩu.

Miu tóm lấy tóc của Kotobuki rồi gào lên.

- Tao sẽ không cho phép ai cản trở tao và Konoha! Konoha còn lâu mới thích loại con gái như mày! Mau rút cho khuất mắt tao!

Kotobuki cũng tóm lấy áo ngủ của Miu và hét.

- Xem đi, tay chân mềm miệng khỏe khoản quá nhỉ! H-Hôm qua còn chẳng cảm được muống kia mà. Vậy mà vừa mới cho xô nước vào đầu là đã nhớ ra mình bao nhiêu tuổi rồi hả?!

- Hả?!

Miu mở to hai mắt.

Tôi cũng sững sờ cả người.

Miu, người vốn dĩ ngay cả việc tự mình leo lên xe lăn cũng không làm được, vừa đứng dậy!

Thậm chí còn đánh lộn với Kotobuki! Chẳng lẽ Miu...

Má của Miu lại vang lên một âm thanh chát chúa.

- Giả vờ mình vẫn chỉ tám tuổi chẳng làm được gì, bắt Inoue ở bên cạnh, làm nũng cậu ấy, trói buộc cậu ấy, khiến cậu ấy phải đau khổ, làm thế cậu vui lắm hả! Cậu thật sự quá kém cỏi!

Vừa hét, Kotobuki vừa trút một trận mưa những cú tát vào má của Miu.

- Một ngón tay cũng chẳng cử động được vậy mà tóc lúc nào cũng bóng mượt chỉnh tề, lại còn thơm mùi xà bông! Mấy trò nói dối này gạt được ai chứ đòi gạt con gái như tôi à!

Vẫn chịu bị đánh từ nãy đến giờ, đột nhiên Miu đấm một cú vào đầu của Kotobuki, sau đó dùng hai tay cào vào mặt, vào cổ cậu ấy.

- Cậu thì biết gì hả! Konoha từ rất lâu về trước đã là của tôi rồi!

- Chuyện đó ai quyết định hả?! Inoue không phải chó của cậu, cũng chẳng thuộc về cậu!

- Hung hăng quá nhỉ, rõ ràng bị tin nhắn của tôi dọa cho vỡ mật! Lần đầu tiên tới đây cũng căng thẳng đến mức mặt xanh lè, lại còn té ngã ngay cửa vào! Chết cười mất thôi!

- Đó là vì cậu đã đổ xà phòng lên sàn!

- Lại còn té từ trên cầu thang xuống nữa chứ!

- Là cậu xô tôi xuống thì có!

- Đúng rồi, cậu chỉ là mỗi câu để dẫn Konoha tới chỗ của tôi thôi. Vậy mà còn ngoan ngoãn chui vào tròng, đúng là đồ đàn hết thuốc chữa!

Miu cười lên người Kotobuki rồi tát liên tục vào mặt cậu ấy. Ngay lập tức Kotobuki tóm lấy cổ áo của Miu rồi nhổm người lên đẩy Miu xuống sàn.

- H-Hai người dừng lại đi! Kotobuki, Miu vẫn còn là bệnh nhân! Cả Miu nữa, cậu cũng mau thôi đi!

Đầu óc tôi rối như tơ vò trước hành động khó tin của Kotobuki và việc kìm ức của Miu đột nhiên bình thường trở lại.

Lúc tôi vừa định chen vào can hai người lại, tay tôi bị ai đó tóm lấy.

- Kệ bọn họ, Kotobuki làm thế đều là vì ông cả.

Chẳng biết từ lúc nào trong phòng đã có thêm một Akutagawa với vẻ mặt nghiêm túc.

- Vì tôi ư...

- Đúng thế, cho dù biết làm thế này có thể sẽ khiến ông ghét, nhưng để giải phóng ông khỏi Asakura, Kotobuki đã quyết định đóng vai người xấu.

Hai má đỏ bừng, Kotobuki cắn chặt răng vật lộn với Miu.

- Inoue vẫn luôn nhớ tới cậu, vẫn luôn đau khổ vì cậu, cậu biết không hả? Rõ ràng cậu đã độc chiếm được trái tim của Inoue như vậy...!

Nói tới đây, nước mắt ứa ra trên khóe mắt cậu ấy, bờ môi cũng hơi run rẩy.

Đó là biểu cảm mỗi khi Kotobuki cố tỏ ra mạnh mẽ.

“Tôi... có thể làm gì cho Inoue không?”

“Có thể tôi rất vô dụng, nhưng mà... cho dù vậy, nếu có chuyện gì đó tôi có thể làm, cậu nhất định phải nói cho tôi biết. Mặc kệ là chuyện gì tôi cũng sẽ làm

cho cậu.”

Ngực tôi nghẹn lại khi nhớ tới khuôn mặt chực khóc trong khi cố gắng nói ra những lời đó của Kotobuki.

Tôi đã khiến Kotobuki bị tổn thương rất nhiều, vậy mà cậu ấy vẫn vì tôi mà gây lộn với Miu.

- Rõ ràng Inoue thích cậu như vậy! Trân trọng cậu như vậy! Lúc nào cũng thế, nụ cười của Inoue chỉ dành cho cậu! Còn tôi chỉ mãi đứng một bên dõi theo hai người. Vậy mà tại sao cậu lại muốn làm tổn thương Inoue hả?! Tại sao lại nhảy lầu, lại lao người vào xe tải trước mặt Inoue hả?! Lại còn nói dối, khiến Inoue đau khổ!

- Bởi vì... Bởi vì, nếu tôi không làm thế, Konoha sẽ quên mất tôi! Cậu ấy sẽ rời xa tôi!

Đầu tóc rối tung, áo ngủ bung mất ba nút, Miu ngồi bệt dưới sàn, nước mắt trào ra.

- Một kẻ có gia đình và bạn bè tới thăm mỗi khi đau ốm như cậu sẽ không hiểu được. Hồi hè, lúc cậu nhập viện, tôi đã lên đi xem cậu. Cậu được bạn bè bao quanh, khi bị trêu chọc chuyện của Konoha, cậu đỏ mặt phủ nhận.

Rồi tôi nhìn thấy ba mẹ cậu, bà của cậu tới chăm sóc cậu. Gia đình cậu thật hòa thuận, cậu còn làm nũng bảo mọi người đừng xem cậu như trẻ con nữa. Ngoài Konoha cậu còn có bao nhiêu người bên cạnh! Nhưng tôi thì lại chẳng còn lại ai ngoại trừ Konoha cả!

Nhìn Miu gào khóc nức nở, cánh tay đang định vung xuống của Kotobuki ngừng lại, vẻ mặt cậu ấy trở nên sững sờ.

Miu hoàn toàn mất ý chí chiến đấu, cậu ấy òa lên khóc như một đứa bé, hai bờ vai nhỏ nhắn run rẩy không ngừng.

- Ba, mẹ, và cả bà nội tôi nữa... đều chỉ xem tôi là một cái thùng rác. Người duy nhất chịu nói với tôi những từ ngữ xinh đẹp, dịu dàng chỉ có duy nhất Konoha mà thôi. Thế nhưng ngay cả Konoha cũng bỏ tôi mà đi...!

Nước mắt lăn dài trên má của Miu, sau đó rơi lã chã xuống sàn như những

hạt mưa.

Akutagawa nhíu mày khổ sở nhìn về phía Miu. Ngực tôi cũng quặn thắt.

- ...Tôi đã chẳng thể tưởng tượng được gì nữa. Tôi đã không thể vẽ ra thế giới xinh đẹp nữa rồi... bên trong tôi chỉ còn lại những thứ dơ bẩn. Hạnh phúc thực sự chẳng hề tồn tại trên đời này. Cho dù là thế giới này hay là bản thân tôi cũng đều thật xấu xí và u tối. Thế nên tôi phải trở lại lúc còn bé, trở lại cái lúc chúng tôi đã hứa với nhau sẽ cùng đi vũ trụ... Bởi vì nếu chúng tôi lớn lên, Konoha sẽ rời xa tôi... Konoha sẽ không đi cùng tôi nữa.

Thế nên tôi phải mãi mãi là trẻ con. Làm ơn, đừng xen vào giữa chúng tôi nữa! Đừng khiến Konoha rời xa tôi! Xin cậu đừng cướp đi Konoha!

Miu gào khóc.

Tiếng than khóc của sự bất lực, của tuyệt vọng. Thế giới của cậu ấy đã trở nên đen kịt tựa như vực sâu vũ trụ. Trái tim của cậu ấy đã bị cắt thành từng mảnh. Nỗi đau của cậu ấy, cùng tiếng than khóc đó, đâm từng nhát vào ngực tôi.

Tôi đã không biết Miu lại khát khao sự hiện hữu của tôi đến vậy.

Đến mức cậu ấy muốn dùng toàn bộ thể xác và linh hồn để trói buộc tôi.

Chính vì thế, khi chỉ còn lại một mình, Miu mới bi thương, mới đau đớn đến thế... Ngay cả việc ngủ một giấc để chạy trốn mọi thứ cậu ấy cũng không thể làm được, ngay cả việc tưởng tượng ra thế giới xinh đẹp để an ủi bản thân cậu ấy cũng không thể làm được, điều duy nhất Miu có thể làm là lê cơ thể chẳng chịt vết thương tiếp tục lạc lối mê man.

Tôi đã cướp đi của Miu những gì có thể cứu rỗi cậu ấy.

Tôi đã hủy hoại thế giới của Miu, cự tuyệt mong ước cuối cùng của Miu.

... Mình không thể đi với cậu nữa rồi.

Tôi buông tay của Miu ra, lại một lần nữa giết chết tâm hồn Miu.

Nỗi tuyệt vọng như một vòng xoáy vô hạn cắt nát toàn thân tôi, trong đầu tôi bị bao trùm bởi bóng tối đen kịt.

Mình phải làm gì thì mới có thể mang lại cho cậu hạnh phúc?

Mình phải làm gì thì mới có thể dẫn cậu tới vùng đất của hạnh phúc?

Akutagawa, Kotobuki và cả tôi, đều chỉ biết im lặng đau đớn nhìn Miu.

Đúng lúc này, từ chỗ cửa vào vang lên một giọng nói dịu dàng.

- Chị sẽ nói cho em biết nơi em có thể tìm thấy hạnh phúc.

Khoác áo choàng bên ngoài bộ đồng phục, chị Tooko đứng đó nhìn về phía chúng tôi với ánh mắt dịu dàng, hai bím tóc mảnh dài rủ qua vai, trên môi nở một nụ cười tựa như đóa hoa violet.

Miu ngẩng đầu lên nhìn về phía chị Tooko bằng cặp mắt đẫm nước.

- Chị là...

Sự kinh ngạc lan tỏa trên khuôn mặt Miu.

Chị Tooko chậm rãi đi về phía Miu, cúi người rồi nói bằng giọng mềm dịu đầy thân thiết.

- Lúc chúng ta gặp nhau trên sân thượng chị đã không giới thiệu bản thân với em nhỉ. Lúc trước cũng có một lần em gọi điện tới nhà chị nhưng mà em lại đột nhiên cúp máy...

Tôi cảm thấy khó hiểu. Chị Tooko đang nói gì vậy?

Miu đã gọi điện thoại cho chị ấy...?

Miu trông có vẻ hơi sợ hãi. Nhưng cậu ấy lại dường như bị thứ gì đó hấp dẫn và vẫn ngẩng đầu lên nhìn chị Tooko mà không tài nào rời mắt ra được.

Trong khi chúng tôi còn đang sững sờ, chị Tooko đã duỗi bàn tay trắng nõn của mình ra và nói.

- Chào em, Miu. Chị là Amano Tooko... học trên Konoha một lớp, như em chứng kiến, chị là một “cô gái văn chương”.

Chương 9:

Khi cậu nhìn lên bầu trời

Bầu trời bên ngoài đã bị nhuộm bởi ánh chiều tà đỏ rực như lửa.

Một chiếc Limo màu đen đậu trước cổng bệnh viện, chúng tôi làm theo lời chị Tooko và ngồi lên đó.

Chiếc xe chở tôi, chị Tooko, Miu, Akutagawa và Kotobuki đến một đài thiên văn ở vùng ngoại ô. Kiến trúc hình vòm được bao quanh bởi khu rừng đen kịt này dường như là một cung thiên văn*. Chị Tooko đẩy ra cánh cửa có treo tấm biển “Hết giờ tham quan” rồi bước vào trong.

Tôi đỡ lấy Miu và bước theo chị Tooko, hai mắt Miu đỏ hoe vì khóc nhiều, toàn thân cậu ấy rúc vào người tôi như một chú mèo con bị bỏ rơi tìm được người chăm sóc. Phía sau chúng tôi là Kotobuki và Akutagawa. Không biết có phải vì căng thẳng hay không, nét mặt hai người trông hơi mất tự nhiên.

Thực ra chính tôi cũng không biết chị Tooko đang nghĩ gì.

Chị Tooko định làm gì vậy.

Còn nữa, lúc này tôi quên hỏi về chuyện chị ấy có nói Miu đã gọi điện thoại cho mình, chuyện này rốt cuộc là sao...

Bên trong phòng chiếu phim được bao phủ bởi một màu xanh chàm trong suốt như lúc mặt trời vừa lặn. Trên nóc nhà hình vòm lốm đốm những ngôi sao nhỏ xíu tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Ở chính giữa những cái ghế đặt quanh phòng theo hình vòng tròn đồng tâm là một cái máy chiếu, thoát nhìn trông nó giống như một chiếc tên lửa đang chuẩn bị được phóng vào vũ trụ.

- Bỏ tới rồi, Tooko.

Chị Maki ra đón chúng tôi, vẫn như mọi khi, xung quanh chị ấy tỏa ra một bầu không khí mỹ lệ, mái tóc màu nâu sậm dập dìu như những con sóng.

Là cháu gái của hiệu trưởng trường chúng tôi, thường được người ta biết đến với biệt danh *Kẻ-mà-cái-gì-cũng-biết*, bà chị này trên thực tế hơi kì quặc một

chút. Bình thường thì chị ấy vẫn theo đuổi sở thích hội họa của mình tại phòng tranh trên tầng cao nhất của sảnh âm nhạc trong trường. Một điều đáng lưu ý nữa là chị Maki sở hữu một niềm đam mê nồng cháy với chị Tooko, chị ấy vẫn tìm mọi cách tiếp cận và dụ chị Tooko làm người mẫu khỏa thân cho mình.

- Mình đã chuẩn bị mọi thứ theo lời của bò rồi đấy. Như vậy là cộng thêm chuyện lần trước thì bò đã thiếu nợ mình hai lần rồi nhé. Vậy nên rằng thì là Tooko này, bò cứ chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đi, chắc chắn trước khi tốt nghiệp mình sẽ đến đòi nợ sòng phẳng. Và nhớ đừng để cơ thể ngọc ngà của bò bị thương tích gì nhé. Hừm, mà thực ra có khi như vậy lại sệch xi hơn cũng không biết chừng.

Chị Maki bắt lấy bím tóc của chị Tooko rồi nở một nụ cười không được “trong sáng” cho lắm.

Hai má chị Tooko đỏ bừng lên, rồi chị ấy vội cà lăm trả lời.

- M-Mình đã nói c-chuyện này để thi xong rồi tính cơ mà. Ồ... Ryuuto vẫn chưa tới à?

Khóe miệng chị Maki hơi nhếch lên với vẻ khó chịu.

- À, thằng cà lơ phát phơ đó hả, nó đã mang bạn gái tới từ đời nào rồi, đấy, kia kia...

Theo hướng chị ấy chỉ, chúng tôi nhìn thấy Ryuuto đang ngồi ở một trong những hàng ghế phía trên.

Ryuuto để Takeda ngồi trên đùi của nó, tay dịu dàng vuốt ve mái tóc của cô bé. Sau đó nó ghé sát mặt vào Takeda rồi thì thầm cái gì đó.

Takeda để mặc cho Ryuuto ôm trước ngực, cô bé không hề có lấy một cử động dù là nhỏ nhất. Trong gian phòng u ám, tôi có thể chứng kiến cặp mắt trống rỗng chẳng khác gì một con búp bê của cô bé, không một cái chớp mắt, không một chút sinh khí nào.

Toàn thân tôi rét run khi nhìn thấy Takeda như vậy.

Mặc dù đã được nghe chị Tooko kể về tình trạng của cô bé, nhưng tôi chưa từng nghĩ Takeda lại thành ra như vậy rồi!

Miu níu chặt lấy tay tôi và nói với giọng khàn khàn.

- Cô bé đó, làm sao vậy?

Có lẽ là bị bộ dạng của Takeda hù dọa, trong mắt cậu ấy hiện lên vẻ sợ hãi, cơ thể cũng hơi run rẩy.

Vẻ mặt của Kotobuki và Akutagawa cũng sửng lại.

- Ryuuto.

Nghe chị Tooko gọi, Ryuuto nhìn về phía chúng tôi.

Sau khi nở một nụ cười sáng sủa với chị Tooko, Ryuuto lại thì thầm cái gì đó với Takeda, rồi nó đỡ cô bé đứng dậy và bước xuống chỗ chúng tôi, tay vẫn ôm lấy hai bả vai của Takeda.

- Ủầy, anh Konoha. Cả chị Kotobuki nữa, thật vui khi thấy chị được ra viện an toàn.

Giọng nói và biểu cảm của Ryuuto hoàn toàn bình thường, bình thường tới mức khiến chúng tôi hoang mang.

- Ryuuto, Takeda...

Takeda chẳng hề thể hiện chút dấu hiệu quan tâm nào nào dành cho chúng tôi, cô bé đứng tựa vào người Ryuuto không nói một lời nào và ngược nhìn lên trên trần nhà với cặp mắt trống rỗng.

- Cậu ấy vẫn nghe được những gì chúng ta nói... chỉ là không phản ứng lại mà thôi.

Mọi người xung quanh cùng run lên khi nghe Ryuuto nói vậy. Ryuuto ôm lấy đầu của Takeda rồi cười vui vẻ.

- Chà, đối với những người hơi mỏng manh hơn người bình thường một xíu thì chuyện này cũng thường xuyên xảy ra ấy mà. Cậu ấy sẽ bình thường trở lại nhanh thôi, đúng không, Chii.

Những từ ngữ đó, và cả bàn tay đang xoa đầu Takeda, đều thật mạnh mẽ và sáng sủa.

Chị Tooko nhìn về phía Takeda và nở một nụ cười dịu dàng.

- Hôm nay vì muốn Chia thay đổi tâm trạng một chút nên chị đã nhờ Ryuuto

dẫn Chia tới đây. Em cứ thoải mái như ở nhà nhé.

Takeda vẫn tiếp tục im lặng.

Chị Tooko để chúng tôi ngồi xuống ghế, sau đó ra đứng trước máy chiếu.

Ngồi bên phải tôi là Miu, còn bên trái là Kotobuki. Cả hai người đều trông rất căng thẳng. Akutagawa ngồi ngay sau Miu, còn cách bên cạnh đó hai ghế trống là Ryuuto và Takeda. Chênh xa xa một chút về phía sau ở hàng ghế trên là chị Maki đang ngồi bắt chéo chân với thái độ tự cao tự đại.

Ánh đèn dần ảm đạm, những ngôi sao trên trần nhà bắt đầu hiện lên.

Ánh sáng phát ra từ máy chiếu tựa như ánh trăng rót xuống từ bầu trời làm tôn lên hình bóng mảnh khảnh của chị Tooko.

Giọng nói dịu dàng lay động lòng người vang lên trong bóng tối nhàn nhạt.

- Đây là bầu trời sao mà chúng ta có thể chứng kiến ở cao nguyên Taneyamagahara thuộc tỉnh Iwate.

Tác giả Miyazawa Kenji khi còn học năm thứ ba ở trường Cao đẳng Nông Lâm Morioka đã có lần tới đây để khảo sát địa chất.

Khi đó là lúc Kenji vừa cùng một người bạn của mình sáng lập ra tạp chí nghiệp dư Hoa đỗ quỳên, mỗi ngày trong ông đều tràn đầy những hi vọng và lý tưởng dành cho tương lai. Thiên nhiên tươi đẹp mà ông được chứng kiến vào thời khắc hạnh phúc nhất cuộc đời đã để lại nhiều ấn tượng sâu đậm trong Kenji, thế nên trong sự nghiệp sáng tác về sau, ông đã viết ra rất nhiều tác phẩm lấy đề tài về Taneyamagahara. Ví dụ như bài thơ bốn đoạn nằm trong số các bản thảo chưa được xuất bản chính thức mà ông sáng tác vào năm 1925, tức tám năm sau khi tới Taneyamagahara.

Chị Tooko nhắm mắt lại như để tưởng tượng phong cảnh mà Kenji đã chứng kiến và bắt đầu ngâm lên một phần của bài thơ.

Bao dải sơn mạch chập chùng như gợn sóng

Đường chân trời lặng lẽ nhấp nhô

Ôi tất cả mới thật thuần khiết làm sao

Ngâm xong, chị Tooko mở mắt ra cười nhẹ rồi tiếp tục kể chuyện.

- Có người cho rằng tác phẩm tiêu biểu của Kenji - *Đường sắt Ngân Hà* - cũng được sinh ra từ mảnh đất này.

Theo đó, Kenji đã tưởng tượng bầu trời đầy sao lấp lánh trên đầu mình là nhà ga Ngân Hà và có một đoàn tàu xuất phát từ đó. Có lẽ những người chưa từng đọc *Đường sắt Ngân Hà* hẳn là cũng đã từng nghe qua nội dung của nó rồi nhỉ?

Nhân vật chính Giovanni là một học sinh bình thường, cậu vừa phải đi học vừa phải làm thêm để chăm sóc người mẹ đang bị ốm.

Giovanni có một người bạn từ thuở ấu thơ là Campanella, nhưng càng lớn lên, khoảng cách giữa hai người lại càng trở nên xa cách, dần dần ngay cả việc mở miệng nói chuyện với nhau cũng không còn nữa.

Đêm lễ hội, Campanella được bạn bè vây quanh cùng thả đèn quả bí, nhưng Giovanni lại chỉ cô độc một mình.

Tuy nhiên, chẳng biết từ lúc nào, Giovanni đã ở bên trong một đoàn tàu chạy xuyên qua dải Ngân Hà. Campanella cũng đang ở đó đợi Giovanni. Và thế là hai người cùng nhau bắt đầu cuộc hành trình trên chuyến Đường sắt Ngân Hà.

Bầu trời hình vòm che trên đầu chúng tôi lại ướm nên tôi đi một chút nữa.

- Có người nói cả Giovanni và Campanella đều được dựa theo nguyên mẫu trong đời thực.

Giovanni cô độc sống nội tâm chính là bản thân Kenji, mà hình mẫu của Campanella thì lại có rất nhiều ý kiến khác nhau, tuy nhiên quan điểm thường thấy nhất thì đó chính là em gái Toshi của Kenji.

Toshi nhỏ hơn Kenji hai tuổi, bà là một học sinh ưu tú thường đứng đầu toàn trường trong các kì thi. Kenji vẫn luôn tự hào về Toshi, Toshi cũng rất ngưỡng mộ anh trai mình. Tình cảm giữa hai người rất khăng khít, ngay cả khi Toshi vì học lên Đại học mà chuyển tới Tokyo, hai người vẫn giữ liên lạc với nhau qua thư từ.

Năm 18 tuổi, Kenji được giác ngộ sau khi đọc Pháp Hoa Kinh, điều này đã dẫn tới sự đối lập mạnh mẽ giữa ông và người cha là một Phật tử thành kính của Tịnh Độ Tông. Thế nhưng Toshi vẫn hiểu và tôn trọng Kenji, bà là người duy

nhất trong gia đình tin tưởng những giáo lý của Pháp Hoa Kinh. Và Toshi vẫn luôn ủng hộ Kenji. Đối với Kenji, Toshi không chỉ là một người em gái, bà còn là người cộng hưởng thể giới quan và tư tưởng cùng với ông.

Chị Tooko rốt cuộc đang định nói gì vậy?

Màn sương mù trong tâm trí càng lúc càng dày thêm, nhưng tôi vẫn bị ánh mắt dịu dàng và giọng nói thanh thoát kia hấp dẫn và tiếp tục lắng ai nghe.

Miu vẫn nhìn về phía chị Tooko với vẻ mặt không cảm xúc.

- Giovanni và Campanella cũng giống như vậy. Đối với Giovanni, Campanella thông minh tài giỏi là người mà cậu rất ngưỡng mộ, đó là người sở hữu chung với cậu thời gian quá khứ âm áp, là người đồng hành đáng trân trọng mà cậu nguyện sẽ cùng đi đến bất kì đâu.

Chị Tooko nở một nụ cười dịu dàng.

- Mọi quan hệ này khá giống mối quan hệ giữa hai nhân vật Itsuki và Hatori xuất hiện trong tiểu thuyết của Inoue MIU.

Bả vai của Miu hơi run lên.

Ngồi bên cạnh tôi, Kotobuki cũng hơi rụt người lại. Vừa cảm nhận cảm giác miêng đắng lưỡi khô trong vòm họng, tôi vừa nín thở lắng nghe.

- Trong tiểu thuyết này, Giovanni chính là Itsuki, một cô bé học lớp tám, đồng thời cũng là người kể chuyện. Người Itsuki thầm thương là cậu bạn từ thuở nhỏ, Hatori. Bình thường hai người vẫn luôn cùng nhau đi học, cùng nhau làm bài tập ở thư viện gần trường, mỗi ngày đều thật hạnh phúc và thanh bình.

Hatori là một cậu bé thông minh vui vẻ tựa như bầu trời xanh, cậu thường đưa Itsuki đọc những tiểu thuyết do chính cậu viết ra. Itsuki vẫn luôn ủng hộ Hatori khi biết được giấc mơ của cậu là sau này muốn được trở thành một nhà văn, cô bé thương động viên Hatori rằng chắc chắn Hatori sẽ có thể trở thành một tác giả nổi tiếng.

Miu bầu chặt lấy thành ghế bằng những ngón tay run rẩy. Trong mắt cậu ấy lóe lên sự khó chịu và đau đớn.

- Giống như Giovanni và Campanella, Itsuki và Hatori cũng có nguyên mẫu

trong thực tế.

Tuy nhiên, trong thế giới thực, Itsuki là một cậu bé, mà Hatori lại là một cô bé. Và người ra mắt công chúng với tư cách một tác giả nổi tiếng cũng không phải Hatori mà lại là Itsuki.

Ánh mắt căm hận của Miu phóng về phía chị Tooko. Nhưng chị Tooko chỉ bình thản đối diện với ánh mắt đó, và tiếp tục nói.

- Kết quả là trong thế giới thực, hai người đã bị chia lìa. Dựa trên câu chuyện mà Itsuki đã viết ra, Hatori bắt đầu viết lại một câu chuyện khác. Đó là một câu chuyện tràn ngập tuyệt vọng, đau đớn và căm hận, như muốn phủ nhận thế giới của Itsuki.

Miu nhìn chị Tooko với ánh mắt như muốn giết người. Ngay cả bầu không khí cũng trở nên bén nhọn như kim châm, tôi ngồi bên cạnh mà cảm thấy làn da mình thỉnh thoảng lại nhói lên. Tuy nhiên, chị Tooko vẫn chẳng hề để ý tới điều đó.

- Không chỉ như vậy. Hatori bắt đầu tiến hành cuộc báo thù dành cho Itsuki trong đời thực.

Bởi vì cơ thể bị thương và phải nằm viện, Hatori không thể tự mình hành động. Thế nên cô đã định lợi dụng bạn học của Itsuki. Tuy nhiên, người bạn học này lại là một thiếu niên rất thành thật, ngoài ra cậu còn là bạn thân của Itsuki, thế nên kế hoạch của cô đã thất bại. Cho dù vậy Hatori vẫn không từ bỏ. Lần này cô chuyển đối tượng sang một cô gái ở bên cạnh Itsuki và thử tiếp xúc với cô gái đó.

Đúng lúc này, một người trợ giúp ngoài ý muốn xuất hiện trước mặt Hatori.

- !

Miu nín thở.

Người trợ giúp?!

Chị ấy đang nói về ai vậy? Akutagawa? Kotobuki? Không, không thể nào. Hai người đó vẫn luôn cố ngăn tôi tiếp cận Miu.

Như vậy, rốt cuộc là ai!

Ngực tôi thất lại vì dự cảm bất an. Đúng lúc này, chị Tooko đặt một câu hỏi.

- Mọi người có biết trong *Đường sắt Ngân Hà* từng xuất hiện một nhân vật bí ẩn là tiến sĩ Blukanilo không?

Vị tiến sĩ này trong ba bản thảo đầu tiên đều có xuất hiện, nhưng đến bản thảo kế tiếp cũng là bản thảo cuối cùng thì sự tồn tại của ông ta lại biến mất. Trong câu chuyện, ông ta vốn sẽ xuất hiện ở cảnh cuối cùng và nói cho Giovanni biết chuyến du hành của cậu chính là một cuộc thí nghiệm của ông ta. Sau đó ông ta sẽ chỉ ra cho Giovanni con đường đến tương lai. Trong câu chuyện mà Hatori viết lại cũng có sự xuất hiện của một nhân vật giống với tiến sĩ Blukanilo. Chính xác là trong những dòng ghi chú tại các khoảng trống trong câu chuyện...

Như được lời của chị Tooko nhắc nhở, trong đầu tôi hiện lên dòng chữ màu đỏ “Thí nghiệm của Blukanilo”.

Đúng rồi, đúng là trong số các ghi chú có một dòng như vậy. Sau đó là những dòng mô tả về B.

“Câm đi, B! Ta không cần ý kiến của ngươi!”

“Đừng ra chỉ thị cho ta! Cút ngay!”

B này chính là chữ viết tắt của Blukanilo sao?!

- B nhiều lần xuất hiện và trợ giúp cho kế hoạch của Hatori, người này cũng thường xuyên gọi điện tới và khiến Hatori khó chịu, dồn ép Hatori. Đối với Hatori mà nói thì B là bạn hay thù? Nhưng cho dù là gì đi nữa thì tất cả những gì xảy ra trong hiện thực đều có sự đứng sau dàn xếp của B.

Chị Tooko nhìn về phía tôi và Miu với ánh mắt uyên bác và nói.

- Việc Konoha gặp lại Miu ở bệnh viện cũng không chỉ là một sự trùng hợp tình cờ. Ngay cả cuộc gặp gỡ trong phòng bệnh giữa mẹ của Miu và Konoha cũng vậy...

Mẹ của Miu, người mà hai tháng mới xuất hiện một lần, tại sao đúng hôm đó lại tới bệnh viện? Trong những dòng ghi chú cũng có một đoạn ghi lại rằng B là đồ phản bội. Thế nên trong đầu chị bỗng “tưởng tượng” ra phải chăng chính B là người đã gọi bác ấy tới.

Trái tim tôi như bị thứ gì đó níu chặt.

Ai là người đã mang tôi đến chỗ của Miu?

Ai đã cố tình để tôi gặp mẹ của Miu, làm lộ ra mọi chuyện mà Miu che giấu...

Người đầu tiên thông báo cho tôi việc Kotobuki nhập viện là ai?

Người đã hối thúc tôi đi thăm Kotobuki vào ngày hôm trước cái ngày tôi gặp mẹ của Miu là ai?

Trong lúc lần mò lại kí ức, cổ tôi như bị một bàn tay lạnh buốt vuốt ve.

- Cả việc ngày hôm đó chị đến thăm Nanase và gặp Konoha trong hành lang chắc hẳn cũng không phải ngẫu nhiên. Ngoài ra, có lẽ chính B cũng là người đã gọi “câu chuyện của Hatori” tới máy tính cá nhân của Konoha. Dù sao Miu cũng chẳng rảnh rồi gì mà đi scan lại từng đó trang sách, hơn nữa một mình em ấy cũng không thể chuẩn bị đủ công cụ để làm việc đó.

Ánh mắt của chị Tooko hướng về phía sau lưng chúng tôi.

Tôi nín thở, trong đầu thầm nghĩ chẳng lẽ là...

- B là ai? Mục đích của B là gì? Ryuuto, chắc hẳn em biết những chuyện đó phải không?

Sau lưng tôi vang lên một giọng nói to rõ ràng đáp lại lời chị ấy.

- Đúng thế! Bởi vì người để Chi và Miu gặp mặt, chính là em.

Miu cắn môi cúi đầu, ánh mắt cậu ấy trông rất đáng sợ.

Trái ngược với phản ứng của Miu, vẫn ngồi trên ghế, tôi và Kotobuki cùng quay đầu ngược nhìn ra đằng sau.

Akutagawa và chị Maki cũng nhìn về phía Ryuuto. Trong ánh mắt của Akutagawa là sự kinh ngạc. Còn chị Maki lại nhíu mày.

Và rồi, cả tôi và Kotobuki đều sững sờ không thể nói nên lời.

Trên khóe miệng Ryuuto đang treo một nụ cười, như thể nó đang rất tận hưởng bầu không khí hiện tại. Takeda ngồi bên cạnh nó thì vẫn nhìn lên trần nhà với cặp mắt trống rỗng.

Miu nắm chặt tay lại rồi đột nhiên thốt lên với giọng nói tràn ngập căm ghét.

- Đúng thế. Chính người đó đã dẫn B... đã dẫn Takeda Chia tới chỗ tôi.

Quả nhiên... Takeda chính là B sao.

Tôi nhìn về phía Miu theo phản xạ, sau đó quay lại nhìn Ryuuto mà lòng đặng çat.

- Chuyện này rốt cuộc là sao, Ryuuto? Từ khi nào em lại quen biết Miu vậy?

Vẫn mang theo nụ cười khó ưa trên mặt, Ryuuto trả lời.

- Từ cái lúc chị ấy gọi điện tới nhà của em.

- Gọi điện? Tại sao Miu lại gọi điện...

Tôi bỗng sực nhớ ra.

Lúc này chị Tooko có nói mình đã nói chuyện điện thoại với Miu. Nêu Miu cũng từng gọi điện cho chị Tooko giống như lúc cậu ấy nhắn tin cho Kotobuki...

Chị Tooko nói với giọng dịu dàng.

- Có một dạo Miu đã gọi điện thoại tới gặp chị. Người nhận cuộc điện thoại đó chính là Ryuuto.

Miu vẫn nắm chặt tay, môi mím lại với vẻ không cam lòng.

Akutagawa từng nói với tôi Miu đã bắt gặp tôi khi tôi đến thăm Kotobuki ở bệnh viện vào kì nghỉ hè. Lúc đó, đi cùng tôi chính là chị Tooko. Hẳn là Miu đã biết được tên chị ấy khi nghe tôi gọi “chị Tooko”.

Thế là khi thấy số điện thoại của “Amano Tooko” trong điện thoại di động của Akutagawa, cậu ấy đã gọi điện tới nhà chị ấy.

Mục đích có lẽ là vì muốn quấy rối chị Tooko, giống như những gì cậu ấy đã làm với Kotobuki.

Nhưng người bắt máy lại là Ryuuto.

- Tại vì nghe giọng có hơi là lạ nên em đã rất tò mò. Thế là em bèn nghe lén chị Tooko.

Theo lời của nó thì cuộc nói chuyện rất ngắn ngủi.

“Vâng, tôi là Tooko, ai ở đầu dây bên kia thế ạ?”

“Sao cơ... Konoha?”

“Em là Miu, phải không?”

Những gì Ryuuto nghe được cũng chỉ có vậy,

Sau đó chị Tooko đặt ống nghe xuống và đứng trầm tư một hồi lâu trước điện thoại. Khi nó hỏi chị ấy là ai gọi điện tới thì chị Tooko chỉ trả lời đó là “Một người mà em không quen biết”.

- T-Tại chị tự dung gọi tên nên tôi mới giật mình...

Miu cắn răng nói như vậy.

Chắc hẳn chị Tooko đã liên hệ cái tên “Miu” mà tôi vô tình thốt ra lúc trước với người đang gọi điện cho chị ấy. Mặc dù bình thường vẫn vô tư không thêm suy nghĩ trước sau, nhưng chị Tooko lại sở hữu trực giác rất nhạy bén ở những chuyện kì quặc...

Mặt khác, Ryuuto sau khi cảm thấy hứng thú với người gọi điện thoại tới, từ âm chuông đồng hồ cùng âm thanh của các y tá, đã phán được cuộc gọi tới từ đâu.

Việc còn lại đơn giản như mọi lần, nó làm quen với người trong bệnh viện và xác nhận được ở đó có một cô gái tên Miu.

Thế rồi Ryuuto đột ngột tới gặp Miu.

- Thật khó tin.

Miu cắn răng lắm bầm với vẻ khó chịu.

Sau khi chào Miu với một phong thái bất cần đời, Ryuuto đưa ra đề nghị ‘Tôi sẽ giữ bí mật chuyện của chị với anh Konoha. Dù sao chị Tooko cũng phải tập trung thi cử một thời gian’.

Từ đó về sau thỉnh thoảng Ryuuto lại tới thăm Miu mà không hề báo trước.

- Nói thế nào nhỉ, tại vì từ chị ấy em có được một cảm giác nguy hiểm đầy thú vị, là loại con gái rất hợp khẩu vị của em. Hơn nữa em cũng rất hứng thú với chuyện của anh Konoha.

Miu trừng mắt nhìn về phía Ryuuto khi nó thản nhiên nói ra những lời đó. Akutagawa cũng nhíu mày với vẻ không thoải mái.

Có lẽ “người quen” mà Miu từng nhắc đến lúc trước chính là Ryuuto cũng nên.

- Ryuuto, có phải em từng mang mấy bông hồng màu cam tới thăm Miu

không?

- À, cái đó hả, đó là em được một chị người quen ở tiệm hoa gần bệnh viện tặng cho đây.

- Chết đi.

Miu nói như thế thái độ của Ryuuto khiến cậu ấy cực kì khó chịu.

Tôi thì lại hoang mang. Tôi có thể hiểu được tại sao Ryuuto cảm thấy hứng thú với Miu, dù sao nó cũng sở hữu sở thích rất khác người, nhưng...

- Tại sao em lại để Takeda và Miu gặp nhau?!

Ryuuto trả lời với vẻ tự đắc.

- Tại em muốn được chứng kiến một Takeda Chia “thật sự”. Bởi khi đứng trước em, Chii lúc nào cũng đeo mặt nạ và dù em làm thế nào thì cậu ấy cũng không chịu tháo nó xuống.

- Anh không hiểu! Chuyện đó thì liên quan gì tới chuyện để cô bé gặp Miu chứ?!

Ryuuto ném cho tôi một cái nhìn mỉa mai khiến tôi không khỏi giật mình, rồi nó chậm rãi nói.

- Bởi vì, anh Konoha cũng biết mà, đối với Chii mà nói thì anh rất... đặc biệt. “Anh Konoha trông rất giống người thương của mình”, vào lễ Giáng Sinh lúc em đưa cậu ấy đi ngắm biển, Chii đã nói với em như vậy.

Tôi nín thở.

Người thương của Takeda...

Đó chính là Kataoka Shuuji, người đã gieo mình từ tầng thượng của trường cấp ba Seijou vào 10 năm trước.

Takeda ôm trong mình nỗi phiền não vì không thể có chung cảm nhận với những người khác, cô bé đã có một sự đồng cảm sâu sắc với anh ta, người mà cô bé chỉ có thể gặp thông qua một bức ảnh kỉ yếu.

“Anh Konoha... em thích khuôn mặt của anh. Bởi vì nó rất giống với khuôn mặt của anh Shuuji”, cô bé từng nói với tôi như vậy.

Không chỉ thế...

Tôi còn là một trong số ít người biết được khuôn mặt thật sự của Takeda. Đối với cô bé mà nói, tôi rất “đặc biệt”. Không phải chuyện thích hay ghét mà nó đã nằm trong một phạm trù khác.

- Khi nghe Miu gào thét “Konoha là chó của tôi”, Chii trừng to hai mắt, nét mặt cũng trở nên lạnh như băng. Thật hữu hiệu. Quả nhiên dẫn cậu ấy tới đây là một quyết định đúng đắn, em nghĩ như vậy.

Tâm lý của Ryuuto - người nói ra những lời đó với giọng như say như mê, hai mắt tỏa sáng đầy nhiệt tình - đã hoàn toàn vượt ra phạm vi lý giải của tôi.

Đúng lúc này, chị Tooko cất tiếng ngăn Ryuuto lại với vẻ mặt nghiêm khắc.

- Chuyện xảy ra sau đó thì từ những chú thích chúng ta có thể tưởng tượng ra được. Mặc dù trình tự thời gian có hơi lộn xộn... nhưng có lẽ Chia đã một mình đến gặp Miu rồi đưa ra nghị hợp tác với em ấy, sau đó Chia bắt đầu tích cực hỗ trợ việc báo thù của Miu. Chị nói đúng chứ, Miu?

Miu lẩm bẩm bằng giọng khỏ sở.

- Cô bé đó nói “Đây là thí nghiệm của tôi”. Kế hoạch lợi dụng Kotobuki để dụ Konoha tới bệnh viện cũng là do cô bé nghĩ ra.

Cổ họng của Kotobuki phát ra tiếng nuốt nước bọt như thể cậu ấy đang cố kiềm chế không để bản thân hét lên.

Có lẽ cậu ấy không thể tin được việc một cô bé đáng yêu lúc nào cũng chào hỏi mình một cách vui vẻ lại chính là người đã bày ra cạm bẫy này.

Tôi cũng không thể hiểu được ý đồ của Takeda.

Tiến sĩ Blukanilo chính là Takeda. Nhưng rốt cuộc Takeda muốn đạt được điều gì khi nhắm vào tôi và Miu chứ? Thí nghiệm rốt cuộc là gì?

- Takeda... Tại sao em lại làm như vậy?

Tôi khàn giọng hỏi.

Takeda không trả lời, cô bé vẫn ngồi im lặng bất động như một con búp bê. Cặp mắt vô hồn ngược lên nhìn trần nhà.

- Bởi vì cậu ấy muốn biết liệu bản thân có thể bị tổn thương hay không.

Ryuuto nhìn tôi với ánh mắt có chút cao ngạo và nói như vậy.

- Chii vẫn luôn muốn biết nếu nhìn thấy một người “đặc biệt” với mình bị tổn thương thì liệu cậu ấy có thể cảm nhận nỗi đau và sự khổ sở như người đó phải chịu không. Liệu bản thân cậu ấy có thể trở thành một người bình thường hay không? Hay cậu ấy sẽ mãi là một con quái vật không thể cảm nhận được gì cả? Chii vẫn luôn khát khao biết được điều đó, đến mức ý nghĩ đó dần khiến cậu ấy trở nên kì lạ, khiến cậu ấy không thể chịu được nữa.

Ánh mắt mà Ryuuto dùng để nhìn tôi thật lạnh lẽo.

- Thế nên, cậu ấy đã thí nghiệm.

Sống lưng tôi như đóng băng. Làm sao mà... thí nghiệm như vậy...

Ryuuto tiếp tục nói bằng giọng đều đều.

- Nhưng dù chứng kiến anh Konoha khổ sở khi đứng giữa Miu và chị Kotobuki thì tâm hồn của Chii vẫn lạnh buốt, cậu ấy chẳng thể cảm thấy được gì cả. Dần dần Chii bắt đầu nôn nóng, nếu mọi chuyện cứ thế này thì không được. Thế rồi cậu ấy gọi mẹ của Miu tới, sao chép tiểu thuyết gửi cho anh Konoha, cậu ấy cố gắng tìm mọi cách để khiến anh Konoha bị tổn thương. Đồng thời cũng để khiến bản thân bị tổn thương...

Em... thật sự, trông rất bình thường à?

Trong đầu hiện lên hình ảnh Takeda ngược lên nhìn tôi với ánh mắt đầy bất an và dao động, toàn thân tôi run lên.

Khi đó Takeda cũng đang rất khổ sở!

Akutagawa nhú mày lắm bả.

- Sao lại làm chuyện ngu ngốc như vậy chứ...

Miu quay phắt về phía Akutagawa khi nghe cậu ấy nói vậy.

- Đ-Đôi với cậu có lẽ chuyện đó thật ngu xuẩn! Một người lúc nào cũng chỉ biết tỉnh táo nói ra những điều lý trí như cậu sẽ không bao giờ hiểu được! Bởi vì quá quan trọng nên mới không chịu được, vì quá lo lắng nên mới không chịu được, chỉ muốn tự tay phá hủy nó! Bởi vì nỗi sợ hãi một lúc nào đó sẽ mất đi, sẽ bị ai đó phá hủy thật sự là không thể chịu được!

Nhìn Miu gào lên như phát cuồng, Akutagawa chỉ im lặng một cách khổ sở.

- Cứ như thể bị bỏ lại một mình trong bóng tối đen kịt... lo lắng, lo lắng, dạ dày quặn thắt như bị cắt thành từng khúc... Đã vậy thì chính tay tôi sẽ hủy diệt mọi thứ trước khi nó bị ai đó phá hủy!

Cho dù vậy... cho dù đã hủy hoại tan tành mọi thứ, tôi vẫn không biết liệu còn thứ gì sót lại không, vẫn muốn xác nhận liệu sẽ còn ai thích bản thân xấu xí của tôi không!

Tiếng la hét đầy đau đớn của Miu vang vọng trong bóng tối.

Tại sao chúng tôi vẫn cứ tiếp tục mê man trong thế giới tối tăm này? Tại sao chúng tôi vẫn tiếp tục khiến trái tim của nhau bị tổn thương, vẫn tiếp tục than thở?

Miu, tôi và Takeda đều như vậy...

Cảm giác bị thương dồn dập vỗ vào lòng tôi như những con sóng, cô hòng như bị bóp lại đến không thở được. Đúng lúc này, giọng nói buồn khổ của chị Tooko vang lên.

- Đúng thế. Không thấy được mình đang đi đâu sẽ khiến người ta thật bất an... cả việc không hiểu được tâm trạng của người quan trọng với mình cũng vậy.

Như thể bị giọng nói thanh thoát của chị ấy hấp dẫn, Miu nhìn về phía chị Tooko.

Sâu trong ánh mắt của chị Tooko, tôi có thể cảm nhận được sự đồng cảm cùng cảm giác bị thương thâm lắng. Có lẽ ngay cả chị Tooko cũng đang lạc lối trong màn đêm chẳng...

Giọng nói thanh thúy xen lẫn chút khổ sở đó tiếp tục vang lên.

- Khi nghĩ về Campanella, Giovanni cũng mang trong mình những cảm xúc khổ sở...

Bởi vì *Đường sắt Ngân Hà* là câu chuyện được viết ra từ góc nhìn của Giovanni, cho nên cảm xúc của Campanella không được ghi ra một cách rõ ràng. Giovanni không biết được Campanella đang nghĩ gì. Thế nên độc giả cũng chỉ có thể cùng bị thương với Giovanni mà thôi.

Nhưng mà, cho dù Campanella chưa từng nói ra, cậu vẫn luôn lo lắng cho

Giovanni. Bởi vì cho dù những bạn học khác trêu chọc, nói xấu Giovanni, thì chỉ có Campanella là chưa từng làm vậy. Cậu vẫn luôn nhìn Giovanni với ánh mắt buồn bã. Chắc hẳn Campanella vẫn luôn muốn nói chuyện với Giovanni.

Miu gào lên bằng giọng nghẹn ngào.

- Không có chuyện đó! Campanella là đồ ngạo mạn, độc ác! Lúc ở bên trong đoàn tàu thì chỉ biết làm quen với những cô gái, Campanella sẽ không bao giờ hiểu được Giovanni đã khổ sở thế nào khi chứng kiến điều đó!

À... ra là vậy.

Tôi giật mình hiểu ra.

Tôi vẫn luôn cho rằng mình chính là Giovanni, mà Miu là Campanella.

Nhưng chẳng biết từ khi nào, trong lòng Miu tôi đã trở thành Campanella.

Tôi vẫn luôn khao khát Miu, vẫn luôn vì không thể hiểu được tâm hồn của Miu mà cảm thấy khổ sở, nhưng đối với Miu, cậu ấy lại cảm thấy bản thân mới chính là Giovanni bị bỏ lại cô độc một mình.

Mong ước của Campanella là gì... câu hỏi này vừa đề hỏi bản thân Miu, người đã từng là Campanella, vừa là tiếng kêu tuyệt vọng dành cho tôi, người đã trở thành Campanella.

Mình không hiểu được cậu. Hãy cho mình biết suy nghĩ thật sự của cậu...

Có lẽ ai trên cõi đời này cũng là Giovanni, cũng có một Campanella của riêng mình, vẫn luôn vì không thể hiểu được tâm hồn của đối phương mà lo lắng, ghen ghét, khổ sở...

Nhìn Miu phần nộ hết lên, chị Tooko dịu dàng nói.

- Em thật sự cho rằng Campanella không hiểu gì sao? Vậy thì hãy thử đọc lại một lần nữa *Đường sắt Ngân Hà*. Lần này, hãy đọc trong khi cảm nhận nội tâm của Campanella.

Mặc dù Campanella được miêu tả là một cậu thiếu niên mạnh mẽ đầy lý tưởng, nhưng thật sự như vậy sao? Campanella chẳng lẽ không hề sở hữu điều gì đó mềm yếu như một bé trai bình thường, giống như Giovanni sao? Có lẽ Campanella vẫn luôn muốn khôi phục mối quan hệ như trước kia với Giovanni,

nhưng vì sợ Zaneli và các bạn của cậu ta nên cậu ấy mới không thể làm vậy. Có lẽ Campanella vẫn luôn phiền não vì chuyện đó.

Thế nên, khi bắt đầu hành trình cuối cùng của mình, Campanella mới muốn được ở bên người bạn thân thiết nhất, không phải sao? Bởi vì cậu muốn truyền đạt cho người bạn đó một điều mà từ trước đến giờ cậu vẫn không thể nói ra...

Em hãy thử đọc lại một lần nữa *Đường sắt Ngân Hà* từ một góc nhìn khác. Tựa như ẩn sau câu chuyện của Itsuki là câu chuyện của Hatori, đằng sau câu chuyện của Giovanni chính là câu chuyện của Campanella.

Miu lắc đầu nguây nguây. Cậu ấy cố chớp mắt để nước mắt không chảy ra, rồi Miu hét lên, hai mắt đỏ bừng.

- Nhưng rốt cuộc thì Campanella vẫn bỏ lại Giovanni một mình và rời xa Giovanni, không phải sao!!! Bị bỏ lại cô độc, Giovanni tựa như con chim béo tròn xấu xí không thể bay được nữa, tất cả những gì Giovanni còn có thể làm chỉ là ngược lên nhìn bầu trời đêm với những vì sao đang dần biến mất và khóc, không phải sao?!

Nước mắt trào ra rơi lã chã lên váy của Miu.

Hai hàng lông mày của chị Tooko cũng trĩu xuống, nét buồn bã hiện lên trong ánh mắt trong suốt của chị ấy.

Tôi cũng biết cảnh cuối của *Đường sắt Ngân Hà*.

“*Campanella, chúng ta sẽ đi cùng nhau phải không?!*”

Nhưng khi Giovanni quay đầu lại, Campanella đã biến mất.

Giovanni nhào người ra khỏi cửa sổ đoàn tàu, đắm ngực gào khóc.

Và rồi khi cậu tỉnh lại trên ngọn đồi, Giovanni được hay tin Campanella đã chết đuối vì cứu bạn cùng lớp là Zaneli bị rơi xuống sông trong khi thả đèn lồng quả bí.

Ngày hôm đó, Giovanni đã nghĩ gì khi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời?

Nhìn những ngôi sao lấp lánh dần dần biến mất, thế giới bắt đầu được chiếu rọi bởi ánh mặt trời và hình bóng Campanella rời xa về hướng bóng tối vĩnh hằng, trong lòng Giovanni đã nghĩ gì?

Khi bình minh đến chiếu sáng màn đêm dài đằng đẵng đầy khổ sở, sự thật tàn khốc cũng được ánh ban mai chiếu rọi và trở nên rõ ràng.

Khoảnh khắc nhận ra con đường mà mình cố gắng tiến lên lại chẳng khác gì điểm xuất phát, rằng bản thân lại quay về như ban đầu, ngoài ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trắng xóa kia và than khóc, con người còn có thể làm được gì nữa đây?

Những giọt nước mắt tiếp tục lăn dài trên má của Miu.

- Giovanni đã không thể gặp lại Campanella nữa rồi. Tại sao Miyazawa Kenji lại viết ra một câu chuyện bi ai như vậy chứ? Tại sao lại viết ra một câu chuyện không thể nhận được sự cứu rỗi như vậy chứ? Chẳng lẽ hai người không thể cứ cùng nhau tiếp tục chuyến du hành của mình sao? Tại sao lại chỉ có Giovanni bị đẩy xuống từ đoàn tàu chứ? Không phải hai người đã thề sẽ ở bên nhau mãi mãi, cho dù đi đến bất kì đâu sao?! Ai nói truyện của Miyazawa Kenji là dịu dàng chứ, tất cả đều là dối trá! Cái gì tràn đầy mộng tưởng cũng đều là dối trá! Không có cuộc chia lìa nào tàn khốc như vậy! Không có nỗi tuyệt vọng nào bi thảm như vậy! Tôi ghét Miyazawa Kenji!

Mắt của chị Tooko cũng hơi ướt, chị ấy thì thầm.

- Đúng thế... *Đường sắt Ngân Hà* là một câu chuyện đầy đau thương.

Trong thế giới hiện thực, Kenji cũng từng mất đi người quan trọng nhất với mình. Mùa đông năm Kenji 26 tuổi, Toshi - người em gái mà ông yêu thương hết mực, đã qua đời vì bệnh tật... Nỗi đau và cú sốc mà ông phải nhận khi đó đã được Kenji xướng lên trong những bài thơ như *Buổi sáng vĩnh biệt*, *Cây trâm bách tùng*, *Tiếng than khóc không lời*,... Đó là những áng thơ lay động lòng người, mang trong nó tiếng gào thét không thanh âm nào diễn tả được, là nỗi đau đến cả linh hồn cũng rỉ máu, khiến lồng ngực người nghe như bị bóp nát...

Hai năm sau khi mất đi “người bạn lữ hành duy nhất sở hữu chung một niềm tin”, ông viết ra bản thảo đầu tiên của *Đường sắt Ngân Hà*...

Chị Tooko tiếp tục nói một cách chân thành với Miu đang khóc nức nở. Như thể đang nói về một người rất thân thiết.

- Từ đó về sau đã có rất nhiều chuyện buồn xảy ra với Kenji.

Miu này... Mặc dù Miyazawa Kenji được xưng tụng là thánh nhân đã cống hiến mọi sức lực vì những người nông dân tại quê hương, trên thực tế ông lại không hề giỏi trong việc tiếp xúc với người khác, quan hệ giữa ông và cha mình cũng rất kém. Ngay cả người em gái mà Kenji thương yêu nhất và bạn thân của ông cũng lần lượt rời xa, ngoài ra khi ông còn tại thế chưa từng có một ai công nhận tài năng của ông với tư cách một tác giả.

Lúc còn sống, Kenji chỉ xuất bản hai quyển sách là thi tập *Mùa xuân và Địa ngục* cùng tập đồng thoại *Quán ăn mè neho lắm chuyện* mà thôi. Nhưng cả hai đều bán rất ế ẩm, thậm chí *Mùa xuân và Địa ngục* chính ông còn phải trả phí xuất bản, mà tiền nhuận bút của *Quán ăn mè neho lắm chuyện* thì Kenji lại được nhà xuất bản trả bằng chính 100 bản in từ sách của ông. Sách của ông ế ẩm đến mức Kenji phải mượn tiền của người cha để mua về 200 bản in hàng tồn. Đương thời, hai quyển sách này đều không hề nhận được đánh giá tốt.

Với giọng nói chất chứa thương yêu và buồn khổ, chị Tooko tiếp tục nói.

- Kenji đã có một cuộc đời như vậy. Thế nên chắc hẳn ông cũng hiểu được nỗi khổ và sự đau đớn của việc sống trên cõi đời này.

Sau khi bắt đầu làm nông, ông từng thử gieo trồng một số loại cây lưu hành vào thời đó như bắp cải, cà chua, hoa tulíp... Nhưng trong mắt những nông dân đầu tắt mặt tối vì mùa màng thất bát thì Kenji - một người chỉ biết trồng những thứ xa xỉ vô dụng - lại không hơn gì một kẻ kì quặc. Cho dù sau đó Kenji đạp xe kéo hàng đi bán thì cũng chẳng thể bán được, ông gần như phải đem cho không mọi thứ rồi quay về.

Trong những lá thư gửi cho bạn bè, Kenji từng viết quê hương mình là một thị trấn dơ bẩn, rằng lòng người ở đây thật thâm hiểm. Kenji trong thực tế không hề là thánh nhân hay quân tử gì cả, cuộc đời ông tràn ngập những điều bất đắc chí và dang dở, ông liên tục gặp phải thất bại.

Như vậy Kenji sẽ viết vào trong tác phẩm của mình nỗi đau khổ và tuyệt vọng mà ông cảm nhận, sự căm hận dành cho hiện thực tàn khốc sao? Câu chuyện của Kenji là những câu chuyện của than khóc và thất bại sao?

Miu mở lớn cặp mắt tràn đầy nước nhìn chị Tooko.

Chị Tooko cũng im lặng nhìn về phía cậu ấy rồi thì thầm.

- Không phải vậy... đúng không?

- !

Bờ vai của Miu khẽ run lên.

Câu chuyện của Hatori được viết chồng lên câu chuyện của Itsuki tràn ngập sự căm hận và nỗi đau.

Nhưng Kenji lại không làm vậy, những câu chuyện của Kenji không phải là những câu chuyện đầy thất bại và tăm tối.

Những lời của chị Tooko như giáng một cái tát vào má của Miu.

Kenji có một bài thơ nổi tiếng là *Không sợ mưa gió* được ông viết khi đang còn ở trên giường bệnh. Một tháng trước khi viết ra bài thơ này, hoàn cảnh của ông rất bi thảm, chính ông cũng nhận thức được cái chết đang ở rất gần và đã viết di chúc sẵn. Chưa đầy hai năm sau đó, Kenji qua đời.

Trong ánh mắt và giọng nói của chị Tooko tràn ngập sự dịu dàng và đau đớn.

Miu dường như đã quên việc khóc, bờ môi cậu ấy mím lại khẽ run rẩy.

Chị Tooko khẽ ngâm lên bài thơ của Kenji.

“Không sợ gió

Không sợ mưa

Không sợ tuyết đông không sợ nắng hè

Cơ thể kiên cường

Không ham không muốn

Không giận không sầu

Cười nói vui vẻ

Cô độc một mình lau nước mắt

Lặng lẽ bước đi giữa mùa hè giá lạnh

Người đời gọi ta là bù nhìn

Chẳng khen tặng

Chẳng chê trách

Cuộc đời như thế

Ta nguyện trở thành”

Cảm giác buồn khổ bóp nghẹt lòng tôi. Cổ họng cũng trở nên nóng rực.

Chuyện như vậy là không thể. Chúng tôi rất dễ chùn bước trước mưa to gió lớn.

Tự nhủ không sợ hãi sẽ không thể khiến chúng tôi chiến thắng.

Thế nên lúc tự nhủ như vậy, chúng tôi cũng đã lo lắng, đã dao động, đã thất bại rồi.

Nhưng chính vì vậy nên vẫn phải tự nhủ với lòng mình như thế.

Trong khi lạc lối gào khóc giữa màn đêm...

Vẫn phải tự nhủ rằng không được sợ hãi.

- Cho đến tận lúc lâm chung, Kenji vẫn suy nghĩ và sửa chữa bản thảo của *Đường sắt Ngân Hà* rất nhiều lần, một lượng lớn trong số này đã không hề được xuất bản. Nếu như Kenji còn có thể sống lâu hơn nữa, có lẽ ông sẽ tiếp tục cho ra đời bản thảo số năm hay số sáu của *Đường sắt Ngân Hà* cũng nên. Cứ như vậy, mặc cho đã thất bại bao nhiêu lần... mặc cho bản thân ở trong hoàn cảnh như thế nào, Kenji vẫn tiếp tục thực hiện giấc mộng của mình. Để một ngày nào đó ông sẽ có thể trở thành con người mà ông đã khắc họa trong tim, Kenji từng nói như vậy... Miu, em muốn trở thành một người như thế nào?

Vẻ sững sờ hiện lên trên khuôn mặt của Miu.

Miu muốn trở thành người như thế nào?

Đã từng có lúc cậu ấy háo hức kể cho tôi ước mơ mà cậu ấy vẫn ấp ủ trong lòng.

... Tương lai, mình sẽ trở thành một tác giả.

... Mình sẽ khiến thật nhiều người đọc sách của mình. Và nếu họ có thể cảm thấy hạnh phúc vì điều đó, mình cũng sẽ rất vui.

Nhìn biểu cảm mờ mịt của Miu, nhìn ánh mắt khổ sở, buồn bã, ướm át của cậu ấy mà ngực tôi như rách toạc.

Bờ môi của Miu mấp máy như muốn nói gì đó nhưng rồi lại không thể nói

thành lời. Cậu ấy cúi gằm đầu xuống, hết như một đứa trẻ bị lạc không thể nói ra tên của mình.

Bầu không khí trở nên nặng nề.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ sau lưng chúng tôi.

- Em muốn...

Tôi, Miu và Kotobuki cùng ngạc nhiên quay lại nhìn về phía Takeda.

Nước mắt dâng lên trên khuôn mặt vô cảm như một con búp bê của Takeda. Cô bé tiếp tục nói với giọng khàn khàn.

- Em muốn... trở thành, một người bình thường.

Akutagawa và chị Maki nín thở nhìn về phía Takeda. Chị Tooko và Ryuuto cũng im lặng lắng nghe Takeda nói.

Bờ môi tái xanh của cô bé phát ra những âm thanh yếu ớt.

- Em thật sự... không muốn... nói dối... bất kì ai cả... Em chỉ muốn... được ở một mình... tại một nơi thật yên tĩnh... để không phải nghe thấy... giọng nói của ai...

Như vậy... em sẽ không phải thấy hổ thẹn vì khác biệt với mọi người nữa... em sẽ không phải nói dối nữa... Nhưng... điều đó... chắc chắn... không phải là... hạnh phúc thật sự...

Sự bi thương trào ra cùng với nước mắt từ cặp mắt trống rỗng của Takeda. Cô gái đã bị tổn thương thật nhiều, đến mức tâm hồn bị sụp đổ, nhờ giọng cô nói ra những lời đó.

Miu cả người run rẩy nhìn về phía Takeda.

Takeda cũng đang run rẩy. Bàn tay bả vai, bờ môi và cả giọng nói đều đang phát run. Dù vậy biểu cảm đã dần quay lại trên khuôn mặt của cô bé.

- Em thật sự... muốn trở thành... một cô gái... bình thường... như những người khác... Cho dù đó không phải là em đi nữa... cho dù đó chỉ là vỏ bọc giả dối đi chăng nữa...

Nhưng... em vẫn muốn... có thể... như mọi người... có thể... cảm nhận mọi thứ... một cách bình thường... Cho dù điều đó rất khó... cho dù bây giờ em vẫn

chỉ có thể giả vờ... vẫn chỉ có thể hồ thẹn đến muôn chết.. Nhưng em vẫn muốn mình có thể... đứng chung với mọi người...

Nói xong, Takeda nhìn về phía chị Tooko, những giọt nước rơi như mưa từ cặp mắt đã khôi phục tiêu cự của cô bé. Trong ánh sáng nhàn nhạt, chị Tooko khẽ cười.

- Vậy sao... Chị chúc em có thể thành công, Chia.

- Em muốn trở thành người đàn ông có thể bảo vệ cô gái mình yêu đến giờ phút cuối cùng.

Ryuuto nói không chút do dự, rồi nhìn về phía Takeda và nở một nụ cười rạng rỡ.

Trên khuôn mặt của Takeda cũng hiện lên nụ cười như một chú cún con, cô bé ngược lên nhìn Ryuuto rồi nói.

- Ryuuto nói nghe ngầu ghê.

- Mình vốn ngầu sẵn rồi mà.

- Hi hi.

Giờ phút này, tôi cảm thấy nụ cười trên khuôn mặt tèm lem nước mắt này của Takeda cho dù là chân thật hay giả dối đi nữa thì cũng không sao cả.

- Em muốn... trở thành một người có thể thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Ngồi bên cạnh tôi, Kotobuki ghen ngào nói.

Tiếp theo, Akutagawa thẳng lưng nói với giọng điềm tĩnh.

- Em muốn trở thành một người có thể thành thật trong bất kì hoàn cảnh nào. Cho dù điều đó khiến mọi chuyện trở nên tệ hại đi chăng nữa, em vẫn muốn giữ vững sự thành thật của mình.

Chị Maki cũng cười rạng rỡ rồi nói.

- Mình muốn trở thành một người tự do, không bị trói buộc bởi bất kì điều gì cả.

Tôi cũng nhìn về phía chị Tooko.

- Em muốn trở thành một người có thể đối diện với sự thật.

Cho đến hôm nay, tôi vẫn luôn dậm chân tại chỗ. Chắc hẳn từ nay về sau, tôi

cũng sẽ nhiều lần lạc lối trong màn đêm. Có lẽ cái ngày mà tôi có thể trở nên dũng cảm sẽ không bao giờ tới.

Cho dù vậy, trong giờ phút này, tôi vẫn cầu nguyện cho bản thân có thể trở thành một người có thể nhìn thẳng vào sự thật.

Khóe miệng của chị Tooko khẽ nhếch lên, ánh mắt trở nên dịu dàng.

- Asakura, cậu thì sao?

Akutagawa trực tiếp hỏi như vậy.

Trong khi nghe đáp án của những người xung quanh, cơ thể Miu co lại, bàn tay để trên đùi nắm chặt vào nhau.

- ...

Mọi người đều nhìn về phía Miu.

Sau nhiều lần do dự, miệng hé ra với vẻ khổ sở, cuối cùng Miu cũng nói ra bằng giọng nức nở.

- Tôi muốn, trở thành người, có thể khiến người khác hạnh phúc.

Dưới bầu trời sao yên tĩnh, giọng nói của Miu vang lên cùng tiếng khóc nức nở.

- Những người xung quanh tôi, bất kể là ba mẹ hay bà nội, đều thật bất hạnh, họ luôn bất mãn với mọi thứ... Tôi vẫn luôn muốn mọi người có thể cười hạnh phúc... Tôi muốn trở thành một người có ích cho những người khác, như chòm sao Thiên Yết xuất hiện trong Đường sắt Ngân Hà.

Thế nên tôi mới muốn trở thành một tác giả! Nhưng điều đó là không thể đối với tôi. Tôi chỉ biết ăn trộm câu chuyện của người khác để trói buộc Konoha. Tôi thật xấu xí, thật nhơ nhớp!

Miu gục mặt xuống đùi và gào lên khóc.

... Xin hãy sử dụng cơ thể của tôi để khiến mọi người được hạnh phúc.

Con bọ cạp trong lúc hấp hối đã cầu nguyện với những vị thần như vậy, và nó đã trở thành một chòm sao chiếu sáng màn đêm.

Miu thật sự đã rất hi vọng có thể trở thành một người như vậy.

“Và nếu họ có thể cảm thấy hạnh phúc vì đọc sách của mình, mình cũng sẽ

rất vui.”

Ngực tôi đau nhói khi cuối cùng cũng hiểu ra tâm tình mà Miu, người vẫn luôn cô độc, đã dồn vào những lời đó.

Đúng lúc này, chị Tooko lay động hai bím tóc của mình và bước về phía Miu.

Chị ấy dừng lại trước Miu đang bật khóc nức nở rồi dịu dàng đặt cả hai tay lên tay cậu ấy.

- !

Khi Miu kinh ngạc ngẩng đầu lên, chị Tooko nhìn vào mắt cậu ấy và nói, trong ánh mắt trong suốt của chị ấy phảng phất một chút bi thương.

- Miyazawa Kenji cũng không thể trở thành người mà ông mong ước trở thành.

Chắc hẳn Kenji cũng từng bật khóc như Miu bây giờ...

Tuy nhiên, những câu chuyện của Kenji vẫn còn lại đến ngày nay. Chúng vẫn đang cổ vũ, chữa lành cho những con người lạc lối, mang trong mình nỗi khổ giống như Kenji. Tựa như chòm Thiên Yết lặng lẽ thiêu đốt bản thân để trở thành ngọn đèn nhỏ bé dẫn đường cho những lữ khách trong đêm.

Giovanni từng nói với Campanella.

... Giống như con bọ cạp kia, chỉ cần mọi người có thể trở nên hạnh phúc, thì dù có bị thiêu đốt trong lửa, mình cũng sẽ không nề hà gì cả.

Nước mắt trong suốt lăn trên má Miu.

“Cô gái văn chương” nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé yếu ớt của cậu ấy rồi tiếp tục nói.

- Hạnh phúc thực sự rốt cuộc là gì... Kì thực tất cả mọi người đều vì truy tìm điều đó mà bước lên chuyến hành hương hướng đến vùng đất của hạnh phúc. Để rồi cho dù mãi tiếp tục cuộc hành trình bất luận ngày đêm đó, họ vẫn không thể đến nơi, và cuối cùng rơi vào tuyệt vọng.

Cho dù có người thành công đặt chân đến vùng đất của hạnh phúc, họ có lẽ sẽ lại nhận ra hạnh phúc thật sự lại không tồn tại ở đó. Và thế là họ lại tiếp tục bước lên hành trình gian khó hướng về phía một thánh địa mới. Có lẽ, nếu họ dừng lại,

cõi lòng họ sẽ trở nên thanh thản.

Đã như vậy, tại sao họ lại vẫn tiếp tục hành trình của mình?

Kenji khi còn làm giáo viên ở một trường nông nghiệp đã được một học sinh của mình hỏi như thế này, “Tại sao con người lại sinh ra trên đời?”.

Kenji đã trả lời như sau. “Con người vì muốn biết tại sao bản thân sinh ra trên cõi đời này nên mới sinh ra trên đời”. Sau đó ông nói thêm giá trị nhân sinh của một người được quyết định bởi việc người đó có suy nghĩ về vấn đề này một cách nghiêm túc hay không.

Thế nên, điều quan trọng thực sự không phải ta đã đạt được cái gì mà là ta có đang tiếp tục tìm kiếm điều đó hay không. Có lẽ Kenji cũng nghĩ như vậy nên cho dù đang nằm trên giường bệnh, ông vẫn tiếp tục sửa lại những bản thảo của mình. Ông vẫn luôn tin tưởng rằng một ngày mọi người sẽ đặt chân đến vùng đất không tưởng nơi ai cũng có thể trở nên hạnh phúc.

Miu cúi đầu khóc nức nở.

- Nhưng tôi đã chẳng thể vẽ ra giấc mơ nào nữa rồi. Tôi đã chẳng thể tưởng tượng được nữa rồi.

Chị Tooko nhẹ nhàng nắm chặt lấy những ngón tay của Miu.

- Không một ai có thể vĩnh viễn mạnh mẽ... Ai rồi cũng sẽ có lúc trở nên mệt mỏi. Những câu chuyện trên đời này tồn tại là vì những lúc như vậy.

Miu lắc đầu nguầy nguậy như một đứa trẻ.

- Đã không còn câu chuyện nào chịu đến bên cạnh tôi nữa rồi.

- Vậy thì em chỉ cần tìm gặp những câu chuyện là được mà, Miu. Chỉ cần mở ra một quyển sách, em sẽ có thể gặp gỡ trí tưởng tượng của một ai đó. Chỉ cần chậm rãi lật từng trang sách... trí tưởng tượng sẽ dần tích lũy trong tâm hồn em. Nếu cảm thấy cô độc, em hãy thử đọc sách đi. Chỉ cần thử chạm vào trái tim của ai đó... thử tưởng tượng xem người đó đang nghĩ gì... đang muốn truyền đạt điều gì. Chỉ cần làm như vậy, có lẽ em sẽ nhận được những điều rất tuyệt vời. Miu, em hãy ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đi! Trên thế gian này có rất nhiều sách, có rất nhiều trí tưởng tượng, nhiều như những vì sao trên bầu trời kia!

Nói rồi, chị Tooko lay động hai bím tóc mảnh dài của mình và ngẩng đầu lên, ở trên đó là những ngôi sao đang lấp lánh như muốn bao phủ cả mái vòm.

Được chị Tooko truyền cảm hứng, Miu cũng ngẩng đầu lên, rồi hai mắt cậu ấy mở to vì kinh ngạc, miệng cũng hơi hé ra.

Những ngôi sao trong suốt rực rỡ chiếu sáng màn đêm và rọi ánh sáng xuống mặt đất nơi chúng tôi đang đứng. Bầu trời nhân tạo đó ôm ấp chúng tôi trong ánh sáng dịu dàng, sáng ngời hơn cả bầu trời thật sự.

- Hôm nay chị sẽ lấy một ngôi sao từ trên bầu trời kia tặng cho Miu nhé.

Chị Tooko nở một nụ cười dễ thương.

- Chị đã nói *Đường sắt Ngân Hà* từng được sửa bản thảo rất nhiều lần trong khoảng thời gian chín năm đúng không. Hiện tại có các bản thảo số một, số hai... tuy nhiên những bản thảo này đều có nửa phần đầu bị thất lạc. Sau đó là bản thảo số ba và bản thảo hoàn chỉnh số bốn...

Tiến sĩ Blukanilo đã biến mất từ bản thảo thứ tư. Bởi vì điều này, cảnh cuối ở trong bản thảo số ba và bản thảo số bốn có sự khác biệt rất lớn.

Cho đến bản thảo số ba, độc giả chưa từng được cho biết một cách rõ ràng việc Campanella đã rơi xuống sông.

Tuy nhiên ở bản thảo số bốn, tiến sĩ Blukanilo được Kenji thay bằng cha của Campanella, Giovanni đã nghe được tin Campanella rơi xuống sông từ ông.

Tiếp theo đó không viết gì nữa cả. Cho đến bản thảo số ba, tiến sĩ Blukanilo vẫn chỉ ra cho Giovanni nên đi theo con đường nào. Nhưng ở bản thảo số bốn, cha của Campanella chỉ nói xong sự thật rồi thôi. Giovanni sẽ tiếp nhận cái chết của Campanella như thế nào, từ nay cậu sẽ sống ra sao, tất cả những điều này đều được để lại cho độc giả tưởng tượng.

Chị Tooko hơi ngừng lại rồi dịu dàng nhìn Miu đang lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

- Tiểu thuyết của Inoue MIU được kết thúc bằng cảnh vào buổi sáng sớm trong vườn trường khi Itsuki chuẩn bị tỏ tình với Hatori.

Sự nghi hoặc hiện lên trên khuôn mặt Miu, tôi cũng nhòm người ra phía trước...

- Nhưng khi đọc những lời bình của các giám khảo ở cuối sách, ta lại nhận ra một điều rất kì lạ.

Cả bốn giám khảo đều cùng phê bình cảnh cuối cùng của truyện.

“Quá ngọt ngào”, “Vẽ rắn thêm chân”, “Lỗi thường gặp của người mới, quá sa đà”, “Không có dư vị”... Tuy nhiên nếu chỉ đọc tiểu thuyết xuất bản ta lại thấy truyện rất có dư vị, rất xinh đẹp dịu dàng, để lại chỗ trống cho độc giả mặc sức tưởng tượng. Thế nên, chị không khỏi tưởng tượng phải chăng người ta đã sửa lại cảnh cuối trong bản thảo lúc đem tiểu thuyết đi xuất bản?

Như vậy, bản thảo gốc sẽ như thế nào đây?

Cảnh cuối cùng bị phê bình là *vẽ rắn thêm chân*, đã được viết như thế nào đây?

Trái tim tôi không khỏi đập rộn lên, hai má dần nóng bừng. Chị ấy đang định... nói gì vậy.

Chị Tooko nở một nụ cười rạng rỡ.

- Cảnh cuối cùng bị lược bỏ trong tiểu thuyết của Inoue MIU. Đó sẽ là món quà đặc biệt mà “cô gái văn chương” chị đây sẽ dành tặng cho em.

- !

Bản thảo gốc của MIU ư? Chị ấy đang nói gì vậy!

Trong lúc tôi đang nín thở vì phát ngôn bất ngờ của chị ấy, giọng nói dịu dàng đã lan tỏa tựa như âm nhạc phủ xuống từ bầu trời.

- Hatori tựa như một chú chim.

Mang trên lưng đôi cánh vô hình, cậu ấy có thể bay lượn tự do đến bất kì đâu trên bầu trời xanh thẳm kia...

Chị Tooko nắm lấy tay của Miu, nhắm mắt lại, khoe miệng nở nụ cười rồi nhẹ giọng nói bằng giọng thanh thoát.

Như bị sét đánh, một luồng điện chạy khắp toàn thân tôi.

Đó là lời tỏ tình của Itsuki mà tôi đã viết lên giấy bản thảo trong khi tim đập rộn ràng không ngớt.

Những câu nói đó, lời tỏ tình vốn dĩ đã mất đi, nay lại được tái hiện từ bờ môi

của chị Tooko, tôi lắng tai nghe mà lòng không thể tin được.

- Hatori này.

Trương lai mình muốn trở thành một cái cây.

Lần trước khi mình nói ra điều này, Hatori đã cười phá lên, nhưng mình thật sự nghĩ vậy.

Mình thật sự muốn trở thành một cái cây.

Như thế mỗi khi Hatori bay lượn trên bầu trời, mình sẽ có thể ngược lên nhìn Hatori từ nơi gần với cậu nhất.

Và khi Hatori nhìn xuống mặt đất, có lẽ cậu cũng sẽ bắt gặp mình.

Tại sao?! Tại sao chị Tooko lại có thể đọc thuộc lòng những câu thoại mà tôi đã viết trong bản thảo đem đi dự thi chứ?

Bằng trí tưởng tượng của chị ấy?

Không thể nào, cho dù có là chị Tooko đi nữa thì chuyện đó cũng là không thể.

Nếu vậy, chị Tooko đã đọc bản thảo gốc của MIU sao?

Chị ấy đã nhờ chị Maki như mọi khi sao?

Nhưng mà đã ba năm trôi qua rồi... Hơn nữa lại còn là bản thảo tạm thời, làm sao còn có ai giữ nó lại cho đến bây giờ chứ?

Tại sao, chị Tooko, lại biết được những lời mà tôi đã viết ra trong bản thảo gốc chứ?

... Bởi vì đó đều là những câu chuyện mà Konoha viết cho chị... tất nhiên là chị sẽ nhớ rõ chúng rồi... chị sẽ không quên bất kì một câu chuyện nào.

Trong phòng hát karaoke, lúc tôi đang cúi đầu khóc thút thít, chị Tooko đã dịu dàng nắm lấy tay tôi và nở một nụ cười xinh đẹp tựa đóa hoa và nói như vậy.

Giọng nói khi đó, những câu nói khi đó, bây giờ lại vang lên trong tai tôi và dần hòa vào giọng của chị Tooko đang chậm rãi đọc ra tiểu thuyết của MIU trước mắt tôi.

Tựa như cuối cùng cũng nói ra được những lời quan trọng cất giữ bấy lâu nay trong tim...

Tựa như kể lại những lời yêu thương mà bản thân đã luyện tập vô số lần...

Chị Tooko nói cho Miu lời tỏ tình của tôi bằng chất giọng dịu dàng.

- Thế nên, mình muốn trở thành một cái cây.

Mình muốn trở thành một cái cây với thân hình vạm vỡ, cành lá xum xuê, để Hatori có thể dễ dàng tìm thấy mình.

Và sẽ thật tốt biết bao nếu khi mệt, Hatori có thể đậu lên nhánh cây của mình để nghỉ ngơi.

Miu khóc.

Nắm chặt tay của chị Tooko, mặt cúi gằm, bờ vai khẽ run rẩy, nước mắt không ngừng rơi từng giọt... từng giọt...

Những giọt nước mắt tựa trần châu rơi xuống váy của Miu rồi dần hòa tan.

Khi còn bé, tôi từng dựa vào gân Miu và nói như vậy.

“Tương lai mình muốn trở thành một cái cây.”

“Konoha ngốc quá, con người làm sao trở thành cây được chứ.”

Chị Tooko nhắm hai mắt nghiêng đầu về phía Miu và nói ra những lời cuối cùng bằng giọng vui vẻ.

Những lời tôi vẫn luôn muốn nói ra.

Những lời tôi không tài nào nói ra khỏi miệng.

Những lời thật quan trọng, thật đương nhiên, thật đơn thuần.

- Hatori, mình thích cậu, rất, rất thích cậu. Mình vẫn luôn luôn, luôn luôn thích cậu.

Như thể đã có một vì sao rơi xuống ngực của Miu từ trên bầu trời.

Miu cắn chặt răng cố không để tiếng khóc bật ra.

Chị Tooko nhẹ nhàng buông những ngón tay của Miu ra rồi vuốt ve mái tóc cậu ấy như một người mẹ hiền. Sau đó chị ấy nhìn về phía tôi và nở nụ cười dịu dàng.

Như thể đang muốn nói “Nào, bây giờ tới lượt em rồi đây”.

Một ngôi sao cũng rơi xuống ngực tôi.

Ánh sáng trong suốt mà chị Tooko đã trao cho tôi, mặc dù khiến tôi kinh

ngạc, nhưng cũng đã cổ vũ tôi. Tôi quỳ một chân xuống trước mặt Miu và thay chị Tooko nắm lấy tay cậu ấy.

Kotobuki hai mắt đăm lẹ nhìn tôi và Miu. Những người khác cũng im lặng nhìn về phía chúng tôi.

Miu cúi xuống nhìn tôi với ánh mắt bất an, khuôn mặt cậu ấy đẫm nước mắt. Tôi không chút do dự, cũng chẳng hề ngượng ngùng, mà nhìn thẳng vào ánh mắt đó và nhẹ nhàng nói ra “sự thật”.

Tại sao tôi lại quyết định viết câu chuyện đó. Tại sao tôi lại tham gia cùng một cuộc thi với Miu. Tại sao tôi lại chọn bút danh là Inoue MIU.

- Lý do mình viết tiểu thuyết là vì muốn truyền đạt tình cảm cho một cô gái mình thích.

Từ nhỏ mình đã rất thích cô gái đó, nhưng vì quá xấu hổ nên chỉ cần đối diện với cậu ấy là mình lại không thể nói nên lời.

... Konoha, nói cho mình biết... cậu có thích mình không? Hãy nhìn thẳng vào mắt mình và trả lời.

Mỗi ngày được ở bên Miu đều khiến lòng ngực tôi tràn ngập cảm giác chua chua ngọt ngọt.

Tôi thích Miu, lúc nào tôi cũng muốn nói cho cậu ấy biết điều đó.

Tuy nhiên, chỉ cần Miu nhìn thẳng vào tôi với cặp mắt to tròn của cậu ấy và trêu chọc tôi, ngực tôi lại nghẹn ứ, tôi lại không thể nói nên lời.

Tựa như bị bờ môi và đôi mắt của Miu hút vào, hai má tôi nóng bừng, mắt lại không thể không nhìn sang chỗ khác.

Nhưng bị Miu trêu chọc hoài tôi lại cảm thấy như vậy thật yếu đuối, thật chẳng ra dáng đàn ông gì cả.

Tôi muốn nói với Miu tôi thích cậu ấy.

Nhưng tôi lại xấu hổ.

Thế là tôi quyết định ghi lại những tình cảm này vào tiểu thuyết.

Khi Miu nói với tôi cậu ấy muốn tham gia giải thưởng nhân vật mới, tôi đã rất lo lắng, nếu Miu đoạt giải và trở thành một tác giả, liệu cậu ấy có đi đến một

nơi mà tôi không thể vươn tới không? Chính cảm giác lo lắng này cũng đã thúc đẩy tôi viết tiểu thuyết.

Cho dù chỉ là một chút đi chăng nữa, tôi cũng muốn được lại gần Miu.

Tôi muốn cùng chứng kiến thế giới của Miu.

Thế nên tôi bắt đầu viết tiểu thuyết và quyết định sẽ ghi lời tỏ tình dành cho Miu vào trong đó.

Tôi sẽ viết ra một câu chuyện mà trong đó tràn ngập tình cảm yêu mến dành cho Miu.

Tôi muốn nói cho cậu ấy biết tôi thích cậu ấy đến nhường nào.

Nhưng đến khi viết, bởi vì xấu hổ quá cho nên tôi quyết định thay đổi Itsuki thành nữ và Hatori thành nam.

Cho dù vậy, tình cảm mà Itsuki dành cho Hatori cũng vẫn là tình cảm của tôi dành cho Miu.

- Khi đó mình chỉ nghĩ nếu như bản thảo của mình có thể thông qua vòng sơ tuyển và được đăng tên lên tạp chí là tốt rồi.

Miu nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc pha lẫn khó hiểu.

Tôi cũng khẽ cười ngượng ngùng.

- Cậu không nhớ sao, lúc công bố những tác phẩm đoạt giải trên tạp chí, kết quả vòng sơ tuyển cũng sẽ được đăng lên đó mà. Nếu như mình tham gia cùng một giải thưởng, chắc hẳn cô gái đó cũng sẽ đọc tạp chí, đúng không? Khi ấy nếu cô gái đó có thể nhìn thấy cái tên Inoue MIU thì tốt biết mấy, mình đã nghĩ thế. Chỉ cần như vậy, mình sẽ có thể nói với cô gái đó đây chính là mình đây. Rằng mình cũng đã viết tiểu thuyết. Và mình sẽ mời cô gái đó đọc tiểu thuyết của mình.

Đó là một kế hoạch ngốc nghếch, ngây thơ, chỉ con nít mới nghĩ ra.

Nhưng khi viết tác phẩm dự thi, khi chờ sơ tuyển, trong đầu tôi vẫn nhiều lần tưởng tượng ra khung cảnh đó và ngực tôi lại nóng rực lên.

Nếu như, nếu như... cái tên Inoue MIU có thể được đăng lên tạp chí. Tôi sẽ có thể mời Miu đọc tiểu thuyết của tôi.

Tôi sẽ có thể tỏ tình với Miu.

Nếu như trong tạp chí mà Miu đoạt giải nhất có một góc, dù chỉ là một góc nhỏ đi chăng nữa, được đăng cái tên Inoue MIU...

- Trong phần cuối cùng của tác phẩm dự thi, mình đã viết ra lời tỏ tình dành cho cô gái đó.

Tại cảnh cuối, Itsuki cuối cùng cũng có thể bày tỏ tình cảm của mình với Hatori.

Nhưng người ở nhà xuất bản lại nói nếu không có cảnh này thì sẽ tốt hơn, họ bảo mình nên để câu chuyện kết thúc ở cảnh hai người gặp nhau.

Miu nhìn tôi với ánh mắt yếu đuối. Toàn thân khẽ run rẩy, cậu ấy lắng tai nghe lời tỏ tình của tôi.

Tôi siết chặt những ngón tay đang nắm lấy tay của Miu, nở nụ cười rồi nói.

Không phải lời của Itsuki, mà là của tôi.. của Inoue Konoha.

- Miu, mình rất thích cậu. Miu đã cho mình thật nhiều ngôi sao. Miu là người đã khiến thế giới của mình trở nên xinh đẹp. Cảm ơn cậu vì đã mang hạnh phúc đến với mình.

Nước mắt lại trào ra từ khóe mắt của Miu.

Vẫn nắm lấy tay tôi, cậu ấy gục xuống đầu gối, vừa nức nở vừa nói.

- Cảm ơn cậu... mình vẫn luôn... muốn được nghe ai đó... nói với mình những lời này... Rằng họ hạnh phúc... vì có mình ở bên...

Chị Tooko dịu dàng nhìn tôi và Miu.

Con người sẽ bị mưa gió đánh bại.

Sẽ lạc lối trong màn đêm, sẽ vì sự thật bị vạch trần bởi ánh ban mai mà gào khóc.

Tựa như chị Tooko đã nói, cho dù chúng ta đặt chân thành công tới nơi chúng ta muốn đến, có lẽ nơi đó cũng không tồn tại hạnh phúc mà chúng ta tìm kiếm.

Trên đời không hề tồn tại thứ gọi là hạnh phúc vĩnh viễn.

Thế nhưng ánh mắt dịu dàng kia vẫn kể cho chúng tôi biết.

Rằng trong suốt cuộc đời này, chúng ta vẫn luôn được bao quanh bởi vô số

hạnh phúc và sự cảm động nhất thời.

Có lẽ đó chỉ là một thứ mộng ảo mỏng manh như vì sao nhỏ bé sẽ biến mất khi bình minh đến.

Nhưng ánh sáng nhỏ nhoi kia sẽ vẫn tiếp tục chiếu rọi trong trái tim chúng ta.

Và rồi, sẽ có một khoảnh khắc khi bóng tối rời xa, bầu trời trong xanh trở lại, sự thật bị thương được thanh lọc, thế giới xinh đẹp trải rộng vô biên vô tận lại hiện ra trước mắt chúng ta.

Miu vẫn đang khóc.

Kotobuki, Akutagawa, Takeda, Ryuuto, chị Maki đều mang theo biểu cảm thành kính chứng kiến chương cuối cùng của câu chuyện này.

Chị Tooko nở nụ cười dịu dàng.

Bầu trời sao nhân tạo chẳng biết từ lúc nào đã thay đổi thành bầu trời sao chân thật.

Những ngôi sao tỏa sáng lấp lánh trên đầu chúng tôi.

Người hành hương vẫn bước tiếp về phía thánh địa được miêu tả trong nội tâm mình.

Ôi tất cả mới thật thuần khiết làm sao.

Chương cuối: Bắt đầu của kết thúc

Lần đầu tiên mình gặp Amano Tooko là vào đầu mùa hè.

Hôm đó, như mọi lần, mình đang tập đi bộ trong hành lang của bệnh viện, lúc mình chuẩn bị tới chỗ rẽ...

- Konoha.

Tiếng ai đó gọi tên của Konoha lọt vào tai mình.

Khi mình vội nấp vào một góc lén nhìn ra thì thấy Konoha đang cùng một cô gái xa lạ leo lên cầu thang.

Tim mình đập liên hồi, mình như ngừng thở.

Hai năm không gặp, Konoha đã cao lên nhiều và ra dáng người lớn hơn hẳn. Trong tay cậu cầm một cái túi của cửa hàng bánh kẹo, cô gái đi bên cạnh thì ôm một bó hoa từ những đóa hồng và hoa ngàn sao.

Cô gái đó trông thật dịu dàng và xinh đẹp, mái tóc được tết thành hai bím dài, làn da trắng muốt, dáng người mảnh khảnh.

Cô ta bước đi bên cạnh Konoha thật tự nhiên, nói chuyện với Konoha thật thân thiết

“Chị nói nè Konoha, lát nữa em cũng xin lỗi Nanase cùng chị nhé.”

“Rồi rồi, em biết rồi mà. Em chỉ cần cúi đầu và nói ‘Xin lỗi cậu vì đã bị bà chị vô dụng này cuốn vào trò bạo lực mà chị ấy bày ra đến nỗi bị thương’ là được chứ gì.”

“Làm gì có ai xin lỗi mà nói như em hả? Chị chẳng cảm nhận được chút thành kính nào đối với đàn chị trong lời của em cả.”

“Câu đó em nói chị Tooko mới đúng, chỉ toàn gây rắc rối cho em thôi, chị không biết cụm từ ‘có chừng có mực’ đọc như thế nào à?”

Konoha nhăn mặt than phiền.

Đó là lần đầu tiên mình nhìn thấy nét mặt đó. Khi chứng kiến Konoha bẻ

ngoài thở dài chán nản và liên tục châm chọc nhưng thực ra trong lòng lại đã tha thứ cho cô gái nọ, đầu mình bỗng trở nên nóng bừng, ngực đau như bị ai đó lấy dao đâm vào.

Ai vậy? Đó là ai? Konoha, người đó là ai vậy?

Trong lúc mình bị đẩy vào bóng tối sâu thẳm và phải nếm trải tuyệt vọng, tại sao cậu lại cùng một người con gái khác bước đi bên nhau ở khoảng cách vai chạm vai như vậy? Tại sao cô ta lại gọi tên của Konoha như một điều đương nhiên vậy?

Trái tim mình như bị một một ngọn lửa đen kịt quấy tung, mình dường như phát điên.

Sau đó mình nghe Kazushi nói người mà mình nhìn thấy là Amano Tooko, học trên Konoha một lớp.

Hai người đến đây để thăm bạn học của Konoha là Kotobuki Nanase.

Amano Tooko và Kotobuki Nanase.

Mình đã quyết định trước tiên phải đuổi Amano Tooko tránh xa Konoha. Mặc dù Kotobuki Nanase cũng khiến mình rất khó chịu, nhưng nếu là cậu ta thì mình sẽ có thể thông thả xử lý sau. Trước tiên phải đối phó với Amano Tooko đã.

Nghĩ như vậy, mình bèn xem trộm di động của Kazushi và lấy số của chị ta, nhưng khi mình gọi tới thì chị ta lại đột nhiên nói ra tên của mình, làm mình kinh ngạc và vội cúp điện thoại.

Sau đó, một kẻ bất lịch sự tự xưng là em trai của Amano xuất hiện ở phòng bệnh của mình.

“Nếu chị cứ muốn nhắm vào chị Tooko thì tôi sẽ không ngăn cản.”

Sakurai Ryuuto đã nói như vậy, trông cậu ta có vẻ khoái chí khi thấy phản ứng của mình.

“Nhưng chị Tooko mạnh lắm đấy. Chị mà dám chọc chị ấy trước thì có khi người thua sẽ là chị cũng nên.”

Mặc dù rất không cam lòng, nhưng mình buộc phải thừa nhận điều đó. Mình đã thua hoàn toàn trong cuộc chiến qua điện thoại, cứ mỗi khi nhớ lại câu hỏi

“Em là Miu phải không?” được đặt ra bởi giọng nói thanh thoát không chút sợ hãi, cảm giác bất an lại dâng lên trong lòng mình.

Thế nên mình chuyển hướng sang Kotobuki Nanase, một mục tiêu có vẻ dễ ăn hơn Amano.

Khi mình nhắn tin cho cậu ta, phản ứng của Kotobuki rất thú vị. Mặc dù cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng sự sợ hãi của cậu ta vẫn rất rõ ràng, mình đắm chìm trong cảm giác khoan khoái khi nghĩ rằng sẽ có thể dễ dàng đè bẹp cậu ta.

Mình gửi cho cậu ta thật nhiều, thật nhiều tin nhắn. Giống như lần với Haruguchi, mình bảo với cậu ta giữa mình và Konoha không còn bí mật nào nữa, mình còn cho cậu ta biết vị trí nốt ruồi của Konoha. Lần đầu tiên Kotobuki tới bệnh viện cũng thế, mình đã bơi xà phòng ngay cửa ra vào để cậu ta té ngã.

Dù vậy, trong khi bắt nạt Kotobuki Nanase, đâu đó trong tim mình vẫn đang do dự liệu có nên gặp lại Konoha không.

Bao đêm thao thức không ngủ được, mình lại hồi tưởng về quá khứ, ngực mình như vỡ tan vì nỗi nhớ quay quắt muốn được gặp Konoha, muốn được nghe giọng nói của cậu... Nhưng đồng thời, mình cũng sợ phải gặp lại Konoha. Mình không muốn Konoha chứng kiến mình trong hình hài bây giờ, một con chim xấu xí đã mất đi đôi cánh. Mình không muốn Konoha nhìn thấy bộ dạng yếu đuối này của mình.

Đúng lúc này, Sakurai Ryuuto dẫn cô bé đó tới.

Bằng khuôn mặt vô cảm như đeo mặt nạ, Takeda Chia im lặng nhìn mình trong khi mình gào thét.

Ngày hôm sau Takeda đi một mình tới bệnh viện, mình đã rất ngạc nhiên khi nghe cô bé đưa ra lời đề nghị giúp đỡ. Khi mình hỏi làm thế thì cô bé được lợi gì, Takeda chỉ cười và trả lời: “Đây là một thí nghiệm”.

Lời của cô bé khiến mình nhớ tới tiến sĩ Blukanilo.

Mặc dù rất nghi ngờ, nhưng với cơ thể chẳng thể cử động bình thường này thì mình rất cần một người cộng tác.

Hơn nữa Takeda đã nói: “Tôi cũng chẳng thích gì chị Nanase cả. Dù sao thì

bình thường chị ấy cũng rất gian xảo”, chắc hẳn cô bé cũng thấy Kotobuki thật chướng mắt và muốn lợi dụng mình để dạy cho cậu ta một bài học. Mình cố tìm ra một lý do để tự thuyết phục bản thân như vậy.

Và mình đã nghĩ nếu vậy thì mình sẽ lợi dụng ngược lại cô bé.

Sau khi mình chấp nhận đề nghị của B - của Takeda, thời gian vốn đứng yên bỗng trôi như tên bắn.

Cuối cùng mình cũng gặp lại Konoha.

Bắt đầu từ hôm đó, mình càng không thể ngủ được.

Mình hận Konoha. Mình hận, hận đến không chịu được. Mình muốn khiến Konoha bị tổn thương. Mình muốn hủy hoại Konoha.

Tuy nhiên, ẩn dưới khát vọng cháy bỏng đó, quả nhiên mình cũng đang mê man.

Nếu như mình cứ tiếp tục nói dối Konoha thế này, liệu chúng ta có thể quay lại như trước kia? Phải chăng Konoha sẽ lại có thể thích mình? Phải chăng Konoha sẽ mãi mãi ở bên cạnh mình? Còn điều gì có thể hạnh phúc hơn nếu mọi chuyện thực sự trở nên như vậy.

Nhưng B không cho phép mình mềm yếu. Như một lời tuyên bố sẽ làm mọi cách để khiến cả bản thân và Konoha bị tổn thương nhiều hơn nữa, B gọi mẹ mình tới, phơi bày cho Konoha con người thật sự của mình.

Sau khi Konoha rời đi, mình gục xuống trên sàn than khóc, toàn thân như bị cắt rời thành từng khúc. Lúc này B xuất hiện, nhìn xuống mình với ánh mắt lạnh như băng và nói khẽ.

- Tất cả mọi chuyện đều là mong ước của chị.

Mình ném quyển sách của Konoha về phía B. Nó va vào ngực B và rơi xuống sàn, nhưng nét mặt của B không hề thay đổi. Sau khi cúi xuống nhặt quyển sách lên, B im lặng rời khỏi phòng.

Khi đó, trong lòng B... trong lòng của Takeda Chia, là tuyệt vọng, hay bi thương?

Bây giờ, khi câu chuyện đã kết thúc, mình thử dừng lại và suy ngẫm về cảm

xúc của cô bé. Có lẽ Takeda Chia cũng giống như mình, cô bé cũng đang theo đuổi một thứ mà bản thân không thể với tới.

Hôm trước, Takeda đi cùng Sakurai tới gặp mình để trả sách.

Mình và cô bé đã thất bại trong hành trình tìm kiếm ước mơ...

Cho dù vậy, chúng mình vẫn ao ước một ngày nào đó sẽ có thể thành công...

Khi những ngón tay khẽ chạm vào quyển sách, đáy lòng mình dâng lên một cảm xúc thân thiết.

Đứng bên cạnh Takeda đang nở nụ cười, Sakurai cũng cười rất vui vẻ...

Giống như mình đang sở hữu một ngôi sao trong tâm hồn, chắc hẳn bên trong Takeda cũng đang trú ngụ một vì sao nhỏ bé tỏa ánh sáng lấp lánh.

Kotobuki Nanase cũng đến gặp mình.

- Cho tôi... xin lỗi vì dạo trước đã tát cậu... quả thật... tôi đã hơi quá đáng...

Khi thấy cậu ta mặt đỏ bừng, môi dẫu lên và ngáp ngừng nói như vậy, mình đã rất ngạc nhiên.

Nếu mình là Kotobuki, mình tuyệt đối sẽ không xin lỗi.

Tuy nhiên, có lẽ vì quá kinh ngạc, cảm giác căng thẳng trong mình cũng dần vơi bớt.

- Tôi thì lại chẳng thấy có gì quá đáng cả. Thực ra tôi còn đang hối hận không tặng cho cậu thêm vài vết cào nữa.

Nghe mình nói vậy, cậu ta nhướn mày lên trừng mắt nhìn mình.

Mình cố nhịn cười khi thấy phản ứng của cậu ta y chang những gì mình dự đoán.

- Bởi vì mặc dù trông cậu rất yếu nhưng thực ra lại rất mạnh. Mới cỡ đó thì chẳng ăn nhằm gì cả.

Kotobuki tròn mắt, sau đó mím môi nói cụt lùn.

- N-Nếu cậu thích thì tôi sẽ làm đối thủ của cậu bất cứ lúc nào.

Nghe cậu ta nói vậy mình thậm nghĩ trong đầu sẽ thật tốt nếu bọn mình lại có dịp cãi nhau lần nữa.

Dù sao thì đó cũng là lần đầu tiên mình cùng ai đó cãi vã thẳng mặt như vậy.

Mình vẫn luôn nói dối và trốn chạy vào trong thế giới của bản thân.

Có lẽ điều đó là sai lầm.

Ngày hôm đó, dưới bầu trời đầy sao, cô gái văn chương kia đã dạy cho mình rất nhiều điều.

Rất nhiều điều, quan trọng.

Konoha đã không còn là Konoha vẫn lẻo đẻo bám theo sau mình ngày xưa nữa rồi.

Chắc hẳn Amano Tooko và Kotobuki Nanase đã thay đổi Konoha.

Nếu như có một ngày Inoue MIU lại cầm bút viết ra những câu chuyện, đó sẽ không còn là câu chuyện của Itsuki và Hatori nữa, mà là một câu chuyện khác.

Bây giờ mình đã có thể bình thản tiếp nhận điều này.

Còn câu chuyện mà mình đã viết ra đó, trong một ngày gần đây mình sẽ xin phép ra ngoài, đi tới bờ biển và đem đốt nó. Nếu có thể mình hi vọng lúc đó sẽ là ban đêm. Nếu là một nơi có thể nhìn thấy sao trời thì càng tốt hơn nữa.

Quyển sách bị thiêu đốt trong im lặng, được bao bọc trong lửa đỏ, chắc hẳn sẽ trông rất giống chòm Thiên Yết xuất hiện trong Đường sắt Ngân Hà.

Mình cũng muốn trở thành một người có thể khiến người khác hạnh phúc như vậy.

Mình muốn trở thành một người mà cho dù cơ thể bị ôm trong lửa đỏ, mình vẫn cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng vì đã làm được điều gì đó cho một ai khác ngoài trừ bản thân mình.

Và rồi sẽ lại có ai đó sẽ nói với mình điều mà Konoha đã nói.

Thật hạnh phúc vì có cậu ở bên.

Có lẽ mình cũng sẽ... đối xử dịu dàng hơn một chút... chỉ một chút thôi, với Kazushi.

Mặc dù chỉ cần nghe cậu ấy căn nhắc bằng cái bản mặt bình thản kia mình lại bực hết cả người. Nhưng hôm qua, khi mình ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ và khẽ ngâm nga Bài ca thiếu niên bại trận, cậu ấy chỉ im lặng đứng bên cạnh mình.

Trời đêm vàng mây gợn sóng

*Từ bên trong mọc những vì sao
Vì sao kia tựa như lời nàng
Chất vấn thiêu đốt cõi lòng ta
Trên bầu trời lấp lánh
Mang sắc hồng bảo ngọc
Vì sao kia trông tựa như nàng
Dần tan biến nhưng cũng đẹp làm sao
Khi mình ngâm lên bài thơ này, trong mình đã không chỉ còn sự bi thương nữa.*

Dường như tâm hồn mình đang dần thanh thản...

Miu bảo tôi đừng đến thăm cậu ấy.

Ngày hôm đó, ở phòng chiếu phim của cung thiên văn, Miu nở một nụ cười thật rạng rỡ với tôi và nói: “Khi nào mình khỏe lên, mình sẽ tự đi gặp Konoha”,

Rồi cậu ấy vịn lấy Akutagawa và quay người bước đi.

- Inoue... Cậu không đuổi theo sao?

Tôi cười và trả lời khi thấy Kotobuki hỏi với vẻ lo lắng.

- Ừm... Chắc chắn lần tới khi tôi gặp lại Miu, đó sẽ là bắt đầu và cũng là kết thúc.

Kết thúc của quá khứ.

Bắt đầu của tương lai.

- Như vậy có nghĩa là cậu sẽ lại... thích Asakura phải không?

Kotobuki ngược lên nhìn tôi với ánh mắt yếu đuối ghen ngào.

- Không. Sẽ không đâu. Cái lúc tôi nói với Miu tôi thích cậu ấy, cảm giác nặng nề trong tôi đã hòa tan như tuyết rồi. Kèm theo đó là rất nhiều thứ... như tình cảm dành cho Miu chẳng hạn...

Tôi không nghĩ điều đó sẽ khiến tôi buồn khổ.

Mặc dù đúng là trong lòng vẫn đọng lại chút đau đớn, nhưng phần nhiều vẫn là cảm xúc hân hoan như được nhìn thấy bầu trời xanh thẳm sau cơn bão tố.

Trong khi Kotobuki còn đang bất ngờ vì câu trả lời của tôi, tôi dùng hai tay

nắm lấy tay cậu ấy và nở một nụ cười từ tận trái tim mình rồi nói.

- Kotobuki, cảm ơn cậu đã cãi nhau với Miu vì mình.

Khuôn mặt của Kotobuki đỏ bừng lên, cậu ấy trở nên bối rối.

Cách chúng tôi một khoảng, chị Tooko đang đứng nói chuyện với Ryuuto.

Nhưng đúng lúc này...

Chị ấy khẽ quay lại nhìn về phía chúng tôi. Ánh mắt dịu dàng, khóe môi hơi nhếch lên...

Trên khuôn mặt chị Tooko dường như đang nở một nụ cười thật xinh đẹp.

Vài ngày sau.

Akutagawa có vẻ như mỗi ngày đều đến bệnh viện. Trong giờ ăn trưa cậu ấy thường kể cho tôi nghe tình hình của Miu bằng giọng bình thản. Theo lời cậu ấy thì Miu đang rất cố gắng luyện tập.

Takeda cũng đi học trở lại, mỗi khi gặp nhau trong hành lang hoặc thư viện là cô bé lại nở một nụ cười đáng yêu như cún con và chạy ào về phía tôi, miệng liên thoảng “Anh Kono~ha”.

Takeda nói cô bé đang thử hẹn hò với Ryuuto.

- Ryuuto là người vì đạt được mục đích sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào, từ góc độ này mà nói thì cậu ấy cũng hơi giống em, mặc dù vẫn còn hơi sợ, nhưng mà... khoảng thời gian em không đến trường, mỗi ngày Ryuuto lại đến thăm và nói chuyện với em. Cho dù em không trả lời cậu ấy thì Ryuuto vẫn vui vẻ nói chuyện với em thật nhiều. Hơn nữa, cái hôm em gọi mẹ của chị Asakura tới, chính Ryuuto là người đã khiến chị Tooko đi đến bệnh viện.

Chẳng trách chị Tooko lại nói việc chị ấy gặp tôi ở bệnh viện không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Có lẽ khi nhận ra Ryuuto biết về chuyện của Miu, chị Tooko đã tưởng tượng ra mối quan hệ giữa Takeda và cậu ấy.

- May mà có Ryuuto gọi chị Tooko tới. Nếu anh Konoha gặp chuyện gì chắc em sẽ hối hận lắm.

Takeda ngược lên nhìn tôi, nở một nụ cười thuần khiết và nói như vậy.

Tôi tự hỏi không biết sau này liệu Takeda sẽ có thể thích Ryuuto không... Mặc dù hiện tại Ryuuto vẫn không chịu từ bỏ tật xấu hẹn hò với nhiều người, nhưng... tôi thật sự hi vọng Takeda sẽ có thể yêu Ryuuto và Ryuuto cũng sẽ chỉ có Takeda là người con gái duy nhất trong lòng.

Đạo trước khi có dịp gặp Ryuuto, tôi đã cảm ơn nó vì đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong sự việc lần này, nhưng Ryuuto chỉ cười khở và nói.

- Em chỉ muốn anh Konoha nhanh chóng cắt đứt với quá khứ thôi.

Chủ nhật này tôi sẽ cùng Kotobuki thực hiện buổi hẹn đi xem phim đã bị trì hoãn thật lâu.

- Sau khi xem phim xong chúng ta đi ăn... được không?

- Dĩ nhiên là được rồi. À, cậu thích ăn món gì nào, Kotobuki. Hôm nay tôi sẽ đãi cậu một bữa để ăn mừng cậu được ra viện.

- K... Không cần phải làm thế... nhưng mà, cái này... sau khi ăn xong cậu đi mua đồ với tôi nhé?

- Cậu thích đi đâu tôi cũng đi theo hết.

Thấy tôi bật cười gật đầu nói như vậy, hai má của Kotobuki đỏ bừng lên, rồi cậu ấy cũng cười thật vui vẻ. Hai chúng tôi đều chờ mong Chủ nhật tới.

Còn chị Tooko thì...

- Dở quuuuá~~~đi.

Tan trường, tại câu lạc bộ văn học, sau khi ăn xong câu chuyện tam đề tôi viết, chị Tooko ngã vật ra ghế rên rĩ.

- Đoạn “Biển Aegea”* xuất hiện từ trong “Vali” hay thế mà tự dung nước biển lại biến thành “Keo dán gỗ” hết cả~~ Giống như phủ khoai tây nghiền vị bánh pudding lên món cơm paella* ấy~~~ Dinh dính nhóp nhóp khắp cả miệng lunnn.

Xấu xa, Konoha thật xấu xa. Nhắm đúng lúc chị sơ hở để viết một câu chuyện thế này. Đây là thái độ phục vụ đối với một người vừa phải chiến đấu gian khổ ở chiến trường kì thi chung như chị sao.

- Chị bị loại ngay vòng gửi xe của khoa Y Đại học Tokyo rồi đúng không.

- Ấc...

- Muốn khoe khoang sĩ diện thì cũng phải có mức độ chứ. Ai đời một người dốt đặc cán mai mấy môn tự nhiên lại đi đâm đầu vào khoa Y.

- Tại đây chỉ là thi cho có kỉ niệm thôi mà, đằng nào chị cũng đâu có theo học trường đó đâu... Thế nên chị nghĩ phải thử thách bản thân bằng một việc hoàn toàn khác lẽ thường mới được.

- Ngay cả sơ tuyển còn bị loại thì chị định lấy gì để thử thách bản thân hử?

- C-Chị vẫn còn một nguyện vọng nữa mà. Bên đó chị đâu có rớt đâu.

Nhìn chị Tooko hai mắt rung rung nói như vậy, tôi đành nhượng bộ.

- Vậy để em viết thứ gì đó ngọt ngào cho chị tráng miệng nhé.

- T-Thật không?

Vẫn mặt mày bí xị ngồi núp sau ghế, chị Tooko ngược lên nhìn tôi với ánh mắt cảnh giác.

Tôi cũng nhìn thẳng vào mắt chị ấy.

- ...

Tất nhiên là em sẽ viết. Chỉ cần chị thú nhận cho em lý do tại sao lại biết được nội dung bản thảo gốc của em là được.

Tôi rất muốn hỏi như vậy, nhưng rốt cuộc lại không thể nói thành lời.

Từ hôm đó tới giờ tôi đã hỏi chị ấy rất nhiều lần, nhưng lần nào chị Tooko cũng cười cho qua và trả lời theo kiểu: “Bí mật. Konoha thử tưởng tượng xem”.

Trong khi tôi còn đang do dự, chị Tooko bật cười.

- Thôi, hôm nay thế này được rồi. Câu chuyện đó để dành hôm nào chúc mừng chị thi đậu đại học luôn nhé. Nếu chị thi đậu Konoha phải viết cho chị một câu chuyện thật~ thật là ngọt ngào đấy.

Rồi chị ấy chỉnh lại ghế, co hai chân lên ngồi theo một tư thế rất khiêm nhã và bắt đầu đọc *Tuổi xuân đẹp đẽ* của Hesse.

Ánh chiều tà rọi qua cửa sổ như những dòng mật ong vàng óng ôm lấy khuôn mặt thanh tú và hai bím tóc dài rũ xuống của chị Tooko.

- Chị Tooko, tương lai chị muốn trở thành người như thế nào?

Nghe tôi hỏi, chị ấy vừa lấy tay xé một mẫu sách vừa trả lời.

- Chị muốn làm một người có thể cười thật tươi cho dù đang ở trong hoàn cảnh bi thương đến đâu.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh chị Tooko đứng xa xa mỉm cười ở cung thiên văn sau khi Miu rời đi và tôi đang ở bên Kotobuki, trái tim tôi đập mạnh một cú.

Khi đó chị Tooko dường như cũng nở một nụ cười thật dịu dàng...

- Ừm, ngon quá...! *Tuổi xuân đẹp đẽ* của Hesse có vị y hệt món bánh mousse vị cà phê ấy... Béo ngậy, mềm mại, hơi đắng một chút... phảng phất chút xót xa...

Sau khi bỏ một mẫu giấy vào miệng và khẽ nuốt xuống, chị ấy lại xé ra một mẫu giấy khác.

Trên khóe miệng của chị Tooko vẫn là nụ cười ngọt ngào làm tan chảy lòng người.

Khung cảnh quen thuộc...

Ngực tôi thắt lại khi nghĩ đến việc mình sắp không được nhìn thấy cảnh tượng dịu dàng này nữa.

Hiện tại chúng tôi đang đắm mình trong buổi hoàng hôn ấm áp.

Đó là khoảng thời gian màu vàng ấm áp trước khi màn đêm dài đằng đẵng bắt đầu.

Ly biệt sắp tới gần.

Nhưng cho dù màn đêm ghé thăm và bóng tối bao trùm chúng tôi, khi chúng tôi ngẩng đầu lên, những ngôi sao trên bầu trời sẽ vẫn tỏa sáng lấp lánh.

Ánh sáng dịu dàng đó sẽ đọng lại trong tâm hồn chúng tôi và tiếp thêm dũng khí để chúng tôi tiếp tục tiến về vùng đất hứa xa xăm.

Câu chuyện tiếp theo mà Konoha viết sẽ là câu chuyện của Kotobuki Nanase?

Hay là câu chuyện của Amano Tooko?

Nhưng mà, Konoha này...

Amano Tooko sở hữu một bí mật.

Cái người gọi là Amano Tooko đó, lẽ ra không nên tồn tại trên cõi đời này.

Lời tác giả

Chào các bạn, tôi là Nomura Mizuki.

Như đã thông báo từ trước, tập năm của loạt truyện *Cô gái văn chương* là câu chuyện về Miu. Cuốn sách chủ đề lần này là *Đường sắt Ngân Hà* của Miyazawa Kenji, điều này đã được tôi quyết định ngay từ khi mới bắt đầu chấp bút viết *Cô gái văn chương*. Đây thực sự là một danh tác trong số các danh tác, mỗi lần đọc lại, nó đều mang tới những cảm xúc thật mới mẻ! Góc nhìn của Giovanni đúng là cũng gợi lên một nỗi niềm xót xa, tuy nhiên giống như Tooko đã nói, khi chúng ta thử đọc câu chuyện theo góc nhìn của Campanella, ta có thể cảm nhận được ngực thắt lại theo từng diễn biến. Thực sự thì cuốn sách này có thể được thưởng thức theo rất nhiều cách khác nhau, cho nên những bạn nào đã đọc truyện rồi thì xin các bạn nếu có dịp cũng hãy thử đọc lại một lần nữa.

Kenji sáng tác thơ cũng hay lắm á~. *Bài ca thiếu niên bại trận* được sử dụng trong tập này cũng đã có người phổ nhạc rồi, mặc dù tôi cũng chỉ từng được nghe một lần trên internet, nhưng tiếng ca thanh thoát và cảm giác hi vọng mà nó mang lại đã khiến tôi bật khóc. Khi viết cảnh cuối, trong đầu tôi vẫn luôn hiện lên bài hát này. Cho nên mới có đoạn Miu cất tiếng hát.

À đúng rồi, bữa ăn của Tooko ở đầu tập này đã được tôi thêm vào kha khá chi tiết cường điệu, rất mong các bạn thông cảm.

Thực ra tôi cũng rất sợ mấy câu chuyện kinh dị, nhưng để chuẩn bị đồ ăn cho tập truyện này, tôi đã phải liều cái mạng nhỏ đi đọc truyện của Lovecraft đấy á~. Nhưng mà không sao! Câu chuyện đó thực sự rất thú vị! Ai sợ mấy thể loại truyện này cũng đều có thể đọc được hết! (À... nhưng nếu bạn nào còn sợ truyện kinh dị hơn cả tôi thì có lẽ là không nên thử... Nếu bạn vẫn muốn đọc thì xin bạn tự chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.)

Ôi~, sắp hết chỗ để viết rồi (T__T). Trong tập này nếu nói còn có ai đáng thương hơn cả Kotobuki thì đó có lẽ là Akutagawa nhỉ? Tiếp theo thì *Cô gái văn chương* sẽ chuyển sang phần tốt nghiệp, cũng là phần cuối của loạt truyện.

Nhưng trước đó tôi dự định sẽ xen vào một tập ngoại truyện để giải thích thêm về một số nhân vật không có nhiều cơ hội xuất hiện trong cốt truyện chính. Cảm ơn các bạn đã cố gắng đọc đến tận đây. A còn nữa, ối giời ơi chị Takeoka Miho của lòng em ơi! Tranh minh họa chị vẽ cho em lần này cũng tuyệt vời lắm ạ! Thôi, hẹn gặp lại mọi người~

Nomura Mizuki

03/08/2007

Các bạn đang đọc tập năm, bìa của tập này là một cặp đôi với bìa tập bốn.

Tôi đã phải vừa nghe tiếng ve kêu vừa vẽ thật nhiều tuyệt và khấn choàng.

Cũng cảm ơn chị biên tập viên lần này đã giúp đỡ tôi tận tình đến tận phút cuối cùng của cuối cùng. Rất mong tiếp tục nhận được sự giúp đỡ của chị vào các lần tới.

Tập này toàn những cảnh nặng nề, thế nên tôi quyết định sẽ vẽ một bức “Cà ri của những ngày xưa cũ”.

Takeoka Miho

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những tác phẩm dưới đây.

• *Miyazawa Kenji Toàn tập 1; Sử dụng Niềm ghen ghét dành cho bình minh, Taneyama và cao nguyên Taneyamagahara, Tiếng than khóc không lời; Tác giả: Miyazawa Kenji, NXB Chikuma Shobou, 06/02/1986.*

• *Miyazawa Kenji Toàn tập 4; Sử dụng Bài ca thiếu niên bại trận; Tác giả: Miyazawa Kenji, NXB Chikuma Shobou, 29/07/1986.*

• *Miyazawa Kenji Toàn tập 5; Sử dụng Con sò lửa, Chú chuột Tsue, Viên kim cương toàn năng, Cuối tháng Mười, Truyền kì Pennennennennen Nenemu, Chòm sao Song Tử; Tác giả: Miyazawa Kenji, NXB Chikuma Shobou, 25/03/1986.*

• *Miyazawa Kenji Toàn tập 6; Sử dụng Ba anh em bác sĩ và Bắc Vệ tướng quân; Tác giả: Miyazawa Kenji, NXB Chikuma Shobou, 07/05/1986.*

• *Miyazawa Kenji Toàn tập 7; Sử dụng Đường sắt Ngân Hà, Quả cà chua vàng, Matasahurou - Đứa con của gió; Tác giả: Miyazawa Kenji, NXB Chikuma Shobou, 04/12/1985.*

- *Đường sắt Ngân Hà - Bản mới; Sử dụng Đường sắt Ngân Hà, Quả cà chua vàng*; Tác giả: Miyazawa Kenji, NXB Shincho, 15/06/1988.
- *Thi tập Miyazawa Kenji - Bản mới; Sử dụng Không sợ mưa gió*; Biên tập: Nakamura Minoru, NXB Kadokawa Shoten, Xuất bản lần đầu 20/12/1963, Tái bản có sửa đổi lần năm 25/05/1997.
- *Chuyện Miyazawa Kenji - Bản mới*; Tác giả: Seki Tokuya, NXB Học tập Nghiên cứu, 12/12/1995,
- *Nghe chuyện Miyazawa Kenji*; Tác giả: Inoue Hisashi, Cải biên: Đoàn kịch Komatsuza, Nesco (Công ty xuất bản điện ảnh Nhật Bản), NXB Văn Nghệ Xuân Thu, 28/09/1995.
- *Sách giúp bạn thấy Miyazawa Kenji thật thú vị*; Tác giả: Koyanagi Manabu, NXB Chuokei, 25/11/2004.

Cô gái văn chương

và
Tinh linh nước
mang hoa
mặt trăng

Nomura Mizuki

6

Tập 6:

Cô gái văn chương và Tinh linh nước mang hoa mặt trắng

Mọi chuyện bắt đầu bằng tin nhắn cầu cứu của Tooko với nội dung như sau: *“Chị bị kẻ xấu bắt cóc rồi. Hãy mang theo bài tập và quần áo để thay trong vòng một tuần rồi đến cứu chị ngay bây giờ”.*

Konoha miễn cưỡng trải qua những ngày viết “điểm tâm” cho bà chị tại biệt trang nhà Himekura. Thế nhưng, cái bóng của tấn thảm kịch xảy ra từ 80 năm về trước đang khẽ khàng tiến về phía họ. “Tiểu thư”, “học sinh” và “yêu quái”. Các diễn viên đã tập hợp đủ và đứng vào vị trí trên sân khấu, tất cả lại một lần nữa đối diện với cảnh sụp đổ hoang tàn. Maki - người sắp đặt nên tình huống này - mong muốn điều gì? “Cô gái văn chương” với tâm hồn bị xáo động bởi chính “trí tưởng tượng” của mình đang che giấu “bí mật” gì...? Cuốn sách vẽ lại một mùa hè như trong mơ, Cô gái văn chương tập thứ sáu!

Thời khắc chúng tôi rời xa nhau, cô ấy đã để lại cho tôi nỗi đau như thể trái tim bị xé vụn thành trăm mảnh, nỗi niềm căm hận nhỏ bé và cả sự dịu dàng.

Đến cuối cùng, tôi vẫn chỉ biết gào khóc đến khản cả cổ mà không hiểu được cô ấy đã nghĩ gì khi chọn con đường ấy. Và có lẽ chính bản thân cô ấy cũng không thể đưa ra một đáp án tỏ tường cho câu hỏi vì sao mình lại phải lựa chọn một việc đau đớn đến nhường này.

Có thật là bắt buộc phải làm vậy không, chẳng phải đã có thể chọn lấy con đường dễ dàng hơn sao, nếu làm thế, chẳng phải chúng tôi vẫn có thể tiếp tục sống trong giấc mộng hạnh phúc, không cần phải biết đến nỗi buồn đau như phá tan lồng ngực này sao... Vậy mà vì lẽ gì, tinh linh nước đó lại lay động tôi bằng đôi bàn tay dịu dàng và buộc tôi phải tỉnh giấc?

Việc cô ấy mang một bí mật.

Việc cô ấy ôm trọn đóa hoa và mặt trắng để bảo vệ chúng bằng cả tâm hồn.

Suốt một thời gian dài, tôi không hề hay biết.

Chương mở đầu: Maki

Đom đóm buổi xế chiều - Chuyện kể của nàng công chúa

Tôi đã được chứng kiến cơn thịnh nộ của thần linh.

Tôi không hiểu được nguyên nhân gì đã làm ông nổi giận.

Himekura Mitsukuni là người chi phối toàn bộ thông tin trên đời, thu tóm quyền lực theo đúng những gì mình muốn, là người có quyền ra lệnh là quý ngài Tuyệt đối tự cao tự đại.

Ít nhất đối với tôi, ông là một vị thần, người không bao giờ tha thứ cho những hành vi chống đối. Dù đã ngoài 70 thì cả thể xác lẫn tinh thần ông đều không có chút dấu hiệu sa sút nào, toát ra phong thái như thể đã luôn cai trị thế giới này từ hàng trăm năm về trước và từ nay trở đi sẽ vẫn tiếp tục sống cuộc đời vĩnh cửu ấy.

Thế mà người ông đó giờ đây, khuôn mặt nhăn nhó trong nỗi nhục nhã ê chề, con mắt đỏ ngầu nhất hằn đỏ những tia máu, bờ vai rung lên bởi cơn thịnh nộ.

Đêm trăng bên hồ, nhìn ông cho đám cá chép ăn một cách thô bạo, tôi có cảm tưởng ông đang giận cá chém thớt. Mặt nước được ánh trăng chiếu sáng nổi sóng dữ dội mỗi lần ông ném mồi vào, đám cá chép vốn là niềm tự hào của ông, dường như cũng cảm nhận được tâm trạng khó chịu của chủ nhân, bối rối quấy nhiễu những chiếc vây đỏ tìm đường chạy trốn.

Tôi nín thở nấp sau gốc cây thông và nghe được những lời lầu bầu bực bội thoát ra từ bờ môi nứt nẻ.

“Ranh con Bạch Tuyết... vẫn còn định tiếp tục giao ước sao?”

Bạch Tuyết?

Và, giao ước?

Dù không hiểu gì cả nhưng tôi có cảm giác như mặt hồ tăm tối đang dậy sóng dữ dội trong lòng ngực của mình.

Sau những lời ngăn ngui ấy, ông lại tiếp tục ném mồi cho cá trong im lặng, còn tôi cố nhón chân len lén rời khỏi nơi đó và cảm thấy sự căng thẳng đang đâm những mũi kim đau nhói lên da thịt mình.

Đó là câu chuyện xảy ra vào mùa hè, khi tôi sắp bước sang tuổi 18.

Buổi tối vài ngày sau đó, tôi tròn 18 tuổi. Một bữa tiệc màu mè linh đình, đúng như sở thích của ông, được tổ chức trong sân dinh thự.

Khu vườn được thắp đèn trang hoàng long lẫy, hầu hết các vị khách tới đây là những người có địa vị xã hội và hơn tuổi tôi rất nhiều. Sự thật rành rành là họ đến đây với mục tiêu làm vui lòng ông hơn là chúc mừng sinh nhật tôi. Luôn nở nụ cười đáp lại mỗi khi nhận được lời “chúc mừng sinh nhật” một cách nghi thức kiểu cách từ những người mới gặp lần đầu quả là một việc nhàm chán. Bởi trong khi đối phương chỉ cần bày tỏ sự quan tâm lịch thiệp dành cho cô gái nhỏ có một lần là coi như hoàn thành nhiệm vụ, thì tôi đây phải duyên dáng lặp đi lặp lại câu “xin cảm ơn” cho đến khi tiệc đã tàn.

Chưa kể, khi có nhiều người tụ tập lại, tôi sẽ nghe phải những chuyện mà bản thân chẳng hề muốn nghe chút nào.

Giả dụ chuyện mẹ tôi bỏ chồng bỏ con để về Anh. Rồi thì đứa trẻ được sinh ra bởi người đàn bà như vậy lại trở thành người thừa kế nhà Himekura thì chuyện gì sẽ xảy ra. Chuyện một người vô cùng câu nệ vấn đề huyết thống như Himekura Mitsukuni lại chấp nhận cho con trai độc nhất kết hôn với một người phụ nữ ngoại quốc xuất thân trong một gia đình bình thường, hay thực ra đó là một người đàn bà xấu xa, đã lừa gạt người thừa kế nhà Himekura, cố tình mang bầu để có được một cuộc hôn nhân ép buộc. Rồi thì chuyện bà ta đòi một khoản bồi thường khổng lồ dù chính bản thân tự ý rời khỏi gia tộc.

Những đề tài bàn tán kiểu như vậy kéo dài hết năm này qua năm khác quả thực làm tôi phát ngáy.

Nhưng, kể cả khi nghĩ như thế, tôi cũng không được phép để lộ điều đó ra mặt, phải vờ như không nghe thấy bất cứ điều gì. Không mắc một sai lầm nhỏ nào, không dao động, luôn nở nụ cười rạng rỡ quý phái sao cho ra dáng tiểu thư

của một gia đình danh giá. Đó là điều mà ông nội và những người xung quanh mong muốn ở tôi - Himekura Maki.

Vì lẽ đó, khoác lên mình bộ đầm lụa óng ả, tôi phải đứng ở vị trí đó và nở nụ cười xinh đẹp quyến rũ hơn bất cứ ai.

“Maki đang giữ vị trí chỉ huy dàn nhạc trong câu lạc bộ Nhạc giao hưởng của trường cấp ba nhỉ?”

“Vâng, theo nguyện vọng của ông. Trọng trách chỉ huy dàn hợp xướng là truyền thống của người nhà Himekura.”

Để không thất lễ, tôi vẫn nhã nhặn đáp lời, nhưng thực ra sự tẻ nhạt đang làm tôi thấy vô cùng ngán ngẩm.

Trước mắt tôi lúc này là con trai giám đốc một tập đoàn nào đây. Anh ta đứng đó, một tay cầm ly rượu sâm panh và nở nụ cười lịch thiệp.

Người đó lớn hơn tôi ba tuổi, là sinh viên năm ba đại học, một cậu ấm dòng dõi, xuất thân từ một dòng họ quý tộc lâu đời hơn cả nhà Himekura... và cũng là phu quân tương lai mà ông đã nhắm cho tôi.

Tôi vốn cũng chẳng mơ mộng gì về chuyện yêu đương cả. Tôi chưa phải lòng người đàn ông nào, chuyện kết hôn cũng chỉ như bản hợp đồng giữa hai người, cho nên chỉ cần đối phương hội đủ những điều kiện mà người kia mong muốn thì dù là ai cũng không quan trọng. Riêng kiểu đàn ông trắng hoa chuyên đi dụ dỗ con gái như Sakurai Ryuuto thì lại là vấn đề khác.

Chỉ có điều, mỗi khi nghĩ đến việc vì đứa cháu có huyết thống thấp kém này mà ông cố công lựa chọn cho được một công tử dòng dõi quý tộc không thể chê trách được điểm gì, tôi lại cảm thấy bức bối như có gì đó sôi sục trong lòng.

Chẳng lẽ ông ghét bỏ dòng máu của mẹ đang chảy trong tôi đến thế sao...

Chẳng lẽ dòng máu Himekura nhất định phải thanh khiết cao quý mới được sao...

Còn ông thì cứ thản nhiên nhận lấy sự tán dương nịnh nọt của khách khứa, không mấy may bận tâm đến những thứ nhỏ nhặt như nỗi bức dọc của tôi.

Như để phô bày sự thật rằng mình chính là người hiện vẫn đang đứng ở vị trí

cao nhất của nhà Himekura, ông ngồi nguyên trên ghế và nhìn chăm chăm về phía sảnh chính. Dù là ai đến chào hỏi ông cũng không buồn đứng dậy.

Ông đeo chiếc kính chỉ có một bên mắt. Trên con mắt trái đã hỏng do một trận hỏa hoạn xảy ra từ hồi ông còn trẻ là thấu kính vô cơ đang lóe sáng, nhưng con mắt phải lộ ra lại tràn đầy sự uy nghiêm như ngọn lửa đang bùng cháy, ngay cả gương mặt hằn nhiều nếp nhăn ấy cũng tràn ngập ý chí và sức mạnh.

Ông mặc kimono và người phụ nữ luôn đứng sát bên cạnh là thư ký của ông. Tôi từng nghe nói người thư ký đó khoảng ngoài 30 tuổi nhưng trông cô ấy trẻ hơn vậy nhiều. Có cả lời đồn đó là tình nhân của ông, nhưng thực hư ra sao không rõ. Mái tóc đen cắt ngắn, lớp trang điểm tự nhiên một cách khéo léo, bộ vest đứng đắn không diêm dúa, tất cả đều đúng gu của ông. Ông không ưa những người phụ nữ trang điểm đậm và ăn mặc điệu đà, coi đó là hạ cấp. Nhiều khả năng là thực ra ông chẳng coi phụ nữ ra gì. Một con người sinh nhảm thời với câu cửa miệng phũ phàng thường trực “Ta không có hứng bàn chuyện làm ăn với những kẻ mặc váy”. Bởi lẽ đó, một cách tự nhiên, những người phụ nữ phục vụ bên ông không mặc váy nữa, tóc cũng ngắn đi. Bởi hễ họ mặc những trang phục thướt tha hay nhuộm tóc sáng màu ông sẽ vô cùng khó chịu.

Và cũng vì thế, tôi luôn nuôi tóc dài. Mái tóc lai với người Ireland mà tôi thừa hưởng từ mẹ, với những lọn xoắn gọn sóng, mang sắc nâu trong suốt và óng ả ánh vàng mỗi khi tắm trong ánh sáng mặt trời.

Mỗi lần nhìn mái tóc này, ông luôn cau mày tỏ vẻ ghê tởm.

“Thật chẳng giống người Nhật.”

“Không có khí chất gì hết.”

“Nhuộm đen thì thế nào.”

Trước mấy lời làu bàu đó, hành động chống đối vụn vặt mà tôi có thể làm chỉ là lờ tịt chúng đi và cố tình lác nhẹ mái tóc dài, miễn không làm ông phật ý quá là được.

Một người đàn ông trung niên đậm người, hai tay cứ xoa vào nhau liên tục, tiến lại gần ông.

Khách khứa xì xào với vẻ giễu cợt.

“Ô kìa, chẳng phải trưởng họ Kusanabe đó sao?”

Kusanabe và Himekura vốn là họ hàng của nhau và hai đời trước trưởng họ hiện tại thì nhà Kusanabe cũng có thế lực không nhỏ. Hồi ấy ông của tôi cũng còn trẻ, nghe nói trưởng họ Kusanabe đã đảm đương nhiệm vụ là người giám sát ông. Vậy mà đến đời cháu thì họ hoàn toàn suy sụp phải dựa vào sự trợ giúp của ông mới duy trì được dòng tộc nhà mình.

Người ta gọi Kusanabe là con chó của ông.

Bố tôi cũng thế.

Người bố đang làm việc ở nước ngoài của tôi, đành rằng đã một lần chống lại ông và kết hôn với mẹ, nhưng sau khi mẹ bị ông đày đoạ tới mức phải chạy trốn khỏi nhà Himekura thì ý chí phản kháng của ông đã bị tước đoạt đến tận gốc. Tôi chẳng thể cảm nhận được sinh khí nơi bố, cảm xúc không còn hiện diện trên khuôn mặt ấy, như thể bố chỉ có thể giữ tâm trí ổn định bằng cách chấp nhận là một con búp bê cử động chân tay hoàn toàn theo ý của ông, sống một cuộc đời không hề có mong muốn hay hi vọng, không có chính kiến. Sống mà như đã chết.

Có lẽ một ngày nào đó, tôi cũng sẽ như Kusanabe, như bố, bị những chiếc răng nanh của ông nội ghim vào chằng.

Liệu rồi tôi có phải sống trong cảnh bị xiềng xích trói chặt không cựa quậy gì được, hoàn toàn biến thành con búp bê cho ông điều khiển mà không còn biết đến thế nào là bực tức nữa hay không.

Chỉ tưởng tượng vậy thôi cũng đủ khiến tôi rung mình như thể bị dội nước lạnh khắp người, đầu tôi đau rát.

Đừng có đùa. Tôi sẽ không giống như bố.

Tôi sẽ không từ bỏ mọi thứ dễ dàng như thế. Tôi không muốn bị trói buộc đến tận tâm hồn. Không ai gọi đó là cuộc sống cả. Thà chết đi còn hơn.

Ngọn lửa của cơn giận dữ và nổi ghê tởm khi là một người nhà Himekura, là cháu của ông, bắt đầu nhen nhóm trong tôi. Ngọn lửa đó cháy âm ỉ nơi cổ họng,

đẩy cơn bức tức lên cao hơn.

Việc tôi là người nhà Himekura là sự thật không thể chối bỏ.

Vết bột xanh tím lấp ló nơi cổ áo kimono của ông và vết bột sau gáy tôi.

Vết bột hình chiếc vảy được coi như vật chứng tỏ thân phận hậu duệ của rồng, là bằng chứng rõ ràng tới mức nghẹt thở về mối liên hệ giữa tôi và ông.

Vết bột ấy giờ nóng rất như bị đóng dấu bằng miếng kim loại nung đỏ.

Đầu óc tôi trở nên mù mịt, không gian dường như đặc quánh bởi tiếng hét bị kìm lại và cơn đau trời dậy trong cổ họng. Tại sao tôi lại phải mỉm cười trong những lúc như thế này cơ chứ. Cả đám người đang khoái trá với những câu chuyện đồn đại tùy tiện, cả gã cậu ấm không biết gì về đời đang nói chuyện với một thái độ vô lo vô nghĩ trước mặt tôi, ai ai cũng thật vô vị. Tất cả các người biến mất hết ngay bây giờ có phải tốt không. Thà để thế giới bị một trận đại hồng thủy nuốt trọn, mọi thứ đều tiêu tan thì hay biết mấy! Khi đó, tôi sẽ cười lớn từ tận đáy lòng.

Khi dòng nước đen đen cuồng chực trào ra khỏi tâm trí tôi, đèn chiếu sáng trong vườn đồng loạt thay đổi.

Những tiếng xì xào bàn tán tắt ngấm, tràn ngập những tiếng thở dài.

“À... đom đóm!”

Cơn sóng đen ngòm đột ngột biến mất khỏi trái tim tôi.

Ánh sáng mỏng manh ấy trôi nổi bồng bềnh trong khu vườn tối. Thứ ánh sáng dễ thương nhỏ bé dập dờn bay lên cao dần, như thể vừa thoát ra khỏi bãi cỏ.

Ở đầu cành cây tùng hoặc cây phong, phía trên mặt hồ nơi có cây cầu vắt ngang qua, trên tấm khăn trải bàn trắng, trên tóc trên vai những vị khách mời, đâu đâu cũng le lói đốm sáng bé nhỏ, run rẩy mong manh như chực tắt.

Đó chẳng phải là đom đóm thực sự. Chỉ là một màn biểu diễn ánh sáng mô phỏng theo đom đóm mà thôi.

Thế nhưng, những hạt ánh sáng trắng lấp lánh thuần khiết ấy đã thanh tẩy hội trường, biến không gian xung quanh trở nên thơ mộng, mang tới cảm giác mơ màng dễ chịu như đang thực sự đứng giữa một bầy đom đóm vậy.

Tôi đứng sững như người mất hồn và không thể không nhớ đến cô gái bé nhỏ mới qua đời tháng trước.

Amemiya Hotaru*...

Cô gái với tình yêu mạnh mẽ như bão tố, đến thời khắc cuối cùng vẫn tỏa sáng lộng lẫy như ánh chớp và ra đi khi đang nở nụ cười.

Tôi đã luôn chăm chú dõi theo câu chuyện ấy cho đến ngày cô bé mất. Đâu đó trong trái tim tôi luôn dành sự ngưỡng mộ cho cô ấy, người luôn ôm ấp trong lòng thứ tình cảm mà tôi không tài nào có được. Tôi không thể không thán phục và ghen tị với cô gái dù bằng hoàng trước kết cục không cách nào cứu vãn mà vẫn thành thật với cảm xúc của bản thân cho đến giây phút cuối cùng.

Thứ “linh hồn không bị trói buộc” mà tôi hằng ao ước.

Cô bé hiền lành rụt rè ấy đã cho tôi thấy nó.

Dù có vẻ như cô bé bị vận mệnh trêu đùa, bị trói buộc, mắc kẹt giữa tình yêu và lòng hận thù không lối thoát, nhưng trái tim của Hotaru vẫn tự do đến phút cuối cùng. Rũ bỏ tất cả những ràng buộc và cấm kị, dùng ý chí của bản thân lựa chọn người đàn ông mình yêu và nhắm mắt trong vòng tay người ấy.

Mỗi khi nhớ đến Hotaru, tôi luôn nghĩ rằng ngoài niềm hạnh phúc ấy ra, cô bé chẳng còn gì cả.

Nếu tôi hỏi em không hối hận sao, chắc em sẽ thoáng mỉm cười rồi khẽ gật đầu. Hotaru đã yêu một người đàn ông cho tới chết, sống một cách tự do và rồi chết một cách tự do.

So với cô bé thì tôi...

Một lần nữa, nỗi bức tức lại bắt đầu nhen nhóm lên trong lồng ngực.

Ở ngôi trường mà ông làm chủ tịch, dù tôi được gọi là “công chúa”, được hưởng đủ thứ đặc quyền nhưng thực sự tôi chẳng có chút tự do nào cả.

Những việc tôi làm được vốn chẳng phải là do sức của mình, mà là nhờ quyền lực của ông. Dù muốn vẽ nhưng tôi bị cấm theo học ngành mỹ thuật, thay vào đó buộc phải hứa gia nhập câu lạc bộ Nhạc giao hưởng và trở thành chỉ huy, đổi lại tôi được phép có một xưởng vẽ trong trường.

Dù bị ép buộc đến mức không thở nổi như thế này, nhưng chỉ có ông là tôi không có khả năng phản kháng. Cùng với sự tức giận và nỗi thất vọng tưởng như có thể nghiền nát lồng ngực, tôi đã phải nhìn từ khoảng cách rất gần cái kết cục mà bố tôi phải nhận khi vùng lên chống lại ông.

Vậy thì, từ nay về sau, tôi sẽ vẫn là một “Himekura” theo ý ông hay sao?

Sẽ không yêu ai như Hotaru đã từng yêu. Kết hôn với người đàn ông do ông chọn lựa, gánh thêm cái cùm mang tên “làm vợ”, cả đời sống với cái danh “Himekura” hay sao?

Nếu ông qua đời có lẽ tôi sẽ được tự do. Nhưng đó là khi nào? Mười năm nữa? Hai mươi năm nữa? Đối với tôi bây giờ dường như đó là một tương lai mù mịt không nhìn thấy đích và không chừng dù cả trăm năm trôi qua, người ông quái vật đó của tôi vẫn sẽ sống tiếp như thế này.

Trong quãng thời gian ấy, tôi sẽ sống như một con búp bê vâng lời sao?

Không!

Tôi muốn phát ra một tiếng hét xé cổ.

Những đốm sáng đom đóm giả rung rinh trong màn đêm mùa hè ảm áp len lỏi vào tâm trí tôi, luồn qua cánh cửa đang khép chặt hòng mở tung nó ra.

Anh chàng công tử với bộ mặt tẻ nhạt nói rằng từ tuần sau anh ta sẽ đến biệt thự của mình ở Nice* và ngỏ ý mời tôi đi cùng. Chất giọng lịch thiệp nghèo nàn âm điệu ấy làm tôi ghê sợ đến mức nổi da gà.

Lấy cớ có một vị khách tôi bắt buộc phải ra chào hỏi, tôi rời đi như thể chạy trốn khỏi anh ta.

Và cứ thế rảo bước về phía không có một bóng người.

Đom đóm giả phát sáng mờ mờ trên má, trên vai tôi.

Cơn sóng khuấy động trong ngực tôi vẫn chưa dừng lại. Đầu đau như búa bổ, vết bớt sau gáy nóng lên nhưc nhói.

Hotaru thực sự đã đi đến phương trời xa xôi mà tay tôi không thể nào chạm tới. Tôi không còn cơ hội ngấm nhìn nụ cười bên lề hiên lạnh ấy nữa. Tôi không thể dõi theo tình yêu mãnh liệt của cô bé nữa.

Ở đây, chỉ còn lại mình tôi.

Cả Sakurai Ryuuto, người cứ luôn lẳng nhặng bám theo Hotaru, phải chăng cũng đang ném trái cảm giác mất mát và bức bối như thể trái tim bị xé làm hai nửa?

Sau khi Ryuuto bị Hotaru đâm, tôi đưa cậu ta đến một bệnh viện nằm dưới sự quản lý của nhà Himekura và gần như phải cầm tù cậu ta để thực hiện việc điều trị. Trong thời gian đó, với bộ dạng điên loạn như một con chó hoang, Ryuuto không ngừng la hét: “Tôi phải bảo vệ Hotaru. Tôi đã hứa với Hotaru như thế. Thả tôi ra!”.

Không đâu, một tên con trai hời hợt bắt cá ba, bốn tay như thế, chắc hẳn bây giờ lại đang tán tỉnh những cô gái khác như thể chẳng có gì xảy ra cả. Dù sao thì, không như tôi, cậu ta có tự do.

Tôi thấy đau như thể có một bàn tay to lớn đang bóp nghẹt ngực mình.

Kết hôn với người mà ông nội lựa chọn ư, tôi không muốn điều đó.

Ai mà thèm đi Nice chứ. Tôi muốn được tự do ngay lúc này. Tôi sẽ không đợi nữa, dù chỉ một giây. Nhưng tôi có thể làm gì đây? Không phải với thân phận cháu gái của Himekura Mitsukuni, việc mà chính Himekura Maki có thể làm...

Tôi đứng sững lại như bị một mũi tên bắn trúng.

Vàng trắng hiện lên giữa hồ và gương mặt cứng đờ như quỷ dữ của tôi phản chiếu trên mặt nước tăm tối.

Tại chỗ này, ông đã nổi giận đùng đùng khi ném môi cho cá... ?

Những chiếc vây đỏ ve vẩy nơi đáy nước. Và tôi nhìn chúng chăm chăm.

“Maki!”

Tôi đã đứng thờ người ở đây bao lâu rồi nhỉ. Một giọng nói mềm mại đầy học thức đang gọi tên tôi.

Khi tôi quay đầu lại, một người đàn ông trong bộ vest được may đo cẩn thận đang đứng đó. Nhân viên cấp dưới của ông tên là Takamizawa. Trước đây người đó là thư kí của ông, nhưng giờ làm việc trong học viện và kiêm vai trò quản lý của tôi.

“Có chuyện gì vậy ạ? Cô thấy không khỏe sao?”

“Không phải vậy. Tôi muốn ở một mình thôi.”

“Nhân vật chính của buổi tiệc mà lại vắng mặt thì thật không hay.”

“Tôi sẽ quay lại ngay.”

Vừa ra về bình thân trả lời, tôi vừa nghĩ trong đầu.

Takamizawa mới trở thành người quản lý của tôi cách đây chưa lâu. Nhưng tôi biết người này là một nhân vật xuất sắc, luôn điềm tĩnh và gây ấn tượng với người khác bởi tính cách ôn hòa của mình.

Một người như vậy, không hiểu sao lại bị buộc rời khỏi vị trí thư ký của ông để đảm đương công việc trong học viện. Dù nói là quản lý của người thừa kế nhà Himekura, thì tôi cũng chỉ mới học cấp ba, và sau ông còn có bố nữa cơ mà.

Việc tôi trở thành người đứng đầu nhà Himekura là chuyện còn xa lắm, họa may ông hay bố lại có thêm con, và đứa bé ấy là con trai... Tạm thời không xét đến ông, thì bố tôi vẫn còn rất trẻ, nên khả năng này là hoàn toàn có thể. Nếu thế thì vị trí người đứng đầu hẳn sẽ chuyển giao cho đứa bé đó thôi.

Vị thế của tôi chỉ là thứ mơ hồ như vậy và người bị gắn liền với tôi là chú Takamizawa thực chất cũng không khác gì người chăm sóc cho tiểu thư cả. Không rõ chính bản thân chú ấy nghĩ gì về chuyện này.

Dù trông bên ngoài có vẻ ôn hòa, nhưng biết đâu nội tâm lại không giống vậy. Nếu thế...

Vết bớt sau cổ lại nóng ran lần nữa.

Để trở thành Elizabeth và đối mặt với hải quân vô địch Armada thì cần có Walsingham, Cecil và Drake*.

Gạt bỏ sự do dự cũng như sợ sệt, tôi hướng về phía Takamizawa với một nụ cười bất chấp mọi thứ.

“Tôi có chuyện muốn nói.”

Chương 1:

Kẻ bắt cóc là người xấu

Tôi đã trở thành một phần của câu chuyện ấy.

Một người đàn ông đã kể lại như thế cho bạn thân của mình trong căn nhà tranh tồi tàn bên hồ nước.

Tôi xin kể mấy chuyện phiền phức như là trở thành nhân vật trong một câu chuyện, kể cả trong trường hợp bất đắc dĩ, ít nhất tôi cũng muốn làm nhân vật bên lề của một câu chuyện hiền hòa âm ập, chỉ việc tiếp tục chuỗi ngày bình lặng của mình mà thôi.

Đáng lẽ tôi sẽ trải qua kỳ nghỉ hè năm lớp 11 theo kiểu thông dong an nhàn như thế.

Vậy mà khi nửa tháng Tám đã trôi qua, vì lí do trời ơi đất hỡi nào đó, tôi lại đang đứng trên con đường núi buổi chiều tà um tùm cây cỏ, với bộ dạng đầy bối rối.

“Từ đây trở đi ô tô không thể vào được, cậu làm ơn đi tiếp một mình.”

“Chỉ có một con đường nên tôi nghĩ cậu sẽ không thể lạc được đâu”.

“Chú Takamizawa. Đúng ra là cháu nên về...”

Tôi muốn về.

Mà khoan, tại sao tôi lại bị dẫn đến một nơi sâu thẳm trong núi, phải mất tận mấy tiếng đồng hồ đi ô tô từ Tokyo cơ chứ.

Từ hàng ghế tài xế của chiếc limousine, chú Takamizawa nhẹ nhàng cắt ngang lời tôi.

“Làm ơn hãy thông báo rằng mình đến từ Tokyo, sau đó nói tên cậu và tên trường khi tới nơi.”

“Vì sao lại cần cả tên trường vậy ạ?”

“Chỉ để giải trí thôi mà. Sau đó, xin hãy nói như thế này.”

Mức độ bí ẩn trong những lời chú Takamizawa vừa thốt ra còn cao hơn cả

tình huống oái oăm lúc này.

“Cậu nhớ rồi chứ? Đây là chuyện quan trọng nên hãy truyền đạt lại mà không mắc sai sót nào.”

“Giải trí là thế nào cơ ạ? Mà từ đầu sao cháu phải...”

“Xin thứ lỗi. Đến lúc tôi phải quay lại rồi nên xin phép cậu ở đây. Vì khu vực này về đêm sẽ tối thui, rất nguy hiểm nên mong cậu hãy khẩn trương lên.”

Sau một nụ cười hiền hòa, chú Takamizawa đi mất.

Một tay xách chiếc túi du lịch chật ních quần áo, tôi thử người nhìn theo bóng chiếc limousine đang ngày một trở nên nhỏ bé.

Dù muốn về nhà nhưng tôi lại không biết đường. Ngoài con đường hẹp mà tôi đang đứng lúc này, trong tầm nhìn của tôi chỉ thấy cây cỏ mọc lên rậm rạp, không thấy bóng dáng của nhà ga hay bến xe bus nào cả. Ngày nhanh chóng chuyển sang đêm, cảnh vật nhuộm màu chạng vạng. Phải chăng vì nơi đây ở sâu trong núi mà bầu không khí cũng trở nên mát mẻ hơn bình thường.

Tôi đành miễn cưỡng cất bước trên con đường đất không được đắp lát phẳng phiu.

“Chắc chắn mình sẽ cần nhớ về chuyện này cho coi.”

Mồ hôi túa ra từ cơ thể nóng như đang phát hỏa của tôi.

Không lâu sau, tôi chạm đích. Đó là một căn nhà kiểu Âu phẳng phát màu cổ kính, nhìn có vẻ sắp sửa đổ sụp, tựa như ngôi nhà Usher xuất hiện trong tiểu thuyết của Poe*.

Trong giờ phút ngày chuyển thành đêm, hòa cùng ánh chiều chạng vạng đầy bí ẩn, vàng thái dương to tổ chẳng tiết ra thứ ánh sáng đỏ thẫm pha sắc đen, dần chìm về phía căn nhà nhuộm màu kỳ quái.

Dù quanh tòa nhà ấy chẳng có vách đá dựng đứng hay hồ đầm gì như tiểu thuyết của Poe, nhưng nó lại được bao bọc bởi một rừng cây cỏ! đen kịt như một binh đoàn ma quỷ và những dây thường xuân bò kín các bức tường. Cánh cửa đen ngòm với những hình chạm trổ trông cũng không kém phần u ám.

Thứ mà tôi cảm thấy rõ rệt lúc này không nghi ngờ gì chính là nỗi rầu rĩ chi

phối toàn bộ tâm can cùng với những xúc cảm u sầu khó chịu đã tấn công nhân vật chính ngay giây phút ông ta nhìn thấy căn nhà của Usher. Đứng trước cánh cổng sắt kiên cố nặng nề, tôi ngó đăm đăm khu vườn qua kẽ hở của những chấn song.

Liên sau đó, tôi trông thấy một bé gái đang chấp tay quỳ gối trước ngôi miếu đá nhỏ.

Tầm lớp 5, lớp 6 gì đó chăng...?

Mái tóc rẽ ra buộc thành hai bên và một chiếc tạp dề trắng khoác bên ngoài bộ kimono. Cô bé còn đeo một chiếc băng quấn đầu giống kiểu hầu gái vẫn thường dùng, có khi nào cô bé đang làm việc trong ngôi biệt thự này không? Một đứa trẻ còn nhỏ thế này? Thời đại nào đây trời?

Một ngôi miếu đá dường như mang một ý nghĩa đặc biệt nào đó bên trong tòa biệt thự cũ kỹ. Một cô bé đang nhắm nghiền đôi mắt và thành tâm cầu nguyện trong bộ dạng như thể vừa chạy ra khỏi một quán cà phê thời Đại Chính. Và vào khoảnh khắc mà tôi bị trói chặt bởi thứ cảm giác bất an, ngỡ như mình đang mơ trước khung cảnh dị biệt nổi lên giữa làn sương mù nhuốm sắc tà dương trước mắt...

Một khối đen kịt xé gió, lao vun vút về phía tôi.

Một con chó béc giê đen tuyền như cắt ra từ màn đêm đang thọc mũi qua những chấn song và gầm ghè om sòm dữ dội.

Cô gái nhỏ cũng ngẩng mặt lên nhìn tôi.

Đôi mắt tròn mở lớn.

Nhớ lại những lời chú Takamizawa dặn, tôi vội vã lên tiếng.

“Xin lỗi, tôi tên là Inoue Konoha đến từ Tokyo, học sinh lớp 11 học viện Seijou. Tôi ghé qua vì nghe nói ở đây có thứ mà tôi đang tìm kiếm, xin hỏi chủ nhân có nhà không?”

“!”

Sự kinh ngạc và sợ hãi hiện rõ trên gương mặt cô bé khiến tôi sửng sốt. Đôi môi run rẩy nghe chừng để kìm nén một tiếng thét khiếp đảm, cô bé dán mắt vào

tôi hết như đang nhìn thấy ma.

Khoảnh khắc sau đó, cô bé quay lưng, vùng chạy như một chú thỏ hoang và thoát cái đã biến mất vào trong tòa nhà.

“A! Này em, đợi đã!”

Tôi nắm lấy song sắt và rướn người ra.

Ngay lập tức, con chó sủa lên nhặng xị, suýt nữa thì nó cắn vào chân tôi, tôi bèn cuống cuống giật lùi về đằng sau.

Hồng rồi! Làm thế nào bây giờ? Kiểu này chắc tôi bị cho là kẻ đáng nghi rồi. Tôi chỉ nói đúng như chú Takamizawa bảo thôi mà.

Con chó nhe nanh và tiếp tục sủa dữ dội. Sao tôi lại gặp phải cảnh này cơ chứ.

Giây phút tôi nghĩ rằng thế là hết cách thì cánh cửa của căn nhà bật mở đầy uy lực và chị Tooko trong bộ đầm trắng một mảnh thướt tha từ trong ấy lao ra.

Trong ánh hoàng hôn lộng lẫy, đôi mắt sáng lấp lánh, chị ấy tiến nhanh về phía tôi. Bím tóc lúc nào cũng được tết gọn gàng giờ đã thả ra, cột lại bằng một dải ruy băng đăng ten màu trắng, mái tóc đen vẽ nên những đường gọn sóng uyển chuyển bồng bênh phủ lên bờ vai nhỏ gầy.

“Em đến rồi~~~! Konoha! Chị đã đợi mãi đấy!”

Bám cả hai tay vào cánh cổng, chị Tooko thở hắt ra.

Một tiếng “Cạch!” lớn vang lên và cánh cổng sắt mở ra.

Con chó lập tức xò ra như thể lên cơn dại.

“Oái!”

“Không được, Balon. Konoha là khách quý đấy!”

Chị Tooko lôi xềnh xệch con chó ra. Nó bèn rên ư ử trong cổ họng ra chiều bất mãn và hằn học lườm tôi.

“Tốt quá~. Chị đã luôn tin là Konoha sẽ tới vì chị mà.”

Bà chị tóm lấy cánh tay tôi, hồ hởi lôi tôi về phía cổng chính. Gương mặt tươi cười ngược nhìn lên đáng yêu đầy sức sống, lại thêm kiểu tóc và trang phục, trông chị ấy không khác gì tiểu thư của một gia đình giàu có.

Đáp lại “cô gái văn chương” đang vui mừng phấn chấn ấy, tôi giữ một thái độ lạnh lùng hết cỡ.

“Chỉ vì có người đến tận nhà đón em và cưỡng chế bắt em đi cùng thôi.”

“Ừa? Ủa? Không phải là em đọc bức điện tín của chị và vội vã lao đến đây sao? Hơn nữa lâu lắm mới gặp lại, sao lại phải quạu cộ đến vậy chứ? không vui vì được gặp đàn chị đáng kính này à Không thể nào như thế được đúng không, ngay lúc này em đang muốn quay về phía mặt trời lặn và hét thật to vì cảm động đúng không?”

Bà chị lắc lẩy lắc để cánh tay tôi như để xác nhận mấy điều ấy.

Về mặt tôi còn trở nên chua chát hơn trước.

“À vâng, em có nhận được điện tín đó.”

Hơn nữa còn là một bức điện tín ép hoa vôn dùng để chúc mừng.

Lễ obon* đã kết thúc và nửa sau của kỳ nghỉ hè cũng rục rịch tới gần. Trong căn phòng khách chạy điều hòa mát lạnh, tôi đang ung dung tận hưởng một buổi sáng thanh bình với cô em gái đang học cấp một.

A a... Thật bình yên khi ở bên cạnh không có đàn chị chỉ toàn nói những điều nhảm nhí...

Ngay khi tôi đang sung sướng với cảm giác đó...

Một giọng nói cất lên từ ngoài cửa nhà.

“Inoue, có điện tín~”.

Vì mẹ lúc nào cũng bận việc nhà, nên tôi ra nhận thay. Không ngờ tên người nhận của bức điện tín có bìa đính kèm những bông hoa ép sặc sỡ lại là tên tôi.

Vẫn chưa đến sinh nhật tôi mà.

Dù trong lòng đầy nghi hoặc, tôi vẫn mở ra thử và cảm thấy đau hết cả đầu ngay giây phút ấy.

“Chị bị kẻ xấu bắt cóc rồi.

Hãy mang theo bài tập và quần áo để thay trong vòng một tuần rồi đến cứu chị ngay.

Tooko”

Con choáng váng dường như làm chân tôi đứng không vững nổi nữa.

Chị Tooko... Đối với thí sinh chuẩn bị thi đại học thì kỳ nghỉ hè là quãng thời gian hết sức quan trọng, thế mà chị đang làm cái quỷ gì vậy.

Đã thế, địa chỉ chỗ chị đang ở cũng chẳng thêm ghi, bà chị bảo tôi đi cứu thế nào mới được?

Nghe tôi chỉ ra điều đó, chị Tooko tỉnh bơ nói.

“Ô, thật thế à?”

“Nhưng mà, khi đã có sợi dây tình cảm của câu lạc bộ Văn học rồi thì chỉ ngần ấy nội dung cũng đủ truyền tải tâm tư đến cho nhau mà, đúng không?”

“Câu lạc bộ Văn học cổ điển không phải hội những người có siêu năng lực, nên không có chuyện đó đâu ạ. Hơn nữa, kể cả có địa chỉ ghi ở đó thì ý định ban đầu của em vẫn là lừa nó đi.”

“Ác thế!”

Chị Tooko chĩa cặp mắt trách cứ vào tôi như thăm hỏi “Loại người máu lạnh vô ơn gì thế này”.

Dĩ nhiên, lí do bị trách cứ không chỉ có thế. Bị bà chị này gọi đến cứu bằng một bức điện tín đính hoa ép mà tôi lại đi thật thì chẳng giống tôi tẹo nào. Huống chi nếu nghĩ lại những vụ lùm xùm tôi bị chị Tooko cuốn vào tính đến giờ phút này thì ngôi nhà giúp em gái làm bài tập mới là việc đúng đắn hơn cả.

Nếu nói đến tại sao tôi lại xách túi du lịch mò đến một tòa biệt thự khả nghi nằm tít trong núi thế này, là vì chỉ hai mươi phút sau khi tôi nhận bức điện, một chiếc ô tô đã tới để đón tôi.

Trong cái tiết trời oi bức tưởng chừng đủ sức tạo nên một đám sương mù từ hơi nóng, chú Takamizawa khoác ngay ngắn trên mình bộ vest chần chu từng đường may mũi chỉ, không nhỏ lấy một giọt mồ hôi, chào hỏi mẹ tôi với nụ cười hòa nhã thật sự chiếm được thiện cảm của nhiều người.

“Tôi xin chịu trách nhiệm chăm lo cho con trai của bà.”

Mẹ bị thuyết phục hoàn toàn, vừa nói:

“Konoha cũng có bạn thân để đến chơi và ngủ lại rồi nhĩ.”

Vừa nhét đồ đạc của tôi vào túi một cách phấn khởi và tiến tôi đi.

Tôi hầu như chẳng chống đối được gì, cứ thế bị đẩy lên chiếc limousine bóng loáng.

“Tại sao lúc nào chị cũng kéo em vào những chuyện như thế này hết vậy? Ít nhất cũng để cho em yên ổn trải qua kỳ nghỉ hè với chứ.”

Trước thái độ uất ức của tôi, chị Tooko lườm tôi bằng cặp mắt rơm rớm.

“Quá đáng, Konoha ác lắm. Bởi vì đàn em trong câu lạc bộ văn học chỉ có mỗi Konoha thôi, nên chẳng phải chị không còn cách nào khác sao.”

Phải, câu lạc bộ văn học trường Seijou chỉ có đúng hai thành viên là tôi và chị Tooko. Thế mà kỳ cục thay là nó vẫn tiếp tục tồn tại với tư cách một câu lạc bộ. Không, vốn dĩ việc tôi gia nhập câu lạc bộ do bị chị Tooko bắt ép và vẫn tham gia đến ngày hôm nay mà không rời khỏi đó, toàn bộ đều là sai lầm.

Và đó là lúc chị Maki xuất hiện.

Mái tóc nâu dài lộng lẫy buộc không kiểu cách, áo sơ mi bằng vải bóng rộng thùng thình cùng quần dài và trên đó là một chiếc tạp dề đơn giản dùng trong khi làm việc, đang mỉm cười tinh quái.

“Xin chào, Konoha. Hoan nghênh cậu ghé thăm.”

“Được chị hoan nghênh chỉ thêm phiền toái cho em thôi.”

Himekura Maki, cháu gái hiệu trưởng học viện, người được các học sinh khác phong cho danh hiệu “công chúa”, thân nhiên nhún vai lơ tịt đi câu nói móc mỉa của tôi với điệu bộ hằn là cố ý.

“Ái chà, tại vì Tooko cứ vùi vĩnh mãi là ‘Nếu không gọi Konoha đến thì mình sẽ đi về~’ mà. Ở vị trí một người yêu Tooko bằng cả trái tim như chị đây, làm sao có thể khước từ nguyện vọng ấy.”

Chị Tooko đỏ lựng hết mặt mày và phản bác lại.

“Yêu thì muốn giam hãm cầm tù người ta thế nào cũng được à? Bỏ ngày nào cũng bắt tôi mang bộ dạng đáng xấu hổ và dùng đôi mắt dâm tà đó nhìn hết chỗ này đến chỗ nọ.”

“Đó chỉ là sự đền đáp lại cho số thông tin khổng lồ mình đã trợ giúp Tooko

tính đến bây giờ thôi. Chỉ vì bỏ nói thà chết chứ nhất định không làm người mẫu khóa thân, nên mình đã ưu đãi cho trả góp rồi đây còn gì. Hay là bây giờ thanh toán một lần luôn cho xong? Bỏ chỉ cần cởi hết mọi thứ đang mặc trên người ra và đứng im không cựa quậy, thoát một cái là khoản nợ về không ngay.”

“U...”

Chị Maki láu cá ôm ghì lấy vai chị Tooko, hiện vẫn nghẹn giọng không nói nên lời.

“Mà, dù sao vẫn còn cả phần phải thanh toán hôm nay nữa. Mình đã gọi Konoha đến cho bỏ, nên làm việc cho đảng hoàng vào nhé.”

“Không, Maki, buông ra. Konoha, cứu chị.”

“Nào nào, chuẩn bị tinh thần đi. À, Sayo. Hãy dẫn Konoha về phòng. Cậu ấy là khách quý đây, đừng làm gì thất lễ nhé.”

Nói rồi, chị Maki biến mất vào sâu trong hành lang, lôi xềnh xệch theo chị Tooko vẫn đang chống cự một cách vô ích.

“... Xin phép được mang hành lý và dẫn anh về phòng.”

Một bàn tay đột ngột vươn ra từ bên cạnh và chộp lấy túi xách của tôi.

“Em là... vừa này...”

Là cô hầu gái bé nhỏ mà tôi vừa thấy ngoài sân. Sau khi cầm lấy túi của tôi với thái độ lạnh nhạt, cô bé vội vã cất bước.

“Ồm... Giày thì sao?”

“Không cởi cũng được.”

“Anh tự mang hành lý được rồi.”

“Đây là công việc.”

Trái ngược với bề ngoài non nớt, miệng lưỡi cô bé này thật cứng rắn. Nói đúng hơn, tôi có cảm giác mình đang bị ghét thì phải...

Tôi thu mình lại, lảo lổ bước theo sau.

Bên trong tòa nhà trông cũng cũ kỹ và tối tăm hết như bên ngoài. Trần nhà rất cao, ở chính diện có cầu thang trải thảm đỏ. Leo lên được nửa chừng, bỗng dưng cảm giác có ánh nhìn, tôi bèn quay đầu lại và chạm trán với vô số con mắt đang

chĩa vào mình.

Đây có phải là những người làm việc trong ngôi biệt thự này không nhỉ. Một người đàn ông đang tuổi tráng kiện bận đồ đen kiểu quân gia, một người phụ nữ trung niên mặc kimono đeo tạp dề theo phong cách người giúp việc, một ông cụ mặc quần áo lao động trông có vẻ giống người làm vườn, một cậu thanh niên mặc trang phục đầu bếp, từ phía cửa và góc hành lang, tất thấy cả bốn người đều ngược lên nhìn tôi như thể đang cảnh giác.

Thấy tôi sững sờ dừng bước, bọn họ cũng có chút hốt hoảng và vội cúi đầu “Chào mừng cậu tới chơi nhà”, “Hân hạnh được đón tiếp”, về mặt tất cả mọi người đều rất tề, rõ ràng là đang căng thẳng vô cùng.

Có lí do nào đó chăng.

Tôi được dẫn lên căn phòng trên tầng hai trong khi vẫn không sao rũ bỏ được tâm trạng xáo trộn khiến tôi có cảm giác nổi gai ốc đầy lưng.

“Xin hãy sử dụng căn phòng này.”

Quả nhiên vẫn nói năng cụt lùn như vậy. Khuôn mặt cứng đờ, đến một nụ cười mỉm cũng không có.

“À, tên em là gì?”

“Uotani.”

“Lúc này chị Maki gọi là Sayo mà.”

“Sayo* là tên. Cái đó có vấn đề gì không?”

Cô bé hướng ánh mắt lạnh nhạt về phía tôi như thể muốn hỏi “Tên của tôi có liên quan gì đến anh à.”

“À, không. Uotani đã làm việc trong nhà này lâu rồi à?”

“Chỉ là việc làm thêm trong kỳ nghỉ hè thôi.”

“Vậy à. Còn nhỏ mà giỏi quá ha.”

“Tôi đang học cấp hai, nên cũng không còn nhỏ gì đâu.”

“Ồ? Học sinh cấp hai?! Lớp mấy vậy?”

“Lớp bảy.”

Tôi đã quả quyết nghĩ rằng cô bé mới học tiểu học!

Nhưng mà, dù là học sinh lớp bảy đi nữa mà làm hầu gái chẳng phải vẫn kỳ lạ sao? Bây giờ có phải thời Đại Chính nữa đâu. Do thiếu người quá chẳng? Mặc dù số lượng người tôi nhìn thấy ở hành lang đã đủ khiến tôi nghĩ rằng nơi này nhiều người một cách lãng phí... Hay là, biệt thự của một gia đình giàu có như nhà Himekura cần đến ngàn đầy người làm?

“Lúc này, Uotani đã cầu nguyện trước miếu nhỉ?”

“...Vậy thì sao?”

Có gai nhọn lẫn khuấy trong giọng nói của cô bé.

“Lúc đó em đã rất kinh ngạc khi thấy anh, tại sao vậy? Rồi cả những người khác nữa.”

“... Chỉ vì rất hiếm khi có học sinh từ Tokyo đến đây thôi. Nơi này là thôn quê mà. Mọi người chắc cũng thế cả.”

Có thật lí do là như thế? Ai mà chấp nhận nổi. Thế nhưng, Uotani ngoảnh mặt đi rất nhanh, buông một câu cộc lốc:

“Anh cứ thông thả nghỉ ngơi cho đến giờ ăn tối.”

Và rời khỏi phòng.

Uotani làm tôi nhớ đến cô bạn Kotobuki cùng lớp. Cách ăn nói cụt lủn ấy có gì đó tương đồng. Nói vậy thì, tôi quả thật bị Uotani ghét rồi hay sao...

Trong khi tôi vừa xếp đồ vừa nghĩ về chuyện đó, chị Tooko mò tới với những bước chân lão đạo.

“Konoha, chị đói bụng~~~~~”

Bà chị rên lên trong tư thế nằm sõng soài vùi mặt xuống giường, y như một con lạc đà kiệt quệ gục ngã giữa sa mạc.

“Viết gì đi mà~, viết ngay bây giờ ý~. Chị đang ở trong phòng và sắp sửa ăn *Manon Lescaut** của Abeé Prévost thì Maki tự dưng xông vào và bắt cóc chị.

Chị đánh rơi sách xuống sàn nên không cầm theo được. Câu chuyện tình yêu giữa nàng Manon đáng yêu như một tinh linh tính tình sớm nắng chiều mưa và chàng kị sĩ Des Grieux hồn nhiên trong sáng~~~~~. Hình ảnh tiểu ác ma Manon với bản tính hay thay đổi dù làm người đọc kinh ngạc nhưng cũng thật dễ

thương. Cả Grioux, dù chỉ là một tên đại ngốc không biết suy nghĩ, bị Manon xoay như chong chóng theo ý cô nàng, cuối cùng dễ dàng khiến tay mình nhúng chàm tội lỗi, nhưng lại khiến người ta lo lắng không sao mặc kệ được. Đó hẳn nhiên là câu chuyện về những vấp ngã của một đôi tình nhân, nhưng chị lại có cảm giác giống như mình đang được nếm những trái sung chín ngọt được tưới lên bằng thứ rượu tây có vị cay cháy lưỡi, nấu lên và ăn kèm với kem sôcôla đắng. Phần thịt quả của trái sung dính nơi đầu lưỡi thật sự ngon đến hoa cả mắt ấy.

Thế mà, thế mà, sao lúc ấy chị lại buông tay cơ chứ. Chuyện đó làm chị ân hận đến nỗi gặp ác mộng. Khi chị chuẩn bị đưa những mẫu giấy xé vụn từ trang sách vào miệng thì chúng đột nhiên dày cộp lên như tấm vải bạt và không tài nào xé được.”

Bà chị chỉ kịp dứt cuốn *Thuyền trên Takase* của Mori Ougai vào túi, mà cuốn đó cũng chỉ còn lại phân nửa vì là đồ ăn dở, cho nên từ khi đến đây, sáng trưa chiều tối bà chị đều ăn rất dè dặt với mục đích chống đói. Không biết vì thế hay vì nghĩ đến tâm trạng bà chị khi phải nhấm từng tí từng tí sobagaki*, nên kệ cho chị Tooko bật khóc thút thít và tiếp tục giục mình, tôi ngồi xuống giường, đặt tập giấy viết dày 50 trang lên đầu gối và dùng cây bút chì viết một câu chuyện tam đề, giống như thứ tôi luôn bị bắt viết ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ.

Ra là tôi bị gọi đến với mục đích này.

Chị Tooko là yêu quái ăn các câu chuyện.

Chị ấy sẽ xé vụn các trang sách, vừa sung sướng khoe khoang sự thông thái vừa ăn rau rầu.

Đương sự thì luôn ra cái điều “Không phải là ‘yêu quái’ đâu nhá! Chị chỉ là một ‘cô gái văn chương’ thôi”, nhưng cái bộ dạng án sách thì nhìn sao cũng thấy là yêu quái.

“Nếu chị đói đến mức đấy thì tự mình viết cái gì đó để ăn cũng được cơ mà.”

Tôi lạnh lùng lên tiếng trong khi cầm cây bút chì viết thoăn thoắt trên trang giấy. Chị Tooko ở bên cạnh, ôm ghì lấy bụng, nói bằng giọng đáng thương.

“Ui... Chị đã viết lại cảnh trận đấu huy hoàng giữa thuyền trưởng Ahab và con cá nhà táng* Moby Dick từ cuốn *Cá voi trắng* của Melville để ăn rồi đây chứ. Nhưng có gì đó không đúng~~~~~. Chị vốn định cắn ngập răng vào miếng bít tết cá voi, thế mà nó lại thành thứ mùi vị như là những miếng thịt cá voi cắt nhỏ nổi lên phềnh trên món cà ri đóng túi ấy. Đó là sự sỉ nhục đối với thuyền trưởng Ahab.”

“Nếu đoạn văn được viết ra giống nhau thì mùi vị hẳn cũng giống nhau chứ.”

“Khác mà. Dù đều là món ăn Pháp của một nhà hàng cao cấp, nhưng việc thưởng thức khi chúng được bày biện trên chiếc đĩa sạch đẹp và được bồi bàn bung tới trong nền nhạc cổ điển du dương với việc ăn trong một khu nhà tập thể xập xệ và dùng giấy nhựa gói đồ ăn thay cho đĩa là hai chuyện hoàn toàn không có điểm tương đồng.”

Không chấp nhận mọi thỏa hiệp liên quan đến chuyện ăn uống không biết có thể coi là sở trường hay chỉ là sự ích kỷ của bà chị này nữa.

Nếu em mà không đến thì chị tính sao chứ.

“Konoha... Nhanh lên. Bụng chị sắp đánh vào lưng rồi.”

Tiếng bụng réo ọt ọt đi liền theo sau giọng nói yếu ớt.

Tôi tách một tờ giấy tập mà tôi vừa mới viết xong và chia ra.

“Em mới viết đến lưng chừng thôi, xin mời. Đề tài cũng chỉ chọn ngẫu nhiên thôi nên dù có thanh vị gì thì chị làm ơn đừng có kêu ca gì hết.”

“Cảm ơn~~~~”.

Chị Tooko đón lấy trang giấy bằng cả hai tay, ngồi xếp bằng ngay ngắn trên giường, vừa đọc những câu chữ trên giấy một cách thèm thuồng vừa xé một góc và đưa lên miệng.

“Ồ, ngon quá~~~”.

Đôi mắt nhắm nghiền, miệng lẩm bẩm, khuôn mặt đờ đẫn, bà chị bắt đầu ăn rau rầu một cách say mê.

“Giống món súp nghêu sốt kem cho thật nhiều thịt nguội và nghêu vậy. Có vị ngọt của sữa nữa. Cô bé bị bắt cóc lại trở nên thân thiết với thủ phạm rồi đi gặp

người mẹ bị chia cắt từ lâu. Hai người đã cùng lên khinh khí cầu nhĩ. A~, chị cảm giác hơi ấm đang thấm vào thành dạ dày ấy~”.

Chep, tự dung cho đồ ăn siêu cay vào một cái bụng rỗng không cũng hơi ác quá...

Tuy thế, tỏ thái độ thờ ơ, tôi vừa viết trang thứ hai vừa lẩm bầm.

“Vì đề tài là ‘bắt cóc’, ‘khí cầu’ và ... ‘sụp đổ’ đấy ạ”.

Miếng giấy chị Tooko chuẩn bị nuốt mắc lại ở cổ họng khiến bà chị họ sặc sụa.

“Thế là sao hả Konoha? Món súp ngon lành vậy mà em lại muốn làm nó cay đắng là sao hả! Chị thích hương vị nguyên xi như thế này thôi.”

Bà chị run bắn lên bởi nỗi sợ món ăn của mình sẽ biến ra mùi vị kinh khủng nào đó, còn tôi vờ như không thấy và tiếp tục viết một cách tron tru.

Thực ra, thứ sẽ “sụp đổ” là trái tim xấu xa của tên tội phạm vốn rắp tâm thực hiện phi vụ bắt cóc tổng tiền, một cái kết nhẹ nhàng dễ thở, nhưng tôi muốn trả đũa đảng hoàng cho việc bị gọi và lôi đến nơi thâm sơn cùng cốc này.

Nhìn hai hàng lông mày trĩu xuống vì căng thẳng ấy, tôi thấy nhẹ nhõm đi chút ít.

Mặc dù tôi có chút bận tâm đến hành vi khó hiểu của mọi người trong căn nhà này nhưng nếu xử lý không khéo, lại có nguy cơ gây ra phiền nhiễu không đáng có, cụ thể là sẽ lại làm chị Tooko nhúng mũi vào những chuyện vớ vẩn nực cười nào đó nên giải pháp tốt nhất bây giờ là giữ im lặng...

Ngày hôm sau, chị Tooko bị nhấn chìm trong một số lượng lớn đăng ten, trông tựa như một con búp bê Pháp. Mái tóc của bà chị hôm nay cũng để buông thả tự nhiên. Đăng ten ở cổ áo, đăng ten ở cánh tay, đăng ten ở chân váy, đến cả cái mũ đội trên đầu cũng dính viền đăng ten.

“Kìa, Tooko. Ở cùng với Konoha thì bồ phải tỏ ra hơn hờ hơn nữa chứ.”

Từ phía bên kia tấm vải bạt, chị Maki chọc ghẹo chị Tooko đang ôm lấy lưng ghế mà sung sĩa.

Tôi không khỏi sốc khi ngồi bên cửa sổ nghe hai người đó nói qua đáp lại.

“Cái mũ quá nặng làm mình bị nhức đầu. Cả áo ngực cũng quá chặt đó.”

“Thế thì bồ bảo Konoha nới lỏng dây ở lưng ra cho? Không thì cứ để em ấy cởi hết toàn bộ giùm cũng không vấn đề gì đâu.”

“B-Bồ nói cái gì thế hả? Mình không như Maki, mình là một cô gái văn chương thùy mị đoan chính nhé!”

“Ấy chà ấy chà, người bắt đầu lột đồ trước mặt Konoha là cô gái văn chương nào ấy nhỉ?”

Chị Maki nhoẻn miệng cười đầy ẩn ý, lời chuyện ngày trước chị Tooko đã cởi đồ đến tận phần khá nguy hiểm để trao đổi thông tin ra nói lại.

“Mình rất đổi ngạc nhiên, Tooko muốn cho Konoha xem bộ ngực xẹp lép của mình đến mức nào mà phải mất công lôi em ấy đến tận đây như thế.”

Không sai... Bộ ngực được quán trong lớp váy lót và áo ngực của chị Tooko, phẳng lì đến mức đáng buồn.

“N-Ngực thì thế nào mà chẳng được! Kể cả của bồ có to một chút cũng đừng vội lên giọng nhé! Hơn nữa, giữ Konoha ở cạnh là bởi vì nếu mình cởi đồ khi chỉ có một mình thì không biết sẽ còn bị làm sao nữa đây.”

“Phải đó, nếu như chỉ có hai đứa mình, có lẽ lí trí của mình sẽ bay mất và tấn công bồ luôn ấy nhỉ.”

“Đó, lộ rõ ý đồ thật rồi nhé! Không phải là đùa đâu, mình không bao giờ có thể để người có đôi mắt xấu xa như vậy nhìn thấy bộ dạng trần trụi của mình được.”

“Tiếc thật. Đúng ra nên giấu ý đồ đi rồi mới tiếp cận nhỉ.”

“Vô ích thôi. Ngay từ lần đầu tiên chạm mắt nhau ở lễ nhập học, mình đã nhận thấy ánh mắt dai nhanh nhách của bồ rồi.”

“Vì đó là tình yêu sét đánh ý mà. A a muốn lột phăng bộ đồng phục của cô gái này và vẽ lại toàn bộ diện mạo nguyên thủy của cô ấy.”

“Nữ sinh cấp ba mà có cái suy nghĩ đó khi vừa mới gặp mặt người ta thì đó đúng là một sai lầm của tạo hóa. Không đáng yêu chút nào, biết không! Không phải là ‘luyện’ mà là ‘biến’* đó. Biến thái ý.”

Bắt đầu cảm thấy nhức đầu, tôi đứng dậy.

“Konoha, đi đâu đây? Ở lại đây.”

“Mấy chuyện này không liên quan đến em.”

Nếu tôi cứ tiếp tục nghe cuộc trò chuyện của hai người này, hình ảnh phái nữ trong tôi có vẻ sẽ bị lệch lạc đi không ít.

“Đừng mà, Konoha. Đừng bắt chị ở riêng với con người biến thái này chứ “.

Kệ cho chị Tooko hét với theo sau lưng, tôi đi ra khỏi phòng.

Trời ạ.

Cảm thấy kiệt sức, tôi bước xuống cầu thang và đi ra vườn. Cây cỏ, cảnh lá đều mặc sức vươn dài, trong bồn hoa mọc đầy cỏ dại. Dường như không có bàn tay ai chăm sóc chúng... Tại sao chị Maki lại ở một biệt thự khó có thể gọi là dễ chịu như nơi này? Với nhà chị Maki thì hoàn toàn có thể vui thú xa hoa ở những khách sạn đắt tiền cơ mà. Chưa nói ngay từ đầu, lời nói và hành động của chú Takamizawa cũng đã chẳng tự nhiên tẹo nào...

Tôi thử đi về phía ngôi miếu nhỏ bằng đá mà Uotani đã cầu nguyện ở đó hôm qua. Ngôi miếu này cũng hoàn toàn không hợp với một tòa nhà xây theo phong cách châu Âu. Không hiểu người ta xây nó để thờ phụng cái gì.

Ừa?

Cảm giác có gì đó khác lạ ở đằng sau, tôi quay lại. Chẳng có ai cả.

Thế nhưng cảm giác nhồn nhột vẫn không hề biến mất và khi tôi nhìn thật kỹ tòa nhà mà mình vừa bước ra khỏi đó không lâu, tôi nhận ra điều kỳ lạ.

Mái nhà, màu tường, khung cửa sổ của nửa bên phải ngôi biệt thự có đôi chút khác biệt với nửa trái. Hôm qua trời quá âm u quá nên tôi đã không nhận ra. Thứ trước mắt tôi trông mất cân bằng như thể một bộ trang phục mà hai bên trái phải trang trí bằng những chiếc khuy khác nhau vậy.

Tại sao nhỉ...?

Đột nhiên con chó chạy tới và sủa ầm ĩ.

Oái, lại nữa! Con chó béc giê có tên là Balon hình như được nuôi thả trong vườn với vai trò một con chó canh cổng. Dù có huấn luyện tỉ mỉ thế nào đi nữa,

một con chó lớn thế này chẳng phải vẫn quá nguy hiểm sao?

Balon giương đôi mắt đen thẫm lên nhìn tôi và sửa rất dữ dội. Trước nguy cơ sắp sửa bị nó nhảy xổ vào người, tôi luống cuống lĩnh đi chỗ khác. Khi tôi lang thang xung quanh kho chứa đồ ở mặt sau của tòa nhà, tôi bỗng nghe thấy một tiếng hát kỳ lạ.

Đám lầy nhỏ bên kia có rắn

Con gái thứ của triệu phú Hachiman

Đứng đó và toan tính điều gì

Cổ đeo chuỗi ngọc hình giọt nước,

Chân mang giày vàng,

Vừa nói hãy gọi thế này hãy gọi thế kia,

Nếu muốn lên núi hay xuống đồng...

Gì đây, bài hát này là...

Nhòm ra đằng sau kho chứa đồ, tôi trông thấy Uotani đang ngồi tựa vào một thân cây lớn. Cô bé ôm khư khư trong ngực một quả bóng cũ quần xung quanh bởi những sợi chỉ đỏ đã phai màu, cân trọng như đang ôm em bé, mắt nhắm nghiền và đôi môi chỉ khẽ cử động.

Đám lầy nhỏ bên kia có rắn,

Có rắn,

Những cành cây đan vào nhau hắt bóng xuống gương mặt bé nhỏ.

Giọng hát cũng phảng phất gì đó buồn bã như tiếng khóc than thổn thức.

Khi tôi còn đang đứng bần khoản không biết có nên rời đi ngay không, Uotani đã để ý thấy sự có mặt của tôi, ôm trái bóng đỏ chặt hơn và lườm tôi với khuôn mặt lạnh lùng.

“Đang giờ giải lao, anh cần gì ạ?”

“Xin lỗi, Balon sửa anh dữ quá nên anh đi về phía này, và nghe thấy tiếng hát nên...”

Nghe vậy, Uotani tỏ vẻ ngạc nhiên và nói với giọng như đang buộc tội.

“Anh định ra ngoài sao?”

“Ồ thì... Anh cũng nghĩ hay là mình đi dạo chút...”

“Từ bỏ việc đó đi thì tốt hơn.”

“Ờ?”

“Bên ngoài có ao hồ nên nguy hiểm đấy ạ.”

“Ao à?”

Tôi lúng túng không hiểu tại sao “ao” lại được nhắc đến lúc này. Uotani nhìn chăm chăm như muốn xuyên thủng tôi và nói tiếp.

“Đúng thế. Nó rất sâu nên một khi chìm xuống sẽ bị bèo cuốn lấy và mãi không thể nào nổi lên lại được. Đã có người chết ở cái ao đó rồi. Vì thế, anh hãy ở nguyên trong nhà thôi.”

Tại sao cô bé lại làm bộ mặt căng thẳng sắc lạnh đến thế này? Cứ như thể đang cảnh báo tôi bước chân ra ngoài chắc chắn sẽ rơi xuống nước vậy...

Tôi đột ngột lạnh toát cả sống lưng, mồ hôi rỉ ra.

“Anh hiểu. Trời nổi gió rồi nên anh sẽ về phòng.”

Nghe tôi nói vậy, Uotani nhanh chóng tránh ánh nhìn ra chỗ khác.

“Lát nữa tôi sẽ mang trà tới.”

“Cảm ơn em. Nếu là trà lạnh thì tốt.”

Uotani cúi đầu và đi khỏi. Tắm mình trong cái nắng mùa hè như đốt cháy da thịt, tôi nhìn theo cô bé. Quả bóng đỏ cô bé ôm trong lòng, với tôi, nhìn cứ như hoa Bỉ Ngạn đón đưa người chết vậy.

Lần đầu tiên trông thấy hình bóng ấy, tôi đã thầm nghĩ cô ấy tươi tắn như một đóa hoa.

Ngọn gió mát lành lay động dịu dàng đuôi tóc mượt mà và vạt váy, chỉ có bầu không khí bao lấy cô ấy là khác hẳn với xung quanh, có thể cảm nhận được sự hiền hòa êm ái.

Lúc ấy, không rõ tôi đã ngắm nhìn cô ấy đắm đuối trong bao lâu.

Tôi đứng ngây như phỗng, tưởng chừng như thời gian cũng ngừng trôi.

Giây phút hàng mi dài của cô ấy nhẹ đưa lên và mắt chúng tôi chạm nhau, tôi ngỡ tim mình ngừng đập.

Gò má cô ấy thoáng ửng đỏ, rồi phì cười rũ rượi ngay sau đó, khiến tôi không sao rời mắt, cảm giác như đang ở trong mơ.

Kể từ lúc đó, hình như tôi đang vẫn tiếp tục nằm mơ.

Căn nhà này chẳng phải rõ ràng là không bình thường sao...?

Thời gian đã trôi đi khá khá trong khi tôi vừa giam mình trong phòng viết truyện tam đề làm bữa trưa cho chị Tooko vừa trầm tư suy nghĩ.

Tầm giữa trưa, chị Tooko vùng vằng xuất hiện.

“Em quá đáng lắm, Konoha. Sao có thể bỏ rơi đàn chị như vậy được. Thử nghĩ xem sau đó chị bị Maki quấy rối đến thế nào hả? Chị cảm hận em~!”

“Cái đó, rất đúng chất yêu quái đấy ạ.”

“Oái... K-Không phải yêu quái gì cả.”

Dù đang dẫn dắt như vậy, nhưng khi tôi chìa truyện tam đề ra, tâm trạng bà chị lập tức được cải thiện, bắt đầu vui vẻ đánh chén.

“Ngon ghê~. Vị như bánh khoai tây Korokke vừa mới rán xong ý~. Đề tài là ‘lạc đà’, ‘miếu’ và ‘kỳ nghỉ hè’ phải không. Một câu chuyện dễ thương. Bánh mì nướng qua giòn tan. Chị sẽ tha thứ cái tội nói chị là ‘yêu quái’. Quả là may mắn vì Konoha đã đến~!”

Bó tay, chẳng qua vì tôi đang có hứng thôi.

“Ưc, nếu không ăn hết nhanh Maki sẽ đến gọi đi ăn mất.”

“Đề xong xuôi rồi thông thả ăn nốt chẳng phải tốt hơn cho tiêu hóa hay sao ạ?”

“Nhưng mà chị không thể kiềm chế được.”

Sau khi vội vàng nuốt trọn mảnh giấy cuối cùng, chị Tooko nở nụ cười tỏa nắng.

“Ngày mai Maki sẽ đi vắng nên vụ làm mẫu cũng được nghỉ. Nghe nói bên kia núi đang được khai thác để trở thành địa điểm du lịch đó. Nè, Konoha, bọn mình cùng đi nhé?”

Biểu cảm lạnh lùng cùng câu nói “Đừng ra ngoài” của Uotani xâm chiếm đầu óc tôi.

Nhưng nếu tôi từ chối thì chị Tooko sẽ lại đổi cho coi...

Miễn không lại gần ao hồ thì chắc không sao đâu nhĩ.

Chuyện là như thế nên hôm sau, tranh thủ giờ ăn của Balon, chúng tôi lách qua cổng biệt thự, đi bộ qua những con đường núi và đến một thị trấn nhỏ yên bình.

Nơi đây có cả nhà ga, bến xe bus và những hàng bán quà tặng xếp cạnh nhau trên phố.

“Oa, hiệu sách kia!”

Chị Tooko chạy đi với gương mặt của người phát hiện ra hàng bán bánh trôi ngon lành ở điểm cuối của cuộc hành trình.

Chị ấy mặc một bộ đầm liền trắng tinh tươm và đi đôi xăng đan buộc dây ruy băng. Mái tóc tết hai bím đuôi sam giống ngày thường. Lúc đầu chị Tooko phồng má bảo “Khi đi ra ngoài phải mặc đồng phục chứ”. Nhưng quần áo bây giờ của bà chị toàn là đồ chị Maki chuẩn bị thì phải, nên bà chị chỉ có thể cắn nhai “Cái này là bộ đơn giản nhất trong tủ quần áo rồi...”

Mà thật ra thì, chị Tooko gây gò trắng trẻo rất hợp với phục trang theo phong cách một tiểu thư ở khu nghỉ dưỡng mùa hè. Người trong thị trấn ngưỡng mộ nhìn theo cô gái xinh đẹp theo kiểu truyền thống đang vừa đung đưa bím tóc và lớp vải mỏng vừa bước đi. Kẻ đi bên cạnh là tôi, dù chẳng phải đối tượng được chú ý, cũng cảm thấy nhón nhột theo.

Chị Tooko không mấy may để ý đến việc người khác đang nhìn mình, xồng xộc lao thẳng vào hiệu sách, sự thèm ăn hiện đầy trên mặt.

“Coi này, *Tonio Kroger* của Thomas Mann đấy. Thomas Mann là tác giả người Đức sinh ngày 6 tháng 6 năm 1875. Được biết đến với *Cái chết ở Venice* hay *Ngon núi ma phép* chẳng hạn. *Tonio Kroger* là một trong các tác phẩm tiêu biểu của ông, đưa sự mâu thuẫn của cá nhân với vai trò người làm nghệ thuật trở thành chủ đề cho câu chuyện.

Nhân vật chính Tonio bị thu hút bởi người bạn học Hans và cô nàng tóc vàng xinh đẹp Inge, nhưng tình cảm ấy không đến được với họ. Giống như bánh pho

mát New York siêu nặng, vị chua đậm đà trải rộng trên lưỡi và chậm chậm tan ra. Hương thơm của chanh và rượu tây bốc lên thoang thoảng, dù hơi mang tính triết học, nhưng chỉ uống một chút thôi, tưởng là sáng khoái đây, nhưng cũng có lúc thật đau đớn.”

Bà chị thao thao mớ kiến thức của mình, tay lật sách, trông như sắp sửa xé nó ra và cho vào miệng đến nơi.

“Ôi... Có cả *Hermann và Dorothea* của Goethe và *Hoa xanh* của Novalis nữa. *Undine* của Fouqué và *Cái bình vàng* của Hoffman! Chủ cửa hàng là fan của văn học Đức hay sao ý. Rất dễ cảm nhận được đàn ông xuất hiện trong văn học Đức luôn có một tật là lòng tự tôn rất cao nên không thể phản ứng linh hoạt được, rất tuyệt phải không nào. Aa, Đức... có vẻ ngon quá... chị muốn ăn.”

“Nếu chị định ăn, mong chị trả tiền rồi mang về nhà giùm.”

Ngay lập tức chị Tooko xụi lơ.

“Chị không có tiền. Trong ví có mỗi 314 yên thôi.”

“Thế ạ?”

“Konoha này, chị vẫn chưa nhận quà sinh nhật nè.”

“Chị có cả sinh nhật cơ à?”

“Có chứ! Ngày 15 tháng 3 đó.”

“Qua lâuuuuuuuu lắm rồi còn gì nữa.”

“Thế nên, tặng quà chị năm nay đi nào.”

Bà chị lên giọng đòi hỏi khi ôm ghì quyển sách vào ngực.

“Tôi đa là ba quyển thôi đây”.

“Cám ơn! Vậy thì bản sưu tầm của Goethe ở trên cùng giá sách kia, với...”

“Ba quyển sách khổ nhỏ thôi ạ.”

Dù tỏ vẻ hờn dỗi “keo kiệt”, nhưng bà chị cũng bắt đầu vừa lẩm bầm “ừm ừm” vừa lựa sách. Thế rồi, cùng với nụ cười như trẻ nhỏ, chị ấy chìa ra trước mặt tôi ba cuốn sách khổ nhỏ.

“Vậy thì chỗ này.”

Tôi đón lấy *Tonio Kroger* của Thomas Mann, *Alt Heidelberg* của Meyer

Forster và *Undine* của Fouqué rồi ra quầy tính tiền.

Chị Tooko thò mặt ra từ bên cạnh, cười ngoác miệng đến tận mang tai, hân hoan nói:

“Làm ơn gói quà giúp ạ.”

Nhân viên cửa hàng lấy ra một tấm giấy gói quà màu nâu khói tào nhũ, gói chung ba cuốn sách lại với nhau, cột lại bằng một dải ruy băng vàng rồi bỏ vào trong một chiếc túi giấy có quai xách.

Ra khỏi cửa hàng, tôi đưa nó cho chị Tooko, cơ mặt bà chị ngáy một giãn ra, nở một nụ cười mê hồn.

“Cảm ơn nha, Konoha. Chị sẽ thưởng thức một cách trân trọng.”

“Đằng nào cũng vào bụng thì cần ruy băng làm gì thế ạ?”

“Có chứ. Quà tặng mà lì.”

Chị Tooko đang mỉm cười hạnh phúc. Thôi thì, nếu điều đó làm chị ấy vui...

“A, Konoha, bọn mình ghé qua hàng lưu niệm chút đi. Konoha cũng phải mua quà cho gia đình và bạn bè chứ, đúng không?”

Nói rồi, bà chị kéo tôi về phía cửa hàng.

“Cả nhà cả cửa có mỗi 314 yên chẳng phải sẽ rất khó hay sao ạ?”

“Ừ... Konoha, cho chị vay tiền đi mà.”

Sau khi lừa được ba nghìn yên của tôi bằng lời lẽ quả quyết nhất định sẽ trả lại khi năm học mới bắt đầu, chị Tooko bắt đầu tỉ mẩn chọn quà cho gia đình bà chị đang ở nhờ và cho bạn bè.

Chuyện mua sắm của con gái, sao mà lâu đến thế.

Tôi chọn cho nhà bánh senbei* vị mơ với một con thỏ nhồi bông cho Maika và toan bước ra quầy tính tiền thì chị Tooko nhìn vào tay tôi rồi lên tiếng.

“Konoha, chỉ thế thôi à? Không cần phần cho bạn bè sao?”

“Em không có bạn bè nào thân đến mức cần tặng quà khi đi du lịch về cả.”

Tôi đáp với thái độ thản nhiên cố hữu, nhưng chị Tooko lại rướn người ra.

“Còn Nanase thì sao? Còn Akutagawa mà dạo này em hay chơi chung thì sao? Còn cả Chia nữa”.

“Takeda đã có chị Tooko tặng mà. Em với Akutagawa cũng không phải mối quan hệ như thế. Còn Kotobuki có vẻ ghét em lắm còn gì.”

Chị Tooko trợn mắt ra chiều vô cùng kinh ngạc.

“Ồ, Konoha. Em nhận được thiệp thăm hỏi mùa hè từ Nanase đúng không?”

“Không có.”

Tại sao lại là thiệp thăm hỏi mùa hè chứ?

Chị Tooko khoanh tay làm bằm “Hừm...” rồi ngay lập tức ngẩng mặt lên và cười toe toét.

“Đúng là chúng ta nên mua quà cho Nanase. Cho cả Akutagawa và cho cả Chia nữa! Đối với những mối quan hệ hàng ngày, tích tụ những điều nhỏ nhặt cũng rất quan trọng đó. Bởi có những chuyện lãng mạn và tình bạn bắt nguồn từ quà lưu niệm mà. Đây nè, hồng phoi khô nhìn cũng ngon đấy chứ.”

“Chuyện lãng mạn bắt đầu từ hồng phoi khô thì thành cái thứ gì ạ?!”

Dù tôi đã nói rằng mua quà phần cho gia đình là đủ rồi nhưng bà chị không phải mẫu người biết bỏ cuộc. Đến cuối, bà chị tung ra câu thoại quen thuộc “Mệnh lệnh của đàn chị đấy”, và tôi đành miễn cưỡng mua một cái bút bi kỳ cục đính kèm linh vật hình con cua cho Akutagawa, một cái chặn giấy hình gà con cho Takeda và một cái móc điện thoại kiểu Nhật đính kèm quả bóng màu hồng đào cho Kotobuki. Akutagawa với Takeda thì không nói làm gì, nhưng chẳng biết tôi có cơ hội nào để mà đưa quà cho Kotobuki không nữa.

Ông bác bán hàng có khuôn mặt tròn, khóe miệng mở ra có vẻ đang buồn cười, không biết có phải vì nghe thấy đoạn đối thoại của chúng tôi không. Trong lúc đợi thanh toán, tôi tưởng như lửa sắp bùng lên trên mặt mình vậy.

Chị Tooko thì chẳng chút bận tâm, bắt chuyện với ông bác:

“Xin lỗi, địa điểm đáng tham quan ở khu vực này là chỗ nào vậy ạ?”

“Ở khu này thì chỉ có ngắm phong cảnh thôi. Như là ngắm momiji* vào mùa thu chẳng hạn. Cô chủ nhỏ với anh bạn đây trọ ở chỗ nào thế?”

“Người quen của cháu có biệt thự trên núi. Chúng cháu đang ở đó.”

“Biệt thự hử! Chẳng lẽ là của nhà Himekura?!”

Ông bác ấy đột nhiên giật ngựa người, lớn giọng la lên.

“V-Vâng, đúng ạ!” - Chị Tooko hoang mang đáp lại.

Ngay lập tức, từ trong cửa hàng và ngoài phố, những ánh nhìn bay tới, những tiếng xì xào chứa đầy sợ hãi nổi lên.

“Ở lại biệt thự nhà Himekura sao?!”

“Eehh! Ở căn nhà ma đó á?! Này mọi người, miko đã đánh nhau với yêu quái và bị ăn thịt đúng không?”

Miko? Yêu quái? Chuyện quái quỷ gì đây?

Trong khi tôi còn đang á khẩu, những từ ngữ đầy đe dọa tiếp tục bay tới tai tôi.

“Vụ giết người hàng loạt xảy ra, căn biệt thự hóa thành biển máu, là nhà Himekura đó hả?!”

“Yêu quái và ma quỷ vẫn còn chui rúc đầy rẫy ở đó đúng không? Ghê quá! Máy đưa trẻ đó sẽ bị nguyên rửa mất.”

Chị Tooko vốn sợ ma, gương mặt chị ấy trông như thể sắp sửa ngất xỉu.

Ngày càng nhiều người túm tụm lại trên phố, tiếng nói chuyện cũng ngày một to hơn, sự ngại ngùng trong ánh nhìn cũng dần biến mất, họ coi chúng tôi chẳng khác gì thú hiem trong chuồng dùm để trưng bày.

Nắm chặt lấy chiếc túi nilon đựng quà tặng, chúng tôi rẽ đám đông ra và chạy trốn khỏi nơi đó.

Chị Tooko chạy bên cạnh tôi, mếu máo như sắp khóc, vừa lắc đầu quây quây vừa hét to:

“Không! Chị sợ ma lắm...!”

Chương 2:

Miko đọc sách

“Chuyện ma cỏ là sao? Giải thích ngay cho tôi!”

Tôi muộn, ngay khi chị Maki về tới nhà, chị Tooko vung bím tóc đuôi sam sấn sổ tiến lại.

“Vâng vâng. Chuyện bò sợ ma không thể chịu được, mình biết rất~~~~~ là rõ rồi, nhưng cũng dùng hoảng hốt một cách đáng yêu đến thế chứ. Sẽ làm mình muốn ôm chầm lấy bò đó.”

“L-Làm gì có chuyện hoảng hốt ở đây. Chỉ có trẻ con mới đi sợ ma thôi!”

Chị Tooko khoác một chiếc áo dệt kim bên ngoài bộ đầm ngủ, vẫn nói cứng, dù thật ra bà chị đang phải cố lắm mới đứng vững được trên đôi chân run rẩy.

Chị Maki đương nhiên chẳng gặp trở ngại gì để biết được sự thật đằng sau thái độ ấy cả, chị ta bước ra ngồi xuống ghế sofa, vừa nhặt lên chiếc bánh kẹp sandwich và vài trái ô liu mà Uotani mang tới cho bữa tối vừa nở nụ cười đầy mờ ám.

“Hoàn toàn chẳng phải chuyện gì to tát cả. Chỉ là người ta thêm mắm dặm muối vào những tin đồn, rồi kể lân la chỗ này chỗ nọ một cách khoa trương, nào là dinh thự bị nguyên rửa, nào là ngôi nhà bị ma ám. Chuyện xác chết nằm lẫn lóc khắp nơi là chuyện của gần 80 năm trước rồi. Cả việc trừ tà lẫn tu sửa đều đã xong xuôi rồi mà.”

Chị Tooko nín thở cái rụp. Tôi vốn định ngoảnh mặt sang bên vì không muốn dây vào, nghe vậy cũng rướn người về phía trước.

“Chuyện xác chết nằm lẫn lóc là thật ấy ạ?”

Chị Maki nói rành rọt.

“Ừ, tổng cộng là sáu.”

Sáu xác chết!

Chị Tooko cứng hết cả người lại, mặt đơ ra. Tôi cũng cảm thấy vô cùng tội tệ.

Một mình chị Maki là có vẻ thích thú. Chị ta lại đưa một chiếc bánh sandwich kẹp thịt bò nướng lên miệng.

“Chẹp, cũng không có gì là lạ ở thời kỳ trước chiến tranh mà. Chuyện hay xảy ra lắm.”

“Em nghĩ đâu phải thế. Lúc ấy có phải thời chiến quốc đâu, nền Dân chủ Đại Chính cũng đang đi tới hồi kết rồi mà.”

“Đ-Đúng thế! Đúng như Konoha nói. Sáu xác chết là việc bất bình thường. Người ta đã gây ra thứ tội lỗi gì mà để lại nhiều thi thể đến mức đây cơ chứ?”

Sau khi làm điệu bộ hợp trà sao cho trông thật thanh lịch, chị Maki mới chịu kể cho chúng tôi về vụ việc ấy.

Gần 80 năm trước, căn biệt thự sâu trong núi này là nơi tĩnh dưỡng của một tiểu thư nhà Himekura.

Ngày nọ, một học sinh ghé thăm căn nhà tách biệt này và nảy sinh mối quan hệ yêu đương với tiểu thư.

Hai người rất gắn bó với nhau nhưng rồi bạn thân của anh học trò đó tới đón nên anh ta đã bỏ tiểu thư lại và trở về.

Tiểu thư vì quá đau buồn nên đã trầm mình xuống ao tự vẫn.

“Thực ra người được gọi là tiểu thư ấy là một Miko đấy. Thế nhưng, trong ao còn có yêu quái bị phong ấn.”

“Đội đã, cái đó chị lấy từ phim hoạt hình đêm khuya hay gì đấy à?”

Tôi ngắt lời trong khi chị Maki đang thao thao bất tuyệt.

Lúc ở trong thị trấn, mọi người cũng nói đến miko với yêu quái này nọ rồi, nhưng mấy thứ đó quá phi lý với bộ não của tôi.

À không, ngay trước mắt tôi có một yêu quái nhai chữ rau rầu thật.

Chị Tooko phồng má ra có vẻ như đang khó chịu.

“Chẳng phải trên đời này không có yêu quái tồn tại sao. Đừng giỡn nữa!”

Tôi hết sức kiềm chế để không buông một câu sủa lung bà chị. Cái con người này không có một chút ý thức nào bản thân chính là yêu quái hay sao.

Chị Maki vẫn tiếp tục với tư thế áp đảo như muốn khóa miệng chúng tôi lại.

“Ấy chà, nhà Himekura vốn là dòng họ sản sinh ra Miko đấy. Nhà Himekura khởi nguồn từ một Miko xinh đẹp, cô ấy là hậu duệ của rồng và đã diệt trừ những con yêu quái làm náo loạn kinh thành, nên đã được nhà vua ban cho tước vị. Sau đó, Himekura được coi là tộc có quyền năng chi phối nước, dễ dàng trở nên giàu có. Miko xuất hiện qua các thời đại, điều khiển yêu quái, mang lại cho gia tộc sự thịnh vượng.”

“Đáng ngờ quá đi mất.”

Quả nhiên... Bình thường nhắc đến Miko người ta sẽ nghĩ đến hình ảnh thiêng liêng thuần khiết, nhưng điều đó hoàn toàn không hợp với chị Maki. Thà gọi là gia tộc của ma vương tôi thấy còn tin được.

Chị Maki nở nụ cười trắng tráo.

“Mà thôi đại loại là, cả tiểu thư từng sống ở biệt thự này cũng mang sức mạnh của Miko, đã phong ấn yêu quái dưới hồ và kiểm soát chúng. Nhưng cùng với cái chết của Miko, phong ấn đã được giải, lũ yêu quái nổi cơn thịnh nộ và thảm sát tất cả người làm công trong biệt thự.”

“Vậy thì, bồ đang nói là kẻ tạo ra đến sáu xác chết là yêu quái ấy hả?”

“Đây là chuyện được truyền lại trong làng. Mà Miko thực ra là tự sát, nên nói chính xác ra thì có năm cái xác thôi nhờ.”

Chị Maki đột nhiên nheo mắt lại quỷ quyệt và dài giọng ra.

“Dù sao thì tòa nhà này đã từng một lần chìm trong biển máu, không còn lấy một ai sống sót, cũng không biết được thủ phạm là ai. Nghe nói khung cảnh khi ấy rất kinh hoàng. Những đóm máu cáu lại dày đặc trên những bức tường này, một xác chết bị cắt rất sâu bằng liềm từ mặt kéo xuống cổ, một bị moi ngực ra bằng bàn cuốc, một bị súng bắn vào đầu, một gãy cổ do ngã xuống từ cầu thang và một cái xác có bọt sùi ra từ miệng.”

“~~~~~!”

Mặt chị Tooko trở nên xanh lét. Hẳn là chị ấy đã tưởng tượng ra những cảnh tượng ấy một cách chân thực trong đầu.

Tôi cũng bất giác nghĩ đến xác chết bị lưỡi liềm xọc vào cổ họng và cảm giác

như những thứ có trong bụng sắp sửa trào ngược ra ngoài.

Chị Maki để lộ hoàn toàn bản chất sadist của mình, vẫn gan lì tiếp tục câu chuyện.

“Cũng trong buổi tối hôm đó, có một người dân làng đã nhìn thấy yêu quái ăn thịt tiểu thư và trôi lên từ đáy hồ. Dưới ánh trăng, mái tóc dài trắng toát quần lầy cơ thể, bàn tay nắm chặt một cánh tay người bị cắt rời, máu đỏ nhỏ tong tong từ mặt và tóc. Đôi mắt sáng lóe lên ánh nhìn hận thù, bằng giọng nói ghê rợn vừa gọi tên một người đàn ông vừa gào thét ‘Không thể tha thứ’.”

“Đ-Đàn ông sao? Người yêu của tiểu thư?”

Chị Tooko e dè hỏi.

“Ừ. Có lẽ lòng hận thù trong tiểu thư đã truyền sang cả yêu quái chăng?”

“!”

“Sáng hôm sau, người ta phát hiện các xác chết trong biệt thự, người dân làng đã trông thấy điều kỳ quái đi rêu rao khắp hang cùng ngõ hẻm rằng ‘Yêu quái đã ra khỏi hồ!’, ‘Tiểu thư nhà Himekura đã bị yêu quái ăn thịt!’, ‘Chắc chắn những gia nhân cũng bị yêu quái giết hại, tuyệt đối không sai, đó là lời nguyên!’, nỗi sợ từ đó đeo bám toàn bộ ngôi làng.

Nghe nói kể cả bây giờ, yêu quái vẫn còn quanh quẩn ở tòa nhà này và quanh bờ ao đây.”

“K-Kể cả bây giờ?!”

Chị Tooko run lên cầm cập. Chị Maki nở nụ cười xấu xa.

“Phải. Mái tóc dài trắng toát bay phát phơ, mặc bộ kimono trắng, lẩm bẩm bằng giọng trầm thấp thì thào ‘Ta hận...’, ‘Ta hận...’ Qua ô cửa sổ của tòa nhà mà người ta chắc chắn là đang bị phong toả có rất nhiều người đã bắt gặp một cô gái tóc trắng, Rồi đến gần đây...”

“N-n-n-nếu mà bỏ định dọa mình, chừng đó không ăn thua đâu. Câu chuyện như thế, một chút đáng sợ cũng...”

Vừa nói, bà chị vừa đảo mắt nhìn quanh đầy lo sợ.

Chị Maki điệu đà nhún vai.

“Mình chẳng nghĩ đến việc dọa dẫm gì cả. Đàng này cũng đang khốn đốn đây. Nhà mình muốn san núi để xây nhà máy, nhưng dân cư quanh đây cực lực phản đối với lí do làm thế sẽ bị nguyên rửa. Rắc rối cũng lâu rồi, kế hoạch phát triển đi vào chi tiết, lúc thì xảy ra hỏa hoạn, lúc thì có người bị thương, nên bây giờ, hễ có chuyện gì hơi xấu một tí thôi cũng được cho là do yêu quái. Chuyện bà cố của quản đốc công trường tạ thế năm 99 tuổi, chuyện vợ của con trai ông ta ngoại tình rồi bỏ đi, rồi đến chuyện con mèo của trưởng làng sinh chín con mèo con cũng bị họ cho là nguyên ám, không thể nào chịu được.”

Vừa nói vừa tỏ thái độ “tôi đang phát ngán đến tận cổ rồi đây,” khoe miệng của chị ta nhếch lên. Bờ môi quyến rũ hé ra, đôi mắt cứng rắn sáng lên đầy mạnh mẽ.

“Chính, vì, thế, để chứng minh rằng không có chuyện nguyên rửa gì ở đây cả, mình thay mặt ông nội tới nơi này. Minh, với tư cách một người con của gia tộc Himekura, tại căn nhà đã xảy ra thảm kịch, gọi bạn bè tới chơi bởi vui vẻ với nhau không thương tích không bệnh tật gì sẽ là hình ảnh tích cực với người dân, đúng không nào. Một kỳ nghỉ hè ý nghĩa hơn nhiều so với đi làm công tác xã giao ở Nice còn gì. Nếu mọi chuyện tốt đẹp còn làm ông mang ơn mình nữa. Không tôi chút nào.”

Đó là lí do chị Maki mò đến tận nơi thâm sơn cùng cốc này à...

Chị Tooko vẫn phồng hai má, liếc lên nhìn chị Maki đầy nghi hoặc.

“Mọi người trong biệt thự đều tỏ vẻ lo sợ là vì chuyện đó hả?”

Có vẻ chị Tooko cũng đã nhận ra không khí khác thường trong căn nhà. Mà thật ra, rõ ràng đến nhường ấy thì đương nhiên là bất kỳ ai cũng sẽ thấy lạ thôi.

Chị Maki tỉnh bơ trả lời như không.

“Chắc vậy đó. Hẳn mọi người nghĩ vụ việc hồi ấy mà lặp lại thì lần này chính mình sẽ ‘Bị yêu quái ăn mất thôi~’ nhỉ.”

“Đừng có chuyện gì cũng đổ lỗi cho yêu quái. Và ma cũng không tồn tại trên đời đâu.”

Mặt chị Tooko đỏ lừ và bà chị kiên quyết chính kiến của mình.

“Ồ vậy à, mình nghĩ ma mà có thật đi nữa cũng đâu có lạ lắm.”

“Không có! T~~~~~tuyệt đối không có!”

Thật ra là nếu chúng tồn tại thật, chị sẽ khôn khổ vì sợ chứ gì.

Với ánh mắt như một con thú ăn thịt đang truy đuổi con mồi, chị Maki mỉm cười đầy ẩn ý.

Dự cảm không lành khiến sống lưng tôi lạnh toát.

“Phải. Đã vậy, một ‘cô gái văn chương’ như bồ sao không thử giải đáp chân tướng vụ việc này?”

Chị Maki khôn khéo đến mức làm người khác ghê sợ, chị ấy chìa ra một cuốn sổ nhật ký về phía chị Tooko, vẫn còn đang trợn tròn hai mắt.

“Chị thật lòng muốn điều tra một vụ án xảy ra từ gần 80 năm trước sao? Chắc chắn chị bị dốt mũi rồi đấy. Nói chính xác chị là một yêu quái đang bị lợi dụng”.

Ôm ghì cuốn sổ nhật ký với những trang giấy ố vàng vào ngực, chị Tooko sung sĩa.

“Đã bảo chị không phải yêu quái!”

Hai đứa tôi bước đi trên hành lang mát mẻ dễ chịu. Điều bộ hờn dỗi thái quá thể kia có khác gì một đứa nhóc đâu.

“K-không phải chị nhận nó để phục hồi danh dự của yêu quái hay là bị Maki gài bẫy đâu nhé! Nếu chị từ chối lúc đó, không phải trông sẽ giống như chị sợ ma à?”

Tôi bị thôi thúc bởi ham muốn nói phớt ra cho bà chị rằng đó chính là một chiêu khích bác hoàn hảo dành cho chị đấy, nhưng mà đảng nào cũng vô ích nên đành ngậm ngùi bỏ cuộc.

“À thế ạ? Thế thì chị cố lên, làm sao để không bị ma nguyên rửa áy. Em đi ngủ.”

Tôi không muốn dính dáng vào nên nhanh chóng bước về phòng.

Cách khoảng 30cm phía sau tôi, chị Tooko như một chú vẹt con lạch bạch bám theo.

“Phòng chị Tooko ở phía kia cơ mà”.

“À, ừ... thì...”

Chị ấy rón rén níu lấy tay áo cộc của tôi, gương mặt như sắp khóc.

“Không phải chị sợ ở một mình đâu. Ma quỷ chỉ là chuyện mê tín thôi nên chị không thấy có vấn đề gì cả... Chị cũng không nghĩ yêu quái đều làm chuyện xấu... Thực sự là không sao hết, có điều...”

Sau khi mặt đỏ như gấc và biện bạch nọ kia một hồi, bà chị chìa cuốn nhật ký ra và cười van vãn.

“Nhật ký của vị tiểu thư nhà Himekura này viết theo lối cổ nên khó đọc, chị sẽ dịch sang ngôn ngữ hiện đại cho. Nhé? Konoha cũng muốn nghe đúng không? Nên chị sang phòng em cũng được đúng không?”

... Về cơ bản, tôi vẫn là con trai.

Chị Tooko tự ý bám theo đến tận phòng, vắt chân ngồi thụp lên giường. Chiếc giường rộng thênh thang có màn buông như dành cho một ông hoàng, xét về không gian thì tuyệt nhiên không thiếu, nhưng vấn đề không nằm ở đó. Tôi đã thay pyjama, tắt đèn và vùi mình trong chăn. Thế là bà chị cũng khoác lên vai cái chăn chuẩn bị sẵn, mà tôi cũng chẳng biết chị ấy lôi nó ra từ xó xỉnh nào, ngồi yên vị ở cạnh gối của tôi, bắt đầu đọc cuốn nhật ký nhờ ánh sáng của cây đèn bàn.

Một người con gái đến tuổi sắp lấy chồng được rồi mà vẫn không có ý thức cảnh giác cỡ này thì bảo tôi phải nghĩ thế nào đây.

Ở khoảng cách nghe được cả từng nhịp thở, bím tóc đuôi sam của chị Tooko phát phơ trước mắt... mùi hương ngòn ngọt của dầu gội thoảng qua... có sai lầm gì xảy ra thì chị tính sao!

Mà nói thật, tôi ngỡ ngàng chín người khi nhận thấy mình lúc này giống y chang một đứa bé con nghe mẹ kể chuyện bằng sách tranh trước giờ đi ngủ.

Mặt tôi nóng bừng, tai cứ nhồn nhột, tim đập loạn nhịp liên hồi.

Cùng với hương hoa nhẹ nhàng, thứ giọng trong veo ngọt lịm đang rót xuống từ phía trên đầu.

“... Sách phụ thân gửi từ Tokyo đã tới. Khi lật qua các trang giấy, tôi thấy có

chữ của phụ thân ghi ở đó. Nét chữ của phụ thân đẹp đẽ và rất có phẩm chất, nét chữ mang sức mạnh của một người đàn ông chân chính. Khi chăm chú ngắm nhìn, trái tim tôi tràn đầy cảm xúc vui sướng và bồi hồi mong nhớ.

Phụ thân, mẫu thân, các em trai, em gái, đều đang mạnh khỏe chứ. Dù mỗi khi sách đến như thế này, tôi luôn vui mừng và hạnh phúc không tả nổi, nhưng sự yêu thương và nhung nhớ dành cho gia đình cũng theo đó mà đầy lên, khiến tôi chực trào nước mắt. Hai, ba ngày thôi cũng được, không, một ngày, thậm chí nửa ngày cũng được, tôi muốn được trở về nhà ở Tokyo.

Nhưng, tôi phải chịu đựng thôi. Vì tôi còn lời hứa với phụ thân.”

“Hôm nay, cuốn sách phụ thân gửi cho tôi là Dạ xoa hoàng kim của Ozaki Kouyou, Takekurabe của Higuchi Ichiyou và Ca hành đăng của Izumi Kyouka. Kyouka là tác giả tôi vô cùng mến mộ, nên tôi vui lắm. Kyouka cũng là đệ tử của Kouyou nữa.”

“Tôi đọc suốt một ngày, từng từ từng từ của Kyouka như những viên đá quý. Ở cảnh Omie mùa, tôi có cảm giác mình cũng được bao bọc trong bảy sắc cầu vồng, tâm hồn cũng được đưa cao lên đến tận trời xanh vậy.”

“Tôi muốn được thử yêu một lần, như những cô gái xuất hiện trong tiểu thuyết của Kyouka ấy. Sâu sắc, dịu hiền và cao cả. Một tình yêu dù đau khổ nhưng trong sáng không vấy bẩn.”

Cô tiểu thư viết quyển nhật ký này không phải là thứ gì ghê gớm như một Miko, tôi chỉ thấy cô ấy là một cô gái bình thường, rất yêu sách, ôm nỗi nhớ gia đình đang ở nơi xa và ước ao về một tình yêu như trong truyện kể.

Cách mà cô ấy hào hứng kể lại cảm nghĩ của mình đối với mỗi cuốn sách vừa đọc xong, thật khiến tôi cảm giác có gì đó giống với chị Tooko vậy.

Lại còn nghe qua giọng đọc của chị Tooko nữa nên hai hình ảnh ấy càng chồng lên nhau Trong trạng thái bắt đầu gật gà gật gù, tiểu thư nhà Himekura trong não bộ của tôi không phải chị Maki mà lại hóa thành hình ảnh của chị Tooko.

Một cô gái mảnh mai trắng trẻo với mái tóc dài, trân trọng ôm vào lòng cuốn

sách người cha gửi đến, trong suốt cả giờ cơm nháp nhồm không yên vì không sao kiềm chế được mong muốn nhanh chóng được đọc nó.

Một “cô gái văn chương” với đôi mắt lúc nào cũng như đang nhìn vào một giấc mơ, ngày qua ngày, mãi mê lật giở các trang sách, hòa chung nhịp thở với mỗi câu chuyện tình yêu hay phiêu lưu mạo hiểm được viết trong đó. Cô ấy sẽ giở đi giở lại đoạn văn yêu thích của mình, tưởng như đang lặn nó trên đầu lưỡi, đọc nó lên thành lời, học thuộc lòng, rồi sau đó lại thần thơ mơ mộng...

“Tôi đã thưởng thức một cuốn sách tuyệt đẹp đến mức choáng ngợp. Sách phụ thân gửi, cuốn nào cũng rất tuyệt vời, nhưng cuốn này đặc biệt khiến tôi phải trầm trồ. Muôn sắc hoa màu đỏ son, màu hồng đào, màu xanh của nước, màu tím được thêu dệt lên trang giấy bằng chỉ vàng chỉ bạc, mặt giấy tạo cảm giác trơn bóng khi chạm tay vào, và trên đó, những con chữ được ghi bằng nét bút vô cùng uyển chuyển. Rốt cuộc vị nào đã tạo nên được cuốn sách như thế này?”

Câu chuyện được viết trong đó là Hồ dạ xoa càng khiến tôi vui hơn nữa. Tôi có cảm giác đây là cuốn sách đặc biệt được dành riêng cho thân mình.”*

“Tôi đã đọc Hồ dạ xoa hơn mười lần. Tôi cảm nhận được sự ngọt ngào đẹp đẽ vượt bậc, hơn hẳn những lần đọc trước đây. Giờ đây, trong các tác phẩm của Izumi Kyouka, tôi thích Hồ dạ xoa nhất, hơn cả Ca hành đăng, hơn cả Mê cung cỏ, hơn cả Chiều diệp cuồng ngôn. Yuri xuất hiện trong câu chuyện ấy có cùng tên gọi với tôi.

Tên tôi cũng là Yuri. Thế nên, phải chăng, cuốn sách này đến với tôi như một sự an bài của số mệnh.”

“Tôi cùng Chiro lén lén ra ngoài từ cửa sau, đi dạo đến bờ hồ.

Cái hồ này ban đêm có yêu quái rất đáng sợ nhưng ban ngày lại rất đẹp. Chiro cũng vô cùng khoái chí.

Tự dưng tôi nghĩ đến việc đặt cho yêu quái cái tên Bạch Tuyết. Vì trong Hồ dạ xoa cũng có yêu quái Bạch Tuyết sống trong hồ xuất hiện mà.

Nếu làm thế có thể tôi không phải tiếp tục sợ hãi đến thế này mỗi khi nghĩ về

yêu quái màu trắng đỏ.

Bạch Tuyết trong Hồ dạ xoa đã vì Yuri mà ngoan ngoãn giữ lời hứa của mình. Nhờ nghe bài hát của Yuri mà có thể vui bớt nỗi buồn.”

Bạch Tuyết... Yêu quái... Lẽ nào yêu quái thực sự có thật sao... Giống như chị Tooko, một yêu quái mang dáng dấp con người... Một cô gái bí ẩn... đã bị phong ấn... trong hồ sao?

Cuộn mình trong chiếc chăn ấm áp và giọng nói dịu dàng, ý thức tôi dần trôi về nơi xa xôi vô định.

Cái ao mà tôi chưa có dịp thấy, hiện lên bỗng bèn trong đầu như ảo ảnh, ở đó những đốm sáng bé nhỏ nhảy múa thấp thoáng như vô vàn đom đóm, một tiếng hát kỳ lạ vang lên, nghe giống như bài hát ru con vậy.

Đầm lầy nhỏ bên kia có rấn,

Có rấn,

Cổ đeo chuỗi ngọc hình giọt nước,

Chân mang giày vàng,

Vừa nói hãy gọi thế này hãy gọi thế kia,

Vừa nói,

Ánh sáng trắng yếu ớt xuyên vào qua khe hở của rèm. Trong phòng vẫn còn tối, các đường nét đều nhòe đi mờ ảo.

Ngay trước khi màn đêm khép lại hoàn toàn, đó chính là khoảnh khắc ranh giới giao thoa giữa mộng ảo và hiện thực...

Thế nên những gì tôi nhìn thấy lúc này, có lẽ chỉ là một giấc mơ.

Gương mặt trắng xanh của chị Tooko, đôi mắt sụp xuống của chị ấy, chị ấy đang nhìn xuống tôi.

Đôi mắt nhìn chăm chú, ứa nước mắt đau buồn.

Bím tóc đuôi sam đã bị lỏng ra cọ cọ vào má tôi, bàn tay trắng muốt lạnh toát nhẹ nhàng hất chúng ra không gây một tiếng động.

Nửa chạm nửa không... dịu dàng nhẹ nhàng như thế...

Đôi tai mơ màng của tôi nghe thấy tiếng thì thầm nhỏ bé, ngắt quãng.

“Này... Sau đây... Còn có thể ở... bao lâu nữa nhỉ...”

Chị Tooko đang nói gì vậy.

Tại sao chị ấy lại nhìn tôi với gương mặt không phòng bị và buồn đau đến thế này.

Trên đùi, cuốn nhật ký của tiểu thư vẫn mở nguyên ở trang cuối.

Từ đó, một cánh hoa màu đỏ rơi ra.

Đó là, hoa cẩm chướng...

Trong mùi hương ngòn ngọt ấy, mi mắt tôi khép lại lần nữa.

Khi tôi ngồi dậy khỏi giường, bên ngoài tấm rèm trời đã sáng hẳn.

Trên bậc cửa sổ, chim chóc lạnh lót hót ca.

Tôi giật mình nhìn quanh.

Không thấy chị Tooko đâu cả.

Cả trên giường hay bất cứ chỗ nào trong phòng đều không thấy bóng dáng chị ấy.

Bằng chứng cho việc thực sự tồi qua chị ấy đã ở đây là tấm chăn chị ấy khoác lên người đã được gấp gọn và đặt ở mép giường. Cuốn nhật ký không còn ở đó.

Tôi sờ thử vào tấm chăn và biết rằng nó đã lạnh. Chị Tooko đi đâu rồi.

Nhớ lại ánh mắt rầu rĩ và giọng nói đứt quãng tôi nghe được trong trạng thái mơ hồ, khi tâm trí như bị che phủ bởi một lớp sương mù lúc bình minh, lồng ngực tôi bỗng xáo động, không sao bình tĩnh được.

Đó có phải là mơ không? Tỉnh dậy và không thấy chị Tooko đâu khiến đầu tôi nóng ran lên bởi nỗi bất an không thể kiềm chế.

Cảm giác nóng ruột đến mức gần như là bức bối đeo bám tôi khi tôi thay quần áo và vội vã ra khỏi phòng.

Tại sao người đó cứ tự tiện đến, rồi tự tiện biến mất như vậy ?

Mà không, có thể chỉ là đi toilet thôi, vốn dĩ nếu chị Tooko quay về phòng chị ấy trong đêm thì tôi cũng chẳng có lí do gì để mà vặn vẹo... A... Tôi cuống cả lên như thế này là vì cái gì hả trời.

Tôi thử gõ cửa phòng chị Tooko nhưng không có tiếng trả lời. Thử mở cửa thì

bên trong cũng trống không.

Khung cảnh đó giáng cho tôi một đòn chí mạng, mồ hôi lạnh bất chợt toát ra, đúng lúc đó một giọng nói lạnh lẽo cất lên từ phía sau.

“Nếu anh tìm chị Tooko thì chị ấy đang ở phòng đọc sách đấy.”

Tôi quay người lại và thấy Uotani đang gườm gườm nhìn tôi bằng đôi mắt to đầy khiên trách.

“Chị Tooko cứ thần thờ suốt. Có phải anh đã làm gì chị ấy không?”

“Anh đâu có làm gì!”

Tôi trả lời mà thấy lòng náo loạn.

Quả là chuyện tôi qua không phải ảo ảnh sao? Có chuyện gì với chị Tooko sao?

“Phòng đọc sách ở đâu thế?”

“... Hướng này.”

Sau khi nheo mắt đầy nghi ngờ, Uotani hất mái tóc buộc hai bên, bước đi với bộ mặt lạnh tanh.

Tôi đi theo sau Uotani. Cô bé cứ thế bước đi mà không nói lời nào.

“.....”

“.....”

Chúng tôi đi đến góc phía Tây của tầng một, Uotani dừng lại trước cánh cửa rồi đưa tay lên gõ.

“Vâng, vâng ~. Mời vào.”

Từ bên trong có tiếng chị Tooko trả lời nhẹ nhàng.

Ừa?

Uotani mở cửa cùng với một tiếng rít ken két gai người.

Trong phòng thoảng mùi thảo dược phơi khô chỉ có một cửa sổ nhỏ với hàng rào mắt cáo, không khí lạnh lẽo tưởng chừng thời gian đã ngừng trôi.

Dù cửa sổ để mở nhưng không có gió thổi vào, tường của căn phòng rộng rãi này bị chôn vùi bởi các giá sách và trên đó chật ních toàn là sách cũ. Giá sách vươn cao chạm đến trần nhà và được dính theo những cầu thang bằng gỗ.

Chị Tooko ngồi trên chiếc ghế dài cũ đã ngả màu, nếp váy vải cotton trắng trải rộng bông bênh, đang đọc một cuốn sách đặt mở trên đầu gối. Trên chiếc bàn chân mèo cũng chồng chất không biết bao nhiêu là sách.

Chị ấy đã thay đồ chải đầu gọn ghẽ. Bím tóc đuôi sam buông thông trải trên váy.

Bộ dạng ấy, hòa chung vào với hăng hà sa số sách cũ, như một cánh hoa trắng tinh khôi...

Đẹp đẽ, dịu hiền, chiếm trọn ánh nhìn người đối diện...

Trong một khoảnh khắc, tôi có cảm giác người đang ở đó không phải chị Tooko mà là một ai đó tôi không hề quen biết.

Bím tóc đuôi sam đung đưa, chị ấy chậm chậm ngẩng mặt lên.

Tôi đứng ngây người sững sờ. Giây phút con người đen láy trong veo ấy bắt gặp ánh mắt tôi, một thứ ánh sáng mềm mại yêu kiều khóa lấp đôi mắt đó, bờ môi mở ra như một nụ hoa hé nở.

“Chào buổi sáng, Konoha.”

Uotani cúi chào chị Tooko với phong thái rất lịch sự rồi đi khỏi.

Tôi vẫn đứng nguyên ở lối vào, đăm đăm nhìn nụ cười như hoa nở trên gương mặt chị Tooko, ngỡ như mình đang nằm mơ vậy.

“Sao thế, Konoha? Sao ngẩn ra thế, vẫn thiếu ngủ à? Hôm qua em ngủ trước chị, mặc cho chị có bịt mũi hay cù vào gáy em cũng chẳng thêm dậy cơ mà.”

“Chị làm mấy trò đó hả?!”

“Ừ, nhưng em chẳng chịu mở mắt ra tí nào luôn. Konoha ngủ say quá mức đấy. Nếu mà cứ như thế đến lúc đi tham quan em sẽ bị bạn cùng phòng vẽ bậy mấy chữ xấu hổ lên mặt mất thôi.”

“...”

Chị Tooko khúc khích cười khi nhìn tôi ôm đầu rên rĩ. Rồi chị ấy nói:

“À, Konoha, cuốn *Tonio Kroger* mà em tặng, sáng nay chị đã ăn rồi. Quả nhiên Thomas Mann ngon tuyệt~. Ngay từ sáng chị đã được đắm chìm trong những xúc cảm đầy tính triết học rồi.”

Trông đáng vẻ kể chuyện vô tư như vậy không tài nào hình dung ra biểu cảm buồn rầu lúc bình minh của chị ấy. Nói thế thì không phải tôi đã nhìn nhầm sao? Cả lời nói của Uotani rằng bà chị “trông thần thờ”, biết đâu cũng chỉ vì đang đói bụng.

Phải, chắc chắn là vậy rồi.

Hồi tiếc vì bản thân đã cuống lên chẳng vì cái gì, tôi thô bạo đóng sầm cửa lại.

“Sao thế, chị trông em như đang bức tức chuyện gì ấy.”

“Chị tưởng tượng đấy. Chị Tooko đã thức suốt đêm à?”

“Ừ!”

“Vậy mà trông vẫn khỏe khoắn ghê.”

“Chị quen thức trắng đêm rồi. Đặc biệt là trước khi kiểm tra.”

Chị Tooko “e hèm” một cái và ưỡn ngực ra. Chẳng hiểu sao nhưng tôi thấy thật là cáu tiết.

“Thế thì chị cũng đọc được đến cuối quyển nhật ký rồi nhì.”

Dù chỉ thoáng qua nhưng dường như nụ cười trên gương mặt nhỏ nhắn vừa biến mất.

“Ừ... Phải.”

Ừa? Đúng là hơi yếu ớt phải không nhì...

Khi tôi vừa nghĩ thế, chị Tooko bèn đứng dậy, hai tay dang rộng và cười toe toét.

“Nhìn này, đây là căn phòng chứa những cuốn sách mà tiểu thư đã viết trong nhật ký đấy. Cứ như là thế giới trong mơ vậy. Đây sơn hào hải vị! Thật tuyệt vời! Aa, nhưng giấy đã cũ nên không thể ăn được vì quá hạn sử dụng mất rồi, đáng tiếc không chịu được ấy!”

Thở dài náo nê, bà chị đi vòng quanh men theo những giá sách, nhìn đắm đắm vào gáy từng quyển từng quyển một với nét mặt đầy yêu thương.

Tiểu thư yêu sách nhà Himekura... Đôi mắt cô ấy cũng ngời sáng lấp lánh mỗi khi chạm tay vào sách và lật giở từng trang như thế này sao? Một cô gái rất

bình thường như thế, đã trảm mình xuống hồ vì thất tình...

“Đây là cuốn sách mà người cha ở Tokyo đã gửi đến cho con gái. Đối với cô ấy mà nói, sách chính là hiện thân của tình yêu mà cha dành cho mình.”

Vừa nói, chị ấy vừa rút ra một cuốn sách và lật mở những trang giấy ngả màu.

“Gửi con gái của ta...”

Thì thầm bằng giọng đượm buồn, chị ấy giờ về phía tôi cuốn sách với những trang giấy vẫn để mở nguyên.

“Gửi con gái của ta”. Tôi hiểu rằng đó là những dòng chữ mà người cha viết dành tặng cô con gái nhỏ đang phải sống cô đơn nơi núi sâu heo hút.

“Toàn bộ những cuốn sách chị đã xem đều có chung câu văn ấy. Có lẽ chúng xuất hiện trong tất cả sách tại căn phòng này.”

Đâu đó trong ánh mắt chị Tooko phảng phất nỗi buồn, sau đó, chị ấy nói bằng giọng dịu dàng.

“Cô ấy bị cấm ra ngoài. Cho nên những cuốn sách mà bố cô ấy gửi tới được xem như nguồn vui duy nhất. Hẳn là mỗi lần sách tới, cô ấy đều vui mừng, vui mình vào thế giới của những câu chuyện mà quên cả thời gian.

Tác giả mà Yuri ưa thích là Izumi Kyouka. Quyền sách mà Konoha đang cầm cũng là tác phẩm của Kyouka đấy.”

Tôi lật lại bìa ra xem thì ở đó có ghi tên Izumi Kyouka và tiêu đề *Mê cung cỏ*. Chị Tooko bắt đầu hào hứng kể.

“Izumi Kyouka sinh năm 1873, là một tác giả đã liên tiếp xuất bản tác phẩm trải qua ba thời đại Minh Trị, Đại Chính, Chiêu Hòa. Có sự đồng cảm sâu sắc với những tác giả theo dòng văn học quái dị thời kỳ Edo như Ueda Akinari, ông là người tạo lập phong cách sáng tác mộng tưởng hình thành từ những áng văn lãng mạn thần bí, được ghi lại bằng phương pháp thể hiện hán tự độc đáo và sử dụng ký tự phiên âm. Bên cạnh đó, số lượng tác phẩm lấy thế giới của những kỹ nữ làm đề tài cũng không hề ít. Không chỉ độc giả mà ngay trong giới tác giả cũng có rất nhiều người hâm mộ ông, Akutagawa Ryuunosuke đã viết một lời giới

thiếu đầy mãnh liệt dành cho *Kyouka toàn tập*, Mishima Yukio và Kawabata Yasunari cũng được cho là đã chịu ảnh hưởng của Kyouka.

Những câu chuyện do Kyouka khắc họa cứ như là rượu tạo thành từ hoa vậy! Những bông cúc đại đàng yêu, hoa anh thảo thần bí, sơn chi tử đẹp mê hồn, hoa kim ngân trang nghiêm, hoa mộc vàng kim nở bung đầy kiêu hãnh.

Trong lúc vừa say sưa trong hương thơm của các loài hoa, vừa nếm thử từng chút từng chút một thứ chất lỏng trong suốt sáng lấp lánh ấy, chân như mềm nhũn ra, mắt hoa lên, bản thân không còn biết mình đang đứng ở đâu nữa. Ta như bị nuốt chửng bởi trăm hoa đua sắc, lý trí bị che mờ bởi hương vị lan ra trên đầu lưỡi.”

Hai má ửng đỏ, chị Tooko hít một hơi thật sâu.

Bộ dạng đó giống người đang say thật.

“*Cao nguyên thánh* kể về trải nghiệm kỳ lạ của nhà sư gặp gỡ một mỹ nữ sống sâu trong núi. Thông qua kỹ năng sáng tạo và những áng văn hoa mỹ, *Ca Hành Đăng* cho ta thấy khoảnh khắc tôi thượng được gắn kết với vận mệnh làm ta phải nín thở... Cả cuốn *Mê cung cổ* mà Konoha đang cầm cũng là một kiệt tác mà Kyouka đã thể hiện điêu luyện một vẻ đẹp ma mị gần như tới ngưỡng nguy hiểm. Có thể nói lời thoại của nhân vật chính Hagoshi Akira là thứ biểu đạt cho chính tác phẩm của Kyouka đấy.”

Nói rồi, chị ấy nhẹ cup mắt xuống, thì thầm như đang hát.

“Dù là mơ, dù là thực, hay là ảo ảnh... Dường như mắt thấy được, mà lại chẳng thể nói thành lời... Và rồi, dịu dàng, thương nhớ, bi ai, tình nghĩa, yêu thương chất chứa, nở ra. Chưa hết, sự trong trẻo, mát lạnh, cơn rừng mình, như xé rách lồng ngực, thứ đó, như rơi vào mê đắm... Để làm ví dụ, đó là cảm giác giống như trước khi ra đời, ở trong bụng mẹ và rồi sau đó, nhìn vào bầu ngực của người mẹ xinh đẹp trong khi ngậm dòng sữa tinh khiết thơm tho.”

Chị Tooko mở mắt, tựa như một người vừa quay về từ một thế giới khác, thần người ra, mắt rung rung như có nước.

Và tôi cũng giống thế, bị hút vào giọng điệu và ngôn từ của chị Tooko, cảm

giác như mình vừa chu du đến thế giới mộng ảo. Khi tôi nhận ra thì lòng bàn tay và trán đã đầm mồ hôi.

Chị Tooko vươn bàn tay trắng trẻo, rút lấy một cuốn từ chồng sách chất đống trên bàn.

Lần này chị ấy không lật ra mà để nguyên như vậy.

“... Cô ấy, độc giả trung thành của Kyouka, yêu thích một tác phẩm đặc biệt trong số các tác phẩm của ông, là *Hồ dạ xoa*, vở kịch có mặt nhân vật nữ cùng tên với mình.”

“Cuốn sách tuyệt đẹp” được viết trong nhật ký...

Trải qua năm tháng nên đã có đôi chỗ ố màu, nhưng cuốn sách được chế tác thủ công với những đóa hoa được thêu trên bìa, hình như vẫn toả ra những tia sáng lấp lánh mờ nhạt trong lòng chị Tooko.

Chị Tooko diễn giải cho tôi nội dung của *Hồ dạ xoa*.

“Ở Kotohikidani thuộc Echizen, có hai vợ chồng là Akira và Yuri sinh sống. Mùa hè một năm trước, Akira đến Kotohikidani, nghe được câu chuyện liên quan đến *Hồ dạ xoa* từ một người gác tháp chuông già.

Xa xưa, khi thần rồng bị phong ấn trong hồ, đã cam kết sẽ không gây ra lũ lụt thêm lần nào nữa.

Để gọi nhắc lời giao ước đó, một ngày phải gióng chuông ba lần.

Chỉ cần một lần quên gióng chuông thôi giao ước sẽ không còn, thần rồng sẽ được giải phóng, mọi thứ sẽ bị nhấn chìm xuống đáy nước.

Rồi ông già mất đi, để bảo vệ Yuri đang sống trong làng, Akira ở lại Kotohikidani với tư cách người gác tháp chuông mới và trở thành chồng của Yuri. Thế nhưng, hạn hán tiếp tục kéo dài, người trong làng định dùng Yuri làm vật hi sinh, vì lẽ đó mà Yuri chết đi, Akira ngừng không đánh chuông nữa. Ngay lập tức lũ tràn về, nuốt trọn cả ngôi làng.”

“Trong nhật ký, cái tên Bạch Tuyết đã xuất hiện nhỉ. Cô ấy còn viết đó thực sự là yêu quái.”

Chị Tooko trả lời.

“Bạch Tuyết là công chúa của thần rồng bị phong ấn trong hồ. Cô ấy khao khát đi gặp người yêu đang sống ở một cái hồ khác nhưng bị trói buộc bởi lời hứa kéo dài từ đời tổ tiên nên không thể rời xa cái hồ của mình.

Giận dữ vì điều đó, để phá bỏ cam kết, cô ấy đã ra lệnh cho những yêu quái dưới trướng mình đi đánh đổ cái chuông. Nhưng rồi nghe thấy Yuri hát đợi Akira về, Bạch Tuyết liền từ bỏ ý định. Sự tồn tại của Yuri cũng giống như Miko vậy.”

“Chuyện đó giống với hoàn cảnh của Himekura Yuri phải không ạ? Có yêu quái, có Miko, có người đàn ông từ nơi khác đến.”

“Phải... Vì vậy Yuri cảm thấy đồng cảm hơn thầy với câu chuyện này. Ngoài ra, *Hồ dạ xoa* còn có một yếu tố rất quan trọng để trở thành cuốn sách ‘đặc biệt’ đối với Yuri. Chắc chắn chuyện Yuri đem lòng yêu cậu học trò ghé qua biệt thự là sau khi Yuri có được cuốn *Hồ dạ xoa* trong tay.”

Giọng nói dịu dàng đến mức ngọt ngào vang lên trong căn phòng mà thời gian đã dừng trôi.

Hình ảnh Himekura Yuri đang chồm lên chị Tooko.

“Ý chị là sao?”

Ánh mắt trong veo của chị Tooko lảng lảng nhìn tôi chăm chú. Balon đang sửa ở đằng xa. Những hạt bụi nhỏ nhảy múa trong luồng ánh sáng yếu ớt chiếu vào từ cửa sổ.

“Người học trò đến biệt thự là để tìm cuốn sách kỉ vật của mẹ mình. Đó chính là cuốn sách này. Cuốn sách do Kyouka viết ra đã kéo hai người họ lại với nhau.”

Chuyện đó cũng được viết trong nhật ký à?

Chị Tooko cup hàng mi xuống, sau đó lại hướng ánh mắt vào tôi, thông báo bằng giọng cứng nhắc.

“Người học trò tới tìm sách có tên là Akira.”

“!”

Sự trùng khớp giống như trong truyện làm tôi nín thở.

Cô gái ở trong biệt thự là Yuri.

Chàng trai tìm đến là Akira.

Trước hết phải nói rõ rằng chuyện này vốn không thể xảy ra trong thực tế. Thế mà lại có thể thực sự xảy ra...

Hai con người chỉ cần gặp gỡ là chắc chắn sẽ yêu nhau, họ cần phải gặp nhau và cuối cùng đã thật sự gặp mặt. Khi biết được tên của nhau, không biết hình ảnh phản chiếu của Yuri trong mắt Akira và của Akira trong mắt Yuri đã hiện lên như thế nào.

Dám chắc rằng ít nhất là từ phía Yuri, cô ấy không thể ngăn mình yêu Akira được.

Trước mắt Yuri, người con gái ngưỡng mộ tình yêu và nhân vật nữ của Kyouka, người thanh niên mang cái tên đặc biệt “Akira” đã xuất hiện. Có vẻ như Yuri đã luôn ôm ấp hình bóng của anh ngay từ trước khi hai người gặp gỡ.

“... Trong truyện của Kyouka, có rất nhiều cặp trai gái rơi vào lưới tình ngay từ cái nhìn đầu tiên. Chỉ một khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, cảnh sắc xung quanh thay đổi, ý nghĩa cuộc sống của họ thay đổi, tâm hồn ràng buộc với tâm hồn... Hẳn là cả Yuri và Akira đều đã yêu theo cách đó.”

Dù giọng kể chuyện nhẹ nhàng, nhưng có nỗi u sầu thâm kín ẩn đâu đó trong đôi mắt của chị Tooko.

Phải, câu chuyện này không kết thúc có hậu. Akira đã bỏ Yuri lại, Yuri trầm mình xuống ao và chết.

“Nè, Konoha. Câu chuyện của hai người họ tuy giống Hồ dạ xoa thật đấy, nhưng có cả phần trùng với *Mê cung cổ* nữa.”

Tôi nhìn xuống cuốn sách đang kẹp ở cánh tay.

“Cuốn này ạ?”

“Ừ. Đầu tiên là tên của nhân vật chính. Hagiwara Akira của *Hồ dạ xoa* và Hagoshi Akira của *Mê cung cổ*. Dù chữ viết khác nhau, nhưng cả hai đều đọc là Akira cả.

Hagiwara Akira trong khi đi khắp nơi hỏi thăm về những câu chuyện được lưu truyền ở nhiều nước khác nhau đã đến Kotohikitani... Còn Hagoshi Akira vì ước mong được một lần nữa nghe lại bài đồng dao* mà người mẹ đã mất từng

hát cho mình nghe nên bắt đầu một cuộc hành trình, đến Akiya yashiki bị nguyên rủa và gặp rất nhiều thứ quái dị.”

Quả là giống với Akira xuất hiện ở biệt thự mong tìm lại kỷ vật của mẹ.

Ừa?

Tôi nghĩ lại chuyện khi mình mới đến đây và cảm giác như đã bị lừa.

“Đây là chuyện quan trọng nên hãy truyền đạt lại mà không mắc sai sót nào nhé.”

Câu mà chú Takamizawa đã bắt tôi nói. Cái đó, có khi nào...

“Sao thế Konoha? Sao bỗng dưng sắc mặt của em kỳ vậy?”

Tôi thử nói thẳng với chị Tooko những lời tôi đã nói khi vừa dừng chân trước căn nhà này.

“... Tôi tên là Inoue Konoha đến từ Tokyo. Học sinh lớp 11 học viện Seijou. Tôi ghé qua vì nghe nói ở đây có thứ mà tôi đang tìm kiếm, xin hỏi chủ nhân có nhà không?”

Chị Tooko mở tròn hai mắt.

“Cái đó, giống hệt lời của Akira khi tới đây! Trong nhật ký có ghi đây.

Yuri đã lên nghe đoạn đối thoại giữa Akira với bác quản gia từ sau một gốc cây! Sau đó cô ấy bước ra và nói ‘Tôi chính là chủ nhân đây’.”

Tôi có cảm giác như có một bàn tay lạnh ngắt đang bóp lấy trái tim mình.

Quả nhiên câu nói đó có ý nghĩa...

Chị Tooko hưng phấn hết sức, tay vẫn ôm cuốn Hồ dạ xoa, dáng điệu bận rộn đi đi lại lại.

“A, đủ rồi, chuyện này là thế nào đây. Bị bắt phải xưng cả nơi sinh lẫn tên trường.

Ở căn biệt thự nơi tiểu thư nhà Himekura từng sống, một ‘học sinh’ từ ‘Tokyo’ đến để tìm ‘vật quan trọng’... chẳng phải giống như 80 năm về trước sao!

Không, không phải chỉ có thế!”

Bà chị đột ngột đứng lại, phồng má, quay phắt mặt ra, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

“Tên của con chó.”

“Chó? Chiro á?”

“Không phải Chiro, mà là Balon. Lúc ấy, trong biệt thự có nuôi một con chó béc giê đen để gác cổng. Tên của con chó ấy là Balon. Có đoạn ghi chép về việc tiểu thư đã băng bó cho Chiro sau khi bị Balon cắn. Cái tên giống với con chó đang được nuôi trong căn nhà này hiện tại! Em nghĩ đó là điều ngẫu nhiên sao?”

“Không.”

Tôi trả lời ngay tắp lự. Con chó gác cổng được nuôi 80 năm về trước cũng tên là Balon... Lại còn là giống béc giê màu đen. Không đời nào là ngẫu nhiên được.

“Phải. Maki muốn tạo dựng lại tình huống giống hệt 80 năm trước. Bất Konoha nói câu thoại giống với Akira, đặt tên con chó là Balon...!”

Lông tơ trên người tôi dựng đứng, đầu óc choáng váng nóng bừng. Tôi nhớ lại những người nhìn tôi từ trong bóng tối hành lang và cửa ra vào cùng khuôn mặt tái xanh của họ.

Đương nhiên là họ sợ rồi! Vì những chuyện giống hệt 80 năm trước lại xảy ra tại chính căn biệt thự bị nguyên rủa trong lời đồn đại của người dân quanh vùng cơ mà!

“Nhưng, nếu thế, không phải em với chị Maki sẽ dính tiếng sét ái tình sao? Còn chị Tooko sẽ thành yêu quái ‘Bạch Tuyết’ nhỉ?”

Tôi ngay lập tức bị cốc đầu một cái đau điếng.

“Chị không phải yêu quái đâu nhé!”

“Nhưng nếu ‘tiểu thư’ và ‘học sinh’ là chị Maki và em, thì chỉ còn lại mỗi yêu quái thôi mà.”

Lần này thì tôi bị ăn búng trán.

Bà chị nổi giận đùng đùng, mặt đỏ tía tai, cả người run lên bần bật.

“Không đùa đâuuuuuu!”

A, không khí đây nguy hiểm.

“Vậy thì, em muốn nói một ‘cô gái văn chương’ đáng yêu thuần khiết như chị

sẽ giết hết trơn hết trọi mọi người và biến căn nhà này thành biển máu hả?”

“À không, cái đó...”

Cảm thấy nguy hiểm đang tới gần, tôi lùi về phía sau.

Chị Tooko một tay giữ cuốn *Hồ da xoa*, tay còn lại nắm thành hình quả đấm và vung vẩy.

“Chị như thế này mà là yêu quái hả! Chị không ăn thịt người, không cầm tay người, trồi lên từ đáy hồ trong tình trạng vấy máu toàn thân, cũng không nguyên ai rửa ai dai nhanh nhách đến gần 80 năm nhé! Konoha nghĩ chị như thế sao? Chị, một cô gái tóc đen, hình mẫu chuẩn mực của một cô gái văn chương nhưng trong mắt Konoha thì chỉ nhìn thấy một màu trắng toát thôi đúng không, là như thế đúng không?”

“Ồi! Người làm chị Tooko biến thành yêu quái không phải là em! Là chị Maki cơ mà!”

Những cú đâm tựa như mèo cào túi bụi giáng lên đầu tôi đột nhiên ngừng phát lại.

“Đúng rồi, toàn bộ tội lỗi đều ở con người lòng dạ đen tối đó mà ra. Quá lắm rồi, t~~~~~tuyệt đối không bỏ qua đâu! Chị sẽ phanh phui âm mưu và nắm lấy điểm yếu của Maki! Sau đó sẽ xóa sạch nợ nần và đến phiên chị bóc lột sức lao động! Đây là trận chiến quyết định vận mệnh tương lai của câu lạc bộ văn học!”

A... Thôi hoang tưởng mắt kiểm soát lại bắt đầu rồi. Dù tôi không muốn liên quan vào bất kỳ vụ việc nào ngớ ngẩn hơn thế này nữa.

Tôi cảm thấy đầu óc mình tối sầm. “Cô gái văn chương” túm lấy tay áo tôi, nói rành rọt.

“Phải nhanh chóng điều tra. Hãy theo chị, Konoha!”

Ông bác ở tiệm bán quà lưu niệm vẫn còn nhớ chúng tôi.

“Ồ, tiểu thư yêu quái và anh bạn học trò à?”

Bác ta đột nhiên cất tiếng chào chúng tôi như thể kèm theo một nụ cười bông đùa. Rồi ông bác vừa cười vừa kể.

“À không, chỉ là chúng tôi phán đoán một chút về chuyện hiện có tiểu thư và

một anh học trò ở lại trong biệt thự nhà Himekura ấy. Có vẻ như có thêm một cô bé là bạn của tiểu thư và chuyện cô bé ấy là ai lại trở thành đề tài bàn tán của mọi người, cuối cùng tất cả tự đi đến kết luận ‘vậy thì chắc cô ấy là yêu quái rồi’. Chuyện là thế thôi ấy mà.”

Đương nhiên, mặt chị Tooko sưng sía hết cỡ.

“Thật quá đáng! Cháu không phải yêu quái! Cháu chỉ là một nữ sinh cấp ba, một ‘cô gái văn chương’ đúng như mọi người thấy thôi.”

Em thực lòng mong chị không lôi cả chuyện đó ra nói. Tôi đứng cạnh mà cũng đỏ cả mặt.

Ông bác cứ “xin lỗi, xin lỗi” và mời chúng tôi thử sasa dango* kèm với trà.

Chị Tooko không biết đồ ăn có mùi vị như thế nào... Nhưng đó chính là lúc năng lực tưởng tượng của chị ấy phát huy.

“Ừm, cũng ngon. Vị giống như thơ Haiku của Kobayashi Issa nhỉ. Món ăn cao cấp thoảng mùi hương của tre, vị đậu đỏ cũng dịu chứ không quá ngọt.”

Bà chị bày tỏ cảm tưởng trong tâm trạng thoải mái, có vẻ như đã lấy lại được trạng thái cân bằng yên ổn và vui vẻ.

Ông bác cũng tâm sự với chúng tôi vài chuyện về Bạch Tuyết được lưu truyền trong làng.

“Đến bây giờ tôi cũng nghĩ yêu quái này nọ chỉ là chuyện ngốc nghếch thôi. Thực tế thì cũng có kha khá kẻ nói là trông thấy Bạch Tuyết đấy. Cô cậu nghe chuyện Bạch Tuyết hiện ra từ cái ao mà tiểu thư trảm mình xuống, toàn thân đầm máu và ăn một cánh tay chưa? Ngoài ra, một người đàn bà tóc trắng trong trang phục kimono đứng bên bờ ao, hoặc chuyện có người nhìn thấy một người phụ nữ tóc trắng biến mất trong biệt thự. Cả chuyện giữa đêm có tiếng gõ lạch cạch vào cửa sổ nhà những người phụ trách công trường, nếu nhìn về hướng đó sẽ thấy một người con gái tóc trắng giấu mặt nhòm vào từ khe hở của rèm, xưng tên là Bạch Tuyết... hay việc cô ta lảm bảm với vẻ đầy thù hận, cứ gọi Akira, Akira...”

Không biết có phải vì sợ không, chị Tooko nín lấy gấu áo của tôi.

“Chẳng phải sau khi tiểu thư mất, sự bất hạnh vẫn tiếp diễn ở nhà chính

Himekura hay sao? Trong biệt thự có một cái miếu phải không? Nghe nói là tiểu thư đang yên nghỉ dưới đó, không mai táng trong một ngôi mộ, mà lại phải làm theo dạng đó hình như là vì muốn chế ngự lời nguyền đấy.”

Nơi Uotani đã chấp hai tay vái, là mộ của Yuri sao?

“Chuyện mở mang vùng đất này khoảng năm mươi năm trước được đưa ra không biết bao lần và lần nào Bạch Tuyết cũng xuất hiện, gây náo loạn um sùm. Đặc biệt là trận hỏa hoạn 50 năm trước...”

Ông bác bỗng run rẩy.

“Lửa đột ngột bốc lên từ biệt thự, đúng lúc chủ nhân nhà Himekura ở đó, rơi vào tình thế hiểm nghèo suýt chết. Đến cuối cùng vẫn không xác định được nguyên nhân, mọi người đồn thổi rằng chắc hẳn vụ đó cũng do lời nguyền của Bạch Tuyết gây ra.”

Tôi nhớ lại cảm giác mất cân bằng đầu đó trong hình dạng bên ngoài của tòa nhà. Có phải đó là phần đã bị hư hại sau trận hỏa hoạn và được sửa chữa không nhỉ? Chuyện đã cách đây năm mươi năm, có nghĩa chủ nhân nhà Himekura suýt chết năm đó là sẽ là cỡ ông hoặc cụ ông của chị Maki phải không ta?

“Thôi thì, từ vụ việc đầu tiên đến nay cũng đã gần 80 năm trôi qua, chúng tôi cũng không phải khiếp sợ lời nguyền đến mức ấy... Thế nhưng con cháu của những người đã bị giết hại trong căn nhà ấy... chắc họ phải chịu nhiều vất vả lắm...”

Ông bác cau mày, giọng nói nhỏ lại.

“Họ hẳn đã buộc phải có những ký ức tồi tệ, bởi một cái làng nhỏ bé thế này, sau vụ việc, đi đến đâu họ cũng trở thành đích ngắm của những tin đồn, vì là người có liên quan đến căn nhà yêu quái ấy. Không biết có phải vì thế mà đến tận bây giờ, họ vẫn có khoảng cách với những người dân khác, dù không đến mức gọi là tẩy chay, nhưng vẫn ở một vị trí tương đối nhạy cảm...”

Gia đình của những người đã mất, hiển nhiên cũng là nạn nhân, vậy mà... Tôi cảm thấy đáng thương thay cho họ. Thế nhưng, bởi vì đây là vùng đất bị cô lập như thế, có lẽ họ lo “Bạch Tuyết” vẫn còn đang tồn tại chẳng.

Chị Tooko lên tiếng hỏi.

“Liệu cháu có thể hỏi chuyện những người con cháu đó không?”

Liên sau đó, ông bác nói ra một điều khiến chúng tôi kinh ngạc.

“Đó là những người làm việc trong biệt thự mà hai cô cậu đang ở đó. Quản gia, người làm vườn, bà bảo mẫu, đầu bếp và hầu gái... giống hệt như 80 năm trước.”

Chị Tooko tròn mắt và nín thở. Tôi cũng tưởng như tim mình ngừng đập.

Chị Maki không chỉ bỏ trí “tiểu thư”, “học sinh”, “yêu quái” và “chó” thôi sao?! Đến cả người làm cũng giống với 80 năm về trước! Đã thế lại còn là con cháu của những người bị hại?!

Ngỡ như bị một cây nước đá dí vào người, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, làm tôi nổi hết cả da gà.

Rốt cục chị Maki định làm trò quỷ gì vậy?!

Chị Tooko hỏi tiếp với gương mặt căng thẳng.

“Trong biệt thự có một cô bé được gọi là Sayo. Cô bé ấy cũng nằm trong số con cháu của nạn nhân sao ạ?”

“Đúng vậy. Bà của con bé - bà Hiroko - đã làm việc trong biệt thự của nhà Himekura. Con bé ở trường cũng bị bắt nạt, bạn học nói nó bị yêu quái ám này nọ, có vẻ như lâu rồi đã chẳng còn đến trường nữa. Người mẹ sinh khá muộn nên đã mất khi con bé còn đỏ hỏn, kể từ đó con bé được bà Hiroko nuôi dạy, thế rồi đến cả bà Hiroko cũng mất đi, nên bệnh nhút nhát của nó càng nặng. Hầu như nó chẳng bao giờ nói chuyện với ai...”

Chị Tooko ngắt lời.

“Đội đã ạ. Nếu bà của Sayo làm việc trong biệt thự nhà Himekura, chẳng phải là đã qua đời từ 80 năm trước hay sao ạ?”

Đúng rồi! Không phải chắc chắn tất cả người làm đều đã bị giết hay sao?!

“Tụi cháu nghe kể rằng nếu tính cả tiểu thư thì có tất cả sáu thi thể.”

“Xem nào, tiểu thư, quản gia, người làm vườn, bảo mẫu, đầu bếp...” - Bác ta vừa gập ngón tay vừa đếm, rồi cười xòa. - “Ồ, một xác chết nữa là của con chó.

Nghe nói nó bị sùi bọt mép rồi chết.”

Chó? Vậy người hầu gái còn lại thì sao?

“Bà Hiroko đã về nhà vào đêm xảy ra vụ việc. Thế rồi, khi bà ấy quay lại vào ngày hôm sau, nơi đó đã trở thành biển máu.”

“Nghĩa là bà của Sayo là người phát hiện sự việc đầu tiên phải không ạ?”

“Ừ, hồi đó bà ấy mới chỉ tám tuổi, chắc bị sốc dữ dội lắm.”

Ông chủ cửa hàng lắc đầu với vẻ thương xót.

Tưởng tượng ra khung cảnh địa ngục trải rộng trước mắt một bé gái tám tuổi, tôi thấy lạnh toát cả người.

Những vệt máu đỏ đen bắn tung tóe trên tường và sàn nhà.

Mùi máu tanh ngòm bốc lên. Năm xác chết bị rách, bị bắn, bị đâm.

Cô bé đã nhìn cảnh tượng ấy với tâm trạng như thế nào? Chắc chắn là một cú sốc khủng khiếp. Mặt chị Tooko cũng trở nên tái mét.

“Nhưng kẻ có tội lớn nhất chính là gã đàn ông đã vứt bỏ tiểu thư. Nếu không có tên đó thì tiểu thư cũng đâu có chết. Dù là Miko hay là đang dưỡng bệnh thì cũng chỉ là lý do hình thức bề nổi để nhổ bớt phiền phức ra khỏi nhà chính thôi, đi lấy chồng có phải tốt không?”

“Nhổ bớt phiền phức, nghĩa là sao ạ?”

Nghe tôi hỏi, ông bác đưa mắt sang chỗ khác như thể nhận ra mình vừa nói hớ.

“À, không... Chỉ là tự tôi nghĩ rằng, vào thời đại đó, một cô gái trẻ lại rời xa gia đình vào một nơi xa xôi sâu trong núi như thế, có khi nào là vì có sự tình gì đó mà không thể ở cùng gia đình hay không thôi.”

Trong lúc chúng tôi trao đổi, chị Tooko đặt ngón trỏ lên môi, trầm ngâm nghĩ ngợi.

“...”

Ra khỏi cửa hàng, chị Tooko lại nắm lấy vạt áo khoác của tôi.

“Này, Konoha. Thử đi đến ao đi.”

Chị ấy nhìn tôi với ánh mắt bình tĩnh như thể đã cân nhắc rất nhiều.

Tôi nhớ lại điều Uotani nói về sự nguy hiểm của cái ao, một hồi chuông báo động vang lên trong đầu tôi.

Thế nhưng dù sao đi nữa, bằng cách nào đó chúng tôi đã đến đây rồi, không thể không tiến lên được. Hơn nữa, kể cả chỉ có một mình, có lẽ chị Tooko vẫn sẽ đi.

Tôi đành bỏ cuộc và gật đầu “Vâng”.

Cái ao đó nằm ở vị trí khá gần với khu biệt thự.

Chúng tôi đang rẽ cây cỏ dò dẫm tiến lên, mùi đất và cỏ xộc đầy hai lỗ mũi thì đột nhiên, tầm nhìn mở rộng bạt ngàn ngay trước mắt.

Bị bao bọc trong những cành cây lờ mờ khẳm khiu và những dây thường xuân rũ xuống là mặt nước đọng đầy, sâu hút và tĩnh lặng.

Nó rộng hơn chúng tôi tưởng nhiều, thay vì gọi là một cái ao thì giống với một cái hồ lớn hơn. Ở bờ đối diện là một vách đá dựng không cao lắm còn ở mép nước bên này cỏ mềm mọc lên phủ đầy giống như ở bãi biển vậy.

Tôi và chị Tooko đứng cạnh nhau quan sát mặt nước chăm chú.

“Đây là nơi sinh sống của yêu quái sao?”

“Thôi ngay kiểu nói đó đi cho chị.”

“Yuri đã trảm mình xuống hồ này chị nhỉ.”

“C-c-cái đó cũng... Có thể đừng gọi chị nhớ lại được không.”

“Vì sao thế ạ?”

Chị Tooko đỏ mặt, hướng ánh nhìn xuống dưới, bộ dạng đầy vẻ lo âu.

“Tại vì... có người nói nếu nói chuyện về người đã mất, họ sẽ thành ma và xuất hiện đúng không. Đ-Đương nhiên, chị không có tin mấy thứ mê tín đó đâu.”

Đôi mắt hấp háy cộng với vẻ mặt sắp khóc đến nơi kia chính là bằng chứng hùng hồn cho em biết chị rất tin vào chuyện ấy đấy. Thế này thì điều tra kiểu gì không biết.

Chắc, chị Tooko mà hiền lành dễ bảo thì cũng tốt thôi...

Mặt hồ tắm trong ánh nắng mặt trời trút xuống, sáng lên lấp lánh.

Trên cành cây ngay cạnh chúng tôi, một chú chim đang cất tiếng hót dễ

thương. Côn trùng bay qua bay lại trên những ngọn cỏ. Bầu không khí trong lành mát lạnh, trước khung cảnh thanh bình quá đỗi này, không ai có thể nghĩ rằng ở đây từng có yêu quái được.

“Bạch Tuyết” có từng tồn tại thật không?

Một người phụ nữ đầm máu có mái tóc dài trắng toát... Cô ta là ai và từ đâu tới? Có thật là hiện giờ, cô ta vẫn đi lang thang trong làng và gọi tên Akira không?

Trong nhật ký, hình như Yuri cũng rất sợ Bạch Tuyết.

“Chị Tooko, nói cho em biết phần tiếp theo của nhật ký được không? Hai người đó như thế nào sau khi Akira đến biệt thự vậy ạ?”

Chị ấy thì thầm nhỏ nhẹ, mắt vẫn hướng về phía hồ, như thể đang kể lại một câu chuyện rất xa xôi.

“Yuri đã nói rằng dù cảm thấy rất có lỗi nhưng cuốn sách này có bút tích của cha cô và cũng là cuốn sách rất quan trọng với bản thân nên cô không thể trao cho anh được. Thế là Akira đã lưu lại biệt thự như một vị khách để thuyết phục Yuri.”

“Và sau đó?”

“Hai người đã cùng nhau trải qua một quãng thời gian như trong truyện kể. Không, giống câu chuyện ấy... Câu chuyện Akira đã kể cho bạn thân của mình trong *Hồ dạ xoa*...”

Nói đoạn, chị ấy đọc thuộc lòng lời thoại trong *Hồ dạ xoa*.

“‘Khi cậu đến nơi này, cậu cũng biến thành nhân vật trong câu chuyện còn gì... Tôi còn hơn thế, tôi đã trở thành chính thứ đó, trở thành câu chuyện mất rồi’... Giống như vậy...”

Với thứ ánh sáng dịu dàng đầy đau khổ hiện lên trong ánh mắt, chị Tooko nhắc lại những lời văn của Yuri viết trong nhật ký bằng giọng nói ảm áp. Ngỡ như chính Yuri đang kể vậy, bằng giọng nói nhỏ, dịu dàng, êm ái.

“Lần đầu tiên tôi biết thích một người.

Không phải, chỉ dùng từ ngữ như thế là không đủ. Chắc chắn phải gọi tên thứ

cảm xúc này là tình yêu.

Tôi đang yêu Akira.

Thật không thể tin được chuyện này lại xảy ra với chính mình.

Bấy giờ tôi cũng đang ở trong thế giới của những câu chuyện mà bản thân đã đọc và yêu mến cho đến ngày hôm nay.”

“Vì mẹ vừa qua đời chưa lâu nên Akira có vẻ rất cô đơn, trống vắng và phải chịu nhiều tổn thương. Anh ấy đã buồn bã giải bày tâm sự của mình với tôi, những chuyện đáng ghét ở trường đại học, sự mất lòng tin đối với người khác và cảm xúc như muốn vứt bỏ hết tất cả mọi thứ.

Akira thật đáng thương.

Tôi muốn ôm lấy anh ấy, thay vào vị trí mà mẹ anh để lại.”

“Akira thật sự quá đáng yêu.

Tôi thích mái tóc mượt mà phủ lên vàng trán.

Tôi thích chất giọng trầm đọc bản nguyên gốc tác phẩm của Goethe hoặc Schiller.

Tôi thích bộ trang phục một lớp giản đơn trông khá mát mẻ.

Tôi thích hàng lông mày thanh tú.

Tôi thích bờ môi mỏng.

Và thích nhất là gương mặt bật cười vui vẻ vô tư như trẻ con.

Đến nơi đó! Đến nơi đó! A... Nếu có thể đi đến đó cùng anh thì không biết sẽ tuyệt đến thế nào nhỉ?”

“Mỗi khi có chuyện phải suy nghĩ hay xấu hổ không biết làm thế nào, tôi hay chạm nhẹ ngón tay vào mang tai.

‘Đó là thói quen của em à?’

Ánh mắt ngọt ngào nhìn tôi chăm chú, Akira dịu dàng nói và khẽ chạm vào tai tôi, khiến tôi nóng bừng hai gò má. “

“Cầu mong câu chuyện này sẽ kéo dài vĩnh viễn. Tôi sẽ giữ ‘lời hứa’.

Vì thế xin hãy để tôi mãi mãi được ở bên Akira”.

Chị Tooko đang nhắm mắt và khẽ mỉm cười.

Thật là một môi tình trong sáng phải không.

Thật là một tình yêu ngập tràn hạnh phúc phải không.

Một tình yêu đẹp đẽ, dịu dàng và dễ thương nhường ấy... cứ như một câu chuyện... chỉ tồn tại trong những giấc mơ.

Cơn gió thoảng khe khẽ làm đung đưa bím tóc tết đuôi sam của chị Tooko và vạt bộ đầm trắng tinh chị ấy mặc.

Ánh sáng tinh khôi chảy qua kẽ lá và đổ xuống thân hình mảnh dẻ của chị Tooko.

Dáng điệu đó như thể linh hồn Yuri đã nhập vào chị ấy, khiến trống ngực tôi đánh dồn dập. Tôi có cảm giác lạ lùng như thể chính bản thân mình biến thành Akira và đang ngắm nhìn Yuri trong hình hài của chị Tooko vậy.

Ngực tôi đau quá.

Yuri thật đáng yêu.

Chị Tooko tiếp tục thuật lại những dòng xúc cảm của Yuri.

Biểu cảm ngày một trở nên buồn bã, hàng lông mày trĩu xuống, đôi mắt nhắm như thể đang mơ mộng giờ đây khe khẽ mở ra.

“Tôi cùng Akira đến bên hồ.

Đây là lần đầu tôi ra ngoài vào ban đêm như thế. Lúc nào tôi cũng đi ra hồ vào ban ngày cả. Bởi lẽ, có thể Bạch Tuyết sẽ xuất hiện vào ban đêm.

Akira nói có anh ấy ở đây nên không việc gì phải sợ hết và luôn nắm lấy tay tôi.

Dưới ánh trăng, ở bên hồ, khi nhận ra Bạch Tuyết luôn lén lút nhìn khuôn mặt ửng đỏ của tôi, tim tôi như ngừng đập, cảm giác sợ hãi bao trùm, nhưng tôi lại không thể buông tay. Trái lại, tôi siết mạnh hơn những ngón tay và liền bị anh ấy hỏi ‘Em làm sao thế? ‘.

Cảm nhận niềm hạnh phúc trong nỗi hoảng sợ tột cùng, sau khi về nhà, tôi ôm chầm lấy Chiro mà khóc.”

Mọi thứ rơi vào tĩnh lặng.

Chị Tooko mím môi, ánh mắt đau đớn chầm chầm xuống chân mình.

“ ... ”

Dù không biết là mơ hay thực, nhưng tôi lại nhớ tới gương mặt buồn bã mình đã nhìn thấy trong luồng sáng trắng của buổi sớm mai.

Hiện giờ, chị Tooko có vẻ mặt giống như lúc đó.

Cuốn nhật ký đặt trên đầu gối.

Cánh cảm chương màu đỏ.

Cổ họng tôi như bị bóp nghẹt, hơi thở cũng trở nên khó nhọc.

“... Sau đó, bạn thân Akira đã từ Tokyo đến đón anh ấy. Thông qua sự tiến cử của giáo sư, người ta quyết định để anh ấy đi du học Đức, chi phí sẽ được nhà nước tài trợ, và vì thế anh ấy phải nhanh chóng quay về Tokyo.”

Chị ấy cúi đầu và thì thầm kể. Cả người tôi đột nhiên lạnh toát trước những ngôn từ ấy.

Akira đi mất rồi.

Yuri chọn lấy cái chết và Bạch Tuyết báo thù.

Sau một khoảnh khắc im lặng, đột nhiên chị Tooko nói bằng giọng nhẹ nhàng.

“Konoha có biết cụm từ ‘Kính hoa thủy nguyệt’ không? Viết bởi các từ gương, hoa, nước và trăng đó.”

“Không ạ”.

Ánh mắt chị Tooko hướng về mặt nước đang lay động nhẹ nhàng.

“Hoa phản chiếu trong gương hay mặt trăng nổi lên trên làn nước, dù nhìn thì thật xinh đẹp nhưng không thể chạm tới được... Là một câu ví von cho những ảo ảnh hư vô yếu đuối... Bút danh Izumi Kyouka* cũng là do sư phụ ông, Ozaki Kouyou đặt cho dựa theo từ ấy. Những câu chuyện mà Kyouka viết ra, tác phẩm nào cũng đẹp, như một giấc mơ thoáng qua...”

Hẳn là câu chuyện của Yuri và Akira cũng thế.

Giấc mơ và ảo ảnh, đẹp như hoa, đẹp như trăng, nhưng đều tan biến cùng ánh bình minh ló dạng. Kính hoa thủy nguyệt.

Giây phút mà tôi và chị Tooko đang nói chuyện với nhau thế này, có khi nào lại cũng chỉ là một giấc mơ, có khi nào cũng sẽ biến mất như ảo ảnh.

Nhìn vào ánh mắt trông thật yếu ớt của chị Tooko, tôi càng bị nổi bất an ấy bó buộc. Bên tai lại vang lên lời thì thầm tôi nghe được buổi sáng hôm ấy.

“Này... Sau đây... Còn có thể ở... bao lâu nữa nhỉ?”

“Chị Tooko, sáng nay lúc em ngủ, chị đã nói gì à?”

Trước câu hỏi quá sức đột ngột của tôi, chị Tooko giật mình ngẩng mặt lên.

Sau khi để lộ vẻ ngạc nhiên không mấy may phòng bị, ánh mắt chị ấy trở nên dịu dàng chất chứa buồn đau và sau đó bật cười.

“Chắc là Konoha nằm mơ thôi.”

Giọng nói đầy sức sống như những cánh hoa rực rỡ đồng loạt nhảy múa trong ánh sáng.

Nụ cười và giọng nói ấy khiến tôi không nói thêm được điều gì.

Chị Tooko khom người và ngó lom lom vào mặt tôi từ bên cạnh. Đôi mắt chị ấy long lanh như một đứa trẻ nghịch ngợm.

“Cũng đến lúc về rồi đấy. Bụng chị rỗng không rồi. Về đến biệt thự hãy viết cho chị một món điểm tâm thật là ngọt nhé.”

Nói rồi, chị ấy cất bước với điệu bộ vô cùng thoải mái.

“Chắc là Konoha nằm mơ thôi.”

Là ý gì không biết.

Đó thật sự chỉ là một giấc mơ sao? Hay là bà chị này đang nói dối?

Những bước chân của chị Tooko rất nhẹ nhõm.

Tôi cũng quay lưng về phía hồ và đi theo sau chị ấy.

Quãng thời gian tôi ở bên cô ấy, tựa như một giấc mơ ấm áp.

Cô ấy đọc sách trong căn phòng ngập tràn ánh hoàng hôn dịu êm, căn phòng nhỏ chỉ có hai người.

Hàng lông mi dài và những sợi tóc mai nhuộm sắc vàng.

Cô ấy thông thái, nhã nhặn, hay thẹn thùng, nhưng cũng có cả phần tính cách liều lĩnh và ngậy thơ.

Cũng có khi tôi nghĩ rằng hay là cô ấy chưa hiểu gì về cuộc sống nên không biết cảnh giác, khi có chuyện bất ngờ không lường trước được xảy ra, cô ấy luôn

cúi đầu, hai má đỏ dừ.

Thế rồi, bàn tay dịu dàng, chạm vào tôi.

Khi nhớ lại từng chút từng chút những kỷ ức ấy, ngực tôi thắt lại trong dư vị ngọt ngào.

Tôi của ngày đó, gặp phải toàn những chuyện khổ đau, không còn tin vào con người lẫn tương lai. Giao thiệp với người khác khiến tôi cảm thấy thật khổ sở, vì thế tôi ngoan cố trốn tránh tranh đua hay cho đối phương biết cảm xúc của mình.

Trốn tránh khỏi hiện thực, tôi ẩn náu trong căn phòng chỉ có một mình.

Vậy mà cô ấy đã ôm lấy tôi, đã nói những lời dịu dàng, tựa như người mẹ. Đã ở bên và lắng nghe câu chuyện của tôi.

Nằm mơ thì chắc chắn một lúc nào đó sẽ phải thức giấc, thế nhưng, khi ở bên cô ấy, tâm trạng tôi vô cùng thoải mái, cảm giác quá thân thuộc, quá hiển nhiên, nên tôi cứ ngỡ như... giấc mơ này sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Thế nhưng, tình yêu và sự trong sạch của cô ấy đã thẳng thừng đưa giấc mơ đến hồi kết thúc.

Đến đó, đến nơi đó...

Tôi đã đi một mình xa đến thế này rồi...

Chương 3:

Bạch Tuyết xuất hiện

Khi chúng tôi quay trở lại biệt thự, đang có một vụ âm ỉ ghê gớm đang diễn ra.

“Cô chủ, cô cứ hành động tự ý như vậy là làm khó cho chúng tôi. Việc này cần phải có sự cho phép của chủ nhân.”

“Chủ nhân dinh cơ này trong mùa hè là tôi đây. Nào, đừng ngại ngần gì cả, hãy bắt đầu đi.”

“Cô chủ!”

Trong bộ dạng hốt hải nhìn hết như đang bỏ chạy vì bị Balon rượt sau lưng, chúng tôi vào được cổng chính và ngay lập tức thấy chị Maki và bác quản gia đang tranh cãi. Người giúp việc và người làm vườn cũng mang gương mặt đầy bối rối, xung quanh đó là những người mặc đồ bảo hộ lao động mang theo dụng cụ đo đạc với vài người mặc vest mà tôi chưa thấy bao giờ đang đứng tụ tập ồn ào.

“G-Gì đây?”

Chị Tooko tròn tròn mắt.

“Ấy, hai người về rồi à, Tooko, Konoha.”

“Rốt cuộc là bắt đầu cái gì vậy?”

“Để kéo sập biệt thự cần có sự chuẩn bị và đo lường ước lượng trước phải không nào?”

Chị Maki đáp lời như chẳng có gì to tát. Chị Tooko hốt hoảng la lên.

“Ồ, việc khởi công không phải đã bị đình lại do động thái phản đối của người dân hay sao?”

“Chỉ có việc xây dựng nhà máy thôi. Còn phá hủy biệt thự cá nhân là toàn quyền của mình chứ? Mãi mãi sợ sệt một Bạch Tuyết mà chẳng ai dám chắc có tồn tại thật hay không là một chuyện thật ngu ngốc. Mình sẽ kéo sập hết và

chứng minh rằng không có lời nguyện nào trên đời cả”.

“Gì chứ... Rủi như lời nguyện lại ứng nghiệm thì làm thế nào hả?”

“Ô kìa, không phải Tooko không tin vào lời nguyện hay ma quỷ hay sao?”

“U... Đúng là vậy nhưng...”

Chị Tooko cứng họng, mặt xanh như tàu lá.

Cảm thấy một luồng khí lạnh toát, tôi quay đầu lại và thấy Uotani đang đứng trong góc hành lang, gườm gườm nhìn chị Maki.

Đôi mắt lạnh băng chứa đầy giận dữ và thù hận...

Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, toàn thân tôi căng cứng.

Ánh mắt đó là sao chứ.

Hơn nữa, sao cô bé ấy lại như thế? Vì sợ hãi lời nguyện chăng? Hay cô bé đang trách móc chị Maki vì định phạm vào điều cấm kị?

“Ông đã quá lạc quan rồi. Tôi sẽ làm theo cách của tôi. Không có Bạch Tuyết nào hết. Lời nguyện cũng không. Chỉ toàn là hoang tưởng tầm bậy thôi. Kể cả lời nguyện có linh nghiệm đi chăng nữa, tôi cũng sẽ đón nhận tất cả. Cứ yên tâm mà bắt tay vào việc đi.”

Nở nụ cười quý phái, bà chị tuyên bố như thể không biết sợ hãi là gì.

Trước thái độ và khẩu khí oai vệ như của “công chúa” đích thực, bác quản gia có vẻ cũng không dám thuyết phục gì thêm.

“Nhưng làm vậy là quá thô lỗ.”

Chị Tooko lẩm bẩm đầy lo ngại.

Đúng thế! Đột ngột tập hợp biết bao nhiêu thương nhân không một lời báo trước là hành động vô cùng hấp tấp. Chẳng phải không dung tự nhiên lại đi mua lấy sự thù địch của người dân hay sao. Uotani vẫn còn đang lừa chị Maki kia. Bàn tay nắm chặt lấy mép tạp dề đang run lên khe khẽ.

Chị Maki lên tiếng với người đàn ông lớn tuổi mặc vest.

“A, bác là người mua sách cổ nhỉ. Bác có thể mang hết chúng đi với giá đúng với giá bìa, không sao cả. Sayo, dẫn người này đến kho sách giùm chị.”

Uotani giật nảy mình, rồi ngay lập tức đỏ bừng mặt mũi. Bộ dạng ấy là sự

xấu hổ và nổi tức giận pha trộn vào nhau. Trong lúc bờ môi cô bé đang run run như thể muốn nói gì, chị Tooko đã cuống cuống xen vào.

“Đợi chút, bỏ định bán toàn bộ sách sao?!”

“Ừ. Có giữ lại cũng chẳng để làm gì. À, tôi có thể nhờ luôn bác tùy ý thải loại đi những cuốn nào không được giá nữa không nhỉ.”

Chị Maki quay qua người phụ trách và lên tiếng.

A, hồng hét.

Từ “thải loại” đã chọc vào đúng huyết của chị Tooko.

Tôi có cảm giác mình nghe thấy một tiếng “bọt” phát ra, từ thân hình của chị Tooko, ngọn lửa giận dữ phùng phùng bốc lên xuyên thủng bầu trời.

“Bồ đang nói chuyện ngu xuẩn gì vậy? Trên đời này không có cuốn sách nào có thể ‘thải loại’ cả, dù một cũng không!”

Bị giọng nói vang khắp tòa nhà và cơn giận không bình thường chút nào áp đảo, những người đang chuẩn bị bắt tay vào công việc của họ giật mình và ngừng di chuyển. Những người làm công đang tái mặt đứng bên quan sát liền quay ra nhìn về hướng chị Tooko.

Cả Uotani cũng không thốt nên lời.

Tôi cảm thấy muốn lấy tay ôm đầu, trời... phải dàn xếp ổn thỏa vụ này ngay. Chỉ mình chị Maki là vẫn thản nhiên, cười khẩy và nói với vẻ giễu cợt.

“Sách cũ thì chỉ làm bữa ăn cho mỗi một và bốc mùi, làm gì có giá trị để đọc chứ. Đằng nào thì những cuốn này cũng phát hành bản mới rồi, đọc chúng là được chứ gì?”

Tất nhiên là thế. Vì đâu phải nội dung sẽ bị sai khác đi.

Thế nhưng những lời lẽ đó sẽ không bao giờ đến được với một “cô gái văn chương” yêu sách. Chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa mà thôi.

“Không được! Trong những cuốn sách cũ không chỉ có cảm xúc của người viết mà còn chất chứa tình cảm của người đã đọc nó đấy! Hành động coi thường những cảm xúc ấy, ‘cô gái văn chương’ tôi đây sẽ không cho phép!”

Không biết vì sao, Balon ở ngoài cổng cũng sủa rất to.

Chị Tooko đẩy những người thương nhân ra để lấy đường đi, đứng dang chân dang tay chắn trước lối ra vào tiền sảnh.

“Tôi sẽ không để một cuốn sách nào trong biệt thự này bị vứt bỏ! Tôi sẽ bảo vệ chúng!”

Bởi lẽ đó, chị Tooko cố thủ trong kho sách và tuyên bố đình công tuyệt thực.

“Tôi không cần nước hay bữa chính, bữa phụ gì cả. Cho đến khi Maki ân hận và dừng việc phá hủy biệt thự bao gồm cả kho sách này, tôi sẽ không ăn uống bất cứ cái gì! Nguyên vọng cả đời tôi là được ở chung với sách, dù có chết đói cũng không sao!”

Chết đói á... Từ đầu chị Tooko vẫn ăn thứ khác để sống nên dù bỏ cơm thì cũng đâu có vấn đề gì...

Nhưng những người khác thì không có chuyện “tưởng tượng” ra được điều đó, ai cũng cuống quýt cả lên trước cơn giận thật sự của chị Tooko và lảng lạng rút lui.

Mười tiếng trôi qua từ lúc chị Tooko giam mình cố thủ. Đương nhiên là không ăn bữa trưa, bữa chiều hay bữa tối. Tôi bỗng nhiên bị đẩy vào vai trò đi đi về về giữa hai đàn chị Tooko và chị Maki.

“Chị Tooko, bữa tối chuẩn bị xong rồi đây.”

“Không cần.”

“Có vẻ chị Tooko sẽ không ăn gì cho đến khi chị Maki khóc xin lỗi và thề ‘Từ nay trở đi tôi sẽ trân trọng tất cả mọi cuốn sách như mạng sống của chính mình’.”

“À thế à!”

“Chị Maki nói rằng ‘Nên nhượng bộ sớm thì tốt hơn, cần gì cái trò ăn kiêng vô bổ đó. Bò mà còn gầy nữa, thì cái bộ ngực vốn không có gì của bò sẽ xẹp quá mà biến mất luôn đây’.”

“Cái gì cơ!”

“Chị Tooko nói rằng ‘Chưa nhìn thấy bao giờ thì đừng có phán vội. Tôi là mẫu mặc quần áo vào trông sẽ gầy đi đấy. Tôi khuyến khích bò đọc thật nhiều

sách và mài giữa trí tưởng tượng của mình đi'...”

“Sự kháng cự chẳng có giá trị gì cả nhỉ?”

“Chị Maki nói...”

“Đồ lòng dạ đen tối! Đáng ghét!”

“Chị Tooko bảo là..

“Úi chà úi chà.”

Cứ nhận tin nhắn rồi đi lên đi xuống cầu thang và hành lang như thế, tôi dần không hiểu nổi thật ra mình đang làm cái trò vô nghĩa gì.

Mặc kệ chị Tooko có cố gắng chống đối hay chui rúc vào một xó như thế nào, chị Maki sẽ không bao giờ thay đổi ý kiến. Chị Tooko dù có làm to chuyện lên thì chị Maki vẫn cứ mặc sức đùa bỡn với bà chị mà thôi.

“Nào, Maki đã nói gì? Lần này cô ả hẳn không phát ra nổi tiếng nghẹn ngào nào khi nghe lời nói của chị phải không?”

Thấy tôi quay lại phòng sách, chị Tooko xông tới. Bước chân loạng choạng, chẳng biết có phải tại đói bụng quá hay không.

Bà chị cứ ăn mấy cuốn sách tôi tặng cũng được, thế mà kinh ngạc thay, hình như bà chị thực sự đang tuyệt thực. Từ sau khi ăn truyện của Thomas Mann lúc sáng sớm, ngoài sasa dango ra, chị ấy chẳng cho gì vào miệng cả nên chắc chắn vụ này tương đối khổ sở với một người phàm ăn như chị Tooko.

Tôi có chút lưỡng lự khi chuẩn bị thốt ra những lời mà chị Maki ủy thác.

“Gì hả, Konoha?”

“... Tôi yêu em.”

“!”

Ngay lập tức chị Tooko lùi phắt ra đằng sau, đỏ bừng từ cổ đến tận mang tai.

“C-caaaaaaaaaaái....”

“Kết hôn đi.”

“K-Konoha.”

“Tôi sẽ làm em hạnh phúc.”

“~~~~~!”

Bà chị vẫn dán mắt vào tôi, mồm cứ liên tục mở ngậm vào.

Hai má tôi cũng nóng bừng như đang bốc cháy.

“Chị Maki bảo em truyền đạt lại cho chị Tooko như thế.”

“M-Maki á?”

Chị Tooko mặt đỏ phừng phừng, khoảnh khắc sau đó bà chị ngồi thụp xuống chiếc ghế dài như thể mất hết sức lực, rồi gục cơ thể mềm oặt về đằng trước y như một loài động vật thân mềm.

“Ư ư ư... Mất cảnh giác rồi. Tại chuyện vừa rồi mà chị lại càng thêm đuối.”

Bà chị ngồi đó co giật, không còn sức để mà ngẩng đầu lên.

Chà, quả nhiên chị Maki lão luyện hơn nhiều. Chị Tooko tuyệt đối không thể trở thành đối thủ ngang tầm được.

“Chị Tooko, chị nên dùng bữa đi. Để em viết gì đó nhé?”

“A, không được! Bởi vì chị đã nói là sẽ tuyệt thực cho đến khi Maki từ bỏ vụ phá dỡ rồi”.

“Chỉ cần chị không ăn cơm bình thường là được đúng không? Chị có lén lút ăn giấy chị ấy cũng không biết đâu.”

“Đó là ăn gian mà.”

Chị ấy vẫn cố chấp đến cùng. Những lúc thế này bà chị thực sự là một kẻ cứng đầu.

“Konoha... Giúp chị chuyển lời cho Maki.”

“Vẫn còn làm tiếp ạ?!”

Tôi kinh ngạc la lên.

Chị Tooko chẳng còn sức lực, uể oải ngẩng mặt lên. Chị ấy phụng phịu phồng má ra, hai khóe miệng trễ xuống nhìn như một chú hamster bị treo đồ ăn trước mặt mà không được cho ăn, rồi nói.

“Dù có chết tôi cũng không trở thành cô dâu của kẻ đối xử tàn tệ với sách.”

Vẫn ngồi yên vị trên chiếc ghế bọc da, chị Maki cười khúc khích.

“Ái chà, bị từ chối mất rồi.”

“Làm ơn từ bỏ đi. Lời nhắn kết thúc.”

“Đáng tiếc, chị đã phải nghĩ ra những ngôn từ yêu thương mãnh liệt tưởng như có thể làm cho Tooko lặn đùng ra bất tỉnh rồi mà.”

“Lại còn bắt em nói cái đó nữa? Sở thích của chị tai quái quá đấy ạ.”

Chỉ nhớ lại lời “tỏ tình” vừa rồi cũng khiến tôi thấy lửa bốc ra từ mặt.

“Chị Tooko là người thẳng tuột không biết suy nghĩ, nên chị ấy thực sự sẽ tiếp tục tuyệt thực cho đến khi ngã gục đấy. Chị có thể hoãn việc phá hủy biệt thự, ít nhất là trong kỳ nghỉ hè không? Sau đó chị Maki muốn làm gì cũng chẳng ảnh hưởng tới ai hết.”

“Cậu em cũng xấu xa phết đấy.”

“Em không muốn bị chị nói vậy đâu.”

Tập hợp con cháu của nạn nhân 80 năm trước, bảo chú Takamizawa dẫn tôi đến, gài tôi nói ra lời thoại gây nên sự hoảng loạn, không biết chị Maki đang âm mưu cái gì đây.

Dù tôi có tra hỏi, hẳn chị ta cũng không mở miệng. Bản thân tôi cũng xin kiểu, chẳng muốn dấy vào mấy chuyện phiền hà này.

Chị Maki nở nụ cười sắc lẹm như lưỡi dao.

“Nhưng mà Konoha này. Đợi đến sau khi mùa hè kết thúc thì sẽ muộn mất. Nếu không làm ngay bây giờ mọi chuyện sẽ thành ra vô nghĩa.”

Gió thổi lạch cạch vào khung cửa sổ hướng ra ban công.

Tôi đột nhiên thấy ớn lạnh bởi luồng khí mát phả ra từ máy điều hòa.

Chị Maki lập tức lấy lại thái độ tươi tỉnh thân thiện:

“Chuyện đã thế rồi, Konoha hãy làm gì đó để bắt Tooko ăn đi. Em quen việc đối phó với Tooko rồi đúng không? Trông cậy vào em đấy.”

Và nói một câu ích kỷ như thế.

Tôi thở dài rồi bỏ ra ngoài.

Tôi mà hoàn toàn đối phó được với chị Tooko thì đâu có cần lần nào cũng lao tâm khổ tứ đến thế này.

Nào, giờ thì làm gì đây. Vừa tính toán trong đầu vừa quay lại căn phòng nơi “cô gái văn chương” ngực lép đang đợi, giữa đường, tôi đụng mặt Uotani.

Vói vể mặt làm lì, cô bé gior về phía tôi một cái khay, ở trên có cơm nắm, dưa muối và súp miso.

“Uotani?”

“... Cho chị Tooko đây!”

Rì rầm mấy chữ như thế, cô bé quay mặt đi giữ nguyên điệu bộ sung sĩa.

“C-Cảm ơn em.”

Tôi ngạc nhiên đón lấy chiếc khay và nói tiếng cảm ơn. Cô bé liếc nhanh lên nhìn tôi một chút rồi ngay lập tức quay lưng, nói cụt lủn:

“Bát đĩa dùng xong xin hãy đặt trong bếp.”

Rồi rảo bước đi mất dạng.

... Nhìn qua thì có vẻ nghiêm khắc nhưng có khi nào lại là một cô bé hiền lành tốt bụng không?

Cả cách bỏ đi đó, quả nhiên là giống Kotobuki.

Mở cửa ra, tôi thấy chị Tooko đang ngồi rũ rượi trên chiếc ghế dài.

“A... Konoha. Cái đó là gì vậyyy?”

Như thế đói quá đến nỗi mọi vật đều nhòe đi trước mắt, bà chị meo máo ngó lom lom vào thứ ở trên tay tôi.

“Đồ ăn đêm ạ.”

“Em ăn một mình hả? Trong khi đã ăn cả bữa tối rồi, đồ khôn lỏi. Xấu tính. Ác quỷ.”

“Sai rồi. Phần của chị Tooko đây.”

Tôi đặt chiếc khay lên bàn.

“Uotani lo cho chị nên đã cất công mang đến đây”.

“Thế à?”

Chị Tooko nhẹ nhàng chạm tay vào chiếc khay và nhìn đăm đăm vào chỗ cơm nắm.

“Là nhờ chị đã ăn ở hiền lành đúng không.”

Tôi tí thì ngã bở chừng.

Bộ dạng ấy trông như bà chị cảm động vô cùng sâu sắc trước việc Uotani

mang cơm nắm cho mình.

“Nếu vậy, vì chuyện này không tính là đã ăn được, mong chị hãy dọn dẹp vì Uotani đi ạ.”

“U... Chị hiểu rồi.”

Với bộ mặt ỉu xiu, bà chị cầm lấy miếng cơm nắm không có mùi vị gì và cắn từng tí một từ đỉnh xuống.

“Có vị của tình người... Mặn nhưng lại ngọt ngào.”

Tôi ngồi xuống cạnh chị Tooko và bắt đầu viết chữ lên cuốn sổ tay.

“... Em viết gì vậy?”

“Giết thời gian thôi ạ.”

Khi chén bát đã trở nên trống trơn, cũng là lúc tôi hoàn thành một câu chuyện tầm phào trên hai trang sổ tay.

Một người mẹ đi đón con lúc hoàng hôn.

Một câu chuyện chỉ có thể.

Tôi chìa cuốn sổ tay về phía chị Tooko đang trưng ra bộ mặt ngờ vực.

“Chị đọc cho em được không? Nếu chỉ đọc thì không tính là ăn, đúng chứ?”

“...Ồ, ừ.”

Chị Tooko đón lấy cuốn sổ bằng cả hai tay và bắt đầu chậm rãi đọc.

Ban đầu có vẻ hoang mang... Rồi dần dần sau đó biểu cảm dịu đi, từ đôi mắt đang nheo tỏa ra thứ ánh sáng nhẹ nhàng.

Chị ấy đưa mắt đến tận phần cuối và khẽ thì thầm.

“Một câu chuyện hay. Cách sử dụng ngôn từ... rất đẹp.”

“Chủ đề là ‘chuồn chuồn’, ‘hoàng hôn’ và ‘người đi đón’.”

Nói vậy, tôi lấy cuốn sổ khỏi tay chị Tooko, gộp hai trang giấy lại và xé cái roẹt.

Tôi tiếp tục xé chúng nhỏ hơn nữa và rải chúng như những cánh hoa rơi lả tả trên đùi của chị Tooko.

Chị Tooko tròn mắt nhìn.

“Konoha...”

“Giờ không ai đọc được nữa rồi. Chị mà không ăn cho em thì đành bỏ phí thôi.”

Nghe tôi đáp cụt lùn như thế, chị ấy nhìn tôi hồi lâu với gương mặt hơi ửng đỏ.

Em không muốn chị soi em kỹ thế đâu. Nó đang khiến em nhột vùng quanh sườn kinh khủng đây này.

“Cảm ơn.”

Chị Tooko mỉm cười.

Ngón tay mảnh dẻ nhặt lấy những mẩu giấy tôi xé ra rồi đưa chúng lên miệng, Bình thường lúc nào bà chị cũng luôn mồm bình phẩm mà hôm nay không nói lời nào, vui vẻ ăn như thế đang nhâm nhi từng hương vị một.

Trông thấy vậy, cảm giác nhột nhột trong bụng tôi lại càng rõ hơn, không sao bình tĩnh được, tôi vội quay mặt đi và cầm lấy cuốn sách có hình thêu trên bìa, cuốn *Hồ dạ xoa*.

“Gửi con gái của ta.”

Lật giở trang giấy có dòng chữ viết tay, tôi ngồi xuống mép còn lại của chiếc ghế dài mà chị Tooko đang ngồi, giả vờ đọc nội dung trong sách.

Thực ra là hầu như chẳng có gì vào đầu tôi cả.

Những con chữ như đang chảy trên giấy tuy nhìn thì rất đẹp, nhưng không thích hợp để đọc, lại thêm không quen với chữ cổ nên tôi càng lúng túng,

“Cảm ơn vì bữa ăn.”

Chị Tooko thì thầm về hạnh phúc.

Tôi tiếp tục giả vờ là mình đang đọc cuốn sách thủ công.

Thế là, chị Tooko rướn người về phía trước và nhòm vào từ bên cạnh tôi.

Mùi hương hoa violet tỏa ra, tim tôi như muốn nảy tung ra ngoài.

“Chả tiến thêm được mấy nhỉ?”

“T-Tại khó đọc mà. Em cũng... không rõ lắm về hoàn cảnh... và câu văn.”

“Nhưng trong số tác phẩm của Kyouka thì *Hồ dạ xoa* thuộc dạng dễ đọc rồi đó. Ở *Mê cung cổ* chẳng hạn. Trong câu chuyện lại còn kể một câu chuyện khác,

nên thỉnh thoảng người đọc bị loạn vì không biết ai đang nói cái gì. Chính sự nguy hiểm ấy lại mê hoặc lòng người, cảm giác giống như đang xoay vòng quanh trong mê cung vậy.

Tác phẩm của Kyouka không phải vừa đọc vừa suy nghĩ, mà là phó mặc bản thân, chỉ cần đắm chìm trong những ngôn từ ấy là đủ. Không khua khoắng chân tay, chỉ đơn thuần chìm sâu vào đó...

Không phải suy nghĩ bằng đầu mà là cảm nhận bằng trái tim.

Nếu vậy mà em vẫn không hiểu, phải rồi... Thử đọc ra tiếng có khi lại được đây.”

Gương mặt chị Tooko bừng sáng như thể vừa nghĩ ra điều gì hay ho lắm.

“Chúng mình phân vai rồi cùng nhau đọc thử nhé! Kịch mà đọc lớn thành tiếng hẳn là có mùi vị rõ ràng hơn đây!”

“Ồ?”

Tôi định từ chối nhưng chị Tooko đã lấy lại được phong độ sau khi no bụng và hoàn toàn hưng phấn.

“Chị là con gái nên sẽ làm Yuri, Konoha là Akira nhé. Konoha đóng cả Bạch Tuyết nha.”

“Bạch Tuyết là nữ đấy ạ!”

“Đừng để ý mấy chuyện vụn vặt thế. Chị sẽ làm tay sai của Bạch Tuyết và nhũ mẫu. A, bạn thân của Akira và dân làng cũng là Konoha nha.”

“Chị không thấy em phải làm nhiều hơn à?”

“Giữa chừng chị sẽ trợ giúp tùy tình hình mà. Nào, bắt đầu nhé. Bắt đầu~~~~u!”

Tôi còn đang lưỡng lự thì liền bị chị Tooko huých cùi chỏ vào ngực.

Hết chịu nổi, sao tôi phải làm cái trò này nhỉ.

Tôi bắt đầu đọc thoại của Akira bằng chất giọng đều đều như khi bị chỉ định đọc sách giáo khoa trên lớp.

“Nước thật đẹp. Nhìn lúc nào... cũng rất đẹp. “

“Vâng.”

Chị Tooko trong vai Yuri dịu dàng trả lời.

“Nước trong trẻo xinh đẹp.”

“Nhưng thứ này có màu trắng.”

Giống như đoạn văn diễn tả hành động chạm tay vào bộ tóc giả màu trắng của Yuri, chị Tooko cũng đưa tay lên tóc. Con gái khoái mấy trò chơi nhập vai như kiểu chơi đồ hàng đóng giả gia đình hay búp bê ghê áy nhĩ...

Chúng tôi tiếp tục đoạn đối thoại âm lòng của hai vợ chồng thêm một lúc.

“Yuri soi bóng xuống mặt nước xuyên qua những bông diên vĩ nở muôn sẽ còn đẹp hơn rất nhiều.”

“Em không biết điều đó.”

“Có người lại nổi giận khi được khen sao?”

“Chàng chỉ đang vui vẻ khi chọc ghẹo em thôi.”

A... Đoạn hội thoại này thật quá xấu hổ. Kể cả chỉ là đang diễn đi chăng nữa.

Đã thế chị Tooko còn đang tràn trề cảm xúc một cách khó hiểu..chị ấy đọc sát ngay bên cạnh, hơi thở chị ấy phả vào tai tôi, bím tóc đuôi sam cọ cọ vào mu bàn tay tôi.

Dù tôi muốn kết thúc cho nhanh, nhưng câu chuyện mới chỉ đang ở cảnh mở đầu, sau đó bạn thân của Akira là Gakuen vô tình đi ngang qua khi Yuri chỉ có một mình và kể cho Yuri nghe về người bạn đang mất tích.

Yuri không muốn để cho Akira quay về và định đuổi Gakuen đi, thì đúng lúc đó, Akira xuất hiện.

Thấy Yuri lo lắng, Akira an ủi nàng “Ta sẽ không về đâu”. Gakuen cũng động lòng thương cảm khi nhìn hai người đó.

“Khi cậu vỗ vào lưng tôi đánh thức tôi khỏi giấc mộng; tôi lo ngại rằng có phải cậu trở về Tokyo hay không.”

“Không, Hagiwara... Chỉ nhìn thấy mặt tôi không đủ làm cậu tỉnh dậy khỏi giấc mộng này phải không... Sao nào, nếu là một giấc mơ đẹp, cậu sẽ không ép mình tỉnh giấc...”

“Từ đây trở đi là đoạn hội thoại dài của Akira với Gakuen đây ạ.”

“Hiểu rồi. Chị sẽ đóng Gakuen cho.”

Không rõ có phải vì đã hết phân đoạn của Yuri với Akira không, mà khi tiếp tục đọc, cảm giác ngượng ngập của tôi cũng dần dần dịu bớt.

Không chỉ thế, tôi còn có thể cảm thấy dễ chịu khi ngồi sát bên chị Tooko trong căn phòng bao phủ bởi sách này, đuổi theo từng con chữ trong cùng một cuốn sách, dùng giọng của mình phát ra những ngôn từ của nó.

Chị Tooko lâm bầm “Diễn kịch vui thật đấy, thành thói quen mất thôi” và tôi cũng suýt thì lơ đãng đáp lời “Đúng thế..”

“Như cậu biết đấy... Với dự định tìm hiểu hỏi thăm về những câu chuyện ở các quốc gia trên dải đất phía Bắc, tôi đã thực hiện chuyến du hành. Thế nhưng bản thân... chính tôi đã trở thành một phần của câu chuyện ấy.”

Từ ngữ mở rộng trí tưởng tượng.

Tựa như hai con người, trên con thuyền mang hình dạng của một chiếc ghế dài, trôi nổi dập dềnh trong giấc mơ.

Xung quanh hoàn toàn là nước.

Mặt nước nhuộm sắc bạc bởi ánh trăng và những bông hoa trắng ngát hương trôi trên dòng chảy ấy.

Chúng tôi như bị cuốn vào thứ ảo ảnh ngán ngùi phù du phi thực tế đó.

Chị Tooko nhip nhàng tuôn ra những lời văn đẹp dễ tươi tắn.

Tôi cũng đáp lại bằng vô số ngôn từ.

Những từ ngữ như có phép màu, chạm vào vành tai, như hoa như trăng, như mời gọi tôi hòa mình vào ảo mộng.

Chẳng mấy chốc, Bạch Tuyết xuất hiện, kể về xúc cảm nôn nóng hướng đến người thương đang sống ở một cái hồ gần miệng núi lửa.

Thế nhưng, hễ dân làng còn giữ giao ước, đều đặn đánh chuông ba lần một ngày, Bạch Tuyết vẫn mãi bị phong ấn. Không thể rời khỏi cái hồ của mình.

Đã vậy, chỉ cần đánh đổ cái chuông đó là xong!

“Nhũ mẫu, dù nghĩ bao nhiêu đi nữa ta đều thấy rằng ta sẽ phải đi. Ta phải đi tới miệng núi lửa. Cái chuông đó không còn thì lời thề cũng mất... Chỉ cần mọi

người lấy chiếc chuông rồi đập nó nát vụn thì mọi chuyện sẽ kết thúc.”

“Làm sao ta biết sinh mạng của người khác sẽ ra sao! Trong tình yêu thì kể cả mạng sống của bản thân ta cũng không màng!”

Khi đọc lời thoại của Bạch Tuyết, tôi bị cuốn vào tâm trạng nóng nảy và cảm xúc nồng nhiệt ấy, đầu tôi nóng lên đến mức cảm thấy như tê dại.

Sao có thể dữ dội đến thế; công chúa của rồng.

“Ta sẽ không vứt bỏ tình yêu vì sinh mệnh này. Lui đi, lui đi.”

“Dù cơ thể hóa thành tro bụi hay bị xé ra thành từng mảnh, khiến người ta yêu quý trở nên vấy máu, linh hồn khát khao cháy bỏng này vẫn sẽ bay đến miệng núi lửa dù có biến thành ánh đom đóm lu mờ.”

Tiếng hét như tia chớp rạch ngang giông tố gọi tôi nhớ lại một cô gái mà giờ này không còn ở đây nữa.

Amemiya Hotaru...

Tôi nhớ về cô gái mong manh mà mạnh mẽ, đã yêu bằng cả tính mạng của mình.

Tình yêu của cô ấy là một tình yêu không được ai chúc phúc, một tình yêu chỉ mang đến sự hủy diệt mà thôi. Cô ấy, bằng cả tâm hồn mình, đã yêu một người mà đáng ra cô không được phép yêu.

Cả đời này tôi sẽ không quên được nụ cười của cô ấy, nụ cười mỉm trong nước mắt khi cô tựa vào người cô yêu thương và thì thầm tiếng “Bố”.

Một tình yêu bị cuốn vào trong bão lốc rồi tan vỡ, một tình yêu đau khổ.

Cùng lúc đó, hình ảnh hung hăng dữ dội của Bạch Tuyết chồng lên hòa với chị Maki.

Mạng sống của người khác có ra sao thì can hệ gì đến tôi! Đáng vẻ tuyên bố đầy ngạo nghễ ấy...

Tôi sẽ làm theo cách của tôi. Không có Bạch Tuyết nào hết. Lời nguyện cũng không. Chỉ toàn là hoang tưởng tầm bậy thôi. Kể cả lời nguyện có linh nghiệm đi chăng nữa, tôi cũng sẽ đón nhận tất cả.

Amemiya và chị Maki.

Hai người ấy, cả diện mạo lẫn tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, thế mà lúc này đây cả hai lại giống nhau đến lạ lùng, như hai mặt sấp ngửa của một đồng xu.

Có lẽ là thứ cảm xúc dữ dội mà họ mang trong mình khá giống nhau.

Giống như Amemiya, để biến khát vọng từ sâu thẳm trái tim thành hiện thực, chị Maki chắc chắn dù phải lấy cả thân mình đón nhận cơn mưa lửa cũng không ngại ngần.

Cả “Bạch Tuyết”, kẻ bị coi là đã thăm sát tất cả những người trong biệt thự, có lẽ cũng giống như vậy chăng.

Người phụ nữ đó, bị phong ấn dưới đáy hồ tối tăm, ôm trong mình những xúc cảm cuồng điên và giận dữ.

Giống như Bạch Tuyết của *Hồ dạ xoa* đã gây ra hận lữ nuốt chửng cả ngôi làng... Bạch Tuyết mà Himekura Yuri vẫn luôn sợ hãi đã nhuộm biệt thự bằng màu đỏ của máu.

Bạch Tuyết của *Hồ dạ xoa*, nhờ nghe bài hát ru của Yuri khi đợi Akira về mà bình tâm trở lại. Vì Yuri, cô ấy đã quyết định giữ lời hứa với con người.

Thế nhưng...

“Ta ghen tị nhưng lại muốn được giống như hai người đó. Nhũ mẫu, hay ta cũng sống kín đáo trầm lặng từ bây giờ để trở nên giống họ nhỉ.”

“Ta cũng sẽ ẵm búp bê và hát...”

Trong lúc đọc lời thoại ra miệng, cảm xúc trong tôi gần như biến thành nỗi hoảng sợ. Giả sử không nghe được bài hát của Yuri, có phải Bạch Tuyết vẫn sẽ đánh đổ chiếc chuông dù bản thân phải hứng chịu sự nguyên rủa hay không. Chính khi ấy...

Có tiếng thủy tinh vỡ vang lên trên tầng hai.

“!”

Vai của cả tôi và chị Tooko đều giật nảy lên một phát.

“G-Gì thế, vừa nãy?”

“Ở tầng hai thì phải.”

“Lẽ nào là phòng của Maki?”

Vẻ mặt rất nghiêm trọng, chị Tooko đứng bật dậy và lao như bay ra khỏi phòng.

Tôi cũng vội vã đuổi theo sau.

Giờ đã khoảng hai giờ đêm, chúng tôi vừa bật đèn hành lang vừa chạy và lao lên cầu thang.

Trên đường đến phòng chị Maki, chúng tôi nhìn thấy từng đốm từng đốm chất lỏng màu đỏ nhỏ trên hành lang và mặt chị Tooko ngày một thêm tái mét.

“Ồ, đây... là máu à?”

Rồi như để xua đi nỗi sợ hãi, chị ấy run rẩy lắc đầu và mở cửa phòng chị Maki.

“Maki, tôi vào nhé!”

Khoảnh khắc sau đó, chị Tooko nín thở và đứng sững ở cửa ra vào.

Từ bên cạnh chị ấy, tôi cũng nhòm vào bên trong, rồi sau đó toàn thân tôi đông cứng.

Tám kính cửa sổ hướng ra ban công vỡ tan hoang, những mảnh vụn văng tung tóe trên sàn và mặt bàn.

Chị Maki cầm trong tay một tờ giấy nhàu nhĩ và đang nhìn chăm chăm vào nó.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy, Maki?”

“Ồ kìa, bỏ đến rồi à?”, chị Maki nhìn về hướng chúng tôi.

“Tôi chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua đây thôi.”

Cố pha lẫn chút độc địa vào trong lời nói của mình, chị Tooko bước vào phòng. Sau khi ngó vào tờ giấy trên tay chị Maki, chị ấy lắp bắp.

“Cccccc-cái này là...”

Chị Maki giơ tờ giấy về phía chúng tôi.

Đó là một tờ giấy kiểu Nhật nhàu nhĩ, giống loại dùng để luyện chữ. Nó bị xé mất một nửa phần trên.

Trong đó là những nét chữ viết bằng bút đỏ.

“Không được quên giao ước.”

Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

Đây rõ ràng là một lời cảnh cáo... Nhưng là kẻ nào làm? Và với mục đích gì?

Chị Maki giờ hòn đá to bằng nắm tay đang đặt trên bàn ra và nói.

“Tờ giấy đó bọc xung quanh cái này. Mình đang chuẩn bị đi ngủ thì bỗng
dưng ai đó ném nó vào. Nửa đêm nửa hôm thế này, thật là phiền nhiễu.”

“S-Sao mà bỏ bình thân như không thế? Hòn đá lớn thế này mà trúng vào
không phải rất nguy hiểm sao. May mà lúc đó bỏ không ở gần cửa sổ thôi, chứ
đen đui là bị thương nặng rồi đó. Chưa kể lại còn có cả những con chữ đỏ... đỏ
như máu này nữa.”

Chị Tooko nói mà run lên cầm cập, thế rồi khi đưa mắt về phía cửa sổ, chị ấy
như hóa đá.

Một con bướm đêm đang bám dính trên tấm kính vỡ.

Xung quanh nó, những hạt màu đỏ li ti nhỏ xuống từng chút từng chút một.

Chúng đã trở thành những vệt vân màu đỏ, chảy xuống như một con sên đang
trườn trên mặt thủy tinh.

Trong một khắc tôi thấy lạnh hết cả gáy.

Bướm đêm màu trắng.

Những đường màu đỏ chậm chạp chảy.

Khi chạm đến chỗ thủy tinh vỡ, dòng chảy biến thành giọt và rơi tong tong
vào trong phòng.

Tôi không thể thốt nên lời, tưởng như bị một bàn tay lạnh ngắt siết chặt lấy
cổ họng.

Mọi người đều chăm chăm nhìn về phía đó với bộ mặt cứng đờ. Bầu không
khí nóng ẩm thổi vào từ bên ngoài và luồng khí lạnh của máy điều hòa trộn lẫn
vào nhau, tạo ra thứ mùi giống như cá ôi vậy.

“Ồ... C-cái gì vậy?”

Sau một hồi, chị Tooko cũng thì thào được bằng giọng nói có vẻ phải cố lắm
mới phát ra được thành tiếng.

Chị Maki can đảm tiến về phía cửa sổ.

“Nguy hiểm đấy, Maki...!”

Lờ đi sự ngăn cản của chị Tooko, chị Maki mở cửa ban công và bước ra ngoài.

Con bướm trắng đột ngột bay lên.

Chị Tooko hét.

“Maki! Quay lại đi!”

“Ồn cả mà!”

Khoảnh khắc chị Maki ngẩng mặt lên, chuyện đó đã xảy ra.

Một lượng lớn nước màu đỏ đỏ ụp xuống đầu chị ấy.

Cùng với âm thanh do nước gây ra, nghe như một cú va đập, dòng nước đỏ ào ào đổ xuống nuốt chửng toàn thân chị Maki chỉ trong một khoảnh khắc.

“Maki!”

“Chị Maki!”

Tôi cùng chị Tooko lao ra phía cửa. Một mùi sặc sụa bốc lên, như mùi pho mát thối, như lòng ruột của cá bị mổ phanh ra bằng dao rồi lòi ra ngoài.

Chúng tôi bất giác dừng chân, đưa tay lên bịt mũi. Chị Maki chậm chậm quay mặt về hướng chúng tôi đang đứng.

“!”

Mặt trắng xanh nổi trên bầu trời chiếu sáng một hình thù kinh dị.

Mái tóc dài lượn sóng dính bết vào toàn bộ khuôn mặt, và từ đó thứ chất lỏng màu đỏ bốc mùi tanh tươi nhỏ tong tỏng xuống.

Cả chiếc áo lụa lẫn chiếc quần rộng thùng thình đều ướt đẫm chất lỏng, những đường cong nơi ngực, nơi eo, nơi bắp chân nhìn thấu được qua lớp vải và nổi lên đầy vẻ dâm dăng.

Không chỉ thế, hình như lẫn trong chất lỏng đó thực sự có cả ruột cá, vảy cá, cầu mắt. Chúng mắc lủng lẳng trên đầu, trên vai chị ấy và bốc ra thứ mùi khó chịu đến mức buồn nôn.

Bác quản gia và những người tới trễ khác kêu “Oái” lên từ ngưỡng cửa và

lùi phát lại.

Phải chăng với họ, chính chị Maki lúc này trông mới y hệt như yêu quái đầm máu bò lên từ đáy hồ.

Tôi và chị Tooko cũng không cựa quậy được chút nào, vẫn lấy tay che nửa mặt và nhìn chăm chăm vào chị Maki.

Bằng một tay, chị Maki gạt chỗ tóc đang bết vào mặt mình.

Nửa bên phải gương mặt lộ ra còn làm chúng tôi rùng mình hơn cả cảnh tượng trước đó.

Bởi vì, hình như chị Maki đang mỉm cười.

Tắm trong ánh trắng, khoe môi nhếch lên, mắt lóe sáng, toàn thân đầm máu và bốc mùi thiu thối thê nhưng lại tràn đầy vui sướng.

Tôi không thể nhìn thấy ở đó một chút sợ hãi, hoảng hốt hay tức giận nào, chỉ đơn thuần tồn tại một niềm hân hoan hiểm ác.

Tôi cảm thấy cơn rùng mình chạy dọc sống lưng và lông tóc toàn thân dựng đứng.

Chúng tôi đang nhìn thấy một thứ không phải là con người chẳng?

Những từ ngữ xinh đẹp bóng bẩy thoát ra từ bờ môi đang mỉm cười.

“Cuối cùng Bạch Tuyết đã xuất hiện nhỉ.”

Những lời đó nghe cứ như đang bày tỏ khao khát trông đợi và hoan nghênh chuyến viếng thăm của kẻ thù truyền kiếp vậy.

Cùng với động tác hất mạnh mớ tóc ở nửa mặt còn lại của chị ta, đám ruột cá văng ra và một ít trong số đó dính cái bẹt vào trán chị Tooko.

Chị Tooko không hề hét lên kinh hãi.

Mà chỉ lặn đùng ra ngất xiu.

Tôi bắt đầu cảm thấy sự rạn vỡ từ lúc nào nhỉ.

Vì cô ấy luôn chú ý cẩn thận, sửa lại câu chuyện và che giấu điều đó, nên tôi đã không sao nhận ra được.

Vậy nhưng, trong căn phòng nhỏ chứa đầy sách, cô ấy đã cho tôi một vài gợi ý.

Ví dụ như khi đột nhiên cô ấy im lặng.

Ví dụ như khi cô ấy sụp mắt xuống buồn rầu.

Ví dụ như khi cô ấy thay đổi sắc mặt và dần nhích ra xa.

Khi cô ấy để lộ vẻ tức giận và nói không được lại gần.

Những lời lẽ không thể hiểu được, lúc nào cũng mang ý nghĩa nào đó.

Có cả những ngày, cô ấy đột nhiên trở nên xa cách, căng thẳng bất an và lảng tránh tôi.

Dù thế, chuyện đó chỉ kéo dài khoảng hai, ba ngày.

Sau đó cô ấy sẽ ngủ mê mệt do bệnh cảm một thời gian và lần chạm mặt tiếp theo, cô ấy sẽ lại nắm chặt tay tôi với nụ cười tươi tắn như trước.

Vì thế, tôi đã ngay lập tức lãng quên...

Chương 4:

Lí do của công chúa

Hôm sau, tôi tỉnh giấc vì bị đập vào đầu.

Người đập phải tôi là chị Tooko. Tôi quay đầu sang bên thì thấy mấy ngón chân đang ngự trên gối. Khi tôi tỉnh nhồm người dậy thì lại bị đập thùm thụp thêm mấy phát.

“Không, không, thủy quái đó~~~~”

Bà chị đang bị quái vật nửa người nửa cá đuổi theo trong mơ hay sao mà chân cẳng khua loạn xạ như bị đuổi nước. Mỗi lần như thế, gót chân, mũi chân lại thi nhau giáng xuống mũi và trán tôi.

“Úi, đau đau...”

Sau khi lĩnh trọn năm cú, cuối cùng tôi cũng có thể tóm lấy chân chị Tooko và ngồi dậy được.

Vẫn với bộ đồ ngủ kiểu đầm một mảnh, tóc tết đuôi sam, chị Tooko ôm rịt lấy gối như thể đó là cái phao cứu sinh và bộc lộ nét mặt vô cùng khổ sở. Cái chặn tôi đắp lại đến vai cho bà chị lúc bình minh tuột xuống đến hông, đã thế còn lật tung sang một bên để lộ nửa thân người ra ngoài.

Tôi thở dài đánh thượt.

Hôm qua, khi bị ruột cá bắn vào mặt, chị Tooko lão đảo ngã gục về phía tôi. Tôi cuống quýt đỡ lấy chị ấy nhưng khi đó, chị ấy đã mất hết ý thức rồi.

Nếu bà chị cứ xỉu vậy luôn thì hăng còn may. Đằng này, chưa đầy mười phút sau bà chị thức dậy và hoảng hồn với ý nghĩ Bạch Tuyết đã xuất hiện, trùm chăn kín đầu, ngồi co rúm ở phía bên kia mép giường và nói:

“K-Konoha, ở một mình rất sợ đúng không? Sẽ ổn cả thôi. C-ccccccccchị sẽ canh chừng không cho ma hay yêu quái nào vào được cả.”

Bởi vì chuyện đã xảy ra, nên tôi không nỡ đuổi cái con người đang run rẩy sắp khóc nhè kia ra ngoài, đành nói:

“Em sẽ áy náy nếu được canh chừng đấy, ngủ nhanh cho em.”

Và tắt đèn luôn.

Chị Tooko vừa cần nắn “Chị không nghĩ là có kiêu nói như thế đấy” vừa co ro nằm xuống phía dưới chân tôi, rồi nhanh chóng thở đều và chìm vào giấc ngủ. Chắc chị ấy mệt lắm, vì đêm trước đã thức trắng rồi.

Tôi cũng gần như ngủ ngay tắp lự.

Tuy nhiên, tư thế ngủ của chị Tooko xấu không chịu nổi.

Chẳng biết là tại gặp ác mộng hay bình thường cũng thế này mà trong lúc ngủ bà chị trở mình liên tục, chân đá tung hết cả chăn và đập trúng mặt hoặc cổ của tôi.

Mỗi lần như thế, tôi lại bị tỉnh giấc và nhăn nhó đắp lại chăn cho chị Tooko.

Nhờ ơn bà chị, tôi hầu như chẳng ngủ được tẹo nào.

Nhìn bộ mặt đang ngủ đó mà tôi lộn hết cả ruột, bèn thử bóp mũi bà chị để trả đũa.

“U... ưm... ưm...”

Lông mày của bà chị ngày càng chau lại dồn về giữa trán, không chỉ chân mà cả hai tay cũng khua khoắng loạn xạ, vẻ như sắp tắt thở.

Tôi cuống cuống thả tay ra.

“... Hết chịu nổi, em chỉ mong chị biết cảnh giác một chút thôi.”

Đàn ông con trai còn có chỗ nguy hiểm hơn ma quỷ cơ mà.

Đây là lần thứ mấy rồi... Chính lại cái chăn bị tung ra và đắp lên đến vai cho bà chị, tôi thay đồ rồi ra khỏi phòng.

Khi tôi tới phòng khách ở tầng một, chị Maki đang lấy đồ ăn sáng (không, sắp đến giờ ăn trưa thì phải?) bằng phong thái vô cùng thanh lịch.

“Chào buổi sáng, Konoha. Hôm qua thật mệt mỏi nhỉ?”

Chị ta nói với vẻ mặt tỉnh rụi như thể đó là chuyện của người khác và điều đó làm tôi á khẩu.

Có thư đe dọa ném vào phòng, bị cả khối nước có ruột cá bên trong đổ xuống người, thế mà vẫn bình thản như không. Chắc hẳn chị Maki không phải người

bình thường.

Chị Maki ăn ngẫu nhiên bữa ăn gồm có bánh sừng bò, súp bí đỏ lạnh, món salad thịt nguội, sữa chua và hồng trà.

Trái lại, tôi hoàn toàn không cảm thấy muốn ăn, chỉ mức từng chút từng chút súp đưa lên miệng.

“Tooko vẫn còn ngủ à?”

“Có vẻ vậy.”

“Hóa ra cậu em không đánh thức cô nàng dậy à. Hai người ngủ chung một phòng cơ mà.”

“...”

“Cậu có nhìn đăm đuôi gương mặt say ngủ đáng yêu đó không?”

Chị ta nheo mắt và bắn cho tôi ánh nhìn đầy ẩn ý. Tôi không có ý định để mình bị bà chị này đem ra làm trò đùa nên liền hỏi ngược lại.

“... Chuyện hôm qua, chị đã liên lạc với cảnh sát chưa?”

Chị Maki mỉm cười.

“Cậu quên mất chị đến đây với mục đích gì rồi à? Để chứng minh rằng không có lời nguyên nào cả. Nếu chuyện Bạch Tuyết lại xuất hiện trở thành tin đồn thì chẳng có ý nghĩa gì phải không nào?”

“Em thì nghĩ mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa khi cảnh sát bắt được thủ phạm.”

“Nói vậy có nghĩa Konoha nghĩ thủ phạm là con người nhỉ.”

“Bình thường là thế còn gì. Nước có pha máu cá đổ xuống từ bên trên đúng không ạ? Vậy chẳng phải lúc đó thủ phạm đang ở trên mái nhà sao? Đổ chỗ nước mức sẵn để trong xô là việc chẳng cứ yêu quái mà ai cũng làm được.”

“Hừm, thế còn thư đe dọa? Ném nó vào trong từ trên mái nhà có vẻ khó khăn đấy. Nghĩa là yêu quái không phải chỉ có một, mà là hai sao?”

“Không phải yêu quái, mà là con người. Nếu chọc một cái lỗ trên tờ giấy bọc quanh hòn đá rồi luồn dây qua, sau đó treo nó vào một cái gậy và quăng vào, lợi dụng tính chất vật lý của con lắc, thì thủ phạm hoàn toàn không cần phải di

chuyên. Một người cũng làm được. Phần trên tờ giấy đó có vết rách dọc giống như bị dây cửa vào, đúng chứ ạ?”

Giữ nguyên nụ cười đẹp mê hồn trên gương mặt, chị Maki nghe những suy luận của tôi với vẻ thích thú.

“Em quan sát kỹ đây. Trong khi Tooko thấy Bạch Tuyết xuất hiện một cái là lăn quay ra xỉu ngay rồi.”

Thực ra còn một chuyện nữa làm tôi băn khoăn. Thứ chất lỏng màu đỏ rơi rớt ở hành lang trên đường chúng tôi đi tới phòng chị Maki... Đó có khi nào là thứ thủ phạm làm rớt ra trong khi đang di chuyển lên mái nhà... Đồng nghĩa với việc, thủ phạm không phải kẻ xâm nhập từ bên ngoài, mà ở sẵn bên trong.

Nghĩ vậy, lưng tôi nhoi nhói, cảm giác chẳng tốt chút nào.

“Tạm thời, có thể thấy thủ phạm là người, vì thế chị nên giao lại cho cảnh sát thì hơn.”

“Không, cảnh sát thì không được.”

Chị Maki trả lời dứt khoát.

“Tại sao? Chị Maki cũng biết Bạch Tuyết là con người phải không ạ? Để dụ kẻ đó ra và tóm gọn, chẳng phải chị đã cố ý gọi người tháo dỡ và biến mình thành môi nhử hay sao?”

Chắc chắn những việc nghiêm trọng hơn thì nên yêu cầu hỗ trợ từ phía cảnh sát chứ. Ngoài ra còn có lí do gì để không gọi cảnh sát sao.

Tôi cũng không hiểu lắm việc chị ta bố trí người trong biệt thự giống với 80 năm trước. Rốt cục chị ta muốn làm gì.

Nụ cười lại hiện lên trên khuôn mặt của chị Maki.

“Phải, Bạch Tuyết có lẽ là con người. Thế nhưng, lời nguyện ám lại tòa nhà này từ 80 năm trước vẫn còn đó mà không hề mất đi.”

Nhìn thấy khóe miệng nhếch lên với vẻ rất đáng nghi, tôi nhớ lại cảnh tượng khi chị ta nhuộm đầy máu và nở nụ cười. Nó làm tôi nổi da gà.

Cổ họng khô khốc, tôi lên tiếng hỏi.

“Tờ giấy bị ném vào ghi ‘Không được quên giao ước’... phải không? Giao

ước gì thế ạ?”

Liệu đó có phải chính là lời nguyên?

Thế nhưng, đột nhiên ánh mắt chị Maki trở nên lạnh lẽo. Chị ấy lẩm bẩm bằng chất giọng mà nghe đâu đó có sự mất bình tĩnh.

“Không biết.”

Căn phòng lặng ngắt như tờ.

Khi tôi cảm thấy sắp bị bóp nghẹt bởi sức nặng và hơi lạnh của bầu không khí, chị Maki lấy lại gương mặt tươi tỉnh và đứng dậy.

“Cảm ơn vì bữa ăn. Giờ chị sẽ ra ngoài.”

“Ồ, một mình ạ?”

“Phải rút ngắn thời gian tháo dỡ biệt thự.”

Chị Maki cất bước. Tôi cuống cuống đuổi theo sau.

“Hôm nay chị nên ở nhà. Vừa có thư đe dọa như thế mà chị đi lại một mình bên ngoài, không biết sẽ gặp chuyện gì đâu. Chị đừng khiêu khích đối thủ thì hơn.”

“Cậu lo cho chị à?”

Chị Maki nén bật cười thành tiếng, không hề quay đầu lại, ra khỏi sảnh trước và tiến về phía cổng.

Balon chạy tới, đứng thẳng người sủa ăng ăng như thể không muốn cho chị Maki ra ngoài, nhưng sau khi bị chị ta mắng “Đi ra, Balon!”, nó rên rỉ yếu ớt và rầu rĩ lùi về phía sau.

Hoàn toàn khác thái độ khi nhìn thấy tôi!

Trong lúc tôi còn loay hoay, vừa kinh ngạc vừa chán nản, chị Maki đã nhanh chóng đi mất.

“Đợi đã, ít nhất thì chị nên cùng ai đó...”

Tôi còn chưa kịp nói hết câu, chị Maki quay mặt về phía tôi, để lộ ánh mắt đầy khêu gợi.

“Thế thì Konoha hãy trở thành vệ sĩ bảo vệ chị đi.”

Sao lại thành thế này... Tôi không muốn liên quan đến mấy thứ rách việc, vậy

mà...

Cùng chị Maki bước đi trên con đường có những cửa hàng quà lưu niệm xếp san sát cạnh nhau, tâm trạng tôi khó chịu đến mức ước gì mình có thể gào lên thật to.

“Khoan! Tại sao lại khóa tay vậy ạ? Mọi người đang nhìn kia!”

“Thôi nào, hãy phô trương cho người khác đi. Thế chẳng vui hơn à?”

Bờ môi quăn rũ của chị Maki nhếch lên đầy khiêu khích.

Một người đẹp cao lớn đầy đặn bình thường đã đủ nổi bật rồi nhưng chiếc quần trắng cạp trễ như tạo điểm nhấn vào vòng eo kết hợp với chiếc áo không tay màu cam chói mắt và hở một mảng lớn ở lưng càng khiến tình hình thêm nghiêm trọng. Đi giày cao gót vào thì chị ta cao hơn tôi 10 cm tính từ đỉnh đầu. Cứ như một người mẫu tắm mình trong ánh đèn chiếu trên sân khấu vậy. Những người đi ngang qua đều thay nhau ngoái lại mắt tròn mắt dẹt.

Chị Tooko mặc bộ đầm vải bông có phong thái của một tiểu thư ở khu nghỉ mát hòa mình vào khung cảnh yên bình, còn chị Maki thì hoàn toàn m: nổi lên trên tất cả.

Dù tôi nôn nóng muốn nhanh được đi về nhưng chị Maki rất phản kích khóa rịt tay tôi không chịu bỏ ra.

“Không vui chút nào cả. Làm ơn buông em ra.”

“Chẳng phải cậu rất hay nắm tay Tooko sao?”

“Đấy không gọi là nắm tay mà là bị kéo lê theo thì có!”

“Cậu mà cứ nheo nhéo như thế chỉ tổ gây chú ý không đáng có thôi. Chúng ta đã có câu chuyện chia cắt của tiểu thư nhà Himekura và anh người yêu học trò của cô ấy rồi. Giờ lại thêm cả tình tiết như kiểu anh học trò đơn phương làm loạn lên ‘chia tay đi cắt đứt đi’ còn tiểu thư thì bị bỏ rơi không thương tiếc nữa nhỉ.”

“...”

Nhìn thấy tôi tắt đài, chị Maki khúc khích cười khoái chí.

“Tầm này chắc Tooko cũng thức dậy rồi. Chắc chắn là đang giận lắm đấy~. Cô nàng sẽ phòng má ra thật đáng yêu mà nói ‘Konoha bỏ mình lại mà đi hẹn hò

với Maki mất rồi~'."

"Ai đang hẹn hò đấy ạ?"

"Ô kìa, chị định thế mà."

Chị Maki nói như thể chế giễu và ôm cánh tay tôi chặt hơn. Bầu ngực đầy đặn chỉ xiu nữa là chạm vào khuỷu tay tôi. Khác với chị Tooko, người này hiểu rõ hành vi của bản thân nên rất khổ sở để đối phó.

Một mỗi gấp mười lần chị Tooko.

Nhờ thêm sự trợ lực của cái nóng hầm hập ngày hè, khi đến được văn phòng của công ty chịu trách nhiệm tháo dỡ, tôi ở trong trạng thái bơ phờ rũ rượi.

Vừa uống chén trà lúa mạch được người ta bung ra, tôi ngồi ngoan ngoãn trên ghế sofa như một chú cún.

Chị Maki bàn chuyện đo đạc với người phụ trách.

"Cô nghĩ sao nếu làm như thế này?"

"Không tồi, nhưng hãy cho tôi xem thêm vài cái khác."

"Sẽ tốn chút thời gian."

"Không thành vấn đề."

Ờ? Hôm qua chị ta quyết tâm bắt tay ngay vào việc một cách cưỡng ép, thế mà hôm nay lại có vẻ gì đó thông dong... Chính chị ta đã nói nếu đợi đến khi kỳ nghỉ hè kết thúc thì sẽ mượn mất cơ mà...

Mục đích của chị Maki không phải là khai thác vùng núi sao?

Ban đầu vốn là thảo luận làm ăn nhưng càng nói thì nội dung phần lớn càng trở thành những câu chuyện phiếm. Trong làng có thứ gì này, đặc sản là cái gì này, hoặc là ở đâu có hàng soba ngon, chủ nhân nhà Himekura thích soba ở đó và hết lời khen ngợi này, rồi thì có một người thừa kế xuất chúng như thế này hẳn chủ nhân nhà Himekura phải an tâm lắm...

Cho đến lúc đó, chị Maki vẫn phụ họa theo câu chuyện một cách nhã nhặn, nhưng khi câu chuyện dính dáng đến người thừa kế, dù không rõ ràng nhưng chị ta để lộ một nụ cười cay đắng.

Dù chỉ trong một thoáng thôi, nhưng đó thực sự là biểu cảm mà tôi rất hiếm

khi trông thấy, và vì thế, đọng lại trong tôi ấn tượng nhói đau, giống như đâm vào tim vậy.

Sau đó chúng tôi đi quanh thêm vài công ty khác cũng có liên quan đến công trình, ăn soba và đến giờ về thì trời cũng đã nhá nhem tối.

Con đường nhỏ hướng về biệt thự nhuộm sắc vàng dịu nhẹ, trông như lối mòn dẫn tới vương quốc những giấc mơ.

“Ông nội của chị Maki là hiệu trưởng học viện phải không?”

Tôi từng thấy mặt ông vào lễ nhập học. Đó là một ông già cao lớn với vẻ mặt đầy quyền uy, trông rất hợp với trang phục Nhật, đeo thấu kính góc cạnh như kính hiển vi và chỉ có một bên.

“Đúng rồi. Himekura Mitsukuni... trưởng tộc nhà Himekura, tự hào về cây gia phả dài ngoằng của nhà Himekura hơn bất cứ thứ gì, một lão già chết tiệt cố chấp, quỷ quyệt và độc đoán.”

Dù thế nào đi nữa cũng là ông ruột của mình, chị không thấy nói xấu thế là quá lời hả?

Tôi thấy ngực mình lạo xạo, bởi tôi cảm nhận được trong giọng điệu tươi tỉnh tron tru kia lẫn khuất một thứ gì đó đen tối.

“Trong họ Himekura, ông là sự tồn tại tuyệt đối như thể thần linh ấy. Không ai có thể chống lại ông, kể cả nêu ý kiến cũng không được phép. Bố chị cũng nhất nhất nghe lời. Nói ra thì bức thật đấy, nhưng đến cả chị khi bị ông lườm cũng sẽ run lên như cây sậy.”

Ánh tà dương hắt bóng xuống gương mặt nhìn nghiêng của chị Maki.

Có lẽ tôi nên im lặng... Vì tôi không có ý định xen vào chuyện của người khác. Huống chi lại còn là chuyện nhà chị Maki.

Thế nhưng, ngôn từ lại cứ tự động trào ra khỏi miệng.

“Chị Maki đến đây là nhằm mục đích được ông thừa nhận à?”

Gương mặt quý phái sắc nét nhìn tôi khinh khỉnh. Ánh sáng bị hút vào mái tóc dài buông phủ xuống vai, tỏa sắc vàng kim và trên môi, nụ cười cay đắng lại hiện lên lần nữa.

“Chỉ để giết thời gian thôi mà. Thế này còn đỡ hơn đi Nice chán.”

Chị Maki quay mặt đi.

Ánh mắt hướng về phía trước mạnh mẽ như thể đang nhìn xoáy vào một vật nào đó.

“Hơn nữa, chẳng cần ông thừa nhận hay không thừa nhận, chị vẫn là một người nhà Himekura.”

Giọng nói chị Maki sắc lẹm.

Nhịp bước chân của chị Maki nhanh lên một chút.

“Ông không sao nuốt nổi việc mẹ chị có nửa dòng máu ngoại quốc. Vì thế, kể cả khi mẹ mang thai chị, ông vẫn tuyên bố chị không phải con của bố và chuẩn bị tiến hành xét nghiệm gen ngay khi chị mới chào đời.

Thế nhưng, trên đũa trẻ được sinh ra có băng chứng chứng minh nó là một Himekura.”

Đôi tay dẻo dai đưa lên vạch mái tóc lượn sóng, để lộ vết bớt xanh có hình dạng như vây cá, như một cánh hoa nổi lên trên vùng gáy nhẵn nhụi kéo dài đến phần lưng để trần.

Vẻ quyến rũ ấy làm tôi bất giác run thờ.

“Đây chính là nó.”

Trong ánh hoàng hôn, mái tóc óng ả đổ xuống từ hai lòng bàn tay như thác nước.

“Trong nhà Himekura, qua mỗi thời đại sẽ lại có người mang ‘vây rồng’ này được sinh ra. Nghe nói Miko là Himekura đầu tiên có một vết bớt ở trên trán. Trên người ông cũng có vết bớt giống cái này.”

Bằng cử chỉ mạnh như thả đi một vật, chị ta buông hai tay, mái tóc lửng lơ trên không tựa bụi nước trong giây lát rồi lại rơi xuống phủ lên hai bờ vai.

Chị Maki quay lại, mỉm cười cương quyết.

“Thế cho nên, không phải làm xét nghiệm nữa mà ông buộc phải thừa nhận thôi. Sau đó ông dạy dỗ chị sao cho chị có thể trở thành người xứng đáng mang họ Himekura hơn ai hết, đối tượng kết hôn sau này cũng là một quý tử gia đình

danh giá mà ông sắp đặt sẵn.”

Nụ cười đó không có ý cầu mong bất cứ sự đồng cảm hay an ủi nào hết. Thậm chí tôi còn thấy rằng đó là thái độ cự tuyệt đầy ngạo mạn trước những thứ phù du như thế.

Gia đình, máu, hay sự gắn kết.

Chị Maki ở trong một thế giới không có liên hệ gì với chúng tôi.

Không liên quan gì đến ý chí của chính mình, từ khi sinh ra đã luôn chịu cảnh bị ép buộc...

Chị Maki ở trường được biết đến như nguồn thông tin vô hạn, được gọi là “công chúa” sở hữu quyền lực tuyệt đối, người khác nhìn vào thấy có vẻ như chị ta không có gì là không làm được.

Nhưng phải chăng đó không phải là một cuộc sống tự do đến thế.

Mặc dù chị Maki là chỉ huy kiêm hội trưởng câu lạc bộ Nhạc giao hưởng nhưng bình thường chị ấy chẳng mấy khi tham gia hoạt động câu lạc bộ mà toàn vẽ tranh một mình trong xưởng vẽ ở tầng trên cùng hội trường hòa nhạc mà thôi.

Lần nào đó chị ấy đã cố ý cười vui vẻ và kể rằng thực sự mình muốn vào câu lạc bộ Mỹ thuật nhưng ông lại bắt vào câu lạc bộ Nhạc giao hưởng.

Rằng xưởng vẽ trong hội trường là cái giá của thỏa thuận đó.

Rằng chỉ có ở đó chị ấy mới có thể tự do vẽ tranh.

Nỗi đau trong suốt như thủy tinh xuyên thẳng vào lồng ngực đang chất chứa vô vàn bất an của tôi.

Biểu cảm của chị Maki trở nên cứng rắn lạnh lùng.

“Giả sử chị mà ra đời một trăm năm trước, chắc cũng sẽ trở thành tội nhân mang danh Miko và bị giam hãm ở biệt thự trong núi giống Himekura Yuri nhỉ.”

Trước những từ ngữ đó, tôi có cảm giác một tiếng rít vang lên đầu đó và bầu không khí trở nên lạnh buốt.

Tội nhân mang danh Miko...

Ý nghĩa của nó là gì?

Nhắc mới nhớ, ông bác ở hàng quà lưu niệm cũng đã nói một điều làm tôi

chú ý. Rằng, dù là Miko hay là đang dưỡng bệnh thì cũng chỉ là lý do hình thức bề nổi để nhả bớt phiền phức ra khỏi nhà chính thôi...

Himekura Yuri có lý do gì đó khiến cô không thể ở bên cạnh gia đình của mình hay sao?

Không khí mát mẻ, vàng dương đang lặn nhuộm lên cảnh vật xung quanh màu đỏ như màu máu. Như thể cộng hưởng với điều đó, chị Maki mang một biểu cảm ghê sợ, tôi có cảm giác như chị ấy đã biến thành một cái gì đó không còn là con người nữa.

Chị ta liếm môi rất nhanh bằng cái lưỡi đỏ tươi.

“Không phải, thay vì là Yuri, có lẽ Bạch Tuyết mới chính là chị chẳng. Chắc chắn chị cũng sẽ mừng mình trong niềm hạnh phúc khi thứ phong ấn vô vị đó bị giải trừ, trở nên tự do rồi chị sẽ nhuộm máu cả căn biệt thự để trả thù những kẻ đã giam hãm mình. Chỉ nghĩ vậy thôi mà run bắn cả người lên đây này.”

Cả âm điệu giọng nói lẫn nụ cười mỉm kia đều đầy ắp cảm xúc mãnh liệt đến tột.

Đôi môi nhếch lên gợi cảm, sâu trong đồng tử là sự lạnh lùng, tàn nhẫn và niềm hân hoan ma quái.

Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi, tưởng như Bạch Tuyết đã ám lên chị ta thật.

Tôi ngụy tạo vẻ bình thản và nói.

“Tôi qua em đã đọc *Hồ dạ xoa* của Izumi Kyouka. Kỷ vật của mẹ Akira... Bạch Tuyết trong ấy tuy là yêu quái nhưng muốn gặp người yêu quá mà nổi trận lôi đình, vậy mà vẫn quyết định lưu lại hồ vì Yuri, cũng có những điểm dễ thương và rất con người. Em cho rằng nếu những người trong làng không biến Yuri thành vật hi sinh thì thay vì bị gọi là yêu quái, Bạch Tuyết vẫn sẽ tiếp tục giữ lời hứa của mình như một vị thần bảo hộ cho ngôi làng.”

Tôi nói nhiệt tình giống như chị Tooko vậy.

Vẻ hiềm ác nhạt đi trên gương mặt chị Maki, thoát cái lại trở nên buồn bã.

“...*Hồ dạ xoa* à? Chị cũng đọc rồi.”

Quay về hướng vàng mặt trời đỏ thẫm, bà chị vừa thì thầm vừa chậm rãi bước.

“Dù chị hiểu tâm trạng bức bối của Bạch Tuyết khi bị phong ấn dưới hồ, chị không thể say đắm trong tình yêu như cô ấy được. Cái gì mà dù cơ thể hóa thành tro bụi, hay bị xé ra thành từng mảnh, dù linh hồn có hóa thành ánh đom đóm cũng phải đến bên người đàn ông mình yêu thương chứ...”

Chị không thể yêu như Bạch Tuyết... như Hotaru được”.

Tôi rất đỗi ngạc nhiên khi tên của Amemiya thoát ra từ miệng chị Maki.

À, giống như tôi, chị Maki cũng nhìn thấy hình bóng Amemiya ở một Bạch Tuyết yêu thương mãnh liệt...

Thực tình cũng chẳng có gì vô lý.

Mới có vón vện một tháng từ cái ngày chúng tôi tiễn cô ấy đi...

Đám tang được tổ chức tại nhà thờ trong cơn mưa tầm tã.

Tôi và chị Tooko đều không rơi nước mắt, nhưng chúng tôi có cùng chung nỗi đau dày xéo không dứt khi nghe tiếng nước mưa đập vào ô. Lúc đó lần đầu tôi biết được sự tồn tại của thứ nỗi buồn khiến người ta không thể khóc.

Chị Maki cũng không hề khóc.

Hay ít nhất là trước mặt chúng tôi.

Nhưng chị Maki là người có mối liên hệ sâu sắc với Amemiya hơn chúng tôi và tôi chỉ có thể tưởng tượng rằng có lẽ chị ấy sẽ buồn đau hơn chúng tôi nhiều lắm.

Mặc dù chắc chắn là chị ấy sẽ không bao giờ nói ra.

Chị Maki rì rầm nói, như thể đang nói chuyện một mình.

“Chị nghe nói ở cái hồ mà Yuri đã trầm mình... đom đóm sẽ tụ họp ở đấy rất nhiều khi mùa hè tới, nên chị đã thử đi đến đó vào ban đêm.

Vì chị muốn nhìn đom đóm thật... không phải thứ đom đóm do con người bày ra.

Thế nhưng, dù chị đợi bao lâu đi nữa, đom đóm vẫn không xuất hiện dù chỉ một con.

Sau đó chị mới biết, thời gian mà đám đom đóm bay đến hồ là từ tháng sáu đến tầm tháng bảy.

Tháng tám thì...

Chị đã đợi đến năm tiếng ngoài bờ hồ... Thất vọng lắm luôn.”

Tuổi thọ của đom đóm rất ngắn ngủi. Chúng chỉ tỏa sáng một lần rồi tắt lịm trong nháy mắt, như hoa như trăng, như những câu chuyện trong thế giới của Kyouka vậy.

Bạch Tuyết của *Hồ dạ xoa* chồng lên hình ảnh chị Maki đang quay lưng bước đi đằng trước.

Nàng công chúa yêu quái bị giam cầm trong thủy ngục, khao khát tự do đến mức muốn hét thật to. Nhưng rồi nàng đã được xoa dịu tâm hồn bằng giọng hát mong manh của Yuri và dõi theo tình yêu của cô ấy.

Ta ghen tị nhưng lại muốn được giống như hai người của gia đình đó.

Chị Maki có tâm trạng như thế nào khi dõi theo Amemiya, người con gái đã chết vì yêu.

Chị ấy liệu có ghen tị với Amemiya khi cô ấy yêu nhiệt thành đến vậy, điều mà bản thân chị ấy không làm được?

Sự tồn tại của Amemiya có phải cũng khiến chị Maki cảm nhận được sự an ủi giống như cảm giác của Bạch Tuyết hay không?

Không khí dần trở nên lạnh hơn.

“Dù sao đi nữa, chị không thể chỉ sống vì tình yêu như Hotaru, cũng không thể trở thành kẻ hời hợt như Sakurai Ryuuto được. Chị chỉ có thể là bản thân chị mà thôi.”

Chị Maki lâu bầu khó chịu.

Như để rũ sạch sự ủy mị, chị ta dùng chân và quay người lại.

Mặt trời về chiều soi tỏ vẻ mặt đăm chiêu nhưng cũng đầy gay gắt.

“Nè, Konoha. Dù Bạch Tuyết bị trói buộc bởi giao ước nhưng chẳng phải giao ước là thứ tồn tại để bị phá vỡ sao?”

Tôi không thể trả lời.

Tôi bị nuốt chửng bởi biểu cảm và giọng nói giống hệt Bạch Tuyết của chị Maki. Sóng lưng tôi run rẩy và người ngọm nổi hết cả da gà.

Chị Maki cười nhạt rồi lại bước đi.

Tôi cũng đi theo bên cạnh, không sao kiềm chế được nhịp đập gấp gấp của trái tim.

“Giao ước” là thứ gì? Nếu coi chị Maki là Bạch Tuyết, thì thứ đang ràng buộc chị Maki là dòng máu Himekura? Nếu vậy thì đích ngắm của chị Maki là ở đâu mới được?

Có khi nào chị Maki định đánh đổ chuông giống như Bạch Tuyết trong *Hồ dạ xoa* hay không?

Ngắt hoa, phá hoại trăng, định kéo chính mình vào cơn cuồng loạn sao?

Cảm giác sợ hãi lạnh toát lại một lần nữa bò dọc sống lưng tôi.

Nếu đúng vậy thì nguy hiểm quá.

Bởi vì đối với chị Maki bây giờ, Hotaru - người có thể ngăn chặn hành động ấy - đã không còn nữa rồi.

Mỗi khi kể về gia đình, cô ấy luôn mang gương mặt dịu hiền ấm áp.

Ánh mắt xa xăm như nhớ nhung những ngày hạnh phúc đã mất, thoáng chút buồn rầu...

Cô ấy yêu thương kính trọng người cha tài giỏi bằng cả trái tim và luôn lấy làm tự hào về mối liên kết ấy. Cô ấy lúc nào cũng cầu mong mình là đứa con gái xứng đáng với người cha vĩ đại.

Cô ấy cũng vô cùng yêu mến người mẹ dịu dàng điềm đạm. Khuôn mặt ngời sáng, cô ấy vui vẻ nói cho tôi hay cô ấy giống mẹ thế nào.

Cô ấy hết mực thương yêu bố mẹ, luôn luôn mong mỏi được gặp họ, được nghe họ gọi bằng giọng nói dịu dàng, được ôm thật chặt và nuông chiều.

Thế nhưng, niềm ước ao đó không trở thành sự thật...

Vì thế, sự thật là cô ấy lúc nào cũng cô đơn.

“Oái!”

Vừa mở công chính, tôi lập tức nhảy dựng ra đằng sau.

Chị Tooko đang phồng má dần dỗi, lưng dính sát vào tường, đầu gối gập lại, ngồi bệt trên sàn và lật giở một cuốn sách cũ.

Chị Maki cũng tròn tròn mắt.

“Tại sao chị lại đọc sách ở chỗ thế này hả?”

Giờ thì đã rõ vì sao kể cả chủ nhân là chị Maki có quay về thì bác quản gia chắc chắn cũng không ra đón. Vì có người ngồi tịt ở trước cửa cứ như Zashiki warashi* thế này đây.

Chị Tooko chỉ quay mặt về hướng chúng tôi lườm xéo lên, gườm gườm về hờn giận.

“Đọc sách chỗ nào là quyền của tôi.”

Thế rồi ngay lập tức lại vùng vằng chúi mũi vào quyển sách.

“Nhưng chị ngồi đó mà không đau bàn tọa ạ?”

“Konoha không cần phải lo lắng cho hông của chị làm gì.”

“Nhưng ngồi thẳng xuống nền đất vậy rất lạnh đúng không ạ?”

“Thật đáng tiếc là chị đã tích nhiệt đầy đủ cho nó rồi, vô cùng ấm cúng.”

Chị Maki phì cười.

Chị Tooko ngẩng mặt lên.

“C-Có gì đáng cười hả?”

“A, thật là... Nghe bờ đôi đáp chân phương như thế này, mình thấy thư thái hẳn. Thật tốt vì đã dẫn Konoha đi cùng. Đúng là phương thức giải trí hay ho đấy.”

“Mình không hiểu ý bờ, Maki!”

Chị Tooko đứng phắt dậy, mặt đỏ tía tai.

“Hơn nữa Konoha là đàn em của mình, đề nghị chủ nhiệm câu lạc bộ Nhạc giao hưởng đừng tự ý lôi đi lung tung như thế?”

Chị Maki cười gian.

“Ô kìa, ghen hờ?”

“Không phải! Mình với tư cách là đàn chị của Konoha, có trách nhiệm bảo vệ không để em ấy bị kẻ xấu lừa phỉnh mà đi làm những chuyện sai trái. Bởi mẹ

Konoha cũng đã nói với mình ‘Trăm sự nhờ cháu’ nữa.”

Câu *”Trăm sự nhờ cháu”* của mẹ... chẳng phải chỉ là chào hỏi lịch sự trên điện thoại thôi sao?

Lại còn chuyện sai trái... Thiếu niên nổi loạn của thời đại nào thế không biết.

Nghe thấy tiếng tranh cãi, mọi người trong biệt thự tập trung lại và đứng nghe ngóng. Ngượng chết mất. Cả đôi mắt lạnh lùng lườm tôi chăm chặp của Uotani cũng làm tôi thấy khó chịu.

“Chị Tooko ngủ say quá nên em không thể gọi được. Với lại em chỉ đi ra thị trấn có một tẹo thôi, không làm gì sai trái hết.”

Miệng chị Tooko cong lên thành hình chữ “V” ngược, nhìn tôi đầy bất mãn.

Chị Maki chêm ngay vào.

“Đúng thế. Konoha. V~~~~vui ơ là vui nhỉ. Lúc nào lại hẹn hò nữa nhé.”

Chị ta thậm chí còn nháy mắt một cách lẳng lơ để thách thức chị Tooko.

Chị Tooko dậm chân.

“À vâng! Thật tốt vì hai người thấy vui vẻ! Tôi cũng có thể đọc sách ở cửa ra vào trong yên tĩnh, rất, rất, rất, rất mát mẻ, sáng khoái và hạnh phúc!”

Rốt cục bà chị đã ngồi ở cửa chính từ lúc nào và trong bao lâu vậy.

Hò hét cho đã, chị Tooko quay phắt lưng về phía chúng tôi và dậm chân vùng vằng bỏ đi.

Ở bên cạnh tôi, chị Maki ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Sau khi đi ngang qua Uotani và bị giáng cho hai chữ “Dơ bẩn”, tôi làm lủi lỉnh về phòng.

Vì đã viết xong truyện tam đề trên tập giấy viết văn, tôi mang nó đến phòng chị Tooko, lòng ngổn ngang những mối băn khoăn về mấy vụ rắc rối mới nảy sinh đều liên quan đến con gái.

“Chị Tooko. Em đây.”

Tôi gõ cửa và gọi.

Không có tiếng trả lời. Từ đó đến giờ đã gần một tiếng trôi qua rồi mà vẫn còn giận à?

“Em vào đây.”

Khi tôi vặn nắm cửa và mở ra, tôi trông thấy tấm lưng nhỏ nhắn và bím tóc đuôi sam trước mắt.

Chị ấy ngồi trên chiếc ghế cỏ và có vẻ đang đọc sách. Cuốn sách đặt trên đùi có những trang giấy đã cũ và hơi ngả vàng. Chị ấy đã lấy từ giá sách của biệt thự chẳng.

Bằng chứng cho thấy bà chị nghe thấy giọng tôi là vai bà chị giật bắn lên một cái khi tôi bước chân vào phòng.

Tuy thế bà chị vẫn ngoan cố tiếp tục giữ im lặng.

“...”

“Cuốn đó có ở phòng sách nhỉ.”

Khi tôi bắt chuyện qua vai bà chị, thân hình ấy lại giật nảy thêm lần nữa.

“...”

Khi tôi lăm lét ngó vào gương mặt nhìn nghiêng đang cúi xuống, thì thấy đôi má không hề phồng ra.

Thay vì biểu cảm tức giận, thì lông mày lại hơi trữu xuống, môi dẫu lên thành hình chữ “v” lộn ngược, chị ấy để lộ nét mặt lúng túng, thần thờ, như thể đang xấu hổ.

Có phải là đang hối hận vì mình đã làm âm lên và hò hét khí thế trước mặt mọi người không? Dù muốn làm lành nhưng có thể bà chị không thể nắm được thời cơ để mở miệng.

Thình thoảng Maika cũng ngồi ôm đầu gối với vẻ mặt như thế này.

Chịu thua luôn... Chị Tooko có biết mình lớn hơn Maika bao nhiêu tuổi không hả?

So với chị Maki và Kotobuki, chị Tooko là một người quá dễ hiểu.

Thêm vào đó, tôi nghĩ rằng chính vì bà chị như thế, nên cho đến nay dù bà chị luôn xoay tôi như chong chóng hay gây ra đủ thứ phiền phức cho tôi, chúng tôi vẫn có thể ở bên cạnh nhau được.

Vì chị ấy là người có thể thành thật mà nói “Cảm ơn” hay “Xin lỗi.”

Tôi dòm vào trang sách từ đằng sau và đọc lên thành tiếng.

“... Trong trái tim tôi cất giấu một bí mật. Người ta nói thuốc ngủ sẽ gây nói mớ, nên tôi sợ rằng tôi không thể uống chúng”.

Chị Tooko giật mình quay lại. Khi mắt chúng tôi chạm nhau, mặt chị ấy đỏ lên thấy rõ.

“Chữ cô quả là khó đọc thật. Sách gì vậy ạ?”

Mặt vẫn đỏ tung bừng, chị Tooko then thùng đáp.

“Là cuốn *Phòng ngoại khoa* của Kyouka. Truyện ngắn được phát hành năm 1895, tức năm Minh Trị thứ 28 và gây được tiếng vang, đồng thời cũng là tác phẩm ra mắt của Kyouka.”

Tay vẫn đặt trên lưng ghế, tôi di chuyển sang đứng bên cạnh chị Tooko và lắng tai nghe. Chị Tooko có vẻ vẫn còn hơi ngượng ngập. Thế nhưng câu chuyện vẫn tuôn ra từ khuôn miệng ấy không một lần bị vấp. Bầu không khí ôm lấy chúng tôi hóa thành màu vàng mềm mại.

“Cử nhân Y khoa Takamine thực hiện phẫu thuật cho một bá tước phu nhân xinh đẹp. Thế nhưng phu nhân từ chối sử dụng thuốc mê và nhờ anh ta mổ luôn khi tỉnh táo. Vì bản thân có một bí mật luôn đau đầu trong lòng, nên nếu rơi vào trạng thái mơ hồ bởi thuốc mê, chắc chắn sẽ nói ra mất. Takamine nghe theo mong muốn của người phụ nữ và đưa dao mổ vào ngực bà ta khi không có thuốc mê...”

Đột nhiên chị Tooko sụp hàng mi xuống và cúi đầu.

Gương mặt đỏ làm tôi nghĩ đến nét biểu cảm đau buồn mà tôi trông thấy lúc bình minh và khiến trống ngực tôi đánh dòn đập.

“Phu nhân sau đó thế nào ạ?”

“Bà ta tóm lấy cánh tay Takamine, kéo bàn tay có kèm con dao mổ ấy tự cắt sâu vào ngực của chính mình rồi nói ‘Anh không biết gì về tôi’.

Khoảnh khắc đó Takamine cũng nói ‘Tôi sẽ không quên’.”

Đôi môi của chị Tooko khẽ run lên.

Lực dồn vào những ngón tay đang cầm cuốn sách, khiến đầu móng tay

chuyển màu trắng bệch.

Một cơn chấn động sắc nhọn như mũi dao mổ xuyên thẳng vào ngực tôi.

Anh không biết gì về tôi.

“Phu nhân nở nụ cười trong sáng hạnh phúc rồi tắt thở.

Thực ra hai người đó, chín năm trước đã từng đi ngang qua nhau đúng một lần duy nhất. Không trao đổi lấy một lời, thực sự chỉ trong một khoảnh khắc. Thế rồi đúng trong khoảnh khắc đó, họ thu hút lẫn nhau, nảy sinh tình yêu và đã luôn giấu chặt cảm xúc ấy trong lòng.

Ai trong hai người đó cũng đều chưa một lần dám nghĩ rằng đối phương biết về mình...

Họ không thể lãng quên khoảng thời gian chỉ như một giấc mơ ngắn ngủi ấy.

Giống như rượu làm từ cây sơn chi tử ướp lạnh, cả từ ngữ, cả câu chuyện đều trong suốt, mong manh...

Hương hoa dịu nhẹ đọng lại mãi trong miệng, rất xót xa, chị đọc đi đọc lại một cảnh ấy không biết bao nhiêu lần...”

Chị Tooko vẫn cụp mắt xuống thần thờ.

Có lẽ câu chuyện khiến chị ấy bị cảm xúc lấn át rồi chăng?

Mà không, biết đâu vì đây là sách của người khác, lại quá hạn sử dụng rồi nên bà chị chỉ đang tiếc rẻ vì không ăn được thôi...

Tôi giờ ra phe phẩy trước mắt bà chị mẫu chuyện tam đề mà tôi mới hoàn thành.

“Bữa tối sao đây ạ? Đáng tiếc là không có vị sơn chi tử đâu.”

Chị Tooko mở tròn hai mắt.

Đặt cuốn sách của Kyouka trên đùi, chị ấy chạm vào mép tờ giấy viết văn bằng cả hai tay, quay mặt hướng về phía tôi và cười như hoa nở.

“Cảm ơn Konoha. Chị dùng bữa đây. Với lại chuyện vừa nãy nói câu với em, chị xin lỗi.”

Tôi cũng cảm thấy lòng mình ấm áp như có hoa nở vậy.

Chỉ với một câu “Cảm ơn”, tôi cảm thấy vui vẻ và với một câu “Xin lỗi”, tôi

sẽ nghĩ rằng thôi thì mình đành bỏ qua.

Cho đến nay vẫn luôn luôn như vậy.

Chị Tooko vừa sung sướng xé vụn tờ giấy viết văn, bỏ vào mồm nhai nhóp nhép vừa kể lể.

“Sau khi ăn hết sạch phần còn lại của *Tonio Kroger* hồi trưa chị chẳng ăn gì cả nên đói mồm đói meo ra rồi nè.”

“Oa, vị như cơm rang cá hồi với xà lách ấy~. Mọi người trong lớp cùng hợp sức làm phim ở lễ hội văn hóa nhĩ. Đề tài là gì đó?”

“ Là ‘Lễ hội văn hóa’, ‘Phim’ và ‘Bắt tay’.”

“Hừm, tuổi thanh xuân~, hướng đi đúng đắn~. A, cảm giác khi nhai xà lách, tươi tắn trẻ trung, thật ngon lành. Cả phần trứng cá hồi được rải lên cũng đang nổ lộp bộp tan ra trên đầu lưỡi!”

Cho đến tờ thứ hai, chị Tooko vẫn ăn say sưa và luôn miệng tâm tặc “Ngon quá”, nhưng bắt đầu vào trang thứ ba, mặt bà chị dần nhăn nhó.

“Ồ này, sao tự dưng lại có tay thò ra từ màn ảnh thế? Đã thế không phải một mà là đến mấy cái ngọ nguậy ngọ nguậy. Đang có vị nước tương dễ chịu mà bỗng chốc đổi thành vị như cơm rang ớt ấy. Không, xà lách biến thành dưa hấu rồi~. Cá hồi biến thành bạch tuộc viên nướng rồi~. Trứng cá hồi biến thành mứt anh đào rồi~. Ôi~, lung tung hết cả rồi~~~~. Khách bắt tay với cái tay thò ra từ màn hình và bị hút sinh khí mất rồiiiiiiiiiii.”

Sau khi ăn hết đến miếng cuối cùng với vẻ mếu máo sắp khóc, bà chị rũ rượi gục mặt lên lưng ghế.

Chẹp, cái đó coi như là sự trả đũa thôi nhĩ. Cái cổ bị chị Tooko đập lấy đập để sáng nay vẫn còn nhức nhối. Nhưng dù sao tôi cũng hơi đau lòng chút đỉnh, bởi vừa mới khi nãy chị ấy đã nói cảm ơn tôi với vẻ vui sướng đến như thế...

“Xấu tính, Konoha, xấu tính lắm. Lúc đầu ngon thế mà... Quả nhiên là đi với Maki và trở nên hư hỏng rồi phải không.”

Chị Tooko lườm tôi bằng cặp mắt ngấn nước, còn tôi tỉnh bơ nói.

“Gần đây em chỉ toàn viết những câu chuyện an toàn nên giờ có thêm chất

kích thích chị phải thấy là chuyện tốt mới phải chứ? Thêm nữa là không liên quan gì đến chị Maki cả. Hôm nay em chỉ bị bắt ép làm vệ sĩ bắt đắc dĩ mà thôi.”

“Chắc, một đàn chị tồi tệ đúng không?”

“Đến lượt chị Tooko nói thế cơ ả?”

Tôi kinh ngạc. Không phải đó chính xác là việc bà chị này lúc nào cũng làm sao. Bà chị nhô lên từ lưng ghế và dí gương mặt sưng sía về phía tôi.

“Em đã nói chuyện gì với Maki hả? Đã đi đâu hả? Đã làm gì hả? Đã bị làm gì hả? Chị không hề giận nên đừng che giấu gì mà hãy kể cho đàn chị đáng kính này hết đi!”

“Ánh mắt chị đã đủ đáng sợ lắm rồi ả.”

“Bởi vì bạn gái của Konoha phải là người do chị phỏng vấn và công nhận. Phỏng vấn vòng một, vòng hai, vòng ba, cho đến vòng phỏng vấn cuối cùng, chị sẽ làm vô cùng nghiêm chỉnh. Maki thì trượt từ vòng thẩm định hồ sơ rồi. Em mà cặp với người như vậy sẽ bị hút kiệt sinh khí trong cơ thể mất thôi, chẳng mấy chốc mà sẽ biến thành một ông già lụ khụ.”

Bà chị vừa đu qua đu lại chiếc ghế một cách ồn ào vừa khẳng định chắc như đinh đóng cột.

“Chị mà làm cái trò phỏng vấn đó, em sẽ thôi làm đàn em của chị luôn!”

Tôi kiểm chế cơn đau đầu của mình và xin bà chị trước mắt hãy bình tĩnh lại đã, rồi kể lại cho chị ấy nghe những chuyện xảy ra vào ban ngày.

Chuyện ở văn phòng, chuyện ông của chị Maki, chuyện về vết bớt, chuyện Bạch Tuyết.

Cả chuyện khi nhắc đến Amemiya, chị Maki có vẻ buồn rầu...

Sau khi nghe tôi kể toàn bộ, môi chị Tooko dẫu lên và nói với vẻ bất mãn.

“U... Quả nhiên là đang mưu tính chuyện gì, cái con người lòng dạ đen tối đó. Biết ngay mà... Điều cốt lõi thì không nói, toàn bóc lột người khác...”

Bà chị đứng lên, đi đi lại lại và lầu bầu.

“Nếu có gì cần nhờ vả chị thì đừng có ép buộc bằng cái cơ trả nợ hay lúc đấy lại lúc khoe ra những bí ẩn với cái thái độ như muốn nói ‘có ý hết cả đấy’. Cứ

ngoan ngoãn nói muốn chị đỡ cho một tay là được rồi. Vậy mà Maki chỉ toàn giấu giếm và không tiết lộ những chuyện quan trọng gì cả, nên chị chỉ còn mỗi cách tự tìm hiểu, đúng không nào?

Nếu không, chị không thể biết được cái thứ ‘tưởng tượng’ mà Maki khao khát là gì.”

Chị Tooko... Dù lúc nào cũng lảng tránh chị Maki và phang những câu khá là độc địa, nhưng thực ra chị ấy cũng lo lắng cho chị Maki nữa.

“Năm lấy điểm yếu là chuyện đó ày hả?”

“Đ-Đâu có! Chị chỉ muốn năm điểm yếu, bắt Maki chịu ơn mình suốt đời và gọi chị là Tooko một cách kính trọng thôi mà. Kể cả lúc Konoha bỏ chị lại ra ngoài chơi với Maki chị vẫn tiến hành điều tra đảng hoàng đó chứ. Không phải chị chỉ có ngồi ở cửa đợi Konoha về đâu. Thật đấy.”

Bà chị cố phân bua hết sức.

“Điều tra thế nào cơ?”

“Gọi điện thoại.”

“Gọi đi đâu?”

“Cái đó em sẽ biết ngay thôi.”

Chị Tooko hắng giọng ưỡn bộ ngực lép của mình ra.

“Tóm lại thì mục tiêu ban đầu của chúng ta là mắng cho Maki một trận nên thân vẫn không thay đổi. Hãy khắc sâu điểm mấu chốt ấy vào lòng nhé, Konoha. Để Maki phỉnh nịnh cầu hòa là hồng việc đó.”

“Mục tiêu của chúng ta là cái gì cơ ạ? Em không đặt mục tiêu nào như thế cả!”

“Giờ thì đi tắm cái nhỉ. Sau khi thể chất và tinh thần sảng khoái rồi, chúng ta sẽ họp bàn tác chiến.”

Bà chị tụt xuống khỏi ghế với bản mặt thản nhiên và đi ra cửa.

Trời, tối nay cũng phải ở cùng bà chị nữa sao. Cứ như là chuyện chị ấy run cầm cập khi Bạch Tuyết xuất hiện tối hôm qua đã trôi tuột về miền lãng quên xa xôi nào đó.

“Trong phim truyền hình kịch tính hay có cảnh đi tắm rồi bị giết nhỉ.”

Nghe tôi lầm bầm, chị Tooko nhảy dựng lên.

“Á! M-Mê tín quá.”

Thế rồi với bộ mặt như sắp khóc, bà chị run lấy bầy đi ra khỏi phòng.

Tôi dám cá là trong lúc tắm, bà chị sẽ cực lo lắng để ý sau lưng. Chị cứ sợ càng nhiều càng tốt.

Vào lúc tôi đang “tưởng tượng” ra cảnh đó và hơi nguôi nguôi thì từ hành lang, một tiếng hét thất thanh vọng tới.

Là giọng của chị Tooko!

Chị ấy chạm trán với ma ngay lập tức sao?!

Tôi mở cửa và lao ra hành lang.

“Chị Tooko!”

Tôi vừa chạy vừa gọi tên chị ấy.

Có thêm những tiếng mở cửa lạch xạch khác và rất nhiều tiếng bước chân đuổi theo.

“Không... C-Cái gì...!”

Giọng chị Tooko lại vang lên.

Ở bên kia góc rẽ!

Ngay khi tôi lao vào chỗ đó, bàn chân tôi bị trượt đi.

“Oái!”

“Konoha!”

Hông của tôi chịu một chấn động rất mạnh. Tôi đã có một pha ngã dập mông vô cùng đáng xấu hổ. Lòng bàn tay tôi cảm nhận được thứ chất lỏng mát lạnh. Vũng nước lớn rải trên hành lang và tạo ra những vết dơ trên tấm thảm.

Tại sao nơi này lại như vậy? Mưa dột chẳng?

“Konoha! Có sao không?”

Chị Tooko bò lồm cồm trên sàn nhà và ngó vào mặt tôi vẻ lo lắng.

Những người làm trong biệt thự cũng vừa tới. Quản gia, người giúp việc, người làm vườn, đầu bếp và cô hầu gái nhỏ Uotani... tất cả đều có mặt.

Họ nhìn những vết loang lổ trên sàn và bắt đầu làm ầm lên. Có vẻ họ nghĩ đó là máu.

“Á, máu...máu!”

“Lời nguyện của yêu quái đấy.”

Sự hoảng loạn bao trùm lấy không khí, tước mất khả năng suy nghĩ bình thường của mọi người. Chị Tooko đứng dậy và trấn an bọn họ.

“Không phải đâu! Đây không phải máu, chỉ là nước thôi!”

Tôi cũng thử chạm vào chất lỏng đó một lần nữa. Nó bị hút vào tầm thẳm nên khó xác định màu nhưng chắc chắn không phải là máu. Tay sờ vào có cảm giác trơn tuột.

Đây là nước đúng như chị Tooko nói... Ủa?

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy có những thứ trông giống như cỏ rơi vương vãi. Khi tôi nhận ra đó là thứ gì, cả người tôi lạnh toát.

“Này, cái này, phải rong không...”

Ông cụ làm vườn nhặt thứ cỏ mảnh và nhộp nháp đó lên, giơ nó trước mũi nhìn chòng chọc và nét mặt chuyển thành vẻ sợ hãi.

“Rong!”

“Không phải rong ở ao đúng không?”

“Bạch Tuyết đến thật rồi!”

Những tiếng rú rít vang lên từ mọi hướng.

Uotani lấy hai tay bịt miệng, đôi mắt khiếp sợ nhìn đám rong như xác côn trùng vương vãi trên những vết dơ đen kịt.

Lúc đó, bỗng dưng ánh đèn vụt tắt.

Bóng tối đổ ụp xuống từ trên đầu, vô vàn tiếng la hét thất thanh xé toạc lỗ tai tôi. Người này đâm sầm vào người kia, giọng nói đan xen lẫn lộn, trái tim tôi trở nên run rẩy trong nỗi hãi hùng. Có vẻ là dù có bật nguồn thì đèn cũng không sáng và sự hỗn loạn càng trở nên nghiêm trọng hơn.

“Này, nghe thấy gì không?”

Ai đó la lên, tất cả cùng nín thở và im phăng phắc trong một khoảnh khắc.

Chúng tôi sợ sệt lắng tai nghe trong bầu không khí lạnh buốt, ngọt ngào và nhận ra có âm thanh của nước chảy từ vòi.

“Ồ bếp.”

Bà giúp việc thì thào.

Có ai đó đang xả nước ra. Chị Maki? Không, chắc chắn chị Maki đang ở tầng hai... Có ai đó khác đã vào biệt thự sao?

Nhớ đến vụ giết người hàng loạt chỉ trong một đêm xảy ra 80 năm về trước, cơn rùng mình chạy dọc sống lưng tôi.

Thế rồi, chúng tôi lại nghe thấy tiếng nước chảy từ một hướng khác nữa.

“Là phòng giặt ở tầng một!”

Giọng của anh đầu bếp run run. Tiếp đó là nhà tắm tầng một. Rồi tới phòng giặt tầng hai và nhà tắm tầng hai... Tiếng nước chảy mãnh liệt như thác đổ vang lên khắp mọi hướng và bao vây lấy chúng tôi.

Tất cả các vòi nước trong tòa nhà sao? Cảm giác như thể bị nhốt trong ngục nước làm tôi thấy khó thở. Nếu giờ mà triệu chứng phát tác thì tôi biết làm sao đây.

“T-Trước tiên phải ngắt nước đã. Tốn tiền nước quá đi.”

Chị Tooko bám dính lấy lưng tôi và nói một điều vô cùng thực tế. ừ thì sao cũng được nhưng sao bà chị không ngừng ngay cái hành động liên tục ứn tôi về đằng trước cho tôi nhờ. Bà chị đang kêu tôi đi mau đi đây hả?

Một bàn tay lạnh toát đột ngột chạm vào vùng sườn làm tôi giật bắn mình. Khi tôi nhìn sang bên thì thấy Uotani đang nắm chặt lấy vạt áo khoác của tôi bằng một tay.

Cò bé sợ lắm sao? Cả người em run lên cầm cập.

Mọi người chụm lại dính lấy nhau, không ai dám thở mạnh và cùng hướng về nhà tắm tầng hai. Chúng tôi vừa dò dẫm tiến lên vừa sợ sệt tưởng như có ai đó đang giấu mình trong bóng tối.

Ai đó la lên “Oái!”.

“G-Gì đây, đừng có phát ra tiếng kêu kỳ cục như vậy.

“L-l-l-l-lại có vũng nước đọng.”

Trên sàn nhà tối đen, nước sáng lên lung linh. Không phải nước tràn ra từ đường ống mà là những vệt nước kê' tiếp nhau, giống như dấu nước để lại khi có một người ướt sũng toàn thân đi ngang qua.

Chị Tooko thì thảo qua vai tôi như thể bị ngạt hơi.

“Thử lần theo chỗ nước này đi.”

Uotani đang nắm lấy áo khoác tôi, nghe vậy liền giật mình hoảng hốt.

Cô bé nêu ý kiến là làm vậy rất nguy hiểm nhưng chị Tooko nói mọi người đi cùng nhau nên sẽ không sao đâu và chúng tôi tiến lên theo dấu nước để lại.

Lúc này, chỉ cần ai đó trượt chân là chúng tôi sẽ ngã tập thể. Tất cả bám dính vào nhau, vừa cân trọng bước chân vừa gồng mình đi tiếp.

Hơi ẩm như kẹt lại trong không khí, mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra trên trán tôi.

Giữa chừng, không hiểu sao mọi người đều nín thở hết cả, nên tôi càng có cảm giác tiếng nước từ vòi xối ra to hơn lúc trước rất nhiều.

Chị Maki đang làm gì nhỉ? Tấn thảm kịch tôi được nghe kể trước đây lại hiện lên trong óc.

... Không còn một ai sống sót.

... Một xác chết bị cắt rất sâu bằng liềm từ mặt kéo xuống cổ.

... Một cái xác bị moi ngực ra bằng bàn cuốc.

... Một cái xác bị súng bắn vào đầu.

... Một cái xác gãy cổ do ngã xuống từ cầu thang, và một cái xác có bọt sùi ra từ miệng.

Vũng nước kéo dài cho đến phòng sách ở tầng một.

Cửa đang hé ra một nửa.

Khoảnh khắc chúng tôi nín thở tiến lại gần, một mùi hôi thối kinh khủng giáng một đòn trực diện vào khứu giác.

“U...”

“Tanh ngòm!”

Mọi người đều lấy tay bịt mũi. Tôi dứt khoát mở tung cánh cửa.

Uotani la lên nho nhỏ “A...!” như định cắn tôi.

Ngay khi cánh cửa mở ra hoàn toàn, thứ mùi như máu mực rửa đột ngột bủa vây lấy chúng tôi.

Sau đó là âm thanh lẹp bẹp lồm bồm như có cái gì đó đang nhảy múa...

Tôi cảm nhận thấy sau lưng mình, chị Tooko vừa phải nuốt một tiếng thét kinh hãi xuống. Uotani vẫn nắm chặt áo khoác tôi, toàn thân cứng đờ.

Nỗi sợ xuyên thẳng vào não bộ, làm cả người tôi lạnh toát.

Con ác mộng gì thế này..

Một lượng lớn cá nằm vung vãi trên sàn nhà.

Tuy có những con còn sống nhưng đa phần đều không ngộ nguậy, những chiếc vây ướt đầm phát ra ánh sáng rợn người.

Nơi này vốn là thánh địa của Yuri và Akira, thế mà...

Thay vì khung cảnh bình yên ngọt ngào kéo đôi tình nhân lại với nhau, thứ trải rộng trước mắt tôi bây giờ là sự hỗn độn, nỗi sợ hãi và bóng tối đen kịt như nhìn vào một cái đầm không đáy, đi kèm với thứ mùi hôi thối nhức óc này.

Bên kia cánh cửa cứ như là địa ngục vậy!

Bỗng dưng từ phía sau có ánh sáng lóe lên.

Tương như tất cả chúng tôi đều vừa giảm mất mấy năm tuổi thọ.

Nhưng, người đang cầm đèn pin đứng đó là chị Maki. Chị ta tỉnh bơ nói với cả đám chúng tôi, đang cứng đờ hết cả người.

“Nghe thấy ồn ào inh ỏi quá nên tôi cứ nghĩ lại có xác chết nằm lẫn lóc khắp nơi như 80 năm trước chứ. Có vẻ mọi người đều không sao nhỉ.”

Bộ mặt ấy như thể đang lấy làm đáng tiếc vì không có cái xác nào cả vậy. Chúng tôi không mở miệng ra nói, còn chị ta đi lướt qua bên cạnh, tiến vào phòng và hướng đèn pin xuống sàn. Thế là, mắt và vây cá lục đục cựa quậy, thậm chí còn có cảm giác con người trắng đục ấy chuyển động hướng thẳng vào chúng tôi, khiến mọi người đều cuống cuống đánh mắt sang chỗ khác.

Vậy mà chị Maki vẫn điềm nhiên dạo vòng quanh, như thể không bận tâm tẹo nào đến những con cá vung vãi trên ghế dài, trên bàn, trên sàn nhà cũng như

mùi hôi thối mà chúng phát ra, rọi đèn pin vào và quan sát một cách kỹ càng.

Khi tôi lạnh người nghĩ rằng chính chị Maki mới là thứ đáng sợ hơn cả thì bác giúp việc bỗng hét lên “Á!”.

Ở đầu kia của chiếc ghế dài, một bóng người như trong suốt nổi lên mờ ảo.

Nỗi hoảng sợ xâm chiếm chúng tôi vào khoảnh khắc thứ kì dị đó rơi vào trong tầm mắt.

Một người phụ nữ mặc kimono trắng với mái tóc trắng toát chấm đến tận eo đang đứng quay lưng ra.

Khi đèn pin của Maki chiếu vào, cô ta quay lại.

Nỗi khiếp sợ xuyên thủng trái tim tôi.

Tròng mắt vàng sáng lóe lên sắc lạnh.

Những chiếc nanh thò ra từ khuôn miệng bị rạch.

Trông như thể thứ đó...

“A a a...a....”

Mắt mở lớn, Uotani lắc đầu, từ trong cổ họng phát ra những âm thanh không nên lời.

Gương mặt của Bạch Tuyết bị giấu dưới chiếc mặt nạ Hannya*.

Một tiếng “xoẹt!” vang lên và ánh đèn pin tắt ngấm.

Lại một lần nữa xung quanh trở nên tối đen và những tiếng hét hãi hùng vang lên.

Có người ôm lấy đầu gối phịch xuống hành lang, có người vùng chạy trốn, có người chỉ biết đứng đó mà gào thét. Chị Tooko cũng níu chặt lấy tôi.

Uotani run lên bần bật, đứng sững như trời trồng.

“A...Giao ước... Giao ước...”

Hình như tôi đã nghe thấy những lời lầm bầm ấy, và đúng lúc đó, tôi nhìn thấy những cái bóng trắng như những con chim di chuyển trên sàn và trần nhà với tốc độ chóng mặt.

Kính cửa sổ vỡ toang, rèm bị gió thổi bay lên, ánh trăng xuyên vào.

“Konoha... Cái đó... Đó!”

Chị Tooko nói ở bên tai tôi bằng giọng run rẩy và chỉ tay ra cửa sổ.

Từ ngoài hàng rào mắt cáo đánh vào cửa sổ, hai bàn tay gầy gò giờ xương đang vươn tới.

Một tay lắc hàng rào mắt cáo làm nó rung lên lạch cạch, tay còn lại khua khoang như thể định tóm lấy cái gì đó.

Mặt nạ hannya đang nhòm vào từ bên kia hàng rào mắt cáo. Cặp mắt vàng to, sâu hun hút...

Những chuyện phi hiện thực cứ nối đuôi nhau diễn ra, có phải đã các giác quan của tôi đã tê liệt? Không la hét cũng không thể quay mặt đi, tôi cứ nhìn chăm chăm vào quang cảnh lạ lùng trước mắt.

Chị Maki đập lép bép đám cá sang một bên và chạy về phía cửa sổ.

Tôi sốc toàn tập khi thấy chị ấy tóm lấy cánh tay đang vươn từ hàng rào mắt cáo và định kéo nó lại, nhưng cánh tay của “Bạch Tuyết” trượt khỏi tay chị Maki rồi biến mất vào bóng tối trước mắt.

Chị Maki tắc lưỡi, gườm gườm nhìn khung cửa sổ vỡ.

Tiếng nước đã ngừng tự bao giờ, sự tĩnh lặng lạnh thấu xương tràn ngập căn phòng.

Chị Tooko vẫn níu chặt lấy tôi và lăm lét ngẩng mặt lên. Uotani tiếp tục cứng đờ toàn thân, mắt mở to vì sợ hãi. Hướng Uotani đang nhìn, là về phía chị Maki.

Ánh trăng nhuộm màu mờ ám rọi vào từ cửa sổ soi tỏ chị Maki, đang lăm bắm những lời đầy vẻ bí ẩn như che đậy một ý nghĩa nào đó.

“Giả sử sau đây, Konoha bỏ chị đi mất, giống như 80 năm trước... Có lẽ Bạch Tuyết sẽ lại xuất hiện và nhất định lần này sẽ biến biệt thự thành biển máu mất thôi.”

Hóa ra “Bạch Tuyết” là có thật.

Tôi phải diễn tả nỗi hoảng sợ khi sự tồn tại bị xuyên tạc, trói buộc và chèn ép bởi giao ước cổ xưa ấy hiện lên trước mắt mình như thế nào đây?

Những cái bóng tối tăm lẩn khuất trong căn nhà bị nguyên rửa ấy thu về tích tụ lại dường như đã biến đổi hình dạng thành một cô gái khiến người ta sợ hãi.

Sự tồn tại như vậy chắc chắn rất hiếm thấy.

Vẫn là con người nhưng có khoảnh khắc không phải là người. Một thực thể dị thường, chứa đựng linh hồn nguyên sơ cuồn cuộn mà hiểu biết thông thường của chúng ta không thể đo đếm hay biết được bản chất của nó là gì.

Đó là một hiện thực không có tính hiện thực chút nào, nhưng cũng không phải là nhảm lẫn, vì thế tôi chỉ biết run rẩy trong nỗi kinh ngạc và bất lực của bản thân.

Lí do mà lúc đó Bạch Tuyết để cho tiếng cười đầy hân hoan của mình vang lên cao vút.

Thời điểm bấy giờ, với tôi đó chỉ là một bí ẩn không sao giải thích được.

Thế nhưng bấy giờ, khi mùa hè đó chỉ còn là một thời điểm xa xăm, khi con người, thời gian, mọi thứ đều đã đi qua, tôi đã có thể hình dung tường tận về nụ cười ấy.

Phải, chắc chắn đó là...

Chương 5:

Vị khách đến sớm và người yêu biến mất

Sau chuyện ngày hôm qua, mọi người cùng xắn tay vào dọn dẹp.

May mắn thay việc mất điện chỉ là do cầu dao, nên nguồn điện khôi phục lại được ngay, nhưng phòng ốc dù có sáng lại cũng không có nghĩa là những con cá vung vãi trên thảm sẽ biến mất.

Mọi người cùng nhặt gom cá lại, lật thảm ra và nghiêm chỉnh cọ sạch sàn nhà bằng chổi và giẻ lau.

“Mời cô chủ và hai cô cậu đi nghỉ trước.”

Bác quản gia nhắc đi nhắc lại với vẻ áy náy, liên tục đề nghị như vậy, nhưng tôi làm sao mà đi ngủ cho được và vẫn cùng tham gia công việc với chị Tooko.

Chị Maki thì vẫn nhặt cá bỏ vào xô với vẻ mặt rất bình thản.

Chị Tooko thực sự đã trang bị toàn diện với găng tay nilon, bím tóc đuôi sam buộc gọn lên đỉnh đầu và bịt nửa mặt dưới bằng một cái khăn hình tam giác. Dù có cố thử cầm đuôi cá để nhắc chúng lên, nhưng có vẻ việc đó hoàn toàn không khả thi nên bà chị từ bỏ sau vô số lần thử đi thử lại và dồn hết sức vào việc dùng giẻ lau cọ sàn nhà. Thình thoảng bà chị lại lắc đầu quày quảy như để rũ sạch những “tưởng tượng” đáng ghét ra khỏi đầu.

Những người khác cũng hầu như không mở miệng, lẳng lặng làm việc với bộ dạng đuổi sức.

Uotani cũng mang vẻ mặt cứng nhắc như thể đang mông lung suy nghĩ gì đó, hoàn toàn chẳng nói lấy một lời.

Đến gần nửa đêm, căn phòng mới trở về trạng thái coi được. Tay và quần áo đầy mùi cá, chúng tôi luân phiên nhau vào nhà tắm, thoa hàng tấn bột lên người và kì cọ đến mức tường như rách cả da.

Và rồi cuối cùng tôi cũng có thể nằm xuống giường sau khi đã quá hai giờ sáng.

Chị Tooko đã lại ôm gối trèo lên giường tôi như đúng rồi. Chẳng còn sức đâu mà đuổi, tôi chỉ cảnh cáo “Đừng có đập em” rồi chìm vào giấc ngủ.

Tôi tỉnh giấc khi đã quá trưa. Hai quả ôi hoành tráng đã thành hình trên đầu.

“Chị Tooko!!!”

“Chị xin lỗi mà!”

Chị Tooko nói “Chị đi rửa mặt đã” rồi co giò chạy biến ra ngoài.

Tôi cúi kính thay quần áo và ra khỏi phòng.

Vừa bước trên hành lang vừa nghĩ lại những chuyện kỳ quái xảy ra hôm qua, tôi thấy rầu thối ruột.

Cho đến giờ tôi vẫn luôn phỏng đoán Bạch Tuyết là con người. Cả việc gửi thư đe dọa lẫn đổ nước từ mái nhà, chỉ cần một người là quá đủ. Thế nhưng, những chuyện dị thường đêm qua...

Tôi lạnh gáy nhớ lại cảnh tượng nữ quỷ tóc trắng hiện lên trước giá sách. Liệu có chuyện tất cả mọi người cùng trông thấy một ảo giác hay không?

Thêm nữa, cả đám cá và những vũng nước ở hành lang, một người không thể làm được những chuyện này. Làm thế nào những kẻ đó xâm nhập được vào biệt thự và làm tất cả mọi thứ mà không bị ai phát hiện chứ?

Càng nghĩ tôi càng thấy lạnh cả người.

Rõ ràng cho đến lúc này có thể nói nguy hiểm đang rình rập nhưng chị Maki vẫn rất bình thản. Ý định bắt thủ phạm dường như cũng không hiện hữu trong đầu chị ta. Chị ấy đang... đợi gì đó chăng? Nhưng là gì mới được cơ chứ?

Tôi sắp sửa bước xuống cầu thang thì vừa đúng lúc Uotani đi lên từ bên dưới.

Mặc cho tôi lên tiếng trước “Chào buổi sáng”, không có lời đáp lại nào.

Không phải cố tình lơ tôi đi mà dường như cô bé không nghe thấy. Mắt cô bé đỏ vằn tia máu, hít thở khó nhọc, gương mặt không thể gọi là xanh xao mà có màu trắng bệch như sáp. Cả bước chân cũng lão đảo.

Tôi còn đang ngạc nhiên trước bộ dạng tiêu tụy quá mức ấy thì đúng lúc đó, chị Tooko, đã thay quần áo xong xuôi, chạy tới.

“Chào buổi sáng, Sayo. Ủa?”

Hình như chị Tooko cũng cảm thấy tình trạng của Uotani rất kỳ quặc.

“Sayo, lại đây chút.”

Chị ấy nắm lấy tay Uotani và kéo cô bé xuống đến chân cầu thang, rồi nhẹ cụng trán mình vào trán cô bé.

“Biết ngay mà! Sốt rồi nè! Mắt em cũng đỏ quạch luôn. Sayo, hôm qua em không ngủ được hả? Hôm nay em nên nghỉ trong phòng đi.”

Uotani có vẻ giờ mới nhận ra sự có mặt của người khác. Cô bé nhìn lên chị Tooko bằng ánh mắt run rẩy, vẻ mặt như đang sợ hãi điều gì và lắc đầu quầy quậy.

“Em không... ngủ được. Em nghe thấy... bài hát.”

“Bài hát? Bài hát nào cơ?”

Giọng Uotani ngày càng nhỏ lại. Mắt nhòe nước, gương mặt nhăn nhó, cô bé lẩm bẩm với vẻ đau đớn.

“Là bài hát... bà dạy em... Bài đồng dao... truyền đi... từ vương quốc của rồng.”

“Vương quốc... của rồng?”

Chị Tooko chau mày, vẻ mặt ra chiều đang suy nghĩ gì đó.

Tôi cũng thử nghĩ xem vương quốc của rồng là ám chỉ điều gì.

“Nè, đúng là chúng ta nên về phòng đi, Sayo Chị sẽ nói với bác quản gia.”

Uotani vẫn cúi đầu run rẩy khi chị Tooko dẫn cô bé về đến tận phòng.

Đó là một căn phòng giản dị ở tầng một. Khi nhìn thấy quả bóng đỏ tựa tựa hoa bĩ ngạn đặt trên nóc tủ, tôi bỗng thấy lạnh người.

Quả bóng cũ đó... trước đây đã có lần tôi trông thấy rồi...

Có lẽ nào, bài đồng dao là giai điệu Uotani đã hát lúc đó...

Sau khi trải tấm đệm lấy ra từ tủ tường cho Uotani ngủ, chúng tôi ra khỏi phòng.

Lúc chúng tôi khép cửa lại và định đi khỏi thì sau lưng, một giọng hát nhỏ nhỏ cất lên.

Đằm lầy nhỏ bên kia có rắn

*Con gái thứ của triệu phú Hachiman
Đứng đó và toan tính điều gì
Cổ đeo chuỗi ngọc hình giọt nước
Chân mang giày vàng
Vừa nói hãy gọi thế này hãy gọi thế kia
Nếu muốn lên núi hay xuống đồng...*

Tôi và chị Tooko quay sang nhìn nhau.

Sau đó, khi chúng tôi quay trở lại phòng mang theo thuốc hạ sốt cùng sữa nóng pha mật ong, Uotani đã ngồi dậy, ôm chặt lấy quả bóng như bong một em bé và thì thầm bài hát giống vừa nãy.

*Đám mây nhỏ bên kia có rắn,
Có rắn,*

Chất giọng đơn điệu và đôi mắt trống rỗng như thể đang lang thang trong thế giới ảo tưởng làm tôi nổi da gà.

Sự việc tối hôm qua đã khiến Uotani sốc tới mức này sao?

Dù trông có kiên cường đến đâu, cô bé cũng chỉ vừa mới trở thành học sinh cấp hai nên cũng không phải điều gì quá vô lý, nhưng...

Chi Tooko cho Uotani uống sữa và thuốc hạ sốt. Trong lúc đó, chị ấy nói những câu chuyện tránh làm cô bé bận tâm, rồi thì cuối cùng cô bé cũng thiếp đi.

Sau khi chắc chắn điều đó, chúng tôi nhẹ nhàng rời đi.

“Bài hát đó xuất hiện trong *Mê cung cổ* của Kyouka đấy.”

Ở một vị trí cách xa phòng của Uotani một chút, chị Tooko nói.

“Nhân vật chính là Hagoshi Akira nhỉ. Truyện kể về việc anh ta tới dinh thự quái vật để tìm lại bài hát ru của mẹ mình... Vậy thì, bà của Uotani đã đọc *Mê cung cổ* và dạy lại bài hát cho cô bé chẳng? Nhưng vương quốc của rồng là thế nào? Trong *Mê cung cổ* cũng có thần rồng xuất hiện giống ở *Hồ dạ xoa* sao ạ?”

“Không... Chỉ là...”

Bà chị hơi chau mày, ngón trỏ đặt trên môi, có vẻ đang bận tâm chuyện gì đó. Chị ấy vẫn tiếp tục im lặng như thế.

Tôi hôm đó, trên giường của tôi, chị Tooko đã đọc cho tôi nghe nhật ký của Yuri cho đến trang cuối cùng.

Cái đánh dấu trang làm từ hoa cẩm chương đỏ ép khô được kẹp trong nhật ký.

Tôi ngồi tựa lưng vào giường, duỗi chân và lắng tai nghe.

“Liệu Akira có đi mất không? Từ khi bạn đến, anh ấy luôn mang khuôn mặt dăm chiêu. Người bạn nói du học là nguyện vọng từ tận đáy lòng của Akira. Tôi cũng biết điều này. Vì anh ấy đã tâm sự với tôi.”

“Nhìn vẻ bần khổ khó xử của Akira khiến tôi vô cùng đau khổ. Lúc tôi định cùng Chiro ra ngoài đi dạo thì Balon sửa lên dữ dội, đáng sợ lắm. Chiro nổi giận và định xông tới Balon làm tôi phải cuống cuống ngăn lại.”

“Bạch Tuyết đến biệt thự rồi! Khi tôi nhìn ra cửa sổ, cô ta đã đứng đó với đôi mắt lạnh như băng! Cô ta mời mọc tôi, rằng nếu giao hết cho cô ta, mọi chuyện sẽ tốt đẹp, có thất hứa cũng chẳng sao đâu, rằng nếu tôi làm thế tôi sẽ tự do. Thế nhưng, tôi tuyệt đối không thể xóa bỏ lời hứa. Vì tôi là Miko cầu nguyện cho sự thịnh vượng của gia tộc Himekura, là con gái của phụ thân. Tôi không giống phụ thân hay giống bất kỳ ai trong gia tộc. Cũng vì điều đó mà có những kẻ phát ngôn ra những điều đáng ghét. Thế nhưng, phụ thân vẫn gọi tôi là ‘Con gái của ta’. Cả người vợ thứ hai của phụ thân - mẹ của tôi bây giờ - luôn dành cho tôi những lời lẽ dịu dàng ngọt ngào khi tôi còn ở nhà. Tôi không thể làm cho cha mẹ mình thất vọng.”

“Đúng là Akira định đi du học. Khi đứng nghe được đoạn nói chuyện của anh ấy với bạn, mắt tôi bỗng tối sầm và lồng ngực như bị xé toang. Câu chuyện kết thúc mất, câu chuyện kết thúc mất, câu chuyện sẽ kết thúc mất thôi.”

“Sách phụ thân gửi cho tôi đã tới. Tôi chỉ còn biết trông cậy vào thứ đó. Với suy nghĩ rằng nếu trông thấy những dòng chữ của phụ thân, trái tim mình có thể bình yên trở lại, tôi đến phòng quản gia, xé giấy bọc món bưu phẩm vừa mới được gửi tới và mở cuốn sách ra. Thực ra trước đây tôi luôn được dặn không được phép làm những hành động vô ý tứ như thế, nhưng nếu không làm thế này,

tôi sẽ phát điên.

Thế nhưng, khi trang bìa mở ra, tôi hiểu rằng đó không phải cuốn sách mà phụ thân gửi cho tôi từ trước đến giờ.

Những cuốn sách của phụ thân không còn an ủi tôi được nữa. Lời nói ‘gửi con gái của ta’ không còn vang vọng trong trái tim tôi thêm lần nào nữa. Chỉ còn nỗi tuyệt vọng như rơi xuống tận cùng đêm tối mà thôi.”

“Cuốn sách mà bác quản gia mang về được đặt trên bàn. Tôi lật bìa và nhìn chăm chăm vào những con chữ của phụ thân. Nước mắt tôi trào lên, không sao dừng được.

Câu chuyện mà người ta bàn tán, rằng tôi không phải con của phụ thân, mà là đứa con tội lỗi, kết quả ngoại tình của người mẹ đã mất của tôi, là sự thật.

Hạnh phúc của tôi không còn nữa. Nếu tôi gặp Bạch Tuyết lúc này, tôi sẽ đầu hàng. Tôi không được phép tới hồ ban đêm. Khi tôi nghĩ thế, bỗng có tiếng cộc cộc trên cửa sổ, quay lại thì thấy Bạch Tuyết đang mỉm cười. Tôi đã khấn cầu ‘Quay về đi, làm ơn về đi’ không biết bao nhiêu lần.”

Chị Tooko ngồi thu mình trên giường, tiếp tục đọc nhẹ bằng.

Dù gương mặt nghiêng kia nhìn có vẻ bình thản vậy, nhưng đôi mắt thì lại ngân ngấn nước.

Yuri bị nói rằng mình không phải con gái thật sự của nhà Himekura.

Giờ nghĩ mới thấy, cả chị Maki và ông bác ở hàng quà tặng đều nói những điều ám chỉ chuyện đó. Rằng Yuri có lý do không thể ở cùng với gia đình, Đó là vì người mẹ đã mất của Yuri đã ngoại tình và sinh ra cô ấy?

Sự khổ đau của Yuri dần chạm vào trái tim tôi.

Sau đó, những ghi chép liên quan đến Bạch Tuyết cũng nhiều hơn. Bạch Tuyết không chỉ xuất hiện ở hồ mà giờ còn xuất hiện cả ở biệt thự và đêm nào cũng gõ vào cửa sổ.

Tâm trí của Yuri dần dần bị dồn đến chân tường và trở nên điên loạn.

“Xin cô đừng đến nữa, Bạch Tuyết. Không, không. Giao ước vẫn còn có hiệu lực. Không đúng, không phải thế. Ta không phải là yêu quái giống như cô. Ta

không được đi tới hồ. Giao ước. Lời hứa.”

“Bạch Tuyết ra hiệu gọi tôi từ cửa sổ. Tôi không đi ra hồ. Trang hoàng bằng hoa đỏ thôi. Hoa trắng xấu xí đáng ghét lắm. Hãy xé vụn ra và vứt hết, vứt tất cả hoa trắng đi thôi. Tôi không thể đi đến hồ ban đêm được. Bởi vì ánh trăng màu trắng, bởi vì, màu trắng, trắng, bởi vì, vì nó trắng, nó màu trắng. Trắng, trắng. Trắng toát. Thật khó coi. Thật đáng sợ. Bởi vì nó trắng. Sách của phụ thân. Balon đang sửa. Tôi mà định ra ngoài Balon sẽ sửa. Chiro bị Balon cắn và nhuộm đầy máu. Tôi vừa khóc vừa băng bó. Bởi vì máu chảy ra như suối, tôi nghĩ rằng Chiro sẽ chết mất. Tôi không gặp được Chiro. Tuần sau Akira sẽ khởi hành.”

Một chuỗi các từ không rõ nghĩa.

Có khi nào, Yuri đã phát điên rồi không?

Từ đoạn đó trở đi, ý thức của tôi đã chịu thua cơn buồn ngủ, trong đầu tôi, Yuri và Bạch Tuyết, chị Maki, chị Tooko rồi cả Uotani trong bộ kimono kiểu cổ, hồ trong đêm, quả bóng và đom đóm lơ lửng, tất cả bện xoắn vào nhau loạn cả lên, không thể sắp xếp được.

Yuri lo lắng Akira sẽ biến mất, ôm chặt lấy búp bê và ca bài hát ru con là Uotani, Bạch Tuyết ra lệnh đánh đổ chuông là chị Maki và Yuri lấy liềm tự rạch ngực mình là chị Tooko.

Tại sao lại để cho tôi thấy giấc mơ này?

Dù biết rằng mọi giấc mơ đều sẽ đến lúc phải thức dậy thôi.

Ngay từ đầu, tình yêu chỉ là hoa phản chiếu trong gương, trắng nổi lên trên mặt nước.

Akira* chắc chắn sẽ quay lại.

Không, Akira đã đi mất rồi.

Akira 80 năm trước

Dòng chảy ý thức chói lòa sắc màu rực rỡ. Cơ thể tôi nặng trĩu và chìm dần như thể bị nuốt gọn trong dòng chảy ấy.

Và, lúc đó những ngôn từ của Yuri đột nhiên trở nên hiền hòa.

“Đã có một chuyện rất vui xảy ra. Tôi sẽ không kêu than nữa. Tôi là người hạnh phúc nhất thế giới.”

Dù hiền hòa, nhưng đầu đó lại có nỗi khổ đau và buồn bã...

Chị Tooko tiếp tục đọc nhật ký bằng giọng như thế.

“Tôi đã hứa với Akira.

Một lời hứa vô cùng quan trọng.

Tôi gật đầu đáp ‘vâng’.

Khi tôi hỏi có được trồng chanh và sim không; anh ấy cười. Nụ cười quý giá của Akira, cả đời tôi sẽ không quên.

Sau đó, tôi giam mình trong phòng, dùng màu nước xanh nhạt để vẽ tranh.

Bức tranh lớn cỡ nguyên một mặt tường. Ở chính giữa là tôi, đang nở nụ cười tỏa sáng, thỏa mãn, hạnh phúc hơn bất cứ ai.

Tôi cũng hứa với chính mình.

Lời hứa này không giống những lời hứa khác. Nó tuyệt đối sẽ không bao giờ bị phá bỏ.

Vì tôi đã được gặp Akira, nên từ nay về sau tôi chắc chắn vẫn sẽ mỉm cười.”

Giọng thì thầm “Đến đây là hết rồi...” của chị Tooko trở nên xa xăm. Khi tôi mở mí mắt lên một chút, ở đó lại là nét mặt buồn rầu giống như gương mặt trước đây tôi đã nhìn thấy lúc bình minh, cánh hoa cẩm chương đỏ lại nhẹ nhàng rơi ra từ trang cuối của quyển nhật ký.

Khi trông thấy chị ấy cúi đầu buồn rầu như thế, ngực tôi thất lại và trong lòng trở nên rất bất an.

A, hết hiểu nổi, thật tốt nếu mọi thứ đều là mơ, khi tôi mở mắt ra sẽ thấy mình nằm trên chiếc giường ở nhà và được mẹ đến báo bữa sáng đã sẵn sàng.

Lời hứa của cô ấy, tinh khôi và đẹp đẽ, mạnh mẽ và kiên định, nhưng cũng khắc nghiệt và tàn nhẫn.

Với vẻ mặt đau đớn cố che giấu nỗi buồn và sự cô đơn, cô ấy nhìn thẳng vào tôi và khe khẽ thì thào rằng có lẽ đó là sai lầm.

Rằng bản thân cô ấy cũng không giải thích được tường tận.

Thế nhưng, buộc phải làm như thế thôi.

Rằng lí do là vì cô ấy là con của người cha đó.

Dòng máu bí ẩn được truyền lại vững bền từ thời cổ xưa đang chảy bên trong cô ấy, mối quan hệ ràng buộc kết nối con người, với tất cả những thứ đó là điểm khởi đầu, đã kéo chúng tôi lại với nhau, gắn kết chặt chẽ chúng tôi và lần này thì chia cắt khiến chúng tôi xa nhau.

Thế nhưng, cô ấy đã rất vui vẻ, đã rất hạnh phúc, có thể gặp nhau là một điều tuyệt vời.

Cô ấy không hề hối hận dù chỉ một chút về quãng thời gian được ở gần bên nhau như thế.

Sau khi nói những điều đó bằng ánh mắt dịu dàng đến mức nghẹt thở, giữa muôn vàn cánh hoa trắng mềm mại, mặc cho tôi có gọi, có van lơn đến thế nào, cuối cùng cô ấy cũng không hề quay đầu lại.

Tôi nhớ cô ấy nhiều đến mức bắt chước hành động của cô ấy một cách tự nhiên, gọi lại câu chuyện từ khi gặp gỡ cho đến khi chia tay của hai đứa.

Tình linh nước giờ đang làm gì nhỉ?

Sau đó, tôi cũng bước ra khỏi căn phòng nhỏ ấy, nơi hai chúng tôi đã luôn ở bên nhau.

Thứ khiến tôi tỉnh dậy khỏi giấc ngủ, không phải giọng của mẹ, mà là tiếng động cơ xe máy và tiếng sửa của Balon.

Sáng sớm, khi bầu trời vẫn còn một màu trắng, chị Tooko nằm quay lưng ở bên cạnh, đang ôm gối và ngủ say sưa.

Tôi qua, chị ấy đã ngồi bên gối của tôi và đọc nhật ký của Yuri. Tôi vẫn còn nhớ lơ mơ đoạn chị Tooko lẩm bẩm “Hết rồi”. Nhưng hình như đến đó là tôi ngủ mất tiêu.

Bên ngoài Balon đang sửa inh ỏi. Tôi xuống giường, đi ra mở tấm rèm quay về phía vườn.

Khoảnh khắc đó, người tôi giật bắn.

Một chiếc mô tô rất lớn đang đỗ bên công.

Và cạnh đó, một cặp đôi đang ôm chặt lấy nhau và hôn nhau say sưa.

Mặc cho Balon sục mồm qua chân song sũa gừ gừ đe dọa, họ hoàn toàn không lấy điều đó làm phiền, quay mặt vào nhau, tiếp tục trao những nụ hôn nồng nhiệt thêm khát.

Người con gái mặc bộ đồ bó sát người của dân đi xe mô tô, để lộ thân hình cân đối đáng ngưỡng mộ không thua kém gì chị Maki cả. Mái tóc nhuộm vàng xõa xuống vai, nhìn từ xa cũng có thể đoán ra đó là một mỹ nữ.

Người con trai với áo khoác quần bò, lưng dài vai rộng, cũng là một anh chàng bảnh... ơ mà khoan, nói một cách chính xác, là người quen.

Chẳng phải Ryuuto sao! Con trai gia đình đang cho chị Tooko ở nhờ, dù trông như sinh viên đại học nhưng thực ra mới chỉ là một học sinh lớp 10, kém tôi một tuổi.

Tại sao Ryuuto mới sáng ngày ra đã diễn cảnh âu yếm ở trước cổng biệt thự nhà chị Maki vậy?!

“... Ừm, Konoha, dậy rồi à?”

Một giọng lè nhè cất lên sau lưng làm tôi nhảy dựng lên.

“Chào buổi sáng, Konoha!”

“C-Chào buổi sáng!”

Chết dở. Không thể để chị Tooko trông thấy cảnh tượng đang diễn ra ở phía bên kia cửa sổ được.

“Sao em lại đóng rèm vào thế?”

“Ánh mặt trời chói quá. Nó chiếu vào mắt em...”

“Chị thấy mặt trời đã lên đến mức đấy đâu”.

Chị Tooko tụt xuống giường. Khi tôi liếc nhanh thăm dò tình hình qua khe hở của tấm rèm, cảnh yêu đương vẫn còn đang tiếp tục. Dài quá, Ryuuto! Kết thúc nhanh cho anh!

“Oa oa, đừng đến đây, chị Tooko.”

“Hử? Tại sao chứ?”

Bà chị tỏ vẻ nghi ngờ hơn, hùng hổ tiến đến với bộ mặt đăm đăm sát khí.

“Em đang giấu cái gì ở bên kia hả? Tại sao Balon lại sửa như thế hả?”

“L-Là Bạch Tuyết ạ. Bạch Tuyết đang bám vào cửa sổ.”

“Ê!”

Chị Tooko ngay lập tức lùi lại, mặt tái mét.

Hờ, thế này chắc chị ấy sẽ không cố ép mình mở rèm ra đâu nhỉ.

“K-Không xong rồi, Konoha. Làm sao đây? Nhưng mà, chị phải tự kiểm chứng bằng mắt mình mới được.”

Ánh mắt trở nên quyết tâm, chị ấy vươn tay ra và mở tung tấm rèm về hai phía.

Tôi trót an tâm và thả lỏng hết rồi nên hoàn toàn không kịp ngăn chuyện đó.

“Oa!”

Tấm rèm được mở ra trọn vẹn khiến cảnh tượng bên ngoài hiện lên không sót một chi tiết nhỏ nào.

Cảnh yêu đương của Ryuuto vẫn đang dang dở. Nụ hôn hướng đến môi, di chuyển từ trán xuống tai, lại quay về trán rồi hướng xuống cổ.

Chị Tooko dí sát toàn thân vào mặt kính, người run lên bần bật.

Thế rồi, bà chị mở tung cửa sổ, rướn người ra ngoài và gào to.

“Đồ ngốc Ryuutooooooooo! Đang làm cái gì đấy?!”

“Quá lắm rồi, tại sao không thể đến theo cách bình thường hả?”

Hoàn tất việc thay đồ và tết tóc, chị Tooko vớ lấy cái khay bạc, đi tới đánh Ryuuto bôm bốp.

“Chẳng phải chính chị Tooko đã nói mấy thứ ngớ ngẩn kiểu như ‘hãy điều tra khẩn cấp rồi đến đây ngay’ à? Em không có bằng lái, chuyến tàu cuối cũng đi mất tiêu rồi. vậy xe đi nhờ ở nơi khi ho cò gáy thế này cũng có vẻ bất khả thi. Thế thì chỉ còn có thể nhờ người quen thôi đúng không?”

“Đ-Đúng là vậy, nhưng chuyện đó đâu cần phải hôn hít hả. Từ hồi mẫu giáo đến giờ, chắc phải khoảng triệu lần chị đã nhắc không được cư xử như thế trước mặt người khác, sao không chịu sửa hả?”

Cô gái đang hôn Ryuuto ngồi lên xe và đi về. Trước khi đi khỏi còn khẽ chạm

môi với Ryuuto “Gặp sau nhé”, làm chị Tooko càng thêm tức lộn ruột.

“Được người ta đưa đi thì cũng phải chào tạm biệt cho phải phép còn gì. Ở nước ngoài làm thế là bình thường.”

“Đây là Nhật Bản, cậu là người Nhật đấy!”

Cái khay bị ấn rít vào mặt Ryuuto.

“Chị T-Tooko, mũi em dập mất... Không thở được... Anh Konoha, cứu em...”

Dù nghĩ bụng tự làm tự chịu, tôi vẫn nhẹ nhàng giữ lấy tay chị Tooko từ phía sau.

“Thế là đủ rồi chị. Dù sao cậu ấy cũng mất công đường xa lặn lội đến tận đây rồi”.

“Ừ ừ...”

Chị Tooko nhìn qua nhìn lại giữa tôi và Ryuuto đang co giật, hơi bấu môi rồi bỏ cái khay xuống.

“Ha... nguy hiểm thật. Biết ơn anh lắm, Konoha.”

“Nếu lần sau để chị bắt gặp cậu đang làm trò đáng xấu hổ nào nữa thì dù có Konoha nhờ vả chị cũng không tha đâu.”

Chị Tooko lườm xéo Ryuuto rồi ngồi xuống ghế. Bữa sáng mà bác giúp việc bung tới khi này được bày biện trên bàn tròn. Ratatouille lạnh với các loại rau mùa hè như cà tím, ớt chuông, cà chua, nêm thêm dầu oliu, bánh mì Pháp mới nướng, pho mát được thảo và trứng ốp la lòng đào. Hồng trà ấm đựng trong bình. Chai thủy tinh chứa Perrier ướp lạnh.

Chúng tôi cũng ngồi xuống ghế và lấy từng món đồ ăn.

Chị Tooko mở cuốn *Undine* của Fouqué ra, xé từ mép rồi đưa lên miệng.

“Friedrich Fouqué là nhà văn người Đức sinh năm 1777. Ra đời trong một dòng họ quý tộc lâu đời, ông có một người ông giữ đến chức tướng quân của quân đội nước Phổ. Fouqué từ một quân nhân trở thành một nhà văn, năm 1811 cho ra mắt tác phẩm tiêu biểu *Undine*.

Tinh linh của nước Undine đem lòng yêu chàng kị sĩ Huldbrand và trở thành vợ chàng, nhưng vì Huldbrand đã vi phạm điều cấm kị, si nhục Undine trên mặt

nước, Undine không thể tiếp tục lưu lại thế giới loài người mà phải trở về với thế giới trong lòng nước.

Huldrbrand mất đi Undine và định tái hôn với một người đàn bà khác.

Thế nhưng ở thế giới dưới nước, đó là việc không thể tha thứ. Undine sẽ phải tuân theo luật lệ, ban cái chết cho Huldrbrand bằng chính đôi tay của mình.

Giống như nhai một chiếc bánh mì lúa mạch đen cứng cho rất nhiều nho khô, mộc mạc, đầy nhung nhớt, một chút vị chát... rất dễ thương, càng nhai vị chua của lúa mạch đen càng tăng thêm, tan vào cùng vị ngọt tự nhiên của nho phơi khô, để lại dư vị đốn đau nơi đầu lưỡi...”

Những mảnh giấy phát ra âm thanh xào xạc nho nhỏ, bà chị lộ ra một tiếng thở dài trong khi vẫn vừa nhai vừa nuốt.

“Tuyệt thật đấy, em cực thích chỗ giết chết người đàn ông mình phải lòng để biến anh ta thành của mình.”

Ryuuto đã nhanh chóng dọn dẹp đĩa của mình, vừa lấy phần trứng ốp la của chị Tooko như thể đó là chuyện đương nhiên vừa nói. Chị Tooko phồng mang trợn má, gườm gườm lườm Ryuuto.

“Đây không phải câu chuyện cuộn xoáy lãng nhãng trong mớ cảm xúc kích động kiểu đó đâu. Thực chất đó là câu chuyện tình buồn của một tinh linh nước bị trói buộc bởi luật lệ không thể làm khác được.

Vào đêm tân hôn với người vợ mới, Huldrbrand đã nói với Undine khi nàng xuất hiện và đội khăn voan trắng rằng ‘Ta muốn chết khi đang hôn nàng’. Cảnh tượng Undine áp môi mình vào môi Huldrbrand và tuôn trào nước mắt, thật đau đớn mà cũng vô cùng đẹp đẽ, xâm chiếm toàn bộ tâm hồn người đọc. Hoàn toàn khác với nụ hôn dễ dãi của em.”

“Vâng vâng.”

Vẻ mặt như không, Ryuuto cho bơ và trứng ốp la lên trên chiếc bánh mì Pháp rồi cắn ngập răng vào nó.

Nghe đoạn đối thoại không hề có chút kiêng dè, tôi lại một lần nữa nghĩ “Hai người này đúng là bạn thời thơ ấu cùng lớn lên trong một mái nhà nhỉ...”. Người

mà chị Tooko gọi điện cho, hóa ra là Ryuuto. Và Ryuuto cũng đã tìm hiểu chuyện ma chị Tooko nhờ vả rồi nhanh chóng đến đây sao?

Vì người bạn thơ ấu có vai trò như chị gái, cậu ta có thể làm đến mức này sao?

Sâu trong ngực tôi có chút gì bất mãn.

Sau khi dùng xong bữa, Ryuuto nói về kết quả điều tra.

Sau khi vụ giết người hàng loạt xảy ra tại biệt thự nhà Himekura, có vẻ Shikishima Akira vẫn đi du học Đức đúng theo dự định. Một sinh viên đi du học cùng thời điểm đó có nhắc đến Akira trong thư gửi về cho gia đình, và lần theo các mối quan hệ, Ryuuto đã được cho xem bức thư ấy.

“Thời gian đầu, do áp lực, Akira nôn mửa rất nhiều lần và phải tĩnh dưỡng một thời gian. Lại thêm bất đồng ngôn ngữ, có vẻ như anh ta đã rất khổ sở. Thêm nữa, dù ngôn từ và phong thái nhã nhặn, lịch sự, đàng hoàng nhưng lại không giỏi đối nhân xử thế. Rượu không uống, mặt trời chưa lặn đã về nhà. Chủ nhân bức thư than vãn rằng dù rất muốn trở nên thân thiết như những du học sinh cùng là người Nhật Bản khác nhưng đáng tiếc là Shikishima Akira cứ như mặt trăng nổi trên nền trời cao vời vợi vậy.”

Akira rất hay thần thờ một mình, những lúc như thế anh ta thường chạm ngón tay vào vành tai, ánh mắt buồn rười rượi. Hành động chạm vào vành tai vốn là thói quen của người yêu mà anh ta đã chia tay ở Nhật. Anh ta đã từng nói người ấy giờ không còn nữa, với gương mặt tối sẫm.

Đặt tay lên vành tai, là thói quen của Yuri...

Có lẽ khi chạm vào vành tai mềm, Akira sẽ nhớ lại những chuyện xảy ra khi còn ở Nhật.

Anh ấy đã biết chuyện Yuri trầm mình tự vẫn. Không biết người đó nghĩ sao về việc người yêu chấm dứt sinh mạng vì lỗi của chính mình?

Tôi rùng mình khi nhìn lại bản thân.

Đó chẳng phải sự tra tấn đáng sợ, hơn cả cái chết hay sao?!

Trong thời gian du học, Akira không về nhà dù chỉ một lần. Hẳn là vì chuyện

của Yuri, kể cả khi học xong, anh ta vẫn lưu lại đó, bằng đi một thời gian thì không ai còn biết tung tích anh ta đâu cả.

Đức bắt đầu thời kỳ lịch sử đen tối, người du học sinh đã viết lá thư, sau khi về nước cũng rất lo lắng về Akira. Anh ta nhận được một lá thư gửi đến anh ta từ một người bạn thân là người bản địa viết rằng người đó trông thấy Akira nắm tay dắt theo một đứa bé. Đứa bé rất giống Akira nên anh ta đoán không biết có phải Akira đã kết hôn và có gia đình hay không.

Cuộc đời Akira sau đó đã xảy ra những chuyện gì vậy...

Chị Tooko đặt ngón trỏ trên môi, chăm chú lắng tai nghe.

Ryuuto cũng kể cho chúng tôi về vụ hỏa hoạn xảy ra ở biệt thự năm mươi năm trước.

“Cảnh sát đã coi đó là một vụ phóng hỏa và điều tra, nhưng cuối cùng không bắt được thủ phạm, có gì đó rất quái lạ nhỉ. Lửa không phát ra từ kho hay chỗ nào cách xa, mà ở ngay giữa phòng chính, dù xảy ra giữa đêm nhưng được thông báo rất sớm. Điều đáng ngờ nhất là việc chủ nhân cải trang rồi lưu lại một mình đúng thời điểm đó. Vết thương ở mắt tuyệt đối không phải do lửa gây ra. Có cả chuyện khi ông ta được đưa đến bệnh viện thì máu đang chảy ra từ mắt...”

Uống sạch một hơi chỗ hồng trà đã nguội, Ryuuto đặt trả lại chiếc tách không lên đĩa.

“Chắc chắn có gì đó ẩn giấu ở vụ hỏa hoạn năm mươi năm trước. Liệu có phải nhà Himekura ngầm can thiệp nên cảnh sát địa phương không thể nhúng tay vào không? Ngoài ra, khả năng nhà Himekura gây áp lực trực tiếp cũng rất cao.”

“Chủ nhân 50 năm trước, là nói đến ông của Maki nhỉ.”

“Phải. Cũng chính là chủ nhân hiện tại, Himekura Mitsukuni. Thời điểm đó ông ta là một chàng trai trẻ tuổi chỉ vừa mới trở thành trưởng họ. Điều không ngờ là, khi còn nhỏ ông ta từng phải an dưỡng ở vùng quê vì ốm yếu. Sau sự kiện Bạch Tuyết, người của nhà chính cứ chết dần, đến lúc không còn con trai để nối dõi nữa, ông ta như một công tử được cất trong hộp bồng chóc được kéo ra ngoài, nên hình như lúc đầu cũng bị những người xung quanh coi thường không

ít. Thế nhưng trong nháy mắt, ông ta lộ ra bản chất của mình, hạ gục hoàn toàn tất cả mọi đối thủ, khiến cho nhà Himekura vốn đang suy yếu sau vụ việc Bạch Tuyết trở nên thịnh vượng hơn cả trước kia, và hiện nay vẫn tiếp tục nắm quyền làm chủ. Đúng là một con quái vật.”

Trong dòng họ, ông là sự tồn tại tuyệt đối như thể thần linh ấy. Không ai có thể chống lại ông, kể cả nêu ý kiến cũng không được phép.

Chị Maki cũng đã kể về ông mình như vậy.

Himekura Mitsukuni đó có liên quan đến vụ cháy 50 năm trước. Điều này nghĩa là sao nhỉ?

Chị Tooko lên tiếng hỏi.

“Khi xảy ra hỏa hoạn, người đầu tiên chạy tới dập lửa là ai?”

Ryuuto toét miệng cười như thể đang đợi câu hỏi đó.

“Một người phụ nữ vô tình đi ngang qua đúng lúc đó. Bà ta tên là Uotani Hiroko.”

“!”

Chị Tooko nhòm người dậy.

Tôi cũng nín thở.

Hiroko sao?! Bà của Uotani cũng là Hiroko! Người đó 80 năm trước đã là hầu gái trong biệt thự.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Ryuuto nói.

“Phải, là người sống sót duy nhất trong vụ việc 80 năm trước.”

Không khí trong một thoáng trở nên nặng trĩu.

Chị Tooko lăm bắm với vẻ bối rối.

“Người đầu tiên phát hiện vụ thảm sát - Hiroko - lại là người đầu tiên đến hiện trường đám cháy vẫn ở căn biệt thự ấy 30 năm sau sao?”

Cơn run nhẹ cùng với mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Không thể coi đây là điều ngẫu nhiên xảy ra được.

“Hiroko đã gọi cứu hỏa, bản thân xông vào giữa vòng vây lửa, giải cứu được chủ nhân và thoát ra ngoài. Bà ấy là ân nhân cứu mạng của Himekura Mitsukuni.

Nghe nói năm ngoái khi Hiroko mất, ông ta cũng cải trang và đến đây trước khi tổ chức đám tang.”

Chúng tôi cảm thấy câu chuyện tựa ảo ảnh xảy ra 80 năm trước, đột nhiên trở nên sống động, cứ như nó đang tiến lại gần hiện thực của chúng tôi.

Biểu cảm của chị Tooko vô cùng căng thẳng.

Ryuuto cười.

“Hiện giờ em chỉ có thể nói đến đây thôi. Nếu có thêm tiến triển gì, em sẽ liên lạc qua điện thoại. Nhân tiện, em khát khô cổ rồi, nhờ chị đi lấy thêm trà được không, chị Tooko?”

Vẻ tươi tỉnh vô lo ấy làm bầu không khí dịu lại, nét mặt của chị Tooko cũng như được thả lỏng ra.

“Được rồi. Để cảm ơn công lao cố gắng giúp chị, ngoài trà chị sẽ xin thêm cả đồ ngọt mang tới cho.”

“Vâng. Chị cứ thông thả cũng được.”

Chị Tooko ra khỏi phòng và tiếng bước chân dần nhỏ đi.

Thế là dùng một cái, Ryuuto đột ngột nhòm người về phía tôi.

“Anh Konoha! Sáng nay anh ở cùng một phòng với chị Tooko đúng không? Trên đồ ngủ của cả hai người đều có dấu vết thói ngủ xấu của chị Tooko kìa. Thế là sao vậy ạ? Hai người ở cùng nhau suốt đêm qua à? Có tiến triển gì không ạ?”

Tôi cong người lùi về sau. Lẽ nào cậu ta nhờ chị Tooko đi lấy trà là vì muốn hỏi mấy chuyện này. Tại tôi nóng bừng vì xấu hổ.

“Chị Tooko sợ ma quá nên tự xông vào phòng thôi, anh thề là không có gì cả.”

“Ồ~~~, thật thế ạ?”

Ryuuto trưng ra bộ mặt thất vọng tràn trề không giấu giếm và lên giọng phê bình.

“A... Thấy chị Tooko với anh Konoha, ngay sau khi làm chuyện đó mà lại tương đối坦然 nhiên vậy, em đã có kết luận chắc đó là chuyện thường rồi, thế mà... thật đáng hổ thẹn! Anh đang làm cái gì vậy?”

”Tại sao anh không làm gì mà lại bị kết tội vậy hả?”

“Thật là, khi chị Tooko đang phiền muộn, anh chỉ cần hành động táo bạo một chút là được rồi.”

Tôi nghe thấy một điều làm tôi có chút băn khoăn.

“Chị Tooko đang phiền muộn?”

Ryuuto nhìn tôi chăm chăm bằng đôi mắt hấp dẫn đầy bí ẩn.

“Phải có chứ. Dù là người như thế đi nữa thì vẫn là một nữ sinh trung học đa cảm mà. Từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, đầy nhóc ưu phiền luôn ấy. Anh Konoha, anh không tình cờ biết được gì sao?”

Khuôn mặt buồn rầu tôi nhìn thấy trong ánh bình minh lại thỉnh thoảng hiện lên trong đầu, làm tôi khó thở tưởng như lồng ngực bị ai đó bóp chặt.

Thấy tôi không nói được gì, Ryuuto tiếp tục cười ẩn ý.

“Mà những lúc như thế, mong anh hãy viết những câu chuyện thật ngọt ngào cho chị ấy. Sau khi khóa học mùa hè kết thúc, ở nhà chị ấy cứ luôn giận dỗi là muốn ăn quà vặt do Konoha viết đó.”

Thật không vậy?

Dù tôi không viết thì trên đời này vẫn đầy rẫy những câu chuyện ngọt ngào hợp khẩu vị chị Tooko cơ mà.

“Phải rồi! Em sẽ dạy anh một vài từ có thể làm chị Tooko phấn chấn lại mỗi khi chị ấy suy sụp.”

Trong khi tôi còn đang lúng túng, Ryuuto ghé miệng vào tai tôi và thì thầm ba từ như một lời niệm chú ma thuật.

“Hả? Viết theo ba đề tài đó, có chút... hơi xấu hổ ấy... Có thật là chị Tooko sẽ phấn chấn lại nhờ cái đó không...?”

“Hiệu quả tức thì còn hơn thức uống dinh dưỡng đấy ạ. Nguyên liệu không có vấn đề gì đâu. Còn lại trông chờ hết vào tay nghề của đầu bếp thôi.”

Đang nói với vẻ mặt đắc thắng, ánh mắt cậu ấy đột ngột trở nên điềm đạm.

“Sẽ ổn thôi, vì anh Konoha là nhà văn của chị Tooko mà.”

Tâm trí tôi lại như bị màn đêm bao phủ. Tôi lại bị gọi là “nhà văn của chị

Tooko”.

Tôi tuyệt đối không có ý định trở thành người như vậy. Không phải chuyện chị Tooko như thế nào, chỉ riêng nhà văn là tuyệt đối...

Các ngón tay cứng lạnh như nước đá, tâm trạng chùng xuống và khi tôi tưởng như mình sắp rơi vào đầm lầy ký ức thì cánh cửa phòng bật mở.

Đứng ở đó không phải chị Tooko, mà là một người đang có vẻ mặt rất khó chịu - chị Maki.

“Quả nhiên là cậu à?”

Hướng ánh mắt sắc bén như chứa gai nhọn về phía Ryuuto, bà chị nói với giọng cứng rắn.

“Tôi đã nghe chuyện có một tên đàn khoe mẽ ghé đến, mới sáng ngày ra đã cùng một cô nàng tóc vàng ve vãn nhau như chó hoang trước nhà người khác. Dự cảm tồi tệ của tôi chính xác rồi nhỉ.”

Những lời lẽ hà khắc đường đột ấy làm tôi kinh ngạc.

Tôi đã dự đoán phần nào việc chị Maki không ưa Ryuuto dựa vào giọng nói và thái độ có vẻ khó chịu của chị ta mỗi lần nhắc đến tên cậu ấy. Chắc hẳn là từ hồi Ryuuto hẹn hò với Amemiya, chị ấy luôn thấy cậu ấy là một kẻ khó ưa.

Lúc ấy, vì Ryuuto đã lôi kéo tôi vào vụ việc của Amemiya mà kế hoạch của chị ấy đảo điên hết. Kể cả sau này, chị ấy vẫn tức tối mỗi khi nhắc lại chuyện đó.

Do vậy, tôi hiểu chị Maki không hề chào đón chuyến thăm của Ryuuto tẹo nào. Nhưng bình thường, chị Maki chắc chắn sẽ không bộc lộ cảm xúc đến thế này.

Phải, thường thì chị ta sẽ nói những lời mỉa mai kèm một nụ cười...

“Công chúa vẫn như mọi khi nhỉ, ánh mắt nhìn người khác như ruồi nhặng ấy.”

Ryuuto cũng đành mặt lại.

Giống như chị Maki ghét Ryuuto, chính Ryuuto cũng mang mối hận với chị Maki.

Nói gì thì nói, cậu ấy cũng đã bị cầm tù trong bệnh viện và không ai rõ tung

tích một thời gian, nên cậu ấy khó mà xử sự khác đi được. Đã vậy sau chuyện đó chị Maki cũng hoàn toàn không có một lời xin lỗi nào.

Cứ như thế, Ryuuto đá chiếc ghế ra và đứng dậy rồi bước ra chỗ chị Maki. Tôi bất giác nín thở, nắm chặt bàn tay đầm mồ hôi.

Hai người đó lườm nhau như kẻ thù không đội trời chung. Khi đến ngay trước mặt chị Maki, môi Ryuuto khề nhếch.

“Mà thôi, tôi sẽ phải làm phiền hai, ba ngày. Mong chị chiếu cố.”

“Không thích, đi khỏi đây ngay bây giờ cho tôi.”

“Tôi không có chỗ ở.”

“Cái đó tôi không cần biết.”

Sức nóng tăng lên trong ánh mắt của hai người đó, bầu không khí căng như sợi dây đàn.

“Chị Maki, Ryuuto giúp điều tra vụ án 80 năm trước mà. Với cả, chị Tooko là người đã gọi cậu ấy.”

“Thế thì sao?”

Dù tôi nói tên của chị Tooko ra nhưng thái độ của chị Maki vẫn không thay đổi. Không những thế, ánh mắt chị ấy còn trở nên gay gắt hơn.

“Nhìn thấy bản mặt giả nai đều cáng với phụ nữ kia, chị thấy bức tức lắm. Phải rồi, nếu cậu đội túi đựng đồ của cửa hàng tiện lợi lên đầu, thì là cả đời này không mở mồm ra nói một từ thì cậu ở lại cũng được.”

“Bà là quý hả?!”

“Cậu đã hiểu ra là không phải toàn bộ đàn bà con gái trên đời sẽ chiều chuộng cậu rồi phải không? Biết ơn tôi đi.”

“Vậy cơ đấy. Tôi nên trả cả học phí không nhỉ.”

“Khỏi. Biến nhanh cho khuất mắt. Bản thân sự tồn tại của cậu đã đủ chướng mắt rồi. Hotaru mất đi mới có một tháng thế mà đã ve vãn đứa con gái khác, lại còn ngay trước cửa nhà tôi, giỡn mặt nhau quá đây.”

Thái độ của Ryuuto đột ngột thay đổi, sự căng thẳng thoát cái đã biến mất khỏi gương mặt.

“Bởi vì Hotaru, đã chết rồi còn gì.”

Một âm thanh kinh khủng vang vọng xung quanh, đầu gối của Ryuuto lão đảo.

Chị Maki đã tát cậu ấy. Lòng mày nhướn lên, ánh mắt cháy rực phần nộ, chị ta hét lớn.

“Đáng lẽ cậu nên chết luôn vì mất máu đi! Tôi không nên tử tế đưa cậu đi viện và chữa trị cho cậu làm gì!”

Ryuuto cũng đáp trả giận dữ.

“Lúc đó tôi bị chị cầm tù, không chỉ thế chị ta cố tình đánh rơi táo hay đưa vào miệng vết thương để tra tấn tôi đấy!”

“Đó là vì cậu không biết vâng lời chứ sao! Biết thế tôi đã chọc dao gọt hoa quả vào và khoắng miệng vết thương lên rồi! Làm thế thì đã không có chuyện cậu thay lòng đổi dạ bừa bãi chỉ sau một tháng như thế này!”

“Chẳng phải không thể làm gì khác được sao? Hotaru chết đi, chẳng còn hiện diện ở bất cứ đâu nữa! Một ngày, một tháng hay mười năm cũng chẳng liên quan! Vì tôi đã không còn có thể chạm vào, ôm chặt lấy hay hôn Hotaru được nữa rồi!

Làm sao bây giờ, cả Ryuuto cũng trở nên khi kích động. Cậu ấy gào lên bằng giọng đau đớn như đục khoét lòng ngực ra.

“Tôi không giống Kurosaki, không thể mãi mãi mơ tưởng về một vong hồn đã chôn sâu dưới mộ. Nếu không phải là người con gái đang sống còn hơi ấm, thì không thể trói buộc được tôi. Tôi chẳng biết chị tức giận cái gì nhưng đừng có trút bừa bãi lên đầu tôi!”

Khuôn mặt chị Maki nhuốm màu đỏ gấc.

Khoảnh khắc sau đó, chị ta co chân lên và đạp rất rất mạnh vào bên hông của Ryuuto.

“!”

Đó là chỗ Amemiya đã đâm Ryuuto.

Ryuuto mở to mắt và khuỵu gối xuống sàn.

“Đúng là một tên nhóc chương mất.”

Điều bộ khinh bỉ, vẻ mặt ủ dột, lấy tay vén mái tóc buông xuống mặt, chị Maki quay lưng và đi mất.

“Ryuuto! Có sao không?”

Tôi luống cuống chạy tới.

“Ừ, không hề nương tay à, mụ già bạo lực.”

Ryuuto rên lên trong khi vẫn gục đầu ôm lấy bụng. Hiếm khi thấy bộ dạng suy sụp này của cậu ấy, vai rũ xuống, vẻ mặt buồn rầu... Tôi ngại ngần an ủi.

“... Chị Maki mỗi khi trông thấy Ryuuto sẽ lại nhớ đến Amemiya... Chắc chị ấy cũng cảm thấy khó khăn lắm, cho nên chị ấy chỉ có thể nói năng kiểu đây thôi...”

“Chắc vậy ạ.”

Ryuuto không ngẩng đầu lên. Tôi thoáng thấy cậu ấy cắn chặt môi. Giọng nói thều thào ẩn chứa nỗi đau và sự khổ sở.

“... Giả sử như Hotaru còn sống... có lẽ em đã chỉ yêu một mình Hotaru thôi. Lần đầu tiên trông thấy Hotaru, em đã có dự cảm nếu là cô ấy thì có thể sẽ trói buộc được em hoàn toàn... Nếu cô ấy còn sống, chắc chắn sẽ là như thế...”

“Có thể nói là cuối cùng em đã gặp được người con gái lý tưởng, hay đúng hơn là em tự hỏi phải chăng cô gái này sẽ trở thành một sự tồn tại đặc biệt đối với mình.”

“Em đã luôn nghĩ nếu gặp được người con gái như thế thì chỉ mình cô ấy là đủ.”

Tôi nhớ rõ cảnh Ryuuto sung sướng kể về chuyện của hai người, cứ như nó mới xảy ra hôm qua vậy.

Sau đó là ngày diễn ra lễ tang, cảnh cậu ấy vừa xé vụn bức thư của Amemiya vừa khóc...

“Nếu có thời gian mình sẽ đưa cậu đi đến nhiều nơi hơn nữa. Sẽ ép cậu ăn, làm cho cậu béo múp ra. Nếu cậu yêu mình mọi chuyện đã tốt đẹp rồi.”

Tắm mình trong cơn mưa dai dẳng, nước lã chẳng rơi, Ryuuto đã run rẩy hét lên như thế.

“... Nhưng Hotaru đã không còn nữa... Chỉ còn cách tiếp tục tìm kiếm thôi. Tìm kiếm người con gái yêu thương đến độ muốn giết em, người sẽ giữ chặt lấy em.”

Nỗi đau đón dày vò trái tim tôi.

Tôi chẳng là gì hơn một người đọc câu chuyện của cô gái có tên Amemiya Hotaru ấy...

Thế nhưng Ryuuto là... Nỗi khổ đau cậu ấy phải chịu khi mất đi Amemiya, cũng ngang bằng như chị Maki vậy. Chắc hẳn, chính bởi nỗi đau, sự tuyệt vọng và cảm giác mất mát mà chỉ những người có liên hệ sâu sắc với Amemiya như hai người họ mới hiểu được, mà cả hai trở nên xung đột với nhau.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhõm bước lên cầu thang và mùi giòn ngọt của bơ bay tới.

Chị Tooko đã quay lại.

Ryuuto đứng dậy. Cùng lúc đó, chị Tooko bước vào với nét mặt tươi tắn.

“Xin lỗi vì hơi muộn nhé.”

“Xin lỗi, chị Tooko. Em đi đây”.

“Ồ, sao đột nhiên lại đi ngay thế?”

Tay vẫn cầm nguyên chiếc khay đựng ấm trà và bánh nướng rắc đường, chị Tooko chớp mắt vẻ không hiểu.

Giữ vẻ mặt dễ chịu, cậu ấy nhón lấy hai cái bánh nướng rồi cho tọt vào mồm.

“Ừm, ngon quá!”

“Này, Ryuuto, thế là thế nào?”

“Đã mất công đến nên em định đi thăm thú một chút. Em vẫn ở đây và sẽ lại đến xem xét tình hình nữa mà.”

“Chỗ trọ lại thì sao?!”

“Dự định của em là từ giờ sẽ làm quen một chị gái tốt bụng để xin ở nhờ.”

Cậu ấy vừa lắc lắc cái tay cầm bánh nướng vừa bước đi.

“Thật là, vẫn không biết tự kiểm điểm gì cả!”

Chị Tooko phồng má và đặt phịch cái khay xuống bàn.

Tôi nói “Em đi tiễn cậu ấy” rồi đuổi theo Ryuuto.

Trước cổng, Balon đang sửa nhặng xỉ và Ryuuto đỡ nó bằng bánh nướng. Nghe thấy tiếng tôi gọi, cậu ấy quay lại tỏ vẻ khó hiểu.

“Ừa? Anh Konoha... Sao thế ạ?”

“Nếu cậu phải vạ vật ngoài đường thì hãy quay lại đi? Anh sẽ thuyết phục chị Maki.”

“À, không sao đâu. Em giỏi tìm chỗ ở mà, lại là mùa hè nữa nên cắm trại cũng được.”

“Anh cần cậu ở đây. Mình anh không ứng phó nổi nếu Bạch Tuyết lại xuất hiện lần nữa. Anh không biết chị Tooko sẽ gây chuyện gì nữa.”

Ryuuto bật cười như trẻ con. Khóe miệng giãn ra vẻ vui thích, cậu ấy nhìn tôi một lượt.

“À, ra anh đang lo lắng cho chị Tooko ạ?”

“Không phải là ý đó.”

“Không sao đâu, về cơ bản chị Tooko sẽ rất mạnh mẽ mỗi khi gặp tình huống nguy cấp. Nhưng thật ra ít nhiều cũng có trường hợp ngoại lệ, lúc ấy anh Konoha hãy xử lý hộ em nhé.”

“Này, Ryuuto!”

“A... em cũng mong mình sớm gặp được người trong mộng. Em cũng muốn xem khi yêu một cô gái đến mức phát cuồng vì cô ấy thì sẽ có cảm giác như thế nào.”

Cậu ấy lăm bắm ra chiều vui vẻ, vỗ đầu Balon “Gặp may sau” và đi mất.

Tôi nhìn theo tấm lưng săn chắc đáng tin cậy của cậu ấy xa dần với tâm trạng bất an.

Balon đẩy đẩy mộng tôi như muốn bảo “nhanh quay vào đi”. Khi tôi vừa cất bước thì nhìn thấy chị Maki, nét mặt cứng nhắc, đang đứng khoanh tay trước cửa.

“Tên nhóc đó đi rồi hả?”

“Ryuuto không hề quên Amemiya. Cậu ấy nói với em rằng nếu Amemiya còn

sống, cậu ấy đã có thể chỉ yêu một mình cô ấy mà thôi.”

Nỗi đau nghẹt thở mà vừa nãy Ryuuto để lộ cho tôi thấy, giờ lại hiện lên trong mắt chị Maki.

“Không có chuyện đó đâu.”

Chị ta lăm bắm cụt lủn rồi quay lưng. Tôi có cảm giác đáng vẻ nhìn từ đằng sau mảnh mẽ oai phong đó rất giống với Ryuuto.

Tôi thở dài rồi đi vào trong.

Chi Tooko đang đợi ở trong phòng. Phải mau chóng quay lại.

Khi tôi chuẩn bị leo lên cầu thang, có giọng nói phát ra.

“?”

Hình như có ai đang tranh luận gì đó.

Ở căn phòng góc đằng kia à? Khi đi về hướng có giọng nói, tôi nghe được từng mẩu của đoạn hội thoại.

“Làm thế nào đây? Đến cả người con trai tới đón cũng xuất hiện rồi. Chẳng phải giống y như 80 năm trước hay sao?”

“Vậy nếu giờ anh chàng học trò đó mà đi về, chúng ta sẽ bị giết sao?”

“Không đời nào! Chúng ta đã giữ ‘lời hứa’ đằng hoàng rồi cơ mà!”

Tôi nổi da gà, lưng lạnh toát.

Đây là giọng của bác quản gia và mọi người?

Họ ghép Ryuuto vào vị trí người bạn tới đón Akira và lo sợ tôi sẽ ra khỏi biệt thự sao?

Thế nhưng, lời hứa là cái gì? Họ đã hứa với ai?

Tôi cảm thấy khó thở, trống ngực đánh dồn dập.

Tôi cố đi ra xa khỏi cánh cửa mà không để lộ tiếng bước chân. Khi bước lên cầu thang, tôi vẫn không dám thở...

Ở góc hành lang, Uotani, ôm quả bóng đỏ trong lòng, đang đứng lặng yên như ảo ảnh.

“!”

Vì quá đột ngột, tôi tưởng mình đứng tim tại chỗ.

“U-Uotani! Tình trạng em sao rồi? Sắc mặt em vẫn chưa tốt lắm đâu.”

Uotani vươn cánh tay tóm chặt lấy gấu áo của tôi, nói bằng vẻ mặt như thể đã cân nhắc kỹ.

“Xin hãy tránh tôi đa việc ở một mình.”

“Ồ?”

Khi tôi định hỏi lại ý nghĩa của câu nói đó, cô bé buông tay và lao vội xuống cầu thang.

Rốt cục là chuyện gì vậy chứ?

Chân tay tôi ngày càng lạnh cóng.

Đúng là giá mà có Ryuuto ở đây thì tốt hơn.

Khi tôi về phòng, chị Tooko đang ngồi gục đầu trên ghế. Nhìn thấy đôi đồng tử đượm buồn ấy, tim tôi như lỡ mất một nhịp.

Tôi lại nhớ đến ánh mắt tôi thấy buổi bình minh hôm đó.

Lòng ngực thất lại, tôi đứng trơ ra như phỗng. Chị Tooko ngẩng mặt lên và tròn mắt.

“Ồ này, về rồi à? Hơi bị thông thả đấy nhé.”

Nhật ký của Yuri đang để mở trên đầu gối chị ấy.

Nghĩ rằng chị ấy đọc cuốn nhật ký đó nên mới có vẻ mặt đau buồn, tôi cảm thấy đôi chút nhẹ nhõm và cùng lúc băn khoăn có phải buổi bình minh hôm ấy cuốn nhật ký đó cũng đang được mở ra hay không.

Rốt cục thứ gì trong cuốn nhật ký này đã làm chị Tooko buồn rầu đến thế? Dù đúng là nội dung của nó rất đau lòng đi nữa...

“Hồng trà nguội mất rồi. Em đã nói chuyện gì với Ryuuto vậy?”

Chị Tooko gấp quyển nhật ký lại. Ngay trước đó, cánh hoa cẩm chương đỏ phản chiếu vào mắt tôi.

“Cái đánh dấu sách đó!”

“Hử?”

Chị Tooko lại một lần nữa mở ra cuốn nhật ký đang đóng đở.

Miếng đánh dấu sách có dính cánh hoa cẩm chương ép được kẹp ở giữa.

“Cái này ấy hả?”

“Vâng. Cái đánh dấu đó được kẹp bên trong từ đầu ạ?”

“Phải đấy.”

“Liệu có phải chị Maki kẹp vào không ạ?”

“Chị nghĩ không phải. Chẳng phải sở thích của Maki.”

“Vậy thì ai?”

Cánh hoa ép từ gần 80 năm trước không thể nào có màu tươi mới như vậy được.

Có nghĩa là, trước khi chị Maki lấy được cuốn sách này, có một ai khác đã đọc nó.

Có phải chị Tooko cũng đã nghĩ đến khả năng này? Chị ấy lắm bả với điệu bộ bần khoản.

“Chị nghĩ... có lẽ là một người biết rất rõ về Bạch Tuyết.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Chị cũng... chưa hiểu rõ. Chỉ mới tưởng tượng thôi.”

Chị Tooko mím môi.

Tôi bối rối không biết có nên nói cho chị Tooko biết về cuộc đối thoại lúc nãy của mọi người và lời cảnh báo của Uotani hay không.

Chị ấy trông không khỏe nên tôi không muốn gây thêm lo lắng.

“Mà này Konoha, đừng có tránh né câu chuyện thế.”

“Dạ?”

“Em đã nói chuyện gì với Ryuuto? Có phải là chuyện gì thiếu đúng đắn nên không thể nói với chị?”

Chị Tooko phồng má và lườm tôi.

Tôi vã hết cả mồ hôi hột khi bị chất vấn hết chuyện này đến chuyện nọ, hoàn toàn là những thứ mà tôi còn không nhớ mình đã làm bao giờ.

Về chiều, chị Tooko đến phòng sách, đi loay quanh bên trong, nhìn chòng chọc vào trần nhà, tường và cửa sổ, có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó.

Nửa chừng, vì phải đi toilet, tôi ra khỏi phòng.

Sau khi giải quyết xong và ra rửa tay, tôi vừa mở cửa thì có một tờ giấy trắng gập đôi rơi xuống.

Tôi cảm thấy nghi hoặc, rõ ràng khi vào không có mà... tôi nhặt lên và xem bên trong thì ở đó có những con chữ được viết bằng bút bi.

“Gửi anh Inoue Konoha,

Tôi sẽ đợi ở bờ hồ trong núi lúc ba giờ.

Vì có việc rất quan trọng nên xin hãy bí mật đến đó không để ai trông thấy.

Sayo.”

Từ Uotani sao?!

Tim tôi thót lại vì căng thẳng.

Là sao đây? Có ý gọi tôi ra hồ thì là việc không thể nói được ở biệt thự hay sao?

Nhưng, chính Uotani đã nói không được đến hồ, không phải sao? Và còn “hãy tránh tôi đa việc ở một mình” nữa...

Ủa? Sao mà mâu thuẫn thế nhỉ?

Khi nhìn đồng hồ, chỉ còn hai mươi phút nữa là đến ba giờ.

Đầu tiên tôi quyết định thử đi đến nhà bếp.

“Xin lỗi, có Uotani ở đây không ạ?”

Bà giúp việc cho hay cô bé vừa mới đi mua đồ.

Chẳng lẽ cô bé đi đến hồ sao? Lá thư đó đúng là của Uotani à? Nếu vậy tôi cũng nên đi chẳng...

Không có thời gian phân vân, tôi chẳng còn cách nào khác ngoài ra khỏi biệt thự và hướng về hồ. Rất lạ là bình thường khi tôi ra ngoài, lần nào Balon cũng chạy theo sủa loạn, mà hôm nay nó lại không xuất hiện.

Men theo con đường nhỏ được chiếu sáng bởi ánh mặt trời, tôi đã tới hồ, nhưng không có bóng dáng ai ở đó cả.

Giống như lần tôi tới đây trước đó cùng chị Tooko, mặt nước rộng thênh thang như hút lấy ánh sáng của bầu trời và lấp lánh trong yên lặng. Ngọn gió mát lành đưa theo mùi hương của lá lay động xào xạc cây cỏ dưới chân êm đềm sáng

khoái. Những loài côn trùng nhỏ bay bay.

Uotani vẫn chưa đến sao...

Đúng lúc đó...

Một bàn tay vươn ra từ phía sau, ấn một thứ lạnh lạnh vào mặt tôi.

Một chiếc khăn mặt có tằm thứ được phẩm nào đó!

Thứ mùi chua chua xộc vào hai lỗ mũi, sống lưng tôi run lên báo động bản thân đang gặp nguy hiểm.

Tôi gắng quay người lại nhưng bị giữ rất chặt không cựa quậy được chút nào. Tôi chỉ kịp có cảm giác được cơ thể đang áp vào sau lưng mình là của nam giới to cao và rắn chắc, thế rồi, ý thức của tôi hoàn toàn bị cắt đứt.

Chương 6: Lời thề đỏ tươi

Bạch Tuyết là ai nhỉ?

Trong màn đêm tối mịt, tôi nghĩ về điều đó.

Hình ảnh Bạch Tuyết trong tôi là cô gái với mái tóc dài trắng xóa, đứng giữa mặt hồ được phản chiếu bởi ánh trăng lạnh lẽo giữa màn đêm tĩnh lặng.

“Hãy đúc chuông, đặt ở chân núi, ngày và đêm lượt đánh ba lần để làm ta giật mình và nhớ lại lời hứa ấy.”

Giọng nói đầy uy lực thoát ra từ bờ môi đỏ quẩn rữ.

Giọng nói ấy rất giống giọng của chị Maki. Hơn nữa, nó còn chồng lên giọng đọc thành tiếng Hồ dạ xoa của tôi và giọng của chị Tooko, trở thành một tổ hợp đa giọng nói.

Bóng tối rung lên bần bật như có dòng điện.

“... Bản chất của ta là tư tưởng sự tự do. Mưu cầu tự tại. Ước vọng theo ý mình.”

“Cùng với đó, ta bỏ quên lời thề, định lấy nước trong cái hồ nhỏ hẹp này mà bao phủ toàn bộ dải đất phía Bắc.”

Đôi đồng tử cháy lên xanh trắng như lửa quỷ, tràn đầy nỗi căm thù, nhìn chăm chăm vào kẻ đã phong ấn và tước đoạt tự do của bản thân.

“Vì tự do của ta thì sinh mệnh của người hay súc vật trên cõi nhân gian này chẳng đáng gì. Thế nhưng, giao ước không thể bỏ, lời thề không thể phá... Ta không để mình lãng quên giao ước ấy, lời thề ấy. Để gợi nhớ, không được phép lơ là việc gióng chuông.”

Gióng chuông, tiếp tục gióng chuông, Bạch Tuyết nhắc đi nhắc lại. Đó là minh chứng cho giao ước. Không được quên. Gióng chuông đi, gióng chuông đi, gióng chuông đi.

Khi tôi tỉnh dậy, thái dương tôi nhức buốt.

Đây là đâu?!

Tôi cuống quýt bật dậy.

Trần gỗ, chiếu tatami, cửa kéo giấy... Một căn phòng sạch sẽ của một lữ quán hạng sang? Tôi được đặt nằm ngủ trên một tấm đệm bọc ga trải trắng còn thơm mùi nắng.

“Cậu tỉnh rồi à?”

Tấm cửa kéo mở ra, một người đàn ông cao lớn mặc vest bước vào. Là chú Takamizawa, người của chị Maki. Là người đưa tôi đến biệt thự. Tại sao chú Takamizawa lại...?!

Không biết có phải do tác dụng của thứ thuốc mà tôi ngủ phải trước khi ngã gục hay không mà tôi không thể sắp xếp được suy nghĩ của mình. Tôi tự hỏi hay là mình vẫn còn ở trong mơ. Trong tai tôi vẫn còn lờ lờ âm thanh của cây cối.

“Mong cậu thứ lỗi cho hành động thô lỗ của tôi. Mọi chuyện cũng sắp kết thúc rồi.”

Giọng điệu mềm mỏng hoàn toàn không hợp với tình huống kỳ cục lúc này, càng khiến cho lồng ngực tôi thêm xáo trộn.

“Cái gì kết thúc thế ạ? Từ bây giờ cháu sẽ thế nào?”

Tôi nghe thấy tiếng mưa ở bên ngoài.

Chú Takamizawa nở nụ cười ôn hòa, như để làm tôi bình tĩnh lại.

“Ngày mai tôi sẽ đưa cậu về tận nhà ở Tokyo, xin hãy an tâm. Tôi cũng sẽ đảm bảo sự an toàn của cô Amano Tooko. Thực ra vốn dĩ tôi sẽ đến biệt thự đón cậu như bình thường nhưng... kế hoạch có chút thay đổi, nên có vẻ tôi đã khiến cậu kinh động. Tôi thực lòng xin lỗi.”

“Việc bắt cóc cháu là chỉ thị của chị Maki? Chị Maki đang định làm gì vậy?”

Dù tôi có lờ mờ gờm gờm, chú Takamizawa vẫn tiếp tục mỉm cười.

“Tôi không thể trả lời chuyện đó.”

Giọng nói tuy hiền lành hòa nhã, nhưng câu trả lời lại rất cương quyết.

Vô số những cơn run nhỏ đứt quãng chạy dọc sống lưng, mồ hôi rịn ra ở lòng bàn tay cũng vô cùng khó chịu. Bên ngoài cửa kéo, tiếng mưa ngân lên những âm

thanh trầm mặc.

“Xin phép thất lễ. Có khách đến gặp ngài.”

“Khách?”

Vẻ mặt chú Takamizawa lộ chút ngỡ vực trước lời nói của cô hầu phòng, nhưng sau đó quay về phía tôi, chú ấy lại nở nụ cười hiền hậu và nói:

“Tôi sẽ mang bữa tối đến sau.”

Thế rồi người đó đóng cửa kéo lại và đi cùng cô hầu phòng.

Tôi còn lại một mình.

Làm sao đây...

Tôi biết mình không có gì nguy hiểm cả. Nếu ngoan ngoãn đợi ở đây, tôi sẽ được đưa về nhà bình an vô sự.

Thế chẳng phải tốt quá sao?

Tôi không cần phải dính dáng vào những chuyện phiền hà hơn nữa. Thế loại phiêu lưu mạo hiểm hoàn toàn không phù hợp với tôi.

Người đó cũng nói sẽ bảo đảm an toàn cho cả chị Tooko nữa.

A, nhưng chị Tooko sẽ tự mình thò đầu vào nguy hiểm. Giả sử chị ấy lại làm loạn lên như mọi khi, nếu có gì xảy ra...

Lập tức đầu tôi nóng bừng, một cơn đau sắc nhọn như đâm xuyên lồng ngực.

Quả nhiên là không được!

Phải quay lại biệt thự!

Tôi đứng dậy khỏi đệm và mở cửa. Chú Takamizawa không có ở phòng bên. Không trông thấy giày đâu cả nên tôi chẳng còn cách nào khác, đành xỏ dép đi trong nhà vào và bước ra hành lang.

Một người hầu phòng tiến lại từ phía trước làm tim tôi muốn bắn ra ngoài.

“Có chuyện gì không ạ?”

“A, ờ... nhà tắm ở đâu ạ?”

“À, onsen* phải không ạ? Nếu thế thì...”

Người hầu phòng dẫn đường cho tôi.

Ngoài trời có mưa nhỏ. Khi đến lối vào đường dẫn ra cầu thang, tôi nói “Đến

đây được rồi ạ” và được ở một mình.

Sau khi chắc chắn không nhìn thấy người hầu phòng nữa, tôi đi nguyên dép trong nhà mò xuống lối đi, lẩn vào trong bóng tối mờ mờ và cây cối trong vườn rồi vùng chạy.

May mắn thay, thị trấn này cũng nhỏ thôi nên khi ra tới đường lớn, tôi đã hình dung được đại khái đường trở về.

Dù đường tối, nhưng mưa chỉ lất phất, nên tôi vẫn có thể xoay xở được.

Tôi vội vàng tiến lên một cách khó khăn bằng đôi dép đi trong nhà.

Tuy nhiên, sau khi vào trong núi, tình huống tệ hại hơn nhiều. Một cậu nhóc lớn lên ở thành phố, vốn coi việc ban đêm có đèn đường là điều dĩ nhiên như tôi, bây giờ đã được ném trái trọn vẹn cảm giác không có ánh sáng soi đường trước mặt là như thế nào.

Trong màn đêm tối thui phủ xuống đầu, tầm nhìn bị nhuộm hoàn toàn bởi màu đen đặc, đến cả đường nét của vật thể cũng không rõ ràng... dù chỉ là một bàn tay vươn ra cũng bị màu đen huyền đáng ngờ nuốt trọn. Bóng tối sâu hun hút gợi nhớ đến một buổi đêm của quá khứ xa xôi ấy, khiến tôi thở hồn hển dù hiện tại đang ở trong rừng.

Dù quay ra hướng nào cũng tối om, bề mặt những chiếc lá đầm nước mưa thì thoảng lóe lên ánh sáng và ngoài chúng ra, tôi không nhận biết được thứ gì, cứ như đang nhắm mắt và dùng tay dò đường để tiến lên vậy.

Thình thoảng đột nhiên có những cành cây tấp vào má tôi, có khi dây thường xuân phủ xuống đất làm tôi tưởng là rắn và nhảy dựng lên, hoặc tôi vấp chân vào những cái rễ cây trồi lên khỏi mặt đất. Trước nỗi sợ hãi nguyên thủy xuất phát từ trạng thái không nhìn thấy, tôi tưởng như mình không thở nổi và lồng ngực như bị bóp nát.

Điều tệ hơn là mưa bắt đầu trở nên nặng hạt, đường lầy lội dưới chân và mọi thứ dần nhòa đi trước mắt. Đến cả thính giác của tôi cũng trở nên mất kiểm soát bởi tiếng mưa. Cơ thể ướt sũng của tôi lạnh dần, cảm giác rét cóng như người đang đi giữa trời mùa đông với độc một cái áo sơ-mi. Đầu ngón tay, đầu ngón

chân của tôi cũng trở nên tê buốt.

Cổ họng thắt lại, tôi thở dốc, trái tim như sắp nổ tung.

Mưa lạnh xuyên vào da, nước đọng lại trên lá đôi lúc lại ào ào tràn xuống như dòng thác.

Trên cánh tay và mặt tôi đều có những vết trầy nhỏ và chỉ có những chỗ đó là nóng bừng. Để đôi dép sũng nước mưa trơn tuôn tuột, làm tôi suýt ngã không biết bao nhiêu lần.

Bỗng có một tia sáng lóe lên trên đầu và tiếng gầm rần rần vang trời.

Sấm sét!

Nỗi hoảng sợ chạy dọc sống lưng tôi.

Nếu tôi ở dưới gốc cây chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao? Hơn nữa tôi từng nghe rằng thân thể ướt rất dễ bị sét đánh. Nhưng tôi đang ở trong núi buổi đêm và mưa vẫn rơi, phải đi đâu mới được?

Chẳng có chỗ nào cho tôi trốn cả...

Sấm rền lên như tiếng bom nổ, tôi giật nảy mình và rúm người lại. Nỗi tức giận tuôn trào, vượt lên trên cả cảm giác tuyệt vọng.

Tôi rốt cuộc đang làm cái gì thế này. Tôi không còn biết đường về nữa. Đây hoàn toàn là một thảm họa. Không bình thường chút nào. Tôi đang phát điên rồi.

Tôi nên ở nguyên một chỗ không nhúc nhích cho đến khi trời sáng thì tốt hơn chẳng? Mệt lắm rồi, tôi chẳng muốn đi thêm nữa.

Thế nhưng cứ nhớ lại ánh mắt đờm buồn của chị Tooko buổi bình minh hôm ấy, chân tôi lại tự động tiến về phía trước.

Chị Tooko không biết tôi đi ra ngoài. Bỗng dưng không thấy bóng dáng tôi đâu cả, chắc chắn chị ấy đang lo lắng. Có thể chị ấy đang mang về mặt như làm trái tim tôi vỡ nát ấy. Có lẽ chị ấy đang đau khổ ở nơi nào đó mà tôi không hay biết.

Có thể chị ấy đang run rẩy hoảng loạn vì sợ ma. Vì dù bề ngoài có ra vẻ ta đây mạnh mẽ đến đâu, đêm nào chị ấy cũng mò vào phòng tôi, ngồi thu lu trên giường và vô cùng sợ sệt khi nghĩ đến ma quỷ.

Vụ của Amemiya cũng vậy. Dù tuyên bố tuyệt đối không có ma, khi hai đứa bị nhốt ở căn phòng dưới tầng hầm, chị ấy ngồi thụp xuống sàn vùi mặt vào hai gối, kêu rằng mình sợ ma và tấm tức khóc như một đứa trẻ.

Em không muốn chị Tooko gặp nguy hiểm. Tại vì chị Tooko sẽ ngay lập tức mất kiểm soát và làm những chuyện điên rồ... Em lo lắm.

Mùi vị chua chua ngọt ngọt khi tôi quỳ gối trước mặt chị Tooko và xoa dịu chị ấy hiện lên trong tôi.

Tôi không phải người tự tin hay vô tư đến độ nghĩ mình có thể bảo vệ được chị Tooko dù xảy ra chuyện gì đi nữa. Định bảo vệ ai khác ngoài bản thân chỉ là một suy nghĩ ngạo mạn. Tôi thiếu cả ý chí lẫn sức mạnh đó.

Nhưng... Nhưng giả như chị Tooko lại khóc như vậy nữa, có lẽ những việc đại loại như ở bên cạnh chị ấy là thứ tôi cũng có thể làm được chẳng?

Ít nhất cũng có thể đưa khăn tay cho chị ấy...?

Ánh sáng lóe lên cùng tiếng sấm rền đổ xuống.

Vô số cây cối được chiếu sáng trông như một bầy yêu quái đang cười cợt nhạo báng tôi.

Tôi chỉ nghe thấy tiếng sấm, tiếng gió, tiếng mưa mà thôi.

Nếu tất cả chỉ là mơ thì tốt biết mấy.

Tôi nghiêng chặt răng, cố giữ tinh thần mình nhạy bén hết mức có thể, tưởng như cả hai bên thái dương sắp rách toạc ra, chỉ biết dựa vào những ánh chớp lóe lên trong một khoảnh khắc ngắn ngủi để tiến về phía trước.

Bùn bám nhớp nháp vào đế đôi dép tôi đang mang. Cả đôi dép giờ cũng ngấm đầy nước.

Nhịp thở của tôi hỗn hển và rối loạn. Khi đó, trước mắt tôi, một đốm sáng bé nhỏ bồng bênh trôi ngang qua.

Đom đóm...?

Không thể nào... Trong cơn mưa dữ dội đến thế này...

Hơn nữa, chị Maki từng nói mùa đom đóm đã kết thúc nên dù chị ta đợi bao lâu ở hồ đi nữa thì không thể thấy dù chỉ một con.

Thế mà ánh sáng nhạt nhòa yếu đuối như thể chuẩn bị tan biến ấy thật sự đang đứng đưa ngay trước mắt tôi.

Ánh sáng ấy di chuyển nhanh thoăn thoắt.

Nghĩ rằng phía đó có lẽ là hồ, tôi dồn hết sức đuổi theo sau.

Tôi không tin vào ma quỷ.

Con người chết đi sẽ trở về với đất.

Thế nhưng niềm hi vọng mà ánh sáng nhỏ bé ấy mang theo quá đổi lớn lao, tràn đầy sức mạnh không hề dao động, tâm trạng tôi bỗng chốc được phục hồi, thậm chí còn nghĩ rằng có khi nào Amemiya đã mất đến đây để cứu tôi, một điều mà nếu nói ra lúc bình thường sẽ làm tôi xấu hổ đến đỏ mặt.

Khi tôi dùng cả hai tay vạch những cành cây thẫm đẫm nước mưa, ở đó là chiếc hồ đóng đầy thứ nước đen lóng lánh.

Bên trên, một đốm sáng mờ ảo duy nhất đang chao lượn.

Từ đây về đến biệt thự sẽ là đường độc đạo!

Được cứu rồi. Tôi sẽ về được!

Lúc đó, tôi nghe thấy tiếng người.

“...oi!”

“Kono... oi!”

“Konoha oi!”

Nỗi ngạc nhiên khiến tôi muốn thốt ra “không thể nào” lại một lần nữa hiện lên.

Hoàn toàn không dám thở, tôi dùng cả cơ thể lắng nghe giọng nói đang gần lại từng chút từng chút một.

Giọng nói đang gọi tên tôi trong màn đêm.

Giọng nói đang kiếm tìm tôi.

Một ánh sáng màu cam ấm áp đang đứng đưa ở phía bên kia những cành cây.

Thế rồi, trong bộ dạng trùm áo mưa kín đầu, một tay cầm đèn pin, chị Tooko xuất hiện.

Dám cá là vẻ mặt tôi trông sẽ vô cùng lạc quẻ trong tình hình lúc ấy.

Tay buông thông, người ướt sũng nước mưa, tôi đứng ngẩn tò te vì kinh ngạc.
Chị Tooko mếu máo nhìn tôi chăm chăm.

Tiếng sấm sét đã lùi xa, nhưng mưa vẫn còn tiếp tục rơi ào ạt.

Chúng tôi giữ nguyên khoảng cách và mất một lúc chỉ biết nhìn đắm đắm vào đối phương.

“Konoha...?”

Lông mày nhíu lại, chị Tooko e dè hỏi như để xác nhận.

“Vâng.”

Tôi dờ dẩn đáp lời.

Chị Tooko vẫn nhìn tôi có chút lo sợ, rồi khẽ nghiêng đầu hỏi:

“Em vẫn có chân nhĩ, không phải... ma đúng không?”

“Dù đang ở tình trạng không thể nào tệ hơn, thân thể ướt sũng, lạnh cóng, bị thương khắp người và chân đi dép trong nhà, thì trước mắt em vẫn còn sống.”

Cơ thể mảnh khảnh bên trong chiếc áo mưa lao tới ôm ghì lấy tôi, hất những hạt mưa bắn ra tung tóe.

Tôi bị nước văng đầy vào mặt. Mà thực ra cũng chẳng thành vấn đề, chẳng nào tôi cũng ướt sũng vì dầm mưa rồi.

“May quá, chạm vào được thật này. Em thật sự còn sống. Chị đã nghĩ là phải lội xuống hồ rồi. Đã nghĩ là đáng lẽ mình nên mang theo tay gấu. Konoha còn sống thật tốt quá~~~.”

“Tại sao chị lại tính cả phương án em chết rồi hả?”

“Tại vì, tại vì, chị nghe nói rằng Konoha đã một mình mang theo hành lý và quay về, chị lo lắng lắm. Konoha không nói gì mà bỏ về thì thật lạ lùng. Thế mà tối rồi Konoha cũng không quay lại, chị không liên lạc được với Ryuuto, trời bắt đầu mưa, lại còn có cả sấm sét, chị không thể ở yên một chỗ được.”

“Đi tìm trong lúc mưa, bão, sấm chớp giữa đêm thế này, chị quá bất cẩn đấy.”

Chị Tooko vẫn ôm ghì lấy tôi, ngẩng mặt lên và phồng hai má.

“Có mà Konoha ấy! Em đang làm cái gì mà lại đi dép trong nhà và chẳng chịu che ô vậy? Em đã đi đâu hả?”

“Em bị người xấu bắt cóc và vừa chạy thoát.”

“Thế là thế nào chứ?”

“Đầu tiên ta quay lại biệt thự đã. Em sẽ giải thích trên đường.”

Tôi giục chị Tooko và bắt đầu cất bước.

Đến lúc tôi để ý thì chị Tooko đã nắm chặt lấy tay tôi. Cả tay tôi và tay chị Tooko đều ướt nhẹp nước mưa và lạnh ngắt, những giọt nước từ đó rơi tong tong xuống. Thế nhưng có một chút hơi ấm thấm vào da như nhận được ánh sáng mặt trời.

Hơi ấm và sự tồn tại của chị Tooko được truyền tới tôi qua lòng bàn tay.

Bên cạnh đó là cả sự run rẩy của chị Tooko nữa.

“Chị vẫn sợ ma à?”

“K-không đúng.”

“Giọng chị đang cao chót vót đấy.”

“Tại lạnh đấy.”

Dù chị ấy có lắc đầu quầy quậy để phủ định, tôi biết thừa chị ấy đang hoảng sợ.

Một người khiếp sợ ma quỷ, sợ cái hồ nơi có yêu quái xuất hiện đến run cầm cập thế này, đã lo lắng lặn lội đi tìm tôi.

Trong mưa rào và sấm sét, chị ấy mặc chiếc áo mưa và ướt từ đầu đến chân, trông như búp bê cầu nắng.

Hình như cứ mỗi lần ngón tay chị Tooko giật lên run rẩy, hơi ấm lại tràn vào lòng ngực của tôi.

Chị Tooko phụng phịu với vẻ ngượng ngùng.

“Q-Quan trọng hơn, bị bắt cóc nghĩa là thế nào vậy?”

Tôi vừa nắm tay chị Tooko vừa tiến bước trên con đường được ánh đèn pin soi tỏ và kể cho chị ấy mọi chuyện đã xảy ra.

“Chú Takamizawa đã làm Konoha bất tỉnh rồi đưa đi sao?”

Mắt chị Tooko mở tròn kinh ngạc.

“Em chạy trốn giỏi đấy. Không gặp tai nạn gì thật may quá.”

“Là Amemiya.”

“Hử?”

“Không ạ.”

Nếu tôi nói Amemiya đã cứu mình liệu có bị cười không nhỉ. Hay là chị ấy sẽ tưởng tượng ra có ma xuất hiện và còn sợ hãi hơn cả bây giờ?

“Chắc hôm nay là ngày may mắn của em.”

Tốt nhất là biến chuyện về Amemiya thành bí mật của riêng tôi.

Chị Tooko phì cười. Hoa đã nở trong màn đêm dày đặc.

“Đúng rồi, độ may mắn trong ngày của Song Ngư là 5 sao đấy.”

“Đây chẳng phải độ may mắn của chị Tooko à?”

“Nếu chị may mắn chẳng phải cũng giúp cho Konoha sao?”

“Điều đó thật kỳ cục.”

“Không đâu. Chân lý của vũ trụ đó. Từ giờ nếu em không tôn kính và trân trọng chị hơn thì sẽ bị quả báo đó.”

“Em không thể kính trọng đàn chị mà đi lén lút xé vở tiếng Anh của em để ăn vụng bản dịch *Tù và sương mù** của Bradbury.”

“C-cái đó là... chị trót...”

Chị Tooko ngập ngừng.

“Ai là người ăn đoạn văn khiêu dâm được nhét vào hòm thư yêu quái ở sân sau rồi bị khó chịu phải bùng tiết năm và năm dặt dẹo ở phòng câu lạc bộ vậy ạ? Hôm ấy em phải trông chừng chị Tooko nên cũng không lên lớp được đấy.”

“Không phải hòm thư yêu quái mà là hòm thư tư vấn tình yêu. Hơn nữa, chị cũng đâu có nhờ vả Konoha, có nói làm ơn hãy ở đây hay gì đâu. Konoha tự ý bùng tiết đấy chứ.”

“Nhưng lại bị nói một cách thù ghét ‘em bỏ mặc đàn chị mà đi à~’. Em mà không ở lại thì liệu có được yên thân không ạ?”

“À thì... Có thể thỉnh thoảng cũng có những chuyện như vậy.”

Rốt cục chúng tôi đang nói chuyện quái quỷ gì thế này.

Trong khi liên tục cãi nhau về những thứ vật vãnh chẳng khác gì ngày

thường, chúng tôi đã nhìn thấy biệt thự.

Bầu không khí u ám tỏa ra từ căn nhà có hình thù quái dị một lần nữa đánh thức sự bất an và nỗi lo sợ tưởng như đã bị bỏ quên.

“Lạ quá, không có một ánh đèn nào.”

“Mất điện chẳng?”

Chị Tooko sợ sệt lắm lắm.

Cánh cổng mở ra rít lên kèn kẹt, chúng tôi hướng về cửa chính. Tôi bấm chuông trước cửa nhà, nhưng không có tiếng đáp lại.

Chị Tooko nuốt cái ực rồi đẩy cửa.

Kít kít... âm thanh điếc tai vang lên và cánh cửa mở rộng ra hai phía.

Có một vật đen đen nằm một đống phía dưới chân chúng tôi. Khoảnh khắc chĩa đèn pin ra đó, chị Tooko hét “Á!” lên một tiếng.

Thứ đó gục ở lối vào, miệng sùi bọt, mắt trợn trừng, là xác của Balon.

“Ba-Balon”

Chị Tooko đứng sững, lắm lắm bằng giọng run rẩy.

Tôi cũng rùng mình tưởng như bị một bàn tay lạnh ngắt túm vào cổ.

Vụ thảm sát ở biệt thự xảy ra 80 năm trước... Ông bác ở hàng bán quà tặng đã nói rằng một trong năm xác chết là con chó. Chết khi có bọt sùi ra từ miệng...

Tôi để ý thấy thiết bị phun nước để xử lý khi có hỏa hoạn lắp đặt trên trần nhà đang xoay tròn và phát ra những tiếng gầm gừ. Nước phun ra khiến trần nhà và cầu thang ướt đầm.

“Cho em mượn đèn.”

Tôi lấy đèn pin từ tay chị Tooko và soi sáng cầu thang. Trên tường là hàng loạt dấu vết giống như bị cắt bởi vật sắc nhọn và những vết bầm đỏ rải rác dễ làm người ta liên tưởng đến máu.

Đã có chuyện quái quỷ gì thế này?

Tôi cứng hết cả người. Một cơn gió mạnh thổi ở sau lưng khiến cánh cửa đang mở đóng sầm lại cùng với một tiếng động to kinh khủng. Bờ vai chị Tooko giật bắn vì kinh ngạc khi nghe tiếng động ấy và đồng thời, có tiếng gì đó phát ra

ở tầng hai.

“!”

Chị Tooko lại nhảy dựng lên.

Tôi cũng thấy sống lưng mình giật giật.

Cố gắng kìm nén sự náo loạn dữ dội trong tâm trí và cơn đau buốt trỗi dậy trong lồng ngực để lắng tai nghe, quả nhiên có dấu hiệu chứng tỏ có người trên tầng hai!

Tiếng đồ đạc rơi, tiếng kéo ghế, tiếng chân dẫm lên sàn, tôi đều nghe rất rõ.

Âm thanh náo động như có ai đang đánh lộn! Tiếng súng xuyên thẳng vào tai tôi.

Chúng tôi lao lên cầu thang cứ như bị bắn bởi chính phát súng ấy vậy.

Lần này là tiếng thủy tinh vỡ.

Là phòng của chị Maki!

Giây phút chúng tôi mở cửa và chiếu đèn vào, thứ hiện lên trong tầm nhìn là mái tóc buộc hai bên, chiếc băng quấn đầu trắng xóa kiêu dãnh cho hầu gái và tấm lưng bé nhỏ.

Từ bờ vai phải một vật dài đen ngòm trông như cây gậy thò lên, một làn khói mỏng thoát ra từ đó, một mùi khét như có gì cháy lớn vờn trong không khí.

Cả người tôi lạnh toát khi nhận ra đó là một khẩu súng săn.

Tại sao Uotani...?!

Tấm kính cửa sổ vừa mới thay hôm trước nay lại vỡ vụn và ở đằng trước nó, chị Maki đang đứng cắn môi, nheo một bên mắt với vẻ mặt hung bạo.

Chị ấy ghì lấy cánh tay trái đang chảy máu.

Uotani đã bắn à?!

Vì sao?!

Nhìn kỹ thì thấy cánh tay bị thương của chị Maki cũng đang nắm lấy cây liềm cắt cỏ.

Đang có chuyện gì xảy ra trong căn nhà này thế. Những người khác ra sao rồi không biết.

Chị Tooko gào lên.

“Dừng lại đi, Sayo!”

Uotani quay đầu lại. Gương mặt hiện lên trong ánh sáng đèn pin trắng bệch, tóc tai rối bời, cặp mắt sáng lóe như loài dã thú tàn ác.

Trông thấy chị Tooko trong bộ áo mưa vẫn đang nhỏ nước tong tong và tôi ướt sũng như chuột lột, Uotani mở to mắt sững sờ trong một thoáng.

“Chị Yuri, anh Akira. Hai người đều bình an vô sự à?”

Yuri? Akira? Cô bé lẫn lộn chúng tôi với Yuri và Akira sao?

Uotani như thể bị cái gì đó nhập vào, nở một nụ cười rừng rợn chất chứa điên dại và thù hận.

“Không sao đâu à, lần này, em sẽ không để chị Yuri phải bắn tay. Một mình em sẽ làm hết.”

Tôi nổi hết da gà trong một khắc. Em đang nói cái gì vậy, Uotani?

“Tất cả là tội lỗi của Himekura, kẻ đã phá vỡ giao ước!”

Họng súng chĩa về phía chị Maki.

“Sayo! Chị không phải là Yuri! Không được làm thế!”

Hình như Uotani không nghe được giọng của chị Tooko. Thở ra với vẻ đau đớn, cô bé ngấm vào mục tiêu và ngón tay chạm lên cò.

Chị Maki lườm Uotani bằng ánh mắt như thể muốn đâm thủng cô bé, buông hai tay và hét lớn.

“Muốn bắn thì cứ việc bắn đi! Chỉ có điều tôi không biết giao ước nào cả! Tôi không có nhiệm vụ bảo vệ thứ đó!”

Cơn tức giận bùng lên như ngọn lửa trên mặt Uotani.

Chị Tooko gào lên “Dừng!”, tôi lập tức chạy đến chỗ Uotani và giữ tay cô bé từ phía sau.

Tiếng súng như xé rách màng nhĩ vang khắp phòng, khói thuốc súng bốc lên.

Do thân súng bị di chuyển nên viên đạn bắn ra khoét một lỗ trên tường.

“Dừng có xen vào!”

Người hét lên câu đó không phải Uotani mà là chị Maki.

Tôi sững sốt kinh ngạc và trước mặt tôi, chị Maki vút cây liềm cắt cỏ như thể giáng nó xuống nền nhà.

Cùng với một tiếng phập, cây liềm cắm xuống sàn.

Đề mặc máu chảy từ cánh tay, chị ta sải bước đi qua đó và lại gần phía bọn tôi đang đứng.

Uotani sửa lại tay cầm súng.

Nếu bắn từ vị trí này, không nghi ngờ gì viên đạn sẽ trúng ngực chị Maki. Vậy mà, với cặp mắt sắc nhọn và mãnh liệt như thể chính mình mới là bên đang dồn đuổi đối thủ, chị Maki nói.

“Nào! Bắn đi! Giao ước chẳng có liên quan gì với tôi cả! Không thể trói buộc tôi bằng thứ đó đâu!”

Uotani run giọng tỏ vẻ ghê tởm.

“Grừ! Tất cả đều tại Himekura mà ra!”

“Himekura đã giao ước cái gì?”

Bầu không khí căng thẳng đâm vào da đầu nhói. Chị Maki chĩa thẳng ánh mắt vào Uotani. Uotani cắn môi, vừa lờm đáp trả chị Maki vừa nói.

“Chỉ cần Bạch Tuyết còn tồn tại, sẽ không động vào biệt thự...”

“Đó là giao ước với ông... với Himekura Mitsukuni?”

“Phải! Với ông của người! Với cả bố của chị Yuri nữa! 50 năm trước và 80 năm trước... Cả hai trưởng tộc nhà Himekura đều đã hứa với Bạch Tuyết đó!”

Chị Maki nói với giọng lên án.

“Không thể tin được. Tại sao mấy ông già đó lại hứa hẹn một điều vô nghĩa như vậy? Cô không nói dối đấy chứ? Bởi vì bảo vệ giao ước đó chẳng đem lại lợi ích gì cho nhà Himekura cả, không phải sao?”

Có lẽ đó là những lời lẽ mà Uotani không thể bỏ qua chẳng? Mặt cô bé chuyển màu, ngập tràn tức giận và hối tiếc.

“Chủ nhân nhà Himekura lập giao ước để che giấu tội ác của chính mình đây! Bởi vì nhà Himekura đã giết Akira!”

Tôi biết rằng ở phía sau, chị Tooko vừa nín thở.

Tôi cũng có cảm giác ngực mình bị một mũi tên đang cháy xuyên qua.

Nhà Himekura đã giết Akira?

Như vậy nghĩa là sao? Không phải Akira đã bỏ mặc Yuri rời khỏi biệt thự hay sao? Không phải là anh ta đã đi du học Đức hay sao?

Uotani liên tiếp tuôn lời lẽ như để giải tỏa những cảm xúc bị kìm nén bấy lâu. Chị Maki vẫn gườm gườm nhìn Uotani với vẻ mặt gay gắt, dường như quyết không bỏ sót một lời nào.

“Gia tộc Himekura coi Akira là vật cản. Họ lo sợ khả năng Akira có thể dẫn Yuri đi mất. Để ngăn Yuri rời khỏi đây, tất cả người làm đã nhận lệnh của nhà Himekura trở thành đồng lõa, trộn thuốc độc vào đồ ăn giết chết Akira rồi ném xuống hồ để giấu xác!

Bà tôi khi nhận ra chuyện đó đã dùng liềm giết chết quản gia!

Thế nhưng, người làm vườn, đầu bếp và người giúp việc cầm theo dao và rìu xông đến tấn công suýt chút nữa thì bà bị giết. Đúng lúc đó, chị Yuri cầm theo súng đến cứu bà.

Bà và chị Yuri, cả người làm vườn, đầu bếp và người giúp việc, tất cả cùng lao vào tử chiến.”

Nghĩa là một cô bé tám tuổi và một cô gái chưa đến hai mươi đã giết chết bốn người hả?!

Hiroko không phải người phát hiện thi thể mà ngay từ đầu đã có mặt ở nơi đó, là thủ phạm đồng lõa giết người?!

Sự kinh khủng của những gì vừa được tiết lộ làm cơ thể tôi run lên từng chập.

Chưa kể những người làm công là nạn nhân kia, lại là đồng phạm hại chết Akira!

“Bà kể rằng Yuri người ướm đầm, vừa giương súng bắn vừa khóc. Cô ấy định kéo Akira lên khỏi hồ nhưng Akira bị rong và cây cỏ cuốn lấy, cô ấy lấy liềm cắt đi nhưng ở trong nước quá tối, không làm được như ý định, trái lại còn làm tổn thương đến cơ thể của Akira, vì quá buồn khổ, quá đau đớn, tiêu thư trở nên không bình thường nữa.

Sau khi trừng phạt kẻ thù của Akira, khi bà với Yuri kéo được Akira lên, Yuri vẫn khóc mãi, *em xin lỗi, em xin lỗi*, và ôm ghì lấy thi thể không có tay của Akira. Bây giờ Akira vẫn đang ngủ yên dưới ngôi miếu ngoài kia.”

Người đàn bà điên loạn nhuốm đầy máu trời lên từ dưới hồ. Nắm một cánh tay trắng xanh trong lòng bàn tay.

Khung cảnh từ quá khứ hiện lên trong não bộ khiến tôi run rẩy.

Và sau đó là cảnh khu vườn nhuốm trong ánh hoàng hôn đỏ rực.

Cô gái bé nhỏ chấp hai tay trước ngôi miếu đá cũ kỹ.

Ngôi miếu đó không phải mộ của Yuri, mà là của Akira!

“Căn biệt thự này là chôn Yuri và Akira đã gặp gỡ - là địa điểm thiêng liêng nơi Akira yên nghỉ. 80 năm trước, để trao đổi với việc giữ bí mật vụ việc, nhà Himekura đã cam kết sẽ không đụng chạm gì đến biệt thự lẫn mộ của Akira. Từ đó bà đã luôn bảo vệ căn nhà này.

Đóng giả Bạch Tuyết, để người làng không lại gần, luôn luôn...

Kể cả khi trưởng họ Himekura tiếp theo tới đây 50 năm trước...”

Chị Maki rướn về phía trước.

Trong tiếng rên của gió ùa vào từ cửa sổ lẫn với tiếng mưa rơi, Uotani tiếp tục kể bằng giọng nói vô cảm.

“Himekura Mitsukuni đã phá vỡ lời hứa, châm lửa định thiêu rụi cả ngôi biệt thự. Giống như người bây giờ, làm loạn ngôi biệt thự của Yuri và Akira, định làm nó biến mất.

Bà đã luôn để mắt đến Himekura. Thế rồi bà đã bắn vào mắt Himekura, kẻ đã châm môi lửa và để đánh đổi cho việc cứu mạng ông ta, bà bắt ông ta hứa thêm một lần nữa.

Rằng khi nào còn có Bạch Tuyết, tuyệt đối không được động vào biệt thự.

Bà đã kể cho tôi nghe câu chuyện của Yuri từ khi tôi còn bé. Sau khi bà mất đi, tôi đã kế thừa ‘Bạch Tuyết’ từ bà.”

Chuyện này là thế nào?

Tôi thấy hoa mắt khi nghĩ đến quãng thời gian dài đằng đẵng đã trôi qua.

Chỉ cần Bạch Tuyết còn tồn tại sẽ không phá bỏ biệt thự hay hồ nước.

Bà của Uotani đã luôn luôn bảo vệ ngôi biệt thự với tư cách là Bạch Tuyết trong tâm trạng như thế nào?

Trong ánh trăng, bà đội lên bộ tóc giả màu trắng, xuất hiện ở biệt thự và xung quanh hồ, làm mọi thứ khiến mọi người suy nghĩ rằng Bạch Tuyết vẫn còn tồn tại ở mảnh đất này.

Khi vùng núi được khai thác và biệt thự có nguy cơ bị phá, bà gây ra tai nạn và tung tin đồn đó là lời nguyền của Bạch Tuyết.

Người cháu là Uotani, đã tiếp tục việc đó sau khi bà ấy mất đi.

Cứ như thế, mỗi lần kế hoạch khai thác được đưa ra, Bạch Tuyết lại xuất hiện và chủ nhân nhà Himekura, biết rằng lời hứa vẫn còn đang tồn tại, buộc phải ngừng việc khai thác lại.

Chuyện đó, trong vòng 80 năm, lặp đi lặp lại, hết lần này đến lần khác!

Ông của chị Maki biết toàn bộ sự việc nên đã gửi chị Maki đi.

Để kiểm chứng xem ở một nơi mà quyền lực nhà Himekura không với tới, đưa cháu gái và là người thừa kế của mình, có thể làm được đến đâu chăng?

Hoặc, ông ta đánh giá thấp cháu mình, nghĩ là chị ta chẳng thể biết được bí mật và cũng chẳng làm được gì?

Dù là thế nào đi nữa, chị Maki cũng ở trong lòng bàn tay người ông đó.

Chị Maki nhăn mặt hỏi.

“Kẻ ném thư đe dọa từ trần nhà lẫn kẻ đổ máu có lẫn ruột cá lên tôi là cô sao?”

“Phải đó, ta sẽ thay bà bảo vệ ngôi biệt thự này!”

Ánh sáng mãnh liệt trùm lên đôi đồng tử, Uotani dí họng súng vào cổ chị Maki.

“Người cũng mau hứa đi! Nếu làm thế ta sẽ tha mạng!”

Trong cả giọng nói và nét biểu cảm của cô bé đều không phải là đe dọa suông mà đầy ắp ý chí quyết tâm nghiêm túc.

Dù vậy, thật ra em vẫn sợ, phải không? Vẫn có sự bối rối, lưỡng lự phải

không? Bàn tay giữ súng đang run lên khe khẽ kia kia.

Nếu tôi ngăn cản một cách bất cẩn làm ngón tay đang đặt trên cò súng kia chuyển động, đạn sẽ đục thủng cổ họng chị Maki, cho nên tôi không thể động đây.

Hắn chị Tooko cũng có cùng suy nghĩ đó, đang căng thẳng dõi theo cuộc đối thoại này từ sau lưng tôi phải không?

“Nào! Quyết định đi! Nếu từ chối sẽ bị bắn chết ngay ở đây!”

Sự nóng nảy nhanh chóng biến mất khỏi gương mặt chị Maki. Cụp mắt xuống vẻ chán ngán, chị ta lẩm bẩm bằng giọng điềm tĩnh đáng sợ.

“Ngớ ngẩn.”

Đồng tử của Uotani mở lớn vì sửng sốt.

Tôi thật không dám tin vào tai mình. Bây giờ đang bị mũi súng gí vào cổ mà chị ta nói cái gì thế hả?! Chị Maki!

“Lời hứa là thứ như thế sao? Điều ông muốn giấu giếm lại là thứ vật vĩnh như thế sao? Chỉ vì tiểu thư nhà Himekura là thủ phạm vụ thảm sát 80 năm trước, chỉ vì một việc ở mức độ đó thôi mà không phá sập một cái biệt thự còn con như thế này hay sao?”

Cánh tay và vai Uotani run rẩy rõ rệt hơn bao giờ hết.

Trên gương mặt non nớt, cùng với nỗi căm ghét, sự bối rối, bất an, sợ hãi đồng loạt hiện lên, như thể cô bé đang phải nhìn một thứ không sao lý giải nổi.

Đôi mắt đang cụp xuống của chị Maki lại ngược nhìn lên. Như thể công chúa của rồng bị giam trong hồ nước... Cặp lông mày sắc nét xinh đẹp rướn lên, trông mắt lóe lên sự căm ghét bị kiềm chế, chị ta nói bằng một giọng chất chứa giận dữ.

“Vốn từ đầu Himekura đã là một gia tộc vấy máu rồi.

Cô định nói là cho đến nay trong nhà Himekura không có lấy một kẻ giết người hay tội phạm chắc? Bản thân ngồi trên cao một cách thanh lịch, không buồn động chân động tay, nét mặt thản nhiên không dõi nhìn xuống cảnh người ta bị giết như những con lợn nuôi lấy thịt. Dù là bây giờ hay xưa kia, cái hạng

người trơ tráo không biết trời cao đất dày ấy trong nhà Himekura có nhiều đến phát bệnh.

Chính ông chắc chắn cũng đã dùng đủ trò bắn thiu để hạ gục những kẻ chướng tai gai mắt. Thế mà lại không thể cho phép một việc ở mức độ này sao? Thế diện quan trọng đến vậy hả? Himekura phải là một danh gia vọng tộc thẳng thắn trong sạch mà không để ai có lời ra tiếng vào mới được hay sao? Kể cả nghe được chuyện Yuri một mình giết sạch mọi người cũng chẳng đủ làm tôi kinh ngạc. Lời hứa đó chỉ là thứ ngu xuẩn. Rẻ mạt chết đi được ấy!”

“Maki!”

Chị Tooko gào lên như muốn cảnh cáo chị ta không được thốt ra thêm điều gì nữa.

Uotani cắn chặt môi và thả cò.

Cơn đau như thể bị bắn trúng tim làm đầu óc tôi trở nên trắng xóa.

Không có cách nào tránh được viễn cảnh tồi tệ nhất sẽ bày ra trước mắt mình nữa rồi...

Thế nhưng, không có đạn bay ra từ nòng súng.

Với điệu bộ hấp tấp, Uotani cử động ngón tay thêm nhiều lần nữa. Chỉ có tiếng cò súng kêu lên lạch cạch, còn lại không có gì xảy ra.

Chị Maki nhìn chằm chằm Uotani và nói.

“Khẩu súng này chỉ nạp được tối đa năm viên đạn mà thôi. Cô đã bắn quá tay một cách vô ích rồi.”

Mồ hôi đã đổ ra của tôi lập tức trở nên lạnh toát.

Chị Maki giật lấy khẩu súng đang kề sát cổ họng mình dễ dàng bằng một tay.

Uotani cứng người trong nỗi bàng hoàng.

Thế rồi đột nhiên, nét mặt cô bé trở nên sợ hãi và bắt đầu run lẩy bẩy. Có lẽ cô bé cảm thấy trước mặt mình lúc này là ma quỷ thực sự, phát ra ngọn lửa thịnh nộ màu trắng xanh và sắp sửa giáng hình phạt xuống.

Khi đầu gối của Uotani chuẩn bị khụy xuống, một bàn tay trắng trẻo đưa ra.

Người dịu dàng đỡ lấy bờ vai của Uotani khi cô bé ngã ngàng ngược nhìn

lên, là “cô gái văn chương” tết tóc đuôi sam khoác trên mình bộ áo mưa đang nhỏ nước.

“Maki, để biết được ‘giao ước’ giữa nhà Himekura và Bạch Tuyết, bồ đã dựng lên sân khấu này phải không.”

Ánh mắt trong veo tưởng như có sức mạnh tẩy sạch bầu không khí ứ đọng đen ngòm, nhìn chăm chăm vào chị Maki.

Những giọt nước vương trên áo mưa sáng lên lấp lánh trong ánh đèn pin khiến chị Tooko nhìn như đang mặc một chiếc áo dệt từ những vì sao vậy.

“Bồ nhận ra ngay từ đầu Sayo là ‘Bạch Tuyết’ rồi phải không?”

Chị Maki cũng chăm chăm nhìn đáp trả bằng biểu cảm cứng rắn.

Chị Maki đã biết thân phận thật của Bạch Tuyết? Uotani lại một lần nữa để lộ vẻ kinh ngạc.

Thông tin đó như xuyên thẳng vào sâu tận óc tôi, khiến tôi nín thở.

Trong căn phòng lặng ngắt như tờ, chúng tôi chỉ toàn nghe thấy tiếng mưa lạnh lẽo.

Thế rồi, giọng chị Tooko nhẹ nhàng truyền đi.

“Trong nhật ký của Yuri rất hay bắt gặp cái tên Chiro nhỉ. ‘Tôi đi dạo cùng với Chiro’, ‘Chiro bị Balon cắn’... Nếu chỉ đọc thế này, có thể cho rằng Chiro là thú cưng thân thiết mà Yuri yêu quý nhưng trong đêm thảm kịch 80 năm về trước, tại biệt thự không có thi thể của Chiro.

Đó là bởi vì, Chiro là người sống sót duy nhất... Hiroko - bà của Sayo. Chiro chính là cách gọi âu yếm dành cho Hiroko.”

Chiro...

Hiro...

Hai cái tên hiện lên trong đầu tôi. Chú cún Chiro và cô bé Hiro. Hai hình ảnh đó tan vào nhau, trở thành dáng vẻ một cô bé tám tuổi giống Uotani như đúc.

Bà của Uotani lúc nào cũng ở bên cạnh Yuri!

“Ở phần cuối của nhật ký có viết Chiro bị Balon cắn và bị thương nặng. Cùng khoảng thời gian đó, Hiroko cũng trở về nhà. Phải chăng là để chữa trị vết

thương? Khi quay trở lại, biết được người yêu Yuri là Akira bị giết hại, Hiroko đã trả thù.”

Uotani cúi đầu, gương mặt như sắp khóc. “Tưởng tượng” của chị Tooko chắc là chính xác rồi.

“Maki, bồ đã đọc nhật ký trước bọn mình. Và chắc chắn cũng tưởng tượng ra kịch bản này.”

Chị Maki lạnh lùng trả lời.

“Mình không phải là tưởng tượng, mà là phỏng đoán có tính lý luận. Một vụ giết người hàng loạt xảy ra trong một căn biệt thự và chỉ một người sống sót. Dĩ nhiên là phải nghi ngờ người còn sống ấy là thủ phạm rồi. Hơn thế nữa, Hiroko lại ‘ngẫu nhiên’ có mặt ở hiện trường vụ cháy 50 năm trước. Không thể nào chỉ là trùng hợp được.”

“Hiroko có bí mật - bồ đã rút ra kết luận ấy chứ gì. Rồi bồ đã tưởng tượng... à không, phỏng đoán rằng liệu Bạch Tuyết có phải là Hiroko không.

Thế nhưng tại sao Hiroko lại đóng giả làm Bạch Tuyết? Và tại sao nhà Himekura lại lo sợ Bạch Tuyết, bồ không biết được điều đó.

Bạch Tuyết và nhà Himekura... chẳng phải tồn tại một giao ước gì đó bị che giấu giữa hai bên hay sao? Chẳng phải điều đó có liên quan với sự kiện 80 năm trước hay sao?

Nghĩ như vậy nên bồ đã quyết định khai ra nội dung của giao ước từ Bạch Tuyết.

Hiroko đã mất từ năm ngoái. Vì vậy, bồ đã gọi cháu của Hiroko, đồng thời là Bạch Tuyết tiếp theo - Sayo - đến biệt thự này, chính là nơi xảy ra vụ việc.”

Uotani ngược gương mặt xanh mét nhìn chị Maki.

Với ánh mắt trịch thượng như thể đã không còn chút bận tâm gì đối với Uotani nữa, chị Maki tiếp tục nghe chị Tooko nói.

“Tất cả đều được bày binh bố trận để dụ Bạch Tuyết vào tròng.

Bồ đã bố trí ‘quản gia’, ‘đầu bếp’, ‘người giúp việc’, ‘người làm vườn’, ‘hầu gái’ và ‘chó’... tiếp đó là ‘tiểu thư’, ‘học trò’ và ‘yêu quái’, và chuẩn bị sân khấu

sẵn sàng. Thêm vào đó, còn giả vờ định phá biệt thự, cư xử sao cho Bạch Tuyết phải lộ diện.”

Chị Tooko tiếp tục nói.

Theo đúng dự liệu của chị Maki, Bạch Tuyết đã xuất hiện. Người gửi thư đe dọa và đổ nước có pha máu cá từ mái nhà là Uotani. Quá vui sướng vì Bạch Tuyết cuối cùng đã hành động, lần tiếp theo tự chị Maki gây ra vụ hỗn loạn để tăng sức ép lên Bạch Tuyết nhiều hơn.

“Rải cá khắp phòng sách và để cho Bạch Tuyết lộ diện đều là màn kịch của bò. Việc đó Sayo không thực hiện nổi. Nhưng bò thì có thể, Maki.

Bò đã để những diễn viên khác - quản gia và mọi người thực hiện chuyện đó. Bạch Tuyết cũng là hình chiếu bóng mà bò đã sắp đặt sẵn trong phòng rồi để chúng mình nhìn thấy.

Bàn tay thò vào từ cửa sổ tuy là thật nhưng cũng có khả năng là ai đó giả vờ chạy trốn khỏi căn phòng, chạy vòng ra ngoài, đập vỡ cửa sổ và vươn tay vào đúng không?”

Tôi nhớ lại biểu cảm sợ sệt của những người giúp việc.

Và cả câu chuyện thì thảo tôi nghe được từ bên kia cánh cửa.

...Chúng ta đã giữ “lời hứa “ đằng hoàng rồi cơ mà!

Lời hứa ấy là giao kèo bó buộc bọn họ với chị Maki.

Những người đó đã biết rằng 80 năm trước, họ hàng của họ không phải là nạn nhân mà là những kẻ ra tay trước hay không? Hay là họ được chị Maki thuê về mà vẫn chẳng biết gì? Những cặp mắt nhát gan đầy hoảng sợ đó, có khi nào... Mà không, dù là trường hợp nào đi nữa, họ vẫn là những diễn viên đã hành động theo kịch bản của chị Maki.

“Sayo vô cùng hoảng loạn và lo sợ khi ngoài bản thân ra lại có ‘Bạch Tuyết’ khác xuất hiện. Nếu cứ để tiếp tục như thế sẽ không thể giữ lời hứa với bà. Cô bé đã bị dồn vào chân tường, đến độ nghe thấy bài đồng dao bà dạy lặp đi lặp lại trong đầu và ban đêm không ngủ được.”

Lời hứa... Lời hứa...

Uotani đã lảo đảo như thế trong khi run rẩy với gương mặt tái mét. Lúc ấy, mọi thứ đã vượt quá tầm tay của Uotani rồi.

“Và rồi theo kế hoạch, bỏ gọi Konoha ra ngoài bằng lá thư giả mạo, dàn dựng sao cho giống như em ấy đã về Tokyo. Cả việc mình đi tìm Konoha, cũng nằm trong suy tính của bọn họ phải không?”

Vẻ mặt chị Maki để lộ chút cay đắng.

“Việc Sakurai Ryuuto tới là ngoài dự tính. Vì chuyện đó mà mình đã phải nhanh tay hơn.”

Chú Takamizawa cũng nói điều tương tự. Rằng vốn chú ấy định sẽ đến đón tôi bình thường, nhưng kế hoạch đã có chút thay đổi. Ra là ban đầu chú ấy sẽ đóng vai “người bạn đến đón” từ Tokyo.

Với ánh mắt nghiêm khắc, chị Tooko hỏi.

“Kẻ đánh thuốc độc Balon cũng là bọn họ, Maki?”

Chị Maki nở nụ cười khiến tôi rùng mình.

“Ừ. Nó đã ăn hết đồ ăn mà chẳng chút nghi ngờ. Cả Balon 80 năm trước lẫn Balon lần này đều chẳng có tư cách làm chó giữ nhà gì cả.”

Gì chứ... Nghĩa là chị ta chuẩn bị con chó ấy là để giết nó sao? Là để làm Uotani đã bị dồn đến chân tường nghĩ rằng Akira lại bị đầu độc và đã chết rồi sao. Chỉ vì mục đích đó, mà không hề chùn tay một chút nào.

“A... a...a...!”

Khẩu súng rơi khỏi tay Uotani. Hai tay bụm miệng, cô bé run lấy bầy, khuôn mặt nhăn nhúm vì sợ hãi.

Cô bé kế thừa ý nguyện của bà và bảo vệ biệt thự bằng tất cả những gì mình có, thế mà toàn bộ mọi việc đều là cái bẫy được giăng sẵn từ đầu.

Đã vậy, kẻ thù mà cô bé định chiến đấu, còn là một “Bạch Tuyết” máu lạnh hơn cô bé rất nhiều.

Uotani không còn khả năng đối mặt với sự lạnh lùng... với ánh nhìn không mấy may thương xót đó.

Cảm nhận được sự tuyệt vọng của Uotani, người tôi cũng run rẩy. Tôi cảm

thấy sợ hãi chị Maki đến mức chỉ việc hít thở thôi cũng trở nên thật khó sợ, sợ hãi con người có thể bình thản dựng lên cái sân khấu tàn nhẫn đến mức này.

“Đến lúc hạ màn sân khấu rồi... Một màn hài kịch tệ hại.”

Chị ta lâm bầm với cặp mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo... đó không phải con người - là Bạch Tuyết.

“Cái thứ này không thể thành con át chủ bài được... Bị ràng buộc bởi những thứ không có hình thù vật chất như gia đình, dòng máu hay lời hứa, thật ngu xuẩn quá sức...”

Sự lạnh lùng của ánh mắt, giọng điệu băng giá, cơn giận dậy sóng rò rỉ đại như bốc ra từ toàn thân. Nhìn cảnh đó, cơ thể chúng tôi dường như cũng đóng băng, tựa bầy cá trong Hồ dạ xoa chỉ biết lúng túng sợ hãi trước cơn nóng giận của Bạch Tuyết.

“Sinh mệnh của con người có ra sao là việc ta phải biết hả?!”

“Tổ tiên là tổ tiên, phụ mẫu là phụ mẫu, nào là giao ước, nào là thề thốt, tất cả chỉ là đùa vui với hoàn cảnh mà thôi. Dù đã trải qua bao nhiêu đời người nhưng loại lời hứa éo lá mà ta chỉ thối một hơi là tan tành mây khói liệu có phải thứ đáng để e ngại không?!”

“Nhưng có lẽ đây mới chính là Himekura.”

Chị Maki tiếp tục thờ ơ lâm bầm.

“Chỉ vì giữ thể diện cho gia tộc mà giam cầm con gái ở nơi thâm sơn cùng cốc, còn giết cả người yêu của nàng. Người con gái cũng chỉ vì báo thù mà giết nhiều người khác... Hiện tại cũng vậy, căn phòng này..., không, cả mảnh đất này đều bị bó buộc trong sợ hãi. Danh gia vọng tộc gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là một dòng họ nhuộm máu bị nguyên rửa mà thôi...”

Lửa đột ngột bùng lên trong hốc mắt, chị ta gào lên như sấm dậy.

“Thà là tận thế đến thật nhanh, tất cả mọi thứ cùng tiêu tan hết thì hay biết mấy!”

Bị cuốn vào dòng cảm xúc mãnh liệt, ngực tôi cháy lên bởi nỗi đau thương ai oán.

Sự chán ghét đến tận cùng. Con giận dữ không hồi kết.

Nó sẽ còn tiếp diễn chừng nào chị Maki còn là một “Himekura”.

Chị Maki là “Bạch Tuyết” đã mất đi Akira của mình.

Công chúa của rừng đã mất đi niềm an ủi, điên cuồng dâng hồng thủy, không dừng tay cho đến khi nuốt trọn cả thế giới này.

Hoa rơi rụng, trắng tan vỡ...

Ảo ảnh đẹp đẽ đã biến đổi hình dạng thành cơn ác mộng.

Khi chúng tôi tưởng sắp bị nuốt chửng bởi cơn ác mộng tối mịt mù, một giọng nói vang lên như ánh sáng xé tan đêm tối.

“Không đâu, màn vẫn chưa thể hạ.”

Chị Tooko chăm chăm nhìn chị Maki bằng cặp mắt nghiêm nghị.

Chúng tôi nín thở nhìn “cô gái văn chương” cởi bỏ áo mưa và đi về phía công chúa của rừng.

Trong ánh đèn pin, những giọt nước bắn ra, lóng lánh sắc vàng.

Uotani dường như bừng tỉnh, mở to hai mắt khi thứ vật thể mát lạnh trong suốt ấy chạm vào da mặt.

Dáng người đứng thẳng, thân thể được bọc trong bộ đầm một mảnh trắng tinh, mảnh khảnh nhẹ nhàng, chứa đầy vẻ trong sạch và bình yên như một Miko diệt trừ cái ác.

“Maki, còn một câu chuyện nữa mà bỏ chưa nghe. Câu chuyện của Yuri và Akira không phải lời khóc than ai oán báo thù đầy tàn nhẫn. Kể cả bề ngoài có là như thế thật, thì ‘cô gái văn chương’ tôi đây tưởng tượng ra rằng bên trong còn ẩn chứa một câu chuyện hoàn toàn khác.”

Sau khi nhìn xoáy vào chị Maki bằng đôi đồng tử mạnh mẽ không chút dao động, chị ấy quay về phía Uotani với một nụ cười âm áp.

“Này, Sayo. Sayo cũng hãy nghe câu chuyện mà chị sắp kể bây giờ nhé. Đừng sợ hãi hay tuyệt vọng, hãy lắng tai nghe cho đến cuối cùng.”

Không biết từ bao giờ, mưa đã ngớt.

Quay lại đối diện với công chúa rừng điên loạn, cô gái văn chương bắt đầu vẽ

ra câu chuyện bằng chất giọng mượt mà.

“Câu chuyện của Yuri và Akira bắt đầu từ một cuốn sách.

Đó là *Hồ dạ xoa* của Izumi Kyouka, cuốn sách độc nhất trên đời mà mẹ Akira đã nắn nót chép từng chữ từng chữ một, đã thêu lên bìa những bông hoa bằng thứ chỉ màu rực rỡ.

Trong câu chuyện này xuất hiện cặp vợ chồng Yuri, Akira và công chúa của rồng với tên gọi Bạch Tuyết. Bạch Tuyết là yêu quái tính khí thất thường tàn nhẫn gây ra lũ lụt và hạn hán, nhưng lại luôn dịu dàng dõi theo bảo vệ Yuri và Akira.

Bạch Tuyết cũng tồn tại bên cạnh Yuri ngoài đời thực.

Yuri sợ phần ác quỷ của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết sốt ruột trước sự yếu đuối của Yuri, vậy mà hai người đó lại ở cùng nhau vì một lý do nào đó.

Họ không thể tách rời...Bởi vì, Bạch Tuyết chính là bản thân Yuri.”

Tôi đã từng nghĩ đến khả năng đó. Vì những nơi Bạch Tuyết xuất hiện là mặt nước buổi đêm - phía bên kia cửa sổ - lúc nào cũng là những vị trí phản chiếu gương mặt của Yuri.

Rất có thể chị Maki cũng đã khẳng định phán đoán đó của mình. Và Uotani cũng đã biết khi nghe lời bà kể.

“Vì sao Yuri lại buộc phải sống trong một tòa nhà riêng biệt nằm sâu trong núi... Trong nhật ký có ghi rằng đó là bởi Yuri là Miko và có một lời hứa với cha của cô ấy.

Gia phả của dòng họ Himekura khởi đầu từ một Miko.

Vào thời Heian, một Miko thừa hưởng dòng máu của rồng, sai khiến loài yêu quái sáng trắng lấp lánh để bảo vệ đất nước. Nhờ có chiến công đó mà được ban địa vị, với tư cách một gia tộc biết điều khiến nước đạt được thành công trong giao thương và có được gia sản khổng lồ. Đúng thế chứ, Maki?”

Chị Maki vẫn giữ ánh nhìn lạnh lẽo và im lặng.

Trong gia tộc Himekura ấy, thỉnh thoảng lại có Miko ra đời. Tương truyền Miko luôn đồng hành cùng yêu quái và mang đến thịnh vượng cho dòng họ. Thế

nhưng, ở đây, mình có ‘tượng tượng’ của riêng mình.

Tại sao Miko và yêu quái chỉ xuất hiện cùng một thời điểm?

Từ trước đến nay, yêu quái là thứ gì?

Từ thời Minh Trị, khoảng thời gian bế quan tỏa cảng chấm dứt và người nước ngoài được tự do ra vào Nhật Bản, người ta sợ hãi họ bởi màu tóc, màu mắt, và cơ thể khác biệt dễ làm liên tưởng tới Quỷ và Thiên cầu*. Người ta cũng bàn tán rằng phải chăng yêu quái trong các câu chuyện cổ tích xa xưa cũng là những con người đến từ ngoại quốc.”

Chị Tooko ngừng lời trong một thoáng. Cặp mắt hiểu biết đen lay láy nhìn thẳng vào chị Maki.

“Liệu có phải danh xưng Miko của nhà Himekura là để chỉ những người vì một lý do bất thường nào đó sinh ra với mái tóc trắng không nhỉ. Nhà Himekura giao thương buôn bán nên có nhiều cơ hội quan hệ với người nước ngoài và cũng không khó khăn gì để nghĩ đến trường hợp pha trộn dòng máu Nhật Bản với dòng máu của quốc gia khác. Kể cả Miko đầu tiên thừa hưởng dòng máu của rồng, biết đâu cũng là người ngoại quốc thì sao. Và bởi thế, theo dòng chảy thời đại, những người có dáng dấp không giống người Nhật tiếp tục ra đời trong họ Himekura. Thế nhưng, đối với những người xung quanh bộ dạng đó trông chẳng khác gì yêu quái, nên phải chăng họ đã tự mình dựng lên truyền thuyết về Miko phong ấn yêu quái.

Đúng như tên gọi, Himekura Yuri* cũng sinh ra với mái tóc trắng lấp lánh như cánh hoa bách hợp. Bởi thế, Yuri bị gọi là đứa trẻ được sinh ra do mẹ ngoại tình và mình cho rằng có lẽ nào người cha vì lo sợ tiếng xấu mà bắt cô ấy sống ở biệt thự xa xôi này để tránh ánh mắt của người đời.”

Chị Tooko suy đoán có lẽ bình thường Yuri hoặc nhuộm tóc đen hoặc đội tóc giả.

Yuri viết trong nhật ký rằng hồ ban ngày rất đẹp nhưng về đêm sẽ có yêu quái vô cùng đáng sợ. Chuyện đó cũng có thể là do cô ấy sợ mái tóc đen phản chiếu trên mặt hồ khi tắm trong ánh trăng sẽ hóa màu trắng bạc.

“Yuri bị cấm ra khỏi biệt thự. Từ khi biết nhận thức, cô ấy đã được cha dặn dò tỉ mỉ hãy sống sao cho kín đáo đừng để người khác bắt gặp. Vì con là Miko của nhà Himekura, con phải tiếp tục phong ấn yêu quái. Đó chính là ‘lời hứa’.”

Yuri đã ao ước - tôi muốn về nhà.

Cô ấy vô cùng yêu thương gia đình đang sống ở Tokyo.

Thế nhưng, vì cô ấy tin lời cha... vì đó là lời hứa với người cha mà cô ấy hết mực kính yêu nên chắc rằng dù buồn đến mấy, cô ấy vẫn chịu đựng. Lòng mày trĩu xuống, đôi mắt ươn ướt, chị Tooko nói vậy.

Những cuốn sách mà người cha gửi tới.

Câu “Gửi con gái của ta” được viết ở mặt sau của bìa.

Yuri biết lời đồn đại rằng mình là kết quả mối quan hệ bất chính của mẹ.

Cô ấy cũng luôn sầu khổ vì vẻ bề ngoài không giống bất kỳ ai trong nhà của mình .

Lẽ nào tôi là đứa con tội lỗi như mọi người nói hay sao?

Người mẹ đã mất của tôi đã quan hệ với quái vật và sinh ra tôi hay sao?

“Bạch Tuyết” ở trong tôi mới thực sự là tôi hay sao?

“Hắn là Yuri luôn cảm thấy căm ghét, bức bối, bất mãn với việc bản thân không được tự do và mỗi lần như thế, cô ấy lại có cảm giác một con yêu quái xấu xa đang ngự trị bên trong mình và trở nên sợ hãi không cách gì kiềm chế. Chính vì vậy, cô ấy viết trong nhật ký như thể ‘Bạch Tuyết’ là một sự tồn tại khác biệt với bản thân.

Kể cả thế thì Yuri với ý muốn giữ trọn lời hứa và Bạch Tuyết đang gào thét ‘cứ phá bỏ lời hứa cũng chẳng sao’, cả hai đều là tình cảm chân thật của cô ấy.

Yuri đã nghĩ rằng phản nản và nghi ngờ là những chuyện tuyệt đối không được phép. Và rồi cô ấy cố hết sức bầu víu vào tình yêu mà người cha luôn dành cho mình.”

Tôi không phải là yêu quái. Tôi là con gái của cha. Cha gọi tôi là “con gái của ta”.

Cô gái vừa tự nói cho bản thân nghe như thế, vừa đọc sách để cố gắng quên

đi nổi cô đơn và tiếp tục bảo vệ lời hứa của mình.

Giống như thần rồng trong *Hồ dạ xoa* , cần phải đánh chuông ba lần một ngày để nhớ tới giao ước, đối với Yuri, những chữ của cha được viết trong sách chính là vật minh chứng cho tình yêu và lời hứa.

Phụ thân từ Tokyo đã gửi sách tới. Khi lật qua các trang giấy, có chữ của phụ thân ghi ở đó. Nét chữ của phụ thân đẹp dễ và rất có phẩm chất, nét chữ mang sức mạnh của một người đàn ông chân chính. Khi chăm chú ngắm nhìn, ngực tôi tràn đầy cảm xúc vui sướng và bồi hồi mong nhớ.

Tôi tuyệt đối sẽ không phá vỡ lời hứa.

Vì tôi là Miko cầu nguyện cho sự thịnh vượng của nhà Himekura, và cũng là con gái của phụ thân nữa.

Trong đôi mắt của chị Tooko, nỗi buồn lay động như mặt trăng mờ ảo nổi lên giữa mặt nước buổi đêm.

“... Nhưng cha của Yuri, chỉ gửi sách thôi chứ không đến biệt thự một lần nào cả. Đối với ông ta, Yuri không phải là con gái mà là yêu quái, là đứa trẻ vô đạo, là bí mật phiền nhiễu mà dòng họ phải che giấu.

Vì thế, để Yuri tuyệt đối không bước chân ra ngoài, ông ta nuôi chó, thuê người, tất cả chỉ nhằm trông chừng Yuri. Người làm công trong biệt thự thực chất là những cai ngục giám sát Yuri.”

Tội nhân mang tên Miko.

Yuri là người bị gia tộc Himekura giam cầm.

“Cả khi Akira tới biệt thự và nảy sinh tình yêu với Yuri, những người đó vẫn tiếp tục giám sát.

Để đi du học Đức, Akira định rời khỏi biệt thự. Thời điểm đó Yuri vô cùng hoảng hốt nghĩ rằng Akira sẽ bỏ mình lại mà đi.

Yuri còn có lời hứa, cho nên không thể đi cùng Akira được.

Thêm vào đó, bản thân cô ấy cũng sợ phải đi ra ngoài.

Từ đoạn nhật ký ghi lại đêm cô ấy cùng Akira đi đến hồ, vì nhìn thấy Bạch Tuyết mà tưởng như tim ngừng đập, rất hạnh phúc mà lại vô cùng hoảng sợ, chỉ

biết ôm ghì lấy Chiro mà khóc, mình có thể tưởng tượng ra những cảm xúc phức tạp rồi bời của Yuri.

Nếu ở lại biệt thự, Yuri có thể sống với thân phận tiểu thư của nhà Himekura, Miko thần thánh, “con gái” của người cha tuyệt vời. Nhưng có lẽ ở ngoài biệt thự, cô sẽ bị người ta nhìn bằng ánh mắt ghê lạnh như nhìn một “yêu quái” mất thôi. Giả sử lúc đó mà Akira vứt bỏ cô, cô sẽ chẳng còn ai bảo vệ, cũng sẽ không biết trông cậy vào đâu nữa.”

Ngực tôi thất lại.

“Lời hứa”, có vai trò nhốt Yuri vào lồng và trói buộc, đồng thời lại là thứ bảo vệ cô ấy khỏi thế giới bên ngoài.

Có phải chị Maki cũng đã tưởng tượng ra nỗi sợ hãi mất đi lá bùa bảo vệ đó không?

Đặt vào vị trí của chính mình, tuy căm ghét Himekura nhưng lại băn khoăn nếu không có sức mạnh của Himekura, liệu mình có thể sống sót...?

Chị Maki cắn môi, nét mặt lầm lì.

Chị Tooko cũng mang vẻ mặt đau buồn, lông mày trĩu xuống.

“Đúng lúc đó, Yuri biết được sự thật đau lòng. Khi nhìn trộm cuốn sách mà cha vừa mới gửi, cô ấy thấy mặt trong của tấm bìa không viết bất cứ điều gì.”

“Sách phụ thân gửi cho tôi đã tới. Tôi chỉ còn thứ đó để dựa vào. Với suy nghĩ rằng nếu trông thấy những ngôn từ của phụ thân, trái tim mình có thể bình yên trở lại, tôi đến phòng quản gia, xé giấy bọc món bưu phẩm vừa mới được gửi tới và mở cuốn sách ra.”

“Thế nhưng, khi trang bìa mở ra, tôi hiểu rằng đó không phải cuốn sách mà phụ thân gửi cho tôi từ trước đến giờ.”

Chị Tooko vừa trích dẫn nhật ký của Yuri, vừa đoán rằng cuốn sách “khác” với những cuốn “từ trước đến giờ” phải chăng là một cuốn sách mới tinh, không hề có chữ của cha cô ở đó.

“Những cuốn sách của phụ thân không còn an ủi được tôi nữa. Lời nói ‘gửi con gái của ta’ không còn vang vọng trong ngực tôi thêm lần nào nữa. Chỉ còn

nỗi tuyệt vọng như rơi xuống tận cùng đêm tối mà thôi.”

“Thế nhưng... Cuốn sách được mang tới phòng Yuri sau đó, vẫn có dòng chữ ‘Gửi con gái của ta’ ghi bằng nét chữ của người cha giống như bao lần khác. Yuri đã thú nhận rằng ‘Cuốn sách mà bác quản gia mang về được đặt trên bàn. Tôi lật bìa và nhìn chăm chăm vào những con chữ của phụ thân. Nước mắt tôi trào lên, không sao dừng được’.”

Cuốn sách có chứa những dòng chữ rõ ràng không được viết trước đó. Lại còn giống hệt nét chữ từ trước đến giờ.

Chúng thể hiện điều gì đây...

Hàng lông mày của chị Tooko càng thêm trĩu xuống.

“Người viết những chữ ấy không phải người cha mà là người quản gia đã nhận và trao những cuốn sách cho Yuri. Rất có thể là theo mệnh lệnh của cha cô ấy...”

“Câu chuyện mà người ta bàn tán, rằng tôi không phải con của phụ thân, mà là đứa con tội lỗi, kết quả ngoại tình của người mẹ đã mất của tôi, là sự thật.

Hạnh phúc của tôi không còn nữa. Nếu tôi gặp Bạch Tuyết lúc này, chắc chắn tôi sẽ đầu hàng.”

Người yêu quyết định đi du học và sắp sửa rời xa.

Tình yêu của gia đình chỉ là dối trá.

Yuri đã không còn lại thứ gì để nâng đỡ tâm hồn nữa.

Trước đây, khi chị Tooko đọc cuốn nhật ký cho tôi, tôi chỉ cảm nhận được nỗi cô đơn lặng lẽ.

Thế nhưng, biết được ý nghĩa của dòng chữ “Gửi con gái của ta” viết trong bìa sách rồi, khi nghĩ đến tâm trạng của Yuri, ngực tôi nghẹn lại trong sự tuyệt vọng và nỗi đau tăm tòi, như thể sắp bị nghiền nát ra từng mảnh.

Sau đó, Bạch Tuyết xuất hiện ngày một thường xuyên trong nhật ký, trạng thái tinh thần của Yuri cũng đổ vỡ từng chút một.

“Xin cô đừng đến nữa, Bạch Tuyết. Không, không đúng. Giao ước vẫn còn tiếp tục.”

“Bạch Tuyết ra hiệu gọi tôi từ cửa sổ. Tôi không đi ra hồ đâu.”

“Trang hoàng bằng hoa đỏ thôi. Hoa trắng xấu xí đáng ghét. Hãy xé vụn ra và vứt hết, vứt tất cả hoa trắng đi thôi. Tôi không thể đi đến hồ ban đêm được Bởi vì ánh trắng màu trắng; bởi vì, màu trắng, trắng bởi vì, vì nó trắng, nó màu trắng. Trắng, trắng. Trắng toát. Thật khó coi. Thật đáng sợ. Bởi vì nó trắng.”

“Lời hứa, lời hứa.”

“Nhưng mà nhé...”

Nỗi buồn sâu thẳm hơn nhiều lộ ra trong giọng nói, trong đôi đồng tử của chị Tooko. Dường như chỉ nhìn thôi cũng làm tôi khó thở, chỉ nghe thôi cũng làm lồng ngực tôi thất nhen. Nỗi buồn trong suốt ấy.

“Ở đoạn cuối cùng của nhật ký viết rằng Yuri đã có chuyện gì đó rất vui. Rằng cô ấy đã có với Akira một lời hứa vô cùng quan trọng. Mình chợt nghĩ, chắc hẳn đó là lời hứa từ giờ trở đi hai người họ vẫn sẽ ở bên nhau.

Có phải Akira định dẫn Yuri theo cùng không nhỉ.

Và có phải Yuri đã bừng sáng trong hạnh phúc khi cô ấy gật đầu đáp ‘Vâng’.”

Uotani nhen giọng, gương mặt như thể cố hết sức để nhin không òa khóc và hét lên.

“A-Akira đã...! Đã nói rằng muốn chị Yuri đi cùng! Hai người đã hẹn ước về một đám cưới!”

Akira đã không vứt bỏ Yuri...

Trái tim của hai người bọn họ vẫn luôn kết nối với nhau, vẹn nguyên như giây phút gặp gỡ thuở ban đầu.

Tôi không hiểu đó là nỗi tuyệt vọng hay bàn tay cứu rỗi. Chỉ có điều trái tim tôi đau đớn như bị xuyên thủng.

Chị Maki vẫn ngoan cố gờm gờm nhìn vào khoảng không.

Thay vì đồng cảm hay thương hại trước nỗi buồn của Yuri và tiếng rên ai oán của Uotani, tôi chỉ thấy chị ta có vẻ như đang cảm thấy cáu gắt và thù ghét mà thôi.

Hay đó là nỗi phần uất đối với nhà Himekura đã chia cắt những con người

thương yêu nhau và sự căm giận bản thân vì mang trong mình dòng máu ấy?

Chị Tooko vẫn trân trân nhìn bộ dạng đó của chị Maki bằng ánh mắt rầu rĩ.

“Yuri khi biết chuyện Akira bị giết và xác anh ấy bị quăng xuống hồ, đã vừa gọi tên Akira vừa lộn xuống. Đối với người dân làng đi ngang qua lúc đó, cảnh tượng ấy trông không khác gì Yuri trầm mình tự tử cả.

Hồ quá sâu, cỏ và rong cuốn vào nhau, một mình sức Yuri không thể kéo Akira lên nổi, việc duy nhất cô làm được lại là cắt rời một cánh tay anh. Máu từ cơ thể Akira chảy ra, nhuộm đỏ cả hồ.

Khi ra khỏi hồ, tóc của Yuri từ đen đã chuyển thành màu trắng. Có thể là tóc giả rơi ra hoặc thuốc nhuộm bị trôi đi hết. Người dân làng đó nghĩ cô là yêu quái hiện hình nên cuống cuống bỏ chạy. Và từ đó, truyền thuyết về Bạch Tuyết đã ra đời.”

Yuri khi quay về biệt thự đã cùng Hiroko giết những người làm công để phục thù.

Yuri đã không còn là Yuri của ngày trước.

Lời hứa với cha cũng chẳng còn chút hiệu lực nào nữa. Không những thế, để giữ thể diện cho dòng họ, người cha đó còn gây ra cái chết của Akira.

Khi bò lên khỏi hồ, Yuri đã chấp nhận sự tồn tại của Bạch Tuyết trong chính bản thân mình và hóa thân thành yêu quái tàn độc.

Mái tóc trắng ướt đầm nước buông xõa xuống, ban cái chết giá lạnh cho những kẻ phản bội mình... giống như Undine đội tấm khăn voan trắng hiện lên từ đáy nước trong đêm tân hôn chồng cũ...

Tiếng khóc than đòi trả thù nhuộm trong máu của cô gái bị tước đoạt người mình yêu thương và rơi xuống cõi âm ti.

Thế nhưng, chẳng phải “cô gái văn chương” đã tuyên bố rằng đó chỉ là bề nổi câu chuyện mà người ta có thể nhìn thấy thôi sao?

Chẳng phải cả Undine, cũng là một câu chuyện tình yêu ngọt ngào, thân thương, đáng yêu và thuần khiết của một tinh linh nước bị trói buộc bởi luật lệ đó hay sao?

“Những nhân vật nữ có tính chất ma quỷ giống như Bạch Tuyết xuất hiện hết lần này đến lần khác trong truyện của Kyouka.

Mỹ nữ có thể biến con người thành động vật mà nhà sư gặp gỡ trong *Cao nguyên thánh*, Tomihime vui sướng khi nhận được món quà là đầu người trong *Câu chuyện tháp canh*, và Ayame sống ở thế giới bên kia trong *Mê cung cỏ*, đều lạnh lùng, tàn nhẫn, đáng sợ đến mức làm người đọc lạnh sống lưng.

Thế nhưng ngược lại, chỉ riêng nhân vật chính là được những cô gái ấy ôm ấp bằng thứ tình yêu sâu sắc như dòng nước ấm.

Người ta cho rằng vì mẹ của Kyouka mất sớm, nên ông ấy liên tục theo đuổi hình bóng đó và gợi nhắc nó qua những nhân vật nữ lý tưởng trong tác phẩm của mình. Có cả giả thuyết cho rằng việc ông rất nhiều lần lấy nước làm sân khấu cho câu chuyện xuất phát từ hình ảnh nước ối chứa đầy trong tử cung người mẹ.

Ông ấy đã liên tục viết những câu chuyện như những giấc mơ khó tin mà đẹp đẽ... như khi ta chộp mắt trong nước, được cơ thể mềm mại của mẹ chở che, trước khi chào đời...

Kyouka là một người mắc thói sạch sẽ và sợ hãi nhiều thứ. Vì sợ bệnh dại nên ông rất ghét chó, vì sợ ruồi nhặng và vi khuẩn nên không bao giờ ăn đồ sống, chỉ uống rượu đã được đun sôi sủi tăm, đồ ăn ở chỗ trọ cũng phải làm nóng lại ở trong phòng của mình, đồ ăn phải cầm bằng tay cũng sẽ chứa lại và vứt đi phần có tay chạm vào, sợ đến cả chữ “hủ” nên khi viết chữ đậu hủ cũng sẽ chuyển thành đậu phụ.

Kyouka mong muốn mẹ - mong muốn một sự tồn tại tuyệt đối sẽ bảo vệ mình khỏi thế giới đầy áp những điều đáng sợ ấy. Vì thế, những nhân vật nữ của Kyouka, giống như người mẹ ôm chặt đứa con vừa mới chào đời của mình trong niềm vui sướng, họ yêu nhân vật chính trong một khoảnh khắc, sẵn sàng bảo vệ và xoa dịu người đó bằng toàn bộ linh hồn.

Gương mặt yêu quái tàn độc bên bờ nước và gương mặt đức mẹ nhân từ - giống như đối với con người, nước vừa có thể trở thành phước lành vừa có thể đem đến hiểm họa vậy - nhân vật nữ của Kyouka luôn luôn lòng ghép và mang

bản chất hai mặt nguy hiểm như thế.

Phải chăng Yuri cũng thế.

Phải chăng cùng thời điểm mang hình hài một yêu quái đáng sợ, cô ấy cũng là một cô gái sống với tình yêu chân thành?”

Chị Tooko nhìn chăm chăm chị Maki bằng đôi mắt trong suốt như nước.

“Việc Yuri giết chết những người làm công, dù với lý do nào đi nữa, cũng không phải là việc có thể chấp nhận được. Câu chuyện của Yuri với Akira thực sự đẫm máu và bị nguyên rửa. Một câu chuyện buồn, không ai có thể cứu vớt, tàn nhẫn và đau thương.

Thế nhưng, cũng giống như những câu chuyện của Kyouka, dù chú trọng nhiều vào mặt bí ẩn, kỳ quái nhưng thực ra lại là chuyện tình tuyệt đẹp của những đôi trai gái, chắc chắn đằng sau câu chuyện của Yuri và Akira còn tồn tại một câu chuyện nữa tràn đầy sự dịu dàng, tình yêu và hạnh phúc.

Câu chuyện của Kyouka như thể một giấc mơ, nhưng nó không chỉ có nỗi sợ mà còn là giấc mộng xinh đẹp và êm ái. Chắc chắn câu chuyện của Yuri và Akira cũng vậy.

Có lẽ nào chính bởi đó là câu chuyện đẹp như thế, nên bà của Sayo đã cẩn thận bảo vệ nó không ngừng suốt gần 80 năm? Và rồi, Sayo cũng thế...”

Chị Tooko hướng ánh nhìn ấm áp về phía Uotani.

Câu chuyện đã bị chị Maki coi là thứ tầm phào và vứt bỏ, nay được chị Tooko dịu dàng nhặt lên bằng bàn tay trắng muốt và kể lại như một câu chuyện tuyệt đẹp nhưng mong manh và ngắn ngủi.

Chị ấy khẳng định với Uotani rằng câu chuyện mà em và bà của em luôn bảo vệ không hề tầm phào hay ngu ngốc chút nào.

Đó là một câu chuyện dịu dàng, dễ thương... như một giấc mơ.

Nước dâng lên trong đôi mắt Uotani, tỏa sáng lấp lánh.

Chị Maki gào lên đầy bức tức.

“Thế nhưng, Akira bị giết, câu chuyện này chỉ có một cái kết không có hậu thôi. Cho dù có viện ra đây bao nhiêu lời hoa mỹ sáo rỗng thì đó vẫn là hiện

thực! Yuri đã bị nhà Himekura đánh bại, giống như bố của tôi.”

Chị Tooko không hề chùn bước.

Quay trở lại nhìn chị Maki bằng ánh mắt bình tĩnh nhưng chất chứa đau thương, chị ấy lâm bầm.

“Phải... Trong thế giới hiện thực, Yuri và Akira đã không thể gắn bó.

Những câu chuyện tình của Kyouka cũng có rất nhiều trường hợp không thành trong hiện thực.

Trở thành quái vật, bị bó buộc với thế giới bên kia... hứa hẹn đến kiếp sau sẽ ở bên nhau... Cả Takamine trong *Phòng ngoại khoa*, sau khi chứng kiến đến phút chót cái chết của phu nhân bá tước cũng đã chấm dứt đời mình.

Cũng giống như Kính hoa thủy nguyệt vốn là nguồn gốc bút danh của ông - tình yêu nào cũng giống như hoa phản chiếu trong gương, trắng hiện lên trong nước, dù đẹp đẽ nhưng không thể chạm tay vào, tình yêu mong manh như giấc mộng.

Câu chuyện của Yuri và Akira cũng giống như một giấc mơ.”

Một tình yêu ước ao được như hoa, như trăng, bên nhau vĩnh viễn.

Thế nhưng, hoa phản chiếu trong gương không thể chạm vào, trăng nổi trên nước nếu định vớt lên sẽ ngay lập tức tan biến.

“Chắc chắn ai rồi cũng sẽ tỉnh dậy khỏi giấc mơ. Kyouka đã để cho bạn thân của Akira trong Hồ dạ xoa nói rằng có những giấc mơ kéo dài vĩnh viễn, nhưng dù có nguyện ước đến thế nào, người ta vẫn sẽ thức khỏi cơn mơ. Không tồn tại giấc mơ không cần tỉnh dậy. Thế nhưng...”

Hơi ấm căng tràn trong giọng nói của chị Tooko, như một người mẹ khích lệ đứa con nhỏ của mình.

“Một giấc mơ đẹp sẽ lưu lại trong tim một câu chuyện sau khi ta thức giấc.

Giấc mơ Yuri đã trải qua đã mãi mãi trở thành nguồn sức mạnh tiếp thêm dũng khí cho Yuri từ sau khi cô ấy thức dậy. Có lẽ là vì thế, Yuri đã quyết định không đuổi theo Akira mà chọn việc sống trong hiện thực cho cả phần của Akira nữa.”

Khóe miệng chị Tooko hé ra một nụ cười.

Hướng ánh mắt đáng yêu chứa đựng cả sự châm chọc về phía vẻ mặt ngạc nhiên của chị Maki, chị ấy hỏi.

“Nè, bồ nghĩ Akira đã đi du học Đức là ai hả?”

Chị Maki tròn tròn mắt. Tôi cũng lúng túng theo.

“Akira chắc chắn đã chết và được chôn ở sân biệt thự này, vậy mà lại đi du học, thật phi lý phải không? Thế nhưng, sự thật từng có một lưu học sinh người Nhật tên là Shikishima Akira vẫn còn lưu lại trong bức thư của một lưu học sinh người Nhật khác gửi về cho gia đình. Akira thực sự đã có mặt ở Đức 80 năm trước đây.”

Trong khi chúng tôi vẫn còn đang cảm thấy rối ren lạc hướng, chị Tooko nói tiếp bằng giọng tươi vui đầy sức sống.

“Mình tưởng tượng ra rằng, đó chính là Yuri!

Yuri đã giấu đi giới tính, sống với thân phận Akira và thay Akira đi du học.”

“Diên rồ! Tưởng tượng đó đi quá xa rồi! Bất khả thi! Chắc chắn sẽ lộ ngay lập tức.”

Chị Maki bẻ lại bằng giọng điệu mạnh mẽ.

Tôi cũng tán thành với chị ta, chuyện này không thể nào tin nổi.

Thế nhưng, chị Tooko vẫn nở nụ cười. Sống động, rạng rỡ, như ánh mặt trời.

“Bất khả thi? Không đâu, mình tin là Yuri đã biến điều không thể thành có thể. Chính câu chuyện như một giấc mơ với Akira đã cho Yuri thứ sức mạnh đó.”

Khẳng định bằng giọng tươi tỉnh, chị ấy bắt đầu nói cho chị Maki về nội dung bức thư của lưu học sinh người Nhật mà chúng tôi đã nghe được từ Ryuuto.

Chuyện năm đầu tiên, thể trạng Akira rất yếu nên phải điều trị. Việc Akira khổ sở vì bất đồng ngôn ngữ. Chuyện Akira nhiệt thành phấn đấu trong học tập, rượu không uống và không mấy quan hệ với mọi người. Cả thói quen sờ vào vành tai, lần chuyện trong một năm du học, không quay về Nhật lần nào và sau đó thì mất tích.

“Akira đã từng đọc bản gốc của Goethe cho Yuri mà lại khổ sở về ngôn ngữ

đến vậy sao? Bỏ không nghĩ rằng cả chuyện không uống rượu và luôn về nhà trước khi mặt trời lặn là bởi cảnh giác vì đang giấu giới tính hay sao?

Ở Nhật nếu con gái đóng giả con trai chắc sẽ bại lộ nhưng nếu ở nước ngoài thời đó, khi vẫn còn rất hiếm người Á Đông, vẫn có thể lấp liếm được rằng đó một anh chàng có giọng nói cao và thanh mảnh như một cậu bé chứ?

Vậy nên “anh ta” mới đặc biệt lảng tránh cậu bạn du học sinh cùng là người Nhật.

Cậu bạn đó đã viết trong thư rằng Akira giống như mặt trăng vậy. Điều đó có thể không chỉ do thái độ lạnh lùng mà còn vì diện mạo xinh đẹp thì sao?

Phải, cứ như là con gái vậy...

Cả thói quen chạm vào vành tai nữa, dù chúng ta từng kết luận đó là thói quen ảnh hưởng từ người yêu, nhưng nếu đó chính là Yuri thì cũng rất thuyết phục.”

“Thế còn thủ tục nhập cảnh châu Âu? Tiếp nhận chi phí hàng tháng thế nào? Một tiểu thư không ai biết tới làm sao sống được ở nước ngoài đây?”

“Vậy nếu nhà Himekura ra tay từ sau cánh gà thì sao?”

Chị Maki nuốt vào cái mọt.

“Thời đó vì nhà Himekura liên tục gặp bất hạnh nên chắc chắn rất sợ hãi sự tồn tại của Yuri. Hoàn toàn có thể nghĩ rằng vì nỗi sợ không rõ bản chất và cảm giác tội lỗi nên làm theo lời Yuri. Nhà Himekura nắm giữ quyền lực to lớn đến mức nào, Maki, bỏ chắc chắn phải hiểu rõ hơn mình. Nếu phía sau Yuri có nhà Himekura, thì toàn bộ tưởng tượng của mình sẽ trở thành hiện thực đó.

Yuri không hề chịu thua Himekura.

Trái lại, cô ấy đem chính sự tồn tại của bản thân ra gây áp lực và ra điều kiện trao đổi với nhà Himekura.

Đó là tưởng tượng của mình, của ‘cô gái văn chương’ đây!”

Chị Maki á khẩu không thốt nên lời.

Đương nhiên thôi. Câu chuyện này khó tin quá mức. Nếu là tôi, bình thường hẳn còn nghĩ rằng nó hoàn toàn lố bịch. Cái gì mà Yuri trở thành Akira và ra

nước ngoài chứ.

Thế nhưng nhìn đôi mắt lấp lánh đầy sức sống và giọng nói tươi tắn của chị Tooko, tôi lại nghĩ rằng những chuyện như thế biết đâu lại có thể xảy ra.

Rằng câu chuyện không kết thúc bằng cái chết của Akira.

Rằng Yuri vẫn tiếp tục sống, làm được một việc khiến cho ai cũng phải ngỡ ngàng.

Uotani ngồi sụp xuống sàn và bật khóc. Những giọt nước mắt rơi lã chã, bờ vai run run, vừa sụt sịt vừa cố nặn ra từng tiếng.

“B-Bà nói rằng, Yuri đã trở thành một truyền thuyết.

Hễ tôi hỏi ‘Yuri thì thế nào ạ? Cô ấy đã đi đâu mất ạ?’, lúc nào bà cũng mỉm cười, trả lời với khuôn mặt dịu hiền’ Yuri đã trở thành một truyền thuyết ở vương quốc của rồng rồi’.”

Tôi, đã trở thành một phần của câu chuyện ấy.

Những lời mà bà của Uotani đã nói.

Tưởng tượng ra ý nghĩa của chúng, tôi thấy ngực mình nóng lên và tim đập thình thịch.

Về mặt chị Maki cũng trở nên nghiêm nghị, nửa như khó tin, nửa như bối rối.

Uotani lay hai tay bưng mặt, nói với giọng nghẹn ngào.

“Lúc nào... Lúc nào bà cũng kể rằng Yuri là người rất hiền lành... xinh đẹp như bước ra từ giấc mộng. Em đã rất yêu mến Yuri mà bà luôn kể... lẳng lặng... lén vào biệt thự... đã đọc nhật ký của Yuri... không biết bao nhiêu lần... đã muốn bảo vệ căn nhà của Yuri.”

Uotani là người kẹp bông hoa cẩm chương ép khô vào trong cuốn nhật ký chẳng.

Khi nghe lời bày tỏ của Uotani, tôi hiểu rằng thứ trói buộc cô bé đã biến mình thành Bạch Tuyết này tuyệt nhiên không phải sự sợ hãi, cũng không phải trách nhiệm nào cả.

Uotani chỉ muốn bảo vệ câu chuyện của Yuri mà thôi.

Bên bờ hồ chiếu sáng bởi ánh trăng.

Ở khu vườn nhuộm trong ánh hoàng hôn đỏ thắm.

Trong căn phòng nhỏ nơi có ánh nắng ấm áp chiếu vào, bao quanh bởi những cuốn sách Yuri để lại.

Có lẽ Uotani đã nhìn thấy hoa và trăng đẹp đẽ trong những giấc mơ.

Chị Tooko gập gối ngồi xỏm xuống, nhẹ nhàng ôm lấy Uotani và vuốt ve mái tóc.

“Nè, Sayo... Khi chị đọc hết một cuốn sách, cũng có lúc tâm trạng chị trở nên buồn bã giống như phải thức dậy khỏi giấc mơ vậy. Có cảm giác thời gian đọc sách vui vẻ càng lâu bao nhiêu thì khi kết thúc, ta lại càng cô đơn và thấy bản thân mình trở nên trống rỗng bấy nhiêu, đúng không nào.

Thế nhưng, tỉnh giấc không có nghĩa là giấc mơ sẽ tan biến.

Ta vẫn còn lại ký ức cho ta biết rằng ta đã nằm mơ.

Và có khi những ký ức ấy sẽ sưởi ấm tâm hồn chúng ta nữa đó.”

Vừa chậm chậm vuốt đi vuốt lại mái tóc của Uotani, chị Tooko vừa nói bằng giọng dịu dàng ngọt ngào như thấm sâu vào tận tâm hồn.

“Hoa phản chiếu trong gương và trăng nổi trên mặt nước, dù nhìn thấy bằng mắt nhưng không thể có được trong tay. Cả hai thứ đó đều sẽ nhòa đi rồi tan biến nếu ta định nắm bắt chúng. Nhưng mà, chính vì thế, chỉ cần chúng ta không quên, ta có thể giữ chặt chúng trong tim, xinh đẹp vẹn nguyên đến mãi mãi về sau.

Nè, vừa nãy chị nói rồi phải không?

Dù có tỉnh dậy khỏi giấc mơ, câu chuyện vẫn còn lại.

Sau khi đọc xong sách, câu chuyện không mất đi mà lưu lại trong tim, để cho chúng ta có thể đọc lại, nhắc lại cảnh mà chúng ta yêu thích, bao nhiêu lần cũng được.

Và như thế, chúng ta có thể khích lệ bản thân và tiến tới những câu chuyện mới.

Chắc hẳn Yuri cũng đã cố gắng ở một đất nước xa lạ như thế đấy.

“Hơn nữa...”

Chị Tooko lại nở nụ cười hạnh phúc.

“Yuri đã nhận thêm một điều vô cùng quý giá từ Akira.

Ở nơi đó, Yuri đã sinh đứa con của Akira.”

Uotani buông bàn tay đang che mặt, hai mắt mở lớn trân trân nhìn chị Tooko. Sự ngạc nhiên hiện lên trên gương mặt đầm đìa nước mắt.

Màu sắc trong đôi mắt chị Maki cũng thay đổi, chăm chăm nhìn chị Tooko.

“Sau khi hết thời gian du học, không ai biết tung tích của Akira nữa, nhưng có người đã trông thấy Akira dắt tay một đứa trẻ đi trên đường. Nghe nói đứa trẻ đó rất giống Akira. Khoảng thời gian đầu du học, Akira rất hay nôn và phải điều trị, chẳng phải là do đang mang thai sao? Cả việc vội vã về nhà sớm trước khi trời tối, cũng là vì có con đấy. Hơn nữa, trong bài đồng dao mà bà Uotani dạy lại, cũng ẩn giấu một gợi ý.”

“... Bài hát?”

Uotani lâm bầm với vẻ hồ nghi.

Chị Tooko gật đầu “Phải” và ngân nga hát.

“Đầm lầy nhỏ bên kia có rắn

Con gái thứ của triệu phú Hachiman

Đứng đó và toan tính điều gì

Cổ đeo chuỗi ngọc hình giọt nước,

Chân mang giày vàng,

Vừa nói hãy gọi thế này hãy gọi thế kia,

Nếu muốn lên núi hay xuống đồng...”

Hát xong, chị ấy lại mỉm cười.

“Bài hát này xuất hiện trong *Mê cung cổ* của Kyouka. Thế nhưng duy chỉ có một chỗ khác biệt. Câu *Cổ đeo chuỗi ngọc hình giọt nước* ở trong *Mê cung cổ* lại là *Hai tay cầm hai hòn ngọc*. Bà của Sayo nói rằng bài hát này được truyền đi từ vương quốc của rồng phải không?”

Nước mắt đọng đầy, Uotani gật đầu một cái.

“Bà cũng nói Yuri đã đi đến vương quốc của rồng phải không?”

Lại gật một cái nữa.

Chị Tooko nở nụ cười tỏa sáng.

“Vương quốc của rồng là ám chỉ nước Đức. Mà không, là Yuri đã hiểu nhầm như thế. Có một bài thơ của Goethe tên là *Mignon*. Là bài thơ được lồng vào truyện dài *Thời học việc* của Wilhem Meister, được cô gái cải nam trang Mignon hát cho nhân vật chính Wilhem nghe về tiếng lòng ao ước hướng về đất nước phương Nam. Mọi người chưa bao giờ nghe bài thơ bắt đầu bằng *Anh có biết, đất nước nơi hoa chanh nở* sao? Muốn cùng người mình yêu thương đi đến đất nước có trái cam sáng màu lấp lánh, cây nguyệt quế vươn cao sừng sững và hoa sim nở. Và ở đất nước ấy còn có đàn rồng lâu đời sống trong hang động....

Bài thơ này chắc là do Akira nói cho Yuri hay.

Nơi được gọi là đất nước phương Nam, thực ra là nói về Italia. Nhưng Yuri lại chắc mẫm đó là Đức. Khi được Akira bày tỏ và nói hãy đi Đức cùng nhau, cô ấy đã hỏi trồng chanh và sim có được không và bị anh ấy cười.

Dù thế, đất nước phương Nam đối với Yuri là nước Đức. Phải chăng vì thế, cô ấy cũng nói như vậy với bạn thân Chiro. Rằng mình sẽ đi tới vương quốc của rồng.”

“Chuyện đó với chuyện Yuri sinh con thì liên quan thế nào với nhau cơ?”

Vẫn mỉm cười, chị Tooko trả lời câu hỏi của tôi.

“Bài hát được truyền đi từ vương quốc của rồng... là nói đến thư tín Yuri gửi về sau khi sang Đức. Trong dòng họ Himekura thỉnh thoảng lại có những đứa trẻ được sinh ra mang vết bớt có hình dạng giống như vảy rồng đúng không? Liệu có phải viên ngọc hình giọt nước là ám chỉ vết bớt ấy không nhỉ?

Nói cách khác, Yuri đã báo cho Chiro biết mình đã sinh một đứa trẻ có vết bớt mang hình giọt nước trên cổ đó.”

Tôi nhớ đến vết bớt sau gáy của chị Maki.

Vết bớt xanh hình vảy nổi bật trên nền da trắng. Trông tựa như một giọt nước rơi xuống từ bầu trời...

Mắt chị Tooko sáng lên lấp lánh.

“Nè, chuyện đó, mọi người có biết nó mang ý nghĩa quan trọng thế nào đối với Yuri không?”

Không có gì nhầm lẫn cả, đứa trẻ của Yuri thừa hưởng dòng máu Himekura đó. Nó mang vết bớt minh chứng cho việc ấy.

Yuri không phải đứa con sinh ra do mẹ ngoại tình. Akira đã mang lại cho Yuri hồi ức, kỷ niệm, một sinh mệnh mới và bằng chứng chứng tỏ Yuri đúng là con gái hợp pháp của nhà Himekura.”

Chị Maki bất thành linh la lớn.

“Đó là tưởng tượng của bồ chứ gì?”

Chị Maki mặt tái xanh, ánh nhìn chao đảo dường như không giữ nổi bình tĩnh, bộ dạng hết sức nóng nảy và rối loạn.

“Con ấy hả? Vết bớt ở cổ ấy hả? Chuyện đó làm sao có thể... rất cực, chẳng có bằng chứng nào cho cái việc Yuri đã đi du học dưới danh nghĩa Akira cả...”

Đúng lúc đó, một giọng nói tươi tỉnh vang lên từ cửa.

“Thế thì để tôi cho chị biết thêm một sự thật nữa nhé.”

“Ryuuto!”

“Ryuuto!”

Chị Maki nhướn mày nhìn Ryuuto điềm nhiên bước tới.

“C-Cậu! Tại sao lại quay lại hả?!”

“Tôi có thêm thông tin mới nên ghé qua. Thế rồi, thấy có vẻ đang náo loạn, nên tôi đã giữ ý lánh đi.”

Cậu có mặt từ lúc nào thế hả.

Ryuuto tiến lại gần chị Maki vẫn đang trợn mắt, đến khoảng cách sát như thể sắp chạm vào nhau, nhắc chiếc điện thoại di động bằng đầu ngón tay để cho chị Maki nhìn và nở nụ cười bí ẩn.

“Tôi đã biết được tên người hỗ trợ Akira khi đi du học. Đó là Kusakabe Juuichiro. Họ hàng của nhà Himekura... Phải phải, hình như còn là người giám hộ của ông chị thì phải.”

“!”

Vẻ kinh ngạc hiện lên rõ rệt trên gương mặt của chị Maki.

Người hỗ trợ Akira du học, là người có liên quan tới Himekura!

Điều này là một yếu tố quan trọng ủng hộ cho giả thuyết tưởng tượng của chị Tooko. Tưởng tượng của chị Tooko đang tiến gần tới hiện thực.

Sử dụng sức mạnh của nhà Himekura, Yuri sang Đức và sống với thân phận Akira, thực sự đã có chuyện ấy ư? Và rồi, giả như đó là sự thật, điều tưởng tượng tiếp theo... việc Yuri sinh ra đứa con của Akira, cũng không phải là chuyện không thể nữa. Thậm chí so với chuyện du học, nó còn thực tế hơn nhiều.

Tôi giật mình kinh ngạc vì chị Maki đột ngột phá ra cười.

Đầu tiên, chị ta cúi mặt, chỉ cười khùng khục bằng giọng trầm, thế rồi thanh âm ngày càng cao lên đầy phấn khích, mặt ngửa ra, má và khóe miệng giãn ra hết cỡ, cười ha hả như thể đang thấy vô cùng sáng khoái.

Không chỉ Ryuuto đang ở ngay gần bên cạnh, mà cả chị Tooko và Uotani, cộng thêm tôi, đều á khẩu nhìn chị Maki chăm chăm.

Vừa lúc này còn mang bộ mặt lạnh lùng cáu bẳn, chị bị cái gì nhập thể hả, chị Maki?!

“Ahaha! Thế hả? Người hỗ trợ Akira là Kusakabe nhỉ, Yuri đã sinh con nhỉ. Chắc chắn đứa bé đó giờ này đã trở thành một ông già đáng ghê tởm rồi nhỉ. Một ông già mắc hội chứng cuồng mẹ giống với Kyouka, vẫn đang đuổi theo ảo tưởng về mẹ nhỉ.”

Không hiểu gì cả. Tôi hoàn toàn không hiểu gì cả.

Thế nhưng, chị Maki, điệu bộ vô cùng thanh thoi thoải mái, nhìn cứ như toàn thân đang tuôn trào một vàng hào quang đầy sinh lực.

“Đỉnh cao! Một câu chuyện tuyệt vời! Lâu lắm rồi hôm nay mình mới lại có cảm giác sắp mơ thấy một giấc mơ đẹp. Sau khi thức giấc ngày mai chắc chắn mình sẽ có tinh thần biến mọi thứ không thể trên đời thành có thể rồi.”

“Này này, đừng có âm mưu chinh phục thế giới đấy.”

Ryuuto nhún vai nói và bước đi.

Chị Maki gọi giật lại.

“Về hả? Cậu tính đi đâu?”

“Có một bà chị xinh đẹp đang đợi ở dưới phố.”

“Quả nhiên tôi thấy cậu nên chết quách đi.”

“Nếu có cô gái nào giết tôi, chị yên chí.”

Cậu ấy nở nụ cười khoái trá trước vẻ bức tức của chị Maki.

“Phải rồi, có người nhờ tôi chuyển lời. ‘Chuẩn bị cho hải chiến Armada đã được sắp đặt đâu vào đấy’.”

Chuyển lời từ ai vậy nhỉ. Mặc dù Ryuuto không nói, nhưng có vẻ chị Maki hiểu ngay lập tức.

Ngay sau khi tròn mắt ngạc nhiên trong một thoáng, chị ta nở nụ cười của loài thú săn mồi.

Thật là... không ưa nổi.

Ryuuto lại nở nụ cười ẩn ý, nhẹ vẫy tay rồi đi mất.

Về sau, tôi nghĩ rằng người nói lời nhắn với Ryuuto có lẽ là chú Takamizawa.

Người khách đến nhà trọ có khi nào cũng là Ryuuto chẳng. Thế nhưng, không hiểu vì sao, tôi giữ lại những điều đó cho riêng mình.

Chương cuối: Nhất định tôi vẫn nở nụ cười

Sáng sớm, cả thân người bị lắc lẩy lắc đẽ, tôi miễn cưỡng buộc phải mở mắt thức dậy.

“Konohaaaaa, dậy đi mà~~~~~, dậy điiiiiiiiiiii.”

Trên đầu tôi vang vọng một giọng nói rất chi là rầu rĩ. Mở hé mắt ra, tôi thấy chị Tooko mặc bộ đầm liền, khuy đằng trước cài lệch hàng, đầu tóc vẫn còn dấu vết của việc mới ngủ dậy và trưng ra bộ mặt như sắp khóc.

“Dậy đi, dậy đi, dậy đi mà~~~~~”

Giật qua giật lại giật qua giật lại, người rung lắc dữ dội về hai bên như tàu đắm, tôi đành rên lên, không thể giả đồ ngủ thêm được nữa.

“U, có gì không ạ? Còn sớm thế này. Ma lại xuất hiện nữa ạ?”

Chị Tooko kêu lên, mắt ngấn nước.

“Chị... chị vừa nhớ ra một chuyện khủng khiếp. Làm thế nào bây giờ, Konoha?”

Sau đó ba mươi phút, tôi ngồi giải tập đề bài toán học ở phòng chị Tooko.

“Tuần sau đã là học kỳ mới rồi, thế mà chị có thể chưa đụng tay một tí nào vào bài tập hè hả? Bộ chị là học sinh tiểu học hả?”

“Auuuuu, tại vì, tại vì, lúc chị đang tính làm thì bị đưa đến đây, bận bịu biết bao là chuyện, thời gian không hờ ra chút nào cả mà~~~~~.”

Chị Tooko vừa khóc lóc sụt sùi vừa cắm đầu vào bài in phân lịch sử thế giới.

“Mà đây, nhìn cái này, không hề có vết tích chị từng đụng vào dù chỉ một câu, chứ đừng nói là một trang.”

“Chị học toán tệ mà~.”

“Càng không giỏi thì càng nên tự mình làm chứ ạ? Có những chỗ lớp 11 chưa học tới nên em cùng lắm chỉ giải được một nửa thôi.”

“Không sao. Chị chỉ có thể giải được một nửa của một nửa của một nửa của

một nửa ấy thôi.”

“Ngay từ giây phút chị bắt đàn em giúp xử lý bài về nhà là đã có sao rồi. Chị Tooko là thí sinh chuẩn bị thi đại học cơ mà.”

Thực ra trong trường hợp của chị Tooko, chắc chị ấy sẽ nhắm tới khoa văn của một trường dân lập nào đó, nên tôi cũng hiểu phần nào cảm giác không muốn hao công tốn sức vào mấy môn toán lý trong thời điểm hiện giờ.

“Ha~, lúc này khoan tính đến thi thố mà phải nhìn vào bài tập về nhà trước mắt đây này~. Chắc chắn không thể nào hoàn thành tất cả trước tuần sau đâu. Xin em đây Konoha, làm cho chị cả bài đọc đi. Dịch một bài khóa trong sách giáo khoa ấy.”

“Không muốn. Em mà dịch chị sẽ lại đánh chén như hồi chị ăn vụng *Tù và sương mù* của Bradbury chứ gì.”

“K-Không có chuyện đó đâu. Đây đổi lại để chị làm bài cảm thụ tác phẩm cho Konoha nhé.”

“Khỏi cần. Em đã xong hết bài tập từ tháng Bảy rồi. Em đã viết bài cảm tưởng về *Ngôi nhà của Usher sụp đổ*.”

“Ố!!! Konoha, đồ lập dị! Chẳng ra dáng học sinh của thời đại giảm tải giáo dục gì cả~.”

“Chị Tooko đã giảm tải quá đà rồi!”

Chị Tooko phòng má lều bầu quá đáng quá đáng, nhưng khi tôi nói “vậy em không giúp chị làm bài tập nữa nhé” thì bà chị lại im bật, ngoan ngoãn tiếp tục phần việc của mình.

“Konoha... chị đói rồi.”

Ngay lập tức chị Tooko lại phát ra tiếng than khổ sở, mắt rơm rớm.

“Đúng rồi nhỉ.”

Tôi đứng dậy.

“Em sẽ viết gì cho chị sao?!”

“Em đi ăn sáng xong rồi quay lại, chị tiếp tục làm bài tập một mình đi.”

“Này~~~. Đợi đã. Chỉ nửa trang giấy làm văn thôi cũng được. Viết gì đó đi

mà. Chị ăn hết cả *Tonio Kroger* với *Undine* mất rồiiiii.”

“Vẫn còn *Alt Heidelberg* đúng không ạ?”

Tôi nói cụt lủn rồi ra khỏi phòng.

Nuông chiều một chút là lại hứng chí được voi đòi tiên ngay.

Căn bếp trống trơn.

Đành chịu thôi, dù sao thì những người làm công chị Maki thuê đã không còn ở đây nữa rồi. Chắc chỉ còn cách tự mò xem còn gì ăn được không, có gì ăn nấy vậy.

“Ừm...C...chào buổi sáng.”

Tôi quay lại nơi phát ra giọng nói đầy ngần ngại, thì thấy Uotani, mặc một chiếc áo phong và váy ngắn, đang đứng đó ngượng ngùng.

“Chào buổi sáng. Hôm nay em mặc thường phục nhỉ.”

Uotani e thẹn.

“Em thấy khát nên đến để uống nước. Và em thấy anh Inoue đã ở đây rồi. À, để em chuẩn bị bữa sáng nhé.”

“Không sao đâu. Uotani chắc mệt lắm mà.”

“Không, em tỉnh hẳn rồi. Trước đây khi thức giấc, lúc nào em cũng đau đầu hoặc đau bụng, nhưng hôm nay lại thấy vô cùng dễ chịu. Cũng không nằm mơ về bài đồng dao nữa...”

“Vậy à?”

Nụ cười hiện lên một cách tự nhiên trên môi tôi.

Uotani bắt đầu lấy trứng, xà lách và dưa chuột ra, xếp lên bàn chế biến.

“Để anh làm salad cho.”

Tôi đứng bên cạnh và với tay lấy xà lách.

“Cảm ơn anh. Thế... bánh nướng Pháp với trứng ốp lết được không ạ?”

“Được. Anh thích bánh nướng kiểu Pháp mà.”

Uotani thành thực đánh đều trứng và cắt bánh mỳ. Tôi đứng thái nhỏ xà lách ở bên cạnh.

“Em đã không đến trường một thời gian dài. Bà mất đi và em trở thành người

đóng giả Bạch Tuyết, nên em khác với những đứa trẻ khác. Cứ luôn nghĩ rằng mình có sứ mệnh quan trọng nên em đã... chạy vào trong thế giới của giấc mơ... trốn tránh chính bản thân mình...”

Cô bé khuấy đều trứng, sữa và đường rồi phết lên bánh mỳ. Sau đó, cô bé bỏ bánh mỳ vào chảo rán có bơ đã đun chảy, một tiếng “xèo” vang lên và mùi hương giòn ngọt bốc lên ngào ngạt.

“Thế nhưng, từ giờ trở đi...”

Lật nhanh miếng bánh đã chuyển màu nâu cháy, Uotani mỉm cười.

“Vì giấc mơ đã cho em dũng khí... Từ giờ em sẽ sống trong hiện thực.”

Câu chuyện của Yuri và Akira mà chị Tooko kể đã trở thành nguồn sức mạnh dẫn Uotani hướng tới tương lai.

“Điều đó thật tuyệt vời đúng không?”

Tôi nói, tâm trạng thoải mái ngỡ như đang được vuốt ve bởi một ngọn gió trong lành. Uotani lại thẹn thùng và lí nhí “Cảm ơn anh”.

Chắc chắn giấc mơ đẹp đẽ mà Uotani đã thấy sẽ lưu lại như một bảo vật quý giá trong tim.

Cả bánh mỳ nướng Pháp và trứng ốp lết đều đã chín vàng trông vô cùng đẹp mắt, món salad của tôi cũng đã hoàn thành.

Chúng tôi ăn luôn tại bếp.

Tôi đã kể cho Uotani nghe về Tokyo theo yêu cầu của cô bé.

“Thích thế. Lúc nào đó em cũng muốn đi thử xem sao.”

Dáng vẻ hít một hơi thật sâu và ánh mắt ước ao ấy thực sự thuộc về một cô bé học sinh lớp bảy rất đời bình thường.

“Yuri đã đến được nước Đức, nên khi Uotani lớn lên em cũng có thể đi bất cứ đâu.”

“Vâng, đúng vậy ạ.”

Uotani gạt đầu, gương mặt bừng sáng.

Thế rồi đột nhiên, hai má ửng đỏ xấu hổ, cô bé nhìn lên tôi với vẻ rụt rè.

“Ừm... là thế này... em viết thư cho anh Inoue... có được không ạ?”

Ủa? Sao bầu không khí tự dưng...

Đúng lúc đó, từ phía sau, một luồng khí ẩm ướt nhào nhoẹt ủa tới và một giọng nói đầy cảm hận vang lên.

“Xấu tính ~~~. Quá đản~~~~g.”

Oái, ra rồi.

Chị Tooko đang ngồi xồm bên cánh cửa, chỉ để lộ nửa khuôn mặt và mếu máo như sắp khóc.

Uotani khẽ la “Á!” một tiếng.

“Quá đản~~g, Konoha. Trong khi để chị bụng đói meo chờ đợi thì em vui vẻ ăn cơm một mình là thế nào~~~~.”

Sau một hồi dỗi dành chị Tooko đang vùng vằng giận dỗi “chị thù em~, chị nguyên rửa em~”, tôi trở về phòng và mở tập giấy bản thảo kẻ ô dày 50 trang.

“Rõ là... Chị làm ơn đừng hành xử đáng xấu hổ như thế. Chị đã khiến Uotani giật mình đấy thấy chưa.”

“Nhưng mà tại vì, chị thực sự đói lắm rồi ý, sắp chết đến nơi ý ý ý ý.”

“Vâng vâng, giờ em sẽ viết gì đó nên chị làm bài tập đi.”

“Nhanh nhanh lên nhé...”

Từ đầu bàn bên kia, chị Tooko tay nắm chặt cây bút chì kim, mắt ngấn nước và than vãn bằng biểu cảm như sắp chết.

Rõ là một người hết thuốc chữa.

Nhưng thế này vẫn tốt hơn nhiều khi chị ấy mang gương mặt cô đơn buồn bã.

Bỗng nhiên, tôi nhớ ra những gì Ryuuto đã nói.

Ngôn từ có thể khiến chị Tooko trở nên khỏe khoắn...

... Còn lại trông chờ hết vào tay nghề của đầu bếp thôi. Sẽ ổn thôi, vì anh Konoha là nhà văn của chị Tooko mà.

Tôi không phải nhà văn của chị Tooko. Thế nhưng tôi vẫn xâu chuỗi ba từ nghe giống như thần chú mà Ryuuto chỉ và viết một câu chuyện ngắn có độ dài bằng ba trang giấy viết văn.

”Xong rồi ạ. Xin mời.”

Tôi giờ ra, căng thẳng hơn so với mọi lần.

“Cảm ơn.”

Chị Tooko nhận lấy bằng cả hai tay, nhanh nhẩu xé xoẹt từ góc và bắt đầu ăn.

“Ngọt~~~~t.”

Má chị Tooko lập tức giãn ra.

“Giống như mứt mật ong để ăn bằng một chiếc thìa vàng ấy. Mật vàng như mặt trời lan tỏa trong cổ họng. Vào thời Taishou, hai người có tình cảm với nhau định bày tỏ nỗi lòng của mình cho đối phương. Vì là tình yêu cách biệt thân phận giữa thư sinh và tiểu thư, nên cả hai bên đều không thể nói ra, thế nhưng chỉ cần bước đi cạnh nhau trên thảo nguyên mênh mông đã là hạnh phúc rồi... Chỉ cần nghe thấy giọng nói của người kia đã là hạnh phúc... chỉ cần được ở gần bên gương mặt tươi cười rạng rỡ, hạnh phúc chỉ vền vẹn thế thôi....”

Trông chị ấy vừa nhai nhóp nhép vừa ngo ngoe mơ màng, tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì có vẻ như chị ấy thích câu chuyện, nhưng rồi lại thấy bức mình vì nghĩ hay mình làm ngọt quá rồi.

Và khi ấy, tôi nhận ra có gì đó khác thường ở nét mặt chị Tooko.

Mặt hơi ửng đỏ, mắt mờ đi, hơi thở khó khăn thoát ra từ bờ môi mở hé.

“Konoha... Có chút rượu... trong này à...?”

Phần bản thảo còn lại chưa đến một nửa, vừa đúng đến chỗ có nút thắt. Hai con người không hiểu được ý đối phương, giờ vượt qua bức tường thân thể và cuối cùng hai tâm hồn cũng được gắn kết lại với nhau.

“Bày tỏ”, “hôn”, “ôm”.

Lại “bày tỏ” “bày tỏ” “hôn” “bày tỏ” “hôn” “hôn” “hôn” “ôm”.

Cứ mỗi lần đưa một miếng vào miệng, mặt chị ấy càng đỏ thêm, lông mày nhíu lại, tiếng thở dài thoát ra từ bờ môi.

Tôi dần ra kinh ngạc trước bộ dạng ấy của chị Tooko.

Có lẽ nào bà chị say thật?!

Từ tai đến cổ chị Tooko đều đã đỏ dừ. Đầu ngón tay run rẩy, ngay sau khi nuốt gọn miếng cuối cùng, cơ thể chị ấy lao đảo gục xuống.

“Chị Tooko!”

Nhìn thấy chị ấy bất thành linh khuyu gối xuống sàn, tôi cuống quýt chạy tới.

“Chị ổn không?!”

“Không.”

Chị ấy ngồi bệt xuống như thể tất cả sức lực đã bay đi đâu hết, ngẩng mặt lên và nói với đôi mắt như sắp khóc.

“Không ổn chút nào... Chị, sẽ hát.”

“Hả?”

Chị Tooko đột ngột đứng dậy, vừa hát *Chân ở Shoji* vừa lấy hai tay vỗ bồm bộp vào bụng.

Rồi chị ấy tóm lấy cánh tay tôi khi tôi đang sững sờ nhìn, rủ rê “Nào, cả Konoha nữa”, lưỡi thì liu lại mà vẫn hát rất hưng phấn và cười yếu ớt.

Say rồi, say một cách toàn diện. Trời ơi, phải làm sao đây?!

Chị Tooko nhảy múa bằng những bước chân loạng choạng, chuẩn bị túm lấy cổ áo tôi gây sự “Tại sao không nhảy hả~~~”.

Đó là tôi nghĩ thế.

“Híc. Konoha, lúc nào cũng thế. Xấu tính lắm.”

Lần này, hàng lông mày chị ấy trĩu xuống và nước ứa lên trong đôi mắt.

“Em xấu tính gì ạ?”

“Chuyện đó... không nói được.”

Tim tôi đập mạnh.

Chị Tooko nhăn mặt đầy đau đớn, đột nhiên tránh ra xa và quay lưng về phía tôi.

“Không được... không được... không thể nói được... không được nói ra.”

Chị ấy cúi đầu và lắc đầu quày quạy.

“Cho em biết đi.”

“Không...”

“Tại sao?”

“Tại vì... vì là Konoha... vì là Konoha nên mới không được nói.”

Dáng vẻ liên tục ngoan cố lắc đầu cứ như thể phu nhân bá tước nhất quyết cự tuyệt dùng thuốc mê trong *Phòng ngoại khoa* vậy.

Vị bá tước phu nhân xinh đẹp đã nói với y sĩ rằng vì bản thân mang một bí mật và lúc nào cũng trần trở về nó nên nếu rơi vào trạng thái lơ mơ do thuốc tê thì chắc chắn sẽ nói ra miệng mất.

Điều chị Tooko không thể nói với tôi là cái gì? Hay là do say nên chị ấy chỉ đang nói năng bừa bãi không chủ đích? Chắc là thế thôi. Không có ý nghĩa gì sâu xa cả.

A... nhưng mà... rất lâu trước đây hình như đã có chuyện giống thế này. Khi tôi còn học lớp 10, chị Tooko đột ngột trở nên lạnh nhạt, đột ngột nói mấy thứ như là không được lại gần, sau đó nghỉ học ít lâu vì bị cảm... Khi khỏi bệnh và đi học lại, chị ấy lại tươi cười với vẻ mặt thản nhiên như không có chuyện gì.

Tim tôi đập nhanh hơn trong tâm trạng bất an, không chịu nổi sự lo lắng thêm một chút nào nữa, tôi đứng sau lưng chị Tooko và kiên nhẫn hỏi.

“Tại sao em lại không được? Em đã làm gì sai à? Nếu chị không cho biết lý do em không thể xin lỗi được.”

Chị ấy lấy hai tay bịt miệng, nhắm tịt mắt lại, như để cho tôi biết chị ấy tuyệt đối sẽ không nói gì đâu. Tôi tóm lấy bàn tay ấy từ đằng sau và kéo ra.

“Chị Tooko...?”

Chị Tooko đột ngột quay người lại và ngã nhào vào lòng tôi.

Khuôn mặt nóng bừng và rất mạnh vào vùng ngực nơi trái tim tôi đang đập.

“Đồ ngốc Konoha. Ngốc ngốc ngốc. Rõ ràng là đồ xấu tính.”

Chị ấy bắm ghì lấy cánh tay tôi và lặp đi lặp lại như đứa trẻ.

“Đàn em phải nghe lời đàn chị nói chứ.”

“Em có nghe còn gì, hay đúng hơn, bị cưỡng ép phải nghe.”

“Điều toa, chỉ toàn bắt nạt chị thì có.”

Những đầu ngón tay đang bấu lấy cánh tay tôi lại siết mạnh hơn.

Những tiếng nấc vang lên từ cổ họng là do chị ấy cố nén vào những giọt nước mắt đang chực trào ra chăng? Đôi mắt vẫn nhắm lại u buồn, chị ấy khẽ run rẩy

như đang phải chịu đựng điều gì.

Chị ấy cũng thì thào gì đó bằng giọng lí nhí nghèn nghẹt, vì tiếng quá nhỏ nên tôi không nghe ra.

“Ồ, gì cơ ạ?”

“....”

“Chị nói lại một lần nữa đi.”

Khi tôi cúi mặt lại gần cột để nghe cho rõ, một cơn đau nhói chạy trên mu bàn tay phải của tôi.

Chị Tooko đã cắn tay tôi.

Như một cách ngăn cản điều chị ấy đang che giấu tuôn ra khỏi miệng.

Chị ấy nhắm nghiền hai mắt, hết sức, thật chặt, đến mức hai hàng lông mày như dính luôn vào nhau.

Đầu tôi nóng bừng như bị say, mắt hoa lên choáng váng.

Miệng vẫn cắn tay tôi, chị Tooko không cựa quậy. Những ngón tay mảnh khảnh giữ chặt lấy cánh tay tôi đến mức làm tôi cảm thấy đau.

Đầu tôi càng lúc càng nóng hơn, rồi đến tai cũng nóng bừng, tốc độ đập của tim tăng cao dữ dội và đến lúc tôi tưởng mình sắp nổ tung thì lần này cơ thể chị Tooko đổ nghiêng sang một bên.

“Oái!”

Tôi suýt thì ngã cùng, vội vàng đỡ chị ấy lại.

Chị Tooko đang ngủ, khi vẫn cắn tay tôi.

Nỗi căng thẳng lập tức được gỡ bỏ, tôi la toáng lên.

“Chị cứ thế mà ngủ hả? Cái quái gì thế ạ? Hết nói nổi!”

Sau đó, tôi lôi chị Tooko lên giường để chị ấy nằm ngủ và tiếp tục chiến đấu với tập câu hỏi toán.

Thình thoảng liếc sang bên thấy chị Tooko đang trệu trạo nhai mép chần, tôi chỉ biết thở dài.

Quá trưa, khi chị Maki đến phòng, chị Tooko vẫn đang ngủ khò khò.

“Cơ hội may mắn trời ban đây rồi.”

Nói với vẻ sung sướng, chị ta lấy những bông hoa bách hợp ra khỏi lọ và đính lên tóc chị Tooko, rồi mở tập giấy phác thảo ra và bắt đầu vẽ.

“Vừa được nhìn thỏa thích gương mặt đáng yêu của Tooko, vừa có câu chuyện làm quà mang về tặng ông nội, một kỳ nghỉ hè quá tuyệt vời.”

“Em thì bị các đàn chị xoay như chong chóng, thật là thảm hại.”

Chị Maki khúc khích cười.

“Chẳng phải chính Konoha cũng đã có những kỷ niệm hay ho sao? Như là ngủ chung giường với Tooko này.”

“Chị làm ơn bỏ kiểu nói gây hiểu lầm đấy đi!”

Chị Maki lại cười. Tội cụt hứng chán chường nói.

“Chị Maki lôi chị Tooko vào vụ om sòm lần này vì chị Tooko giống Yuri à?”

“Đúng đó. Là chị thì sẽ phá tan tành hình tượng Yuri trong nhật ký luôn. Tooko nổi cáu vì nghĩ mình đóng vai yêu quái nhưng yêu quái là chị cơ.”

Uotani cũng đã ghép Yuri vào chị Tooko. Chắc vì thế nên cô bé mới gọi “Yuri” khi chị Tooko xuất hiện với bộ dạng sùng nước.

“Thế nhưng... không phải chỉ có vậy thôi đâu, có thể chị cũng đã cảm thấy hơi trơ trọi thật. Nên... có thể vì thế mà chị muốn Tooko ở gần bên.”

Ngạc nhiên đây. Bà chị Maki đó mà lại có vẻ như đang thành thật nói ra tâm trạng của mình cơ à.

Ừa? Giờ mới thấy, trang phục của chị Maki cũng có gì khang khác... Chị ta mặc một bộ đầm liền xanh dương, cực kỳ ra dáng thiếu nữ. Có phải đây là lần đầu tôi nhìn thấy thường phục của chị ấy mà không phải là quân không nhĩ?

Chị Maki gấp cuốn tập phác thảo và đứng dậy.

“Mà cũng đến giờ chị ra ngoài rồi.”

“Chị đi đâu?”

“Cứ để mắc nợ mãi khó chịu lắm. Chị sẽ trả luôn cho xong.”

“Ồ?”

Chị Maki không trả lời gì thêm, vui vẻ nháy mắt.

“Chị sẽ về muộn nên cơ hội đây, Konoha.”

“Cơ hội gì cơ ạ?!”

Cười với điệu bộ đùa cợt, chị Maki đi mất.

Hai vai tôi buông thõng rã rời.

Sau đó một lúc chị Tooko thức dậy và câu nói đầu tiên lần này là:

“Chị khó chịu quá... đầu nhức như búa bổ... Konoha...viết câu chuyện có vị mơ phôi khô đi...”

Rồi lại nằm rũ ra giường và đòi này đòi nọ.

Không nhớ tí nào về việc đã cắn tay tôi cả.

Kể cả tôi có giờ vết răng còn lưu lại trên mu bàn tay ra và tỏ vẻ cau có cho bà chị thấy:

“Chị biết gì đây không?”

“Ừm... ừm... em bị bọ cánh cứng kẹp hả?”

Thì bà chị cũng chỉ vừa rên rỉ, vừa ném trả lại tôi toàn những câu trả lời hoàn toàn chẳng liên quan như thế.

Khi bóng tối đã lan tràn bên ngoài cửa sổ, chị Tooko cuối cùng cũng tự ngồi dậy được, đỏ bừng hai má và xin lỗi với bộ dạng mắt mắt rất đúng thương hiệu của bà chị.

“Chị xin lỗi, Konoha. Chuyện đó, tự nhiên... hình như chị đã hành xử điên khùng khi say... Thế nên, ờ... à thì...”

Bà chị lảm lét nhìn lên tôi lo lắng.

“Chị... có nói điều gì kỳ cục với Konoha không?”

“Kỳ cục thế nào?”

Tôi màu mè tỏ vẻ ta đây không quan tâm và buông một câu hỏi nhử.

“Như là không chỉ Bradbury mà chị đã vụng trộm xé vụn và ăn cả bản dịch Vonnegut từ vở tiếng Anh của Konoha này, hay ném thử một góc thơ Lý Bạch trong vở Hán văn này, hoặc là vụ chị đã cho Nanase biết chiều cao, cân nặng, ngày sinh, nhóm máu, số đo ba vòng của Konoha này.”

Tôi hét lên.

“Này! Vonnegut và Lý Bạch là thế nào cơ ạ?! Rồi chị lại còn nói chuyện gì

với Kotobuki thế hả?!”

“Xin lỗiiiiiiii, chị đã thêm 1cm khi đo chiều cao của em nên hãy bỏ qua cho chị.”

Hóa ra những chuyện không thể nói cho tôi khiến bà chị ra sức phản kháng là mấy thứ này hả?!

Sốc thật. Sốc một cách triệt để.

“Này, Konoha, đừng giận nữa mà.”

Sau bữa tối, chúng tôi đi bộ trên con đường nhỏ trong rừng được chiếu sáng bởi ánh trăng.

Vì tức quá nên tôi nói “Em không nói chuyện với chị nữa. Đi dạo đây!” và nắm ghì lấy đèn pin rồi đi ra khỏi nhà. Chị Tooko thế là cũng lén lút bám theo.

“Konoha... này Konoha...”

Giọng nói khỏ sở vang lên ở sau lưng.

“Chờ chị với, Konoha.”

Vật áo tôi bị kéo ghì lại.

“Có lúc em đã rất lo cho chị.”

“Ồ?”

“Từ khi đến đây, thỉnh thoảng chị lại có vẻ mặt yếu ớt, buồn rầu, xong còn đột nhiên nói đồ ngốc rồi không được này nọ.”

Xâu hổ chết mất, cả mặt và lưng tôi đều nóng bừng. Nhất định, nhất định, không thể quay mặt lại được.

Chị Tooko im lặng. Lần này đến lượt chị Tooko bị sốc sao?

“Thôi được rồi, kệ đi.”

Khi tôi định nhanh chân tiến về phía trước, chị Tooko thỉnh thoảng ló mặt ra và nhìn lên.

“!”

Tôi giật mình tưởng đứng tim mà chết, còn chị ấy ngoác miệng cười sung sướng.

“Cảm ơn, Konoha.”

“C-có gì đâu.”

Dù tôi muốn lãng đi chỗ khác, nhưng nụ cười toe toét hạnh phúc của chị ấy lại làm tôi không sao rời mắt.

“Chị xin lỗi vì làm em lo lắng. Đúng như Konoha nói, tâm trạng chị có chút không ổn định. Không biết có phải tại đọc nhật ký của Yuri không.”

“Nhật ký...? Nhưng Akira đã không vứt bỏ Yuri nhỉ. Anh ấy đã bày tỏ mong muốn đưa Yuri đi Đức cùng mình, Yuri đã trả lời ‘Vâng’, và hai người đã hứa hẹn chuyện kết hôn rồi.”

Chị Tooko để lộ ra vẻ khổ đau không rõ ràng ở đâu đó, rồi bắt đầu cất bước với nét mặt hiền hòa.

Tôi cũng bước đi bên cạnh.

“Đúng thế. Yuri đã nói ‘vâng’ nhỉ. Cô ấy cũng viết trong nhật ký rằng mình là người hạnh phúc nhất trên đời. Thế nhưng chị nghĩ rằng phải chăng cô ấy quyết định không đi cùng Akira mà sẽ ở lại biệt thự một mình.”

Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Tại sao vậy ạ?”

Chị Tooko nhìn lên mặt trăng bằng ánh mắt dịu dàng.

“Vì Yuri đã vẽ bức tranh bản thân mỉm cười giữa căn phòng bao phủ bởi sách chẳng?”

“Em không hiểu lắm. Tại sao vẽ tranh lại thành ý nghĩa ở lại vậy?”

“Không phải việc vẽ tranh, mà là chuyện vẽ bức tranh mình đang cười giữa muôn vàn cuốn sách...”

Chị có cảm giác đó là sự thể hiện ý định của Yuri sẽ ở nguyên nơi đó dõi theo Akira ra đi, mãi mãi giữ nụ cười và sống tiếp trong căn phòng ấy.

Liệu đó có phải là “lời hứa” mà Yuri đã thề với chính bản thân mình không...”

Giọng nói dịu dàng âm áp truyền đi trong màn đêm tĩnh lặng.

Đôi đồng tử đen láy chăm chú ngắm nhìn ánh trăng xa xôi.

“Chị nghĩ rằng Yuri hiểu rất rõ nếu mình rời khỏi biệt thự, nhà Himekura sẽ không dễ yên và cô ấy còn trở thành gánh nặng cho Akira nữa. Việc phải chia cắt

với Akira đối với Yuri hẳn là đau khổ lắm, ngỡ như không thể nào chịu đựng nổi, giống như tự tay xé nát trái tim mình vậy.

Thế nhưng, Yuri muốn bảo vệ Akira. Akira cầu hôn với Yuri làm cô ấy thực sự vui sướng và điều đó cũng đủ để Yuri cảm thấy hạnh phúc trong suốt cuộc đời.

Vì thế, cô ấy dặn lòng sẽ tiễn Akira đến với cuộc hành trình về miền đất xa xôi của anh ấy.

Từ nay về sau cô cũng vẫn sẽ nhớ về Akira và mỉm cười... Chỉ nghĩ như thế đây...”

Trên bờ môi đang thì thầm của chị Tooko thoáng hiện một nụ cười.

“Đã có một chuyện rất vui xảy ra. Tôi sẽ không kêu than nữa. Tôi là người hạnh phúc nhất thế giới.”

“Tôi đã hứa với Akira.

Một lời hứa vô cùng quan trọng.

Tôi gật đầu đáp ‘vâng’.”

“Khi tôi hỏi tôi có được trông chạnh và sim không; anh ấy đã cười tôi. Nụ cười quý giá của Akira, cả đời tôi sẽ không quên.”

“Sau đó, tôi giam mình trong phòng, dùng màu nước xanh nhạt để vẽ tranh.

Bức tranh cỡ nguyên một mặt tường. Ở chính giữa là tôi, đang nở nụ cười tỏa sáng, thỏa mãn, hạnh phúc hơn bất cứ ai.”

“Tôi cũng hứa với chính mình.

Lời hứa này không giống những lời hứa khác. Là lời hứa tuyệt đối không bao giờ bị phá bỏ.

Vì tôi đã được gặp Akira, nên từ nay về sau tôi chắc chắn vẫn sẽ mỉm cười”.

Những ngôn từ của Yuri lại hiện lên trong đầu tôi qua giọng nói của chị Tooko.

Nhớ lại hình ảnh chị Tooko buổi bình minh với ánh mắt buồn thương nhìn xuống trang nhật ký, tôi lại thấy cảm giác đau đớn trào lên trong lòng ngực.

Hình ảnh Yuri mỉm cười ở chính giữa căn phòng sách dường như xếp chồng lên chị Tooko lúc này, đang mỉm cười trong sáng nhìn lên mặt trăng nổi giữa bầu

trời.

Và hình ảnh chị Tooko lại chồng lên Yuri, cô gái đã vì Akira mà lựa chọn việc tiếp tục sống một mình.

Yuri đang mỉm cười.

Chị Tooko đang mỉm cười.

Tôi không hiểu được chị Tooko đồng cảm với Yuri điều gì mà lại mang gương mặt buồn đau đến thế. Chỉ có điều, hình ảnh chị Tooko tắm trong ánh trắng trắng xanh, thật đẹp để vô cùng...

Cứ như người bước ra từ thế giới mộng ảo, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt trắng trẻo của chị ấy dịu dàng tới mức làm trái tim tôi rung động không ngừng.

Như thể nếu tôi vươn tay ra thì tay tôi sẽ xuyên qua cơ thể mảnh mai ấy.

Tôi đứng ngẩn ra, toàn thân run rẩy trong nỗi bất an.

Và khi ấy, chị Tooko đột ngột nhìn về phía tôi, nháy mắt một cách đáng yêu và cầm lấy tay tôi.

Như một người mẹ kéo tay đứa con nhỏ.

Nắm thật chặt. Rất tự nhiên.

Như thể truyền đi thông điệp, thôi nào, chị ở đây nè. Chị sẽ mãi mãi ở cạnh em.

Mây mù nặng nề đen kịt trong trái tim lập tức bị xua tan bởi hơi ấm dễ chịu nơi lòng bàn tay ấy và tâm hồn tôi giờ ngập tràn cảm giác yên bình.

Chị Tooko bước đi, vẫn nắm lấy tay tôi như thế.

Trên con đường nhỏ trong đêm trăng, cùng với cô gái vẫn chương tét tóc đuôi sam, tôi bước đi chậm chậm, chậm chậm.

“Yuri chắc chắn đã nghĩ rằng thật tuyệt khi được gặp nhau. Dù đã có những khổ đau, những nỗi buồn, nhưng chắc chắn là như thế.”

Thật tuyệt vì đã gặp được nhau.

Thật tuyệt vì có thể cùng anh ngắm nhìn một giấc mơ.

Dù đó chỉ là một giấc mơ mong manh thoáng qua như hoa phản chiếu trong gương, như trăng nổi trên mặt nước.

Dù hiểu rằng phút giây phải tỉnh giấc rồi sẽ tới.

Vẫn thật tuyệt.

Gặp được anh là một điều tuyệt vời. Em đã rất hạnh phúc.

Qua ngôn từ của chị Tooko, tình cảm của Yuri lan tỏa trong trái tim tôi.

Mất đi Akira, “đất nước phương Nam” mà Yuri tới chắc chắn không phải là vương quốc của những giấc mơ hạnh phúc. Chiến tranh nổ ra, chắc chắn đã có vô vàn đau đớn và khổ sở.

Dù vậy đi nữa, chỉ cần nhớ lại những tháng ngày tươi đẹp xưa kia là lại có thể nở nụ cười.

Dù tôi vẫn chưa hiểu tường tận.

Nhưng có lẽ thực sự tồn tại cuộc gặp gỡ như vậy đây.

Dù chia xa, dù không thể gặp nhau nữa. Tất cả hóa thành một phần của câu chuyện hiền hòa.

Chắc chắn hoa và trăng, đều vĩnh viễn ở lại trong trái tim của hai người.

“Cho dù cũng có những chuyện đáng sợ, nhưng là một kỳ nghỉ hè không tồi nhỉ.”

“Chị Maki cũng nói điều y hệt đấy ạ. Hai chị hợp nhau ghê.”

“Ế?! Không đời nào có chuyện đó. Thu hồi câu vừa rồi.”

Hai má chị Tooko phồng ra to tướng.

Sau một chốc lải nhải kêu ca, đột nhiên ánh mắt chị ấy trở nên dịu dàng.

“Nhưng... chị sẽ không quên.”

Chị ấy mỉm cười và lẩm bầm.

“Bởi vì, chị đã được ở bên Konoha.”

Câu nói ấy, ánh mắt ấy, làm ngực tôi thất lại.

“Em cũng sẽ không quên. Việc em bị chị Tooko gọi đến bằng điện tín, việc đầu em bị đập không biết bao nhiêu lần, việc em bị bắt mua quà sinh nhật mà ngày đó đã qua gần nửa năm, hay việc cho chị mượn tiền mua quà tặng.”

“Sẽ trả đàng hoàng mà.”

Chị Tooko lại hờn dỗi.

Cứ như thế, chúng tôi tiến về phía hồ.

Trong tình thế hiểm nghèo tối qua, nơi này tối đen như mực, nhưng đêm nay, ánh trăng xuyên qua khoảng trống giữa những tán cây mang lại bầu không khí nhuộm màu ảo mộng.

“Biết đâu chúng ta có thể gặp hồn ma của Yuri với Akira đây.”

“Thôi đi, Konoha lại định dọa chị chứ gì. Chị không dễ bị gạt nữa đâu.”

Chị Tooko cười khúc khích.

“Nhưng mà, một đêm trăng tuyệt vời đến thế này, có thể linh hồn Yuri và Akira cũng muốn giáng trần và hẹn hò một chuyến nhỉ.”

Chị ấy khẽ vung vẩy bàn tay đang nắm chặt và tinh nghịch nói.

Chúng tôi ngay lập tức nhìn thấy mặt hồ mở rộng phía bên kia các hàng cây.

Mặt nước hút lấy ánh trăng, sáng lên lấp lánh sắc bạc. Như thể thực sự có trăng trên mặt nước vậy.

Hình như chị Tooko cảm động đến nỗi không thốt nên lời. Ở bên cạnh tôi cũng hơi há miệng chút xíu.

Và lúc đó.

Tiếng nước vỗ vào tai.

Khi tôi nghĩ... nếu là cá thì con này to phải biết... liền sau đó, mặt hồ dậy sóng, bụi nước bạc bắn lên. Phía đối diện những giọt nước lấp lánh, tôi nhìn thấy một khối hình thù đang ôm ấp nhau.

Một người con gái với mái tóc dài dầm nước đang vòng tay quanh cổ người con trai, người con trai cũng kéo cơ thể cô gái về phía mình, môi chạm môi như xoắn vào nhau vậy.

Cả hai người đó đều không mặc quần áo!

Chúng tôi nhìn thấy cảnh tượng không sao tin nổi ấy, chỉ đứng trong một khắc.

Bởi vì, ngay khi mây che khuất mặt trăng, giấu bóng dáng hai người đó vào sau tấm màn đêm tối, chị Tooko hét âm lên.

“Á á á á á, xuất hiện rồi~~~~~.”

Bà chị buông tay tôi và vùng chạy khỏi chỗ đó ngay tắp lự.

“Ma, là ma đấy, mình nhìn thấy hồn ma của Akira và Yuri mất rồi! Khôngggggg! Nếu có ám thì đừng ám tôi, ám Konoha áyyyyyyyyyyyyyy.”

Sau khi vút tôi lại và bỏ chạy thục mạng về đến biệt thự, chị Tooko trùm chăn lên kín đầu và run bần bật suốt cả đêm.

“Làm gì bây giờ, gặp ma mất tiêu rồi. Không đâu không đâu không được đâu, nếu bị đến hỏi thăm phải làm thế nào bây giờ.”

Và rồi khi trời bắt đầu hửng sáng.

“Dậy đi, dậy đi , Konoha.”

Chị ấy lắc lẩy lắc để tôi y hệt như hôm trước.

“Nhanh thu xếp hành lý đi. Chị không thể ở chỗ như thế này thêm nữa. về nhà thôi.”

“Ồ, bây giờ ấy ạ? Mà khoan, bộ dạng đó là sao?”

Chị Tooko đang mặc đồng phục trường.

“Chị đã mặc thế này lúc bị đưa đến đây mà. Mau khăn trương lên Konoha. Không có ma lại đến bây giờ~~~~.”

Bị bà chị thúc giục với vẻ mặt méo mào như sắp khóc, tôi đang bắt đầu nhồi đồ đạc vào túi thì chị Maki bước vào.

Khăn mặt cuốn trên đầu và choàng khăn tắm, có vẻ chị ta mới tắm sáng xong. Trên xương đòn gánh và quanh vùng ngực có những vết tụ máu đỏ đỏ như bị côn trùng đốt trông rất lòi cuồn, làm tôi lúng túng không biết nên để mắt ở đâu.

“Hai người lộn xộn quá đây. Có chuyện gì à?”

“Bọn tôi về ngay bây giờ đây. Tạm biệt.”

Nghe vậy, chị Maki cười nham hiểm.

“Ái chà, hoảng hốt như thế. Lẽ nào bò đã gặp ma hay sao?”

Chị Tooko giật nảy mình.

“L-làm gì có chuyện đó. Ma quỷ đâu có thật chứ. Chỉ là mình nhớ ra hôm nay có buổi họp thành viên cũ của câu lạc bộ văn học thôi. Konoha? Chuẩn bị xong hết chưa? Nào, đi thôi.”

“Về bằng tàu điện à? Để mình cho ô tô đưa về.”

“Thôi khỏi.”

“Có tiền chưa đây?”

“Ryuuto mang tới cho rồi.”

“Thế à. Vậy hẹn học kỳ mới gặp lại.”

Vẫn khoanh tay vào nhau, chị Maki tiễn chúng tôi bằng một nụ cười thâm hiểm.

“Chị Tooko, nếu chị có tiền thì trả lại em phần em ứng trước cho chị ở cửa hàng quà tặng đi.”

“Cái đó để sau khi đến được nơi an toàn đã.”

Bị chị Tooko giục, tôi đang chuẩn bị bước ra khỏi cửa chính thì một giọng nói vang lên từ phía sau lưng.

“Ừa, chị Tooko, anh Konoha, hai người về hả? Nhân thế, chị Tooko, sao chị lại mặc đồng phục?”

Ryuuto xuất hiện với quần bò, áo may ô sờn rách và mái tóc ướt nhẹp.

“Ryuuto, cậu ngủ lại đây à? Không phải cậu đã đến thị trấn rồi sao?”

“À thì, cũng có nhiều chuyện xảy ra.”

Ryuuto nở một nụ cười khó hiểu.

“Chị sẽ về trước, cả cậu cũng liệu mà về trước khi vào kỳ hai, đừng có chơi bời lêu lổng với con gái nữa.”

“Chính chị Tooko là người gọi em tới đây mà.”

Cảm xúc dâng sau nụ cười cay đắng ấy, tôi rấ~~~t là hiểu.

“Ryuuto, cậu đã biết chị Tooko sẽ trở nên thế nào nếu viết theo mấy đề tài đó đúng không?”

Khi tôi len lén phàn nàn với Ryuuto, mắt cậu ấy sáng lên đầy khoái chí.

“A, anh thử rồi đấy ạ? Thế thì cũng đáng công em chỉ cho anh. Từ xưa đến giờ chị ấy luôn yếu đuối trước những từ ngữ cũ kỹ bóng bẩy mà. Những lúc ăn tác phẩm kiểu như *Giường lá khô* của Mori Mari, chị ấy sẽ vừa hát *Chân ở Shoji* vừa nhảy múa sung cực kỳ. Và vì thế sẽ không nói dối.”

Đúng là chị ấy vừa hát vừa múa thật, nhưng...

“Ryuuto! Cậu đang nói gì với Konoha đấy hả?!”

Không biết có phải đánh hơi thấy chuyện hay không mà chị Tooko lên giọng quát.

Ryuuto để lộ bộ mặt vô cùng láu cá và nhún vai.

“Thế thôi, anh Konoha. Chị Tooko xin nhờ cả vào anh.”

Nói rồi, cậu ấy đẩy lưng tôi về phía chị Tooko, còn mình thì đứng đó vẫy tay nhìn theo cho đến khi chúng tôi đi khỏi.

A~, anh muốn cái người sống cùng nhà là cậu dẫn bà chị này về hộ anh.

Nhìn Ryuuto cười nhả nhổ, tôi để ý thấy cổ cậu ấy cũng có những vết côn trùng đốt giống của chị Maki.

“Konoha, mau lên. Tàu điện chạy mất bây giờ.”

Nghe tiếng chị Tooko gọi, tôi chạy đến với chị ấy.

“Vâng vâng, em đi ngay đây.”

Trong ánh sáng tươi tắn dễ chịu buổi sớm mai, “cô gái văn chương” tay chống hông, đang phồng mồm trợn má đứng đợi.

Vậy là kỳ nghỉ hè kết thúc, chúng tôi trở về với nếp sống thường nhật thoải mái, bình yên, thoang thoảng hơi ẩm của mình.

Mấy năm sau, chị Maki cũng làm đám cưới và sinh con.

Đối phương không phải vị hôn phu mà ông chị ấy lựa chọn, mà là người chúng tôi quen biết và làm chúng tôi kinh ngạc đến mức thốt lên “Không thể nào lại như thế được!”.

Nhưng mà chị Maki đã chọn người ấy làm chồng, bằng ý chí tự do của bản thân chị ấy.

Tôi tạm dừng công việc và nhớ lại mùa hè năm đó.

Trong làn gió thổi mát lành, trong ánh sáng chói chang, nhìn lại hình bóng cô ấy, lúc nào cũng ở trên con đường nhỏ được chiếu sáng bởi ánh trăng.

Nhớ tới mái tóc dài đen nhánh xõa ra, chiếc đầm một mảnh trắng phau ôm lấy thân hình mảnh mai và nụ cười tươi tắn.

Rồi cả gương mặt nhìn nghiêng trắng trẻo, đôi mắt rũ xuống buồn rầu, ôm trong lòng một bí mật không thể nói cho tôi biết...

Mỗi khi tưởng tượng đến sự giằng xé bị ai thâm kín đã luôn làm xáo động trái tim cô ấy vào mùa hè đỏ, ngực tôi lại thắt lại, đau đớn nhưng ảm áp lạ kỳ.

Lời hứa chúng tôi trao nhau lần cuối khi cô ấy tốt nghiệp, nỗi niềm cảm hận nhỏ bé và nỗi đau cô ấy để lại nơi tôi sống lại với hương vị ngọt ngào.

Sự thay đổi đã bắt đầu từ mùa hè đỏ.

Quả thực mùa hè đỏ đặc biệt vô cùng... như hoa, như trăng, như giấc mộng.

Tôi nhìn vào đồng hồ, đã ba giờ chiều rồi.

Có lẽ người ấy đang chuẩn bị trà trong bếp chăng? Đôi lúc, tôi nghe thấy tiếng bước chân đi ồn ã và tiếng đóng mở kệ.

Người ấy sôi nổi nói hôm nay sẽ nướng bánh chanh, vị chua chua ngon lắm.

Vì tôi đã đưa chìa khóa phụ, nên gần như ngày nào người ấy cũng đến căn hộ chung cư là nhà riêng kiêm nơi làm việc này để quấy rầy tôi.

Trước đây cũng có lần người ấy nhõng nhẽo “Phiền phức mất công quá, hay là chuyển đến nhé”. Tôi cũng hay bị bạn bè chọc ghẹo “Thôi cười bừa đi cho xong”.

Chắc là người ấy sắp sửa mở cửa và gọi tôi đây.

Tôi lưu lại phần bản thảo đang viết dở, đóng phần mềm soạn thảo lại và đứng dậy.

Mùa hè, khi từ miệng cô ấy thốt ra một câu trong Phòng ngoại khoa, cùng với nỗi buồn, mùa hè ấy đã lùi về một quá khứ xa xôi.

Thế nhưng, bây giờ tôi vẫn nhớ như in nỗi đau và sự ngỡ ngàng khi răng của cô ấy cắn vào mu bàn tay tôi.

Vẫn nhớ tới muôn vàn câu chuyện tôi nhận được từ cô ấy.

Vậy nên, tôi thì thâm trong lòng.

Gửi “cô gái văn chương” yêu dấu, với tất cả tình yêu và lòng biết ơn.

Tôi sẽ không quên...

Lời tác giả

Xin chào, Nomura Mizuki đây ạ. Tập thứ sáu của series *Cô gái văn chương* cuối cùng cũng ra đời đây ạ!

Xét về mặt thời gian thì câu chuyện này xảy ra sau tập hai, nhưng về mặt nội dung lại có vai trò báo trước cho những gì sẽ xảy ra trong tập bảy nên tôi rất vui nếu quý vị độc giả vẫn đọc theo đúng thứ tự phát hành.

Giờ thì, cuốn sách chủ đề cho câu chuyện lần này “Kỷ niệm của Konoha và Tooko + Chuyện của Maki” là cuốn *Hồ dạ xoa* của Izumi Kyouka. Ngoài ra tôi có sử dụng cả *Mê cung cổ* và *Phòng ngoại khoa* nữa. Ngôn từ và cốt truyện của Kyouka luôn đẹp đẽ và vô cùng mãnh liệt. Với lối hành văn độc đáo, tuy có những chỗ khó đọc, nhưng vẻ đẹp của những con chữ và tình huống bất ngờ làm tôi thật sự choáng váng. Cả tóm tắt và bố cục, thực~~~~~sự có rất nhiều điểm tuyệt vời, nên trong trường hợp khó hiểu, hãy thử nhăm nháp những áng văn sau khi nắm được cốt truyện có lẽ cũng là một cách khá ổn.

Hơn nữa, ở bức tranh mở đầu tôi đã trích dẫn thơ của Emily Bronte. Tôi rất thích bài thơ này và nó cũng trùng khớp với nhân vật Maki, nên tôi đã luôn muốn dùng nó cả ở tập hai và cả ở câu chuyện lần này~! Khi tôi đang khóc lóc từ bỏ, biên tập viên bất ngờ nêu phương án “Minh dùng nó ở tranh mở đầu đi”, nên tôi đã năn nỉ “Nhất định nhé!”. Nó cũng từng được sử dụng trong bài hát chủ đề của phim truyền hình Chim kền kền nữa. Tôi vốn hâm mộ biên kịch từ trước, cứ mỗi lần đến cảnh có ca khúc vang lên tôi lại xúc động ghen ngào.

Lần này diện tích cho phần lời tác giả cũng chỉ vừa đủ. Chị Takeoka ơi, bức *Tooko Cà ri của những ngày xưa cũ* chị vẽ ở cuối tập năm dễ thương kinh khủng luôn đây ạ! Ôi ôi, kiểu tóc đó. Cũng đến lúc Tooko xuất hiện với thường phục rồi, tôi rất mong chờ muốn biết những bức minh họa sẽ trông như thế nào!

Thông báo dành cho quý vị độc giả. Năm nay, *Cô gái văn chương* cũng đã đạt vị trí thứ ba hạng mục tổng hợp của giải thưởng Kono light novel ga sugoi! - “Light novel này thật tuyệt!” của công ty Takarajima. Tooko được bầu chọn vào

vị trí thứ hai của hạng mục dành cho nhân vật nữ được yêu thích nhất. Kotobuki ở vị trí thứ tám, Konoha đạt vị trí thứ bảy ở hạng mục dành cho nam. Chị Takeoka cũng đứng vị trí thứ hai trong hạng mục tranh minh họa đấy ạ!

Xin chân thành cảm ơn các bạn đã bỏ phiếu bình chọn! Lần tới câu chuyện hướng đến phần tốt nghiệp, tôi sẽ cố gắng hơn nữa, vì vậy mong mọi người tiếp tục ở bên tôi cho đến cuối cùng. Tôi đang tính đến việc ra cả những tập truyện ngắn với rất nhiều câu hỏi thắc mắc nữa. Hiện tôi đang trong thời gian tiếp nhận yêu cầu kiểu như “tôi muốn đọc câu chuyện như thế này”, bất cứ lúc nào. Vậy, xin hẹn gặp lại!

Ngày 27 tháng 11 năm 2007

Nomura Mizuki

Lời cuối: Takeoka Miho

Nội dung tập này khá đặc biệt nên tôi có thay đổi một chút cách vẽ so với hình thức bình thường, kể cả phần xung quanh bức tranh.

Thời Đại Chính rất thú vị.

Gửi anh chị biên tập và thiết kế.

Lần này cũng được mọi người giúp đỡ rất nhiều.

Lần nào cũng sát hạn, thành thật xin lỗi ạ...

Trong truyện đã trích dẫn và sử dụng các tác phẩm sau đây:

- *Hồ dạ xoa - Câu chuyện tháp canh* (Izumi Kyouka, Cty cổ phần Iwanami Shoten phát hành lần thứ nhất ngày 16 tháng 4 năm 1984)

- *Mê cung cỏ* (Izumi Kyouka, Cty cổ phần Iwanami Shoten phát hành lần thứ nhất ngày 16 tháng 8 năm 1985)

- *Phòng ngoại khoa - Cao nguyên thánh* (Izumi Kyouka, Cty cổ phần Kadokawa Shoten bản in đầu có chỉnh lý ngày 20 tháng 4 năm Chiêu Hòa 46)

- *Bộ sưu tập văn học Nhật Bản của tạp chí Shinchou* (Izumi Kyouka, Cty cổ phần Shinchousha phát hành ngày 25 tháng 10 năm 1985)

- *Thi ca thế giới 9 - Tuyển tập thơ Goethe ghi chép Mignon* (Takahashi Kenji

dịch, Cty cổ phần Yayoi Shobou phát hành lần đầu ngày 20 tháng 1 năm Chiêu Hòa thứ 39)

- *Emily Bronte: Linh hồn không xiềng xích* (Katherine Frank, Uematsu Midori dịch, Kawade Shobou Shinsha năm 1992)

Cô gái văn chương

và
Nhà văn
hướng về
Chúa trời

★
Nomura Mizuki

7

Tập 7:

Cô gái văn chương và Nhà văn hướng về Chúa trời

(1)

“Chị là Amano Tooko. Như em chứng kiến, chị là một ‘Cô gái văn chương’...” Đã hai năm trôi qua từ cuộc gặp gỡ với người con gái kì lạ đó. Với sự dẫn dắt của “Cô gái văn chương” - một người yêu sách đến mức muốn ăn sạch chúng, Konoha lần lượt vượt qua từng thử thách. Nhưng ngày tốt nghiệp của Tooko đang tới gần, và...

Đột nhiên “Cô gái văn chương” nói ra lời phản bội. Trong khi Konoha còn chưa hết kinh ngạc, cậu tiếp tục bị Ryuuto đùa bỡn trong lòng bàn tay. *“Amano Tooko sẽ biến mất”, “Anh có thực sự biết gì về Amano Tooko?”...* Bí mật của Tooko là gì? Kết thúc của câu chuyện giữa Konoha và Tooko sẽ ra sao?

Mời các bạn đón đọc chương cuối cùng của loạt truyện sắp đi đến hồi kết!

Một ngày trước khi qua đời, Takumi đưa cho mình cái bình nhỏ màu hoa violet đó.

Cái bình có hình trái tim trông rất dễ thương, bên trong chứa một loại bột màu bạc mịn.

“... Đây là bột ngủ của Ole Lukoje”, Takumi nhìn vào mắt mình và khẽ nói như vậy.

“Chỉ cần uống nó, chị sẽ có một giấc ngủ thoải mái trong vòng tay của Chúa, mọi phiền muộn sẽ tan biến như tuyết, không điều gì có thể khiến chị thù hận, nghi ngờ hay ghen ghét nữa.”

Cuối cùng, Takumi nói mình có thể uống nó, cũng có thể để người khác uống thứ bột ngủ này.

Mình đặt chiếc bình nhỏ hình trái tim chứa bột ngủ của Ole Lukoje vào hòm châu báu rồi khóa lại, thỉnh thoảng lại lấy ra và ngắm nhìn nó phản chiếu ánh sáng trên tay.

Thứ bột màu bạc nhẹ nhàng chuyển động sau lớp thủy tinh trong suốt màu

violet như hút lấy ánh mắt mình, mình áp chiếc bình vào gò má nóng bừng như lửa cháy để làm dịu đi cảm xúc.

Chỉ cần có chiếc bình này, mình sẽ có thể thay đổi vận mệnh.

Có lẽ ngay cả việc xuyên qua khung cửa treo trên trời cao xa thẳm kia mình cũng có thể làm được.

Trái tim đang nằm trong lòng bàn tay mình bây giờ rốt cuộc là trái tim của ai nhỉ?

Của mình? Của người đó? Hay của Kana?

Chương mở đầu:

Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu – Ngày hôm đó, điều mà chị ấy nguyện ước

“Chỉ cần muốn gặp Chúa thì bất luận người đó là ai, họ cũng sẽ trở nên cô độc.”

Từng có ai đó nói với tôi như vậy bằng chất giọng dịu dàng của một người chị gái.

Khi tôi lên cấp ba, bên cạnh tôi xuất hiện một người rất thích chĩa mũi vào chuyện của người khác, hết như một bà chị phiền toái.

Đó là một cô gái văn chương với vẻ ngoài cổ điển hiền thực, hai bím tóc đen dài buông thõng tới tận bên hông. Nhưng trên thực tế bà chị này rất thích lải nhải làm phiền người khác, chỉ cần tan học là chị ấy lại đến tìm tôi ở dãy phòng học lớp 10...

Ban đầu, tôi rất không thích người đó.

Dù vậy, mặc cho tôi làm ngơ như không thấy bao nhiêu lần, mặc cho tôi nhúu mày khó chịu, mặc cho tôi quay người bỏ đi, mặc cho tôi nói ra những lời đáng ghét khiến chị ấy mặt mày sưng sía lên như sắp khóc, thì đến ngày hôm sau chị ấy vẫn xuất hiện ở lớp học của tôi với một nụ cười tươi như hoa.

“Đến giờ sinh hoạt câu lạc bộ rồi, Konoha ơ!”

Cứ như vậy, vào buổi sáng một ngày hè, tôi tình cờ chứng kiến chị ấy đang trèo lên một cái cây trong trường.

Có vẻ như chị ấy cũng tin tưởng vào truyền thuyết vô căn cứ được lưu truyền trong đám con gái ở trường chúng tôi từ đời này qua đời khác rằng: “Chỉ cần buộc chiếc nơ vào nhánh cây mà không bị ai nhìn thấy thì nguyện ước của bản thân sẽ thành hiện thực”. Chị ấy chăm chú nhìn thẳng về phía trước, tay vươn ra cởi chiếc nơ màu lam ngọc trước ngực áo đồng phục và định buộc nó vào nhánh cây nhưng rốt cuộc lại bị mất thăng bằng suýt té xuống đất. Đúng lúc này, chị ấy

phát hiện ra tôi đang ngược lên nhìn, thế là chị ấy đỏ mặt vội vàng giải thích bằng một lý do rất trẻ con.

“Có con chim non rớt xuống đất nên chị mang nó bỏ lại vào tổ ấy mà.”

Khi đó, chị ấy rốt cuộc đã nguyện ước điều gì với chiếc nơ màu lam ngọc ấy nhỉ?

Trong kí ức của tôi, chị ấy lúc nào cũng ngồi trong căn phòng câu lạc bộ chật hẹp tràn ngập ánh nắng vàng rực rỡ ấm áp của buổi chiều tà và hạnh phúc lật từng trang sách.

Chị ấy rốt cuộc là ai?

Trong khi ngồi bên cạnh tôi và nhìn về phía những trang giấy bản thảo với nụ cười và ánh mắt dịu dàng, chị ấy đang nghĩ gì?

Vào ngày hôm đó, điều mà “Cô gái văn chương” nguyện ước là gì...?

Chương 1:

Hai người con gái

- Thi tập của Kaneko Misuzu có hương vị của một chiếc bánh nếp anh đào. Nhân đậu đỏ ngọt ngào được ôm ấp dịu dàng trong lớp bột sần sùi màu hồng phấn anh đào.

Chị Tooko thì thắm với nét mặt hạnh phúc tột độ sau khi nuốt xuống mẩu giấy vừa bị xé ra.

Đôi lúc tôi tự hỏi đã tháng Hai rồi mà một thí sinh sắp dự thi đã được miễn lên lớp như chị ấy lại còn ngồi “gặm sách” nhàn nhã ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ như thế này liệu có vấn đề gì không, nhưng chị Tooko chỉ phát ngôn theo cách không biết nên nói là tự tin hay bất cần đời kiểu:

“Chị đã vượt qua kì thi thử rồi, sẽ chẳng có vấn đề gì hết! Giờ là lúc để xả hơi!”

Cuối cùng thì như các bạn đã chứng kiến, chị ấy lại thò mặt ra ở phòng câu lạc bộ.

Trong khi chờ tôi hoàn thành câu chuyện tam đề điểm tâm, chị Tooko vừa ngồi ôm chân trên chiếc ghế xếp đặt cạnh cửa sổ, vừa huyền thuyên đủ điều một cách vui vẻ, tay không quên lật sách gặm ăn nhóp nhép.

- Kaneko Misuzu là nhà thơ đồng dao quê ở tỉnh Yamaguchi, bà sinh vào ngày 11 tháng 4 năm Minh Trị thứ 36 - tức năm 1903. Quê của bà là một thị trấn cảng nổi tiếng với nghề câu cá voi, gia đình bà vốn mở một tiệm sách. Sau khi kết hôn và sinh con, bà vẫn tiếp tục sáng tác thơ.

Thơ của bà mang phong vị của sự tự do, nhàn nhã, vừa đáng yêu lại rất dịu dàng.

Bánh nếp anh đào có hai loại chính là choumeiji mang phong cách vùng Kanto với nhân đậu đỏ được bọc bên trong lớp vỏ láng mịn và doumyouji mang phong cách vùng Kansai với vỏ bánh sần sùi. Mà thơ của Misuzu lại mang trong

nó vẻ sần sùi, cảm giác đó cứ như cắn nhẹ một miếng vào lớp vỏ mềm với những hạt da cóc trông thật đáng yêu, bên trên là chiếc lá anh đào ngâm muối, sau khi cắn vỡ chiếc lá thoang thoảng mùi hương anh đào, hàm răng trắng bóng từ từ chìm sâu vào lớp vỏ, cuối cùng sẽ chạm tới lớp nhân đậu đỏ ngọt ngào! Đây Konoha, em đã từng nghe bài thơ này chưa?

Chị Tooko nhắm mắt lại và khẽ ngâm nga bài thơ bằng giọng thanh thoát.

Dù tôi dang rộng hai tay,

Tôi vẫn không thể vươn tới bầu trời,

Tựa chim non kia,

Không thể tung tăng trên mặt đất.

Dù tôi lay động thân mình,

Tôi vẫn không thể phát ra âm thanh xinh đẹp,

Tựa như lục lạc kia,

Không thể ca hát suốt ngày.

Lục lạc, chim non, và cả tôi,

Mọi người đều khác nhau, ai cũng có ưu điểm.

Chị Tooko mở mắt ra nhìn tôi với vẻ mặt hạnh phúc và nở nụ cười.

- Em thấy sao, câu cuối cùng “Mọi người đều khác nhau, ai cũng có ưu điểm” thật tuyệt vời đúng không? Đoạn này là chỗ ngon nhất, ngọt ngào nhất đấy!

Sau đó chị ấy lim dim hai mắt tiếp tục bữa ăn của mình, miệng liên tục lầm bầm những câu đại loại như “Đậu đỏ quện quanh đầu lưỡi” hoặc “Ngọt mà không ngán, ăn bao nhiêu cũng được”.

- Misuzu qua đời khi mới 26 tuổi, bà là người rất chân thành, dịu dàng và ấm áp. Mặc dù có một cuộc đời nhiều gian khổ, nhưng em trai bà, người hiểu rõ Misuzu hơn ai hết, vẫn trân trọng và cất kỹ quyển sổ chứa những bài thơ mà bà từng sáng tác.

Nói rồi chị Tooko ôm lấy quyển sách đã bị xe hơn phân nửa trước ngực, tôi còn tưởng chị ấy sẽ tiếp tục bày tỏ tình cảm bất diệt của mình nhưng kết quả là chị ấy lại nhìn về phía tôi và hồi thúc với vẻ mặt háo hức:

- Konoha ơi, sắp đến giờ rồi này. Điểm tâm của chị xong chưa?

- Đây đây, “Cú mèo”, “Suối nước nóng” và “Cửa xếp” đúng không. Mời chị dùng bữa.

Tôi xé ra ba tờ giấy bản thảo của câu chuyện tam đề vừa viết xong đưa cho chị ấy, chị Tooko ngay lập tức duỗi hai bàn tay trắng nõn ra và nở một nụ cười tươi rói.

- Cảm ơn em. Chị ăn đây!

Sau đó, chị ấy vừa vui vẻ đọc từng con chữ, vừa dùng những đầu ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng xé ra một mẩu giấy rồi bỏ nó vào trong miệng nhai nhóp nhép.

- Ăn xong chị nhanh về nhà học bài đi nhé.

- Thiệt tình, uống công chị lo lắng nên mới đến thăm vậy mà em lại lôi chuyện đó ra nói. A, cái này ngon ghê~

Bản mặt sung sĩa cáu bần của chị ấy nhanh chóng trở nên hớn hờ.

- Cú mèo bị đau vai nên đến tắm trị liệu ở suối nước nóng. Bao quanh suối nước nóng là những cánh cửa xếp tạo thành hình vòng tròn. Dễ thương ghê, chẳng khác gì truyện cổ tích cả. Hệt như một chiếc bánh bao hấp tỏa hương thơm ngào ngạt. Nhân khoai tây bên trong cũng mềm mại nóng hổi. A, cửa xếp bắt đầu lay động tấu lên giai điệu rồi kìa.

Vừa kêu ngon không ngớt miệng, chị ấy vừa tiếp tục xé ra từng mẩu giấy.

- Konoha này, lúc đầu em toàn viết những bài điểm tâm kì cục chẳng có chấm phẩy, kết thúc thì cụt lủn kiểu làm cho người ta rơi tọt xuống lỗ cống hoặc là bị hồn ma tóm chân kéo lại mát xa, nhưng giờ thì Konoha đã lên tay rất nhiều rồi!

- Vậy sao...

Thực ra nguyên nhân cũng dễ hiểu thôi, khi đó tôi vốn chẳng thích gì chuyện viết lách nhưng chị Tooko lại bắt tôi viết nên tôi mới cố tình trêu chị ấy. Chị Tooko tiếp tục nhấm nháp từng mẩu giấy và nở nụ cười vui vẻ.

- Chị Tooko, khi nào thì chị thi ấy nhỉ?

- Khoảng giữa tháng Ba á. Vì là đợt thi cuối cùng nên còn lâu lắm.

- Cái gì mà còn lâu hả! Nháy mắt là tới rồi!

Chẳng lẽ chị ấy đã quên việc mình bị loại ngay vòng gửi xe ở kì thi đầu vào khoa Y đại học Tokyo sao? Mặc dù người trong cuộc đến giờ vẫn cứ khẳng khẳng rằng lần đó chỉ là thi cho có kỉ niệm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại kiểu gì thì việc đó cũng thật tào lao. Chẳng có thầy cô nào ngăn chị ấy lại sao? Cho dù dùng chân để suy luận thì cũng biết ngay được là thể nào chị ấy cũng rớt. Chẳng lẽ chị ấy tự tin vào kì thi chính thức đến như vậy sao? Không không, biết bà chị này lắm, tôi dám cá một ăn một trăm rằng chị ấy chỉ đơn thuần là chẳng thèm suy nghĩ gì cả mà cứ phó mặc cho dòng đời xô đẩy thôi.

- Rốt cuộc chị Tooko định thi đại học trường nào đây?

- Bí mật.

Vừa ăn câu chuyện của tôi, chị Tooko vừa lơ đãng trả lời như vậy.

- Khi nào đâu chị sẽ nói cho em biết. Đến lúc đó em phải chúc mừng chị thật hoành tráng đấy.

- Thế em phải chờ bao năm nữa mới có vinh hạnh làm việc đó?

- A, thật quá~ đáng. Em đang trù ẻo chị sẽ rớt phải không~~. Sao em lại chẳng có chút niềm tin nào vào chị thể hả.

- Chị bảo em làm sao có thể đặt niềm tin vào loại người đi nhờ người học thua mình một lớp làm hộ bài tập hè như chị hả.

- Cái đó, đó chỉ là vì chị không đủ thời gian ghi bài thôi. Thiệt tình, đã thế chị càng nhất định phải đậu để cho Konoha thấy thực lực thật sự của chị.

Sau khi hăng hái nói như vậy, chị Tooko lại bỏ một mẩu giấy bản thảo vào trong miệng, nhưng ngay lập tức hai mắt chị ấy trợn ngược lên.

- Ấc. C-Cay quá!!!

Chị ấy lấy tay bịt miệng, hai mắt rơm rớm.

- C-Cái gì, thế này. Cú mèo đang ngâm mình trong suối nước nóng lắng nghe âm nhạc du dương, đột nhiên cửa xếp mở ra, từ đằng sau xuất hiện một con cú mèo khác toàn thân máu chảy đầm đìa. Hả hả, báo thù? Cái gì thế này? Khôngggg, sao chính giữa bánh bao hấp lại có một cục mù tạt thể này~~. Đáng ghét, em

thật là quá đáng, đồ hư đồn. Ui cay quá đi~~~.

Vừa khóc chị Tooko vừa ngược cặp mắt đen láy của mình lên nhìn tôi trừng trừng với vẻ uất hận.

- Uiii... em lừa chị.

- Cho nào một chút kích thích thì suy nghĩ cũng thông thoáng hơn đấy.

Nghe tôi cười nói như vậy, chị Tooko làu bàu: “Chị không cần kiểu kích thích này”.

Màn đối đáp chẳng khác gì mọi ngày này khiến lòng tôi bất chợt trở nên ảm áp.

Tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ kì cục rằng sẽ tốt biết mấy nếu chúng tôi có thể ngồi trong căn phòng nhỏ ngập tràn ánh chiều tà rực rỡ và nói với nhau những chuyện không đâu mãi như thế này.

Nhưng...

Ngược lên nhìn đồng hồ treo tường, tôi giật mình nói.

- Xin lỗi, em phải về rồi.

Thấy tôi vội vàng dọn dẹp xấp giấy bản thảo và bút chì, chị Tooko ngược lên trong khi vẫn ngồi bẹp trên ghế thút thít.

- Em có hẹn với Nanase hả?

- Ờ... c-cái này...

Tại sao những lúc thế này trực giác của chị ấy lại nhạy bén như vậy chứ!

Không đúng, tôi và Kotobuki cũng bắt đầu hẹn hò rồi, cho dù chị Tooko biết việc chúng tôi sẽ về nhà cùng nhau thì tôi cũng chẳng có gì phải bối rối cả. Tôi cứ trả lời “Đúng rồi” một cách bình thường là được.

Thế nhưng không hiểu sao tim tôi lại đập loạn cả lên, hai má nóng bừng, cổ họng tắc lại không nói nên lời. Thấy vậy, chị Tooko khẽ cười và nhìn tôi với ánh mắt hiền từ như một người mẹ.

- Vậy em đi đi. Đàn ông con trai gì mà lại để con gái chờ chứ.

- V-Vâng.

Tôi xách cặp lên, xỏ tay vào áo khoác một cách vụng về. Nhưng rồi ngón tay

lại kẹt ở cổ tay áo, làm cách nào cũng không xỏ vào được.

Trong khi tôi đang bối rối thì chị Tooko vẫn ngược lên nhìn với ánh mắt ấm áp. Thấy thế tôi lại càng khẩn trương hơn, mồ hôi rịn ra trên trán.

- Chị Tooko cũng về nhà sớm đi nhé.

- Chị biết rồi~

Vẫn ngồi ôm chân trên ghế xếp, chị Tooko khẽ vẫy tay tiễn tôi dưới ánh nắng vàng trong suốt của buổi chiều tà.

Nét mặt đó thật rạng rỡ, không có lấy một chút gợn nào... nhưng chẳng hiểu sao ngực tôi lại khẽ nhói đau.

Tôi nghĩ cảm giác phiền muộn như bầu trời giăng kín sương mù này chắc hẳn là do chị Tooko đang giấu tôi chuyện gì đó quan trọng.

Tại sao chị Tooko lại biết được lời thoại mà tôi viết trong bản thảo dự thi dưới cái tên Inoue MIU.

Sau sự kiện ở cung thiên văn, tôi đã tìm đủ cách gặng hỏi nhưng lần nào chị Tooko cũng chỉ khẽ cười rồi nói một lúc nào đó chị ấy sẽ cho tôi biết đáp án.

Chính tôi còn không biết liệu nhà xuất bản còn giữ lại bản thảo đó không, vậy mà tại sao, từ khi nào, chị Tooko lại đọc được bản thảo viết tay của tôi chứ?

Có khi nào lý do chị ấy không chịu nói cho tôi biết việc mình định dự thi trường nào cũng có liên quan tới chuyện này không?

A, thật là nhức đầu.

Tôi nhíu mày nhưng rồi lại nhanh chóng tỏ ra bình thường. Tôi không thể để Kotobuki trông thấy mình trong bộ dạng ủ rũ này được.

Trong ánh nắng đỏ rực, Kotobuki đang ngồi chờ tôi tại quầy tiếp tân của thư viện, trên người cậu ấy mặc một chiếc áo khoác màu lam sẫm, cổ quần khăn quàng màu hồng.

Tay nắm cặp sách, đầu cúi xuống hơi có vẻ rầu rĩ, nhưng khi thấy tôi, cậu ấy khẽ ngược lên nở một nụ cười ngượng ngùng. Nụ cười rạng rỡ chân thật đó khiến lòng tôi cũng trở nên khoan khoái dễ chịu, tôi bất giác cười theo.

- Xin lỗi vì để cậu phải đợi. Chúng ta về thôi nhĩ.

- Ừm.

Kotobuki khẽ gật đầu rồi vui vẻ đứng dậy.

- Inoue này, sắp tới lễ Tình nhân rồi nhỉ. H-Hôm đó tôi tặng... sôcôla cho cậu được không?

Sáng hôm sau, tại phòng học, Kotobuki đỏ mặt hỏi tôi như vậy, trông cậu ấy căng thẳng tới mức nếu có ai đó từ ngoài nhìn vào thì sẽ có cảm tưởng như cậu ấy đang trừng mắt với tôi.

Bây giờ còn sớm nên trong lớp gần như chẳng có ai cả. Dù vậy Kotobuki vẫn thấp giọng thì thào.

- Với lại... đây là sôcôla tôi tự làm, cậu không phiền chứ?

- Đương nhiên là không rồi. Cảm ơn cậu nha, tôi vui lắm.

Nghe tôi trả lời như vậy, Kotobuki hơi xấu hổ một chút, nhưng rồi cậu ấy lại vội vàng ngoảnh mặt sang một bên và nói nhanh:

- N-Năm nào tôi cũng làm tặng cho ba hết nên đây chỉ là tiện tay thôi. À nhưng mà tôi sẽ dùng nguyên liệu tốt hơn phần của ba, tạo hình cũng sẽ khác. Thế nên nói là tiện tay nhưng cũng không phải là tiện tay đâu. Vậy nên...

A, Kotobuki đúng là con gái. Chỉ cần quen với cách nói chuyện cụt lủn và thái độ không thân thiện đó rồi thì sẽ thấy những phản ứng bối rối của cậu ấy thật là đáng yêu muốn chết.

- Chà hồi hộp quá. Bánh quy cậu nướng dạo trước cũng ngon lắm, không biết lần này sẽ thế nào đây.

- Đ-Đó là tôi nướng cho mọi người thôi. Thỉnh thoảng mới có thôi à.

Cái cách cậu ấy phân bua với vẻ không vui thật sự rất đáng yêu, thế nên khoe miêng của tôi bất giác nhếch lên.

- T-Tôi nói gì kì cục à?

- Đâu có đâu.

- Nhưng mà, cậu vừa cười kìa.

- Có không ta.

Nhìn Kotobuki dẫu môi trừng mắt, tôi bỗng không nhịn được ý nghĩ muốn

nói cho cậu ấy biết cậu ấy thật dễ thương, nhưng đúng lúc này từ sau lưng chúng tôi vang lên một giọng nói vui vẻ.

- Chào buổi sáng! Nanase, bạn Inoue!

Mori, bạn thân của Kotobuki, cười tươi rói tới bắt chuyện với chúng tôi.

- Nè nè, mình nghe nói bạn Inoue và Nanase đang hẹn hò phải không? Hôm qua mình thấy rồi nhé, hai người cùng nhau đi về trông đẹp đôi lắm á. Thế là mình vội gọi điện cho Nanase để ép cung cậu ấy.

- Ồ.

- M-Mori..i!

Kotobuki ghen hống kéo tay Mori. Nhưng Mori chẳng bận tâm tới cậu ấy mà tiếp tục nói với tôi bằng giọng vui vẻ.

- Đừng lo đừng lo. Tạm thời mình sẽ giữ bí mật chuyện của hai người. Dù sao nếu đám con trai biết được chuyện Nanase xinh đẹp đã có người yêu thì sẽ rắc rối to cho mà xem.

Tôi thật sự quan ngại về cái khoảng thời gian được gọi là tạm thời đó. Mặc dù ngay từ đầu tôi cũng không có ý định giấu chuyện mình hẹn hò với Kotobuki, nhưng tôi cũng không muốn làm mọi chuyện rùm beng quá.

Mori gật gù liên tục.

- Ừm ừm, mình hiểu rồi. Một mối quan hệ thâm kín phải giữ bí mật với mọi người sẽ càng khiến nó trở nên khăng khít hơn. Thế nên trong khoảng thời gian này mình sẽ không nói cho ai biết hết.

Rốt cuộc thì khoảng thời gian này nó kéo dài được bao lâu nhỉ?

- Nanase mặc dù hơi dễ xấu hổ một chút, ăn nói thô lỗ một chút nhưng cậu ấy tốt lắm đấy, vậy nên bạn phải trân trọng Nanase nhé, Inoue. Nếu muốn biết điều gì về Nanase, như là cậu ấy thích màu gì, thích ăn gì, địa điểm hẹn hò ưa thích là ở đâu hoặc điều cậu ấy vẫn mơ ước là gì, thì cứ hỏi mình nhé!

Chắc hẳn Mori là người rất quan tâm tới bạn bè. Nhưng nghe cậu ấy nói thẳng mặt thế này cũng khiến tôi cảm thấy hơi xấu hổ.

- M-Mori! Ra đây một chút!

Kotobuki dùng hai tay nắm lấy tay của Mori rồi kéo cậu ấy tới một góc phòng học.

- Oa oa, có chuyện gì thế Nanase!?

- Đừng hỏi, đi theo mình!

Hai người cứ như vậy bỏ đi mất. Khi tôi nhìn sang thì thấy Kotobuki đang nhún mảy cầu nhàu với Mori trông rất dữ, còn Mori chỉ cười trấn an. Xem ra giữa con gái với nhau cũng chẳng dễ dàng gì.

- Inoue, có chuyện gì mà mặt ông khó đăm đăm thế?

Tôi quay đầu lại thì thấy Akutagawa đang đứng ở đó.

- Chào ông. Cũng không có gì to tát, chỉ là tôi đang nghĩ đám con gái thích mấy chuyện bí mật ghê.

Sau khi phóng tầm mắt về hướng tôi đang nhìn và thấy Kotobuki đang tranh luận gay gắt(?) với Mori, Akutagawa gật đầu với vẻ đã hiểu.

- Chà, đúng là chẳng có gì to tát cả.

Sau đó cậu ấy nheo mắt nhìn tôi với vẻ chọc ghẹo.

- Có vẻ như ông và Kotobuki đang tiến triển tốt đẹp nhỉ.

- Ủ, cũng nhờ sự giúp đỡ của mọi người cả.

- Vậy sao. À mà Kotobuki được đám con trai hâm mộ lắm đấy, ông cứ chuẩn bị sẵn tâm lý lúc mọi chuyện bị lộ đi, chắc chắn Inoue sẽ thành tâm điểm oán hận của mọi người cho xem.

- Ủay, quả nhiên là như vậy sao...

- Chà, được phiên nào như kiểu của ông thì cũng sướng chết đi được.

Sau đó Akutagawa nói với tôi chuyện cậu ấy hôm qua đến thăm Miu ở bệnh viện. Có vẻ vì Miu cũng rất nỗ lực nên quá trình hồi phục của cậu ấy khá thuận lợi. Nghe nói khả năng là mùa xuân năm sau cậu ấy có thể ra viện rồi. Dĩ nhiên để hoàn toàn hồi phục thì vẫn phải quay lại tái khám, ngoài ra còn có cả vấn đề về việc Miu sẽ sống cùng ba hay mẹ nữa.

- Có vẻ Asakura muốn tự thuê nhà sống một mình. Ngoài ra tôi cũng nghe cậu ấy nói về chuyện sẽ quay lại với việc học, phương thức thì vẫn chưa được

quyết định là sẽ học ban đêm hay theo chương trình học từ xa. Hiện tại cậu ấy đang thương lượng với ba mẹ. Có vẻ không suôn sẻ lắm nhưng tôi cũng sẽ cố gắng giúp đỡ nếu có thể.

- Vậy sao... Miu cũng đang rất nỗ lực nhĩ.

Mỗi khi nghe chuyện của Miu, tôi lại cảm thấy đau nhói. Tựa như có ai đó lấy tay khế chạm vào vết thương hằn sâu trong tim. Dù vậy trên hết, tôi vẫn thấy vui vì Miu đang bước về phía tương lai. Cứ nghĩ tới điều đó là lòng tôi lại dâng lên cảm giác ấm áp.

- Nếu tôi giúp được gì thì ông cứ nói nhé.

Akutagawa cười bình thản và gật đầu.

- Ủ, tôi biết rồi.

Sau đó cậu ấy đột nhiên nhúu mày và nói với vẻ khó chịu.

- Thực ra tôi không tán thành việc Asakura thuê phòng ở riêng lắm. Con gái mà ở một mình như vậy quả thật không an toàn gì cả, nhất là những kẻ lằng nhằng như Sakurai giờ cũng đầy đường cả ra.

Giọng điệu của Akutagawa như có gai. Hiếm khi nào tôi thấy cậu ấy tỏ vẻ khó chịu với người khác như vậy.

- Chẳng lẽ Ryuuto lại tới thăm à?

Nghe tôi hỏi, nét mặt của Akutagawa càng nhăn lại với vẻ ghen ghét.

- Ủ. Cuối tuần trước cậu ta tới bệnh viện mang theo một bó hoa lớn nói là được tặng ở cửa hàng hoa. Mặc dù Asakura không vui ra mặt, nhưng Sakurai chẳng hề bận tâm và tiếp tục bắt chuyện với cậu ấy, về sau thậm chí cậu ta còn bắt đầu huyền thuyên rằng vì Asakura rất hợp khẩu vị của mình nên đề nghị hai người hẹn hò.

- Hả?! Ryuuto đang cặp với Takeda cơ mà!

Vừa mới hôm trước tôi còn thấy nó chống khuỷu tay lên quầy tiếp tân nói chuyện vui vẻ với Takeda, thế nên tôi mới ngạc nhiên đến vậy khi nghe chuyện này.

Hình như Ryuuto đã cura được cô thủ thư rồi, bây giờ nó có thể ra ra vào vào

thư viện như chốn không người. Vì nó có mặc thêm áo khoác che lại đồng phục nên cũng chẳng ai phát hiện ra nó là học sinh trường khác, nhưng vóc dáng cao ráo, vẻ mặt điển trai cùng khí chất lịch lãm của nó vẫn rất chói mắt.

Thình thoảng tôi lại sốt hết cả vó lên khi nghe được đám con gái thì thầm với nhau kiểu: “Nè bồ thấy không, dạo này mình hay bắt gặp anh chàng kia lắm, không biết anh ta học lớp nào nhỉ. Trông bánh dễ sợ~”, “Hay là thử bắt chuyện với anh ta nhỉ”, “Nhưng mà cô bé ở bàn tiếp tân trông cứ như bạn gái của anh ta ấy”.

Nhưng Ryuuto chỉ cười cười và nói.

“Em đang cặp với Chii mà. Việc đến gặp cô gái mình thích mỗi ngày thì có gì sai?”

Vậy mà giờ nó lại còn đề nghị Miu hẹn hò với nó... Thằng này vẫn chúng nào tật nấy! Takeda phải làm sao bây giờ?!

- Tôi cũng chắt vắn cậu ta như vậy. Nhưng Sakurai chỉ trả lời bình thản rằng cậu ta cũng đang hẹn hò với Takeda. Chưa hết! Tôi nghe nói hôm trước có một cô gái trường khác tới thư viện và lấy tay tát Sakurai một cái.

- Oa...

Thực ra cái hôm Ryuuto bị đánh tôi cũng có mặt ở hiện trường và được chứng kiến toàn bộ sự việc. Mặc dù người trong cuộc có vẻ như đã quen với việc này và chẳng tỏ thái độ gì cả. Nhưng chuyện đó lại xảy ra ở trường chúng tôi! Lại còn ở thư viện! Mặc dù tôi chẳng nghe Kotobuki đề cập gì tới chuyện này cả...

- Nghe nói ngay cả chị Himekura cũng từng đánh cậu ta.

- Chị Maki á?!

Tôi hỏi lại với vẻ kinh ngạc tột độ.

- Chuyện đó cũng xảy ra ở thư viện sao? Chị Maki đã tới thư viện sao?

Vẫn nhíu mày Akutagawa gật đầu xác nhận.

- Có vẻ như chị ấy đã tung một cú đấm rất đẹp vào ngay mặt Sakurai.

-Ồ ồ ồ ồ!

Tôi tròn tròn hai mắt. Kotobuki không hề kể cho tôi biết chuyện này!

Theo lời Akutagawa thì sau đó chị Maki chỉ cười cười rồi ngay lập tức đi ra khỏi thư viện, còn Ryuuto sau khi bị đâm thì ngã ngửa trên sàn với vẻ khó chịu.

Với vẻ khó chịu... Tôi bỗng chú ý tới chi tiết này. Không phải Ryuuto rất thích mấy vụ đánh ghen này sao, cho dù bị con gái đánh hay chửi mắng đi nữa nó cũng chỉ cười khểnh nói: “Đằng nào em cũng là masochist mà”.

À, nhưng Ryuuto và chị Maki vốn dĩ cũng đã như chó với mèo rồi.

Không biết có phải vì vẻ ngoài cũng như tính cách có nhiều điểm giống nhau hay không, nhưng cả Ryuuto và chị Maki đều xem nhau như thiên địch. Mùa hè vừa rồi ở biệt thự của chị Maki cũng thế, hai người cũng gây lộn với nhau một hồi. Khi đó Ryuuto bị chị Maki tung một cước vào người ngã thẳng căng ra sàn, sau đó nó còn gào lên rằng “Đồ con gái bạo lực!”.

- Chắc hẳn Ryuuto đã nói gì đó chọc giận chị Maki. Tự làm tự chịu thôi.

- Thiệt tình. Ngày hôm qua thiếu chút nữa tôi cũng đánh cậu ta một trận rồi. Dĩ nhiên là dù Sakurai nói gì thì Asakura cũng chẳng để ý tới cậu ta.

Xem ra Akutagawa thật sự rất tức giận.

Ryuuto rốt cuộc đang làm gì vậy. Còn nữa, Takeda nghĩ như thế nào về những hành vi của nó? Càng nghĩ về chuyện này, đầu óc tôi lại càng rối hết cả lên.

Giờ giải lao, khi tôi thử hỏi, Kotobuki bỗng sững lại, ánh mắt cậu ấy dời sang chỗ khác với vẻ bối rối, cuối cùng cậu ấy cúi đầu nói.

- Đúng là, có xảy ra, chuyện như vậy... n-nhưng mà, Takeda có vẻ như, chẳng bận tâm gì cả.

- Vậy sao.

- Cô bé chỉ cười nói “Vì Ryuuto có nhiều bạn gái lắm”,

- Ừm...

Thấy tôi gật đầu trầm ngâm như vậy, Kotobuki khẽ ngược lên với vẻ lo lắng.

- Này, cậu nghe Sakurai nói chuyện này à? Inoue đã gặp cậu ta hả?

- Hả? Không có. Akutagawa kể cho tôi nghe thôi.

- Vậy à...

Vẻ mặt của Kotobuki trông không được sáng sủa cho lắm. Thế nên tôi vội nói thêm:

- A, nhưng tôi không giống với Ryuuto đâu. Tôi chỉ có một bạn gái duy nhất thôi à.

Vừa nghe vậy hai má của Kotobuki đã đỏ rực lên.

- Đáng ghét... cậu nói hươu nói vượn cái gì vậy! Tôi đâu có hỏi chuyện đó đâu mà tự khai thế hả, đồ đàn!

Nói rồi, cậu ấy cong môi quay mặt sang chỗ khác.

- C-Còn nữa, hôm nay tôi có hẹn đi ăn bánh xèo với đám Mori rồi, thế nên không về cùng cậu được...

Tôi gật đầu cười.

- Tôi biết rồi. Dù sao cũng phải quý trọng tình bạn mới được.

“U...”, Kotobuki ngập ngừng ngược lên nhìn tôi. “Này, cậu không giận chuyện tôi lỡ nói cho Mori biết chứ?”

- Sao tôi lại giận chứ?

- Bởi vì, cái này... Tôi cứ nghĩ Inoue sẽ không thích như vậy.

- Không có chuyện đó đâu. Tôi cũng nói với Akutagawa là hai chúng ta đang hẹn hò mà.

Tôi vừa dứt lời thì nét mặt của Kotobuki đã sáng rực lên.

- Vậy sao?! Cậu đã nói với Akutagawa rằng tôi và cậu đang hẹn hò hả?!

- Chủ nhật này cậu rảnh không? Chúng ta đi chơi đâu đó nhé?

- Ừm, rảnh chứ.

- Để xem nên đi chỗ nào nhỉ. Kotobuki, cậu thích đi đâu?

- Tôi...

Khuôn mặt của Kotobuki lại đỏ lựng lên như quả gấc chín.

- Tôi muốn... đến nhà của Inoue.

- Nhà của tôi á?

- N-N-N-N-Nếu, nếu không được thì cũng không sao hết. Dù sao tôi cũng

không phải muốn đến nhà cậu tới vậy. Cho dù đi xem phim hay là đi thủy cung tôi cũng chẳng có...

Không nhin được, tôi bật cười.

- Được chứ sao không. Phòng của tôi cũng chẳng có gì hay ho cả, nhưng nếu cậu thích thì Chủ nhật này cứ tới chơi.

Nét mặt của Kotobuki ngay lập tức trở nên rạng rỡ, một nụ cười đầy nữ tính nở trên khuôn mặt cậu ấy.

- Ừm, cảm ơn cậu. Tôi nhất định sẽ tới.

Tan học, sau khi nhìn Kotobuki cùng hội Mori vui vẻ dắt tay nhau ra khỏi lớp, tôi đi tới câu lạc bộ Văn học.

Vừa mở cửa ra tôi đã ngây ngẩn cả người, hôm nay trong phòng cũng có một cô gái văn chương mặc đồng phục với hai bím tóc đen dài đang ngồi ôm chân trên ghế xếp đọc sách. Chị Tooko nở nụ cười khi thấy tôi.

- Chị lại đến nữa hả?

- A, em nói vậy là có ý gì. Em có biết chị đã phải rút thời gian học bài quý báu ra để đến thăm em không hả!

- Hôm qua, hôm kia, hôm trước nữa không phải chị cũng đến sao. Lòng biết ơn của em sắp bị chị gọt giữa sạch trơn rồi.

- Ừ ừ ừ, Konoha chẳng dễ thương chút nào cả.

Chị Tooko phồng má lên.

- Nhưng cũng vừa đúng dịp. Có chuyện về Ryuuto em đang muốn...

- Konoha nè, cuối tuần này chị tới nhà em được không?

- Há?

Tôi phát ra một âm thanh cực kì ngu ngốc. Có lẽ ngay cả vẻ mặt tôi bây giờ cũng dần thôi chẳng kém.

Tại sao tự dưng chị ấy lại muốn tới nhà tôi? Lại còn cuối tuần này?

- Vì chị nghĩ mình ít nhất cũng phải tới thăm gia đình em một lần mới được. Em thấy thế nào?

- Em thấy thế nào là sao... cái này...

Chị Tooko cười hì hì nhìn tôi.

- Hôm đó em bạn à?

- Không có.

- Vậy quyết định như vậy nhé. Hai giờ chiều thứ Bảy, chị sẽ tới thăm nhà của Konoha.

Trước khi tôi kịp hoàn hồn, chị Tooko đã quyết định xong chuyến viếng thăm.

Tôi đã không thể hỏi chị ấy chuyện của Ryuuto. Nói đúng hơn là tôi đã quên bém mắt.

Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy. Thứ Bảy là chị Tooko, Chủ nhật tới phiên Kotobuki đến nhà tôi.

Oa... biết nói với mẹ thế nào đây trời.

- Ồ, cô bé Amano đó sẽ tới chơi nhà chúng ta sao?!

Tối thứ Sáu, khi nghe tôi truyền đạt việc chị Tooko sẽ tới chơi, mẹ phản ứng một cách quá khích tới mức tôi muốn tìm cái lỗ nào đó mà nhảy xuống.

- Ôi ôi ôi, cô bé Amano vẫn luôn chăm sóc cho Konoha sẽ đến chơi nhà chúng ta thật sao?!

Mẹ nói liên thoảng, hai mắt tỏa sáng như một cô gái đôi mươi.

- Konoha có thể vui vẻ trở lại cũng là nhờ công của cô bé đó cả. Mẹ chỉ mới nói chuyện với cô bé qua điện thoại thôi, nhưng ngay từ đầu mẹ đã ấn tượng với sự lễ phép đúng mực như một tiểu thư con nhà gia giáo của cô bé rồi. Mẹ vẫn luôn hi vọng sẽ có một ngày được gặp mặt và cảm ơn cô bé. Dù sao đó cũng là ân nhân của Konoha mà.

- Không đến mức đó đâu mẹ.

Bởi vì mẹ làm quá lên như vậy nên ngay cả bố, người thường xuyên vì công việc mà thứ Bảy ít khi ở nhà, cũng tỏ ra hào hứng và nói: “Sao sao?! Ân nhân của Konoha tới thăm nhà chúng ta hả? Vậy ngày mai bố phải ở nhà mới được”.

- Mẹ mẹ, ai tới nhà chúng ta thế?

- Hì hì, là một người cực kì quan trọng với anh của con đây.

Nghe mẹ cười tươi rồi nói với đứa em gái vẫn đang học tiểu học như vậy, hai má tôi nóng rực lên như bị hơi lửa.

- Mẹ! Tuyệt đối không phải như vậy!

- Nhìn Konoha xấu hổ chưa kia. Ôi mẹ mong tới ngày mai quá. Cô bé Amano đó không chỉ giọng nói rất êm tai mà ngay cả ngoại hình cũng là một tiểu thư xinh đẹp, mảnh khảnh.

- Tại sao mẹ lại biết bộ dạng của chị Tooko chứ?

- Bởi vì lúc dọn dẹp phòng Konoha mẹ đã nhìn thấy hình của cô bé mà. Tấm hình mặc đồ bơi với hai bím tóc đen dài ấy?

Nghe mẹ thân nhiên nói như vậy, tôi bỗng không rét mà run.

Chẳng lẽ mẹ đang nói về mấy tấm hình chị Tooko mặc đồ thể dục và đồ bơi mà mấy thành viên của câu lạc bộ Nhiếp ảnh đã bán cho tôi sao? Là mớ hình mà vì bộ ngực của chị ấy phẳng lì như sân bay nên tôi không đành lòng để nó trưng ra làm đau mắt thiên hạ do đó đã mua nguyên cả xấp sao?

- Cái đó con có được không phải vì lý do kì quái nào đâu nhé! Đó là một sự hi sinh cao cả! Hơn nữa cũng không thể để người khác nhìn thấy chúng được! Thế nên con mới đành phải giữ hết lại!

Ngay cả bố cũng bắt đầu cười nham nhở khi thấy tôi liều mạng thanh minh. Chỉ đến khi bị Maika hỏi với vẻ ngây thơ rằng “Lý do kì quái là gì thế anh Konoha?”, tôi mới nghẹn họng và câm miệng lại.

Mẹ vẫn đang rất cao hứng, “Không biết nên làm món điểm tâm gì nhỉ. Hôm nay phải đi chợ chuẩn bị đồ mới được. Đúng rồi, con mời Amano cùng ở lại ăn tối với nhà chúng ta nhé? Mẹ cũng phải cho cô bé thấy tài nấu ăn của mẹ mới được”.

- Bữa tối... chắc là không được rồi. Điểm tâm cũng thế, mẹ không cần chuẩn bị nhiều làm gì đâu.

- Ồ? Sao thế?

- V-Vì chị ấy ăn ít lắm. Bữa trưa cũng chỉ ăn một lượng cỡ tờ giấy là cùng à, có vẻ như dạ dày của chị ấy nhỏ hơn người bình thường.

Thực ra chị Tooko sống được là dựa vào ăn giấy nên nói thế này cũng chẳng phải hoàn toàn là nói dối.

- Vậy à... thế nên cô bé mới gầy như vậy nhỉ.

Mẹ lắm bầm với vẻ đáng tiếc.

- Chủ nhật cũng có khách tới đây ạ, đến lúc đó mẹ chiêu đãi người ta cũng không muộn.

- Ồ? Bạn của con à?

- À ừm... bạn cùng lớp ạ.

Tôi không tài nào nói cho mẹ biết đó là bạn gái của tôi được. Hơn nữa, chị Tooko vừa đến thăm hôm trước mà hôm sau lại có một cô gái khác tới nữa...

- Ai thế? Akutagawa hả?

- Không phải, là người khác...

- Ồ! Konoha lại có thêm bạn rồi sao! Thật tốt quá, cũng là nhờ công của Amano cả. Đúng rồi, nếu là con trai thì chắc sẽ ăn nhiều lắm nhỉ. Mẹ sẽ làm món gì ăn no no một chút.

Rốt cuộc tôi vẫn không tài nào mở miệng nói cho mẹ - đang háo hức chuẩn bị thực đơn - rằng người sắp tới là một cô gái.

Ngày hôm sau, thứ Bảy, là một ngày trời đông nắng ráo.

- Chào cả nhà, cháu là Amano Tooko, chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học ạ.

Chị Tooko đứng trước cửa và cúi chào một cách tao nhã, trên người chị ấy là bộ đồng phục và áo khoác màu xanh sẫm muôn đời không thay đổi.

Giọng nói dịu dàng lễ phép, ánh mắt ôn hòa, bím tóc dài tết lại gọn gàng, mép váy cũng chẳng có lấy một nếp nhăn. Nhìn thấy chị Tooko trong bộ dạng của một tiểu thư xinh đẹp đài các như vậy, bố mẹ tôi đều cùng phát ra một tiếng thở dài thán phục.

- Ôi chào cháu chào cháu! Cô là mẹ của Konoha. Cảm ơn cháu vì vẫn luôn chăm sóc cho Konoha nhà cô.

- Chú là bố của Konoha. Nhờ cháu sau này cũng giúp đỡ con trai chú nhé.

Tôi bỗng nảy ra ý nghĩ quay người bỏ chạy khi thấy bố mẹ mình cúi đầu thật

sâu đáp lễ như vậy.

- Em chào chị. Em là Maika ạ.

Maika cũng nhanh nhẩu cúi đầu chào.

-Ồ đây là bé Maika sao, chị chào em.

Thấy chị Tooko ngồi xỏm xuống cho vừa tầm với ánh mắt của Maika rồi chào con bé, bố mẹ tôi càng nhìn chị ấy với ánh mắt thiện cảm hơn.

Chị Tooko đưa cái túi giấy đang cầm trong tay cho mẹ tôi.

- Đây là bánh su kem cháu tự nướng, mời mọi người nếm thử ạ. Cháu nghe nói tay nghề nấu ăn của cô nhà rất giỏi nên chắc là không so được. Nhưng cháu cũng rất thích làm bánh ngọt ạ.

Nói xong, hai má chị ấy hơi đỏ lên với vẻ thẹn thùng.

Tôi choáng váng mặt mày. Chị ấy đang nói cái quái quỷ gì thế, có bao giờ tôi thấy chị ấy làm bánh ngọt đâu trời! Thích hư vinh thì cũng có mức độ thôi chứ!

Mẹ cầm lấy túi bánh su kem với vẻ cảm kích.

- Ôi đúng là một tiểu thư lễ phép con nhà gia giáo. Nhìn ngoài đời còn đẹp hơn cả trong hình nữa.

- Hình ạ?

Chị Tooko nghiêng đầu khó hiểu.

Thừa dịp việc tôi đang sở hữu mấy tấm hình mặc đồ bơi của chị ấy còn chưa bị lộ, tôi vội nắm lấy tay chị Tooko.

- Mẹ, chào hỏi như vậy cũng đủ rồi ha! Chị Tooko, lên phòng em ngồi chơi đi!

Tôi lôi theo chị Tooko vẫn còn đang kinh ngạc lên cầu thang, sau khi đóng cửa phòng lại, mồ hôi bắt đầu túa ra như tắm khắp người tôi.

- Konoha thật là, chẳng lễ phép gì cả.

- Khoan nói chuyện đó, chị giả vờ giả vặt gì mà ghê thế hả! Đây có thể gọi là lừa đảo rồi đấy. Mà bánh su kem lúc này là chị mua ở đâu ra?!

- Ô hay, sao em lại nói thế. Đó là do chính chị vừa xem sách nấu ăn vừa làm mà.

- Hả? Chứ không phải chị ra tiệm mua rồi thay hộp khác à?

Chị Tooko cốc một phát vào đầu tôi.

- Chị đời nào lại làm chuyện đó hả.

- Ai mà biết, tại em có thấy chị Tooko làm bánh ngọt khi nào đâu.

- Hi hi. Nói cho em biết, chẳng có gì mà cô gái văn chương chị đây không làm được hết. Chẳng phải trong lớp nữ công gia chánh chị đã làm bánh vỏ sò và cơm nắm thập cẩm cho Konoha sao.

- Máy cái đó là cả nhóm làm chứ chị ở đó mà khoe khoang gì hả. Em nhớ rõ ràng chị Tooko chỉ cân bơ rồi rửa cà rốt thôi.

- Làm gì có, chị còn trộn bơ và gọt vỏ cà rốt nhé. Thiệt tình, em cứ thử ăn bánh su kem chị làm đi là biết, đến lúc đó Konoha sẽ khóc òa lên vì hạnh phúc cho mà xem.

Đúng lúc chúng tôi sắp tái diễn màn đấu khẩu thường ngày ở câu lạc bộ thì cửa phòng nhẹ mở ra.

Thế là chị Tooko vội vàng giả vờ giả vệt trở lại.

- Hi hi, đúng rồi đấy, Konoha.

Cái gì mà đúng rồi đấy hử? Tôi quay đầu về phía cửa thì thấy Maika đang giương cặp mắt to tròn lên nhìn chúng tôi.

Nhận ra người đến chỉ là một cô bé mới học tiểu học, chị Tooko thả lỏng toàn thân rồi nở một nụ cười tươi rói và tiến về phía Maika.

Maika cũng ngược lên nhìn chăm chú vào chị Tooko, có lẽ con bé cảm thấy tò mò khi phái nữ trong nhà lại có thêm một người nữa ngoài mẹ.

Chị Tooko ngồi xổm xuống giống như lúc nãy và nhoẻn miệng cười.

- Sao thế, Maika?

- ...Chị là, chị Tooko, phải không ạ?

- Đúng rồi! Chị là chị Tooko, một cô gái văn chương xinh đẹp đáng tin lại giỏi nấu ăn nữa.

- Chị khoác lác vừa thôi.

- Cô-gái-văn-chương?

- Ủ. Đó là từ để chỉ cô gái yêu thích những cuốn sách đến mức muốn ăn sạch chúng đây.

- ?

Maika nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu. Sau đó con bé đột nhiên “A” một tiếng, rồi quay người chạy lạch bạch ra khỏi phòng.

- Với học sinh tiểu học thì chị cứ nói thẳng ra là yêu quái chẳng phải sẽ dễ hiểu hơn sao.

- Em quá đáng vừa thôi, chị là yêu quái bao giờ chứ.

Đúng lúc chị Tooko vừa giơ tay lên thì Maika đã quay trở lại, con bé ôm trước ngực một quyển sách tranh, hai má đỏ bừng.

Chị Tooko vội vàng giấu nắm đấm ra sau lưng.

- Cái này...

Maika chìa cuốn sách tranh ra.

- Chị Tooko, giống Anne.

Đó là quyển *Anne tóc đỏ* phiên bản giản lược dành cho thiếu nhi. Bìa của nó in hình một cô gái tết bím tóc mặc váy đang cười.

Chị Tooko nheo mắt lại với vẻ hoài niệm. Khóe miệng chị ấy khẽ nở một nụ cười ngọt ngào tựa đóa hoa violet.

- A, cuốn sách này ngon lắm đấy.

Rồi chị ấy dịu dàng nói nhỏ như đang nhớ lại một điều gì đó thân thương.

- Ngon?

- Ủ, *Anne tóc đỏ* giống như một bữa tiệc buffet với rất nhiều hương vị bánh ngọt khác nhau. Có chiếc bánh tạc phủ đầy kem trứng sữa bên trên với những quả dâu tây chín mọng. Có bánh charlotte được vòng quanh bởi những chiếc bánh quy hình ngón tay phủ lớp sữa đông lạnh bavarois mềm mại, Có bánh torte với lớp caramen đắng đắng cùng sôcôla ngọt lịm... Đoạn sau khi Anne tuyệt giao với Gilbert để rồi không có cách nào bày tỏ lòng mình và trở nên cáu gắt thì lại tựa như một chiếc bánh chanh nướng.

- Bánh chanh nướng...?

Maika ôm chặt lấy quyển sách, lắng nghe say sưa.

- Đúng rồi, vị chanh là vị của tuổi xuân... cũng là vị của tình đầu.

Nói rồi chị Tooko nhoẻn miệng cười, Maika mở to hai mắt ngược lên nhìn chăm chú vào chị ấy.

Đúng lúc này mẹ bước vào, trên tay cầm một cái khay có hồng trà và bánh ngọt.

- Ôi, Maika! Sao con lại quấy rầy anh thế? Xin lỗi cháu nhé, Amano.

- Không sao đâu ạ. Maika, lần sau chị em mình lại nói chuyện về sách nữa nhé.

- Dạ. Lần tới chị lại kể chuyện bánh ngọt nhé.

Nói rồi Maika quay người lạch bạch chạy ra khỏi phòng.

Mẹ đặt xuống sàn hai tách hồng trà, một đĩa bánh tạc trái cây nhỏ nhỏ xinh xinh và bánh su kem.

- Bánh su của cháu phòng lên đẹp thật đấy.

- Dạ, tại cháu thích làm bánh ngọt lắm ạ.

Chị Tooko quyết tâm giả vờ giả vặt tới cùng.

- Vậy thôi cô không làm phiền hai đứa nữa nhé.

- Cảm ơn cô ạ.

Sau khi cửa khẽ đóng lại, chị Tooko vẫn nhìn về hướng mẹ tới rồi đi với ánh mắt dịu dàng.

Tôi đang tự hỏi chị ấy bị làm sao thì đột nhiên chị Tooko nói khẽ bằng giọng nhẹ nhàng.

- Gia đình của Konoha thật ấm áp.

Tôi bối rối khi nghe chị ấy đột ngột nói như vậy, chị Tooko tiếp tục thì thầm.

- Cả ba và mẹ đều dịu dàng. Em gái lanh lợi sáng sủa, tình cảm của mọi người cũng rất tốt...

Ánh mắt của chị Tooko từ từ đảo qua khắp phòng. Cửa sổ rang ngời ánh trời chiều, tấm rèm cửa màu rêu mẹ tự tay làm, giá sách với những quyển truyện tranh và tiểu thuyết xếp lẫn với nhau, chiếc bàn tôi dùng từ khi còn học tiểu học,

chị ấy nhìn một cách chậm rãi và triu mến những món đồ in dấu kí ức.

- Konoha đã lớn lên trong ngôi nhà này... được bao quanh bởi những con người dịu dàng như vậy nhỉ...

Ngực tôi khẽ siết lại.

Tại sao chị ấy lại có vẻ mặt đó?

Tại sao chị ấy lại nói ra những lời như vậy?

Và, tại sao, hôm nay, chị ấy lại tới nhà tôi?

- ...Gia đình của chị Tooko thì sao ạ?

Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa từng hỏi chị ấy. Lý do tại sao chị ấy lại sống nhờ tại nhà của Ryuuto, bây giờ ba mẹ chị ấy đang làm gì ở đâu, chẳng hiểu tại sao tôi có cảm giác mình không nên hỏi những điều này.

Cảm giác bất an đang chất quặn lên trong lồng ngực tôi, khiến nó xao động không thôi.

Chị Tooko dịu dàng nhìn tôi rồi nhoẻn miệng cười.

- Từ khi còn bé chị vẫn thường thi ăn sách với ba chị. Chị sẽ ngồi trên đùi ba, hai người cầm một quyển sách và cùng nhau xé ra từng mẩu từ hai góc, vừa ăn vừa nói chuyện quyển sách này có vị của cơm trứng cuộn xốp xốp, hay là vị của bánh vòng vừa nướng xong... Mặc dù cùng ăn một quyển sách nhưng thỉnh thoảng chị và ba lại ném ra hương vị khác nhau... Khi chị còn nhỏ, ba thường đút cho chị ăn sách... vừa đút ba sẽ vừa nói đây là vị hamburger này, còn đây là vị súp đặc này...

Cả giọng nói và nét mặt của chị ấy đều trông thật hạnh phúc. Tôi có thể cảm nhận được tình yêu của chị Tooko dành cho gia đình chị ấy lớn đến nhường nào.

- ...Vậy là ba của chị Tooko cũng ăn sách ạ?

- Ừ. Nhưng mẹ chị thì lại ăn cơm bình thường. Mẹ lúc nào cũng viết ra những bữa cơm thật ngon cho chị và ba. Cũng giống như chị, mẹ là một cô gái văn chương, từ khi còn đi học mẹ vẫn luôn muốn trở thành tác giả.

Chị Tooko nở một nụ cười tươi như hoa.

Hơi hồng trà tỏa lên uồn lượn từ chiếc tách màu trắng.

- Ba chị kể khi ba cầu hôn mẹ, ba đã nói “Xin em trở thành tác giả của riêng anh”.

Trong đôi mắt đen láy của chị ấy hiện lên vẻ ước ao ngọt ngào.

... Bởi vì anh Konoha là tác giả của chị Tooko mà.

Những lời của Ryuuto đột nhiên vang lên trong đầu tôi, tim tôi bỗng đập loạn cả lên, tôi dường như nghe thấy tiếng tim mình đập ngay bên tai.

Tôi đã không biết đó lại chính là lời cầu hôn mà ba chị Tooko dành cho mẹ chị ấy.

Làm sao bây giờ, tôi không tài nào bắt tim mình trở lại bình thường được!

Ngay cả mặt tôi cũng bắt đầu đỏ bừng lên.

Để che giấu sự xấu hổ của mình, tôi vươn tay cầm lấy một cái bánh su kem được bày trên chiếc khăn giấy với những viền ren lông lầy.

Đúng như mẹ đã tán dương, bánh su kem của chị Tooko có lớp vỏ nướng màu nâu nhạt phồng lên rất đẹp, cầm cũng khá nặng nữa.

- Xem ra tay nghề của chị cũng không đến nỗi nào nhỉ.

Tôi thuận miệng nói như vậy rồi cắn một miếng.

Từ bên trong lớp vỏ bị cắn vỡ, lớp kem trứng sữa sền sệt chảy ra ngập khắp miệng của tôi.

Giây tiếp theo, cảm giác kích thích như một tia sét truyền thẳng từ đầu lưỡi tôi lên tới đỉnh đầu.

- ~~~~~!

Quái quỷ, cái gì đây?!

Mặn quá... không, là vừa mặn vừa ngọt ! Nhưng nó không phải vị mặn ngọt của bánh nếp xiên nướng chấm xì dầu mà là một thứ đậm hơn gấp nhiều lần, là muối tinh, không, hương vị kì quái này tựa như ăn một chiếc bánh pudding được rắc muối hột lên bên trên... mà không đúng, cái này đâu phải đồ ăn!

- Em sao thế, Konoha?

Nhìn tôi cầm bánh su ngồi ngây ra như phỗng, chị Tooko cất tiếng hỏi với vẻ lo lắng.

Tôi miễn cưỡng nuốt xuống miếng bánh trong miệng, sau đó uống một ngụm hết sạch tách hồng trà nóng bất chấp khả năng bị phỏng, sau khi làm xong hết thấy cuối cùng tôi cũng có thể nói thành lời.

- Chị Tooko, chị nhầm đường thành muối khi làm kem rồi!

- Hả?!!

Chị Tooko tròn tròn hai mắt.

- Không thể nào... chị đã rất chú ý mà... Konoha, em không gạt chị đấy chứ?

- Em gạt chị làm gì. Không tin chị ăn một miếng là biết ngay mà.

Tôi vội vàng ngậm miệng sau khi buột mồm nói ra những lời đó. Nét mặt của chị Tooko trông như chị ấy vừa bị tổn thương.

- Em xin lỗi...

- Không có gì...

Sau khi vụng về lắc đầu, chị ấy đột ngột la lên.

- A! Không xong rồi! Chị lỡ nói với ba mẹ của Konoha là mời mọi người ăn thử rồi!

Chúng tôi vội vàng lao như bay ra khỏi phòng và chạy xuống cầu thang.

Khi mở cửa phòng khách, cảnh tượng mà tôi chứng kiến là ba mẹ với vẻ mặt phức tạp không nói thành lời với chiếc bánh su kem cần dờ trên tay và Maika đang khóc thét “Mặn quá đi”.

- ...

- Chị không cần thất vọng như vậy đâu.

- ...Chị xin lỗi.

Chị Tooko vẫn ôm gôi ủ rũ từ khi chúng tôi quay về phòng. Cảm xúc nặng nề dường như hiện thực hóa thành một bức rèm lay lắt sau lưng chị ấy.

- Bố mẹ em không để ý đâu.

Cả hai người đều cười bảo “Không sao đâu”, “Nhầm đường với muối cũng là chuyện bình thường mà”. Mặc dù Maika thì vẫn thút thít suốt từ đó tới giờ...

- Chị Tooko!

Cho dù tôi cất tiếng gọi thì chị ấy vẫn cúi đầu ủ rũ. Xem ra việc này khiến chị

ấy rất thất vọng. Chẳng lẽ chị ấy đang cho rằng hình tượng tiểu thư giỏi giang đáng tin cậy của mình đã bị phá hủy tan tành sao?

Đúng lúc này chị Tooko cất tiếng nói bằng giọng uể oải.

- ...Chị cứ nghĩ là mình sẽ làm được bánh su kem thật ngon cho mọi người ăn.

Ngực tôi khẽ đau nhói.

Chị Tooko không biết được hương vị của những thứ mà chúng tôi vẫn ăn hàng ngày.

Có lẽ bình thường chị ấy chẳng có mấy cơ hội sử dụng muối hoặc đường. Dù vậy, để làm bánh ngọt cho chúng tôi, chị ấy vẫn xem sách và tự tay làm bánh.

Mặc dù bản thân chị ấy chẳng thể nếm được hương vị của những chiếc bánh mình làm ra.

- ...

Tôi cầm lấy chiếc bánh su ăn dở từ lúc nãy và bỏ vào mồm.

- Thực ra cũng chẳng đến nỗi nào đâu.

- Konoha...!

Chị Tooko ngẩng đầu lên tròn mắt nhìn tôi.

Hương vị kì dị trộn lẫn giữa vị ngọt và mặn quyện lấy đầu lưỡi tôi.

Tôi tiếp tục ăn, sau khi nuốt hết toàn bộ cái bánh, tôi vươn tay cầm lấy cái thứ hai.

- Đừng làm thế, em không cần miễn cưỡng đâu.

- ...Em không miễn cưỡng.

Tôi bỏ cái bánh thứ hai vào miệng.

- Nhưng mà...

Trông chị Tooko như sắp khóc tới nơi.

- Em ăn chỉ vì em muốn ăn mà thôi.

- Sẽ bị đau bụng đấy!

- Bụng em tốt lắm, mới thế này ăn nhằm gì.

Trong khoang miệng tràn ngập vị mặn xen lẫn ngọt, thật khó chịu, thật khó

sở.

Tôi vươn tay cầm lấy cái bánh thứ ba.

- Đủ rồi mà. Em đừng làm vậy nữa.

- Không phải chị Tooko vẫn luôn ăn đến miếng cuối cùng sao?

Chị Tooko mở to hai mắt.

- Không phải chị vẫn luôn ăn hết mọi thứ em viết ra mà không chừa lại chút nào sao?

Lông mày của chị Tooko rủ xuống, hàng mi khẽ run rẩy, nước mắt ứa ra.

Tôi nuốt xuống cái bánh su thứ ba, sau đó vừa cố nén cơn quặn quại trong bao tử, vừa chậm rãi cầm lấy cái bánh thứ tư và cũng là cái cuối cùng bỏ vào miệng.

Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi thì có khi những thứ đang nằm trong dạ dày tôi sẽ trào ngược ra ngoài.

Thường thường người ta hay nói nếu cứ ăn hoài thức ăn mặn thì lưỡi sẽ bị tê không cảm thấy gì nữa, nhưng không biết có phải bây giờ vì có thêm vị ngọt hay không mà cảm giác kích thích như bị đâm từng nhát này vẫn không hề giảm bớt, mồ hôi lạnh bắt đầu rỉ ra trên trán tôi

Tôi bỗng nhớ lại bộ dạng khóc thút thít của chị Tooko khi ăn những câu chuyện kì quái mà tôi viết ra sau giờ tan trường ở câu lạc bộ Văn học.

... Không~~~, vị gì kì thế này~~~! Thay vì phủ sữa đặc lên lớp đá bào hương dâu thì lại dùng sốt mayonnaise!

Ban đầu là vì muốn chị ấy ghét tôi.

Sau đó là vì thích thú với phản ứng của chị Tooko.

Thế nên mỗi ngày mỗi ngày tôi lại tiếp tục viết ra đủ loại câu chuyện kì quái.

Dù vậy cho dù gào thét thế nào, cho dù khóc sụt mướt thế nào, thì cuối cùng chị Tooko vẫn không để sót lại những câu chuyện mà tôi đã viết.

Lần nào cũng thế, chị ấy sẽ nuốt tới miếng cuối cùng, rồi nhoẻn miệng cười vui vẻ.

- Cảm ơn em đã chiêu đãi. Ngày mai nhớ tới sinh hoạt câu lạc bộ tiếp nha.

Tại sao chị ấy lại có thể làm được điều đó.

Tại sao chị ấy lại có thể ngày nào cũng tiếp tục ăn những thứ không thể gọi là đồ ăn như thế này.

Nghĩ đến điều đó, không chỉ dạ dày mà ngay cả ngực tôi cũng bắt đầu trở nên khó chịu. Chị Tooko im lặng nhìn khi tôi cố gắng nuốt xuống miếng bánh cuối cùng.

- ...

Khi tôi cuối cùng cũng giải quyết xong toàn bộ, bụng tôi như nứt ra, ngực nghẹn ứ cảm giác buồn nôn, ngay cả cổ họng cũng đau nhói từng cơn.

- Cảm ơn chị đã chiêu đãi.

Nghe tôi nói vậy, chị Tooko khẽ cười trong khi hai mắt vẫn rung rung.

- ...Cảm ơn em.

Rồi chị ấy cầm lấy ấm và rót cho tôi một tách trà đầy.

Tôi từ từ uống từng ngụm hồng trà ấm để làm dịu lại đầu lưỡi.

Dạ dày vẫn đang quặn thắt. Tôi tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không bao giờ làm một việc điên rồ như thế này nữa.

Chị Tooko cầm lấy một cái bánh tạc đậu tây và cam nhỏ xinh mà mẹ tôi làm.

- Đáng yêu quá.

Cười nói như vậy xong, chị ấy bỏ nó vào miệng.

Sau một thoáng im lặng kì lạ, vừa ấm áp, vừa nghẹt thở, chị Tooko khẽ thì thầm bằng giọng đầy hoài niệm.

- Konoha còn nhớ không... hồi lớp 10, em là một cậu bé rất xấu xa, ủ rũ, lại thích chống đối nữa.

Tôi suýt nữa thì phun ngụm trà trong miệng ra.

- Cái gì đây hả! Té ra hồi đó chị nghĩ về em như thế sao?!

Vẫn nhoen miệng cười, chị Tooko tiếp tục nói.

- Thì tại vì khi đó em xấu thật mà. Lúc nào cũng chuồn giờ sinh hoạt câu lạc bộ, chị hỏi thì trả lời cộc lốc, toàn nói mấy thứ khó nghe, đã thế lại còn cố ý viết đủ thứ chuyện kì quặc, làm chị đau đầu lắm ấy.

- Ai bảo chị Tooko ép em gia nhập câu lạc bộ Văn học làm gì. Em chẳng muốn tham gia câu lạc bộ, cũng chẳng muốn viết nữa.

Mùa đông dài thật dài kết thúc. Năm đó, mùa xuân tới rất trễ.

Sau khoảng thời gian tự giam mình trong nhà, tôi trở thành một học sinh cấp ba mà trong thâm tâm vẫn bị chuyện của Miu níu chặt, mỗi ngày khi đó đều thật u ám.

Tôi không muốn liên hệ với bất kì ai. Tôi không muốn bị tổn thương nữa. Tôi chỉ muốn có một cuộc sống bình thường. Trong khi tôi đang cầu nguyện từ tận đáy lòng mình điều đó thì chị Tooko xuất hiện trước mặt tôi.

Một học sinh năm trên với hai bím tóc dài đen nhánh ngồi đọc sách dưới tán cây mộc liên trắng xóa ở sân trong.

Tôi đã rất kinh ngạc khi thấy chị ấy đột nhiên xé ra một mẫu sách rồi bỏ nó vào miệng.

... Chị quyết định sẽ ở bên cạnh trông chừng để em không làm lộ bí mật của chị.

... Chị là Amano Tooko, học lớp 11-H. Như em chứng kiến, chị là một “Cô gái văn chương”.

Như một đóa violet đáng yêu báo tin mùa xuân tới, chị ấy xưng tên rồi nắm lấy tay tôi trong khi tôi còn đang bối rối và dẫn tôi đến căn phòng câu lạc bộ chật hẹp ở một góc phía Tây của tầng ba dãy nhà học.

Tôi dám chắc chẳng có ai đầu óc bình thường ở trong tình huống này mà lại có thể mở lòng với một bà chị kì quái thích ăn giấy cả. Những câu chuyện tam đề với câu cú lộn xộn, tình tiết hỗn loạn khó hiểu mà tôi viết khi đó hẳn là mang hương vị cực kì khó ăn.

- A, quả nhiên em đã cố ý hả?!

Chị Tooko sung sĩa mặt mày trừng mắt nhìn tôi.

Rồi nét mặt chị ấy lại giãn ra.

- Nhưng mà, thỉnh thoảng Konoha cũng viết cho chị những câu chuyện rất ngon. Những câu chuyện chua ngọt, đắng chát làm trái tim thất lại... Konoha thật

sự đã viết cho chị rất nhiều câu chuyện.

Bầu không khí bỗng u buồn trở lại.

Tôi bỗng cảm thấy bất an khi nhận ra ánh mắt, giọng điệu của chị Tooko dường như... có điểm gì đó khác với bình thường.

- Vậy chứ sau khi lên đại học điểm tâm của chị phải làm sao giờ? Đừng nói là mỗi ngày em lại phải gửi thư cho chị nhé.

Chị Tooko cười khẽ.

- Chị sẽ không nói vậy đâu.

Cổ họng tôi khô khốc, cảm giác bất an càng lúc càng mạnh hơn.

Bầu không khí trong phòng thật ấm áp và dịu dàng, nhưng chẳng hiểu sao lại có thứ gì đó nặng nề và u tối chất đầy lồng ngực tôi.

Cứ như thể chị Tooko sẽ biến mất bất cứ lúc nào...

Chị Tooko nhìn tôi chăm chú bằng cặp mắt trong vắt như đang nhìn một thứ gì đó cực kì quan trọng.

Tôi không tài nào rời ánh mắt của mình sang chỗ khác được.

- Mặc dù sau này sẽ không còn được ăn điểm tâm nữa, nhưng nếu một lúc nào đó Konoha viết tiểu thuyết thì nhất định em phải để chị đọc nó nhé.

Trái tim tôi đột ngột truyền tới cơn đau nhức như bị một bàn tay ấm áp siết chặt.

Chị Tooko vẫn đang nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng.

Cho đến tận bây giờ chị Tooko vẫn luôn nói với tôi điều tương tự.

Rằng chị ấy hi vọng tôi sẽ viết tiểu thuyết.

Cơn đau từ từ nhưng dai dẳng tiếp tục bóp nghẹt lồng ngực tôi.

Đến cuối cùng, như từ trước đến giờ, tôi vẫn im lặng và không thể đưa ra câu trả lời.

Thấy tôi như vậy, chị Tooko chỉ im lặng dõi theo như một người chị dịu dàng.

Chị Tooko ra về khi mặt trời lặn và bên ngoài bắt đầu tối dần.

- Lần sau cháu nhớ lại tới chơi nhé, Amano.

- Dạ, cháu cảm ơn cô.

Sau khi cúi đầu lễ phép chào mẹ tôi, chị ấy khẽ nói bằng giọng lí nhí “Cho cháu xin lỗi về chuyện bánh su kem”, hai má đỏ bừng. Thấy thế, bố mẹ tôi cùng bật cười và nói “Không sao đâu”.

- Bai bai chị Tooko.

Sau khi khẽ vẫy tay với Maika đang vung tay chào và nói “Bai bai Maika”, chị Tooko bước ra ngoài.

Tôi đi theo tiễn chị ấy một đoạn.

- Em đưa chị tới đây là được rồi.

Dưới ánh đèn đường trắng xanh, chị Tooko nhoẻn miệng cười, rồi chị ấy đưa cho tôi một cái túi giấy khác mà lúc tới chị ấy có cầm theo.

- Đây là bao tay và khăn quàng mà em cho chị mượn, cả bút chì nữa. Cho chị xin lỗi vì mãi chưa trả lại chúng.

Tôi cầm lấy cái túi và nhìn thấy chiếc khăn quàng màu trắng như tuyết ở bên trong.

- Chị không cần bút chì nữa sao, sắp tới vẫn còn một kì thi nữa mà.

Nó là bùa hộ mệnh sẽ khiến kì tích xảy ra. Là thứ mà tôi đã đưa cho chị Tooko trong một đêm đông lạnh buốt trong khi hai má nóng bừng vì xấu hổ.

Chị Tooko lại nở một nụ cười ra dáng người lớn.

- Cảm ơn em, nó đã giúp chị rất nhiều rồi. Từ giờ trở đi chị sẽ nỗ lực bằng chính sức của mình chứ không nhờ vào kì tích nữa.

Cứ như thể chị ấy biết chúng tôi sẽ không còn gặp lại nhau nữa...

Nên mới đem trả lại cho tôi mọi thứ mà mình đã mượn từ trước tới giờ.

Hồi này tôi cũng có cảm giác tương tự.

Rằng bóng hình của chị Tooko đang dần trở nên mờ ảo và sẽ biến mất bất kì lúc nào.

Làm sao có thể như vậy... Chân tôi lao đảo khi cảm giác bất an lèn chặt lồng ngực, cuối cùng, không nhịn được nữa, tôi vươn tay giữ chị Tooko lại khi chị ấy chuẩn bị quay người đi.

- Chị chờ chút... Bây giờ vẫn còn lạnh lắm!

Tôi đang lo sợ điều gì vậy? Một con người bằng xương bằng thịt làm sao lại có thể biến mất trước mắt tôi được chứ?

Tôi lấy ra chiếc khăn quàng màu trắng từ trong túi giấy rồi quấn nó quanh cổ chị Tooko như tôi đã làm vào cái đêm hôm đó, chiếc khăn tỏa ra mùi hương xà bông.

- Em cho chị mượn nó một lần nữa đây. Chị mang nó về nhà đi.

Chị Tooko kinh ngạc mở to hai mắt, rồi chị ấy sụp mắt xuống với vẻ khổ sở, cuối cùng chị ấy mỉm cười hạnh phúc.

- Cảm ơn em. Đúng là có khăn quàng vẫn ấm hơn thật.

- Em không có cho luôn chị đâu nhé! Chị nhất định phải mang trả nó cho em đây!

- Rồi rồi~i.

Sau khi trả lời một cách tinh nghịch, chị Tooko bước đi và biến mất vào màn đêm, để lại tôi đứng một mình tại chỗ cầm túi giấy dõi theo chị ấy mà lòng như muốn khóc.

Kana à, Tooko đúng là con gái của anh Fumiharu.

Cứ đến ngày nghỉ là con bé lại ngồi tót lên đùi anh Fumiharu và hai bố con bắt đầu cùng nhau ăn sách thật vui vẻ.

Mỗi khi anh Fumiharu cười hiền từ xé từng mẩu giấy dán vào miệng con bé, Tooko lại ngẩng đầu lên vùi vĩnh với giọng bập bẹ “Ba ời, nữa, nữa”.

Cửa sổ phòng khách tràn ngập nắng ấm là vị trí yêu thích của cả Tooko và anh Fumiharu.

Hai người sẽ lấy gối trải ra đó, vừa đón những tia nắng vàng rực của buổi chiều tà len qua cửa sổ vừa đọc và ăn sách ngon lành trong lúc nói chuyện với nhau.

“Ba ời con biết rồi! Nàng muống nhỏ có vị của một thìa súp với thật nhiều sữa”, hay “Chuyện Ise giống như hộp sushi được trang trí bằng hoa cải”.

“Cảnh tranh cãi giữa Anne và Gilbert trong Anne tóc đỏ có vị chua chua ngọt ngọt của một chiếc bánh chanh nướng. Nó là hương vị của tuổi xuân, cũng

là vị của tình đầu”. Anh Fumiharu vừa lấy ngón tay khều tóc mái của Tooko vừa nói với ánh mắt hiền từ.

Khi mình phàn nàn với anh Fumiharu rằng ăn vặt nhiều quá sẽ không ăn được cơm...

“Làm sao có chuyện đó được chứ. Tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện bố con anh không ăn được cơm tối. Bởi vì đối với anh và Tooko, những bữa cơm mà em viết cho hai bố con anh luôn ngon hơn bất kì quyển sách nào.”

Anh ấy lại cười nói như vậy.

Anh Fumiharu rất khéo nói chuyện, lần nào mình cũng bị anh ấy qua mặt. Nhưng đúng là cả anh Fumiharu và Tooko đều chưa từng một lần chữa lại bữa cơm mà mình viết cho hai người.

Hôm trước ở khu truyện dành cho thiếu nhi trong thư viện, Tooko đã xé sách định ăn, kết quả là con bé bị anh thủ thư mắng cho một trận.

Tooko rất thích anh thủ thư đeo kính dịu dàng đó, thế nên việc này khiến con bé rất sốc. Sau khi về nhà con bé cứ khóc mãi.

- Con chỉ định ăn sách thôi mà.

- Sách của thư viện là sách chung, cho nên con không được ăn chúng. Cả sách bán ngoài tiệm cũng thế. Trừ khi con bỏ tiền ra mua, con không được tự tiện ăn.

Anh Fumiharu bế Tooko đặt lên đùi rồi vừa vuốt ve tóc mái của con bé vừa dịu dàng khuyên bảo.

- Hơn nữa từ nay về sau con không được ăn sách trước mặt người khác, trừ khi người đó là người thân của con. Điều này rất quan trọng cho nên Tooko phải nhớ kĩ cho ba nhé.

- Người thân ạ?

- Đúng rồi, như ba này, mẹ này... còn có cả tác giả của Tooko... người mà một ngày nào đó sẽ khiến Tooko của ba cảm thấy thật thân thiết. Ngoài trừ những người này, con không được để ai thấy mình ăn sách cả.

- Tác giả của con?

*Thế là anh Fumiharu kể cho Tooko nghe chuyện khi anh ấy cầu hôn mình.
Tooko lắng nghe rất chăm chú, con bé hào hứng đến mức hai má đỏ bừng.*

- Mẹ là tác giả của ba ạ?

- Đúng rồi, mẹ là tác giả của cả ba và Tooko đây.

Nói xong, anh Fumiharu bật cười vui vẻ.

- Giỏi quá ba ời. Mẹ giỏi thật đấy.

Có lẽ một ngày nào đó Tooko cũng sẽ gặp được tác giả của riêng con bé.

Không biết đó sẽ là người như thế nào nhỉ?

Tóc của Tooko dài ra rồi, cho nên mình giúp con bé cột bím tóc.

- Thờì còn đi học mẹ cũng để bím tóc đấy. Tóc bím chính là dấu hiệu của cô gái văn chương.

Nghe mình nói vậy, Tooko vui vẻ kêu lên.

- Con cũng giống mẹ!

Rồi con bé xõa tóc ra, nhảy lên thật vui vẻ, mái tóc xõa bồng bềnh.

- Con với mẹ giống nhau!

Cứ như vậy, Chủ nhật tới và tôi vẫn chẳng thể nói ra chuyện của Kotobuki.

11 giờ trưa, Kotobuki đến nhà chúng tôi.

- C-Chào cả nhà...! C-C-Cháu là Kotobuki Nanase, b-bạn cùng lớp với Inoue ạ!

Sau lời chào hỏi cà lăm đầy căng thẳng ấy, nét mặt của bố mẹ tôi cùng trở nên có chút kì lạ, như thể không biết nên nói gì. Cảm nhận được sự bối rối của hai người, lòng tôi bỗng dâng lên cảm giác tội lỗi.

- A, à, cái này. Đây là bánh do tự tay tô... à không, là bánh do tự tay cháu nướng ạ. Mời cả nhà nếm thử!

Nói xong, Kotobuki đưa ra một cái túi giấy y hệt như chị Tooko đã làm.

- Ôi... cô cảm ơn, cháu khách sáo quá.

Mẹ tôi lật đặt nhận lấy. Tuy nhiên, từ ngôn từ tới biểu cảm của mẹ đều rất mất tự nhiên, thỉnh thoảng mẹ lại liếc sang phía bố.

- Làm bánh ngọt là sở thích của cháu ạ. Nhưng chắc là cũng không được

ngon lắm.

Lại thêm một câu nói giống hết những gì chị Tooko đã nói hôm qua, nét mặt của bố mẹ tôi càng lúc càng trở nên kì lạ hơn.

- Kotobuki “thật sự” thích làm bánh ngọt đấy ạ, tay nghề của cậu ấy cũng rất khá nữa.

Tôi vội vàng mở miệng nói giúp, nghe vậy, Kotobuki đỏ bừng hai má thẹn thùng phủ nhận.

- K-Không có chuyện đó đâu, cô chú đừng nghe Inoue nói, cháu cũng không biết nó có hợp với khẩu vị của cả nhà mình không nữa. À, cái này là bánh chanh nướng ạ.

- Oa, bánh chanh nướng!

Maika, người duy nhất không bị ảnh hưởng bởi bầu không khí kì lạ tại hiện trường, vui vẻ nhảy cẫng lên.

- Bánh chanh nướng có vị chua chua ngọt ngọt của Anne và Gilbert~! Chị ơi, cảm ơn chị nha, em thích bánh này lắm! Vui quá đi, vui quá đi!

Bộ dạng quá khích của Maika khiến Kotobuki tròn xoe mắt kinh ngạc, đồng thời nét mặt của cậu ấy cũng rạng rỡ lên khi không ngờ điều đó lại khiến con bé vui đến vậy.

- Thôi nào Maika, sao lại mất lịch sự trước mặt khách như vậy.

Mẹ vội ra hiệu cho Maika dừng lại.

Nhưng có vẻ như tâm trí của con bé đã hoàn toàn bị chuyện cái bánh nướng hấp dẫn, nó háo hức nhìn vào bên trong chiếc túi trên tay mẹ.

- Cậu vào nhà đi Kotobuki. Lên phòng của tôi nhé.

- Ừ-ừm.

Đúng lúc Kotobuki cúi người xuống cởi giày thì Maika la lên, con bé vừa ngửi được mùi bánh tỏa ra từ túi giấy.

- Thơm quá~. Bánh su kem của chị hôm qua thật là ngon, nhưng bánh của chị hôm nay chắc ngon lắm đây~

Kotobuki khựng lại.

- Chị... hôm qua?

Cả tôi và bố mẹ, cùng chết đứng.

Vẫn nở nụ cười hồn nhiên trên mặt, Maika ra đòn quyết định.

- Dạ, là chị Tooko ấy. Có hai bím tóc y hệt Anne!

- ...

Vài phút sau tại phòng tôi, trong phòng chỉ có tôi và Kotobuki.

- À...

Kotobuki xụ mặt ngồi thẳng người trên thảm, hai tay nắm chặt thành hai nắm đấm đặt trên đùi.

Bầu không khí trong phòng nặng nề đến nghẹt thở.

- Cậu không cởi áo khoác à?

Nghe tôi nói vậy, Kotobuki im lặng đứng lên cởi ra chiếc áo khoác màu trắng với những họa tiết mềm mại trông rất nữ tính, hôm nay cậu ấy mặc áo len màu hồng nhạt và váy ngắn màu đen.

Khi tôi định lấy móc đưa cho cậu ấy thì Kotobuki đã vo tròn áo khoác của mình thành một cục và đặt xuống thảm. Sau đó cậu ấy lại xụ mặt ngồi xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Thôi xong rồi... Trong lúc tôi cố loay hoay tìm cho ra chủ đề nào đó vui vẻ để đánh lạc hướng cậu ấy, Kotobuki nhỏ giọng nói.

- ...Thì ra chị Tooko đã tới đây rồi.

Oa...

Tôi vội vàng giải thích trong khi mồ hôi lạnh túa ra khắp mọi lỗ chân lông, tim thì đập mạnh tới mức sắp nhảy tót ra khỏi vòm họng.

- Xin lỗi, tôi thật sự không định giấu giếm việc này đâu! Chỉ là trùng hợp... đúng rồi, là trùng hợp! Vì chị Tooko muốn bàn bạc chuyện cậu lạc bộ nên chị ấy có ghé qua nhà tôi một lúc, chỉ một lúc thôi. Thật sự chỉ là ngẫu nhiên!

- ...Mang theo bánh su kem muối?

- Không không, không phải loại bánh su kem muối thời thượng đó đâu. Đơn giản chỉ là thứ bánh vừa mặn vừa ngọt do chị ấy nhầm lẫn đường với muối

thôi.

- ...Vậy ra chị Tooko là ngẫu nhiên trùng hợp mang bánh su kem tự làm tới đây. Này, chẳng lẽ chị ấy hay tới nhà Inoue lắm hả?

- L-Lần đầu tiên! Hôm qua là lần đầu tiên chị ấy đến nhà tôi, bánh su kem tự làm cũng là lần đầu tiên, cái gì cũng là lần đầu tiên hết, nó hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi mà!

Chết tiệt, tôi đang nói cái quái gì vậy trời. Đúng lúc tôi sắp bó tay chịu trôi thì mẹ bước vào như một vị cứu tinh.

Trên khay đặt ấm và hai tách hồng trà cùng với bánh chanh nướng đã được cắt ra gọn gàng, ngoài ra còn có cả một đĩa bánh dango vùng. Rất tốt, tôi chỉ cần tận dụng cơ hội này cùng cậu ấy uống trà ăn bánh, thay đổi bầu không khí là mọi chuyện sẽ ổn cả...

- Cho cô xin lỗi nhé, lẽ ra cô nên chuẩn bị chút bánh kẹo gì đáng yêu một chút. Mà Konoha cũng thiệt là, chẳng chịu nói có bạn gái tới chơi gì làm cô cứ tưởng cháu là con trai.

Nhìn bả vai của Kotobuki run bắn lên, tôi có cảm giác như cổ họng của mình vừa bị một con dao thọc vào. Mẹ! Mặc gì mẹ lại lôi chuyện đó ra chứ!

- Không sao đâu ạ... cháu cũng thích bánh dango vùng lắm. Cảm ơn cô.

Mặc dù nói cảm ơn một cách lễ phép, nhưng giọng nói của Kotobuki lại đang run rẩy. Nét mặt cậu ấy cũng cứng đờ như đá.

Có lẽ đã nhận ra bầu không khí có chút không ổn, mẹ vội vàng rời khỏi phòng như đang chạy trốn.

- Cái này... Chuyện này là... Tôi vừa nói có bạn cùng lớp tới chơi thì mẹ tôi lại hiểu nhầm đó là một bạn nam. Mà tôi lại không tìm ra cơ hội để giải thích cho mẹ, với lại tôi nghĩ đằng nào đến hôm đó mẹ cũng biết nên cứ định ninh sẽ chẳng sao cả...

- ...

- Bánh của Kotobuki trông ngon quá! Tôi thử một miếng nhé!

Tôi kéo một cái đĩa lại gần rồi lấy đĩa chọc vào phần trứng đường trắng phau.

Bánh nướng cực kì mềm, vỏ cũng rất giòn cho nên chỉ cần dùng nĩa tôi cũng có thể dễ dàng xắt ra một miếng. Khi tôi vừa bỏ miếng bánh vào miệng, lớp trứng đường mịn màng, cùng vị kem chua ngọt làm từ chanh và kem sữa, thêm vào đó là cảm giác xốp giòn của vỏ bánh lan ra khắp đầu lưỡi tôi, hương vị của nó hoàn toàn tương xứng với vẻ ngoài.

- Ngon quá! Hệt như bánh do thợ chuyên nghiệp làm ấy!

Tôi thẳng thắn nói ra cảm tưởng của mình.

Kotobuki ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt do dự. Bờ môi của cậu ấy vẫn còn bĩu lên, nhưng gò má đã hơi phơn phớt hồng.

- Thật sự rất ngon, quả thật là như vậy.

Nhìn tôi xắt ra từng miếng bánh lớn bỏ vào trong mồm, hai má của Kotobuki càng lúc càng đỏ hơn, cậu ấy nhìn tôi chăm chú.

Thấy vậy, tôi liền nhoẻn miệng cười, nhưng Kotobuki lại vội vàng cúi đầu, rồi đột nhiên ánh mắt cậu ấy rũ xuống như chực khóc.

- ...Khóe miệng cậu dính kem kìa.

- Ồ.

Tôi vội lấy tay quẹt.

Vẫn cúi đầu, Kotobuki nói tiếp với giọng ử rử.

- T-Tôi, thật sự rất ghen tị. Hồi nãy khi nghe chị Tooko đã tới đây, ngực tôi liền nghẹn lại, làm cách nào cũng không cười được. X-Xin lỗi, chắc cậu cũng khó xử lắm phải không. Nhưng mà, Inoue lúc nào ở bên chị Tooko rất tự nhiên... hơn nữa, dường như chị Tooko cũng hiểu về Inoue nhiều hơn tôi.

- Không có chuyện đó đâu! Tôi chỉ coi chị Tooko như chị gái của mình thôi. Giữa tôi và chị ấy tuyệt đối không có chuyện gì cả.

Nói rồi, tôi nhòm người dậy và lấy tay đặt lên bờ vai mảnh khảnh của Kotobuki.

Thật ra những lời vừa nãy không hoàn toàn là sự thật, điều này khiến ngực tôi đau nhói.

Chị Tooko, không-chỉ-là-một-người-chị-gái.

Trong hai năm qua, chị ấy vẫn luôn ở bên cạnh tôi, quan hệ của chúng tôi rất khăng khít. Không phải người nhà, cũng không phải bạn bè... đối với tôi, chị Tooko là một người rất đặc biệt. Nhưng chị ấy không phải người yêu.

Bạn gái của tôi bây giờ là Kotobuki!

- Inoue...

Kotobuki nín thở.

Mắt chúng tôi gặp nhau, cổ họng như bị thứ gì đó nhét đầy khiến tôi không tài nào thở được... đúng vào lúc chuẩn bị có một nụ hôn...

- A, cô cứ kệ cháu, tự cháu lên là được rồi ạ!

Từ dưới nhà vọng lên một giọng nói quen thuộc.

Tiếp theo đó là tiếng bước chân dẫm lên cầu thang thình thình.

Rồi cửa mở ra mà không có tiếng gõ nào, Ryuuto bước vào phòng với trang phục áo khoác phao và quần jean bạc màu, mang theo nụ cười tươi rói trên mặt.

- Uây, chào hai anh chị.

- Ryuuto!

- ...!

Cả tôi và Kotobuki cùng sững lại. Mặt của Kotobuki tái mét, còn tay của tôi vẫn đặt trên vai cậu ấy.

- A, hai người sắp đến đoạn cao trào hả?

Chúng kiến nụ cười nham nhở của nó, tôi vội vàng lui ra sau.

- R-Ryuuto, sao tự dưng em lại tới đây?

- Không có gì, chỉ là em tiện đường ghé qua thôi mà. Chà chà, cho em tham gia với nhé?

Nói xong nó đặt mông ngồi phịch xuống đệm mà không thèm chờ câu trả lời của tôi, và bắt đầu thò tay bóc một cái bánh dango vùng do mẹ chuẩn bị.

Cái lúc Ryuuto ngồi xuống, hai bả vai của Kotobuki khẽ run lên.

- Ô, ngon quá. Đây là bánh do mẹ anh Konoha làm phải không? Còn bánh nướng này là của chị Kotobuki nhỉ.

- Này, Ryuuto...

Chuyện này là sao? Đang xảy ra chuyện gì vậy? Hàng tá câu hỏi quay mòng mòng trong đầu tôi.

Từ trước tới giờ không phải nó chưa từng một lần tới nhà tôi sao? Còn nữa, làm sao nó lại có thể thân nhiên đến thế trong khi Kotobuki cắn răng nhìn nó trùng trùng với vẻ mặt chực khóc chứ?

Lúc mẹ bước vào phòng mang theo phần bánh nướng và hồng trà cho Ryuuto, nó đang nhét vào mồm cái bánh dango vùng thứ ba.

- Cô ơi, tay nghề của cô giỏi thật đấy.

- Ôi, cháu quá khen rồi. Còn nhiều lắm, cháu cứ ăn đi. Cô cũng đang chuẩn bị cơm trưa rồi, để lát nữa cô mang lên cho mấy đứa nhé.

- Oa tuyệt vời, cô chu đáo quá!

Ryuuto dễ dàng làm thân với mẹ tôi. Mẹ cũng nói chuyện với nó thân thiết hơn hẳn với chị Tooko và Kotobuki. Trên hết là hai má của mẹ đang bắt đầu ửng đỏ lên vì được Ryuuto tặng bốc.

Ryuuto bốc một miếng bánh nướng của Kotobuki rồi bắt đầu ăn.

Bả vai của Kotobuki lại run lên.

- Ồ...

Sau khi phát ra tiếng cảm thán khe khẽ, Ryuuto tiếp tục chậm rãi thưởng thức miếng bánh.

Kotobuki co người lại, hai tay nắm chặt mép váy và cúi đầu xuống như thể việc phải nhìn thấy Ryuuto khiến cậu ấy cảm thấy ghê tởm. Mỗi khi Ryuuto khề thì thậm chí cái gì đó, hoặc lúc nó cử động, bả vai của Kotobuki lại run lên, trông cậu ấy như sắp bật khóc. Trông như thể cậu ấy đang ngồi trong một cái lồng đầy gai nhọn.

Tôi cũng sốt hết cả ruột khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Sau khi ăn hết miếng bánh nướng, Ryuuto vừa liếm tay vừa nói.

- Cảm ơn chị nha, bánh ngon lắm. Chị Tooko nếu chỉ là so tài nấu ăn với chị thì thật là chẳng có chút cơ hội thắng nào cả. Chẳng mấy khi có cơ hội làm bánh su kem cho anh Konoha vậy mà cuối cùng lại nhằm đường với muối, sau khi về

chị ấy cứ ủ dột suốt thôi. Em cũng thử lên ăn một cái trong số bánh còn thừa ở nhà rồi, chà chà, đúng là khủng khiếp thật đấy. Phải nói là đó chẳng phải thứ cho người ăn, ném cho chó có khi nó cũng chẳng thèm đụng vào.

Bầu không khí càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Thấy tôi bối rối, Ryuuto quay sang nhìn tôi với ánh mắt ác ý.

- Nhưng mà, anh Konoha đã ăn hết toàn bộ nhĩ.

Khuôn mặt của Kotobuki nhăn lại như thể sẽ bật khóc bất cứ lúc nào.

- Ryuuto, không cần...

Tôi vừa định ngăn nó lại thì Ryuuto đã tiếp tục nói thật nhanh, át mất giọng của tôi.

- Nếu không có thật nhiều quyết tâm thì chắc chẳng thể nào ăn hết cái đồng đó đâu. Hai người biết không, chị Tooko mỗi đêm đều tập nướng vỏ bánh đấy. Ban đầu cái nào cũng chẳng chịu phồng lên, dẹp lép như ngực của chị Tooko vậy. Thế là chị ấy lại tiếp tục nướng... cũng nhờ chuyện này mà bữa sáng của em trong suốt một thời gian dài đều là vỏ bánh không nát thì cháy. Cái lúc chị Tooko nướng thành công mẻ bánh đầu tiên, chị ấy đã cao hứng đến mức xoay vòng vòng trước lò nướng đấy.

Nếu không phải chị ấy nhầm nguyên liệu làm kem trứng sữa thì chắc cũng ra được loại bánh hoàn mỹ chẳng kém gì ở tiệm.

Chà, dù sao cái kiểu nhầm đường với muối như vậy cũng rất có phong cách của chị Tooko nhĩ. Cũng nhờ thế mà chúng ta mới biết được tấm lòng thật sự của anh Konoha, đúng không?

Khóe miệng của nó nhếch lên và lộ ra một nụ cười sắc sảo.

- Anh Konoha, thật sự cảm ơn anh vì đã ăn hết cái mớ bánh khủng khiếp đó.

Toàn thân Kotobuki run rẩy.

Dạ dày của tôi cũng co thắt từng cơn. Tôi không biết ý đồ của Ryuuto là gì. Nhưng tôi phải bảo vệ Kotobuki. Mang theo quyết tâm, tôi nói một cách gay gắt.

- Giả sử Kotobuki có nhầm đường với muối khi làm bánh nướng thì anh cũng ăn hết không chừa lại miếng nào cả!

Kotobuki vụt ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc, rồi nét mặt cậu ấy lại bắt đầu như chực khóc.

- Kotobuki, cậu cũng đã rất cố gắng nướng bánh cho tôi phải không?!

Nghe tôi nói vậy, Kotobuki gật đầu, hai gò má đỏ rực.

- V-Vì tôi hi vọng Inoue có thể vui vẻ.

- Ái chà, mùi mẫn quá nhỉ.

Ryuuto cô ý cao giọng, sau đó nó đặt mạnh khuỷu tay xuống bàn.

- Như~ng mà cặp nào vừa bắt đầu hẹn hò cũng thế cả thôi. Tuy nhiên, theo ý kiến của em thì anh Konoha và chị Kotobuki không hợp nhau đâu.

Trên mặt nó hiện lên một nụ cười khinh khỉnh.

- T-Tôi không cần cậu nói chuyện đó!

Kotobuki nắm chặt hai tay đứng bật dậy như thể Ryuuto đã đi quá giới hạn.

Trong lúc tôi đang bất ngờ, Kotobuki nhíu mày và trừng mắt nhìn Ryuuto với ánh mắt phẫn nộ trong khi toàn thân vẫn run rẩy, rồi cậu ấy hét lên với giọng kích động.

- Tại sao?! Tại sao cậu lúc nào cũng nói vậy hả?! Rằng tôi không hợp với Inoue. Rằng Inoue chỉ đang miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ. Cậu có quyền gì mà nói vậy?! Bây giờ lại còn cố tình đến nhà Inoue nói mấy chuyện đáng ghét này...! Cậu thật kém cỏi, chẳng lẽ cậu ghét tôi đến vậy sao?!

- Không không, em là em thích mỹ nữ muốn chết đi được ấy chứ. Nhưng mà chị Kotobuki này, người ta nói giận dữ tức là không có tự tin đấy. Xem ra chị cũng biết thân biết phận đấy nhỉ.

Vẫn giữ nụ cười khinh khỉnh trên mặt, Ryuuto nói thẳng thừng.

Tôi nhìn hai người nói chuyện mà chẳng hiểu gì cả. “Lúc nào cũng vậy” là sao?!

Chẳng lẽ Ryuuto bình thường cũng nói với Kotobuki những lời này ư?!

- Khi hẹn hò với chị Kotobuki, anh Konoha lúc nào cũng phải để ý từng li từng tí, chẳng thể thật tâm, cũng chẳng thể thoải mái. Cả chị Kotobuki cũng vậy, chẳng phải chị lúc nào cũng rất căng thẳng sao, đến nói chuyện cũng chẳng

bình thường được, hẹn hò như vậy có gì vui à? Những cặp như vậy sẽ chỉ khiến nhau mệt mỏi rồi cuối cùng là chia tay mà thôi. Nhưng anh Konoha khi ở bên chị Tooko thì lại khác, trông anh ấy thoải mái và vui vẻ gấp ngàn lần.

- C-Chuyện đó...

- Không có chuyện đó! Anh là vì thích Kotobuki nên mới hẹn hò với cậu ấy!

Ryuuto nhìn tôi với ánh mắt khinh thường.

- Thích ấy hả? Đó là anh tự ép bản thân nghĩ vậy thôi, anh Konoha hẳn còn nhớ tình cảm của mình với Miu chứ nhỉ? Hoàn toàn khác, đúng không? Khi đó em nhớ tình cảm của anh mãnh liệt hơn bây giờ nhiều.

Những lời nói không chút nương tình như xoáy sâu vào tim tôi. Đúng như Ryuuto nói, tình cảm mà tôi dành cho Miu và cho Kotobuki hoàn toàn khác nhau. Với Miu là thứ tình cảm nồng cháy khác khoải khôn nguôi, muốn ôm lấy tất cả những gì thuộc về Miu. Mà tình cảm dành cho Kotobuki thì lại thanh bình và tĩnh lặng. Nhưng...

Ryuuto đang ngược lên nhìn Kotobuki và cười.

Đó không phải kiểu cười đầy ác ý như trước... mà là một nụ cười thoải mái, hồn nhiên, đầy mê hoặc, khiến lòng người say đắm.

- Tốt hơn hết là chị nên sớm chia tay với anh Konoha đi, như vậy chị sẽ ít bị tổn thương hơn. Dù sao thì chị Kotobuki cũng rất xinh, chẳng lẽ nào chị cũng tìm được bạn trai mới ngay thôi mà. Mà nếu chị thích thì em hẹn hò với chị cũng được, chị thấy thế nào?

Kotobuki nắm lấy bánh nướng và ném thẳng vào mặt Ryuuto làm kem sữa văng tung tóe khắp mặt nó.

- Đ-Đừng có thích nói gì thì nói! Đừng xía vào chuyện của tôi nữa! Đừng bao giờ tới thư viện nữa!

Sau khi cắn chặt răng hét lên như vậy, cậu ấy nhặt áo khoác và túi xách lên rồi lao ra khỏi phòng.

- Khoan đã, Kotobuki!

Tôi vội chạy theo và giữ lấy vai cậu ấy trước cầu thang. Nhưng đáp lại tôi chỉ

là tiếng nức nở: “X-Xin lỗi... tôi phải về, xin lỗi, xin lỗi cậu”, thế nên tôi cũng chẳng thể nói thêm được lời nào.

Nhìn tấm lưng nhỏ bé của Kotobuki dần biến mất dưới cầu thang mà lòng tôi như vỡ vụn.

Sau khi trở lại phòng, tôi bắt gặp Ryuuto đang dùng ngón tay quẹt đi tàn dư của miếng bánh nướng dính trên mặt.

- Em không thấy mình quá đáng sao, Ryuuto! Làm sao em có thể nói với Kotobuki những lời như vậy hả?! Rốt cuộc hôm nay em tới đây làm gì vậy?!

- Dĩ nhiên là tới-để-phá-bĩnh-hai-người-rồi.

Vừa liếm kem sữa dính trên đầu ngón tay, nó vừa trả lời một cách bình thản như vậy.

Kinh ngạc trước câu trả lời ấy, tôi hoàn toàn không biết nên nói gì tiếp.

- Em nghe lén được chuyện hôm nay chị Kotobuki tới nhà anh Konoha nên canh đúng giờ chị ấy đến rồi chạy tới đây, đơn giản vậy thôi.

Ryuuto nói mà không mang theo chút cảm giác có lỗi nào.

Sống lưng tôi chợt lạnh buốt, tôi hỏi.

- Tại sao em lại làm vậy?

Vừa nghe thấy thế, Ryuuto ngẩng phắt đầu lên trừng mắt nhìn tôi.

Ánh mắt đó bao hàm sự giận dữ, khó chịu, nó hung ác tới mức khiến toàn thân tôi cứng đờ lại như đá.

- Bởi vì anh Konoha rõ ràng là tác giả của chị Tooko vậy mà lại hẹn hò với chị Kotobuki.

Âm thanh đáng sợ đầy xa lạ ấy như một con rắn độc quấn lấy cổ tôi, đầu tôi nóng bừng lên vì sốc và đau đớn.

Ryuuto đứng dậy.

Từ trên cao, nó nhìn xuống tôi đang sững người vì sợ hãi.

- Anh Konoha đừng quên mình là tác giả của chị Tooko.

Sau khi thấp giọng nói như vậy, nó rời khỏi phòng.

Tâm trạng như đang có một cơn gió nóng bỏng thổi trực diện vào mặt, tôi

đứng sững sờ nhìn về phía cánh cửa để mở.

Rốt cuộc chuyện này là sao vậy, Ryuuto?

Chương 2:

Phản bội

- Ô, vậy là Ryuuto đã tới nhà anh Konoha thật sao ạ?

Hôm sau, tôi đến trường sớm và tới thư viện vẫn còn vắng bóng người tìm Takeda nói chuyện.

Tối qua khi tôi nhắn tin hỏi về chuyện của Ryuuto thì được Takeda trả lời rằng: “Em sẽ để cửa thư viện mở, anh Konoha tới gặp em trước khi sinh hoạt đầu giờ nhé.”

- Ryuuto vẫn~n luôn bắt nạt chị Nanase nên em đoán chắc thế nào cậu ấy cũng tới thôi.

Tôi kinh ngạc im lặng nghe cô bé nói liên thoảng bằng chất giọng trẻ con cao vút.

- Ryuuto tới thư viện không phải là để gặp em sao, Takeda?!

- Không có đâu~. Mục tiêu của cậu ấy không phải em mà là chị Nanase. Ban đầu Ryuuto chỉ dùng lời đường mật như mọi khi, nhưng vì chị Nanase rất chung thủy với anh Konoha, hơn nữa chị ấy cũng rất ghét loại người lẳng nhăng tùy tiện nên Ryuuto rốt cuộc chẳng xơ múi được gì cả. Thấy chị Nanase chẳng hề suy chuyển gì như vậy khiến Ryuuto lại càng có hứng thú hơn. Sau đó cậu ấy từ bỏ việc dụ dỗ chị Nanase và bắt đầu chuyển sang bắt nạt, nói những điều khiến chị ấy lo lắng. Chiêu này có vẻ rất hữu hiệu.

- Tại sao nó lại làm vậy?

- Thì để chị Nanase chia tay với anh Konoha chứ còn sao nữa ạ?

... Bởi vì anh Konoha rõ ràng là tác giả của chị Tooko vậy mà lại hẹn hò với chị Kotobuki.

Hình ảnh Ryuuto lúc nói ra câu đó với ánh mắt hung ác hiện lên rõ mồn một trong đầu tôi, toàn thân tôi run bắn lên.

Thì ra Ryuuto vẫn lén làm những chuyện như vậy với Kotobuki sau lưng tôi.

Mà nghĩ lại thì khi tôi hỏi Kotobuki chuyện của Ryuuto, cậu ấy đã cúi đầu với vẻ khổ sở.

Dạ dày tôi quặn lên vì cảm thấy tức giận với sự ngu ngốc của bản thân.

- Sao em không nói cho anh biết chuyện này, Takeda?

Takeda khẽ cười.

- Bởi vì em là bạn gái của Ryuuto mà. Em không thể bán đứng bạn trai của mình được.

- Nhưng anh nghe nói Ryuuto còn hẹn hò với những cô gái khác nữa.

- Đúng thế ạ.

Đôi mắt to tròn ngây thơ như cún con của cô bé đảo một vòng.

- Tuy nhiên, dù sao em cũng chỉ là bạn gái “giả” của cậu ấy. Nói cho cùng thì chúng em có lẽ giống đồng phạm hơn.

Tôi lạnh cả người khi nghe thấy từ “đồng phạm”.

- Takeda, đừng nói với anh em cũng bắt nạt Kotobuki đấy nhé?!

Trước kia cũng từng xảy ra chuyện Takeda làm cho Kotobuki bị té ngã từ cầu thang bệnh viện.

Thấy tôi mặt mày tái mét, Takeda bật cười.

- Anh Konoha thiệt là, lần này em chẳng có làm gì hết á~. Hơn nữa, nói cho cùng thì bây giờ em đang đứng về phía chị Nanase mà~. Lý do thì là vì chị Nanase không bị chị Asakura đánh bại này rồi thì dù biết những chuyện em đã làm với chị ấy, biết được em chỉ là một kẻ dối trá thì chị ấy cũng không thay đổi này. Ôi, chị ấy mặc dù thật yếu đuối nhưng lại rất mạnh mẽ, em cũng có chút bội phục chị Nanase đấy.

Nghe Takeda nói ra những lời như vậy với nét mặt vui vẻ, tôi không khỏi cảm thấy phân vân, rằng không biết liệu có nên tin tưởng những lời đó không.

- Xin lỗi.

Kotobuki tròn mắt kinh ngạc khi thấy tôi cúi đầu xin lỗi vào giờ giải lao.

- Cho tôi xin lỗi vì hôm qua đã không bên vực cho cậu. Hơn nữa cậu bị Ryuuto bắt nạt lâu như vậy mà tôi mãi vẫn không nhận ra.

- I-Inoue không có lỗi gì hết. Tôi cũng xin lỗi... vì hôm qua đột ngột bỏ về. Chuyện đó cũng chẳng có gì to tát, vậy mà hôm qua tôi lại không nhìn được...

Kotobuki nói với vẻ bối rối. Nhìn cậu ấy cúi đầu như chực khóc, lòng tôi khẽ thất lại.

- Đúng như Sakurai nói, tôi không có tự tin... Bởi vì Inoue và chị Tooko trông xứng đôi hơn nhiều. Khi tôi nghe được chị Tooko mang bánh su kem tới nhà Inoue, tôi đã nghĩ chẳng lẽ chị Tooko cũng...

- Không có chuyện đó đâu. Chị Tooko chỉ đơn giản coi tôi là chân chạy việc vặt thôi.

Kotobuki ngẩng đầu lên và nở một nụ cười rạng rỡ. Mặc dù nụ cười đó thật gượng gạo, nhưng vì không muốn để tôi lo lắng, cậu ấy vẫn nỗ lực hết mình... khóe môi cậu ấy hơi run run.

- Cậu nói đúng, dù sao chị Tooko cũng có một người bạn trai ở Hokkaido cơ mà nhỉ. Chị ấy vẫn thường khoe với tôi đó là một người tuyệt vời rất hợp với khăn quàng màu trắng. Vậy mà tôi lại đi ghen tị với chị Tooko, tôi đúng là đồ ngốc.

Mặc dù Kotobuki nói vậy, nhưng tôi lại biết rõ đó chỉ là những lời khoe khoang của chị Tooko.

Chị Tooko không hề có bạn trai.

- Ừm... đúng vậy.

Tuy nhiên tôi đã không thể nói gì ngoài việc gật đầu phụ họa với Kotobuki.

- Tôi sẽ cố gắng, à, ờm, để Inoue có thể thoải mái hơn cả lúc ở bên chị Tooko!

Lòng dạ tôi đau đớn khi cậu ấy tuyên bố đồng ý như vậy.

Lần trước khi xảy ra sự kiện của Miu, Kotobuki cũng từng nói với tôi câu đó. Mặc cho tôi làm những chuyện quá đáng với cậu ấy, Kotobuki vẫn tin tưởng tôi đến cùng, vẫn luôn ủng hộ tôi.

Tôi mới chính là người nên tỉnh ra.

Tôi phải trân trọng Kotobuki. Tôi sẽ thích Kotobuki nhiều hơn, nhiều hơn

nữa. Lần tới chính tôi sẽ là người bảo vệ Kotobuki!

Tan học, Kotobuki đi về cùng Mori và các bạn. Theo lời cậu ấy thì mọi người đã hẹn nhau đi mua đồ.

- Ngày mai chúng ta sẽ về cùng nhau.

- Ừm, vậy ngày mai trên đường về chúng ta đi chơi đâu đó nhé.

- Ừ-ừm. Hứa rồi nhé.

Kotobuki then thùng lén vấy tay với tôi như không muốn để người khác nhìn thấy, tôi cũng khẽ vấy tay lại. Sau khi chờ trong phòng học một lúc, tôi đứng lên ra về.

Tôi không tới câu lạc bộ Văn học mà cứ thế đi thẳng ra cửa, thay giày rồi bước ra ngoài.

Cho dù đã qua tháng Hai nhưng trời vẫn chẳng ấm lên, bầu không khí khô ráo và lạnh lẽo đâm vào da thịt như những mũi kim.

Tôi dùng bàn tay cứng đờ lấy điện thoại di động ra và gọi vào số của Ryuuto.

Tôi sẽ nói rõ ràng cho nó biết đừng làm phiền Kotobuki nữa. Tôi không phải tác giả của chị Tooko, tôi cũng chẳng hề có ý định sẽ viết tiểu thuyết nữa...

Khi tiếng chuông vang lên cũng là lúc tôi đi ngang qua cổng trường.

- Cháu Inoue.

Một giọng người lớn gọi tôi lại.

Vẫn áp điện thoại trên tai, tôi quay đầu.

Con đường với những chiếc xe hơi đang lướt nhanh.

Một người đàn ông trông có vẻ đôn hậu đang đứng giữa những hàng cây khô héo bên đường vì giá rét, ông ta trông lớn tuổi hơn bố tôi, trên người mặc một chiếc áo choàng màu nâu sẫm.

- Lâu rồi không gặp cháu. Cháu còn nhớ bác không?

Giọng nói hiền từ phảng phất những chiếc lá khô rơi theo làn gió khẽ lướt qua làn da... và chạm vào trái tim tôi.

Làm sao tôi có thể quên được.

Tiếng âm báo không có người bắt máy vang lên bên tai, sau đó nhỏ dần rồi

rời xa, thời gian rầm rầm chuyển động động cuốn tôi trở về quá khứ.

Về với bóng tối sâu thẳm, những tiếng hét bi thảm, nỗi tuyệt vọng xé toạc bầu trời... Trái tim tôi như ngừng đập, khung cảnh xung quanh tôi sầm lại.

Cả người tôi sững sờ, phản chiếu trong ánh mắt tôi bây giờ chính là người đã từng là biên tập viên chịu trách nhiệm cho tác phẩm của Inoue MIU.

Mùa xuân năm lớp 8.

Inoue MIU, một học sinh cấp hai, trở thành người trẻ nhất trong lịch sử được nhận giải Vàng cho giải thưởng nhân vật mới của một tạp chí văn học. Chuyện này nhất thời trở thành đề tài nóng hổi được nhiều người nhắc tới.

Tác phẩm đoạt giải được in thành sách, vừa được đem bán liền trở thành sách bán chạy, khi được chuyển thể thành phim điện ảnh cũng liên tục lập kỉ lục về doanh thu phòng vé. Có thể nói đó gần như là một hiện tượng xã hội.

Nhà xuất bản đã che giấu thân phận của Inoue MIU, ngoại trừ thông tin 14 tuổi, đến cả giới tính cũng không được họ tiết lộ. Điều này càng khơi gợi lòng hiếu kì của độc giả, thậm chí có người còn suy đoán Inoue MIU là một tiểu thư suốt ngày quanh quẩn trong nhà, hay một cô gái văn chương chưa từng cảm thứ gì nặng hơn một ngòi bút.

MIU biến mất mà chưa từng xuất bản tác phẩm thứ hai.

Inoue MIU không phải một tiểu thư ru rú trong nhà, cũng chẳng phải một cô gái văn chương đầy tài năng, Inoue MIU chỉ là một học sinh cấp hai bình thường có tên Inoue Konoha, bởi vì MIU chính là tôi.

- Cũng phải gần ba năm rồi nhỉ.

Tại một tiệm cà phê thường có người lớn lui tới, tôi ngồi đối diện với người từng là biên tập viên của mình.

Bên trong cửa tiệm được trang trí theo phong cách cổ điển, ghế sôpha và gối đệm từ lông thiên nga rất mềm và thoải mái, ánh đèn khá tối. Mùi cà phê đắng đắng quyện với làn hơi nước trắng xóa khẽ lướt qua đầu mũi của chúng tôi.

Cầm trong tay tách cà phê cao cấp với những hoa văn màu lam, bác Sasaki nhìn tôi và khẽ nói bằng giọng hoài niệm.

- Lần đầu tiên gặp cháu, bác đã rất bất ngờ, bác không nghĩ người viết tiểu thuyết đó lại thực sự là một học sinh cấp hai. Đồng thời bác cũng cảm thấy nếu như không phải người này thì sẽ không thể nào viết ra được một cuốn tiểu thuyết như vậy. Đó có lẽ là cuốn tiểu thuyết mà chỉ có cháu khi 14 tuổi mới có thể viết ra được. Đến bây giờ bác vẫn cảm thấy hạnh phúc khi có thể trở thành người biên tập cho cuốn sách đó.

Khỏe mắt bác ấy nheo lại với một nụ cười hiền từ.

Y hệt như hai năm trước.

Kí ức của những ngày quá khứ ùa về cọ xát trái tim tôi.

Người này chưa từng một lần trách cứ tôi.

Bị đè nén bởi ảo ảnh tác giả thiên tài 14 tuổi, Miu nhảy xuống từ sân thượng ngay trước mắt tôi. Trái tim tôi tan vỡ, chúng không thở được thường xuyên phát tác, tôi không còn viết được nữa. Khi tôi gào khóc hét lên rằng tôi cảm hận tiểu thuyết, bác Sasaki chỉ nhìn tôi thật sâu như thể chính bản thân bác ấy cũng bị tổn thương.

Tôi không thể nhớ được cuối cùng chúng tôi đã nói chuyện gì.

Co người trên giường trong căn phòng đóng chặt rèm cửa, tôi vừa run rẩy vừa lặp lại nhiều lần mình không muốn gặp bất kì ai, dần dần không còn ai tới tìm tôi nữa.

Khi đó, thế giới của tôi đã từng bị hủy diệt.

Tôi khẽ nhấp một ngụm cà phê, vị đắng lan ra khắp miệng.

Quá khứ mà tôi đã quyết định sẽ không nhìn lại giờ đây như những sợi tơ nhện kì dị tóm chặt lấy lòng tôi, cảnh vật xung quanh lay động chập chờn như ảo giác ngày hè.

Cứ như thể có một tôi năm 14 tuổi đang đứng ở bên kia màn hơi nước và nhìn về phía này với ánh mắt bất an.

Mặc dù không thể lấy tay chạm vào, nhưng nỗi đau hằn sâu trong tim vẫn hiển hiện rõ ràng.

- Cháu không nghĩ lại nghe được những lời này từ bác. Khi đó cháu đã gây

cho bác rất nhiều phiền toái.

Khi đó tôi thật trẻ con. Không có chút cảm giác trách nhiệm nào.

Dù vậy, quả thật tôi đã chẳng thể viết nổi dù chỉ là một chữ.

Về u buồn hiện lên trong mắt bác Sasaki.

- Dù sao người làm nghề viết văn phần lớn đều rất nhạy cảm... Ngay cả người lớn cũng có khi vì không chịu nổi áp lực mà trở nên sa sút, không viết được. Mà cháu khi đó chỉ mới là một học sinh cấp hai, hẳn là cháu đã phải gặp rất nhiều chuyện đau đớn.

Lần đầu tiên nói chuyện với cháu, bác đã nghĩ cháu là một cậu bé sở hữu tấm lòng dịu dàng, thuần khiết. Bác đã hi vọng cháu sẽ không bị tổn thương và có thể thuận lợi phát triển. Thế nên để bảo vệ cháu, bác đã không công bố bất kì tư liệu cá nhân nào của cháu. Nhưng có lẽ làm vậy ngược lại càng khiến cháu bị áp lực nhiều hơn. Cái tên Inoue MIU này thật sự đã lan truyền quá nhanh...

Bác Sasaki cúi đầu, tay nắm chặt lấy tách cà phê.

- Giúp tác giả viết ra những tác phẩm tốt là thiên chức của một biên tập viên như bác, bác đã không hoàn thành bổn phận của mình. Bác đã khiến cháu bị tổn thương, đến mức phải thốt ra những lời như sẽ không bao giờ viết nữa. Với tư cách là biên tập viên, có thể nói bác cũng có trách nhiệm với sự biến mất của Inoue MIU. Bác xin lỗi.

Nhìn bác ấy cúi đầu mà lòng tôi ghen ứ cảm giác có lỗi. Rõ ràng tôi mới chính là người đã không đáp ứng được kì vọng của bác!

Cả việc để Inoue MIU xuất hiện dưới lớp mặt nạ tác giả bí ẩn cũng vậy, tôi vẫn cho rằng đó là một thủ đoạn truyền thông mà không hề biết đó chẳng qua là ý tốt vì muốn bảo vệ tôi. Khi đó tôi thực sự chỉ là một thằng nhóc mềm yếu ngu xuẩn, chẳng nhìn thấy gì, lúc nào cũng chỉ biết trốn chạy.

Tôi nói bằng giọng mạnh mẽ.

- Không phải vậy. Đúng như bác nói, cuốn tiểu thuyết đó là thứ mà chỉ một đứa nhóc 14 tuổi mới viết ra được. Nó chỉ là một thứ do một học sinh cấp hai không chút kiến thức nào về văn chương ngẫu nhiên viết ra bằng cảm giác của

mình, chẳng khác nào một quyển nhật kí... Đó không phải thực lực của cháu...
Thế nên về cơ bản cháu chưa từng sở hữu tài năng để viết ra tác phẩm thứ hai.

- Thật vậy sao?

Bị bác Sasaki nhìn chăm chú, cổ họng tôi nghẹn lại không thể phát ra âm thanh nào.

- Bác thì không nghĩ vậy. Bác vẫn luôn hi vọng có một ngày cháu sẽ lại cầm bút lên sáng tác một lần nữa.

- Cháu...

Tay tôi khẽ run, giọng nói khàn đi. Trước mắt tôi là bác Sasaki với vẻ mặt nghiêm túc.

- Cháu không thể hợp tác với bác một lần nữa sao? Cũng đã hai năm rồi, bây giờ chắc hẳn cháu đã có thể viết ra tác phẩm thứ hai, đúng không?

Viết tiểu thuyết, một lần nữa ư?

Đầu óc tôi đau nhói như bị một mũi tên đâm xuyên.

Tôi, lại viết tiểu thuyết ư?

Gương mặt chị Tooko hiện lên trong tâm trí đang dần tê dại của tôi.

“Nếu một lúc nào đó Konoha viết tiểu thuyết thì nhất định em phải để chị đọc nó nhé.”

Giọng nói dịu dàng đó từng nói như vậy.

Nhưng, tôi đã không còn...

Trái tim như bị nghiền chặt, cơn đau và nỗi sợ hãi chẳng khác nào những cơn sóng cuồng loạn ập tới ném tôi vào bóng tối sâu thẳm.

Tôi không còn phủ nhận tiểu thuyết của Inoue MIU nữa. Vào cái đêm đó ở cung thiên văn, tôi đã thề là sẽ bước về phía tương lai.

Nhưng người bước về phía tương lai là Inoue Konoha, không phải Inoue MIU...!

Inoue MIU không tồn tại trên con đường mà tôi lựa chọn.

Tôi sẽ không trở thành tác giả.

Khuôn mặt của chị Tooko, khuôn mặt của Miu, khuôn mặt thút thít của

Kotobuki lần lượt chồng lên nhau trong đầu tôi.

Tôi không muốn mất đi bất cứ thứ gì nữa.

Cuộc sống yên bình hàng ngày, người bạn thành thật thẳng thắn, cô gái một lòng nghĩ cho tôi, dịu dàng nhưng cũng vững về...

... Anh Konoha đừng quên mình là tác giả của chị Tooko.

Tôi cố gắng xua đuổi giọng nói của Ryuuto.

Trong tâm trí tôi chỉ còn sót lại hình ảnh Kotobuki khẽ ngượng ngùng nở nụ cười.

Đó là người con gái tôi yêu, là người tôi vừa quyết định sẽ luôn trân trọng.

Đúng vậy, tôi sẽ không thất bại lần nữa! Tôi sẽ sống và bảo vệ những người quan trọng của mình với tư cách là Inoue Konoha!

Tôi nhìn vào mắt bác Sasaki và gượng nở một nụ cười.

- Cảm ơn bác. Được nghe bác nói như vậy là vinh hạnh của cháu. Tuy nhiên cháu rất hài lòng với cuộc sống hiện tại - cuộc sống không tồn tại Inoue MIU. Thế nên cháu sẽ không quay lại. Cháu sẽ không viết tiểu thuyết nữa.

Trong thoáng chốc, tôi có cảm giác dường như mình vừa nghe thấy giọng nói của chị Tooko.

Nhưng tôi lại không xác định được âm thanh đó là gì, chị ấy đang muốn nói điều gì.

- Nếu cháu thay đổi ý định, hãy liên lạc với bác.

Tám danh thiếp mà bác Sasaki đưa cho bị tôi vo tròn thành một cục rồi vứt vào thùng rác trong nhà.

Đêm hôm đó, khi tôi định xuống lầu đi tắm thì nghe thấy chuông cửa vang lên báo có khách tới.

Kim đồng hồ đã chỉ chín giờ rồi. Giờ này còn ai tới nữa vậy?

Tôi ghé mắt qua cái lỗ trên cửa và thấy một bím tóc đen dài.

- !

Trái tim tôi suýt ngừng đập vì kinh ngạc, tôi vội vàng tháo xích và mở cửa ra.

Khí lạnh bên ngoài ủa vào xuyên thấu làn da, đâm thẳng vào xương cốt, làm

tôi run bắn lên.

Đứng trong màn đêm băng giá là chị Tooko với khuôn mặt tái xanh như người bệnh, hai bả vai chị ấy nhấp nhô thò ra từng hơi thở màu trắng.

Chị ấy trước giờ vẫn kiên quyết khi ra ngoài là phải mặc đồng phục, nhưng bây giờ dưới lớp áo khoác ngăn lại là áo len và váy dài.

Chỉ riêng điều đó thôi cũng đã thật kì lạ rồi, nhưng không chỉ vậy, một bên bím tóc của chị ấy còn bị xõa tung ra, bờ môi tím ngắt đang không ngừng run rẩy. Hai hàng lông mày của chị ấy nhíu chặt, ánh lên trong đôi mắt đen tuyền đang nhìn tôi là sự tuyệt vọng và nỗi đau khắc sâu.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy chị Tooko như vậy!

- Chị làm sao vậy?

Khuôn mặt chị Tooko nhăn lại như chực khóc. Rồi chị ấy duỗi hai tay ra và túm lấy ngực áo tôi.

Khi những ngón tay trắng muốt chạm vào cổ họng, làn da tôi như tiếp xúc với một cột băng, khiến da gà nổi hết cả lên.

- ...Tại sao?

Sau khi hỏi bằng giọng nói khàn khàn như thể phát ra từ một cây sáo bị hỏng, chị Tooko bật ra tiếng ho khù khụ.

Chị ấy tiếp tục ho, nước mắt ứa ra từ khóe mi nhưng đôi tay chị ấy vẫn giữ chặt lấy áo của tôi. Những ngón tay tái nhợt không ngừng run rẩy.

- Được rồi, chị mau vào đi. Đừng đứng nói chuyện ở đây, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy!

Nhìn chị Tooko lay lắt như một bóng ma, hai chân đứng không vững, tôi bèn ôm lấy bả vai của chị ấy và định đưa chị ấy lên phòng tôi ở trên lầu, tuy nhiên chị Tooko lại lắc đầu nguây nguây và không chịu di chuyển.

- Tại sao vậy, Konoha?!

Bờ vai mà tôi đang ôm lấy đơn bạc và lạnh ngắt đến đáng sợ. Chị Tooko gầy đến vậy sao? Bờ vai của chị ấy mỏng manh đến vậy sao?

- Tại sao, tại sao vậy?!

Vừa cất tiếng hỏi như một đứa trẻ, chị ấy vừa ngược lên nhìn tôi, mắt rung rung nước, răng cắn chặt với vẻ khổ sở, nắm chặt lấy tay tôi.

Từ cánh cửa vẫn để mở, gió ùa vào như những lưỡi dao sắc lạnh cắt qua làn da, mái tóc xõa ra của chị Tooko nhiều lần quạt vào má tôi. Những hơi thở gấp gáp làm không khí xung quanh chúng tôi tràn ngập sương trắng.

Tâm trí tôi trở nên hỗn loạn, tôi chẳng thể hiểu đang có chuyện gì xảy ra. Tại sao chị Tooko lại trông đau khổ đến vậy? Chị ấy đang cố nói với tôi điều gì? Nhưng dù sao đi nữa, nếu tôi không nhanh đưa chị ấy lên lầu, mẹ sẽ đi ra.

Khi tôi định dùng sức lôi chị ấy vào, chị Tooko giữ chặt lấy tay tôi.

- Tại sao... em lại nói với bác Sasaki là sẽ không viết nữa? Em thật sự định không bao giờ viết tiểu thuyết nữa sao?

Toàn thân tôi như bị cắt nát bởi những lưỡi dao.

Chị ấy vừa nói “bác Sasaki”?!

Tại sao tên của bác Sasaki lại xuất hiện ở đây? Không chỉ có vậy! Tại sao chị ấy lại biết được việc tôi đã gặp bác Sasaki, lại biết được nội dung câu chuyện của chúng tôi?

Chẳng lẽ chị Tooko là người quen của bác Sasaki sao?!

Trong đầu tôi, những chuyện xảy ra vào hôm nay, trong quá khứ, những cái tên, khuôn mặt, cuộn trào như lửa đỏ.

Tôi không biết mình nên bắt đầu hỏi từ đâu và chỉ đứng đó im lặng, nhưng chị Tooko tiếp tục hét lên với giọng kích động.

- Tại sao... tại sao... em lại nói là mình sẽ không viết nữa?! Tại sao vậy, Konoha?! Tại sao em lại nói sẽ không bao giờ viết nữa?!

Vừa nắm chặt tay tôi và lắc mạnh, chị ấy vừa không ngừng lặp lại câu hỏi tại sao, trong ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng và đau khổ.

Tại sao? Tại sao chị Tooko lại biết chuyện của bác Sasaki?

Bím tóc xõa tung, bờ vai mảnh khảnh của chị Tooko dao động lắc lư trong tầm mắt tôi. Chị ấy hét lên, gương mặt nhăn nhúm.

- Tại sao em lại không trở lại là Inoue MIU! Không phải bác Sasaki đã nói

rằng nếu là bây giờ thì em sẽ có thể viết ra tác phẩm thứ hai sao? Rằng em hãy thử viết một lần nữa sao?!

Tại sao chị ấy lại biết? Rốt cuộc là tại sao?! Tại sao chị ấy lại biết tôi đã gặp bác Sasaki?!

Lòng tôi trở nên dao động.

Chị Tooko, người vẫn luôn nở nụ cười hiền từ, người vẫn luôn thì thầm những lời dịu dàng khi tôi đau đớn... bây giờ lại đang chắt vắn, trách cứ tôi với vẻ mặt chực khóc!

- Tại sao, tại sao em lại từ chối? Em sẽ vứt bỏ nó sao? Tại sao em lại nói là mình không hề có tài năng gì!

Cho dù cơ thể đang đông cứng cả lại, cánh tay bị nắm lấy vẫn nóng rực và đau đớn. Đầu óc, cõi lòng tôi, toàn bộ đều như bị thiêu cháy. Tôi bắt đầu cảm thấy khó thở.

Có tiếng bước chân lại gần. “Konoha ơi, có chuyện gì mà ồn ào vậy con?”

Tôi hét lên “Không có gì đâu ạ!” rồi đẩy chị Tooko ra phía cửa, sau đó tôi cũng đi ra ngoài và đóng cửa lại, chân chỉ mang mỗi bít tất.

Tiếng sập cửa chát chúa át mất tiếng mẹ tôi kêu lên “Konoha à...!”

- Chị Tooko quen bác Sasaki sao!?

Giọng tôi gay gắt tới mức chính tôi cũng giật mình.

Trong bóng tối được chiếu sáng bởi ánh đèn đường le lói, chị Tooko mở to hai mắt.

Gió gào thét xung quanh chúng tôi.

- Ngay từ đầu chị đã biết em là Inoue MIU sao?!

Chị Tooko không trả lời.

Chị ấy chỉ nhìn tôi với nét mặt buồn khổ, hai hàng lông mày nhíu chặt.

- Phải vậy không? Chị đã biết chuyện đó đúng không? Thế nên chị mới tiếp cận em, để khiến em viết ra tác phẩm thứ hai? Mục đích của chị khi kéo em vào câu lạc bộ Văn học, ở bên cạnh em, bắt em viết những câu chuyện tam đề đó cũng là vì muốn em viết ra tác phẩm thứ hai sao?!

Không phải vậy! Chắc chắn không phải vậy!

Tại sao chị lại im lặng?!

Tại sao chị lại nhìn em với ánh mắt khổ sở đó?!

Nói với em đi, rằng không phải vậy, rằng em đang hiểu nhầm!

Chị Tooko vẫn luôn ở bên tôi những lúc tôi gặp chuyện đau khổ đến tưởng chừng không cách nào chịu được. Chị ấy vẫn luôn dịu dàng nắm chặt tay tôi, ôm ấp che chở cõi lòng tôi, giúp tôi đứng dậy một lần nữa.

Đúng như mẹ nói, chị ấy là ân nhân của tôi, nếu không có chị Tooko, tôi đã không còn đứng ở đây.

Bất kể trong thời khắc tuyệt vọng đến đâu, bất kể là tôi đang lạc lối trên con đường tối tăm mù mịt nào, bất kể tôi đang cảm thấy cô độc ra sao chỉ có nụ cười và bàn tay duỗi ra của chị Tooko là vẫn không thay đổi.

Cho dù tôi bị ai chán ghét, vứt bỏ, quên lãng thì chỉ có chị Tooko là vẫn luôn đứng bên cạnh tôi.

Niềm tin đó chẳng biết từ lúc nào đã bắt rễ sâu trong thâm tâm tôi.

Bởi vì, chị Tooko vẫn luôn giúp đỡ tôi.

Vậy mà, người tôi tin tưởng nhất... người sẽ không bao giờ phản bội tôi... vào giờ phút này, lại đang nói ra những lời bội phản.

Nói ra những lời tôi không muốn nghe nhất trên cõi đời này, bảo tôi viết tiểu thuyết, bảo tôi quay trở lại làm Inoue MIU, bảo tôi trở thành tác giả...

Rằng chính vì thực hiện những điều đó, chị ấy mới ở bên tôi, hướng dẫn cho tôi đi đến tận đây.

- Việc chị biết được nội dung bản thảo đầu tiên của Inoue MIU cũng là vì chị đã nhờ bác Sasaki đưa nó cho chị đọc phải không? Tại sao chị lại không nói cho em biết chuyện này? Là vì chị muốn em mất cảnh giác sao?! Bấy lâu nay chị vẫn lừa gạt em sao?!

Tôi chưa từng muốn nói ra những lời này. Nhưng tôi không thể dừng lại được.

Hình ảnh của chị Tooko càng lúc càng mong manh. Dưới ánh trăng và đèn

đường mờ ảo chị ấy mím chặt môi ngược lên nhìn tôi với ánh mắt khô sở. Bàn tay nắm lấy tay tôi dần dần buông thõng xuống.

Tôi nắm lấy bờ vai mảnh khảnh dường như sẽ vỡ vụn bất cứ lúc nào và lắc mạnh, trong lòng không ngừng gào thét như đang cầu khẩn.

Làm ơn hãy giải thích cho em hiểu! Xin chị hãy phủ nhận lời nói của em! Hãy nói với em chị không phản bội em!

Tôi không muốn nghĩ rằng tất cả những sự dịu dàng và tình yêu thương của một người chị, một người mẹ mà chị Tooko dành cho tôi bấy lâu nay chỉ là giả dối. Nếu chỉ là dối trá, chị ấy sẽ không thể lo lắng cho tôi như vậy, không thể giúp đỡ tôi như vậy! Chắc chắn phải có lý do nào đó!

Làm ơn, làm ơn hãy giải thích cho em hiểu được lý do đó!

Nhưng chị Tooko không hề nói lời nào. Cho dù tôi quát mắng, truy hỏi, chị ấy vẫn chỉ ngược lên nhìn tôi, hàm răng cắn chặt, lông mày nhíu lại khô sở như đang chịu đựng điều gì đó.

Hai mắt tôi tối sầm lại khi hiểu ra đó là sự khẳng định của những nghi vấn vừa rồi.

- Em sẽ... không bao giờ, viết tiểu thuyết nữa.

Khoảnh khắc đó, trong đôi mắt của chị Tooko... trên khuôn mặt của chị ấy hiển hiện nỗi tuyệt vọng... nỗi đau khôn nguôi... cùng tiếng gào thét không thành lời... Còn tôi, tôi cúi xuống nhìn chị ấy mà lòng như bị xé vụn.

Tất cả đều bị bóng tối bao phủ, nỗi sợ hãi, cơn đau, sự buồn thảm âm âm kéo tới.

Giọng tôi khàn đặc, chẳng thể thốt ra lời cầu khẩn hay trách mắng nào nữa.

Tôi sẽ không bao giờ viết tiểu thuyết nữa. Tuyệt đối, không bao giờ...

Tiểu thuyết cướp đi của tôi mọi thứ. Tôi không muốn mất thêm điều gì nữa. Có gì sai khi tôi muốn tiếp tục sống với tư cách là Inoue Konoha chứ!

Với vẻ mặt kiệt sức, chị Tooko thả bàn tay đang nắm lấy tay tôi ra.

Trong màn đêm với những cơn gió lạnh buốt đang gào thét, bằng giọng nói đứt quãng và ánh mắt hư ảo, chị ấy thì thầm những từ ngữ như thể là lời cầu khẩn

cuối cùng của một con chiên không chịu từ bỏ đức tin với Chúa trời tàn nhẫn.

- ...Cho dù vậy... cho dù vậy... em vẫn phải viết.

Bím tóc xõa tung rủ xuống bờ vai chị ấy. Rồi chị Tooko chậm rãi xoay người cúi đầu đẩy cổng bước ra ngoài.

Nghe tiếng cổng kéo kẹt vang lên bên tai, tôi ngơ ngác nhìn thân hình mảnh khảnh ấy dần tan biến vào trong màn đêm.

Khi hình bóng của chị Tooko đã hoàn toàn biến mất, tôi khụy xuống và cứ ngồi gục đầu như vậy trước cửa.

Mẹ hỏi tôi ai tới vậy, đã có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi chỉ trả lời không có gì cả. Chứng kiến tôi mặt mày tái mét, cuối cùng mẹ đành im lặng nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

Tôi tắt đèn rồi nằm xuống giường, dù vậy tôi chẳng tài nào ngủ được.

Lòng ngực tôi đau ê ẩm như bị lửa đốt, bên tai không ngừng vang lên giọng nói của chị Tooko.

“Em, vẫn phải viết!”

“Phải viết!”

“Nhất định phải viết!”

“Em, phải viết!”

Thôi đi!

Em không muốn viết! Không muốn viết!

Cái lúc tôi cắn chặt răng nắm lấy ga trải giường, chuông điện thoại di động vang lên. Trong căn phòng tối om vang vọng tiếng nhạc trang nghiêm gợi nhớ tới một bài thánh ca.

Tôi đã quên thiết lập chế độ im lặng...

Tôi đứng dậy bắt lấy điện thoại để trên bàn và nhìn vào tên người gọi.

Là Ryuuto...!

Tôi nín thở nhấn nút nghe.

- Alô.

- Chị Tooko rất ử ử.

Giọng nói trầm thấp phát ra từ đầu bên kia khiến trái tim tôi không khỏi co lại.

- ...Nhốt mình trong phòng... mặt tái xanh... cho dù đưa sách cho chị ấy, chị ấy cũng bảo không cần.

Giọng nói của Ryuuto không mang chút vui vẻ nào như lúc bình thường, nó u tối và đáng sợ đến mức khiến toàn thân tôi phát run.

- ...Em đại khái cũng đoán được đã có chuyện gì xảy ra.

- Chị Tooko đã...

Đã nói dối anh! Chị ấy đã bảo anh phải viết!

Khi tôi vừa định thốt ra những lời bị kìm nén đó, một âm thanh nặng trĩu như chì rót vào tai tôi.

- Anh lại định trốn chạy sao?

Miệng tôi khô khốc.

- Chính anh Konoha là người đã cho chị Tooko thấy giấc mơ... Anh đã viết ra rất nhiều câu chuyện cho chị ấy, để chị ấy mang hi vọng... Vậy mà giờ anh lại nói sẽ không viết nữa, sẽ bỏ mặc chị ấy để trốn chạy sao?

Bầu không khí ban đêm lạnh giá vuốt ve làn da, nhiệt độ nhanh chóng rời bỏ cơ thể tôi.

Ryuuto đang nói cái gì vậy...

- Anh định quên đi mọi thứ... để cho tất cả trở thành hồi ức và sống hạnh phúc với cô bạn gái xinh đẹp của mình sao? Juliette bị tổn thương đến phát điên, Jerome uống thuốc độc, Alissa một mình bước qua khung cửa hẹp!

Giọng nói của nó càng lúc càng kịch liệt hơn.

- Em đang nói gì vậy?! Alissa và Juliette là ai mới được chứ?!

- Đúng thế, anh Konoha chẳng biết gì cả. Chị Tooko vẫn luôn nâng niu, bảo vệ anh. Vậy mà giờ anh lại định phản bội chị ấy sao? Để mặc cho chị Tooko sống như một con người không tồn tại trên cõi đời này sao! Không, em sẽ không để chuyện đó xảy ra!

Chị Tooko... sống như một người không tồn tại trên cõi đời này ư?

Tôi không hiểu.

Trái tim tôi đập điên cuồng, lòng bàn tay cầm điện thoại rịn đầy mồ hôi.

Giọng lại trở nên trầm thấp, Ryuuto nói tiếp:

- Cho đến bây giờ em vẫn là độc giả của câu chuyện giữa Amano Tooko và Inoue Konoha. Nhưng từ bây giờ em sẽ trở thành tác giả của nó. Inoue MIU phải tiếp tục viết. Nếu không Amano Tooko sẽ biến mất.

Điện thoại đột nhiên bị cúp.

Khi hồi phục tinh thần, tôi phát hiện cổ họng mình khát khô, mồ hôi đổ ra như tắm. Áo ngủ dính sát vào làn da.

Amano Tooko sẽ biến mất.

Giọng nói của Ryuuto vẫn còn vang vọng bên tai tôi.

Amano Tooko sẽ biến mất.

Mình xin cậu mà, Kana.

Mỗi lần Tooko gọi cậu là “dì Kanako”, cậu có thể không tỏ ra khó chịu như vậy được không.

Dạo trước cũng thế, lúc Tooko chia mẫu giấy ra nói “Dì ăn không?” khi thấy cậu nhìn chăm chú con bé ăn cơm, cậu đã nghiêm mặt ngoảnh đầu đi.

Trong mắt Tooko và Ryuu, cả mình và cậu đều là những người dì thật tuyệt vời mà?

Kana này, mình thật không ngờ là cậu lại để ý tới việc bị gọi là dì như vậy đấy.

Cả việc cậu bắt Ryuu gọi cậu là “Kanako” cũng thật trẻ con.

Từ khi lên tiểu học, Tooko càng lúc càng trở nên tham ăn. Mỗi ngày con bé đều ăn những câu chuyện mình viết một cách ngon lành.

- Mẹ ơi, nữa đi mẹ. Hai anh em bóc con đó về sau thế nào ạ? Mẹ, mẹ ơi, viết nữa đi.

Nhìn con bé hai mắt tỏa sáng vì chờ mong như vậy mình thật chẳng biết làm thế nào. Cho dù mình viết bao nhiêu câu chuyện đi nữa con bé vẫn đòi thêm.

Nhưng Tooko lại rất sợ giờ ăn trưa ở trường, thỉnh thoảng con bé lại về nhà

khóc.

- Các bạn ăn súp với bánh pudding đều nói thật là ngon. Nhưng con ăn vào lại chẳng có vị gì hết. Khi con nói với các bạn như vậy, mọi người đều cười bảo con là đồ kì cục.

Tại sao thế mẹ, sao chỉ có con là không giống mọi người? Mọi người không ăn sách sao ạ? Con cố ăn hết súp và bánh pudding cũng chẳng thấy ngon gì hết mà?

Con ghét giờ cơm trưa. Nhưng nếu không ăn, con phải ngồi ăn một mình cho hết lúc mọi người dọn dẹp. Nếu không cô giáo sẽ mắng con.

Đám con trai toàn chọc con rằng Amano lại ăn cơm trưa một mình kìa.

Khi con lấy hết dũng khí như Bastian trong Chuyện dài bất tận và nói cho bọn nó biết ăn sách ngon hơn nhiều, bọn nó lại nói với con Amano vậy mà lại ăn sách, Amano là đồ yêu quái.

Mẹ ơi, con là yêu quái hả mẹ? Con ghét đám con trai. Con cũng ghét giờ ăn trưa. Con không muốn đi học đâu.

Rồi con bé ngồi sụp xuống trước cổng khóc òa lên.

Thế nên mình ôm lấy Tooko, xoa đầu con bé và dịu dàng nói.

- Con gái mẹ giỏi quá, ăn hết cơm trưa luôn. Tooko không phải yêu quái nhỉ, Tooko của mẹ là một cô bé bình thường, chỉ là cô gái văn chương yêu sách đến mức muốn ăn hết chúng thôi.

Chương 3:

Trên cao kia, nơi ánh sáng chiếu rọi

- Này Inoue, tôi đang suy nghĩ xem lễ Tình nhân này sẽ làm loại sôcôla nào, cậu cho tôi ý kiến nhé. Ủ-m... Inoue chắc không thích sôcôla quá ngọt nhỉ? Hoa quả sấy thì thế nào? Mà cậu có yêu cầu gì đặc biệt không?

- Ủm... Tôi thích hoa quả sấy, ăn bao nhiêu cũng được hết.

Buổi sáng ở phòng học, Kotobuki vui vẻ bắt chuyện với tôi nhưng tôi thì lại trả lời một cách qua loa, trong đầu đầy ắp những câu hỏi về cuộc viếng thăm của chị Tooko ngày hôm qua. Còn cả cú điện thoại của Ryuuto nữa.

Ryuuto có ý gì khi nói chị Tooko sẽ biến mất? Ngoài ra nó còn nói từ nay nó sẽ trở thành người viết truyện. Nó đang định làm gì?

- Này, Inoue, cậu có nghe tôi nói không đấy?

- Hả?

Tôi sực tỉnh và phát hiện Kotobuki đang phồng mang trợn mắt nhìn mình.

- A, xin lỗi. Vụ sôcôla phải không. Ủm, sao cũng được hết á.

- Thiệt tình, sao cũng được mới là khó nhất đấy.

Môi của cậu ấy càng dẩu lên cao hơn.

- À ờ, vậy thì sôcôla đáng đi. Loại đơn giản không có nhân gì ấy.

Nghe tôi trả lời như vậy, Kotobuki bật cười vui vẻ.

- Ủ-ừm. Tôi biết rồi, sôcôla đáng không nhân đúng không.

Lớp học bắt đầu trở nên đông đúc và ồn ào. Nếu là bình thường thì Kotobuki đã nhanh chóng chuyển sang thái độ lạnh nhạt rồi kéo giãn cự ly, thế nhưng hôm nay cậu ấy lại vẫn đứng trước bàn học của tôi. Toàn thân bất động, hai má đỏ hồng.

- Hể lô Nanase, cả bạn Inoue nữa!

Đúng lúc này, Mori chạy tới vui vẻ chào chúng tôi.

- Sao sao? Hai người đang bàn chuyện lễ Tình nhân hả? Ấy dà, mới sáng sớm

ting mơ mà đã mận nồng thế rồi.

- M-Mori...! Đi ra đây với mình!

Kotobuki ôm lấy Mori và kéo cậu ấy ra chỗ khác.

- Mình bảo này, nếu đằng nào cũng là ăn thì sao hai người không tới nhà Nanase nhỉ, một cái bánh sôcôla nóng hôi vừa ra lò nghe cũng có lý đấy chứ.

Bị kéo đi xềnh xệch, Mori cao giọng nói với lại.

- Mori!

- Cái gì? Bỏ ra mất nhà người ta rồi mà phải không, kế tiếp phải mời bạn trai tới nhà mình chiêu đãi chứ? Nói cho bồ biết, lễ Tình nhân là cơ hội tuyệt hảo để xúc tiến quan hệ tiến thêm một bước nữa đấy. Đừng để lỡ mất cơ hội này đấy!

- Được rồi, Mori, chúng ta so bài tập đi!

Kotobuki hai má đỏ bừng lôi Mori ra chỗ khác.

Còn lại một mình, tôi lại sa vào trầm tư. Về chuyện của chị Tooko... về Ryuuto...

Về những cái tên Ryuuto đã nhắc tới, Juliette, Jérôme, Alissa...

“Juliette bị tổn thương đến phát điên, Jérôme uống thuốc độc, Alissa một mình bước qua khung cửa hẹp!”

Câu nói đó có nghĩa là gì?

Juliette? Đây là tên của một nhân vật trong kịch Shakespeare... Nhưng còn Jérôme và Alissa thì sao?

- Anh Konoha!

Tôi giật thót khi nghe có người gọi tên.

Quay đầu lại, tôi thấy Takeda đang đứng vẫy tay ở cửa sau phòng học.

Khi tôi vội vã đi ra hành lang, tôi được cô bé đưa cho một quyển sách có dán tem của thư viện.

Trái tim tôi đập loạn cả lên khi nhìn thấy tiêu đề *Khung cửa hẹp*.

Alissa một mình bước qua Khung cửa hẹp! Chẳng lẽ đây là...

Takeda nở nụ cười thơ ngây như một chú cún con.

- Ryuuto nhờ em đưa cho anh Konoha quyển sách này.

- Rốt cuộc Ryuuto đang định làm gì vậy, Takeda?

- Chia không biết. Chia chỉ là chân chạy vặt của Ryu thôi.

Cô bé vừa mỉm cười vừa trả lời.

- À, nhưng mà em cũng đang lợi dụng Ryu, nên nói chung cũng là có qua có lại.

- Lợi dụng ư?

- Bởi vì cho dù Ryu biết bộ mặt thật của em thì cậu ấy vẫn nói muốn em hẹn hò với cậu ấy. Ở bên Ryu em cảm thấy rất vui vẻ, rất thoải mái. Cậu ấy chấp nhận để em giả vờ làm bạn gái cậu ấy.

- Đó không phải là vì em thích Ryuuto nên mới hẹn hò với nó sao, Takeda?

Nét cười biến mất khỏi khuôn mặt của Takeda, cô bé nói một cách hồ hững.

- ...Em nghĩ có lẽ không phải vậy. Hơn nữa Ryu cũng có người mà cậu ấy thích rồi.

- Hả?

Giọng điệu của Takeda rất chắc chắn, thế nên tôi không khỏi sửng lại.

Takeda lại đeo mặt nạ lên và nở nụ cười ngây thơ.

- Người đó không phải đám con gái mà Ryu vẫn vui đùa, đó là một “người đặc biệt”, người Ryu yêu từ tận đáy lòng, nhưng lại không thể bày tỏ tình cảm cho người ấy biết. Bởi vì không thể có được người ấy, cho nên Ryu mới tìm kiếm những cô gái chỉ yêu mình cậu ấy. Tất cả mọi người đều chỉ là kẻ thay thế cho người kia.

Tim tôi đập nhanh hơn.

Người đó là chỉ Amemiya sao?

Không, không đúng.

Ryuuto từng nói Amemiya là “cô gái có lẽ sẽ trở thành người đặc biệt”. Nếu vậy, người mà nó thực sự thích là...

Má tôi như bị ai đó tát mạnh khi hình ảnh Ryuuto đổi theo chị Tooko với ánh mắt ngưỡng mộ hiện lên trong đầu. Mỗi khi bị chị Tooko la mắng vì chọc ghẹo đám con gái, Ryuuto lại lấy cớ một cách qua loa rồi sau đó lại chứng nào tật ấy,

những lúc như vậy trông nó như đang cảm thấy vui vẻ vì chuyện đó.

Hai người đó từ nhỏ vẫn ở bên nhau, ngay cả bây giờ Ryuuto cũng đang sống chung một mái nhà với chị Tooko.

Chẳng lẽ người mà Ryuuto thích chính là chị Tooko sao?!

- Thôi em phải đi đây, sắp sinh hoạt đầu giờ rồi.

Takeda vui vẻ nói, rồi cô bé khẽ ghé sát vào tai tôi và thì thầm:

- Ryuuto khi trở nên nghiêm túc đáng sợ lắm đấy ạ. Anh Konoha phải chú ý nhé.

Đúng lúc này tiếng chuông vang lên.

Takeda xoay người chạy đi như một chú cún con, để lại tôi sững sờ nhìn theo bóng lưng cô bé.

- Sao thế Inoue? Ông không nghe thấy chuông reo à?

- Akutagawa...

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trông thấy bộ dạng thất thần của tôi, cậu ấy nhíu mày hỏi.

- Không... không có gì. Chỉ là hôm qua tôi thức hơi muộn.

- Nếu là vậy thì tốt...

Cho dù là đối với Akutagawa, tôi cũng không thể nói cho cậu ấy biết chuyện của chị Tooko.

- Giáo viên sắp tới rồi. Mau vào lớp thôi.

Tôi bước đi sau khi bị cậu ấy đẩy nhẹ một cái sau lưng. Akutagawa vẫn đang nhíu mày nhìn tôi với vẻ lo lắng. Khi tôi ngồi vào bàn, ánh mắt cậu ấy đảo qua quyển sách mà tôi đang cầm trên tay và khẽ nói.

- *Khung cửa hẹp*... quyển này của Gide phải không?

- TỰ DUNG tôi muốn đọc quyển này ấy mà... Vừa nói với Takeda một cái là cô bé đã đem nó tới cho tôi mượn.

Akutagawa hơi nhíu mày, trông cậu ấy như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

- Tại sao tự dưng ông lại muốn đọc quyển sách này?

- Cũng... không có gì đặc biệt cả.

- Vậy sao... Thế thì có lẽ chỉ là ngẫu nhiên.

Tôi không nghe được câu cuối cùng của cậu ấy. Đúng lúc này giáo viên bước vào, Akutagawa cũng quay lại chỗ ngồi.

Bởi vì không có tâm tư nghe giảng, tôi bèn lấy quyển sách mà Takeda đưa cho rồi lén giấu nó sau sách giáo khoa và bắt đầu nín thở đọc.

Tác giả của quyển sách là André Gide. Một tác giả người Pháp từng đoạt giải Nobel.

Người kể chuyện đồng thời cũng là nhân vật chính tên là Jérôme. Nữ chính của câu chuyện là Alissa.

Còn Juliette thì là tên của em gái Alissa.

Jérôme, người sinh ra trong một gia đình giàu có, vốn từ nhỏ đã yêu người chị họ Alissa lớn hơn mình hai tuổi.

Nhưng Alissa lại là một cô gái bình lặng sở hữu niềm tin tín ngưỡng kiên định. Cô muốn Jérôme trở thành một người xuất sắc để được đến bên cạnh Chúa. Chính vì vậy, cô đã từ chối lời cầu hôn của Jérôme.

Trái ngược với chị gái, Juliette là một cô gái hoạt bát vui vẻ, cô thậm chí đem lòng yêu Jérôme. Tuy nhiên, khi biết được việc chị gái Alissa đã nhận ra tình yêu của mình và định để cô kết hôn với Jérôme, Juliette đã chủ động rời đi và trở thành vợ của một thương nhân lớn tuổi.

Cho dù vậy, Alissa vẫn không tiếp nhận tấm lòng của Jérôme.

Hình tượng “khung cửa hẹp” trong tiêu đề có nguồn gốc từ một câu trong Kinh thánh:

“Con hãy gắng tiến vào, qua khung cửa hẹp, vì cửa rộng và đường thẳng thang dẫn đến nơi tai họa, đến chỗ trầm luân... Có biết bao kẻ đã đi qua rồi, nhưng nhỏ hẹp mới là khung cửa, là con đường dẫn tới Đời Sống, và rất ít kẻ tìm ra.”

Alissa nói với Jérôme, khung cửa hẹp dẫn về phía Chúa trời không đủ rộng cho hai người cùng sánh vai bước qua, thế nên Jérôme phải tự đi một mình. Sau đó, cô để lại quyển nhật kí viết trong đó những tình cảm thật sự dành cho Jérôme,

rồi trút hơi thở cuối cùng trong cô độc.

Giờ giải lao, rồi cả tiết học tiếp theo, tôi vẫn mãi miết đọc *Khung cửa hẹp*.

Tại sao Ryuuto lại đưa cho tôi quyển sách này?

Nó từng nói Juliette bị tổn thương đến phát điên. Nhưng trong truyện, Juliette mặc dù có cuộc hôn nhân không tình yêu với một người đàn ông cục mịch thô lỗ, nhưng chồng của Juliette lại là người có tấm lòng độ lượng và yêu cô tha thiết. Juliette đã có rất nhiều con trai con gái và sống hạnh phúc. Sau khi chị gái mất, cô còn lấy cái tên Alissa của chị gái đặt cho một trong những đứa con gái của mình.

Ngoài ra, Jérôme cũng không uống thuốc độc. Mặc dù anh ta từng rất đau khổ vì tình cảm của mình không được Alissa tiếp nhận, nhưng anh ta cũng chưa một lần níu kéo Alissa khi cô rời đi, anh ta chỉ nói rằng mình không được Alissa yêu, rằng nếu đó là câu trả lời của cô... rồi anh ta dễ dàng từ bỏ tình yêu của mình.

Vậy còn Alissa thì sao?

Tại sao Alissa lại khẳng khái cự tuyệt Jérôme đến vậy? Đối với một người không theo tôn giáo nào như tôi, tôi hoàn toàn không lý giải được suy nghĩ của Alissa. Có lẽ, có thể nói rằng Alissa - người vì muốn Jérôme đi về phía Chúa trời mà lựa chọn rời xa anh ta - đã một mình bước qua khung cửa hẹp.

Nhưng chuyện đó thì có liên quan gì tới tôi và chị Tooko chứ? Ryuuto đang muốn nói cho tôi biết điều gì?

Sau khi đọc xong, tôi lại đọc đi đọc lại nhiều lần, nhưng càng đọc, những câu hỏi trong đầu tôi lại càng nhiều hơn.

Bởi vì tôi đọc quá chăm chú, Akutagawa không nhận được bèn nhắc nhở: “Ít nhất thì khi ăn cơm ông cũng tạm thời bỏ quyển sách đó ra chứ”.

- A, xin lỗi.

- Không, nếu ông thích đọc nó thì cũng chẳng sao cả...

Sau khi ngừng lại một lúc, cậu ấy đột nhiên hỏi:

- Đây, ông thật sự không gặp chuyện gì khó xử đấy chứ?

- Ừ... ừm. Nếu có... tôi sẽ nói cho ông biết.

Tôi trả lời một cách mơ hồ rồi tiếp tục ăn hộp cơm mà mẹ đã chuẩn bị, Akutagawa vẫn nhúu mày nhìn tôi.

- Inoue, cả ngày hôm nay cậu đều đọc truyện phải không?

Giờ vệ sinh lớp học, Kotobuki lặng lẽ tới gần tôi và hỏi với vẻ lo lắng.

Có lẽ ngay cả Kotobuki cũng không thể cảm thấy bình thường khi tôi cứ dán mắt vào trang sách như vậy.

- Là *Khung cửa hẹp*... đúng không, cái quyển sách mà cậu đọc ấy. Có khi tôi cũng thử đọc nó xem sao.

- Nó là một tiểu thuyết cũ lắm rồi. Vì rảnh quá nên tôi mới đọc thôi, cuối cùng lại nhập tâm luôn.

- Vậy à...?

Kotobuki lẩm bẩm với vẻ không được thuyết phục cho lắm.

- À đúng rồi, hôm nay chúng ta đã hẹn là sẽ về cùng nhau sau khi tan học nhỉ?

Dạ dày tôi thắt lại.

Liệu tôi có nên ở bên Kotobuki trong khi tâm trạng vẫn đầy bất an lo lắng như thế này không?

Nhưng nhìn cậu ấy hai má ửng hồng hỏi với vẻ háo hức hôm nay chúng tôi sẽ đi đâu, tôi lại không tài nào nói ra khỏi miệng cái câu bởi vì hôm nay tôi có việc nên cậu ấy cứ về một mình đi.

- Cùng đi ra từ phòng học thế này sẽ bị Mori phát hiện nên chúng ta cứ hẹn gặp ở thư viện như mọi khi nhé?

- ...Ừm.

Vì không muốn làm tổn thương Kotobuki, trong khi cũng chẳng thể tìm ra được lý do nào hợp lý, tôi đành gật đầu mà lòng nặng trĩu.

Sau giờ sinh hoạt cuối ngày, trước khi tới thư viện để gặp Kotobuki, tôi đi đến câu lạc bộ Văn học.

Bên trong phòng trống rỗng và vắng lạnh, không hề có hình bóng của chi

Tooko.

Ngực tôi đau đớn, hơi thở như ngừng lại khi trong đầu tái hiện khung cảnh chị Tooko với khuôn mặt tái mét, bím tóc xoắn tung theo làn gió, trong ánh mắt tràn ngập nỗi sầu khổ, vừa nắm chặt lấy tay tôi vừa run rẩy hét lên “Tại sao vậy?!”.
- Tại sao...

Vừa phát ra âm thanh này, cổ họng tôi đã nghẹn lại, khoang mũi cay xè, khóe mắt nóng bừng lên.

- ...Tại sao vậy, chị Tooko...

Không được. Kotobuki vẫn đang chờ tôi. Tôi phải nhanh đi gặp cậu ấy.

Đúng lúc tôi cắn chặt răng và định đóng cửa lại. Tôi nhận ra sau lưng mình có người.

- Em Inoue?

Khi quay đầu lại, tôi thấy một cô gái trẻ mặc áo khoác với cổ áo và ống tay đính lông thú đang đứng ở đó. Cô gái xinh đẹp với phong cách trang điểm không chê vào đâu được này, là một người tôi không hề quen biết.

- Chị là ai ạ?

- Ôi, em đúng là Inoue rồi! May quá cuối cùng cũng gặp được em. Lúc tới phòng học không thấy em chị còn tưởng em đã về mất rồi chứ.

- Xin hỏi...

- Inoue, cho chị mượn điện thoại được không?

- Há?

- Nhanh lên nào.

Bị chị ta hỏi, tôi đành lấy điện thoại ra.

- Cảm ơn em!

Cô gái nhẹ nhàng cầm lấy điện thoại của tôi và nháy mắt một cái.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

- Khoan đã! Chị định đi đâu vậy?!

Tôi không khỏi ngạc nhiên khi thấy chị ta xoay lưng lại phía mình và bước

đi.

- Cứ đi theo là em sẽ biết thôi.
- Không được. Em có hẹn rồi! Xin chị mau trả điện thoại lại cho em!
- Ahaha, bây giờ vẫn chưa được đâu.

Cứ như vậy, chúng tôi đi tới cổng trường.

Làm sao giờ, Kotobuki vẫn còn đang đợi tôi ở thư viện...

Cô gái kia vẫy một chiếc taxi rồi ngồi xuống băng ghế sau với một tư thế quỵn rũ.

- Em lên đi, chị được Ryuu nhờ dẫn em tới một chỗ.

Đầu óc tôi như nổ tung. Quả nhiên chị ta là người quen của Ryuuto!

Nếu đây là kịch bản của Ryuuto, tôi càng không được phép leo lên chiếc xe này! Tôi phải quay lại chỗ Kotobuki!

Thế nhưng... đôi chân tôi lại bước về phía trước.

Như thể chúng không còn lựa chọn nào khác...

Cùng với tiếng cửa xe đóng sầm lại, cô gái nở nụ cười kiêu diễm rồi nói cho tài xế taxi tên một khách sạn cao cấp tại trung tâm thành phố.

Hôm nay trong khi chờ Kana tới đón, Ryuu cũng rất ngoan.

Cu cậu với Tooko thân nhau cứ như hai chị em ruột vậy. Nhìn cái cách Ryuu hai má đỏ bừng miệng liền thoảng “Chị Too ời chị Too” lẻo đẻo theo sau Tooko y hệt một chú chim non mới sinh thật sự rất đáng yêu.

Có một dạo Ryuu chứng kiến Tooko xé từng mẩu sách từ cuốn Emil và các thám tử của Kastner ra ăn, thế là cu cậu cũng tò mò học theo và bỏ một mẩu Emil vào trong miệng.

Nhưng vừa nhai một miếng, cu cậu đã vội nhổ ra phì phì mặt mếu máo “Chẳng có vị bánh vòng hương quế gì hết”.

- Để dì nướng bánh vòng cho Ryuu. Sách là của chị Tooko, lần sau không được ăn sách của chị nhé.

Nghe mình nói vậy, cu cậu gật đầu thật mạnh “Dạ cháu biết rồi dì”.

Dù vậy, vào bữa tối khi thấy Tooko ăn món ăn mình vừa viết ra, Ryuu vẫn

mút ngón tay nhìn chăm chú và nói với vẻ ganh tị.

- Chị Too sướng thiệt. Được ăn câu chuyện của dì viết.

- Ry có cơm trứng cuộn với hamburger của mẹ rồi còn gì. Đây là đồ ăn của chị, không cho Ry đâu.

Nhìn Tooko ôm chặt trang giấy vào trước ngực và nói với vẻ thị uy, Ryuu trông hơi buồn một chút, nhưng rồi cu cậu lại cười tươi rói.

- Đúng rồi! Cơm trứng cuộn của dì thiệt là ngon, không thềm truyện của chị Too nữa!

Và nói như vậy.

- Sau này lớn lên cháu sẽ cưới dì! Như vậy suốt~~~ đời này cháu sẽ được ăn cơm dì nấu!

Nghe Ryuu nói thế mình chỉ muốn ôm chầm lấy cu cậu mà nựng mấy cái.

Ryuu rất ngay thẳng, lại vui vẻ, thật sự rất đáng yêu.

Kana này, dạo gần đây cậu bận lắm hả?

Hôm nay anh Fumiharu cũng không về nhà. Không biết hai người có đang cùng làm việc không nhỉ?

Mình cũng không phiền gì việc chăm sóc Ryuu cả, nhưng mình thật sự hi vọng nếu có thể thì Kana cũng nên dành chút thời gian cho Ryuu.

Cả Kana và anh Fumiharu đều ham công tiếc việc đến mức chẳng để ý tới xung quanh, mình thật sự lo lắng.

Sau khi xuống taxi, cô gái nọ đi xuyên qua cánh cửa xoay bằng kính và bước vào tòa nhà, sau đó chị ta tới quầy tiếp tân gửi áo khoác.

- Chị mau trả điện thoại cho em.

- Em cứ từ từ, vẫn chưa tới lúc.

Rồi chị ta bảo tôi cởi áo khoác và đem cặp sách của tôi cùng gửi tại quầy tiếp tân. Sau đó chị ta nhận thẻ giữ đồ và bỏ nó vào túi áo của mình.

- Rốt cuộc Ryuuto đang ở đâu?! Chị nhanh đưa em tới gặp nó!

Đại sảnh rất rộng, với các cây cột trắng xóa phản chiếu ánh sáng từ những ngọn đèn. Thảm trải sàn mềm mịn tới mức bước chân lên không phát ra tiếng

động nào. Tôi dường như bị áp đảo và nuốt chửng bởi bầu không khí xa hoa tách biệt hoàn toàn với cuộc sống hàng ngày này.

Tôi bắt đầu hồi hận tại sao mình lại đi theo chị ta tới một chỗ như thế này.

Kotobuki có lẽ đã đi về rồi. Chắc cậu ấy giận lắm.

Cô gái nọ đi xuống thang cuốn dẫn tới tầng hầm, sau đó chị ta tiếp tục xuyên qua dãy hành lang được trang trí bởi hoa và những bức tranh.

- Xin chị trả điện thoại cho em! Em sẽ nói chuyện trực tiếp với Ryuuto!

Nhưng chị ta không quay đầu lại mà cứ tiếp tục bước như thể tin chắc tôi sẽ đi theo.

Rồi chị ta đẩy ra cánh cửa phủ nhung đỏ và bước vào trong một cách tự nhiên.

Tôi cũng đành tức tối đuổi theo.

Đột nhiên, toàn thân tôi bị bao phủ bởi những tiếng xôn xao.

Người...

Ánh sáng...

Tiếng nói chuyện... Âm thanh...

Tất cả trộn lại với nhau và bị nhét vào một không gian kín mít.

Cảnh tượng này không giống sự xô bồ khi bước đi giữa biển người trên phố. Nó hoa lệ, rực rỡ, trang nghiêm... cứ như tôi vừa rớt vào một thế giới khác, hoàn toàn xa lạ với cuộc sống thường ngày.

Trải dài trong tầm mắt của tôi là những con người trưởng thành. Nam thì mặc âu phục cao cấp, hoặc áo len thô, nữ thì khoác trên mình những bộ đồ âu rực rỡ sắc màu hoặc những chiếc váy tỏa sáng lấp lánh. Thậm chí tôi còn thấy có người mặc kimono. Trên tay mỗi người đều cầm một ly rượu, họ đi lại thong thả bắt chuyện với từng người, chẳng biết có bao nhiêu con người đang tụ họp trong này tán gẫu với nhau.

Tại trung tâm và các góc của hội trường là từng dãy món ăn dành cho tiệc tùng như patê Pháp, trứng cá muối... ở chính giữa sân khấu có đặt một bình hoa khổng lồ với vô số bông hoa đang khoe sắc.

Cô gái nọ nhận lấy ly rượu từ một người bồi bàn sau đó nhẹ nhàng hòa vào đoàn người.

- Đ-Đợi đã!

Tôi từ chối ly rượu mà người bồi bàn đưa tới sau đó vội đuổi theo chị ta. Nhìn bóng lưng chị ta dần biến mất vào biển người hoa lệ, lòng tôi dần trở nên bối rối.

Đúng lúc này, ánh đèn trong hội trường tối lại.

- !

Tim tôi thoáng co rút khi mất đi tầm nhìn.

Ánh đèn rực rỡ chiếu rọi sân khấu, trên đó, vài người cả nam lẫn nữ xếp thành một hàng.

Có người đàn ông hơn 30 ăn mặc âu phục theo phong cách dân văn phòng, có người phụ nữ tuổi chừng 40 toàn thân bó sát trong chiếc váy màu trà, có người thanh niên tuổi chừng 25, 26 mặc áo phong quần da trông như người làm nghề tự do... ánh mắt anh ta đang đảo quanh với vẻ rụt rè.

Cái quái gì đây?

Mấy người đó đang làm gì vậy?

Sự lo lắng bất an của tôi bỗng biến thành nỗi sợ hãi tột độ khi nhìn thấy dòng chữ “Nhà xuất bản *Gió đầu hè*”, “Tiệc kỉ niệm ngày thành lập”, “Lễ trao giải” được treo trên sân khấu.

Đây là hội trường một bữa tiệc của nhà xuất bản! Không những vậy, nó còn là của nhà xuất bản mà tôi nhận giải thưởng ba năm trước!

Những người đang đứng trên sân khấu là người đoạt giải, còn những người ở trong hội trường này một là tác giả, hai là những người có liên quan với nhà xuất bản!

Tim tôi thất lại, da gà nổi hết lên.

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, cứ như thể nền nhà dưới chân đang nứt ra và có thứ gì đó kéo tuột tôi vào bóng tối.

Cho dù mồ hôi tuôn ra như tắm, tôi lại cảm thấy lạnh lẽo như đang ở trong

hàm băng.

Tầm nhìn mờ mịt như sắp sụp đổ, đôi chân không thể cử động. Tại sao tôi lại có mặt ở nơi này?! Tôi thì có liên quan gì với một nơi như thế này chứ...?!

Sau màn giới thiệu những người đoạt giải, người đàn ông ăn mặc theo phong cách dân văn phòng, cũng là người giành giải Vàng, tiến tới trước micrô và bắt đầu phát biểu.

- Từ nhỏ tôi đã có một ước mơ, đó là trở thành tác giả. Thành công của ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ vào sự ủng hộ của gia đình tôi. Tôi sẽ nỗ lực để có thể viết ra những tác phẩm khiến độc giả yêu thích.

Những từ ngữ bày tỏ niềm vui sướng của người đoạt giải như một con dao xẹt qua ngực tôi, trái tim tôi run lên.

Không muốn, tôi không muốn có mặt ở đây nữa. Im đi, đừng nói nữa!

Cảm giác sợ hãi và chán ghét cuộn trào trong tôi, tâm hồn tôi như bị tàn phá bởi một cơn bão đen kịt.

Hai chân tôi nhũn ra, đúng lúc tôi sắp gục xuống vì khó thở, tôi nghe thấy tiếng ai đó nói khẽ.

- Nghe nói Inoue MIU cũng tới tham gia bữa tiệc này đấy?

Tim tôi như ngừng đập.

Những âm thanh vang vọng trong tai tôi như trò đùa ác ý của một ai đó.

- Không phải MIU đã từ bỏ nghiệp viết văn rồi sao?

- Theo tôi biết thì cô bé có thể sẽ viết trở lại.

- Dù sao thì sách của cô bé cũng bán được hơn năm triệu bản rồi. Nhà xuất bản làm sao chịu buông tha cô bé dễ vậy chứ.

- Không biết MIU là ai trong số những người ở đây nhỉ?

Tôi chợt nhận ra việc mình mặc đồng phục học sinh đứng trong một hội trường toàn người lớn như thế này cực kì dễ khiến người khác để ý.

Lông tóc toàn thân dựng đứng cả lên, trái tim tôi như đóng băng vì sợ hãi.

Bây giờ tôi vẫn đang được bóng tối che giấu.

Nhưng đợi đến lúc đèn trong hội trường sáng trở lại...

Tôi chắc chắn sẽ không tránh được ánh mắt hiếu kì của những người xung quanh. Có lẽ sẽ có ai đó nhận ra tôi chính là Inoue MIU.

Tôi phải làm gì thì mới có thể ra tới cửa? Phải làm sao thì tôi mới có thể tìm được lối ra trong biển người này?

Khi tôi quay lưng lại sân khấu và ra lệnh cho hai chân mình bước đi...

Một giọng nói thanh thoát vang lên khắp khán phòng.

- Tôi cho rằng viết văn là một nghề cô độc, những người theo đuổi nó đều phải một mình bước qua khung cửa hẹp.

Thanh âm trong vắt, lạnh lùng tựa băng giá.

Như thể bị mê hoặc bởi sức hấp dẫn không cách nào cưỡng lại, tôi ngược lên nhìn về phía sân khấu, đứng trước micrô bây giờ là một người phụ nữ mảnh khảnh.

Mái tóc ngắn gọn gàng, ánh mắt sắc lạnh, cần cổ thon dài, toàn thân được bao bọc trong chiếc váy dài màu xanh dương.

Tôi từng gặp người phụ nữ xinh đẹp tựa một đóa hoa kiều sa đắm mình trong ánh sáng chói lọi này.

Đúng vậy, nếu tôi nhớ không nhầm...

- Những người chỉ biết dựa dẫm vào gia đình, bạn bè, hay ôm trong mình suy nghĩ ngây thơ là phải nịnh nọt khiến cho độc giả vui vẻ sẽ không cách nào tồn tại với nghề này.

Những người xung quanh tôi khẽ cười gượng khi nghe thấy lời nói nghiêm khắc phủ nhận hoàn toàn những gì mà người đàn ông đoạt giải vừa phát biểu.

- Chà, cái cô Kanako nay vẫn chẳng thay đổi chút nào.

- Hừ, cái gì mà tác giả chứ. Loại người chỉ biết dựa vào khuôn mặt và scandal để nổi tiếng như cô ta mà cũng dám nói ra những lời như vậy sao. Viết sách thì toàn những thứ rẻ tiền vô liêm sỉ chẳng đáng được gọi là tiểu thuyết.

Trước cửa nhà Ryuuto!

Trước kia, vì bệnh cũ của tôi tái phát nên chị Tooko đã tạm đưa tôi về nơi chị ấy đang ở nhờ, lúc ra về tôi đã thoáng gặp người phụ nữ này đang bước xuống từ

taxi.

“Cháu chào cô, cháu là Inoue, học dưới chị Tooko một lớp.”

Khi tôi cất tiếng chào hỏi, cô ấy chỉ thoáng nhìn tôi một cái rồi quay người im lặng đi vào nhà.

Chị Tooko nói với tôi người đó chính là mẹ của Ryuuto.

Từ những lời xì xào xung quanh, tôi biết được tên cô ấy là “Kanao”.

Khi kết hợp cái tên đó với họ Sakurai của Ryuuto... tôi bỗng nhận ra thân phận thực sự của người phụ nữ đang đứng trên sân khấu, đầu óc tôi trở nên choáng váng.

Sakurai Kanao!

Tác giả nổi tiếng với nhiều tác phẩm bán chạy, một trong những giám khảo khi Inoue MIU đoạt giải thưởng cao nhất!

Đồng thời, trong đầu tôi cũng hiện lên lời bình của cô ấy dành cho tác phẩm của tôi, bằng chất giọng lạnh lùng mà tôi vừa nghe thấy.

“Với bút pháp vẫn còn chút non nớt, tác giả đã sáng tạo ra một tác phẩm đầy sức sống, với những rung động chỉ thuộc về lứa tuổi mới lớn, đây là một tác phẩm đáng đọc. Tuy nhiên, tôi tự hỏi với cách hành văn này, liệu tác giả có thể cho ra đời tác phẩm nào nữa hay không.”

Đúng lúc này, đèn trong hội trường sáng lên, tôi sực tỉnh lại.

Trên sân khấu đã không còn ai nữa.

Chợt nhớ ra bây giờ mình đang ở trong hoàn cảnh nào, nỗi sợ hãi vừa lắng xuống lại bắt đầu dâng lên khiến toàn thân tôi run rẩy.

- Này, cậu bé kia mặc đồng phục kia. Không biết đó là ai nhỉ?

Khi âm thanh đó lọt vào tai, sống lưng tôi lạnh buốt.

Phải nhanh rời khỏi chỗ này...

Tôi cúi đầu và vội vã xuyên qua biển người với những bước chân như dính chặt vào nhau.

Khuôn mặt tôi nóng rực vì cảm giác dường như tất cả mọi người trong gian phòng đang nhìn về phía mình, tầm mắt tôi dần trở nên mơ hồ.

Chỉ còn một chút nữa, một chút nữa thôi là tôi sẽ có thể đi ra sảnh.

Trong khi cắm đầu cắm cổ lao về phía trước, tôi va vào một người đàn ông.

- X-Xin lỗi.

- À, không có gì đâu. Ồ? Cháu là học sinh cấp ba à?

Người đàn ông mở to mắt với vẻ kinh ngạc.

- Giỏi thật đấy, mới từng này tuổi mà đã đi làm rồi. Chú viết tiểu thuyết, cháu cũng vậy hả?

Nói rồi, người đàn ông đưa danh thiếp ra. Những người xung quanh cũng cảm thấy hiếu kì và dần tập trung lại.

- Ái chà, cậu bé này là người quen của anh à, Horibe?

- Đáng yêu ghê, giới thiệu cho tôi được không.

- Ô hay cậu bé này sao lại im lặng vậy. Căng thẳng quá à?

Hơi thở của tôi bắt đầu trở nên khó khăn vì bị những người xa lạ vây quanh và bắt chuyện, tôi không biết mình phải làm gì nữa.

- Xin lỗi, xin cho tôi qua, tôi đang có việc gấp.

Tôi kêu lên như chực khóc rồi cố gắng đẩy ra vòng người xung quanh.

Rồi tôi bắt đầu chạy như điên bất chấp việc có đụng vào người nào hay không, cuối cùng tôi cũng tới được cửa ra vào, khi tôi định đẩy nó ra... tay của tôi bị ai đó nắm lấy từ đằng sau.

- !

Tim tôi thất lại, đúng lúc tôi chuẩn bị thét lên, người đó gọi tên tôi.

- Chờ một chút, cháu Inoue!

Tôi quay đầu lại, người đang thở hổn hển đứng ở đó chính là bác Sasaki.

- Nghe Ryuuto nói cháu đang ở trong hội trường mà bác giật hết cả mình. May là bác tìm được cháu ngay.

Bác Sasaki dẫn tôi rời khỏi hội trường tới phòng chờ của khách sạn.

Khoảng trống giữa các ghế ngồi rất rộng nên không sợ có ai nghe được câu chuyện của chúng tôi. Cảm thấy an toàn vì được che chở bởi ánh đèn u ám cùng bóng tối từ những chậu cây đặt cạnh sofa, tâm trạng căng thẳng của tôi dần dịu

lại.

- Của cháu đây!

Bác Sasaki đặt lên trên bàn điện thoại di động và thả gói áo khoác của tôi.

Nghĩ tới việc mình vừa làm đúng những gì Ryuuto sắp đặt, sức lực toàn thân dường như rời bỏ tôi.

Đồng thời tôi cũng cảm thấy sợ hãi Ryuuto, để dẫn tôi tới bữa tiệc này, nó đã lợi dụng cả cô gái người quen và bác Sasaki.

- ...Ryuuto vì để bác gặp cháu nên mới làm như vậy ă?

Nét mặt của bác Sasaki trở nên ảm đạm.

- Bác cũng không rõ. Nhưng bác nghĩ có lẽ Ryuuto cũng rất hi vọng cháu sẽ viết ra tác phẩm thứ hai.

Tôi cúi đầu.

Lý do Ryuuto muốn tôi viết là vì đó là nguyện vọng của chị Tooko sao?

Bởi vì “người đặc biệt” của Ryuuto hi vọng như vậy sao?

Ngực tôi khẽ nhói lên trước suy nghĩ này.

- ...Bác Sasaki, bác quen chị Tooko và Ryuuto phải không ă?

Bác Sasaki lại nhíu mày với vẻ khó xử.

- ...Chị Tooko cũng từng nói với cháu là cháu phải viết tiểu thuyết... Chị ấy cũng biết việc hai chúng ta từng gặp nhau.

Tôi nắm chặt điện thoại và nói với giọng khàn khàn.

Bác Sasaki im lặng nhìn tôi với ánh mắt không biết là khổ sở hay có lỗi.

- Thực ra bác đi gặp cháu cũng là vì Tooko đã gọi cho bác. Con bé nói bây giờ cháu đã có thể viết được tiểu thuyết rồi.

Những lời này càng khiến lồng ngực tôi thất lại.

Quả nhiên chị Tooko đã biết ngay từ đầu tôi chính là Inoue MIU. Vì để tôi viết ra tác phẩm thứ hai, chị ấy mới tiếp cận tôi.

- ...Cháu sẽ không viết.

Bác Sasaki thở dài.

- Bác cũng nói với Tooko như vậy, rằng cháu sẽ không viết. Con bé đã rất sốc

khi nghe điều này.

- ...

Bàn tay đang nắm lấy điện thoại của tôi bắt đầu rịn mồ hôi. Vẫn cúi đầu, tôi hỏi tiếp.

- Sao bác lại quen chị Tooko và Ryuuto vậy... Có phải vì mẹ của Ryuuto là tác giả Sakurai Kanako không ạ?

- Đó cũng là một trong những nguyên nhân... Thực ra thì ba của Tooko là đồng nghiệp của bác.

- Ba của chị Tooko ạ?

- Đúng vậy, Amano Fumiharu, cậu ấy từng là một biên tập viên rất xuất sắc.

Ba của chị Tooko là biên tập viên ư?!

Tôi ngẩng đầu lên và bắt gặp bác Sasaki đang nheo mắt lại với vẻ hoài niệm.

- Bác chưa từng gặp một biên tập viên nào lại yêu mến sách, yêu mến tác giả đến như vậy. Những quyển sách do cậu ấy biên tập đều tràn ngập tình cảm của người tạo ra nó đến từng chi tiết nhỏ nhất. Rất nhiều tác giả sau khi hợp tác với Amano đều có sách bán chạy. Cho nên cũng có người gọi cậu ấy là huyền thoại trong giới biên tập viên.

Giọng nói của bác Sasaki đầy thân thiết. Ngay cả ánh mắt ảm đạm cũng bắt đầu trở nên rạng rỡ, khiến tôi kinh ngạc không thôi.

Bác Sasaki nói tiếp một cách lưu loát.

- Tất cả tác giả đều muốn cộng tác với Amano. Trong số đó cũng có rất nhiều người có cái tôi lớn, hoặc thích kéo dài bản thảo không nộp đúng thời hạn, dù vậy Amano vẫn làm việc với họ rất suôn sẻ. Nếu là chuyện nên nói thì Amano sẽ không ngần ngại nói ra, khi tác giả cần trợ giúp thì cậu ấy sẽ dùng toàn bộ sức lực để giúp đỡ, Amano đã tạo được mối quan hệ tin cậy vững chắc với các tác giả.

Mặc dù còn trẻ, bình thường cư xử rất lịch thiệp nhã nhặn, nhưng khi làm việc thì cậu ấy lại nhiệt tình hơn bất kì ai.

Bác Sasaki nói với vẻ kiêu hãnh như thể đang kể chuyện của chính bản thân

mình.

- Cho đến khi công việc hiệu đính kết thúc, Amano vẫn luôn ở lại công ty, đến mức nhiều người tự hỏi không biết cậu ấy ngủ lúc nào. Dù vậy, cho dù mệt thế nào đi chăng nữa thì cậu ấy cũng chưa một lần nổi nóng với người khác. Ngược lại, khi mọi người đều đang sút đầu mẻ trán thì cậu ấy sẽ luôn cười động viên “Sẽ không sao đâu, rồi sẽ ổn thôi, chúng ta sẽ làm được mà”. Mỗi lúc như vậy, tất cả mọi người lại cảm thấy an tâm.

Thế rồi, sau khi kết thúc công việc hiệu đính, cậu ấy sẽ nằm vật ra ghế sôpha ở công ty rồi ngủ li bì tới ngày hôm sau...

Khoảng thời gian đó, vợ cậu ấy thường dẫn theo Tooko và Ryuuto còn nhỏ xíu tới công ty, mang theo quần áo để thay và đồ tiếp tế. Bác vẫn còn nhớ như in buổi sáng sau khi kết thúc hiệu đính, kh Amano đang vạ vật trên sôpha thì bị Tooko chạy tới kéo và gọi “Ba ơi dậy đi, mình về nhà thôi” rất dễ thương. Khi ấy, Tooko cũng đã để tóc bím rồi, con bé thật là đáng yêu.

Chắc hẳn giữa bác Sasaki và ba của chị Tooko đã có rất nhiều kỉ niệm đẹp, thế nên bác ấy mới có thể nói không ngừng nghỉ như vậy.

Tôi im lặng lắng nghe mà trong lòng không có chút cảm giác chân thật nào, hết như đang nghe kể về một vương quốc xa xôi nào đó.

- Yui, mẹ của Tooko, cũng là một người rất dịu dàng đáng yêu. Cô ấy và Amano vốn học cùng trường đại học, Yui nhỏ tuổi hơn. Cô ấy rất yêu thích tiểu thuyết, là một cô gái văn chương và mong muốn trở thành tác giả. Nhưng chẳng biết từ lúc nào Amano đã biến cô thành tác giả của riêng cậu ấy.

... Ba chị kể khi ba cầu hôn mẹ, ba đã nói “Xin em trở thành tác giả của riêng anh”.

Khi kể cho tôi điều ấy, trong ánh mắt chị Tooko đầy những ước ao ngọt ngào, rồi chị ấy nở một nụ cười hạnh phúc tựa đóa hoa violet.

Thế nhưng, càng nghe câu chuyện của bác Sasaki, tôi lại càng có cảm giác thứ gì đó quen thuộc với mình đang dần rời xa.

Tôi chẳng biết gì về chị Tooko cả.

Tôi đã nghĩ là mình hiểu chị ấy, nhưng rốt cuộc tôi lại chẳng biết gì cả.

Về gia đình của chị Tooko, về thời thơ ấu của chị ấy, tôi chẳng biết gì cả...

- Tooko và Yui rất giống nhau. Nụ cười giống như đúc. Cách nói chuyện, cử chỉ của Tooko khiến người ta dễ nhầm lẫn rằng con bé chính là Yui.

Có lẽ cũng vì vậy mà Amano rất thương yêu Tooko. Trước khi Tooko chào đời, chỉ cần vừa đến chiều tối là cái người suốt ngày chỉ biết đến công việc, xem công ty như nhà mình đó lại phóng như bay về nhà chăm sóc cho Yui. Chỉ có mỗi khi đó là cậu ấy mới không để ý tới công việc. Có lẽ vì lo lắng cho Yui nên ngay cả khi ở công ty cậu ấy cũng rất bồn chồn, vì việc này mà Amano bị mọi người trong công ty trêu chọc suốt.

- ...Gia đình của chị Tooko bây giờ đang ở đâu ạ?

Nghe tôi khẽ hỏi như vậy, bác Sasaki đột nhiên im lặng, sau đó bác ấy cúi đầu nói với giọng buồn bã.

- Hai người đều cùng qua đời khi Tooko mới tám tuổi. Đó là một tai nạn giao thông...

Tôi nín thở.

Tôi vẫn luôn tự hỏi tại sao chị Tooko lại ở nhờ tại nhà của Ryuuto...

Tại sao mà khi kể chuyện ba mẹ mình, cho dù giọng nói rất dịu dàng ấm áp, nhưng chẳng hiểu vì lý do gì mà thỉnh thoảng trong giọng nói của chị ấy lại xen lẫn chút đau xót...

Thì ra ba mẹ chị Tooko đều đã qua đời từ rất lâu rồi!

Bác Sasaki không nói thêm gì về chuyện này. Bác ấy mím chặt môi, hai tay nắm lại để trên bàn, đầu hơi cúi xuống với vẻ khổ sở.

Trong tai nạn đó, bác ấy đã mất đi người bạn không thể thay thế.

Khi bầu không khí nghiêm trọng kéo dài được một lúc, bác Sasaki mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Rồi bác ấy nhìn tôi và nói với giọng nghiêm túc, như thể chuyện này là một chuyện cực kì quan trọng.

- ...Inoue này, Tooko là người hâm mộ đầu tiên của cháu. Bác không nghĩ có

độc giả nào mà lại chờ mong tác phẩm thứ hai của Inoue MIU hơn Tooko. Khi bác còn là biên tập viên của cháu, bác thường bị con bé hỏi thúc rằng không biết khi nào thì cháu sẽ viết tác phẩm tiếp theo. Hai năm trước, khi bác nói cho con bé biết có lẽ MIU sẽ không bao giờ viết tiếp nữa, Tooko đã suýt nữa thì bật khóc.

Tôi chẳng thể nói được gì.

Mỗi lần nhớ tới nét mặt bi thương và âm thanh đứt quãng của chị Tooko, cổ họng tôi lại nghẹn ứ. Cánh tay bị chị Tooko nắm lấy dường như đến bây giờ vẫn còn đau nhói...

Tôi muốn được gặp chị Tooko.

Nhưng đồng thời tôi cũng bị giằng xé bởi ý nghĩ mình sẽ không được gặp chị ấy nữa...

... Đến giờ sinh hoạt câu lạc bộ rồi, Konoha ơi.

Cho dù không muốn, chị Tooko vẫn kéo tôi tới phòng câu lạc bộ. Trong ánh nắng chiều tà dịu dàng, mỗi ngày tôi đều viết điếm tâm cho chị ấy.

Khi tôi đưa bản thảo, chị Tooko lúc nào cũng cười thật hạnh phúc.

Thật dịu dàng.

Thật rạng rỡ.

Tôi muốn nghe lại âm thanh đó, nhưng nó càng ngày càng rời xa tôi. Cả bóng hình, ánh mắt ấy cũng càng lúc càng trở nên mơ hồ.

- Cháu, thật sự không có ý định viết tác phẩm thứ hai sao...?

Khi bác Sasaki nhìn và hỏi như vậy, tôi chỉ biết mím chặt môi mà không thể đưa ra câu trả lời.

Cuối cùng bác Sasaki nói bác sẽ gọi taxi đưa tôi về, và bảo tôi đứng chờ ở sảnh.

- Cháu về bằng tàu điện là được rồi ạ.

- Không, dù sao hôm nay cháu cũng mệt rồi. Để bác đưa cháu về.

Đúng như những gì bác ấy nói, mặc dù hôm nay tôi chẳng hề vận động mạnh, nhưng hiện tại tay chân tôi đều bủn rủn. Nếu bây giờ lại bị kẹp trong biển người của tàu điện thì có lẽ tôi sẽ gục luôn, cho nên tôi quyết định nhận lời đề nghị của

bác ấy.

- Cảm ơn bác.

- Bác sẽ quay lại ngay, cháu cứ ngồi đây chờ nhé.

Nói xong, bác ấy đi về phía một đồng nghiệp của mình.

Hôm nay bác Sasaki cũng thuộc ban tổ chức, chắc hẳn bác ấy rất bận. Tôi cảm thấy thật có lỗi vì khiến bác ấy phải dành nhiều thời gian cho mình như vậy.

Tôi đi thang cuốn lên lầu một, rồi tới quầy tiếp tân trả thẻ nhận lại áo khoác. Sau khi mặc áo vào tôi ôm cặp sách ngồi xuống ghế sofa ở sảnh, cảm giác mệt mỏi bao trùm lấy cơ thể tôi.

Đã quá giờ cơm tối rồi mà tôi vẫn chưa về nhà, chắc hẳn mẹ sẽ lo lắng lắm.

Cả Kotobuki nữa...

Khi tôi định mở điện thoại ra, tôi nhìn thấy một người phụ nữ mảnh khảnh mặc váy màu xanh dương đang bước tới.

Tim tôi đập liên hồi, bàn tay cầm điện thoại cũng cứng đờ lại.

Giống hệt như khi đứng trước micrô, quanh người mẹ của Ryuuto tỏa ra một bầu không khí lạnh lùng như muốn cự tuyệt bất kì ai tới gần.

Toàn thân cứng đờ, tôi nhìn chăm chăm về phía cô ấy, không có cách nào dời ánh mắt mình sang chỗ khác.

Sau khi nhận lại chiếc áo choàng lông thú trông rất đắt tiền tại quầy tiếp tân rồi mặc vào một cách ưu nhã, người phụ nữ bước về phía cửa xoay ở đằng trước.

Cô hòng tôi khát khô. Mắt cay xè vì mở quá lâu.

Đúng lúc này, người phụ nữ quay đầu lại.

Ánh mắt không chút cảm tình, lạnh lẽo như độ không tuyệt đối nhìn về phía tôi.

Khoảnh khắc đó, ánh mắt của cô ấy tựa như một mũi tên vô hình đâm thủng lồng ngực tôi.

Chúng tôi đứng cách xa đối diện với nhau.

Không tài nào hít thở, cũng chẳng thể dời ánh mắt sang chỗ khác, tôi chẳng biết mình phải làm gì bây giờ nữa.

Cuối cùng, không chịu nổi bầu không khí căng thẳng, tôi đứng dậy rồi dè dặt đi về phía di ấy.

- Cô Sakurai Kanako phải không ạ? Cháu... cháu là Inoue Konoha học trường cấp ba Seijou. Cháu học dưới chị Tooko một lớp, chúng ta từng gặp nhau một lần ở trước cửa nhà cô.

Thật khó mà tin được người này là mẹ của ai đó.

Tay, chân, cổ và eo đều mảnh khảnh đến đáng kinh ngạc, làn da cũng trắng nõn như trứng gà bóc.

Cô ấy rất cuộc bao nhiêu tuổi nhỉ. Nếu là mẹ của Ryuuto thì có lẽ cũng phải hơn ba mấy gần bốn mươi rồi, nhưng nhìn kiểu gì thì tôi cũng chẳng tìm ra chút dấu vết thời gian nào trên người cô ấy.

Mái tóc ngắn màu nâu cắt gọn gàng, cánh mũi cao thẳng tắp, bờ môi đỏ tươi, vẻ đẹp lạnh lùng đến ghê rợn.

Cô ấy không nói gì cả mà chỉ im lặng nhìn tôi.

- Cháu xin lỗi vì dạo trước đột nhiên quấy rầy nhà mình. Ngoài ra thì... cháu cũng thật bất ngờ, không ngờ mẹ của Ryuuto lại là tác giả Sakurai Kanako.

- Bây giờ, cậu đang viết gì...?

Đột nhiên bị cô ấy hỏi bằng giọng lạnh lùng như vậy, tôi chẳng biết phải trả lời như thế nào cho phải.

Vẫn giữ nét mặt không chút cảm tình, cô ấy nói tiếp.

- Cậu là Inoue MIU đúng không?

Hai má tôi nóng rực lên.

Cô ấy biết tôi chính là Inoue MIU!

Thử nghĩ lại thì cả chị Tooko và Ryuuto đều biết tôi là MIU, vậy thì không có lý nào một thành viên ban giám khảo như cô ấy lại không biết. Dù sao ở trên bản thảo ứng tuyển cũng có ghi tên thật, địa chỉ và sơ yếu lý lịch của tôi.

- ...Cháu không viết tiểu thuyết nữa. Hiện tại cháu chỉ là một học sinh cấp ba bình thường thôi ạ.

Tôi cố gắng đè nén âm thanh run rẩy của mình và khẽ trả lời. Cảm giác hồ

thẹn và phần nộ thiêu đốt lồng ngực tôi. Chẳng lẽ người này cũng như chị Tooko và Ryuuto, sẽ bảo tôi hãy viết tiếp sao?

Tuy nhiên, tác giả Sakurai Kanako lại chỉ nói bằng giọng lạnh lùng không chút bận tâm.

- Vậy cũng tốt. Dù sao cậu cũng không thể trở thành nhà văn được.

Máu dồn về não tôi.

... Tôi tự hỏi với cách hành văn này, liệu tác giả có thể cho ra đời tác phẩm kế tiếp được hay không.

Cảm giác hồ thẹn ập xuống toàn thân tôi, khiến tôi không tài nào thở nổi, thấy tôi như vậy, cô ấy nói tiếp với giọng đều đều.

- Tôi biết một người cũng viết tiểu thuyết giống hệt cậu. Người đó rất yếu đuối, thế nên người đó đã không thể trở thành tác giả.

Tôi đứng sững tại chỗ, chẳng thể đáp lại được gì.

Tôi và cô ấy hoàn toàn không thể so sánh.

Nếu cô ấy là vàng trắng cao quý tỏa sáng trên bầu trời thì tôi là một con đê hèn nhát trốn chui trốn lủi trong bóng râm của những ngọn cỏ.

- Cháu Inoue!

Bác Sasaki vội vàng chạy tới.

Cô Kanako khẽ cúi đầu chào bác Sasaki sau đó yên lặng quay người, kéo theo tà váy màu xanh dương, rồi biến mất đằng sau cánh cửa xoay.

- Kanako đã nói gì với cháu thế, Inoue?

Chúng kiến bộ dạng thê thảm của tôi, bác Sasaki hỏi với giọng lo lắng.

- ...Cô ấy nói... cháu sẽ không thể trở thành tác giả...

... Tôi cho rằng viết văn là một nghề cô độc, những người theo đuổi nó đều phải một mình bước qua khung cửa hẹp.

Lời phát biểu lạnh lùng nghiêm nghị, cùng những câu nói vừa nãy vang vọng trong tai, khiến tôi tràn ngập cảm giác khổ sở.

Bác Sasaki nhíu mày.

- Kanako rất nghiêm khắc khi làm việc nên dễ khiến người khác hiểu lầm

lắm. Cháu... cũng đừng để ý quá.

- ...Cháu không để ý.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, đầu tôi lại nóng lên. Đúng vậy, tôi không cần phải để ý đến những lời đó. Dù sao tôi cũng sẽ không trở thành tác giả.

Thế nhưng, tại sao tôi lại cảm thấy bị sốc như thế này chứ? Tại sao ngực tôi lại đau đến vậy chứ?

Bác Sasaki đặt tay lên vai tôi như an ủi.

- Xin lỗi vì để cháu chờ lâu, chúng ta về thôi.

- ...Nghệ thuật viết văn của Kanako bắt đầu nhờ sự giúp đỡ của Amano. Cô ấy và Yui, mẹ của Tooko, là bạn thân của nhau kể từ thời còn đi học.

Trên taxi, bác Sasaki lặng lẽ kể chuyện cho tôi.

- Inoue này, cháu từng đọc sách của Kanako chưa?

- ...Chưa ạ.

- Khi đọc hết tiểu thuyết của Kanako, độc giả thường cảm thấy bị sốc vì thế giới quan mà bản thân chúng kiến hàng ngày dường như bị phá vỡ. Dưới ngòi bút của cô ấy, nỗi sợ hãi và những điều cấm kỵ ẩn dưới vỏ bọc cuộc sống hàng ngày bị lột tả một cách trần trụi và lạnh lùng, không chút khoan nhượng. Mặc dù cũng có người phê phán rằng sách của cô ấy chỉ là thứ tiểu thuyết tự bạch của một nữ tác giả về những điều bản thân đã trải qua, nhưng thật sự không phải vậy. Sakurai Kanako là một tác giả thực thụ.

Trong giọng nói trầm thấp của bác Sasaki hàm chứa một sự tán thưởng không thể lay chuyển.

Những lời mà cô Kanako vừa nói khi này đến bây giờ vẫn khiến ngực tôi đau ê ẩm.

Tiểu thuyết của cô ấy là như vậy sao.

Lạnh lùng, không chút khoan nhượng...

Hoàn toàn trái ngược với tôi, người luôn mơ hồ, lạc lối...

- Cũng vì tả quá chân thật nên thậm chí nhiều người còn cho rằng nhân vật chính Arisa trong *Cánh cửa tội lỗi* chính là bản thân Kanako, tuy nhiên đó cũng

chỉ là tin lá cải của các tạp chí...

- Arisa?

Tôi bất giác lặp lại cái tên ấy, trong lòng khẽ run. Nữ chính của *Khung cửa hẹp* là Alissa. Không chỉ vậy, tiêu đề *Cánh cửa tội lỗi* cũng khiến người ta dễ liên tưởng với *Khung cửa hẹp*.

- Nhân vật chính Arisa ấy giống cô Kanako lắm ạ?

Bác Sasaki giật mình một cái, sau đó bác ấy vội tìm cách lảng tránh.

- Thực ra thì... cũng có nhiều phần giống tác giả. Nhưng không phải là giống hệt. Dĩ nhiên những gì viết ở trong cuốn tiểu thuyết đó cũng không phải đều là sự thật. Dù sao tiểu thuyết cũng không phải kí sự, nó chỉ là những câu chuyện hư cấu...

Sau khi khẽ nói một cách do dự, bác ấy thay đổi chủ đề.

- Con đi đâu từ nãy tới giờ mà không liên lạc với cả nhà thế Konoha?

Khi về tới nhà, tôi thấy mẹ đang đứng chờ trước cửa với nét mặt lo lắng.

- Xin lỗi mẹ. Tại con có hẹn cùng đi xem phim với bạn gái... Với lại điện thoại cũng hết pin nên con không gọi về nhà được. Con cũng định dùng điện thoại công cộng nhưng không tìm ra...

- Nếu vậy thì con phải mượn điện thoại của bạn chứ.

- Cậu ấy là người theo chủ nghĩa không dùng điện thoại ạ.

Tôi cố đè nén cơn đau ê ẩm nơi lồng ngực và nói ra những lời nói dối.

Nếu tôi nói với mẹ việc mình đã gặp bác Sasaki hồi nãy, không biết mẹ sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Nếu mẹ biết được việc bác ấy đề nghị tôi viết tiểu thuyết một lần nữa.

Liệu mẹ sẽ trả lời như thế nào nhỉ, sẽ ngăn cản tôi, hay để tôi tự làm theo ý mình.

Nhưng cho dù là gì đi nữa thì hẳn là mẹ cũng sẽ rất khổ tâm, giống như hai năm trước.

Nếu tôi không phải là Inoue MIU... nếu như tôi không hề viết tiểu thuyết, thì có lẽ cả bố và mẹ tôi đã được sống cuộc sống bình thường, là bố mẹ của Inoue

Konoha, một học sinh cấp ba bình thường.

- Con ăn cơm tối chưa Konoha?

- Chưa ạ, để con thay đồ đã.

Tôi leo lên cầu thang và bước vào phòng. Căn phòng không bật điều hòa lạnh ngắt như bị đóng băng.

Tôi lấy điện thoại trong túi áo ra và nghe lời nhắn để lại của Kotobuki.

“Tôi nè... cậu gặp chuyện gì à?”

Lời nhắn thứ hai.

“Cậu đang ở đâu thế, tôi tới câu lạc bộ Văn học mà cũng không thấy cậu đâu? Làm ơn liên lạc với tôi đi, một tin nhắn thôi cũng được.”

Giọng của Kotobuki khàn khàn đầy lo lắng.

Cuối cùng là một tin nhắn.

“Tôi về đây...”

Tôi đợi liên lạc của cậu.”

Nhìn những con chữ ngắn ngủn hiện lên trên màn hình mà mắt tôi cay xè, ngực thất lại. Thời gian gửi tin nhắn là một tiếng đồng hồ sau khi thư viện đóng cửa. Cậu ấy đã chờ tôi đến tận lúc đó sao.

Tôi định gọi điện cho Kotobuki, nhưng đột nhiên tiếng nhạc chuông trang nghiêm vang lên khiến tôi suýt nữa thì đánh rơi điện thoại.

Có điện thoại!

Là Kotobuki sao?

Không đúng, nhạc chuông của Kotobuki là khúc chủ đề của *Người đẹp và quái thú*. Đây là người khác.

Khi cúi xuống xác nhận tên người gọi, toàn thân tôi run bắn cả lên.

Ryuuto...!

Bằng những ngón tay run lẩy bẩy vì lạnh, tôi nhấn nút nghe rồi áp điện thoại vào tai.

Khi tôi nín thở chờ đợi, một âm thanh trầm thấp cùng tiếng cười khẽ vang lên bên tai tôi.

- Mừng anh về nhà an toàn, anh Konoha!

Như bị một lưỡi dao băng giá đâm vào người, toàn thân tôi run lên.

Tại sao nó lại biết được việc tôi đã về tới nhà chứ?!

Thử bình tĩnh lại và suy nghĩ thì có lẽ sau khi tạm biệt tôi, bác Sasaki đã liên lạc với Ryuuto, hoặc cũng có thể là Ryuuto đã chủ động liên lạc với bác Sasaki.

Nhưng vào lúc này, tôi lại chỉ cảm thấy dường như Ryuuto đang đứng bên cạnh quan sát mọi cử chỉ hành động của mình, ngay cả màn đêm phía sau khe hở rèm cửa cũng khiến toàn thân tôi ớn lạnh.

- Anh thấy sao, bữa tiệc có vui không?

- L-Làm sao mà vui được hả?! Tại sao em lại để anh mặc đồng phục tới một nơi như vậy chứ?!

- Bị người ta chú ý thì có gì không tốt mà anh giãy nảy lên vậy. Rốt cuộc anh đang sợ điều gì thế? Vốn dĩ anh Konoha nên đứng ở đó, giữa vinh quang, đấm mình trong ánh mắt ngưỡng mộ và ghen ghét của những người khác, tỏa sáng hơn bất kì ai chứ. Vậy mà tại sao anh lại trốn tránh, lại co đầu rút cổ như vậy. Chẳng lẽ anh Konoha ghét bản thân đến vậy sao?

- Em rốt cuộc muốn nói cái gì?!

Nó đang cố chọc tức tôi sao? Hay nó đang đùa cợt tôi?

- Việc anh Konoha sợ hãi trở thành nhà văn chỉ là vì anh đang chủ động né tránh nó. Anh cứ ngẩng cao đầu mà đối mặt với nó là sẽ chẳng có việc gì xảy ra cả. Chỉ cần như vậy, tài năng của anh sẽ đưa anh lên đỉnh cao. Đến một nơi rực rỡ ánh sáng, nơi mà không một lời chê bai, phê bình của ai có thể với tới. Ở đó anh có thể cúi đầu nhìn xuống những kẻ phàm tục bên dưới... Chẳng lẽ anh chưa từng hi vọng một cuộc sống như vậy sao?

- Anh không muốn cuộc sống như vậy. Anh không muốn cuộc sống cô độc một mình bước qua khung cửa hẹp...

Cơn giận dữ dâng trào trong ngực tôi, đầu óc tôi dần tê dại. Tôi nói một cách mãnh liệt.

- Mẹ của em cũng nói như vậy. Rằng nhà văn là một nghề như vậy. Rằng

những người chỉ biết ỷ vào gia đình và bạn bè sẽ không thể nào trụ nổi với nghề này. Anh chỉ muốn được ở bên người thân và bạn bè mình Thế nên cho dù anh không thể trở thành tác giả đi nữa thì cũng chẳng sao cả. Ngay cả mẹ của em đã nói thẳng với anh là anh sẽ không thể trở thành một tác giả.

- ...Thế nên anh từ bỏ sao?

- Anh có lý do gì để tiến lên chứ? Em bảo Takeda mang *Khung cửa hẹp* cho anh là có ý gì? Trong *Khung cửa hẹp* rốt cuộc tồn tại cái gì chứ?!

- Anh không hiểu sao?

Ryuuto thì thầm.

- Hãy thử nghĩ đi. Nếu như Juliette và Jérôme kết hôn, chuyện gì sẽ xảy ra?

- Juliette và Jérôme ư...?

Jérôme là nhân vật chính đồng thời cũng là người kể chuyện, còn Juliette là em gái của Alissa, cô vẫn thầm đem lòng yêu Jérôme.

Alissa hi vọng Jérôme kết hôn cùng Juliette, nhưng Juliette lại không thổ lộ tình cảm của mình cho Jérôme mà chủ động rút lui.

Trong quyển sách đó, Jérôme chỉ khao khát một mình Alissa, chỉ yêu một mình Alissa, anh ta không có tình cảm gì với Juliette cả.

Nếu như Juliette và Jérôme kết hôn...

- Liệu Juliette có được hạnh phúc không? Dù sao thì người mà Jérôme dành trọn trái tim cũng là Alissa.

- Chuyện này thì có liên quan gì với anh chứ?

- Anh không thấy mình và Jérôme rất giống nhau sao? Luôn dao động, không quả quyết... mặc dù rất nhạy cảm nhưng đồng thời cũng chậm chạp, hoàn toàn không nhận ra tình cảm mà Juliette dành cho mình. Anh cũng chẳng hề kiên trì theo đuổi Alissa, tất cả những gì anh làm chỉ là kiếm cơm.

- ...

- Chính vì vậy nên Jérôme mới bị Chúa trời lấy đi Alissa. Alissa biến mất trước Jérôme, Jérôme không bao giờ còn được gặp lại Alissa nữa. Anh Konoha cũng vậy, nếu cứ như thế này thì mọi chuyện cũng sẽ trở nên tương tự.

Trong căn phòng không bật điều hòa, hơi lạnh bao trùm cơ thể khi tôi lắng nghe lời nói của Ryuuto. Những đầu ngón tay đang nắm điện thoại của tôi run lẩy bẩy vì lạnh.

- Ý em là chị Tooko sao? Ryuuto, vì chị Tooko nên em mới làm ra những chuyện này sao? Chẳng lẽ em thích chị ấy sao?

Phía bên kia đầu dây thoáng im lặng trong chốc lát.

Cuối cùng, câu trả lời cũng khẽ vang lên.

- Đúng thế... em rất thích chị ấy.

Ngực tôi đau đớn, quả nhiên là như vậy sao?!

- Chị Tooko không giống những người con gái khác... chị ấy rất đặc biệt. Mẹ của chị Tooko là mối tình đầu của em.

Mẹ, của chị Tooko sao?

Tôi sửng người khi nghe được lời thú nhận không ngờ tới này, Ryuuto vẫn tiếp tục nói bằng giọng u uất.

- Từ khi còn nhỏ, em đã luôn ái mộ cô ấy... Nếu có thể luôn được ở bên cô ấy, không biết em sẽ hạnh phúc đến dường nào, tuy nhiên... em đã không thể khiến cô ấy hạnh phúc. Cô ấy đã phải chịu đựng sự phản bội không thể dung thứ từ người mà mình tin tưởng, bị đẩy vào bóng tối cô độc... tâm hồn bị ăn mòn từng chút một.

Giọng nói của Ryuuto dần dần trở nên khỏ sở.

Nguyên ước của nó ở cung thiên văn vang lên trong đầu tôi.

... Em muốn trở thành người đàn ông có thể bảo vệ cô gái mình yêu đến giờ phút cuối cùng.

Người mà Ryuuto muốn bảo vệ chính là cô Yui, mẹ của chị Tooko sao...?

Nhưng cô Yui và chồng cô ấy, chú Fumiharu đã cùng qua đời trong một tai nạn giao thông.

Thế nên thay vào đó, nó muốn bảo vệ con gái cô ấy, chị Tooko sao?

... Tất cả mọi người đều chỉ là kẻ thay thế cho người kia.

Takeda từng nói với tôi Ryuuto có một “người đặc biệt” mà nó không thể tho

lộ tình cảm.

Chị Tooko cũng chỉ là “kẻ thay thế” đối với Ryuuto sao?

Giọng Ryuuto dần trở nên cứng rắn.

- Alissa nói với Jérôme rằng nếu anh có con gái thì hãy lấy tên của cô, “Alissa”, đặt cho nó. Nhưng đứa bé đó... bé Alissa, con gái của Juliette, anh nghĩ điều gì sẽ xảy ra với nó?

Thanh âm trầm thấp lạnh như băng phả vào tai tôi.

- Sự tồn tại của nó sẽ bị xóa bỏ.

Từ trước đến giờ Ryuuto vẫn gọi Tooko là “Chị Too”, nhưng vừa lên lớp 1 là cậu liền đổi xưng hô sang “Chị Tooko”. Việc này khiến Tooko rất hậm hực.

Theo lời Ryuuto thì nguyên nhân là “Gọi chị Too nghe chẳng khác gì con nít, xấu hổ lắm”.

- Ry là đàn em cũng là em trai của chị mà dám hỗn xược như vậy à. Từ giờ chị cũng không gọi Ry là Ry nữa! Chị sẽ gọi Ry là Ryuuto! Nhớ đấy, từ giờ chị không thêm gọi “Ry” nữa đâu!

Chắc hẳn Tooko đã tin rằng nếu con bé nói như vậy, Ryuuto sẽ vừa khóc vừa xin lỗi “Em xin lỗi mà, em xin lỗi, em sẽ gọi chị Too mà, chị cũng gọi em là Ry đi”. Tuy nhiên, Ryuuto tỏ vẻ chẳng quan tâm, việc này càng khiến Tooko tức tối hơn, trông con bé rất không cam lòng.

Kana này.

Nghe bọn nhỏ vì chuyện tên gọi mà cãi nhau ầm ĩ như vậy có khiến cậu nhớ lại thời tụi mình còn học cấp hai, khi mình và Kana trở thành bạn của nhau không?

Lần đầu tiên chứng kiến Kana ngồi đọc sách trong thư viện, mình đã ngay lập tức bị mê hoặc bởi sự xinh đẹp và trưởng thành, cũng như vẻ lạnh lùng của cậu, khi đó mình cứ đinh ninh rằng Kana lớn tuổi hơn mình.

Lúc biết được Kana cũng chỉ mới học lớp như mình, mình đã rất kinh ngạc, từ đó mình càng để ý tới Kana hơn.

Bởi vì chúng mình không cùng lớp nên mình chỉ có thể đứng từ xa lên nhìn

Kana, dù vậy mình vẫn luôn ngưỡng mộ Kana. Chỉ có ở giờ thể dục là lớp mình được học chung với lớp của Kana, điều này khiến mình vui không tả nổi. Hôm trước khi có tiết thể dục, mình đều nhìn vào thời khóa biểu và háo hức không thôi. Mình vốn rất dở những môn vận động, từ khi còn tiểu học mình đã cực kì ghét giờ thể dục, thế nhưng chỉ cần nghĩ có thể gặp Kana xinh đẹp là mình lại thấy thật vui vẻ.

Thế nên năm lớp 8, khi mình và Kana được xếp chung một lớp, mình đã cực kì hạnh phúc, đầu óc mình lúc đó như nổ tung.

Mình phải trở thành bạn của Kana! Mình muốn biết nhiều điều hơn nữa về Kana! Mình muốn tiếp cận Kana!

Ôm ấp những khát vọng như vậy, mình đã luyện tập ở nhà không biết bao nhiêu lần để có thể bắt chuyện với Kana, mình đã nín thở chờ thời khắc quyết định tới.

- Bạn Sakurai này, lúc trước mình thấy bạn mượn quyển Vũ công của Mori Ougai ở thư viện thì phải? Mình cũng đang định đọc cuốn đó, bạn cho mình ý kiến về nó được không?

Thực ra mình đã đọc đi đọc lại Vũ công vô số lần rồi, cũng đã khóc rất nhiều vì số phận bi thảm của Eris.

Mình đã rất chờ mong Kana sẽ đánh giá quyển sách yêu thích của mình là “Nó thú vị lắm”, thế nhưng Kana lại chỉ nói một cách cụt lùn rằng:

- Chán vô cùng.

- Hà?

- Eris thật đáng ghét.

Sau đó Kana đứng dậy đi ra khỏi lớp, thế nên kỉ niệm cuộc nói chuyện đầu tiên của chúng mình chỉ có chừng đó.

Sau đó mình vẫn tiếp tục điều tra những quyển sách mà Kana mượn ở thư viện, rồi mình tiếp tục thực hiện kế hoạch tác chiến với một chủ đề mà mình biết chắc Kana sẽ quan tâm, tuy nhiên...

- Bạn Sakurai này, bạn thấy quyển Ý chí và chân dung thế giới của Sho Pen

thế nào?

- Là Ý chí và biểu tượng thế giới, tác giả là Arthur Schopenhauer. Tôi rất thích tác phẩm đó, tuy nhiên tôi không nghĩ bạn sẽ thích nó đâu, bạn Satomura.

Kết quả đúng như Kana nói, mình chẳng thể nào nuốt nổi quyển sách đó.

Mình rất thích đọc sách, còn lên viết tiểu thuyết và tự xưng là cô gái văn chương nữa, thế nhưng những quyển sách mà Kana đọc thỉnh thoảng lại khiến mình có cảm giác như đang đọc thiên thư.

Cho dù vậy, có lẽ sự cứng đầu của mình đã phát huy tác dụng.

Kana dần mở lòng với mình.

Kana rất ít nói, rất trưởng thành, hiếm khi cười với mình, thế nhưng mỗi khi mình vì chuyện của hội học sinh mà phải về trễ, Kana vẫn luôn ngồi đọc sách ở lớp chờ mình, mỗi khi như vậy mình đều rất hạnh phúc!

Người đầu tiên đọc tiểu thuyết của mình cũng là Kana.

Khi đó, Kana cũng không nói rằng tiểu thuyết của mình thật thú vị, thế nhưng khi nghe cậu hỏi còn có phần tiếp theo không, mình đã cực kì hạnh phúc, cực kì vui vẻ, tựa như được tặng một miếng sôcôla thượng hạng.

- Nếu mình viết tiếp, cậu sẽ đọc chứ?

- ...Cũng được.

Chính câu nói cụt lủn đó của Kana đã trở thành động lực để mình viết tiểu thuyết.

Kana còn nhớ không, cho dù sau này chúng mình đã trở nên thân thiết, cùng ngồi ăn cơm trưa, cùng đi về sau giờ học, thì mình và Kana vẫn gọi nhau bằng “Bạn Sakurai” và “Bạn Satomura”.

Mình vẫn luôn hi vọng được gọi Kana là “Kana”, thế nên một ngày, mình dùng hết sức bình sinh và...

- Kana này.

Khi mình gọi Kana như vậy, Kana đã sững người mất ba giây, sau đó mới tỏ ra khó chịu và nói:

- Đừng gọi mình như thế, nghe ghê lắm.

Mình đã rất thất vọng, thế nhưng mình đã tập hợp thật nhiều dũng khí nên mình sẽ không lùi bước tại đây, mình tiếp tục gọi:

- Kana, Kana ơi.

Cuối cùng Kana cũng đành chịu thua và không nói thêm gì nữa.

Cứ như vậy, lần đầu tiên Kana gọi mình là “Yui” là vào lễ tốt nghiệp cấp hai.

Cả đời này mình cũng sẽ không bao giờ quên được khoảnh khắc đó.

Trường cấp ba mà Kana đăng kí dự thi đối với mình thật sự rất khó, thế nhưng vì muốn được ở bên Kana, mình đã rất cố gắng học bài, dù vậy cuối cùng mình vẫn thi rớt.. Vừa nghĩ tới việc mình và Kana không thể học chung một trường cấp ba là trái tim mình lại tan nát, mình thậm chí còn khóc như một đứa trẻ và nói rằng.

- Kana lên cấp ba rồi thế nào cũng sẽ quên mình cho coi. Mình thích Kana, thích vô cùng, nhưng Kana lại chẳng như vậy...

- Yui!

Khi đó Kana trông rất nghiêm túc và gọi mình.

- Mình sẽ không quên cậu, Yui. Cho dù học khác trường cấp ba, thì sau giờ học hoặc vào ngày nghỉ chúng ta cũng có thể gặp nhau mà. Như vậy mình cũng sẽ có thể tiếp tục được đọc tiểu thuyết của Yui.

Khi ấy, xung quanh mình và Kana bay phấp phới những bông tuyết trắng tinh.

Bầu trời đằng sau thân cây phủ đầy tuyết mang một màu xanh thẫm.

Ánh mắt của Kana nhìn mình thật chăm chú.

Ngọn gió khẽ vuốt qua gò má, cùng đầu ngón tay gạt đi nước mắt của Kana thật mát lạnh, thật dễ chịu. Khi đó mình hạnh phúc tới mức dường như có thể hòa tan cùng với tuyết.

Những kỉ ức đó vẫn luôn hiện rõ trong đầu mình.

Kana này.

Mình vẫn luôn muốn nói chuyện nhiều hơn với Kana giống như lúc đó.

Hôm nay cậu cũng bận công việc sao?

Chương 4:

Lời nói dối của nhà văn

Ngày hôm sau, khi tôi và Kotobuki chạm mặt ở lớp, cậu ấy cúi đầu tỏ vẻ bối rối.

- C... Chào.

- Xin lỗi cậu vì chuyện hôm qua.

- Ừm... không sao đâu. Cậu cũng gọi điện cho tôi rồi mà...

Tối qua, sau khi do dự thật lâu, cuối cùng tôi cũng gọi điện cho Kotobuki.

“Xin lỗi vì gọi cho cậu trễ thế này. Tôi định nhắn tin, nhưng mà...”

Tôi đưa ra một lời nói dối để giải thích, rằng hôm qua ở nhà có điện thoại báo nên tôi phải về nhà gấp. Nếu biết chuyện hôm qua có liên quan tới Ryuuto, chắc hẳn Kotobuki sẽ rất lo lắng. Cho nên tôi nghĩ không nói cho cậu ấy biết thì tốt hơn.

“Vì tôi nghe họ hàng mình có người lâm bệnh nặng, thế nên... tôi bối rối quá... Thật sự xin lỗi cậu. Ừm, không sao... bệnh tình của bác ấy cũng tốt lên rồi. Ừm... ừm... cảm ơn cậu. Xin lỗi...”

Kotobuki không hề nổi giận, ngược lại cậu ấy còn an ủi tôi.

Mặc dù bị dẫn dắt bởi cảm giác tội lỗi nhưng tôi không muốn Kotobuki bị tổn thương hơn nữa.

- À... Hôm nay tôi sẽ về cùng Mori... Bọn tôi, đã hẹn nhau... đi mua sôcôla.

Kotobuki nói áp úng với vẻ có lỗi.

- Đúng rồi, ngày mai là lễ Tình nhân nhĩ.

Vừa nghe vậy, khuôn mặt cậu ấy đã đỏ bừng lên.

- B-Bọn tôi cũng chuẩn bị sôcôla hết rồi. Tôi cũng thế... chỉ là hôm nay ở trước nhà ga và các cửa hàng bách hóa sẽ tổ chức cho ăn thử sôcôla, nghe m nói có thể ăn được rất nhiều sôcôla cao cấp...

- Ồ vậy à.

- Tôi cũng không phải rất muốn ăn sôcôla, chỉ là đi chung với mọi người thôi. Nhưng nếu cậu không thích thì tôi không đi nữa cũng được.

Kotobuki trộm ngược lên nhìn tôi.

Cậu ấy quan tâm đến tôi như vậy mà tôi lại nói dối cậu ấy, cảm thấy ngực nhói đau, tôi cố gượng nở nụ cười.

- Không sao đâu, cậu cứ đi chơi với mọi người đi. Cũng chẳng mấy dịp được ăn sôcôla cao cấp thỏa thích mà.

- Ừ-ừm.

Kotobuki gật đầu, trông vẫn còn lo lắng, sau đó cậu ấy nắm chặt lấy ống tay áo của tôi.

- A, nhưng ngày mai là lễ Tình nhân rồi, sau giờ học cậu phải sắp xếp thời gian đây Inoue.

- Tôi biết rồi mà.

- C-Còn nữa...

Khuôn mặt của Kotobuki càng lúc càng đỏ hồng lên.

- Ngày mai, cậu tới nhà tôi, được không?

- Hả?

- K-K-K-K-Không phải vì Mori bảo tôi làm vậy đâu nhé! C-Cũng không phải vì lý do kì lạ nào hết... chỉ là đằng nào cũng ăn thì tôi nghĩ ăn lúc còn nóng sẽ tốt hơn... C-chỉ có vậy thôi! Cậu đừng hiểu nhầm nhé!

Nhìn cậu ấy vừa nắm chặt lấy tay áo của tôi vừa vội vàng thanh minh mà tôi không nhìn được phải bật cười..

- Được chứ.

- !

Kotobuki mở to hai mắt.

- Vậy tan học ngày mai nhé. Chà, chờ mong sôcôla của cậu quá.

Cậu ấy cúi đầu then thùng.

- ...Ừm, tôi sẽ cố gắng.

Rồi khẽ nói nhỏ một cách vui vẻ.

Đúng lúc này một cô bạn thân của cậu ấy bước vào lớp, thế nên Kotobuki đi về phía cô bạn đó.

Tâm trạng tôi hơi thoải mái một chút.

Tôi yêu quý những ngày bình thường ấm áp như thế này, chẳng phải làm tổn thương ai, cũng chẳng bị ai thương tổn.

Tôi muốn trân trọng chúng. Tôi không muốn đánh mất chúng. Nơi tôi thuộc về là ở bên Kotobuki.

Tuy nhiên, bóng tối lại ngay lập tức phủ xuống tâm hồn tôi.

Từ giờ đến lúc sinh hoạt vẫn còn chút thời gian...

Tôi rời khỏi lớp và đi về phía thư viện.

Từ hôm qua tới giờ, sau khi nói chuyện với bác Sasaki, những nghi vấn về cuốn tiểu thuyết của tác giả Sakurai Kanako vẫn lớn vồn trong đầu tôi.

Tên của nhân vật chính là Arisa.

Hình mẫu của nhân vật chính được lấy theo tác giả.

Khi Ryuuto nói Jérôme và Juliette kết hôn, có lẽ nó đang đề cập tới cuốn tiểu thuyết do cô Kanako viết.

Trên cửa thư viện treo biển “Đóng cửa”.

Có lẽ cô thủ thư vẫn chưa tới.

Khi tôi thử xoay nắm đấm thì cửa bỗng mở ra.

Trong căn phòng trống rỗng, toàn bộ rèm cửa đều được kéo lên, những tia nắng ban mai chiếu rọi khắp phòng. Tại dãy bàn trong khu tự đọc có một cô bé mặc đồng phục đang ngồi một mình.

Vẫn ngồi trên ghế, Takeda xoay người về phía tôi, rồi cô bé nở một nụ cười thơ ngây.

- Chào anh Konoha. Anh tới tìm quyển sách này phải không?

Nhìn thấy quyển sách bìa cứng với tiêu đề *Cánh cửa tội lỗi* trên tay cô bé, tôi có cảm giác mình vừa bị kéo từ thế giới bình thường rực rỡ ánh sáng vào một thế giới đầy tăm tối.

- Ryuuto đã nói với em là anh sẽ tới đây à?

Takeda chỉ cười mà không trả lời, rồi cô bé đặt quyển sách có bìa màu xanh đậm vào tay tôi.

- Hôm nay cô thử thư nghỉ phép. Nếu thích anh có thể xuống dưới này ngồi đọc cũng được.

Cầu thang xoắn đầy rỉ sét vang lên từng tiếng kẽo kẹt khi chúng tôi bước xuống.

Rồi chúng tôi tới trước một cánh cửa màu xám, Takeda đưa tay đẩy cửa ra.

- Anh vào đi.

Gian phòng này vẫn chẳng thay đổi gì nhiều so với lần trước tôi tới đây, vẫn là mùi quen thuộc của những quyển sách đã ố vàng... Chỉ là nó có vẻ tăm tối hơn lúc trước, cảm giác lạnh lẽo như thấm vào xương.

Bởi vì các thành viên khác trong thư viện đều không thích đi xuống kho sách dưới tầng hầm này, nó đã trở thành căn phòng bí mật của Takeda.

Trong phòng có rất nhiều kệ sách xếp thành hàng, bên góc tường, sàn nhà cũng chất đầy những quyển sách cũ như những “mộ sách”, kẹp giữa không gian chật hẹp này là một chiếc bàn học và ghế ngồi.

Takeda bật đèn bàn lên, nhờ vậy mà gian phòng mới sáng sủa lên một chút.

- Đây là đồ em chuẩn bị cho anh.

Nói xong, cô bé đặt lên bàn một bình nước màu cam và một túi chườm ấm loại dùng một lần.

- Trong bình này là trà ô long hương đào. Vậy thôi, em đi học đây, anh cứ từ từ mà đọc nha.

- Cảm ơn em.

- Hi hi, không có gì đâu ạ~

Sau khi nghiêng đầu tỏ vẻ ngượng ngùng như một đứa trẻ, Takeda đóng cửa lại.

Cạch cạch cạch... tiếng bước chân của cô bé dần rời xa.

Tại sao tôi lại không quay về phòng học mà lại có mặt ở đây? Tôi sẽ lại khiến Kotobuki lo lắng mất.

Chính tôi cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy. Chỉ là, khi tôi nhận cuốn sách này từ Takeda, tôi có cảm giác như mình vừa bị một thứ gì đó đen kịt không biết tên tóm lấy.

Cảm giác đó giống hệt như lần đầu tiên tôi ngược lên sân khấu nhìn về tác giả Sakurai Kanako.

Sợ hãi, nhưng rồi lại không thể cưỡng lại việc nhìn chăm chú vào con người tỏa ra bầu không khí cao ngạo lạnh lùng cự tuyệt mọi sự tiếp xúc đó.

Một cảm giác kì lạ, toàn thân tôi run lên, đầu óc như tê dại...

Sau khi ngồi xuống chiếc ghế phát ra những âm thanh cọt kẹt, tôi lấy túi chườm ấm của Takeda đặt lên đùi.

Rồi tôi mở nắp bình nước màu cam, rót đầy một nắp trà ấm áp với hương đào ngọt ngào. Sau khi làm ấm cơ thể bằng nắp trà đó, tôi bắt đầu mở sách ra đọc.

Từ những dòng chữ đầu tiên...

Chỉ vậy thôi cũng đủ để khiến tôi choáng ngợp trước sự tinh tế của văn chương trong cuốn sách.

Câu chữ không chút thừa thãi, chúng được tuyển chọn tỉ mỉ, đánh bóng như thủy tinh, sau đó sắp xếp với nhau theo một trật tự rõ ràng.

Trong các câu văn không tồn tại sự tô điểm màu thừa thãi, dù vậy khi đọc lên chúng vẫn khiến độc giả cảm nhận được vẻ đẹp long lanh tồn tại khắp mọi nơi, những mô tả cảm xúc, trạng thái hiện lên một cách sinh động trước mắt người đọc.

Tôi đọc mãi miết, ngay cả cảm giác khát khô trong cổ họng hay sự tối tăm lạnh lẽo của căn phòng cũng chẳng còn khiến tôi để tâm. Thay vào đó, tôi dần bị đè nén bởi sự u tối và hơi lạnh tỏa ra từ tâm khảm.

Câu chuyện được dệt nên từ những câu văn xinh đẹp tao nhã... ghi lại tình yêu và sự hận thù của một người con gái với một cặp vợ chồng.

Người kể chuyện là một nữ tác giả tên Arisa, ngoài ra còn có sự xuất hiện của biên tập viên đầy tài năng thường được người khác gọi thân mật là Haru. Vợ của Haru là Yuiko.

Arisa và Yuiko là đôi bạn thân, họ cùng tham gia câu lạc bộ Văn học ở trường đại học, Yuiko là một cô gái văn chương với ước nguyện trở thành tác giả. Còn Arisa là một người lạnh lùng không giỏi giao tiếp. Cô và Yuiko, người luôn vui vẻ dịu dàng với bất kì ai, được khắc họa như hai nhân vật có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhờ sự giới thiệu của một đàn anh, Yuiko đã gửi bản thảo của mình cho Haru, thành viên cũ của câu lạc bộ.

Sau này, Yuiko và Haru trở thành người yêu rồi kết hôn, tuy nhiên, với tư cách một biên tập viên, thứ hấp dẫn Haru không phải bản thảo của Yuiko, mà là những tùy bút ngắn do Arisa viết trên tạp chí câu lạc bộ.

Haru giấu Yuiko lén đi gặp Arisa và thuyết phục cô viết tiểu thuyết.

“Cô là người sinh ra để viết. Cô đã đọc Khung cửa hẹp chưa? Cái cách cô chỉ tin vào bản thân và kiên định theo đuổi mục tiêu rất giống với Alissa, người đi tìm tình yêu của Chúa trời... Tuy nhiên, có lẽ vì vậy mà một ngày nào đó cô mới có thể đi qua khung cửa hẹp và đến được nơi ‘Chí cao’.”

Khi đọc tiểu thuyết do Arisa viết ra dựa trên chính những trải nghiệm của bản thân, Haru đã khen không ngớt lời.

“Hãy giao tiểu thuyết này cho tôi! Cô chắc chắn sẽ trở thành một tác giả. Không, cô đã là một trong số ít người được chọn tìm được khung cửa hẹp rồi! Việc còn lại chỉ là bước qua nó mà thôi.”

Về sau Haru kết hôn cùng Yuiko, tiểu thuyết của Arisa cũng được xuất bản và giành được nhiều thành công vang dội.

Nhưng Yuiko lại trách Haru và Arisa.

“Tại sao Arisa lại giấu mình chuyện viết tiểu thuyết? Hai người đã làm những chuyện gì sau lưng mình?”

Arisa nói với Yuiko:

“Mình và Haru chính là Alissa và Jérôme trong Khung cửa hẹp, thế nên giữa chúng mình tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì cả. Alissa không mong muốn điều đó, còn Yuiko chính là Juliette được ở bên Jérôme.”

Với tư cách tác giả và biên tập viên, Haru và Arisa bị ràng buộc bởi một mối liên hệ mạnh mẽ. Nhưng giữa hai người không tồn tại tình cảm nam nữ. Họ không cần một thứ vô định, ngu xuẩn và đầy phiền phức như vậy.

Họ chỉ coi nhau như một cộng tác viên độc nhất vô nhị trên con đường dẫn tới lý tưởng mang tên Chúa trời... tới đỉnh cao của tiểu thuyết.

Arisa có thể bình thân lên giường với một người đàn ông thoáng gặp, hay một thiếu niên giang hồ.

Nhưng chỉ có Haru là chưa một lần bị xem là đối tượng như vậy.

Chỉ suy nghĩ này thôi cũng đã là sự phi báng dành cho bản thân cô và Haru. Mối quan hệ giữa hai người là một thứ kiên định và thuần khiết hơn rất nhiều.

Arisa là cô Kanako.

Haru là chú Fumiharu.

Còn Yuiko chính là cô Yui, cho dù là tôi, một người không biết nhiều về ba người họ khi đọc quyển sách này cũng ngay lập tức hiểu ra.

Nội dung câu chuyện và sự thật quá trùng khớp với nhau.

Cho dù có người đọc cuốn tiểu thuyết này và nghĩ rằng nó chỉ đang tường thuật lại câu chuyện của ba người thì cũng chẳng có gì là lạ.

Rốt cuộc đâu mới là sự thật, đâu mới là hư cấu? Hay tất cả những gì viết trong này chỉ là tưởng tượng của tác giả Sakurai Kanako? Tôi chẳng thể phán đoán được.

Cách hành văn trôi chảy và lối dẫn chuyện liền mạch dần dần kéo tôi vào trong tác phẩm.

Vừa ủ ấm những ngón tay tê dại vì lạnh bằng túi chườm, tôi vừa lật từng trang sách.

Yuiko, nay đã là vợ của Haru, bắt đầu nghi ngờ phải chăng Haru đang ngoại tình với Arisa, ngọn lửa ghen tuông cháy hừng hực trong cô.

Mỗi khi Haru vì công việc biên tập mà phải về nhà muộn hoặc ngủ ở ngoài, Yuiko lại không kìm chế được ý nghĩ rằng Haru đang lén đi gặp Arisa. Lấy có mang theo quần áo để thay, thỉnh thoảng cô lại tới nơi làm việc của Haru để xác

nhận.

Mình phải có con... Yuiko bắt đầu nghĩ như vậy.

Nếu có một đứa con, mình sẽ có thể giữ Haru ở bên cạnh.

Haru sẽ không bị Arisa cướp đi.

Yuiko tìm mọi cách để quyến rũ Haru, hai người giao hoan với nhau như những con thú tại căn hộ đồng thời cũng là phòng làm việc của Arisa.

Ở phòng bên cạnh, Arisa chỉ yên lặng nhìn cảnh tượng đó với ánh mắt lạnh lùng.

Cuối cùng Yuiko cũng có thai và sinh ra một bé gái.

Đứa bé có tên Tooko.

Tay tôi dừng lại.

Tooko?

Đây là đang ám chỉ chị Tooko sao?!

Hình mẫu của Haru và Yuiko là ba mẹ của chị Tooko, cho nên sự xuất hiện của con gái hai người cũng không có gì lạ.

Tuy nhiên, thấy tên một người gần gũi với mình xuất hiện trong tiểu thuyết như thế này khiến tôi có cảm giác thật kì lạ. Hơn nữa, nếu những điều được viết trong tiểu thuyết từ nãy đến giờ là sự thật...

Haru rất yêu thương người con gái vừa ra đời, để được gặp mặt con gái, anh nhiều lần bỏ dở công việc để về nhà sớm.

Chứng kiến việc này, Arisa cảm giác như bị Haru phản bội.

Haru không phải đồng chí của cô sao? Chẳng phải họ là cộng sự hướng tới nơi chí cao sao? Chẳng lẽ Haru đã bị nhuộm bụi phạm trần và sa đọa rồi sao?

Dù kết hôn với Juliette thì đối với Jérôme, Alissa vẫn là người không thể thay thế, vậy mà...

Trong khi Arisa dao động, Yuiko không ngần ngại thể hiện niềm hạnh phúc của cô.

Cô kể cho Arisa nghe Tooko dễ thương đến thế nào, rằng Haru yêu mến Tooko đến đâu, rằng anh rất quan tâm săn sóc con bé, nâng niu như một hòn

ngọc quý, cho dù một giây thôi cũng không thể rời xa. Gia đình của cô tràn ngập hạnh phúc và niềm vui.

Bằng mọi cách, Yuiko kể chuyện, viết thư, gửi hình cho Arisa, cô mời Arisa về nhà mình, để Arisa thấy được sự đáng yêu của Tooko, rằng Haru yêu thương Tooko đến nhường nào.

Vị thế của Yuiko và Arisa hoàn toàn thay đổi, Arisa bắt đầu cảm thấy phần nộ và căm hận.

Nếu Tooko không tồn tại.

Arisa bắt đầu hướng sự hận thù của mình về phía đứa trẻ ngây thơ đứng chắn giữa cô và Haru trên con đường dẫn đến nơi mộng tưởng mà hai người từng hướng tới.

Cô hận Tooko.

Nếu nó không tồn tại trên cõi đời này...

Một ngày nọ, Arisa rút cuộc không thể ngăn chặn bóng tối trong tâm hồn, thừa dịp Yuiko đi vắng, cô đặt hai bàn tay của mình lên cổ Tooko.

Không để ý tới tay chân non nớt của Tooko đang vùng vẫy chống cự, cô vừa đặt một tay lên miệng đứa bé, một tay dần siết chặt bóp lấy cái cổ mảnh khảnh. Cuối cùng Tooko ngừng khóc, con bé không còn cử động, cũng không còn thở nữa.

Sau khi áp tai lên lồng ngực Tooko để xác nhận không còn nghe được tiếng tim đập của con bé, Arisa về nhà, mang trong mình niềm vui sướng u tối.

Bằng cách này Haru sẽ có thể tỉnh lại.

Yuiko sẽ rơi xuống vực sâu tuyệt vọng.

Nhưng sau sự kiện đó, Yuiko vẫn không hề thay đổi.

Cô vẫn nói chuyện với Arisa về Tooko, trông cô còn hạnh phúc hơn cả trước kia.

Không phải Tooko đã chết rồi sao? Không phải chính tay mình đã giết con bé rồi sao? Arisa nhiều lần tự hỏi.

Chúng kiến Yuiko tiếp tục kể về Tooko một cách hạnh phúc, Arisa cảm giác

toàn thân như sắp vỡ ra, cô không thể chịu được nữa!

Bị sự căm hận làm cho phát điên, Arisa quyết định đầu độc Yuiko.

Không may Haru lại uống nhầm chén súp trộn lẫn độc dược trong bữa sáng, sau đó hai vợ chồng Haru và Yuiko cùng chết trong tai nạn giao thông.

Chỉ để lại đứa con gái Tooko.

Đứa bé đó là một hình nộm, bên trong đặt hài cốt của Tooko đã bị Arisa giết.

Đứa bé tên Tooko đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa.

Cho dù đã đọc tới trang cuối cùng, tôi vẫn không tài nào dời ánh mắt của mình ra khỏi cuốn tiểu thuyết.

... Độc giả thường cảm thấy bị sốc vì thế giới quan mà bản thân chứng kiến hàng ngày dường như bị phá vỡ...

Bác Sasaki từng đánh giá như vậy về cảm giác sau khi đọc tiểu thuyết của Sakurai Kanako.

Bởi vì đọc quá chú tâm, tôi dường như không thể thoát khỏi thế giới tiểu thuyết để về lại với hiện thực.

Tôi thậm chí còn cảm thấy sự tồn tại của mình đã bị giết chết một lần ở trong thế giới kia...

Nhưng điều khiến tôi cảm thấy rung mình hơn cả là trong tác phẩm này, Arisa đã ra tay sát hại Tooko.

... Nhưng đứa bé đó... bé Alissa, con gái của Juliette, anh nghĩ điều gì sẽ xảy ra với nó?

Tôi bất giác run lên khi giọng nói của Ryuuto vang lên trong đầu.

...Sự tồn tại của nó sẽ bị xóa bỏ.

Đúng như vậy, Sakurai Kanako đã xóa bỏ sự tồn tại của Amano Tooko. Trong tiểu thuyết mà cô ấy viết, cô ấy đã để mình siết cổ Tooko khi còn là một đứa bé...

Những gì viết trong tiểu thuyết không phải sự thật.

Chị Tooko vẫn còn sống, chị ấy vẫn đang tồn tại.

Nhưng cho dù là trong tiểu thuyết đi chăng nữa, làm sao cô ấy có thể để một người đang còn sống... hơn nữa người đó còn là con gái của bạn thân, là người

đang sinh hoạt dưới cùng một mái nhà... bị giết theo một cách tàn khốc như vậy.

Không chỉ như vậy.

Cô ấy còn đầu độc vợ chồng người bạn...

Haru và Yuiko qua đời vì tai nạn giao thông. Trong khi đang lái xe, Haru bị độc tính phát tác khiến xe mất lái lao qua rào chắn rơi xuống vực.

Bác Sasaki từng kể với tôi ba mẹ của chị Tooko qua đời vì tai nạn xe hơi. Khi đó trông bác Sasaki đã hơi do dự.

Nếu những điều viết trong tiểu thuyết là sự thật...

Nếu người đầu độc vợ chồng Amano, cố tình để họ chết trong tai nạn giao thông, chính là cô Kanako...

Không, làm sao có thể có chuyện như vậy chứ?! Cô ấy làm sao có thể điên tới mức đi thú tội việc mình giết người trong tiểu thuyết do chính mình viết ra chứ?! Hơn nữa nếu đó là sự thật, cảnh sát chắc chắn sẽ không để yên cho cô ấy.

- Bình tĩnh lại!

Trong mộ sách mờ mờ tối, nơi nguồn sáng duy nhất là ánh sáng phát ra từ ngọn đèn bàn, tôi lẩm bẩm tự nói với bản thân như vậy.

Tôi không biết được cái gì là hư cấu, cái gì là sự thật.

- ...Bình tĩnh, đừng dao động.

Điều duy nhất rõ ràng hiện nay... là chị Tooko, ngay lúc này đây, vẫn đang tồn tại trên cõi đời này. Và Sakurai Kanako đã lấy hình mẫu của chính mình, của vợ chồng Amano và con gái họ để viết tiểu thuyết. Trong tác phẩm đó, cô ấy đã sát hại vợ chồng người bạn và con gái họ. Vợ chồng Amano trên thực tế đã qua đời trong tai nạn giao thông. Còn con gái họ, chị Tooko, thì đang ở nhờ tại nhà Sakurai.

Càng nghĩ, tôi lại càng cảm thấy cái người tên Sakurai Kanako thật đáng sợ. Không chỉ cô ấy đã viết ra tiểu thuyết trong đó tự nhận mình giết người, cô ấy còn để cô bé mà mình đã giết trong tiểu thuyết ở nhờ tại nhà của mình.

Tại sao cô ấy lại viết ra một tác phẩm như vậy chứ?

Chị Tooko đã đọc cuốn tiểu thuyết này chưa?

Nếu đọc rồi thì tâm trạng của chị ấy như thế nào?

Nếu như tôi đọc được một cuốn tiểu thuyết mà trong đó bản thân bị giết chết, chắc hẳn lòng tôi sẽ đau như cắt, tôi sẽ có cảm giác như mình bị ném xuống mặt biển âm u và chìm dần xuống.

Có lẽ tôi sẽ sốc đến mức không thể tin tưởng người khác được nữa. Và nếu còn phải sống chung dưới một mái nhà với người viết ra thứ tiểu thuyết đó... có lẽ tôi sẽ bị nỗi sợ hãi nuốt chửng.

Người đó rất có thể hận tôi đến mức muốn giết chết tôi. Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ thật sự bị giết. Nếu phải sống trong tâm trạng đáng sợ đó, lòng tôi sẽ không lúc nào yên, sớm hay muộn tôi cũng sẽ phát điên.

Vậy còn chị Tooko thì sao.

Theo lời bác Sasaki, khi ba mẹ qua đời, chị Tooko chỉ mới tám tuổi.

Từ đó đến giờ chị ấy vẫn luôn sống ở nhà Sakurai sao?

Trước kia, khi tôi thoáng gặp cô Kanako trước cửa nhà Sakurai, chị Tooko đã cười rất tươi và bắt chuyện với cô Kanako một cách thân thiện.

Vào lúc đó, tôi không hề cảm nhận được chút sợ sệt nào dành cho cô Kanako từ chị Tooko.

Nhưng...

Tôi nhớ lại cảnh cô Kanako thoáng liếc tôi một cái rồi bỏ đi.

Khi-ấy, cô-Kanako-đã-không-hề-nói-một-câu- nào-với-chị-Tooko. Cô-ấy-cũng-chẳng-hề-nhìn-về- phía-chị-ấy, như-thể-cô-gái-có-tên-Amano-Tooko-chẳng-hề-tồn-tại-trên-cõi-đời-này.

Lông tóc toàn thân tôi dựng đứng.

Nếu như mỗi ngày của chị Tooko đều là như vậy...

Cảm thấy mình sắp bị bóng tối lạnh giá của căn hầm đè bẹp, tôi vội khép quyển tiểu thuyết lại rồi rời khỏi đó.

Sau khi leo lên cầu thang xoắn và mở cánh cửa nặng nề ra, phòng chờ vắng lặng không một bóng người hiện ra trước mắt tôi.

Ngược lên nhìn đồng hồ treo tường, tôi nhận ra tiết ba đã kết thúc.

Mình đã ngồi dưới đó ba tiếng đồng hồ rồi sao...

Tôi phải quay lại lớp mới được, chắc hẳn Kotobuki đang rất lo lắng...

Đúng lúc này, điện thoại trong túi áo rung lên như thể nó biết đã đến lúc tôi đọc xong quyển sách đó.

Mọi chuyện đều theo đúng như kịch bản...

Tôi nín thở và áp điện thoại lên tai.

- Alo.

- ...Anh thấy tiểu thuyết của Kanako thế nào?

Giọng nói trầm thấp như vọng lên từ mặt đất, xuyên qua loa rồi rót vào tai tôi.

Tôi dùng bàn tay đầy mồ hôi nắm chặt điện thoại gần giọng nói.

- ...Em nói việc Juliette kết hôn với Jérôme là ám chỉ ba mẹ của chị Tooko phải không. Nhưng đó không phải chỉ là tiểu thuyết sao? Bác Sasaki cũng đã nói với anh quan hệ của ba mẹ chị Tooko rất tốt.

- Anh lại định trốn tránh bằng cách tự thuyết phục bản thân sao? Rằng tất cả những gì viết trong đó chỉ là lời nói dối của tác giả, rằng chúng không phải sự thật.

Sự khó chịu trong lời nói của Ryuuto như đâm vào ngực tôi.

- Anh đã từng thử tưởng tượng cảm giác của một người bị xem là “người không tồn tại” chưa? Bản thân rõ ràng có ở đó, nhưng lại bị xem như không tồn tại, bị cự tuyệt mọi thứ... mỗi ngày đều là sự dằn vặt và tuyệt vọng, cho dù vậy người đó vẫn phải nở nụ cười, anh Konoha, anh có hiểu được cảm giác đó không?

Nó dần to tiếng. Ở đầu bên kia, Ryuuto gào thét như muốn xả hết những cảm xúc trong lòng.

- Chính anh Konoha đã cho người ấy thấy ước mơ! Rằng nếu như anh Konoha tiếp tục viết, có lẽ sẽ có điều gì đó thay đổi! Rằng anh Konoha sở hữu sức mạnh thay đổi tương lai!

- Tại sao lại là anh?! Nhà văn ở đâu mà không có?! Tại sao anh lại phải viết

chứ?!

Tâm trạng của tôi cũng dao động, nó dần dâng cao như những đợt sóng vỗ vào vách đá.

- Xin anh lý giải Amano Tooko, anh Konoha.

Những lời của Ryuuto như bóp nghẹt lấy trái tim tôi.

- Tại sao chị Tooko lại muốn anh Konoha viết tiểu thuyết?! Tại sao lại là anh Konoha?! Tâm tình của chị Tooko, sự thật của chị ấy. Anh Konoha, chính anh phải lý giải chúng.

Điện thoại đã cúp, nhưng tôi vẫn đứng sững sờ ở đó.

... *Xin anh lý giải Amano Tooko.*

Từ trước đến giờ tôi vẫn cho rằng mình hiểu rất rõ về chị Tooko.

Nhưng đó chỉ là chị Tooko tại trường học, ngoài ra, tôi chẳng biết gì về chị ấy.

Ngay cả việc chị ấy đã mất đi gia đình.

Đầu tôi trở nên nóng rực, cổ họng đau nhức như muốn hét lên, tôi chẳng còn biết đó là vì khổ sở hay hối hận nữa.

Nhưng tôi biết một điều, là mình phải làm gì đó.

Tại sao chị Tooko lại muốn tôi viết tiểu thuyết.

Trong quãng thời gian hai năm ở bên cạnh tôi, chị ấy đã có suy nghĩ gì.

Tôi phải biết về chị Tooko, về chuyện của vợ chồng Amano, về Sakurai Kanako - tác giả đứng ở trên cao quan sát vạn vật với ánh mắt lạnh lùng.

Cho dù làm thế là đi theo kịch bản của ai đó đi chăng nữa.

Khi tôi vừa quay lại lớp, Kotobuki đã chạy tới.

- Inoue, cậu vừa đi đâu vậy?!

Hai hàng lông mày của cậu ấy nhăn lại, miệng mím chặt, với khuôn mặt như đang cố để không bật khóc, cậu ấy hỏi tôi.

- Tôi vừa đến thư viện điều tra chút việc.

- Điều tra...?!

Có lẽ Kotobuki đã không ngờ rằng chỉ vì lý do như vậy mà tôi lại cúp tiết.

Hai mắt cậu ấy mở to, giọng nghẹn lại.

- Chuyện này sẽ tốn khá nhiều thời gian nên tôi đang định hôm nay sẽ về sớm.

- Cậu đang điều tra cái gì vậy?

- Xin lỗi, bây giờ tôi vẫn chưa thể nói cho cậu biết được.

Kotobuki lại mím môi nhìn tôi lo lắng, thấy thế tôi bèn nói một cách quả quyết bằng chất giọng mà tôi nghĩ là vui vẻ.

- Ngày mai tôi chắc chắn sẽ tới trường, tan học cũng sẽ rảnh, cậu đừng lo.

- Cậu... hứa rồi đấy nhé!

- Ừm.

Nói rồi, tôi quay lại chỗ ngồi, thu dọn sách giáo khoa vào trong cặp, đúng lúc này Akutagawa bước tới.

- Ông về à?

- Ừ, tôi có việc gấp.

- Inoue, ông vẫn không cần tôi giúp đỡ sao?

Akutagawa hỏi với ánh mắt nghiêm túc.

Xem ra ngay cả Akutagawa cũng đang lo lắng cho tôi...

Ngực tôi quặn thắt trước ánh mắt thẳng thắn của cậu ấy.

- Cảm ơn ông, khi nào thật sự cần thiết... tôi sẽ nhờ ông giúp.

- Ông có thể nhờ vả tôi bất kì lúc nào.

- Tôi biết rồi.

Tôi gượng cười, sau đó với tay cầm lấy áo khoác và cặp rồi rời khỏi lớp.

Nơi tôi đang đi đến là sảnh âm nhạc trong trường.

Đây là tòa nhà được xây dựng nhờ sự đóng góp của các thành viên cũ của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, và ở tầng cao nhất của nó là phòng tranh của chị Maki, người có biệt danh “Công chúa”.

Mặc dù khối 12 bây giờ có thể không đến trường cũng được, nhưng dù sao nếu là chị Maki thì chắc hẳn chị ấy đã được đề cử vào một trường đại học danh tiếng nào đó rồi, cho nên chị ấy không cần phải học ôn. Vì vậy có lẽ chị ấy sẽ tới

đây vẽ tranh.

Là cháu gái của hiệu trưởng, lại là người thừa kế của tập đoàn Himekura, chị ấy vẫn luôn nổi tiếng vì năng lực thu thập thông tin của mình. Bù lại, chị ấy luôn yêu cầu “thù lao”, tuy nhiên đối với tôi bây giờ thì cho dù có phải làm mẫu cho chị ấy đi chăng nữa, tôi cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Có lẽ tôi sẽ nhờ được chị Maki điều tra gì đó về tai nạn của ba mẹ chị Tooko.

Tuy nhiên, tôi lại không gặp được chị Maki ở phòng tranh, thay vào đó là chú Takamizawa - người có nhiệm vụ giám sát chị ấy.

- Thật xin lỗi vì đã để cháu mất công tới đây. Cô chủ Maki trong người không khỏe nên vừa đi về rồi.

- Vậy ạ...

- Nếu cháu có việc gì thì cứ nhắn lại cho chú cũng được.

- Không cần đâu ạ. Cho cháu gửi lời hỏi thăm chị ấy.

Người như chị Maki mà cũng có lúc không khỏe sao? Người như chị ấy mà cũng bị trúng gió hoặc đau bụng tiêu chảy sao?

Mặc dù rất ngạc nhiên nhưng tôi cũng không còn cách nào khác là tự mình điều tra trong phạm vi có thể.

Kana này, hôm rồi Tooko đã lén lấy cuốn Khung cửa hẹp của Gide từ tủ sách của anh Fumiharu rồi ăn vụng hết tron.

Đó là một cuốn sách rất cũ được anh Fumiharu gìn giữ từ thời còn là học sinh, thế nên sau khi ăn nó, Tooko bị đau bụng.

Nhìn Tooko nằm bẹp trên giường mặt méu máo, anh Fumiharu nhẹ nhàng khuyên răn con bé:

- Lần sau Tooko không được tự tiện ăn sách của ba nữa nhé. Còn nữa, sách cũ cũng giống như đồ ăn hết hạn, đọc thì được nhưng không được ăn, nếu không sẽ bị đau bụng, không phải ba đã dạy Tooko như vậy sao?

Tooko vừa khóc méu máo vừa xin lỗi “Xin lỗi ba, lần sau con sẽ không làm thế nữa”, rồi con bé nhõng nhẽo “Nhưng ba ơi, tại khi ba đọc Khung cửa hẹp, trông ba rất dịu dàng nên con mới muốn ăn thử xem nó có hương vị như thế

nào.”

Nghe vậy, anh Fumiharu nheo mắt lại cười nói:

- Thế Khung cửa hẹp có ngon không?

Tooko thút thít trả lời:

- Con không biết nữa. Nó giống như những sợi miến trong suốt, mềm mịn, nhưng khi ăn vào lại chẳng trơn tuột gì cả, toàn phải nhai thôì. Nhưng nhai thế nào cũng chẳng có vị gì... sợi miến cứ như đang chạy trốn ấy. Ba ời, tại sao Alissa lại không cưới Jérôme ạ? Rõ ràng Alissa thích Jérôme mà? Thế nhưng tại sao chị ấy lại một mình đi gặp Chúa trời vậy ạ?

- Chuyện này có lẽ vẫn còn hơi khó hiểu với Tooko... Chờ khi nào Tooko lớn, Tooko có người yêu, có lẽ con sẽ hiểu được tình cảm của Alissa. Khi đó, con hãy lại thử ăn Khung cửa hẹp một lần nữa. Chắc hẳn hương vị của nó sẽ thay đổi đấy.

- ... Là hương vị như thế nào ạ?

- Tác giả Gide từng viết trong nhật kí của mình rằng Khung cửa hẹp tựa như một thanh kẹo nougat*. Bên trong lớp đường dính dính là những hạt hạnh nhân thơm ngon. Đó là nhận định của ông về lá thư của Alissa. Tuy nhiên, ba lại nghĩ cuốn sách này có vị của một chén súp consommé*.

- Súp... consommé ạ?

- Đúng vậy. Chén súp mang màu vàng hổ phách thật xinh đẹp... tựa như ánh hoàng hôn lấp lánh trước khi màn đêm buông xuống.

Thoạt nhìn, consommé tưởng chừng như một món ăn đơn giản, tuy nhiên bên trong chén súp trong suốt đó là sự hòa trộn của rất nhiều loại nguyên liệu. Rất khó để nói chính xác bên trong nó có những gì. Một chén súp trong suốt, nhưng người ta lại không thể biết được bên trong nó có nguyên liệu gì.

Cũng giống như lòng người, nhìn như thấy được nhưng rồi lại không thể nhìn ra...

Con người đôi lúc sẽ ôm ấp những tình cảm mà ngay cả bản thân họ cũng không thể giải thích.

Có lẽ vì vậy nên nó mới thật mê hoặc...

Trong khi kể chuyện cho Tooko nghe, anh Fumiharu dùng những ngón tay gầy guộc vuốt ve hàng tóc mái vương trên trán con gái.

Ánh mắt anh ấy nheo lại dịu dàng, tràn ngập yêu thương... nhưng lại có chút buồn bã...

Mình tự hỏi trong lòng anh Fumiharu nghĩ gì khi kể cho Tooko nghe về Khung cửa hẹp?

Anh ấy, đang nghĩ về ai...

Sau khi ra khỏi trường, tôi đi tới một thư viện lớn ở gần đó.

Máy tính trong thư viện cho phép xem lại những số cũ của các tờ báo và tạp chí, tại đó, tôi tìm thấy một mẫu tin tức liên quan tới tai nạn của vợ chồng nhà Amano.

Thời điểm xảy ra tai nạn là tháng Ba của chín năm về trước.

Được mời tham gia đám cưới, ông bà Amano đem gửi con tại nhà một người bạn, sau đó lái xe tới lễ đường ở Chiba.

Người lái xe là ông Fumiharu. Trong khi ông Fumiharu đang lái xe thì bị mất lái và đâm xe vào rào chắn, chiếc xe rơi xuống vực, cả hai vợ chồng đều không may qua đời.

Mẫu tin tức chỉ viết có chừng đó.

Thời điểm *Cánh cửa tội lỗi* được xuất bản là vào nửa năm sau khi sự cố xảy ra.

Các tờ báo ngay lập tức xôn xao vì nội dung gây sốc của cuốn tiểu thuyết, rằng nhân vật chính được lấy nguyên mẫu từ chính tác giả, ngoài ra còn thú nhận việc mình giết người, rồi thì cặp vợ chồng trong tác phẩm cũng có nguyên mẫu, rằng hai người họ đã qua đời vì tai nạn, chuyện này từng một thời trở thành chủ đề nóng cho các tuần san.

Thậm chí có tuần san còn biến nó trở thành một vụ scandal, nói rằng hiện trường vụ tai nạn rất không tự nhiên.

Bởi vì chuyện này quá mức nhạy cảm, ngay cả cảnh sát cũng phải vào cuộc

điều tra.

Tuy nhiên họ không tìm được bằng chứng nào về việc Sakurai Kanako đã hạ độc.

Cuối cùng, mọi người đành cho rằng tất cả những chuyện đó chỉ là hư cấu, dù vậy một số bài báo vẫn đặt nghi vấn liệu mọi việc có thật sự như vậy hay không.

Về sau, Sakurai Kanako phải chịu chỉ trích rất kịch liệt, người ta bảo cô ấy là một tác giả vô liêm sỉ, lợi dụng cái chết của người quen để tăng doanh thu cho sách.

Nếu là người bình thường thì có lẽ họ đã không thể chịu được sự đả kích này. Tuy nhiên, cô ấy lại chỉ bỏ ngoài tai những lời chỉ trích và vẫn tiếp tục nghiệp viết lách của mình cho đến tận bây giờ.

Nhớ lại hình ảnh xinh đẹp lạnh lùng đến đáng sợ của cô Kanako khi đứng trên sân khấu, tôi bất giác nuốt nước bọt, người run bắn lên.

Tại sao cô ấy lại viết ra cuốn tiểu thuyết đó?

Nghi vấn này, cùng với những cảm xúc u ám, lại một lần nữa nổi lên trong đầu tôi.

Vợ chồng Amano là bạn bè của cô ấy. Vậy tại sao cô ấy lại làm thế?

Khi thử tưởng tượng cảm xúc của cô ấy, tôi như đang nín thở nhìn trộm vào màn đêm sâu thẳm không lối thoát.

Có lẽ nào ẩn chứa trong đó chỉ là bóng tối u ám sao? Sâu trong đôi mắt lạnh lùng đó chẳng lẽ chỉ là bầu trời đêm trống rỗng sao? Cơ thể tôi co quắp, mồ hôi tuôn ra như tắm khi nghĩ tới điều này. Càng suy nghĩ về cô ấy, tôi lại càng có cảm giác mình như đang chìm sâu hơn, bị bóng tối nuốt chửng...

Tôi sợ hãi cô ấy.

Sau khi tắt máy tính, tôi có cảm giác như mình vừa vận động mạnh, đầu đau nhói, hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Tôi không biết được cảm xúc thật sự của cô Kanako...

Tôi có thể nắm bắt sự kiện thông qua các bài báo từ các tạp chí. Tuy nhiên, tôi lại không thể phỏng đoán lòng người thông qua cách này. Tôi vẫn chưa có đủ

tư liệu.

Vừa nhìn đắm đắm vào màn hình đến cay xè cả mắt, trong đầu tôi vừa hiện lên tám danh thiếp mà tôi đã vứt đi.

Tôi gọi điện cho số điện thoại công khai của nhà xuất bản mà tôi tìm được trên internet, sau khi thông báo chức vị và họ tên, ngoài sự tưởng tượng của tôi, tôi dễ dàng gặp được bác Sasaki.

Ở đầu bên kia, có vẻ như bác Sasaki rất ngạc nhiên.

Khi nghe tôi nói muốn gặp mặt bác ấy, bác Sasaki nói tên một quán cà phê cách chỗ tôi đang đứng khoảng ba trạm xe điện và bảo tôi chờ ở đó.

- Ra vậy... cháu đã đọc tiểu thuyết của Kanako rồi sao?

Một tiếng đồng hồ sau, bác Sasaki ngồi đối diện tôi và thờ dãi nói như vậy.

Tôi thấp giọng hỏi.

- Những gì được viết trong *Cánh cửa tội lỗi* có bao nhiêu là sự thật ạ?

Bác Sasaki trông có vẻ bối rối. Sau nhiều lần do dự, lau mồ hôi và đảo mắt một cách bất an, bác ấy nhìn tôi với vẻ mặt đáng chất.

- Nói thật là bác cũng không biết nữa... Dù sao Kanako cũng không phải loại người dễ bộc lộ cảm xúc của mình với người khác... Từ sau cuốn tiểu thuyết đó, cô ấy chưa từng một lần đề cập tới chuyện này.

Ánh mắt cao ngạo lạnh lùng vượt qua mọi đau khổ và bi thương.

Cho dù bị chỉ trích, cô ấy vẫn đứng trên cao nhìn xuống những kẻ chỉ trích mình với ánh mắt lạnh nhạt.

- Từ những gì bác chứng kiến thì Kanako và mẹ của Tooko, Yui, thật sự là bạn thân. Kanako rất hay nhờ Yui chăm sóc Ryuuto và Yui cũng vui vẻ làm việc này. Yui cũng thường xuyên lo lắng việc Kanako vì quá bận rộn với công việc mà không có thời gian tiếp xúc với Ryuuto, hay sợ Kanako làm việc nhiều quá mà kiệt sức.

Những lời mà cô ấy nói với tôi tại sảnh khách sạn cũng lạnh lùng như băng giá.

“Cô sẽ không thể trở thành một tác giả.”

Âm thanh khàn khàn khẽ phát ra từ hai bờ môi khô khốc của tôi.

- ...Làm sao cô ấy lại có thể viết như vậy... về cái chết của bạn thân mình chứ?

Thấy tôi như vậy, bác Sasaki khẽ nói một cách khổ sở.

- Đây có lẽ là... nghiệp chướng của nghề viết văn.

Nghiệp chướng của nghề viết văn ư?

Ngực tôi như bị một lưỡi dao băng giá đâm vào.

Giống như Arisa trong *Cánh cửa tội lỗi*, cô ấy cũng bị trói buộc bởi nghiệp chướng để rồi rũ bỏ mọi cảm xúc, đập lên cuộc sống bình thường, ném đi luân lý, hướng về con đường dẫn tới nơi chí cao mang tên Chúa trời sao?

Vì là tác giả nên có thể viết về cái chết của bạn thân, có thể ra tay sát hại con gái của bạn thân trong tác phẩm của mình sao?

Điều này tựa như một con quái vật mà tôi không tài nào lý giải được, toàn thân tôi lạnh run. Đồng thời, một sự phẫn nộ không thể dung thứ dâng lên trong lòng tôi.

Chẳng lẽ đối với cô ấy, cái chết của người thân chỉ là một đề tài tiểu thuyết sao?

Cái này gọi là tác giả sao?

Lạnh lùng, ích kỉ, ngạo mạn, hèn hạ đến cực điểm... Tác giả là một sinh vật như vậy sao? Cho dù tiểu thuyết của bản thân khiến cho ai đó bị tổn thương thì cũng không hề quan tâm sao?

Nếu tôi là cô Kanako, tôi sẽ không thể viết được... Không bao giờ...

Bởi vì tôi không phải tác giả.

“Cô sẽ không thể trở thành một tác giả.”

Tôi cảm thấy khó thở khi những lời đó lại vang lên trong đầu tôi.

- Bác từng nói... chú Fumiharu chính là người đã giúp cô Kanako trở thành nhà văn phải không ạ...?

Bác Sasaki gật đầu.

- Chuyện này tương tự trong tiểu thuyết. Khi còn học đại học, Kanako và Yui

từng là thành viên của câu lạc bộ Văn học, khi Amano đọc tạp chí của câu lạc bộ, cậu ấy rất có hứng thú với các tùy bút của Kanako, sau đó cậu ấy đã mời cô ấy viết tiểu thuyết.

Hơi thở của tôi càng lúc càng trở nên khó khăn, cơ thể cũng dần trở nên lạnh lẽo. Tương tự tiểu thuyết ư...? Quả nhiên những chuyện đó là sự thật sao?

- Từ lúc cô Kanako bắt đầu viết tiểu thuyết đến đến khi xuất bản sách, cả cô Kanako và chú Fumiharu đều giữ bí mật chuyện này với cô Yui à?

- Bác không biết...

Bác Sasaki thì thăm một cách mơ hồ.

- Nhưng... sau khi sách được xuất bản, Yui từng rất lo lắng cho Kanako. Cô ấy không biết liệu việc xuất bản cuốn tiểu thuyết đó có là chuyện tốt với Kanako hay không.

Chắc hẳn việc này cũng giống với những gì được viết trong *Cánh cửa tội lỗi*.

Tác phẩm vào nghề của Sakurai Kanako được công bố khi cô ấy còn đang học đại học.

Lấy góc nhìn của một nữ sinh 16 tuổi có cha mẹ cùng tự sát, nội dung của nó từng khiến dư luận xã hội rung động một thời.

Bởi vì không chịu nổi người vợ phóng đảng liên tục ngoại tình, người chồng đã bóp cổ người vợ đến chết tại phòng ăn của chính nhà mình, sau đó ông ta chặt đầu và tay chân của người vợ, rồi treo cổ tự vẫn bên cạnh cái xác đầm máu.

Cô gái nhân vật chính, bằng lời kể chuyện bình thản, đã kể lại sự điên cuồng của đôi nam nữ mà cô chứng kiến qua đôi mắt trong suốt không chút tì vết.

Sự kiện xảy ra trong tiểu thuyết chính là những gì đã xảy ra trên thực tế với tác giả Sakurai Kanako.

Vụ án giết người gây chấn động xảy ra sáu năm trước.

Cô gái là con của cả hung thủ và người bị hại nay đã trưởng thành và cho ra mắt cuốn tiểu thuyết viết về vụ án đó.

Ngay lúc này đây, cô ấy cũng đang sống trong căn nhà nơi cha mẹ mình qua đời.

Theo đánh giá của các tuần san, thì cuốn tiểu thuyết đó đã ngay lập tức trở thành sách bán chạy, tuy nhiên chính tác giả của nó mới là người được quan tâm nhiều hơn.

- Dù thế, đứng từ góc độ của một biên tập viên, không ai có thể từ chối việc xuất bản một cuốn sách như vậy. Nếu bác là Amano, chắc hẳn bác cũng sẽ làm điều tương tự. Nói đúng hơn là không thể không làm như vậy... cuốn tiểu thuyết đó chứa đựng một tài năng khiến người đọc hồn xiêu phách lạc. Bác còn nhớ khi vừa đọc bản thảo, Amano đã thốt lên rằng cậu ấy đã tìm ra tác giả chân chính.

Nếu là tôi, tôi sẽ không thể viết được.

Cơn đau thấu xương tủy khiến tôi suýt nữa thì bật ra tiếng rên rỉ.

Nếu chuyện như vậy xảy ra trong gia đình của tôi... tôi sẽ không bao giờ có thể đem nó viết thành tiểu thuyết được.

Nhưng cô Kanako lại làm được.

Và cô ấy vẫn tiếp tục viết đến bây giờ.

Những mẫu tin tức soi mói và định kiến người đời không thể lay động cô ấy. Cô ấy chẳng hề quan tâm và vẫn tiếp tục viết và chú Fumiharu đã ủng hộ cô ấy với tư cách một biên tập viên.

- Nói theo một cách nào đó thì có lẽ Kanako là người còn thân cận với Amano hơn cả Yui, vợ cậu ấy...

Bác Sasaki khẽ nói bằng giọng nặng nề.

- Cô ấy thường nói mối quan hệ giữa mình với Amano giống như một cuộc “Hôn nhân màu trắng”.

- Hôn nhân... màu trắng?

- Đây là cách nói để chỉ một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực. Trên thực tế người ta thường dùng cụm từ này cho những người tuy là vợ chồng nhưng lại không còn một mối liên hệ nào với nhau về mặt vợ chồng... Tuy nhiên, có lẽ Kanako muốn dùng nó để biểu hiện ý nghĩa cô ấy và Amano được kết nối với nhau trên mặt tinh thần. Cho dù hai người họ không kết hôn thì giữa họ vẫn tồn tại một mối liên hệ bền chặt tựa như một cặp vợ chồng đã cùng trao lời thề trước

Chúa... Có lẽ, chỉ có duy nhất Amano là người thực sự hiểu được Kanako. Kanako hẳn cũng hiểu điều này.

Những đầu ngón tay mảnh khảnh duỗi ra từ quá khứ khẽ vuốt ve lồng ngực tôi.

- Vậy cô Kanako có thích chú Fumiharu không ạ? Ý cháu là không phải với tư cách một biên tập viên mà như một người đàn ông ấy.

Bác Sasaki nhíu mày tỏ vẻ bối rối.

- Bác... không biết. Chỉ là, Kanako dường như có khuynh hướng đối đầu với Yui. Cô ấy thường xuyên đưa ra những yêu cầu vô lý như vào ngày nghỉ cũng gọi điện tới nhà Amano gọi cậu ấy tới chỗ làm. Bác không biết đó có phải là cách Kanako thể hiện cho Yui biết rằng Amano còn quan tâm tới cô ấy hơn cả vợ mình không...

Có lẽ những cảm xúc phức tạp đó đã thôi thúc Kanako viết ra *Cánh cửa tội lỗi* sau khi Amano và Yui qua đời... Khi Kanako nhận nuôi Tooko, bác đã rất kinh ngạc...

Sau khi im lặng một lúc, bác Sasaki khẽ lắc đầu.

- Có lẽ đến cuối cùng thì Kanako và Yui vẫn là bạn thân. Cho dù giữa họ có chút ghen ghét hoặc va chạm... thì mối liên hệ giữa họ vẫn rất mạnh mẽ.

Tâm tư của cô Kanako quá u ám và tối tăm, tôi không tài nào nhìn thấu nó được.

Sau đó bác Sasaki cũng kể cho tôi nghe về cha của Ryuuto.

Đó là một người tên Suwa Takumi, khi đó vẫn còn trong tuổi vị thành niên.

- *Cánh cửa tội lỗi* miêu tả Arisa là một cô gái phóng đảng có thể ngủ với bất kì ai, tuy nhiên Kanako lại hoàn toàn trái ngược, cô ấy không cho phép bất kì người đàn ông nào đến gần mình. Theo như bác được biết, người đàn ông duy nhất mà Kanako từng có quan hệ là Takumi. Chỉ là...

Bác Sasaki trở nên do dự.

- Takumi... cậu ấy có rất nhiều vấn đề.

- Ý bác là... chuyện tuổi tác ạ?

Khi ấy Suwa Takumi chỉ mới 19 tuổi, kém cô Kanako tới sáu tuổi.

- Không phải... đúng là chuyện đó cũng có chút vấn đề... chỉ là... cậu ta rất lãng nhãng, ngoài Kanako, cậu ta còn quan hệ với rất nhiều cô gái khác. Cậu ta cũng không đến trường, hàng ngày chỉ quanh quẩn làm cò cho các quán bar và nhà chứa. Công việc chính của cậu ta là bắt chuyện với các cô gái trên phố, sau đó dụ dỗ họ làm việc tại các cửa hàng. Không chỉ vậy, cậu ta có vẻ còn làm rất nhiều chuyện mờ ám khác.

- Tại sao cô Kanako lại quan hệ với một người như vậy ạ?

- Chính bác cũng cảm thấy khó hiểu. Nếu như không quan tâm tới hành vi thì cậu ta đúng là một người trẻ tuổi rất có sức hấp dẫn... Ngoại hình của cậu ta phải nói là giống hệt Ryuuto bây giờ. Cái tính trăng hoa cũng là di truyền từ cha nó. Chỉ hi vọng sau này Ryuuto không đi theo con đường đó...

Nghe bác ấy nói nhỏ một cách lo lắng, tôi có thể tưởng tượng Ryuuto và cha nó không chỉ giống nhau về ngoại hình mà cả khí chất và tính cách cũng vậy.

Trong *Cánh cửa tội lỗi*, cô Kanako cũng từng nhắc về việc có quan hệ với người vị thành niên.

Mặc dù không ghi tên, nhưng người đó được miêu tả như là một người trẻ tuổi từng bắt chuyện với Arisa trên đường và hỏi cô có muốn làm việc ở tiệm của cậu ta không...

- Ba của Ryuuto giờ đang làm gì ạ? Sakurai là họ cũ của cô Kanako, như vậy có phải hai người đã ly hôn không ạ?

Khuôn mặt của bác Sasaki càng trở nên u ám.

- Không, Kanako và Takumi chưa từng kết hôn. Nửa năm trước khi Ryuuto chào đời, Takumi đã qua đời trong một tai nạn giao thông.

Tôi nuốt nước bọt cái ực.

Ba của Ryuuto đã mất trong một tai nạn ư? Điều đó chỉ là ngẫu nhiên thôi sao?

Cô Kanako đã đối mặt với cái chết của Takumi như thế nào?

Cho dù cô ấy đối xử với chị Tooko rất lạnh nhạt, nhưng có lẽ đối với Ryuuto,

cô ấy sẽ thương yêu nó chẳng? Tuy nhiên, tôi không tài nào tưởng tượng được hình ảnh cô ấy dành tình cảm cho con mình như một người mẹ.

Cô Kanako, Ryuuto, và chị Tooko.

Rốt cuộc thì cuộc sống của ba con người bởi vì cái chết của vợ chồng Amano mà tụ hợp lại với nhau là như thế nào?

Đúng lúc này, tôi chợt nhận ra một điều quan trọng.

Ryuuto biết về chuyện chị Tooko ăn sách!

Vậy cô Kanako thì sao?

Cô Kanako cũng biết chuyện chị Tooko ăn sách sao? Cũng biết chuyện chú Fumiharu ăn sách sao?

Nếu cô ấy biết, vậy đó là từ lúc nào?

Trước hay sau khi vợ chồng Amano qua đời?

- Sao tự dưng cháu ngăn người ra vậy, cháu Inoue.

- Không có gì ạ... chỉ là nghe được nhiều chuyện như vậy khiến cháu cảm thấy quá kinh ngạc.

Bác Sasaki nhú mày với vẻ cảm thông.

- Hoàn cảnh giữa Kanako và Tooko đúng là có chút đặc thù. Tuy nhiên, Kanako đã nuôi dạy Tooko trở thành một cô bé dịu dàng vui vẻ giống hệt Yui. Còn Ryuuto nếu nó không sát gái quá thì cũng là một đứa bé ngoan ngoãn và thành thật. Bác cho rằng thật tốt khi ở cạnh Kanako có những đứa nhỏ như Tooko và Ryuuto.

Sau khi suy nghĩ thật kỹ, tôi hỏi bác Sasaki, người từng là một đồng nghiệp rất thân thiết của chú Fumiharu.

- Bác Sasaki, chú Fumiharu có ăn sách không ạ?

Bác Sasaki mở to hai mắt với vẻ ngạc nhiên.

Rồi bác ấy nhìn chăm chăm vào tôi và bật cười.

- Hahaha, làm sao có chuyện đó được chứ. Dù có là Amano thì cậu ấy cũng không đời nào làm một việc như ăn sách đâu. Mặc dù đúng là cậu ấy yêu sách đến độ nếu có ăn sách thật thì bác cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Mà nói mới

nhớ, cậu ấy rất hay nhận xét theo kiểu cuốn sách này có vị bò bít tết chín như, hay vị của nó giống như cá hương* vào mùa. Đúng thế, giống hệt Tooko vậy.

Sau khi cảm ơn bác Sasaki, tôi rời khỏi tiệm cà phê.

Hôm nay lúc sửa sang lại ngăn kéo, mình đã tìm thấy một quyển album.

Trong đó dán rất nhiều ảnh của mình và Kana thời còn học cấp hai. Thế là mình ngồi trên thảm tatami xem say sưa hơn cả tiếng.

Trong ảnh, Kana để tóc ngắn ngang vai mặt bí xị, còn mình thì cột tóc hai bím đứng bên cạnh Kana, không biết có phải do cảm thấy vui vẻ vì được đứng bên Kana hay không mà gần như tấm hình nào mình cũng cười toe toét cả.

Trong này cũng có hình kỉ niệm chuyến tham quan Nagano do nhà trường tổ chức hồi bọn mình học lớp 9.

Trong hình chụp tập thể, mình đứng cạnh Kana và cười thật tươi, trên tóc mình có đính một cái trâm cài hình hoa violet. Chiếc trâm này là quà mà Kana đã tặng mình!

Khi đó, trong thời gian tham quan tự do, hai đứa mình đã tới cửa hàng đồ lưu niệm có tên là Hộp nhạc thủy tinh, ở đó có rất nhiều món đồ trang sức tỏa sáng lấp lánh, trông hệt như những viên đá quý ấy. Mình đã đề nghị chúng ta mua tặng nhau thứ gì đó. Rằng như vậy thì nó sẽ tồn tại như một kỉ niệm không bao giờ phai.

Mình mua cho Kana một chiếc vòng cổ thủy tinh màu xanh nước biển, còn Kana thì chọn cho mình một chiếc trâm cài tóc hình hoa violet.

Sau đó, vừa ra khỏi cửa hàng, mình đã háo hức mở bao ra và đeo vòng cổ lên cho Kana, Kana cũng xấu hổ đính chiếc trâm lên tóc mình.

- Cảm ơn cậu nha Kana! Mình sẽ giữ gìn chiếc trâm mà cậu tặng cho mình. Từ nay về sau chúng mình cũng sẽ mãi~ mãi là bạn tốt nhé.

Sau khi chụp hình xong mình đã nói như vậy, nhưng Kana chỉ xụ mặt ngoảnh đầu sang chỗ khác.

- Đến lúc đi về rồi.

Mình nắm tay Kana và Kana đến tận lúc xe buýt về tới cũng không buông tay

mình ra.

Về sau Kana phàn nàn mang vòng cổ thể này sẽ khiến thầy cô chú ý, thế là cậu luôn nó vào dưới áo sơ mi trắng, khi đó, mình đã rất hạnh phúc, mình vui đến mức tim như vỡ òa vậy.

Ngay cả bây giờ, chỉ cần nghĩ tới việc trong tấm hình tập thể này, dưới lớp áo đồng phục của Kana là chiếc vòng cổ mà mình tặng, là mình lại háo hức không thôi.

Mình vẫn luôn cất kỹ chiếc trâm cài hình hoa violet đó.

Mặc dù bây giờ không thể lúc nào cũng đeo nó như khi còn học cấp hai, nhưng thỉnh thoảng mình vẫn lấy ra thử cài lên tóc.

Mỗi lần như vậy mình lại có cảm giác như được quay về với quá khứ.

- Mẹ ơi, bông violet đó đẹp quá.

Thấy Tooko ngược lên với hai mắt lấp lánh, mình cười nói.

- Chiếc trâm này là mẹ được một người mà mẹ rất yêu mến tặng cho đấy, Tooko cũng biết người này đấy.

Sau đó mình bắt đầu kể cho con bé.

Về cuộc gặp gỡ giữa mình và Kana, khi hai đứa nói chuyện với nhau lần đầu tiên, khi chúng mình tới tiệm Hộp nhạc thủy tinh, về lễ tốt nghiệp của chúng mình...

Những kỉ niệm với Kana được mình kể lại như vô số những câu chuyện rực rỡ sắc màu.

Rằng mình yêu Kana thật nhiều.

Về khoảng thời gian âm áp dịu dàng mà mình đã trải qua cùng với Kana.

Rằng chúng ta sẽ vĩnh viễn là bạn thân.

Chương 5: Buổi sáng ly biệt

... Xin anh lý giải Amano Tooko.

Ryuuto đã nói với tôi như vậy.

Tuy nhiên, trên con đường dẫn về phía chị Tooko, tôi lại đang dậm chân tại chỗ, tôi hoàn toàn không hiểu được tâm tư của cha mẹ chị Tooko và cô Kanako. Trong lúc tôi do dự, bóng hình chị Tooko dường như dần biến mất đằng sau lớp rèm mỏng màu violet.

Buổi sáng ngày lễ Tình nhân, tôi tới trường mà lòng đầy u sầu.

Đến cửa, tôi thay giày trong nhà vào.

Mọi người bên cạnh tôi, dù nam hay nữ, đều có vẻ bồn chồn.

Vào lễ Tình nhân năm ngoái, tôi nhận được sôcôla của chị Tooko...

Khi ấy tôi lớp 10, chị Tooko lớp 11.

Đó là một ngày bình thường như mọi ngày, tôi tới phòng câu lạc bộ viết truyện tam đề, còn chị Tooko vừa khóc sụt sùi vừa ăn câu chuyện tôi viết, khi tôi chuẩn bị ra về.

“Cho em này, Konoha.”

Chị Tooko tươi cười đưa cho tôi một cái gói được bọc ngoài bởi lớp giấy màu violet mềm mại như vải, viền quanh là những tua rua trắng.

Ở trên đỉnh có cột một chiếc nơ màu vàng kim và lam nhạt được xoắn lại với nhau theo hình tròn ốc, ngoài ra còn đính thêm mấy bông hoa giả màu vàng và trắng. Chỉ riêng việc nhìn cái gói bọc lộ hết sự nữ tính đó thôi cũng khiến tôi đỏ hết cả mặt.

“Cái, cái này là...”

“Em thiệt là, không nhớ hôm nay là lễ Tình nhân sao?”

“Em có nhớ, nhưng như vậy thì sao?”

“Đây là quà của chị cho em.”

Thấy tôi vụng về nhận lấy cái gói quà đầy nữ tính ấy, chị Tooko càng cười tươi hơn và giục tôi.

“Em thử mở ra xem đi.”

Chẳng lẽ trong này là sôcôla do chính tay chị ấy làm ư?

Tôi tháo nơ nhìn vào bên trong một cách căng thẳng, và rồi, hiện ra trước mắt tôi là cơ man sôcôla, từ sôcôla sữa, sôcôla đắng đến sôcôla hạnh nhân, tất cả đều là loại mini thường được bày bán theo từng gói 100 yên trong siêu thị.

Trong khi tôi còn đang sửng sốt vì sự chênh lệch một trời một vực giữa giấy gói và nội dung món quà, chị Tooko thò mặt ra từ sau lưng ghế và nở một nụ cười rạng rỡ như mặt trời.

“Hi hi, cái này chỉ là sôcôla bạn bè thôi.”

Rồi chị ấy nói như vậy.

Vừa nhớ tới những kỉ niệm này, tôi lại không kìm được ý nghĩ muốn gặp chị Tooko.

Nhưng cho dù gặp chị ấy, tôi cũng không biết mình nên nói gì, nếu như nguyện ước của chị Tooko là Inoue MIU sẽ viết ra tác phẩm thứ hai, vậy thì tôi chỉ có một lựa chọn duy nhất là từ chối.

Chúng tôi sẽ lại gào thét, lại khiến từng người bị tổn thương, giữa chúng tôi không tồn tại quan điểm chung.

Dù vậy, tôi vẫn không kìm nén được ý nghĩ muốn gặp chị Tooko.

- ...

Vừa cắn chặt môi, tôi vừa cố xua đuôi nụ cười của chị Tooko đang lớn vồn trong đầu mình, sau đó đi về phía lớp học.

Nhìn thấy tôi bước vào lớp, Kotobuki khẽ thở phào, nét mặt cậu ấy thoáng giãn ra.

- Inoue, hôm nay cậu không bận gì chứ?

- Ừm, tôi đã hứa với cậu rồi mà.

Nghe tôi nói vậy, hai má cậu ấy đỏ bừng lên.

- V-Vậy... tan học nhé.

Sau khi lí nhí trong miệng như thế, cậu ấy quay người chạy đi.

Hôm nay Akutagawa xin nghỉ.

Nhờ vậy mà cả lớp được một phen nháo nhào cả lên bởi mấy bạn nữ định mang sôcôla tới tặng cậu ấy.

- Hảaaaa, hôm nay Akutagawa không đến lớp sao?!

- Không thể nào, sao lại như vậy được chứ!

- Thật uổng công tôi mang sôcôla tới!

- Vậy có là gì, tôi còn cần răng mua sôcôla đắt tiền đây này!

- Ủa, anh Akutagawa không có ở đây ả?!

Tôi cũng tự hỏi có chuyện gì với cậu ấy. Rất hiếm khi Akutagawa xin nghỉ như thế này. Hôm qua trông cậu ấy còn rất khỏe, chẳng lẽ cậu ấy bị cảm lạnh sao...

Vào giờ nghỉ trưa, Takeda mang sôcôla tới tặng tôi.

- Đây là sôcôla “chăm sóc” để cảm ơn anh Konoha vì vẫn luôn chiều cố cho em ả.

Cô bé vừa cười nói vui vẻ, vừa đưa ra một cái hộp màu xanh nước biển có nơ chấm bi màu lam.

Đang đứng gần đó, Kotobuki liếc xéo về phía tôi một cái cháy xém lông mày. Thấy thế, Takeda tiếp tục lấy ra một cái hộp màu đỏ có cùng cách trang trí với hộp của tôi.

- Còn đây là cho chị Nanase. Cái này cùng cái của anh Konoha là một cặp đấy ả!

- Hả, c-cho chị á?

Nhìn Kotobuki bối rối, Takeda cười nói.

- Em cũng tặng sôcôla cho bạn nữ~. Hơn nữa chị Nanase lúc nào cũng chiều cố cho em trong công việc ở thư viện.

- A... vậy thì... cảm ơn em.

- Lễ Tình nhân trắng chị nhớ trả lại cho em gấp ba lần nhé.

- ...Cái gì?! Đó mới là mục đích thực sự của em sao?

- Em đùa thôi mà~. Nhưng dù sao em cũng rất chờ mong đấy ạ.

Takeda vui vẻ nói.

- Thiệt tình, em thật sự có thành ý không đấy? Đ-Được rồi, dù sao chị cũng nhận...

Sau khi lâu bầu như vậy, Kotobuki xoay người bỏ đi. Tôi hỏi Takeda.

- Hôm nay em có hẹn với Ryuuto hả?

- Dạ~. Dù sao em cũng là bạn gái cậu ấy mà. Nhưng ngoài em ra còn có nhiều bạn gái khác nữa cũng đi chung.

Nghe vậy, mặt tôi tối sầm lại.

- Thiệt tình, anh đừng có làm cái bản mặt nghiêm trọng đó mà. Không khéo có ai nhìn thấy lại tưởng em tỏ tình với anh Konoha rồi bị từ chối mất.

Sau khi nói giỡn như vậy, cô bé cười khẽ.

- Em rất vui khi được ở bên bạn trai và tặng cậu ấy sôcôla vào lễ Tình nhân thế này. Nếu có đối thủ cạnh tranh nữa thì lại càng kích thích chứ có gì đâu ạ.

- Em thật sự nghĩ như vậy sao?

Takeda cười khúc khích trông hết như một chú cún con.

- Chà, anh thử đoán xem? À, đúng rồi, anh Konoha muốn nhắn gì cho Ryuuk không?

- Không có. Hôm nay em cứ đi chơi với nó cho vui vẻ đi. Tốt nhất là cứ túm chặt lấy Ryuuto để nó không rảnh đi làm trò gì khác được.

Ít nhất thì hôm nay tôi muốn được ở bên Kotobuki trong yên bình. Tôi không muốn làm cho cậu ấy lo lắng hơn nữa.

- Tuân lệnh~

Sau khi trả lời với giọng đầy phấn chấn, Takeda vẫy tay tạm biệt tôi rồi chạy đi.

Sau khi kết thúc sinh hoạt cuối giờ, Kotobuki mặc áo khoác và cầm theo cặp sách đi về phía tôi, môi cậu ấy mím chặt đầy căng thẳng.

- C-Chúng ta đi về cùng nhau đi, Inoue.

- Ủa, vậy chứ không hẹn gặp ở thư viện á?

Môi cậu ấy càng mím chặt hơn.

- Tôi không muốn lại lỡ mất cơ hội này. Hơn nữa hôm nay cũng là lễ Tình nhân, chẳng ai rảnh mà bận tâm tới người khác. Mori trông cũng bồn chồn lắm.

Đúng thế thật...

Thế rồi Kotobuki bắt đầu bước đi như rô-bốt. Tôi cũng vội khoác áo choàng vào rồi cầm cặp sách đuổi theo.

- Inoue. Cậu đi xa tôi một chút.

- Cậu vừa nói sẽ không có ai để ý tới chúng ta mà?

- Đúng... đúng là vậy, nhưng mà...

Kotobuki trông có vẻ rất ngượng ngùng, cho nên tôi đành đi lùi lại sau cậu ấy vài bước.

Thình thoảng Kotobuki lại liếc ra sau xác nhận xem tôi có đi theo cậu ấy không. Nếu tôi có quyền phát biểu ý kiến, tôi sẽ nói cho cậu ấy biết thế này trông còn khả nghi hơn...

Khi chúng tôi đi tới tủ giày, Kotobuki cúi xuống đổi giày trong nhà thành giày thường.

- Tôi phải chuẩn bị tâm lý đã, tôi đi trước đây.

Sau khi rên rỉ như vậy, cậu ấy ôm lấy cặp sách trước ngực rồi cầm đầu cầm cổ bước đi.

Có cái gì mà phải chuẩn bị tâm lý vậy trời...

Ra tới cổng trường, tôi không thấy bóng dáng của Kotobuki đâu cả.

- Ủa?

Trong lúc tôi xoay ngang xoay dọc khắp nơi thì một âm thanh khẽ vang lên.

- Inoue...

Nhìn về phía âm thanh phát ra, tôi thấy một khuôn mặt đỏ hồng đang thò ra từ sau góc tường.

Nghĩ thầm trong đầu trông cậu ấy thật đáng yêu, tôi vừa cười vừa bước tới chỗ Kotobuki.

- Cậu chuẩn bị tâm lý xong rồi hả?

Nghe tôi hỏi vậy, Kotobuki gạt đầu ngược ngừng rồi nhẹ nắm lấy tay tôi.

Tôi cũng nắm chặt tay cậu ấy, rồi hai chúng tôi cùng sóng vai bước đi.

Nhà của Kotobuki là một tiệm giặt ủi nằm trong khu dân cư. Ba mẹ cậu ấy là viên chức bình thường, thế nên mọi công việc quản lý cửa hàng đều do bà nội cậu ấy đảm nhiệm.

- Ủa, chúng ta không chào bà của cậu một tiếng sao?

- H-Hôm nay không cần. Để lần sau đi.

Kotobuki cầm tay tôi kéo lên cầu thang.

- Kotobuki, cậu là con một à?

- Tôi có một anh trai, nhưng tuổi hai chúng tôi cách nhau xa lắm, giờ anh ấy đang đi làm nên chuyển ra ngoài sống một mình.

- Vậy là ngược lại với nhà tôi rồi.

Vừa nói chuyện, chúng tôi vừa leo lên cánh cửa dẫn tới lầu hai.

Kotobuki lấy chìa khóa trong túi áo khoác ra và mở cửa. Động tác của cậu ấy rất lóng ngóng, xem ra cậu ấy lại bắt đầu căng thẳng.

Kotobuki bước vào trước, sau đó mới quay lại lờm tôi một cái và giục.

- Vào đi.

- Ừ.

Trong lúc tôi cởi giày, Kotobuki thỉnh thoảng lại liếc về phía tôi.

- A, đây là phòng của cậu đúng không, Kotobuki?

Vừa bước vào nhà, tôi liền bắt gặp một cánh cửa với bảng tên màu hồng hình cá sấu bên trên viết chữ “Phòng của Nanase”.

Kotobuki tròn mắt, sau đó cậu ấy vội dùng lưng che tấm bảng tên lại.

- R...Rõ ràng tôi đã tháo ra rồi mà. Bà nội thiệt là...

Vừa làu bàu với giọng nhỏ xiu, cậu ấy vừa thò tay ra sau lưng tháo tấm bảng tên xuống kẹp vào dưới nách.

- Sao cậu lại tháo nó ra vậy?

- Bình thường tôi vẫn tháo nó ra mà.

- Vậy chứ lúc nào cậu treo nó lên?

- Đại loại như vào ngày Tết...

- Sao lại vào ngày Tết mới treo lên?

- C-Cậu nhiều chuyện quá, nhanh vào đi!

Nói rồi cậu ấy mở cửa đẩy tôi vào phòng.

- Tôi đi chuẩn bị một chút, cậu cứ chờ ở đây.

Sau khi bôi rồi đóng cửa lại cái rầm, cậu ấy lại ngay lập tức quay lại.

Rồi cậu ấy bắt đầu bật điều hòa, đem mấy cái gối nệm trên giường đặt xuống thảm, lấy ra vài quyển manga và tiểu thuyết bỏ túi từ giá sách, vài cái đĩa CD, rồi chất đống chúng lên một cái bàn nhỏ.

- Cậu ngồi xuống đây, nghe thì lấy cái này, đọc thì có cái này.

Nói xong, cậu ấy lại đi ra ngoài.

Tôi cởi áo khoác ra rồi ngồi xuống trên nệm theo lời Kotobuki.

Sau đó tôi bắt đầu quan sát khắp phòng.

Màn cửa màu hồng san hô nhạt với họa tiết hoa tulip trắng. Bàn là loại bàn học dạng có thể mở ra gấp lại, trên ghế có một cái nệm sọc carô màu đỏ.

Có đủ loại sách trên kệ, từ các tác phẩm văn học cổ đến tiểu thuyết ăn khách, văn học thiếu nhi, manga dành cho con gái... Tầng dưới cùng là các loại tạp chí manga, tạp chí thời trang và sách ảnh.

Khắp mọi nơi trong phòng đều được trang trí, còn có cả thú nhồi bông hình gấu trúc hay hươu cao cổ. Vừa nhìn tôi vừa nghĩ thầm trong đầu quả nhiên là phòng con gái có khác, đúng lúc này, một con chim cánh cụt nhồi bông lọt vào mắt tôi.

- Ủa...

Con chim cánh cụt này cũng được xếp thành một hàng bên góc giường với những con thú nhồi bông khác, tuy nhiên chẳng hiểu tại sao chỉ có mỗi mình nó là quay mặt vào tường.

Khi tôi thử vươn tay xoay nó lại, tôi thấy trên cổ nó có đeo một cái nơ màu đỏ. Chính giữa cái nơ đó là chiếc huy hiệu hình lá phong... cái này hình như là...

Tôi ôm lấy con chim cánh cụt và quan sát nó thật kĩ.

A, quả nhiên là vậy.

Cái này là huy hiệu trường hồi tôi học cấp hai.

Đồng thời, kí ức về lần gặp gỡ đầu tiên giữa tôi và Kotobuki cũng hiện về.

Khi ấy, tôi đã tháo chiếc huy hiệu này ra đưa cho một cô bạn đang lúng túng vì váy bị rách.

“Bạn lấy cái này kẹp chỗ bị rách lại đi.”

Vì cũng không dám nhìn kĩ mặt đối phương nên khi lên cấp ba và gặp lại Kotobuki, tôi đã chẳng nhận ra cô bạn đó chính là cậu ấy.

Tuy nhiên, Kotobuki vẫn nhớ tới tôi, cậu ấy nói vẫn luôn thích tôi từ đó tới giờ.

Kotobuki... vẫn luôn giữ cái huy hiệu này sao?

Khuôn mặt tôi dần nóng bừng lên, trong lòng nghẹn lại vì cảm động, lúc tôi ôm lấy con chim cánh cụt và chăm chú ngắm nhìn chiếc huy hiệu, sau lưng tôi vang lên một tiếng hét.

- A, không được!

Khi quay đầu lại, tôi thấy Kotobuki đang đứng ở đó, tay cầm khay bên trên đặt một cái bánh sôcôla tròn và hai tách cà phê, hai mắt cậu ấy mở to, mặt đỏ tới mang tai.

Có vẻ như cậu ấy vừa đi thay đồ, lúc đi ra cậu ấy vẫn còn mặc đồng phục, nhưng bây giờ thì đã là áo len trắng cộc tay và váy kẻ sọc màu đỏ. Tôi không thấy cậu ấy mang quần áo ra khỏi phòng, chắc cậu ấy đã chuẩn bị sẵn đồ.

Kotobuki đặt cái khay xuống bàn rồi vươn tay cướp con chim cánh cụt khỏi tay tôi, sau đó cậu ấy ôm chặt lấy nó trước ngực.

- Tôi đã bảo là cậu không được nhìn ngó lung tung trong phòng rồi mà.

- Ô... tôi nhớ cậu đâu có nói vậy.

- C-Cho dù tôi không nói thì cậu cũng phải biết phép lịch sự cơ bản là không được nhìn ngó lung tung trong phòng của một cô gái chứ!

- Thì tôi cũng đâu có nhìn ngó lung tung đâu, chỉ là ngẫu nhiên bắt gặp nó thôi mà. À, cái huy hiệu đó là của tôi phải không.

- Đ-Đ-Đ-Đ-Đ-Đúng vậy thì sao?!

- Ừm, cảm ơn cậu vì vẫn luôn giữ gìn nó.

Nghe tôi cảm ơn, Kotobuki lại càng đỏ mặt hơn, cậu ấy làu bàu với vẻ ngượng ngùng.

- K-Không cần cậu cảm ơn...

Nói rồi cậu ấy quỳ trên thảm, giấu con chim cánh cụt ra sau lưng và bắt đầu dọn bánh cùng với cà phê lên bàn.

- Cậu ăn đi không nguội hết bây giờ.

Cậu ấy nói trong khi ngoảnh đầu sang một bên.

- Cảm ơn.

Tôi cũng ngồi ngay ngắn lại trên nệm và cầm lấy nĩa.

Chiếc bánh sôcôla được đặt trên một cái đĩa trắng, bên cạnh có một lớp kem tươi mát lạnh.

Khi tôi chọc cái nĩa vào, sôcôla nóng hổi chảy ra từ bên trong, kèm theo mùi hương ngọt ngào.

Là sôcôla dung nham*.

Bỏ một miếng vào miệng, vị đắng nhân nhân cùng chút chua thanh tan ra trên đầu lưỡi tôi.

Khi ăn cùng với kem tươi, cảm giác ấm áp của sôcôla và mát lạnh của kem tươi hòa quyện với nhau càng làm tăng thêm hương vị của món bánh.

- T-Thế nào?

- Ừm, ngon lắm.

- K-Không ngọt quá chứ?

- Không hề, đắng vừa đủ.

- Tốt quá.

Nét mặt của Kotobuki giãn ra, cậu ấy nở nụ cười vui vẻ như vừa trút được gánh nặng.

Nhìn thấy nụ cười ấy, mặc dù trong miệng đang ăn sôcôla đắng, lòng tôi lại cảm thấy thật ngọt ngào.

- Đúng rồi, cậu muốn nghe nhạc không?
- Có chứ.
- Cậu thích nghe loại nhạc nào?
- Để xem nào, *Người đẹp và quái thú* chẳng hạn.
- C-C-C-C-C-C-C-Cái đó...
- Cậu không có à?
- C-Có thì có. Nhưng mà...
- Vậy thì nghe nó đi.
- Ừ...ừm.

Kotobuki đi về phía kệ CD tìm kiếm.

Tôi tiếp tục ăn bánh sôcôla và quan sát xung quanh phòng, đúng lúc này tôi lại phát hiện một điều kì lạ.

- Kotobuki, cậu sưu tập tiền xu à?
- Hả.

Kotobuki bỗng dưng run bắn lên và quay lại, trên tay cậu ấy đang cầm đĩa nhạc *Người đẹp và quái thú* của Disney.

Khi nhận ra tôi đang nhìn vào thứ gì, chẳng hiểu sao nét mặt của cậu ấy lại trở nên tái mét.

Tại tầng thứ hai của giá sách, bởi vì Kotobuki vừa rút ra vài quyển tiểu thuyết bỏ túi nên những quyển sách còn lại bị nghiêng và để hở ra một khoảng trống. Đằng sau những quyển sách bị nghiêng là một tấm nhựa trong suốt có kích cỡ gần bằng cái thẻ đánh dấu sách, bên trong tấm nhựa kẹp một đồng năm trăm yên và một đồng mười yên.

- Máy đồng xu đó là loại đặc biệt chỉ phát hành số lượng hạn chế hả?
- Cái này, thực ra là...

Kotobuki ngập ngừng mãi không nói thành lời.

- Tôi xem một chút được không?
- Không được!!!

Kotobuki nhảy dựng lên lao tới chớp lấy tấm nhựa kẹp đồng năm trăm và

mười yên bằng cả hai tay rồi giữ chặt lấy nó trước ngực như muốn giấu đi không cho tôi thấy, hết như khi cậu ấy giăng con chim cánh cụt khỏi tay tôi.

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả!

Cậu ấy từ chối thẳng thừng.

- Ồ... a, tôi nhớ rồi, cái hồi đầu học kì một cậu có đòi tôi trả tiền bồi thường nhĩ. Là cuốn *Đại gia Gatsby* thì phải. Lúc đó hình như tôi đã đưa cho cậu năm trăm yên...

Chuyện là khi ấy vì chị Tooko lỡ miệng ăn mất quyển sách mượn ở thư viện nên Kotobuki đã bắt tôi phải đền tiền.

Ừa?

Cái miệng của Kotobuki cong lên, cậu ấy trừng mắt nhìn tôi như chực khóc, hai má đỏ bừng.

- Chẳng lẽ đồng năm trăm yên đó...

Còn cả đồng mười yên nữa...

- Là đồng năm trăm yên tôi đã đưa cho cậu sao?

Nói cho đúng thì phải là năm trăm mười yên.

- A-Ai biết!!!

Kotobuki nói như hụt hơi, vẫn níu chặt đồng năm trăm yên trước ngực, cậu ấy ngoảnh mặt sang một bên.

Thấy phản ứng của cậu ấy như vậy, tôi biết mình đã đoán đúng, hai má của tôi cũng bắt đầu nóng bừng lên.

Thì ra không chỉ huy hiệu mà ngay cả một thứ như vậy cậu ấy cũng cất kĩ. Có lẽ vì xấu hổ sợ tôi thấy được nên cậu ấy mới giấu nó ra đằng sau giá sách.

- Không biết, tôi không biết gì hết! Inoue là đồ đàn!

Tôi ngồi xổm xuống thăm rồi di chuyển bằng đùi về phía Kotobuki đang rên rĩ với khuôn mặt đỏ bừng, thấy tôi để sát mặt lại gần, cậu ấy bỗng trở nên im lặng, hai mắt mở to.

- A, ơ...

Mùi hương sôcôla tỏa ra từ mái tóc của Kotobuki, có lẽ là bị ám lúc chuẩn bị đồ ăn. Ngoài ra còn phảng phất mùi tinh dầu cam quýt.

Khuôn mặt tôi nóng bừng.

- Thực ra thì tôi rất vui.

- ...!

Đôi mắt của Kotobuki càng mở to hơn.

- V-Vậy à?!

Nói rồi cậu ấy cúi đầu với vẻ ngượng ngùng, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Như thể vừa có một ngọn đèn được thắp sáng trong tim, tôi vừa đỏ mặt vừa nói.

- Mình nghe nhạc đi!

- Ừm...

Cuối cùng thì ca khúc chủ đề của *Người đẹp và quái thú* cũng vang lên trong phòng.

Đây là bài hát kỉ niệm của tôi và Kotobuki.

Trên mái nhà đầy tuyết, chính giai điệu thuần khiết này đã níu giữ tôi lại, trao cho tôi dũng khí.

- Đây là bản tiếng Anh nhỉ?

- Có cả bản tiếng Nhật đấy.

- Vậy nghe xong bản này mình đổi sang nghe bản tiếng Nhật nhé.

- Ừm.

Chúng tôi ngồi đối diện bên chiếc bàn nhỏ, vừa ăn bánh uống cà phê, vừa nghe nhạc và nói chuyện phiếm.

Chỉ có vậy thôi nhưng nó lại khiến tôi cảm thấy thật thoải mái, cũng có chút ngượng ngùng.

Chúng tôi đều cảm nhận được sự tồn tại của nhau, trái tim chúng tôi như cùng chung nhịp đập.

Kotobuki có vẻ rất để ý tới phần quà mà Takeda tặng cho tôi, sau khi đề nghị tôi mở ra xem bên trong là loại sôcôla gì, cậu ấy cũng cầm lấy gói quà của mình

và bắt đầu tháo nơ, mở giấy gói ra.

- Không phải Takeda đã nói quà của hai chúng ta là một cặp sao?

- Ai biết được cô bé có nói thật hay không chứ? Có khi của tôi lại là một cục gồm bên trên viết chữ “Ngạc nhiên chưa” thì sao.

Xem ra cậu ấy không hề tin tưởng Takeda một chút nào...

Sau khi chúng tôi mở giấy gói quà, bên trong hiện ra một cái hộp hình vuông có thiết kế y hệt, chỉ có màu là khác nhau. Của tôi là màu xanh da trời, còn Kotobuki là màu đỏ. Màu này cũng giống hệt với giấy gói.

- Cùng mở ra nhé. Một... hai... ba!

Theo hiệu lệnh của Kotobuki, chúng tôi cùng mở nắp hộp ra.

Bên trong hộp là một miếng sôcôla hình nửa trái tim.

Của Kotobuki là nửa phải, còn tôi là nửa trái.

- Thì ra một cặp là ý này. May là nó không phải cục gồm nhỉ.

- Ừ... lúc nãy là, là tôi nói đùa thôi mà.

Khi tôi đề nghị thử ghép hai mảnh lại với nhau, Kotobuki hơi ngần ra. Chỉ đến khi tôi giục “Nhanh lên nào, Kotobuki”, cậu ấy mới đỏ bừng mặt đưa tay cầm lấy trái tim của mình và đặt nó lại gần trái tim của tôi.

Hai nửa trái tim khẽ chạm vào nhau rồi hợp lại thành một.

- Vừa khít luôn.

- Ừm.

Chúng tôi cùng bật cười ngượng ngùng.

Sau khi cẩn thận đặt hai nửa trái tim vào lại trong hộp, chúng tôi nhìn nhau với vẻ xấu hổ.

- Lễ Tình nhân năm ngoái tôi cũng có chuẩn bị sôcôla cho cậu đây, Inoue.

Kotobuki bỗng thú nhận.

- Ừa, thật vậy à?

- Chỉ là sôcôla mua ở tiệm thôi, vì tôi sợ nếu là sôcôla tự làm thì cậu sẽ ngại, chỉ là... tôi chọn mãi mới được đây. A, nhưng rốt cuộc tôi vẫn không thể đem nó tặng cho cậu. Tôi đã tới tận cửa phòng học nhưng rồi lại xấu hổ quá nên đành

thôi, về sau, tôi ngồi ở nhà ăn một mình hết nửa số sôcôla đó...

Đột nhiên cậu ấy cúi đầu buồn bã.

- Cậu sao vậy?

- ...Tôi nhớ tới... Yuuka...

Ngực tôi khẽ nhói lên.

Mito Yuuka là bạn thân học cùng lớp với Kotobuki hồi cấp hai. Bạn ấy đã qua đời vào trước đêm Noel năm ngoái.

- ...Khi tôi đang cố nhét sôcôla vào miệng thì Yuuka gọi điện tới. Cậu ấy nói với tôi “Nhớ chừa cho mình. Cắm cậu ăn hết đấy.”... Ngày hôm sau, cậu ấy tới nhà cùng ăn sôcôla với tôi...

Nhìn Kotobuki cúi đầu buồn bã, lòng tôi cũng trở nên khó chịu.

Sau đó, như muốn xua đi nỗi buồn, cậu ấy chớp chớp mắt rồi ngẩng đầu lên nở nụ cười.

- Xin lỗi cậu nhé. Tự dưng tôi lại nói mấy chuyện này. Nếu biết được chắc Yuuka sẽ giận cho mà xem.

- Không đâu. Tôi nghĩ bạn Mito sẽ rất vui nếu biết cậu vẫn luôn nhớ tới bạn ấy.

- Ừm, tôi sẽ không bao giờ quên Yuuka. Chúng tôi sẽ mãi mãi là bạn thân của nhau.

Khi nói ra những lời ấy bằng chất giọng sáng sủa và kiên cường, trông Kotobuki thật mạnh mẽ.

Trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh cô Yui, mẹ của chị Tooko và cô Kanako.

Bác Sasaki đã nói với tôi hai người họ là bạn thân.

Quan hệ giữa cô Yui và cô Kanako cũng bền chặt như của Kotobuki và bạn Mito sao. Hay là...

- A đúng rồi. vẫn còn một thứ nữa tôi chưa đưa cho cậu.

Kotobuki bỗng đứng dậy, dòng suy nghĩ của tôi cũng bị cắt ngang.

Sau khi kéo ngăn bàn ra, Kotobuki cầm lấy một tờ bưu thiếp rồi ngượng

ngừng đưa nó về phía tôi bằng cả hai tay.

- B-Biết là đã rất muộn, nhưng đây là thiệp cảm ơn tôi viết hồi hè. X-Xin cậu nhận lấy...

Trên tấm bưu thiệp có in hình một đóa bìm bìm màu hồng pha lẫn xanh nhạt là những dòng chữ ghi bằng bút dạ lam.

“Cảm ơn cậu đã đến thăm tôi.

Cho tôi xin lỗi vì đã đuổi cậu về.

Thật ra tôi rất vui.

Hi vọng học kì hai tôi và Inoue có thể nói chuyện với nhau nhiều hơn.”

Tình cảm của Kotobuki trong tấm bưu thiệp khiến tim tôi rung động.

Cảm xúc ngọt ngào lan tỏa khắp lồng ngực. Chỉ một tấm bưu thiệp nho nhỏ nhưng lại khiến lòng tôi tràn đầy ấm áp, yêu thương.

Kotobuki nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

Tôi cũng nhìn lại cậu ấy và nở nụ cười.

- Cảm ơn cậu, tôi sẽ nhận nó.

Kotobuki cười vui vẻ.

Tôi tự nhủ mình phải biết trân trọng nụ cười đó.

Học kì hai đã kết thúc, học kì ba cũng chỉ còn lại rất ít thời gian, cho dù vậy, từ bây giờ tôi và Kotobuki sẽ nói chuyện với nhau nhiều hơn, hiểu về nhau nhiều hơn.

Trong lúc cúi đầu nhìn đóa bìm bìm và những dòng chữ trên tấm bưu thiệp với cõi lòng ấm áp, tôi bỗng nhớ ra.

- Đúng rồi, tôi cũng có một thứ định đưa cho cậu.

- Hả, cái gì thế?

- Bí mật, chờ tới ngày mai cậu sẽ biết.

Kotobuki bật cười nói với vẻ háo hức.

- Gì mà bí mật vậy, cậu làm tôi tò mò quá.

- Vậy ngày mai chúng ta hẹn gặp nhau ở đâu đó rồi cùng tới trường nhé.

Nghe tôi nói vậy, Kotobuki nở một nụ cười tươi rói rồi gật đầu.

Vừa về tới nhà, chưa kịp thay đồ tôi đã vội leo lên cầu thang và bắt đầu lục tìm trong tủ quần áo.

- Đâu rồi nhỉ, mình nhớ là để trong góc này mà.

Vừa gạt ra mớ khăn tay và dây nịt, tôi vừa đảo mắt khắp nơi với tâm trạng như đang đi tìm kho báu.

Cuối cùng, tôi cũng tìm ra thứ mình đang tìm kiếm trong đồng bát tất.

- Đây rồi!

Tôi reo lên.

Khi tôi xé rách lớp bao bì nhẵn nhúm có in tên của một cửa tiệm bán đồ lưu niệm, từ bên trong rơi ra một cái móc điện thoại hình quả cầu temari màu hồng*.

Đây là món quà mà tôi đi mua cùng chị Tooko vào dịp hè, lúc đang ở tạm tại biệt thự của chị Maki. Vì mãi mà không tìm ra cơ hội để đưa cho Kotobuki nên tôi vẫn cứ để nó trong tủ quần áo suốt từ đó tới giờ.

Tôi cầm cái móc lên trước mặt và nhìn quả cầu nhỏ khẽ lay động một cách đáng yêu.

Hi vọng Kotobuki sẽ thích.

Mang theo chút ngượng ngùng, tôi bật cười ngấm nhìn quả cầu màu hồng khẽ đung đưa.

Hương cỏ xanh.

Mép nước, mùa hè.

Đột nhiên...

Dường như có thứ gì đó khẽ lướt qua nơi sâu thẳm trong trái tim tôi.

Ồ? Cảm giác này là sao?

Đau quá... trong chớp mắt, ngôi biệt thự nằm sâu trong núi được chiếu rọi bởi ánh chiều tà bỗng hiện lên thật rõ nét trong đầu tôi.

Quả cầu màu đỏ lăn tròn trên thảm cỏ.

Con đường lớn với những cửa hàng đồ lưu niệm mọc san sát.

Cỏ cây xanh bát ngát. Hồ nước kì ảo tràn trề, lặng yên, thâm trầm, giấu mình sau những hàng cây.

Tiếng chim hót. Ngọn gió mùa hè khoan khoái lướt qua bên người.

Chiếc đầm một mảnh màu trắng khế đựng đưa. Hai bím tóc dài nhẹ bay trong gió...

Kỉ niệm lần lượt hiện lên tựa như những trang sách bị gió lướt qua.

Đắm mình trong ánh chiều tà đỏ rực, chị Tooko chạy về phía tôi, mái tóc xõa tung, hai mắt tỏa sáng lấp lánh: “Cuối cùng em cũng tới rồi!”.

Rồi lúc chị ấy vì sợ ma mà núp trên giường tôi chẳng dám cử động, mặt mếu máo nói: “Chị sẽ trông chừng không cho ma tới bắt em đi”.

Hình ảnh chị Tooko vui vẻ chọn sách trong cửa tiệm nhỏ. Lúc chị ấy hưng phấn gọi to trước quầy tính tiền: “Nhờ chú gói lại thành quà cho cháu”. Giấy gói màu nâu, nơ màu vàng kim.

Phòng sách của Yuri và Akira. Chị Tooko ngồi trên ghế dài vừa lật sách vừa nở nụ cười hạnh phúc. Tôi ngồi bên chị ấy, hai người đọc cùng một cuốn sách, cùng đọc lời thoại của các nhân vật.

Cảm xúc cuộn cuộn trào trỗi tựa như thác nước đổ xuống vực sâu không cách nào ngừng lại được.

Mùa hè kì lạ đó.

Câu chuyện của trăng và hoa, huyền ảo mà xinh đẹp.

Trong làn mưa và sấm chớp, chị Tooko đội áo mưa, vừa run rẩy vì bóng tối vừa cố gắng tìm kiếm tôi.

Tiếng chị ấy gọi tên tôi.

Bàn tay nắm lấy tay tôi.

Và cả ánh mắt buồn hiện lên trong ánh nắng mờ ảo của sớm mai...

Chị Tooko cúi đầu nhìn tôi đang ngủ.

Những lời thì thầm như mộng như ảo phát ra từ bờ môi chị ấy.

... Không biết chị còn được... ở bên em tới khi nào nữa.

Cứ như chị ấy đang đứng giữa thực tại và hư ảo, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Chị Tooko quay lưng về phía tôi không ngừng lặp lại “Chị không thể nói

được”, rồi chị ấy níu chặt lấy tôi cắn răng nói: “Em chỉ toàn bắt nạt chị thôi”.

Mu bàn tay bị chị Tooko cắn khi ấy nay lại nóng bừng lên, truyền tới cơn đau mơ hồ.

... *Chị sẽ không quên.*

... *Bởi vì Konoha đã ở bên chị.*

Trên con đường mòn được ánh trăng chiếu rọi, chị Tooko nắm tay tôi nở nụ cười ấm áp.

... *Chị sẽ không quên.*

Mùa hè mộng ảo... tựa như một câu chuyện cổ tích.

... *Chị sẽ không quên.*

Ngực tôi run rẩy, cổ họng nghẹn lại.

Tại sao đến tận bây giờ tôi mới nhớ ra.

Tại sao tôi lại nhớ ra nó vào lúc này, ở đây, theo cách này chứ.

Rằng khi ấy chị Tooko đang giấu tôi điều gì đó.

Rằng chị ấy đang buồn khổ một mình, nhưng dù vậy, chị ấy vẫn luôn vờ như không có chuyện gì, vẫn nở nụ cười dịu dàng xinh đẹp tựa đóa hoa đêm trong ánh trăng bạc.

Tại sao tôi lại quên.

Rằng vào buổi sáng hôm đó, khi khẽ vuốt những sợi tóc vương trên má tôi và thì thầm những lời ấy, trông chị Tooko rất cô đơn...!

Nắm chặt dây móc khóa hình quả cầu trong tay, tôi ngồi bệt xuống thảm.

Đầu tôi cúi xuống, răng cắn chặt để chịu đựng cơn đau xé tâm can khi kí ức lần lượt hiện về.

Ở dưới nhà có tiếng mẹ gọi “Ăn cơm nào”. Nhưng bây giờ tôi không xuống được, tôi không thể để mọi người thấy mình lúc này được. Cảm xúc tràn ngập lồng ngực như sắp xé toang cơ thể tôi, tôi không tài nào di chuyển được. Cổ họng tôi nóng rực, mí mắt cũng như bị lửa thiêu đốt.

Tôi im lặng chịu đựng cơn đau không dứt, trong đầu hiện lên nụ cười dịu dàng và bàn tay trắng muốt của chị Tooko.

Đêm đó, tôi không ngủ được.

Chỉ mới vài tiếng đồng hồ trước tôi vẫn còn nói chuyện vui vẻ với Kotobuki, nhưng giờ trong đầu tôi chỉ toàn hình ảnh của chị Tooko, toàn thân tôi đau nhức như bị xé thành từng mảnh.

Khi bầu trời phía sau rèm cửa sáng lên, mắt tôi đã sưng vù, cổ họng khô không khóc.

Tôi chậm chạp bò xuống giường rồi đi xuống bồn rửa mặt tại lầu một trong khi vẫn mặc đồ ngủ.

Sau khi rửa mặt bằng nước ấm, tôi nhìn vào trong gương, khuôn mặt phản chiếu trong đó thật tiêu tụy.

Sáng nay mình vẫn còn một cuộc hẹn với Kotobuki...

Tôi lại vức nước vỗ vào mặt, lần này là nước lạnh, như để ép bản thân thay đổi cảm xúc, dù vậy hình bóng của chị Tooko vẫn ẩn hiện trong đầu tôi.

Sau khi thay đồng phục, tôi cố gắng nhét mớ thịt xông khói, trứng luộc, sa lát và bánh mì nướng do mẹ chuẩn bị vào miệng.

Trước kia cũng từng xảy ra chuyện tương tự.

Vào buổi sáng của lễ hội văn hóa.

Khi tôi cảm thấy sợ hãi, bị tổn thương vì cơn đau tái hiện khi chứng kiến nỗi đau của Akutagawa và muốn trốn chạy thì chị Tooko bỗng xuất hiện trên con đường vừa tạnh mưa tràn ngập ánh nắng mai trong suốt, tay cầm tuyển tập thơ của Robert Browning. Rồi chị ấy nở nụ cười với tôi.

... *Chào em, Konoha.*

Tôi mặc áo khoác và rời khỏi nhà sớm hơn mọi khi.

Bầu trời bên ngoài nặng trĩu như chì, không khí lạnh buốt như muốn làm đông cứng bàn tay của tôi.

Cho dù tôi đã rời khỏi khu dân cư và bước đi trên con đường với những hàng cây thì hình bóng của cô gái văn chương đang đọc sách vẫn không hiện ra.

Chị Tooko không có ở đây.

Ngực tôi như nứt ra vì sự thật đó.

Nhưng tôi phải tươi tỉnh lên, bởi vì sắp tới cửa hàng tạp hóa nơi tôi hẹn gặp Kotobuki rồi.

Khi tôi nắm chặt tay, cổ ép khoe miệng nhếch lên và rẽ qua khúc cua...

- *Chào em, Konoha.*

Chị Tooko đang đứng ở đó.

Mặc áo khoác màu xanh đậm bên ngoài đồng phục, tay cầm cặp sách và túi giấy. Miệng vừa thở ra khói trắng vừa khẽ nở nụ cười dịu dàng...

Tôi sững người, đầu nóng rực lên, trái tim bắt đầu đập như điên.

Tại sao chị Tooko lại ở đây? Tôi đang chứng kiến ảo giác sao? Không, không phải. Đây là chị Tooko bằng xương bằng thịt.

Mấy ngày trước còn xuất hiện ở nhà tôi với khuôn mặt tái mét như người bệnh và trách cứ tôi, nhưng giờ đây chị Tooko lại đang nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng hết như trước kia.

- Chị tới trả khăn quàng cổ cho em. Vì chị bận ôn thi quá nên mãi mà không tìm được cơ hội.

Nói rồi, chị ấy đưa túi giấy đang cầm trên tay cho tôi.

- ...Chị đứng chờ ở đây từ nãy tới giờ sao?

Cảm thấy hoang mang vì giọng điệu và ánh mắt của chị Tooko chẳng khác gì bình thường, tôi buột miệng hỏi.

- Cũng chỉ mới một lúc thôi.

Nhưng bàn tay mà tôi khẽ chạm vào khi nhận lấy túi giấy lại lạnh buốt như băng giá.

- Konoha, mắt em sưng to quá. Em mất ngủ à?

Tại sao chị ấy lại lo lắng cho tôi chứ.

Cổ họng tôi siết lại vì cơn giận vô lý bỗng dâng trào.

Rõ ràng chị ấy vẫn luôn giấu giếm tôi. vẫn luôn ép tôi viết tiểu thuyết, dù tôi không hề muốn. Vậy mà tại sao bây giờ chị ấy lại quan tâm tới tôi chứ? Tại sao tay chị ấy lại lạnh đến vậy chứ?

- Như vậy không được đâu, em phải nhớ ngủ đủ giấc nhé. Cho dù không ngủ

được thì cũng phải nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi. Như vậy sẽ có thể thiếp đi lúc nào không hay đấy.

Vừa khuyên bảo tôi như một người chị, chị Tooko vừa mở cặp sách.

- Cho em này, đây là quà tặng kèm.

Chị ấy lấy ra một cái gói thon dài được bọc gọn gàng rồi nhoẻn miệng cười.

- Hôm qua là lễ Tình nhân đúng không?

Cái gói được bọc bởi giấy kiếng màu hoa violet, bên trên cột một cái nơ màu vàng kim.

Tôi nhận lấy, cái gói khá nặng.

- Là sôcôla ạ...

- Không, là chè youkan.

Chị Tooko cười trả lời.

Trước kia chị Tooko từng nói với tôi rằng chị ấy rất thích chè youkan...

- Đây là, chè youkan tình bạn.

Trong một thoáng, ánh mắt nhìn về phía tôi của chị Tooko dường như trở nên cô đơn, chỉ có khóe miệng là vẫn nở nụ cười nhẹ... rất nhẹ, tựa như mộng ảo.

“Hi hi, cái này chỉ là sôcôla bạn bè thôi.”

Vẻ mặt đó chòng lên nụ cười tựa mặt trời mà tôi chứng kiến một năm trước, ngực tôi thất lại.

Chị Tooko rất nhanh lại trở nên rạng rỡ.

- Vậy thôi, cảm ơn em vì chiếc khăn nhé. Chị đi đây.

Nói rồi, chị ấy quay lưng lại.

Cũng không hề nói hẹn gặp lại.

“Chị đi đây.”

Khi chị Tooko nói ra những lời ấy, trong lòng tôi như có lửa đốt.

Bầu không khí rét lạnh đâm xuyên da thịt, tầng mây dày đặc nhuộm mọi thứ trong một màu xám.

Chị Tooko sắp đi rồi!

Chị ấy sắp biến mất rồi, tôi sẽ không được gặp lại chị ấy nữa!

Khi tôi định đuổi theo ngăn chị ấy lại, cảnh tượng tôi chứng kiến khiến tôi sững sờ.

Tại ngã rẽ đối diện, Kotobuki đang nhô đầu ra nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

- ...!

Đôi chân tôi khựng lại như bị đóng đinh.

Cảm xúc hùng hực trong lòng tan biến hết như vừa bị dội một chậu nước đá. Kotobuki nắm chặt hai tay trước ngực nhìn về phía tôi với ánh mắt khẩn cầu.

Bóng lưng mảnh mai của chị Tooko... bím tóc dài khẽ đung đưa như mộng ảo... dần rời xa.

Tôi chẳng thể phát ra âm thanh nào.

Trên con đường buổi sáng rét lạnh thấu xương, tôi và Kotobuki cùng nhìn nhau im lặng.

Đến khi hình bóng của chị Tooko khuất sau ngã rẽ, Kotobuki mới gượng nở nụ cười.

- Cậu gặp chị ấy trên đường tới đây à?

- ...Ừ

Tôi cố gắng bắt khước miệng mình nhếch lên. Nhưng có lẽ nhìn thế nào thì đó cũng không thể được gọi là một nụ cười.

- Cậu cũng hẹn gặp chị Tooko nữa hả?

- Không, chị ấy chỉ tới trả tôi cái khăn quàng mà tôi cho chị ấy mượn thôi. Ngoài ra còn có chè youkan tặng kèm.

- Vậy à...

Kotobuki không nói thêm gì về việc trong gói quà được bọc lại một cách dễ thương này là chè youkan chứ không phải sôcôla. Cậu ấy nghe được câu chuyện giữa tôi và chị Tooko từ lúc nào vậy? Nét mặt của tôi khi nhìn chị Tooko là như thế nào?

- Sắp muộn học rồi, chúng ta tới trường thôi, Inoue.

Ngực tôi thất lại khi nhìn thấy nụ cười gượng gạo của Kotobuki.

Tôi khẽ ừm một tiếng rồi bỏ gói chè youkan vào trong túi giấy. Gió lạnh đột

nhiên thối tới khiến cổ tôi rụt lại. Khi lấy ra chiếc khăn quàng vừa được trả lại, tôi thoáng ngửi được mùi hoa violet.

... *Chị đi đây.*

Trên chiếc khăn quàng dường như hiển hiện nụ cười của chị Tooko, khiến cổ họng tôi lại nghẹn ứ như có thứ gì đó sắp trào ra.

Lúc tôi lắc đầu để khiến mình tỉnh táo trở lại.

Kotobuki bỗng vươn tay ra nắm lấy mu bàn tay của tôi.

Tôi cúi đầu nhìn cậu ấy với vẻ ngạc nhiên, đôi môi cậu ấy mím chặt, nét mặt trông như chực khóc.

- Cậu... cho tôi cái khăn quàng này được không?

- Hả?

- Tôi vẫn luôn muốn có một chiếc khăn màu này.

Kotobuki ép mình ngược lên nhìn thẳng vào tôi. Tay cậu ấy khẽ run rẩy.

- Tôi muốn, cái khăn quàng, của Inoue.

Dưới bàn tay của Kotobuki, mu bàn tay từng bị chị Tooko cắn vào ngày hè ấy lại nóng rực lên.

- ...Ừ.

Tôi gượng cười rồi gật đầu.

- Được chứ.

- Inoue... cậu quàng nó lên cổ giúp tôi được không?

Tôi làm theo yêu cầu của Kotobuki, hai tay cầm lấy khăn quàng rồi quấn quanh cổ cậu ấy. Kotobuki nín thở nhìn chiếc khăn quàng được quấn hai vòng quanh cổ với ánh mắt bất an.

Khi buông tay khỏi chiếc khăn quàng, tôi có cảm giác dường như mình vừa buông ra bàn tay trắng muốt của chị Tooko.

- Như vậy được chưa?

Trên khuôn mặt chực khóc của Kotobuki hiện lên nụ cười rạng rỡ.

- Ừm. Cảm ơn cậu. Tôi vui lắm. Tôi sẽ trân trọng nó.

Mối liên hệ giữa tôi và chị Tooko đã bị cắt đứt. Vừa cảm nhận nỗi đau này,

tôi vừa nhìn nụ cười vụng về... nhưng vô cùng rạng rỡ của Kotobuki, trong đầu thầm nghĩ có lẽ như thế này cũng tốt.

Nếu như tôi giữ nó lại bên cạnh, nó sẽ chỉ lại khiến tôi nhớ tới chị Tooko. Nếu vậy thì cứ như thế này sẽ tốt hơn.

Dù sao thì Kotobuki cũng đang cười.

Chúng tôi nắm tay nhau đến trường.

Sau khi bước vào phòng học, tôi mới nhận ra mình đã để quên cái móc điện thoại hình quả cầu ở nhà.

Từ khi Takumi qua đời tới giờ đã được bảy năm rồi.

Đến bây giờ thỉnh thoảng mình vẫn nhớ tới cậu ấy.

Ngày hôm đó mình có hẹn với Kana trước một tòa nhà ở khu Shinjuku, nhưng cuối cùng mình lại tới trễ một chút. Khi tới nơi, mình thấy một cậu con trai xa lạ đang bắt chuyện với Kana.

Mặc dù Kana ngoảnh mặt đi với vẻ khó chịu, nhưng cậu con trai đó vẫn không hề để ý, vẫn vui vẻ nở nụ cười rạng rỡ đầy quyến rũ...

Người đó chính là Takumi.

Mặc dù khi đó Kana chỉ lạnh lùng nhận xét Takumi là “Một tên cò của mấy quán bar. Ổn ào nhặng xỉ phiến chết người”, nhưng mình thì lại thầm giật mình thán phục không ngờ lại có người đủ dũng khí đi giới thiệu Kana làm việc ở quán bar.

Bởi vì Kana rất xinh đẹp, cho nên đám con trai hầu như không dám bắt chuyện với cậu. Nhưng Takumi lại không hề bận tâm tới chuyện này.

Đó là lần đầu tiên mình chứng kiến một người con trai có thể vui vẻ tiếp cận và nói chuyện với Kana đến vậy bất chấp việc bị cậu ấy làm ngơ.

Buổi hẹn hò đầu tiên của Takumi và Kana là vào nửa năm sau thì phải.

Hôm đó, mình mời Kana tới nhà để chúc mừng ngày lễ búp bê đầu tiên của Tooko, nhưng không ngờ ngay cả Takumi cũng đi cùng.*

Theo lời Takumi thì hai người đã ngẫu nhiên gặp lại ở cùng một nơi tại Shinjuku.”Đấy rõ ràng là vận mệnh nhĩ! Yui cũng nghĩ vậy đúng không? Đúng

không?”, cậu ấy nói bằng giọng vui vẻ cởi mở hết như nửa năm trước.

Đó cũng là lần đầu tiên mình biết Takumi chỉ mới mười tám tuổi.

Vì cậu ấy thật sự quá trẻ, cho nên lúc đầu khi nghe Takumi và Kana bắt đầu hẹn hò, mình còn lo lắng mất một hồi. Dù sao, Takumi - không biết có phải do đặc thù công việc hay không - là một người rất đào hoa, quen biết nhiều cô gái và cũng nhiều lần gặp rắc rối vì chuyện này.

Tuy nhiên, mặc dù Takumi trông có vẻ cao to, nhưng ở bên trong, cậu ấy lại tồn tại chút gì đó thuần khiết của trẻ con.

Cậu ấy rất giỏi làm nũng, cũng rất biết cách xin lỗi, nhìn cái cách cậu ấy nói xin lỗi với ánh mắt tinh nghịch, người ta lại không nhịn được phải bật cười và tha thứ.

Thật ra, đối với mình thì Takumi giống như một đứa em trai đầy rắc rối. Bởi vì sự quan tâm thái quá của mình, Takumi cũng bắt đầu gọi mình là “chị Yui” rồi.

Khi Tooko chấp chững tập đi, cậu ấy ôm lấy con bé nâng lên cao cười nói, “Lớn lên bé về làm dâu nhà chú nha”, khiến mình không khỏi bật cười.

Ngoài ra, Takumi cũng là một người rất biết lắng nghe.

Tựa như một chú mèo con tinh nghịch. Bình thường thì chạy lung tung khắp nơi, nhưng đến khi mình nhận ra thì cậu ấy đã ngồi xuống bên cạnh nghiêng tai chăm chú lắng nghe rồi.

- Chị Yui đang lo lắng chuyện gì à? Nói thử cho em trai xem nào.

Khi nghe Takumi nói với giọng tùy hứng như vậy, mình đã rất kinh ngạc.

Bởi vì, mình đáng lẽ không nên lo lắng chuyện gì cả.

- Ái chà chà, Takumi. Em lại định trở thành quân sư quạt mo cho chị hả? Nhưng mà rất tiếc là chị phải khiến em thất vọng rồi, bởi vì chị cực kì hạnh phúc.

- Thật vậy á? Nhưng mà dạo gần đây chị không ngủ được đúng không?

- Đó là tật cũ ấy mà. Mỗi lần chờ anh Fumiharu về là chị lại thức thâu đêm không ngủ được. Vì chị muốn khi anh Fumiharu về tới nhà, chị có thể tươi cười ra đón anh ấy và nói “Mình về rồi đấy à”.

- Chồng chị Yui lúc nào cũng về trễ thế sao? Anh ấy làm cái gì mà về trễ vậy?

- Dĩ nhiên là làm việc rồi. Mà dù sao thì từ khi sinh Tooko, trừ những lúc phải hiệu đính cho kịp thời hạn, thì anh ấy đều về nhà đúng giờ cả. Ngày nghỉ anh ấy cũng cùng chơi với Tooko đấy.

Nhưng mà, Kana này.

Vì mình rất hạnh phúc, nên mình bắt đầu cảm thấy sợ.

- A, biết ngay là sẽ trễ mà. Tại cậu cả đấy, Inoue!

- Xin lỗi.

Chúng tôi lao vào phòng học ngay trước khi sinh hoạt đầu giờ bắt đầu.

Trong khi hai chúng tôi đứng thờ đốc, Mori cười nhả nhở tiến lại gần.

- Nhìn bộ dạng hai người thế này là biết chuyện ngày hôm qua thành công mỹ mãn rồi nhỉ. Hôm nay lại còn cùng nhau tới trường nữa cơ, ôi thật đáng ghen tị mà.

- A, ơ...!

- K-Không phải vậy, Mori!

Thấy tôi bối rối, Mori nghiêng đầu ngược lên nhìn với ánh mắt tinh nghịch.

- Sôcôla của Nanase ăn ngon không, bạn Inoue?

- ...N-Ngon lắm.

- Oa! Nghe thấy chưa Nanase? Chúc mừng cậu, cuối cùng mình cũng có thể yên tâm rồi!

Mori ôm chầm lấy Kotobuki.

- C-Cậu nói to quá đấy, Mori!

Kotobuki hoảng hốt níu Mori lại.

Đúng lúc này thầy giáo bước vào lớp, nhờ vậy mà chúng tôi có thể ngồi vào chỗ của mình.

Vừa ngồi xuống Kotobuki đã bắt đầu bấm tin nhắn như điên. Có lẽ cậu ấy đang yêu cầu Mori bớt lời.

Nhận ra hôm nay chỗ ngồi của Akutagawa cũng trống không, tôi hơi ngạc nhiên.

Cậu ấy nghỉ hai ngày liên tiếp rồi...

Chẳng lẽ cậu ấy gặp vấn đề gì nghiêm trọng sao? Lát nữa tôi sẽ nhắn tin cho cậu ấy xem sao.

Khi giờ học bắt đầu cũng là lúc cảm giác mệt mỏi đặc quánh như bùn kéo tới. Cơ thể tôi uể oải, đầu óc không tập trung được vào việc gì. Toàn thân như tê dại, nội tâm cũng không còn cảm thấy gì nữa.

Khi tôi gặp và nói chuyện với chị Tooko sáng nay... khi chị ấy trả khăn quàng lại cho tôi... nụ cười dịu dàng khi chị ấy nói lời từ biệt... tất cả những chuyện đó dường như đã xảy ra từ rất lâu rồi.

Không, không đúng.

Ngực tôi khẽ nhói đau.

Đó là vì tôi đang cố đánh lừa bản thân, để tôi không cảm nhận được gì nữa.

Bởi nếu không, lòng tôi sẽ vỡ tan thành từng mảnh. Bởi thiếu chút nữa thôi, tôi đã đuổi theo nắm lấy tay chị Tooko và gào khóc như một đứa trẻ.

Thiếu chút nữa thôi, tôi đã vừa khóc vừa gắng hỏi chị ấy rốt cuộc bí mật của chị ấy là gì, rằng việc chị ấy rời đi mà không nói với tôi một lời như vậy thật hèn hạ.

Giờ giải lao, Kotobuki bị Mori bám chặt không tha, nhìn cái cách Kotobuki đỏ mặt mím môi thì có vẻ Mori đang truy hỏi chuyện xảy ra hôm qua.

Sau khi gửi tin nhắn cho Akutagawa, tôi ngồi ngẩn người trên ghế.

Ngoài cửa sổ, phong cảnh mùa đông rét lạnh và xám xịt đang trải rộng.

Chắc lại sắp có tuyết rơi rồi...

Tiết Anh vẫn tiếp theo, điện thoại trong túi áo tôi rung lên.

Có lẽ là tin nhắn trả lời của Akutagawa.

Nhưng khi lén lấy điện thoại ra xem tên người gửi, tôi mới phát hiện đó là tin nhắn từ Kotobuki.

Khi tôi ngạc nhiên quay sang nhìn cậu ấy, Kotobuki đỏ mặt quay đầu sang chỗ khác.

“Trưa nay tôi định tìm phòng học nào trống rồi cả hai chúng ta cùng ăn cơm,

cậu thấy thế nào?

Đây không phải là vì Mori bày cho tôi đâu đấy nhé!

P/S: Thứ cậu định đưa cho tôi là gì thế?”

A, móc điện thoại... tôi để quên nó ở nhà rồi!

Đây cũng là lúc tôi nhận ra sơ suất của mình, thế nên tôi vội nhắn tin trả lời.

“Xin lỗi cậu. Tôi để quên ở nhà mất rồi. Để hôm sau tôi mang đi cho.

Chuyện ăn trưa thì được thôi.”

Kotobuki nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại với nét mặt cực kì lo lắng.

Sau đó, cậu ấy khẽ liếc sang phía tôi một cái rồi mỉm cười ngượng ngùng.

Tuy nhiên ngay lập tức cậu ấy lại ngoảnh mặt đi rồi quyết không chịu nhìn về phía tôi thêm lần nào nữa.

Khi tiết học sắp kết thúc, điện thoại của tôi lại trung lên.

Kotobuki...?

Tôi lấy điện thoại đặt dưới bàn rồi mở ra xem, có một tin nhắn mới. Vừa nhìn thấy tên người gửi, đầu óc vốn từ nãy tới giờ vẫn mơ mơ hồ hồ của tôi bỗng trở nên tỉnh táo, như thể vừa bị ai nện cho một cú vào đầu.

Ryuuto!

Trái tim tôi đập nhanh, toàn thân nóng rực, mồ hôi bắt đầu túa ra.

“Trò chơi kết thúc.

Khi tiếng chuông vừa điểm, hãy mang theo đồ đạc tới cổng trường.”

Hãy cứ mặc kệ tin nhắn này.

Chỉ cần làm thế, tôi sẽ có thể quay lại cuộc sống bình thường. Tôi sẽ không còn khiến Kotobuki phải lo lắng nữa.

Tôi trừng mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, răng nghiến chặt.

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên lạnh lùng trên đầu tôi. Thầy giáo thu dọn sách giáo khoa rồi bước ra khỏi lớp.

Trong phòng học đầy những âm thanh ồn ào của giờ nghỉ trưa.

Kotobuki ngượng ngùng đi về phía tôi.

Tôi gấp điện thoại lại và đứng dậy.

- Xin lỗi. Trưa nay tôi có việc rồi.

- Ồ, Inoue...

Không dám nhìn về phía Kotobuki, tôi nắm lấy cặp sách và áo khoác rồi bước nhanh ra khỏi phòng học.

Toàn thân tôi bùng bùng lửa giận.

Giận Ryuuto, đồng thời cũng giận sự nhu nhược của mình.

...Xin anh lý giải Amano Tooko.

Nếu nó đã muốn vậy thì cũng đừng trêu đùa kiểu này nữa, hãy cứ nói thẳng cho tôi biết!

Rốt cuộc chị Tooko đang nghĩ gì?! Tại sao chị ấy lại muốn tôi tiếp tục viết văn?!

Đến cửa ra, tôi dừng lại thay giày rồi phóng ra ngoài. Bởi vì áo khoác vẫn nằm trên tay, bầu không khí lạnh ngắt cắt qua da thịt tôi như những lưỡi dao.

Tuyết bắt đầu rơi từ bầu trời xám xịt như chì.

Vừa thở ra từng làn khói trắng, tôi vừa chạy về phía cổng trường.

Kana này, cậu biết Ole Lukoje không?

Là Ole ông thần ru ngủ xuất hiện trong truyện cổ tích Andersen ấy.

Ông ấy không đi giày và thường rón rén bước tới giường của đám trẻ con rồi khẽ nhỏ một giọt sữa lên mắt để dụ chúng ngủ thiếp đi.

Trên hai tay ông đều có một cái dù, trẻ ngoan sẽ được ông mở cái dù có vẽ tranh ra che lên. Chỉ cần làm thế, đứa bé đó cả đêm sẽ được mơ thấy những giấc mơ đẹp.

Còn đối với trẻ hư, ông sẽ lấy ra chiếc dù không vẽ gì cả. Đứa bé đó sẽ ngủ say như chết tới sáng mà không nằm mơ.

Một ngày trước khi qua đời, Takumi đã đưa cho mình một cái bình nhỏ màu hoa violet.

Cái bình có hình trái tim trông rất dễ thương, bên trong chứa một loại bột màu bạc mịn.

... “Đây là bột ngủ của Ole Lukoje”, Takumi nhìn vào mắt mình rồi khẽ nói như vậy.

“Chỉ cần uống nó, chị sẽ có một giấc ngủ thoải mái trong vòng tay của Chúa, mọi nỗi đau phiền muộn sẽ tan biến như tuyết, không điều gì có thể khiến chị thù hận, nghi ngờ, ghen ghét nữa.”

Cuối cùng, Takumi nói mình có thể uống nó, cũng có thể để người khác uống thứ bột ngủ này.

Ngày hôm sau, Takumi lao ra đường cái và được Chúa mang về trời. Khi đó cậu ấy chỉ mới mười chín tuổi.

Tuyết rơi trên mặt tôi tan ra thành những giọt nước ấm áp.

Những bông tuyết rơi trên mí mắt che khuất tầm nhìn của tôi.

Khi đến cổng trường, tôi thấy một chiếc taxi đang đỗ ở đó. Cửa xe mở ra, rồi một ai đó bước xuống.

Tóc ngắn, lưng cao thẳng tắp.

Ánh mắt thành thật quen thuộc...

Akutagawa...!

Tại sao Akutagawa lại xuất hiện ở đây, không phải hôm nay cậu ấy nghỉ học sao?! Sự xuất hiện của cậu ấy vào lúc này là ngẫu nhiên sao?

Hay là...

Akutagawa cúi người đưa tay vào trong xe. Dường như cậu ấy đang muốn đỡ ai đó xuống.

Cạch... tiếng đầu nạng bằng nhôm va vào mặt đường vang lên.

Không thể nào...

Tôi ngừng thở.

Tuyết rơi lả tả như những cánh hoa, vấy đung đưa theo gió.

Làn da trắng muốt. Cơ thể mảnh mai.

Đôi mắt to tròn.

Bờ môi sắc anh đào.

- Konoha.

Đứng bên này cổng trường, tôi nghe thấy người ấy gọi tên mình bằng giọng nói trong trẻo.

Miu, người đang được Akutagawa dìu, khẽ nở nụ cười.

Chương 6:

Hai câu chuyện của tử thần

Mùa đông năm lớp 8. Tôi từng yêu một cô gái.

Để cho cô ấy biết tâm lòng của mình, tôi viết ra một cuốn tiểu thuyết.

Nhưng cuốn tiểu thuyết đó chỉ khiến cô ấy đau khổ, kết quả, cô ấy bị đồn tới đường cùng và nhảy lầu tự tử ngay trước mắt tôi.

“Konoha... cậu sẽ không bao giờ... hiểu được đâu.”

Cô gái cười buồn thì thầm như vậy.

Cô gái ấy giờ đây đang ngồi đối diện với tôi, giữa hai chúng tôi chỉ cách nhau một cái bàn.

Sau cuộc gặp gỡ tại cổng trường, chúng tôi di chuyển tới một tiệm cà phê cách đó không xa.

Ngồi trên taxi mà lòng tôi rối bời, không biết nên nói gì. Akutagawa chỉ nghiêm mặt nói “Tôi đi cùng với Asakura”, còn Miu thì vui vẻ nói chuyện “Lâu lắm rồi chúng mình mới gặp nhau nhỉ”, “Hôm nay mình đã xin phép rồi mới ra ngoài đây”.

- Inoue, ông uống hồng trà nhé?

Ngồi chéo một bên, Akutagawa hỏi.

- À, ừm...

Thấy tôi gật đầu, cậu ấy bèn truyền đạt lại yêu cầu của chúng tôi cho cô nhân viên vừa đi tới, sau đó cậu ấy lại ngồi thẳng lưng nhìn về phía trước.

Miu từ nãy tới giờ vẫn chăm chú nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng.

Một lúc sau, bờ môi sắc anh đào mới khẽ tách ra, Miu cười khẽ.

- Làm gì mà trông cậu ngạc nhiên thế. Không phải mình đã nói rồi sao? Rằng khi nào khỏe mình sẽ chủ động tới gặp Konoha. Mặc dù hơi sớm hơn dự định một chút, nhưng so với lần trước mình đã khỏe hơn rất nhiều rồi.

Nụ cười mà tôi thầm ngưỡng mộ từ khi còn bé, nụ cười rạng rỡ tựa ánh mặt

trời xuyên qua kẽ lá, hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Miu.

Trước kia tôi từng cho rằng khi gặp lại Miu, đó sẽ là bắt đầu và cũng là kết thúc.

Mặc dù tôi thường được Akutagawa kể cho nghe về tình hình của Miu, nhưng chỉ đến khi thực sự gặp lại cậu ấy, tôi mới cảm nhận được Miu đã thay đổi rồi, cậu ấy không còn là Miu mà tôi lẽo đẽo theo sau hồi còn nhỏ, không còn là Miu vừa khóc vừa nói ra những lời phẫn hận dành cho tôi trên nóc nhà đầy tuyết trắng, Miu nay đã trưởng thành, là một con người hoàn toàn mới.

- Miu, là Ryuuto gọi cậu tới à?

- Ừ.

Quả nhiên... ý nghĩ này vừa hiện lên, tôi lại bắt đầu cảm thấy khó thở.

Trước kia Akutagawa từng bày tỏ sự bất mãn của mình khi thỉnh thoảng Ryuuto lại đến thăm Miu.

- Tại sao Ryuuto lại muốn Miu gặp mình?

- Sakurai có vẻ muốn Konoha viết tiểu thuyết một lần nữa.

Ngực tôi đau nhói.

Ánh mắt của Miu đột nhiên trở nên nguy hiểm, biểu cảm cũng biến thành lạnh lùng.

- Cậu ta nói nếu là mình thì mình có thể thuyết phục được Konoha. Bởi vì mình chính là nguyên nhân khiến Konoha không viết nữa.

Tiểu thuyết của tôi đã khiến Miu bị tổn thương.

Mỗi lần nhớ lại đêm bão tuyết ấy, khi Miu đau đớn nói với tôi rằng cậu ấy không phải một người ngay thẳng thuần khiết như Hatori được miêu tả dưới ngòi bút của tôi, trái tim tôi lại như vỡ nát.

Tiếng hét tuyệt vọng, những lời bộc bạch như thấm đẫm máu tươi.

Người hành hương bị cướp đi mộng tưởng nay bước đi trong vô định.

Chính tiểu thuyết của tôi đã hủy hoại thế giới của Miu.

Tôi từng lên án cô Kanako vì đã lấy cái chết của cha mẹ mình và vợ chồng Amano làm đề tài viết tiểu thuyết, nhưng chính tôi cũng đã làm chuyện tương tự.

Tiểu thuyết có thể khiến trái tim một người tan vỡ.

- Konoha đừng hiểu lầm. Bây giờ mình không còn hận Konoha vì đã viết tiểu thuyết lấy tội mình làm hình mẫu nữa. Mặc dù nếu nói không bận tâm việc Konoha giành giải thưởng với bút danh Inoue MIU... thì sẽ là nói dối... nhưng mình thực sự không phiền gì cả nếu Konoha lại viết ra một quyển tiểu thuyết mới. Chỉ là...

Ánh mắt của Miu lại trở nên nguy hiểm.

- Mình không thích việc làm theo ý của Sakurai.

Rồi cậu ấy nói một cách quyết liệt như vậy.

Đúng lúc này, đồ uống của chúng tôi được mang ra.

Miu nhấp một ngụm cà phê latte nổi đầy váng kem, sau đó cậu ấy nhíu mày như bị phỏng và đặt cái tách xuống. Rồi cậu ấy cầm lấy cốc đá liếm liếm một chút, xong xuôi hết thấy Miu đặt cái cốc xuống bàn và nhìn thẳng vào tôi nói.

- Mình sẽ không trở thành quân cờ của Sakurai Ryuuto một lần nữa. Tuy nhiên, mình nghe Kazushi nói dạo gần đây trông Konoha rất lạ, vì sợ Konoha bị Sakurai làm gì nên mình mới đến gặp Konoha theo ý của mình. Vốn dĩ Sakurai bảo sẽ đưa Konoha tới bệnh viện nhưng mình đã nói với cậu ta không cần làm vậy.

Sau khi nói rõ ràng mọi chuyện, Miu mới thận trọng cầm tách cà phê latte đã hơi nguội lên và chậm rãi nhấp từng ngụm.

Đúng rồi... Miu vốn không thích đồ uống nóng... khỉ thật, bây giờ là lúc nào rồi mà tôi vẫn còn tâm tư nghĩ tới chuyện này chứ.

- ...Konoha, cậu định làm như thế nào?

Tôi không cách nào trả lời cậu ấy ngay lập tức được.

- Mình... không muốn, viết tiểu thuyết nữa.

Khi nói những lời này ra khỏi miệng, toàn thân tôi khẽ run rẩy, trông tôi yếu đuối đến thảm hại.

- Vậy sao...

Ánh mắt của Miu như bị phủ một tầng mây mờ.

- Như vậy... cũng tốt.

Những lời ấy hết như những gì cô Kanako đã nói với tôi. Chỉ là, lời nói của cô Kanako lạnh lẽo như băng, còn giọng nói của Miu lại có chút ấm áp.

Vẫn giữ lấy cái cốc bằng cả hai tay, Miu nói khẽ, sắc mặt ảm đạm.

- Mình... cũng nghĩ sẽ tốt hơn nếu Konoha không quay lại làm Inoue MIU. Dù gì thì nếu trở thành MIU, Konoha cũng sẽ lại bị tổn thương. Sẽ bị mọi người chú ý, bị bọn họ nói ra những lời khó nghe... bị những người không quen biết căm hận, châm chọc, thương hại.

Dĩ nhiên, chắc hẳn cũng có rất nhiều độc giả yêu mến sách của MIU. Ngay cả bây giờ, cũng có người vẫn kiên trì chờ mong tác phẩm thứ hai của MIU... chỉ là, Konoha này...

Bằng vẻ mặt nghiêm túc, Miu nói với tôi.

- Độc giả, sẽ phản bội tác giả.

Những lời này như một mũi tên đâm xuyên ngực tôi.

- Cho dù tác giả cố gắng viết với hi vọng chứng kiến niềm vui của độc giả, thì độc giả cũng sẽ tiếp tục đưa ra những yêu cầu vô lý, họ sẽ không bao giờ hiểu được tâm ý của tác giả. Độc giả chỉ biết say mê, thất vọng, căm hận một cách ích kỉ. Rồi đến một ngày, họ sẽ đột nhiên trở mặt, quay lưng lại với tác giả. Chẳng mấy chốc độc giả sẽ quên mất tác giả và tìm tới một tác giả khác.

Tôi cố gắng chịu đựng cơn đau như bị từng mũi tên sắc nhọn đâm vào cơ thể.

Miu nói đúng.

Bởi vì chính tôi cũng là một độc giả đã phản bội Miu khi cậu ấy còn là một tác giả.

Tôi ngưỡng mộ Miu một cách ích kỉ, không nhận ra tâm tình thật sự ẩn sau từng câu chuyện của cậu ấy, tôi tiếp tục yêu cầu những câu chuyện của Miu cho dù cậu ấy không còn viết được nữa.

Khi ấy, tôi đã làm điều tương tự như chị Tooko bây giờ.

“Sao cậu không viết nữa vậy?”, “Đi mà, cậu viết tiếp đi”, “Mình thích những câu chuyện của Miu lắm. Thế nên Miu hãy viết thật nhiều truyện nữa cho

mình đọc nhé, được không Miu?”

Độc giả ngây thơ, ích kỉ, tàn nhẫn... Đối với tôi, chị Tooko cũng là một độc giả phản bội sao?

- Độc giả sẽ không hiểu được nỗi khổ tâm của tác giả. Đối với họ, chỉ cần được đọc tác phẩm, tất cả những chuyện còn lại đều không khiến họ bận tâm. Tựa như tác giả sẽ không quan tâm tới cảm nhận cá nhân của độc giả...

Sau khi nói một hơi, ánh mắt của Miu hơi rũ xuống một cách buồn bã.

- Mẹ của Sakurai từng viết trong lời cuối sách của mình rằng... “Viết văn là nghề nghiệp mà ở đó người ta phải tự mình bước qua khung cửa hẹp”. Konoha, cậu biết tác giả Sakurai Kanako đúng không? Người viết ra cuốn Cánh cửa tội lỗi ấy.

Tôi giật mình khi nghe Miu nhắc tới tên của cô Kanako và quyển sách đó.

Vẫn cúi đầu, Miu thì thầm.

- Mình đã đọc vài tác phẩm của cô ấy... Mình từng viết ra những điều căm hận dành cho Konoha... nhưng tiểu thuyết của Sakurai Kanako lại hoàn toàn khác... Mình không nghĩ ra làm thế nào mà cô ấy có thể viết ra một câu chuyện đầy tăm tối theo cái cách lạnh lùng như vậy... Trong tác phẩm của cô ấy cũng xuất hiện một cô gái tên là Tooko, người đó đã...

Miu không nói tiếp.

Có lẽ cậu ấy cảm thấy do dự khi phải nói ra kết cục của cô gái trong tiểu thuyết có cùng tên với chị Tooko.

Sau khi khẽ cắn môi, cậu ấy mới nói tiếp một cách xót xa.

- Mình cho rằng Sakurai Kanako là một tác giả thực thụ... Nhưng nếu lựa chọn đi qua cùng một khung cửa với cô ấy, Konoha có lẽ sẽ rất vất vả. Dù sao thì cách sống khắc nghiệt vứt bỏ mọi thứ chỉ để truy cầu một thứ chí cao vô thượng cũng...

Sau khi ngừng một lát, Miu nhìn tôi như muốn trấn an và nói khẽ.

- Dù sao thì Konoha cũng không giống mình, vốn dĩ cậu cũng đâu muốn trở thành tác giả mà, đúng không...

Nét mặt cậu ấy khi nói ra những lời ấy có chút khổ sở, có chút cô đơn.

Chúng tôi tạm biệt nhau tại tiệm cà phê.

Miu bước ra khỏi cửa tiệm với sự giúp đỡ của Akutagawa.

- Mình đã nói hết những gì cần nói rồi. Phần còn lại là lựa chọn của Konoha.

Cuối cùng cậu ấy để lại những lời này với vẻ mặt nghiêm túc.

Khi chuẩn bị rời đi, Akutagawa, người vốn từ nãy tới giờ vẫn im lặng đứng bên Miu, cũng nhìn tôi với ánh mắt thành thật và nói.

- ...Inoue, cho dù khổ tâm tới đâu thì ông cũng không thể bước cùng lúc trên hai con đường được. Có lẽ hiện tại ông nên dừng lại và suy nghĩ xem con đường nào là tốt nhất cho mình. Nếu ông cần giúp đỡ, hãy tìm đến tôi.

- Cảm ơn ông.

Tôi nói cảm ơn rồi nhìn hai người rời đi.

Tâm trạng tôi vẫn không sáng sủa lên được. Ngồi trên ghế sofa, tôi nhớ lại những gì Miu nói.

... Dù sao thì nếu trở thành MIU, Konoha cũng sẽ lại bị tổn thương.

... Độc giả, sẽ phản bội tác giả.

Không chỉ có độc giả phản bội. Ngay cả tác giả cũng sẽ phản bội độc giả. Sẽ có một ngày tác giả đột nhiên không viết nữa.

Độc giả và tác giả... sợi dây liên hệ giữa hai bên cực kì mỏng manh và yếu ớt, có thể đứt gãy bất kì lúc nào. Giữa họ không tồn tại một mối liên hệ bền vững.

Tôi hiểu rõ chuyện đó. Nhưng chỉ cần nhớ lại bóng dáng chị Tooko ngồi đắm mình trong ánh hoàng hôn của căn phòng câu lạc bộ chật hẹp, vừa xé ra từng mẫu bản thảo vừa cẩn thận bỏ vào miệng là lòng tôi lại quặn thắt.

...Ngọt qu~á. Điểm tâm hôm nay hợp tiêu chuẩn!

Nụ cười hạnh phúc của chị Tooko.

Mỗi ngày, mỗi ngày, tôi đều viết ra những câu chuyện tam đề cho chị Tooko. Cho dù tôi viết ra câu chuyện dở tới đâu, chị Tooko vẫn ăn cho bằng hết. Tôi ngồi cắm đầu vào mớ giấy bản thảo, còn chị Tooko thì ngồi kế bên lật từng trang sách, cho dù chúng tôi không hề nói chuyện, nhưng chỉ vậy thôi cũng khiến trái

tim tôi thấy ấm áp, thư thái, như thể có một thứ gì đó vô hình đang kết nối hai chúng tôi lại với nhau.

Nhưng có lẽ tất cả những điều đó chỉ là vọng tưởng của riêng tôi.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ phía sau.

- Vì Konoha sẽ bị tổn thương nên tốt hơn là cậu không nên viết nữa... Miu đạo này trở nên ủy mị quá rồi. Thật đáng thất vọng.

Lông tóc toàn thân tôi dựng đứng cả lên khi chứng kiến Ryuuto xuất hiện sau tấm rèm màu xanh lá cây rực rỡ.

Nó vẫn luôn liên lạc với tôi qua điện thoại, nhưng đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau kể từ khi Kotobuki tới nhà tôi chơi hôm Chủ nhật.

Thái độ vui vẻ, cà lơ phất phơ lúc bình thường của nó đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó, quanh người nó như lớn vồn một bầu không khí đáng sợ lạnh lẽo thấu xương. Ryuuto ngồi xuống chỗ của Miu lúc nãy.

Sau đó nó nhìn chằm chằm vào tôi với ánh mắt hung tàn của một con dã thú.

Toàn thân tôi cứng đờ như thể bị ánh mắt đó ghim chặt lại. Tôi cũng chẳng thể nhắm mắt hay ngoảnh mặt sang chỗ khác.

- Cứ như thế này sẽ rất khó cho em. Nếu anh Konoha không viết, sẽ có người bị tổn thương... sẽ có người cảm thấy tuyệt vọng... Anh Konoha sẽ vứt bỏ một độc giả trung thành với anh như vậy sao? Nếu không có Amano Tooko thì Inoue MIU cũng sẽ không tồn tại. Anh Konoha chính là tác giả của Amano Tooko.

- Ý em là gì... tại sao Inoue MIU lại không tồn tại?

Tôi nuốt nước bọt và hỏi một cách khó khăn.

Khóe miệng của Ryuuto khẽ nhếch lên. Động tác này khiến bộ dạng của nó trông càng đáng sợ hơn.

- Sao anh không đi mà hỏi trực tiếp nhỉ? Bây giờ chị Tooko đang ở nhà đấy.

Thấy tôi do dự, nó khẽ nói tiếp.

- Anh nên nhanh lên đi. Có khi bây giờ chị ấy đã trúng độc và đang nằm chờ chết cũng không biết chừng.

Kana này, Ole Lukoje có một người em trai đấy.

Tên của người em trai cũng là Ole Lukoje y hệt người anh. Cho dù là ai thì trong đời cũng chỉ có thể gặp ông ấy một lần.

Ông ấy cưỡi ngựa, trên người mặc áo mỏng thấu sợi bạc, bên ngoài khoác một chiếc măng tô làm từ lông thiên nga. Ông ấy sẽ cho chúng ta cưỡi lên con ngựa của mình và kể chuyện cho chúng ta nghe.

Có hai loại chuyện, một loại là câu chuyện xinh đẹp nhất trần đời, đến nỗi không một ai có thể tưởng tượng ra, một loại là câu chuyện cực kì đáng sợ khiến toàn thân họ phát run.

Người sống sau khi leo lên ngựa của ông ấy sẽ vừa lắng nghe một trong hai câu chuyện vừa chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Kana này, câu chuyện chí cao mà cậu hướng tới là loại nào trong số hai câu chuyện của Ole Lukoje vậy?

Mình đặt chiếc bình nhỏ hình trái tim màu violet bên trong chứa bột ngủ của Ole Lukoje vào hòm châu báu rồi khóa lại, thỉnh thoảng lại lấy ra và ngắm nhìn nó phản chiếu ánh sáng trên tay.

Thứ bột màu bạc nhẹ nhàng chuyển động đằng sau lớp thủy tinh trong suốt màu violet như chiếm lấy ánh mắt mình, mình áp chiếc bình vào gò má nóng bừng như lửa cháy để làm dịu đi cảm xúc.

Chỉ cần có chiếc bình này, mình sẽ có thể thay đổi vận mệnh.

Có lẽ ngay cả việc xuyên qua cánh cửa treo trên trời cao xa thẳm kia mình cũng có thể làm được.

Trái tim đang nằm trong lòng bàn tay mình bây giờ rốt cuộc là trái tim của ai nhỉ?

Của mình? Của người đó? Hay là của Kana?

Khi đến được nhà Sakurai, toàn thân tôi đã ướt nhẹp mồ hôi, trên đầu cũng toàn tuyết vừa lạnh vừa ướt át.

Chuyện chị Tooko sắp chết vì uống thuốc độc chắc chắn là nói dối. Nhưng cứ nghĩ tới cái chết của vợ chồng Amano do tai nạn giao thông và những gì cô Kanako viết trong tiểu thuyết là ruột gan tôi lại còn cào không yên.

Ngôi nhà cũ một tầng kiểu Nhật này chính là căn nhà trong tác phẩm đầu tay của cô Kanako, nơi cô ấy chứng kiến ba mình bóp cổ mẹ mình đến chết sau đó thất cổ tự vẫn ngay bên cạnh.

Cứ như đang có ai nhìn chăm chăm vào tôi, toàn thân tôi run lên vì cảm giác lạnh lẽo.

Tôi nhấn chuông nhiều lần nhưng không có tiếng trả lời. Cảm giác lạnh lẽo tiếp tục lớn vồn sau lưng tôi.

Chị Tooko không có ở nhà sao? Chị ấy ra ngoài rồi ư? Nhưng, nếu như... những lời Ryuuto nói là sự thật...

Tôi tiếp tục nhấn chuông như điên.

Vẫn không có động tĩnh nào cả.

Khi tôi thử đẩy cánh cửa trượt ra thì thấy nó không khóa.

- Xin lỗi, có ai ở nhà không, tôi là Inoue!

Chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm tới lễ tiết, tôi hét to.

- Tôi vào đây ạ!

Tôi cởi giày ra và bước nhanh trên hành lang phát ra những tiếng cọt kẹt. Không biết có phải do thời tiết hay không mà mặc dù bây giờ vẫn là ban ngày nhưng trong nhà lại tối âm u, không khí lạnh lẽo đến cắt da cắt thịt.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy tiếng thứ gì đó đập mạnh xuống sàn.

Tôi đẩy cánh cửa trượt ra và chạy như mất hồn về phía âm thanh, ở đó tôi chứng kiến một cô gái với hai bím tóc dài đang nằm gục trên thảm tatami.

Cô gái ấy mặc một bộ đồ ngủ màu violet nhạt, là chị Tooko!

- Chị Tooko! Em đây! Chị làm sao vậy!

Tôi ôm chị ấy dậy, cách một lớp vải cotton mỏng nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được cơ thể chị Tooko nóng bừng bừng.

Hai mắt chị Tooko nhắm chặt, hơi thở đứt quãng, như thể chị ấy đang hấp hối!

Chị ấy đã bị đầu độc thật sao? Là ai đã làm vậy? Nghe nói lúc trúng độc thì phải cho uống thật nhiều nước để rửa chất độc trong dạ dày, nhưng làm vậy sẽ có

tác dụng với chị Tooko sao? Hay là tôi nên cho chị ấy uống thuốc rồi gọi xe cấp cứu? Trong lúc tôi đang bối rối, hàng lông mi của chị Tooko khẽ lay động rồi chị ấy mở mắt ra.

- ...Konoha.

- Chị tỉnh rồi à? Rốt cuộc chị uống phải loại thuốc độc nào vậy? Bây giờ em phải làm gì?!

Thấy tôi la hét, chị Tooko vừa thở khó khăn, vừa thì thào.

- Cái gì... mà độc... Chị chỉ... bị cảm lạnh... một chút thôi...

Cảm lạnh?! Tôi trợn tròn mắt.

- Ý chị là, chị chỉ bị cảm lạnh thôi sao?!

- ...Không phải là “chỉ”... chị bị cảm sắp chết... rồi...

Tôi há hốc mồm khi thấy đến giờ này rồi mà chị ấy vẫn còn tâm trí đi uốn nắn người khác.

- Vậy tại sao chị không nằm yên trên giường mà lại gục ở chỗ này vậy hả?!

- Tại vì... có người cứ nhấn chuông mãi... mãi mà không chịu ngừng, nên chị định đi ra cửa, nhưng rồi lại bị choáng nên té ngã...

Tôi á khẩu không nói thêm được gì, bởi vì cái người không nắm rõ tình hình và cứ nhấn chuông mãi đó chính là tôi.

- Em... Em xin lỗi.

Nếu là bình thường, chắc hẳn chị ấy đã ưỡn bộ ngực lép của mình ra nói với vẻ đắc ý “Em hiểu là tốt rồi”, nhưng hôm nay chị ấy chỉ gục đầu lên vai tôi rồi xụi lơ.

- Oa, chị Tooko!

Toàn thân chị ấy nóng ran, trước hết tôi phải đưa chị ấy về giường đã.

Tôi để một tay của chị Tooko vòng qua vai mình và bắt đầu diu chị ấy về phòng.

Trong căn phòng lót thảm tatami với những giá sách lớn xếp thành hàng, cửa sổ được che lại bởi rèm cửa màu violet, chăn và nệm đã được trải ra sẵn. Nệm nhàu nhĩ, chăn được vệt sang một bên, có lẽ từ nãy đến giờ chị Tooko vẫn nằm

ngủ ở đây.

Tôi đặt chị Tooko xuống nệm và đắp chăn cho chị ấy.

Khi tôi thử sờ lên trán chị ấy thì thấy nó nóng như lửa đốt.

- Chị Tooko, chị uống thuốc chưa?

- ...Chị mới uống lúc nãy rồi.

Là loại thuốc gì? Nó có tác dụng với chị ấy sao? Trong đầu tôi liên tiếp hiện lên những câu hỏi, nhưng hiện tại tôi quyết định không suy nghĩ nhiều về chúng nữa. Dù sao thì trong hai năm này, tôi đã chứng kiến quá nhiều điều không hợp lẽ thường phát sinh từ chị Tooko rồi. Hơn nữa cho dù là dê rừng hay vẹt thì nếu đem tới bệnh viện tiêm thuốc cũng sẽ khỏi bệnh. Chắc hẳn chị Tooko cũng tương tự.

Tôi đi tới bồn rửa mặt lấy một cái khăn và một chậu nước, sau đó tới tủ lạnh lấy đá ra bỏ vào chậu, rồi quay lại chỗ chị Tooko.

Tôi nhúng khăn vào chậu rồi vắt khô nước sau đó đặt lên trán chị Tooko. Sau đó tôi lấy một cái khăn khác nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt và cổ chị ấy.

Nhưng tôi càng lau bao nhiêu thì mồ hôi lại tuôn ra bấy nhiêu. Cái khăn trên trán cũng được một lúc là lại nóng lên, tôi chẳng nhớ được mình đã phải thay nó bao nhiêu lần.

Tôi bỗng nhớ lại bàn tay lạnh như băng của chị Tooko khi chị ấy đem trả khăn quàng cho tôi sáng hôm qua.

Chị ấy đã đứng chờ tôi ở đó bao lâu?

Chị ấy vẫn đứng một mình chờ tôi trong thời tiết giá rét như thế sao.

Lý do chị ấy bị cảm cũng là vì vậy sao?

Rất lâu về trước... khi tôi vẫn còn học lớp 10, chị Tooko cũng từng bị cảm lạnh và phải nghỉ ở nhà vài ngày.

Hình như đó là lúc học kì ba vừa mới bắt đầu.

Trước khi bị cảm lạnh, trông chị Tooko cũng đã rất kì lạ. Không phải là triệu chứng bị sốt, mà là thái độ của chị ấy với tôi...

Khi đó, thỉnh thoảng chị Tooko lại tỏ thái độ lạnh nhạt, có lúc lại đột nhiên

không dám nhìn vào mắt tôi, mặt đỏ bừng lên nói ra những câu trẻ con đại loại như:

“Em đừng yên đây, cấm cử động. Không được tới gần chị!”

“Em làm sai chuyện gì à?”

“Không biết! Tóm lại là cấm em tới gần chị...”

Không hề đưa ra một lời giải thích cụ thể, chị ấy kéo ghế ra xa tôi như đang cảnh giác, nhưng tất nhiên, bởi vì phòng sinh hoạt của câu lạc bộ bé như cái lỗ mũi nên cho dù có dời ra xa thì cũng chẳng xa được là mấy.

“Vậy thì để em đi ra ngoài là được chứ gì.”

“N-Như vậy cũng không được!”

“Vậy chứ chị bảo giờ em phải làm gì?”

“Là lỗi của Konoha hết.”

“Ô hay, lỗi gì mới được chứ.”

“Không được lại đây!”

Cuối cùng, với vẻ mặt như chực khóc, chị ấy xoay lưng lại trên ghế rồi ngồi ôm đầu gôi ử rử.

Khi đó rốt cuộc đã có chuyện gì vậy?

Thời gian đó, tôi cũng đã qua thời kì chống đối chị Tooko, nên cho dù không có chị ấy tới đón thì tôi cũng tự tới câu lạc bộ Văn học.

Việc nhìn chị Tooko vừa đọc sách vừa thao thao bất tuyệt đủ thứ chuyện đã hoàn toàn trở thành một thói quen sau giờ học của tôi, tôi cũng không còn cảm thấy kì lạ khi thấy chị ấy xé ra từng mẫu sách rồi bỏ vào miệng.

Không chỉ vậy, đôi lúc, tôi lại ngây người nhìn hình dáng chị ấy ngồi ôm chân trên ghế ăn sách vui vẻ.

Đó cũng là lúc tôi bắt đầu có suy nghĩ mỗi ngày cứ trôi qua với một bà chị tùy hứng như trẻ con, thích chĩa mũi vào việc của người khác, nhiều chuyện, lúc nào cũng gây phiền toái như thế này cũng không phải là chuyện gì quá tệ hại.

Thế nhưng, vừa mới quen với sự tồn tại của chị Tooko thì tôi lại chẳng thể hiểu nổi tại sao một người vẫn luôn nắm tay tôi một cách thân nhiên, khi tôi viết

bản thảo thì gí sát mặt vào bên cạnh hồi thúc “Nhanh lên, nhanh lên~ bụng chị đói quá rồi, chị hết chịu nổi rồi~”, nay lại chỉ vì đầu ngón tay khẽ chạm vào nhau khi tôi đưa bản thảo mà mặt đỏ bừng lên rồi vội rút tay lại, rồi thì chỉ cần tôi lại gần chị ấy khoảng một mét là chị ấy lại mở to hai mắt nhảy ngược ra sau như thấy ma.

Tình trạng này kéo dài chắc cũng phải đến ba ngày.

Một hôm, khi tôi tới phòng câu lạc bộ thì thấy Tooko vẫn chưa tới.

Chờ mãi mà không thấy chị ấy đến, tất nhiên là tôi cũng không phải muốn gặp chị ấy hay gì cả, tôi đành đi về với tâm trạng cụt hứng.

Ngày hôm sau, tôi vốn định sẽ viết một câu chuyện thật lộn xộn để trả thù vụ chị ấy cho tôi leo cây hôm qua, nhưng cuối cùng thì chị Tooko vẫn không chịu xuất hiện.

Đạo gần đây trông chị ấy rất lạ. Chẳng lẽ có chuyện gì với chị ấy rồi...

Hay là vì không muốn gặp tôi nên chị ấy mới không tới câu lạc bộ.

Tôi vốn cho rằng chuyện chị ấy có tới câu lạc bộ hay không chẳng liên quan gì tới mình, nhưng rốt cuộc nó vẫn khiến tôi bận tâm... Thế là vào giờ giải lao của ngày thứ tư chị Tooko tránh mặt tôi, tôi đi tới dãy phòng học của lớp 11 và lên nhìn xem chị ấy đang làm gì.

Dĩ nhiên đây không phải là vì tôi muốn tìm chị Tooko đi sinh hoạt câu lạc bộ. Chỉ là bình thường vẫn gặp nhau mà đột nhiên chị ấy lại biến mất, thế nên tôi mới muốn xác nhận xem chị ấy còn sống hay không thôi. Có khi chị ấy đã quay về vương quốc yêu quái cũng nên. Nếu vậy thì tôi sẽ không phải tới câu lạc bộ Văn học hàng ngày nữa.

Nói thì nói vậy, việc đến lớp của các anh chị lớp trên vẫn khiến tôi căng thẳng, trong khi tôi đang loay hoay ở hành lang không dám mở miệng hỏi thăm, một chị lớp trên tới bắt chuyện với tôi.

“Ồ? Em là cậu nhóc hay đi cùng Tooko đây mà! Nếu em tới tìm Tooko thì cậu ấy bị cảm xin nghỉ phép từ thứ Hai tới giờ rồi. Nghe nói là cậu ấy đứng trong trời tuyết rơi lâu quá, hôm qua chị gọi điện cho cậu ấy thì có vẻ là cậu ấy cũng

hồi phục nhiều rồi, chắc ngày mai hoặc tuần sau là cậu ấy sẽ đi học lại thôi.”

Cảm lạnh ư? Yêu quái mà cũng bị cảm lạnh được sao?

Còn nữa, chị ấy làm cái quái gì mà đứng dưới trời tuyết rơi hàng tiếng đồng hồ chứ? Cuối tuần trước, chỗ chúng tôi trời có tuyết to. Chẳng lẽ chị ấy còn ra đường vào một ngày như vậy sao? Rõ ràng hôm đó đến tàu điện còn phải ngưng hoạt động, thật chẳng hiểu đầu óc chị ấy đang nghĩ gì.

Tôi vừa kinh ngạc, lại vừa tức giận... nhưng đồng thời cũng cảm thấy an tâm. Ngày hôm đó, mặc dù đã biết là chị Tooko sẽ không tới, nhưng tan học tôi vẫn đi đến câu lạc bộ, ở đó, vừa ngồi một mình tôi vừa suy nghĩ về chuyện của chị Tooko.

Tan học ngày hôm sau. Khi mở cửa phòng sinh hoạt, tôi trông thấy chị Tooko đang ngồi ôm đùi trên ghế xếp đọc sách như mọi khi.

Thấy tôi, chị ấy cười rạng rỡ.

“Chào em, Konoha. Bụng chị đói meo rồi, em mau viết thư gì cho chị đi~”

Và bắt đầu mè nheo.

“Hi hi, nghe nói trong lúc chị nghỉ học Konoha đã rất cô đơn, chuyện đó có thật không vậy?”

Chị ấy nghiêng cả người cả ghế về phía trước nhìn tôi chăm chú và hỏi một cách vui vẻ.

“Không phải chị không cho phép em tới gần chị sao?”

“À, giờ không sao nữa rồi, bây giờ chị hết bệnh rồi, sẽ không lây cho em nữa đâu.”

“Em không nói chuyện ấy...”

“Hả? Hả? Chứ là chuyện gì? Mà đừng phí phạm thời gian nữa, nhanh viết điểm tâm cho chị đi~. Vì là quà chúc mừng chị khỏe lại, nên em phải viết thật là~ ngọt đấy nhé.”

Chị Tooko hoàn toàn quay trở lại là chị Tooko trước kia, không hề có chút đề phòng nào với tôi.

Bị chọc tức lộn ruột, cuối cùng tôi tặng cho chị Tooko vừa khỏi bệnh một câu

chuyện tam đề siêu... cay.

Chẳng lẽ khi đó chị Tooko cũng nằm ở nhà trong tình trạng như bây giờ sao?

Nằm liệt giường bao nhiêu ngày, thở không nổi, tự mình uống thuốc.

Ryuuto có lẽ vẫn chăm sóc chị ấy. Nhưng cô Kanako thì sao...?

Bầu không khí trong phòng lại trở nên lạnh lẽo. Tuyết dường như đã chuyển thành mưa. Bên kia lớp rèm màu violet khẽ vang lên tiếng tí tách.

Chị Tooko dường như rất khó chịu. Hai mắt chị ấy nhắm chặt, hơi thở đứt quãng.

Vừa lấy khăn lau mồ hôi cho chị ấy, tôi vừa cảm thấy lo lắng. Điều duy nhất tôi có thể làm bây giờ là cầu nguyện cho chị Tooko khỏe lên, dù chỉ là một chút đi chăng nữa.

Theo những gì tôi được nghe kể thì chị Tooko bắt đầu sống trong căn nhà này từ năm tám tuổi.

Chị ấy cảm thấy như thế nào khi đột nhiên mất đi cùng lúc cả cha lẫn mẹ?

Hay là như những gì Ryuuto nói, trong ngôi nhà này, chị Tooko bị coi như “không tồn tại”, chị ấy vẫn luôn bị cô Kanako mặc kệ không nhìn tới sao?

Vừa nghĩ như vậy, ngực tôi đau nhói lên.

Hồi tiểu học, khi tôi bị cảm lạnh, mẹ đã dịu dàng lấy nhiệt kế đo nhiệt độ cho tôi và giúp tôi uống thuốc, rồi mẹ vừa xoa đầu tôi vừa cười hiền từ nói “Không sao đâu con, sẽ lành ngay ấy mà”. Sau đó mẹ lấy muống đút cho tôi ăn táo và thạch trái cây nghiền nhỏ.

Trong phòng thật ấm áp, mẹ cũng dịu dàng hơn mọi khi, cảm giác rất thoải mái, đến nỗi tôi bắt đầu thấy thích bị cảm lạnh.

Bởi vì cả ba và mẹ đều đã qua đời, cho nên chị Tooko không có người lớn nào chăm sóc chị ấy thân thiết như vậy.

Tôi bỗng nhớ lại khi tới nhà tôi chơi, chị Tooko vừa nhìn từng đồ vật trong phòng tôi với ánh mắt dịu dàng, vừa khẽ nói.

“Gia đình của Konoha thật ấm áp.”

“Konoha đã lớn lên trong ngôi nhà này... được bao quanh bởi những con

người dịu dàng như vậy nhỉ...”

Nụ cười đó thật dịu dàng... thật trong suốt, như bộc lộ từ tận sâu thẳm trái tim... cứ như thể điều đó thật sự rất vui vẻ.

Ngực tôi thất lại khi nụ cười đó hiện lên trong đầu.

Mang theo tâm trạng đau đớn, tôi nhìn xung quanh căn phòng của chị Tooko.

Bàn học màu nâu sậm, chân ghế có vết cháy đen. Học bàn cũ kĩ. Giá sách lớn với rất nhiều quyển sách được xếp gọn gàng.

Văn học cổ điển, văn học thời Minh Trị, Đại Chính*, văn học cận đại Nhật Bản, danh tác nước ngoài, thi tập, truyện cổ tích... Những quyển sách cũ kĩ đủ thể loại từ cổ chí kim đã được đọc đi đọc lại vô số lần này chắc hẳn không phải đồ ă.

Trong số đó, tôi nhìn thấy *Khung cửa hẹp* của Gide.

Đó là một quyển sách bìa cứng được đóng gáy rất cũ.

Thánh nữ Alissa rời đi trước mặt Jérôme và tới bên Chúa trời.

Tác giả Sakurai Kanako lạnh lùng trước sảnh khách sạn.

Arisa, người con gái lạnh lùng như băng, tàn nhẫn như lửa trong Cánh cửa tội lỗi do cô Kanako viết ra... Người vì mục đích đạt đến nơi chí cao, đã phạm tội sát nhân.

Cổ họng tôi khát khô khi trong đầu hiện lên hình ảnh ba người phụ nữ đó.

Tôi đi tới trước giá sách và cầm lấy cuốn *Khung cửa hẹp*, khi lật trang bìa ra, tôi thấy bên trong có một hàng chữ viết bằng bút máy.

“Tặng Tooko

Cha của con”

Nét chữ mềm mại thanh thoát tựa như chữ con gái.

Cuốn sách này là quà tặng của ba chị Tooko dành cho chị ấy sao? Tôi thử rút vài cuốn sách khác ra và lật trang bìa.

Nhưng chúng không viết gì cả.

Chỉ có cuốn sách này thôi sao...?

Tại sao chỉ có cuốn sách này là chú Fumiharu lại ghi dòng chữ “Tặng

Tooko”?

Chuyện này có liên hệ gì với chuyện cô Kanako xây dựng hình tượng nhân vật chính của *Cánh cửa tội lỗi* giống hệt Alissa của *Khung cửa hẹp* không?

Đúng lúc này, tôi chợt nhớ ra trong *Cánh cửa tội lỗi*, nhân vật Haru được lấy hình mẫu từ chú Fumiharu đã từng nói với Arisa một câu như sau: “Cô giống như Alissa đi tìm tình yêu của trời cao”.

Đó chẳng lẽ là những gì mà chú Fumiharu đã thực sự nói với cô Kanako sao?

Tôi tiếp lục lật từng trang sách.

Tại nhà thờ, khi nghe được mục sư nói “Con hãy gắng tiến vào, qua khung cửa hẹp”, Jérôme đã rất cảm động, anh ta nguyện cầu được bước qua cánh cửa đó cùng với Alissa.

“*Hai chúng ta sẽ mặc bộ đồ trắng thuần khiết như được ghi trong sách Khải Huyền và cùng nắm tay hướng tới cùng một mục tiêu...*”

Đối với Jérôme, cái gọi là cánh cửa hẹp cũng chính là cánh cửa dẫn về phía Alissa, anh chưa một lần nghi ngờ việc hai người sẽ cùng đi trên con đường chỉ cao dẫn về phía Chúa trời.

Còn chú Fumiharu, chú ấy nghĩ như thế nào về cô Kanako?

Họ cũng như những người đồng chí, được gắn kết với nhau bằng sợi dây bền chặt như Arisa và Haru trong *Cánh cửa tội lỗi* sao?

Bác Sasaki từng kể cho tôi rằng cô Kanako đã gọi mối quan hệ giữa mình với chú Fumiharu giống như một cuộc “Hôn nhân màu trắng”.

Bác ấy còn nói cô Kanako có ý chống đối với cô Yui, vợ của chú Fumiharu... rằng ngay cả ngày nghỉ, cô ấy cũng cố tình gọi chú Fumiharu tới chỗ làm...

Như vậy, cô Yui... Juliette ở bên Jérôme, nghĩ như thế nào về chuyện đó?

Những ngón tay của tôi chợt dừng lại.

Ở giữa những trang sách kẹp một tấm hình.

Tấm hình dường như được chụp ở sở thú.

Trong hình, một người đàn ông với ngoại hình nho nhã đầy trí thức đang mỉm cười ôm một bé gái đầu để tóc hai bím. Trông bé gái cũng rất vui vẻ. Đứng bên

cạnh là một người phụ nữ nhỏ nhắn đáng yêu, mái tóc cô ấy buông dài trông hơi gọn sóng, bầu không khí mà người phụ nữ tỏa ra thật dịu dàng, cô ấy cũng đang cười hạnh phúc.

Đây chắc chắn là chú Fumiharu, cô Yui... và chị Tooko. Nụ cười của cô Yui trông y hệt nụ cười của chị Tooko.

Hơn nữa, ánh mắt trong suốt của chú Fumiharu cũng chẳng khác gì ánh mắt của chị Tooko khi chị ấy tỏ vẻ uyên bác.

Cổ họng tôi nghẹn lại khi nhìn thấy gia đình trông đầy hạnh phúc này.

Ở phía sau tôi, chị Tooko đang rên rỉ đầy khó nhọc.

Tôi khép cuốn sách lại rồi đặt nó lên trên giá, sau đó tiếp tục dùng khăn lau mồ hôi trên trán cho chị Tooko. Những viên đá trong chậu đã hoàn toàn tan ra thành nước.

Trong căn phòng yên tĩnh, tôi không nghe thấy gì ngoài tiếng mưa rơi và tiếng thở của chị Tooko.

Cảm giác về thời gian của tôi dần mất đi.

Nhưng chắc hẳn là đã sắp tới rồi.

Không biết người trong nhà khi nào sẽ về nhỉ...

Ryuuto thì nhìn thái độ nó như vậy chắc sẽ không về đâu. Nhưng cũng có thể nó đang núp ở đâu đó theo dõi tôi.

Còn cô Kanako thì nghe bác Sasaki bảo là nơi làm việc của cô ấy ở một chỗ khác, có lẽ cô ấy đang ở đó viết bản thảo. Bình thường mấy giờ cô ấy về nhỉ? Hoặc mấy ngày thì cô ấy mới về nhà một lần nhỉ?

Tôi mở điện thoại ra, trong đó có tin nhắn của Kotobuki.

Cậu ấy rất lo lắng, hỏi tôi tại sao đột nhiên lại về sớm, rằng tôi không khỏe à, tình trạng người thân của tôi lại chuyển biến xấu à. Tôi có thể cảm nhận được tâm trạng do dự của cậu ấy trong từng câu hỏi về thái độ mất tự nhiên của tôi. Cũng phải thôi, thấy cái cách tôi chạy như bay ra khỏi lớp như vậy, không nghi ngờ mới là lạ.

Dạ dày tôi quặn thắt.

Cảm giác có lỗi với Kotobuki như xoắn lấy tâm can tôi.

“Xin lỗi. Đừng lo lắng cho tôi.”

Cuối cùng, tôi chỉ biết nhắn tin cho cậu ấy như vậy.

Nghĩ tới việc đây là lần thứ bao nhiêu tôi nói “xin lỗi”, ngực tôi lại càng đau hơn. Tôi cũng biết bảo cậu ấy đừng lo lắng cho mình là một việc vô lý đến cỡ nào.

Tôi cũng nhắn tin cho mẹ bảo có thể sẽ về muộn nên không ăn cơm tối.

Khi gặp điện thoại lại, tôi có cảm giác như cơ thể mình đang bị lấp đầy một thứ gì đó đen kịt.

Sau đó tôi tiếp tục thay khăn trên trán và lau mồ hôi cho chị Tooko...

Khi chị Tooko tỉnh lại thì đã là gần tám giờ tối.

Cơn sốt vẫn chưa thuyên giảm, hẳn là chị ấy rất khó chịu. Vừa khẽ rên hừ hừ, chị ấy ngược lên nhìn tôi với cặp mắt hơi ướt.

- ... Konoha, bây giờ là mấy giờ rồi?

- Khoảng bốn giờ.

- Nói dối... trời bên ngoài tối đen như vậy rồi.

- Mấy giờ mà chẳng được. Chị có uống thuốc chứ? Chị để nó ở đâu rồi?

- Dưới nệm...

- Nệm?

Tôi hơi vén một góc nệm lên và tìm thấy thuốc cảm được gói trong bao màu bạc.

- Để em đi lấy nước. Còn nữa, trước khi uống thuốc chị phải ăn thứ gì đó mới được... Ồ?

Dưới nệm lòi ra một cuốn tiểu thuyết bỏ túi, dường như tôi đã trông thấy nó ở đâu đó.

Khi tôi rút nó ra và xem thử thì thấy quả nhiên đó là quyển *Alt Heidelberg* mà tôi đã mua cho chị Tooko vào kì nghỉ hè khi chúng tôi tới biệt thự của chị Maki. Khi ấy chị Tooko cười hạnh phúc kể rằng đây là phiên bản tiếng Đức của *Ngày nghỉ thành Rome* nói về một câu chuyện tình buồn của một chàng hoàng tử và cô

gái nhà trọ.

Quyển sách này vẫn còn sao...

Tôi nhớ rõ ràng hai cuốn khác là *Tonio Kroger* và *Undine* đã nhanh chóng nằm gọn trong bụng chị ấy.

Khi thử lật ra, tôi thấy dấu vết của việc nó đã được đọc rất nhiều lần, số trang cũng đã bị xé chỉ còn lại khoảng một phần ba.

- Chị Tooko, bữa tối chị ăn cái này nhé?

Khi tôi định xé ra một mẫu sách, chị Tooko vội kêu lên yếu ớt.

- Không được!

- Cuốn sách đó không được...

Trái tim tôi đập mạnh một cú khi thấy chị ấy thều thào với hai mắt nhắm lẹ.

- Tại sao?

- Sẽ ăn... hết mất... Chỉ còn lại duy nhất *Alt Heidelberg* thôi... Thế nên không được ăn...

Giọng chị ấy khàn khàn yếu ớt.

Rồi chị Tooko run rẩy đứng dậy và cướp quyển sách khỏi tay tôi rồi ôm chặt nó trước ngực. Có lẽ vì hoạt động quá mạnh, chị ấy lại bị choáng và gục xuống.

Tôi vội đỡ lấy chị Tooko và để chị ấy nằm xuống nệm.

Chị Tooko cuộn người lại trong khi vẫn níu chặt lấy cuốn *Alt Heidelberg*.

- ...

Hành động trẻ con này khiến tim tôi đau nhói.

- Vậy chị muốn ăn cuốn nào? Hay là để em làm thức ăn bình thường cho chị nhé? Em có thể nấu cháo được.

Có lẽ vì sốt quá cao, chị Tooko dần trở nên không tỉnh táo.

Vẫn ôm lấy cuốn sách trước ngực, chị ấy ngược lên nhìn tôi rồi khẽ nói với khuôn mặt mếu máo.

- Mẹ...

- Hả?

- Chị muốn ăn cơm của mẹ...

Hệt như một đứa bé.

Ánh mắt rung rung, đầy yếu đuối.

Giọng nói của chị ấy run run, như thể cuối cùng cũng nói ra được tâm nguyện chất chứa bao lâu nay.

... Mẹ của chị cũng là một cô gái văn chương giống hệt chị.

... Lúc nào mẹ cũng viết cho chị và ba những câu chuyện thật là ngon.

Gia đình hạnh phúc mà tôi nhìn thấy trong ảnh.

Bé gái nhỏ nhắn, người cha dịu dàng và người mẹ.

“Cả ba và chị đều thích nhất cơm của mẹ”, nhớ lại hình ảnh chị Tooko nói ra những lời đó một cách vui vẻ, ngực tôi như bị xé thành từng mảnh.

Sau khi ba mẹ qua đời, chắc hẳn chị Tooko vẫn luôn nhớ tới những bữa ăn của mẹ chị ấy, vẫn luôn mong ước được ăn cơm do mẹ chị ấy viết ra.

Mặc dù chị ấy biết rõ hơn ai hết điều đó là không thể...

Chị Tooko nhũn chặt lông mày, nét mặt càng lúc càng bi thương, rồi chị ấy lấy cuốn sách che mặt lại, cắn môi và run run giọng trách cứ tôi.

- ...Konoha, tại sao hôm nay em lại tới đây?

- Cái này...

- Chị đã trả lại... khăn quàng cho em rồi... chị đã nói lời từ biệt rồi... cũng đã định... ăn hết *Alt Heidelberg* rồi... Vậy mà... tại sao... em lại vẫn ở trong phòng của chị...

- ...

- Konoha thật xấu xa...

Chị Tooko quay lưng lại phía tôi.

Tôi chưa từng nghĩ chị ấy sẽ nói ra những lời như vậy vào lúc này.

Ngực tôi vừa như bị dao cắt, lại như bị đá tảng đè nặng, tôi không tài nào nói nên lời.

Thế nên thay vào đó, tôi mở cặp ra và xé vài trang giấy từ vở Toán. Trên trang giấy trắng tinh, tôi từ từ dệt nên câu chuyện ngắn bằng ngòi bút chì HB.

“Cơm trưa”, “Điểm tâm”, “Mẹ”...

Vừa nhớ lại những câu chuyện về mẹ mà chị Tooko kể cho tôi... vừa nhớ lại người phụ nữ dịu dàng đáng yêu và bé gái nhỏ nhắn để tóc bím trong bức hình... vừa nhớ lại nụ cười hạnh phúc của hai người, tôi vừa viết nên những con chữ.

Sau khi viết kín một trang, tôi lại chuyển sang trang tiếp theo, sau đó lại chuyển sang trang kế.

Cuối cùng tôi cầm lấy câu chuyện dài hai trang rưỡi vừa viết xong, ngồi xuống bên cạnh chị Tooko và đọc cho chị ấy nghe.

Giống như khi chị Tooko ngồi bên cạnh tôi và đọc cho tôi nghe nhật kí của Yuri.

Giống như người mẹ đọc truyện cho đứa con trước khi ngủ...

Có một bé gái vừa mới vào lớp một, bé gái rất ghét cơm trưa. Cho dù mọi người đã ăn xong hết rồi, thì cũng chỉ có cô bé là ngồi một mình với tô cơm.

Bị cô giáo mắng, bị bạn bè trêu chọc, cô bé vừa khóc vừa nói với mẹ “Con không muốn tới trường nữa”.

Người mẹ dịu dàng thuyết phục cô bé.

“Con thật sự không ăn được sao? Dù chỉ là một chút cũng được, con hãy chịu đựng và ăn thử xem sao. Nếu con làm được, mẹ sẽ làm cho con một món điểm tâm thật ngon thay cho phần thưởng.”

Ngày hôm sau, cô bé xúc một muống súp cà rốt bỏ vào miệng rồi nín thở nuốt xuống.

Khi cô bé về nói cho mẹ biết chuyện này, người mẹ đã ôm chầm lấy cô bé và tự tay làm một bữa điểm tâm thật ngon cho cô bé ăn.

Ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa, cô bé đã có thể ăn từng chút, từng chút một bữa cơm trưa.

Mỗi lần như vậy, người mẹ đều ôm lấy cô bé và dịu dàng nói ra những lời khen ngợi, rồi bắt tay vào làm điểm tâm cho cô bé.

Cuối cùng, vào một ngày, cô bé cũng ăn hết được bữa cơm trưa, cô bé cười tươi và nói cho mọi người biết mình đã ăn xong.

Trên đường về nhà, cô bé háo hức với ý nghĩ phải nhanh kể cho mẹ chuyện

này... chắc hẳn điểm tâm hôm nay sẽ ngon nhất từ trước đến giờ.

- ...

Bằng giọng khe khẽ... tôi tiếp tục đọc từng chút từng chút một... cho chị ấy nghe câu chuyện vụng về mà mình vừa viết ra.

Vừa đọc tôi vừa thầm cầu nguyện cho câu chuyện này có thể chạm tới được trái tim của chị Tooko, giúp chị ấy cảm nhận được hương vị của mẹ, dù chỉ là một chút đi chăng nữa.

Hi vọng nó có thể tới được trái tim, tới được đầu lưỡi của chị Tooko.

Tôi khẩn cầu như vậy.

Cho tới khi tôi đọc xong câu cuối cùng, chị Tooko vẫn không hề quay đầu lại.

Tôi xé ra một mẩu giấy rồi vươn tay ra đưa nó về phía miệng của chị Tooko.

- Chị không quay lại cũng được, nhưng xin chị ăn đi.

- ...

Sau một lúc im lặng như nín thở, cuối cùng bờ môi mềm mại của chị ấy khẽ chạm vào đầu ngón tay của tôi.

Rồi tiếng nhai giấy khẽ vang lên...

Chị Tooko lật người về phía tôi. Rồi khẽ méu máo.

- ...Nữa.

- Ủ..

Tôi cười gật đầu rồi tiếp tục đút một mẩu giấy khác vào miệng chị Tooko.

Tựa như chim con được mẹ mớm mồi, chị Tooko ăn từng mẩu câu chuyện trên ngón tay của tôi.

Thình thoảng, bờ môi, đầu lưỡi của chị ấy lại chạm vào ngón tay tôi.

Mỗi lần như vậy, đầu ngón tay tôi lại nóng bừng lên.

Khi răng chị ấy đung vào ngón tay tôi, tôi vội nhắc nhở.

- Đừng cắn em nhé.

Chị Tooko bèn ngượng ngùng xin lỗi.

- ...Chị xin lỗi.

Sau đó chị ấy dùng môi nhận lấy từng mẩu giấy, vẫn nhìn tôi với ánh mắt

rung rung, miệng chị ấy chậm rãi nhai nuốt.

Khi tôi đưa mẫu giấy cuối cùng vào trong miệng chị ấy và chị Tooko ăn hết nó, khuôn mặt chị ấy bỗng trở nên buồn bã.

- ...Chị uống thuốc nhé. Để em đi lấy nước cho chị.

- ...Konoha.

Khi tôi đứng dậy định đi về phía phòng bếp, chị Tooko gọi tôi lại.

Tôi quay đầu và thấy chị ấy đang nhìn mình với ánh mắt bi thương.

- Cảm ơn em. Câu chuyện đó... rất ngon, rất ngọt ngào.

Tôi khẽ cười.

- Vậy thì tốt quá.

Về sau, chị Tooko vẫn nhìn tôi với ánh mắt như chực khóc.

Đêm đó, tôi ở bên cạnh chị Tooko suốt cho tới bình minh.

Khi tôi nhắn tin cho mẹ bảo tôi nay sẽ ngủ lại nhà Ryuuto. Mẹ nhắn tin trả lời “Như vậy không làm phiền nhà người ta chứ? Để mẹ nói chuyện với nhà đó một tiếng, con cho mẹ số điện thoại đi”, nhưng tôi không nhắn tin lại.

Có lẽ thuốc đã có tác dụng, chị Tooko ngủ rất say.

Tôi đi tới giá sách, cầm lấy cuốn *Khung cửa hẹp* và ngồi đọc đi đọc lại nó.

“Em chỉ hi vọng anh biết được rằng em đã rất yêu anh...”

“Một ngày nào đó, anh hãy để con gái mình được đeo chiếc thập tự giá mà anh yêu thích, xem như một cách để nhớ tới em. Đừng nói cho nó biết đó là món quà của ai...”

“Còn nữa... không biết liệu anh có thể lấy tên em... để đặt cho đứa bé đó không...”

Alissa nói và hi vọng Jérôme sẽ nhận lấy cây thập tự giá bằng thủy tinh là đồ vật kỉ niệm của hai người.

Cô hi vọng Jérôme nếu tương lai kết hôn và sinh con gái thì hãy đưa cho đứa bé cây thập tự giá đó. Cô hi vọng anh đặt tên cho đứa bé đó là Alissa.

Thuần khiết tựa thiên sứ.

Jérôme tức giận hỏi lại tại sao Alissa lại nghĩ rằng anh sẽ kết hôn và có con

với một người phụ nữ khác, rồi anh ôm lấy Alissa khấn cầu cô thay đổi ý định.

Nhưng Alissa chỉ giấu đi nỗi đau trong tim và từ chối một cách lạnh lùng.

“Thôi, chuyện đã qua thì hãy để nó qua đi.”

“Cuộc đời tôi đã sang một trang khác rồi.”

“Vĩnh biệt, người yêu dấu. Từ bây giờ... ‘Thứ tuyệt vời nhất’ sẽ bắt đầu.”

Tôi tự hỏi thứ tuyệt vời hơn cả tình yêu mà Alissa tin vào là gì?

Con gái của Juliette, đứa bé được đặt cho cái tên Alissa, cuộc đời của nó sau này sẽ thế nào?

Lý do mình không dám gọi điện cho anh Fumiharu là vì mình sợ anh ấy đang ở bên Kana.

Khi mình không ngủ được và lấy cái bình nhỏ màu violet mà Takumi đưa cho mình đặt trên tay ngắm nhìn, thì Tooko, vốn đang nằm ngủ ở phòng bên cạnh, dụi mắt bước vào.

- Mẹ ơi... con đói.

- Vẫn chưa tới giờ cơm mà con. về giường ngủ đi nào.

- Dạ... mẹ ơi, cái gì vậy ạ?

Mình giật nảy khi thấy Tooko đang nhìn cái bình nhỏ màu violet.

- Đây là bột ngủ của Ole Lukoje đấy. Nhưng là của người em chứ không phải người anh. Tooko cũng biết câu chuyện của ông Ole đúng không?

Em trai của Ole là tử thần tới trên lưng ngựa. Thế nên, dù chỉ dính một chút bột này thôi là người ta sẽ tự leo lên lưng ngựa và bị đưa tới thế giới ngủ vĩnh hằng đấy. Sẽ không thể quay về được. Thế nên Tooko không được đụng vào nó đâu nhé.

Đang định đưa tay ra chạm vào cái bình hình trái tim, Tooko vội rút tay lại.

Trông con bé vẫn chưa tỉnh ngủ, có lẽ sáng mai nó sẽ quên mất chuyện cái bình.

Khi mình đưa con bé về giường rồi khẽ hôn lên má con bé, Tooko ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Ở bên cạnh, Ryuu cũng đang nằm ngủ.

Hai đĩa bé chẳng khác nào thiên thần.

Mình thật hạnh phúc khi có Tooko ở bên.

Mình đem chìa khóa hòm châu báu giấu ở tầng cao nhất của kệ chén bát. Vì để ở đó thì mấy đĩa nhỏ sẽ không với tới được.

Chương 7:

Người con gái mang trâm cài tóc hoa violet

Sáng hôm sau, khi những tia nắng le lói chiếu vào phòng qua kẽ hở của rèm cửa, chị Tooko tỉnh lại.

- Xem ra vẫn còn sốt. Để em viết một câu chuyện ngắn làm bữa sáng, chị ăn rồi uống thuốc, sau đó nghỉ cho khỏe đi.

Sau khi tôi đặt tay lên trán chị ấy để xem chị ấy còn sốt không và nói như vậy, hai má chị Tooko hơi đỏ lên.

- ...Konoha, đêm qua em ở lại đây à?

- Em cũng đâu thể bỏ bệnh nhân lại một mình đúng không.

Trông chị Tooko như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không tìm được lời thích hợp, thế nên chị ấy đành cúi đầu, sau khi do dự mất một lúc, chị ấy mới khẽ nói.

- ...Cảm ơn em.

- Đ-Đến lúc này rồi mà chị còn khách sáo như vậy sao. Còn nữa, nếu chị đã dậy được rồi thì nên thay quần áo đi, dù sao thì hôm qua chị cũng đổ mồ hôi nhiều lắm.

- Ừm... để chị đi thay.

Sau khi trả lời với vẻ ngượng ngùng, chị Tooko từ từ bò dậy rồi lấy đồ để thay từ tủ quần áo, sau đó chị ấy ôm theo nó đi lảo đảo ra khỏi phòng.

- Chị đi một mình được không?

Tôi định đưa tay ra đỡ chị ấy.

- Không sao đâu.

Nhưng chị Tooko lại đỏ mặt cúi đầu từ chối.

Một lúc sau, chị Tooko quay lại trong bộ pijama màu lam và mái tóc được tết lại gọn gàng, rồi chị ấy ngồi trên nệm ăn những mẩu truyện bữa sáng do tôi cắt.

- ...Ngon quá... thật ấm áp... thật dịu dàng... cứ món súp bắp cải, thịt xông

khỏi và nắm vậy.

Chị ấy khẽ cười và nói.

- Câu chuyện ngày hôm qua em viết cũng rất ngọt ngào, chẳng khác gì món cháo sữa bò... rất ngon... hết như vị của mẹ.

...*Chị muốn ăn cơm của mẹ...*

Ngực tôi khẽ nhói lên.

Chị Tooko còn nhớ việc chị ấy đã mếu máo khi nói ra những lời như vậy không...

Ánh mắt dịu dàng của chị ấy pha lẫn chút xót xa.

Vừa cẩn thận ăn câu chuyện của tôi, chị Tooko vừa thì thầm bằng giọng hoài niệm.

- ...Những bữa cơm của mẹ chị rất ngọt ngào, rất ấm áp, cho dù gặp chuyện buồn thì chỉ cần được ăn cơm của mẹ là chị lại quên đi hết thấy... hết như phép màu vậy... Mẹ luôn nói với chị rằng... mẹ muốn viết ra những câu chuyện như “Manna”...

- Manna...?

- Đó là một loại đồ ăn xuất hiện trong chuyện về Moses trong *Kinh thánh*. Khi các con chiên đang lưu lạc trên vùng hoang dã mang theo cái bụng đói, Chúa trời đã để cho manna màu trắng như tuyết rơi xuống từ trên bầu trời. Đó là một thứ ngọt ngào như mật ong, mỏng manh như sương sớm... Và Chúa trời vẫn tiếp tục để manna rơi cho đến khi những con chiên của người đến được vùng đất hứa Canaan.

Trong đôi mắt trong suốt của chị ấy toát lên tia sáng dịu dàng.

Như thể quang cảnh đó đang hiện lên trong đầu chị ấy...

Thức ăn của trời rơi xuống trên miền đất hoang.

Manna, tình thương của Chúa trời, trải rộng vô hạn, thanh khiết, ôn hòa.

- Giấc mơ của mẹ chị là... một ngày nào đó có thể viết ra những câu chuyện... như manna, làm đầy những cái bụng rỗng...

Tôi từng nghe nói mẹ của chị Tooko muốn trở thành một tác giả.

Chắc hẳn cô ấy đã nhiều lần kể cho đứa con gái nhỏ nghe bằng giọng nói dịu dàng.

... Một ngày nào đó, mẹ muốn viết ra câu chuyện như manna.

Đang hạnh phúc kể lại những kỉ niệm, bỗng dưng chị Tooko im lặng cúi đầu.

Có lẽ chị ấy vừa nhớ ra... rằng mẹ chị ấy đã không thể nào viết ra một câu chuyện như manna nữa rồi.

- Cảm ơn em, chị ăn xong rồi.

Chị ấy nói khẽ.

- Vậy chị uống thuốc nhé.

- Ừ.

- Uống thuốc xong chị nằm ngủ thêm chút nữa đi.

- Vậy còn Konoha...?

Chị Tooko ngược lên nhìn tôi lo lắng.

- Em sẽ ở đây cho đến khi chị Tooko tỉnh lại.

- Trường học thì sao?

- Em vừa gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm báo hôm nay nghỉ rồi.

- ...Konoha, cả đêm qua em không ngủ phải không?

- Không. Mà chị đừng lo cho em, nhanh nằm xuống nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Vẫn còn một kì thi đang đợi chị đấy.

Chị Tooko nhìn tôi với ánh mắt rung rung không biết phải làm sao rồi nói.

- Trong tủ có chần đấy... nếu em buồn ngủ thì cứ lấy ra mà dùng. Còn nữa, dưới bếp có đồ ăn, nếu đói em cứ lấy mà ăn.

Sau khi ngập ngừng khẽ nói như vậy, chị ấy lại ngủ say sưa.

Nghe chị ấy nói tôi mới nhớ ra từ hôm qua tới giờ mình chưa có thứ gì vào bụng cả. Vì chẳng hề cảm thấy đói bụng nên tôi cũng quên khuấy đi mất. Mặc dù cảm thấy không nên đi lục lọi bếp nhà người khác, nhưng tôi vẫn đi tới tủ lạnh và mở tủ ra, ở đó tôi phát hiện trong tủ gần như trống rỗng.

Một vỉ trứng gà với duy nhất một quả trứng còn sót lại, hạn sử dụng không biết, ngoài ra còn có pho mát, xúc xích salami*, mayonnaise, một chai nước

khoảng và một lon bia.

Mặc dù nói chị Tooko chỉ ăn sách, nhưng nhà này vẫn còn Ryuuto và cô Kanako mà, hai người đó rốt cuộc ăn gì để sống vậy?!

Đúng lúc này, tôi liếc thấy một thùng các tông đặt dưới nền nhà, bên trong có man nào là mì ly, mì xào và hàng tá đôi đũa xài một lần.

Tôi lấy ra một ly mì vị súp miso, rót nước nóng vào rồi bắt đầu ăn.

Sau khi nhét đầy bao tử, cơn buồn ngủ lập tức ập tới. Cố nhin không để mí mắt sụp xuống, tôi quay lại phòng của chị Tooko, chị Tooko vẫn đang nằm ngủ, một tay nắm chặt cuốn *Alte Heidelberg* ăn dở.

Chẳng hiểu sao mũi tôi lại cay xè.

Thấy chị Tooko khẽ run lên như thể bị lạnh, tôi ngồi xổm xuống nhẹ nhàng cầm cánh tay thò ra ngoài và cuốn sách đút vào lại trong chăn.

Có lẽ nên lấy thêm một cái chăn nữa đắp cho chị ấy.

Vừa nghĩ như vậy, tôi đi tới tủ định mở ra, nhưng đột nhiên sống lưng tôi ớn lạnh.

Tôi nhớ tới một cảnh trong tiểu thuyết của cô Kanako.

Sau đám tang của cặp vợ chồng, Arisa đi tới chung cư trống rỗng, khi cô ấy mở ra cánh cửa tủ, từ bên trong xuất hiện xác chết thối rữa của một đứa trẻ.

Tôi đang nghĩ cái gì vậy?!

Đó chỉ là hư cấu. Chị Tooko vẫn đang sống sờ sờ, không phải ngay lúc này đây chị ấy đang nằm ngủ sau lưng tôi sao?!

Dù vậy, tôi vẫn không thể ngăn bản thân run rẩy như đang bị bao trùm bởi một bầu không khí lạnh lẽo, cổ họng tôi khát khô, cánh tay duỗi ra dừng lại bất động trước cửa tủ.

Dường như có một thứ gì đó đáng sợ và vô hình đang ẩn náu ở phía bên kia cánh cửa kéo mỏng và phai màu, nó đang chờ để lao ra tấn công khi tôi đẩy cửa... từ trong bóng tối dày đặc, duỗi ra một cánh tay trắng nhợt và nắm lấy tay tôi, kéo tôi vào bên trong...

Phải bình tĩnh lại! Sao lại để trí tưởng tượng của mình dọa sợ như vậy chứ!

Tôi nín thở, mở to hai mắt rồi đẩy cánh cửa tủ ra.

Một luồng khí lạnh thổi ra từ bên trong, tim tôi thắt chặt lại, da gà nổi hết cả lên.

Ngăn trên của tủ đặt chặn và nệm, ở bên cạnh và ngăn dưới thì là những chiếc hộp và sách được xếp chặt kín.

Một cái tủ cực kì bình thường.

Dù vậy, cảm giác bất an trong lòng tôi vẫn không biến mất, tôi cố gắng lôi cái chặn ra khỏi tủ càng nhanh càng tốt rồi đóng cửa lại.

Tuy nhiên, một mép chặn lại bị kẹt trong đồng hồ đặc nằm bên cạnh, cho nên khi tôi kéo mạnh nó ra, đồng hồ đặc cũng đổ ập xuống.

- Oa!

Tôi vội vươn tay ra đỡ nhưng vẫn không bắt được cái hộp ở trên cùng, đồ vật bên trong cái hộp văng tung tóe khắp thảm tatami.

Tôi vội quay lại nhìn ra đằng sau, tuy nhiên chị Tooko vẫn ngủ say và không nhận ra điều gì cả.

Tôi thở dài một cái rồi đặt chặn xuống thảm, sau đó bắt đầu nhặt những thứ rơi dưới sàn lên.

Một bức tranh ba mẹ do chị Tooko vẽ khi còn nhỏ, cục gôm hình động vật, viên bi màu violet, tin nhắn âm nhạc chúc mừng sinh nhật gửi từ bệnh viện... nằm lẫn lóc trên sàn đều là những thứ mang đầy kỉ niệm.

Còn có một quyển album.

Khi tôi định nhặt quyển album nằm dưới sàn trong trạng thái mở ra để đóng nó lại, tôi nhìn thấy một cô gái tóc thắt bím mặc đồng phục thủy thủ.

Cô gái này... đang học cấp hai thì phải. Cô gái trên vai đeo một bình nước, hai tay xách một túi lớn đồ lưu niệm, đang đứng trước một bảo tàng kĩ thuật vây quanh bởi rừng cây và cười hạnh phúc. Trên tóc cô ấy cài một chiếc trâm hình hoa violet.

Đây là cô Yui sao?

Đứng bên cạnh là một cô gái với vóc người thon thả. Trước ngực đeo một

chiếc vòng cổ thủy tinh màu lam, mái tóc cắt ngắn ngang vai, đôi mắt lạnh lùng như búp bê...

Đây là cô Kanako!

Tôi thử lật sang những trang khác.

Tất cả gần như đều là hình của hai cô gái.

Ngôi trường cũ kĩ, nhà thể dục, cầu môn, xà đơn, hoa anh đào. Trong những khung cảnh bình thường như vậy đều tồn tại hai cô gái, khi thì mặc đồng phục, khi thì mặc đồ thể dục. Ở trong tám hình nào thì cô gái tóc thắt bím cũng đều cười thật hạnh phúc, còn cô gái còn lại thì lúc nào cũng giữ nét mặt lạnh lùng.

Dù vậy, cô gái tóc thắt bím dường như chẳng bận tâm đến điều đó, cô vòng tay qua tay bạn mình và nở một nụ cười tươi như hoa.

Càng lật về phía sau, hai cô gái lại càng trưởng thành, họ bắt đầu khoác lên mình trang phục khác nhau.

Cô gái tóc thắt bím mặc áo khoác dài tay, váy kẻ sọc carô và đi tất, cô gái với đôi mắt lạnh lùng thì mặc đầm một mảnh màu xám, khoác áo bolero bên ngoài và quần vớ màu đen.

Cho dù học khác trường cấp ba, hai người có vẻ vẫn thường xuyên gặp nhau.

Cô gái tóc thắt bím vẫn rạng rỡ như trước, cô gái còn lại thì lạnh lùng âm u.

Khung cảnh trong hình chuyển sang trường đại học, trong căn phòng chật hẹp của một câu lạc bộ nào đó có hai cô gái nay đã là sinh viên.

Lúc này cô gái tóc thắt bím đã không còn buộc bím tóc nữa mà để xõa mái tóc hơi uốn lượn loăn xoăn rũ qua vai, dù vậy nụ cười của cô vẫn không hề thay đổi. Cô gái đứng bên cạnh cũng càng xinh đẹp hơn, nét lạnh lùng trong đôi mắt cô ấy cũng vẫn y hệt như ngày xưa.

Trang cuối cùng của quyển album là hình cô Yui mặc váy cưới trắng thuần khiết đang nở nụ cười, còn cô Kanako thì mặc váy màu xanh dương, cô ấy đang trao hoa cho cô Yui.

Cô Kanako không hề nở nụ cười, nét mặt của cô ấy không có chút tình cảm nào. Có vẻ màu xanh dương là màu yêu thích của cô Kanako. Vào buổi tiệc hôm

trước, cô ấy cũng mặc bộ đầm màu này...

...Kanao và Yui, mẹ của Tooko, là bạn thân của nhau.

Nét mặt bối rối và biểu cảm đấng chất của bác Sasaki khi nói ra những lời đó hiện lên trong đầu tôi.

Hai người họ thật sự là bạn thân của nhau sao? Đúng là lúc nào họ cũng ở bên nhau, nhưng mà... tôi lại cảm thấy có điều gì đó không đúng. Chắc hẳn đó là vì trong cả quyển album này không hề có lấy một tấm hình mà cô Kanao nở nụ cười...

Khi định khép lại quyển album, tôi nhận ra ở trang giấy mỏng nằm giữa trang cuối cùng và bìa dường như đang kẹp một thứ gì đó.

Đó là vài tờ giấy có kẻ hàng trông như giấy viết thư.

Khi thoáng liếc qua nội dung, toàn thân tôi cứng đờ lại.

“Cậu chắc hẳn rất muốn tôi chết đúng không.”

Cái quái gì đây?!

Tôi nín thở nhìn vào câu nói được viết bằng nét chữ gọn gàng và xinh đẹp. Ngoài nó ra còn có những câu chữ sắc nhọn như kim châm.

“Từ khi tôi vào nghề, cậu liên tục làm những chuyện quá đáng với tôi. Cậu lợi dụng tôi để tiếp cận anh ấy. Cậu dùng thân thể của mình để dụ dỗ anh ấy, để anh ấy đọc tiểu thuyết của cậu. Cậu đã phản bội tôi, giáu tôi viết tiểu thuyết.

Bộ dạng xấu xí kia mới chính là con người thật của cậu.

Dù vậy, khi đứng trước anh ấy, cậu lại giả vờ làm người tốt, giả vờ lo lắng cho tôi, cậu thật chẳng có chút liêm sỉ nào. Cậu lại còn dám nói với tôi rằng nếu tôi xuất bản cuốn sách đó, tôi sẽ bị tổn thương. Tôi biết, trong thâm tâm, cậu đang ghen tị, đang khó chịu với tôi, tìm mọi cách để vui dập tôi.”

Trên trán tôi toát ra mồ hôi lạnh.

Đây là... thư của cô Kanao gửi cho cô Yui sao? Nhưng nội dung trong này hoàn toàn không phải dành cho một người bạn thân.

“Cậu lúc nào cũng tự ý viết lại những câu chuyện theo ý thích của mình.

Từ hồi cấp hai đã luôn như vậy. Cậu chẳng quan tâm tới việc có khiến tôi

cảm thấy phiền toái hay không, lúc nào cũng bám dính lấy tôi, thể hiện cho những người xung quanh biết cậu là bạn thân của tôi. Trên thực tế, đó chỉ là vì cậu muốn thỏa mãn cảm giác đặc ý khi người khác thấy chỉ có cậu là có thể nói chuyện thân thiết với tôi, người lúc nào cũng cô độc.

Khi cha mẹ tôi mất hồi cấp ba cũng vậy.

Chẳng có ai gọi cậu nhưng cậu vẫn tới khu hỏa táng, rồi vừa ôm lấy tôi giả vờ khóc, khoe miệng cậu vừa nhếch lên thật vui vẻ, cậu tưởng rằng tôi không nhận ra điều đó sao? Khi đó, cậu cũng chỉ là đang say mê với việc khích lệ người bạn thân bất hạnh mà thôi.

Bây giờ cũng vậy.

Cậu vừa giả vờ là một người mẹ dịu dàng, vừa sợ hãi chồng của mình bị tôi cướp đi, cậu núp trong bóng tối nhìn tôi với ánh mắt thù hận, cậu gọi điện tới chỗ làm việc, lấy con gái của cậu làm cái cớ để buộc anh ấy ở nhà. Những nỗ lực ngu xuẩn của cậu khiến tôi muốn bật cười.

“Mình là tác giả của anh ấy.”

“Anh Fumiharu nói với mình, hi vọng mình trở thành tác giả của riêng anh ấy.”

“Mặc dù không thể xuất bản tiểu thuyết như Kana, nhưng chỉ cần như vậy là mình cũng thấy thỏa mãn rồi.”

Như muốn khoe khoang niềm hạnh phúc của bản thân, cậu liên tục nói cho tôi những điều đó, cậu còn gửi bưu thiếp có hình gia đình cậu cho tôi, nhưng cậu hãy tự biết thân biết phận mà nhìn vào sự thật đi.

Cậu không hề có tài năng.

Những câu chuyện cậu viết giống như giấc mơ mà Ole Lukoje cho đám trẻ con thấy qua chiếc dù có tranh vẽ. Mơ hồ không chút sự thật; chẳng hề để lại chút ấn tượng nào, sáng sớm tỉnh lại là sẽ quên hết.

Anh ấy cũng vì biết điều này nên mới không để cho cậu xuất bản sách.

Tác giả của Amano Fumiharu là tôi, không phải cậu, cho dù ai nhìn vào thì cũng thấy rõ điều đó. Anh ấy đã “ăn com” trước mặt tôi. Cậu không phải là

người đặc biệt duy nhất. Tác giả của anh ấy chính là tôi.

Cậu sẽ không thể trở thành một tác giả. Tiểu thuyết của cậu chỉ là những thứ nhàm chán đầy viễn vông.

Cậu nói cậu có độc dược.

“Không biết nếu anh Fumiharu uống thuốc độc thì sẽ thế nào nhỉ? Không biết anh ấy có chết không nhỉ?”

Cậu định uy hiếp tôi sao?

Tôi biết thừa cậu đang giấu độc dược ở đâu. Cậu lúc nào cũng cất những thứ quan trọng ở đó. Chỉ cần mở nó ra là mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Sau khi giết anh ấy, cậu cũng sẽ giết tôi phải không? Cậu sẽ vừa cười vừa đổ thuốc độc vào thức ăn của tôi phải không?

Nhưng vô dụng thôi. Tôi sẽ không chết, tôi sẽ sống. Tôi cũng không ngu xuẩn đến mức bị một người như cậu giết.

Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu cũng như con gái cậu, những kẻ dám cản trở mục tiêu của anh ấy và tôi.”

Khi đọc xong lá thư, toàn thân lẫn những đầu ngón tay của tôi đều lạnh cóng.

Đầu tôi đau nhói, mắt không tài nào rời khỏi những con chữ. Ngày được ghi ở cuối bức thư là ba ngày trước khi vợ chồng chú Amano qua đời.

Ngực tôi như bị đâm thủng, không chỉ vì việc cô Kanako viết thư chỉ trích cô Yui, nói rằng cô Yui ghen ghét với cô ấy, mà còn vì việc cô Kanako đã viết rằng cô Yui có độc dược.

Trong *Cánh cửa tội lỗi*, Arisa đã bỏ độc vào đồ ăn.

Nhưng nếu trên thực tế, người sở hữu độc dược là cô Yui...

Theo những gì viết trong thư thì cô Kanako đã phát hiện ra điều đó và tìm cách sát hại cô Yui? Không... nếu như chính cô Yui đã... Toàn thân tôi run bắn lên khi trong đầu hiện lên một câu trong bức thư: “Không biết nếu anh Fumiharu uống thuốc độc thì sẽ thế nào nhỉ? Không biết anh ấy có chết không nhỉ?”.

Cảnh sát đã không tìm được bằng chứng nào về việc cô Kanako hạ độc. Cho nên người hạ độc không phải là cô Kanako, nếu vậy người đó chẳng lẽ lại là cô

Yui sao?

Nếu như cô Yui vì bị cô Kanako vạch trần chỗ giấu độc dược mà bị dồn vào đường cùng rồi tự bỏ độc vào đồ ăn của chính mình và chồng cô ấy...

Nếu như cô ấy lựa chọn việc cùng chết đi thay vì để cô Kanako cướp chồng của mình...

Cô Yui, người luôn nở nụ cười trong những tấm hình trông không giống một người sẽ làm những chuyện như vậy, cô ấy dịu dàng, đáng yêu, hay quan tâm đến người khác.

Nhưng, nếu cô Yui thật sự âm thầm oán hận cô Kanako như những gì viết trong thư... đó cũng không phải là chuyện không thể diễn ra!

Tay tôi run rẩy.

Tôi bỏ lại lá thư vào quyển album, đặt nó vào hộp rồi nhét vào sâu trong góc tủ. Cho dù đã khép cửa tủ lại, tôi vẫn không thể ngăn cảm giác lạnh lẽo đang bủa vây lấy bản thân mình.

Sau khi đắp thêm cho chị Tooko một cái chăn nữa, tôi ngồi rúc vào một góc phòng, lấy áo khoác trùm kín đầu rồi cố gắng nhắm mắt lại.

Tôi muốn quên đi toàn bộ những gì mình vừa đọc được.

Mới vừa nãy thôi tôi còn buồn ngủ díp mắt nhưng bây giờ tim tôi đập thành thịch, đầu óc như bị điện giật, tôi không tài nào ngủ được!

Người hạ độc thật sự là cô Yui sao?

Chị Tooko vẫn đang ngủ một cách an lành. Chị ấy rốt cuộc định làm gì khi giữ lại lá thư đó?

Bóng tối như đè nặng cơ thể tôi. Tôi không thở được. Đừng suy nghĩ những chuyện dư thừa nữa, nhanh ngủ đi!

Sau một hồi niệm thầm trong đầu “Ngủ đi, ngủ đi!” như đọc kinh xua tà ma, cuối cùng tôi cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ vì quá mệt mỏi nên tôi ngủ rất say. Khi tôi tỉnh lại thì đã hơn bốn giờ chiều rồi.

Mặc dù trước khi ngủ tôi chỉ choàng áo khoác lên người, nhưng bây giờ đã có

thêm một cái chăn. Hẳn là chị Tooko đã đắp giúp tôi.

Khi tôi xoay người nhìn về phía chị Tooko đang nằm ngủ thì thấy chị ấy đã ngồi dậy và đang đọc cuốn *Alte Heidelberg*.

Thấy tôi đã thức, chị ấy nheo mắt cười dịu dàng.

- Cảm ơn em, Konoha. Chị khỏe hơn nhiều rồi.

Nụ cười đó và nụ cười của cô Yui mà tôi nhìn thấy trong tấm hình chồng lên nhau, máu toàn thân tôi như đông lại.

Để che giấu sự bất an của mình, tôi đứng dậy lấy tay đặt lên trán của chị Tooko.

- Vẫn còn sốt. Chị cứ nằm nghỉ tiếp đi.

Tôi cứ nghĩ rằng chỉ cần đi ngủ thì sẽ quên đi hết thấy. Nhưng tôi đã nhầm. Tôi không tài nào quên được lá thư đó.

Chị Tooko bật cười, nụ cười giống hệt cô Yui.

- ...Konoha thiệt là, lo xa hệt như mẹ chị.

Tôi giật mình hỏi lại bằng giọng khàn khàn.

- Mẹ của chị Tooko... là bạn của mẹ Ryuuto... nhỉ?

Chị Tooko gật đầu vui vẻ nói.

- Ừ. Hai người bắt đầu quen nhau từ khi học cùng lớp vào hồi cấp hai. Mẹ chị rất hay kể cho chị nghe về chuyện của dì Kanako. Cứ mỗi lần nhắc tới chủ đề này là mẹ lại không dừng lại được. Mẹ rất tự hào và yêu mến dì Kanako.

Ngực tôi như có một vòng xoáy màu đen đang lan rộng.

Cô Yui thật sự “yêu mến” cô Kanako sao? Cô ấy thật sự nghĩ như vậy sao?

Chị Tooko tiếp tục kể cho tôi nghe với nụ cười trong vắt.

- Chị cũng rất thích dì Kanako. Mặc dù dì ấy thoát nhìn rất lạnh lùng nhưng thật ra dì ấy là một người dịu dàng. Dì đã cứu mang chị trong căn nhà này. Dì ấy thật sự là một người tốt.

Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy cái cách chị Tooko vừa cười vừa lặp lại câu nói “Dì ấy là một người tốt” trông thật gượng gạo.

Vòng xoáy đen kịt càng lúc càng trở nên dày đặc.

- ...Chị không báo cho cô Kanako chuyện chị bị cảm phải nằm liệt giường sao?

Chị Tooko vừa cười vừa lắc đầu.

- Nếu biết chị bị cảm, dì chắc chắn sẽ rất lo lắng. Chị không muốn dì phải lo lắng hay buồn rầu. Bởi vì dì là người không biết cách nói ra suy nghĩ của mình... Thế nên khi đứng trước dì chị lúc nào cũng cố gắng cười thật tươi.

Làm sao có thể như vậy được. Rõ ràng là sống chung cùng một nhà, vậy mà ngay cả việc mình bị cảm cũng không thể nói cho người khác biết, chuyện này thật sự quá vô lý.

Tôi định nói ra những lời này, nhưng nhìn thấy nét mặt và giọng nói của chị Tooko rạng rỡ không chút vân đục, tôi lại đành im lặng.

Đột nhiên, chị Tooko trở nên buồn bã và khẽ thì thầm.

- ...Nếu mẹ còn sống... và viết truyện cho chị thì tốt biết mấy... nếu vậy...

Tôi định hỏi lại nếu vậy thì sao nhưng chị Tooko đã nở nụ cười rạng rỡ.

- Konoha, chị đói bụng rồi. Em lấy gì đó cho chị ăn đi.

Sau đó tôi làm một ly mì xào. Còn chị Tooko thì ăn tuyển tập truyện ngắn của Kunida Doppo.

- *Nỗi buồn của cậu thiếu niên...* chị thích nhất là truyện ngắn này đây. Người đàn ông dẫn truyện khi còn niên thiếu từng gặp gỡ một người con gái bất hạnh, hai người chỉ nói với nhau một câu sau đó từ biệt... đó chỉ là một câu chuyện ngắn như vậy thôi... nhưng nó lại mang hương vị mặn chát của biển đêm... đau xót... trong suốt... tựa như một chén canh trong vắt nấu từ sò và ngò tây...

Ngực tôi khẽ đau khi nhớ lại kỉ niệm khi tôi và chị Tooko cùng đọc truyện ngắn của Doppo.

- Đoạn mở đầu của câu chuyện rất thi vị “Niềm vui của thiếu niên nếu là thơ, nỗi buồn của thiếu niên cũng là thơ”...

Rồi chị Tooko tươi cười hỏi tôi một câu tương tự khi đó “Nó thật tuyệt đúng không?”

- ...Đúng vậy.

Cơn đau xé lòng mà tôi đang cảm nhận bây giờ cũng là nỗi buồn của thiếu niên sao? Nếu tôi trở thành người lớn, cơn đau này sẽ phai nhạt sao?

Hay là vết thương này sẽ tiếp tục chảy máu. Cho dù đã trở thành người lớn thì tôi cũng sẽ cảm hận một ai đó, nguyên rủa một ai đó như lá thư của Kanako sao?

Sau khi ăn xong bữa trưa muộn, chị Tooko dịu dàng nói.

- Chị không sao nữa rồi. Konoha cũng về nhà đi.

Thế nên tôi đành đứng dậy ra về.

- Chị cứ nằm nghỉ đi, không cần tiễn em đâu.

- Để chị đưa em tới cửa. Dù sao cũng phải khóa cửa lại mà.

- Lúc em tới cửa đâu có khóa đâu.

- Ủa... sao kì vậy?!

Chúng tôi nói chuyện với nhau như bình thường, nhưng chẳng hiểu sao ngực tôi lại đau nhức, một nỗi xót xa dâng lên trong lòng.

Lần tới chúng tôi gặp lại nhau sẽ là khi nào?

Chúng tôi sẽ không còn gặp nhau nữa sao.

Khi tôi đang ngồi trước cửa buộc dây giày lại thì cửa trước mở ra, một người phụ nữ mặc áo khoác màu xanh dương bước vào.

Tôi sửng sờ.

Người phụ nữ kia cũng nhíu mày lại.

Người phụ nữ này chính là người đã viết ra quyển tiểu thuyết đó. Người đầu độc vợ chồng bạn thân và siết cổ con gái họ...

Lá thư kẹp trong quyển album, những gì Ryuuto nói với tôi, những lời của chị Tooko lần lượt hiện lên trong đầu, cơn giận bùng dâng trào trong tôi... tôi bất giác trừng mắt nhìn về phía người phụ nữ.

Đối phương cũng dùng ánh mắt xinh đẹp và lạnh lùng nhìn tôi chăm chú.

Đúng lúc này giọng nói của chị Tooko vang lên phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

- Dì về rồi ạ!

Với nụ cười rạng rỡ vui vẻ không chút che giấu, chị ấy chạy về phía cô Kanako.

- Konoha tới thăm con đây ạ. Chẳng là con bị cảm một chút những giờ đã không sao nữa rồi. À, di xong việc rồi ạ? Đúng rồi, nhà xuất bản có gửi đồ tới, con đã để trong phòng khách rồi, có gì di xem nhé. Còn nữa...

Với vẻ mặt lạnh lùng như băng giá không chút cảm tình, cô Kanako cởi giày cao gót rồi đi ngang qua tôi vào trong nhà.

Sau đó cô ấy đi ngang qua chị Tooko vẫn đang định nói gì đó, đẩy cửa ra rồi biến mất vào trong phòng.

Cửa đóng lại.

Chị Tooko vẫn đang cười.

- Di dạo này hơi bận nên đã không về nhà một thời gian rồi, chắc di mệt lắm. Em đừng để ý nhé, Konoha.

Chúng kiến chị Tooko như vậy mà trái tim tôi như bị đóng băng.

- Cảm ơn em vì đã chăm sóc chị hai ngày hôm nay. Chị tiễn tới đây thôi, em về cẩn thận nhé, Konoha.

- ...Chị giữ gìn sức khỏe.

Sau khi khó khăn nói ra những lời đó, tôi đi ra ngoài.

Tại sao chị Tooko lại phải miễn cưỡng bản thân cười như vậy chứ?!

Bên ngoài gió lạnh đang thổi.

Mặt trời đã lặn, tôi vừa đi ngang qua khu vườn u ám ra phía cổng vừa nghiêng răng nghiêng lợi vì cơn giận dữ không có chỗ phát tiết.

Chị ấy vẫn luôn như vậy sao? Sống mà bị người khác coi như không tồn tại.

Nếu vậy tại sao chị ấy lại có thể nói ra cái câu “Di Kanako là người rất dịu dàng và tốt bụng” chứ!

Mặc dù tức giận như vậy nhưng tôi lại chẳng thể nói gì với chị Tooko và cô Kanako cả. Điều duy nhất tôi có thể làm là quay lưng lại căn nhà nơi hai người đang sống...

Bởi vì, tôi không có tư cách đó.

Tôi không thể hiểu được tâm tình của chị Tooko, của cô Kanako... tôi, một người không thể sống với thân phận tác giả, không có tư cách đó.

Ngực tôi đau ê ẩm.

Khi tôi đi ngang qua cây hồng ngay cạnh cổng, tôi nhận ra Ryuuto đang đứng ở đó, hơi thở của tôi ngừng lại.

- !

- Anh gặp Kanako rồi chứ?

Nó hỏi với giọng trầm thấp.

Trên khuôn mặt vắn vẹo một cách nguy hiểm của nó chỉ có đôi mắt là tỏa ra ánh sáng sắc nhọn.

- Hai người đó... lúc nào cũng vậy. Chị Tooko nói chuyện, còn Kanako thì cứ xem chị ấy như không tồn tại... vẫn luôn như vậy... kể từ khi chị Tooko tới cái nhà này. Đến nỗi ngay cả người ngoài nhìn vào cũng cảm thấy không chịu nổi.

Sau khi cắn môi một cách khô sở, nó tiếp tục nói.

- Khi còn sống với ba mẹ mình, chị Tooko hờ một chút là lại mếu máo khóc. Khóc từ trường về tới nhà, rồi dì Yui sẽ dỗ dành chị ấy. Mặc dù ở trước mặt em thì chị ấy vẫn phồng má nói rằng chị ấy không khóc, nhưng nhìn cặp mắt đỏ hồng của chị ấy là sẽ biết ngay.

Có lẽ vì trí tưởng tượng quá phong phú, cho nên chị Tooko rất sợ người lạ, mỗi lần có khách lạ tới thăm là chị ấy lại sợ run tìm cách trốn đi... chị ấy cũng rất ghét ma và những câu chuyện đáng sợ... Thế nhưng kể từ khi tới căn nhà này, em chưa từng một lần chứng kiến chị ấy khóc hay tỏ ra buồn rầu, cho dù là ai thì chị ấy cũng có thể nói chuyện một cách vui vẻ. Mặc dù rất sợ phải sống trong căn nhà từng xảy ra án mạng, nhưng chị ấy lại chưa một lần nói ra. Còn nữa, lúc nào đứng trước Kanako chị ấy cũng cười. Anh có biết vì sao không?

Trong ánh mắt, giọng nói của Ryuuto dường như đang cháy rực lửa giận và nỗi đau.

- Bởi vì chị Tooko muốn trở thành dì Yui.

Cô Yui ư?!

Trong đầu tôi hiện lên nụ cười giống hệt với nụ cười của chị Tooko.

Trong khi nở nụ cười, lúc nào chị Tooko cũng nghĩ tới người mẹ quá cố của mình sao?

Cho dù đau đớn đến tâm can vỡ nát, chị ấy vẫn nỗ lực và cố tỏ ra vui vẻ sao? Tại sao?! Tại sao chị ấy lại phải làm như vậy?!

- Nhưng cho dù chị ấy cố gắng tới gần dì Yui đến thế nào thì vẫn có một việc chị ấy không thể làm được.

Ryuuto nhìn chăm chăm vào tôi.

- Đó là viết ra những câu chuyện như của dì ấy. Chỉ có duy nhất điều đó là cho dù cố gắng thế nào chị Tooko cũng không thể làm được.

Lưng tôi ớn lạnh khi bị ánh mắt của nó nhìn vào.

Nó...

Nó đang muốn nói gì vậy?

- Đáng lẽ là không thể.

Ryuuto nói một cách rành mạch.

- Nhưng chị ấy đã tìm được anh Konoha. Câu chuyện mà dì Yui không thể viết ra, thì chính anh là người đã mang tới hi vọng hoàn thành nó...

Cô Kanako từng nói cô ấy biết một người viết ra tiểu thuyết giống y hệt tôi, còn chị Tooko từng nói mẹ chị ấy muốn viết ra một câu chuyện như manna.

Nhớ lại nét mặt mếu máo của chị Tooko khi chị ấy nói muốn được ăn cơm của mẹ, đầu tôi như sôi trào, toàn thân run rẩy.

Thì ra thứ mà chị Tooko hi vọng tôi viết chính là tiểu thuyết mà mẹ chị ấy đáng lẽ sẽ viết! Bởi vì như vậy nên chị ấy mới hi vọng tôi viết tiểu thuyết sao?!

- Nếu anh Konoha viết, mọi người sẽ được cứu rồi... Cả em, cả chị Tooko... đều nghĩ như vậy.

Tôi rên rỉ.

- Anh không làm được! Anh đâu phải mẹ của chị Tooko đâu. Anh là một người khác. Cho dù em hi vọng như vậy thì anh cũng không thể làm được!

- Nhưng nếu cứ thế này thì cũng chỉ có sự hủy diệt đang chờ đợi ở phía trước.

Khuôn mặt của Ryuuto trở nên thâm trầm đến mức khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

- Em biết chứ... em hoàn toàn rõ ràng.

Mọi người đều như đang mang theo một quả bom đi thăng bằng trên bờ vực. Giống hệt như chín năm trước... Giống hệt như khi đó, nếu không có ai biến mất thì mọi chuyện sẽ không dừng lại được.

Bóng tối càng lúc càng trở nên đặc quánh. Dưới ánh trăng yếu ớt, Ryuuto nở một nụ cười hung tàn.

- Em biết tất cả... Bởi vì em chính là Suwa Takumi đầu thai.

- !

Ryuuto làm sao vậy. Nó không giống bình thường chút nào cả.

- Anh biết Suwa Takumi chứ? Đó là người cha đào hoa vô tích sự của em. Mặc dù từ khi em còn ở trong bụng Kanako thì ông ta đã lao ra trước đầu xe hơi rồi bị tông chết. Nhưng ông ta đã đầu thai trở thành em.

Quá sợ hãi, tôi run giọng nói.

- Không thể nào, chuyện đó...

- Không thể sao? Nhưng em lại có kí ức của kiếp trước. Kể cả việc Kanako cự tuyệt em với ánh mắt lạnh lùng, kể cả khoảnh khắc em lao người ra trước đầu xe, kể cả việc Kanako đã không tới bệnh viện, kể cả việc em đưa độc dược cho chị Yui, em đều nhớ rõ toàn bộ.

Sống lưng tôi run lên.

Nó nói nó đã đưa độc dược cho cô Yui sao?!

- Đúng vậy, chính em là người đã đưa cho chị Yui chiếc bình nhỏ hình trái tim màu violet bên trong chứa độc dược. Bởi vì em rất yêu quý chị Yui, chị Yui lúc nào cũng đối xử với em thật dịu dàng. Em không thể chịu đựng việc phải nhìn thấy chị ấy khổ sở. Thế nên em đưa nó cho chị Yui, để chị ấy có thể ngủ một cách thanh thản...

Trong khi tôi sợ đến cứng người thì Ryuuto tiếp tục kể lại những chuyện không thể tin với nụ cười trên môi.

- Tay của chị Yui trắng nõn nà... mềm mại, nhỏ nhắn như tay em bé. Khi nắm lấy trái tim màu violet bằng bàn tay đó, chị ấy đã cười thật vui vẻ và cảm ơn em. Sau đó, chị ấy đã dùng nó. Bởi vì chỉ có tự tay giết chết người mình yêu thì người đó mới vĩnh viễn thuộc về mình.

Những cơn gió sắc nhọn như dao cắt qua mặt, qua cổ họng tôi.

Ryuuto luôn nói như vậy.

Rằng nó vẫn tìm kiếm một người yêu nó đến mức sẽ giết chết nó.

Rằng nó muốn được yêu, được hận bởi một người con gái như vậy.

Bởi vì chỉ có thù hận mới kéo dài mãi mãi, hơn cả tình yêu...

Quả nhiên cô Yui chính là người đã hạ độc sao?!

Ranh giới giữa sự thật và hư cấu dần biến mất, tôi cố gắng ngăn bản thân bị bầu không khí kì dị nuốt chửng.

- Đó chỉ là tưởng tượng của em! Bởi vì khi Takumi chết, anh ta không thể biết được việc Kanako có tới bệnh viện hay không!

- Đúng thế. Nhưng đêm nào em cũng nằm mơ, mơ thấy mình nằm chết cô độc trong bệnh viện... cứ như thể linh hồn đã rời khỏi thể xác và chứng kiến mọi chuyện từ trên cao... Sự nôn nóng, khó chịu, tuyệt vọng cũng như tình yêu khi đó... em còn nhớ rất rõ. Em mang theo những cảm xúc đó và lại một lần nữa sinh ra từ trong bụng của Kanako. Để bi kịch đó không lặp lại một lần nữa...

Ryuuto nhìn tôi với ánh mắt xuyên thấu tất cả, rồi nó nói bằng giọng cứng rắn.

- Xin anh hãy viết, anh Konoha. Vẫn chưa quá muộn, trước khi em đưa chiếc bình màu tím của Ole Lukoje cho chị Tooko, xin anh hãy viết. Chỉ có anh mới có thể cứu rồi tất cả.

Những lời đó tựa như những lời nguyện rửa.

- Không thể. Anh không thể viết được!

Sau khi nói ra những lời đó, tôi bỏ chạy. Băng qua cánh cổng ra mặt đường lạnh giá như băng dưới bầu trời đêm, tôi tiếp tục chạy thục mạng, suýt vấp té bao nhiêu lần.

Không thể!

Không thể!

Không thể!

Câu chuyện tựa như manna trắng muốt được Chúa trời ban xuống cho những con chiên của người.

Món ăn cao quý đến từ thiên đàng tỏa sáng lấp lánh.

Tôi không thể viết ra một cuốn tiểu thuyết như vậy.

Tôi không làm được chuyện vĩ đại như cứu rỗi một ai đó bằng câu chuyện của mình.

Khó thở quá! Đầu tôi đau nhức, cổ họng khát khô, trái tim như nứt vỡ!

Tại sao tôi lại phải viết?!

Tại sao tôi lại phải gánh vác trách nhiệm đó?!

... Xin anh hãy viết, anh Konoha.

... Nếu như mẹ còn sống... và viết ra những câu chuyện cho chị.

... Anh Konoha phải viết.

... Konoha này... một ngày nào đó em hãy viết tiểu thuyết nhé.

... Chỉ có anh mới có thể cứu rỗi tất cả.

... Hãy để chị được đọc câu chuyện của em nhé.

Những câu nói cuộn qua đầu tôi như một cơn bão. Gió lạnh mùa đông cắt da cắt thịt.

... Cậu sẽ không thể trở thành một tác giả.

... Độc giả sẽ phản bội tác giả.

... Em hãy viết tiểu thuyết nhé.

... Konoha, một ngày nào đó...

Không được! Dừng lại đi! Tôi không phải tác giả! Không phải tác giả!

Tôi không muốn viết tiểu thuyết nữa!

Tôi quá mệt mỏi rồi, tôi không muốn chạy nữa, không muốn phải suy nghĩ nữa. Sau khi nhiều lần định gục xuống đất mặc kệ hết thảy, cuối cùng tôi cũng tới được cửa nhà.

Rồi tôi nhìn thấy một thứ gì đó màu trắng ở phía góc tường vẩy làm bằng gạch.

Đó là một chiếc khăn quàng.

Hai tay cầm cặp sách, cổ quần chiếc khăn quàng màu trắng mà tôi đã đưa cho cậu ấy, Kotobuki nhìn về phía trước với ánh mắt lo lắng.

Tại sao Kotobuki lại ở đây...?!

Cậu ấy vẫn đứng ở đây chờ tôi sao?!

Đúng lúc này, Kotobuki nhận ra tôi, nét mặt cậu ấy giãn ra như chực khóc.

- Tốt quá... cuối cùng cũng gặp được Inoue rồi.

Giọng nói khẽ run vì lạnh.

Hai mắt rung rung, Kotobuki cố gắng nói ra thành lời bằng âm thanh đứt quãng.

- Tại vì... Inoue hôm qua đột nhiên... về sớm... hôm nay, cũng nghỉ học... cho nên tôi rất lo... thế nên... tôi tự ý chạy tới đây... xin lỗi cậu... Mặc dù... Akutagawa nói... bây giờ Inoue cũng rất đau đớn, rằng tôi hãy chờ... cho đến khi cậu có câu trả lời... nhưng cứ nghĩ tới việc... Inoue đang khổ sở... tôi lại... không nhận được... xin lỗi... xin lỗi.

Đột nhiên cậu ấy mở to hai mắt.

- Inoue... sao cậu lại khóc?

Chỉ khi nghe những lời đó, tôi mới nhận ra là mình đang khóc.

Mũi tôi cay xè, cổ họng đau nhức, bờ mi run rẩy, nước mắt lăn dài trên má.

- Inoue, cậu sao vậy?! Đã xảy ra chuyện gì vậy?!

Kotobuki chạy tới bên cạnh tôi, mặc dù bản thân cũng sắp khóc tới nơi, nhưng cậu ấy vẫn cố dùng bàn tay lạnh buốt của mình lau nước mắt cho tôi.

Những đầu ngón tay chạm vào má tôi thật lạnh. Cậu ấy đã đứng chờ tôi đến mức những đầu ngón tay lạnh cóng thế này.

Kotobuki nhịu mảy một cách khổ sở, hai mắt rung rung nước, cậu ấy tiếp tục lau nước mắt cho tôi. Dù vậy, cổ họng của tôi vẫn không thể ngừng run rẩy.

Nỗi đau đớn dâng trào trong tôi.

- ...Mọi người đều bắt tôi phải viết tiểu thuyết. Chị Tooko, Ryuuto, đều nói tôi phải viết tiểu thuyết... cả bác Sasaki từng là biên tập viên của tôi cũng nói tôi hãy thử viết tiểu thuyết một lần nữa... rằng tôi hãy trở lại làm Inoue MIU... Tôi không muốn viết nữa...! Thế nhưng, mọi người...

Bằng giọng nói nghẹn ngào, tôi vừa khóc vừa nói.

Kotobuki cũng khóc cùng tôi.

Cậu ấy kiễng chân lên vòng tay qua cổ tôi rồi ôm tôi thật chặt. Nước mắt của Kotobuki khiến cổ tôi ướt đầm.

- N-Nếu vậy thì cậu đừng viết nữa... cậu không cần viết nữa... Cho dù Inoue không viết tiểu thuyết thì tôi vẫn thích Inoue... tôi sẽ mãi mãi ở bên Inoue.

Những câu nói được nói ra bằng giọng nói khàn khàn nghẹn ngào đó tựa như những tia sáng xuyên qua tầng mây cứu rỗi linh hồn tôi.

Tựa như khi cậu ấy tiếp thêm dũng khí cho tôi trong căn phòng mùa đông được thắp sáng bởi ánh nến le lói.

Kotobuki nói tôi không cần phải viết nữa.

Rằng cho dù tôi không viết thì cậu ấy vẫn thích tôi.

Vào lúc này đây, khi tôi đang ở dưới đáy vực thẳm, cậu ấy đã nói cho tôi những lời tôi vẫn luôn hi vọng được nghe thấy.

Bằng từ ngữ dịu dàng, vụng về nhưng cũng rất thẳng thắn.

Rằng cho dù tôi không viết tiểu thuyết, cho dù tôi là Inoue Konoha, một kẻ phạm tục yếu đuối và thảm hại chỉ biết dậm chân đứng trước khung cửa hẹp, thì cậu ấy vẫn thích tôi.

Điều này khiến tôi cảm thấy thật hạnh phúc, thật an tâm... Kotobuki, người vừa khóc vừa nói với tôi những lời đó, đã cứu rỗi tôi, yêu tôi bằng cả trái tim...

Tôi cũng ôm chặt lấy Kotobuki và tiếp tục rơi những dòng lệ ấm áp.

Cuối cùng, hai chúng tôi ngượng ngùng tách khỏi nhau.

- Ngày mai cậu phải đi học nhé!

Kotobuki nói với khuôn mặt ửng đỏ.

- Ủ, cậu không cần tôi đưa cậu về sao?

- Vẫn còn sớm nên không sao đâu. Vậy thôi, ngày mai gặp lại nhé.

- A, Kotobuki.

Tôi gọi cậu ấy lại rồi khẽ cười.

- Lần sau cậu lại tới nhà tôi chơi nhé. Tôi sẽ giới thiệu cho mẹ đây là bạn gái của tôi. Còn nữa, tôi muốn ăn bánh chanh nướng do Kotobuki làm.

- Ừ-ừm! Tôi sẽ nướng thật nhiều bánh chanh nướng cho Inoue.

Tâm hồn như được thắp sáng bởi một ngọn nến, Kotobuki vui vẻ nở nụ cười rồi chạy đi sau khi nói “Bye bye”.

Mang theo cảm giác ấm áp tràn ngập yêu thương, tôi nhìn theo Kotobuki cho đến khi chiếc khăn quàng màu trắng dần biến mất vào màn đêm.

Vừa bước vào nhà, tôi đã bị mẹ hỏi đủ thứ chuyện về ngày hôm qua. Rằng tại sao tôi không gọi điện về. Rằng hôm nay tôi có đi học không.

- Xin lỗi mẹ, hôm nay con cúp học.

Có vẻ như mẹ cũng không còn tâm trạng nào quở trách khi thấy tôi thành khẩn cúi đầu nhận lỗi, sau khi nhắc nhở tôi lần sau không được như vậy nữa, mẹ bỏ qua cho tôi.

- Sắp ăn tối rồi, con lên thay đồ đi rồi xuống ngay nhé.

- Dạ.

Cổ họng tôi đau nhức, mí mắt sưng lên vì khóc quá nhiều, nhưng lòng tôi lại trở nên thanh thản. Sẽ không sao cả, tôi vẫn có Kotobuki đồng hành với mình. Một người thì rất yếu đuối, nhưng nếu ở bên nhau, chúng tôi sẽ trở nên mạnh mẽ.

Chuông điện thoại reo lên khi tôi vừa bước vào phòng.

Giai điệu trang nghiêm khiến tôi giật nảy. Nhưng tôi sẽ không sợ hãi nữa, sẽ không trốn chạy nữa.

- Alô.

Khi tôi áp điện thoại vào tai và trả lời bằng giọng bình tĩnh, một giọng nói trầm thấp vang lên, như thể đang có ai lấy tay vuốt ve sống lưng của tôi.

- Chị Kotobuki đúng là phiền phức thật.

Khoang miệng tôi ngay lập tức trở nên khô khốc. Nó đã nghe được cuộc nói

chuyện giữa tôi và Kotobuki rồi sao?!

- Nếu hai người không chia tay, em không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu. Có thể em sẽ hủy hoại chị ấy, để chị Kotobuki sống không bằng chết cũng nên.

Tôi rất hạnh phúc.

Đúng vậy, tôi rất hạnh phúc, đáng lẽ là như vậy. Tôi được sống giữa những con người dịu dàng, được mọi người yêu thương, tôi thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, niềm hạnh phúc tựa như được tắm trong ánh nắng vàng rực rỡ của buổi hoàng hôn trước khi màn đêm buông xuống... tựa như một giấc mơ.

Tôi thật hạnh phúc, thật hạnh phúc. Tựa như một giấc mơ... đúng vậy, tôi thật hạnh phúc. Takumi này, chị rất hạnh phúc, cực kì hạnh phúc.

Nhưng tại sao ngực tôi lại đau như vậy?! Tại sao tôi lại cảm thấy linh hồn mình như bị xé tan thành từng mảnh như vậy?! Lại cảm thấy bất an như bị bóng tối đen kịt nuốt chửng?! Tại sao cho dù tôi viết bao nhiêu đi chăng nữa thì nỗi buồn này cũng không vơi đi?

Tại sao vậy? Nói cho chị biết đi, Takumi!

Chúng ta hãy đánh cược đi, Kana.

Nếu mình thua, mình sẽ biến mất vĩnh viễn, không xuất hiện trước mặt Kana nữa. Nếu như đó là nguyện vọng của Kana.

Một trang này đã được lật qua.

“Thứ tốt đẹp nhất” sắp bắt đầu rồi.

Lời tác giả

Chào các bạn, tôi là Nomura Mizuki. Cuối cùng cũng đến chương tốt nghiệp của loạt truyện *Cô gái văn chương* rồi! Cuốn này và cuốn kế tiếp sẽ đánh dấu sự kết thúc của cốt truyện chính.

Tập này Konoha bị đả kích rất nhiều. Tuy nhiên nếu Ryuuto cứ muốn làm gì thì làm thế này thì chính tôi cũng cảm thấy sợ hãi. Vốn dĩ trong số các nhân vật xuất hiện trong truyện thì tôi cho rằng Ryuuto là người bệnh nặng nhất, chỉ cần hơi sơ sẩy một chút là sẽ có đi không về, thế nên tôi nhiều lần phải kìm nén “Không được đi theo hướng đó!!!”. Cuốn tiếp theo thì những gút mắc trong lòng Konoha cũng sẽ tiếp diễn.

Tác phẩm chủ đề lần này là *Khung cửa hẹp* của Gide. Tác phẩm này biểu hiện những cảm xúc tinh tế bằng một thứ văn chương thật thanh thoát, khiến lòng người thất lại. Cuốn sách này đối với tôi mà nói là một tác phẩm cực kì khó nói nên lời, mỗi lần đọc lại nó, cảm xúc phiền muộn lại chất chứa trong lòng tôi. Vừa lật từng trang sách, tôi lại vừa tự hỏi “Tại sao?”, khi khép quyển sách lại tôi vẫn tiếp tục suy nghĩ “Tại sao lại như vậy chứ?”, mãi mà không quên được. Đó chính là một tác phẩm đầy sức mê hoặc như vậy, các bạn nếu có dịp xin đừng bỏ qua nhé.

Đổi chủ đề một chút, Tooko trên trang bìa tập trước thật dễ thương các bạn nhỉ! Rồi cả hình Konoha và Tooko mặc kimono ở trang màu (phong cách Yuri & Akira), và hình Maki ngồi lơ đãng ở mặt sau cũng thế, phải nói đó là tập mà tôi thật sự vui mừng khi được chị Takeoka vẽ tranh minh họa cho.

Như tôi từng nói ở lời cuối sách của tập một, khi bắt đầu một sêri mới tôi lúc nào cũng rất lo lắng. Mỗi tập tôi đều viết mà lòng thầm cầu nguyện mọi người có thể đọc tới trang cuối cùng. Hi vọng làm sao đó mà chúng ta có thể nghênh đón một kết cục mà tôi đã tưởng tượng trong đầu ở một độ dài vừa đủ. Cho dù bán không chạy cũng không sao cả, chỉ cần mọi người có thể tiếp tục mua đủ lượng sách để duy trì tới kết thúc là được. Hi vọng tôi có thể truyền đạt câu chuyện của

mình tới mọi người. Thế nên tôi thật sự rất vui khi lần tới chúng ta sẽ có một kết thúc với độ dài như tôi mong muốn! Thật sự cảm ơn các bạn độc giả đã đồng hành cùng tôi cho tới tận bây giờ! Mặc dù từ tháng Sáu thì truyện tranh *Cô gái văn chương* sẽ bắt đầu được đăng dài kì trên tạp chí *Gangan Powered*, và ngoài ra thì tôi cũng có dự định sẽ viết tiếp ngoại truyện và tập truyện ngắn, nhưng tập kế tiếp sẽ là kết thúc rồi. Xin mọi người cùng dõi theo lựa chọn của Konoha và Tooko. Tạm biệt, hẹn gặp lại!

Ngày 27 Tháng 12 Năm 2008

Nomura Mizuki

Lời hoạ sĩ (1)

Mỗi lần đều nói thế này thì thật là...

Cảm ơn chị biên tập viên.

Nhờ có sự giúp đỡ của chị mà cuối cùng tôi cũng vẽ xong rồi.

Lần tới tôi sẽ cố gắng nhiều hơn.

Takeoka Miho

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những tác phẩm dưới đây.

- *Khung cửa hẹp*; Tác giả: Gide, Dịch giả: Yamanouchi Yoshio, NXB Shincho, xuất bản ngày 30/07/1954, tái bản lần 81 ngày 05/06/1987.

- *Nhật kí của Gide I*; Dịch giả: Shinjou Yoshiakira, NXB Ozawa Shoten, 10/06/1992.

- *Tuyển tập: Nỗi buồn của cậu thiếu niên*; Tác giả: Kunikida Doppo, NXB Iwanami Shoten, xuất bản lần đầu ngày 17/04/1939, tái bản có chỉnh sửa lần thứ 14 ngày 25/01/1960.

- *Tuyển tập truyện cổ tích Kaneko Misuzu; Tôi, chú chim nhỏ, lục lạc và...;* Tác giả: Kaneko Misuzu, tuyển chọn bởi Yazaki Setsuo, Cục xuất bản JULA, in lần đầu ngày 31/08/1984.

- *Tuyển tập truyện cổ tích Andersen (2)*; Sử dụng *Yêu tinh ngủ Ole Lukojé*; Dịch giả: Oohata Suekichi, NXB Iwanami Shoten, xuất bản lần đầu có sửa đổi

ngày 16/05/1984.

Cô gái văn chương

và

Nhà văn
hướng về
Chúa trời

Nomura Mizuki

8

Tập 8:

Cô gái văn chương và Nhà văn hướng về Chúa trời

(2)

Nanase nói với Konoha rằng cho dù cậu không viết nữa thì cô cũng sẽ ở bên cậu... Nhưng Ryuuto lại đưa ra lời đe dọa *“Có thể em sẽ hủy hoại chị ấy, để chị Kotobuki sống không bằng chết cũng nên”*...

Đúng lúc này, Tooko biến mất. Trong căn nhà trống rỗng chỉ còn lại những mảnh đồng phục bị xé vụn. Konoha liệu có đuổi theo Tooko? Đứng trước sự thật dần được phơi bày, câu trả lời của cậu sẽ là gì?

Lời nguyện cầu của Tooko, nỗi căm hận của Kanako, sự tuyệt vọng của Ryuuto... câu chuyện bị giấu kín bấy lâu nay rốt cuộc cũng được sáng tỏ...!

Tập cuối cùng của loạt truyện về “Cô gái văn chương”!!

Kana này, mình muốn viết ra một câu chuyện.

Một câu chuyện ngọt ngào, thanh khiết, trắng ngần tựa manna rơi xuống từ bầu trời, cứu giúp những người dân lưu lạc trên vùng đất hoang, cho dù có đói tới đâu thì nó cũng có thể khiến họ cảm thấy no căng bụng.

Cho đến khi con dân của Người đến được vùng đất hứa, Chúa sẽ tiếp tục để manna rơi xuống, cho họ thấy hi vọng và niềm thương yêu vô hạn của Người.

Kana này, mình rất hi vọng một ngày nào đó mình có thể viết ra một câu chuyện đầy dịu dàng và hạnh phúc như vậy.

Chỉ cần như vậy...

Có lẽ, mình sẽ có thể nói ra mọi điều mà mình đáng ra phải thổ lộ, đủ dũng khí để cầu xin sự tha thứ của Kana và bước qua khung cửa hẹp kia.

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu – Lời thì thầm cuối cùng

Vĩnh biệt, người em yêu nhất trên đời.

Từng có một cô gái nói ra lời li biệt như vậy đối với người mình yêu.

Nếu yêu nhau, có gì lại không đến được với nhau?

Bàn tay từng nắm chặt bàn tay, có gì bây giờ lại dịu dàng buông ra như vậy?

Tại sao cô gái lại quay lưng về phía chàng trai đang dõi theo với ánh mắt tuyệt vọng và một mình bước qua khung cửa hẹp?

Hai người không thể nắm chặt tay cùng bước trên một con đường rộng rãi ngập tràn ánh sáng sao?

Đối với một người chỉ mới mười bảy tuổi như tôi, lời nói và hành động của cô gái ấy đều thật vô lý, tôi chỉ có thể cảm thấy bi ai, mà không tài nào chấp nhận được.

Vĩnh biệt.

Khi ấy, đứng trong làn gió dập dềnh những cánh hoa trắng muốt, người con gái từng luôn dịu dặt tôi cũng nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng và thì thầm như vậy.

Vĩnh biệt.

Nụ cười ấm áp hòa tan vào ánh chiều tà rực sân trường khiến ngực tôi đau nhói.

Bờ vai mảnh khảnh, dáng người thon thả, hai bím tóc dài khẽ đong đưa như mộng như ảo.

Bóng hình kia không quay lại.

Chỉ còn âm thanh dịu dàng khiến tâm can đau nhức vang vọng bên tai.

Vĩnh biệt.

Người quan trọng hơn hết thầy.

Chương 1: Sát ý lay động

- Của cậu đây, thứ tôi nói lần trước.

Khi tôi nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay Kotobuki dây móc khóa hình quả cầu temari màu anh đào, cậu ấy nhoẻn miệng cười vui vẻ.

- C-Cảm ơn.

- Xin lỗi cậu vì món quà muộn này nhé.

Thấy tôi hơi cúi đầu với vẻ có lỗi, Kotobuki lắc đầu nguây nguậy.

- Không sao đâu! Cái này đáng yêu lắm!

Nói rồi cậu ấy nắm thật chặt dây móc khóa và khẽ nở nụ cười, sau đó mở lòng bàn tay ra và dùng hai ngón tay cầm nó lên nhìn chăm chú với nét mặt hạnh phúc.

Lớp học buổi sáng ngập tràn không khí yên bình. Những tia nắng mai chiếu qua cửa sổ hắt lên khuôn mặt rạng rỡ của Kotobuki.

Bây giờ lớp cũng bắt đầu đông người rồi, nhưng có vẻ như Kotobuki không hề nhận ra điều đó. Cậu ấy ngược lên nhìn tôi với hai má ửng đỏ.

- Đây... cái móc khóa này, Inoue vẫn luôn giữ nó hả?

- Ừm, nó là quà lưu niệm từ dạo nghỉ hè, nhưng tôi lại không tìm ra dịp nào để đưa cho cậu. Lúc đến thăm cậu ở bệnh viện cũng vậy.

Nghe tôi nói vậy, Kotobuki cong môi lên.

- Tại tôi... cứ nghĩ Inoue không thích tôi chứ bộ, lúc nào trông cậu cũng như bị làm phiền.

- Làm gì có chuyện đó chứ. Chính Kotobuki mới là người có vẻ như rất ghét tôi thì có. Thế nên tôi mới không biết phải làm sao để đưa quà cho cậu.

- K-Không có! Làm sao tôi lại ghét Inoue được chứ... chỉ là, m-mỗi khi căng thẳng là mặt tôi lại trở nên rất đáng sợ... cho dù muốn nói chuyện cũng không biết nói gì... chứ làm gì có chuyện tôi ghét cậu chứ... vì tôi vẫn luôn thích Inoue

mà...

Cái cách cậu ấy cuống quýt phủ nhận trông thật đáng yêu, ngực tôi không khỏi cảm thấy ngứa ngáy. Mang theo cảm giác hạnh phúc, tôi bật cười.

- Ừm, bây giờ thì tôi biết rồi.

Nét mặt của Kotobuki cũng dần trở nên dịu dàng, cậu ấy thì thầm một cách thẹn thùng.

- Thật tốt quá.

Rồi cậu ấy dùng hai tay nắm chặt cái móc khóa như muốn ôm lấy nó.

- Vì tôi nên Inoue mới chọn cái móc khóa này phải không?

- Ừm.

- Khi chọn nó, cậu có nghĩ về tôi không?

- Có chứ, khi ấy tôi đã nghĩ màu này thật hợp với Kotobuki.

Kotobuki trông càng thẹn thùng hơn, khóe miệng hơi nhếch lên, cậu ấy thì thầm bằng giọng nhỏ xíu “Màu hồng... là màu ưa thích của tôi”.

Rồi cậu ấy nói tiếp với hai má đỏ hồng.

- Nhưng tại sao lúc ấy cậu lại định mua quà lưu niệm cho tôi? Khi đó chẳng phải ấn tượng của cậu về tôi rất xấu sao?

Kotobuki hơi ngước lên nhìn tôi với ánh mắt mong chờ.

Giọng tôi như nghẹn lại.

Tình cảm ngọt ngào ấm áp bỗng dung bị một thứ gì đó đắng chát trộn lẫn vào.

... Bởi vì chị Tooko đã đề nghị mua quà lưu niệm cho mọi người.

“Em biết không, mọi mối quan hệ đều bắt đầu từ những điều nhỏ nhặt nhất”, khi ấy, chị Tooko đã vừa cười vừa nói như vậy với giọng một người chị lo lắng cho em trai của mình.

Mang trong lòng cảm giác đau xót, tôi mở miệng nói.

- Vì khi đến thăm cậu ở bệnh viện, tôi đột nhiên bỏ về. Thế nên, tôi định mua thứ gì đó để thay cho lời xin lỗi...

Chúng kiến bộ dạng thất vọng của Kotobuki, tôi vội nói thêm.

- H-Hơn nữa, tôi cũng định dùng món quà này để cải thiện mối quan hệ với Kotobuki.

Vừa nghe vậy, hai mắt Kotobuki liền ánh lên sự ngọt ngào, rồi cậu ấy ngoảnh mặt đi với vẻ ngượng ngùng.

- C-Cậu không cần... phải nói xạo. Chỉ cần nghĩ tới việc Inoue mua quà lưu niệm cho tôi và giữ nó cho tới tận bây giờ là tôi thấy vui rồi.

Lòng tôi thất lại khi nghe thấy từ “nói xạo”.

Tuy nhiên...

- Tôi sẽ trân trọng nó suốt đời.

Khi nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Kotobuki, trái tim tôi lại như được lấp đầy bởi một thứ gì đó ấm áp dịu dàng.

Ánh mắt thuần khiết, thẳng thắn chỉ nhìn vào tôi, không chút mưu toan lừa lọc...

Chính ánh mắt này đã cứu rồi tôi.

Ngày hôm qua, khi tôi mang theo tâm trạng tuyệt vọng trở về từ nhà Ryuuto, chính Kotobuki là người đã vừa khóc vừa ôm lấy tôi, giúp tôi không gục ngã.

Cậu không cần phải viết nữa.

Cho dù Inoue không viết tiểu thuyết nữa, tôi vẫn luôn ở bên cậu.

Kotobuki có lẽ không biết khi nghe cậu ấy vừa khóc vừa nói ra những lời đó, tôi đã vui đến thế nào.

Từ trước tới giờ tôi vẫn cho rằng tình cảm của mình dành cho Kotobuki không mãnh liệt như đối với Miu.

Nhưng chỉ cần ở bên Kotobuki, tôi lại thấy mình như được tiếp thêm dũng khí. Thông qua sự dịu dàng vụng về, những câu nói cụt lủn nhưng đầy quan tâm, tôi có thể cảm nhận tình yêu từ tận trái tim mà cậu ấy dành cho tôi.

Đó chẳng phải là điều giản dị, bình thường mà tôi vẫn hằng mong ước có được sao.

Chỉ cần ở bên Kotobuki, tôi sẽ có thể trở nên mạnh mẽ.

Thế nên, tôi sẽ không lạc lối nữa. Tôi không cần phải trở thành tác giả nữa.

Còn điều gì hạnh phúc hơn nếu mỗi ngày, dưới ánh nắng rực rỡ, Inoue Konoha và Kotobuki Nanase có thể sóng bước cùng nhau chậm chậm bước trên con đường rộng rãi nườm nượp bóng người, cùng nhau cười đùa nói chuyện.

- Hôm nay chúng ta cùng về nhé?

- Ừm.

Kotobuki ngượng ngừng gật đầu rồi quay mặt sang chỗ khác.

- A, Mori tới rồi, thôi tôi phải đi đây.

Nói rồi, cậu ấy khẽ vẫy tay, vừa lén lút nhìn về phía tôi vừa vội vàng rời đi, trông cậu ấy thật đáng yêu.

- Xem ra mọi chuyện bình thường cả rồi nhỉ.

Khi quay lại, tôi thấy Akutagawa đang mỉm cười nhìn tôi.

- Hôm rồi ông nghỉ học nên tôi đang lo không biết có chuyện gì.

- Xin lỗi đã khiến ông phải bận tâm. Cảm ơn ông... vì đã đưa Miu tới gặp tôi.

- Không, lần đó tôi chỉ đi theo thôi. Việc muốn đi gặp ông hoàn toàn là ý của Asakura.

Khóe miệng cậu ấy khẽ nở một nụ cười ấm áp ra dáng người lớn.

Tôi đã được cả Miu và Akutagawa giúp đỡ rất nhiều...

Khi chúng tôi tạm biệt ở tiệm cà phê, tôi vẫn không biết mình nên làm gì. Nhưng bây giờ, tôi đã có thể thẳng thắn nói cho Akutagawa biết suy nghĩ của mình.

- Không, tôi thật sự biết ơn vì ông đã khuyên tôi nên dừng lại và suy nghĩ. Nhờ có những lời đó của ông mà cuối cùng tôi cũng tìm ra được câu trả lời.

Tôi nói bằng giọng vui vẻ.

- Quả nhiên tôi không thể trở thành tác giả được. Tôi sẽ không viết tiểu thuyết nữa.

Trái ngược với tâm trạng phờ phợt của tôi, nụ cười trên khuôn mặt Akutagawa biến mất, trông cậu ấy có vẻ lo lắng.

- Vậy sao... Nếu ông đã quyết định như vậy thì tôi cũng không nói thêm gì nữa. Nhưng Sakurai thì liệu có ổn không?

Toàn thân tôi bỗng run bắn lên như bị một thứ gì đó lạnh như băng áp vào cổ.

Ryuuto!

Ánh mắt hung bạo chẳng khác nào sói hoang kia hiện lên trong đầu tôi với một màu đỏ tươi như máu, trong tai tôi vang vọng giọng nói thì thào qua điện thoại.

... Chị Kotobuki đúng là phiền phức thật.

Giọng nói trầm thấp đầy khó chịu.

...Nếu hai người không chia tay, em không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu. Có thể em sẽ hủy hoại chị ấy, để chị Kotobuki sống không bằng chết cũng nên.

Nó đã nói với tôi như vậy, gần từng chữ, từng chữ một, với giọng nói lạnh lẽo.

Ngay sau đó tôi vội gọi điện lại cho Ryuuto, nhưng dù tôi gọi bao nhiêu lần thì cũng chỉ có tiếng chuông điện thoại reo, Ryuuto không hề bắt máy.

Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra với Kotobuki... Dạ dày tôi quặn thắt vì lo lắng, thế là tôi gọi điện cho Kotobuki.

... Inoue? Có chuyện gì vậy?

Nghe cậu ấy hỏi với vẻ ngạc nhiên, tôi cuối cùng cũng an tâm và ngồi phịch xuống sàn.

... Chỉ là tôi rất lo cho cậu.

... Trời ơi, bây giờ vẫn còn sớm mà, cậu lo gì chứ.

... Từ đó đến nhà cậu còn bao nhiêu lâu?

... Để xem, chắc khoảng ba mươi phút nữa.

... Vậy chúng ta cùng nói chuyện cho đến khi cậu về tới nhà đi.

... Hà? À ừm, được thôi.

... Còn nữa, ngày mai chúng ta tới trường cùng nhau đi.

...Đ-Đợi chút... sao tự dưng cậu lại...Inoue, đã có chuyện gì xảy ra à?

Kotobuki hỏi tôi bằng giọng then thừng xen lẫn chút lo lắng.

... Chỉ là tôi muốn được ở bên Kotobuki thôi.

Sau khi tôi nói ra câu đó bằng chất giọng mà tôi nghĩ là mạnh mẽ, đầu dây bên kia im lặng mất một, hai, ba giây rồi mới có tiếng lầu bầu ngượng ngùng.

... Ừ...ừm. Nếu Inoue muốn vậy cũng được thôi.

Mang theo tâm trạng như đang bị một bóng đen đuổi theo sau lưng, tôi tiếp tục nói chuyện với Kotobuki cho tới tận lúc cậu ấy về đến nhà.

Chỉ đến khi cúp máy tôi mới nhận ra hai tay mình đã tê cứng, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Sau đó tôi nhiều lần gọi điện thoại cho Ryuuto nhưng vẫn không có ai trả lời, mỗi lần giọng nói trả lời tự động vang lên, tim tôi lại đập mạnh một cái, toàn thân trở nên ớn lạnh.

Mặc dù đang nằm trên giường, nhưng trong đầu tôi vẫn liên tục nghĩ tới những điều gở, nhiều lần tôi chỉ muốn bật dậy gọi điện cho Kotobuki và xác nhận sự an toàn của cậu ấy.

Chờ mãi, cuối cùng trời cũng sáng, tôi không còn tâm trí đâu để ăn bữa sáng và vội tới chỗ hẹn sớm ba mươi phút.

Cứ như vậy, tôi vừa đứng đợi bồn chồn vừa thở ra khói trắng, khi Kotobuki quấn khăn quàng cổ trắng xuất hiện đằng sau làn sương mù buổi sớm, mũi tôi cay xè lại.

... Inoue...

Kotobuki ngượng ngùng gọi tôi, gò má cậu ấy đỏ như táo chín, hai mắt long lanh, trông cậu ấy rất hạnh phúc.

Khi nhìn khuôn mặt đó, tôi bỗng cảm thấy nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng trên vai.

Thật tốt quá.

Thật tốt vì Kotobuki đã tới.

Cho dù mới vừa nãy vẫn còn lo lắng không thôi, nhưng chỉ cần bước đi bên cạnh Kotobuki, tôi lại cảm thấy thoải mái, yên tâm hơn.

Cứ như vậy, chúng tôi cùng nhau tới trường.

Dừng khí mà Kotobuki trao cho tôi vẫn còn đó, giúp tôi đứng vững.

Tôi không cho rằng những lời của Ryuuto chỉ là uy hiếp.

Bây giờ, khi nhớ lại ánh mắt điên cuồng và giọng nói của nó khi đó, cơ thể tôi lại run lên vì sợ hãi. Nỗi bất an như một lưỡi dao xẹt qua ngực tôi.

Tôi phải bảo vệ Kotobuki.

- Akutagawa, tôi có việc muốn nhờ ông.

Tôi nói cho cậu ấy biết việc Ryuuto có thể đang âm mưu chuyện gì đó.

Khuôn mặt của Akutagawa ngay lập tức trở nên nghiêm nghị.

- Trước khi nói rõ mọi chuyện với Ryuuto tôi sẽ cố gắng ở bên Kotobuki, nhưng tôi hi vọng ông cũng để mắt tới cậu ấy một chút.

- Tôi hiểu rồi.

- Cảm ơn ông. Xin lỗi vì cứ nhờ ông mấy chuyện này suốt.

- Ông không cần bận tâm chuyện đó, thực ra tôi còn thấy ông nhờ hơi trễ. Inoue, ông đừng việc gì cũng giữ trong lòng một mình như vậy. Tôi không phải loại người nhạy cảm, nên nếu ông không nói sớm thì tôi sẽ không thể biết được.

Nghe cậu ấy nói một cách nghiêm túc như vậy, tôi vừa cảm thấy vui vẻ, lại có chút hoang mang.

- ...Akutagawa, tôi thì lại nghĩ chính ông mới là người có việc gì cũng ôm vào người.

- Làm gì có chuyện đó...

Tôi bật cười khi thấy Akutagawa nhú mày.

- Vậy tôi phải cảm ơn ông rồi. Nếu ông gặp khó khăn gì thì cứ nói cho tôi biết nhé. Dù sao tôi cũng không nhạy cảm cho lắm.

Nét mặt của Akutagawa cũng giãn ra.

- Ừ.

Tiếng chuông vào học vang lên, mọi người vội vàng quay lại chỗ ngồi của mình. Tôi cũng quay người trở về chỗ.

- Inoue!

- Sao?

Thấy tôi quay lại, Akutagawa do dự một lúc rồi mới hỏi.

- ...Ông đã nói chuyện thẳng thắn với chị Amano chưa?

- !

Ngực tôi thất lại.

Akutagawa nhìn tôi với ánh mắt khổ sở. Có lẽ vẻ mặt của tôi cũng chẳng hơn gì.

- Việc ông lựa chọn không viết tiểu thuyết nữa, hay quyết định đối đầu với Sakurai, tôi đều có thể hiểu. Nhưng làm vậy không phải sẽ chỉ khiến quan hệ giữa ông và chị Amano trở nên xấu đi sao?

Tôi không trả lời được, từ ngữ kẹt lại trong cổ họng, tôi bắt đầu cảm thấy khó thở. Ngay cả việc nhìn về phía Akutagawa tôi cũng chẳng thể làm được.

Đúng lúc này, giáo viên bước vào lớp, hai chúng tôi im lặng quay lại chỗ ngồi.

... Ông đã nói chuyện thẳng thắn với chị Amano chưa?

Cảm giác khổ sở như thể có thứ gì đó đang chèn lẩy cổ họng vẫn kéo dài suốt buổi học. Câu nói của Akutagawa cứ lớn vồn trong đầu tôi.

Tôi vẫn chưa thể quyết định nên làm gì với mối quan hệ giữa mình và chị Tooko.

Chị Tooko vẫn đặt hi vọng vào tôi.

Chị ấy hi vọng tôi sẽ viết ra cuốn tiểu thuyết mà người mẹ quá cố của chị ấy chưa kịp viết.

Nhưng điều đó là không thể.

Tôi không phải mẹ của chị Tooko, tôi cũng không thể viết ra cuốn tiểu thuyết mà chị Tooko kì vọng.

Trong mấy ngày này, tôi đã biết rất nhiều điều về chị Tooko. Rằng ba chị ấy là một biên tập viên. Mẹ thì mong muốn trở thành nhà văn. Cả hai người đều đã qua đời trong một tai nạn giao thông. Về mối quan hệ giữa cô Kanako - mẹ của Ryuuto - với vợ chồng Amano. Và cái cách cô Kanako đang đối xử với chị Tooko, đứa con của bạn thân của mình.

Rằng chị Tooko đã trải qua cuộc sống như thế nào ở nhà cô Kanako...

... Nhìn bên ngoài thì lạnh nhạt vậy thôi chứ thực sự dì là người rất dịu dàng.

... Dì đã chịu chịu mang chị, dì đúng là người tốt.

... Dì về rồi ạ! Con chào dì!

Chị Tooko, cho dù đang sốt nằm liệt giường, vẫn cười vui vẻ ra đón cô Kanako.

Và tác giả Sakurai Kanako, chẳng hề liếc chị Tooko dù chỉ một cái và cứ như vậy bước vào nhà.

Khi ấy, tôi đã chẳng thể làm được gì.

Lòng ngực tôi dâng trào cơn giận, máu toàn thân sôi sục, ngực đau như rách toạc... Tôi muốn hét lên, nhưng rồi lại chẳng thể phát ra âm thanh nào.

Tôi đã chẳng thể làm được gì cho chị Tooko.

... Hai người đó... lúc nào cũng vậy. Chị Tooko nói chuyện, còn Kanako thì cứ xem chị ấy như không tồn tại... vẫn luôn như vậy... kể từ khi chị Tooko tới cái nhà này.

Rõ ràng bản thân đang đứng ở đó nhưng lại bị coi như không tồn tại, vậy mà chị ấy vẫn cười vui vẻ, điều đó thật kì cục, nhưng tôi lại không thể nói ra. Cho dù tôi đang phần nộ tới mức toàn thân run rẩy... tôi cũng không thể nói ra. Tôi cũng chẳng thể chất vấn cô Kanako là tại sao cô ấy lại có thể xem chị Tooko như không khí dù hai người đã sống cùng với nhau dưới một mái nhà trong bao nhiêu năm như vậy.

Trong không gian nhỏ hẹp đó, chị Tooko và cô Kanako đã tạo ra thế giới của riêng hai người, còn tôi thì chỉ có thể đứng ngoài nhìn một cách bất lực, tựa như một độc giả đang đọc những con chữ được in trên sách.

... Chính anh là người đã cho chị ấy thấy giấc mơ, vậy mà giờ anh lại trốn tránh sao?

... Xin anh hãy viết, anh Konoha.

Ryuuto đã nói nếu tôi viết, sẽ có điều gì đó thay đổi. Rằng tôi là tác giả của chị Tooko.

Nhưng tôi lại không thể đáp lại yêu cầu đó.

Cho dù là trong khoảng thời gian hai năm này, chị Tooko vì nguyện vọng đó mà ở bên tôi, nắm tay tôi đứng dậy mỗi lần tôi bật khóc đi nữa.

Nhờ có chị Tooko mà dù đã vấp ngã bao nhiêu lần, tôi vẫn có thể bước đi đến tận bây giờ.

Nhưng tôi không thể đáp ứng nguyện vọng của chị Tooko.

Tôi không thể trở thành một tác giả, cũng không thể viết tiểu thuyết! Cho dù hành động đó là vô ơn bội nghĩa, là tùy tiện ích kỉ, thì tôi vẫn không thể làm khác được!

Không thể!

Tôi dường như phát điên vì những cơn đau đầu như búa bổ. Chính chị Tooko đã phản bội tôi.

Nhưng, tôi cũng phản bội chị Tooko. Tôi đã phản bội người đã vô số lần trao cho mình tình cảm ấm áp.

Không biết có phải vì sắc mặt tôi quá u ám hay không mà vào giờ giải lao, Akutagawa đi đến chỗ tôi và xin lỗi.

- Xin lỗi, tôi thực sự không có ý khiến ông khổ sở như vậy...

- Không, không sao cả. Dù sao thì tôi cũng...

Cũng... như thế nào?

Sẽ không gặp lại chị Tooko nữa sao?

Hay một ngày nào đó chị ấy sẽ trở thành kí ức và biến mất?

Nếu có thể quên được thì thật tốt. Nhưng tôi thật sự có thể quên được, những kí ức về chị Tooko vẫn hiển hiện rõ ràng trước mắt, trong tai, đọng lại trên da thịt này sao? Cho dù ngực tôi đang đau nhức đến thế này đi nữa?

Akutagawa khẽ đặt tay lên vai tôi.

- Nếu ông đã khổ sở như vậy thì sao không đi gặp chị Amano? Chẳng phải đối với ông, chị Amano là người rất quan trọng sao? Cả chị Amano cũng thế, lúc nào chị ấy cũng quan tâm, chăm sóc ông. Có lẽ tôi không nên nói ra điều này... Nhưng tôi nghĩ trên đời này không còn ai hiểu ông bằng chị Amano đâu.

Ánh mắt của Akutagawa rất nghiêm túc. Cổ họng tôi thắt lại, tôi lăm bắm với

giọng ghen ngào.

- Ủ...có lẽ vậy.

Người hiểu tôi nhất trên đời.

Vậy mà sao chị ấy vẫn bảo tôi viết tiểu thuyết. vẫn khuyên tôi quay trở lại làm Inoue MIU.

Cho dù biết rõ tôi căm ghét chuyện đó, chị ấy vẫn hi vọng tôi làm vậy, đến mức không thể không nói ra sao.

Đề đọc cuốn tiểu thuyết tựa như manna của mẹ chị ấy... câu chuyện thần thánh chẳng khác nào lương thực của Chúa, ngọt ngào trắng muốt rơi từ trên trời xuống...

Và lấp đầy cái bụng rỗng.

- Nghe thật mất mặt... nhưng tôi chẳng thể làm được gì cho chị Tooko cả. Bởi vì người chị Tooko cần là Inoue MIU. Nhưng tôi bây giờ chỉ là Inoue Konoha, một học sinh cấp ba bình thường... tôi không thể giúp chị Tooko được.

Ngực tôi thất lại.

Akutagawa nhìn tôi với vẻ lo lắng.

Đúng lúc này sau lưng tôi vang lên giọng của Kotobuki.

- Inoue.

Tâm trạng u ám của tôi dần dịu lại khi nghe thấy giọng nói pha lẫn chút ngượng ngùng đó, sau khi cười tạm biệt với Akutagawa, tôi bước về phía Kotobuki.

Vài ngày sau.

Mỗi ngày tôi và Kotobuki đều cùng tới trường vào buổi sáng và ra về sau khi tan học. Sau khi về nhà, chúng tôi gọi điện rồi nhắn tin cho nhau, rồi lại gọi điện, sau khi cúp máy thì nhắn tin, cuối cùng chúng tôi chúc nhau ngủ ngon... Cho dù không ở bên nhau nhưng chúng tôi vẫn cảm thấy thật gần gũi.

Mặc dù tôi vẫn luôn cảnh giác không biết Ryuuto sẽ giở trò gì, nhưng những ngày bình thường đến mức nhàm chán ấy vẫn tiếp tục.

Khi gặp Takeda trong hành lang, tôi hỏi cô bé.

- Ryuuto dạo này thế nào rồi?

Thì cô bé trả lời thế này:

- Khỏe lắm ạ. Hôm qua cậu ấy còn quây tung bùng ở tiệm của chị Harumi.

“Tiệm của chị Harumi” mà cô bé nhắc tới chính là cửa tiệm được sử dụng để tổ chức tiệc vào đêm Giáng Sinh năm ngoái. Ryuuto rất khoái lui tới cửa tiệm này, lý do là vì ở đó có một chị phục vụ tên Harumi rất xinh.

- Hôm qua còn có một màn đại chiến giữa bốn cô gái. Kết quả là Ryuuto sau khi bị cho ăn tát thì còn bị tạt một ly côca vào người.

Cô bé vừa cười vừa kể chuyện một cách ngây thơ, tựa như đang nói về điều gì đó cực kì bình thường.

- Em... cũng tham gia nữa hả, Takeda?

- Không ạ, em chỉ vừa thưởng thức bánh ngọt gừng và hồng trà vừa đứng một bên xem thôi.

- ...Vậy à. Thế ngoài chuyện đó ra thì nó còn biểu hiện nào bất thường không?

- Ừm... để em nhớ xem. À đúng rồi, Ryuuto còn gọi điện thoại rất nhiều lần. Nhưng người kia lại không bắt máy nên trông cậu ấy có vẻ khó chịu.

- Điện thoại...? Cho ai cơ?

- Sao em biết được ạ~

Cô bé khẽ cười với nét mặt như có thâm ý.

- Anh Konoha lo lắng cho chị Nanase à? Anh sợ Ryuuto bắt nạt chị ấy hả?

- Ừm. Anh sẽ bảo vệ Kotobuki.

Nghe tôi nói vậy, nét mặt của Takeda bỗng trở nên nghiêm túc.

- Thái độ của anh Konoha đối với chị Nanase hơi thay đổi rồi nhỉ.

- Hả, e-em thấy vậy sao?

- Dạ. So với trước đây, có cảm giác như anh Konoha càng coi trọng chị Nanase hơn. Chị Nanase cũng thế, bây giờ khi ở bên anh Konoha, trông chị ấy không còn căng thẳng nữa.

- Trước kia anh đối xử với Kotobuki tệ đến vậy sao?

- Ủ~m, thì chị Nanase cố gắng như vậy mà anh Konoha vẫn lạnh lùng~, em nhìn mà thấy tội nghiệp cho chị ấy.

- U...

Vậy sao.

Takeda lại khẽ cười.

- Hiện tại thì có vẻ tốt đẹp rồi, thật tốt quá. Vậy thôi, em đi đây.

Tôi mang theo tâm trạng phức tạp nhìn cô bé vẫy tay rời đi.

Tôi thật sự bận tâm tới người mà Ryuuto gọi điện. Theo lời Takeda thì Ryuuto trông có vẻ khó chịu... Nếu như đó chỉ là một trong số vô vàn những đối tượng đùa bỡn của nó thì cũng không sao, nhưng...

Trái ngược với những tháng ngày bình thản đang trôi qua, tôi không có cách nào xua đi đám mây đen kịt trong lòng. Chắc chắn Ryuuto vẫn chưa bỏ cuộc. Tôi sợ rằng vào lúc này, để đạt được mục đích, nó có thể bất chấp mọi thứ.

Vào giờ nghỉ trưa, tôi bị chị Maki gọi lại.

- Lâu rồi không gặp em, Konoha.

Đang đứng trước quầy hàng chọn bánh mì cho bữa trưa, tôi giật mình quay lại.

Chị Maki đang đứng ở đó và nở nụ cười đầy gợi cảm tựa đóa hồng kiều sa nở trong một khu vườn yên bình, hoặc một bông hoa ăn thịt... Mái tóc nâu nhạt mượt mà chảy dài như sóng biển trên bộ ngực căng đầy của chị ấy.

Trước kia tôi chỉ thấy chị Maki tại phòng tranh của sảnh âm nhạc, cho nên việc gặp chị ấy vào giờ nghỉ trưa trước quầy hàng như thế này thật sự khiến tôi kinh ngạc.

Chị Maki hỏi với vẻ mặt đã biết tất cả.

- Nghe nói em tới gặp chị hả. Là về chuyện của Tooko phải không?

Thấy người tôi hơi co lại, chị ấy nheo mắt như muốn nói “Quả nhiên là vậy”.

- Nếu em cảm thấy không thoải mái ở đây thì chúng ta tới phòng tranh đi.

Nói rồi chị ấy bước đi một cách thản nhiên như thể biết chắc tôi sẽ đi theo.

Khi chúng tôi tới phòng tranh, chú Takamizawa đã chuẩn bị sẵn trà và bánh

sandwich.

- Nào? Em muốn biết chuyện gì?

Tôi mở miệng một cách khó khăn.

- Chị Maki biết tới đâu ạ?

- Chỉ cần là chuyện có thể điều tra được thì cái gì chị cũng biết.

Chị ấy trả lời không chút do dự.

- Vậy chuyện của ba mẹ chị Tooko thì sao?

- Hai người đó qua đời trong một tai nạn, vào năm Tooko tám tuổi.

- Vậy còn mẹ của Ryuuto?

- Em nói tác giả Sakurai Kanako hả. Cô ấy rất nổi tiếng, ở nhiều phương diện.

Miệng tôi khát khô. Bằng giọng nói khàn khàn tôi hỏi điều mình muốn biết nhất.

- Cô Kanako đã đầu độc ba mẹ chị Tooko như những gì cô ấy đã viết trong tiểu thuyết ạ?

Khi những lời này vượt ra khỏi miệng, lòng tôi chợt trở nên nặng nề, những đầu ngón tay cũng lạnh như băng.

Chị Maki nở một nụ cười kiêu diễm.

- Theo điều tra của cảnh sát thì không hề có bằng chứng nào về việc Sakurai Kanako đã đầu độc vợ chồng Amano. Dù vậy hiện trường xảy ra tai nạn rất mất tự nhiên, cho nên họ chỉ có thể phán đoán đã có sự cố nào đó trong lúc lái xe...

Hôm đó, vợ chồng Amano vì tham gia đám cưới của một người bạn nên đã gửi Tooko ở nhà Sakurai. Sau khi cả nhà họ ăn bữa sáng xong, họ chở theo Tooko và Ryuuto - con trai của Kanako hôm trước ở lại chơi. Sau khi tới nhà Sakurai, người chồng Fumiharu lái xe tới nơi tổ chức đám cưới.

Nếu Kanako có ý định hạ độc thì chỉ có thể vào lúc hai vợ chồng họ tới nhà Sakurai, tuy nhiên...

Chị Maki ngừng lại một cách cố ý. Tôi không khỏi nín thở.

- Khi ấy Kanako lại không có ở nhà. Đón tiếp vợ chồng Amano là người giúp

việc. Thế nên trừ khi cô ấy sử dụng mưu mẹo nào đó, còn không thì chuyện Kanako đầu độc vợ chồng Amano là điều hoàn toàn không thể.

Mồ hôi lạnh nhỏ từng giọt lên đồng phục của tôi.

Cô Kanako không đầu độc bố mẹ chị Tooko.

Nhưng nếu vậy thì tại sao cô ấy lại viết tiểu thuyết trong đó thú nhận chính mình là hung thủ?

Tại sao cô ấy lại xem chị Tooko như “người không tồn tại?”

Ngay từ đầu, việc cô ấy cho chị Tooko ở nhờ là để ngược đãi chị ấy sao?

Cơ thể tôi run lên khi nhớ lại nội dung lá thư của cô Kanako trong căn phòng của chị Tooko.

... Cậu chắc hẳn rất muốn tôi chết đúng không.

Lá thư được viết cho cô Yui, người đáng ra là bạn thân của cô ấy.

Trong thư, cô Kanako đã lên án cô Yui rằng cô ấy đang giấu thuốc độc và định sát hại chú Fumiharu và cô Kanako.

... Sau khi giết anh ấy, cậu cũng sẽ giết tôi phải không? Cậu sẽ vừa cười vừa đổ thuốc độc vào thức ăn của tôi phải không?

Cô Kanako cũng biết thuốc độc được cất ở đâu. Cô ấy còn nói bản thân đã thử xác nhận và tìm thấy thuốc độc.

Cho dù tôi một mực phủ nhận nỗi sợ hãi và nghi hoặc nảy sinh sau khi đọc lá thư đó, chúng vẫn ở đó và ăn mòn tâm trí tôi.

Có khi nào chính cô Yui mới là người đã hạ độc không?

Có khi nào cô ấy đã lên kế hoạch tự sát từ trước...

Ryuuto cũng từng nói với tôi.

Rằng-nó-đã-đưa-thuốc-độc-cho-chị-Yui.

Trong màn đêm lạnh buốt đến đông cứng tâm can, được chiếu sáng bởi ánh trăng mờ ảo, Ryuuto vừa nhìn chăm chăm vào tôi với ánh mắt của một con dã thú vừa nói rằng nó chính là người cha quá cố Suwa Takumi đầu thai.

...Tay của chị Yui trắng nõn mềm mại, nhỏ nhắn như tay em bé. Khi nắm lấy trái tim màu tử đinh hương bằng bàn tay đó, chị ấy đã cười thật vui vẻ và cảm ơn

em. Sau đó, chị ấy đã sử dụng nó.

... Bởi vì chỉ có tự tay giết chết người mình yêu thì người đó mới vĩnh viễn thuộc về mình.

Người tôi nổi hết da gà khi nhớ lại giọng nói trầm thấp ngọt ngào mà điên cuồng đó.

Không thể có chuyện đầu thai được! Nếu Ryuuto thật sự nghiêm túc khi nói điều đó, vậy thì nó đã phát điên rồi. Thế nhưng những lời nói đó vẫn mang những dấu hiệu kì lạ mà tôi không thể phủ nhận.

... Xin anh hãy viết, anh Konoha. vẫn chưa quá muộn, trước khi em đưa chiếc bình màu tím của Ole Lukoje cho chị Tooko, xin anh hãy viết. Chỉ có anh mới có thể cứu rỗi tất cả.

Tôi từng đọc những từ ngữ tương tự trong lá thư của cô Kanako.

... Những câu chuyện cậu viết giống như giấc mơ mà Ole Lukoje cho đám trẻ con thấy qua chiếc dù có tranh vẽ. Mơ hồ không chút sự thật, chẳng để lại chút ấn tượng nào, sáng sớm tỉnh lại là sẽ quên hết.

Ole Lukoje là ông già thần ngủ xuất hiện trong truyện cổ tích của Andersen. Sự trùng hợp trong cái tên này chỉ là ngẫu nhiên sao? Hay là...

- Này, trông em có vẻ không được khỏe thì phải.

Khi tôi sực tỉnh lại, tôi phát hiện lòng bàn tay của mình đã ướt đầm mồ hôi. Có lẽ mặt tôi bây giờ cũng đang tái xanh như mặt người bệnh.

Vừa điều chỉnh hô hấp bằng cách thở ngắn từng đợt, tôi lẩm bẩm bằng giọng nhát gừng “Em không sao...”

Chị Maki trông chẳng hề lo lắng chút nào cả, nói đúng ra thì chị ấy còn đang quan sát tôi với vẻ thích thú.

Cho dù chứng kiến sự yếu đuối của người khác thì người này cũng không hề cảm thấy thương hại. Ngược lại, chị ấy chỉ càng tỏ vẻ khinh thường.

- Không có chuyện gì cả.

- Vậy à?

Khóe miệng chị ấy nhếch lên một cách tinh quái.

- Chị Maki thì sao, em nghe nói chị phải nghỉ ở nhà vì cơ thể không được khỏe. Chị không sao chứ?

Vẫn giữ nụ cười trên môi, chị Maki trả lời.

- Dù sao thì chị cũng chẳng phải bị bệnh gì.

Sau đó, chị ấy chống cằm với nét mặt vui vẻ, nhìn tôi và nói.

- Em còn muốn hỏi gì nữa không? Bữa tiệc trà hôm nay chị sẽ ưu đãi đặc biệt không thu lệ phí với em.

- Ba của Ryuuto, Suwa Takumi... là người như thế nào ạ?

- Hừm, nếu em muốn biết thì có một hình mẫu rất giống đấy.

Trong mắt chị Maki ánh lên vẻ mỉa mai.

- Chị từng xem ảnh chụp của Takumi, phải nói là ông ta giống thằng nhóc Ryuuto đó đến đáng sợ. Mặc dù hai người đó cha con, nhưng dù vậy đi nữa thì họ vẫn giống nhau đến mức khiến người ta không khỏi nghĩ rằng Ryuuto chính là Takumi bò ra từ nấm mộ.

Tính cách của nó cũng hoàn toàn thừa hưởng từ người cha. Khi ấy, mặc dù vẫn còn chưa thành niên, nhưng Takumi đã làm nghề buôn người cho các quán bar và ổ mại dâm, phóng đảng, ăn chơi trác táng, vô gia cư, sống nhờ ở nhà của các cô gái. Số con gái bị ông ta lừa phải nói là đếm không xuể, thế nhưng bản thân ông ta lại chẳng có chút ăn năn, thế nào, em có thấy giống hệt Sakurai Ryuuto mà chúng ta biết không. Hai cha con nhà đó quả là một đám bất tài vô tương y hệt nhau.

Vốn dĩ rất ghét Ryuuto, thế nên trong lời nói của chị Maki không có chút nương tình nào cả.

Khi nghe được từ “giống nhau đến đáng sợ”, ngực tôi như bị khoét ra một lỗ hổng.

... Bởi vì em chính là Suwa Takumi đầu thai.

Mặc dù điều đó là không thể xảy ra, nhưng hình tượng Suwa Takumi trong đầu tôi đang dần trùng khớp và hòa làm một thể với Ryuuto. Khóe miệng cậu ta khẽ nhếch lên một cách đáng sợ và nhìn tôi với đôi mắt của dã thú.

- Em nghe nói chú Takumi cũng qua đời trong một tai nạn thì phải?

Chị Maki nhún vai.

- Là do ông ta lao ra giữa đường cứu một con mèo. Mặc dù con mèo thì không sao cả, nhưng người cứu nó thì lại bị xe cấp cứu đưa vào bệnh viện, sau đó thì qua đời trong khi phẫu thuật.

- Mèo...?

- Thế nào, một cái chết thật khó tin phải không. Vì bảo vệ một con mèo mà bị xe tông. Thật đúng là loại đàn ông không nào. Trong tang lễ của ông ta cũng toàn phụ nữ tới dự, hiện tại chuyện đó vẫn là đề tài trà dư tửu hậu của nhiều người đây.

Nhiều mày lại như thể chuyện đó thật ngu ngốc, chị Maki uống một ngụm trà.

- ...Cô Kanako có tham dự tang lễ của chú Takumi không ạ?

Chị Maki đặt tách trà xuống bàn và trả lời dứt khoát.

- Không hề. Nghe nói khi ấy cô ta đang viết bản thảo tại nơi làm việc. Nhưng mẹ của Tooko thì có tham dự.

Ngực tôi lại thất lại khi nhớ tới ánh mắt điên cuồng của Ryuuto.

- Cô Kanako nghĩ như thế nào về chú Takumi ạ? Dù sao thì cô ấy cũng sinh ra Ryuuto nên chắc giữa hai người cũng có tình cảm, vậy mà sao cô ấy vẫn đi làm khi tang lễ của chú ấy diễn ra chứ? Ryuuto cũng nói khi tai nạn xảy ra, cô Kanako chưa một lần tới bệnh viện...

Chị Maki nhìn tôi với ánh mắt như đang nhìn một thằng ngốc, xen lẫn chút thương hại.

- Em đúng là trẻ con.

Thấy tôi kinh ngạc nín thở, chị ấy nói tiếp với giọng lạnh như băng.

- Thiếu gì phụ nữ cho dù không yêu đối phương nhưng vẫn sinh con chứ.

Tôi càng không biết nói gì khi nghe những lời này.

Bầu không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo, như thể tôi đang bị chị Maki chỉ trích.

Cuối cùng tôi cũng nói một cách khó khăn.

- Vậy thì vì lý do gì mà họ lại làm thế ạ?

Vẫn nhìn tôi chăm chú, chị Maki trả lời.

- Ví dụ như... để báo thù chẳng hạn.

Những lời cay nghiệt đó đâm vào ngực tôi.

Báo thù?

Báo thù ai? Cô Yui? Hay là chú Fumiharu?

- Có tin đồn giữa Kanako và Amano Fumiharu, biên tập viên của cô ta, tồn tại quan hệ mờ ám, thế nên có thể vì gút mắc gì đó về mặt tình cảm, cô ta đã kiếm đại một gã đàn ông nào đó làm đôi tượng và mang thai, sau đó sinh ra thằng nhóc kia để trả thù, thực sự cũng chẳng phải chuyện gì to tát cả.

Làm sao mà...

Vì trả thù nên có con với một người mình không hề yêu ư?

- Vừa nãy chỉ là tưởng tượng của chị, thực tế có thể cũng không phải như vậy. Nhưng chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra. Thế nào, quá sức chịu đựng của em hả?

Trông thấy ánh mắt như đang giấu cợt, hai má tôi nóng bừng lên.

Chị Maki thản nhiên nói tiếp “Đưa điện thoại chị mượn chút”, rồi chị ấy cho tôi số của mình.

- Nếu có chuyện gì thì cứ gọi cho chị. Nhưng có thể lần tới chị sẽ tính phí đấy.

- Em hỏi thêm một chuyện nữa được không ạ?

- Được, em hỏi đi.

- Nếu ba mẹ chị Tooko thật sự bị đầu độc, vậy thì có khả năng nào chất độc đó là do Takumi chuẩn bị không?

Sau khi trả lại điện thoại cho tôi, chị Maki mới chậm rãi trả lời.

- Thực ra thì suy nghĩ như vậy mới hợp logic. Dù sao Takumi cũng thường lui tới những tụ điểm chẳng lấy gì làm tốt đẹp, thế nên ông ta chắc hẳn cũng có thể tìm được thuốc độc. Không loại trừ khả năng vì chuyện này nên Kanako mới tiếp cận Takumi.

Dạ dày quặn thắt, tôi cảm thấy thật buồn nôn.

Sau khi chào chị Maki và rời sảnh âm nhạc, tôi bước đi trên hành lang, trong đầu như có một cơn bão quét qua.

Suwa Takumi thật sự đã chuẩn bị thuốc độc sao? Và thay vì đưa cho cô Kanako, chú ấy đã đưa nó cho cô Yui?

Không, đó chỉ là những gì Ryuuto nói. Chúng chỉ có trong tưởng tượng, không phải sự thật. Đừng để bị mê hoặc. Làm gì có chuyện đầu thai chứ!

... Em biết tất cả...

... Không thể sao? Nhưng em có kí ức của kiếp trước.

... Giống hệt như khi đó, trừ khi có ai đó biến mất, còn không mọi chuyện sẽ không dừng được.

Tôi lắc đầu thật mạnh.

Không phải tôi đã quyết định sẽ quên chuyện của chị Tooko rồi sao?

Cho dù thuốc độc có tồn tại thì sao? Cho dù có ai đó thật sự bị đầu độc đi nữa thì sao? Chuyện đó liên quan gì tới tôi chứ?

Ba mẹ chị Tooko đã mất được chín năm rồi. Hiện tại chẳng còn biện pháp nào để tìm được hung thủ nữa cả. Hơn nữa, nếu người đầu độc lại chính là cô Yui...

Khi tôi bước vào phòng học đúng lúc tiếng chuông vang lên, Akutagawa tới gần tôi khẽ hỏi.

- Kotobuki không đi cùng với ông sao?

- Há?

- Sau khi tôi nói cho Kotobuki biết ông đi mua bánh mì thì cậu ấy cũng đi ra ngoài.

- Kotobuki đi tìm tôi sao? Không, tôi không gặp cậu ấy.

- Vậy sao... bởi vì mãi không thấy ông và Kotobuki quay lại nên tôi cứ nghĩ hai người ở chung một chỗ...

Trong ánh mắt của Akutagawa hiện lên vẻ lo lắng. Lòng tôi lại đau nhói, như đang bị một bàn tay vô hình siết chặt.

Kotobuki vẫn đang đi tìm tôi sao?

Hơi lạnh chạy dọc sống lưng, tôi vội lấy điện thoại ra xem nhưng chẳng có tin nhắn nào cả.

Chuông vang lên, mọi người xung quanh tôi vội vàng quay lại chỗ ngồi.

Kotobuki vẫn chưa quay lại.

Mori, bạn thân của Kotobuki, đang liếc ra ngoài hành lang với vẻ lo lắng.

Nét mặt của Akutagawa cũng dần trở nên nghiêm nghị.

Tôi thử gọi điện cho Kotobuki, nhưng không biết là điện thoại cậu ấy hết pin hay đang ở chỗ nào không có sóng mà trong tai tôi chỉ vang lên lời nhắn không liên lạc được.

Không bỏ cuộc, tôi chuyển sang nhắn tin.

“Cậu sao vậy? Vào học rồi đấy? Giờ cậu đang ở đâu?”

Tim tôi bắt đầu đập mạnh, hai bên thái dương nhói lên từng cơn. Tại sao Kotobuki vẫn chưa quay lại?

Nỗi bất an cuộn trào trong lồng ngực tôi. Nhanh lên, nhanh lên, nhanh quay về đi, Kotobuki.

Giáo viên bước vào lớp.

Kotobuki vẫn chưa quay lại.

Đúng lúc này, điện thoại trong tay tôi bỗng rung nhẹ.

Tin nhắn!

Nhưng người gửi lại không phải Kotobuki, là Takeda.

Tiêu đề là, *“Nanase”*...

Cơ thể tôi khẽ run. Tôi vội mở điện thoại ra dưới học bàn và đọc nội dung tin nhắn.

“Thư viện.”

Tôi đứng bật dậy khi dòng tin ngắn ngủi đập vào mắt.

Bạn học xung quanh giật nảy mình ngược lên nhìn tôi. Giáo viên cũng tròn mắt.

- Em xin phép xuống phòng y tế ạ!

Sau khi gào lên như gặp kẻ cướp, tôi lao ra khỏi phòng học.

Chắc hẳn đã có chuyện gì đó xảy ra với Kotobuki!

Tôi đã quá chủ quan khi nghĩ rằng nó sẽ không ra tay ở trường vào giữa ban ngày ban mặt thế này!

... *Chị Kotobuki đúng là phiền phức thật.*

Ánh mắt đầy khó chịu cùng giọng nói lạnh lẽo như lưỡi dao nhiều lần đâm vào ngực tôi.

... *Em không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.*

Một Ryuuto thì thầm bằng giọng trầm thấp ở đầu bên kia điện thoại.

Ryuuto đó không hề bình thường chút nào!

Mặc dù tôi đã biết.

Rằng Ryuuto sẽ không từ bỏ một cách dễ dàng, rằng những lời đó không phải chỉ là uy hiếp suông.

Vậy mà tại sao tôi vẫn rời mắt khỏi Kotobuki chứ?!

Vừa tự trách sai lầm của bản thân, tôi vừa chạy vội dọc hành lang rồi phóng xuống cầu thang.

Cổ họng tôi như sắp nứt ra vì khó thở. Mồ hôi chảy vào mắt cay xè, hai chân như sắp khuỵu xuống bất cứ lúc nào.

Cảnh vật xung quanh bắt đầu vẩn vèo và trở nên mơ hồ.

Làm ơn... ông trời ơi, hãy để con đến kịp!

Thư viện treo biển đóng cửa. Bên trong cũng hoàn toàn im ắng, tại tôi chỉ nghe được tiếng thở dốc của chính mình. Tôi vịn nắm đấm cửa rồi bước vào trong.

Vừa thở hồng hộc tôi vừa nhìn quanh.

Quầy tiếp tân và phòng đọc đều trống rỗng.

Điều hòa đã tắt, bầu không khí lạnh lẽo như băng.

Đôi mắt vô hồn nhìn chăm chú vào từng con chữ, bàn tay nhẹ nhàng lật sách không tạo nên một tiếng động nào. Cứ như thể người ngồi ở đó là một con rô bốt...

- Takeda!

Khi tôi cất tiếng gọi cô bé, Takeda hướng cặp mắt trống rỗng về phía tôi rồi cô bé khẽ xoay sang nhìn về phía căn phòng dưới tầng hầm.

Tôi phóng như điên về phía đó, mở cửa, rồi lao xuống cầu thang hình xoắn ốc.

Sau khi đẩy cánh cửa bằng sắt nặng nề ra, đập vào mắt tôi là từng đồng sách ố vàng tỏa ra mùi hương ngọt ngào và bầu không khí lạnh cắt da cắt thịt.

Ngọn đèn bàn lay lắt chiếu rọi căn phòng bằng thứ ánh sáng kì dị. Trong cái không gian chật hẹp mờ tối của “khu mộ sách” hiện lên hai bóng người chồng lên nhau.

Bóng người ở dưới đang vùng vẫy cố gắng đẩy bóng người ở trên ra.

Là Ryuuto và Kotobuki.

Chúng kiến Ryuuto đè ngã Kotobuki ra giữa sàn, đầu tôi như nổ tung.

Đây là lần đầu tiên tôi biết được cảm giác tức giận đến mức muốn giết một ai đó là như thế nào. Mắt tôi đỏ rực như máu, tim đập điên cuồng, lý trí biến mất, tôi lao về phía trước.

- Cút ngay! Bỏ cậu ấy ra!

Tôi đâm vào mặt Ryuuto khi nó quay lại, rồi túm lấy cổ áo nó đẩy sang một bên. Chồng sách bên cạnh đổ sụp xuống, đập lên người Ryuuto rồi rơi xuống sàn. Bụi bốc lên mù mịt trong căn phòng mờ ảo.

- I-Inoue...!

Kotobuki nghẹn ngào gọi tên tôi, vừa run rẩy cậu ấy vừa níu lấy tôi. Đầu tóc, đồng phục xộc xệch, chiếc nơ trước ngực cũng bị tháo ra.

- Xin lỗi, Kotobuki, tôi xin lỗi.

Tôi ôm lấy Kotobuki rồi không ngừng lặp lại câu đó.

Kotobuki vẫn đang run rẩy. Chắc hẳn cậu ấy đã rất sợ, cậu ấy cứ níu chặt lấy đồng phục của tôi, áp mặt vào ngực tôi nỉ non “Inoue... Inoue...”. Mái tóc nâu mượt mà lôm đóm những hạt bụi trắng.

Tôi nghiêng răng tròng mắt nhìn Ryuuto.

Vừa ngồi dậy trên sàn, Ryuuto cũng ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Ánh mắt của nó đầy bất mãn, môi bĩu ra, chứng kiến bộ dạng đó, tôi càng tức giận hơn.

- Tao cấm mày đụng tới Kotobuki lần nữa! Những gì mày vừa làm là phạm pháp! Đừng làm phiền tao nữa! Cho dù mày có làm gì thì tao cũng không viết tiểu thuyết, cũng không quay trở lại làm Inoue MIU! Lần sau nếu Kotobuki lại xảy ra chuyện gì tao sẽ giết mày. Nhớ đấy!

Ryuuto lầm bầm bằng giọng chường tai.

- Ái chà, thật không ngờ lại được nghe từ “giết” từ miệng anh Konoha... Chị ấy quan trọng với anh đến vậy à? Nhưng tốt hơn là anh đừng nên làm mấy việc mình không quen. So với em thì anh Konoha còn non lắm... Em quá quen việc bị dọa giết rồi... Toàn những thằng nói cho sướng miệng, đến cuối cùng thì em vẫn đứng đây... chẳng thằng nào tới giết em cả...

Nói rồi, Ryuuto lấy ra từ trong túi một con dao xếp, bật lưỡi dao ra rồi ném nó tới cạnh chân của tôi.

Sau đó, khoe miệng nó khê nhếch lên như muốn chọc tức tôi.

- Anh dùng nó giết em đi. Nếu không chuyện hôm nay sẽ còn lặp lại, còn lặp lại bao nhiêu lần thì em không biết được đâu. Em sẽ hủy hoại chị Kotobuki mà anh yêu thương. Bởi vì chị Kotobuki thật phiền phức. Cho nên em phải làm cho chị ấy không thể xuất hiện trước mặt anh Konoha nữa.

Con dao xếp phản xạ thứ ánh sáng lạnh lẽo trên nền bê tông tán loạn những quyền sách cũ.

Đầu óc tôi nóng rực, cổ họng khát khô, dòng suy nghĩ dần tê dại, tôi có cảm giác dường như bản thân đang bị dồn tới bờ vực thẳm. Con quái thú trước mặt tôi đang dần áp sát, nếu tôi không giết nó, nó sẽ giết tôi... Ý nghĩ đó dần chi phối tâm trí tôi.

Kotobuki níu lấy tay áo tôi với vẻ lo lắng rồi thì thầm bằng giọng lí nhí.

- Không được...

Như muốn át đi những lời đó, Ryuuto cao giọng.

- Nếu không em xử luôn chị Kotobuki ngay trước mặt anh Konoha nhé?

Toàn thân Kotobuki khẽ run. Tôi cũng sống người lại.

Ánh mắt đầy nguy hiểm tựa như ác ma nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Trong ánh mắt lạnh lẽo đó không tồn tại chút tình cảm nào...

- Em không đùa đâu. Chúng ta hãy thử xem ai sẽ thắng, sự nghiêm túc của em hay sự nghiêm túc của anh Konoha. Nào, nhặt con dao đó lên và khiến trái tim em ngừng đập đi. Như vậy em sẽ không bao giờ yêu cầu anh Konoha viết tiểu thuyết nữa. Người chết sẽ không nói chuyện. Hãy để em dùng cơ thể này trải nghiệm sự nghiêm túc của anh Konoha.

Con dao màu bạc nằm dưới chân tôi.

Chỉ cần tôi nhặt nó lên và đâm vào ngực của Ryuuto, Kotobuki sẽ không còn gặp nguy hiểm nữa.

Chắc chắn Ryuuto sẽ không né tránh.

Không khí trong phòng như đông đặc lại, cổ họng tôi như thắt lại. Tôi nín thở nhìn chăm chú vào con dao.

Những gì Ryuuto làm với Kotobuki là không thể tha thứ, Ryuuto ở trước mặt tôi không còn là Ryuuto vui vẻ ngày trước nữa rồi.

Nếu tôi không chấm dứt mọi chuyện ở đây, chuyện tương tự sẽ lặp lại.

Cảnh tượng khi tôi mở cửa lại hiện lên trong đầu, sát ý cuộn trào trong tôi. Nếu tôi thật sự muốn bảo vệ Kotobuki...

- Không được!!!

Khi tôi sắp bị nhấn chìm bởi cảm xúc, một giọng nói mạnh mẽ vang lên ngăn tôi lại.

Người vừa hét lên là Kotobuki.

Vẫn đang khẽ run trong lồng ngực tôi, Kotobuki cắn răng trừng mắt nhìn Ryuuto rồi lớn tiếng nói.

- Inoue sẽ không làm theo lời của cậu! T-Tôi cũng... cho dù cậu làm gì tôi thì tôi cũng sẽ không chia tay với Inoue! Tôi chẳng việc gì phải sợ cậu cả! Từ nay về sau tôi sẽ mãi mãi ở bên Inoue!

Tôi sững người nhìn Kotobuki buông tay ra rồi cúi người xuống sàn.

- Kotobuki!

Ryuuto cũng mở to hai mắt.

Kotobuki nhặt con dao dưới đất lên rồi dùng hết sức ném về phía những giá sách u ám bên góc tường. Cùng với tiếng thép chạm vào giá sách và rơi xuống, sự im lặng quay lại với căn phòng.

Rồi Kotobuki ghì chặt lấy tay tôi và nói.

- ...Những gì tôi nói lúc trước rất nghiêm túc. Tôi thích Inoue... tôi sẽ luôn ở bên Inoue.

Liệu còn lời nào có thể ngọt ngào hơn như vậy nữa chứ.

Tim tôi rung động.

Kotobuki ngẩng đầu lên và cười với tôi, nụ cười đó thật vụng về, nhưng đối với tôi đó là nụ cười đẹp hơn hết thảy.

- Cảm ơn cậu!

Tôi cũng ôm lấy vai của Kotobuki, tình cảm trào dâng trong lòng. Một lần nữa tôi lại được Kotobuki tiếp thêm dũng khí.

Ryuuto thì thầm bằng giọng nói lạnh lẽo.

- Sướng thật nhỉ... có người yêu mình đến vậy...

Tôi cảnh giác liếc sang phía nó nhưng bầu không khí đáng sợ xung quanh Ryuuto đã dịu bớt, chỉ còn lại vẻ mệt mỏi.

- Nhưng... em sẽ không từ bỏ đâu.

Kotobuki níu chặt áo đồng phục của tôi.

- Đ... Đi thôi, Inoue.

- Ừm.

Tôi gạt đầu rồi quay về phía Ryuuto nói.

- Anh cũng sẽ không từ bỏ. Anh sẽ bảo vệ Kotobuki.

Ryuuto vẫn ngồi gục trên sàn với vẻ mặt tiêu tụy. Ánh mắt đau đớn không chút sức lực đó giống hệt với khuôn mặt tôi nhìn thấy vào đêm hôm trước khi chị Tooko tới nhà tôi, ngực tôi bỗng nhói lên... Nhưng tôi vẫn ôm lấy bả vai của

Kotobuki và đi ra khỏi phòng.

- Ông không sao chứ Inoue?

Khi tôi đi lên thì thấy Akutagawa chạy tới.

- Tôi đang định chờ thêm một phút nữa, nếu ông không quay lại tôi sẽ phá cửa vào.

- Sao ông lại ở đây, đang giờ học mà...!

- Tôi đã xin phép là muốn đi thăm ông rồi.

Thật hết biết. Chắc hẳn giáo viên đã rất kinh ngạc. Kotobuki cũng đang tròn mắt.

Rồi Akutagawa nói với vẻ mặt đáng ghét rằng khi cậu ấy đuổi theo tôi tới đây và định lao xuống tầng hầm thì bị Takeda cản lại và nói “Tốt hơn là cứ để người trong cuộc được nói chuyện với nhau. Anh ngồi xuống đó đợi đi”.

Takeda vẫn đang lật sách như không có chuyện gì xảy ra cả.

- Takeda, cảm ơn em vì đã báo cho anh biết chuyện của Kotobuki.

Khi tôi cảm ơn cô bé, Takeda chỉ quay sang với ánh mắt hờ hững và nói khẽ.

- Không có gì...

Takeda không hề hỏi tôi đã có chuyện gì xảy ra dưới tầng hầm, cũng như tôi đã nói chuyện gì với Ryuuto.

Đúng lúc này, nhạc chuông với giai điệu vui vẻ vang lên từ túi áo đồng phục của Takeda. Vẫn giữ nét mặt vô cảm, Takeda lấy điện thoại ra.

- ...Tin nhắn... của Ryuuto.

Tôi giật mình.

- Nó viết gì vậy?

- Cậu ấy hỏi có phải em đã mách lẻo cho anh Konoha không.

Kotobuki sững người nhìn Takeda nhắn tin trả lời một cách thuần thục. Chắc hẳn cậu ấy đã cảm thấy rất kinh ngạc khi chứng kiến một bộ mặt khác của Takeda, người vẫn luôn đeo tấm mặt nạ ngây thơ. Bàn tay đang nắm lấy tay tôi siết chặt lại.

Tôi hỏi với giọng khàn khàn.

- Em... trả lời thế nào?

Takeda khép lại quyển sách đang đọc dở và đứng dậy. Đến bây giờ tôi mới nhìn thấy tiêu đề của nó, đó là cuốn Mật tư cách làm người.

- Em bảo cậu ấy nếu có lần sau thì kiếm chỗ khác mà làm.

Sau khi trả lời một cách lạnh lùng như vậy, Takeda đi về phía căn phòng dưới tầng hầm.

- Takeda... em đi gặp Ryuuto hả?

- Vâng. Cậu ấy có vẻ bức bối, em sẽ đi an ủi cậu ấy.

Đi được một đoạn, cô bé dừng lại, rồi quay về phía chúng tôi nở một nụ cười chân thành rạng rỡ đúng kiểu Takeda Chia.

- Thôi em đi nha! Bye bye anh Konoha, chị Nanase, anh Akutagaw~a!

Như thể bị sự thay đổi chóng mặt của cô bé dọa cho sợ, ba người chúng tôi đứng sững mất một lúc.

Người phá vỡ bầu không khí im lặng là Kotobuki.

- Nếu... nếu cả ba chúng ta cùng về lớp thì chắc sẽ rất kì cục.

- Đ-Đúng vậy.

- Ừm, chính xác.

Sau vài phút thảo luận, cuối cùng, để hợp logic, cả ba chúng tôi cùng đi tới phòng y tế.

- Dạ... em bị tụt huyết áp... Đang dọn sách ở thư viện thì mắt hoa cả lên... Không đi nổi nữa ạ.

- Em bị đau bụng, đi nhà vệ sinh mãi.

- Em đi theo Inoue ạ.

Và đưa ra lý do như vậy với cô giáo trực phòng.

Viết tiểu thuyết sẽ khiến Kana hạnh phúc sao?

Anh Fumiharu lúc nào cũng nói với mình rằng việc dùng ngôn từ để thể hiện một câu chuyện chính là cách thức tiến gần tới Chúa trời.

Rằng Kana đang lách qua cánh cửa hẹp kia và đi về phía Chúa. Rằng anh ấy sẽ giúp đỡ Kana đạt đến nơi chí cao mang tên Chúa. Đó là niềm hạnh phúc của

một biên tập viên.

Nhưng, cho dù Kana tài năng như vậy, thông minh xinh đẹp, được nhiều người ngưỡng mộ như vậy, mình vẫn cảm thấy Kana không hề hạnh phúc.

Anh Fumiharu nói với mình điều mà Kana thật sự mong muốn nằm ở một nơi rất xa, một nơi không thể chạm tay tới.

Rằng Kana giống như Alissa theo đuổi tình yêu của Chúa, chính sự cô độc và những gút mắc đó đã nâng tầm tiểu thuyết của Kana lên một tầng cao mới.

Khi anh Fumiharu vừa dịu dàng xoa đầu Tooko vừa nói ra những lời đầy khắc nghiệt đó, mình đã rất tức giận.

“Tại sao cứ phải gặp bất hạnh thì mới viết được tiểu thuyết chứ, chuyện như vậy đáng lẽ không nên xảy ra.”

“Em nói đúng. Nhưng chính sự bất hạnh đó mới khiến con người khát khao sáng tác. Nếu như Dazai đã sống một cuộc đời ngập tràn hạnh phúc, liệu ông có viết ra Mất tư cách làm người không? Nếu như tình yêu của Elise không đầy bi thương, liệu Vũ nữ có ra đời? Nếu không có mâu thuẫn với cha của mình, liệu Shiga Naoya có thể viết ra Con đường đêm không?”

“Như vậy Kana vĩnh viễn sẽ không được hạnh phúc sao?”

Vừa khẽ dùng những ngón tay vuốt ve mái tóc của Tooko, anh Fumiharu vừa lặng lẽ trả lời.

“Cô ấy có thể trở nên hạnh phúc với tư cách một tác giả.”

Cứ như thế đó là điều duy nhất tồn tại.

Chương 2: Bàn tay bỏ độ

Sáng hôm sau tôi cũng đến trường cùng với Kotobuki.

Mặc dù tôi đề nghị sẽ tới tận nhà đón cậu ấy vì sợ sẽ có chuyện gì xảy ra giữa đường, nhưng Kotobuki nhất quyết từ chối.

“Không, không được! Như người trong nhà sẽ biết tôi và Inoue đang hẹn hò mật.”

- Có gì đâu mà ngại, tôi cũng giới thiệu cậu với người trong nhà rồi mà.

“Nhưng khi đó Inoue chỉ nói tôi là bạn học...”

- Đ-Đó là vì... mẹ hiểu nhầm người tới là con trai... Hơn nữa, không phải tôi đã hứa là lần tới sẽ giới thiệu Kotobuki là bạn gái của tôi rồi sao.

“Ừ, nhưng mà... Nói chung là cậu không được tới tận nhà tôi.”

- Cho dù chỉ là với tư cách bạn cùng lớp cũng không được?

“Bạn cùng lớp mắc gì mới sáng sớm đã tới nhà người ta chứ. Nói chung không được là không được!”

Sau một hồi tranh luận qua điện thoại, cuối cùng tôi đành nhượng bộ.

Cho dù vậy, vì quá lo lắng, tôi vẫn tới chỗ hẹn sớm ba mươi phút. Tuy nhiên khi tới nơi, tôi lại bắt gặp Kotobuki đã tới từ trước.

Trông thấy cậu ấy quàng chiếc khăn mà tôi đưa cho, miệng vừa thở ra những làn khói trắng, tôi không khỏi kinh ngạc tròn tròn mắt.

- Cậu làm tôi hết cả hồn. Không ngờ Kotobuki lại tới sớm như vậy.

- I-Inoue cũng thế mà, cậu tới sớm quá đấy.

Có lẽ vì cảm thấy xấu hổ, cậu ấy dẩu môi lên rồi ngo sang chỗ khác.

- Tôi chỉ là ngẫu nhiên có chút việc nên mới tới sớm thôi.

Tôi suýt nữa thì bật cười.

- Vậy sao, ừm, là ngẫu nhiên nhỉ.

Nghe tôi lảm bảm như vậy, Kotobuki lập tức tròn mắt lên với tôi.

- Nhưng mà cũng may là tôi đi sớm. Như vậy chúng ta sẽ có thể ở bên nhau lâu hơn một chút.

Vừa nghe vậy, mặt Kotobuki lại đỏ bừng lên, cậu ấy lầu bầu bằng giọng nhỏ xíu như muốn biện minh.

- Thật sự... chỉ là ngẫu nhiên thôi. K-Không phải là vì tôi lo... không biết Inoue có tới sớm không đâu nhé...

- À, ra là vậy.

- Tôi đã nói là không phải mà!

Kotobuki la lên rồi lại ngoảnh mặt sang chỗ khác

- T... Thế nên... hôm nay tôi chỉ ngẫu nhiên tới sớm thôi, từ ngày mai có thể sẽ không như vậy nữa... Inoue cũng phải theo đúng thời gian đã hẹn... mới được. Tôi sẽ không sao đâu. Hôm qua chỉ là do chủ quan... Tôi sẽ chú ý không để chuyện như vậy xảy ra nữa... Không để Inoue lo lắng nữa.

Bởi vì tôi mà Kotobuki gặp chuyện không may, nhưng cậu ấy vẫn quan tâm tới tôi.

Tôi nắm chặt lấy tay của Kotobuki, ngực khẽ siết lại vì cảm giác ngọt ngào.

Kotobuki khẽ giật mình ngẩng đầu lên nhìn tôi.

- Cảm ơn cậu. Tôi có lẽ rất vô dụng, nhưng tôi sẽ cố gắng để có thể bảo vệ Kotobuki. Tôi cũng sẽ trở nên mạnh mẽ để không khiến cậu phải lo lắng. Thế nên chúng ta cùng cố gắng nhé.

Khi nói những lời đó ra khỏi miệng, tôi rút cuộc cũng nhận ra.

A, cảm giác này là thứ cảm giác chưa từng có khi tôi ở bên Miu. Cảm giác ấm áp, hạnh phúc khi muốn bảo vệ một ai đó.

Kotobuki khẽ nở một nụ cười ngượng ngùng,

- Ừm.

Nhìn thấy nụ cười đó, cảm giác ấm áp lại dâng lên trong ngực tôi... Chúng tôi cùng nắm tay bước đi.

Cho dù vậy, tôi vẫn không quên cảnh giác Ryuuto.

Khi chúng tôi tới lớp, tôi lại nhắc Kotobuki.

- Khi ở trường cậu nhất định phải đi cùng với ai đó nữa nhé.

- Ừm.

- Cậu cũng thêm số điện thoại của tôi vào danh mục số khẩn cấp đi. Nếu không liên lạc được với Inoue thì cứ gọi cho tôi, đừng ngại.

- Cảm ơn ông, Akutagawa. Cậu làm theo lời cậu ấy đi, Kotobuki.

- U-ừm...

- Còn nữa, tôi có mượn của mấy bà chị một vài dụng cụ phòng thân. Đây, cho cậu này.

Với vẻ mặt nghiêm túc, Akutagawa đặt lên bàn bình xịt cay và còi báo động.

- ...Cảm ơn.

Trông Kotobuki không hào hứng lắm, nhưng cậu ấy vẫn nói cảm ơn rồi bỏ bình xịt và còi vào túi.

Có lẽ là vì chúng tôi cứ chụm lại nói chuyện nhiều quá nên vào giờ nghỉ trưa, Mori chạy lại chỗ tôi hỏi với vẻ lo lắng.

- Này Inoue, cậu và Nanase cùng với Akutagawa là quan hệ tay ba hả? Inoue và Akutagawa đang cạnh tranh với nhau sao?

- Hả?! K-Không, làm gì có chuyện đó.

- Nhưng mà hôm qua không phải cả ba người cùng cúp học sao.

- Bọn mình chỉ đến phòng y tế thôi mà.

- Mặc dù đối thủ là Akutagawa thì chắc sẽ rất khó khăn, nhưng Inoue cũng có điểm tốt của riêng mình, cho nên đừng bỏ cuộc. Mình cũng sẽ ủng hộ cho cậu.

Sau khi cổ vũ tôi như vậy, cậu ấy chạy đi.

Xem ra tôi lại bị Mori hiểu nhầm rồi... Chắc hẳn Kotobuki cũng sẽ bị cậu ấy truy hỏi cho mà xem.

Ngoại trừ rắc rối nho nhỏ kể trên, giờ nghỉ trưa kết thúc mà không có chuyện gì xảy ra cả.

Khi bóng dáng của Ryuuto xuất hiện trong tầm mắt của tôi là vào lúc trực nhật sau giờ học.

Khi đó, tôi đang lau cửa sổ ở phía ban công thì nhìn thấy Ryuuto đang đi

ngang qua sân trường.

- !

Tôi vội mở cửa sổ rồi nhào người ra để nhìn cho kĩ. Ngay lập tức, gió lạnh từ ngoài thổi vào làm đầu tóc tôi rối tung, bạn học đứng đằng sau tôi vội la lên “Oái, lạnh quá, mau đóng cửa lại đi Inoue!”

Ryuuto bước vội vàng về phía dãy nhà học.

Toàn thân tôi cứng lại. Nó lại có ý đồ gì với Kotobuki sao?

Cảnh tượng dưới tầng hầm hiện lên trong đầu tôi, toàn thân tôi toát lên cảm giác phẫn nộ. Tôi sẽ không để chuyện như vậy xảy ra lần nữa!

Nhưng Ryuuto không tiến vào dãy nhà học mà đi về hướng khác.

Ồ?

Nó đang đi về phía sảnh âm nhạc thuộc sở hữu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng.

Tại sao nó lại tới sảnh âm nhạc chứ?

Chẳng lẽ nó tới gặp chị Maki chứ không phải tôi sao?

Nhưng quan hệ giữa Ryuuto và chị Maki vẫn luôn như chó với mèo. Tôi thậm chí còn nghe nói dạo gần đây nó bị chị Maki đấm cho một cú ở thư viện. Khi đó Ryuuto ngã ngửa ra sàn trông rất tức giận...

Trong đầu tôi tràn ngập những câu hỏi, cuối cùng, không chịu nổi nữa, tôi đóng cửa sổ lại và thả khăn lau trong tay vào thùng nước.

Kotobuki đang vừa lau sàn nhà vừa nói chuyện với Mori.

Tôi bước lại gần phía Akutagawa đang dọn dẹp bàn học và nói thầm vào tai cậu ấy.

- Ryuuto lại tới rồi. Tôi sẽ đi xem nó định làm gì, nhờ ông để ý Kotobuki hộ tôi nhé.

- Ông đi một mình được không?

Akutagawa nhú mày.

- Không sao đâu, đừng lo lắng cho tôi, ông cứ để mắt tới Kotobuki là được.

Nói xong, tôi chạy ra khỏi lớp học.

Tôi phóng như bay trên hành lang về phía sảnh âm nhạc.

Đầu óc tôi tràn ngập một nỗi sợ không tên. Tôi không cho rằng chuyện đó có thể xảy ra, nhưng nếu Ryuuto và chị Maki bắt tay với nhau thì mọi chuyện sẽ cực kì tệ.

Hai người đó đều thuộc dạng người vì đạt được mục đích mà sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào cả, ngay cả cái cách làm việc chẳng coi lương tâm, đạo đức ra gì của họ cũng giống hệt nhau. Thế nên Ryuuto và chị Maki mới ghét nhau như vậy. Nhưng ngược lại, chính vì họ cùng một giuộc nên giữa hai người chắc chắn sẽ có nhiều điểm chung. Sẽ thật đáng sợ nếu tôi phải đối địch với cả Ryuuto và chị Maki.

Mang theo dự cảm không lành, tôi bước vào sảnh âm nhạc và leo lên cầu thang dẫn tới phòng tranh của chị Maki.

Nhưng tôi lại bị chú Takamizawa chặn lại trước cửa.

- Xin lỗi cậu Inoue. Cô chủ Maki đang có khách.

- Là Ryuuto phải không ạ?

- Xin lượng thứ, tôi không thể trả lời vấn đề này.

Đúng lúc chú Takamizawa trả lời tôi bằng giọng nói mềm mỏng, từ bên trong phòng vang lên tiếng thứ gì đó vỡ nát và tiếng gào thét của Ryuuto.

- Chị giỡn tôi à?!

Chú Takamizawa hơi nhú mày.

- Tại sao chị lại không nói cho tôi biết chuyện có thai hả?! Chuyện đó không liên quan gì tới tôi nghĩa là sao?!

Có thai?! Ai, là ai mang thai?!

Cho dù đang đứng bên ngoài, tôi vẫn có thể nghe được giọng nói của Ryuuto một cách rõ ràng.

- Đứa con trong bụng chị là con của tôi đúng không?! Như vậy tại sao lại không liên quan gì đến tôi chứ?!

Cái gì, chị Maki ư?!

Con của nó?!

Trên khuôn mặt của chú Takamizawa hiện lên vẻ cam chịu, tôi mở cửa ra rồi chạy vào trong.

Trên sàn nhà là một vũng nước, những mảnh vỡ và hoa tan tác khắp nơi, dụng cụ vẽ tranh cũng vương vãi tung tóe.

Ở một bên, Ryuuto đang tựa sát về phía chị Maki.

Khuôn mặt nó xanh lè, hai mắt mở to đầy phần nộ, cứ như thể nó sẽ siết cổ chị Maki bất cứ lúc nào.

Ngược lại, chị Maki đang mặc tạp dề vẽ tranh bên ngoài đồng phục, chỉ nhìn thẳng vào Ryuuto với ánh mắt cao ngạo.

Tôi hỏi với giọng kinh ngạc.

- Chuyện vừa rồi... là thật sao? Chị Maki đang mang thai con của Ryuuto...

Hai người cùng quay lại nhìn tôi.

Sau khi im lặng mất một lúc, chị Maki mới mở miệng nói.

- Chuyện mang thai là có thật.

Giọng nói đó thật bình thản. Chị ấy đứng thẳng người và nói với vẻ mặt uy nghiêm của một người lớn.

- Nhưng cái thai đó chẳng liên quan gì tới thằng nhóc này cả.

- Sao lại không hả?! Chẳng lẽ ý chị là ngoài tôi ra còn có thằng nào làm chị có thai nữa?! Không phải chị chỉ có quan hệ với một mình tôi sao?!

Ryuuto gào lên đầy tức giận. Sự phần nộ đó hoàn toàn khác với kiểu phần nộ u tối khi nó tới chỗ tôi vì chuyện của chị Tooko. Đó là sự tức giận trần trụi, mãnh liệt như lửa cháy.

Khi nghe nói nói ra những lời đó một cách dứt khoát, tôi càng kinh ngạc hơn.

- K-Khoan đã nào! Chẳng lẽ... giữa hai người đã xảy ra chuyện đó sao?

- Nếu không thì anh nghĩ làm sao mà có con được hả?

Ryuuto hét lên.

- Đúng là vậy, nhưng mà... Ryuuto không phải đang hẹn hò với Takeda sao? Không không, anh biết là mày còn lãng nhãng với nhiều cô gái khác nữa, nhưng không phải quan hệ giữa mày và chị Maki vẫn luôn rất tệ sao?! Mỗi lần hai người

chạm mặt là lại cạnh khoe, hồi kì nghỉ hè khi tới biệt thự của chị Maki cũng thế, không phải hai người đã cãi nhau một trận rất to sao? Chị Maki còn tung cước bảo mày cút ra ngoài... Ồ, khoan đã?

Dòng suy nghĩ của tôi dừng lại ở đó.

Tôi từ từ nhớ lại mùa hè đó.

Mặc dù đã bị chị Maki đuổi ra khỏi biệt thự, nhưng vào buổi sáng ngày hôm sau nữa, tôi lại thấy nó đang đi trong hành lang, đầu óc ướt sũng như vừa tắm xong.

... Em vẫn còn ở đây à? Không phải em đã ra thị trấn ở rồi sao?

... Chà, chuyện dài lắm anh ơi.

Tôi nhớ khi đó Ryuuto nở một nụ cười rất ám muội, trong lời nói cũng như đang che giấu chuyện gì đó.

Ngoài ra, chị Maki cũng vậy... khi đó, chị ấy cũng ăn mặc như thể vừa tắm xong, phần ngực, cổ đều có những vết như côn trùng đốt, trông chị ấy càng diễm lệ hơn bình thường...

Tôi giật mình khi bỗng nhớ ra lúc ấy trên cổ của Ryuuto cũng có những vết tương tự. Chẳng lẽ đêm đó hai người ở cùng một chỗ sao?!

Má tôi nóng bừng lên, tim đập thình thịch. Ngoài những manh mối trên, tôi còn nhớ ra một chuyện quan trọng.

Vào đêm hôm trước, khi tôi tản bộ cùng chị Tooko ở hồ nước, chúng tôi đã nhìn thấy vong hồn của Yuri và Akira.

Không đúng, đó là vì khi đó chị Tooko tự dưng hét lên “Có ma~~~” nên chúng tôi mới bỏ chạy, nếu như đó thật sự không phải ma mà thì...

Đôi nam nữ trần truồng được ánh trăng chiếu rọi đó chẳng lẽ là...

- Ryu-Ryuuto, hai người, lúc ở biệt thự, không có làm chuyện đó... ở gần hồ, hay là nhà tắm đúng không?

- Làm chứ sao không. Cả nhà tắm và hồ nước đều có.

Chị Maki thản nhiên trả lời.

- ~~~~~!

Hai mắt tôi mở to, miệng cũng há ra rồi khép lại không biết nói gì.

Quả nhiên hai người này đã làm chuyện đó vào đêm ấy!

Nhưng mà tại sao chứ?! Đương nhiên nếu là Ryuuto lẳng nhăng đang điếm thì tôi còn hiểu.

Nhưng chị Maki thì khác, chị ấy là người thừa kế của tập đoàn Himekura, từ khi sinh ra đã là tiểu thư con nhà giàu, chẳng coi đám đàn ông ra gì cả! Hơn nữa lại còn cùng với Ryuuto!

- Nhưng, nếu chị Maki mang thai khi đó thì không phải bây giờ đã gần tháng thứ bảy rồi sao?!

Tôi nghe nói em bé cần chín tháng mười ngày mới được sinh ra. Nhưng nếu đẻ non thì khoảng tháng thứ bảy cũng sinh được rồi. Nếu vậy thì nguy to!

Mặc dù người sinh không phải là tôi nhưng tôi vẫn không nhịn được cảm giác lo lắng.

Tôi nhìn về phía bụng của chị Maki. Ở đó đang có một em bé bảy tháng tuổi... Chắc hẳn bây giờ nó đã có hình hài cụ thể rồi. Ồ, khoan đã? Phần eo của chị Maki nhìn thế nào cũng thật thon thả. Trông chẳng hề giống một người đang mang thai gì cả. Mặc dù tùy người mà sẽ có sự khác nhau, nhưng bụng của một người mang thai vào tháng thứ bảy có thể phẳng như vậy sao?

Chị Maki nói với vẻ chán nản.

- Nào nào, đừng cuống lên như vậy, Konoha. Từ giờ tới lúc sinh còn lâu lắm, không sao cả đâu.

- Ba tháng thì chớp mắt là tới chứ lâu cái gì ạ!

“Thiệt tình”, chị Maki thở dài.

- Ba tháng thì đúng rồi đấy. Nhưng không phải ba tháng nữa sinh mà là chỉ mới mang thai ba tháng thôi.

- Hả?

Tôi ngẩn người.

- Vậy là không phải là có thai hồi mùa hè sao?

- Nếu vậy thì đúng là không phải con của Ryuuto rồi.

Tôi vừa nói câu đó ra khỏi miệng thì Ryuuto đã gào lên.

- Đã nói là con của em mà! Ba tháng thì là khi đó phải không? Hay là khi đó? Khốn kiếp, lúc đó rõ ràng chị đã nói là sẽ không sao cơ mà!

- Cái gì không sao cơ. Khoan đã, nói vậy hai người thường xuyên gặp nhau sao! Lần xảy ra vào mùa hè không phải là vì bị dụ dỗ hay gì đó?

A, chết tiệt thật, tôi có cảm giác từ nãy tới giờ mình đã nói ra rất nhiều điều đáng xấu hổ.

- Tùy em tưởng tượng thôi.

Chị Maki nói như thể chuyện đó chẳng có gì quan trọng.

Tôi không khỏi cảm thấy nhụt chí.

Ryuuto cắn chặt môi và nhìn chị Maki với ánh mắt phẫn nộ. Trên khuôn mặt nó dần hiện lên vẻ bất an và dao động. Nó nắm chặt tay đến mức móng tay găm sâu vào thịt, rồi bằng giọng khàn khàn, nó khẽ hỏi chị Maki.

- ...Chị định sinh nó ra sao?

Trông Ryuuto khổ sở như đang chịu đựng sự đau đớn đến phát điên. Giây tiếp theo, khuôn mặt nó vặn vẹo rồi nó gào lên.

- Nói cho tôi biết, chị định sinh nó ra phải không? Chị định sinh đứa con trong bụng ra đúng không?! Trả lời đi chứ! Công chúa!

Nhưng chị Maki chỉ nhìn thẳng vào Ryuuto với ánh mắt không hề dao động và nói một cách lạnh lùng.

- Chuyện đó không liên quan gì tới cậu cả, đó là vấn đề của tôi.

Trông Ryuuto như thể vừa bị ăn một cái tát.

Giọng chị Maki vang vọng trong phòng tranh. Cả ánh mắt và giọng điệu của chị ấy đều thật bình thản, đến mức tàn khốc.

- Chuyện của tôi, chỉ có tôi mới có quyền quyết định. Bây giờ cũng vậy, sau này cũng như vậy! Cho nên cậu về đi.

Ryuuto trông như sắp khóc, vai nó khẽ run lên, rồi nó lại găm gù với ánh mắt tràn đầy phẫn nộ.

- ...Đừng sinh nó ra. Không được sinh nó ra...!!! Nó... Nó là...

Giọng nói của nó ngày một lớn, ánh mắt lập lòe nhìn chăm chăm chị Maki. Vẫn đứng bên cạnh quan sát từ nãy tới giờ, chú Takamizawa cuối cùng cũng tiến tới nắm lấy Ryuuto và kéo nó ra xa khỏi chị Maki.

- Thành thật xin lỗi! Việc hôm nay xin dừng ở đây.

Với thân hình gầy guộc, chú Takamizawa bình thường khiến người ta có ấn tượng là một người có tri thức chứ không phải mạnh mẽ cơ bắp, nhưng Ryuuto làm cách nào cũng không thể vùng thoát khỏi tay của chú Takamizawa được.

Nó chỉ đành nhúu mày chịu bị kéo ra khỏi phòng.

- Maki! Tôi không quan tâm chị định làm gì! Nhưng chị tuyệt đối không được sinh nó ra!

Giọng của nó dần nhỏ đi, cuối cùng biến mất hẳn.

Tôi đứng ngăn người tại chỗ.

- Được rồi, giờ tới phiên em. Em tới đây có việc gì vậy, Konoha?

Tâm trí tôi dần khôi phục khi nghe câu hỏi đó.

Chị Maki đang nhìn tôi với ánh mắt hiếu kì.

- Ô, không, chỉ là... em bắt gặp Ryuuto nên đuổi theo thôi ạ. Thế rồi, à ừm... em, em xin lỗi.

- Không cần xin lỗi. Dù sao chuyện này sớm muộn gì em cũng biết thôi. Nhưng đừng vội cho Tooko biết nhé. Nếu không cậu ấy sẽ nổi trận lôi đình cho mà xem.

Tại sao chị Maki lại có thể bình thản như vậy chứ. Mặc dù sắp tốt nghiệp, nhưng chị ấy vẫn còn là một học sinh cấp ba, hơn nữa gia đình của chị Maki cũng rất nghiêm khắc.

- Em sẽ không nói cho ai biết ạ.

- Cảm ơn em.

Trông chị Maki chẳng khác gì bình thường cả. Chỉ là, khi chứng kiến chị ấy khẽ mỉm cười lấy tay xoa bụng, tôi bỗng rùng mình.

Sau khi rời khỏi sảnh âm nhạc, đầu óc tôi vẫn có chút hỗn loạn, thế cho nên bước chân cũng không được vững vàng.

Chị Maki vậy mà lại có quan hệ với Ryuuto, đã thế hai người còn có con...
Chị Maki định sinh đứa bé trong bụng sao?

“Thiếu gì phụ nữ cho dù không yêu nhưng vẫn sinh con chứ”, tôi bỗng cảm thấy khó thở khi nhớ lại cuộc nói chuyện giữa chúng tôi vào hôm qua.

“Ví dụ như...để báo thù chẳng hạn...”

Ngực tôi lạnh buốt.

Không, đó chắc hẳn không phải là nói bản thân chị Maki. Cho dù chị ấy chán ghét Ryuuto tới đâu thì chị ấy cũng không thể vì lý do báo thù mà...

Nhưng nếu chị Maki sinh đứa bé đó ra, vậy thì Ryuuto sẽ ra sao? Khi gào lên với chị Maki rằng chị ấy không được sinh đứa bé đó ra, trông nó rất khổ sở... Ryuuto không hề cảm thấy vui vì có con. Nói đúng ra thì nó dường như sợ hãi và căm hận chuyện đó. Còn Takeda nữa, cô bé sẽ thế nào chứ.

Khi tôi quay lại phòng học đã vắng bóng người, tôi trông thấy cả Akutagawa và Kotobuki đều đang chờ tôi với vẻ lo lắng.

- Inoue!

- Ông có nói chuyện với Sakurai không, Inoue?

- Sao cậu lại ngăn người ra vậy, không sao chứ? Cậu bị Sakurai đánh vào đầu à?

- Không, tôi không sao.

Tôi nói một cách mơ hồ.

- Tôi không... nói chuyện với Ryuuto... Nhưng tôi nghĩ là Ryuuto sẽ không gây ra chuyện gì bất lợi cho chúng ta nữa.

- Tại sao?

- À ừm... hình như nó gặp vấn đề trong chuyện tình cảm.

Nghe tôi trả lời như vậy, cả Kotobuki và Akutagawa đều ngăn người ra.

Sau đó, Akutagawa đi sinh hoạt câu lạc bộ, còn tôi và Kotobuki thì cùng về nhà.

Chúng tôi đi mua đồ, ngồi uống trà ở tiệm thức ăn nhanh và nói chuyện với nhau.

Thình thoảng chuyện của chị Maki và Ryuuto lại hiện lên trong đầu tôi.

- Thiết tình, cậu lại ngăn người ra nữa rồi.

Những lúc như vậy Kotobuki lại dẫu môi lên than phiền và tôi vội vàng xin lỗi cậu ấy...

Cuối cùng, tôi tạm biệt Kotobuki và về nhà.

- Cu anh về rồi đấy à? Con có bạn tới chơi đấy.

- Ồ? Ai vậy mẹ?

Tôi nghiêng đầu nhìn sang kệ để giày trước cửa nhà. Đôi giày này trông không giống giày của Akutagawa thì phải.

- Là Ryuuto đấy.

- Hả, Ryuuto à?!

Tôi giật mình la lên.

- Thằng bé ngồi chờ con trong phòng từ nay đến giờ đấy. Thật đáng thương.

- Đ-Đáng thương?

Vừa cảm thấy hoang mang vì lời nói của mẹ, tôi lên lầu và bước vào phòng.

- Ryuuto, anh vào đây.

Sau khi cất tiếng gọi, tôi đẩy cửa ra, vừa bước vào phòng, mùi rượu đã xộc lên mũi tôi.

- Anh Konoha về trễ quá đấy!

Ngồi xếp bằng trên thảm, Ryuuto cất cao giọng nói. Hai mắt nó đục ngầu, má cũng đỏ bừng. Trên bàn lẫn trên thảm lẫn lóc vỏ lon bia rỗng. Ngay cả rượu whiskey và brandy cũng có, đã thế còn mở nắp rồi!

- Ryuuto, em vẫn chưa thành niên đấy!

Mặc dù trông vậy nhưng thằng này còn ít tuổi hơn cả tôi.

- Đừng lẩn tẩn mấy vụ đó anh ơi~. Anh Konoha thật là nghiêm túc quá đi.

Ryuuto lại cầm chai whiskey trong tay lên. Tôi vội chạy tới giằng lấy cái chai.

- Muốn ăn uống đập phá thì về nhà em mà làm. Em tới nhà anh làm gì hả?

Rõ ràng gây ra chuyện như vậy với Kotobuki rồi, vậy mà nó vẫn tới nhà tôi

như chẳng có chuyện gì, lại còn uống đến say khướt, thật không hiểu thằng này đang nghĩ gì.

Nghe tôi nói với giọng khó chịu, nét mặt của Ryuuto bỗng trở nên xót xa, nó cúi đầu ủ rũ rồi lẩm bẩm.

- Làm sao anh lại có thể nói như vậy chứ, anh Konoha.

- Chẳng có gì mà không thể cả, em quên mình đã gây ra chuyện gì rồi sao?

- ... Anh Konoha lạnh lùng thật đấy.

- Hả?

- ...Mãi mà không thấy anh về.

- Đó là do em tự tiện đến đây chứ, anh có hẹn em đến đâu?

- ... Anh biết em tửu lượng không tốt rồi mà còn về trễ như vậy.

- Thế thì em đừng có uống! Còn nữa, em chưa tới tuổi uống rượu, muốn uống chờ 20 tuổi rồi mới được uống!

- ...Em quá chén rồi, tại anh Konoha cả đấy.

- Từ nãy tới giờ em biết mình đang nói cái quái gì không vậy hả!

Đột nhiên bả vai của Ryuuto run lên. Tôi ngạc nhiên khi thấy nó dường như đang khóc. Những giọt nước trong suốt mặn chát rơi xuống đùi nó.

Cái cảm giác nhìn một thằng con trai còn to con hơn cả mình ngồi khóc như một đứa trẻ thật kì lạ. Chẳng những thế, đối phương còn là người không lâu trước còn khiến tôi ăn ngủ không yên với ánh mắt đáng sợ như một con sói điên. Nhưng bây giờ thì nó lại khóc lóc một cách yếu đuối.

- ...Anh Konoha không chịu giết em... nếu anh không viết tiểu thuyết thì cứ giết quách em cho rồi... Chẳng ai chịu giết em cả. Tất cả đều vứt bỏ em. Maki cũng thế, chưa bao giờ nói thích hay yêu em cả... Như vậy giữa chúng em chỉ có quan hệ xác thịt thôi sao? Cô ấy chỉ muốn tình trùng của em thôi sao?!

- N-Này, Ryuuto!

Đừng to mồm như vậy chứ. Nhà này còn có một bé gái mới học tiểu học đấy.

- Mẹ anh lên bây giờ, em im lặng chút đi.

- A, anh Konoha sững thật, có một người mẹ dịu dàng ấm áp, giỏi nấu ăn...

Hức... anh thật hạnh phúc... khi được sinh ra bởi một người mẹ như vậy. Mẹ của anh Konoha và chị Yui thật giống nhau. Em thật muốn chị Yui là mẹ của mình... N-Như vậy, mỗi ngày em sẽ được ăn thật ngon, được xoa đầu, được ôm ấp, nếu được gọi chị Yui là mẹ thì thật hạnh phúc...

- Này Ryuuto...!

Tôi bật ngửa ra sau khi khuôn mặt giàn giụa nước mắt của nó áp sát lại, Ryuuto vòng tay qua cổ tôi rồi bật khóc nức nở, miệng thở ra toàn mùi rượu.

- Híc... tại sao Jérôme lại thích Alissa chứ?! So với loại con gái cao ngạo âm khí dày đặc đó, Juliette còn tốt hơn gấp vạn lần. Rõ ràng Juliette yêu Jérôme đến vậy mà Jérôme ngu ngốc chỉ biết bám theo váy Alissa. Alissa là đồ tệ bạc, lạnh lùng, ích kỉ, đầu óc có vấn đề, đến cuối cùng còn một mình đi qua khung cửa hẹp tới gặp Chúa.

- Ryuuto, khó thở quá... lỏng tay ra chút! Đừng dí mặt vào đây, mùi rượu nồng nặc thế này... khó chịu quá.

Tôi càng đẩy thì nó càng ôm chặt hơn, cuối cùng nó khóc toáng lên.

- Về sau Alissa còn vứt bỏ Jérôme nữa! Giả bộ làm thánh nữ nói cái gì “Để không tổn thương tình yêu của hai người”, chẳng phải Alissa mới là người khiến Jérôme bị tổn thương sao?!

Vậy mà Jérôme vẫn giữ trong tim tình cảm với Alissa, anh ta đúng là đồ ngốc.

Ryuuto hít mũi một cái thật mạnh. Ôi khi thật, nước mũi đây ra hết áo đồng phục của tôi rồi...

- Anh Konoha biết không? Gide, tác giả của *Khung cửa hẹp* là một người đồng tính đấy. Mặc dù ông ấy kết hôn với chị họ Madeleine, nhưng trong bốn mươi năm là vợ chồng, ông chưa một lần chạm vào bà!

Ông ta từng viết trong nhật kí của mình rằng mặc dù ông yêu Madeleine, nhưng ông lại chẳng hề có ham muốn đối với một quý bà như vậy.

Gide là loại người phóng túng, thích làm gì thì làm, từ việc ông ta thích đàn ông, đến việc ông ta cùng Oscar Wilde, một nhà văn nổi tiếng đồng thời là một

người đồng tính, mua lại những bé trai đều được ghi lại trong hồi kí và công bố cho người đời, ông còn lấy Madeleine làm hình mẫu cho một nhân vật trong tiểu thuyết của mình rồi ra tay giết chết nhân vật ấy. Tất cả những chuyện đời tư đều được ông ghi lại trong nhật kí hay tiểu thuyết không chút do dự.

Nhiều người nói hình mẫu của Alissa và Jérôme chính là Madeleine và Gide. Một người chị họ lớn hơn hai tuổi, cầu hôn nhưng bị từ chối, tất cả đều giống hệt nhau. Nhưng Madeleine không phải loại phụ nữ bốc đồng như Alissa. Bà là một người vợ dịu dàng yêu chồng hết mực, nhưng Gide lại tự ý thay đổi hình tượng của bà trong tiểu thuyết của mình. Và thế là Alissa trở thành một người con gái tùy tiện, vứt bỏ Jérôme để đến với Chúa.

Alissa thật xấu xa, nhưng Gide cũng là một gã khốn nạn. Anh có nghĩ vậy không!? Anh Konoha!

Không còn cách nào khác, tôi chỉ đành vừa gật đầu âm ừ cho qua chuyện, vừa vỗ vào lưng của Ryuuto.

Tôi rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy.

Tôi lại đi an ủi cái thằng vừa mới hôm qua còn nổi điên với mình.

Ryuuto vẫn tiếp tục úp mặt vào cổ tôi khóc sục sùi.

Có lẽ nó đã rất sốc vì chuyện của chị Maki...

Nhớ lại thái độ lạnh lùng của chị Maki ở phòng tranh, tôi cũng hơi cảm thấy thương hại Ryuuto.

Nếu bị đối xử như vậy, chắc hẳn tôi cũng sẽ cảm thấy khổ sở tới muốn khóc. Mặc dù trong trường hợp của Ryuuto thì cũng có một phần là do nó tự làm tự chịu.

- Bọn họ đều là đồ tồi. Gide cũng thế, Alissa cũng vậy, cả Jérôme và công chúa nhà Himekura nữa. Maki làm mấy chuyện đó với em cũng chỉ là vì cô ấy muốn chống đối nhà Himekura. Việc cô ấy tìm một người hoàn toàn không tương xứng với mình như em chỉ là một cách để cô ấy chứng minh cho nhà Himekura biết cô ấy không phải là con búp bê làm theo mệnh lệnh của họ. Cô ấy chỉ đang lợi dụng em.

À, cũng có thể là như vậy...

Nhớ lại những chuyện xảy ra vào mùa hè ở ngôi biệt thự đó, về chuyện gia đình của chị Maki, về mối quan hệ với người ông có toàn quyền chi phối gia tộc Himekura, tôi cũng hiểu được phần nào.

Chị Maki muốn thoát khỏi sự trói buộc của nhà Himekura.

- Cả Chii cũng không thích em.

Ryuuto vừa khóc nức nở vừa nói.

- Sau khi Maki đuổi em ra ngoài, em đến lớp tìm cậu ấy, nhưng cậu ấy lại đi về với bạn rồi.

- Chà, chuyện đó... rất bình thường mà. Em cũng đâu hẹn trước với cô bé đâu.

- Nhưng khi em gọi điện nói muốn gặp cậu ấy, Chii chỉ bảo là phải đi xem phim với bạn nên không tới gặp em được rồi cúp máy! Răng hôm qua cậu ấy chơi với em nhiều rồi nên hôm nay thôi đi... Rõ ràng bạn trai bị tổn thương thế này, đã gửi ra tín hiệu SOS thế này!

Xem ra thằng này thật sự tuyệt vọng quá rồi, tôi không khỏi thở dài.

- Cái này... ngay từ đầu thì việc em tìm Takeda để được an ủi đã là sai lầm rồi. Khiến cho con gái nhà người ta có bầu xong rồi bị chính người đó hắt hủi... nếu là một cô bạn gái bình thường nghe được chuyện đó thì đã nổi giận đòi chia tay rồi. Ở nhưng mà Takeda có lẽ sẽ rộng lượng bỏ qua cũng nên...

- Còn nữa, Chii cũng chẳng quan tâm em đang hẹn hò với ai, cho dù mấy cô gái khác tới làm loạn thì cậu ấy cũng chỉ bình thản đứng nhìn. Chii chẳng hề muốn trói buộc hay độc chiếm em. Mặc dù chính em cũng nói như vậy không sao cả... nhưng dù gì thì cậu ấy cũng là bạn gái của em, những lúc thế này ít nhất cậu ấy cũng giả bộ dịu dàng với em một chút chứ! Rõ ràng em thích cậu ấy đến vậy. Cũng thích cả Maki nữa!

- Ồ, vậy hả? Em thích chị Maki hả?

- Thích, có gì không tốt ạ?

- Không, không có.

Chỉ là, Takeda cũng thích, chị Maki cũng thích ngay cả bạn Amemiya quá cô cũng thích, có lẽ ngay cả những cô gái khác nó cũng thích luôn, thằng này thật sự bắt cá hơi nhiều tay.

Chỉ là bản thân nó chẳng hề cảm thấy tội lỗi gì về việc này.

A... nhưng mà...

Trước kia Takeda cũng từng nói với tôi.

Rằng Ryuuto có một người đặc biệt mà nó rất yêu quý. Chính vì người đó không thể thuộc về Ryuuto nên những người con gái khác mới trở thành người thay thế cho người đó.

Người Ryuuto thật sự yêu quý.

Đó có lẽ là cô Yui, mẹ của chị Tooko.

Mối tình đầu của Ryuuto...

- Mọi người đến cuối cùng đều vứt bỏ em. Chỉ có dì Yui là yêu thương em. Chỉ có dì ấy là người cho em biết sự ấm áp và những lời dịu dàng... Thế nhưng Jérôme chỉ nghĩ về Alissa, khiến Juliette bị tổn thương rồi từ từ tan vỡ. Nếu em là Jérôme, em sẽ yêu thương Juliette thật nhiều. Sẽ khiến cho Juliette được hạnh phúc.

Tôi bất giác cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Trước kia, trong câu chuyện của Ryuuto, tôi vẫn không biết “Juliette đến với Jérôme” là dùng để ám chỉ ai.

Nhưng bây giờ, sau khi biết được chú Fumiharu là Jérôme, cô Kanako là Alissa, còn cô Yui là Juliette, những lời của Ryuuto lại mang một ý nghĩa khác.

Người Jérôme yêu là Alissa, Jérôme không yêu Juliette.

Như vậy có nghĩa là người mà Amano Fumiharu yêu chính là Sakurai Kanako chứ không phải Amano Yui...

Cảm thấy khó thở như thể đột nhiên bị bóng tối bao trùm, tôi vội vàng phủ nhận ý nghĩ đang xuất hiện trong đầu.

Tôi không muốn cho rằng những gì chị Tooko kể một cách hạnh phúc về cha mẹ chị ấy chỉ là nói dối.

Ánh mắt ước ao và giọng nói dịu dàng khiến người ta hoài niệm quá khứ ngọt ngào.

... Ba chị kể khi ba cầu hôn mẹ, ba đã nói “Xin em trở thành tác giả của riêng mình anh”. Cả ba và chị đều thích nhất cơm của mẹ.

Ba mẹ chị Tooko trong tấm hình mà tôi nhìn thấy trông thật hạnh phúc.

Nhưng cho dù phủ nhận ý nghĩ kia, một mối nghi hoặc khác lại hiện lên trong đầu tôi.

Bác Sasaki từng nói mối quan hệ giữa chú Fumiharu và cô Kanako giống như một “cuộc hôn nhân màu trắng”.

Rằng chú Fumiharu là người hiểu cô Kanako hơn bất kì ai, rằng cô Kanako thường xuyên thể hiện cho cô Yui thấy mối quan hệ giữa cô ấy và chú Fumiharu...

Cảm giác lạnh lẽo chạy dọc khắp sống lưng của tôi.

Cùng với tiếng than khóc của Ryuuto vang lên bên tai, trong tôi dần nảy sinh những mối nghi hoặc mới.

- Juliette là một người con gái rất dịu dàng... nhưng cuối cùng cô ấy cũng không thể chịu được cảnh Jérôme chỉ hướng về phía Alissa... thế nên cô ấy đã đầu độc Jérôme để Jérôme chỉ thuộc về một mình cô ấy...

Có lẽ là đã khóc mệt rồi, Ryuuto không còn gào lên như lúc nãy nữa mà chỉ lẩm bẩm bằng giọng nói trầm thấp khàn khàn. Điều này khiến bầu không khí trở nên đáng sợ một cách không cần thiết, cứ như thể đang có từng giọt chất độc nhỏ tí tách vào tai tôi.

- Anh Konoha... độc dược của Juliette nằm trong một cái bình nhỏ hình trái tim màu tử đinh hương, nó được giấu trong ngăn kéo bàn trang điểm tại phòng ngủ. Cô ấy bỏ nó trong hòm châu báu rồi khóa lại.

Khi không có ai bên cạnh, cô ấy lại lấy nó ra đặt trên tay ngắm nhìn... Rồi đến một ngày, cô hòa tan thứ chất độc đó vào tách cà phê mà bản thân và Jérôme uống.

Có lẽ vì đã quá say, Ryuuto bắt đầu lẫn lộn hiện thực và ảo giác. Nó kể lại sự

việc diễn ra khi đó như đang mê sảng.

- Cô ấy bỏ một thìa vào trong máy pha cà phê và quay tròn, quay tròn... chất bột màu bạc vẽ thành từng đường tròn rồi dần hòa tan.

Tay của Yui trắng muốt, láng mịn... từ ống tay áo len đỏ rực như nhuộm máu tươi, chất độc cũng đang rơi lả tả...

Lả tả... lả tả... bột phấn tỏa ra ánh bạc rơi lả tả...

Yui vừa nhìn cảnh đó vừa khẽ nở nụ cười dịu dàng. Bằng cách này, cô ấy sẽ không phải khổ sở nữa, sẽ có thể ngủ yên bình... một nụ cười thật hạnh phúc... khi em định giúp cô ấy đổ cà phê ra tách, Yui bảo em còn nhỏ nên rất nguy hiểm, rồi cô ấy bung bình cà phê lên rót vào chiếc tách với họa tiết cánh hoa. Rồi mặt đất vỡ ra, mọi thứ trở nên tối thui.

Mỗi ngày... mỗi ngày... em đều mơ cùng một giấc mơ.

Mơ mình trao cái bình đó cho chị Yui.

Mơ mình chết cô độc trên giường bệnh.

Ai đó chỉ tay về phía kệ tủ...

Ryuuto ngẩng đầu lên rồi đưa tay run rẩy chỉ về phía tường.

- Rồi người đó nói... ở đó có bột ngủ của Ole Lukoje...

Tôi nín thở khi chứng kiến Ryuuto như thể bị ai đó nhập vào, ánh mắt nó tỏa ra thứ ánh sáng nguy hiểm như đang nhìn vào một bóng ma.

Nhưng tôi chợt nhận ra có điều đó không đúng trong lời nói của nó.

- Không phải em vừa nói chiếc bình hình trái tim đó được giấu trong ngăn tủ của bàn trang điểm sao?

- Đúng vậy... Ồ, tại sao lại thế nhỉ?

Trên khuôn mặt của Ryuuto hiện lên vẻ hoang mang. Nhưng ngay lập tức ánh mắt của nó lại trở lại nguy hiểm và u ám, nó nhìn xuống thảm và lăm bắm với vẻ mặt sợ sệt.

- ...Chắc chắn... nó sẽ lặp lại... đứa con... trong bụng Maki... chắc chắn sẽ là... con trai.

Bầu không khí dần trở nên nặng nề. Tôi nổi hết cả da gà. Vẫn nhìn xuống

thảm, Ryuuto lắc đầu thật mạnh.

- ...Không được... phải phá hủy nó... có sinh ra một lần nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì cả... Không được..., không được...

Toàn thân tôi đông cứng lại khi nghe Ryuuto tiếp tục lảm bảm bằng giọng trầm thấp, cứ như thể có chuyện gì đó không may sắp xảy ra.

Sau khi Ryuuto ngủ, giọng nói của nó vẫn lưu lại trong tai tôi.

Không được..., không được...

Hạnh phúc của tác giả... rốt cuộc là gì nhỉ.

Đêm hôm qua, mình đọc lại một lần nữa Khung cửa hẹp.

Thứ còn quan trọng hơn cả hạnh phúc chính là Chúa... đó là câu trả lời của Alissa.

Mặc dù yêu Jérôme, nhưng tại sao Alissa lại quay lưng rời bỏ anh như vậy?

Câu chuyện của Kana và anh Fumiharu dần trở nên tinh khiết, nó đang tới gần nơi chí cao.

Cho dù thứ được viết ra xấu xí tới đâu thì cũng có thể đâm thẳng vào tim độc giả, khơi gợi nỗi đau vô hình.

Mình giống như Juliette, chỉ có thể chấp tay cầu nguyện nhìn Alissa đi qua khung cửa hẹp mà lòng đầy lo lắng.

Mặc dù lý trí nói cho mình biết đi tiếp trên con đường này đối với Kana là lựa chọn chính xác, nhưng đồng thời nội tâm mình cũng bị giằng xé.

Đừng đi về phía đó! Đừng đi qua khung cửa đó! Làm ơn, xin cậu quay lại đi! Mình nhiều lần muốn dùng hết sức hét lên những lời như vậy.

Người giới thiệu Kana cho anh Fumiharu chính là mình.

Sau khi đọc xong bài viết của Kana trên tạp chí của câu lạc bộ, anh Fumiharu đã đề nghị với mình để được gặp Kana.

Lần đầu tiên ba người chúng ta đi ăn cùng nhau, Kana gần như không nói năng gì cả, bởi vì cậu cứ trừng mắt nhìn anh Fumiharu nên mình cũng đứng ngồi không yên.

Vì mình biết Kana có tính sợ người lạ, cho nên mình vẫn lo không biết cậu có

cảm thấy khó chịu vì chuyện đi gặp anh Fumiharu không.

Nhưng khi mình đề nghị ba chúng ta cùng đi ăn, Kana đã đồng ý ngay lập tức, việc này khiến mình thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, vì Kana trông có vẻ khó chịu ngay khi ngồi vào bàn ăn, cho nên mình cũng rất lo lắng, không có tâm trí đâu để thưởng thức bữa ăn.

Nhưng anh Fumiharu thì chỉ cười và trông chẳng hề bận tâm về chuyện đó.

“Kanao xinh nhỉ. Cũng rất thông minh nữa.”

Về sau, khi nghe anh Fumiharu khen Kana như vậy, mình cũng không kiềm chế được mà la lên.

“Đúng không, em đã bảo mà!”

Khi ấy, mình đã rất vui vì anh Fumiharu cũng có ấn tượng tốt về người bạn thân mà mình luôn tự hào.

Nhưng mình đã không ngờ rằng anh ấy lại chủ động liên lạc với Kana...

Và để Kana viết ra quyển tiểu thuyết đó.

Hai người đã gặp mặt nhau trong khi giữ bí mật với mình.

Mình trở thành vợ của anh Fumiharu, còn Kana trở thành một tác giả.

Điều đó đối với Kana thật sự là một lựa chọn chính xác sao?

Anh Fumiharu từng nhẹ nhàng khuyên rằng việc mình cứ nói những chuyện như vậy sẽ chỉ gây trở ngại cho Kana.

Ngay cả Takumi cũng khuyên mình.

Rằng Kana là người có thể tự đưa ra quyết định, cho nên mình không cần làm điều thừa thãi...

Nhưng...

Chương 3:

Những ngôn từ bị che giấu

Những cuộc tấn công của Ryuuto cuối cùng cũng dừng lại, tôi lại quay về với những ngày bình thường.

Sau khi tan học, tôi tới thư viện gặp Takeda hỏi tình hình của Ryuuto.

- Trông cậu ấy xuống tinh thần lắm ạ.

Cô bé trả lời với vẻ mặt bình thản.

- Hôm qua Ryuuto cũng đi gặp chị Himekura nhưng hình như lại bị đuổi ra thì phải.

- ...Takeda, em không giận à?

- Không hề ạ.

- Ryuuto có vẻ muốn được em an ủi đây.

- Dung túng quá mức sẽ khiến Ryuuto ỷ lại cho nên tạm thời cứ mặc kệ cậu ấy cũng tốt. Anh Konoha như vậy cũng sẽ cảm thấy an tâm hơn không phải sao ạ?

- Em nói cũng đúng, nhưng mà...

Tôi do dự một chút.

- Takeda này... nếu chị Maki có con với Ryuuto thì em định sẽ thế nào?

- Chẳng thế nào cả ạ. Dù sao Ryuuto cũng không phải chỉ hẹn hò với duy nhất một người con gái, cho nên chuyện có bầu có con gì thì sau này chắc cậu ấy cũng có một mớ thôi, em cũng không rảnh mà quan tâm từng chút một được.

Quả thật là tôi cảm thấy hơi tội cho Ryuuto.

Sau đó Takeda quay lại quầy trực, còn tôi thì vừa đi dọc theo từng kệ sách vừa tìm thứ gì đó để đọc trong khi chờ Kotobuki.

Khi ánh mắt chạm phải tiêu đề Khung cửa hẹp, chân tôi bất giác dừng lại.

Tim đập càng lúc càng nhanh, ngực tôi bắt đầu thắt lại.

Bên cạnh nó là một quyển sách mỏng có tiêu đề Nhật kí. Tác giả của nó cũng là Gide.

Mặc dù tôi vẫn luôn cố không suy nghĩ tới chuyện của chị Tooko và vợ chồng Amano.

Mặc dù tôi đã quyết định không nên có liên hệ gì nữa.

Thế nhưng cho dù tôi ra lệnh cho bản thân ngừng lại bao nhiêu lần, những ngón tay của tôi vẫn duỗi về phía quyển sách.

Mang theo tâm trạng u ám như đang làm một điều gì đó không nên làm, tôi rút quyển sách ra khỏi kệ rồi lật bìa sách màu xanh lá cây đậm ra.

“Đêm qua, ta lại nghĩ về nàng. Giống như trước kia, ta nói chuyện với nàng, hình bóng của nàng ở trong đầu ta khiến ta cảm thấy thoải mái hơn cả khi đối diện với nàng ở thực tại. Nhưng rồi đột nhiên ta phát hiện ta đang nói chuyện với chính mình. Dù sao thì nàng cũng đi rồi...”

Đây là... tiểu thuyết sao?

“Mặc dù trong một khoảng thời gian rất dài, ta vẫn thường xuyên sống cách xa nàng. Nhưng kể từ thời niên thiếu, việc nói cho nàng biết thu hoạch một ngày của mình, cùng chia sẻ với nàng niềm vui nỗi buồn trong thâm tâm, đã trở thành thói quen của ta. Đêm qua, khi ta theo thói quen tìm nàng tâm sự, ta bỗng nhớ ra nàng đã đi rồi.”

Vừa đọc tôi vừa đi tới cạnh một cái bàn, tôi rút cuộc hiểu ra đây là quyển nhật kí Gide viết về những hồi ức của mình dành cho người vợ Madeleine. Dựa theo phần giải thích thì có vẻ nó được công bố sau khi ông qua đời.

Ryuuto từng nói với tôi Gide là người đồng tính, giữa ông và Madeleine không tồn tại mối quan hệ vợ chồng. Rằng ông ta là đồ tồi, viết rất nhiều thứ lung tung vào nhật kí và tiểu thuyết của mình... Nhưng trong quyển nhật kí này, Madeleine là người mà Gide yêu nhất, ông đã than khóc rất nhiều vì sự ra đi của Madeleine.

“Mọi thứ đều mất đi nhan sắc, không còn gì khiến ta cảm thấy điểm lệ.”

“Mất nàng, ta mất đi lý do để tồn tại. Ngay cả ta cũng không biết từ nay về sau mình nên sống vì cái gì.”

Nỗi bi ai tê liệt cả tâm can. Sự tuyệt vọng. Tiếng gào thét của linh hồn không

ngôn từ nào diễn tả được... Từng lời, từng lời của Gide khiến trái tim tôi lay động.

Mặc dù Gide lấy Madeleine làm hình mẫu cho Alissa trong *Khung cửa hẹp*, nhưng ông cũng nói rằng đó không phải bản thân Madeleine. Madeleine cũng chưa từng nhìn thấy hình ảnh của bản thân trong Alissa, khi còn sống, bà chưa một lần đề cập tới tác phẩm này.

Nhưng khi đọc quyển nhật kí này, tôi hiểu ra trong câu chuyện của Alissa và Jérôme có trộn lẫn khá nhiều chuyện đã xảy ra trên thực tế giữa Gide và Madeleine.

Alissa vì biết được sự không chung thủy của mẹ mà bị tổn thương, Jérôme vì biết điều đó mà thề cả đời sẽ bảo vệ cô, những tình tiết này gần như giống hệt nhau, ngay cả tình tiết thập tự giá thì trong nhật kí cũng có một chuyện gần giống như vậy được nói đến. Tâm tình của Jérôme khi coi Alissa là thứ thần thánh nhất trên đời chẳng khác nào tâm tình của Gide khi mãi yêu và gìn giữ sự trong sạch của Madeleine.

“Ta cho rằng, chỉ có tới gần với Chúa, ta mới có thể tới gần nàng. Thế nên, ta đã rất hạnh phúc khi cảm nhận được khoảng cách giữa nàng và ta dần thu hẹp trên con đường lên thiên đàng.”

Cho dù yêu Madeleine đến vậy, nhưng Gide lại không thể xem bà là một đối tượng trên phương diện tình ái.

Mối quan hệ giữa hai người tràn đầy bi ai và mâu thuẫn.

“Ta đã từng nghĩ thơ đến độ chưa một lần suy nghĩ liệu tình yêu không bao gồm mối quan hệ xác thịt này có thể thỏa mãn được nàng hay không.”

“Ta từng cho rằng dự vọng là thứ chỉ thuộc về đàn ông. Ta tự mê hoặc bản thân với suy nghĩ phụ nữ không thể có dự vọng, rằng cho dù có thì nó cũng chỉ thuộc về đám đàn bà ‘lãng loạn’.”

Gide thật sự tùy tiện. Tôi tự hỏi Madeleine, một người vợ đến cuối đời vẫn không thể có bất kì mối liên hệ nào về mặt thể xác với chồng mình đã có tâm tình như thế nào.

Hơn nữa, trong phần giải thích cũng viết rằng Gide không phải chỉ có quan hệ tình dục với đàn ông, ông ta từng có con với một cô gái chỉ đáng tuổi con mình.

Thế nhưng tại sao ông ta lại không thể làm vậy với Madeleine? Đối với Gide, Madeleine là sự tồn tại thần thánh đến vậy sao?

Từ trong tấm hình cũ, Madeleine nói với Gide đang chìm trong sâu khổ.

“Niềm hạnh phúc lớn nhất của em là do chàng mang đến.”

“Và sự bi ai lớn nhất của em cũng vậy. Cả điều tốt đẹp nhất và khổ sở nhất đều thuộc về chàng.”

Đối với hai người, đó là một mối quan hệ đau khổ nhưng cũng tràn đầy hạnh phúc... Những khi không ở nhà, Gide vẫn thường xuyên gửi thư cho Madeleine. Đối với Gide thì đó là những lá thư đặc biệt. Gide viết ra những thứ gì “thiện lương nhất” trong bản thân mình vào những lá thư đó. Tấm lòng của ông, niềm vui, sự thay đổi tâm tình, công việc ngày hôm đó, mọi thứ...

Thế nhưng, vào cái lần Gide đi du lịch cùng người tình đồng tính của mình, Madeleine đã đem đốt toàn bộ những lá thư mà ông gửi cho bà.

Gide đã gần như phát điên khi biết chuyện này, ông đau đớn than rằng *“Những gì tốt đẹp nhất của ta đã biến mất”*.

Dù vậy Madeleine cũng cảm thấy khổ tâm khi phải làm thế. Bà từng nói với Gide:

“Đối với em, đó cũng là những thứ quan trọng nhất trên đời này.”

“Sau khi chàng rời đi, em chẳng thể tìm được một người mà mình có thể tin cậy trong căn nhà mà chàng bỏ lại này, em không biết phải làm gì, cũng không biết sau này sẽ như thế nào, chỉ có thể cô độc lẻ loi một mình... Lần đầu tiên em nghĩ tới cái chết.”

“Em thật sự rất đau đớn... Em đem đốt những lá thư của chàng để khiến bản thân có thể làm được điều gì đó. Trước khi đốt chúng em đều đọc lại một lần...”

Tình cảm của hai người dần đi ngang qua nhau, quyền nhát kí dần bị lấp đầy bởi những ngôn từ khổ não.

Yêu thương đến mức ở cùng nhau sẽ khiến nhau khổ sở, nhưng rồi lại không thể rời xa nhau... Trong khi lật qua từng trang giấy, tôi bắt đầu cảm thấy khó thở vì mỗi gút mắc này.

Nếu Gide và Madeleine có thể có quan hệ về mặt thể xác, liệu mối quan hệ giữa họ có khác đi không?

Nếu Gide không phóng đăng, không thường xuyên bỏ nhà đi, liệu ông có thể cùng Madeleine trải qua một cuộc sống gia đình yên bình không?

Sau cái chết của Madeleine, tinh thần của Gide cũng nhanh chóng suy sụp.

“Sau khi nàng mất, ta chỉ cố giả vờ như đang sống.”

Quả nhiên đối với Gide mà nói, Madeleine là cội nguồn sáng tạo, là sự tồn tại đặc biệt khắc sâu vào tận linh hồn ông.

Tình yêu kì lạ mà lại điên cuồng này khiến toàn thân tôi ớn lạnh, tôi không khỏi nhớ tới cô Kanako và chú Fumiharu. Cô Kanako từng nói mối quan hệ giữa hai người họ là một cuộc “hôn nhân màu trắng”.

Tựa như Gide và Madeleine, cô Kanako và chú Fumiharu có lẽ cũng được gắn kết chặt chẽ với nhau bằng một thứ khác với ham muốn thể xác giữa nam và nữ.

Và có lẽ cô Yui đã nhận ra điều đó...

Hình bóng của Madeleine đốt bỏ những lá thư dần chồng lên cô Yui.

Rốt cuộc cô Yui đã cảm thấy thế nào với việc chồng mình thường xuyên vì công việc biên tập mà nhiều lần không về nhà?

Cho dù biết không nên suy nghĩ nhiều hơn nữa, tâm trí tôi vẫn chìm vào bóng tối, tôi không nhận ra Kotobuki đã tới.

- Xin lỗi vì để cậu phải đợi nha Inoue... Inoue?

- Ồ, a! Tới giờ đóng cửa rồi hả?!

Tôi vội gập quyển sách lại và đứng dậy, sau đó tôi nhét nó trở lại giá sách như muốn che giấu tiêu đề và tên tác giả.

- Chúng ta về thôi nhỉ?

Quán quanh cổ chiếc khăn quàng màu trắng, mặc dù ánh mắt của Kotobuki

nhìn tôi có đôi chút bất an, nhưng rồi cậu ấy vẫn gật đầu và nắm lấy tay tôi.

Trên con đường mờ tối, chúng tôi vừa bước đi vừa nắm lấy tay nhau.

Ngày mai là thứ Bảy, cho nên chủ đề của chúng tôi xoay quanh chuyện sẽ đi đâu chơi.

- Tôi muốn đi xem phim.

- Ồ, phim gì vậy.

- À ừm... cậu không được cười nhé.

Hai má của Kotobuki đỏ hồng lên, rồi bằng giọng nhỏ xiu, cậu ấy nói ra tiêu đề một bộ phim tình cảm có sự tham gia diễn xuất của một nữ diễn viên thần tượng.

- Cũng được thôi.

- T-Thật không? Nếu cậu không thích thì tôi đi cùng với Mori cũng được.

- Đó là bộ phim mà Kotobuki muốn xem đúng không?

- Ừ-ừm.

- Nếu vậy thì tôi cũng muốn xem bộ phim đó.

Kotobuki nhoẻn miệng cười vui vẻ khi nghe tôi nói vậy. Chiếc khăn quàng màu trắng khẽ lay động.

- Cảm ơn cậu, Inoue.

- Sau khi xem phim xong thì tới nhà tôi nhé.

- Hả?

Có chút then thừng, tôi nói với Kotobuki đang kinh ngạc mở to hai mắt.

- Không phải tôi đã hứa là sẽ giới thiệu cho ba mẹ biết Kotobuki là bạn gái của mình sao?

- A... chuyện này, chuyện này...

- Không được à?

Kotobuki vội lắc đầu.

- Không phải. Nhưng là...

Nét mặt của cậu ấy trở nên hơi u ám.

- Nếu đi xem phim trước thì không thể mang theo bánh chanh nướng được.

Tôi bật cười.

- Cái đó để lần sau cũng được. Hoặc là tới nhà tôi rồi cậu nướng một cái cũng không sao đâu.

- Không được... chuyện này vẫn còn hơi sớm...

Bàn tay không nắm lấy tay tôi vội vung lên. Tay kia thì càng nắm chặt hơn.

- C-Chờ thêm một thời gian nữa... nhé.

- Hi vọng nó tới sớm một chút.

Khi tôi nhìn vào mắt cậu ấy và nói vậy, Kotobuki cúi đầu với vẻ vừa ngượng ngùng vừa hạnh phúc.

- ...Vậy thay vì bánh chanh nướng, tôi sẽ làm bánh quy nhé. Loại không quá ngọt. Gọi là bánh quy mặn cũng được...

Nói đến đây, đột nhiên Kotobuki ngừng lại.

Thấy vậy tôi cũng chợt nhận ra. Rằng Kotobuki đang liên tưởng tới điều gì khi nhắc tới bánh quy mặn.

Hương vị bánh su kem vừa mặn vừa ngọt tái hiện trên đầu lưỡi tôi.

- À, ừm, còn có cả vị cacao hay vị lá hồng trà nữa...

Kotobuki vội nói thật nhanh.

Tôi cũng khẽ lắm bầm, vờ như không nhận ra điều gì cả.

- Nghe ngon thật đấy...

Chắc hẳn vào lúc này đây, chúng tôi đều đang cùng nghĩ tới một người.

Nhìn chiếc khăn quàng màu trắng quấn quanh cổ của Kotobuki, cảm xúc trong tôi lại như dâng trào. Khi tôi vội chuyển tầm nhìn sang hướng khác, tôi bắt gặp một thứ.

Một chiếc nơ màu trắng mỏng manh đang buộc trên cành cây mọc ra từ tường rào của nhà ai đó... Tôi không khỏi mở to hai mắt kinh ngạc khi liên tưởng nó với nơ áo đồng phục.

- ...Inoue, cậu sao vậy?!

- Ở đó có một cái nơ.

- Đâu phải đâu, đó chỉ là một cái dây ni lông thôi mà.

- ...À đúng rồi.

Tại sao tôi lại cho rằng đó là một cái nơ chứ.

- À, cậu biết sự tích chỉ cần đem nơ cột lên cây trong trường thì nguyện ước sẽ thành sự thật không?

Câu nói của Kotobuki khiến trái tim tôi đập mạnh một cái.

Trong đầu tôi hiện lên một cảnh tượng.

Bầu trời trong xanh sau cơn mưa đầu mùa.

Cái cây cao rậm rạp màu xanh của lá.

Chị Tooko đang cố trèo lên cái cây đó.

Nghe nói chỉ cần cột nơ vào cây trong trường mà không để ai nhìn thấy thì nguyện ước của bản thân sẽ trở thành hiện thực.

Một sự tích hoàn toàn không có chút căn cứ khoa học nào nhưng lại rất được đám con gái yêu thích.

Có lẽ khi đó chị Tooko cũng muốn thử làm. Chị ấy cởi chiếc nơ màu xanh thắm trước ngực ra và định cột nó vào một cành cây, nhưng rồi lại bị trượt tay và suýt nữa thì ngã lộn nhào xuống đất. Chiếc nơ rơi ra từ tay chị ấy rơi xuống khế chạm vào đầu mũi tôi.

Bị tôi nhìn thấy trong bộ dạng mất mặt, hai má chị Tooko đỏ bừng cả lên.

... Đáng ghét, sao Konoha lại ở hả?!

... Hôm nay em phải trực nhật nên tới sớm. Chị Tooko thì sao, chị đang làm gì trên đó vậy.

...Hả...! A, cái này... là thế này, có một con chim non rơi xuống đất nên chị mang nó bỏ lại lên tổ ấy mà!

Vừa kiểm cố, chị ấy vừa nói như sắp khóc “Em không được nhìn lên đâu nhé”, rồi tụt xuống.

- Cái đó cũng khó lắm đấy. Phải thực hiện thành công mà không được để bất kì ai nhìn thấy.

- À... ừm, đúng rồi.

- Inoue đã thử buộc lần nào chưa?

- Hà... không, tôi cũng không tin mấy chuyện đó lắm...

- Ủ-ừm, cậu nói đúng. Chỉ có trẻ con mới đi tin mấy chuyện như vậy.

Kotobuki vội nói thêm.

Tim tôi nhói lên. Cảm giác có lỗi tràn ngập trong lồng ngực.

Thấy nét mặt của tôi không được tốt, ánh mắt của Kotobuki trở nên yếu đuối.

Tôi bèn nắm chặt tay cậu ấy hơn và cười.

- Cậu muốn mấy giờ đi xem phim? Càng sớm càng tốt nhỉ?

- Ủ-ừm.

Kotobuki cũng nắm chặt tay tôi như không muốn rời ra. Dù vậy điều này lại khiến tôi cảm thấy cậu ấy đang lo lắng.

Gió bắt đầu trở nên lạnh hơn. Chiếc khăn quàng màu trắng khế đựng đưa.

Vừa giả vờ như không nhận ra sự bất an của nhau, chúng tôi vừa tiếp tục nói chuyện bằng giọng vui vẻ.

Sau khi tiễn Kotobuki về tận nhà, tôi cười nói “Lát nữa tôi sẽ gọi điện cho cậu” rồi tạm biệt.

Đó đã là giới hạn cuối cùng của tôi. Khi chỉ còn lại một mình, toàn thân tôi như bị bóng tối đen kịt bao phủ, làm thế nào đi nữa thì tôi cũng không cách nào quên đi cơn đau nơi lồng ngực.

Đã bao nhiêu ngày rồi tôi chưa gặp chị Tooko?

Đã bao nhiêu ngày rồi tôi chưa được nghe giọng nói của chị ấy?

Tôi bắt bản thân mình phải quên, nhưng rốt cuộc lại không thể quên được. Hình bóng chị Tooko vẫn tồn tại trong sâu thẳm trái tim tôi, để rồi chỉ cần có dịp là lại hiện lên một cách rõ nét.

Cổ họng nghẹn lại, tôi lại bắt đầu thấy khó thở.

Ngay cả Miu tôi cũng đã có thể nguôi ngoai đi rồi.

Đến lúc nào đó mọi thứ sẽ ổn cả.

Sẽ có một lúc tôi quên được chị Tooko.

Tựa như băng ghi hình sẽ hư hao theo thời gian, hình ảnh trong tim cũng sẽ trở nên mờ hồ... sẽ có một ngày tôi có thể tiếp nhận điều này với chút cảm giác

cô đơn lạnh lẽo trong lòng, chắc chắn ngày đó rồi sẽ tới.

Tôi chỉ cần chờ thời gian trôi qua là được.

Đó là phương pháp hữu hiệu nhất để quên đi nỗi đau và sự phiền muộn này. Ngoài cách đó ra, tôi không còn biện pháp nào khác...

Gió bắt đầu mạnh lên. Những sợi tóc quật vào má tôi.

Tôi cắn chặt môi cúi đầu bước trên con đường đêm mà lòng nặng trĩu.

Sáng hôm sau, bầu trời có chút âm u.

Sau khi lên mạng xem dự báo thời tiết, tôi bỏ dù vào trong cặp rồi bắt đầu chuẩn bị.

Đêm qua, tôi đã nói với mẹ việc Kotobuki sẽ tới nhà chơi sau khi xem phim xong.

- Cậu ấy sẽ ở lại ăn trưa, mẹ chuẩn bị trước được không ạ. Còn cả bữa ăn nhẹ nữa, lần này mẹ nhớ lấy thứ gì dành cho con gái nhé.

- Kotobuki là cô bé đạo trước mới tới nhà mình hả. Ừm, mẹ cứ bắn khoản mãi chuyện này, chẳng lẽ cu anh và Kotobuki, Ryuuto là quan hệ tam giác hả? Mẹ cứ tưởng cu anh và cô bé Amano kia...

Nghe mẹ bắt đầu nói ra những điều hệt như Mori, tôi liền phủ nhận.

- Không phải đâu ạ. Ryuuto có bạn gái rồi, còn chị Tooko... con chỉ xem chị ấy như chị gái thôi... ngày mai con sẽ giới thiệu lại Kotobuki với cả nhà. Mẹ cũng bảo bố ngày mai ở nhà nhé.

Nét mặt của mẹ khi ấy có đôi chút phức tạp.

- Trưa nay nhà mình ăn cơm chiên hải sản với bánh pudding dâu nhé?

Nghe mẹ hỏi vậy, tôi trả lời:

- Dạ, cảm ơn mẹ. Con nghĩ cậu ấy sẽ thích.

Rồi nhanh chóng rời khỏi nhà để kịp giờ hẹn.

Gió thổi như cát da cát thịt. Đã tháng Ba rồi nhưng vẫn chưa có chút dấu hiệu ấm áp nào của mùa xuân.

- Nhưng trên thời sự lại nói anh đào năm nay sẽ nở sớm thì phải.

Vừa đi tôi vừa lấy điện thoại nhắn tin cho Kotobuki.

“Tôi vừa ra khỏi nhà rồi.”

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên.

Người tôi khẽ run khi nghe thấy tiếng nhạc trầm buồn trang nghiêm khiến người ta liên tưởng tới nhạc giáo đường, khi nhìn vào cái tên hiện trên màn hình, sống lưng tôi lại càng lạnh buốt.

Ryuuto!

Tại sao nó lại gọi cho tôi vào lúc này... từ lần say quá chén câu ở nhà tôi tới giờ nó vẫn chưa hề liên lạc với tôi cơ mà.

Nó lại định âm mưu chuyện gì nữa sao?

- Alô?

Khi tôi mở điện thoại ra, bên tai tôi vang lên tiếng nước mũi sụt sùi.

- Anh Konoha, hãy giúp em.

- Ryuuto, em làm sao vậy?

Tim tôi đập nhanh vì tình huống bất ngờ này. Dường như nó đang khóc.

- Chị Tooko...

- Chị Tooko làm sao?!

- Hãy giúp em, em không làm được gì nữa rồi. Anh đến nhà em ngay đi. Nếu không chị Tooko sẽ biến mất! Ngoại trừ anh Konoha ra, không ai có thể ngăn chị ấy. Bởi vì chị Tooko... Làm ơn, xin anh cứu chị Tooko!

Nói xong nó liền cúp máy.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với chị Tooko?!

Máu xộc lên đầu tôi, lông tóc toàn thân tôi dựng đứng cả lên.

Nhưng lần này giọng của Ryuuto rất tha thiết, nó nhiều lần van nài tôi, trong giọng nói nó cũng đầy nước mắt.

Hơn nữa lần trước dù chị Tooko không bị đầu độc đi nữa, chị ấy vẫn bị sốt cao nằm liệt giường. Nếu khi đó tôi không tới thì có lẽ chị Tooko đã phải chịu khổ sở một mình trong căn nhà lạnh lẽo đó rồi.

Miệng tôi đắng chát.

Tôi nên đi tới chỗ chị Tooko sao? Hay tôi nên mặc kệ và cứ đi gặp Kotobuki

ở chỗ hẹn? Tầm nhìn tôi dần trở nên mơ hồ vì mâu thuẫn trong nội tâm.

Nếu như đây lại là một cái bẫy của Ryuuto, có thể Kotobuki sẽ gặp nguy hiểm.

Nhớ lại chuyện xảy ra dưới tầng hầm thư viện, đầu tôi lại nóng rực lên. Tôi sẽ không để Kotobuki gặp chuyện như vậy một lần nữa. Sẽ không để Ryuuto chạm vào cậu ấy dù chỉ là một ngón tay. Tôi đã thề là phải bảo vệ Kotobuki.

Nhưng nếu như lời của Ryuuto là thật, nếu như nó đang cần sự giúp đỡ của tôi... nếu như thật sự đang có chuyện gì đó với chị Tooko...

Mồ hôi túa ra như tắm, trong đầu tôi hiện lên đủ loại hình ảnh.

Bằng những ngón tay run run, tôi bấm số của Kotobuki.

Điện thoại vang lên âm báo không thể liên lạc được, có lẽ cậu ấy đã ra khỏi nhà. Tôi phải làm sao bây giờ?! Nếu như tôi có thể tách làm hai và đi tới cả hai nơi thì tốt biết bao. Nhưng tôi lại không có được năng lực đó.

Tầm nhìn càng lúc càng trở nên mơ hồ, đầu tôi như nứt ra.

Tôi nên làm gì? Tôi phải làm gì đây...

Cuối cùng, tôi bấm số điện thoại của Akutagawa.

- Có chuyện gì vậy Inoue?

Ngay khi nghe được giọng nói chân thành đó, cảm xúc trong tôi như vỡ òa.

- Akutagawa, tôi có việc muốn nhờ ông! Giờ tôi không tới chỗ hẹn với Kotobuki được. Ông đi thay tôi được không?!

Sau đó tôi nhanh chóng giải thích tình hình cho cậu ấy, cổ họng đau nhức, ngực như vỡ ra.

Cho dù vậy, hai chân tôi vẫn chạy về phía chị Tooko. Sự thật này như một con sóng tắm tới tuyệt vọng đổ ập xuống người tôi.

Bên tai tôi văng vẳng tiếng trách cứ rằng rõ ràng tôi đã thề sẽ bảo vệ Kotobuki, vậy mà giờ lại chọn chị Tooko. Mỗi khi bước một bước tôi lại có cảm giác như mình vừa bị một cây roi vô hình đầy gai quất trúng.

Không, không phải vậy! Tôi không lựa chọn chị Tooko!

Nhưng, chỉ cần nghĩ tới việc không thể gặp lại chị Tooko nữa, cơ thể tôi lại

như bị xé tan thành trăm ngàn mảnh vụn, tôi không tài nào chịu được nỗi đau đó.

Nếu chị Tooko thật sự biến mất...!

Nếu chị ấy không còn tồn tại trên cõi đời này nữa...!

Cho dù tôi liên tục phủ nhận rằng chuyện như vậy không thể xảy ra được, tôi vẫn không thể kìm lòng mà chạy về phía chị Tooko.

Bởi vì sâu trong tim, tôi vẫn luôn nghĩ về chị Tooko. Vẫn luôn muốn được gặp chị ấy.

Khoảng thời gian hạnh phúc mà tôi trải qua cùng Kotobuki, những câu nói, nụ cười ấm áp, cảm xúc khi nắm chặt tay, trong thoáng chốc, tất cả dường như đều biến mất, lòng tôi chỉ còn biết hướng về phía chị Tooko!

Hình ảnh của chị Tooko tràn ngập đầu óc tôi đến tuyệt vọng.

Tựa như Gide cho dù có bao nhiêu người yêu thì chốn quay về của ông vẫn là bên Madeleine... Cho dù cả hai có rời xa nhau trăm nghìn vạn dặm đi chăng nữa... Bởi vì người duy nhất có thể khiến Gide mở lòng cũng chỉ có Madeleine mà thôi...

Tôi cuối cùng cũng hiểu được, cho dù tôi đi tới đâu, yêu ai, thuộc về ai, thì chỉ cần có chuyện gì xảy ra với chị Tooko, tôi sẽ vứt bỏ mọi thứ để chạy tới gặp chị ấy.

Ryuuto đã dùng phương pháp tàn khốc nhất, trực tiếp nhất, không để lại lối thoát nào, để khiến tôi nhận ra điều đó.

Rằng đối với tôi, chị Tooko có ý nghĩa như thế nào!

Rằng tôi sẽ không thể nào quên được chị ấy!

Tôi không biết liệu Ryuuto có cố ý tạo ra tình huống này để tôi phải lựa chọn hay không. Nhưng cho dù là thế nào đi nữa, thì nó cũng thắng tôi rồi.

Lần thứ ba tới nhà Sakurai, căn nhà như bị bao trùm bởi bầu không khí u uất của mùa đông.

Tôi vừa thở vừa liên tục nhấn chuông, nhưng chẳng có tiếng ai đáp lại cả. Trong nhà cũng không hề có dấu hiệu của con người. Nhìn từ bên ngoài, tất cả cửa và rèm che đều được kéo lại.

Tương tự lần trước, cửa cũng không có khóa. Thế là tôi vội đẩy cửa ra và la lên “Chị Tooko!”.

- Chị Tooko! Chị đâu rồi?!

Cho dù tôi gào rách cả cổ họng thì cô gái vẫn chương với hai bím tóc dài vẫn không xuất hiện.

Giọng nói vui tươi kia cũng không vang lên. Căn nhà cũ kĩ tràn ngập bầu không khí yên tĩnh đến đáng sợ.

Tôi vội cởi giày ra rồi chạy về phía phòng của chị Tooko. Khi tôi vừa đẩy cửa phòng ra, đập vào mắt tôi là bộ đồng phục bị xé nát thành từng mảnh.

- !

Tôi nín thở, ý thức trong một thoáng là một màu trắng xóa.

Ở chính giữa căn phòng là một tấm thảm, bên trên đó là những mảnh vụn còn sót lại của thứ từng là đồng phục học sinh nữ. Chiếc nơ màu xanh đậm trên ngực áo chị Tooko cũng bị xé làm đôi. Đặt bên cạnh là một bó loa kèn trắng nằm trong giỏ tựa như hoa viếng tang lễ.

Mắt tôi hoa lên, tôi vô thức chống tay vào giá sách và khiến chồng sách trên đó rơi xuống sàn.

Tiếng sách đụng vào nhau đập vào tai tôi những âm thanh chói chúa.

Một hộp trang điểm dán giấy màu tím nhạt trên đó cũng rơi xuống. Nắp mở ra để lộ những lá thư bên trong. Những phong thư đủ màu sắc từ màu đỏ nhạt tới xanh lam xòe ra như một chiếc quạt dưới chân tôi.

Tôi vội ngồi xồm xuống, dùng bàn tay run lẩy bẩy gom những lá thư đó lại. Toàn bộ thư gần như đều còn nguyên niêm phong. Mặt ngoài có địa chỉ và tên người nhận là “Sakurai Kanako”, còn tên người gửi là “Amano Yui”.

Đây là thư cô Yui gửi cho cô Kanako sao? Tại sao lại có nhiều như vậy? Chẳng những thế chúng còn chưa được mở ra? Chẳng lẽ cô Kanako không muốn đọc chúng sao?

Tôi không tài nào đưa ra được một phán đoán hợp lý. Nhìn thấy những lá thư kì lạ này, lòng tôi lại càng trở nên bất an. Rốt cuộc chị Tooko đã đi đâu rồi.

Tôi vừa cố gắng hít thở thật sâu, vừa thu dọn những quyển sách rơi trên sàn lại thành một chồng, bên cạnh nó là chiếc hộp chứa những lá thư bên trong.

- Chị Tooko! Chị Tooko!

Âm thanh phát ra từ cổ họng tôi nghe chẳng khác nào những tiếng hét tuyệt vọng.

Tôi chạy ra hành lang rồi lần lượt đẩy từng cánh cửa ra.

- Chị Tooko! Chị đang ở đâu?! Chị Tooko!

Căn phòng bừa bộn có lẽ là phòng của Ryuuto. Căn phòng với bàn trang điểm... nhà bếp, phòng tắm, phòng khách... Nhưng cho dù tôi tìm hết mọi nơi thì vẫn không thấy bóng dáng của chị Tooko.

Tôi gọi điện thoại cho Ryuuto nhưng nó không bắt máy! Mồ hôi ướt đầm đang khiến toàn thân tôi lạnh toát. Đầu tôi nóng rực.

Trong lúc đang đứng run rẩy giữa phòng khách, tôi phát hiện một mẫu giấy bị xé nằm cạnh chân bàn.

Tôi nhặt nó lên và nhìn thấy nội dung ghi trên đó.

“Dì Kanako,

Dì đi làm về rồi ạ.

Nhà xuất bản gửi tới rất nhiều tài liệu và hành lý, con đã cất chúng vào một chỗ rồi.

Như dự định từ trước, hôm nay con sẽ...”

Phần phía dưới đã bị xé đi nên tôi không biết được nội dung của nó viết gì. Tôi bò trên sàn tìm kiếm phần còn lại nhưng chẳng thấy nó ở đâu cả.

Như dự định từ trước là sao?!

Ryuuto vẫn không bắt máy. Có thể cô Kanako sẽ biết chị Tooko đang ở đâu!

Nếu tôi giải thích mọi chuyện với bác Sasaki, liệu bác ấy có nói cho tôi biết địa chỉ nơi làm việc của cô Kanako không? Trong thư cũng có đề cập chuyện nhà xuất bản gửi hành lý tới. Tài liệu, bưu thiếp và một cái thùng nhỏ đang được đặt ngay ngắn trên bàn.

Tôi nhìn vào phần tên người gửi, trong đó có một tấm thiếp gửi từ cửa hàng

hoa. Trông nó có vẻ như là lời cảm ơn từ người chủ trì của một cuộc nói chuyện mà cô Kanako tham gia, nó cũng có đề cập tới việc ông ta gửi hoa tới. Mặc dù người nhận là cô Kanako, nhưng phần địa chỉ lại ghi tên một tòa chung cư trong thành phố.

Tôi nhớ lại lắng hoa loa kèn trong phòng chị Tooko. Có thể vì cô ấy không nhận bưu kiện ở nơi làm việc nên họ mới gửi về nhà.

Ở phần hóa đơn cũng có ghi số điện thoại của nơi nhận, thế là tôi ngay lập tức gọi cho số đó. Dù vậy không có ai bắt máy, thay vào đó là tiếng trả lời tự động.

Không có ai cả ư...? Không, có thể cô ấy không muốn bắt máy. Vừa nghĩ như vậy, tôi vội nói nhanh.

- Cháu là Inoue, học cùng trường với chị Tooko. Cháu có việc khẩn cấp cần gặp cô Sakurai Kanako, nếu cô có ở đó xin cô làm ơn trả lời điện thoại của cháu.

Đầu bên kia vang lên tiếng người cầm lấy ống nghe.

Tôi vội hét lên.

- Cô Kanako phải không ạ?

- ...Có chuyện gì?

Giọng nói của cô ấy lạnh lùng như băng giá. Lưng tôi lạnh toát, cơ thể co rúm lại vì nỗi sợ hãi bản năng như thể đang đối mặt với một sự tồn tại tuyệt đối siêu việt.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt sau đó hỏi.

- Cô biết chị Tooko đã đi đâu không ạ?

- Cậu gọi cho tôi vì chuyện vợ vản đó sao?

Giọng nói của cô ấy đầy khó chịu.

- Cháu xin lỗi, nhưng việc này thực sự rất khẩn cấp ạ.

- Con bé đó đi tới chỗ Yui rồi.

Sau đó cuộc gọi bị gián đoạn, cô Kanako đã cúp máy.

Đến chỗ Yui là sao, không phải cô Yui đã mất rồi sao?! Tôi thử gọi điện một lần nữa nhưng cho dù tôi gọi bao nhiêu lần thì cô Kanako cũng không bắt máy.

Hơi thở của tôi trở nên gấp gáp, toàn thân tôi như bị bao phủ trong bầu không khí nóng nực.

Tôi cầm theo hóa đơn ghi địa chỉ và số điện thoại nơi làm việc của cô Kanako rồi lao ra ngoài.

Từ nhà Sakurai tới chỗ chung cư đó cần ngồi một chuyến tàu điện. Tính cả đi bộ thì tôi phải mất gần một tiếng đồng hồ mới tới được đó. Vừa tới nơi tôi vội lao lên cầu thang.

Tòa nhà có vẻ ngoài khá cũ, nó cũng không hề có thang máy.

Nghe nói sau khi cha mẹ qua đời, cô Kanako vẫn sống trong ngôi nhà hiện tại, có lẽ cô ấy không thích chuyển nhà.

Không, hẳn là cô ấy không quan tâm tới việc sống ở đâu. Trong gian phòng gần như chẳng có đồ dùng sinh hoạt cá nhân nào cả.

Tôi lần theo địa chỉ đi tới một gian phòng nằm ở một góc của lầu năm, trước cửa phòng không có bảng tên. Tôi đứng trước cửa bấm chuông nhưng chẳng có tiếng ai đáp lại cả. Tôi tiếp tục kiên nhẫn nhấn chuông, cuối cùng cửa được mở ra.

Cô Kanako xuất hiện với ánh mắt lạnh lùng, cô ấy mặc một bộ đầm dài màu đen, áo len khoác ngoài cũng màu đen.

Cho dù trong tình huống này, thì việc nhìn cô ấy ở khoảng cách gần thế này vẫn khiến tôi cảm thấy sợ hãi vì vẻ đẹp lạnh lẽo tựa băng giá của cô ấy.

- Cậu tới làm gì?! Về đi, tôi đang bận.

Tôi vội lách người vào chặn cửa lại khi cô ấy định đóng cửa và nói.

- Xin cô làm ơn cho cháu biết chị Tooko đã đi đâu! Trong phòng chị ấy đầy những mảnh vụn áo váy đồng phục... nhưng cháu lại không tìm thấy chị ấy ở đâu cả! Trong phòng khách có một lời nhắn chị ấy để lại cho cô. Nó cũng bị xé rồi nên cháu không đọc hết nội dung được. “Như đã dự định” có nghĩa là gì ạ?

Phản ứng của cô Kanako vẫn lạnh lùng như trước.

- Biết rồi thì cậu định làm gì?

- Cháu muốn đi gặp chị ấy.

- Có lẽ cậu sẽ không gặp được nó đâu.

Cô tôi rút lại khi đối mặt với cặp mắt trống rỗng và giọng nói u ám đó.

Cho dù tôi nói cho cô ấy chuyện đồng phục của chị Tooko bị xé thành từng mảnh thì cô ấy cũng chẳng hề quan tâm. Trông cô ấy như thể cho dù có chuyện gì xảy ra với chị Tooko thì nó cũng chẳng hề liên quan tới cô ấy.

Hoàn toàn không quan tâm.

Cô ấy là một người đáng sợ từng không chút do dự nói rằng làm tác giả có nghĩa là phải một mình bước qua khung cửa hẹp, và chính cô ấy đã làm điều đó, cô ấy đã dùng chính cái chết của cha mẹ và bạn thân làm đề tài viết tiểu thuyết.

Mà ngay cả đứa con gái của bạn thân đang sống trong cùng một mái nhà cô ấy cũng có thể thân nhiên giết chết trong tác phẩm của mình, xem nó như người không hề tồn tại... Tôi không tài nào lý giải được cách sống của con người đáng sợ này.

Chỉ nội việc bị cô ấy nhìn chằm chằm thế này cũng đã khiến sống lưng tôi run lên, ý nghĩ xoay người chạy trốn hiện lên trong đầu tôi.

Dù vậy tôi vẫn bước tới một bước và nói “Cho dù không gặp được thì cháu vẫn sẽ đi gặp chị ấy”, vừa nghe vậy, cô Kanako quay người đi vào trong phòng.

- Cô chờ chút!

Tôi cũng vội cởi giày xông vào nhà.

- Nếu cô biết chị Tooko ở đâu, xin hãy nói cho cháu biết!

Cô Kanako không quay lại. Ngay cạnh cửa trước là phòng bếp, sâu bên trong là phòng làm việc, trên mặt bàn rộng đặt một chiếc máy tính để bàn. Từ vị trí đứng, tôi có thể thấy được một vài tấm hình nằm rải rác, đều là hình con đường, nhà cửa, sân vườn, trường học, rừng rậm, bãi cỏ, vườn cây ăn quả, bảo tàng mỹ thuật, có lẽ chúng là tư liệu viết tiểu thuyết của cô ấy.

Ngoài ra, trên bàn còn đặt một quyển sổ màu xanh da trời và một cây bút màu bạc, tách trà với họa tiết bông hoa, đĩa bánh tạc nhân dâu, một đĩa bánh quy với viền trang trí màu xanh, bên cạnh là vài cái gác thìa bằng thủy tinh màu tím, gác trên đó là dao, muỗng, nĩa màu vàng kim.

Cô ấy đang mở tiệc trà một mình sao?

- Làm ơn đi, cô Kanako. Cảnh tượng trong phòng chị Tooko không bình thường chút nào cả? Chỗ của cô Yui là ở đâu ạ?! Trong phòng của chị Tooko có rất nhiều lá thư của cô Yui gửi cho cô chuyện đó có liên quan gì không ạ?!

- Thư của Yui?

Vẫn quay lưng lại từ nãy tới giờ với vẻ không quan tâm, đột nhiên cô Kanako nhíu mày trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt đáng sợ.

- Trong thư viết gì?

- Cháu không biết, nó vẫn còn nguyên niêm phong. Mà chuyện đó không quan trọng, cô mau nói cho cháu chị Tooko đang...

Tôi vừa nói được một nửa thì cô ấy đã cầm lấy quyển sổ và bút mực trên bàn với vẻ mặt kiên nhẫn rồi viết thứ gì vào đó, sau đó cô ấy xé trang giấy ra đưa cho tôi.

Tôi cầm lấy và nhìn vào nội dung viết trên đó, là địa chỉ. Tỉnh Iwate? Chị Tooko đang ở đây sao?!

Khi tôi đang định nói cảm ơn thì cô Kanako khẽ thì thầm bằng giọng lạnh như băng.

- ...Nơi đó là mộ của con người yếu đuối đã uống thuốc độc chết. Con bé đó không quay trở lại thì càng tốt.

Tôi ngẩng đầu lên và chứng kiến ánh mắt tràn ngập thù hận của cô ấy. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cảm xúc mãnh liệt như vậy trên khuôn mặt của cô Kanako.

Ánh mắt cháy rực ngọn lửa điên cuồng...!

Nỗi căm hận tràn trề...!

Miệng tôi khô khốc, cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Người này cũng có vẻ mặt như vậy sao?

Nữ chính Arisa trong Cánh cửa tội lỗi có lẽ cũng đã có ánh mắt đáng sợ như thế này khi ra tay sát hại em bé Tooko.

Vừa nghĩ như vậy, lưng tôi lại lạnh toát, tôi gắng nói ra lời cảm ơn rồi bỏ lại

căn phòng đằng sau lưng.

Kana này, mình không hiểu.

Hạnh phúc của tác giả và hạnh phúc của một người.

Cả hai đều quan trọng, nhưng nếu chỉ được chọn một trong hai, thì mình nên khuyên Kana lựa chọn cái nào đây?

Kana muốn cái nào hơn?

Đối với Kana, gia đình là không cần thiết sao? Một người bầu bạn hay con cái đối với Kana chỉ là gánh nặng không cần thiết thôi sao?

Kana không thích bé Ryuu gọi mình là mẹ đến vậy sao? Việc Tooko vừa cười vừa gọi Kana là dì khiến cậu khó chịu đến vậy sao?

Cả bé Ryuu và Tooko đều đang chờ một ngày Kana chủ động nói chuyện với chúng.

Takumi cũng vậy, cậu ấy thật lòng thích Kana. Thế nhưng khi Takumi qua đời, Kana chẳng hề tới bệnh viện, trong tang lễ của cậu ấy, Kana cũng đang làm việc.

Khi người ta làm phẫu thuật cho Takumi, mình vừa ôm Tooko vừa cầu nguyện rằng Kana có thể tới bệnh viện.

Trong tang lễ, vì Takumi thật sự rất đáng thương, cho nên mình đã ôm lấy Tooko và khóc.

Bước đi một mình trên con đường chật hẹp đó sẽ khiến Kana cảm thấy hạnh phúc sao?

Kana cảm thấy hạnh phúc như là một tác giả sao?

Cho dù ngày mai phải tham dự đám cưới... cho dù bọn nhỏ đang ngủ ở phòng bên cạnh... mình vẫn không nhận được mà cãi nhau với anh Fumiharu.

“Anh Fumiharu có vợ là em, có con gái là Tooko, có Kana là tác giả. Nhưng Kana lại chỉ có thể cô độc một mình, còn anh thì lại có hết mọi niềm hạnh phúc. Anh không thấy điều đó thật bất công sao?!”

Nghe mình nói vậy, anh Fumiharu chỉ cười và trả lời rằng “Đúng vậy, điều đó thật bất công”.

Nụ cười đó thật dịu dàng, nhưng cũng thật buồn, thế nên mình không tài nào trách cứ anh ấy thêm nữa.

Mình lại cầm chiếc bình nhỏ hình trái tim màu tử đinh hương mà Takumi đưa lên và ngắm nhìn nhiều lần.

Tôi ngồi tàu cao tốc tới Sendai, sau đó đổi sang một tuyến khác, rồi cuối cùng bắt taxi, khi tôi tới được ngôi chùa ghi trên giấy thì đã ba tiếng đồng hồ trôi qua.

Bầu trời xám xịt màu chì, khiến người ta có cảm giác còn lạnh hơn cả lúc tuyết rơi. Bầu không khí lạnh lẽo như đâm vào da thịt, ăn vào xương tủy. Cảnh vật xung quanh cũng toàn đồng ruộng, đất đai đều nhuộm một màu trắng xóa, khiến cảm giác lạnh nay càng lạnh hơn.

Tôi đã quá coi thường cái lạnh vùng Đông Bắc. Vừa cảm thấy hơi hận đáng lẽ mình nên mua một túi chườm nóng tại nhà ga, tôi vừa run lập cập đi qua cổng của ngôi chùa có vẻ như sẽ đổ sụp bất kì lúc nào.

- Có ai không?

Khi tôi cất tiếng gọi, một vị trụ trì già, tuổi có lẽ đã hơn chín mươi, xuất hiện.

Sau khi nghe tôi mô tả lại hình dạng của chị Tooko, vị trụ trì bảo tôi đi ra khu mộ đằng sau bằng thứ phương ngữ vùng Đông Bắc. Nếu chị ấy chưa về thì tôi có thể gặp được.

Tôi guồng chân lên mà chạy, bầu không khí lướt qua như những lưỡi dao cắt vào da thịt. Trong lòng tôi đan xen nỗi bất an và sự chờ mong gặp chị Tooko khiến ngực tôi như sắp vỡ tung.

Khi khu mộ với những tấm bia màu xám hoặc đen đập vào mắt, tim tôi càng đập nhanh hơn.

Nhưng cho dù tôi đảo mắt nhìn quanh thì cũng không thấy bóng người nào cả.

Tôi đến trễ rồi sao...

Đúng lúc tôi cảm thấy khó thở vì tuyệt vọng, từ phía ngôi mộ đối diện bỗng nhô ra một cái đầu nhỏ nhắn với hai bím tóc dài.

Xem ra từ nãy tới giờ chị ấy vẫn ngồi xồm cúi đầu nhìn ngôi mộ đó...

Khuôn mặt thân thương,

Áo khoác màu xanh đen,

Đồng phục học sinh,

Bím tóc đen dài rũ xuống theo hai bờ vai,

Cổ họng tôi run rẩy, mang theo tất cả cảm xúc phức tạp của mình, tôi kêu lên.

- Chị Tooko...!

Hai bím tóc ấy khẽ lay động, chị Tooko nhìn về phía tôi, mắt mở to với vẻ khó tin.

Cuối cùng cũng gặp được...

Chỉ là ánh mắt chạm nhau thôi, nhưng cõi lòng tôi thất lại, tôi muốn bật khóc.

Rõ ràng chỉ là cách xa một thời gian ngắn, vậy mà ngực tôi lại tràn đầy cảm giác như thể đã rất lâu rồi chúng tôi chưa gặp nhau.

Tôi đứng sững tại chỗ, không dám nháy mắt dù chỉ là một cái vì sợ chị Tooko sẽ biến mất, chị Tooko cũng ở yên tại chỗ nhìn tôi. Tôi nín thở khi chứng kiến sự kinh ngạc trên khuôn mặt chị ấy dần chuyển thành nỗi xót xa.

Hai mắt của chị Tooko cũng trở nên ẩm ướt. Sau khi sự im lặng kéo dài được một lúc, cuối cùng, bằng giọng run run, chị ấy nói.

- ...Đây là con chồn biến thành Konoha sao?

- Chị nói cái gì vậy hả?

- Bởi vì từ Tokyo tới đây mất tới mười tiếng đồng hồ cơ mà.

- Không mất nhiều thời gian đến vậy, chỉ khoảng bốn tiếng thôi.

- Em nói xạo.

Vừa nói, tôi vừa đi gần tới chỗ chị Tooko.

- Chỉ là, em muốn được gặp chị Tooko.

Ánh mắt của chị Tooko lại trở nên ướt át.

- Ai nói cho em biết chị ở đây vậy? Ryuuto hả?

- Cô Kanako ạ.

- Dì đã nói cho em biết sao?

Chị Tooko tỏ ra kinh ngạc khi nghe tôi nói vậy.

- Dì thật sự đã nói cho Konoha biết chị ở đâu sao? Em đã gặp dì à? Nhưng hôm nay dì có ở nhà đâu?

- Em... gọi điện tới chỗ làm của cô ấy. Trên hóa đơn gửi kèm lẵng hoa có ghi số điện thoại. Sau đó cô ấy nói cho em biết địa chỉ của ngôi chùa này.

Vì việc chạy tới tận chỗ người ta làm việc quấy rầy thực sự quá mất mặt nên tôi không nói ra được.

Hai mắt chị Tooko càng mở to hơn, rồi chị ấy khẽ nhắm mắt lại, nét mặt cũng trở nên dịu dàng.

- Vậy sao... dì Kanako đã nói cho Konoha biết sao.

Nụ cười hạnh phúc hiện lên trên khuôn mặt chị ấy.

...Dì Kanako là một người dịu dàng, tốt bụng.

- Thật mà. Chị đi kiêu gì mà tốn nhiều thời gian đến vậy hả?

- Chị làm ơn dùng tàu cao tốc hộ em cái.

Tôi không khỏi muốn ngồi thụp xuống ôm đầu rên rỉ.

Rốt cuộc thì tại sao chúng tôi lại tới tận Iwate để nói chuyện tào lao này chứ. Tại sao cái người này lại chẳng hề thấy lo lắng gì hết vậy.

- Đồng phục...

- Hả?

- Không có gì. Không sao nữa rồi.

Xem ra tôi lại bị Ryuuto chơi một vô rồi. Dù vậy tôi lại không cảm thấy giận. Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng khi tôi vừa gọi tên chị Tooko vừa liều mạng đi tìm chị ấy ở nhà Ryuuto hoàn toàn tan biến, tâm hồn lại như được ánh sáng chiếu rọi.

- Em tới gặp chị để nói chuyện đồng phục hả?

- Chị nghĩ em biến thái đến vậy sao?

- Vậy thì tại sao?

Chị Tooko mím môi chờ câu trả lời của tôi. Trong ánh mắt của chị ấy dường như xen lẫn chút sợ hãi.

- Đâu cần phải có lý do gì chứ.

Tại sao chị Tooko lại yêu quý cô Kanako vô điều kiện đến vậy. Cho dù cô

Kanako chẳng hề che giấu sự căm ghét của mình dành cho chị ấy đi nữa.

Cô ấy đã nhìn tôi mà nói rằng “Con bé đó không quay trở lại thì càng tốt”.

Trông thấy chị Tooko như đang nhăm nháp niềm hạnh phúc nhỏ bé, ngực tôi không khỏi đau nhói.

- ...Hôm nay là ngày giỗ của ba mẹ chị phải không?

Chị Tooko khẽ thì thầm.

- ...Ừ.

Thì ra ý của cô Kanako khi nói chị Tooko đi gặp cô Yui là như vậy. Ngôi mộ khắc dòng chữ “Nhà Amano” được lau chùi sạch sẽ, bên cạnh trồng những bông hoa màu trắng.

- Em đọc tiểu thuyết của cô Kanako rồi.

Bờ vai mảnh khảnh khẽ run lên. Chị Tooko ngẩng đầu nhìn tôi. Trong ánh mắt của chị ấy không phải kinh ngạc mà là một nỗi xót xa lặng lẽ chấp nhận bi thương.

- Câu chuyện trong *Cánh cửa tội lỗi* là câu chuyện về cô Kanako và ba mẹ chị Tooko đúng không...

Chị Tooko lại cúi đầu quay người về phía ngôi mộ.

- ...Đó chỉ là tiểu thuyết. Bởi vì buổi sáng chín năm trước, dì Kanako không có ở nhà...

Trong bầu không khí lạnh cắt da cắt thịt, tôi căng tai ra nghe chị Tooko nói.

- Sáng hôm đó... vì đi dự đám cưới nên cả ba và mẹ chị đều mặc đồ rất đẹp... Mẹ mặc chiếc đầm tím nhạt với những ren vải mỏng khẽ đung đưa... trông mẹ thật xinh đẹp. Nhưng sắc mặt mẹ lại không tốt, có đôi chút lơ đãng...

Tối hôm trước, có vẻ như mẹ đã cãi nhau với ba... Khi đó chị đang ngủ ở phòng bên cạnh... vì nghe tiếng cãi cọ nên chị tỉnh lại. Nhưng vì sợ nên chị chỉ nhắm chặt hai mắt giả vờ như đã ngủ...

Ba thì mặc âu phục màu đen và cà vạt trắng.

Như thường lệ, ba mỉm cười dịu dàng khẽ vuốt tóc chị rồi nói “Chào buổi sáng, Tooko”.

Ryuuto cũng quán quýt bên mẹ nói “Dì Yui hôm nay đẹp quá”, sau đó mẹ cũng vui vẻ trở lại và bật cười.

Cảnh tượng đó, không khác gì ngày thường cả...

Chị Tooko cúi đầu.

- Chị và ba ăn “cơm” do mẹ viết, Ryuuto và mẹ thì ăn đồ ăn bình thường, rồi ba pha cà phê... rồi cả ba và mẹ cùng uống.

Cà phê?

Tôi như bắt được thứ gì đó. Dường như tôi đã nghe thấy nó khi Ryuuto nói mới thì phải. Rằng Juliette đã bỏ thuốc độc vào cà phê...

- Không phải ba của chị Tooko là người ăn sách sao? Chú ấy cũng uống cà phê à?

- Thỉnh thoảng... ba sẽ uống cùng với mẹ. Mặc dù mẹ chị thích hồng trà hơn, nhưng buổi sáng mẹ vẫn uống cà phê... để đầu óc tỉnh táo...

Giọng chị Tooko trở nên do dự. Từ ngữ cũng không lưu loát, thỉnh thoảng tay phải chị ấy lại có động tác như đang nắm chặt thứ gì đó. Ánh mắt đang nhìn vào bìa mộ của chị ấy cũng trở nên khô sở...

Mọi chuyện còn lại không khác những gì tôi được nghe từ bác Sasaki và chị Maki. Sau khi gửi chị Tooko và Ryuuto ở nhà Sakurai, chú Fumiharu và cô Yui lên xe đi dự lễ cưới rồi qua đời trong vụ tai nạn.

- Mẹ ôm lấy chị rồi bảo chị ngoan ngoãn chờ ở nhà của dì Kanako. Rằng chị không được khiến dì lo lắng...

Lời hứa cuối cùng giữa chị ấy và mẹ chín năm trước.

Cho đến bây giờ, chị Tooko vẫn giữ lời hứa đó.

Cho dù có phải nằm liệt giường vì bị cảm, chị ấy vẫn cố gắng chịu đựng một mình để không khiến cô Kanako lo lắng, khi đứng trước cô Kanako, chị ấy vẫn luôn nở nụ cười...

Khi ấy chị Tooko chỉ mới tám tuổi, rốt cuộc chị ấy đã chờ đợi trong tâm trạng như thế nào khi không thấy cha mẹ mình quay lại?

Ngực tôi thất lại khi trong đầu hiện lên hình ảnh bé gái với hai bím tóc co

mình run rẩy vì sợ ma trong ngôi nhà từng xảy ra vụ tự tử.

- ...Ryuuto nói với em rằng... cô Kanako rất giống Alissa trong *Khung cửa hẹp*...

Chi Tooko ngẩng đầu lên nở nụ cười yếu ớt.

- Đúng vậy. Dì Kanako cũng là một người rất cô độc, cao quý... Luôn hướng về một nơi thật xa, không tồn tại trên mặt đất này...

Bằng giọng nói dịu dàng, chị ấy kể cho tôi về Khung cửa hẹp.

- ...*Khung cửa hẹp* của Gide tựa như món súp consommé có màu hổ phách... Konoha biết cách làm súp consommé không? Người ta sẽ cho thịt, xương, rau củ cùng gia vị vào một cái nồi lớn, sau đó hầm nhừ tất cả bằng lửa liu riu trong nhiều tiếng đồng hồ để lấy nước canh...

Rồi người ta sẽ cho gia vị và lòng trắng trứng gà vào nước canh và tiếp tục đun... Như thế chất cặn trong canh sẽ bị lòng trắng trứng hấp thu, sau đó người ta sẽ vớt hết hỗn hợp cặn này ra... Cuối cùng sẽ lọc hết cả dầu nữa... Bằng cách này, ta sẽ có được một món súp trong vắt.

Đó là một món ăn tốn rất nhiều thời gian và công sức.

Nhìn từ bên ngoài nó chỉ có một màu trong suốt thật đơn giản, nhưng để nói ra toàn bộ nguyên liệu sử dụng trong món súp đó thì thật là khó. Nó tựa như trái tim một con người... với rất nhiều cảm xúc quyện lại và hòa tan vào nhau... Trong suốt tựa như tia nắng vàng ấm áp trước khi mặt trời lặn... mang theo hương vị xót xa...

Tôi nhớ lại những ngày sau giờ học mà tôi trải qua ở câu lạc bộ với chị Tooko.

Ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ.

Căn phòng nhỏ tràn ngập ánh sáng màu vàng dịu dàng ấm áp. Giọng nói của chị Tooko nhẹ nhàng vang lên. Tiếng bút chì viết trên giấy bản thảo. Chị Tooko háo hức nhìn trộm.

Khoảng thời gian hạnh phúc.

Thế nhưng nếu để cho tôi dùng lời nói mô tả lại khoảng thời gian đó, tôi thật

khó mà làm được.

Thật nhiều tình cảm trộn lẫn vào nhau, nhưng lại thật trong suốt, dịu dàng, xót xa...

Dưới bầu trời xám xịt màu chì, trong bầu không khí lạnh lẽo đến tê cóng, chị Tooko tiếp tục kể chuyện.

Giữa vô số bia mộ, chỉ có sự hiện diện của tôi và chị Tooko. Cứ như thể hai chúng tôi đang đứng tách biệt trong một không gian biệt lập với thế giới bên ngoài.

Chị Tooko nhìn về phương xa rồi nói.

- Jérôme yêu Alissa.

Alissa cũng yêu Jérôme, nhưng cô cũng hi vọng em gái Juliette của mình được hạnh phúc.

Còn Juliette... cô yêu Jérôme và hi vọng Jérôme kết hôn với Alissa để được hạnh phúc.

Cả ba người đều nghĩ cho người khác hơn cả bản thân. Thế nhưng tại sao đến cuối cùng lại chẳng ai được hạnh phúc chứ... Tại sao họ lại phải đi qua khung cửa hẹp kia chứ...

Trong khi kể cho tôi nghe về Khung cửa hẹp, phải chăng chị Tooko cũng nhớ về cha mẹ mình?

Những lời cuối cùng đó phải chăng là để nói về chú Fumiharu và cô Yui chứ không phải Jérôme và Alissa?

Tại sao họ lại phải đi qua khung cửa hẹp kia chứ...

Có lẽ ngay cả chị Tooko cũng không thể trả lời được.

Chị ấy mím môi im lặng.

Ánh mắt chị ấy nhìn lên bầu trời xa xăm màu xám, tựa như đang hi vọng một kì tích sẽ xảy ra và thay đổi thế giới...

Đứng bên cạnh và nhìn chị ấy như vậy, lòng tôi không khỏi trở nên buồn khổ.

Ngực đau quá.

Nhói lên từng cơn.

Chị Tooko khẽ hắt xì.

- Xin lỗi chị, hôm nay em không mang theo bao tay hay khăn quàng.

Khăn quàng của tôi... đã được đưa cho Kotobuki rồi.

- Không sao đâu.

Chị Tooko dịu dàng mỉm cười.

Nụ cười xinh đẹp nhưng cũng đầy mộng ảo, tựa như nó sẽ tan biến vào cảnh sắc lạnh lẽo xung quanh.

Ngực tôi lại nhói lên, tôi khẽ nắm lấy tay chị Tooko.

Bàn tay lạnh lẽo nhẹ run.

Cho dù vậy... cả tôi và chị Tooko vẫn nắm tay nhau... tựa như muốn chia sẻ sự ấm áp của bản thân cho đối phương. Hai chúng tôi im lặng, để những lời muốn nói được giấu vào trong tim...

Ngoài việc đó ra, hiện tại chúng tôi không thể làm được gì nữa cả. Chỉ có thể nắm tay.

Cho dù vậy, ngay cả điều đó cũng không thể kéo dài vĩnh viễn.

- ...Chúng ta đi thôi. Nếu không chị lại bị cảm lạnh mất.

Chị Tooko cúi xuống nhìn ngói mộ với ánh mắt cô đơn như để nói lời tạm biệt cha mẹ. Sau khi nhắm mắt lại một lúc, chị ấy ngẩng đầu lên và bước đi.

Chúng tôi vẫn nắm tay nhau. Không phải dùng sức nắm chặt mà chỉ là khẽ chạm vào nhau...

- Tiếp theo chị định làm gì?

- Có một nơi mà từ nhỏ tới giờ chị vẫn muốn được đi tới.

- Em đi theo được không?

Sau khi do dự một lúc, chị Tooko khẽ thì thầm.

- ...Ừ.

Chương 4:

Không một âm thanh, bóng lưng biến mất

Sau khi vất vả thuyết phục được chị Tooko từ bỏ ý định ngồi chuyển xe buýt duy nhất hai tiếng mới có một chuyến, chúng tôi gọi taxi tới một bệnh viện nhỏ.

Tại khu đất được bao quanh bởi dãy hàng rào thấp, một tòa nhà ba tầng có treo biển *Bệnh viện sản, nội khoa* mọc lên, ở bên cạnh là một ngôi nhà trệt nhỏ, có vẻ như nơi này cũng là chỗ ở của bác sĩ và y tá luôn.

Chị Tooko nheo mắt nhìn tòa nhà với vẻ xúc động. Nghe chị ấy nói tôi mới nhớ, trên tấm thiệp chúc mừng sinh nhật mà tôi tìm thấy trong ngăn kéo có ghi địa chỉ người gửi là của bệnh viện.

- Chị chưa từng tới đây lần nào à?

- Ừ.

- Nhưng mà không phải năm nào chị cũng đi viếng mộ sao? Tại sao chị lại không tới đây?

Nghe tôi hỏi vậy, nét mặt của chị Tooko trở nên bối rối, rồi chị ấy nở một nụ cười mơ hồ.

- ...Tại chị bận.

Tôi có cảm giác như đó không phải là toàn bộ lý do, dù vậy tôi cũng không gắng hỏi.

- Hi vọng bác sĩ vẫn còn nhớ chị.

- Lúc đó chị vẫn còn là một em bé mà? Làm sao bây giờ bác sĩ nhận ra chị được chứ.

- Nhưng cả ông nội và ba của chị đều được bác sĩ ở đây đỡ đẻ cả.

- Ông bác sĩ đó rốt cuộc bao nhiêu tuổi vậy?!

Trong lúc chúng tôi đang đứng nói chuyện trước cửa ra vào, một cô y tá luống tuổi với dáng người phì nhiêu xuất hiện.

- Ồ? Hai cháu có chuyện gì không?

Vốn dĩ chẳng hề sợ người lạ, nhưng vào lúc này chị Tooko lại tỏ ra lúng túng.

- A, cái này, cháu, sinh ra ở bệnh viện này ạ. Hôm nay, cháu tới thăm bác sĩ...

- Cháu là học sinh cấp ba hả? Năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?

- Cháu gần mười tám tuổi ạ, năm nay học lớp 12.

Cô y tá nói với về tiệc nuôi.

- Vậy thì không phải bác sĩ Mamoru mà là ông nội của ông ấy, bác sĩ Kiichi rồi. Tiệc là bác sĩ Kiichi vừa qua đời năm ngoái.

Chị Tooko nhíu mày thất vọng.

- Vậy ạ...

- Cô rất tiếc, để cháu phải tới vô ích rồi. Mà cháu cho cô biết tên của cháu được không?

- Cháu tên Amano Tooko ạ.

Vừa nghe vậy, nét mặt của cô y tá bỗng trở nên tươi tỉnh.

-Ồ, Tooko! Là Tooko trong *Chuyện Toono* đúng không?

Hai má của chị Tooko cũng đỏ bừng lên vì vui sướng.

- Dạ!

- Quả nhiên là vậy! A, đúng rồi, cháu giống mẹ cháu như đúc. Cái mũi, khoe mắt này thật sự rất giống. Khi đó cô cũng phụ đỡ đẻ cháu đấy.

Sau đó cô y tá tên Hayashi này đưa chúng tôi vào trong bệnh viện và dẫn tới một căn phòng trống, theo lời cô ấy thì đây là nơi mẹ chị Tooko nằm sau khi nhập viện.

Đó là một căn phòng nhỏ ở tầng ba có giường cạnh cửa sổ, từ đó có thể nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

- Mẹ của cháu tên Yui đúng không. Cô ấy thường xuyên ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Còn ba của cháu là biên tập viên nhà xuất bản thì phải? Khi đó vì công việc bận rộn nên ba cháu không tới thăm mẹ cháu thường xuyên được. Có lẽ mẹ của cháu đã rất lo lắng khi phải một mình sinh cháu ra ở một nơi xa lạ như thế này... Trông cô ấy rất cô đơn... và thường xuyên tỏ ra lo lắng về chuyện gì đó. Dù vậy, cô ấy vẫn không hề than phiền hay oán trách gì, vẫn luôn rất cố

gắng.

Lần đầu tiên được ôm cháu, cô ấy đã nở một nụ cười thật hạnh phúc!

Vừa kề sát mặt vào má của cháu, cô ấy vừa khẽ gọi “Tooko” bằng giọng dịu dàng. Theo lời cô ấy thì cái tên đó bắt nguồn từ *Chuyện Toono*. Rằng cô ấy đã quyết định nếu sinh con gái thì sẽ đặt tên là “Tooko”. Trông mẹ của cháu khi đó thật sự hạnh phúc. Lúc đó Tooko cũng chỉ mới bằng từng này thôi.

Chị Tooko vừa cười vừa lắng nghe câu chuyện của cô Hayashi với vẻ mặt hạnh phúc.

Cứ như thể đang nghe một điều gì đó cực kì tốt đẹp.

Thực ra, mình đã từng cảm thấy ghen tị vì mối quan hệ giữa Kana và anh Fumiharu.

Bởi vì khi cầu hôn mình, anh Fumiharu từng nói.

“Câu chuyện của em tựa như món ăn gia đình.

Đơn giản, ấm áp, xoa dịu tâm hồn, nhưng nó lại thiếu đi cái vị để trở thành một thứ hàng hóa, thế nên em sẽ không thể trở thành tác giả của công chúng.

Nhưng em nhất định có thể trở thành tác giả của anh. Anh yêu em, cũng như yêu những gì em viết ra. Thế nên xin em hãy trở thành tác giả của riêng mình anh.”

Rồi như để chứng minh, anh ấy cầm bản thảo của mình lên và ăn.

Sau đó, mình trở thành vợ của anh Fumiharu nhưng mình lại không phải tác giả của biên tập viên Amano Fumiharu. Bởi vì mặc dù anh Fumiharu gọi mình là tác giả của anh ấy, nhưng tác giả thực sự của anh Fumiharu lại là Kana.

Mình đã rất đau lòng khi nhận ra điều đó...

Khoảng thời gian mang thai Tooko, mình rất lo, thường xuyên căng thẳng... Mỗi khi anh Fumiharu không về, mình lại nghĩ có khi nào anh ấy đang ở bên Kana không.

Trong lúc mình đang chờ đợi cô độc trong căn phòng đó, có khi nào hai người đã cùng đi tới một nơi mà mình không thể với tới không.

Thế giới của mình dần tan vỡ, đến một ngày nó trở nên đen kịt.

Tại sao anh Fumiharu vẫn chưa về?

Anh ấy đã hứa Chủ nhật sẽ đi mua đồ cho em bé cùng với mình rồi, vậy mà sao khi Kana gọi, anh ấy lại tới chỗ làm? Mới vừa hôm qua anh ấy còn dịu dàng nói với mình nếu là con gái thì sẽ đặt tên là “Tooko” dựa theo Chuyện Toono.

Tại sao... tại sao anh ấy lại tới chỗ Kana?

Mình rất khổ sở, rất đau khổ, dường như bóng tối đang nhấn chìm mình, mình không biết phải làm sao nữa... Chính Tooko là người đã cứu mình thoát khỏi địa ngục đó.

Khoảnh khắc mình ôm trong tay sinh mệnh bé nhỏ, mềm mại vừa mới ra đời, mình như được bao trùm bởi niềm hạnh phúc vô bờ.

Yêu thương dâng trào, hạnh phúc muốn bật khóc.

Mình thật sự rất hạnh phúc.

Nhưng, hạnh phúc của mình, lại trở thành bất hạnh của Kana.

- ...Quê hương của ba chị, tỉnh Iwate, chính là nơi *Chuyện Toono* diễn ra.

Chị Tooko nhẹ nhàng nói khi chúng tôi sóng vai bước đi trên con đường giữa những bờ ruộng nhuộm ánh chiều tà.

- Đó là tập hợp truyện kể mang âm hưởng dân gian về những truyền thuyết trên vùng đất này...

Trong *Chuyện Toono* xuất hiện rất nhiều yêu quái và cả các vị thần... Có Kappa, Tengu... hay Zashiki-warashi... Những loài sinh vật không phải người cùng chung sống trên một vùng đất với người... Dù vậy, trong đó lại không có câu chuyện nào kể về loài yêu quái ăn giấy cả.

Giọng nói vang lên khe khẽ... ánh mắt của chị ấy cũng đầy ắp dịu dàng.

- Ba của chị, còn có ông nội... và cả ông cố... từ rất lâu, rất lâu về trước đều là những người sống bằng việc ăn những câu chuyện. Bởi vì không ai nói cho chị biết người như vậy thì gọi là gì nên chị cũng không biết. Thế nên...

Chị Tooko dừng bước, xoay người nhìn về phía tôi đang kinh ngạc.

Rồi chị ấy ưỡn ngực ra nói với giọng vui vẻ.

- Chị là một nữ sinh cấp ba bình thường, một “Cô gái văn chương” như em

chứng kiến!

Tôi rút cuộc cũng hiểu được giọng nói vui vẻ nụ cười rạng rỡ này chính là thứ mà chị Tooko đã luyện tập được sau bao nhiêu năm cố gắng.

Danh xưng “Cô gái văn chương” đó đến cùng ẩn chứa bao nhiêu ý nghĩa bên trong nó...

... Chị không phải yêu quái, chị chỉ là một “Cô gái văn chương” thôi.

... Chị chỉ là một “Cô gái văn chương” bình thường, yêu sách đến nỗi muốn ăn-tươi-nuốt-sống chúng mà thôi.

Chị Tooko là một sự tồn tại không giống với những người khác. Chị ấy hẳn đã phải chịu rất nhiều khổ sở vì chuyện này. Cho dù vậy, chị ấy vẫn cười rạng rỡ, vẫn tỏ ra giận dữ nói mình không phải một yêu quái, vẫn lật từng trang sách và kể cho tôi rất nhiều điều.

Ngực tôi nóng lên khi chứng kiến nụ cười rạng rỡ đó.

Em xin lỗi vì trước kia vẫn luôn cười nhạo, trêu chọc chị là yêu quái... Nếu tôi nói ra những lời đó, có lẽ chị Tooko cũng sẽ chỉ ưỡn cao bộ ngực phẳng lì của mình và nói “Em hiểu là tốt rồi”.

Thế nên tôi chỉ im lặng đi bên cạnh chị ấy.

Khi bắt taxi đến tới nhà ga, tôi lại phải tốn một phen công sức thuyết phục chị Tooko.

- Ngồi xe buýt được rồi. Chúng ta về bằng xe buýt đi.

- Chuyến xe buýt đó chạy xuyên đêm đấy! Còn nữa, từ giờ đến lúc nó xuất phát còn phải chờ rất lâu! Phải sáng mai chị mới về được nhà đấy!

- Nhưng nó rẻ hơn đi tàu cao tốc mà.

- Thời gian là vàng bạc. Chị Tooko sắp thi rồi đúng không. Phải tranh thủ từng giây từng phút chứ.

- Nói thì nói vậy... nhưng mà chị không mang đủ tiền để đi tàu cao tốc.

Mặc dù rất muốn nói “Vậy thì chị tự về một mình bằng xe buýt đi” rồi bỏ chị ấy lại ở đây, nhưng cuối cùng tôi vẫn không có cách nào làm vậy được.

- ...Em trả là được chứ gì.

- Ô, như vậy không được.

- Em muốn thế đấy. Chị im lặng hộ em cái.

- V-Vậy thì... ít nhất ngòi tàu điện bình thường cũng được mà...

- Hôm nay tuyến đó không chạy thẳng về Tokyo đâu.

Nhìn chị Tooko vẫn còn tỏ ra do dự, tôi lẩm bẩm.

- Chị cứ coi như đây là quà sinh nhật sớm đi.

Chị Tooko mở to hai mắt.

- Em vẫn còn nhớ ngày sinh nhật của chị sao?

- ...Ngày mười lăm tháng ba đúng không. Dù sao chị cũng bắt em mua quà sinh nhật muộn nửa năm cho chị rồi, em làm sao quên được chứ.

Tôi nói không chút nường tình, nhưng hai má lại đỏ bừng lên.

Nếu để chị ấy nhìn thấy tôi trong bộ dạng này thì xấu hổ chết mất, thế nên tôi quay người đi.

- Vậy được chưa, chúng ta ngòi tàu cao tốc quay về nhé.

- Konoha...

Chị Tooko khẽ thì thầm.

- Chị đi bộ về được rồi, em dùng số tiền đó mua sách cho chị đi.

Sau đó chị ấy quay người bước đi cứ như thể thực sự định đi về một mình.

Sau khi ngòi trên tàu điện, chị Tooko vẫn không chịu từ bỏ, liên tục lải nhải cái gì mà đừng đổi tuyến sang tàu cao tốc nữa, hay là cứ ngòi tàu điện đi được tới đâu hay tới đó, rồi chị ấy còn đề nghị chúng tôi đi bộ để dành tiền đó mua sách.

- Sao chị không dành thời gian học công thức toán đi hả.

- Không sao đâu, lần thi thứ hai của chị không có môn Toán.

- Đừng khinh địch, cẩn thận lại thi rớt đấy.

- A! Đừng có nói rớt mà~~~!

Xem ra chị ấy vẫn rất để ý chuyện đó.

Bên ngoài cửa sổ đã là một màu tối đen như mực. Trong khoang tàu cũng chỉ có mình tôi và chị Tooko.

Chị Tooko ngòi đối diện tôi, vẫn đang lấy tay bịt tai lại, chị ấy nhìn ra ngoài

cửa sổ khẽ nói.

- Nhưng mà... ngồi xe buýt đêm cũng rất lãng mạn đấy... ánh sáng duy nhất trong xe là đèn khẩn cấp trên sàn... ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại hắt vào ánh sáng... Tựa như chiếc xe đang chạy giữa những vì sao vậy...

- Giống như *Đường sắt Ngân hà* à?

Vừa nói câu ấy ra khỏi miệng, tôi bỗng nhớ tới cung thiên văn đó. Linh hồn dường như rời khỏi cơ thể tôi và quay trở lại đêm hôm ấy.

Bầu trời hình vòm.

Bầu trời sao mà Kenji đã từng chứng kiến.

Chị Tooko kể cho chúng tôi nghe câu chuyện về Giovanni và Campanella.

"Campanella, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau đúng không."

Khi đó, Giovanni và Campanella cũng đang ngồi trong khoang tàu nhìn những ngôi sao bên ngoài qua khung cửa sổ sao?

Chị Tooko vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh vật thoáng qua như làm nổi lên vẻ cô đơn trên khuôn mặt chị ấy.

Ngực tôi thất lại.

- ...Khi ấy, không biết Campanella đã đi một mình tới nơi nào nhỉ?

Campanella rời đi, bỏ lại Giovanni.

Tựa như Jérôme và Alissa.

Người đưa ra quyết định luôn là kẻ rời đi. Người bị bỏ lại chỉ biết kêu khóc khản cổ trong vô vọng.

Có lẽ chị Tooko cũng nhận ra sự giống nhau giữa Alissa và Campanella. Chị ấy khẽ nói bằng giọng u buồn.

- Đúng vậy... có lẽ Campanella đã bước qua khung cửa hẹp rồi...

Dưới chân tôi truyền tới âm thanh rầm rập của đoàn tàu. Trong khoang tàu tràn ngập bầu không khí tĩnh lặng.

- ...

- ...

Chị Tooko rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì vậy?

Mặc dù từ nãy tới giờ chúng tôi đều nói chuyện thật vui vẻ, nhưng khi về tới Tokyo, mối liên hệ giữa chúng tôi sẽ lại trở nên khó xử, có lẽ từ nay về sau tôi sẽ thật sự không gặp lại chị ấy được nữa.

Sau khi cả hai chúng tôi im lặng một lúc, chị Tooko đột nhiên nói với vẻ đáng thương.

- Chị... đói bụng quá.

- Cả ngày hôm nay em cũng chỉ mới ăn sáng. Chị cố chịu thêm chút nữa đi.

- Nhưng chị đói lắm, đói chịu không nổi.

Chị ấy nhúu mày meo meo nói.

Nói thì nói vậy, nhưng dù sao thì việc viết truyện tam đề rồi đưa cho chị ấy ăn cũng khiến tôi rất khó xử vào lúc này. Cho dù trong khoang không có hành khách nào đi nữa thì nó vẫn khác với xe buýt đêm, đèn đóm trong khoang vẫn sáng trưng.

Khi tôi đang định bảo chị ấy ráng chịu đựng thêm chút nữa, thì chị Tooko đã lôi ra một cuốn sách nhỏ từ trong túi hành lí.

Tôi nín thở khi nhìn thấy tiêu đề.

Alt Heidelberg!

Đó là cuốn sách mà tôi tặng chị Tooko. Cái hôm tôi đến thăm lúc chị ấy bị bệnh, nó được nhét dưới nệm... Khi tôi định xé nó ra rút cho chị Tooko ăn, chị ấy đã ngăn tôi lại...

... Cuốn sách đó không được... Sẽ ăn... hết mất... Chỉ còn lại duy nhất Alt Heidelberg thôi... Thế nên không được ăn...

Khi đó nó vẫn còn khoảng hai phần ba, nhưng bây giờ số trang đã chưa còn đến một nửa.

Ngực tôi đau nhói.

... Chị đã nói lời từ biệt rồi... cũng đã định... ăn hết Alt Heidelberg rồi... Vậy tại sao... em vẫn ở trong phòng của chị...

Khi chị Tooko ăn hết cuốn sách đó, chị ấy sẽ quên tôi sao? Ý nghĩ đó dâng lên, giằng vò lòng tôi.

Chị Tooko lật từng trang sách, rồi bắt đầu kể chuyện bằng giọng nhẹ nhàng.

- *Alt Heidelberg* là một vở kịch của tác giả người Đức Meyer-Forster, được phát hành năm 1901... Nó là một tác phẩm nổi tiếng kể về niềm vui và nỗi buồn của tuổi xuân thông qua cuộc gặp gỡ giữa chàng hoàng tử Karl Heinrich của công quốc Karlsburg, và Kathie, con gái của một ông chủ nhà trọ. Tựa như đang ăn món mứt tử đinh hương, ngọt ngào... xen lẫn chút đắng chát... khổ sở...

Karl Heinrich vì cha mẹ mất sớm nên từ nh đã phải sống trong những quy tắc nghiêm ngặt để trở thành người kế thừa của Đại công tước xứ Karlsburg đồng thời cũng là ông nội của chàng. Khi đến du học ở lâu đài Heidelberg, cuộc sống đại học tự do đã đưa tới những trải nghiệm khó quên cho Heinrich.

Kathie là một cô gái làm việc tại nhà trọ. Để chào đón Karl Heinrich, cô đã trao cho chàng một bó hoa và đọc thơ. Sau đó hai người yêu nhau.

Ngón tay mảnh khảnh chợt dừng lại trên trang sách. Bình thường, khi kể cho tôi nghe những câu chuyện, chị ấy đều rất hào hứng, nhưng vào lúc này chị Tooko lại cúi đầu với vẻ cô đơn.

- ...Mỗi tình đầu... cuộc sống tự do... thật nhiều bạn bè... đối với Karl Heinrich mà nói, đó là niềm hạnh phúc mà chàng chưa từng nếm trải, là những ngày tháng quan trọng không thể thay thế.

Đúng vậy... tựa như khi dùng răng cắn một miếng mứt giòn, hương hoa tử đinh hương lan tràn khắp khóe miệng...

Thế nhưng, điều đó không thể kéo dài mãi mãi... bởi vì bệnh tình của đại công tước Karl chuyển biến xấu, Karl Heinrich phải dừng việc du học và về nước.

Hai năm sau, khi đã trở thành đại công tước và quay lại Heidelberg, Heinrich nhận ra Heidelberg thân thuộc ngày xưa nay đã không còn nữa...

Giọng nói của chị Tooko trở nên khàn đặc.

Đồng thời những ngón tay của chị ấy khẽ vuốt ve trang giấy rồi dừng lại ở mép.

Chẳng lẽ chị ấy định ăn sách ở đây sao?!

Thật bất cần. Bình thường chị ấy đâu phạm sai lầm nguy hiểm như vậy đâu.

Tiếng giấy bị xé vang lên.

Chị Tooko dùng đầu ngón tay nhặt lên mẩu giấy trắng rồi từ từ đưa lên môi.

Không được ăn, nó sẽ biến mất! Sẽ quên mất!

Không chịu đựng được cơn đau đang giày vò lồng ngực, tôi đuổi tay ra.

Tôi đưa tay vào giữa môi và ngón tay của chị Tooko rồi nắm chặt lấy tay chị ấy. Có lẽ vì quá đột ngột, chị Tooko cũng cảm thấy kinh ngạc nên vô ý ngậm miệng lại. Răng chị ấy cắn mạnh vào ngón tay của tôi.

- ...!

- Konoha...!

Chị Tooko vội lùi lại.

Chị ấy đặt quyển sách lên đùi rồi nắm lấy tay tôi, khẽ vuốt ve chỗ sưng tấy lên vì bị cắn.

- Sao tự dưng em lại đưa tay ra vậy. Ôi đau răng nữa này, chắc đau lắm...

- Ai bảo chị Tooko định ăn sách chứ.

- ...

Có lẽ cảm nhận được tình cảm dồn nén trong giọng của tôi, chị Tooko khẽ ngược lên nhìn với ánh mắt buồn bã. Tôi cũng trừng mắt nhìn lại chị ấy.

- Tại sao chị lại ăn quyển sách đó hả?

- Bởi vì... nó cũ quá rồi... nếu để lâu quá thì sẽ không ăn được nữa. Dù sao nó cũng là quà Konoha tặng chị.

Ngực tôi dâng lên cảm xúc ngứa ngáy khi nghe chị ấy nói bằng giọng một người chị đang cố thuyết phục đứa em trai cứng đầu, thế nên tôi cũng tức giận cầm lấy quyển sách trên đùi chị Tooko.

- C-Cho dù vậy đi nữa... chị cũng không được ăn trên tàu điện thế này. Cho dù chị Tooko tham ăn tới đâu thì cũng phải có kiến thức cơ bản này chứ. Lỡ bị ai nhìn thấy thì chị định làm thế nào hả?

Chị Tooko đột nhiên im lặng.

- ...Chị xin lỗi.

Cổ họng tôi nóng ran. Thật khó chịu, thật khổ sở, chính tôi cũng không biết mình bị làm sao nữa.

Tôi rớt cuộc muốn nói gì, muốn làm gì.

Tôi ngoảnh mặt sang một bên, giận dữ như không muốn nhìn thấy vết răng do chị Tooko để lại, đột nhiên, chị Tooko khẽ dùng ngón tay vuốt giữa hai hàng lông mày của tôi.

Thấy tôi tỏ vẻ kinh ngạc, chị ấy thì thầm.

- ...*Nhăn gì mà ghê quá.*

- *Hả...?!*

- Đó là lời mà Kathie đã nói. Vừa vuốt ve khuôn mặt của Karl Heinrich khi chàng quay lại Heidelberg, mệt mỏi với thân phận Đại công tước.

Hai bím tóc của chị ấy khẽ đung đưa, mùi hoa tử đinh hương khẽ lướt qua mũi tôi.

Chị Tooko vừa nở nụ cười ấm áp vừa khẽ vuốt ve trán tôi.

“Nào, cười lên cho em xem nào.”

Những đầu ngón tay dịu dàng trượt xuống hai gò má. Dịu dàng vuốt ve như đang cô vũ tôi.

“Một lần nữa. Karl Heinrich, cười lên nào, hãy cho em thấy nụ cười ngày xưa của chàng. Nào, cười đi.”

Ánh mắt của chị Tooko phản chiếu trong ánh mắt tôi. Ánh mắt trong suốt, dịu dàng tựa đóa hoa tử đinh hương...

Mặt tôi nóng rực lên, đồng thời, ngực tôi cũng tràn đầy cảm giác xót xa, tôi mở ra *Alt Heidelberg* và bắt đầu đọc lời thoại của Karl Heinrich.

“Kathie, những gì xung quanh ta chẳng hề thay đổi, sông Main, sông Neckar... cả Heidelberg đều vẫn như cũ. Chỉ là con người ở đây đều đã đổi thay. Những con người cũ đã không còn nữa.”

Chắc hẳn sau này khi nhớ lại, tôi sẽ cảm thấy xấu hổ đến muốn chết, sẽ nằm lộn lộn trong phòng nhiều lần.

Cho dù vậy, điều đó vẫn còn tốt hơn gấp trăm lần việc chứng kiến chị Tooko

ăn tới những trang sách cuối cùng quyển sách mà tôi tặng.

Nét mặt của chị Tooko hiện lên vẻ kinh ngạc, rồi ngay lập tức trở thành bi thương. Vừa nhìn chăm chú vào chị Tooko, tôi vừa nói tiếp.

“Chỉ có mình em, Kathie, chỉ có em là người duy nhất vẫn không thay đổi.”

Chị Tooko lặng lẽ cười.

Nụ cười đó thật đẹp, cổ họng tôi như thắt lại.

Giọng tôi như khàn đi.

“...Chỉ mình em mà thôi...”

Ngực tôi như bị thứ gì đó lèn chặt, tôi không thể nói tiếp được. Thấy vậy, chị Tooko khẽ nở một nụ cười đầy tình quái rồi di chuyển sang chỗ ngồi bên cạnh tôi. Sau đó, chị ấy quàng hai tay qua tay tôi rồi nói tiếp lời thoại của Kathie.

“Vậy thì tới đây nào... Karl chàng còn nhớ ngày chàng ra đi không... Khi ấy chúng ta đã định sẽ cùng đi chơi rùng Odenwaldkreis.”

Tôi gật đầu theo lời chú giải trong sách.

Vẻ tình nghịch trong mắt chị Tooko càng đậm hơn.

“Sau đó chúng ta sẽ lên xe ngựa tới Neckargemund... rồi tới Paris, được không?”

Chú thích viết “Mỉm cười”, chị Tooko cũng khẽ nheo mắt lại.

Tại dòng chú thích tiếp theo, nó viết chị ấy sẽ tựa đầu vào ngực tôi.

Trái tim tôi cảm nhận được sức nặng của chị Tooko, mùi hoa tử đinh hương tỏa ra từ tóc chị ấy khiến đầu óc tôi choáng váng. Chị Tooko, chị diễm quá nhập tâm rồi! Tại sao chị lại nhắm mắt một cách bình thản như vậy chứ?!

Không thể lùi lại để tránh, tôi nín thở đọc tiếp lời thoại.

“Bên ngoài bây giờ đã là ban đêm tràn đầy gió mùa xuân, mọi người đều đã ngủ.”

Chị Tooko ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Chàng hãy ôm em thật chặt đi.”

Tôi giật mình khi nhìn thấy dòng chú thích tiếp theo, tâm trạng dao động kịch liệt! Không được, tôi không thể diễn cảnh này được!

Ở đó viết ”(*Ôm nàng, hôn nồng cháy*)”.

Chị Tooko trở thành Kathie và tựa người vào tôi, ngược lên nhìn tôi với ánh mắt như khiến tôi tan chảy.

Đầu tôi như sôi trào, tim đập hỗn loạn, hơi thở cũng trở nên khó khăn, tôi gấp sách lại rồi đặt lên chỗ ngồi.

- Xin lỗi. Em làm không được.

Chị Tooko tách khỏi tôi rồi quay lại chỗ ngồi đối diện, rồi chị ấy cầm lấy quyển sách lên và bật cười khúc khích.

- Konoha vừa rồi đã là một chàng hoàng tử rất tuyệt vời đấy.

- ~~~

Mang theo ánh mắt kì lạ, chị Tooko nhìn tôi đang ủ rũ rầu rĩ.

Sau đó chị ấy ngả lưng ra ghế rồi nhắm mắt với vẻ thỏa mãn.

- Cảm ơn em. Nhờ vậy mà bụng chị lại no căng rồi.

Nét mặt chị ấy thật dịu dàng, tựa như đang có một giấc mơ hạnh phúc.

Sau đó, vẫn ôm *Alt Heidelberg* trước ngực, chị ấy nhắm mắt lại.

Chị ấy ngủ rồi sao. Hay là chị ấy chỉ đang giả vờ ngủ...

Tôi bỗng cảm thấy buồn khổ khi chứng kiến nụ cười an tĩnh trên bờ môi chị ấy.

Và nghĩ trong đầu nếu như tôi làm theo những gì ghi trong chú giải, nếu khi ấy tôi ôm lấy và hôn chị Tooko, thì sẽ như thế nào...

Về sau, chúng tôi đổi sang tuyến tàu cao tốc, khi đặt chân xuống ga Tokyo thì đã gần mười một giờ đêm rồi.

Sau khi rời khỏi ga, chị Tooko bước đi vài bước rồi dừng lại.

- Hôm nay thật sự cảm ơn em. Tối đây chị tự về được rồi.

- Cũng trễ rồi, để em đưa chị về nhà.

- Không cần đâu, chị về một mình được. Cứ như vậy đi.

- Vẫn mang theo nụ cười trên môi, chị Tooko nói ra lời cự tuyệt một cách dứt khoát.

Cơn đau như cắt lại chạy qua ngực tôi.

Tôi cuối cùng cũng hiểu ra, rằng chị Tooko sẽ rời khỏi tôi, cảnh vật trước mắt tôi như tối sầm lại.

Mới vừa nãy thôi chị ấy vẫn còn ở gần tôi đến vậy! Vẫn cười với tôi như chưa từng có chuyện gì xảy ra! Vẫn tựa đầu vào ngực tôi và nhắm mắt lại đầy hạnh phúc!

- Chị đi đây.

Trông thấy chị Tooko xoay tấm lưng mảnh khảnh lại và bước đi, tôi dốc hết sức kêu lên.

- Chị Tooko! Rốt cuộc em phải làm gì bây giờ?!

Lòng tôi rối như tơ vò, cổ họng đau nhức, tôi không tài nào thở được. Tôi không biết phải làm sao nữa.

Chị Tooko quay đầu lại.

Với ánh mắt xót xa và khó xử... chị ấy nhìn tôi.

Khóe mắt cay xè, lồng ngực nhói lên từng cơn, tôi nói như chực khóc.

- Em không muốn viết tiểu thuyết nữa! Em cũng không muốn trở thành tác giả! Em không thể viết ra một câu chuyện tựa manna như mẹ của chị Tooko! Nhưng, nếu như em viết, chị Tooko sẽ ở lại bên cạnh em mãi mãi chứ? Chị sẽ không rời xa em phải không?

Hai bím tóc đung đưa theo gió. Chị Tooko nheo mắt lại đầy khổ sở lắng nghe những lời của tôi.

Nếu như vào lúc này, chị Tooko nói rằng muốn tôi viết, nếu đó là điều chị Tooko hi vọng, nếu điều đó có thể thay đổi tương lai của chị Tooko... nếu làm vậy có thể giúp tôi không mất đi chị Tooko...

Tôi...

Tôi sẽ...

Nhưng chị Tooko đã ngăn tôi nói ra những lời đó.

- Không cần nữa rồi.

Tôi không thể tin những gì vừa nghe được.

Tựa như Alissa nói ra lời vĩnh biệt đối với Jérôme, chị Tooko nhìn tôi với ánh

mắt dịu dàng và nói.

- Chị từng hi vọng được đọc lại một lần nữa câu chuyện của mẹ. Chị từng cho rằng làm vậy sẽ lấp đầy được cái bụng rỗng, rằng sẽ có điều gì đó thay đổi theo chiều hướng tốt hơn. Rằng Konoha chắc hẳn có thể làm được điều đó.

Ánh mắt chị ấy hơi mờ đi.

- Nhưng đó chỉ là một nguyện vọng ích kỉ của chị...

Giọng nói chị ấy run rẩy một cách lạnh lẽo.

Nhưng rồi khóe miệng chị ấy lại hiện lên nụ cười.

- Thế nên Konoha không cần phải làm vậy nữa. Chị xin lỗi vì từ trước tới giờ vẫn nói dối em.

Nói rồi, chị ấy nắm chặt hai tay đặt trên đầu gối rồi cúi đầu thật sâu.

Tôi chỉ đứng đó, không thể di chuyển được.

Chỉ có mắt tôi là mở to kinh ngạc.

Chị Tooko ngẩng đầu lên, nở nụ cười lặng lẽ rồi bước đi sau khi nói “Tạm biệt”.

Bóng hình mảnh khảnh đó dần hòa tan vào màn đêm.

“Không cần nữa rồi. “

Những lời tàn khốc đó vang vọng trong tai tôi, lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại.

Alissa từng nói trong nhật kí của mình như thế này.

Trên con đường mà Chúa chỉ cho chúng ta thấy, không có cách nào để hai người cùng bước đi...

Mình xin lỗi, Kana. Mình thật sự không có quyền cầu mong Kana được hạnh phúc.

Bởi vì đứng chắn trước hạnh phúc của Kana chính là bản thân mình.

Sau khi Tooko ra đời, mình cuối cùng cũng được giải phóng khỏi đau khổ.

Khi mình ôm lấy Tooko, anh Fumiharu cũng ôm lấy mình và dịu dàng nói “Xin lỗi”.

Ánh sáng và hi vọng lại một lần nữa quay lại với thế giới của mình, đứng ở phía bên này cánh cửa lớn, mình cảm thấy thật hạnh phúc, tựa như đang mơ.

Mình có Tooko, có anh Fumiharu. Cuộc sống hàng ngày của mình thật bình thản, ấm áp, dịu dàng.

Nhưng Kana lại không tới đây!

Tựa như Alissa cho dù biết được “tồn tại những vương quốc như vậy” nhưng quyết không đi về phía đó, Kana cũng chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tooko ăn những câu chuyện mình viết!

Kana, cậu đã không còn nghe được giọng nói của mình nữa sao?

Kana không còn muốn đọc những câu chuyện mình viết ra nữa sao?

Nếu Kana muốn đi về phía bên này... nếu đó là điều Kana hi vọng.

Mình sẽ đưa cho Kana tất cả mọi thứ thuộc về mình.

Tôi đứng ở đó bao lâu rồi nhỉ.

So với cảm giác lạnh lẽo khi gió quạt vào má, cảm giác mát mát trong tôi lại càng mãnh liệt hơn.

Vẫn đứng sững người, tôi rút tay vào túi lấy điện thoại ra và xem tin nhắn hiện trên đó.

Trong khi tôi đang trên đường tới Iwate, Akutagawa gửi tin nhắn báo với tôi Kotobuki vẫn bình an. Khi ấy, mặc dù tôi đã gửi tin nhắn xin là Kotobuki, nhưng cậu ấy không hề trả lời. Có lẽ cậu ấy đã quá mệt mỏi rồi. Đó cũng là chuyện hiển nhiên mà thôi.

Một tin nhắn khác là của mẹ, là tin nhắn trả lời sau khi tôi báo cho mẹ trưa nay sẽ không về ăn cơm... Trong tin nhắn, mẹ hỏi có phải tôi cãi nhau với bạn gái không, rồi khuyên tôi phải biết nhường nhịn.

Thử gọi vào số của Akutagawa, nhưng giọng nói trả lời ở đầu bên kia lại là của một cô gái.

“Konoha?”

Làn sương mù đang giăng kín đầu tôi đột nhiên bị thổi bay.

- Miu?

Tại sao Miu lại trả lời điện thoại của Akutagawa?! Còn là vào lúc này nữa? Không phải giờ thăm viếng của bệnh viện đã qua từ sớm rồi sao.

Trong lúc tôi còn đang hoang mang, Miu nói tiếp với giọng nghiêm khắc.

“Nghe nói cậu cho bạn gái leo cây để đuổi theo chị Amano hả? Chà, không ngờ Konoha lại nhẫn tâm như vậy, bạn gái cậu khóc dữ lắm đấy. Còn nói cái gì ghét nhất Inoue, rồi thì muốn chia tay với cậu.”

“K-không phải...! Tôi không có nói vậy...!”

Đột nhiên một giọng khác nói xen vào. Là Kotobuki?!

“Áy dà, không phải vừa nãy cậu còn nói cậu không cần loại đàn ông không quyết đoán, rằng không muốn nhìn mặt cậu ta thêm lần nào nữa sao?”

“Cậu nói dối...! Cậu ấy nói dối đấy! Đừng tin cậu ấy, Inoue!”

Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Tôi kinh ngạc nghe giọng của Miu và giọng của Kotobuki xen lẫn vào nhau mà chẳng hiểu mô tê gì cả, đúng lúc này, đầu bên kia vang lên giọng bất mãn của Miu *“A! Kazushi! Trả lại đây!”*, sau đó tôi nghe thấy giọng của Akutagawa.

“... Xin lỗi, nhưng mà nói chuyện qua điện thoại thế này rất khó, cho nên ông tới nhà tôi đi. Kotobuki và Asakura cũng đang ở đây.”

Akutagawa khổ sở nói như vậy.

Sau khi đi qua cổng chính mang phong cách truyền thống và tới cửa trước, tôi thấy Akutagawa với vẻ mặt tiều tụy đang đứng chờ mình.

- Ông có gặp được chị Amano không?

- ...Ừm, không có chuyện gì cả.

- Vậy sao, thế thì tốt.

- Xin lỗi vì gây phiền toái cho ông.

- Không, tôi cũng không phiền gì chuyện này, nhưng mà...

Akutagawa hơi nhú mày. vẫn đứng trước cửa, tôi khẽ hỏi.

- Tại sao Miu và Kotobuki lại tới đây vậy ?

- Thực ra thì hôm nay tôi có hẹn đi chơi với Asakura.

Hả?! Ra là vậy. Tôi xin lỗi, nếu biết vậy...

Có vẻ như sau khi nhận được điện thoại của tôi, Akutagawa đã gọi cho Miu để hủy bỏ cuộc hẹn

Thế là Miu bắt đầu cầu nhàu và đòi cậu ấy giải thích lý do, sau đó nói cậu ấy cũng muốn đi cùng.

Mặc dù Akutagawa nói không rảnh đi đón cậu ấy, nhưng Miu không thêm quan tâm và tự đưa ra quyết định.

“Vậy để tôi tự tới đó, cậu cứ đứng đấy chờ với Kotobuki đi. Những lúc thế này con gái nói chuyện với nhau vẫn dễ hơn. Dù sao Kazushi cũng chẳng thể nói được chuyện gì ra hồn. “

- ...Lúc đó Kotobuki trông cũng rất buồn, cho nên có Asakura ở đó cũng giúp tôi nhiều lắm...

Sau đó cả ba về nhà của Akutagawa, tình hình của hai cô gái y hệt như những gì vừa xảy ra trong điện thoại.

- Dù sao bây giờ cũng trễ rồi nên tôi đề nghị hai người ở lại nhà tôi. Ba tôi hôm nay có việc nên ở lại chỗ làm, hai chị gái cũng cho phép rồi. Tôi cũng xin phép bệnh viện và liên lạc với chị của Kotobuki, ông không cần lo đâu.

Vẻ mệt mỏi hiện lên trên khuôn mặt của Akutagawa.

- Ủm, nói thế nào nhỉ, thật sự khiến ông vất vả rồi...

Khi tôi vừa nói ra lời xin lỗi, trên lầu vọng xuống giọng của Miu.

- Cậu đang làm cái gì vậy hả Kazushi! Konoha đến rồi đúng không. Nhanh dẫn cậu ấy lên đây!

Oa...

- Nào, ức chế gì thì nói cho hết đi. Cậu mà cứ ngoan ngoãn thì về sau thế nào cũng bị bỏ rơi, người ta sẽ hắt cẳng cậu ra cho mà xem. Chà, dù sao thì tôi cũng chẳng quan tâm chuyện đó.

- Hả! Làm gì có chuyện tôi bị hắt cẳng hả?!

- Vậy à, ừ thì cho dù trong tương lai gần có thể thành như vậy, nhưng dù sao bây giờ cậu cũng đang là bạn gái nhỉ. Mặc dù tôi chẳng thấy cậu nhận được chút đãi ngộ tôi thiếu nào với tư cách là bạn gái cả.

Khi tôi đặt chân vào phòng của Akutagawa, Miu đẩy Kotobuki đi về phía tôi.

Kotobuki vừa chống cự vừa nhìn về phía tôi với vẻ mặt không biết phải làm

sao, cũng xen lẫn chút tức giận.

- Tôi xin lỗi, Kotobuki.

Nghe tôi nói xin lỗi một cách căng thẳng, Kotobuki càng bối rối hơn.

- Cậu nghĩ chỉ vậy mà được tha thứ à? Lần nào cũng vì dung túng cậu như vậy nên chuyện mới cứ lặp đi lặp lại. Cơ bản thì cậu rất coi thường tôi phải không?

Kotobuki quay ngoắt lại trừng mắt nhìn Miu.

- K-Không có chuyện đó...

- Ô, cậu biết không, Konoha chưa từng một lần phá vỡ lời hứa với tôi đâu nhé. Cho dù bạn bè rủ đi chơi thì Konoha vẫn ưu tiên tôi trước và từ chối bọn họ.

- U... C-Có phải vậy không? Inoue?

- Ô, chuyện đó...

- Còn nữa, đặt bạn gái và một người khác lên bàn cân xong rồi đem bạn gái ném đi, cậu tin nổi chuyện đó không. Nếu là tôi thì tôi cả đời này cũng không thèm nói chuyện với một kẻ tệ bạc như vậy nữa.

- Asakura, dù sao Inoue cũng có nỗi khổ tâm. Cậu ấy cũng rất lo lắng cho Kotobuki mà. Còn nhờ tôi đi đón Kotobuki. Đó không phải bằng chứng cậu ấy rất quý trọng Kotobuki sao.

Akutagawa nói đỡ cho tôi.

- Tôi xin lỗi. Vì Ryuuto gọi điện khóc bảo chị Tooko gặp chuyện không may... cho nên...

- Konoha, cậu bị thằng nhóc Sakurai đó lừa bao nhiêu lần rồi biết không hả? Thiệt tình, cậu ngây thơ quá đấy, không, nói đúng ra là chẳng biết rút kinh nghiệm gì cả. Người như vậy người ta gọi là đồ đàn đấy.

- ...Asakura, chúng ta ra ngoài đợi đi.

- Làm vậy thì việc tôi chờ Konoha tới là vô ích à. Kazushi, cậu thích thì ra ngoài đợi một mình đi. Nào, Kotobuki.

Một tay dùng nạng chống, Miu dùng tay kia đẩy mạnh Kotobuki về phía trước.

- A!

- Oa!

Tôi vội vươn tay ra đỡ lấy khi Kotobuki suýt nữa thì ngã xuống sàn.

- C-Cậu không sao chứ?

Khi tôi ôm lấy cậu ấy và hỏi như vậy, hai mắt của Kotobuki rung rung, cậu ấy cắn răng cố chịu đựng.

Tôi giật mình khi nhận ra dường như cậu ấy sắp khóc.

- I...Inoue, trước kia tôi từng nói với cậu là tôi rất hay ghen đúng không.

- Hả, à... ừm.

Đột nhiên một âm thanh giòn tan vang lên, má tôi nóng bừng.

Vẫn gơ tay phải, Kotobuki cắn môi trừng mắt nhìn tôi. Tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì cậu ấy đã nói tiếp với vẻ giận dữ.

- Đồ đàn! Inoue là đồ đàn! Tại sao cậu lại chạy tới chỗ chị Tooko hả! C-Cho dù có lý do gì đi nữa tôi vẫn rất giận... Cậu biết tôi mong chờ buổi hẹn này thế nào không...! Cũng rất háo hức để tới nhà Inonue! Vì Inoue mà tôi đã nướng bánh quy định đem tới làm quà! Cậu biết không hả, đồ đàn, ngu ngốc, lãng nhãng!

Kotobuki lại tóm lấy tôi và đấm cho tôi một cái.

Sau lưng chúng tôi, Miu nhún vai, còn Akutagawa thì há hốc mồm vì kinh ngạc.

Kotobuki thở phì phò, rồi đột nhiên nét mặt cậu ấy trở nên buồn khổ.

- T...Tôi thật sự rất giận. Rất ghen tị với chị Tooko...

Những lời đó khiến trái tim tôi đau đớn.

Tôi đã khiến Kotobuki phải buồn lòng quá nhiều lần. Cho dù cậu ấy là bạn gái của tôi đi chăng nữa.

- Tôi rất giận... Cho nên, mặc dù không phải cả đời... nhưng tạm thời tôi không muốn nói chuyện với Inoue nữa.

Nói rồi cậu ấy thả tay ra rồi quay lưng lại. Bóng lưng cậu ấy run rẩy kịch liệt, không giống với bóng lưng của chị Tooko.

- Nhà... nhà vệ sinh.

Kotobuki nói với Akutagawa.

- Cho tôi mượn nhà vệ sinh.

- Ừ, ừm...

Akutagawa dẫn Kotobuki ra ngoài. Trong khi đi ngang qua tôi, Kotobuki vẫn cúi đầu không nhìn về phía tôi. Nét mặt cậu ấy đang run rẩy một cách yếu đuối.

Đột nhiên, má của tôi lại bị tát một cái nữa.

Thanh âm giòn tan lại vang lên. Lần này chủ nhân của cái tát là Mu.

Cặp mắt to tròn của cậu ấy ánh lên vẻ khó chịu. Trong lúc tôi còn đang kinh ngạc, Miu lại vươn tay véo vào mặt tôi.

- Konoha, cậu thật giỏi việc trong khiến con gái nhà người ta tổn thương nhỉ?

- ...Miu.

Lưng tôi run rẩy khi nghe thấy giọng nói lạnh lùng đó.

Nhận ra trong mắt của Miu ẩn chứa chút căm hận, cơ thể tôi lại càng run rẩy, tựa như bị dội nước lạnh.

- Lại ngăn người rồi. Konoha, sao cậu không chịu tỉnh ra chứ. Cậu vẫn không nhận ra à? Amano Tooko vốn là người không nên tồn tại trên cõi đời này.

Trái tim tôi đập mạnh.

- Ý cậu là chuyện xảy ra trong tiểu thuyết của cô Kanako sao...?

Miu nhìn thẳng vào tôi và nói.

- Ừ. Mình đọc *Cánh cửa tội lỗi* rồi. Tooko là đứa bé không nên tồn tại... ngoài ra, không chỉ có như vậy. Cái lần ở cung thiên văn, chị ta từng kể lại cảnh cuối trong *Tựa như bầu trời xanh* vốn không được xuất bản chính thức. Mình vẫn luôn thắc mắc là tại sao chị ta lại biết được bản thảo gốc của Konoha.

Mình nghe Sakurai nói mẹ cậu ta là một tác giả, nhưng khi đó mình đã không nghĩ rằng người đó lại chính là Sakurai Kanako... Sau sự kiện ở cung thiên văn, mình đọc lại một lần nữa sách của Konoha và khi đọc đến phần đánh giá của các giám khảo và nhìn thấy cái tên Sakurai Kanako, mình rốt cuộc nhận ra, rằng Amano Tooko chính là em bé Tooko xuất hiện trong tiểu thuyết của cô ấy.

Nếu có liên hệ với Sakurai Kanako thì việc chị ta đọc được bản thảo gốc của Konoha cũng chẳng có gì lạ. Chắc chắn ngay từ đầu chị ta cũng đã biết Konoha là Inoue MIU. Dù vậy chị ta vẫn giấu chuyện đó và ở bên Konoha. Amano Tooko vẫn luôn giữ bí mật chuyện đó với Konoha...

Cả Akutagawa lẫn Kotobuki vẫn chưa quay lại.

Ánh mắt của Miu dần trở nên sắc nhọn. Đến nỗi tôi không khỏi cho rằng phải chẳng đến bây giờ cậu ấy vẫn còn hận tôi...

- Tại sao chị ta lại không nói cho Konoha biết sự thật chứ? Điều đó không phải là vì chị ta muốn Konoha viết ra tác phẩm thứ hai sao? Amano Tooko, người dịu dàng ở bên cạnh bảo vệ cho Konoha từ trước tới giờ... người ở chung với Konoha trong khoảng thời gian hai năm này... chỉ là một ảo ảnh mà Konoha tự tưởng tượng ra mà thôi!

Ngực tôi thất lại, tôi muốn hét lên.

Không phải vậy!

Cho dù chị Tooko vẫn luôn giữ bí mật với tôi nhưng sự dịu dàng và hơi ấm chị ấy trao cho tôi đều là thật.

Vậy mà chỉ vì một lần phản bội, tôi lại không thể tha thứ cho chị ấy, tôi lại trách cứ chị Tooko.

Tôi chưa từng nghĩ tới việc kìm nén cảm xúc đó, chưa từng có ý định tìm hiểu nỗi đau khổ của chị Tooko. Tôi đã trốn chạy, bắt bản thân nghĩ rằng mình chỉ là người bị hại. Cho dù chị Tooko vẫn luôn dịu dàng, vẫn luôn chăm sóc tôi!

Biểu cảm trên khuôn mặt của Miu đột nhiên trở lại bình thường, cậu ấy nhìn tôi với ánh mắt bi ai dường như là thương hại.

- Cậu lại thế rồi, đừng có làm vẻ mặt như một con cún bị bỏ rơi như vậy chứ. Sự thật thì biết càng sớm sẽ càng tốt. Không phải Konoha vẫn còn một cô gái không phải là ảo ảnh sao.

Nói rồi, hai mắt cậu ấy càng nheo lại một cách buồn bã.

- Kotobuki... chưa từng khóc dù chỉ một lần. Trong khi chờ Konoha quay về, cho dù trông như lúc nào cũng có thể bật khóc, cho dù vậy, cậu ấy vẫn cố gắng

chịu đựng không khóc trước mặt mình.

Tôi cũng nhận ra lý do tại sao Kotobuki chưa quay lại. Chắc hẳn cậu ấy đang khóc trong nhà vệ sinh, một mình, cố nén để không phát ra âm thanh...

Thấy tôi cúi đầu ủ rũ, Miu nói tiếp.

- Konoha biết chuyện này không? *Cánh cửa tội lỗi* có một phần ngoại truyện. Mặc dù nó chỉ là một chương ngắn được đăng trên tạp chí chứ không hề được in ra sách...

Giọng nói của cậu ấy dần trở nên trầm thấp.

- Búp bê Tooko về sau vẫn mang theo hình hài búp bê và trưởng thành từng chút một, cuối cùng, vào một ngày nọ, nó bắt đầu sở hữu ý thức và ra tay giết chết Arisa.

- !

Đúng lúc này, tiếng đẩy cửa vang lên, toàn thân tôi run bắn.

Tôi nhận ra Akutagawa và Kotobuki đã quay về, nhưng mồ hôi lạnh lúc này vẫn khiến toàn thân tôi có cảm giác rùng mình.

Hai mắt của Kotobuki đỏ ngầu. Thấy vậy, ngực tôi thất lại.

- Hôm nay cũng trễ rồi, ông ở lại nhà tôi đi Inoue. Asakura và Kotobuki nữa, hai người cũng nhanh đi nghỉ đi. Tôi đã chuẩn bị chăn nệm ở phòng dành cho khách rồi. Hai người ra đó đi. Inoue, ông ngủ cùng tôi không sao chứ?

- Cảm ơn, nhưng xem ra tôi về vẫn tốt hơn.

Vẫn đang quay lưng về phía tôi, bả vai của Kotobuki run lên.

Akutagawa nhú mày.

- Quanh khu này không bắt được taxi đâu.

- Không sao đâu.

- Vậy ông lấy xe đạp của tôi mà về. Hôm sau trả lại cho tôi ở trường là được.

- Cảm ơn ông, vậy cứ như vậy đi.

Bên ngoài lạnh thấu xương. Bây giờ đã là một giờ sáng rồi.

- Hôm nay thật sự cảm ơn ông.

- Cẩn thận nhé, đừng để xảy ra tai nạn.

- Ừm.

Tôi gạt đầu, khi tôi chuẩn bị đạp xe đi thì Kotobuki xuất hiện, môi cậu ấy vẫn còn đang dẫu lên.

- Vậy tôi vào trước đây.

Akutagawa vỗ vai tôi rồi đi vào nhà.

Kotobuki trừng mắt nhìn tôi, sau đó im lặng chìa tay ra.

Bao tay?

- ...Đi xe đạp sẽ rất lạnh tay.

- Cậu chuẩn bị cho tôi à?

- ...

Cậu ấy quay mặt đi không thèm trả lời.

Ngực tràn đầy cảm giác ấm áp, tôi cầm lấy bao tay rồi xỏ vào. Bao tay màu hồng nhạt dễ thương ôm lấy tay tôi một cách ấm áp.

- Cảm ơn cậu.

- ...

Kotobuki vẫn không chịu nhìn về phía tôi.

Rồi đột nhiên, cậu ấy nói bằng giọng cụt lủn.

- T-Tôi vẫn còn rất giận, cho nên ở trường đừng bắt chuyện với tôi... Buổi sáng cũng không cần chờ, tôi sẽ tới trường một mình. N-Nhưng... nếu như Inoue vẫn muốn hẹn hò với tôi, vậy hãy cho tôi xem bằng chứng cho sự thật lòng của cậu.

- ...Bằng chứng?

Kotobuki ngược lên nhìn tôi với ánh mắt yếu đuối... xen lẫn chút khân trương.

- Vào ngày lễ tình nhân trắng, hãy gọi tôi là... Nanase. Chỉ cần như vậy, tôi sẽ tin tưởng Inoue. Cho đến lúc đó, đừng nói gì cả...

Nói ra những lời đó xong, cậu ấy quay lưng về phía tôi và chạy vào nhà.

Sau khi mang theo tâm trạng xót xa nhìn bóng lưng Kotobuki biến mất, tôi cũng đạp xe về nhà.

Con đường đêm thật u ám và yên tĩnh, tựa như vũ trụ tối tăm vô biên vô hạn.

Vừa đạp xe, tôi vừa nhớ lại những lời của Miu, ngực thỉnh thoảng lại nhói lên.

... Sự thật thì biết càng sớm sẽ càng tốt. Không phải Konoha vẫn còn một cô gái không phải là ảo ảnh sao.

... Amano Tooko, người dịu dàng ở bên cạnh bảo vệ cho Konoha từ trước tới giờ... người ở chung với Konoha trong khoảng thời gian hai năm này... chỉ là một ảo ảnh mà Konoha tự tưởng tượng ra mà thôi.

Thình thịch, thình thịch... tôi có thể nghe thấy tiếng tim của mình đập. Hơi thở trắng xóa cuộn quanh mặt tôi, mặc dù cơ thể đang rất lạnh, cổ họng tôi lại nóng rực.

Tôi nên chọn ai giữa Kotobuki và chị Tooko... thực sự thì kết quả đã quá rõ ràng.

“Không cần nữa rồi.”

Bóng lưng kiên định của chị Tooko và bóng lưng run rẩy yếu đuối của Kotobuki cùng hiện lên trong đầu tôi, cổ họng tôi đau nhức.

Chị Tooko lựa chọn rời xa tôi.

Còn Kotobuki, mặc dù vụng về, vẫn đang cố gắng tiến gần về phía tôi.

Người cùng tôi bước đi trên con đường ẩm áp bằng phẳng mà tôi mong đợi sẽ không là ai khác ngoài Kotobuki, thế nhưng...

Tại sao trong suy nghĩ của tôi lại chỉ toàn hình ảnh của chị Tooko vậy.

... Búp bê Tooko về sau vẫn mang theo hình hài búp bê và trưởng thành từng chút một, cuối cùng, vào một ngày nọ, nó bắt đầu sở hữu thức và ra tay giết chết Arisa.

Những lời đó của Miu rốt cuộc có ý gì?

Búp bê giết người ư? Tooko đã giết Arisa...?

Chị Tooko sẽ giết cô Kanako?

Không thể nào... Chuyện đó chỉ có trong tiểu thuyết. Làm sao mà chị Tooko, người kính yêu cô Kanako đến mức tuyệt vọng, có thể ra tay giết cô ấy được

chứ...

Khi đến trước cửa nhà, tôi dừng xe lại. Có ai đó đang ngồi co ro bên cạnh cửa.

Từ ánh đèn leo lét chiếu ra từ xe đạp, tôi nhận ra đó là Ryuuto.

Ryuuto từ từ ngẩng đầu lên, tôi kinh ngạc khi nhìn thấy khuôn mặt của nó.

Nó đang khóc.

Không giống như khi nó tới nhà tôi dạo trước và níu lấy cổ tôi gào khóc như một đứa bé, lần nay nó khóc thật lặng lẽ.

Những giọt nước mắt trong suốt lăn dài qua má rồi rơi xuống đất, tóc tai trang phục luộm thuộm, trong ánh mắt của nó tràn ngập nỗi tuyệt vọng, đau khổ và bi thương. Trông Ryuuto vào lúc này thật yếu đuối, như thế nó sẽ tan biến bất kì lúc nào.

Đây cũng là một cái bẫy sao?

Nhưng trông thế nào thì đây cũng không phải diễn kịch. Trông Ryuuto như thể nó đã phải nhận một vết thương không thể chữa lành, đau đớn đến độ không thể gượng dậy. Không một tiếng động, không một cử động, nó chỉ ngồi đó với hàng nước mắt lăn dài.

Tôi vừa dắt xe đạp vừa đi về phía Ryuuto. Tiếng lốp xe lăn trên mặt đường vang lên trong bóng tối lặng lẽ.

- ...Em sao vậy?

Ryuuto ngược lên nhìn tôi, nước mắt vẫn chảy. Ánh mắt đó tràn ngập đau khổ, như thể nó muốn nói với tôi hãy giết nó đi, để nó được thanh thản, nếu không nó sẽ không thể được cứu rồi.

Bằng giọng khàn khàn, nó nói một cách yếu ớt.

- ...Có những chuyện... anh Konoha... không biết vẫn tốt hơn... Nếu biết... anh sẽ không thể quay lại được đâu...

Nước mắt rơi lã chã xuống đầu gối của nó.

Chiếc quần jean sờn rách của nó đã đổi màu vì ngấm nước mắt.

- ...Cũng chẳng thể nói với... chị Tooko...

Rồi nó lại gục mặt xuống khóc nức trong im lặng.

Cảnh tượng này khiến ngực tôi thất lại.

Điều gì đã khiến Ryuuto đau khổ đến vậy.

- Chuyện em không thể nói với chị Tooko là chuyện gì?

Ryuuto lắc đầu.

Tôi dựng xe trước cổng nhà rồi đặt tay lên vai nó.

- Vào nhà đi. Cứ như vậy sẽ bị cảm lạnh đấy.

Ryuuto lại lắc đầu, nó nghẹn ngào nói.

- ...Anh Konoha... Cảm ơn anh... vì hôm nay đuổi theo chị Tooko... Em đã không thể, giúp được gì cho chị Tooko nữa rồi... Em chỉ hi vọng chị ấy được hạnh phúc... bởi vì... chị Tooko là người rất... rất quan trọng. Nhưng em chẳng thể làm được gì cả... em vẫn luôn ở bên chị ấy, từ nhỏ tới giờ... thế nhưng, em lại chẳng thể làm gì cả...

Nước mắt của Ryuuto dường như cũng đang rơi vào trái tim tôi.

Mỗi lần như vậy, ngực tôi lại nóng lên. Tôi cảm thấy khó thở vì cảm giác xót xa buồn khổ này.

Ryuuto ngẩng đầu lên nhìn tôi với khuôn mặt đầm nước mắt. Rồi nó nói, bằng giọng nhát gừng.

- ...Anh Konoha... vì chị Tooko, xin anh hãy viết. Chỉ có anh Konoha mới có thể giúp được chị Tooko... Chị Tooko đã quyết định điều đó từ rất lâu về trước. Em không thể ngăn chị ấy lại được... Nhưng, anh Konoha là tác giả của chị Tooko... nếu anh Konoha viết... Làm ơn, anh Konoha...

Cảm giác bị ai dâng tràn khắp cơ thể tôi.

Ryuuto... chị Tooko nói anh không cần phải viết nữa.

Rằng chuyện đó đã không cần thiết nữa rồi.

Chị ấy cười lặng lẽ và quay lưng lại phía tôi.

Thấy tôi im lặng, Ryuuto càng tuyệt vọng hơn.

Nó gục xuống khóc nức nở như thể đang cúi đầu dưới chân tôi cầu xin.

Cuối cùng, Ryuuto từ từ đứng lên rồi loạng choạng bước đi.

- Ryuuto...

Mặc dù nghe tôi gọi nhưng nó vẫn không quay lại và đi mất.

Kana này, một ngày nào đó, liệu mình có thể nhìn thấy khung cửa hẹp đó không nhỉ?

Liệu mình có đủ dũng khí để trả lại mọi thứ trên tay về đúng nơi mà nó nên thuộc về, nói ra mọi chuyện nên nói, ủy thác tất cả những thứ nên ủy thác, rồi bước một mình qua khung cửa đó không?

Mình vừa chải tóc cho Tooko vừa nghĩ như vậy, đột nhiên ngực mình đau nhói, thế là mình ôm lấy Tooko bật khóc.

Tooko trông rất kinh ngạc.

Khi nghe mình nói ra mình rất yêu, rất yêu con bé, Tooko cũng vội vàng nói “Con cũng yêu mẹ lắm”, nghe vậy ngực mình lại càng đau hơn.

- Mẹ, sao mẹ lại khóc? Mẹ cãi nhau với ba à? Ba đã làm chuyện gì sai hả mẹ?

- Không... không phải. Mẹ chỉ đang hạnh phúc. Mẹ hạnh phúc quá nên khóc áy mà.

Kana à, bây giờ mình không biết phải làm gì nữa.

Nguyên nhân của tất cả chuyện này đều là do mình. Nếu như mình không làm những chuyện thừa thãi đó, có lẽ giữa chúng ta đã không xảy ra chuyện gì cả.

Vòng xoay vận mệnh bắt đầu xoay ở nơi mình không thể với tay tới.

Mình không thể ở lại bên cậu nữa.

Làm vậy sẽ gây trở ngại cho sự nghiệp của cậu. Sẽ chỉ khiến cậu cảm thấy khó chịu.

Mình biết rõ điều đó, nhưng mình vẫn không nhận được ý nghĩ muốn ở bên Kana.

Tựa như trước kia, chỉ có hai người chúng ta, mãi mãi, mãi mãi...

Mình muốn hét lên để cậu đừng viết nữa nếu chúng ta có thể ở bên nhau, vậy thì tại sao phải viết tiểu thuyết chứ!

Ông trời ơi, xin người đừng bao giờ để con nói ra những lời đó.

Nếu “ngày đó” tới, xin người hãy để con được bước qua khung cửa kia với nụ cười rạng rỡ, không mang theo nỗi đau thương nào.

Chương 5:

Sầu khổ chốn thiên đường

Tôi đặt bao tay và mẩu giấy viết “Cảm ơn cậu” vào trong học bàn của Kotobuki.

Bình thường cậu ấy vốn tới rất sớm, nhưng sáng nay Kotobuki lại sát giờ chuông reo mới tới trường. Khi đi qua chỗ tôi, cậu ấy ngoảnh mặt đi một cách mất tự nhiên rồi ngồi xuống chỗ của mình. Lúc soạn sách vở bỏ vào học bàn, có lẽ cậu ấy đã nhận ra. Sau khi ngẩn người một lúc, Kotobuki rút chiếc bao tay từ trong học bàn ra rồi nhẹ ôm lấy nó trước ngực, nét mặt cậu ấy hiện lên vẻ cô đơn.

Tôi chỉ biết mang theo tâm trạng bi thương nhìn cảnh đó.

Vì trạng thái của Ryuuto vào hôm qua rất kì lạ, cho nên tôi hẹn gặp Takeda vào giờ nghỉ trưa ở dưới tầng hầm của thư viện.

Khi tôi tới nơi, Takeda đã tới trước, trên mặt bàn đặt một hộp cơm. Trong chiếc hộp được trang trí bằng hình nhân vật anime là thịt xông khói cuộn măng tây và súp lơ được bày biện rất đẹp.

- Nhìn ngon quá...

Mặc dù cái bầu không khí u ám ghê rợn này... thật khó được coi là nơi để ăn cơm...

Takeda vừa thản nhiên ăn cơm gà vừa nói.

- Trước kia em cũng hay ngồi đây uống trà với ăn điểm tâm rồi. Anh Konoha cũng ăn đi, nếu bây giờ anh không ăn thì sẽ không kịp giờ nghỉ trưa đâu.

- ...Không sao, anh ăn sau cũng được.

- Vậy ạ.

Takeda trả lời với vẻ lơ đãng rồi rót trà vào nắp bình nước và đưa cho tôi. Tôi cũng lạnh tới nổi tê cóng rồi nên vui vẻ nhận lấy. Hôm nay cô bé uống trà cúc.

Đột nhiên, tôi nhìn thấy quyển *Mất tư cách làm người* trên mặt bàn, vừa cảm thấy ớn lạnh, tôi vừa kể ra chuyện xảy ra vào hôm thứ Bảy.

Takeda vẫn tiếp tục ăn cơm một cách thản nhiên trong khi lắng tai nghe câu chuyện của tôi với khuôn mặt trống rỗng tựa như búp bê. Thỉnh thoảng, cô bé lại liếc về quyển *Mất tư cách làm người* rồi lại tiếp tục ăn.

Khi tôi kể xong mọi chuyện thì hộp cơm của cô bé cũng vừa hết.

- ...Em biết chuyện Ryuugui gọi điện nhờ anh Konoha đuổi theo chị Tooko. Sau khi anh Konoha rời khỏi nhà của Ryuugui, cậu ấy đã gọi điện bảo em tới nhà cậu ấy chơi.

- Khi đó khoảng mấy giờ?

- Trước buổi trưa một chút. Vì cậu ấy có nhờ em làm cơm luôn nên em mang theo nguyên liệu tới... Khi đó trông Ryuugui rất vui vẻ, cậu ấy kể cho em là anh Konoha đã cho chị Nanase leo cây và đi tới chỗ chị Tooko. Rằng quả nhiên người mà anh Konoha thực sự thích là chị Tooko.

Tôi không khỏi cảm thấy uể oải khi biết được lần này mình cũng bị Ryuuto đùa bỡn... vì việc này mà tôi lại khiến Kotobuki bị tổn thương.

Sau khi ăn cơm trưa do Takeda làm, Ryuuto lấy ra một quyển album.

- Đó là quyển album của mẹ chị Tooko phải không?

Da gà tôi nổi hết cả lên khi nhớ lại quyển album được đặt trong tủ.

- Không phải. Đó là của Ryuugui. À, nhưng mà phần lớn hình trong đó lại không phải ảnh chụp của Ryuugui và mẹ cậu ấy, mà toàn hình gia đình của chị Tooko. Ryuugui nói rằng đó là vì gia đình của chị Tooko chẳng khác nào gia đình cậu ấy. Khi nói ra những lời đó, trông cậu ấy hoàn toàn bình thường chứ chẳng phiền muộn gì...

Chuyện xảy ra khi Ryuuto đang xem album.

Vẫn đang nói chuyện vui vẻ, nhưng đột nhiên khuôn mặt cậu ấy tái nhợt lại, cậu ấy im lặng nhìn chăm chăm vào một tấm hình trong album.

- Trông cậu ấy thật sự rất sốc, cứ nhìn chăm chăm vào quyển album mà không nói lời nào. Cho dù em gọi cậu ấy thì có vẻ như Ryuugui cũng chẳng nghe thấy.

- Tấm hình mà Ryuuto nhìn vào là tấm hình như thế nào?

- Nó chỉ là... một tấm hình bình thường ạ.

Trong ánh mắt của Takeda hiện lên vẻ hoang mang.

- Ít nhất thì đối với em, đó là một tấm hình bình thường. Nó chụp hình gia đình chị Tooko quây quần ăn bữa tối vào lễ Giáng sinh. Chị Tooko, Ryu, và ba chị Tooko ngồi quanh bàn ăn. Chị Tooko và ba chị ấy đang cùng nhau nâng đĩa gà tây lên và nhìn về phía ống kính cười, Ryu cũng giơ đĩa bánh ngọt lên một cách vui vẻ. Cả ba người đều cùng mặc áo len giống hệt nhau, có vẻ như là được đan bằng tay. Trong hình không có mẹ chị Tooko, nên em nghĩ người chụp tấm hình đó là mẹ chị ấy.

Cảnh đoàn viên vào ngày lễ Giáng sinh... rốt cuộc trong tấm hình đó có điều gì khiến Ryuuto bị sốc đến vậy chứ?

Sau một lúc, Ryu đột nhiên lâm bẫm.

“Không thể nào...”

Rồi cậu ấy mở tủ và lấy ra một thùng các tông.

Sau khi đổ mọi thứ trong thùng ra sàn, cậu ấy nằm rạp xuống tìm kiếm thứ gì đó. Sau một lúc, Ryuuto đột nhiên sững lại.

- Sau đó, cậu ấy nói.

- Nó đã nói gì?

Rằng “Không phải di Yui sao”... khi ấy sắc mặt cậu ấy xanh lè như người chết...

- !

Tôi nín thở.

Không phải cô Yui?

Ý nó là người đầu độc sao? Nếu vậy thì ai là người hạ độc chứ?

Hay là vốn dĩ chẳng hề có thuốc độc nào cả? Việc vợ chồng Amano qua đời chỉ là một tai nạn bình thường mà thôi?

- Trong Ryu cực kì đau khổ, rồi cậu ấy đi ra khỏi nhà, còn em thì chẳng biết phải làm gì nên cứ đứng ngơ ngác trước cửa. Sau đó thì mẹ của Ryu về.

- Cô Kanako sao...!

- Dạ. Trông cô ấy rất đáng sợ. Cho dù em chào hỏi cô ấy thì cô ấy cũng chẳng đáp lại mà chỉ đi thẳng vào nhà. Trông cô ấy như đang tức giận, lo lắng điều gì đó.

Tại sao cô Kanako lại về nhà chứ. Tôi nhớ hôm đó chị Tooko từng nói “Nhưng hôm nay dì có ở nhà đâu?”. Nói cách khác, vào ngày thứ Bảy, cô ấy thường không có ở nhà. Vậy thì tại sao...

Cả tôi và Takeda đều không hiểu được chuyện gì đã xảy ra với Ryuuto.

Sau đó, Takeda cũng về nhà.

- Em thử gọi điện cho Ryu, nhưng ngay cả tin nhắn cậu ấy cũng không trả lời. Thì ra là Ryu... đã tới nhà của anh Konoha...

- ...Nó đã nhờ anh giúp đỡ chị Tooko.

Takeda khẽ đặt tay lên bìa của cuốn *Mất tư cách làm người*.

- Nghe như di ngôn nhỉ.

Cơ thể tôi run bắn khi nghe cô bé thì thầm những lời đó với khuôn mặt lạnh lùng.

- Em nói cái gì vậy. Làm sao loại người như Ryuuto lại có thể tự sát chứ.

- Em không biết. Dù sao Ryu cũng rất kém cỏi. Thường xuyên khiến con gái khóc... nhưng đến khi bị bỏ rơi thì lại giận dỗi khóc lóc... em thật sự không hiểu... tại sao cậu ấy lại có thể sống được theo kiểu phóng túng và dựa vào cảm xúc như vậy... Nói thật là em có chút... căm hận cậu ấy.

Tôi nổi hết da gà khi chứng kiến cảm xúc kịch liệt tựa như một mảnh thủy tinh hiện lên trên khuôn mặt trống rỗng của cô bé rồi lại biến mất.

Bàn tay đặt trên cuốn *Mất tư cách làm người* của cô bé vẫn không cử động.

Rốt cuộc tôi vẫn không biết được chuyện gì đã xảy ra với Ryuuto.

Sau khi tan học, tôi đến gặp chị Maki ở phòng tranh của sảnh âm nhạc.

-Ồ, ra là vậy? Hừm, tâm trạng của thằng nhóc đó đang không tốt sao?

Vừa cầm bút vẽ, chị Maki vừa nói với vẻ trịch thượng.

-Chà, dù sao thì bình thường nó cũng toàn thích làm gì thì làm, nói năng lung tung, thỉnh thoảng để nó đụng tường nứt đầu chảy máu chút cũng là chuyện

tốt. Nếu không thì cứ thế này nó sẽ trở thành loại người đáng khinh mà thôi.

Rõ ràng là cha của đứa bé trong bụng mình vậy mà chị ấy thật chẳng nể nang chút nào. Sau đó, khi tôi hỏi Ryuuto có tới đây không, chị Maki chỉ trả lời “Cho dù nó có tới thì chị cũng đuổi về thôi”, câu trả lời của chị ấy khiến tôi bó tay toàn tập.

- Đám đàn ông tại sao toàn cái loại này thế nhỉ. Bình thường thì tỏ ra kiêu căng tự mãn, quanh đi quẩn lại một lúc lại chẳng được tích sự gì, Tự nhốt mình trong phòng đến suýt nữa thì chết toi, thật khiến người khác tức giận, một đám phiền phức.

Trông chị ấy có vẻ như thật sự tức giận, hai hàng lông mày cũng nhíu lại.

- Ô, Ryuuto đã chết đâu ạ?

Takeda cũng vậy, tại sao mấy người này cứ lái câu chuyện về hướng đó chứ. Mặc dù đúng là đêm đó, khi tôi chứng kiến Ryuuto ngồi co ro trước cổng nhà, trông nó yếu đuối chẳng khác gì một con cún bị vứt bỏ.

- Không. Chị đang nói một kẻ ngốc khác.

- Người khác ạ...?

Chị Maki lẩm bẩm bằng giọng phiền muộn.

- Kurosaki Tamotsu.

Tôi không khỏi giật mình.

- Từ khi Hotaru qua đời, ông ta gần như chẳng ăn gì cả, bây giờ thì cũng chẳng khác người chết là mấy. Ngay cả công ty ông ta cũng chẳng cần quan tâm, thật đúng là vô dụng.

Ánh mắt phần nộ của chị ấy khiến tôi nhớ lại tình yêu đầy bi kịch tựa như bão tố ấy.

Heathcliff đã mất đi Catherine...

Lần cuối cùng tôi gặp Kurosaki Tamotsu, người giám hộ, đồng thời cũng là người thân duy nhất còn lại, người chi phối đồng thời cũng là người yêu của cô gái có tên Amemiya Hotaru, là vào tang lễ của cô ấy.

Khuôn mặt gầy gò, râu tóc luộm thuộm, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng và đau

khô không thể chữa lành... Trông ông ấy khi đó thật sự chẳng khác nào Heathcliff đang lang thang trên vùng đất hoang đã tìm kiếm mảnh linh hồn đã mất.

Ông ta đã phạm vào tội nghiệt không thể tha thứ.

Có lẽ bản thân ông ấy cũng không hi vọng mình được cứu rồi. Ông ấy chỉ đang tồn tại như một hồn ma đói khát chờ đợi ngày thế giới kết thúc.

- Thằng cha đó... đã mặc kệ công ty, tự giam mình trong phòng suốt chút nữa thì chết đói. Rõ ràng là kẻ đã không từ bất kì thủ đoạn nào, thậm chí giết người để xây dựng nên một công ty to lớn như vậy. Vậy mà khi công ty sắp bị thu tóm một công ty khác, hẳn lại chẳng thêm phản kháng lại...! Cứ như vậy chẳng phải cái chết của Hotaru sẽ là vô nghĩa sao!

Chị Maki nói giọng cay nghiệt. Ánh mắt chị ấy nhìn chăm chăm vào khung vẽ như muốn thiêu đốt nó.

- Đùa kiểu gì vậy?!

Chị Maki nắm chặt cây cọ vẽ đến mức toàn thân run rẩy, rồi chị ấy kêu lên với giọng căm hận.

- Ông ta cho rằng muốn chết là sẽ được chết sao! Chị lôi ông ta dậy tát đến sưng cả tay rồi mắng cho ông ta một trận. Chị sẽ không cho phép ông ta chết! Ông ta sẽ phải sống, nhấm nháp nỗi đau đớn khổ sở còn hơn cả chết trong khi nghĩ về Hotaru! Cho dù bị tội nghiệt trên người ép cho không thở được, thì ông ta vẫn phải sống.

Chị Maki tựa như một thanh gươm sắc bén không chấp nhận sự yếu đuối của Ryuuto và Kurosaki.

Cho dù tuyệt vọng đến thế nào thì có lẽ chị Maki vẫn sẽ không từ bỏ mà tiếp tục sống và chiến đấu.

Sự mạnh mẽ đó khiến tôi cảm thấy thật ghen tị.

Sau khi rời khỏi sảnh âm nhạc, mang theo tâm trạng u ám, tôi vừa đi bộ trong sân trường, vừa tự hỏi.

Nếu như những lúc phải lựa chọn và không biết phải làm sao như thế này mà có một người mạnh mẽ như chị Maki ra lệnh cho tôi thì có lẽ tôi đã có thể tiến

lên đi về phía được chỉ định không chút do dự.

Nếu như vào lúc sắp chết mà có người ra lệnh cho tôi phải tiếp tục sống, có lẽ tôi sẽ đứng dậy và bước tiếp.

Cho dù vậy, chị Tooko đến tận cuối cùng vẫn để tôi tự quyết định.

Mỗi lần tôi gục ngã, mặc dù chị ấy sẽ dịu dàng nắm lấy tay tôi giúp tôi đứng dậy, nhưng bàn tay đó chưa một lần lôi kéo, dẫn tôi về con đường nào.

Chị ấy chỉ mỉm cười ấm áp nhìn tôi và hỏi.

“Konoha muốn làm như thế nào?”

“Konoha nghĩ thế nào?”

“Em muốn làm gì?”

“Em muốn đi đâu?”

Khi tôi bật khóc nức nở trong phòng y tế tràn ngập mùi thuốc sát trùng, chị Tooko chỉ thì thầm bằng giọng bi thương.

“Chính em phải tự mình đi tìm, Konoha. Cho dù bị tổn thương... cho dù phải chịu thương... cho dù phải chịu đau khổ... em cũng phải tự đi trên đôi chân mình để tìm ra đáp án đó.”

Nhưng tôi chỉ có một mình, tôi không thể tìm ra con đường đó. Tôi không biết bản thân rốt cuộc nên đi đâu về đâu.

Tôi đi vào dãy nhà học, đứng trước tủ đựng giày và thay giày đi trong nhà vào. Đúng lúc này tôi cảm thấy dưới chân trơn tuột, tôi té nhào xuống sàn.

Tại một chỗ chẳng có thứ gì thế này mà cũng té được... Dường như ngay cả cơ thể tôi cũng chẳng còn đủ sức để đứng thẳng...

Nước mắt lăn tròn trên má tôi.

Mặc dù chỉ là một cú ngã, nhưng nó lại khiến nỗi bi ai dâng trào khắp lòng tôi, thật đáng xấu hổ, thật khổ sở, rồi tôi lão đảo đứng dậy và bước đi tựa như một đứa bé đi tìm người bảo vệ mình.

Hai chân tôi bước đi một cách vô thức về câu lạc bộ Văn học.

Mặc dù tôi biết chị Tooko không có ở đó. Cho dù tôi biết rằng đi tới đó sẽ chỉ càng khiến tôi thêm đau khổ.

Nhưng vào lúc này, tôi không còn nơi nào khác để đi nữa. Nước mắt rơi ướt đầm lòng bàn tay tôi.

“Chào em, Konoha”

Khi tôi mở cửa ra, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh chị Tooko đang ngồi ôm chân trên chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ và nhìn tôi mỉm cười, mắt tôi không khỏi hoa lên.

Nhưng trên ghế lại chẳng có ai cả, bầu trời bên ngoài cũng là một màu trắng đục.

Những cuốn sách cũ chồng chất trên sàn đã mất đi người đọc, nay chúng chỉ còn là những trang giấy vô dụng.

Tôi gục mặt trên chiếc bàn gỗ sần sùi mà mình vẫn thường dùng để viết điểm tâm cho chị Tooko rồi bật khóc.

Chị Tooko đi rồi.

Cho dù đã sớm nhận ra điều đó, nhưng nỗi bi ai vẫn như đâm vào ngực tôi.

Những ngày mà tôi trải qua cùng chị Tooko lần lượt hiện lên trong đầu.

Dưới tán cây mộc liên, cô gái ưỡn ngực cười nói: “Nhu em chứng kiến, chị là một ‘cô gái văn chương’...” Trong lúc tôi còn đang kinh ngạc, cô gái lôi tôi tới câu lạc bộ Văn học và bắt tôi viết điểm tâm cho cô ấy... rồi cô ấy sẽ xé ra từng mảnh giấy nhỏ và bỏ nó vào trong miệng nhai một cách hạnh phúc, cô gái ấy chính là chị Tooko. Mỗi ngày, khi tôi ngồi viết, bên tai tôi lại vang lên tiếng bút chì sột soạt trên trang giấy, tiếng nhai giấy và giọng kể chuyện của chị Tooko.

Tại sao cứ khi nào hai chúng tôi ở cạnh nhau, chị Tooko lại trông thật vui vẻ đến vậy, lại cười hạnh phúc đến vậy chứ.

Sau khi rời khỏi câu lạc bộ vì phải chuẩn bị cho kì thi, chị ấy vẫn yêu cầu tôi viết điểm tâm bỏ vào hòm thư trong trường cho chị ấy.

“Ngon quá!”

Rồi chị ấy sẽ viết cảm tưởng vào thư và gửi lại cho tôi.

Cho dù không giỏi Toán, đi thi thử chỉ được hạng E, nhưng chỉ cần tôi gặp rắc rối, nhất định chị Tooko sẽ tới giúp đỡ tôi.

Mùi gỗ từ mặt bàn xộc vào mũi tôi, nhưng tôi vẫn cứ khóc, nước mắt trào ra.

Trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt của chị Tooko.

Ryuuto nói rằng có một số việc tôi không nên biết thì tốt hơn. Tôi không biết rốt cuộc nó đang nói về điều gì.

Nhưng cho dù tôi biết đi nữa, thì khi đã không còn chị Tooko ở bên, tôi cũng chỉ là một kẻ vô dụng chẳng thể làm được gì.

Cho dù tôi vẫn hi vọng mình có thể trở thành một người có thể đối diện với sự thật, nhưng tôi lại bị sự yếu đuối của mình đánh bại, lại chỉ biết gục xuống khóc nức nở.

Cho dù vào cái ngày ở cung thiên văn đó, tôi đã từng tin rằng mình sẽ có thể bước về phía tương lai.

Tâm trí tôi quay lại đêm Giáng sinh, dưới gốc cây thông Noel trong nhà xưởng bị bỏ hoang, tôi nắm chặt tay chị Tooko và khóc nức nở. Cái đêm đó, khi tôi vừa cảm nhận sự ấm áp từ bàn tay của chị Tooko, vừa nghĩ về bóng ma đã rời xa trong cô độc, cầu nguyện cho cậu ấy, Kotobuki và Miu được hạnh phúc...

Khi ấy, tôi cũng nhận ra rằng sự thật chẳng phải điều gì đẹp đẽ.

Thầy giáo âm nhạc từng nói với tôi rằng không điều gì tốt hơn cuộc sống bình thường, nhưng chính người ấy lại tìm kiếm tài năng hơn bất kì ai, đổ kị đến phát điên để rồi phạm vào tội ác giết chính người mình yêu thương.

Sự thật sẽ khiến con người bị tổn thương.

Sự cứu rỗi không hề tồn tại.

Ngay cả thiếu niên sở hữu giọng hát của thiên thần, người từng đắm mình trong ánh sáng rực rỡ, cũng đã bị ô uế, trở thành bóng ma ẩn núp trong bóng tối của đêm đen.

Bây giờ cậu ấy đang làm gì...

“Cậu cho rằng Inoue MIU sẽ ra tác phẩm thứ hai sao?”

Người thiếu niên mang theo ánh mắt u buồn và hỏi tôi như vậy...

“Hãy chăm sóc Nanase thật tốt.”

Sau khi thì thầm vào tai tôi câu nói đó, cậu ấy tan biến vào màn đêm...

Khi ấy, với nét mặt như đã rũ bỏ mọi thứ, phải chăng người thiếu niên đó đã đi qua khung cửa hẹp.

Cô độc một mình.

Omi, người tương tự như tôi... nhưng lại lựa chọn không quay đầu lại, bước đi trên con đường mà tôi không thể tiến tới.

Hiện tại, nếu Omi còn ở đây, chắc hẳn cậu ấy sẽ không do dự đâm cho tôi một cú. Chắc hẳn cậu ấy sẽ không thể tha thứ cho tôi vì đã khiến Kotobuki bị tổn thương.

Cậu ấy thích Kotobuki, nhưng lại lựa chọn cô độc rời đi mà không nói ra tình cảm của mình. Tôi không làm được điều tương tự như Omi.

Bởi vì sự cô độc khiến tôi cảm thấy lạnh lẽo.

Sự cô độc khiến tôi trở nên yếu đuối.

Khi tôi buồn, sẽ chẳng có ai tới an ủi tôi. Sẽ chẳng có ai nắm lấy tay tôi. Tôi không thể tự đứng dậy nếu chỉ có một mình.

Nếu không có ai ở bên cạnh tôi... không, nếu không có chị Tooko bên cạnh, tôi sẽ không thể đứng dậy được.

Tôi sẽ chẳng bước đi trên con đường nào được!

Tôi ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên và đặt xấp giấy bản thảo chừng năm mươi tờ lên trên bàn. Bờ vai run run, mũi sụt sịt, cổ họng đau nhức, nhưng tôi vẫn cầm lấy bút và mở trang giấy ra.

Nếu như tôi viết, có lẽ chị Tooko sẽ quay lại.

Nếu như tôi viết ra một câu chuyện ngọt ngào mà chị Tooko thích... nếu như tôi có thể viết ra một câu chuyện khiến chị Tooko vui vẻ... nếu như tôi viết ra câu chuyện tựa như câu chuyện mà mẹ của chị Tooko...

Đầu bút chì dừng lại trên ô chữ.

Tại sao vậy. Tại sao tay của tôi lại không cử động...

Ngay cả một chữ tôi cũng không thể viết ra.

Tôi cố gắng vắt óc suy nghĩ, nhưng chẳng hề có con chữ nào hiện ra.

Sự thật này khiến tôi kinh ngạc.

Tại sao chứ?! Từ trước đến giờ không phải tôi vẫn viết ra những câu chuyện đó một cách dễ dàng sao?! Tại sao cơ thể tôi lại dường như trống rỗng, đầu óc lại chẳng thể suy nghĩ ra điều gì như vậy chứ?! Không đúng, điều đó không thể xảy ra. Chưa một lần nào mà tôi không thể sáng tác. Cho dù tôi chán ghét việc sáng tác đến nỗi muốn trốn chạy, nhưng chỉ cần muốn, tôi sẽ lại có thể viết. Mỗi ngày, tôi đều viết điểm tâm cho chị Tooko.

Thế nhưng tại sao bây giờ tôi lại không viết được chứ?! Toàn thân tôi lạnh toát. Không được, nếu tôi không viết, chị Tooko sẽ không quay lại. Nếu tôi không viết ra câu chuyện tựa như manna rơi xuống từ trên trời cao...

Ngòi bút chì gãy vụn. Tôi vội bấm bút, nhưng cho dù bấm bao nhiêu lần, thì nó vẫn chẳng viết ra được chữ nào và lại tiếp tục gãy vụn.

Tôi không thở được, cảnh vật trước mắt tôi sẫm lại. Bút chì lăn ra khỏi những đầu ngón tay tê dại của tôi và rơi xuống.

Hơi thở của tôi bắt đầu trở nên gấp gáp, tôi trượt khỏi ghế và khuỵu xuống sàn.

Tôi cứ tưởng là nó sẽ không phát tác nữa.

Nước mắt lại lăn dài trên má tôi, trông tôi thật thảm hại. Mồ hôi đổ ra như suối, khoảng thời gian giữa từng hơi thở càng lúc càng ngắn. Không khí không tài nào tiến vào phổi của tôi được!

Đau quá, khó chịu quá. Trong đầu tôi bỗng hiện lên ý nghĩ nếu mình chết ở đây có lẽ cũng tốt. Nếu chị Tooko không ở bên tôi nữa, vậy thì sống cũng còn ý nghĩa gì chứ!

Đúng lúc này, có ai đó nắm lấy tay tôi.

Người đó nói gì đó vào tai tôi.

Chị Tooko...

Mặc dù điều đó không thể xảy ra, nhưng giọng nói ấy thật sự rất giống giọng của chị Tooko. Chị Tooko đang nắm tay tôi, xoa lưng, cổ vũ tôi.

“Không sao, sẽ không có việc gì đâu, Konoha. Chị ở đây. Sẽ không có việc gì đâu. Nào, hít vào thật chậm. Đúng rồi, chậm thôi... Giờ thở ra, đúng rồi, đúng

rồi...thấy chưa, em không sao cả.”

Không sao cả, em sẽ không việc gì cả... giọng nói của chị Tooko khẽ lặp lại bên tai tôi.

Hơi thở của tôi cuối cùng cũng bình thường trở lại, mồ hôi không còn chảy nữa.

Trong tầm nhìn mơ hồ của tôi hiện lên một bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tay tôi.

... Chị Tooko?

Không, không phải.

Ngón tay của chị Tooko thon dài hơn nhiều, da cũng trắng hơn.

Đây là tay của ai...?

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, hiện ra trước mắt tôi là đôi mắt trống rỗng tựa búp bê.

- ...Takeda?

- Là em ạ.

Cô bé bình tĩnh trả lời.

- ...Người nắm tay anh từ nãy tới giờ là em sao?

- ...Anh nghĩ em là chị Tooko ạ?

Thấy tôi im lặng, cô bé nói tiếp bằng giọng nói không có chút tình cảm nào.

- ...Anh đã gọi tên chị ấy. “Chị Tooko, chị Tooko”...

Vậy sao, quả nhiên không thể nào là chị Tooko được.

Giọng nói mà tôi nghe thấy cũng chỉ là do tôi tưởng tượng ra.

Takeda thả tay tôi ra và đứng dậy.

Nhưng cũng may là nhờ anh tưởng nhầm em là chị Tooko mà bệnh tình thuyên giảm. Anh có cần tới phòng y tế không?

- Không cần... anh không sao nữa rồi. Cảm ơn em.

- Trông anh vẫn chưa ổn lắm đâu.

Tôi lại không thể trả lời, sau đó tôi đứng dậy. Để cô bé nhìn thấy mình trong bộ dạng như vậy khiến tôi cảm thấy thật xấu hổ.

- ...Takeda, sao em lại ở đây?

- Em nghĩ anh Konoha sẽ ở đây nên đến xem thử. Khi em tới thì thấy anh đang co ro trên sàn.

- ...Vậy à.

- Trưa nay khi anh Konoha nói chuyện của Ryu, em đã muốn hỏi, anh và chị Nanase chia tay rồi hả?

- ...Chắc là như vậy rồi.

Kotobuki từng nói nếu tôi gọi cậu ấy là Nanase vào ngày lễ tình nhân trắng, thì cậu ấy sẽ tin tưởng tình cảm của tôi.

Nhưng với tình trạng hiện tại, tôi thật không có tư cách gì để gọi cậu ấy là “Nanase” cả.

- ...Chị Nanase đã làm gì sai sao?

- Không, người sai là anh, Kotobuki không có lỗi gì cả...

Ngực tôi nhói lên.

- Anh lúc nào cũng lạc phương hướng... không biết bản thân nên tiến về phía nào... Anh không có tư cách... để được Kotobuki thích...

Tôi tránh nhìn vào ánh mắt của Takeda và nói với giọng khàn khàn. Cảm giác chán ghét bản thân khiến tôi buồn nôn. Toàn thân tôi ớn lạnh vì mồ hôi.

- Anh đã từng nghĩ mình sẽ có thể trở thành một người nghiêm túc hơn...

Takeda vẫn im lặng.

- Nhưng có lẽ, con người sẽ không thể thay đổi.

- Nói ra những lời đó là anh Konoha đang phản bội em.

Bên cạnh tôi vang lên âm thanh lạnh lùng.

Trong giọng nói không mang chút tình cảm nào ấy dường như đang chất chứa thứ gì đó, tôi quay sang bên cạnh.

Takeda đang nhìn tôi với ánh mắt trống rỗng.

- Chính anh Konoha là người đã nói với em rằng nếu em tiếp tục sống thì có thể sẽ thay đổi được gì đó, chính anh Konoha là người đã để em mang hi vọng.

Ngực tôi đau nhói, tôi lẳng lặng nhìn vào khuôn mặt của Takeda, không thể

nói nên lời.

Đúng vậy.

Cảm giác hồi hận dâng trào trong lòng tôi.

Chính tôi là người đã nói với Takeda rằng tôi muốn cô bé tiếp tục sống.

“Em đừng tự tìm tới cái chết như vậy. Em không được kết thúc mọi chuyện như vậy! Em không phải là Kataoka Shuuji! Em là Takeda Chia! Em và Kataoka Shuuji là hai con người khác nhau! Em không được tìm tới cái chết chỉ vì Kataoka Shuuji đã lựa chọn như vậy! Em phải tìm ra một câu trả lời khác với Kataoka Shuuji!”

Takeda tát một cái vào má tôi.

Mấy hôm nay tôi đã bị ba cô gái cho ăn tát rồi, Kotobuki, Miu, và bây giờ là Takeda.

Trong khi tôi còn đang kinh ngạc thì Takeda đã nói một cách mạnh mẽ, trong ánh mắt cô bé dường như ánh lên một đốm lửa.

- Lần này chính em sẽ là người nói cho anh Konoha biết. Rằng con người sẽ thay đổi. Bây giờ anh đi theo em, em muốn anh Konoha gặp một người.

Chương 6: Khi thế giới kết thúc

Rốt cuộc thì cô bé định đưa tôi đi đâu vậy?!

Trong lúc ngồi trên xe buýt, Takeda không nói lời nào cả. Người mà cô bé muốn tôi gặp là ai?

Sau khi đến một trạm dừng xa lạ, chúng tôi xuống xe, vừa cùng Takeda đi trên vỉa hè rộng rãi, tôi vừa thắc mắc trong đầu như vậy.

Bầu trời bắt đầu nhuộm màu vàng rực êm đềm.

Không khí lạnh lẽo dường như cũng ấm lên. Theo như dự báo thời tiết thì mùa xuân sắp tới rồi.

Những căn hộ xung quanh tạo cho tôi cảm giác khu này mới hình thành. Ngôi nhà nào trông cũng rất mới.

Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng cười của trẻ con, khi nhìn về phía âm thanh phát ra, tôi thấy một bà mẹ trẻ đang ngồi trên ghế dài trong công viên nhiều cây xanh, trông cô ấy như đang trở về sau khi đi mua sắm. Ở bên cạnh cô ấy là một chiếc xe đẩy, cô ấy đang cúi xuống đùa giỡn với đứa bé nằm trong đó.

Ánh mắt của người mẹ đầy dịu dàng và ấm áp.

Ồ...

Dường như tôi từng gặp người này.

Nhưng trong số những người quen có giới tính nữ mà tôi biết không ai có con nhỏ cả. Tôi cũng chẳng thể nhớ ra tên của người này. Nhưng tôi có cảm giác dường như trước kia...

Mái tóc ngắn khẽ lay động trên cái cổ mảnh khảnh.

Cô ấy nắm lấy ngón tay của em bé duỗi ra từ chiếc xe đẩy, khoe miệng khẽ mỉm cười và nói chuyện cùng em bé.

Tôi nhìn sang bên cạnh, Takeda đang nhìn chăm chú về phía người mẹ và em bé với cặp mắt trống rỗng.

Đúng lúc này, trong đầu tôi hiện lên cảnh tượng trên sân thượng trường học vào cái ngày nắng ráo tháng Năm đó.

...Quả nhiên anh là hung thủ đã giết anh Shuuji. Anh chính là S, đúng không, Soeda Yasuyuki!

Giọng nói trách cứ vang vọng trên nền trời xanh đến nhức mắt.

Trùng mắt nhìn hung thủ, Takeda dùng hết sức hét lên và vạch trần bộ mặt thật của kẻ sát nhân.

Nhưng S của Kataoka Shuuji lại là một người khác.

Người ấy từng là cựu quản lý của câu lạc bộ Bóng chày nay đã kết hôn và sắp sinh con...

Sena Rihoko.

Không đúng bây giờ chị ấy đã là Soeda Rihoko rồi!

Đúng vậy, người này chính là chị Rihoko!

Bởi vì chị ấy cắt tóc, cho nên ban đầu tôi đã không nhận ra. Đứa bé đang nằm trong xe nôi là con của chị ấy sao? Chị Rihoko đã sinh con bình an rồi sao?!

Nhưng chồng của chị ấy đâu? Anh Soeda thì sao?!

Tim tôi đập mạnh vì kinh ngạc và lo lắng.

Khi ấy, người bị Takeda hiểu nhầm là S và gửi thư uy hiếp là anh Soeda. Anh Soeda khi còn học cấp ba từng mang cảm xúc mâu thuẫn với Kataoka Shuuji, anh ta còn lấy dao đâm Shuuji ở trên sân thượng.

Nhưng nhát dao đó không giết được Shuuji, mà chính câu nói “Cậu đã mất tư cách làm người” của chị Rihoko mới là duyên cớ để anh ta gieo mình từ tầng thượng xuống.

Chị Rihoko vẫn luôn giữ bí mật chuyện đó với anh Soeda.

Chị Rihoko biết tất cả, chị ấy biết việc anh Soeda đã đâm Shuuji, rồi vì quá sợ hãi mà vứt dao bỏ chạy, chị ấy biết anh Soeda sở hữu những cảm xúc tiêu cực với Shuuji, dù vậy chị ấy vẫn trở thành vợ của anh Soeda.

Khi nghe chị Rihoko nói ra mọi chuyện, anh Soeda bật khóc nói rằng “Nếu như người giết Shuuji là tôi thì sẽ tốt biết mấy”.

... Em nói em yêu Shuuji ư? Vậy còn với em tôi rồi cuộc là cái gì? Rihoko, tại sao em lại kết hôn với tôi?

... Con... con của chúng ta sắp sinh rồi... thế nhưng mà... thế nhưng mà từ nay về sau tôi phải làm thế nào để sống cùng em đây?

...Đó chính là địa ngục!

Khi ấy, Takeda chỉ dùng ánh mắt lạnh lẽo trống rỗng của một con búp bê nhìn hai vợ chồng họ.

- Rihoko.

Đột nhiên một giọng nói dịu dàng vang lên.

Ánh chiều tà ấm áp nhuộm đỏ mọi thứ trong công viên.

Hình bóng trải dài trên mặt đất.

Người đang lại gần mặc vest xám và khoác áo choàng mỏng.

Ánh mắt của anh Soeda nheo lại dịu dàng đằng sau cặp kính.

Trong mắt của chị Rihoko cũng hiện lên nét cười ngọt ngào.

Anh Soeda khom người xuống ôm em bé đang nằm trong xe đẩy lên nựng “Ba về rồi này”. Em bé cũng bật cười vui vẻ.

Sau đó, chị Rihoko đẩy xe, còn anh Soeda ôm em bé, hai người vừa nhẹ giọng nói chuyện với nhau, vừa đi về phía chúng tôi.

Chị Rihoko là người nhận ra trước.

Khi thấy chúng tôi, chị ấy khẽ phát ra âm thanh kinh ngạc, sau đó anh Soeda cũng nhìn về phía chúng tôi, trên khuôn mặt anh ấy cũng hiện rõ vẻ ngạc nhiên.

Takeda nhoèn miệng cười ngây thơ như một chú cún.

- Em chào hai anh chị. Hôm nay có việc quanh khu này nên em tiện thể dẫn anh Konoha cùng tới. Vì lần trước gặp thì chị Rihoko có nói chị hay cùng bé Nozomi ở công viên đợi anh Soeda ạ.

Nét mặt của chị Rihoko và anh Soeda bình thường trở lại.

- Chỉ hôm nào anh ấy về sớm thôi.

- Ha ha, nếu hôm nào cũng về nhà giờ này thì thật sự không nuôi nổi gia đình đâu.

Ánh mắt của cả hai đều thật dịu dàng, hoàn toàn khác với khi tôi gặp họ trên sân thượng. Em bé trong vòng tay anh Soeda khẽ phát ra âm thanh vui vẻ.

- Em Inoue...

Anh Soeda nhìn tôi với ánh mắt có lỗi.

- Thật sự xin lỗi em vì chuyện khi đó. Khi ấy chẳng hiểu sao anh lại cho rằng em là Shuuji... Anh xin lỗi.

Tôi giật mình, bối rối lắc đầu.

- Không sao đâu ạ. Mà em bé tên Nozomi ạ. Là con gái ạ?

Ánh mắt anh Soeda nheo lại, anh ấy cúi xuống nhìn em bé như đang nhìn vào một thứ gì đó cực kì quan trọng.

- Ừ. Chính đứa bé này đã kết nối bọn anh lại với nhau.

Giọng nói của anh ấy đầy xúc động. Rồi anh Soeda kể cho tôi chuyện xảy ra khi đó.

Có một thời gian anh ấy không thể mặt đối mặt với chị Rihoko, nhiều ngày liền anh ấy không về nhà.

Anh ấy cũng từng nghĩ tới chuyện ly hôn.

Ngay cả khi chị Rihoko quay về nhà mẹ đẻ ở Niigata vì gần tới ngày sinh, anh Soeda cũng chưa một lần tới thăm chị ấy.

Chị Rihoko cũng nói rằng trước khi sinh bé Nozomi, chị ấy đã rất lo lắng.

Chị ấy từng cho rằng mối quan hệ giữa hai người đã không thể cứu vãn được nữa và gần như bỏ cuộc.

Mà ngay cả khi bé Nozomi ra đời, anh Soeda vẫn không tới bệnh viện thăm hai mẹ con, điều này khiến chị ấy rất đau khổ, đêm đến cũng không ngủ được.

Vào ngày chị ấy ra viện, anh Soeda đứng chờ trước cổng.

- Vốn dĩ anh tới để nói chuyện ly hôn. Nhưng khi nhìn Rihoko ôm Nozomi trên tay... khi Nozomi nhìn anh cười... đôi chân của anh bỗng bước về phía hai mẹ con một cách tự nhiên, rồi ôm lấy cả hai. Khi ấy, rốt cuộc trong đầu anh cũng hiện lên nguyện vọng ba người bọn anh từ nay sẽ sống cùng nhau...

Mắt chị Rihoko cũng hơi ướm.

- Chị cũng vậy... khi ấy, chị cũng hiểu được bọn chị rốt cuộc cũng trở thành một gia đình...

Cảm giác âm áp dâng lên trong lòng tôi.

Khiến trái tim tôi rung động.

Vào cái ngày đầu hè đó... khi anh Soeda gục xuống bật khóc trên sân thượng, chị Rihoko chỉ cúi xuống nhìn anh ấy với nét mặt bình thản và khẽ nói.

... Đúng vậy. cả đời này chúng tiếp tục sống trong địa ngục. Không sao đâu, chỉ cần chúng ta có quyết tâm, chúng ta sẽ có thể sống ở bất kì đâu.

... Yasuyuki, chúng ta hãy cùng sống tiếp một cuộc sống bình thường yên ổn, trong khi vẫn mang trong mình những cảm xúc về Kataoka, vẫn bị giam cầm bởi cậu ấy. Con chúng ta sẽ sinh ra và chúng ta sẽ nuôi dạy nó nên người. Chúng ta sẽ tiếp tục sống trong địa ngục này. Đó là sự chuộc tội của chúng ta với Kataoka.

Chị Rihoko nói rằng hai người sẽ tiếp tục sống trong địa ngục.

Khi ấy, tôi từng rất sợ hãi chị Rihoko, người có thể bình thản nói ra những lời ấy.

Nhưng thực ra, chị Rihoko vẫn luôn đau khổ.

Tội nghiệt sẽ không biến mất. Tội lỗi đã phạm phải sẽ không thể xem như chưa từng xảy ra. Dù vậy, chị ấy vẫn phải sống tiếp với nỗi đau khổ đó đến hết đời.

Bây giờ, tôi rốt cuộc cũng hiểu được những lời mà chị Rihoko nói khi ấy với vẻ giác ngộ.

Tôi cũng hiểu được tại sao Takeda lại đưa tôi tới đây.

“Lần này chính em là người nói cho anh Konoha biết.”

“Rằng con người sẽ thay đổi.”

Cặp vợ chồng từng bị đẩy vào bóng tối sâu thẳm của sự tuyệt vọng, hối hận và ngờ vực, nay vừa gánh trên vai tội lỗi của quá khứ vừa sống tiếp những ngày yên bình.

Cho dù gặp phải chuyện đau đớn tới đâu, cho dù gục ngã bao nhiêu lần, thì chỉ cần còn sống, nhất định sự thay đổi sẽ tới. Chỉ cần cắn chặt răng, mang theo

giác ngộ, bước thêm một bước...

Takeda, người từng bật khóc cầu xin tôi để cho cô bé được chết, nay cũng nhìn bé Nozomi và nở nụ cười vui vẻ.

Đó có lẽ chỉ là một nụ cười giả dối mà cô bé cố tạo ra, cho dù vậy, cô bé vẫn cười... thật vui vẻ.

Nụ cười đó khiến tôi rung động. Nếu một ngày nào đó, giả dối có thể trở thành chân thật...

Sau khi nhã nhặn từ chối lời mời ăn cơm, chúng tôi quay về theo đường cũ.

Trong khi đứng chờ ở trạm xe buýt dưới ánh đèn đường, Takeda nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng và nói.

- Anh Konoha cũng vậy, sẽ có một ngày anh không còn yếu đuối như bây giờ nữa...

Sau đó, cô bé khẽ nói thêm.

- Ryuuko cũng vậy...

Nhưng suy nghĩ một lúc, cô bé lại lắc đầu.

- Không... có lẽ Ryuuko sẽ mãi yếu đuối như vậy... Nhưng... khi tâm hồn em vỡ nát, cậu ấy vẫn luôn đối xử dịu dàng với em... cậu ấy làm mọi chuyện một cách坦然 nhiên mà không hề đòi báo đáp... những lúc em buồn hay cô đơn, Ryuuko đều an ủi em... mỗi lần, cậu ấy đều cười thật vui vẻ...

Giọng nói của Takeda dần nhỏ lại rồi biến mất.

Có lẽ tình cảm của Takeda dành cho Ryuuto cũng đang từ từ thay đổi.

Tôi nghĩ thầm trong đầu như vậy, nhưng lại không nói ra. Đến một lúc nào đó, có lẽ chính bản thân Takeda sẽ nhận ra điều đó.

Cũng có thể cô bé đã nhận ra rồi...

Bản thân tôi cũng phải thay đổi.

Tan học ngày hôm sau, tôi cùng Akutagawa tới bệnh viện thăm Miu.

Có vẻ như tháng sau Miu sẽ xuất viện.

- Chà, không ngờ Konoha lại tới thăm mình, cậu khiến mình ngạc nhiên lắm đấy. Thế nào, định nhờ mình hòa giải với Kotobuki hả?

Ngồi trên giường, Miu ngược lên nhìn tôi với ánh mắt chăm chọc. Chỉ đến khi tôi đưa cho cậu ấy bánh pudding hồng trà của cửa tiệm mà cậu ấy yêu thích, Miu mới nở nụ cười vui vẻ.

- Lần trước không phải Miu đã tới gặp mình sao? Thế nên lần này mình cũng muốn tới gặp Miu.

Nghe tôi nói vậy, nét cười trên khuôn mặt Miu càng đậm hơn, cậu ấy cầm lấy hộp pudding.

- Hừm, vậy à.

- Mình vẫn luôn muốn nói lời cảm ơn vì cậu đã tới gặp mình khi đó. Còn nữa, Miu cũng thay đổi rồi. À, dĩ nhiên là theo chiều hướng tốt.

- Chỉ vậy thôi sao?

- Hả?

- Những lúc thế này thì dù chỉ là khách sáo cậu cũng phải nói rằng “So với trước kia, cậu đã trở nên hấp dẫn hơn nhiều” chứ.

- A, cái này... xin lỗi.

- Cậu xin lỗi cái gì chứ. Thiệt tình, Konoha vẫn chẳng nhảy bén với tình cảm của con gái gì cả. Thế nên Kotobuki hết kiên nhẫn với cậu là đúng thôi.

- Asakura, cậu nói hơi quá rồi đấy.

- Cậu ồn ào quá Kazushi. Ra kia đứng cho tôi, này, cho cậu pudding luôn đấy. Miu thô bạo nhét hộp pudding mà tôi mang tới vào tay Akutagawa.

Sau đó cậu ấy cũng mở nắp hộp pudding của mình ra rồi vừa xúc ăn vừa giận dỗi nói.

- Thiệt tình, tại sao đàn ông xung quanh mình toàn đám như vậy chứ.

Sau khi than phiền như vậy xong, Miu hơi cúi đầu rồi nói lí nhí.

- Nhưng... mình cũng muốn xin lỗi Konoha, trước kia mình từng nói rất nhiều điều quá đáng với cậu... Thế nên hôm nay mình cảm thấy rất vui vì Konoha đã tới.

Hai má Miu đỏ lên.

Sau khi do dự hồi một lúc, Miu cũng đưa cho tôi một hộp pudding như

bảo tôi ăn cùng, rồi cậu ấy nói tiếp với giọng hờn dỗi.

- Konoha này, đúng là mình đã bị tổn thương vì tiểu thuyết của cậu. Nếu Konoha không viết cuốn tiểu thuyết đó và mang nó đi tham gia cuộc thi, có lẽ mình đã không phải nếm trải cảm giác tuyệt vọng đến vậy. Có lẽ mình sẽ vẫn lừa dối Konoha, vẫn ở bên Konoha... Vừa căm hận, cũng vừa yêu thương sự thuần khiết, chậm chạp của cậu... Nhưng, Konoha, cậu biết không...

Cầm theo hộp bánh pudding, Miu ngược lên nhìn tôi.

Ánh mắt đó như muốn cho tôi biết những gì cậu ấy đang nói là rất chân thành.

- Tiểu thuyết của Konoha cũng cứu rồi mình.

Ở cung thiên văn đó, khi được nghe cảnh cuối cùng trong cuốn tiểu thuyết mà Konoha viết cho mình, nỗi căm hận và đau khổ trong tim mình dường như hòa làm một... Đó là điều mà mình vẫn luôn muốn được nghe từ Konoha.

Những lời mà Konoha trao cho mình thật sự rất, rất xinh đẹp. Tương lai, mỗi lần gặp chuyện đau khổ, mình sẽ nhớ lại những lời đó và tiếp tục nỗ lực.

Trái tim tôi như được ánh sáng chiếu rọi.

Lời nói của Miu tựa như tiếng chuông chúc phúc, không ngừng vang lên trong đầu tôi.

Khóe miệng tôi cũng hiện lên nụ cười.

Tôi chưa từng nghĩ rằng lời nói của người khác sẽ khiến tôi hạnh phúc, lại tiếp thêm sức mạnh cho tôi đến vậy.

- Cảm ơn cậu. Đây là lần đầu tiên mình cảm thấy thật tốt là mình đã viết ra cuốn tiểu thuyết đó. Đều là nhờ Miu cả.

Miu ngoảnh mặt đi với vẻ xấu hổ.

- Thiết tình, cậu nhanh ăn pudding đi. Kazushi cũng thế, cậu làm gì mà cứ ôm cái hộp đứng sững người ra vậy hả.

- ...Asakura.

Akutagawa nhìn Miu với vẻ mặt nghiêm túc và nói.

- Cậu không đưa thìa thì làm sao tôi ăn được!

- Sao cậu không nói sớm hả?!

- Xin lỗi. Tại hai người nói chuyện tâm đầu ý hợp quá nên tôi không có cơ hội xen vào.

- Thiết tình, cậu tự đi lấy không được à?!

Miu cầm cái bao đựng thìa ném về phía Akutagawa. Akutagawa lấy thìa từ bên trong ra rồi đưa cho tôi một cái.

Sau đó, ba người chúng tôi vừa ăn pudding vừa nói chuyện.

Miu đã được ba mẹ cho phép sống một mình rồi. Akutagawa đang tìm phòng cho cậu ấy. Trên thực tế thì vì yêu cầu của cậu ấy còn nhiều hơn cả Miu, như là phải có cửa khóa tự động, hay là cần camera chống trộm, có chỗ phù hợp yêu cầu trên nhưng lại ở gần tiệm game Pachinko nên an ninh có vẻ không tốt nên cũng không được, thế nên đến tận bây giờ cậu ấy vẫn chưa tìm được phòng, chuyện này khiến Miu rất tức giận.

- Rốt cuộc thì tôi ở chỗ nào mới khiến cậu vừa lòng hả?!

- Tất nhiên nếu cậu qua nhà tôi ở được thì là tốt nhất, như vậy tôi sẽ không phải lo lắng gì cả. Dù sao nhà tôi cũng đang trống phòng.

- Cậu nói đùa cái gì vậy?!

Miu đỏ mặt quay đầu đi. Tôi thì bật cười.

- Akutagawa về sau chắc sẽ cưng chiều con ghê lắm đây. Nếu sinh con gái thì càng đáng sợ nữa.

- Này Konoha! Sao tự dưng cậu lại lôi chuyện con cái ra nói hả?! Nghe như mình và Kazushi sẽ như vậy không bằng!

Bị Miu trừng mắt nhìn, tôi không khỏi cảm thấy sợ hãi.

- K-Không, chỉ là hôm qua mình có gặp một người quen có con nhỏ nên nói vậy thôi. Bé gái đó tên là Nozomi, dễ thương lắm ấy. Tên cô bé có nghĩa là vẻ đẹp của hi vọng, theo lời người quen của mình thì ba cô bé đã quyết định đặt cái tên này khi nhìn thấy cô bé.

Chị Rihoko vừa cười vừa nói rằng khi ấy, anh Soeda chạy từ Tokyo tới trước bệnh viện ôm lấy hai mẹ con rồi đặt tên cho em bé.

Đúng lúc này...

Có thứ gì đó hiện lên trong đầu tôi.

Câu chuyện của chị Rihoko chẳng phải cũng rất giống câu chuyện của mẹ chị Tooko mà tôi nghe được ở bệnh viện tỉnh Iwate sao?

Cô y tá đã kể với tôi rằng khi ấy vì bận việc nên chú Fumiharu đã không có mặt khi cô Yui sinh chị Tooko...

...Có lẽ mẹ cháu đã rất lo lắng khi phải một mình sinh cháu ra ở một nơi xa lạ như thế này... Trông cô ấy rất cô đơn...thường xuyên tỏ ra lo lắng về chuyện gì đó.

... Vừa kề sát mặt vào má của cháu, cô ấy vừa khẽ gọi “Tooko” bằng giọng dịu dàng. Theo lời cô ấy thì cái tên đó bắt nguồn từ “Chuyện Toono”. Rằng cô ấy đã định nếu sinh con gái thì sẽ đặt tên là “Tooko”. Trông mẹ cháu khi đó thực sự hạnh phúc.

Không, không đúng, vấn đề không phải ở đó. Rốt cuộc là cái gì chứ...

Đúng rồi, là chuyện cô Yui một mình sinh con ở bệnh viện tỉnh Iwate.

Rằng chú Fumiharu vì bận việc ở Tokyo nên đã không thể đến gặp cô ấy.

Nhưng theo những gì bác Sasaki, đồng nghiệp của chú Fumiharu, từng kể với tôi thì trước khi chị Tooko ra đời, chỉ cần giờ làm vừa kết thúc là chú Fumiharu đã ngay lập tức trở về nhà chăm sóc cô Yui. Ngay cả trong giờ làm trông chú ấy cũng rất lo lắng, không tập trung vào công việc, vì chuyện này mà chú ấy thường xuyên bị mọi người trêu chọc.

Cô Yui ở bệnh viện tỉnh Iwate.

Chú Fumiharu chưa từng tới gặp cô Yui.

Nếu vậy sau khi rời khỏi nơi làm việc chú Fumiharu đi gặp ai chứ?!

Miệng tôi bỗng trở nên khô khốc.

Mặc dù trong *Cánh cửa tội lỗi*, tác giả Arisa và biên tập viên Haru chưa từng có quan hệ nam nữ.

Cô Kanako cũng nói với những người xung quanh mối quan hệ giữa cô ấy và chú Fumiharu là một cuộc “hôn nhân màu trắng”.

Nhưng thật sự giữa chú Fumiharu và cô Kanako chưa từng xảy ra quan hệ nam nữ sao? Nếu như chú ấy đã ngoại tình với cô Kanako trong khi cô Yui mang bầu thì sao? Không đúng, có thể chuyện đó đã xảy ra từ trước nữa!

Thế nên khi ở bệnh viện, cô Yui mới buồn bã như vậy.

Toàn thân tôi run lên khi trong đầu “tưởng tượng” ra một điều.

Không thể nào... Chẳng lẽ ý của Ryuuto khi nói ra những lời đó là vậy sao! Rằng người hạ độc chính là...?!

- Konoha, cậu làm sao vậy?

Miu nhíu mày hỏi tôi. Chẳng hiểu sao tôi nghe giọng cậu ấy lại có vẻ xa xôi.

- Xin lỗi. Mình chợt nhớ ra mẹ có nhờ mình một chuyện. Mình phải về đây.

Sau khi kiểm soát, tôi vội rời khỏi bệnh viện. Trên con đường với những hàng cây nhuộm ánh chiều tà, tôi tiến về phía trước, tim đập mạnh như muốn vỡ ra.

Chị Tooko từng nói với tôi, buổi sáng ba mẹ chị ấy qua đời, cô Yui và Ryuuto ăn đồ ăn bình thường, còn chú Fumiharu và chị Tooko ăn “bữa cơm” mà cô Yui viết.

Sau đó chú Fumiharu pha cà phê cho cả chú ấy và cô Yui.

Tại sao tôi lại bỏ sót một vấn đề quan trọng như vậy chứ.

Nếu thứ duy nhất hai người cùng cho vào miệng chỉ có thứ đó, vậy thì chất độc phải nằm trong cà phê. Và người pha cà phê lại chính là chú Fumiharu.

Nói cách khác, người bỏ độc chính là...

Đầu tôi nóng rực lên.

Những lời của Ryuuto vang vọng trong tai tôi một cách kì dị.

“... Có những chuyện... anh Konoha... không biết vẫn tốt hơn... Nếu biết... anh sẽ không thể quay lại được đâu...”

Tại sao Ryuuto lại tuyệt vọng đến vậy? Đó là vì nó đã biết người bỏ độc không phải cô Yui, cũng chẳng phải cô Kanako, mà chính là chú Fumiharu sao?

Đầu tôi hiện lên khung cảnh mơ hồ mà Ryuuto nói ra trong cơn say.

“Cô ấy bỏ thìa vào trong máy pha cà phê và quay tròn quay tròn... chất bột màu bạc vẽ thành từng đường tròn rồi dần hòa tan.”

“Khi em định giúp cô ấy đổ cà phê ra tách, Yui bảo em còn nhỏ nên rất nguy hiểm, rồi cô ấy nâng bình cà phê lên rót vào chiếc tách với họa tiết cánh hoa. Rồi mặt đất vỡ ra, mọi thứ trở nên tối thui.”

Nói như vậy, Ryuuto đã đứng bên cạnh nhìn chú Fumiharu pha cà phê sao?

Mặc dù có thể như Ryuuto nói, người đem chiếc bình hình trái tim bỏ vào trong hộp giấu đi là cô Yui. Còn người đưa cái bình đó cho cô Yui chính là Suwa Takumi đã qua đời trong tai nạn giao thông.

Nhưng nếu người rót cà phê là chú Fumiharu, còn Ryuuto vì trí nhớ lẫn lộn nên đã cho rằng cả người pha cà phê và bỏ độc đều là cô Yui thì sao?

Thế nên khi ấy nó đã nhận ra.

Rằng người kết thúc mọi thứ chính là chú Fumiharu.

“Ai đó chỉ tay về phía kệ tủ... Rồi người đó ở đó có bột ngủ của Ole Lukoje...”

Khi lấy ngón tay chỉ về phía đó, khuôn mặt của Ryuuto trông không khác gì khuôn mặt của chú Fumiharu mà tôi chỉ được nhìn thấy trong ảnh. Đó là một nụ cười yên bình...

Tôi không rõ điều gì trong tấm hình giảng sinh đã khiến Ryuuto sốc đến vậy. Cũng không biết sau đó nó đã tìm ra được thứ gì.

Nhưng nếu chú Fumiharu đã ngoại tình với cô Kanako và khiến cô Yui đau khổ... nếu chú ấy biết được việc cô Yui đang có độc được thì sao? Nếu chú Fumiharu vì muốn tạ tội mà sử dụng nó thì sao?

Nếu như người quyết định tự tử không phải cô Yui, mà là chú Fumiharu...

Hiện thực và ảo tưởng quay cuồng trong đầu tôi tựa như tiểu thuyết của cô Kanako. Đủ loại cảm xúc giao thoa vào nhau, tôi không biết được đâu mới là sự thật.

Tất cả những chuyện này đều là tưởng tượng của tôi.

Tôi vừa bước đi thật nhanh vừa lấy điện thoại ra gọi vào số của Ryuuto.

Nhưng vang lên bên tai tôi lại là tiếng trả lời tự động.

- Anh Inoue đây. Anh muốn gặp em nói chuyện, liên lạc lại với anh nhé.

Sau đó, tôi đi thẳng tới cửa tiệm mà Ryuuto thường xuyên lui tới.

“Nếu uống thuốc độc, anh Fumiharu sẽ như thế nào? Anh có chết không? Hay là khác với bọn em, anh sẽ chẳng việc gì cả?”

Khi mọi người đang quây quần ăn cơm cùng nhau, mình đã hỏi như vậy, bởi vì khi đó trái tim mình sắp tan vỡ rồi.

“Em có thuốc ngủ của Ole Lukoje. Nhưng nếu chúng ta cùng uống nó và chỉ có em ngủ mãi, còn anh Fumiharu lại tỉnh dậy thì thật là chán.”

Mặc dù chỉ là nói đùa... nhưng mình lại thật sự hi vọng như vậy.

Sẽ thật tốt nếu chỉ có mình ngủ say vĩnh viễn, còn anh Fumiharu được tự do.

Khi ấy, Kana trừng mắt nhìn mình, còn anh Fumiharu thì vừa cười vừa trả lời.

“Anh cũng chưa uống thuốc độc bao giờ nên cũng không biết. Nhưng anh nghĩ đối với sinh vật sống thì thuốc và độc được đều có một tác động chung ở mức độ nào đó. Tuy nhiên anh không khoái kiểu chết vì bị người khác hạ độc lắm. Nếu đằng nào cũng phải chết thì anh thật sự hi vọng mình được chết vì một điều gì đó quan trọng hơn.”

“Điều quan trọng?”

“Ừ, anh là một sinh vật sống nhờ lương thực mà tác giả viết ra. Thế nên anh muốn báo đáp ân tình này.

Anh muốn trở thành cội nguồn sáng tạo của tác giả. Thế nên anh mới lựa chọn công việc là biên tập viên này.

Nếu như anh chết, anh hi vọng sẽ có ai đó dùng cái chết của anh làm nguồn cảm hứng để viết. Kanako, nếu tôi chết, cô có thể viết về cái chết của tôi không?”

Ánh mắt của anh Fumiharu khi đó thật dịu dàng, như đang nhìn thấy một giấc mộng đẹp.

Kana chỉ tỏ ra tức giận và nói với vẻ không vui rằng “Đừng nói những chuyện ngu ngốc như vậy!”

Nhưng mình nghĩ... cho dù vậy, chắc hẳn Kana sẽ viết.

Nếu như bọn mình chết đi, chắc chắn Kana sẽ viết về cái chết của bọn mình.

Khi đến cửa tiệm, tôi lại gọi điện cho Ryuuto và để lại lời nhắn rằng bây giờ tôi đang ở tiệm của chị Harumi và hi vọng nó tới gặp tôi.

Khi mang trà sữa ra cho tôi, chị Harumi cũng tỏ ra rất lo lắng cho Ryuuto.

- Đạo gần đây Ryuuto lạ lắm. Mặc dù bình thường trông cậu bé giống như một đứa trẻ to xác rất thích làm nũng, nhưng đạo gần đây thì tâm tình của Ryuuto lại đặc biệt mãnh liệt... Rốt cuộc không biết có chuyện gì với cậu bé vậy nhỉ.

Tôi gọi điện cho mẹ báo tôi nay sẽ không ăn cơm ở nhà, sau đó ngồi chờ ở cửa tiệm tới gần chín giờ.

Mặc dù ban ngày đây là một tiệm thức ăn nhanh, nhưng đến đêm thì lại chuyển sang kinh doanh quầy bar, bởi vì khách tới uống rượu dần đông lên nên tôi đành đi ra ngoài.

Dọc theo con đường nhiều xe cộ qua lại được ánh đèn neon chiếu rọi, tôi lấy điện thoại ra và định gọi cho Ryuuto một lần nữa.

Đúng lúc này, tôi bắt gặp người tôi đang tìm ở phía trước.

- !

Lưng tôi không khỏi run lên.

So với lần gặp tôi vào tối thứ Bảy, Ryuuto như sắp suy sụp tinh thần. Trông nó chẳng khác nào một bóng ma đang lang thang, bị nỗi đau khổ giày vò và muốn từ bỏ mọi thứ, hết như Kurosaki mà tôi gặp ở tang lễ của bạn Amemiya. Đôi chân nó lảo đảo, trông nó như không biết bản thân đang đứng ở đâu, đang định đi về đâu.

- Ryuuto!

Tôi chạy tới cạnh nó. Ryuuto cúi xuống nhìn tôi với ánh mắt lơ đãng.

Người nó đầy mùi mồ hôi, thằng này mấy ngày rồi không tắm vậy?

- ...Anh Konoha.

- May mà gặp được em, em nghe được lời nhắn của anh rồi phải không?

- ...Lời nhắn?

- Không phải vậy sao?

- ...Em vứt điện thoại rồi.

Cổ họng tôi nghẹn lại.

Giọng của Ryuuto rất khàn, hơi thở cũng hỗn loạn, cặp mắt đục ngầu đầy tơ máu cũng không có tiêu điểm. Nỗi tuyệt vọng và đau đớn đến phát điên lập lòe trong tròng đen của nó như một ngọn đèn đường bị hỏng.

- Không ai... chịu giết... em cả... Mọi người đều nói họ thích em, yêu em, nhưng khi em yêu cầu họ giết em, tất cả đều hoảng sợ bỏ chạy...

Giọng nói thì thầm đứt quãng của nó khiến tôi giật mình.

- Anh biết không... con của em sẽ ra đời vào mùa thu này đây. Nếu bây giờ em chết, em sẽ lại đầu thai trở thành đứa bé đó... lại sinh ra từ trong bụng Maki... lại gọi mẹ của mình là Maki... lại lặp lại mọi thứ...

Mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Cứ như có ai đó đang dùng một con dao khẽ lướt qua cổ, toàn thân tôi không thể ngừng run rẩy được.

Đột nhiên, Ryuuto nhìn về phía con đường nhiều xe cộ và lâm bẫm.

- ...Có con mèo.

Ánh đèn pha của những chiếc xe lướt qua chúng tôi. Tôi không nhìn thấy bóng dáng cũng như nghe thấy tiếng kêu của con mèo nào cả.

- Em đang nói gì vậy Ryuuto?!

Ryuuto vẫn đang nhìn chằm chằm về phía con đường.

- Anh nhìn kia, ở đằng kia... ngay giữa đường, không phải đang có một con mèo đen kêu meo meo sao...

Suwa Takumi bị xe tông vì bảo vệ một con mèo... Ngực tôi lạnh buốt khi trong đầu hiện lên câu nói của chị Maki.

Rõ ràng ở đó chẳng hề có con mèo nào cả, nhưng trong mắt Ryuuto, nó lại đang tồn tại?!

Như bị mộng du, Ryuuto lê những bước chân loạng choạng đi về phía con đường.

- Khoan đã Ryuuto, ở đó không có con mèo nào cả!

Tiếng hét của tôi bị tiếng động cơ dập tắt. Ryuuto không dừng lại, nó vẫn tiến

về phía trước.

Khi tôi định vươn tay ra tóm lấy nó...

- Ryuuto.

Một giọng nói vui vẻ vang lên.

Mặc áo khoác màu trắng sữa, Takeda đứng trước mặt Ryuuto. Cô bé chấp tay sau lưng ngược lên nhìn nó với vẻ mặt đáng yêu như một chú cún.

Chuyện xảy ra kế tiếp chẳng khác nào một cảnh quay chậm trên tivi.

Vẫn nở nụ cười trên môi, Takeda từ từ tiến về phía Ryuuto.

Sau lưng cô bé hiện lên một con dao sáng quắc.

Rồi cô bé dùng con dao đó.

Đâm thật sâu... vào ngực Ryuuto!

Con dao mà Takeda đang cầm chính là con dao xếp mà Kotobuki đã ném đi ở dưới hầm ngầm thư viện.

- !

Ryuuto mở to hai mắt cúi xuống nhìn Takeda với vẻ khó tin.

Takeda dùng hai tay nắm chặt con dao, khóe mắt hiện lên một nụ cười ngọt ngào.

Nụ cười dịu dàng, ấm áp.

Ryuuto cũng nheo mắt lại.

Khóe miệng nó khẽ mỉm cười, trên khuôn mặt hiện lên vẻ thỏa mãn như thể đó là giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời nó từ trước tới giờ.

Âm thanh dần rời xa.

Những chiếc xe lướt ngang qua hai người.

Ryuuto vươn tay ra ôm lấy Takeda. Tựa má vào mái tóc bông bênh của cô bé, hít thở mùi hương tỏa ra từ đó, trong một thoáng, ánh mắt nó tựa như đau thương, nét mặt như chực khóc, nhưng rồi nó lại mỉm cười. Rồi nó nhắm mắt lại chờ đón giấc ngủ vĩnh hằng.

Vẫn tựa vào người Takeda, Ryuuto gục xuống.

Vẫn ôm lấy Ryuuto, Takeda khụy người xuống giữa đường.

Khuôn mặt của cô bé dần trở nên trống rỗng.

Máu từ ngực Ryuuto chảy ra thấm đẫm lề đường, có tiếng ai đó đi ngang qua hét lên...

Tôi kinh ngạc chứng kiến toàn bộ tình yêu và thảm kịch xảy ra trước mắt.

Có một người mà vận mệnh đã khiến người đó phải viết cho dù người đó không muốn viết nữa.

Có một người mà bất luận căm hận, đau khổ, bi ai... cái chết, sự mất mát của người thân... người đó đều phải sử dụng chúng để làm cội nguồn tiếp tục sáng tác.

Có một người cần phải làm vậy để đến được nơi chí cao mang tên Chúa.

Đó đến cùng là nguyên rửa. Hay là chúc phúc.

Kana à.

Rốt cuộc mình có thể làm được gì cho Kana?

Nếu mình biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này, Kana sẽ yêu thương Tooko và Ryuuzô chứ?

Anh Fumiharu sẽ được hạnh phúc chứ?

Mình thua rồi.

Xin lỗi vì đã khiến cậu phải đau khổ lâu như vậy.

Vĩnh biệt.

Chương 7:

Gửi người tôi yêu nhất

Ryuuto tới bệnh viện trong tình trạng nguy kịch, ngay lập tức nó được đưa vào phòng phẫu thuật.

Takeda ngồi trên ghế trong sảnh chờ với nét mặt trống rỗng. Cho dù tôi nói chuyện với cô bé thì cô bé cũng không đáp lại. Khi ở trong xe cấp cứu, cô bé chỉ thì thầm rằng “Em chỉ muốn... thực hiện nguyện vọng của Ryu.”

Khi chị Maki chạy tới bệnh viện, chị ấy nhú mào tức giận nói “Tại sao lại làm chuyện ngu ngốc như vậy chứ?!”. Mặc dù tỏ ra nôn nóng nhưng chị ấy vẫn giữ vững tinh thần chỉ thị cho chú Takamizawa, rồi bảo tôi đi tìm chị Tooko.

- Ở đây cứ giao cho chị, em đi dẫn Tooko tới đây. Đừng lo, chị sẽ không để cô bé đó tự sát theo Ryuuto, đi nhanh đi!

Cho dù nghe hết mọi chuyện nhưng Takeda vẫn không hề phản ứng, vừa cảm thấy lo lắng, tôi vừa leo lên xe của chị Maki đi tới nhà Sakurai.

Mặc dù không có ai bắt máy khi tôi gọi điện ở bệnh viện, nhưng khi tới nơi, trong nhà vẫn sáng đèn.

Khi tôi đi tới cửa trước định đưa tay bấm chuông thì cửa bỗng dưng mở ra, chị Tooko mặc áo choàng, trên tay ôm một cái hộp màu tím nhạt xuất hiện.

- Di Kanako!

Vừa gọi như vậy xong, chị ấy bỗng sững lại, nét mặt cũng trở nên bối rối.

- C-Chị xin lỗi. Tại nghe tiếng xe dừng trước cổng nên chị cứ tưởng là di về... Có chuyện gì vậy, Konoha?

- Ryuuto bị Takeda đâm trọng thương, giờ tình trạng của nó đang rất nguy kịch!

Nghe tôi nói như vậy, hai mắt chị ấy mở to, cái hộp trên tay cũng rơi xuống đất.

Khi cái hộp chạm vào mặt đất, những mẩu giấy vụn màu xanh lam và hồng

nhặt văng tung tóe trước cửa, gió thổi chúng bay tán loạn.

Đây không phải là những bức thư mà tôi thấy khi đó sao?! Tại sao chúng lại bị xé vụn rồi?

Mặt tái xanh, chị Tooko cúi xuống nhặt những mẩu giấy lên, chị ấy thì thầm một cách yếu ớt.

- ...Phải đưa dì tới bệnh viện.

Giây tiếp theo, chị ấy đứng dậy với ánh mắt như đã hạ quyết tâm.

- Em chờ chị một chút.

Chị ấy nói nhanh rồi quay người đi vào trong, chốc lát sau chị ấy lại trở ra.

Trong khi ngồi trên xe tới nơi làm việc của cô Kanako, chị Tooko một mực cúi đầu xuống như đang suy nghĩ về chuyện gì đó.

- Có lẽ dì sẽ không chịu gặp chị. Có lẽ dì sẽ không bao giờ tha thứ cho chị. Dù sao, dì cũng đã đọc được những lá thư đó...

Giọng nói của chị ấy đầy khổ sở, như thể đang nói với chính bản thân chứ không phải nói với tôi. Trong tay chị ấy vẫn nắm chặt những mẩu giấy còn sót lại, môi mím chặt.

Mặc dù tôi an ủi chị ấy rằng có lẽ sau khi nghe được lời nhắn, cô Kanako đã tới bệnh viện rồi, nhưng chị Tooko chỉ lắc đầu.

- Không, dì sẽ không đi đâu.

Vẫn cúi đầu nhìn chằm chằm xuống đùi, chị ấy thì thầm.

- Đối với dì, từ trước đến giờ chỉ có một người quan trọng duy nhất. Bởi vì người đó đã không còn, cho nên dì sẽ không yêu thương bất kì ai nữa.

Người quan trọng đó là chú Fumiharu sao...?

- Nhưng lần này... chỉ có lần này là chị phải đưa dì tới bệnh viện. Nếu không, cả dì và Ryuuto đều sẽ không được cứu vớt.

Khi xe dừng lại trước chung cư, chị Tooko ngay lập tức mở cửa ra và chạy đi.

Chị ấy leo lên cầu thang, đứng trước cửa nhấn chuông và kêu lên.

- Dì ơi, mở cửa! Là con, Tooko đây ạ! Con biết dì có ở trong đó!

Không có tiếng trả lời.

Chị Tooko nhúu mày lại với vẻ khô sở, rồi chị ấy lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa.

Chìa dự phòng sao? Chắc hẳn chị ấy phải rất dũng cảm mới dám sử dụng nó. Tôi đã có thể tưởng tượng ra cảnh cô Kanako tức giận đến thế nào. Cho dù vậy, chị Tooko vẫn cắn răng vặn nắm đấm cửa và mở cửa ra.

Rồi chị ấy cởi giày đi vào trong, tôi cũng đi theo sau chị ấy.

Tôi có thể nghe được tiếng gõ bàn phím lách cách ở phía trước. Dạ dày tôi quặn lại, tôi không khỏi cảm thấy khó thở.

Mang theo nét mặt lạnh lùng, cô Kanako nhìn về phía máy tính. Cho dù chị Tooko gọi cô ấy, ánh mắt của cô Kanako vẫn nhìn thẳng về phía trước, những ngón tay mảnh khảnh cũng không dừng lại.

- Con xin lỗi vì tự tiện vào nhà. Nhưng Ryuuto đang ở bệnh viện, em ấy bị đâm, hiện tại đã mất ý thức rồi. Dì, làm ơn, xin dì đi cùng con tới bệnh viện.

Chị Tooko dốc sức cầu khẩn. Trong ánh mắt, giọng nói của chị ấy đều tràn ngập nỗi đau đớn khiến lòng tôi thất lại.

Nhưng ánh mắt của cô Kanako vẫn nhìn về phía màn hình máy tính. Không nhìn được nữa, tôi cũng hét lên.

- Làm ơn, cô Kanako! Tình trạng của Ryuuto hiện tại thật sự đang rất nguy kịch ạ!

Rốt cục cô Kanako cũng mở miệng, vẫn không quay lại, cô ấy nói một cách lạnh lùng.

- Tôi có bản thảo phải nộp gấp vào ngày mai. Cậu Inoue, xin cậu về đi, đừng quấy rầy tôi.

Có vẻ như cô ấy định giả bộ không nghe thấy lời của chị Tooko. Lưng tôi lạnh toát vì sự cự tuyệt một cách tuyệt đối, triệt để này.

Tại sao người này vào lúc này rồi vẫn còn...

- Dì ơi... Ryuuto sắp chết rồi.

Mang theo vẻ mặt vặn vẹo vì thống khổ, chị Tooko nhìn cô Kanako và nói.

- Nhưng cho dù có đi thì tôi cũng đâu thể cứu được nó, có phải không, cậu

Inoue. Con người đến lúc chết sẽ phải chết, cậu không thể làm gì khác cả.

Người này tại sao lại có thể như vậy?! Tại sao trên đời lại có người như vậy chứ?!

Tôi không biết cảm xúc đang dâng trào trong lòng rốt cuộc là giận dữ, sợ hãi, hay là tuyệt vọng nữa.

- Dì, dì là mẹ của Ryuuto cơ mà...!

- ...Ryuuto chưa từng coi tôi là mẹ.

Cô Kanako nói khẽ, những lời đó tựa như là đang nói với chính cô ấy.

- Không đúng. Ryuuto vẫn luôn muốn được nhìn thấy dì cười với em ấy, vẫn luôn muốn được dì ôm ấp!

- ...Từ khi còn nhỏ, nó vẫn luôn gần gũi với Yui hơn tôi. Khi ở nhà, nó cũng chưa bao giờ lại gần tôi.

- Đó là vì... bản thân dì không muốn Ryuuto lại gần. Bởi vì dì đã nói với em ấy không được gọi dì là mẹ... Thế nên Ryuuto không thể làm nũng với dì được. Dù vậy, Ryuuto vẫn luôn muốn gọi dì là mẹ. Khi còn nhỏ, em ấy đã nói với con rằng “Chị Tooko sợ hãi thật, có thể gọi dì Yui là mẹ”!

Lạch cạch lạch cạch, tiếng gõ bàn phím vang lên lạnh lẽo.

Cho dù đang ở trước mặt nhưng những lời nói của bản thân lại không thể đến được đối phương, tựa như hai người đang tồn tại ở hai thế giới riêng biệt. Cô ấy không muốn thừa nhận ngay cả sự tồn tại của chị Tooko.

Vào lúc này, khi đang cố cheo chống cơ thể không gục ngã, chị Tooko không còn là “Cô gái văn chương” có thể nhìn thấu sự thật với ánh mắt của mình và kể lại mọi chuyện bằng một câu chuyện dịu dàng nữa, chị ấy chỉ là một thiếu nữ bình thường không có chút sức lực nào. Giọng nói đứt quãng khàn khàn tràn ngập bi ai.

- Ryuuto vẫn luôn yêu quý mẹ của em ấy hơn bất kì ai trên cõi đời này! Em ấy vẫn luôn hi vọng nhận được tình yêu của mẹ...!

Giọng nói đó đâm thẳng vào ngực tôi.

Người mà Ryuuto yêu quý nhất.

Hình bóng xa xăm mà nó vẫn luôn khao khát từ khi còn nhỏ nhưng rồi lại không thể với tới.

Khoảnh khắc đó, tôi rốt cuộc nhận ra người đó chính là ai!

Tôi cuối cùng cũng biết được ánh mắt cao ngạo của chị Maki, khuôn mặt trống rỗng như chẳng nhìn vào bất kì thứ gì của Takeda và bạn Amemiya rốt cuộc là giống ai...!

Trong đầu tôi hiện lên đủ loại cảnh tượng và ngôn từ.

Ảnh chụp trong quyển album rút ra từ ngăn tủ, hai cô gái đứng trước bảo tàng mỹ thuật trong rừng, chiếc trâm cài tóc hoa tử đinh hương, ánh mắt lạnh lùng, Ryuuto chỉ tay về phương xa và nói thuốc ngủ của Ole Lukojie nằm ở kia, bột phấn màu bạc rơi lả tả. Những lời của bác Sasaki, của Ryuuto, của chị Tooko, của cô y tá ở bệnh viện...

Máu toàn thân như sôi trào và xộc thẳng lên đầu. Mắt tôi hoa lên vì hỗn loạn, những mảnh vỡ rời rạc như bị một cơn cuồng phong chấp lại thành một bức tranh hoàn chỉnh.

Tôi bước tới bên cạnh chị Tooko.

- Những gì chị Tooko nói là thật. Ryuuto yêu quý cô hơn bất kì ai. Ryuuto cũng đã nói với cháu, rằng mối tình đầu của nó chính là mẹ của chị Tooko.

- Đó không phải là Yui sao?!

Cô Kanako lâm bầm với giọng chán ghét.

- Không, người đó chính là cô. Cô chính là mẹ đẻ của chị Tooko!

Cô Kanako quay sang nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc. Chị Tooko cũng nín thở. Ngay cả tôi cũng cảm thấy hoang mang vì những gì mình nói ra.

Làm sao cô Yui lại không phải mẹ ruột của chị Tooko được chứ?!

Nếu vậy chị Tooko vẫn luôn phải chịu sự đối xử tệ bạc của chính mẹ đẻ mình sao? Cái người đang ở trước mặt tôi vẫn luôn xem con gái mình như không hề tồn tại sao? Ryuuto vẫn luôn yêu một con người như vậy sao? Vẫn luôn mang theo sự căm hận, chấp nhất, yêu thương đến mức thống khổ với một con người như vậy sao?

Bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng. Tôi vừa cảm nhận cơn cuồng phong đang càn quét trong cơ thể vừa nói tiếp.

- Khi ở Iwate, cháu đã tới thăm bệnh viện nơi chị Tooko sinh ra. Khi nhìn thấy chị Tooko, cô y tá đã nói rằng chị ấy trông giống hệt mẹ của mình.

Nhưng đường nét khuôn mặt của chị Tooko và cô Yui lại không hề giống nhau. Bác Sasaki từng nói nét cười và cách cư xử của hai người rất giống nhau, nhưng bác ấy chưa từng một lần đề cập về ngoại hình. Nếu nói có ai giống với chị Tooko thì thay vì cô Yui, người đó phải là cô Kanako!

Bởi vì kiểu tóc và thần thái của hai người thật sự quá khác nhau, cho nên đến bây giờ tôi vẫn không nhận ra.

Nhưng khi nhìn hai người ở cự ly gần như thế này, tôi mới thấy con mắt, chiếc mũi, bờ môi, làn da trắng và ngay cả hình thể của họ đều giống nhau đến mức không tự nhiên.

Trong tám hình mà tôi nhìn thấy, cô Kanako khi học cấp hai có mái tóc thẳng, đen dài ngang vai. Nếu cô ấy để tóc dài và thắt bím lại, chắc hẳn cô ấy sẽ trông chẳng khác nào chị Tooko bây giờ.

Cô Kanako trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng. Ánh mắt đó khiến tôi có cảm giác như bản thân đang đứng trong cuồng phong bão tuyết.

- Nghe nói trước khi chị Tooko ra đời, chú Fumiharu đều về nhà sớm để chăm sóc cô Yui. Nhưng theo lời y tá thì cô Yui lại sinh chị Tooko một mình. Vậy thì sau khi rời khỏi công ty, chú Fumiharu đã đi đâu?

Chỉ sợ là chú ấy đã thật sự về nhà chăm sóc cô Yui, còn người ở bệnh viện khi đó là cô!

Tôi nói một cách đồng dục.

- Cô đã giả làm cô Yui và sinh ra chị Tooko. Khi ấy giữa cô và chú Fumiharu đã có quan hệ nam nữ. Chị Tooko chính là con gái của cô và chú Fumiharu! Ryuuto, người vẫn luôn ở cùng một nhà với hai người có lẽ đã nhận ra điều đó. Rằng cô là mẹ của chị Tooko, rằng chị Tooko là chị ruột của nó...

Thế nên đối với Ryuuto mà nói, chị Tooko cũng là một người “đặc biệt”.

Chắc hẳn chị Tooko cũng biết điều này. Thế nên chị ấy mới đến bệnh viện để xác nhận. Cho nên dù bị cô Kanako đối xử tệ bạc tới đâu, chị ấy cũng không hề oán hận cô ấy.

Chị Tooko nghe tôi nói ra mọi chuyện với vẻ mặt mềm yếu.

Rốt cuộc chị ấy đã cảm thấy như thế nào khi bị chính mẹ ruột của mình xem như không tồn tại trong suốt bao nhiêu năm? Tại sao chị ấy lại phải chịu đựng trong tuyệt vọng như vậy? Chỉ tưởng tượng điều đó thôi cũng khiến tôi cảm thấy khó thở.

Cô Kanako nói bằng giọng sắc nhọn.

- Cậu nói tôi giả làm Yui để sinh con? Tại sao tôi lại phải làm một chuyện phiền toái như vậy chứ?

Ánh mắt của cô ấy khi nhìn tôi chẳng khác nào một cây kim băng giá đâm vào da tôi từng nhát một. Tôi tập trung toàn bộ tinh thần quan sát sự thay đổi trên nét mặt của cô Kanako.

- ...Việc cô Yui mang thai thì đã có bác Sasaki làm chứng nên chuyện đó là sự thật. *Vậy thì đứa con trong bụng của cô Yui biến đi đâu rồi?* Trong *Cánh cửa tội lỗi*, Arisa, hiện thân của cô, từng nói rằng mình đã bóp chết em bé Tooko. Sau khi Haru và Yuiko chết, Arisa tới chung cư nơi họ sống và phát hiện thi hài của Tooko trong một con búp bê...

Nhưng trên thực tế, cô không thể giấu xác em bé được. Điều đó có nghĩa là em bé đó chưa từng được sinh ra. Khi ấy, cô Yui đã bị sảy thai.

Phần da trên gò má của cô Kanako kéo căng lên. Khuôn mặt đó nhìn về phía tôi không dờn mắt.

- Đứa bé vốn mang cái tên Tooko đã không còn tồn tại nữa rồi. Cho nên cô đã đặt tên con của mình là Tooko và đưa nó cho cô Yui. Để cứu vớt cô ấy...

Chúng kiến cô ấy cắn răng, hai mắt lóe lên vẻ căm hận, tôi càng vững tin những gì mình tưởng tượng là chính xác.

Việc chú Fumiharu về nhà sớm cũng không phải vì chăm sóc người vợ đang mang thai, mà là vì chú ấy không thể bỏ mặc cô Yui vừa sảy thai. Có lẽ khi ấy cô

Yui đã ở trong tình trạng phải luôn có người ở bên.

Có lẽ, nguyên nhân khiến cô Yui sảy thai cũng là do cô Kanako...

- Nhảm chán. Người tôi ghét nhất trên đời này là Yui, tôi chẳng việc gì phải làm vậy cả!

Cô Kanako nói lớn.

Nghe vậy, chị Tooko cúi đầu như bị tổn thương, tay chị ấy nắm chặt váy.

Nội tâm tôi cũng thoáng dao động.

Bức tường bao quanh trái tim cô Kanako cực kì vững chắc, nó sẽ không bị phá hủy một cách dễ dàng. Tôi đã thấy được đáp án rồi, nhưng đáp án đó lại không thể tới được với cô ấy. Cô ấy đang phủ nhận mọi thứ. Mọi điều tôi nói ra đều bị đánh, bật lại bởi một lưỡi dao sắc lạnh.

Thế nhưng, khi chứng kiến chị Tooko như sắp khóc, trong lòng tôi lại hiện lên ý nghĩ mình phải làm điều này. Chị Tooko vẫn luôn phải chịu đựng nỗi đau khổ này. Ngày hôm nay, xiềng xích bi ai này phải được chặt đứt. Tôi phải tìm ra sự thật từ cô Kanako.

Tôi cắt ngang lời cô Kanako.

- Cô nói dối. Cô là đồ nói dối, cô Kanako!

- !

Bờ vai chị Tooko run lên, chị ấy ngược lên nhìn tôi.

Ánh mắt của cô Kanako tràn đầy lửa giận. Nếu là trước kia, khi bị cô ấy nhìn bằng ánh mắt đó, có lẽ tôi sẽ ngay lập tức cảm thấy sợ hãi, nói năng lộn xộn. Nhưng vào lúc này, nỗi sợ hãi từ trước đến nay dành cho cô ấy bỗng biến mất.

Đầu tôi nóng rực. Sâu trong lồng ngực như có thứ gì đó đang gào thét.

- Nếu cô đã không muốn nói chuyện với chị Tooko vậy thì cháu sẽ thay chị ấy nói chuyện với cô.

Có lẽ cô ấy chỉ xem những lời tôi nói là trò đùa của con nít. Cho dù vậy, tôi vẫn phải nói.

Vào lúc này, tôi phải nói cho người tác giả lạnh lùng như băng giá này biết!

- Cháu đã đọc *Cánh cửa tội lỗi* của cô. Đó là một tác phẩm mà cháu không

thể viết ra được.

Hình mẫu trong truyện là lấy từ cô và vợ chồng Amano. Nhưng cô lại vận dụng vị trí tác giả của mình để nói dối, thay đổi hoàn toàn sự thật. Trong tác phẩm, cô viết rằng Arisa xem Haru là đồng loại của mình. Hai người có chí hướng cùng viết ra cuốn tiểu thuyết chí cao. Chính vì vậy cô mới coi Yuiko và Tooko là trở ngại và căm hận họ. Cô cũng nói rằng Yuiko ghen ghét với Arisa, nhưng thực tế lại không phải vậy.

Biểu cảm trên khuôn mặt cô Kanako chuyển từ mãnh liệt như lửa sang lạnh lẽo như băng. Ánh mắt cô ấy trở nên lạnh lùng, trống rỗng.

- Điều đó chẳng có gì sai cả. Người con gái đó lúc nào cũng vậy, bề ngoài thì cười cười nói nói, nhưng trong lòng lại ghen ghét đố kỵ... Dù vậy, cậu ta vẫn giả vờ là một người tốt, quân lấy tôi, làm phiền tôi.

Tôi hỏi.

- Thật sự như vậy sao?

Mặc dù tỏ vẻ bình thản, nhưng lúc này trong lòng tôi cũng đầy bất an, dạ dày tôi quặn lại đau đớn.

Tôi phải làm sao mới phá vỡ được bức tường này. Phải làm sao thì mới làm sáng tỏ được sự thật bị che giấu bên trong. Phải làm sao mới có thể giống như “Cô gái văn chương” vẫn luôn chỉ dẫn cho tôi, đem câu chuyện đầy tăm tối bi thương này biến thành một câu chuyện dịu dàng ngập tràn yêu thương.

Chị Tooko đứng bên cạnh ngược lên nhìn tôi với ánh mắt như đang khẩn cầu.

Tại sân thượng vào ngày hè nắng ráo, tại góc đường trong đêm đen u ám, trong biệt thự tối mịt, trên sân khấu đứng trước bao nhiêu người, tại khu đất của công xưởng được chiếu sáng bởi ánh trăng, dưới bầu trời đầy sao lấp lánh, chị Tooko đã kể ra những câu chuyện.

Hai bím tóc dài đung đưa, nhìn thẳng vào đối phương không chút sợ hãi, trên môi nở nụ cười.

Hình bóng đó hiện lên một cách rõ nét trong đầu tôi.

Tôi hít một hơi để khiến bản thân bình tĩnh trở lại.

Được rồi, đầu tiên sẽ bắt đầu từ đây.

- Trong *Cánh cửa tội lỗi*, cô đã để cho Arisa nói rằng Yuiko chính là Juliette đến với Jérôme. Còn Haru là Jérôme, bản thân cô thì là Alissa.

Khung cửa hẹp của Gide là câu chuyện về Alissa cự tuyệt tình cảm với Jérôme và đi qua cánh cửa hướng về phía Chúa trời. Juliette mặc dù yêu Jérôme nhưng tình cảm đó lại không được đáp lại. Trong câu chuyện của Jérôme, Juliette chỉ là một vai phụ không hơn không kém. Ánh mắt của Jérôme chỉ nhìn về phía một mình Alissa. Nhưng nếu nhìn từ quan điểm của Alissa thì sao?

Chị Tooko vẫn luôn nói với tôi.

Một câu chuyện không hề chỉ có một cách đọc. Chỉ cần thay mình vào vị trí của một nhân vật khác, ta sẽ có được một câu chuyện khác.

... Thế nên, em hãy thử cảm nhận cảm xúc của những nhân vật khác và đọc câu chuyện một lần nữa. Như vậy một câu chuyện mới được sinh ra.

... Khi em nhận ra những điều mà từ trước tới giờ mình đã bỏ sót, em sẽ cảm thấy như thể mình vừa tìm được kho báu.

Trong ánh nắng vàng rực rỡ ấm áp, ngồi ôm chân trên ghế xếp, chị Tooko vừa lật từng trang sách vừa kể cho tôi nghe.

Đúng vậy, câu chuyện mà tôi sắp kể không phải là câu chuyện về Jérôme.

Nó là câu chuyện về Alissa và Juliette.

- ...Alissa và Juliette là một cặp chị em với cá tính hoàn toàn trái ngược nhau. Alissa trầm lặng thành kính, Juliette rạng rỡ hoạt bát. Nếu Alissa là cao thượng, vậy thì Juliette là phàm tục... Nhưng trên thực tế, Juliette cũng là một cô gái tinh thông am hiểu thơ ca. Vì Alissa, Juliette đã lựa chọn rời khỏi Jérôme và trở thành vợ của một người đàn ông cầu hôn cô. Một mặt, Alissa cũng biết được tình cảm của Juliette và từ chối lời cầu hôn của Jérôme. Hai người chính là một cặp chị em rất yêu thương và luôn nghĩ cho nhau.

Chị Tooko từng kể với tôi rằng cô Yui và cô Kanako là bạn thân từ khi còn học cấp hai.

Trong quyển album rút ra từ ngăn tủ cũng có rất nhiều hình của hai người.

Họ lúc nào cũng ở bên cạnh nhau. Cô Yui nở nụ cười rạng rỡ còn cô Kanako thì mặt vô cảm, ánh mắt lạnh lẽo...

Nếu cô Yui thật sự chỉ làm phiền cô Kanako như những gì cô ấy nói.

Rằng cô ấy ghét cô Yui nhất trên đời.

Vậy thì tại sao hai người vẫn ở bên nhau?

Tại sao cho dù học khác trường, ra xã hội rồi, họ vẫn ở bên cạnh nhau? Nếu là cô Kanako, người không hề sợ hãi việc phải sống cô độc, chắc hẳn cô ấy đã có thể dễ dàng cắt đứt sợi dây liên kết với cô Yui. Vậy tại sao cô ấy lại không làm vậy?

- Từ sau khi Juliette kết hôn, mối quan hệ của hai chị em dần thay đổi. Ban đầu đó chỉ là một cuộc hôn nhân không tình yêu. Nhưng theo năm tháng, Juliette dần trở nên thân mật với chồng, làm quen với sở thích của ông, cô từ bỏ việc đánh đàn piano và đọc sách. Alissa đã rất bất mãn vì điều này, cô đã viết về nó trong lá thư gửi Jérôme. Rằng phải chăng Juliette chỉ đang giả vờ hạnh phúc, phải chăng trong khi làm vậy, cô đã bị cảm giác đó lừa gạt...

“Lúc này đây, điều khiến em cảm thấy hạnh phúc và điều mà nó từng ao ước, đã là hai thứ hoàn toàn khác biệt.”

“... Ôi, thứ được gọi là ‘Hạnh phúc’ đó đáng lẽ phải là thứ được liên hệ chặt chẽ với linh hồn. Một thứ khả kiến, được cấu thành từ những thứ phàm tục thì có giá trị gì cơ chứ.”

- Sau khi đi thăm Juliette khi cô chuẩn bị sinh, Alissa bỗng cảm thấy phiền muộn, cô không thể lý giải cảm giác khó chịu này đến từ đâu. Điều đó chẳng phải minh chứng cho việc Alissa đã rất khổ sở vì sự thay đổi của em gái sau khi kết hôn sao? Rằng điều đó khiến cô nghĩ rằng Juliette, người vẫn luôn ở cùng một thế giới với bản thân, đã rời bỏ cô và đi đến một thế giới khác.

Trong câu chuyện được viết từ góc nhìn của Jérôme không hề viết những chuyện thường ngày xảy ra giữa Alissa và Juliette. Nhưng ta có thể tưởng tượng rằng đối với một người sợ người lạ như Alissa, thì người em gái ruột thịt Juliette, người vẫn luôn ở bên cạnh cô, chính là người mà cô có thể không ngần ngại bày

tỏ mọi nỗi lòng. Có lẽ họ đã cùng đọc sách và kể cho nhau cảm tưởng của mình, Alissa lắng nghe tiếng đàn piano của Juliette, họ tặng quà nhau vào lễ Giáng sinh, cùng nói chuyện tương lai... tựa như một đôi bạn thân.

Cô Kanako nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính với ánh mắt lạnh lẽo như bầu trời mùa đông, hàng mi, ngón tay của cô ấy đều không hề cử động.

Tôi tiếp tục nói.

- Nhiều người cho rằng hình mẫu của Alissa chính là Madeleine, vợ của Gide. Mặc dù có nhiều điểm giống với Alissa, nhưng người chị họ lớn hơn Gide hai tuổi đó lại không phải Alissa. Cô có biết Gide đã viết một quyển nhật kí về cuộc sống vợ chồng với Madeleine không, cô Kanako?

Tôi hỏi cô Kanako vẫn đang nhìn vào màn hình máy tính như một pho tượng.

Quyển nhật kí của Gide mà tôi đọc ở thư viện.

Trong đó viết về những gút mắc trong tâm hồn của Gide khi ông yêu Madeleine nhưng lại không thể trở thành một về mặt thể xác với bà.

- Gide là một người đồng tính, ông không thể yêu vợ của mình về mặt thể xác, mối quan hệ giữa hai người chỉ là một cuộc “hôn nhân màu trắng”. Khi Gide rời nhà đi du lịch với bạn tình của mình, Madeleine đã đem đốt toàn bộ thư của Gide. Mối quan hệ của họ dần trở nên xa cách. Cho dù vậy, sau khi Madeleine qua đời, Gide vẫn tiếp tục tìm kiếm bà.

Trong tác phẩm của ông xuất hiện rất nhiều phụ nữ giống với Madeleine. Đối với Gide, Madeleine là cội nguồn sáng tạo, là sự tồn tại không thể thay thế.

Nhìn cô Kanako tiếp tục cắn chặt môi im lặng, tôi nói ra.

- Mối quan hệ giữa cô và cô Yui cũng giống như Alissa và Juliette! Đồng thời nó cũng giống như Gide và Madeleine!

Cô Kanako vẫn không cử động. Cô ấy đã khép chặt trái tim, phong ấn toàn bộ ngôn từ vào bên trong. Cô ấy đang chờ đối thủ mệt mỏi, tuyệt vọng từ bỏ.

Nhưng tôi làm sao có thể bỏ cuộc chứ?!

- Cô Kanako, giống như Alissa cảm thấy Juliette sau khi kết hôn mà dần rời xa mình, cô cũng đã rất cô đơn đúng không?

Vào ngày nghỉ, cô thường gọi chú Fumiharu tới nơi làm việc. Cô nói rằng mối quan hệ giữa cô và chú Fumiharu là một cuộc “hôn nhân màu trắng”. Không thể phủ nhận giữa cô và chú Fumiharu tồn tại một mối ràng buộc chặt chẽ giữa tác giả và biên tập viên. Hơn nữa, người phát hiện ra cô và giúp cô xuất bản tác phẩm đầu tay cũng chính là chú Fumiharu.

Nhưng, người cô thật sự yêu lại không phải chú Fumiharu, mà là cô Yui, đúng không? Việc cô gọi chú Fumiharu tới nơi làm việc cũng không phải vì ghen ghét với cô Yui mà là với chú Fumiharu, cô đã muốn ngăn cách hai người họ. Tại sao sau khi học khác trường, cho dù lập trường đã thay đổi, cô ấy vẫn ở bên cạnh cô Yui?

Tại sao cô ấy lại cố chấp đến vậy.

Bầu không khí ngột thở vẫn tiếp diễn. Bức tường của cô Kanako vẫn chưa bị phá vỡ.

Lòng bàn tay tôi ướt đầm mồ hôi.

- Ngày hôm trước, khi cháu tới đây, trên bàn của cô để rất nhiều ảnh chụp. Ngoài ra còn có tách trà nhiều hoa văn, bánh tạc đậu tây và cái gác thìa màu tím...

Chẳng hiểu sao những thứ đó lại không hề phù hợp với hình tượng của cô, cho nên cháu đã rất đề ý.

Tôi liếc nhìn chiếc cốc màu đen tuyền đặt trên bàn.

- Hôm nay cô không dùng cái tách đó nữa sao?

Vẫn im lặng từ nãy tới giờ, cuối cùng cô Kanako cũng mở miệng.

- Có gì lạ sao? Tùy theo tâm trạng tôi sẽ thay đổi đồ dùng sinh hoạt. Thỉnh thoảng tôi cũng đột nhiên muốn ăn đồ ngọt.

- Máy tấm hình trên bàn của cô khi đó thì sao, chỉ toàn hình phong cảnh, cô chụp nó ở đâu vậy?

- ...Chúng chỉ là tư liệu tôi nhờ biên tập viên đi chụp.

- Nhưng theo cháu thấy thì chúng giống hết khung cảnh ở một nơi nào đó. Đặc biệt là bảo tàng mỹ thuật nằm trong rừng...

Tôi từ từ nói.

- Đó là những nơi mà cô và cô Yui đã đến thăm vào chuyến đi dã ngoại hồi học cấp hai đúng không?

Cô Kanako không trả lời.

- Những tấm hình khác cũng chụp trường học và con đường, có lẽ chúng đều là những nơi có liên hệ với cô Yui đúng không. Chúng đều là những kiến trúc và cảnh vật trong quyển album của cô Yui, cho nên cháu mới cảm thấy đã nhìn thấy chúng ở đâu rồi.

Chị Tooko kinh ngạc hỏi.

- Sao Konoha lại biết được quyển album của mẹ chị?

Tôi ngượng ngùng xin lỗi.

- Em xin lỗi, khi em lấy chặn từ trong ngăn tủ ra, quyển album đó cũng rớt ra theo. Em vốn không định xem nó, nhưng...

- ...Vậy sao?!

Chị Tooko lẩm bẩm như thể đang suy nghĩ về chuyện gì đó.

Đúng lúc này giọng nói lạnh lùng của cô Kanako vang lên.

- Trường học thì ở đâu chẳng giống nhau chứ. Hơn nữa, việc tôi cần ảnh tư liệu của những địa điểm tham quan nổi tiếng thì có gì lạ?

Nét mặt của tôi trở nên căng thẳng.

- Đúng vậy. Nếu chỉ là ảnh chụp thì chẳng có gì lạ cả. Nhưng khi đó ở đây còn có một thứ khác.

Cô Kanako trừng mắt như muốn xuyên thủng tôi khi tôi tiến lại gần. Tôi đi thẳng tới cái bàn và dùng ngón tay gõ vào bên cạnh chiếc cốc màu đen.

- Khi đó ở đây có một cái thìa.

Gò má tái nhợt hơi ửng đỏ lên. Tôi không bỏ chi tiết này.

- Nó là một cái thìa uống trà màu vàng, bên dưới là một cái gác thìa hình trái tim.

- ...

Cô Kanako cắn môi ngoảnh mặt sang một bên.

- Trong những tấm hình chụp ở viện bảo tàng, cô đeo một cái vòng cổ thủy tinh màu lam. Còn cô Yui thì mang trâm cài đầu hoa tử đinh hương. Những cánh hoa đó giống hệt cái gác thìa của cô. Đó có phải vốn là chiếc trâm cài đầu của cô Yui không?

- Trâm cài đầu... của mẹ...!

Chị Tooko khẽ la lên, rồi chị ấy nói.

- Chị biết nó! Mẹ có một chiếc trâm cài đầu hình hoa tử đinh hương. Mẹ nói đó là món quà mà dì Kanako tặng cho mẹ!

Trong ánh mắt của cô Kanako hiện lên vẻ bồn chồn và khó chịu. Ngực tôi không khỏi nóng lên khi nhìn thấy phản ứng này, tôi nói tiếp.

- Có lẽ là cháu đã nhìn nhầm. Cho nên cô để bọn cháu xem lại cái gác thìa đó một lần nữa được không? Chắc hẳn chị Tooko sẽ nhận ra đó có phải trâm cài tóc của mẹ chị ấy hay không.

- ...Tại sao tôi phải làm vậy chứ?!

Cô Kanako nói to rồi trừng mắt nhìn tôi. Tôi cũng cất cao giọng.

- Nếu cô không để bọn cháu thấy nó, vậy thì điều đó cũng đồng nghĩa với việc cô thừa nhận đó chính là trâm cài tóc của cô Yui! Cô đã cố tình thay đổi di vật của cô Yui và giữ nó từ đó tới giờ! Mỗi khi đến ngày giỗ của cô Yui, cô lại lấy nó ra cùng với những tấm hình kỉ niệm... Cô còn lấy cái tách và loại bánh mà cô Yui thích đặt lên bàn để tưởng niệm! Khi đó cô mặc đồ đen đúng không! Đó chẳng phải là một dạng đồ tang sao?!

Cô Kanako đập mạnh hai tay xuống bàn.

- Đủ rồi, cậu đi về đi! Tôi không muốn nghe suy luận nhằm chán của cậu nữa!

- Suy luận! Không, đó chỉ là tưởng tượng của cháu. Nhưng cô lại đang dao động! Rõ ràng cô nói ghét cô Yui nhất trên đời, vậy mà cô lại trân trọng những di vật của cô ấy, cô cũng không nói ra lý do tại sao mình làm vậy! Người bình thường sẽ không đem một thứ cài trên đầu người khác làm thành đồ gác thìa! Trừ khi người đó là một người cực kì quan trọng với họ!

- Đi về!

- Cháu không về! Tình cảm cô dành cho cô Yui đã vượt qua tình bạn. Người có quan hệ hôn nhân màu trắng với cô không phải chú Fumiharu mà là cô Yui! Giống như Gide yêu Madeleine! Cô Yui cũng là một sự tồn tại không thể thiếu trong cuộc đời cô! Cô Yui cũng...

- Yui hận tôi!!!

Cô Kanako bỗng nhiên hét lên, như muốn phát tiết mọi cảm xúc dồn nén trong lòng. Ánh mắt đang trừng trừng nhìn tôi đã không còn lạnh lẽo như băng nữa mà mãnh liệt như lửa cháy. Ngọn lửa đó tựa như hỏa ngục có thể đốt cháy thế gian!

Tôi hoàn toàn bị áp đảo bởi sự kịch liệt và điên cuồng mà cô ấy cất giấu dưới lớp mặt nạ băng giá.

- Đúng vậy, Yui vẫn luôn ghen ghét với tôi! Lúc nào cậu ấy cũng nhìn tôi với ánh mắt lo lắng như thể tôi sẽ cướp mất Amano! Đến cuối cùng cậu ấy lại uống thuốc độc chết!

Trong trái tim con người này rốt cuộc đã chứa chứa bao nhiêu đau đớn, thống khổ, căm hận, yêu thương và tuyệt vọng chứ?

Ryuuto từng đau đớn kể cho tôi về môi trường của mình, người không có được hạnh phúc.

... Cô ấy đã phải chịu đựng sự phản bội không thể dung thứ từ người mà mình tin tưởng, bị đẩy vào bóng tối cô độc... tâm hồn bị ăn mòn từng chút một.

Đối với cô Kanako mà nói, sự phản bội lớn nhất chính là cô Yui đã lựa chọn cái chết.

Cho đến bây giờ, cô ấy vẫn cho rằng chính cô Yui là người đã hạ độc.

Nhưng...

Khi tôi định mở miệng, đứng bên cạnh tôi, chị Tooko hét lên.

- Không phải! Không phải mẹ...! Mẹ không sử dụng bột ngủ của Ole Lukojie!

Chị Tooko khẽ run rẩy. Tay chị ấy nắm chặt, hai mắt nhú lại một cách đau đớn, khuôn mặt tái xanh, như thể những gì chị ấy đang nói ra là lời sám hối.

- Mẹ không dùng... đã không dùng thứ bột ngũ cốc đó! Người hạ độc không phải mẹ. Mẹ không thể làm vậy. Bởi vì người pha cà phê... sáng hôm đó, người bỏ độc vào cà phê chính là...

- Người bỏ độc vào cà phê chính là, Ryuuto.

Chị Tooko giật mình ngẩng lên nhìn tôi. Cô Kanako cũng tỏ ra kinh ngạc.

Cũng khó trách hai người họ ngạc nhiên như vậy. Trong chín năm nay, hai người đều tưởng tượng người hạ độc là một người khác và đều đau khổ vì điều đó.

- ...Tất cả đều là một sự trùng hợp bất hạnh.

Vừa cảm nhận cơn đau nơi lồng ngực, tôi vừa kể ra chuyện xảy ra chín năm trước.

- Vào buổi sáng xảy ra tai nạn, chị Tooko và chú Fumiharu ăn câu chuyện do cô Yui viết. Chắc hẳn cô cũng biết việc chị Tooko ăn sách là thừa hưởng từ ba chị ấy. Ngày hôm đó chú Fumiharu mặc dù không ăn đồ ăn bình thường, nhưng chú ấy đã cùng uống cà phê với cô Yui. Người pha cà phê chính là chú Fumiharu.

Cô Kanako cũng nín thở. Có lẽ cô ấy đã nhận ra người có thể bỏ độc trong tình huống đó chỉ có thể là chú Fumiharu.

Ban đầu tôi cũng cho là như vậy. Có lẽ cả chị Tooko cũng thế...

- ...Inoue, cậu nói chính Ryuuto là người đã bỏ độc vào cà phê.

Cô Kanako hỏi với vẻ bối rối.

- Đúng vậy. Người bỏ độc vào bình cà phê mà chú Fumiharu pha chính là Ryuuto.

- Tại sao vậy Konoha? Tại sao em lại nghĩ như vậy?

- ...Bởi vì Ryuuto từng nói với em việc nó có kí ức của kiếp trước.

Khuôn mặt của hai người cùng hiện lên vẻ phức tạp.

Tôi kể lại chuyện Ryuuto nói với tôi nó là Suwa Takumi đầu thai mà thành.

Tại sao Ryuuto lại nghĩ như vậy?

Đó là vì Ryuuto có được “kí ức của kiếp trước”!

Kí ức về việc bị xe tông khi bảo vệ mèo, bị đưa đến bệnh viện và chết trong

cô độc.

Kí ức về việc nó đã trao cho cô Yui, người vẫn luôn dịu dàng với nó, chiếc bình nhỏ màu tím bên trong có thuốc ngủ của Ole Lukoje. Kí ức về việc cô Yui rắc nó vào trong cà phê.

Những “kí ức” đáng lẽ Ryuuto không thể biết được, tựa như linh hồn nó đã rời khỏi thân xác và chứng kiến mọi chuyện.

- Nhưng đó có thật sự là trí nhớ của Suwa Takumi không?

Kí ức về vụ tai nạn có lẽ chỉ là vì từ nhỏ nó đã nghe được từ những người xung quanh rồi điều đó lưu lại trong trí nhớ của nó như là kí ức của kiếp trước.

Việc nó gọi cô Yui là “chị Yui” có thể là vì nó đã được cô Yui kể cho nghe việc trước kia ba của nó thường gọi cô ấy như vậy.

Vậy còn kí ức về chiếc bình nhỏ hình trái tim màu tử đinh hương thì sao?

Phải chăng Ryuuto đã thực sự nhìn thấy nó? Thế rồi, với bản tính hiếu kì của trẻ con, nó đã thử lấy xuống nhìn...

Chị Tooko đột nhiên lấy hai tay che miệng và nói với giọng run rẩy.

- Là chị... chị đã nói cho Ryuuto biết. Bởi vì chị từng chứng kiến mẹ cầm một cái bình hình trái tim đặt trên tay ngắm nhìn... Khi nghe chị nói nó thật đẹp, mẹ bảo rằng đây là bột ngủ của Ole Lukoje. Nếu trẻ con uống vào sẽ bị ông ấy dẫn về vương quốc của giấc ngủ vĩnh hằng, cho nên chị không được đụng vào nó...

Khuôn mặt chị Tooko tái nhợt, trông chị ấy như thể sẽ gục ngã bất cứ lúc nào. Trong mắt chị ấy tràn ngập nỗi tuyệt vọng.

- Cả việc mẹ đem cái bình chứa bột ngủ của Ole Lukoje bỏ vào trong hòm kho báu rồi đem giấu trên kệ tủ... chị cũng... nói cho Ryuuto... Khi ấy chị rất sợ nên chỉ dám nhìn lên trên đó, nhưng Ryuuto có lẽ đã trèo lên ghế nhìn vào trong, có lẽ em ấy đã lấy khóa thử mở hòm ra.

Ryuuto từng nói với tôi có ai đó chỉ lên kệ và nói ở đó có bột ngủ của Ole Lukoje.

Giọng nói mà Ryuuto nghe được khi đó chính là của chị Tooko. Ngón tay chỉ lên kệ tủ cũng là của chị ấy.

- Vì chị... vì chị nói cho em ấy, nên...

Ngực tôi như rách ra khi nghe thấy nỗi đau khổ và sự tự trách trong lời nói của chị Tooko. Nhưng vì Ryuuto, tôi phải làm sáng tỏ sự thật.

- Sáng hôm xảy ra tai nạn, Ryuuto mặc áo len màu đỏ đúng không ạ?

Thật vất vả, chị Tooko mới nói ra câu trả lời.

- ...Ừ.

Quả nhiên... Tôi thở dài và nói tiếp.

- Ryuuto từng nói khi bỏ độc vào cà phê, tay của cô Yui trắng muốt, lóng mịn, ống tay áo len đỏ rực như máu, từ bàn tay đó, chất độc rơi lả tả lả tả. Đó thực ra chính là tay của Ryuuto. Bởi vì hôm đó cả cô Yui và chú Fumiharu đều mặc đồ đi dự lễ cưới. Hai người đều không mặc áo len.

Có lẽ trong tấm hình chụp Giáng sinh đó có hình Ryuuto lúc còn tiểu học mặc áo len màu đỏ. Cho nên khi nhìn thấy nó, Ryuuto đã nhận ra.

Rằng bàn tay bỏ độc chính là tay của nó.

- Có lẽ nó đã nhận lúc chú Fumiharu không để ý treo lên ghế và bỏ độc vào cà phê. Bởi vì đêm hôm trước, cô Yui và chú Fumiharu cãi nhau cho nên đến buổi sáng cả hai người đều trông rất mệt mỏi. Có lẽ Ryuuto chỉ muốn hai người có thể mơ thấy những giấc mơ đẹp nên mới làm vậy.

Kí ức này dần trở thành kí ức của Suwa Takumi, người pha cà phê thì đổi từ chú Fumiharu sang cô Yui, người bỏ độc cũng từ Ryuuto trở thành cô Yui. Nó đã tin rằng Suwa Takumi đã đưa chất độc cho cô Yui để giúp cô ấy không còn đau khổ nữa.

Thế nên, khi nhìn quyển album và biết được mọi chuyện không phải như vậy, khi lục tìm trong ngăn tủ và tìm ra chiếc bình rỗng...

Có lẽ vì thế nên nó mới cảm thấy tuyệt vọng và muốn tìm tới cái chết đến như vậy.

Nếu vậy thì lý do Ryuuto tin rằng nó là Suwa Takumi đầu thai cũng có thể là vì nó muốn quên đi và chuyển mọi tội lỗi cho Takumi. Có lẽ chính nỗi bất an trong tiềm thức đó đã đẩy nó tới bước đường cùng như bây giờ.

Cô Kanako cũng thì thầm với nét mặt kinh ngạc.

- ...Yui từng nói về chất độc của Ole Lukoje. Khi đó tôi chỉ cho rằng đó là lời châm chọc dành cho tôi... nhưng khi tai nạn xảy ra, tôi nghe được hiện trường tai nạn rất mất tự nhiên, cho nên tôi đã cho rằng Yui thật sự đã sử dụng độc dược. Không ngờ chính Ryuuto mới là...

- Cô Yui không phải vì sợ cô cướp mất chú Fumiharu nên mới tìm cách để cả hai cùng tự sát. Cô ấy cũng không hề hận cô.

Cô Kanako nhìn tôi. Trong ánh mắt của cô ấy không phải sự giận dữ, mà là nỗi bi ai, cô ấy hỏi như muốn trách cứ tôi.

- Tại sao cậu lại cho rằng như vậy?!

- Bởi vì chị Tooko từng nói cho cháu biết. Rằng ước mơ của cô Yui là viết ra một câu chuyện tựa như manna.

Chị Tooko ngược lên nhìn tôi với ánh mắt yếu đuối.

- Đó là một câu chuyện ngọt ngào, tinh khiết, tựa như lương thực trắng muốt rơi xuống từ bầu trời, lấp đầy những cái bụng rỗng... Cô Yui vẫn luôn nói như vậy. Cả chị Tooko và chú Fumiharu lúc nào cũng ăn no bụng những câu chuyện của cô Yui. Cho nên người đói bụng ở đây chỉ có cô... cô Kanako. Nguyên ước của cô Yui là viết một câu chuyện dành cho cô.

Cô Kanako rên rỉ.

- Đó chỉ là do cậu tự “tưởng tượng” ra mà thôi.

- Đúng vậy. Nhưng cả chị Tooko và Ryuuto đều mong muốn cháu viết ra một tiểu thuyết như vậy. Bởi vì những thứ do cháu viết ra rất giống với câu chuyện của cô Yui, cho nên Ryuuto mới không từ thủ đoạn tìm mọi cách khiến cháu viết thay cô ấy. Cho dù có phải suýt phạm tội đi nữa. Nó đã rất nỗ lực... tất cả đều là vì cô.

Tim tôi đau nhói khi nhớ lại cảnh Ryuuto ngồi khóc trước cổng. Hành vi của nó là không thể tha thứ. Nhưng Ryuuto vẫn luôn đau khổ. Nó chỉ muốn cứu vớt người quan trọng nhất đối với nó.

Cô Kanako kêu lên đầy bi thảm.

- Nhưng không phải cậu đã ngừng viết tiểu thuyết rồi sao?! Không phải cậu đã từ bỏ rồi sao?! Yui cũng thế, sau khi kết hôn với Amano, cậu ấy cũng vứt bỏ giấc mơ trở thành tác giả. Tôi đã không còn được đọc những câu chuyện của cậu ấy nữa. Những câu chuyện của Yui đều bị Amano độc chiếm! Tôi đã từng là độc giả của Yui, nhưng tất cả đều kết thúc khi Yui gặp Amano! Sau khi tìm thấy độc giả mới, cậu ấy đã vứt bỏ tôi!

Những cảm xúc phun ra tựa như con thác đổ ập xuống người tôi.

Bức tường cuối cùng đã vỡ nát, tình cảm chất chứa lâu nay cuộn trào như sóng dữ.

Cuối cùng tôi cũng nghe được một phần sự thật từ miệng cô Kanako.

Suốt chín năm nay... Không, suốt từ khi cô Yui gặp chú Fumiharu, cô Kanako đã mang trong tim nỗi đau bị phản bội.

Khuôn mặt vắn vẹo gào thét của cô Kanako như chồng lên tôi khi tôi biết được lời nói dối của chị Tooko, chồng lên Miu khi cậu ấy trách cứ tôi trên sân thượng trong cuồng phong bão tuyết. Tôi rốt cuộc nhận ra cô Kanako cũng là một độc giả bị tác giả phản bội.

Thế nên cô ấy mới trở thành một tác giả, để báo thù. Nếu đã không có người nào vì cô ấy viết ra những câu chuyện, vậy thì cô ấy chỉ còn cách là tự viết. Cô ấy phải tiếp tục viết để dần xuống cơn đói khát của mình...

- Tôi căn bản không hề ưa thích tiểu thuyết của Yui. Từ khi còn học cấp hai, cậu ấy đã suốt ngày quẩn lầy tôi, làm phiền tôi, giả vờ như chúng tôi là bạn thân... Cậu ấy còn không biết xấu hổ nói những lời như chúng tôi sẽ mãi mãi ở bên nhau. Cậu ấy bắt tôi đọc những câu chuyện nhằm chán do cậu ấy viết ra...

Yui nói rằng cậu ấy thích tôi nhất trên đời, vậy mà vào cái ngày cậu ấy lần đầu tiên đem bản thảo cho Amano đọc, Yui lại chạy tới nhà tôi, mặt đỏ bừng nói rằng người đó thật tuyệt. Kể từ đó mỗi lần chúng tôi gặp nhau, Yui chỉ toàn nói về Amano!

Việc cậu ấy muốn để anh ta đọc bản thảo cũng chỉ là cái cớ để Yui đi gặp Amano.

Amano cũng thế. Cho dù những thứ Yui viết ra đều thật phù phiếm, không có chút giá trị nào, anh ta vẫn tiếp tục gặp cậu ấy. Ngay từ đầu mục tiêu của anh ta đã là Yui!

Trong mắt của cô Kanako lập lòe ánh sáng căm hận. Tôi hoàn toàn không chen lời vào được.

Trong căn phòng như đang có một cơn cuồng phong quét qua.

- Người đàn ông kia nói với Yui rằng anh ta muốn Yui trở thành tác giả của riêng anh ta, vậy mà khi tôi đang viết bản thảo, anh ta vẫn ngồi thản nhiên ăn tác phẩm của Ougai hay Tolstoy. Anh ta cũng giấu Yui chuyện gặp tôi. Nhưng Yui vẫn kết hôn với Amano, lại còn có con với anh ta, rồi còn tới gặp tôi báo tin với vẻ vui sướng. Cứ như thể muốn cho tôi thấy sự hạnh phúc của cậu ấy!

- ...Vì cô không thể tha thứ chuyện đó, nên cô mới phạm sai lầm với chú Fumiharu sao.

Khóe miệng cô Kanako hiện lên nụ cười nhạo báng.

Tựa như lúc cô ấy nói cho tôi biết địa chỉ ngôi chùa nơi có mộ của cô Yui.

Và thì thầm rằng “Con bé đó không quay trở lại thì càng tốt”.

Trong ánh mắt cô ấy tràn ngập căm hận.

- Không phải. Tôi chỉ muốn cho Yui biết rằng hạnh phúc mà cậu ấy đang trân trọng chỉ là một thứ ảo ảnh không hơn không kém, tựa như những câu chuyện của cậu ấy. Rằng chồng của cậu ấy là một gã đàn ông tệ bạc phản bội vợ mình khi cô ấy đang mang thai.

Chị Tooko cúi đầu như sắp khóc.

Tôi cảm thấy khó thở khi nhớ tới cảnh chị ấy cười vui vẻ kể về chuyện của ba mẹ mình.

Cô Yui và chú Fumiharu mà tôi nhìn thấy trong hình là một cặp vợ chồng rất hòa thuận. Tại sao chú Fumiharu lại phạm sai lầm với cô Kanako chứ?

- Khi tôi gọi anh ta tới khách sạn Kanezawa với lý do tìm tư liệu sáng tác, Amano đã ngay lập tức vứt bỏ Yui và tới gặp tôi.

Khi ấy tôi đã hỏi Amano tác giả của anh ta rốt cuộc là ai.

Tôi nói với anh ta nếu đêm nay anh ta về với Yui, tôi sẽ không viết tiểu thuyết nữa.

Tác giả của Amano Fumiharu rốt cuộc là cô Kanako, hay là cô Yui?

Một người là hiện thân của lý tưởng, còn một người là cuộc sống bình thường không thể mất đi.

Trong hai người phụ nữ hoàn toàn trái ngược nhau này, ai là người khiến chú Fumiharu tưởng niệm nhiều hơn.

- Kết quả là Amano đã không quay về. Anh ta chỉ cười nói “Nếu có thể trở thành nguồn sáng tạo cho cô...” và phản bội Yui.

Khi ấy, nụ cười trên khuôn mặt chú Fumiharu là nụ cười như thế nào?

Nụ cười cay đắng? Nụ cười dịu dàng? Nụ cười xót xa? Nụ cười giác ngộ? Hay là nụ cười tuyệt vọng.

Giọng nói của cô Kanako dần nhỏ lại, cô ấy cúi đầu nhìn xuống đất. Có lẽ, việc cô Kanako có quan hệ nam nữ với chú Fumiharu cũng không phải chỉ là để báo thù cô Yui.

Đó có phải là tình yêu nam nữ như người ta vẫn gọi không? Về phần tôi, tôi nghĩ có sự khác nhau.

Dù thế nào đi nữa, thì giữa tác giả Sakurai Kanako và biên tập viên Amano Fumiharu, chắc hẳn có tồn tại một mối liên hệ không thể dùng kiến thức cơ bản để phán xét. Đối với cô Kanako, chú Fumiharu là người đàn ông đã cướp đi người bạn thân mà cô ấy yêu nhất, nhưng đồng thời, chú ấy cũng là người hiểu cô ấy nhất.

“Nếu có thể trở thành nguồn sáng tạo cho cô...”

Rốt cuộc chú Fumiharu đã nói ra những lời đó với tâm trạng như thế nào?

Cô Kanako cũng vậy, cô ấy đã nghe những lời đó với tâm trạng như thế nào?

Còn cả cô Yui, cô ấy đã chờ chú Fumiharu về trong tâm trạng như thế nào?

Vẻ căm hận dần phai nhạt trong mắt cô Kanako, thay vào đó là nỗi bi ai xót xa.

- ...Đêm hôm đó, Yui sẩy thai. Về sau, cậu ấy trốn vào trong thế giới tưởng

tượng của chính mình... Yui vẫn tin rằng đứa bé ấy đang còn trong bụng cậu ấy... Cậu ấy vừa xoa bụng một cách hạnh phúc... vừa nói rằng nếu sinh con gái sẽ đặt tên là Tooko... rằng đó là các tên lấy từ Chuyện Toono... rằng cậu ấy hi vọng đứa bé sớm chào đời...

Mất đi đứa con sắp ra đời, tinh thần của cô Yui cũng hoàn toàn suy sụp.

Khi chứng kiến bạn thân nói ra những lời đó một cách hạnh phúc, cô Kanako đã nếm trải cảm giác đau khổ và tuyệt vọng đến nhường nào chứ...

Nét mặt của chị Tooko càng nhăn nhúm lại, chị ấy nắm chặt mép váy.

Điều mỉa mai chính là thay cho sinh mệnh đã mất, trong người cô Kanako lại trú ngụ một sinh mệnh mới.

- ...Tôi không cần gia đình hay con cái. Những điều đó chỉ cản trở tôi. Thế nên tôi đưa nó cho Yui. Yui cũng tin rằng đứa bé đó chính là do cậu ấy sinh ra...

Rồi cô Kanako xoay mặt đi như sợ người khác đọc được suy nghĩ của mình. Hình bóng cô ấy vào lúc này thật nhỏ bé, thật yếu đuối.

- Nội tâm của Yui rất yếu ớt. Cậu ấy không chịu đựng được hiện thực khắc nghiệt. Cho nên cậu ấy mới thay thế hiện thực bằng thế giới trong mộng đầy hạnh phúc. Sống trong nỗi sợ hãi một ngày nào đó giấc mộng sẽ tàn...

Tiểu thuyết của cậu ấy cũng vậy. Bên trong đó chỉ toàn những người tốt ngập tràn thiện ý, xinh đẹp, ngọt ngào, hoàn toàn không mang chút cảm giác chân thật...

Giọng nói đứt quãng của cô Kanako tựa như cơn mưa lạnh rơi xuống, chị Tooko vẫn im lặng dõi theo cô ấy.

Người mẹ đã sinh ra chị ấy, đồng thời là bạn thân của người mẹ đã nuôi dưỡng chị ấy...

“Dì Kanako thật sự là một người rất dịu dàng”, chị Tooko nói ra những lời đó bằng giọng vui vẻ...

Có lẽ chị ấy đã để ý tới nỗi đau của cô Kanako còn hơn cả bản thân.

Thế nên tôi cũng nói.

- Nhưng dù vậy, cô vẫn rất yêu những câu chuyện của cô Yui đúng không?

Thế nên khi không còn được đọc chúng nữa, cô mới cảm thấy bị phản bội.

Yêu và hận chỉ cách nhau một tờ giấy mỏng.

Tựa như Ryuuto vẫn hay nói, bởi vì yêu nên mới hận.

Bởi vì hận nên mới có thể một mực yêu.

Hận sẽ kéo dài mãi mãi, dài lâu, hơn cả yêu.

Thế nên hận cũng chính là yêu.

Ryuuto vẫn luôn ở bên cạnh và chứng kiến cô Kanako một mực vừa yêu vừa hận cô Yui.

Có lẽ chính sự cố chấp đến điên cuồng đó đã ảnh hưởng tới nó, khiến nó cũng muốn được như vậy.

- Cháu sẽ không bị những lời nói dối của cô làm mê hoặc nữa.

Tôi nói với cô Kanako, ngực run lên vì cảm xúc trong người.

- Chính cô mới là người không dám đối diện với hiện thực và đem thay thế nó đi, cô Kanako.

Cô Kanako nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt khó chịu. Tôi cũng nhìn lại đôi mắt đó.

- Nếu chỉ vì muốn đem đứa con mà cô không cần cho cô Yui, vậy thì tại sao cô lại mất công giả dạng làm cô Yui để sinh con chứ. Ngay cả lúc này, cô vẫn còn giả vờ như mình không yêu cô Yui. vẫn viết trong Cánh cửa tội lỗi rằng giữa Arisa và Yuiko chỉ tồn tại sự căm hận.

Không chỉ vậy. Cô còn viết ra lá thư mà trong đó cô mô tả cô Yui là một người phụ nữ có nội tâm xấu xí, ghen ghét với cô, căm hận cô.

Chị Tooko giật mình nói.

- Konoha, em đã... đọc lá thư đó rồi sao?

- Em xin lỗi.

Lúc này, khi nghe tôi xin lỗi vì chuyện đã xem album, có lẽ chị Tooko cũng đã đoán được chuyện này. Trông chị ấy cũng không hề kinh ngạc mà chỉ có vẻ bối rối.

Một mặt, cô Kanako dường như cũng nhận ra, cô ấy nhìn tôi với ánh mắt

khắc nghiệt.

- Ngày giờ ghi trên thư là ba ngày trước khi vụ tai nạn xảy ra. Nhưng đó chỉ là dối trá, cô viết lá thư đó sau khi cô Yui mất.

- Cậu dựa vào đâu mà nói như vậy? Tôi đã gửi cho Yui lá thư đó trước khi cậu ấy qua đời. Bởi vì tôi không thể chịu được khi Yui cứ che giấu sự ghen tị của mình dưới nụ cười thân thiết đó.

- Cô lại nói dối, cô định nói dối đến khi nào chứ? Trong thư cô từng đề cập tới việc cô biết cô Yui đang sở hữu chất độc. Cô còn viết cô đã tìm ra nơi cô Yui giấu chất độc và tận mắt nhìn thấy nó. Sau đó cô còn đe dọa, cười nhạo rằng phải chăng cô Yui sẽ “nhỏ thuốc độc vào thức ăn” của cô. Tuy nhiên...

Tôi hét lên.

Cảnh tượng mà Ryuuto từng kể tái hiện trong đầu tôi. Cà phê xoay tròn. Chát bột màu bạc rơi lả tả.

- Mặc dù cô biết việc cô Yui đang sở hữu độc dược, nhưng cô lại không biết được dạng như thế nào, đúng không? Nếu không cô cũng sẽ không viết là “nhỏ thuốc độc”. Bởi vì từ đó chỉ dùng cho chất lỏng mà thôi.

Khuôn mặt của cô Kanako vặn vẹo.

- Yêu tinh ngủ Ole sẽ nhỏ những giọt sữa bò vào mắt trẻ em để khiến chúng ngủ. Khi nghe cô Yui kể chuyện của Ole Lukoje, cô đã tưởng rằng chất độc nằm ở dạng lỏng. *Thế nhưng trên thực tế nó lại là bột phấn! Chị Tooko cũng nói rằng mẹ chị sở hữu bột ngủ của Ole Lukoje.* Tại sao cô lại cố tình viết ra một lá thư mà trong đó cô giả vờ như mình đã nhìn thấy thuốc độc chứ? Cô không thấy chuyện đó thật kì lạ sao?

Cô Kanako trừng mắt nhìn tôi, bờ môi cô ấy khẽ rung động. Nhưng cô ấy không thể thốt ra câu nào để phản bác. Tôi nhìn về phía chị Tooko và hỏi.

- Lá thư đó vốn nằm ở đâu vậy, chị Tooko?

Có lẽ chị Tooko đã biết điều từ trước. Chị ấy trả lời với nét mặt buồn bã.

- Nó được kẹp trong quyển album của mẹ.

- Chị Tooko đọc được nó là vào khi nào?

- ...Sau khi mẹ qua đời, trong lúc chị sửa soạn lại di vật...

Tôi lại nhìn về phía cô Kanako.

- Vì muốn chị Tooko đọc lá thư đó, cô mới cố tình kẹp nó trong quyển album đúng không.

Khi Madeleine đốt bỏ thư của Gide, Gide đã tuyệt vọng khi những điều gì tốt đẹp nhất thuộc về ông nay đã biến mất, nhưng cô lại làm điều ngược lại. Cô che giấu phần lương thiện nhất trong lòng mình, còn phần ác độc thì viết ra lá thư và để người khác đọc!

Cô Kanako hét lên.

- Cậu thôi đi! Tôi làm vậy thì có ích lợi gì chứ?!

- Để bảo vệ nội tâm của mình, cô buộc phải làm vậy. Bởi vì cô đã gây ra tội nghiệt đối với người bạn thân mà cô yêu nhất.

- Tội nghiệt?

- Đúng vậy, *bởi vì chính cô là người đã giết cô Yui...*

Cô Kanako nín thở khi nghe thấy những lời đó. Hai mắt cô ấy mở lớn với vẻ kinh ngạc.

- Ít nhất thì đó là điều mà cô cho là như vậy. Rằng chính cô là người đã dồn cô Yui vào chân tường, bức bách cô ấy tới chỗ chết. Mỗi lần bị cô Yui nhìn với ánh mắt lo lắng, cô lại nhớ lại tội lỗi của chính mình... tội lỗi mà cô đã gây ra với chú Fumiharu, chồng của cô Yui... tội lỗi vì đã giết chết đứa bé trong bụng cô ấy...

Việc cô Kanako kết giao với Suwa Takumi, hay sinh ra Ryuuto, có lẽ cũng chỉ là để cô Yui yên tâm.

Cô ấy muốn nói với cô Yui rằng cô ấy không hề cướp đi chồng con của cô Yui. Rằng bản thân cô ấy cũng có người yêu, cũng có con. Việc cô ấy lựa chọn người thiếu niên lãng nhăng Suwa Takumi có lẽ cũng vì đó là đối tượng phù hợp, không để lại phiền toái sau này.

Nghĩ đến tâm tình của Ryuuto, người vẫn luôn ngưỡng mộ cô Kanako, lòng tôi lại như nứt ra.

Nhưng nghĩ tới cô Kanako, người chỉ có thể làm vậy để bù đắp cho những tội lỗi mình gây nên, ngực tôi lại càng đau hơn.

Người phụ nữ này rất cuộc cô độc, vụng về tới đâu chứ. Đối với cô Kanako mà nói, với tư cách một con người, cô ấy thiếu một thứ gì đó. Và người bù đắp cho khiếm khuyết đó chính là cô Yui.

- Nếu như nói *Cánh cửa tội lỗi* là lời thú tội của cô, thì ngoại truyện của nó là nguyện vọng của cô.

Khi búp bê Tooko lớn lên, nó đã ra tay giết chết Arisa. Đây phải chăng là điều mà cô khao khát, rằng cô muốn chị Tooko cắn hận mình.

Cô Kanako trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt rực lửa. Chị Tooko cũng nhìn tôi với ánh mắt lo lắng. Tôi tiếp tục nói.

- Cô không có cách nào yêu thương chị Tooko! Đối với cô, chị Tooko là minh chứng của việc cô đã phản bội người bạn thân của mình... Madeleine mà cô yêu nhất. Thế nên cô xem chị ấy như không tồn tại, xa lánh chị ấy, viết ra một lá thư như vậy để khiến chị ấy cắn hận cô! Chỉ có làm như vậy, cô mới có thể trở nên cô độc, mới có thể bước qua khung cửa hẹp! Người sở hữu nội tâm yếu ớt không phải cô Yui mà chính là cô!

Cô Kanako giận dữ đến mức toàn thân run rẩy. Hai mắt cô ấy ngập tràn tơ máu, răng cắn chặt lại, hai bờ vai nhấp nhô một cách khổ sở.

Cuối cùng, nét mặt cô ấy dần thay đổi thành bi thương, lông mi rũ xuống, mắt ướm ướt.

Chắc hẳn những điều tôi vừa nói không phải đều là sự thật.

Lòng người vừa phức tạp lại vừa hỗn loạn, yêu cùng hận đan xen với nhau, không ai có thể nhìn rõ chúng được.

Tại sao cô Kanako vẫn luôn giữ chị Tooko bên người. Đó là vì chị ấy không hề tồn tại trong mắt cô ấy sao? Vì cô ấy yêu thương chị ấy sao, cắn hận chị ấy sao?... Có lẽ ngay cả bản thân cô ấy cũng không biết được nguyên nhân thực sự.

Rõ ràng chỉ cần ở gần bên cạnh là sẽ cảm thấy đau khổ, nhưng rồi lại không thể rời xa. Thế nên cô ấy mới cắn hận chị ấy. Mới muốn chị ấy cắn hận cô. Căm

hận, căm hận, bị căm hận, bị căm hận... cho dù vậy, cô ấy cũng không thể phủ nhận quan hệ máu mủ giữa hai người.

Dòng máu đang chảy bên trong người thiếu nữ đang đứng trước mặt cô chính là dòng máu của cô.

Đôi mắt, bờ môi, khuôn mặt kia đều là minh chứng cho điều đó.

Thế nhưng nét cười, cử chỉ đó lại giống hệt người thân yêu nhất mà cô ấy không thể gặp lại.

Mỗi ngày, người thiếu nữ đó lại dùng nụ cười, cách nói chuyện tương tự hướng về phía cô.

Cho dù cô ấy cố gắng chối bỏ, thì người thiếu nữ ấy vẫn chăm chú hướng về phía cô bằng tất cả tình cảm của mình.

Hệt như cô gái năm ấy...

Điều đó đối với cô Kanako mà nói có lẽ là địa ngục.

Việc nhận được tình yêu từ người mà mình không được phép yêu thương, hay quyết tâm không được yêu thương người ấy.

Kể từ khi mất đi cô Yui, cô Kanako đã phải chịu đựng nỗi đau khổ tới mức chỉ còn cách thay thế sự thật bằng những điều dối trá. Cô ấy đã tuyệt vọng tựa như Gide khi mất đi Madeleine.

“Mọi thứ đều mất đi nhan sắc, không còn gì khiến ta cảm thấy diễm lệ. “

“Mất nàng, ta mất đi lý do để tồn tại. Ngay cả ta cũng không biết từ nay về sau mình nên sống vì cái gì.”

Madeleine không thể thay thế của cô ấy.

Cội nguồn của mọi niềm vui, đau khổ.

Cô Kanako yêu người ấy, đồng thời cũng hận người ấy.

- Cậu về đi... Để tôi một mình, đừng xen vào chuyện của tôi nữa.

Cô Kanako một tay nắm chặt tóc nói với giọng mệt mỏi.

- ...Cô định trốn chạy sao?

Khi nghe tôi lặng lẽ hỏi như vậy, cô ấy nhìn tôi với khuôn mặt đáng chất.

- Vậy cậu dám nói cậu đang không trốn chạy không, Inoue MIU!

Ngực tôi đau nhói.

... Cậu sẽ không thể trở thành một tác giả.

Tôi nhớ lại giọng nói lạnh lùng của cô ấy ở trong hành lang khách sạn.

Tôi không muốn trở thành một tác giả, tôi sẽ không trở thành tác giả!

Khi ấy, tôi chỉ biết im lặng tự biện minh trong lòng như vậy.

Tôi chỉ cảm thấy sợ hãi trước cô ấy, tác giả được mọi người công nhận.

Rằng tôi không thể thắng được người này. Rằng khi đứng trước người này, tôi chỉ có thể cúi đầu, co người sợ hãi.

Nhưng bây giờ thì khác.

- Đúng như cô nói, cháu vẫn luôn trốn chạy. Khỏi việc trở thành tác giả và cả những chuyện khác nữa...

Tôi đã không nhận ra tình cảm của Miu, khiến cậu ấy phải đau khổ. Sau khi Miu gieo mình từ tầng thượng, tôi chỉ biết rúc vào trong phòng, khóc lóc thề rằng từ nay sẽ không viết tiểu thuyết nữa.

Sau khi lên cấp ba, mặc dù bề ngoài trông tôi đã ổn hơn trước, nhưng tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ nhát gan chỉ biết suy nghĩ về một cuộc sống bình thường.

- Nhưng bây giờ cháu sẽ không trốn tránh nữa, ngoài ra, cháu có một việc muốn nói cho cô biết.

Tiểu thuyết của cô có kết cấu, hành văn và độ hoàn thiện mà tiểu thuyết của cháu không thể so sánh được. Nhưng cháu lại không thể đồng cảm với nhân vật Arisa. Cũng như cô vậy.

Tôi nhìn thẳng vào mắt của cô Kanako để truyền đạt suy nghĩ của mình. Tôi có thể cảm nhận được chị Tooko đang nhìn tôi.

- Cô giống như Alissa rời bỏ Jérôme, cho rằng trên đời này chỉ tồn tại một con đường. Rằng ngoại trừ con đường dẫn tới nơi chí cao ra, mọi thứ còn lại đều không có ý nghĩa gì cả, một tác giả y lại vào gia đình và bạn bè sẽ không thể tồn tại. Lỗi suy nghĩ đó không phải hơi hẹp sao? Chí cao của Alissa là thuần túy và cao ngạo. Nhưng đó cũng là lỗi suy nghĩ tự cho là đúng, không hề cân nhắc tới tình cảm của Jérôme. Chẳng lẽ cô cũng định vứt bỏ gia đình của cô, những người

nghĩ về cô, để một mình bước qua khung cửa hẹp đó sao?

Cô Kanako trả lời một cách lạnh lùng.

- Cách tôi sống như thế nào sẽ không thể thay đổi... Từ trước tới giờ tôi vẫn bước đi một mình.

- Một mình ?Thế nên cô lúc nào cũng viết tiểu thuyết theo hướng có lợi cho cô đúng không. Cô viết trong tiểu thuyết của mình việc giết chú Fumiharu, giết cô Yui, giết em bé Tooko, cô viết câu chuyện bản thân bị búp bê Tooko cắn hận và giết chết. Để chị Tooko đọc được nó, cô kẹp lá thư bày tỏ niềm căm hận của mình với cô Yui vào trong quyển album.

Cô Kanako im lặng, nét mặt của cô ấy mang theo vẻ cố chấp. Trong ánh mắt hiện lên tia sáng nguy hiểm.

Tôi muốn nói cho người này biết.

Những điều tôi đã nhìn thấy trong tuyệt vọng. Những sự thật mà tôi đã tìm được.

- Đối với cô, việc viết tiểu thuyết chỉ là một hành vi để phản ánh lại hiện thực xấu xí.

Tuy nhiên, nếu đã tồn tại hiện thực xấu xí, vậy thì cũng có tồn tại hiện thực xinh đẹp. Những câu chuyện không chỉ tồn tại những điều xấu xí. Không hề tồn tại điều gì chỉ toàn bi thảm và thương tâm, trong đó sẽ có một thứ gì đó thật đẹp, thật dịu dàng. Tựa như cháu trước kia không dám đối diện với sự thật đau đớn và xấu xí, thì cô Kanako, cô cũng đang quay lưng với hi vọng và dịu dàng. Cô phủ nhận chúng, thay thế chúng. Nếu cháu là một kẻ hèn nhát, vậy thì cô thật sự quá ngạo mạn!

- Một thằng nhóc như cậu thì hiểu được gì chứ.

Giọng nói lạnh lùng đập vào tai tôi.

- Đúng thế, cháu là trẻ con, nhưng cháu sẽ không vĩnh viễn là trẻ con! Đã có người từng nói cho cháu phương pháp thay đổi thế giới, để hiện thực ưu tú được chiếu rọi ánh sáng của trí tưởng tượng...

Tìm tôi đập mạnh, đầu óc nóng bừng.

Đúng vậy, chính là chị Tooko... người vẫn luôn đứng bên cạnh tôi, vẫn luôn dõi theo tôi như đang cầu nguyện, đã dạy cho tôi biết.

Mỗi lần tôi bị đánh gục, cô gái văn chương ấy lại nắm lấy tay tôi dìu tôi đứng dậy, chị ấy biến niềm hi vọng ẩn trong thế giới tăm tối kia thành những ngôn từ rục rờ và nói cho tôi biết.

Tại sân thượng vào ngày hè nắng ráo, tại giáo đường trong đêm đen u ám, trong biệt thự tối mịt, trên sân khấu đứng trước bao nhiêu người, tại khu đất của công xưởng được chiếu sáng bởi ánh trăng, dưới bầu trời đầy sao lấp lánh!

... Hạnh phúc thực sự rốt cuộc là gì...

... Điều quan trọng thực sự không phải ta đã đạt được cái gì mà là ta có đang tục tìm kiếm điều đó hay không.

... Chỉ cần mở một quyển sách ra, em sẽ có thể gặp gỡ trí tưởng tượng của một ai đó.

... Em hãy ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Trên thế gian này có rất nhiều sách, có rất nhiều tưởng tượng, nhiều như những vì sao trên bầu trời kia!

- Nhà văn không chỉ là người kể lại sự thật, họ còn là người góp nhặt ánh sáng tồn tại trong đó và sáng tạo ra những câu chuyện mới! Trong Khung cửa hẹp, Alissa băn khoăn giữa Chúa và Jérôme. Lý tưởng hướng tới Chúa là một điều cực kì cao xa, không thể chạm tới. Vì đối diện với điều đó, cô ấy phải bước đi một mình...

Cô từng nói viết văn là một nghề cô độc, những người theo đuổi nó đều phải giống như Alissa, vứt bỏ mọi thứ để một mình bước qua khung cửa hẹp. Nhưng Khung cửa hẹp liệu có phải là thứ để vứt bỏ mọi thứ và bước qua như vậy không?

Tôi duỗi thẳng lưng và nói.

- Cháu nghĩ là không!

Chị Tooko mở to hai mắt.

- Nếu trong tim mang theo những điều bản thân đã đạt được từ trước tới giờ, vậy thì con đường mịt mờ chật hẹp đó cũng không còn đáng sợ như vậy nữa. Trí

tưởng tượng có thể chiếu rọi nơi u tối đó.

Đó có lẽ là vì cháu chỉ mới mười bảy tuổi, vẫn chưa thể hiểu hết được mọi chuyện. Có lẽ những lời cô nói là đúng. Có lẽ ở bên kia cánh cửa kia là con đường mật mờ kéo dài vô tận, là nỗi tuyệt vọng không thể tưởng tượng đang chờ.

Cho dù vậy, đối với cháu, một người năm nay mười bảy tuổi, thì khi đọc Khung cửa hẹp, đó là điều mà cháu cảm nhận được.

Đó là sự thật mà cháu suy nghĩ và nắm bắt được!

Trong ánh mắt, trên bờ môi của chị Tooko khẽ hiện lên nụ cười tựa như hoa tử đinh hương.

Nụ cười ấm áp vẫn luôn chiếu rọi tâm hồn tôi...

- Cậu muốn thay Yui viết tiểu thuyết cho tôi đọc sao?

Cô Kanako hỏi với giọng tức giận.

Tôi bật cười.

- Không.

Cuối cùng cũng tới được bước này.

Mang theo tâm trạng thỏa mãn, tôi nói.

- Người viết ra câu chuyện của cô Yui không phải cháu, mà là cô, cô Kanako.

Trên khuôn mặt của cô Kanako hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Cậu đang nói cái gì vậy?!

- Cô Yui đã để lại câu chuyện của cô ấy cho cô rồi. Chỉ là cô không nhận ra thôi.

Cô Kanako nhướn mày lên nói với giọng nguy hiểm.

- Trong số di vật của Yui không hề có một câu chuyện hay cuốn nhật kí nào cả. Nếu cậu đang nói tới những lá thư mà cậu tìm thấy, vậy thì cậu nhầm rồi. Người viết chúng không phải Yui.

Biểu cảm trên khuôn mặt chị Tooko thoáng trở nên uể oải.

Tôi cũng nhận ra người đã xé vụn những lá thư đựng trong chiếc hộp màu tím nhạt chính là ai và người viết chúng là ai.

Chị Tooko chính là người đã viết ra những lá thư đó.

Dựa vào tình cảm của người mẹ quá cố, chị ấy đã cất tiếng gọi cô Kanako.

Sau khi rời khỏi chung cư vào ngày hôm đó, cô Kanako đã về nhà và đọc những lá thư đó. Khi nhận ra chúng không phải do cô Yui viết, cô ấy đã giận dữ xé chúng thành từng mảnh vụn.

Ngực tôi thắt lại khi tưởng tượng đêm hôm đó, khi quay về nhà, chị Tooko đã mang theo tâm trạng như thế nào để thu nhặt những mảnh vụn của các bức thư.

- Cậu định lừa gạt tôi rằng những lá thư dối trá đó là câu chuyện mà Yui để lại cho tôi sao?

- Không phải. Câu chuyện của cô Yui không được viết trên giấy. Câu chuyện đó vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Cô Kanako nhú mày.

- Ngay lúc này đây chị ấy vẫn đang đứng trước mặt cô, lo lắng cho cô. Vẫn mong muốn nói chuyện với cô.

Ánh mắt của cô Kanako từ từ nhìn về phía chị Tooko đang đứng cạnh tôi.

Nhìn cô gái với hai bím tóc đen dài đang đứng đó một cách cô đơn, ngực tôi không khỏi đau nhói.

Tôi nói tiếp với cô Kanako khi cô ấy vẫn đang nhìn chăm chăm vào chị Tooko.

- Câu chuyện mà cô Yui để lại cho cô chính là chị Tooko.

Vẻ kinh ngạc hiện lên trên khuôn mặt cô Kanako.

- Chị Tooko từng vui vẻ kể với cháu rằng cô là một người rất dịu dàng. Cho dù bị cô đối xử tệ bạc tới đâu, chị ấy vẫn yêu quý cô.

Tình cảm đó chính là được kế thừa từ cô Yui. Bởi vì cô Yui lúc nào cũng yêu quý cô, lúc nào cũng kể chuyện của cô, cho nên một cách tự nhiên, chị Tooko cũng yêu quý cô. Chính cô Yui là người đã truyền cho chị Tooko tình yêu mà cô ấy dành cho cô. Bên trong chị Tooko là câu chuyện tựa manna mà cô Yui đã mất cả đời để viết ra.

Lương thực của chúa, tinh khiết trắng ngần rơi xuống từ bầu trời.

Kì tích ngọt ngào, dịu dàng lấp đầy cái bụng rỗng.

Đó là câu chuyện mà từ trước đến nay chị Tooko đã nhiều lần trao cho tôi.

Bằng giọng nói dịu dàng, ánh mắt trong suốt...

Kì thật chị Tooko vẫn luôn bị tổn thương. Mỗi ngày chị ấy đều phải sống mà bị người mình yêu quý bỏ mặc, vẫn luôn ước nguyện một điều mà có thể sẽ không bao giờ thành hiện thực.

Nhưng chị Tooko chưa một lần từ bỏ, chị ấy vẫn tin hi vọng, vẫn tin vào tương lai và tiếp tục lật từng trang sách.

Nắm thật chặt tay của những con người gục ngã vì tuyệt vọng, câu chuyện mà cô gái văn chương kể ra không phải là một câu chuyện tràn ngập mộng tưởng và thuần khiết. Mà là những ngôn từ cô vũ đầy ám áp của một cô gái đã ném trái bóng tối, biết được nỗi đau và đang cố gắng vượt qua nó.

... Em hãy tưởng tượng đi, một tương hạnh phúc rạng rỡ ánh sáng!

... Giấc mơ xinh đẹp sau khi tỉnh dậy vẫn sẽ còn lưu lại trong tim.

Tất cả đều là những điều mà cô Yui đã để lại cho chị ấy.

Những điều mà cô ấy muốn chị Tooko truyền đạt cho cô Kanako.

Cô Kanako vẫn đang nhìn chăm chú vào chị Tooko. Trong ánh mắt đó xen lẫn sự bối rối và khát vọng.

Chị Tooko cũng nhìn thẳng vào ánh mắt của cô Kanako.

Qua bao nhiêu năm tháng, hai mẹ con có quan hệ máu mủ này rốt cuộc cũng nhìn thấy nhau. Đã đến lúc chị Tooko kể lại câu chuyện của mẹ chị ấy.

- Cô Kanako. Người hoàn thành câu chuyện của cô Yui không phải cháu, mà là cô. Xin cô tiếp nhận câu chuyện được chuẩn bị dành cho mình.

Vào cái đêm ở cung thiên văn đó, chị Tooko đã trao cây gậy cho tôi.

Chị ấy mỉm cười nói với tôi rằng bây giờ đến lượt tôi đối mặt với Miu và nói ra những lời quan trọng.

Lần này đến phiên tôi trao cây gậy cho chị Tooko...

Khi tôi nắm chặt tay chị ấy, chị Tooko khẽ run lên và nhìn về phía tôi.

Vẫn nắm chặt tay chị Tooko đang tỏ ra hoang mang, tôi đem nguyện vọng của mình dung nhập vào lời nói.

- Nào, cô Kanako. Cô chắc chắn có thể đọc, tưởng tượng và viết ra câu chuyện mà cô Yui gửi gắm cho chị Tooko. Bởi vì cô là một tác giả.

Cô Kanako khẽ cử động một cách yếu ớt. Vẻ đói khát và khát vọng trong mắt cô ấy hiện hiện không chút che giấu.

Tôi nhìn chị Tooko và cười. Chị Tooko đang mở to hai mắt. Khi tôi từ từ hướng bàn tay đang nắm chặt về phía cô Kanako, bờ môi chị ấy cũng hiện lên nụ cười. Cuối cùng nó trở thành nụ cười rạng rỡ.

Tôi phối hợp với chị ấy và gật đầu. Chị Tooko cũng gật đầu, rồi chị ấy thả tay tôi ra và bước về phía cô Kanako. Sau đó, vẫn nở nụ cười, chị ấy nói bằng giọng dịu dàng.

- Dì... sở dĩ con gọi dì là “dì” là vì mẹ đã bảo con hãy gọi dì như vậy. Mẹ nói “Dì trong tiếng Hán viết tiểu mục, có nghĩa là người mẹ nhỏ, cho nên Kana cũng là một người mẹ khác của Tooko đấy”.

Nét mặt của cô Kanako trông như thể cô ấy vừa chịu một cú sốc, rồi khuôn mặt cô ấy nhăn lại.

- Thực ra về sau mẹ đã biết người sinh con ra là dì Kanako rồi. Thế nên mẹ đã dùng cách đó để nói cho con biết mẹ ruột của con là ai. Khi tỉnh giấc vào ban đêm con vẫn hay thấy mẹ nhìn vào chiếc bình màu tím đỏ và tự nói một mình rằng “Kana à, mình xin lỗi”.

Bờ môi của cô Kanako dần run rẩy, lông mi trĩu xuống.

Cô Yui không phải một người yếu đuối chỉ biết thu mình trong thế giới mộng tưởng.

Ban đầu có lẽ là như vậy, tuy nhiên cô ấy vẫn nhận ra sự thật và sâu khỏ vì nó, cho dù vậy, cô ấy vẫn che giấu nó và nở nụ cười âm áp.

Và rồi, cô ấy dồn hết tình cảm dành cho cô Kanako vào chị Tooko.

Để một ngày nào đó, chị Tooko sẽ trao lại chúng cho cô Kanako.

Cô ấy chính là một người kiên cường như vậy.

- Những gì con viết ra trong những lá thư đó cũng không phải là nói dối. Tất cả đều là những gì con chứng kiến, là những gì mẹ đã dạy cho con. Khi lật quyển

album ra và kể cho con về di là lúc con thấy mẹ vui vẻ nhất. Mẹ lúc nào cũng nói với con Kana là bạn thân nhất của mẹ, rằng từ khi gặp nhau lần đầu tiên, mẹ vẫn luôn yêu quý và ngưỡng mộ di.

Giọng nói của chị Tooko dịu dàng và ngọt ngào.

Tựa như manna trắng ngần tỏa ánh sáng lấp lánh rơi xuống từ trên bầu trời.

- Mẹ vẫn luôn cảm thấy phiền não phải chăng mẹ chính là người đã cướp đi hạnh phúc của di. Những lúc mẹ nhìn di với ánh mắt bất an không phải là vì mẹ ghen ghét. Mà là mẹ đang lo lắng.

Cô Kanako run rẩy lắng nghe chị Tooko. Cô ấy dùng đôi mắt ửng đỏ cố gắng đọc câu chuyện mà người mình yêu nhất để lại.

- Nửa tháng trước khi mẹ qua đời, mẹ ôm lấy con và khóc. Khi ấy mẹ nói rằng...

Trong ánh mắt của chị Tooko cũng đầy nước mắt.

Nhưng chị ấy vẫn mỉm cười dịu dàng và nói... cô gái rất giống cô Kanako... dùng giọng nói và ánh mắt của cô Yui, nói ra.

- Thật hi vọng Kana nhận ra rằng vẫn có rất nhiều người đang yêu quý cậu ấy.

Thật hi vọng Kana nhận ra tình cảm của Ryuu.

Thật hi vọng Kana để Ryuu được gọi cậu ấy là mẹ.

Những điều mà cô Yui muốn truyền đạt.

Rằng cô Kanako không hề cô độc.

Có rất nhiều người yêu quý cô ấy.

Chỉ cần cô Kanako nhận ra điều đó, cô ấy có thể có được gia đình của mình...

Chị Tooko đưa tay về phía cô Kanako. Trong lòng bàn tay của chị ấy là một mẫu giấy màu hồng nhạt tựa cánh hoa ánh đào. Đó là một mẫu giấy viết thư mà chị Tooko đã nhặt lên.

‘Gửi Kana’

Bên trên là nét chữ mềm mại.

Ánh mắt của cô Kanako nhìn về phía chị Tooko trở nên dịu dàng.

Khuôn mặt cô ấy thoáng hiện vẻ bối rối. Rồi cô ấy run rẩy duỗi tay về phía

chị Tooko. Khi tay hai người chạm vào nhau, bờ môi của cô Kanako khẽ nói ra những lời đã cất giấu bao năm nay.

-...Tooko.

Nét mặt của chị Tooko cũng như muốn khóc. Nhưng rồi chị ấy lại nở nụ cười rạng rỡ tựa như cánh hoa được nắng chiếu rọi.

Cô Kanako cố gắng che giấu cảm xúc mãnh liệt.

Dù vậy, lần đầu tiên ôm lấy chị Tooko khi chị ấy còn là một em bé, cô ấy đã nở nụ cười hạnh phúc.

Cô ấy đã cọ má vào mặt chị Tooko và gọi chị ấy là “Tooko”.

Từ tận đáy lòng, cô ấy đã cảm thấy hạnh phúc vì chị Tooko ra đời.

Cô Kanako nhẹ nắm lấy mẫu giấy trong lòng bàn tay chị Tooko. Giữ nó dịu dàng trước ngực, cô ấy nói một cách tỉnh táo.

- ...Ryuuto nằm ở bệnh viện nào?

Đó là câu nói bắt đầu mọi thứ của cô Kanako.

Kana à, mình vẫn luôn muốn viết ra điều gì đó cho cậu.

Kana từng đứng một bên nhìn Tooko ăn câu chuyện mà mình viết ra đúng không?

Mình vẫn luôn hi vọng có thể đưa cho Kana điều mà cậu mong muốn.

Vẫn luôn hi vọng có thể giúp Kana được no bụng.

Mình muốn trao cho Kana thật nhiều, thật nhiều manna trắng ngần như tuyết rơi từ bầu trời.

Kana này, hãy dịu dàng với Ryuue nhé.

Hãy lắng nghe câu chuyện của Ryuue. Hãy để Ryuue được gọi Kana là mẹ.

Ryuue vẫn luôn yêu quý Kana.

Cả mình và Tooko cũng yêu quý Kana.

Mình sẽ không sử dụng bột ngủ của Ole Lukoje.

Mình sẽ cùng Tooko đợi cuộc hành trình dài của Kana kết thúc, đợi đến lúc Kana quay về từ bên kia khung cửa.

Khi ấy mình sẽ dang rộng vòng tay đón chào Kana trở về.

Chúa ơi, xin người để cho Kana trở thành người hạnh phúc nhất thế gian này.

Chương 8:

Nhà văn hướng về Chúa trời

Khi Ryuuto tỉnh lại thì đã là bình minh của ngày hôm sau.

Nhìn thấy cô Kanako, khuôn mặt nó nhú lại với vẻ không tin được, hai mắt nó ngập tràn nước mắt.

- ...Mẹ.

Nó kêu lên như muốn xác nhận điều gì, rồi ngay sau đó lại bật khóc nức nở như một đứa trẻ.

Cô Kanako thì tỏ ra lúng túng và chỉ nói rằng.

- ...Hôm nay là hạn nộp bản thảo đây. Đúng là một đứa con trai phiền toái.

Nghe cô ấy nói như vậy, chị Tooko cũng xúc động như muốn khóc, rồi chị ấy bật cười.

Nghe nói tạm thời Ryuuto vẫn còn trong giai đoạn nguy hiểm cho nên vẫn cần nằm viện một khoảng thời gian tương đối nữa.

Chuyện của Takeda cũng được chị Maki liên hệ với bên cảnh sát dọn dẹp sạch sẽ rồi. Khi tới thăm Ryuuto sau khi tan học thì thấy Takeda đã ở đó.

Cô bé ngồi trên một cái ghế cạnh giường và tựa đầu vào ngực Ryuuto nhắm mắt lại một cách an lành. Ryuuto vừa vuốt ve mái tóc bông bênh của cô bé vừa nói.

- ...Cảm ơn cậu đã giết mình.

- ...Mình chỉ giết chú Takumi đang ở bên trong Ryuuto thôi... Ở đây vào lúc này là Ryuuto của riêng mình... Từ giờ không được lãng nhãng nữa. Nếu Ryuuto thích ai khác ngoại trừ mình, mình sẽ giết Ryuuto rồi tự sát theo.

Takeda ngược lên nhìn Ryuuto.

Chúng kiến bờ môi của hai người từ từ lại gần nhau, tôi vội ba chân bốn cẳng trốn ra ngoài và rời xa phòng bệnh.

Mặc dù tôi hiểu tình cảm của hai người đó, nhưng nhìn tình huống đột nhiên

trở nên ngọt ngào thế này thực sự khiến tôi không tài nào đi vào bên trong được.

Trong khi tôi đang cầm theo hoa thăm bệnh nhân đứng lơ ngơ trên hành lang với khuôn mặt đỏ bừng thì tôi nghe thấy tiếng chị Maki gọi mình.

- Sao thế, em bắt gặp cặp uyên ương đó đang ve vãn nhau à?

- Ồ... chị Maki cũng đến thăm Ryuuto à?

- Ồ thì chị cũng tới xem tình hình nó một chút. Vừa nãy ở đây còn rỗng rảnh một bầy các cô gái, nhưng đều bị cô bé đó đuổi đi rồi. Konoha này, em nên cảm thấy tiếc vì bỏ lỡ một màn diễn tuồng hơi bị hay.

- Tuồng?

Bờ môi đầy đặn của chị ấy nhếch lên với vẻ vui sướng.

- Cô bé kia đứng trước cửa phòng bệnh kẻ dao xếp lên cổ mình và nói thế này “Mấy người bước thêm bước nữa là tôi đâm xuống đây. Ryuuto là bạn trai của tôi, mấy người làm ơn dừng lại gần cậu ấy nữa”.

- !

- Đại khái là cô bé còn dùng vẻ mặt không cảm xúc như búp bê thân nhiên nói ra những lời đó nên mọi người mới sợ quá bỏ chạy hết trơn.

Tìm tôi đập thình thịch.

Takeda làm cái gì vậy?! Vừa nghĩ tới cảnh cô bé sẽ đâm thật mà tôi rùng hết cả mình. Chắc hẳn những người khác cũng cảm thấy cô bé không đùa nên mới sợ hãi đến vậy.

- Ryuuto cuối cùng cũng tìm được người con gái lý tưởng rồi.

Sau khi nói một cách thoải mái như vậy, chị ấy đặt tay lên bụng mình.

Tôi bỗng nhớ ra chị ấy bây giờ đang trong mình đứa con của Ryuuto.

Từ nay về sau chị Maki sẽ ra sao?

Mặc dù ngực tôi thắt lại đau đớn, nhưng trên khuôn mặt chị Maki chẳng hề có chút phiền muộn nào cả.

- Chị không thể chỉ vì tình yêu mà trói buộc hay giết người được.

Cho nên dù không thể trở thành người yêu duy nhất của Ryuuto, chị vẫn sẽ sinh đứa con này ra. Chắc hẳn mấy ông già nhà chị sẽ kinh ngạc lắm cho mà

xem, nhưng như vậy cũng chẳng sao cả. Ngược lại chuyện đó càng khiến chị kích thích hơn. Bởi vì đứa bé này sẽ là hiện thân cho sự tự do của chị, nó được sinh ra bởi chính ý chí của chị với người đàn ông mà chị yêu.

Vẫn đặt tay trên bụng, chị Maki ngẩng đầu lên và nở nụ cười.

Trông chị ấy vào lúc này thật rạng rỡ, thật kiên cường.

Chắc hẳn chị Maki sẽ yêu thương đứa bé sắp ra đời bằng cả tấm lòng.

Và chị ấy sẽ nói với nó những lời như đã nói với tôi.

Một cách tự hào, đường đường chính chính.

Con là con của người đàn ông mà mẹ yêu.

- Em cho chị bó hoa đó được không?

- À, vâng.

Chị Maki vui vẻ cầm lấy bó hoa tulip và hoa baby rực rỡ sắc màu mùa xuân mà tôi kính cẩn đưa ra.

- Hi hi, cảm ơn em.

Khi tôi rời khỏi bệnh viện thì bên ngoài đã nhuộm ánh hoàng hôn.

Từng đám mây màu hồng phấn trôi êm đềm trên nền trời màu lam. Phía bên kia đường chân trời chiếu ra những tia nắng thẳng tắp tựa như những bậc cầu thang dẫn lên trời.

Khoảnh khắc này thật êm đềm, thần thánh, rực rỡ ánh vàng.

Khung cảnh dịu dàng mà xót xa, hòa trộn trong đó tình yêu, nỗi buồn, niềm căm hận và cả hi vọng, tựa như món súp consomme màu hổ phách.

Trong ánh sáng nhàn nhạt đó, tôi dường như thấy hình bóng của chị Tooko và nghe thấy giọng nói dịu dàng của chị ấy.

... *Konoha.*

Đứng trước rèm cửa khẽ đung đưa, chị ấy nhìn tôi và nở nụ cười tựa như hoa tử đinh hương.

... *Nè, em biết truyện tam đề không? Đó là câu chuyện được viết ra từ ba từ khóa.*

Giấy bản thảo trắng. Ngòi bút chì HB. Người con gái với hai bím tóc đen dài

ngiêng đầu nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch và bấm giờ bằng chiếc đồng hồ màu bạc.

Những thứ mà chị ấy đã trao cho tôi.

Câu lạc bộ Văn học sau giờ tan trường. Những chồng sách tỏa ra mùi sách cũ. Tiếng lật từng trang giấy.

Chiếc bàn màu nâu sậm với mặt bàn sần sùi, chiếc ghế xếp đặt cạnh cửa sổ.

Hạt bụi tung bay trong gió.

Nụ cười dịu dàng. Giọng nói sáng sủa. Những ngôn từ lấp lánh ánh sáng.

Mặt trời dần lặn, trong ánh sáng chói lọi trước khi thế giới đi vào giấc ngủ, từng cảnh tượng xảy ra trước kia từ từ hiện lên trong đầu tôi. Cho dù là cảnh tượng nào thì cũng có chị Tooko trong đó.

Trái tim tôi đập mãnh liệt.

Khi đối mặt cô Kanako và nói rằng trên thế giới này cũng tồn tại những câu chuyện xinh đẹp, trong lòng tôi dường như cũng đang có thứ gì đó muốn phá kén mà ra.

Dường như từ nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể tôi đang có một sinh vật muốn dang rộng đôi cánh để tung bay. Đó là cảm xúc muốn viết ra cảnh tượng này.

Tôi muốn viết.

Khung cảnh vàng rực ấm áp, hàm chứa trong nó toàn bộ tình yêu, sự dịu dàng và cả xót xa này.

Cảm xúc ngọt ngào lay động trái tim.

Tôi muốn viết chúng ra thành lời!

Dường như có một thứ gì đó mà tôi chưa từng nhìn thấy đột nhiên hiện ra trước mắt, tầm nhìn của tôi bỗng trở nên rộng rãi...

Trái tim tôi đập mạnh tới mức toàn thân run rẩy, ngực xao động vì cảm xúc dâng trào... Khi định thần lại, tôi nhận ra mình đang trên đường chạy về nhà, miệng không ngừng lẩm nhẩm “Phải viết ra”, “Phải viết ra”.

Tôi phải viết.

Trong lúc cảm giác này vẫn còn khiến trái tim tôi lay động.

Tôi phải viết nó ra, giữ nó lại, biểu đạt nó, truyền tải nó.

Những chuyện đã xảy ra kể từ ngày tôi gặp chị Tooko.

Khoảng thời gian không thể thay thế tựa như ánh chiều tà dịu dàng.

Chị Tooko là người như thế nào. Chị ấy đã dạy cho tôi điều gì. Về khoảng thời gian chúng tôi ở bên nhau.

Vừa về đến nhà, tôi ngồi ngay vào bàn và mở ra xấp bản thảo năm mươi trang, dùng ngòi bút chì HB, tôi bắt đầu viết.

Tôi dường như đã quên mất bản thân, chỉ còn tay không ngừng viết, trong khi xâu chuỗi từng con chữ, tôi nhớ lại lần đầu tiên mình viết tiểu thuyết.

Khi ấy tôi thật sự rất thích, rất thích Miu, một lòng muốn truyền đạt cho Miu biết điều đó, trong đầu tôi đầy ắp hình ảnh của Miu khi những con chữ lấp đầy giấy bản thảo. Trái tim tôi đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Việc hiểu được tình cảm của bản thân và khiến những cảm xúc đó trở thành ngôn từ khiến tôi cảm thấy ngượng ngùng, nhưng cũng thật vui vẻ đến không ngừng lại được.

Tôi muốn viết thật nhiều, thật hay hơn nữa! Tôi muốn truyền đạt thật tốt hơn nữa! Làm thế nào tôi mới nói ra được cảm xúc này? Tôi nên lựa chọn từ ngữ nào cho tình cảm này?

Vừa không ngừng lục lọi, tôi vừa viết, càng viết càng cảm thấy kích động, tôi hạnh phúc không thôi khi thấy số trang bản thảo mà mình viết ra dần dần nhiều lên.

Bấy lâu nay tôi vẫn cự tuyệt việc sáng tác.

Tôi đã cho rằng viết tiểu thuyết chỉ khiến mình đau khổ.

Nhưng khi ấy, khi viết trong lúc nghĩ về Miu, tôi thật sự đã cảm thấy vui vẻ với việc sử dụng những ngôn từ, câu chữ để tạo nên một câu chuyện!

Tựa như cây cối vươn cành lá về phía bầu trời xanh, càng viết tâm hồn của tôi càng trải rộng vô hạn.

Dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng có lúc tôi cảm thấy bế tắc. Nhưng chỉ cần cố gắng suy nghĩ và vượt qua khó khăn đó, tôi lại càng cảm thấy vui sướng hơn.

Nhanh hơn nữa, tôi muốn Miu đọc tác phẩm này! Tôi muốn thấy Miu được vui vẻ!

Cảm xúc ấy dần tái hiện một cách rõ nét trong tim, trong mắt, trên từng đầu ngón tay của tôi.

Tựa như niềm hạnh phúc vô bờ khi viết tiểu thuyết ngày hôm đó, vào lúc này tôi cũng như được bao bọc bởi niềm hạnh phúc vô bờ.

Tựa như khi ấy muốn tới gần Miu, vào lúc này đây trong lòng tôi cũng ngập tràn cảm xúc muốn dùng mọi giác quan để cảm nhận bàn tay, ánh mắt, hơi thở của chị Tooko...

“Konoha này, một ngày nào đó em thử viết tiểu thuyết đi. Và hãy để chị đọc câu chuyện mà Konoha viết ra nhé.”

“Cô gái văn chương” dần rời xa đường như đang đứng ngay trước mặt tôi, nở nụ cười rạng ngời tinh khiết.

“Chị đói bụng quá đi à. Konoha, viết gì đó cho chị đi, đi mà~”

“Ngon quá! Nóng hổi tựa như bánh bao hấp vậy!”

Việc viết điểm tâm cho chị Tooko chẳng biết từ lúc nào đã trở nên thật thú vị. Chỉ cần nghĩ tới việc chị Tooko sẽ có phản ứng như thế nào là tôi lại háo hức viết đầy những trang giấy.

Trong căn phòng nhuộm ánh hoàng hôn đó, tôi là tác giả, còn chị Tooko là độc giả của tôi. Tôi hiểu được niềm vui của việc sáng tác, nỗi hân hoan khi có người đọc tác phẩm của mình.

Tôi không thể viết ra câu chuyện của cô Yui.

Nhưng tôi có thể viết ra câu chuyện của mình! Tôi sẽ hoàn thành nó như là đáp án dành cho chị Tooko!

Bởi vì chị Tooko vẫn là người luôn trao cho tôi động lực để sáng tác...

Kể từ hôm đó cho đến lễ tốt nghiệp, cho dù ở nhà hay đang ở trường, tôi đều chăm chú viết.

Trước hôm đi thi chị Tooko vẫn tới trường, nghe nói là để làm người mẫu vẽ tranh cho chị Maki.

- Là Tooko chủ động nói muốn chị vẽ tranh cho cậu ấy. Mặc dù trông cậu ấy có vẻ vẫn tức giận vì chuyện chị có con với Ryuuto. Chị cũng vẽ rất nghiêm túc. Đó sẽ là tác phẩm đỉnh cao nhất từ trước đến nay của chị.

Chị ấy kể cho tôi nghe bằng giọng hưng phấn.

Có lẽ chị Tooko cũng muốn để lại điều gì đó.

Cho dù tới trường, nhưng chị ấy lại không hề xuất hiện ở câu lạc bộ Văn học, cũng không đến gặp tôi. Tôi cũng không đi gặp chị ấy.

Tôi vẫn chăm chú vào tập bản thảo và viết.

Từ giờ tới lễ tốt nghiệp không còn nhiều thời gian nữa.

Tôi phải cố gắng nhanh lên mới được.

Akutagawa không hỏi gì tôi cả.

Cậu ấy chỉ im lặng nhìn tôi với ánh mắt thành thật khi ngay cả giờ nghỉ trưa tôi cũng cầm cúi viết bản thảo.

Kotobuki vẫn nhìn tôi với ánh mắt buồn bã.

Tôi không khỏi cắn rứt khi nhìn thấy trong ánh mắt đó dường như ẩn hiện lời trách móc rằng tại sao tôi đã nói sẽ không viết nữa vậy mà bây giờ lại viết tiểu thuyết? Tôi đang viết cho ai vậy?

Không phải tôi từng rất ghét sáng tác sao? Không phải tôi từng khóc lóc nói rằng mình không muốn viết nữa sao. Vậy mà sao bây giờ tôi lại viết?

Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt đó như đang bảo tôi đừng viết nữa. Mỗi lần như vậy, tôi đều có cảm giác ngực đau ê ẩm. Ánh mắt của Kotobuki khiến gò má tôi nóng lên, cổ họng đau nhức, hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Cho dù vậy, tôi vẫn không ngừng viết.

Hiện tại tôi không thể nói chuyện với Kotobuki.

Chắc hẳn khi tôi viết xong cuốn tiểu thuyết này, tôi có thể đưa ra câu trả lời.

Ngày mười hai tháng Ba là ngày chị Tooko thi đợt hai, cùng ngày hôm đó, tôi nghe được từ chị Maki.

- Kết quả công bố vào ngày hai mươi ba. Nếu Tooko đậu thì em sẽ không thể gặp được cậu ấy thường xuyên như bây giờ đâu.

Địa danh mà tôi nghe được từ chị Maki nằm xa hơn quê hương của ba chị Tooko về phía Bắc rất nhiều.

Cách lễ tốt nghiệp chỉ còn hai ngày.

Hôm đó cũng là ngày lễ tình nhân trắng.

Ngày hôm đó.

Tôi bỏ ba trăm năm mươi trang bản thảo đã hoàn thành sau khi thức suốt đêm vào túi đựng và rời khỏi nhà.

Cảm giác buồn ngủ nhạt dần, mắt tôi cũng mở to. Vừa cảm nhận cơn gió đầu xuân pha chút lạnh lẽo lướt qua da, tôi rời khỏi khu dân cư đi ra đường lớn.

Trước khi trao bản thảo cho chị Tooko, tôi phải nói chuyện với Kotobuki.

Tôi phải xin lỗi cậu ấy vì mọi chuyện đã xảy ra từ trước tới nay, và...

Khi nhìn thấy Kotobuki đang đứng chờ ở điểm hẹn cũ, tôi không khỏi nín thở.

Kotobuki mặc áo khoác màu trắng bên ngoài đồng phục, cậu ấy ôm cặp sách cúi đầu.

- ...Kotobuki.

Khi tôi khẽ cất tiếng gọi cậu ấy, Kotobuki giật mình ngẩng đầu lên, rồi cậu ấy nở nụ cười yếu ớt.

- Chào cậu, Inoue... Hôm nay là ngày lễ tình nhân trắng đấy.

- Xin lỗi, tôi không kịp chuẩn bị gì để đáp lễ.

- Không sao cả.

Kotobuki vừa cười vừa lắc đầu. Rồi cậu ấy nhìn về phía phong bao mà tôi đang ôm trước ngực.

- ...Cậu viết xong tiểu thuyết rồi à?

- Ừm.

- ...Cậu sẽ đưa nó cho chị Tooko phải không?

- Kotobuki, tôi...

- Xé nó đi, ngay bây giờ.

Mang theo nét mặt như sắp khóc, cậu ấy nín thở nói ra những lời đó. Chúng

kiến Kotobuki như vậy, cổ họng tôi càng nghẹn lại, ngực như muốn vỡ ra.

- Xin lỗi, tôi không làm được. Còn nữa, tôi cũng không thể hẹn hò với Kotobuki nữa.

Ánh mắt đang ngược lên nhìn tôi ngập tràn nước mắt.

- Ừm... tôi biết rồi. Khi cậu gọi tôi là “Kotobuki”, tôi đã biết rồi. Rằng đó là câu trả lời của Inoue.

Cổ họng tôi đau nhức, nhưng tôi vẫn phải nói, đến cuối cùng.

- Kotobuki đã cứu vớt tôi rất nhiều lần, đã tiếp thêm dũng khí cho tôi. Khi Kotobuki nói với tôi rằng tôi không cần viết nữa, tôi đã rất vui vẻ. Khi đó, tôi cũng từng nghĩ rằng từ bây giờ mình sẽ mãi mãi ở bên Kotobuki.

Khuôn mặt của Kotobuki đột nhiên vặn vẹo, cậu ấy hét lên bằng giọng đáng sợ.

- Nhưng không phải Inoue vẫn viết tiểu thuyết sao?! Cho dù đã nói rằng không muốn viết nữa, không phải cậu vẫn viết sao?!

Những giọt nước mắt lăn dài trên má cậu ấy. Kotobuki lấy tay lau nước mắt đi, cho dù vậy nước mắt vẫn không ngừng lại, cậu ấy cúi đầu xuống.

- V-Vì trông Inoue rất khổ sở nên tôi mới cho rằng Inoue không viết tiểu thuyết nữa cũng không sao cả. Nhưng... tôi đã nhầm... Rốt cuộc thì người hiểu Inoue nhất vẫn không phải tôi, mà là chị Tooko. Tôi vẫn chưa làm được.

Trong lòng tôi dâng lên cảm giác xót xa. Từ trước đến nay, tôi đã được Kotobuki giúp đỡ rất nhiều. Khi tôi cho rằng chị Tooko đã phản bội mình, nếu không có Kotobuki ở bên có lẽ tôi đã không chịu đựng được. Cách nói chuyện vụng về, ánh mắt ngượng ngùng của cậu ấy thật sự rất đáng yêu, tôi đã muốn trân trọng chúng.

Thế nhưng cuối cùng tôi lại khiến cậu ấy bị tổn thương.

Xin lỗi, Kotobuki.

Xin lỗi, Omi.

Kotobuki khóc nức lên nghẹn ngào nói. Những giọt nước trong suốt rơi xuống chân cậu ấy.

- ...Tôi có một tâm nguyện. Chỉ một lần thôi... một lần thôi cũng được, hãy gọi tên của tôi.

Mang theo tâm trạng như thể trái tim bị xé ra thành từng mảnh vụn, tôi nói.

- ...Nanase.

Kotobuki ngẩng đầu lên. Rồi cậu ấy vụng về nở nụ cười, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt.

- Cảm ơn cậu... được Inoue gọi tên là... ước mơ của tôi. Cảm ơn cậu đã giúp nó trở thành hiện thực. Tôi vui lắm...

Nước mắt rơi lã chã. Cho dù Kotobuki đang cười, nhưng tôi lại không tìm thấy được nét cười nào trên khuôn mặt cậu ấy.

- Tôi đi trước đây. Xin lỗi... Inoue chờ ở đây một lát được không.

Rồi cậu ấy hỏi tôi.

- Inoue này, nếu chị Tooko đi về một nơi thật xa và cậu không thể gặp lại chị ấy nữa, tôi có thể lại trở thành bạn gái của cậu không?

- Tôi không thể làm như vậy được.

- Vậy sao... Tôi cũng đọc Khung cửa hẹp rồi. Tôi chỉ muốn... thử nói như vậy thôi. Xem ra tôi vẫn không hiểu gì cả. Không sao cả, không hiểu cũng tốt. Hẹn gặp cậu trong lớp học nhé.

Nói rồi, cậu ấy quay người, hai tay vừa lau gò má, vừa bước vội rời đi.

Cho đến khi bóng lưng run rẩy kia biến mất sau góc đường, tôi vẫn đứng yên tại chỗ.

“Đừng coi Nanase là đồ ngốc!”, sau khi nói như vậy, Mori nắm cho tôi một cú.

- Nanase, cậu ấy vẫn luôn luôn thích Inoue đấy, bạn biết không hả?!

Trong một góc hành lang ít người lui tới, Mori hét lên, hai mắt đỏ bừng vì nước mắt.

Tôi chưa kịp đi tới dãy phòng học của lớp 12 thì buổi lễ tốt nghiệp đã bắt đầu.

Nhìn chị Tooko bước lên bục khi được gọi tên, ngực tôi nóng lên.

Hai bím tóc dài lay động, sau khi nhận bằng tốt nghiệp và cúi đầu chào, chị Tooko quay lại và khẽ nở nụ cười.

Sau khi buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, chúng tôi về lại lớp nghe giáo viên chủ nhiệm dặn dò, sau đó là tan học.

Mang theo phong bao chứa bản thảo, tôi chạy vội tới lớp của chị Tooko. Trong hành lang thình thoảng tôi lại bắt gặp những học sinh lớp dưới đang trao hoa cho các học sinh lớp 12 và nói ra lời từ biệt.

Khi tôi tới lớp của chị Tooko, người trong lớp nói với tôi chị ấy đã đi ra ngoài rồi.

Chị ấy tới câu lạc bộ chẳng?

Tôi thở dốc chạy về góc phía Tây của tầng ba, khi tôi mở cửa ra, tôi thấy chị Tooko đang đứng trước cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

- Chị Tooko!

Nghe tiếng tôi gọi, chị ấy quay đầu lại.

Trên khuôn mặt chị ấy hiện lên nụ cười bình thản hết như khi đứng trên bục. Trong tay chị ấy cầm bằng tốt nghiệp đựng trong ống, tay cũng ôm một vài bó hoa.

- Chúc mừng chị tốt nghiệp!

- Cảm ơn em. Chị vẫn chưa quyết định sẽ học đại học nào nên cũng chưa có cảm giác đã tốt nghiệp lắm.

- Chị đã nói với em là khi nào đậu đại học sẽ thông báo cho em biết.

- Đúng vậy. Chị sẽ báo cáo cho Konoha biết.

Chúng tôi chỉ nói chuyện bình thường, nhưng chẳng hiểu sao trái tim tôi lại tràn ngập cảm giác xót xa.

- Lúc này chị đang nhìn xuống cái cây dưới cửa sổ.

Cây...?

Tôi đi đến bên cạnh chị Tooko và cúi đầu nhìn xuống.

Trong ánh nắng rực rỡ, có một gốc cây to đang trở cành xum xuê. Nó là cái cây mà chị Tooko suýt tí nữa thì bị té khi tôi còn học lớp 10.

- Không biết Konoha còn nhớ không. Nó là cái cây mà Konoha đã bắt gặp khi chị định leo lên đấy.

- Làm sao em quên được chứ. Đẳng nào cũng chẳng có ai đầu óc bình thường mà buổi sáng đi trèo cây cả.

- Đó, thực ra, không phải là vì chị muốn đem chim non bỏ lại lên tổ...

Tôi im lặng, trong đầu nghĩ thầm rằng ai mà tin được cái lý do đó chứ...

- Chị nghe nói chỉ cần buộc nơ lên một cành cây trong trường mà không bị ai bắt gặp thì điều ước của bản thân sẽ trở thành hiện thực. Thế nên chị cũng muốn thử một lần. Mặc dù rất thất vọng vì bị Konoha bắt gặp và thất bại, nhưng về sau chị lại để quên nơ ở câu lạc bộ, đến khi tìm lại thì thấy nó được cột trên một cành cây.

- ...

- Khi ấy trên má của Konoha cũng có mấy vết trầy.

- ...

- Trước ngực áo cũng dính vài cái lá cây.

- Em không nhớ mấy chuyện đó.

Tôi nói cụt lủn, nghe vậy chị Tooko cuối cùng cũng dời mắt khỏi cửa sổ và quay lại nhìn tôi nhoen miệng cười.

- Ừ... cũng đã hơn một năm rồi, là chuyện của quá khứ rồi nhỉ.

Ánh mắt kia rất dịu dàng, như muốn ôm ấp tôi trong đó... ngực tôi lại càng khó chịu hơn.

- Chị Tooko, đây, cho chị cái này.

Tôi dùng hai tay cầm phong bao nặng trĩu đưa về phía trước.

- Nó là quà mừng tốt nghiệp.

Tôi chăm chú nhìn thẳng vào mắt chị Tooko, dồn hết tình cảm vào đó và nói.

- Đó là tiểu thuyết của em. Em đưa nó cho chị Tooko.

Nét mặt của chị Tooko trở nên nghiêm túc.

Tiếp theo, nét mặt chị ấy trông như chực khóc, rồi chị ấy từ từ nở nụ cười.

Tôi dường như quên mất cả việc thở, chỉ chăm chú quan sát từng thay đổi

cảm xúc trên khuôn mặt chị ấy.

- Cảm ơn em.

Chị ấy nhận lấy phong bao rồi ôm lấy nó trước ngực cùng với những bó hoa và bằng tốt nghiệp.

- Chị sẽ về nhà đọc từ từ.

Cử chỉ dịu dàng đầy ám muội đó khiến ngực tôi nóng lên.

- Thôi chị phải đi đây. Chị có hẹn với dì rồi. Cũng phải đi báo cho Ryuuto chuyện chị tốt nghiệp nữa.

- Chị với cô Kanako thế nào rồi ạ?

- Cái này... vẫn còn cần một chút thời gian nữa... thì mới nói chuyện bình thường được.

Cho dù vậy, có lẽ chị ấy cũng cảm thấy như vậy rất tốt. Giọng nói của chị Tooko tràn ngập dịu dàng.

Sớm muộn sẽ có một ngày cô Kanako viết ra câu chuyện của cô Yui, ở trong đó cô ấy sẽ nói cho chị Tooko biết tình cảm thật sự của mình.

Bởi vì cô ấy chắc hẳn không phải loại người có thể đem những chuyện như vậy nói ra thành lời.

Bởi vì cho dù ở bên cạnh người mình yêu quý mà đến ngay cả mỉm cười cũng không thể làm được, cô ấy chỉ có thể bày tỏ tình cảm của mình thông qua những tác phẩm.

Cho nên Sakurai Kanako mới có thể là một tác giả.

- Chị nhất định phải tới thông báo kết quả cho em nhé.

- Ừ.

- Nếu chị không đến em sẽ mặc định chị thi rớt đấy.

- Đừng lo, chị có tự tin mà.

Chị Tooko ưỡn bộ ngực phẳng lì của mình ra cười nói.

Kết quả công bố vào ngày hai mươi ba tháng ba.

Khoảng thời gian một tuần sau đó đối với tôi mà nói trôi qua thật chậm chạp. Đồng thời tôi cũng cảm thấy lo lắng bởi vì tháng Ba sắp kết thúc rồi.

Khi tháng Tư đến, tôi sẽ là một học sinh lớp 12, còn chị Tooko sẽ đi lên phương Bắc.

Nếu chị ấy thi trượt và trở thành thí sinh thi lại, có lẽ chị ấy thỉnh thoảng sẽ tới câu lạc bộ chơi trong khi học ôn.

Đối với chị Tooko nhận được điểm E ở kì thi cuối kì mà nói, tự tin cái gì gì có lẽ đều chỉ là làm bộ, cho nên khả năng ấy vẫn rất cao. Nhưng dù sao thì lần thi đợt hai cũng không thi Toán, cho nên tôi cũng không chắc lắm. Nếu như chị ấy thi đậu...

Dù thế nào đi nữa thì cũng không thể có khả năng chúng tôi cả đời này không thể gặp lại.

Thế nhưng trong khi chờ đợi ngày đó tới, trong tôi vẫn tràn ngập nỗi bất an.

Cuối cùng ngày hai mươi ba rốt cuộc cũng tới.

Hôm đó vì là ngày bế giảng cho nên kể từ buổi chiều thì trong trường đã gần như không còn bóng người rồi, bầu không khí khá tĩnh lặng.

Tôi đi tới câu lạc bộ Văn học và ngồi chờ chị Tooko tới.

Không biết mấy giờ kết quả được thông báo nhỉ. Chị ấy sẽ không đến tận nơi xem kết quả đấy chứ... Tôi nghe nói cũng có dịch vụ xác nhận kết quả thi bằng điện báo hoặc tin nhắn, nhưng liệu chị ấy có biết tới dịch vụ đó để sử dụng hay không mới là vấn đề.

Bình thường thì bây giờ đã là lúc sinh hoạt câu lạc bộ rồi, nhưng chị Tooko vẫn chưa xuất hiện.

Bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ khiến tôi có cảm giác khoan khoái, những hàng anh đào cũng nở sớm hơn mọi năm. Cái năm tôi gặp chị Tooko, mùa xuân đến muộn một cách lạ thường. Mùa đông dài dằng dặc kéo dài mãi đến nỗi anh đào không thể nở được.

Nhưng năm nay mùa xuân lại đến sớm.

Trong lúc ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp, tôi bất giác ngủ thiếp đi.

Mùa xuân lúc nào cũng sở hữu sức mạnh dụ hoặc con người cảm thấy buồn ngủ. Toàn thân ấm áp, mi mắt nặng trĩu.

Chỉ một chút thôi... vừa nghĩ như vậy, tôi vừa gục xuống bàn nhắm mắt lại.

Nếu chị Tooko tới, chắc hẳn chị ấy sẽ đánh thức tôi dậy.

Tiếng lật giấy sột soạt.

Tiếng giấy bị xé ra thành từng mảnh.

Và âm thanh nhai nuốt khe khẽ.

Tôi thức dậy khi nghe thấy những âm thanh quen thuộc vang lên bên tai.

Bầu không khí trong phòng đã nhuộm màu vàng óng ánh của trời chiều.

Bên cửa sổ, chị Tooko mặc đồng phục, ôm chân ngồi trên ghế xếp, chị ấy đang xé sách bỏ vào miệng. Bởi vì vị trí cái ghế nằm hơi chệch nên khuôn mặt chị ấy bị ánh nắng giấu đi làm tôi không thấy được nét mặt chị ấy vào lúc này.

Cho dù vậy, cuốn sách đặt trên đùi chị ấy chỉ còn lại trang cuối cùng. Ước chừng chỉ còn một hai miếng nữa là sẽ hết.

Tiếng giấy bị xé lại vang lên thật nhỏ.

Chị ấy từ từ đặt nó vào trong miệng nhắm nháp, rồi những ngón tay mảnh khảnh của chị ấy lại duỗi về phía mẫu sách cuối cùng.

Tiếng giấy bị xé vang lên.

Bờ môi khẽ hé ra.

Những kí tự dần biến mất trong đó.

Sau khi nuốt xuống mẫu giấy cuối cùng, chị Tooko quay lại nhìn về phía tôi.

Nét mặt đó thật buồn.

Bình thường khi ăn sách trông chị ấy vẫn luôn vui vẻ, vậy mà tại sao lúc này...

- Em dậy rồi à...?

- Vừa mới dậy thôi ạ.

- Vậy à.

Ánh mắt chị ấy dịu dàng nheo lại. Nét mặt ấy trông trưởng thành hơn bình thường.

- ...Cuối cùng cũng ăn xong *Alt Heidelberg* rồi. Thật ngọt ngào, thật xót xa... quả thật là rất ngon. Cảm ơn em đã tặng chị cuốn sách này.

Nhìn cuốn sách đã bị xé tới trang cuối cùng, tôi không khỏi kinh ngạc.

- Chị đậu đại học rồi.

- ...Chúc mừng chị.

- Em thấy chưa, khi nào cần là chị đều rất lợi hại.

Mặc dù tôi muốn nói gì đó, nhưng từ ngữ lại cứ kẹt lại trong cổ họng.

Sau khi nói cho tôi tên trường đại học ở Hokkaido mà tôi đã biết từ trước, chị Tooko mở cặp sách đặt bên cạnh và lấy ra một phong bao nặng trĩu.

Đó là bản thảo mà tôi đã đưa cho chị ấy.

Tại sao lại còn thừa nhiều như vậy chứ.

Đã một tuần rồi cơ mà.

Chị Tooko nhìn tôi với ánh mắt còn dịu dàng hơn lúc nãy, rồi chị ấy khẽ nói.

- Tiểu thuyết mà Konoha viết cho chị... rất tươi ngon... rất dịu dàng... rất tuyệt vời. Mặc dù xuyên suốt tác phẩm là một nỗi xót xa, nhưng khi đọc xong tâm trạng lại trở nên ấm áp, nhu hòa... chắc hẳn nếu ăn vào thì sẽ ngon lắm...

Nỗi bất an đâm vào ngực tôi.

Tôi nói bằng giọng khàn khàn.

- Chị cứ ăn đi. Em viết nó là để cho chị cơ mà.

Chị Tooko lắc đầu.

- Chị không thể ăn câu chuyện này được.

Chị ấy đặt bản thảo lên trên bàn.

- Chị không được phép ăn nó.

- Tại sao chứ?

Tôi không hiểu.

Không phải khi tôi viết điểm tâm cho chị Tooko, chị ấy vẫn luôn hỏi thúc tôi viết nhanh lên sao? Khi tôi vừa viết xong và đưa cho chị ấy, chị Tooko cũng cười tươi rói và cầm ngay lấy ăn ngấu nghiến.

Chị Tooko lấy bản thảo ra và lật từng trang.

Bất kì một trang nào cũng không hề có dấu vết bị ăn.

Đây rốt cuộc là...

- Konoha, việc em nên làm bây giờ là mang cái này tới chỗ bác Sasaki.

Khóe mắt tôi nóng bừng lên, cổ họng như nghẹn lại thứ gì đó... Tôi rên ri.

- Tại sao chị lại không ăn chứ?

Trong ánh mắt của chị Tooko hiện lên nét u buồn. Nhưng rồi chị ấy lại nở nụ cười và nói như một người chị.

- Bởi vì chị là một “Cô gái văn chương”.

Những lời đó tràn đầy quyết tâm.

- Chị là con gái của Amano Fumiharu. Ba của chị rất thích những món ăn mà mẹ viết, lúc nào ba cũng ăn chúng một cách vui sướng, nhưng ba lại không bao giờ ăn những câu chuyện của dì Kanako. Chắc hẳn ăn vào sẽ rất ngon... ba nói như vậy, nhưng rồi lại lắc đầu và nói không thể ăn được... Bởi vì đó là câu chuyện mà mọi người phải được đọc, nó không thể nằm trong bụng của ba được.

Ngực tôi run rẩy.

Khóe mắt càng lúc càng nóng.

- Em... Em không quan tâm chuyện đó. Em chỉ muốn chị Tooko ăn nên mới viết ra tiểu thuyết này!

Tôi đã dồn hết mọi tình cảm không thể nói ra thành lời vào trong đó. Đó là tiểu thuyết dành riêng cho chị Tooko. Chị Tooko đã đọc nó rồi...

Vậy mà tại sao tình cảm của tôi lại vẫn chưa đến được với chị ấy?!

Chị Tooko không cảm nhận được điều gì sao?!

Tại sao chị ấy lại nhìn tôi với ánh mắt như vậy.

Trước mặt chị ấy là bản thảo viết tay của tôi. Chị ấy cứ cầm lấy nó lên xé ra ăn như mọi khi không được sao?!

- Xin chị ăn đi! Làm ơn. Xin chị ăn đi, chị Tooko! Không phải em là tác giả của chị Tooko sao?!

Vẫn giữ nét mặt dịu dàng, chị Tooko đứng lên đi về phía tôi, rồi chị dùng hai tay ôm lấy tay tôi.

Mùi hoa tử đinh hương xẹt qua mũi tôi, gò má, lỗ tai, mi mắt như được bao trùm bởi cảm giác ấm áp dịu dàng.

“Chàng đừng buồn như vậy. Nào, chàng thế rồi, em đã nói làm như vậy khiến em lo lắng, không biết liệu chàng có thể lại vui vẻ được không mà.”

Đó là lời thoại của Kathie trong *Alt Heidelberg*.

Đó là cảnh hai người ly biệt.

Chị Tooko dịu dàng thì thầm.

“Ôi Karl Heinrich, chàng như vậy rồi... em biết phải làm sao bây giờ.”

Chẳng biết từ lúc nào, tôi cảm nhận được tiếng tim đập của chị Tooko truyền từ lòng bàn tay mình...

Như thể nó vang lên sát bên tai tôi.

Thình thịch thình thịch... âm thanh dịu dàng vang lên.

“Tuổi xuân xinh đẹp thật ngắn ngủi làm sao...”

Sau khi nói ra những lời đó một cách cô đơn, chị Tooko thả tay tôi ra và lùi lại.

Cầm cặp sách lên, chị ấy đi về phía cửa.

Và rồi, như muốn tiếp thêm dũng khí cho tôi đang dỗi theo chị ấy với ánh mắt tuyệt vọng, chị ấy dừng lại nhoẻn miệng cười và nói với giọng của một người chị đang chỉ dẫn cho đứa em trai của mình biết một điều cực kì quan trọng.

- Konoha, em không thể trở thành tác giả của chị được. Em phải trở thành tác giả của mọi người. Bởi vì em là người có thể làm được điều đó.

Cửa đóng lại.

Chị Tooko đi rồi.

Tôi kinh ngạc nhìn chị Tooko rời đi, linh hồn dường như đã rời khỏi thể xác.

Tôi không thể trở thành tác giả của chị ấy.

Tại sao đến bây giờ chị ấy lại nói ra những lời đó chứ.

Chị Tooko đi rồi.

Rõ ràng tôi viết nó là để cho chị Tooko cơ mà.

Chị Tooko đi rồi!

Cảm xúc dâng trào trong lòng khiến tôi đứng bật dậy lao ra khỏi phòng và đuổi theo chị Tooko.

Hành lang trống rỗng, tôi không nhìn thấy bóng lưng mảnh khảnh, hai bím tóc đen dài đỏ ở đâu cả.

Cũng không nghe được tiếng bước chân.

Cứ như thể chị Tooko đã biến mất vào một thế giới xa lạ, vừa nghĩ như vậy, tôi vội lo lắng chạy xuống cầu thang, khi đến trước cửa, tôi thay giày đi bên ngoài vào.

Bầu trời trước khi màn đêm buông xuống rực rỡ ánh vàng.

Trong sân trường được ánh sáng ấm áp đỏ chiếu rọi, một người con gái đang bước đi, hai bím tóc đen dài đong đưa trong gió.

Bờ vai mảnh khảnh, cái eo thon.

Làn váy đong đưa.

Những cánh hoa trắng muốt dập dềnh như mộng như ảo.

Chiếc khăn quàng vòng quanh cổ chị ấy trắng đến chói mắt.

Chiếc khăn quàng đó! Nó là của tôi! Là chiếc khăn quàng mà Kotobuki bảo đã làm mất!

Tôi hét lên như muốn xé rách cổ họng.

- Chị Tooko...!

Bước đi trong ánh sáng ấm áp và những cánh hoa tung bay, chị Tooko quay đầu lại.

Tôi nhất định đang khóc.

Bởi vì nét mặt chị ấy trông cũng như chục khóc.

Tôi vừa để nước mắt rơi lẫn vừa chạy về phía chị Tooko. Rồi tôi ôm chặt lấy chị ấy.

- Đây không phải ly biệt đúng không, từ nay về sau chúng ta vẫn có thể gặp nhau phải không? Khi nào chị quyết định chỗ ở rồi phải nói cho em biết đấy. Em sẽ viết thư cho chị. Mỗi ngày em sẽ gửi điếu tâm cho chị. Nếu là Hokkaido thì có thể ngồi máy bay, còn nhanh hơn là tới Iwate nữa! Chị Tooko chỉ biết ngồi tàu với đi xe buýt tốn rất nhiều thời gian, cho nên em sẽ đến gặp chị...! Em đến gặp chị được mà đúng không?

- ...Không được.

Tôi không thể tin vào những lời dịu dàng mà giọng nói đó vừa phát ra.

Tôi ngẩng mặt lên, hiện lên trong đôi mắt mờ đi vì nước mắt của tôi là nụ cười của chị Tooko.

Đó là khuôn mặt của một người đã đưa ra quyết định và nhất quyết làm theo điều đó.

- ...Tại sao?

- Chị cũng không biết... chị không thể giải thích được... có lẽ chị đang sai lầm. Nhưng chị vẫn nghĩ mình phải làm vậy...

Tựa như Alissa cự tuyệt tình yêu của Jérôme và bước một mình qua khung cửa hẹp...

Vừa nhìn tôi với ánh mắt ngập tràn tình cảm còn cao quý hơn cả tình yêu, chị Tooko vừa lấy tay lau nước mắt cho tôi.

- Nào, Konoha. Đừng khóc nữa mà... Từ nay về sau cho dù muốn khóc cũng phải nhẫn nhịn. Chỉ cần cố gắng không khóc nữa, nó sẽ trở thành sự tự tin của Konoha.

Vừa nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay lau nước mắt trên má, trên môi, trên mi mắt tôi, chị ấy vừa thì thầm với giọng ấm áp.

- Nào, đừng khóc nữa,

Uỡn ngực lên,

Mỉm cười,

Nhìn cẩn thận, suy tư kĩ càng,

Đứng dậy, bước tiếp một mình.

Vừa dùng đầu ngón tay gạt đi những giọt nước trong suốt, chị ấy ngược lên nhìn tôi. Trong ánh mắt ấy tràn ngập sự dịu dàng.

- Hứa với chị đi, Konoha. Rằng em sẽ không khóc nữa. Chỉ cần nghĩ tới việc Konoha đang khóc là chị lại không biết phải làm sao. Từ giờ chị sẽ không thể ở bên Konoha nữa rồi... sẽ không thể lau nước mắt cho em như lúc này nữa rồi.

Những ngón tay, ánh mắt, giọng nói của chị Tooko đều thật dịu dàng... nó

tràn ngập tình cảm của chị ấy dành cho tôi, tôi cũng bất bản thân không được khóc nữa, dù vậy cảm xúc vẫn dâng đầy ngực tôi, nước mắt lại lăn dài trên má.

- Em xem, lại khóc nữa rồi.

Chị Tooko buồn bã nói.

Tôi vừa khóc nức vừa nói.

- Hôm nay là ngày cuối cùng em khóc. Em hứa từ nay sẽ không khóc nữa.

Cho đến khi gặp lại chị Tooko, em sẽ không khóc. Em sẽ không khóc trước mặt ai ngoại trừ chị Tooko...! Em thề...!

Thế nên chị Tooko cũng phải nhẫn nhịn, chị không được khóc. Nếu lúc nào muốn khóc quá chịu không nổi thì hãy tới gặp em. Lần tới em sẽ trở nên mạnh mẽ, sẽ là người lau nước mắt cho chị Tooko.

Ngay cả tôi cũng biết việc nói ra những lời đó trong khi khóc sụt sùi thật chẳng có chút sức thuyết phục nào cả.

Dù vậy, đây vẫn sẽ là những giọt nước mắt cuối cùng của tôi.

Tôi sẽ không khóc nữa.

Nụ cười biến mất khỏi khuôn mặt chị Tooko, ánh mắt chị ấy hiện lên nỗi đau và niềm bi thương mãnh liệt, trông chị ấy như sắp bật khóc. Nhưng rồi nụ cười xinh đẹp khiến tim tôi rung động lại ngay lập tức hiện lên...

Chị ấy tháo chiếc khăn đang quàng quanh cổ ra và quàng lên cổ tôi.

Cảm xúc ấm áp mềm mại của lông cừu bao lấy cổ tôi.

Những cánh hoa anh đào rơi lả tả như tuyết lên tóc, lên má tôi rồi rơi xuống.

Khi chị Tooko định lùi lại, tôi nắm lấy tay chị ấy rồi kéo lại gần, bờ môi chúng tôi chạm vào nhau.

Bờ môi của chị Tooko mềm mại như muốn tan ra, nó hơi ướt và có vị mặn.

Có lẽ đó là nước mắt của tôi.

Cảm nhận nhịp tim đập, nhiệt độ cơ thể của nhau, khuôn mặt hơi nghiêng, hai mắt nhắm lại... tôi có cảm giác thời gian dường như đã qua rất lâu rồi.

Khi bờ môi chúng tôi tách ra, chị Tooko ngược lên nhìn tôi với ánh mắt ướt át và nói.

- Konoha xấu quá... đó là nụ hôn đầu của chị đấy.

- Em cũng vậy mà.

Nghe tôi nói với về bối rồi, hai mắt chị Tooko càng ướm ướt át hơn.

Rồi chị ấy mỉm cười, vẫn với đôi mắt ấy.

- Chị đi đây.

Nụ hôn đầu của tôi trở thành nụ hôn vĩnh biệt. Chị Tooko nhẹ nhàng thả tay tôi ra.

Khi chị ấy quay lưng lại, hai bím tóc đen dài cũng khẽ vung lên quệt nhẹ vào má tôi.

Rồi bóng lưng chị Tooko dần rời xa, như hòa tan vào trong khoảng thời gian rực rỡ hạnh phúc trước khi màn đêm kéo tới.

- Chị Tooko!

Cho dù nghe thấy giọng nói đầy thống khổ đó của tôi, chị Tooko vẫn không quay lại.

- Chị Tooko! Chị Tooko!

Tôi vừa khóc vừa lặp lại.

Cái tên quan trọng... cái tên thuộc về người mà trong khoảng thời gian hai năm này vẫn luôn đứng bên cạnh tôi, dịu dàng che chở tâm hồn tôi bằng đôi bàn tay trắng muốt.

Người ấy đang rời xa tôi.

Khi chuẩn bị bước qua cổng trường, hai bờ vai chị ấy khẽ run lên. Cứ như thể chị Tooko cũng đang khóc.

Cho dù vậy, bước chân của chị ấy vẫn không dừng lại.

Rồi chị ấy bước qua bên kia cánh cổng và biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt mịt mờ nước của tôi. Chiếc khăn quàng mà chị Tooko quấn quanh cổ tôi tung bay trong gió.

Trong thế giới đỏ rực như lửa, bị những cánh hoa bao phủ, tôi mang theo tâm trạng như thể đã đánh mất một nửa trái tim và quay trở lại căn phòng nhỏ nơi hai chúng tôi đã trải qua mỗi ngày.

Trên chiếc ghế xếp mà chị Tooko vẫn ngồi có đặt một quyển sách bìa cứng.

Là *Khung cửa hẹp*.

Tôi mở sách ra, bên trong là dòng chữ mà ba chị Tooko viết cho chị ấy. Đây là cuốn sách mà tôi đã thấy trong giá sách ở nhà chị Tooko. Ở đó kẹp một phong thư màu tím nhạt.

Tôi mở phong thư ra, bên trong là một lá thư rất dài có màu giấy cùng loại.

Gửi Konoha

Chị nghĩ mình sẽ không thể nói ra toàn bộ những điều bên dưới, cho nên chị quyết định viết thư.

Bởi vì nếu gặp Konoha, chị sẽ khóc mất.

Có một chuyện mà chị vẫn luôn giữ bí mật với Konoha.

Konoha chắc hẳn cũng rất tò mò tại sao chị lại biết được bản thảo của Inoue MIU đúng không?

Lần đầu tiên chị đọc được tiểu thuyết của Konoha là vào mùa đông năm chị học lớp 9.

Ngày hôm đó, bởi vì có việc gặp bác Sasaki cho nên chị tới phòng biên tập của nhà xuất bản *Gió đầu hè*.

Khi còn nhỏ, vì mẹ vẫn thường dẫn theo chị mang quần áo cho ba nên nơi đó đối với chị rất thân thuộc, nó là một nơi chứa nhiều hoài niệm.

Chị ngồi trong một góc phòng chờ bác Sasaki kết thúc công việc.

Khi đó cũng đúng lúc kì tuyển chọn thứ nhất dành cho giải thưởng nhân vật mới kết thúc, cho nên những thùng các tông đựng bản thảo ứng tuyển chồng chất như núi khắp phòng.

Khi ấy người trong ban biên tập đang tiến hành phân loại bản thảo. Trong khi chờ bác Sasaki, chị xin được giúp các cô chú một tay.

Bản thảo của Konoha nằm trong núi bản thảo không trúng tuyển.

Khi chị nhìn thấy tiêu đề *Tựa như bầu trời xanh* được viết to và cẩn thận trên giấy bản thảo, bỗng dưng chị cảm thấy hứng thú với nó, đó cũng là lúc mọi chuyện bắt đầu.

Chị tùy ý cầm bản thảo lên đọc, trong lúc đọc, chẳng biết từ khi nào chị đã bị cuốn vào cuộc sống thường ngày bình thản của Itsuki và Hatori.

Khi chị tìm lại được ý thức thì mới phát hiện mình đang đọc say sưa rồi. Ngay cả bác Sasaki cũng kinh ngạc khi thấy chị ngồi bệt giữa sàn chăm chú đọc một bản thảo không trúng giải.

Câu chuyện của Konoha và câu chuyện của mẹ chị rất giống nhau.

Ấm áp, dịu dàng, ngập tràn cảm xúc yêu thích một ai đó.

Chính điều này lại càng khiến chị có cảm giác thân thương, hạnh phúc.

Chị đặc biệt thích cảnh Itsuki tỏ tình với Hatori.

Mặc dù về mặt kết cấu thì có lẽ nó hơi dư thừa, nhưng cái cách Itsuki cố hết sức để tỏ tình thật sự rất đáng yêu, chị không khỏi tưởng tượng nếu như được ăn cảnh này thì nó sẽ ngọt ngào tới đâu nhỉ, chắc hẳn nó sẽ có vị chua chua ngọt ngọt đầy hạnh phúc của bánh nướng vị chanh.

Sau khi thở dài và đọc xong bản thảo, chị cầm lấy nó đưa cho bác Sasaki và nói.

Xin bác đọc nó.

Mặc dù về mặt kỹ thuật còn có chút vấn đề, nhưng nó cũng không phải một câu chuyện đáng bị đánh trượt như thế này...

Mặt trời đã lặn, bóng tối bao phủ căn phòng, những con chữ dần không đọc được nữa.

Tôi bật đèn lên rồi lại ngồi xuống ghế chăm chú đọc tiếp.

Một tháng sau, bác Sasaki nói cho chị biết tác phẩm mà chị lựa ra từ trong đồng bản thảo không trúng tuyển đã vào tới vòng tuyển chọn cuối cùng, khi ấy chị vui sướng như muốn bay lên.

Đồng thời ngực chị cũng đau nhói vì một sự kiện. Bởi vì chị biết dì Kanako cũng là một thành viên trong ban giám khảo, khi dì đọc được câu chuyện đó, dì sẽ có cảm nghĩ như thế nào?

Sẽ giống như chị, cảm thấy câu chuyện đó thật giống câu chuyện của mẹ sao?

Cho tới nay, chị vẫn viết những lá thư gửi cho dì.

Từ khi mẹ qua đời, dì đã khép chặt trái tim lại.

Mặc dù dì đau đớn hơn bất kì ai vì cái chết của mẹ, nhưng dì lại không thể nói nó ra thành lời, không thể bày tỏ nó bằng thái độ, cho nên dì chỉ có thể cố tình làm bản những kí ức về mẹ, tự làm tổn thương chính mình.

Mặc dù biết rằng dì đang đau khổ, nhưng chị lại chẳng thể làm được gì cả.

Nếu như mẹ còn sống.

Nếu như có thể vì dì mà viết ra một câu chuyện tựa như manna mà mẹ vẫn hay kể.

Có lẽ dì sẽ được giải thoát.

Ít nhất, nếu chị có thể thay mẹ làm vậy.

Nghĩ như vậy, chị vừa nhớ lại những câu chuyện mà mẹ đã kể cho chị, mang theo tâm tình của mẹ, chị tiếp tục viết ra những câu chuyện dành cho dì trong những bức thư chưa từng được gửi đi.

Gửi Kana.

Trong thư chị đã gọi dì như vậy.

Nhưng đứng bên kia khung cửa hẹp, dì càng ngày càng rời xa, cho dù chị nói chuyện với dì thế nào đi nữa, dì cũng không đáp lại. Cũng không nhìn về phía chị.

Cứ như thể dì đã giấu kín mọi kí ức về mẹ vào tận sâu thẳm trái tim mình và khóa lại.

Cho nên chị đã thầm hi vọng rằng nếu như tiểu thuyết của Konoha có thể chạm vào trái tim dì thì sẽ tốt biết bao.

Tiểu thuyết của Konoha đoạt giải Vàng và được in thành sách.

Ở nhà dì không nói gì về chuyện đó cả, nhưng khi đọc lời bình của dì, trong lòng chị bỗng thấp lên một tia hi vọng.

Nếu như người này có thể viết ra tác phẩm thứ hai, nếu như nó cũng được in thành sách, có lẽ dì sẽ chịu đọc nó.

Nếu như người này có thể tiếp tục viết, có lẽ, một ngày nào đó người này sẽ viết ra được câu chuyện tựa như manna mà mẹ chị vẫn từng hi vọng.

Có lẽ câu chuyện ấy sẽ chạm vào được tâm hồn của di.

Từ tư liệu của bản thảo ứng tuyển, chị biết được Inoue MIU tên thật là Inoue Konoha và hiện đang học ở một trường cấp hai trong thành phố.

Konoha.

Inoue Konoha...

Người này là con trai hay con gái?

Người này là người như thế nào? Từ nay về sau người này có có thể viết ra câu chuyện tuyệt vời đến thế nào?

Đó chỉ là vọng tưởng của cô gái văn chương.

Nhưng mỗi khi nghĩ như vậy, mộng tưởng như vậy, chị lại thấy thật hạnh phúc, thật ngọt ngào.

Chị chính là người hâm mộ đầu tiên của Konoha.

Tooko là người hâm mộ đầu tiên của cháu đấy.

Tôi nhớ lại lời của bác Sasaki.

Còn cả lời của Ryuuto.

Nếu không có Amano Tooko thì Inoue MIU đã không tồn tại.

Chính chị Tooko là người đã tìm ra câu chuyện vụng về của tôi giữa vô vàn bản thảo khác. Người yêu thích tiểu thuyết của tôi trước bất kì ai cũng chính là chị Tooko.

Chỉ cần nghĩ tới việc ở một nơi nào đó có một cô gái với hai bím tóc đang đọc câu chuyện của tôi, đang suy nghĩ về tôi, ngực tôi lại dâng tràn cảm xúc.

Từ trước khi gặp nhau, chúng tôi đã được kết nối bằng tiểu thuyết.

Trong thư còn viết khi biết tôi sẽ không bao giờ viết nữa, chị Tooko đã rất buồn.

Lần tiếp theo chị ấy được nghe lại tên của tôi là vào mùa xuân năm lớp 11.

Inoue Konoha.

Khi nghe giáo viên đọc lên cái tên đó, tim chị như muốn bắn ra ngoài.

Có lẽ chính là người đó.

Sau lễ nhập học, chị đi tới dãy nhà lớp 10 tìm trong bảng danh sách dán trên

tường, khi trông thấy cái tên Inoue Konoha, chị đã rất vui sướng.

Không thể sai được! Chính là người này!

Khi ấy Konoha không hề nói chuyện với ai, chỉ ngồi trên ghế ngẩn người.

Sau khi về nhà, chị vui vẻ nói cho Ryuuto biết “Chị gặp được người kia rồi! Là con trai!”.

“Có lẽ em ấy sẽ lại viết một lần nữa”.

Ôi nếu thật vậy thì tốt biết bao!

Khi lòng chị đang dấy lên hi vọng thì nghe được câu chuyện của bọn chị, dì Kanako nói xen vào.

“Không thể nào. Đứa bé đó sẽ không thể trở thành tác giả được”.

Giọng nói đó thật lạnh lùng, như muốn đập tan mọi hi vọng. Dì ấy dường như đang căm hận Inoue MIU, người mà dì ấy chưa từng gặp.

Nhưng tâm tình của chị kh đó trái lại càng trở nên vui vẻ hơn.

Bởi vì bấy lâu nay dì vẫn luôn xem chị như không tồn tại, nhưng bây giờ dì lại đang nói chuyện với chị.

Chị vững tin rằng quả nhiên dì cũng cảm thấy câu chuyện của Konoha và câu chuyện của mẹ thật giống nhau. Thế nên chị mỉm cười nói với dì.

- Vậy thì con sẽ giúp em ấy trở thành một tác giả! Nếu Inoue MIU xuất bản tác phẩm thứ hai, dì phải viết đề cử cho em ấy nhé.

Đó chỉ là một ước định đơn phương của chị.

Nếu như thua, chị sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt dì nữa. Bởi vì chị cũng đã nhận ra sự tồn tại của mình sẽ chỉ khiến dì đau khổ. Cho dù vậy, chị vẫn muốn nói cho dì biết tình cảm của mẹ.

Nếu như là người kia thì chắc chắn sẽ được. Nếu người kia tiếp tục trưởng thành!

Chị sẽ giúp người kia trở thành một tác giả thực sự.

Chị sẽ khiến người kia viết ra tác phẩm thứ hai.

Chị đã mang theo quyết tâm rộn ràng lòng ngực như vậy. Vài ngày sau, khi thấy Konoha đang đi dạo trong vườn trường, chị đã giả bộ ngồi dưới tán cây mộc

liên đọc sách, rồi chị còn cố tình xé ra một mẩu sách bỏ vào miệng nhai.

Mặc dù khi còn nhỏ, ba vẫn dạy chị rằng không được ăn sách trước mặt bất kì ai ngoại trừ tác giả của mình. Nhưng khi ấy chị không hề cảm thấy do dự.

Tôi cũng nhớ lại khi mình gặp chị Tooko.

Dưới tán cây mộc liên sau khi mùa đông dài đằng đẵng đã kết thúc.

Trong khi tôi còn đang hoang mang thì bà chị lớp trên kì quặc đã ưỡn ngực ra tự xưng.

... Chị là Amano Tooko học lớp 11-H. Như em chứng kiến, chị là một “Cô gái văn chương”.

Thì ra đó cũng không phải là ngẫu nhiên. Khi ấy, chị Tooko đã khẩn trương chờ tôi dưới gốc cây, tim đập thình thịch lắng nghe bước chân của tôi.

Cả việc chị ấy để tôi viết những câu chuyện tam đề cũng thế, cho dù tôi viết ra một câu chuyện cực kì kinh dị thì chị ấy vẫn vừa khóc vừa bỏ vào miệng ăn bằng sạch, hay như việc chị ấy vẫn luôn ở bên cạnh tôi, an ủi cổ vũ tôi cũng vậy.

Chị Tooko vẫn luôn nỗ lực làm tất cả những điều đó là vì muốn giúp tôi trở thành một tác giả.

“Konoha lúc nào cũng thật ngoan cố, cũng rất xấu bụng, nhiều khi lại trở nên ủ rũ”, chứng kiến chị ấy viết ra những lời đó bằng giọng vui vẻ, cổ hòng tôi không khỏi ghen lại.

... Em viết tốt hơn trước nhiều rồi Konoha.

... Konoha thật sự đã viết cho chị rất nhiều câu chuyện nhĩ.

Konoha này, em còn nhớ chuyện cái nơ mà chị nói vào lễ tốt nghiệp không?

Vào năm lớp 11, chị đã ước nguyện một điều với cái nơ đó.

Rằng hi vọng một ngày nào đó Konoha có thể lại viết tiểu thuyết.

Mặc dù chị đã thất bại, nhưng Konoha lại thay chị cột chiếc nơ đó lên cành cây.

Chị thật sự đã rất vui.

Đó có lẽ cũng là lúc tình cảm của chị dành cho Konoha dần thay đổi.

Ban đầu, chị chỉ hi vọng rằng Konoha sẽ viết ra một câu chuyện hết như của

mẹ.

Nhưng rồi chị rút cuộc nhận ra.

Mặc dù câu chuyện của Konoha rất giống câu chuyện của mẹ, nhưng trong những câu chuyện của Konoha lại sở hữu một điều đặc biệt mang tính quyết định mà câu chuyện của mẹ không có.

Câu chuyện của mẹ tựa như món ăn gia đình.

Đơn giản, mộc mạc, nhưng hương vị đó chỉ dành cho những người thân thuộc, chứ không phải thứ để cho nhiều người thưởng thức.

Tựa như ba chị từng nói với dì Kanako rằng “Cô là người nên viết”, mỗi ngày, khi ăn những câu chuyện của Konoha, chị cũng nghĩ rằng Konoha là một người nên viết.

Sớm muộn sẽ có một ngày chị không thể ăn những câu chuyện mà Konoha viết ra.

Bởi vì chúng không phải là thứ chỉ thuộc về mình chị.

Chị vừa hi vọng ngày đó sẽ tới, lại vừa sợ hãi.

Bởi vì có những điều mà chị chưa từng nói sự thật cho Konoha biết, chị cảm thấy bối rối với tình cảm của mình.

Bởi vì chị dần dần ý thức được rằng Konoha là con trai.

Konoha mặc dù bề ngoài trông có vẻ hiền lành nhưng thực tế lại rất xấu bụng, vừa nhát gan lại hay thích khóc, khiến người khác lo lắng.

Thế nhưng có những lúc Konoha lại dịu dàng, ngay thẳng tới mức khiến tim chị đập thình thịch, Konoha thật giao hoạt.

Bởi vì mang trong mình sứ mệnh giúp Konoha trở thành một tác giả vĩ đại, chị không thể mang theo cảm xúc này, không thể nhìn Konoha với ánh mắt không trong sáng được. Chị nhiều lần tự nhắc bản thân như vậy, nhưng điều đó chỉ càng khiến chị chú ý tới Konoha hơn, đến nỗi chị còn đỏ mặt nói với Konoha rằng “Không được lại gần chị!”.

Chị cũng từng dao động, nghĩ rằng nếu như Konoha không trở thành tác giả, nếu như mỗi ngày đều có thể ăn điểm tâm của Konoha, có thể ở bên Konoha, vậy

thì sẽ hạnh phúc biết bao.

Thế nên chị quyết định đến gặp bà thầy bói rất có uy tín để xin chỉ dẫn.

Thầy bói, chẳng lẽ...

Đó là cái lần chị ấy đứng chờ hoài trong trời bão tuyết đến độ bị cảm lạnh sao?

Rằng từ khi sinh ra đường tình duyên của chị ấy bị hung tinh ám, rồi còn cái gì mang khăn quàng vào mùa hè, gấu ngâm cá hồi quái quỷ gì đó...

Kết quả, bà thầy bói bảo với chị rằng chị đang bị hung tinh ám đường tình duyên, tốt hơn hết chị nên chuyển sang mục tiêu khác.

Sao chị ấy lại đi tin lời bói toán đó chứ?! Từ nãy tới giờ tôi vẫn nghiêm túc đọc lá thư của chị ấy, nhưng chỉ có lúc này là toàn thân tôi chẳng còn chút sức lực nào cả.

Đồng thời nước mắt mà tôi vẫn cố kiềm chế lại chảy ra.

Chị Tooko đúng là loại người như vậy.

Nhìn bề ngoài có vẻ rất thông minh nhưng thực tế lại khùng khùng, vì sợ ma mà sẽ ôm gối run rẩy, còn tin tưởng lời đồn chạy đi cột nơ lên cành cây, không có việc gì tự dung bày trò trồng cây chuối trong phòng làm chồng sách đồ sập xuống, chị ấy đúng là một người đầy phiền toái... nhưng dù vậy, lúc nào chị ấy cũng nỗ lực hết mình.

Cho nên chị giấu cảm xúc đó vào sâu trong tim và lại một lần nữa quyết tâm giúp Konoha trở thành tác giả.

Từ bây giờ chị sẽ đối đãi với Konoha như một người chị.

Và rồi, vào cái ngày Konoha viết ra tiểu thuyết, đó cũng là lúc chị rời đi.

Dù vậy, chị đã ở bên Konoha quá lâu rồi.

Chị không nên ở bên Konoha thêm nữa.

Chị sẽ chỉ cản trở sự phát triển của Konoha.

Khi ấy, nghe Konoha nói rằng sẽ không bao giờ viết tiểu thuyết nữa, chị đã rất kinh ngạc. Chỉ đến lúc đó, chị mới nhận ra rằng mình đã quá nuông chiều Konoha, đã tạo ra một nơi để Konoha trốn tránh, chính chị đã chặn mất con

đường sáng tác của Konoha, ý nghĩ này khiến trái tim chị như vỡ vụn.

Cho dù vậy, chỉ cần Konoha khóc, chị lại không nhìn được mà vươn tay ra trợ giúp, chị không thể im lặng chứng kiến Konoha đau khổ được. Cứ như thể nỗi đau của Konoha cũng là một phần nỗi đau của chị, khiến chị lại làm ra những chuyện dư thừa.

Mặc dù chị biết bị thương và đau đớn cũng rất quan trọng, rằng con người nếu đứng dậy bằng ý chí của mình sau khi gục ngã thì sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng rồi chị lại nghĩ thầm rằng nếu Konoha cứ như thế này thì cũng không sao cả, cho dù Konoha không viết tiểu thuyết nữa cũng được.

Cách suy nghĩ đó chắc chắn là không chính xác.

Hôm ấy, Nanase giận dữ nói rằng chị thật tùy tiện.

Vào lễ tốt nghiệp, Nanase tới gặp chị và đưa cho chị khăn quàng cổ của Konoha.

Nanase thật sự rất tốt bụng.

Trong thư viện, Nanase thường xuyên tìm chị hỏi ý kiến về Konoha. Cô bé cảm thấy khổ sở vì mỗi khi nhìn thấy Konoha là lại bối rối, thái độ lại trở nên không được tự nhiên. Cái cách Nanase thẳng thắn nói về tình cảm của mình thật dễ thương. Chị vẫn luôn cho rằng sẽ thật tốt nếu Konoha có một người bạn gái như Nanase.

Chị rất hâm mộ Nanase.

Ngay cả lúc này cũng vậy.

Nếu là Nanase, chắc hẳn em ấy sẽ có thể cùng Konoha hướng về phía trước.

Sự tồn tại của chị đã không còn cần thiết.

Đúng như Nanase nói, có lẽ chị đã sai rồi.

Có lẽ chị nên lựa chọn rời khỏi Konoha.

Cho đến bây giờ, chị vẫn chưa thể hiểu được tâm tình của Alissa.

Khi đưa cho chị Khung cửa hẹp, ba nói với chị rằng khi nào chị thích ai đó thì hãy đọc lại một lần nữa cuốn sách đó.

Từ sau khi gặp gỡ Konoha, chị đã đọc đi đọc lại nó rất nhiều lần.

Tại sao Alissa lại rời bỏ Jérôme mà cô yêu chứ?

Tại sao cô lại phải rời đi một mình chứ?

Rõ ràng giữa hai người đã không còn trở ngại nào nữa.

Mỗi lần lật sách ra, tim chị lại rung động khi cảm nhận được nỗi đau và bi thương của Alissa khi rời khỏi Jérôme.

Alissa phải chăng đã sai lầm...

Nhưng, Konoha à.

Chị là một cô gái văn chương sống nhờ những câu chuyện, đồng thời cũng là con gái của Amano Fumiharu.

Chị không thể ngăn cản sự phát triển của tác giả.

Có lẽ, ba đã nhận ra việc Ryuuto bỏ độc vào trong cà phê nhưng vẫn để mẹ và bản thân uống nó.

Ngay lúc này đây, mọi nghi hoặc đó cũng chưa hề biến mất khỏi lòng chị.

Có lẽ, biên tập viên Amano Fumiharu, vì trở thành cội nguồn sáng tạo cho tác giả Sakurai Kanako, đã dâng hiến sinh mệnh của bản thân và vợ.

Để đi có thể viết ra tiểu thuyết chí cao...

Tựa như món súp consommé trong suốt hòa quyện nhiều loại nguyên liệu, ba lúc nào cũng mỉm cười dịu dàng, nhưng không ai biết ẩn sâu trong nụ cười đó đang tồn tại điều gì.

Thế nên, chị chỉ có thể “tưởng tượng”...

Dù sao thì tuy sợ hãi điều đó nhưng rồi vẫn liên tưởng tới nó cũng là một trong những điều mà chị kế thừa từ ba.

Mặc dù ba có thể đã làm ra chuyện khó mà tha thứ đó, nhưng chị vẫn muốn trở thành một người bảo vệ tác giả, giúp cho tác giả trưởng thành, giống như ba.

Chị hi vọng có thể trở thành cội nguồn sáng tạo của Konoha.

Chị không khỏi nghĩ rằng có lẽ việc Alissa đi qua khung cửa hẹp cũng là vì Jérôme. Chị dường như đã hiểu được một chút tâm tình của cô ấy.

Cho dù là sai lầm đi chăng nữa thì đó cũng là điều “tốt đẹp hơn hết thảy” của Alissa.

Khi nghĩ như vậy, chị lại thoáng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Trong hai năm ở bên Konoha, Konoha đúng là tác giả của riêng mình chị.

Em là người quan trọng hơn hết thảy.

Chị vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Chị sẽ nhớ toàn bộ những câu chuyện mà Konoha đã viết cho chị.

Trong những lá thư viết cho dì Kanako về sau bắt đầu lẫn vào khá nhiều ngôn từ của chị chứ không còn là của mẹ nữa.

Mặc dù vẫn còn mê man, nhưng chị sẽ bước qua khung cửa hẹp.

Konoha, em nhất định phải trở thành một tác giả có thể thắp sáng ngọn đuốc trong hiện thực tối tăm mà dì Kanako đã từng nói.

Alt Heidelberg không còn nhiều nữa, thay vào đó, chị sẽ mang theo khăn quàng của Konoha.

Vĩnh biệt.

Ở một nơi nào đó dưới cùng bầu trời này, chị sẽ đọc những cuốn sách mà tương lai Konoha viết.

Tôi cắn chặt răng cố không để nước mắt rơi.

Tôi bỏ thư lại vào trong bao, kẹp nó vào cuốn Khung cửa hẹp rồi bỏ lại vào trong cặp và đứng dậy.

Sau khi tắt đèn, bên trong căn phòng câu lạc bộ bị bóng tối của màn đêm lạnh lẽo bao phủ.

Mang theo tâm trạng như đang muốn suy sụp, tôi nghĩ.

Tôi cũng sẽ đi qua khung cửa hẹp đó.

Sẽ tiến về phía trước.

So với con đường nhỏ hẹp chỉ đủ cho một người đi đó, một con đường rộng rãi chắc hẳn dễ đi hơn rất nhiều.

Nếu có hai người cùng nắm tay bước đi, họ sẽ có thể che chở, bảo vệ cho nhau, sẽ không còn cảm thấy cô đơn, nỗi đau cũng sẽ chuyển thành niềm vui.

Điều đó chắc hẳn sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều.

Hạnh phúc gấp nhiều lần đi một mình.

Tuy nhiên, tựa như chị Tooko đã rời đi một mình, tôi cũng phải cô độc đi qua khung cửa hẹp kia và bước đi trên con đường đó.

Khung cửa hẹp không phải chỉ dành cho người được chọn. Nó là cánh cửa sẽ xuất hiện trước mắt những người đã có quyết tâm đặt chân vào đó.

Cho dù con đường đó tối tăm lạnh lẽo tới đâu, cô độc tới đâu, đau khổ tới đâu, tôi cũng phải kiên cường đi một mình trên đó.

Đúng vậy, tôi phải trở nên kiên cường.

Tôi đã quyết định rồi.

Rằng mình sẽ đi một mình.

Và đến nơi trong cô độc.

Để làm được điều đó, tôi đã nhận được rất nhiều thứ, sức mạnh, trí tưởng tượng, những câu chuyện của cô gái văn chương đó.

Tôi bước trên hành lang, xuống lầu, đi ra cửa, rời khỏi dãy nhà học.

Khung cảnh vàng rực ấm áp đã biến mất, hình bóng của người con gái với hai bím tóc cũng không còn nữa, trước mắt tôi chỉ có bóng tối vô hạn.

Khi tôi một mình đi xuyên qua màn đêm này, chắc hẳn chúng tôi sẽ có thể gặp lại nhau.

Bởi vì chị Tooko đã không mang theo khăn quàng của tôi.

Bởi vì chị ấy tin rằng chúng tôi sẽ gặp lại.

Tình yêu của tôi bắt đầu vào giờ phút ly biệt.

Sau khi lên lớp 12, tôi biết được ở phòng tranh của sảnh âm nhạc có đặt một bức tranh của chị Tooko.

Trong tranh, chị Tooko xoa một bên bím tóc, vừa được ánh chiều tà rực rỡ bao quanh, vừa cuộn mình trong rèm cửa trắng muốt bên cửa sổ và đọc sách.

Khuôn mặt đó đang nở một nụ cười tựa như hoa tử đinh hương mà tôi vẫn nhìn thấy tại căn phòng nhỏ đó.

Tựa như đang bảo vệ tôi từ trong tranh.

Nhưng vào lúc này, khi đang bước trên sân trường hướng về phía cổng, tôi vẫn chưa biết tới sự tồn tại của bức tranh đó.

Tôi sẽ không khóc nữa.

Từ nay về sau, tôi sẽ giấu đi nỗi buồn và cười như một tên hề.

Có lúc sẽ đói khát như một hồn ma, có lúc sẽ đưa ra quyết định như một gã khờ, cho dù bị vấy bẩn như thiên thần sa ngã, thì tôi sẽ vẫn mang theo trăng và hoa tiếp tục bước đi về miền đất hứa tựa như một người hành hương.

Và rồi, tôi sẽ trở thành nhà văn hướng về Chúa trời.

Tôi sẽ chứng kiến chân thật, phủ lên nó ánh sáng của tưởng tượng và sáng tạo ra một thế giới mới.

Đi qua cánh cổng kia, tôi bước về hướng ngược lại với chị Tooko.

Chương cuối: Cô gái văn chương

Đã sáu năm chưa một lần gặp mặt.

- Inoue!

Trong đại sảnh sân bay, Kotobuki mặc váy trắng và áo len cộc tay màu hồng vẫy tay với tôi.

- Cảm ơn vì cậu đã tới, Inoue.

- Không, tôi đến hơi trễ chút, xin lỗi cậu nhé.

- Đạo này công việc của cậu bận lắm à?!

- Chà, cũng vậy thôi.

- Vậy sao, tôi thường xuyên thấy sách của cậu được quảng cáo trong các nhà sách và tạp chí.

Tôi bản thân nhìn nụ cười dường như khiến cả không khí cũng rạng rỡ lên kia. Khi còn học cấp ba, cậu ấy đã rất xinh đẹp rồi, nhưng sau khi đi làm, trông Kotobuki lại càng rực rỡ hơn.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Kotobuki vào làm nhân viên của một công ty. Hôm nay cậu ấy đi Paris nghỉ hè. Là để đi xem vở kịch có sự tham gia của ca sĩ opera vừa hồi sinh và trở thành hiện tượng vào năm ngoái.

- Hi vọng cậu gặp được Omi.

- Ừ... Nhưng cho dù không gặp được cũng không sao cả, chỉ cần nghe được giọng hát của cậu ấy là tôi cũng thấy vui rồi. Chắc hẳn Yuuka cũng sẽ rất vui.

Kotobuki dịu dàng nói.

Hiện tại mỗi khi tới lễ Giáng sinh, cậu ấy vẫn nhận được tin nhắn và lời chúc của người bạn thân đã quá cố.

Chắc hẳn người thay bạn Mito gửi đi những tin nhắn đó chính là cậu ấy.

- Lần công diễn tới tôi cũng sẽ đi xem.

- Ừm, hôm nay cảm ơn cậu đã tới tiễn tôi.

Sau khi vui vẻ nói như vậy, cậu ấy nhìn tôi với ánh mắt ôn hòa.

- ...Cậu còn nhớ không, vào cái ngày lễ tốt nghiệp của chị Tooko, tôi đã nói với Inoue rằng mình đã đọc *Khung cửa hẹp*... Thực ra là tôi muốn nói rằng tôi sẽ mãi mãi thích Inoue. Cho dù Juliette vì Jérôme và Alissa mà kết hôn cùng người khác, nhưng tôi cho dù không thể là bạn gái của Inoue thì vẫn sẽ mãi nghĩ về cậu. Khi ấy, tôi cũng đi qua khung cửa hẹp.

Nụ cười rạng rỡ hiện lên trên khuôn mặt Kotobuki.

- Mặc dù bây giờ đã không còn bị trói buộc bởi nó nữa rồi, nhưng tôi vẫn cho rằng thật tốt là mình đã thích Inoue.

- Cảm ơn cậu. Tôi thật sự cảm thấy mình không xứng với một người bạn gái như Kotobuki.

Nghe tôi nói vậy, Kotobuki vừa then thùng nói “Đồ đàn” vừa vẫy tay đi về phía cổng kiểm soát.

Tôi cũng rời khỏi sân bay.

Bầu trời xanh đến chói mắt, những tia nắng hè chiếu rọi nền đường nhựa.

Tôi vừa đi về phía ga tàu điện, vừa nghĩ thầm trong đầu vậy mà đã sáu năm trôi qua kể từ lễ tốt nghiệp đó rồi.

Về sau chị Maki sinh ra một bé trai. Đứa bé tên Yuuto đó sang năm sau đã là học sinh tiểu học. Khuôn mặt nó giống hệt Ryuuto, nhưng tính cách thì lại y chang mẹ, Ryuuto thỉnh thoảng lại than phiền rằng “Thằng nhóc đó thật chẳng lễ phép gì cả, còn dám lên mặt dạy đời ông già nó”. Nhưng chị Maki thì chỉ phản bác “Lo mà kiếm việc đi, đừng có mà suốt ngày lêu lổng đến mức ngay cả con mình cũng phải lo lắng như vậy”.

Nhưng bất kể là chị Maki hay Ryuuto đều rất cưng chiều Yuuto.

Chị Maki kết hôn ba năm trước.

Khi biết chú rể là ai, tôi giật mình hét to “Thật không thể tin được!”.

Người kia là giám đốc một công ty mạo dịch, lớn tuổi hơn chị Maki rất nhiều, trước kia cũng từng ly hôn, còn có rất nhiều tin đồn về ông ta, cho nên chuyện khi đó còn náo loạn hơn cả lúc chị ấy sinh Yuuto.

Dù vậy, chị Maki vẫn kết hôn một cách dứt khoát. Đứa con gái của hai người năm nay cũng đã ba tuổi, tên của cô bé là Hotaru. Dĩ nhiên là chị Maki cũng rất yêu thương cô bé.

Akutagawa bây giờ là chuyên viên cao cấp của nhà nước, Miu thì làm việc liên quan tới một tổ chức phúc lợi xã hội, hàng ngày cậu ấy đều chơi đùa với trẻ em.

Ryuuto thì giống như lời chị Maki, ngày ngày lang thang ngoài đường, thỉnh thoảng lại làm thêm ở một công ty thám tử tư, nói chung là dạng thích làm gì thì làm.

Takeda thì trở thành giáo viên cấp hai. Cô bé bây giờ vẫn cùng Ryuuto thể hiện tình cảm đến độ khiến người ngoài phải đỏ mặt.

Cô Kanako thì đã nhận được giải thưởng ở nước ngoài, thanh danh của cô ấy cũng ngày càng lên cao.

Tác phẩm mang tiêu đề *Mỗi ngày của Yui* là một câu chuyện thần thánh... đầy ngọt ngào, dịu dàng, hoàn toàn trái ngược với những gì cô Kanako viết từ trước tới giờ.

Thỉnh thoảng tôi lại nghe được chuyện của chị Tooko từ Ryuuto và Takeda.

Rằng chị ấy đã tốt nghiệp đại học.

Rằng luận văn tốt nghiệp của chị ấy là về Mori Ougai.

Rằng chị ấy đang tìm việc ở Tokyo.

Tôi quay về nhà trọ nơi tôi sống một mình và mở máy tính lên.

Bản thảo mà tôi viết cho chị Tooko, vào cái ngày chị ấy nói với tôi rằng chị ấy không thể ăn nó... tôi đã mang nó tới gặp bác Sasaki.

Sau khi thêm cảnh ly biệt, nó cuối cùng cũng hoàn tất. Vào năm tôi học lớp 12, nó được xuất bản với tư cách tác phẩm thứ hai của Inoue MIU và nhanh chóng trở thành sách bán chạy.

Tương tự tác phẩm đầu, có nhiều lời đề nghị chuyển thể tác phẩm đó thành phim truyền hình và điện ảnh nhưng tôi đều từ chối.

Bởi vì sẽ không có ai có thể tái hiện lại giọng nói dịu dàng và nụ cười tựa

như hoa tử đinh hương đó.

Mỗi người sau khi đọc xong tiểu thuyết đó, chỉ cần có thể tưởng tượng ra “Cô gái văn chương” của chính họ là được rồi.

Mặc dù những tác phẩm sau này của tôi không trở thành hiện tượng như *Tựa như bầu trời xanh* và *Cô gái văn chương*, nhưng công việc sáng tác của tôi vẫn chưa bao giờ ngưng lại.

Kể từ cái ngày tôi quyết định sẽ bước đi một mình đó, tôi vẫn tiếp tục viết.

- Anh hai, em pha trà rồi đây.

Cửa phòng mở ra, Maika ló mặt vào trong.

Em gái tôi nay đã học cấp hai, thỉnh thoảng con bé lại tới nhà trợ lau chùi dọn dẹp nhà cửa.

Bởi vì ở nhà thì đều có mẹ làm hết rồi nên khi tới đây, Maika tỏ ra đặc biệt hứng thú với việc làm cơm và giặt đồ.

Đồ đạc của Maika trong nhà cũng dần nhiều lên. Đến nghỉ hè thì chúng tôi cũng coi như là ở chung với nhau luôn rồi. Có người bạn còn chọc tôi là “Thôi thì hai người kết hôn quách cho rồi”. Việc này khiến tôi cảm thấy rất bối rối, dù sao Maika cũng là em gái tôi.

Bên ngoài phòng tỏa ra mùi hương ngọt ngào của bánh nướng vị chanh.

- Anh hai, nhanh lên nào. Ủa, anh làm trò gì vậy?!

Maika mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi.

Tôi quần khăn quàng màu trắng quanh cổ bước ra khỏi phòng.

- Sao anh lại quần khăn quàng vào mùa hè hả?!

- Vì là mùa hè nên anh mới làm thế.

Tôi đi ngang qua Maika về phía cửa. Khi tới cạnh cửa, tôi vươn tay treo con gấu mặc đồ ông già Noel lên trên tường. Maika lại càng ngạc nhiên hơn.

- Con gấu kia làm sao vậy. Sau lại mặc đồ ông già Noel rồi ngậm cá trong miệng! Con cá đó anh gắn thêm vào à? Tại sao mùa hè lại mặc đồ ông già Noel? Sao lại là cá?

- Em trông nó giống cá hồi không?

- Cá hồi?! Sao nó lại ngậm cá hồi. Mà sao anh lại treo nó ở đó? Anh định làm bùa chú gì à? Anh hai, có phải anh bí đề tài quá nên đầu óc không bình thường rồi không?

- Ăn nói cẩn thận nhé, bản thảo của anh vẫn bình thường à.

- Nhưng mà hôm nay biên tập viên mới sẽ tới đây, nhìn thấy con gấu treo trên tường như vậy, bản thân tác giả thì quần khăn quàng cổ, người ta sẽ cho rằng Inoue MIU là một người kì quặc cho mà xem.

- Không sao cả.

Tôi bật cười.

- Dù sao người đó cũng là một người kì quặc.

- Ồ, anh quen người đó à?

- Ừm. Maika cũng quen đấy.

- Ồ?

Chú gấu mặc đồ ông già Noel mà chị Tooko tặng tôi vào đêm Giáng sinh đang ngậm cá hồi nhìn chúng tôi.

Sẽ không bao giờ quên.

Vẫn luôn ở trong tim.

Người trong mộng sẽ quần khăn quàng cổ xuất hiện trước mặt cô gái, ở bên cạnh hai người có một con gấu trong miệng ngậm cá hồi.

Người ấy sắp tới rồi.

Chuông vang lên.

Maika chạy sang phòng đặt máy trả lời.

- Anh thấy chưa, người ta tới rồi kìa! Mau gỡ con gấu với khăn quàng ra đi! A xin lỗi, đây là nhà Inoue ạ. Vâng, vâng. Xin chị đợi một lát. Em mở khóa đây ạ.

Tiếng thang máy chạy lên.

Tiếng cửa mở.

Tiếng chân nhẹ bước lại gần.

Tôi nhắm mắt lại lắng nghe với cảm giác hạnh phúc.

Sau đó tiếng chuông cửa vang lên, tôi mở mắt ra và xoay nắm đấm cửa.

Lời tác giả

Chào mọi người, tôi là Nomura Mizuki.

Cô gái văn chương vậy là kết thúc rồi.

Cuốn sách chủ đề lần này cũng tương tự với tập trước, là *Khung cửa hẹp* của Gide. Gide đã gọi tác phẩm này là “récit”, một câu chuyện và phân nó vào mảng “roman”, tiểu thuyết. Mặc dù tôi cũng muốn viết điều này vào tác phẩm nhưng rốt cuộc lại không có cơ hội.

Quyển nhật kí sử dụng trong tập này, khi đọc nó từ trang đầu tiên, tôi đã hoàn toàn choáng váng. Gide để lại rất nhiều thư từ và nhật kí, nội dung của chúng nhiều lần khiến tôi phải tự hỏi có cần thiết phải viết như vậy không?! Tôi gần như bị cuốn vào chúng, không thể phân biệt được đâu là sự thật.

Nếu sống ở thời hiện đại, chắc hẳn Gide sẽ viết rất nhiều blog nhật kí gây sốc.

Bạn nào có hứng thú nhất định phải đọc thử một lần. Chúng có thể sẽ khiến nhân sinh quan của bạn thay đổi.

Ngoài ra thì Konoha của chúng ta vốn từ đầu vẫn yếu đuối, không đáng tin cậy, cuối cùng cũng nỗ lực để ra dáng nhân vật chính một chút.

Tooko và Nanase cũng đều đưa ra quyết định của mình. Cho dù mỗi người đều có nỗi khổ riêng, nhưng chắc hẳn ai cũng sẽ được hạnh phúc. Sau kết thúc sẽ là bắt đầu!

Tuy nhiên, vào lúc này, hãy để chúng ta đắm chìm trong dư âm của sự kết thúc.

Thành thật cảm ơn tất cả các bạn độc giả đã đi cùng tôi tới tận đây.

Mỗi lần gặp mặt, chị biên tập viên lại cầm theo một xấp dày bưu thiếp, khi đọc chúng, tôi lại vừa xấu hổ, lại vừa hạnh phúc.

Cảm ơn các bạn đã viết thư cho tôi, cũng như đã giới thiệu, đề cử *Cô gái văn chương* cho bạn bè. Mỗi lần đọc được những từ ngữ xinh đẹp của các bạn, tôi lại cảm thấy được cổ vũ.

Vốn dĩ tác phẩm này hình thành trong một phút bốc đồng của tôi, đến tận bây giờ tôi vẫn lo lắng liệu trình độ của mình có thể viết ra một câu chuyện như vậy hay không. Cũng không ngoài dự đoán của tôi, cuốn nào tôi cũng phải sửa bản thảo, sửa bản thảo, rồi lại sửa bản thảo. Thật sự cảm ơn chị biên tập viên vì lần nào cũng kiên nhẫn với tôi trong những cuộc họp dài đằng đẳng.

Người lúc đầu nói với tôi “Cứ thử viết đi” và giúp tôi đi bước đầu tiên cũng là chị biên tập viên. Lúc nào chị ấy cũng nhiệt tình giúp đỡ tôi những vấn đề gặp phải khi viết tác phẩm này, nếu không có chị ấy, có lẽ *Cô gái văn chương* đã không thể ra đời.

Còn có chị Takeoka Miho, thành thật cảm ơn chị vì lần nào cũng vẽ ra những tranh minh họa thật tuyệt vời. Tôi vẫn luôn hi vọng sẽ được xuất bản một tuyển tập tranh của *Cô gái văn chương*, đã nhiều lần đưa ra yêu cầu với phía nhà xuất bản và có vẻ như nó sắp trở thành hiện thực rồi! Khi nào ngày phát hành được ấn định, tôi nhất định sẽ báo cho các bạn biết.

Ngoài ra thì phiên bản truyện tranh cũng đã khởi động rồi. Họa sĩ là chị Takasaka Rito. Chị ấy đã vẽ Tooko và Konoha với nhiều biểu cảm thật đáng yêu! Cách lên màu cũng trong suốt, thật xinh đẹp. Phiên bản truyện tranh sẽ được đăng vào ngày 22 của số nguyệt san tháng chẵn của *Gangan Power*. Nếu được, hi vọng các bạn tìm đọc.

Còn có một thông báo nữa. Tôi đã tham gia viết tuyển tập truyện ngắn nhiều tác giả *Cầu thang trường học* xuất bản vào tháng Mười. Trong cuốn sách đó là tác phẩm mà tôi lấy bối cảnh của *Bọn ngốc, những bài thi và triệu hoán thú*. Ngoài ra thì tác phẩm lấy bối cảnh *Cô gái văn chương* của anh Inoue cũng được sử dụng trong tuyển tập đó, còn cả hình minh họa của chị Takeoka nữa, các bạn nhất định phải đón đọc nhé! Tôi đã rất háo hức đề nghị chị ấy vẽ cảnh Konoha x XXX.

Tiếp theo sẽ là tuyển tập truyện ngắn của *Cô gái văn chương*. Từ lâu rồi tôi vẫn muốn viết ra những câu chuyện hài hước, nơi các nhân vật bày tỏ tình cảm với nhau. Ngoài ra còn có ngoại truyện, hi vọng tôi có thể tạo ra một “Konoha

đáng tin cậy”. A, nhưng cứ nghĩ tới việc lại phải viết là tôi lại thấy mệt chết được.

Mặc dù cốt truyện chính như vậy là đã thuận lợi hoàn tất rồi, nhưng như tôi nói ở trên, cuộc hành trình của “Cô gái văn chương” vẫn chưa kết thúc, hi vọng các bạn sẽ cùng đi tiếp với tôi trên hành trình này. Hẹn gặp lại!

Ngày 17 Tháng 7 Năm 2008

Nomura Mizuki

Lời họa sĩ

Bức hình này là tấm hình cuối cùng của *Cô gái văn chương* phần chính truyện.

Tôi đã luôn hi vọng có thể tiếp tục vẽ cho tác phẩm này.

Chị Nomura, chị vất vả rồi!

Cảm ơn chị biên tập viên và anh thiết kế lần nào cũng kiên nhẫn làm việc với tôi.

Tôi cũng sẽ cố gắng vẽ tiếp những tranh minh họa thật đẹp cho ngoại truyện.
Xin mọi người đón chờ.

Takeoka Miho

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những tác phẩm dưới đây:

- *Khung cửa hẹp*; Tác giả: Gide, Dịch giả: Yamanouchi Yoshio, NXB Shincho, xuất bản ngày 30/07/1954, tái bản lần 81 ngày 05/06/1987.

- *Nhật kí của Gide I*; Dịch giả: Shinjou Yoshiakira, NXB Ozawa Shoten, 10/06/1992.

- *Nếu hạt lúa mạch chết*; Tác giả: Gide, Dịch giả: Horiguchi Daigaku, NXB Shincho, 30/03/1969.

- *Mối nhân duyên thiên đường địa ngục Gide và Madeleine*; Tác giả: Shinjou Yoshiakira, NXB Shuuei, 10/06/1983.

- *Alt Heidelberg*; Tác giả: Meyer-Forster, Dịch giả: Maruyama, NXB Iwanami Shoten, 16/02/1980.

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY
HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ

Mục Lục

Tác giả: Nomura Mizuki

Họa sĩ: Takeoka Miho

Tập 1: Cô gái văn chương và Tên hề thích chết

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Tôi từng là nữ nhà văn thiên tài xinh đẹp

Chương 1: Chị Tooko là người sành ăn

Chương 2: Câu chuyện ngon nhất trên đời

Chương 3: Quyền sở ghi chép thứ nhất - Lời bộc bạch của Kataoka Shuuji

Chương 4: Một ngày nắng tháng Năm, anh ta đã...

Chương 5: Suy luận của “cô gái văn chương”

Chương 6: Chủ trương của “Cô gái văn chương”

Chương cuối: Câu chuyện mới

Lời tác giả

Tập 2: Cô gái văn chương và Hồn ma đói khát

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Tôi từng là kẻ chỉ biết giam mình trong phòng

Chương 1: Không được đối xử tệ với thức ăn

Chương 2: Kia là ai vậy?

Chương 3: Người tôi đã gặp

Chương 4: Vong hồn từ quá khứ

Chương 5: Báo cáo của “cô gái văn chương”

Chương 6: Vì nơi đây là căn phòng bí mật

Chương 7: Câu chuyện của hồn ma đói khát

Chương 8: Cô gái bảo tố

Chương cuối: Và, chúng tôi...

Lời tác giả

Tập 3: Cô gái văn chương và Gã khờ bị trời buộc

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Tôi từng là kẻ ngốc đang yêu

Chương 1: Ăn cơm là không được để thừa

Chương 2: Bánh quy chanh mang hương vị tuổi xuân

Chương 3: Thứ mà tôi muốn cắt

Chương 4: Cô gái đến từ quá khứ

Chương 5: Bởi vì khi đó, cậu đã khóc...

Chương 6: Mê cung của gã khờ

Chương 7: Tâm nguyện của “Cô gái văn chương”

Chương cuối: Bạn bè

Lời tác giả

Tập 4: Cô gái văn chương và Thiên thần sa ngã

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Khoảng thời gian thiên thần còn ở bên tôi

Chương 1: Tuyệt đối không được quên điềm tâm

Chương 2: Tung tích của Yuuka

Chương 3: Thiên thần đang dõi theo từ trong bóng tối

Chương 4: Giá trị của “Cô gái văn chương”

Chương 5: Đó là mối tình đầu của tôi

Chương 6: Bài ca của cái chết và băng giá

Chương 7: Trong lòng đất âm u

Chương 8: Mình đi nhé

Chương cuối: Gửi cậu, người mình yêu quý

Lời tác giả

Tập 5: Cô gái văn chương và Người hành hương than khóc

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Tương lai, tôi muốn trở thành...

Chương 1: Hai chúng ta, trong từng chút từng chút một...

Chương 2: Nguyên nhân cái chết của Inoue MIU

Chương 3: Đó là một cái bẫy thuần khiết

Chương 4: Tấm bản đồ vòng quanh những vì sao

Chương 5: Thiếu niên bại trận

Chương 6: Ai là người đã giết chim con?

Chương 7: Hành trình giữa đêm tối

Chương 8: Than khóc

Chương 9: Khi cậu nhìn lên bầu trời

Chương cuối: Bắt đầu của kết thúc

Lời tác giả

Tập 6: Cô gái văn chương và Tinh linh nước mang hoa mặt trăng

Chương mở đầu: Maki

Chương 1: Kẻ bắt cóc là người xấu

Chương 2: Miko đọc sách

Chương 3: Bạch Tuyết xuất hiện

Chương 4: Lí do của công chúa

Chương 5: Vị khách đến sớm và người yêu biến mất

Chương 6: Lời thề đỏ tươi

Chương cuối: Nhất định tôi vẫn nở nụ cười

Lời tác giả

Tập 7: Cô gái văn chương và Nhà văn hướng về Chúa trời (1)

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Ngày hôm đó, điều mà chị ấy nguyện ước

Chương 1: Hai người con gái

Chương 2: Phản bội

Chương 3: Trên cao kia, nơi ánh sáng chiếu rọi

Chương 4: Lời nói dối của nhà văn

Chương 5: Buổi sáng ly biệt

Chương 6: Hai câu chuyện của tử thần

Chương 7: Người con gái mang trâm cài tóc hoa violet

Lời tác giả

Tập 8: Cô gái văn chương và Nhà văn hướng về Chúa trời (2)

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Lời thì thầm cuối cùng

Chương 1: Sát ý lay động

Chương 2: Bàn tay bỏ độc

Chương 3: Những ngôn từ bị che giấu

Chương 4: Không một âm thanh, bóng lưng biến mất

Chương 5: Sầu khổ chốn thiên đường

Chương 6: Khi thế giới kết thúc

Chương 7: Gửi người tôi yêu nhất

Chương 8: Nhà văn hướng về Chúa trời

Chương cuối: Cô gái văn chương

Lời tác giả

Lời họa sĩ

Mục Lục